



LINH PHI KINH

Phượng Ca

Mục lục

<u>Chương 1 : Tiết Tử: Thừa Hoàng Luận Đạo (Alex Dịch)</u>
<u>Chương 1 : Kim Lăng Ca Vũ</u>
<u>Chương 1 : Kim Lăng Ca Vũ (Hạ) - Dịch Giả: Levan</u>
<u>Chương 2 : Tử Cầm Thâm Thâm 1 - Dịch Giả: Levan</u>
<u>Chương 2 : Tử Cầm Thâm Thâm 2 - Dịch Giả: Levan</u>
<u>Chương 2 : Tử Cầm Thâm Thâm 3</u>
<u>Chương 3 : Đông Đảo Tam Tôn</u>
<u>Chương 3 : Đông Đảo Tam Tôn 2</u>
<u>Chương 3 : Đông Đảo Tam Tôn 3</u>
<u>Chương 4 : Linh Đạo Thạch Ngự</u>
<u>Chương 4 : Linh Đạo Thạch Ngự 2</u>
<u>Chương 4 : Linh Đạo Thạch Ngự 3</u>
<u>Chương 5 : Thiển Nữ Linh Tô (Cô Gái Đẹp Mang Tên Linh Tô)</u>
<u>Chương 5 : Thiển Nữ Linh Tô 2 - Dịch Giả: Levan</u>
<u>Chương 5 : Thiển Nữ Linh Tô 3 - Dịch Giả: Livan</u>
<u>Chương 6 : Tri Âm Khả Thường 1 - Dịch Giả: Livan</u>
<u>Chương 6 : Tri Âm Khả Thường 2</u>
<u>Chương 6 : Tri Âm Khả Thường 3</u>
<u>Chương 7 : Ngộ Nạn Trình Tường 1</u>
<u>Chương 7 : Ngộ Nạn Trình Tường 2</u>
<u>Chương 8 : Tinh Ẩn Chân Nhân 1</u>
<u>Chương 8 : Tinh Ẩn Chân Nhân 2</u>
<u>Chương 9 : Thần Thương Tâm Kiếm 1</u>
<u>Chương 9 : Thần Thương Tâm Kiếm 2</u>
<u>Chương 9 : Thần Thương Tâm Kiếm 3</u>
<u>Chương 10 : Biện Chiết Quần Hùng</u>
<u>Chương 10 : Biện Chiết Quần Hùng 2</u>
<u>Chương 11 : Ngăn Cơn Sóng Dữ</u>
<u>Chương 11 : Ngăn Cơn Sóng Dữ 2</u>
<u>Chương 12 : Cô 1</u>
<u>Chương 12 : Cô 2</u>
<u>Chương 13 : Kiếm Dịch Tinh Đầu 1</u>
<u>Chương 13 : Kiếm Dịch Tinh Đầu 2</u>
<u>Chương 14 : Ẩn Thần Cổ Mộ 1</u>
<u>Chương 14 : Ẩn Thần Cổ Mộ 2</u>
<u>Chương 15 : Tuyệt Cảnh Phùng Sinh</u>
<u>Chương 16 : Phong Lưu Vân Tán 1 - Dịch Giả: Livan</u>
<u>Chương 16 : Phong Lưu Vân Tán 2 - Dịch Giả: Livan</u>

Chương 17 : Bát Bộ Chi Chủ - Dịch Giả: Livan
Chương 17 : Bát Bộ Chi Chủ 2
Chương 18 : Âm Thông Khoản Khúc
Chương 18 : Âm Thông Khoản Khúc 2
Chương 19 : Phiến Sơn Vi Vũ 1
Chương 19 : Phiến Sơn Vi Vũ 2
Chương 20 : Đảo Hành Nghịch Thi 1
Chương 20 : Đảo Hành Nghịch Thi 2
Chương 21 : Nguy Cơ Tứ Phục 1
Chương 21 : Nguy Cơ Tứ Phục 2
Chương 22 : Hà Hàm Hải Đạm 1
Chương 22 : Hà Hàm Hải Đạm 2
Chương 23 : Lực Áp Tu Mi 1
Chương 23 : Lực Áp Tu Mi 2
Chương 24 : Cửu Vương Triều Khuyết 1
Chương 24 : Cửu Vương Triều Khuyết 2
Chương 25 : Tẩu Vi Thượng Kế
Chương 26 : Tam Thi Độc Chương
Chương 27 : Giả Thủ Chi Kế
Chương 28 : Hoàng Hậu Di Giáo
Chương 29 : Thái Tổ Chi Thương
Chương 30 : Diệt Phạt Diệt Ma
Chương 31 : Tứ Cá Bán Nhân
Chương 32 : Hư Dữ Ủy Di
Chương 33 : Hồi Thủ Vãng Sự
Chương 34 : Di Thế Vương Tử - Dịch: Livan
Chương 35 : Trung Hiếu Nan Thủ
Chương 36 : Xuất Thủ Tương Cứu
Chương 37 : Xá Sanh Thủ Nghĩa
Chương 38 : Kiếp Trì Đối Trĩ
Chương 39 : Liễu Âm Hoa Minh
Chương 40 : Ba Tuần Quỷ Đàn
Chương 41 : Sát Cơ Tất Hiện
Chương 42 : Đoạn Túc Chi Tâm
Chương 43 : Tước Phiên Chi Ý
Chương 44 : Đoạn Túc Chi Tâm
Chương 45 : Lạc Đạo Đại Hội - Dịch: Livan
Chương 46 : Khán Sát Vệ Giới - Dịch: Livan
Chương 47 : Một Người Khác Hoàn Toàn - Convert
Chương 48 : Năm Cái Thượng Giáp
Chương 49 : Hối Tiếc Tự Thương Hại
Chương 76 : Chương 76: Tài Luận Đường Hạ

Chương 78 : Chương 78: Giai Nhân Gặp Khó
Chương 79 : Chương 79: Phía Sau Một Thân
Chương 80 : Chương 80: An Thiên Chi Hành
Chương 81 : Chương 81: Diệu Kế Kỳ Thư (Một)
Chương 82 : Chương 82: Diệu Kế Kỳ Thư (Hai)
Chương 83 : Chương 83: Quét Gian Trừ Uế (Một)
Chương 84 : Chương 84: Quét Gian Trừ Uế (Hai)
Chương 85 : Chương 85: Quét Gian Trừ Uế (Ba)
Chương 86 : Chương 86: Quét Gian Trừ Uế (Bốn)
Chương 87 : Chương 87: Quét Gian Trừ Uế (Bốn)
Chương 88 : Chương 88: Mật Lao Kỳ Nhân (Một)
Chương 89 : Chương 89: Mật Lao Kỳ Nhân (Hai)
Chương 90 : Chương 90: Mật Lao Kỳ Nhân (Ba)
Chương 91 : Chương 91: Mật Lao Kỳ Nhân (Bốn)
Chương 92 : Chương 92: Mật Lao Kỳ Nhân (Năm)
Chương 93 : Chương 93: Tình Cừ Khó Khăn (Một)
Chương 94 : Chương 94: Tình Cừ Khó Khăn (Hai)
Chương 95 : Chương 95: Tình Cừ Khó Khăn (Ba)
Chương 96 : Chương 96: Tình Cừ Khó Khăn (Bốn)
Chương 97 : Chương 97: Độc Vương Quý Cốc (Một)
Chương 98 : Chương 98: Độc Vương Quý Cốc (Hai)
Chương 99 : Chương 99: Độc Vương Quý Cốc (Ba)
Chương 100 : Chương 100: Độc Vương Quý Cốc (Bốn)
Chương 101 : Chương 101: Độc Vương Quý Cốc (Năm)
Chương 102 : Chương 102: Lòng Dạ Rắn Rết (Một)
Chương 103 : Chương 103: Lòng Dạ Rắn Rết (Hai)
Chương 104 : Chương 104: Lòng Dạ Rắn Rết (Ba)
Chương 105 : Chương 105: Lòng Dạ Rắn Rết (Bốn)
Chương 106 : Chương 106: Lòng Dạ Rắn Rết (Năm)
Chương 107 : Chương 107: Lòng Dạ Rắn Rết (Sáu)
Chương 108 : Chương 108: Lòng Dạ Rắn Rết (Bảy)
Chương 109 : Chương 109: Lòng Dạ Rắn Rết (Tám)
Chương 110 : Chương 110: Lòng Dạ Rắn Rết (Chín)
Chương 111 : Chương 111: Ba Trận Phân Thắng Bại (Một)
Chương 112 : Chương 112: Ba Trận Phân Thắng Bại (Hai)
Chương 113 : Chương 113: Ba Trận Phân Thắng Bại (Ba)
Chương 114 : Chương 114: Ba Trận Phân Thắng Bại (Bốn)
Chương 115 : Chương 115: Ba Trận Phân Thắng Bại (Năm)
Chương 116 : Chương 116: Thê Lương Thân Thế (Một)
Chương 117 : Chương 117: Thê Lương Thân Thế (Hai)
Chương 118 : Chương 118: Thê Lương Thân Thế (Ba)
Chương 119 : Chương 119: Thê Lương Thân Thế (Bốn)

Chương 120 : Chương 120: Giả Làm Thật Lúc (Một)
Chương 121 : Chương 121: Giả Làm Thật Lúc (Hai)
Chương 122 : Chương 122: Giả Làm Thật Lúc (Ba)
Chương 123 : Chương 123: Giả Làm Thật Lúc (Bốn)
Chương 124 : Chương 124: Phức Tạp (Một)
Chương 125 : Chương 125: Phức Tạp (Hai)
Chương 126 : Chương 126: Phức Tạp (Ba)
Chương 127 : Chương 127: Phức Tạp (Bốn)
Chương 128 : Chương 128: Nguyên Đế Di Bảo (Một)
Chương 129 : Chương 129: Nguyên Đế Di Bảo (Hai)
Chương 130 : Chương 130: Nguyên Đế Di Bảo (Ba)
Chương 131 : Chương 131: Nguyên Đế Di Bảo (Bốn)
Chương 132 : Chương 132: Cùng Cực Sinh Biến (Một)
Chương 133 : Chương 133: Cùng Cực Sinh Biến (Hai)
Chương 134 : Chương 134: Cùng Cực Sinh Biến (Ba)
Chương 135 : Chương 135: Cùng Cực Sinh Biến (Bốn)
Chương 136 : Chương 136: Lời Hứa Giá Vạn Lượng Vàng (Một)
Chương 137 : Chương 137: Lời Hứa Giá Vạn Lượng Vàng (Hai)
Chương 138 : Chương 138: Lời Hứa Giá Vạn Lượng Vàng (Ba)
Chương 139 : Chương 139: Lời Hứa Giá Vạn Lượng Vàng (Bốn)
Chương 140 : Chương 140: Thiên Hạ Không Hoa (Một)
Chương 141 : Chương 141: Thiên Hạ Không Hoa (Hai)
Chương 142 : Chương 142: Thiên Hạ Không Hoa (Ba)
Chương 143 : Chương 143: Thiên Hạ Không Hoa (Bốn)
Chương 144 : Chương 144: Đại Ninh Tung Hoành (1-4)
Chương 145 : Chương 145: Đại Ninh Tung Hoành (Hai)
Chương 146 : Chương 146: Đại Ninh Tung Hoành (Ba)
Chương 147 : Chương 147: Đại Ninh Tung Hoành (Bốn)
Chương 148 : Chương 148: Tỉnh Nan Chi Dịch (Một)
Chương 149 : Chương 149: Tỉnh Nan Chi Dịch (Hai)
Chương 150 : Chương 150: Tỉnh Nan Chi Dịch (Ba)
Chương 151 : Chương 151: Tỉnh Nan Chi Dịch (Bốn)
Chương 152 : Chương 152: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc (Một)
Chương 153 : Chương 153: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc (Hai)
Chương 154 : Chương 154: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc (Ba)
Chương 155 : Chương 155: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc (Bốn)
Chương 156 : Chương 156: Danh Tướng Mỹ Nhân (Một)
Chương 157 : Chương 157: Mỹ Nhân Danh Tướng (Hai)
Chương 158 : Chương 158: Danh Tướng Mỹ Nhân (Ba)
Chương 159 : Chương 159: Danh Tướng Mỹ Nhân (Bốn)
Chương 160 : Chương 160: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Một)
Chương 161 : Chương 161: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Hai)

Chương 162 : Chương 162: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Ba)
Chương 163 : Chương 163: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Bốn)
Chương 164 : Chương 164: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Năm)
Chương 165 : Chương 165: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Một)
Chương 166 : Chương 166: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Hai)
Chương 167 : Chương 167: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Ba)
Chương 168 : Chương 168: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Bốn)
Chương 169 : Chương 169: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Năm)
Chương 170 : Chương 170: Hồi Cuối

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 1 : Tiết Tử: Thừa Hoàng Luận Đạo (Alex Dịch)

“Thiên hạ đệ nhất nhân, thế gian vô song đạo!” Một tấm bia xanh, khắc mười chữ vàng, gió mưa xối mòn lâu ngày, nét chữ đã phai nhòa nhạt. Một đạo nhân đứng trước tấm bia, nhìn chăm chú hồi lâu mới ngẩng đầu trông tòa đại trạch trước mặt, ngói xanh chất ngất, tráng lệ phi phàm, hoành phi đề hai chữ “Thích phủ”.

Gia đình canh cửa nhìn đạo nhân, cảm thấy rất khả nghi,

– Lão mũi trâu! Người định làm gì đây?

– Hóa duyên! – Đạo sĩ đáp bừa.

Gia đình xùy một tiếng, ngoái đầu vào trong gọi:

– Có người xin cơm này!

– Bần đạo không xin cơm – Đạo nhân khẽ lắc đầu.

– Đương nhiên người không xin cơm rồi, – gia đình hai tay chống nạnh, mặt lộ vẻ mai mỉa – Người xin tiền.

– Bần đạo cũng không xin tiền.

– Không xin tiền? – Gia đình nghi hoặc – Vậy người xin gì?

Đạo nhân mỉm cười, trỏ chữ “đạo” trên tấm bia đá.

– Ý gì vậy? – Gia đình thắc mắc.

– Đạo khả đạo, phi thường đạo, đã có thể gian vô song chi đạo, thì thân làm đạo sĩ, bần đạo muốn được thỉnh giáo.

Gia đình biến sắc:

– Lão mũi trâu, người đến gây sự à?

– Luận đạo thôi mà, làm gì có chuyện gây sự, – đạo nhân cúi đầu hành lễ – Xin báo một tiếng cho Thích Ấn Thần Thích đại tiên sinh.

– Người không gặp may rồi, – gia đình lắc đầu – Lão gia nhà ta đi Khai Phong rồi.

– Bao giờ về?

– Chẳng biết nữa – gia đình sốt ruột – Lão mũi trâu, lão gia nhà ta thiên hạ vô địch, nếu người định khiêu chiến sinh sự, thì ta khuyên người hãy cân nhắc lại đã.

– Thiên hạ vô địch? – Đạo nhân cup mắt cười, chìa tay phải, khớp ngón tay gãy đánh, đốt gỗ lên như đốt tre. Hắn vẩy tay, đầu ngón tay lướt qua làm bụi đá trên mặt bia rơi lả tả, trên chữ “nhất” xuất hiện thêm một nét ngang, biến thành chữ “nhị” to tướng.

Chỉ pháp kinh thể hải tục, gia đình há hốc miệng, đứng chờ người ra. Đạo nhân vẫn tĩnh như không, lại xóa chữ “song” trên bia đá đi, tiếp đó duỗi ngón tay vạch ngoằn ngoèo, soạt soạt soạt một lát ra chữ “túc”.

Thế là, dòng chữ trên bia đã thành, “Thiên hạ đệ nhị nhân, thế gian vô túc đạo”, tẩy sạch hết khí thế cuồng ngạo, thay vào đó là sự lắng nhục cực cùng.

Gia đình trừng trừng nhìn đạo nhân, mặt trắng bệch:

– Mũi... mũi trâu, người là ai...

Đạo nhân ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh đậm sáng quắc:

– Bần đạo Linh đạo nhân, kẻ vô danh chốn sơn dã, nghe tiếng Thích tiên sinh tự xưng vô song chi đạo, nên đặc biệt đến học hỏi. Bần đạo tá túc ở Thừa Hoàng quán cách đây mười dặm, nếu Thích tiên sinh trở về, mong quá bộ lại thăm để luận đạo cho thấu triệt. Thời hạn ba ngày, quá hạn không chờ nữa.

Nói đoạn phất áo bỏ đi.

Tiếng ngựa hí xé toang sương sớm, Thích Ấn Thần thúc ngựa tung vó, đôi mắt trông phủ đệ từ xa, nét mệt mỏi in hằn trên trán.

– Phụ thân, – một thiếu niên chạy ào ra, quỳ thụp xuống đất lạy – Cuối cùng người cũng về rồi.

– Chạy chết toi hai thốt ngựa – Thích Ấn Thần nhảy xuống, thở dài vỗ vỗ lưng ngựa. Lương câu đã sùi bọt trắng, lão đảo như sắp gục xuống.

– Yến Chi!” Thích Ấn Thần đảo mắt nhìn con trai – Chuyện đó là thật ư? Lúc nhận được phi cấp truyền thư, ta đang chơi cờ với Trí Thanh hòa thượng ở phủ tướng quốc.

– Hải nhi tuyệt không dám quấy nhiễu nhã hứng của phụ thân, nhưng sự bất đắc dĩ – Thích Yến Chi cúi mặt, khẽ nói – Nếu người không tin, có thể xem tấm bia.

Thích Ấn Thần tiến lại gần bia đá, chăm chú nhìn, gia nhân Thích phủ vây quanh đều nín thở theo dõi.

– Cương cực phản nhu – Thích Ấn Thần rờ lên chữ “túc”, nhẹ nhàng nói – Chỉ lực thiệt lợi hại!

Hai chữ “lợi hại” vượt ra khỏi miệng lão, Thích Yến Chi chưa từng nghe qua, không kìm được buột hỏi:

– Cường cực phản nhu là thế nào?

– Chữ ăn vào đá rất sâu, muốn làm được thế này, nhất định phải vận cương kình, nhưng nếu chỉ lực chí cương thì sẽ làm rìa chữ bị diềm rạn, nhưng con nhìn chữ ‘túc’ mà xem, viền đi rất mịn, đường nét trơn nhẵn, vận bút lưu loát, y như thể dùng bút lông sói êm mềm viết trên đậu phụ vậy.

Thích Yến Chi ngẩn người nghe, lăm lăm:

– Phụ thân... có làm được như thế không?

Thích Ấn Thần mỉm cười, bình tĩnh hỏi lại:

– Đạo sĩ đó vẫn ở Thừa Hoàng quán chứ?

– Vâng, như con đi hỏi thì sau khi vào đạo quán, ông ta trước sau vẫn ở trong một tịnh thất, ngoài ba bữa cơm, thì cả ngày không ra gặp ai cả – Nói đến đây, Thích Yến Chi rất bối rối – Cũng không biết ông ta định làm gì nữa.

– Trước cơn bão đất trời luôn tĩnh lặng – Thích Ấn Thần khép mắt, diềm đạm nói – Thế này là hãn muốn dồn sức đợi tấn công đây.

Thích Yến Chi vội hỏi:

– Phụ thân nghĩ ngợi đã chứ?

– Ta ngủ trên lưng ngựa rồi – Thích Ấn Thần phúi phúi tay áo, thản nhiên nói – Hay lắm, để ta đến Thừa Hoàng quán xem thế nào.

Thích Yến Chi ngập ngừng một thoáng rồi nói khẽ:

– Không biết phong thanh từ đâu ra, mà bao nhiêu võ lâm nhân sĩ đã kéo nhau đến Thừa Hoàng quán rồi.

– Kéo đến thì sao? – Thích Ấn Thần liếc mắt nhìn con – Con nghĩ ta sẽ thua à?

– Dĩ nhiên là không – Thích Yến Chi tỏ ra kích động – Phụ thân vô địch thiên hạ mà.

– Vô địch thiên hạ chẳng qua là cái hư danh thôi – Thích Ấn Thần thờ ơ nói – Yến Chi, con nghĩ vì sao ta lại lập tấm bia đó?

– Để tỏ rõ thần công cái thế của phụ thân.

Thích Ấn Thần lắc đầu, tay chấp sau lưng:

– Tấm bia này chẳng qua chỉ là mồi câu thôi.

– Mồi câu? – Thích Yến Chi ngẩn người.

– Đúng vậy – Thích Ấn Thần hả hê cười lớn – Ta muốn dùng mồi này để câu cao thủ trong thiên hạ, hôm nay vận khí khá đây, đã câu được một con cá bự.

Đoạn vừa cười lớn vừa cất bước thoăn thoắt đi về hướng Bắc. Lão bước còn nhanh hơn phi ngựa, chỉ một chớp mắt, đám gia nhân cười ngựa đều đã bị bỏ lại đằng sau.

Đi qua một tửu xá, Thích Ấn Thần sức nhớ ra mình kiêng trình đêm ngày, đã một ngày hai đêm rồi chưa ăn uống, tức thì đi tới gõ cổng. Chủ nhân trông thấy lão, không khỏi kinh ngạc, Thích Ấn Thần cũng không nhiều lời, ngồi luôn xuống, gọi rượu nóng thịt bò bắt đầu ăn như gió cuốn.

Chữ “Thích” trong tên “Thích Ấn Thần” không phải là họ của lão, lão vốn không cha không mẹ, xuất gia từ nhỏ, nhưng trời sinh khí phách hùng

cường, ham rượu chuộng thịt, ngàn ly không say, người ở không môn nhưng chẳng màng thanh quy giới luật, nơi cửa Phật chỉ học mỗi công phu, cuối cùng nhập thể hoàn tục, trở thành cường giả một thời.

Thích Ấn Thần lấy Thích làm họ, để biểu thị không quên nguồn gốc, đồng thời thường nói với người ta rằng lão cùng họ với Phật tổ, Như Lai lên trời xuống đất, duy ngã độc tôn, Thích Ấn Thần lão không cầu lên trời, chỉ cầu đứng vững trên mặt đất, không cầu đạo khắp tam giới, chỉ cầu thiên hạ nhất nhân.

Khi Thích Yến Chi và gia đình đuổi đến nơi, Thích Ấn Thần đã uống cạn hai vò liệt tửu, ăn sạch mấy cân thịt bò, mặt không đổi sắc, sải bước đến Thừa Hoàng quán.

Cổng vào đạo quán khép chặt, bên ngoài xúm xít hơn một trăm người, có hào khách các châu các huyện, cũng có kẻ thù đã từng chiến bại dưới tay Thích Ấn Thần, lại càng không thiếu bọn nhàn nhân giang hồ chuộng chuyện thị phi từ bốn phương tám hướng đổ về, đứng nhón nháo cả với nhau ở đấy.

Từ ngày Thích Ấn Thần hoàn tục tới nay đã hai mươi năm tung hoành ngang dọc, Bắc tới Đại Liêu, Nam tới Đại Lý, Tây tới Tây Hạ Thổ Phồn, Đông tới biên giới Đại Tống, đi khắp tứ phương ngũ quốc chẳng tìm được kẻ nào đáng mặt địch thủ, bởi vậy cô độc tịch mịch, dựng bia ngoài cổng, ngạo thị võ lâm. Bao nhiêu năm trôi qua, tấm bia vuông vức trước cửa Thích phủ hệt như vương ấn, như đế miện, sẵn vẻ thiêng liêng, không ai dám bạo gan mạo phạm. Nào ngờ đột nhiên xuất hiện một đạo sĩ miên sơn dã, cư nhiên đục đá thành chữ, khiêu khích dích danh Thích Ấn Thần, vô luận đàm lược hay thần thông cũng đều khiến đương thời chấn động.

Thấy Thích Ấn Thần, mọi người cúi mặt cụp mắt, tránh ra nhường đường. Thích Ấn Thần đến trước cổng đạo quán, cất tiếng gọi to:

– Linh đạo nhân ở đâu? Thích mõ y lời phó ước đã đến đây.

Giọng như chuông đồng, rung rần rần mái ngói.

Một hồi lâu chẳng thấy ai đáp nhời, đạo quán tịch mịch như chết. Đám giang hồ hào khách bèn sinh nghi, “Phải chăng đạo sĩ đó chuột đội lốt hổ, nhác thấy bản diện Thích Ấn Thần thì khiếp dờm tháo chạy rồi?”

Đang xôn xao dò đoán, cửa lớn sơn đen bỗng “kẹt” một tiếng, từ từ mở rộng. Chúng nhân nghe tiếng quay nhìn, thấy bên trong bước ra một đạo đồng nhỏ nhắn, tuổi chưa quá mười hai, răng trắng môi hồng, khuôn mặt non thơ, thấy lối nhỏ những người thì hơi hoảng, phải mất một lúc mới định thần được, cúi đầu hỏi:

– Thích Ấn Thần... Thích tiên sinh có đây không?

– Là ta – Thích Ấn Thần tách khỏi đám đông, tiến lên một bước. Vóc dạc khôi vĩ, thần thái tinh anh, giơ tay nhắc chân mỗi cử động đều toát vẻ tự nhiên mạnh mẽ. Bị khí thế của lão lấn át, đạo đồng bất giác giật lui, vấp chân ngạch cửa ngã phệt xuống đất.

Chúng nhân cười ồ lên. Thích Ấn Thần cũng tủm tủm, cất giọng sang sảng:

– Tiểu đạo trưởng, người gọi ta có chuyện gì?

Đạo đồng lom còm đứng dậy, meo máo nói:

– Tiểu bản đạo là Tu Nguyệt, được Linh đạo trưởng nhờ cậy ra chuyển mấy lời cho tiên sinh.

Thích Ấn Thần gật đầu:

– Nói đi đừng ngại!

Đạo đồng ngoạ cổ, mấp máy môi nhấm lại hai lượt mới lên tiếng:

– Linh đạo trưởng nhân, “Thần nhân vô công, thánh nhân vô danh, bản đạo không dám tự xưng thần thánh, nhưng thân là kẻ xuất gia, không muốn dương danh lập vạn, vì thế đã lánh mình vào tịnh thất, chỉ đủ chỗ cho Thích tiên sinh và bản đạo mà thôi. Hôm nay bất luận thắng phụ cao thấp, song phương đều không cần ra lời. Thích tiên sinh nếu đáp ứng, mời theo vào nhà một chuyến, nhọc bằng không muốn, thỉnh tự tiện quay đầu trở về.”

Đám hào khách nghe vậy, thấy đều lộ vẻ thất vọng rõ rệt, thầm nghĩ tên Linh đạo trưởng này thật là quái gở, như hễ nói thì hai bên bế môn giao thủ, mọi người không được xem nhiệt náo, chả phải hò nhau kéo tới đây lại thành công cốc hay sao?

Hơn trăm cặp mắt đổ dồn vào mặt Thích Ấn Thần, lão trầm ngâm một chốc rồi gật đầu:

– Linh đạo trưởng dạy phải, tiểu đạo trưởng, xin dẫn đường!

Thích Yến Chi vội can:

– Phụ thân, chỉ e bên trong có chuyện nguy trá.

– Nguy trá thì sao? – Thích Ấn Thần cả cười, sải bước vào đạo quán. Đạo đồng đi trước dẫn lối. Dọc đường tuyệt nhiên không thấy bóng một ai. Thích Ấn Thần sinh lòng ngờ vực, bất giác âm thầm giới bị.

Vòng qua một hành lang cong, đến trước một cánh cửa, Tu Nguyệt cúi mình thưa:

– Linh đạo trưởng bên trong.

Thích Ấn Thần chăm chú nhìn chứ không đẩy cửa vào. Đạo đồng ngạc nhiên buột hỏi, “Thích tiên sinh, sao tiên sinh...” Chưa dứt lời, đã thấy

Thích Ấn Thần nhướng mày lên, người toát bừng bừng sát khí.

Chỉ tích tắc, đạo đồng cảm giác mình bị kén quây, mũi miệng tắc ngạt, hô hấp đình trệ, luồng sát khí kia thời dâng lên mãi, từ bốn phương tám hướng xô dồn về gã. Đạo đồng vô thức giật lui, cho đến khi lưng dán sát tường, mồ hôi lộp độp như mưa. Gã ngược mắt nhìn Thích Ấn Thần, lòng sợ hãi khôn tả, đến nỗi phát sinh ảo giác, tưởng đâu con người ấy đã hóa thân thành ngọn núi cao sừng sững, chạm vào nhật nguyệt, còn mình trước mặt lão thì chỉ như con sâu cái kiến mà thôi.

Tu Nguyệt lạc phách xiêu hồn, cơ hồ muốn ngất. Đúng lúc đó, chợt thấy gió mát hiu hiu lùa tới, mơn man đôi má, thân thể nhẹ bổng đi, tiếp theo là kình khí nhu hòa vỗ về từng đợt, ôm ấp quanh mình như một đụn bông.

Tu Nguyệt lấy lại hơi thở, cảm giác khí cơ xung quanh đã từ một thành hai, thoát nhu thoát cương, giao phong qua lại. Thích Ấn Thần khí thế cương mãnh bá đạo, thủ như thành vàng ngàn dặm, công như quân dữ một phương. Luồng khí nhu hòa kia tưởng chừng không hề giao tranh, song ào ạt không dứt, liên miên tuyệt kỳ, khiến cương mãnh chi khí của họ Thích tuy rằng lảng lệ, nhưng khác nào hổ tấn công nhím, không biết cạp răng vào đâu, lại như mãnh tướng bách chiến bị hãm trong trận đồ sinh tử, tuyệt thế võ công có thừa, nhưng không đủ đường thi triển.

Tu Nguyệt tựa lưng vào tường, đôi chân bủn rủn từng hồi, hai luồng khí vô hình kia xáp tới lùi ra, không những áp đảo nhục thân, mà còn tấn công tinh thần gã. Cương nhu nhị khí tựa đôi bàn tay hộ pháp, bao quanh Tu Nguyệt mà nhồi nhão giày vò, chỉ tích tắc đã làm mắt gã đỏ đục, miệng nhều nước dãi, khuôn mặt hiện rõ vẻ điên dại.

Thích Ấn Thần trợn tròn hai mắt, đột ngột thét vang “Ngưng!” Tu Nguyệt như ăn một gậy, mắt tối sầm, ngất lịm đi. Sau tiếng thét, bầu không rơi vào tịch mịch. Hồi lâu trong cửa vọng ra một tiếng thở dài, Linh đạo nhân buồn buồn nói:

– Hà cố làm liên lụy đến người khác, Thích tiên sinh?

Thích Ấn Thần cười nói:

– Thích mõ chỉ mới thăm dò, nào ngờ đạo trưởng thần thông quảng đại, làm Thích mõ muốn ngưng mà không xong. Hai chúng ta giao thủ, tiểu tử này không thể bứt ra đi được. So với việc làm hắc tẩu hỏa nhập ma, chi bằng để hắc bất tỉnh nhân sự.

Linh đạo nhân nín lặng, rồi lại buồn buồn than:

– Thích tiên sinh võ công tuy cao, tiếc thay quá ư bá đạo.

Thích Ấn Thần cười nói:

– Thánh nhân dạy “nhu nhược thắng cương cường”. Đạo trưởng sở trường âm nhu, ngại gì không thắng võ công bá đạo của ta.

– Tiên sinh chê cười rồi, – Linh đạo nhân nói – Mời vào trong đàm đạo.

– Được! – Thích Ấn Thần tiến lên một bước, kinh khí xô tới, cửa gỗ bật ra. Thích Ấn Thần phất tay áo bước vào. Phòng không đồ đạc, chỉ trải một chiếc chiếu, đang ngồi một đạo sĩ bên trên. Đưa mắt nhìn kỹ, thấy đạo sĩ tuổi chưa quá bốn mươi, vóc dáng mảnh khảnh, râu tóc đen nhánh, nhãn thần sáng quắc tựa phát quang trong phòng ốc tối mờ.

Hai người nhìn nhau, mắt hút chặt mắt như nam châm. Linh đạo nhân bất động tựa một khối thạch, Thích Ấn Thần áo không gió mà lay, nền nhà bốc gió xoáy, du cánh cửa vào ra, cuối cùng “cách” một tiếng, cửa sập vào ngõng.

Thích Ấn Thần ung dung ngồi xuống, cười nói:

– Linh đạo trưởng hện ta đến ẩn chứng đạo học?

– Phải – Linh đạo nhân gặt đầu.

– Dám hỏi đạo trưởng, chúng ta sẽ ấn chứng khẩu trung chi đạo hay thủ trung chi đạo?

Linh đạo nhân nhú mày:

– Khẩu trung chi đạo là gì?

– Khẩu trung chi đạo nuốt sơn hà nhả tinh tú, hít thở lục hợp cười nập núi sông, lấy thương hải làm men ủ, mượn thiên địa làm ly say, ăn gan rồng uống tủy phượng, chiêu thuốc bất tử, khoe sáng cùng nhật nguyệt.

– Thủ trung chi đạo là gì?

– Thủ trung chi đạo múa thần kiếm rạch Cửu Châu, lay động Ngũ Nhạc băng khắp Thất Hải, lấy Côn Luân làm trụ đỡ, rút tia chớp làm dây cương, trói xuân thu cầm nhật nguyệt, buộc bóng câu qua cửa, vĩnh hằng ngang Bắc Đẩu.

– Khí phách lớn thật! – Linh đạo nhân xoa tay cảm thán – Nạp vạn vật vào ngực áo, vờn thiên địa trong bàn tay, đây là đạo của Thích tiên sinh đó ư?

Thích Ấn Thần mỉm cười

– Gần như thế!

– Tức là, tiên sinh còn có đạo khác?

– Chu thiên nhật nguyệt chẳng qua chỉ là biểu tượng của vạn vật. Đó là hữu hình chi đạo, không phải vô hình chi đạo.

Linh đạo nhân giãn mày, gặt đầu:

– Bần đạo hiểu rồi, tiểu tượng hữu hình, đại tượng vô hình, đạo của tiên sinh tàng ẩn giữa sơn hà thiên địa, xuất hiện khắp nơi nhưng nhìn mà chẳng thấy.

– Xuất hiện khắp nơi nhưng nhìn mà chẳng thấy. Nói hay lắm! – Thích Ấn Thần vỗ tay cười – Thế đạo của đạo trưởng là gì?

Linh đạo nhân cười:

– Đạo của Thích tiên sinh có khẩu-thủ hữu biệt, đạo của bần đạo cũng có khẩu-thủ hữu biệt.

– Hay a, mời nói nghe thử.

– Khẩu trung chi đạo quạt gió lớn quét mây lành, thét vọng cứu tiêu âm vang vạn lý, lấy càn khôn làm phế phủ, biến cầu vồng thành miệng lưỡi, nhả tiếng rồng ngâm, ngân điệu oanh ca, nghe sấm lạc trần, hưởng niềm vui tiên cảnh.

– Diệt luận. Thủ trung chi đạo thì sao?

– Thủ trung chi đạo đàn dao cầm vọng khắp bát hoang, điên đảo lục đục câu dẫn thất tình, mắc giang hồ làm tơ trúc, biến vực thẳm thành cổ tiêu, thấu suốt âm dương, phân tách tham thương, nâng lệ minh châu, rọi màn trắng sáng.

– Có ý tứ – Thích Ấn Thần cười nói – Đạo của đạo trưởng có phải là âm luật?

– Gần như thế – Linh đạo trưởng cười đáp.

Thích Ấn Thần gật đầu:

– Tiểu âm rành mạch, đại âm loáng thoáng, đạo của đạo trưởng tàng ẩn giữa sông hồ mây gió, tại hạ ở trong mà không cảm nhận được gì cả.

Linh đạo nhân im lặng. Thích Ấn Thần cười nói:

– Linh đạo trưởng, công phu nước bọt của chúng ta ngang ngửa rồi, muốn phân thắng phụ, e rằng phải tái đấu một trận thôi.

– Mời Thích tiên sinh – Linh đạo trưởng dựng một tay trước ngực, tay kia buông thông.

Thích Ấn Thần cười ha hả, tả thủ cuộn thành quyền, từ từ đẩy ra. Lão xuất thủ chậm rãi nhưng kéo theo kinh phong, như long xà bàn tẩu, tưởng trái mà phải, tưởng trên mà dưới, tưởng thẳng mà gấp, tưởng chậm mà nhanh, bình bình đạm đạm một quyền nhưng gồm thâm vô tận biến hóa, đủ để khắc chế bất kỳ loại võ công nào trong trời đất. Dù đối thủ ứng phó ra sao, họ Thích đều có thể giành lấy tiên cơ, vững vàng chế ngự.

Nhưng Linh đạo nhân không ứng phó, không né tránh cũng không xuất thủ, chỉ nheo mắt, tay dựng trước ngực. Quyền phong tới nơi, thế như sóng cuộn, đạo bào hấp gió lay phần phật, thoát xệp thoát phồng. Quyền phong xô vào hãn, hết như nước dữ vấp đá, cuộn xoáy rồi băng qua. Linh đạo nhân mặt không đổi sắc, cười nói:

– Thích tiên sinh, quyền này có danh hiệu không?

Thích Ấn Thần nhướng mày cười, cất giọng sang sảng:

– Tùy cơ nhi phát, nói gì danh hiệu. Nếu đạo trưởng không chê Thích mỗ cuồng vọng, thì ta gọi nó là Đại tượng vô hình quyền vậy.

– Hay cho Đại tượng vô hình quyền, giờ hãy xem Đại âm hy thanh chỉ của bản đạo! – Linh đạo nhân duỗi năm ngón tay, khẽ vẩy tới trước như gảy cổ cầm, hắt ra một luồng nhu kinh. Thích Ấn Thần đã từng kiến thức chỉ lực trên tấm bia, không dám chần chừ, lập tức thu quyền chiêu về chặn chỉ. Hai luồng kinh lực tương giao, Thích Ấn Thần chợt thấy bất diệu. Kinh lực của Linh đạo nhân thoát trông nhu hòa, thực ra đan khít như nong, khởi

phát ung dung mà xấp đến gần thì sinh lực cản, thế như dây cứng kéo căng, hãm đầy đàn lực, hể buông tay là bật ngược trở về.

Thích Ấn Thần thân kinh bách trận, gặp qua không ít cao thủ. Những người đó dù quyền hay chưởng, thường đều chứa mấy đợt kinh lực, hết đợt này đến đợt kia, khí thế ồ ạt như giang hà sóng gồi, buộc người ta ứng đối liên hồi, nhưng kinh lực dạng ấy khó duy trì lâu, sáu bảy đợt là cực hạn, hể vượt quá, thế tất suy kiệt.

Kinh lực của Linh đạo nhân thì khác, đâu chỉ sáu bảy đợt, mà phải ngàn đợt vạn đợt, vô tận vô cùng, mỗi đạo kinh lực đều rất nhu hòa, nhưng trước sau tiếp nối, liên miên bất tuyệt, Thích Ấn Thần xung khai một tầng thì lại vấp phải một tầng khác, quyền kinh hết như nước rỏ trên đá, phải mài từng chút từng chút một, lại như thủy ngân đổ tràn, cần mẫn kiểm tìm những kẽ hở mà thấm vào nội lực đối phương.

Thích Ấn Thần sở trường cương mãnh, không bao lâu nội kinh bắt đầu suy giảm. Linh đạo nhân lập tức xuất chỉ điểm vào sơ hở trên quyền kinh của lão, tiến hành phản công.

Thích Ấn Thần gầm khê, đẩy tiếp quyền thứ hai. Linh đạo nhân hồi thủ cản trở, hai luồng kinh lực dội vào nhau, làm cuồng phong cuộn lên trong tịnh thất. Vẫn đang ngồi, cả hai cùng bị đẩy tuốt về hai phía, chỉ trong tích tắc, quyền chưởng ào ạt như mưa, giao kích đến hơn trăm chiêu, xuất thủ thần tốc quá mức tưởng tượng.

Cứ lảng không giao thủ như thế, hai bên lùi ra mỗi lúc một xa, chẳng mấy chốc đã tới sát tường, tường chừng tường bọc nhà thùng đến nơi, cả hai thoát lại dừng tay, cụp mắt rũ mày, ngồi trầm tư mặc tưởng. Hơn trăm chiêu vừa rồi đã vận dụng hầu hết mọi biến hóa của võ công trong thiên hạ. Cả hai tuy đều võ học uyên nguyên, nhưng nhất thời cũng cảm thấy cạn vốn, bèn cấp tập nghiền ngẫm, gắng sức phát giác chỗ sơ hở của đối thủ.

Hai người rơi vào trầm tư, sinh cơ thu liễm, tịnh thất hết như mộ huyết, lặng phắc nghe được cả tiếng kim rơi. Lại qua hơn một khắc, Thích Ấn Thần từ từ đứng lên, cánh tay phải vạch nửa đường tròn, đẩy quyền tới trước, quyền kinh ngưng đặc như sơn, chậm rãi phóng về phía Linh đạo nhân.

Linh đạo nhân ung dung đứng dậy, điểm liền mấy chỉ, đầu ngón tay tới đâu, quyền phong xáo động tới đó, một luồng nội kinh xuyên thấu quyền phong của Thích Ấn Thần, lao thẳng vào quyền đầu, theo kinh mạch luân thẳng vào tạng phủ, Thích Ấn Thần thoát thấy châu thân tê dại, chân khí chạy loạn, hết như muốn phá não chui ra.

Linh đạo nhân không vận công khu tán dư kinh, mà lại xuất chưởng kiêm chỉ tấn công. Thích Ấn Thần không sao ngờ được, đành dốc sức phản kích. Kinh lực tương giao, Thích Ấn Thần rung động, chỉ lực của Linh đạo nhân diện diện dư kinh, gần như xung tán hết chân khí trong cơ thể lão.

Linh đạo nhân chiếm được thượng phong, không để đối phương nghỉ thở, kỳ chiêu diệu chước dồn dập phóng ra, thân mình hết như bướm lượn muôn hoa, trong nhanh có chậm, phiêu dật bất quần, chiêu pháp dày đặc, thể như thác đổ, chỉ chưởng xé không trung, kéo theo âm rung nghe kinh tâm động phách, hợp lại rền vang như ca xướng. Thích Ấn Thần ở giữa vùng tiếng ca, tưởng đâu đang ở trong chuông đồng ngân nga, tâm thần dao động, trí óc xao lãng, nếu không phải vì định lực cao tuyệt thì chắc không trụ vững được rồi.

Tịnh thất ngang dọc không quá hai trượng, Thích Ấn Thần thoái lui liên tục, chẳng mấy chốc đã lúi sút góc tường. Thế công của Linh đạo nhân thì như mưa phùn tháng Năm đất Giang Nam, phiêu phiêu phát phát, không quá ào ạt, nhưng rả rích triền miên, không nghỉ không ngừng.

Từ khi xuất đạo tới nay, chưa bao giờ Thích Ấn Thần thất cơ đến thế. Lão áp lưng vào tường, vốc dặc to cao co rúm lại, khổ sở chống đỡ được

hơn hai mươi chiêu, công thế của Linh đạo nhân cuối cùng cũng có phần suy yếu, Thích Ấn Thần liền hô một tiếng, quyền cước phóng ra, rầm rộ như biển dậy non xô, vun vút như sấm rung chớp giạt, nhưng bất luận nhanh và nặng đến đâu, va phải kinh lực của Linh đạo nhân thì cũng đều như đá tảng lắng xuống hồ sâu thẳm, dầu gợn được chút sóng, cuối cùng vẫn bị lòng hồ nuốt trọn.

Thích Ấn Thần ngấm ngấm khiếp sợ, cảm thấy những kẻ địch bình sinh hiểm gặp so với đạo nhân này bất quá chỉ là trẻ nít lên ba. Đáng sợ hơn nữa là, lão cảm nhận được rõ ràng rằng đến tận lúc này, Linh đạo nhân vẫn chưa dốc sức, giơ tay nhắc chân vẫn tiêu sái ung dung, cử động chứa đựng một loại tiết tấu cực kỳ vi diệu, tiết tấu ấy có thể ví với một tấm lưới. Thích Ấn Thần bất tri bất giác bị quây trong đó, còn Linh đạo nhân tùy tâm sở dục xuất thủ. Quái gở hơn nữa là, cảm giác bị dẫn dắt này không những không hề bức bối, mà ngược lại còn khoan khoái khôn nguôi.

Vỡ lẽ rồi, Thích Ấn Thần bèn ra sức cưỡng lại, cố công vùng thoát khỏi tiết tấu của Linh đạo nhân. Giằng co mấy chiêu, Thích Ấn Thần vướng tay vướng chân, không những không thể thoát ly vây hãm, ngược lại còn lún sâu thêm vào tấm lưới kia. Linh đạo nhân được đà tiến tới, chỉ chương đồng xuất vun vút, một luồng kinh phong quét qua má Thích Ấn Thần, nửa mặt liền tê dại, cơ hồ mất hết tri giác.

Cứ thế này thì tất bại, Thích Ấn Thần hít sâu một hơi, chuyển thân xuất quyền. Nhắc thấy kẻ hở, Linh đạo nhân bèn lao mình lên, vỗ một chương vào bối tâm Thích Ấn Thần, sắp đắc thủ thì chợt cảm thấy một tia kinh phong bắn lại, nhọn như cương châm, đâm trúng vào cổ tay mình.

Linh đạo nhân tà tà giật lui, đáp xuống cách quãng chừng một trượng, đưa mắt nhìn cổ tay, không khỏi kinh ngạc:

– Thích tiên sinh, võ công gì đây?

– Vô tướng thần châm – Thích Ấn Thần cười đáp – Là chiêu số ngẫu nhiên linh ngộ ba năm về trước, đến hôm nay mới đem ra dùng.

Linh đạo nhân trầm ngâm, rồi gật đầu:

– Tiên sinh bức chân khí khỏi huyết đạo, khiến toàn thân từ trên xuống dưới chỗ nào cũng có thể đả thương người, hết như gai nhím, khiến đối phương không biết hạ thủ vào đâu.

Thích Ấn Thần cười nói:

– Đạo trường hảo kiến thức, vừa nhìn đã thấu căn bản của Thích mỗ.

– Hư thất sinh bạch, vô trung sinh hữu, là đạo lý vốn đã lưu truyền từ xưa. Thế nên mới có câu đại đạo chí giản, rất nhiều chuyện, xét đến chân tơ kẽ tóc tính ra đều có chỗ tương đồng.

– Nói hay lắm! – Thích Ấn Thần phá lên cười – Chỉ không rõ, võ công đạo trường có tinh diệu được như đạo lý?

Dứt lời tiến lên một bước, tay không nâng, chân không động, hư không vang tiếng gió hiu hiu, chân khí hóa thành trăm tia ngàn sợi phóng khỏi bách huyết khắp người, tia to tia nhỏ, sợi thực sợi hư, có tia như kim như gai, xung khai chưởng lực của Linh đạo nhân, có sợi như thừng như mây, lăng không dệt thành một tấm lưới rộng, từ trên cao bủa xuống.

Kình khí giăng ngập tịnh thất, Linh đạo nhân không tránh vào đâu được. Hắn đứng nguyên tại chỗ, bất động, khuôn mặt như nước ngưng, ánh mắt như đầm sâu lặng sóng. Tụ bào phòng lên, đón lấy kình khí dày đặc, đáng như phi điều cô ngạo bên sông, miệng bật ra hai chữ:

– Linh Phi!

Thanh âm chưa dứt, cuồng phong cuộn nổi, hai cỗ tuyệt thế đại lực xô ập vào nhau, vọt thẳng lên trời. Trong khói bụi, hai bóng người càng lúc càng nhòa, hóa thành ảo ảnh lưu quang, cuối cùng nhạt tan tuyệt tích.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 1 : Kim Lăng Ca Vũ

Dịch giả: Alex dịch

Hoa nở hoa tàn, mây tụ mây tan, Tống Liêu Kim Nguyên, thoáng cái vụt qua hết cả, muôn dân sinh tử, mấy trăm năm tuế nguyệt chuyển vần, chỉ chớp mắt đã tới năm Hồng Võ thứ hai mươi bảy nhà Minh.

Trận chiến Thừa Hoàng quán thuở nào giờ là cát bụi, thiên hạ đã đổi chủ, riêng dòng chảy Trường Giang thì vẫn như xưa, ba đào cuồn cuộn nổi vào sông Tần Hoài, uốn lượn vòng qua chân kinh thành, dòng nước lặng như không chảy, trông tựa khối phi thủy xanh chai.

Đột nhiên, mé sông chợt vọng lên tiếng ca ai oán.

“Lục ti đề phát uyên ương phố, tường đào điệp đương thì hoán độ, hựu tương sầu nhĩ dữ xuân phong. Đãi khứ, ý lan, cánh thiếu trú.

Kim lăng lộ, ca yến vũ. Toán triều thủy tri nhân tối khổ, mẫn đình phương thảo bất thành quy. Nhật mộ, cánh di chu, hướng thậm xứ?”

Cặp hát rong gồm một già một trẻ. Lão giả xương khúc tuổi cỡ lục tuần, vóc người khô kiệt. Thiếu niên xuy dịch chưa quá mười lăm, mũi thẳng mắt trong, da sáng như ngọc, mi dài đen nhánh chơm chớp tươi xinh, trông tinh nhanh khéo mắt hữu tình.

Leng keng! Vài trình lẻ rơi xuống khay đồng, mấy đại hán bộ dạng nhàn tản cười hi hi ha ha, lục tục rời đi. Lão giả nhật tiền, lúi húi đếm rồi lắc đầu,

dôi mắt ra trời xa thờ thần, thiếu niên buông địch xuống, lấy làm lạ:

– Cha ơi, cha nhìn gì vậy?

Lão giả trầm ngâm không đáp, thiếu niên nhìn theo hướng mắt lão. Cuối trời tây nổi rõ một vầng mây dài đỏ rực pha tía, hết như cục máu bầm nằm giữa ngọn lửa, gã chột dạ, khẽ nói:

– Mây sao thế nhỉ? Màu sắc đến là quái lạ!

– Trời còn đang phát sốt! – Lão giả thở dài đứng dậy – Hôm nay giải tán thôi!

– Mới mấy đồng tiền, – thiếu niên chau mày – không đủ bữa cơm.

– Ta mệt rồi, về nhà nghỉ đây, – lão giả khàn giọng nói rồi quay lưng đi
– Mấy trinh đó con giữ lấy.

Thiếu niên nhận tiền, đưa mắt trông theo cho đến khi lão giả đi khuất thì vui vẻ reo khẽ, đảo mắt nhìn ngó quanh quất. Chợt nghe có người gọi, “Lạc Chi Dương!” Góc tường nhảy ra một thiếu niên, mày ríu cảm nhọn, đôi mắt láo liên, vừa xuất hiện liền cảm râm:

– Lạc Chi Dương, ta đợi người già nửa ngày trời, nghe người cứ thối u u mãi không thôi, phát sốt cả ruột.

Lạc Chi Dương cười nói:

– Giang Tiểu Lưu, sốt ruột cái gì? Trời còn chưa tối mà. Đêm nay sao đây, đến miếu Phu Tử xem hát hay đến lầu Huyền Hà nghe kể chuyện?

Giang Tiểu Lưu ho hắng, rồi nói:

– Tối nay có vở Đơn đao hội, đại đao của Quan lão gia múa vun vút!

Lạc Chi Dương tung tung mấy đồng trinh trong tay:

– Xem hát thì không đủ tiền, thôi cứ nghe kể chuyện đi.

– Mẹ người chứ! – Giang Tiểu Lưu hai tay chống nạnh, toét miệng cười

– Ai bảo xem hát cần tiêu tiền? Người hỏi dân ven sông, xem có kẻ nào dám thu tiền của Giang gia này không?

– Thật ư? – Lạc Chi Dương vươn đầu ngó quanh, chột kêu lên – Giang gia, má người đến kìa!

Giang Tiểu Lưu nghe vậy phát run, cầm đầu co giò bỏ chạy, chạy được mấy bước nghe Lạc Chi Dương cười ha hả, lập tức hiểu ra, bèn quay phắt lại chửi bới:

– Lạc Chi Dương, đồ chó lừa đảo!

– Lừa người làm chi? – Lạc Chi Dương cười nói – Má người vừa mới ở đây, sao nháy mắt đã bốc hơi rồi? Ấy dà, gay rồi, chưa chừng lại nhảy xuống sông đấy. Giang Tiểu Lưu, người mau nhảy theo, kéo bá mẫu bị đổi tên thành Vương Bát Đà bây giờ.

Cha Giang Tiểu Lưu làm chân chạy vặt cho một thanh lâu bên bờ sông, đứng ở bậc đáy trong hạ cửu lưu, đại hiệu Quy Công, tiểu danh Vương Bát, vì thế mà nghe câu nói này Giang Tiểu Lưu nhe nanh giơ vuốt nhảy bổ vào, nhưng Lạc Chi Dương thân thủ linh hoạt, lắt mình tránh khỏi, lại khèo chân móc, tiện tay xô một phát, Giang Tiểu Lưu liền mất đà chúi người đi như cái băng pháo, húc đầu vào tường, tức thì đầu vầng mắt hoa. Vừa định quay phắt lại thì thấy da đầu đau tê, chòm tóc đã bị Lạc Chi Dương tóm lấy. Gã trở tay định đánh, nhưng Lạc Chi Dương cũng nhẹ nhàng lách qua, rồi rút cây trúc địch bên hông, quất bôm bốp vào mông gã.

Giang Tiểu Lưu không biết trốn vào đâu được, đau quá cứ nhảy chồm chồm:

– Ối da, đừng dứt tóc ta, ối da, nhẹ tay xịu, đừng đánh mạnh nữa...

Lạc Chi Dương quất thêm cho mấy nhát nữa mới buông gãi ra. Giang Tiểu Lưu tay trái xoa đầu, tay phải xoa hông, lòng nửa giận nửa sợ, bèn la ông ông:

– Lạc Chi Dương, cha người cũng là cái loại xướng ca thối tha, đều thuộc hạ cứu lưu cả, sạch nước cản hơn ai!

Lạc Chi Dương lắc đầu nói:

– Ta không có cha!

Giang Tiểu Lưu phát cáu:

– Định lừa con mẹ người à? Lạc lão đầu không phải cha người, lẽ nào là con người?

Lạc Chi Dương thản nhiên nói:

– Ông ấy là nghĩa phụ ta, ta là do ông ấy lượm về!

Giang Tiểu Lưu ngẩn người. Hai đứa đánh bạn với nhau bấy lâu mà đến bây giờ gã mới biết chuyện này. Gã nhìn Lạc Chi Dương, lòng nghĩ mình xuất thân hèn kém, nhưng dấu sao còn có tía có má, thế mà cái tên ranh ma này lại là cô nhi, thật sự khiến người ta không tưởng được.

Bấy giờ là lúc mặt trời xuống núi, sông Tần Hoài rộn rã hẳn lên. Một lá thuyền con rẽ làn sương mỏng lướt qua bên hai người. Đầu thuyền mảnh khảnh một văn sĩ vận bạch y, mặt như ngọc dát, râu tóc đen nhánh, hông giắt ngọc bội phỉ thúy khảm một viên minh châu to cỡ trứng chim câu.

– Khá thật! – Giang Tiểu Lưu vốn sành sỏi, nói ngay – Miếng ngọc bội này là đủ mua đứt một nửa Quần Phương viên đấy...

Chưa dứt lời, chợt thấy bạch y văn sĩ quay ngoắt lại, mắt rục như chớp nhìn xoáy vào mặt mình. Giang Tiểu Lưu nghe da mặt tê bì, châu thân ớn lạnh, văn sĩ lại quay đi, tựa đang thưởng ngoạn phong cảnh hai bên bờ.

Giang Tiểu Lưu hoàn hồn lẩm bẩm:

– Tên đồ nho này, trừng mắt nhìn ta làm gì chứ?

Lạc Chi Dương cười nói:

– Hắn muốn đưa tình với người.

– Phì! – Giang Tiểu Lưu nhổ ra – Thiếu gia ta đâu phải phường đồng tính ái.

Lạc Chi Dương cười bảo:

– Người có tám bàn tay, so với Na Tra tám cánh tay ở Nguyên Dương quán thì cũng chả kém.

Giang Tiểu Lưu nghe gã ví mình với Na Tra, thoát tiên hí hửng, thoát lại nỗi khùng:

– Lạc Chi Dương, con bà người mới là tám bàn tay, chính người mới là con của.

Đến Phu Tử miếu thì trời đã tối lắm, lờ mờ trăng ló non Đông, cong như lá liễu. Phường hát đèn giăng hoa kết, giọng một lão già văng vẳng đằng xa, í í a a, tang thương khôn tả:

– Đại giang dôi sóng chảy về Đông, dẫn mấy chục người, vịn Tây phong, cưỡi chiếc thuyền lá mỏng...

Đám đông lũ lượt chen vào cửa phường hát, ai nấy y phục lộng lẫy. Hai gã lạc loài đâm thẹn, không đi đường chính mà luồn qua Ô Y hạng, vòng

tới ngõ nhỏ đằng sau phường hát, trong ngõ có một thân đại thụ lâu đời, tán như cái lọng, chắc đã từng được che cho Tạ An nghỉ chân hóng mát, từng được nhòm lom lom xuống chiếu bạc của Lưu Kí Nô.

Hai gã thoăn thoắt leo lên cây, ngồi ở chạc ba, trông vào sân khấu rõ mồn một.

Nhìn những đầu người đen nhúc dưới sân, Giang Tiểu Lưu khoái chí chười khê:

– Lũ cầu trệ này, tưởng có tiền xem kịch là ghê lắm à? Hứ, ta xả một vòi nước đá xuống dìm chết hết chúng mày bây giờ.

Lạc Chi Dương bật cười:

– Giang Tiểu Lưu thủy yểm thất quân. Hay đấy!

– Không dám! – Giang Tiểu Lưu điệu bộ phẩy tay – Thủy yểm thất quân là của Quan lão gia, ài, ta vẫn kém lão gia một bậc.

Lạc Chi Dương cười, đưa mắt nhìn xuống phường hát. Trên sân khấu lúc này là Quan Công mặt đỏ râu dài, trường đao múa vun vút như lưu quang cồn tuyết, bộ râu của phó tướng Chu Thương đứng bên cũng bị đao phong quạt bay tung lên, càng xem càng đặc sắc, đám đông bên dưới rộ lên khen ngợi.

Giang Tiểu Lưu mặt mày hơn hớn, huých Lạc Chi Dương bảo khê:

– Ta đoán thanh đao kia bằng giấy bồi, chứ đao thật của Quan lão gia nặng tám mươi mốt cân, phàm nhân nào vũ động cho nổi?

Lạc Chi Dương nói:

– Đao thật đao giả, cho người ta chém thử một nhát chả phải sẽ biết hay sao?

Giang Tiểu Lưu phát câu:

– Nếu là đao thật, tiểu gia ta đi đời nhà ma còn gì?

– Cũng chưa chắc – Lạc Chi Dương thùng thảng nói – Trên người người có một chỗ, cho dù đao thật cũng bất lực mà thôi.

– Nơi nào? – Giang Tiểu Lưu ngạc nhiên.

Lạc Chi Dương cười đáp:

– Da mặt đó, bản mặt người vừa dày vừa trơ, bảo đao nào chém cho nổi.

Giang Tiểu Lưu nổi khùng, đang tính chửi lại, chợt nghe “keng” một tiếng hơi chói tai. Liền đó, Quan Công trên đài cưỡi bộ rỗi loạn, Quan đao trong tay phóng chéo sang trái, suýt chút nữa chém trúng Chu Thương đằng sau. Cả rạp nhốn nhác, hoang mang thụt lui mấy bước.

Giang Tiểu Lưu “ồ” một tiếng, thắc mắc:

– Quái nhỉ, Quan Công chém Chu Thương à, đâu ra cảnh này?

Lạc Chi Dương nói liền:

– Thế đã là gì? Ta còn thấy Trương Phi mượn đông phong nữa kia.

Giang Tiểu Lưu lườm gã, hừ mũi:

– Vậy người đã xem hồ đả Võ Tòng chưa?

– Chưa – Lạc Chi Dương lắc đầu – Nhưng Trần Thế Mỹ trăm Bao Công thì ta có xem.

– Con bà người – Giang Tiểu Lưu nổi khùng – Ta là Giang Tiểu Lưu, còn người là Lạc Đại Ngưu, đại trong đại thoại, ngưu trong xuy ngưu...

(Alex chú: Đại thoại, Xuy nguừ đều có nghĩa là khoác lác)

Đang tranh cãi, chợt nghe “keng keng” lần nữa, đao quang xoáy đảo, tấp tới, vòi máu phụt ra, Chu Thương không còn đầu nữa, cái xác cụt đầu đứng sững tích tắc, rồi đổ rầm tới trước.

Phường hát lặng phắc như tờ, đám đông trở mắt, mọi tiếng hò reo tắc nghẽn nơi cổ. Giang Tiểu Lưu vỗ đùi:

– Quỷ thần ơi, đao thì là giấy bồi, người cũng là giấy bồi luôn ư? Mê quá, mê quá, tích Đơn đao hội lão tử xem đã mấy lần, mà cảnh chém đầu này lại mới là lần đầu trông thấy.

Lạc Chi Dương cau rúm mày, lắc đầu:

– Không đúng, vòi máu tung tóe kia, y như thật ấy!

Còn chưa nói hết, lại nghe “keng” tiếng nữa, Quan đao vụt ngoặt phải, “rắc rắc”, chém đứt cái cột chống rạp.

Hồi 2, Kim Lăng ca vũ | Alex dịch] - Ối da! – Bên dưới rú lên, khách xem nhảy loi choi, xô nhau chạy tóa ra viên môn, mới được vài bước, trên không bỗng anh ánh van vát tựa mưa tạt. Tức thì, mấy chục người dừng khựng lại, thân thể cứng đờ trong tư thế chạy, y hết rồi gỗ hay phỗng đất.

Giang Tiểu Lưu tuy thô mẫn, nhưng cũng nhận ra có điều không ổn, hé miệng toan kêu, Lạc Chi Dương đã vội giơ tay bịt mồm gã. Quan đao trên đài vũ động càng nhanh, quang hoa lớp lớp hết vàng trắng sáng, keng keng chói tai mãi không ngơi, tia lửa bắn tung tóe. Quan Công bước chân lão đảo, gầm lên một tiếng, đột nhiên nhảy phắt ra sau, hoành đao trước người, đánh giọng:

– Ném ám khí đã thương người thì ra cái gì? Mau lộ diện, cùng gia gia phân tài cao hạ!

Giang Tiểu Lưu lấy làm lạ:

– Ngần à, trong kịch làm gì có lời thoại này.

Lạc Chi Dương khẽ mắng:

– Im đi, để người ta nghe thấy thì cái mồm này cũng chẳng còn đâu.

Giang Tiểu Lưu ngạc nhiên:

– Sao lại không còn mồm?

Lạc Chi Dương lạnh lùng:

– Đầu bay rồi, mồm còn sao được?

Lặng phắc một hồi, chợt nghe “ha” một tiếng, từ sau hòn giả sơn chậm chậm bước ra một người. Giang Tiểu Lưu suýt buột miệng kêu lên. Nguyên lai đây chính là bạch y văn sĩ đứng ở đầu thuyền hồi hôm, viên minh châu trên ngọc bội lấp lóe sáng trong bóng tối.

– Người là ai? – Quan Công trừng trừng nhìn văn sĩ, mắt lộ vẻ nghi hoặc.

Bạch y văn sĩ mỉm cười:

– Triệu Thế Hùng, hai mươi tám năm cách mặt, người không nhận ra ta nữa ư?

Quan Công đảo mắt, chợt há hốc miệng:

– Người, người...

– Ta cái gì? – Văn sĩ cười – Ta có phải là rất giống một người?

Triệu Thế Hùng toàn thân lẩy bẩy, run giọng trở văn sĩ:

– Người, người...

Văn sĩ cười nói:

– Nhớ ra chưa? Ngô vương Trương Sĩ Thành, có phải là rất giống ta...

– Người... – Triệu Thế Hùng giật lui, nuốt nước bọt đánh ực, cuối cùng cũng thở lại được – Trương Thiên Ý, người đã chết rồi cơ mà.

– Phải đấy, ta cũng lấy làm lạ kìa! – Văn sĩ cười rùng rợn – Hỏa hoạn Tề Văn lâu không thiêu chết ta, nước sông Bình Giang cũng không chìm chết ta, bấy giờ ta còn nghĩ, người nhà thiệt mạng cả rồi, ta sống làm chi nữa? Nhưng mà sống, là thiên ý, ông trời muốn ta làm chút chuyện. Triệu Thế Hùng a Triệu Thế Hùng, ta lòng sục người đã bao năm, ta những tưởng, năm ấy người bán đứng cha ta, lại chặt đầu anh ta, thì sớm đã cất cánh bay cao, không được phong hầu bá tướng cũng áo lượt quần là, phú quý vinh hoa. Ai ngờ từ bận đó người lại bắt tằm. Thoạt tiên ta gắng truy tìm nơi thâm sơn đại trạch, nhưng đều hoài công vô ích. Ta bèn nghĩ, tiểu ẩn vu dã, đại ẩn vu thị, Triệu Thế Hùng người người cũng như tên, là nhất thế gian hùng, chưa chừng lại nghĩ khác, sẽ chọn đại ẩn vu thị, bởi vậy ta chuyển hướng sang danh đô quận huyện, tìm tới tìm lui, chẳng ngờ người to gan bằng trời, lại diễn tuồng ngay dưới mũi Chu Nguyên Chương, càng nực cười hơn nữa là, người còn dám thủ vai Quan lão gia. Quan Vân Trường trung nghĩa toàn vẹn, còn người, người là hạng gì?

Triệu Thế Hùng trầm ngâm:

– Ta không giết anh người! Cái chết của Ngô vương cũng không liên quan đến ta, ông ấy treo cổ tự tận.

– Người sợ rồi ư? Triệu Thế Hùng? – Trương Thiên Ý cười, cơ mặt giãn giật, trông còn khó coi hơn là khóc – Ta đã hỏi binh sĩ thủ thành Bình Giang. Tất cả chúng khẩu đồng tử, Tây môn là do người mở. Ta cũng hỏi đám tì nữ may mắn sống sót trong vương phủ, khi thành bị phá kẻ đầu tiên

lao vào nhà ta chính là người. Còn về Ngũ ca ta, hà, lúc người giết anh ấy, ta nấp trong cái vại gần đó, tuy không trông thấy mặt, nhưng nghe giọng mồn mọt, người đòi giao thứ gì đó, anh ấy không đưa, người bèn hoành đao chém luôn. Khà, tiếng rú thảm thiết của Ngũ ca, ta còn nhớ rõ, hai mươi tám năm nay, mỗi đêm nằm mộng, âm thanh ấy vẫn văng vẳng trong tai...

Mặt y nhăn nhúm hẳn đi:

– Ta còn nhớ, người chém anh ấy tổng cộng hai mươi một đao...

Triệu Thế Hùng đứng trên đài, bộ mặt vàng xạm cứng đờ, một lúc sau mới cười khè khè:

– Nói như thế là, định chém trả hai mươi một đao?

– Không! – Trương Thiên Ý rung tay, chưởng tâm lập lòe bích quang – Ta dùng kiếm.

Triệu Thế Hùng cười khẩy:

– Kim châm của người cũng rất lợi hại.

Trương Thiên Ý cười nhắc:

– Dạ vũ thần châm!

– Dạ vũ thần châm? – Triệu Thế Hùng rùng mình, giọng run lên – Người, người là đệ tử Đông Đảo?

Trương Thiên Ý cười nói:

– Người chó quên, cha ta xuất thân Đông Đảo, ta vô năng, dựa vào bóng cả của cha nên cũng được thu nạp làm thành viên Đông Đảo. Nhưng đừng sợ, ta không dùng thần châm bắn người đâu. Người giết Ngũ ca bằng hai mươi một nhát đao, ta sẽ đâm người hai mươi một nhát kiếm thôi. Dù

người may mắn sống sót, nợ nần giữa hai chúng ta cũng coi như thanh toán xong.

Quan đao chững lại, Triệu Thế Hùng bỗng phá ra cười ha hả. Trương Thiên Ý nhìn lão, mắt lạnh băng như mắt rắn. Triệu Thế Hùng cười một hồi, đôi mày xếch bỗng nhướng lên, giọng đanh lại:

– Trương Thiên Ý, ta tuy già rồi, nhưng đao chưa già!

– Không dám! – Trương Thiên Ý nhẹ nhàng vuốt qua mũi kiếm, hàn khí thấm vào ngón tay – Khoái Tai Đao Triệu Thế Hùng, năm xưa tung hoành Tam Ngô, đao hạ chưa từng gặp địch thủ. Trần Bình Giang, một người một đao phá trận, gần như đã đốn hạ Khai Bình vương Thường Ngô Xuân, khiến Hoài Tây Thập Bát Thiết Kỵ của lão khi kết chiến chỉ còn sót ba người. Ta trước sau cứ nghĩ, có phải vì chuyện này mà người không tìm thấy chỗ dung thân ở Đại Minh? Sau phân tích, ngờ rằng không đúng. Bấy giờ Chu Nguyên Chương chưa lấy được thiên hạ, nhất định phải mua chuộc nhân tâm, nhi tử của Trần Hữu Lượng mà lão còn không giết, đời nào trách tội một hổ tướng như ngươi? Người mai danh ẩn tích, e rằng còn có ẩn tình...

– Bớt rườm lời đi! – Triệu Thế Hùng thét lên – Triệu mỗ bất tài, muốn lĩnh giáo tuyệt học Đông Đảo.

– Hay lắm! – Trương Thiên Ý cầm chéch trường kiếm, chậm rãi bước lên đài.

Hai gã trên cây lưng đều ướt đầm, không dám cả thở mạnh. Ở đây cách võ đài rất xa, Trương, Triệu tuy công lực thâm hậu, nhưng cũng không phát giác là còn có người. Lạc Chi Dương gắng kiểm soát nhịp tim, đảo mắt nhìn ra, bên ngoài hí viện đăng hỏa tượng bùng, thanh âm nhộn nhạo, trên mặt sông đăng xa, bảng lảng tiếng ca du dương trong trẻo.

Một trận gió mạnh tạt tới, thiết mã dưới hiên hí vang. Lạc Chi Dương ngoảnh mặt nhìn lại, võ đài rộng lớn là thế, đã chìm lìm trong đao quang lồng lộng.

Quan đao của Triệu Thế Hùng thuộc loại tốt, năm xưa lão từng nhờ vào thanh đao này mà xung phong hãm trận, trăm tướng đoạt kỳ, cho dù lưu lạc kịch xương, cũng chưa từng thả tay buông bỏ. Cương đao tám mươi một cân mà lão sử nhẹ bỗng, quang mang trắng lóa như tuyết bay lúc tháng Chạp trọng đông, không chỉ nhanh, mà còn chuẩn, còn độc. Tương truyền năm xưa, thanh đao này hót được cả ruồi đậu trên đầu người mà không làm rụng lấy một cọng tóc. Triệu Thế Hùng tuổi đã cao, tốc độ có phần giảm sút so với thuở nào, nhưng độ chuẩn độc thì lại tăng một bậc, thế như sấm rung chớp giật, phóng qua lướt lại vù vù.

Trương Thiên Ý sử nhuyễn kiếm dài ba thước, thanh quang lóng lánh, mỏng tựa cánh ve. Thân pháp y nhanh đến ly kì, hễ chuyển động là nhòà như sương khói, giữa mịt mù lại thấp thoáng thanh mang, thoát ẩn thoát hiện, hệt như lá thuyền con, dập dờn lên xuống trong đao quang cuộn cuộn tựa ba đào.

Khoái Tai Đao tổng cộng có bảy mươi hai lộ, Triệu Thế Hùng hiểu rằng đối phương lợi hại, vì thế thủ bảy công ba, chuyển thức khéo léo kín kẽ, dùng nhanh đánh nhanh, bảy mươi hai lộ đao pháp chỉ chớp mắt đã sử hết, nhưng đến cái bóng của Trương Thiên Ý cũng không chạm được vào. Đối phương di chuyển phiêu hốt, chẳng giống người nữa, mà tựa quỷ hồn. Triệu Thế Hùng thấy lòng lạnh toát, mồ hôi rịn ướt chân tóc, cảm giác tê dại ngâm ngấm dồn lên dọc hai cánh tay. Lộ đao pháp này tên là Khoái Tai, một là nhanh, hai là mạnh, phải gồng mình vận khí, dùng uy thế hoành tảo thiên quân áp chế đối phương, nếu đánh lâu vô ích thì khí thế suy giảm, khó tránh khỏi kiệt sức. Triệu Thế Hùng bầm sinh thần lực, sử Quan đao vốn chỉ như vè hạt cải, mà đến lúc này cũng cảm thấy đại đao trở nặng, điều khiến không còn thuận tay như trước nữa.

Đang nóng lòng, lại thấy thanh quang láy động, mũi kiếm xanh đã trực chỉ tới ngực. Triệu Thế Hùng cả kinh, vội thu Quan đao chặn lại, nhuyển kiếm như khói như sương tản ra một mảng xanh xanh, rung lướt qua sống đao. Triệu Thế Hùng toan lùi về sau, chợt nghe Trương Thiên Ý hô một tiếng “Trúng”, liền đó ngực trái lạnh toát tựa gió nhẹ phẩy qua, lão choạng choạng giật lui, cúi mặt nhìn xuống, một nhát rạch dài kéo từ ngực trái cho đến đầu vai, máu đang tưới ra, từ từ nhuộm hồng lớp áo.

– Kiếm thứ nhất. Khai môn kiến hồng. Thật rục rỡ!

Trương Thiên Ý tùm tùm nói. Triệu Thế Hùng nghe lòng lạnh toát đi, nhát kiếm này mà sâu thêm vài phân là lão mất mạng, nhưng Trương Thiên Ý ghìm giữ, chỉ rạch xuống không quá một phân.

Triệu Thế Hùng nhìn vết thương, lòng dâng niềm bi phần. Đối thủ trêu chọc như vậy, căn bản là coi lão như lợn dê chờ vào lò mổ, nghĩ đến đây bèn rống lên, đại đao vạch ra một vòng sáng, tiếng như sấm nổ, quét về phía Trương Thiên Ý.

Hai gã trên cây đại mắt ra mà nhìn, chỉ thấy bất kỳ kịch văn nào cũng không có cảnh chém giết li kỳ hung hiểm như vậy. Lạc Chi Dương như thế trúng phép định thân, tay chân cứng đờ, không tài nào động đậy được, miệng thì vừa đắng vừa chua, lòng bùng trong tai là tiếng rao hàng đang vang khắp phố. Ngược mắt lên nhìn, trên gờ cột cờ gần đó treo một đèn kéo quân rất to, trông như bánh xe quay, lấp loáng biến ảo. Mùi thơm của bánh quế hoa từ xa thoảng lại, lẫn cả mùi dầu hành của bánh nướng thịt dê. Lạc Chi Dương chợt cảm thấy đói ngấu, không kìm được nuốt nước miếng đánh ực. Bấy giờ, đằng xa vọng tới tiếng gõ cửa rầm rầm, bèn ngoái lại nhìn, mấy gã công tử phong lưu đứng ngay ngoài cổng hí viên, mồm gào thét mắng nhiếc, đám đá thành thành vào cửa. Cánh cửa không rõ đã bị đóng lại từ bao giờ, gia đình gác cửa cũng không thấy tăm hơi.

Chỉ cách một bức tường, bên ngoài là hồng trần sầm uất, bên trong là địa ngục sát băng. Đột nhiên, Trương Thiên Ý hô khẽ, “Trúng!” Liền đó là tiếng hự tắc nghẹn. Lạc Chi Dương lấy lại tập trung, chăm chú theo dõi. Triệu Thế Hùng đã bị rạch thêm một nhát ở đùi, máu me đầm đìa, da thịt bừa cả ra, trông như cái mồm há ngoác, cơ thịt vẫn còn co giật. Giang Tiểu Lưu trông mà ngạt thở, phách lạc hồn xiêu.

– Kiểm thứ hai! – Trương Thiên Ý cười mát mẻ, áo trắng hơn tuyết, kiếm ánh xanh mờ trong tay tựa như đom đóm đêm hè, nuốt chửng đao quang trắng lạnh. Triệu Thế Hùng cứ thế giật lui. Trong đợt kích chiến này, hai vết thương máu chảy ào ào, hể lão vận mình xuất đao, là máu lại hắt tung ra, đáp xuống nổi bật trên tấm áo trắng của Trương Thiên Ý, trông như hoa đào tháng Ba.

Triệu Thế Hùng bị thương nặng ở chân, thân pháp chậm dần, lưỡi đao móc trên chặn dưới càng tỏ rõ sự đuối sức. Trương Thiên Ý xuất kiếm mỗi lúc một nhanh. Chỉ chớp mắt, lưng và hông Triệu Thế Hùng trúng hai nhát rạch.

Xoẹt! Triệu Thế Hùng lắc hờ một đao, trông tựa như chém đối thủ. Đúng lúc Trương Thiên Ý xoay mình tránh, lão bèn quét mạnh đao ra sau. Rắc, cột chống rạp lại gãy thêm một thanh, sàn diễn lắc lư muốn sập, xà cột bắt đầu kêu kéo kẹt.

Trương Thiên Ý nhận ra chủ đích của lão, bèn phi thân lên, soạt soạt hai kiếm, liên tiếp đâm trúng ngực trái vài đòn phải Triệu Thế Hùng. Tức thì đao pháp rối loạn, đầu gối khuỵu xuống, Quan đao thông xuống quét đất, Trương Thiên Ý tung mình nhảy ra, cười nói:

– Còn mười lăm kiếm nữa!

Tiếng chưa dứt, Quan đao đã vạch một vòng tròn, rắc, cột chống thứ ba bị chém gãy, sân khấu sập xuống, bụi đất mù trời. Tiếng đổ gãy vang xa

mấy dặm, không chỉ khách xem ngoài cửa nghe thấy, mà cả người qua đường trên phố lớn đằng xa cũng xôn xao ngó lại.

Đột nhiên, giữa khói bụi vang lên một tràng rú dài thê thảm, một cái bóng lão đảo lao ra, hai gã trên cây đều bất giác nín thở, chú mục nhìn xem, Triệu Thế Hùng đứng dưới đài, mũ không hiểu đã bay đâu mất, mái tóc dài xõa tung, một nhát kiếm chém từ bên đầu xuống đến gáy, không chỉ làm nhân cầu bật ra, mà tai trái cũng bị chém xuống, chỉ còn dính chút da, đung đa đung đưa bên má.

– Người muốn kinh động người ngoài, thừa cơ hỗn loạn để tháo thân ư?
– Trương Thiên Ý cười rinh rich, chậm rãi từ trong đám đất cát mù mịt bước ra, áo trắng không hề vẩn bụi, Thanh Phong kiếm sáng lóa hơn cả lúc trước, máu tươi rõ giọt xuống theo mũi kiếm, tụ thành một vũng nhỏ trên đất. Bấy giờ Lạc Chi Dương mới phát hiện ra, trên người Triệu Thế Hùng đã có thêm không chỉ một đường kiếm, da thịt ở một số nơi đã biến mất, xương lộ ra trắng ớn. Thành linh, Lạc Chi Dương hiểu ra dụng tâm của Trương Thiên Ý. Y oán độc quá sâu, giết chết đối thủ không đủ rửa hận, nhất định phải từng kiếm từng kiếm một lăng trì người ta, mới xứng tâm khoái ý.

Nhìn Triệu Thế Hùng, Lạc Chi Dương động lòng trắc ẩn, gần như không nỡ nhìn tiếp, nhưng Trương Thiên Ý không cho đối thủ nghỉ lấy hơi, mũi kiếm đã như độc xà ngẩng lên. Triệu Thế Hùng lão đảo giật lui, huơ đao chém ngang, nhát đao rối loạn, khí thế lúc trước đã mất hết. Trương Thiên Ý bật ra “ha” một tiếng, nhẹ nhàng né tránh mũi đao, Thanh Phong kiếm đâm chéo sang trái, xuyên thủng hõm vai của đối thủ. Triệu Thế Hùng rống lên một tiếng, giơ tay ra tóm, Thanh Phong kiếm như thiểm điện lập tức giật lui, thuận thế hướng chéo ra ngoài, năm ngón tay nhất loạt bị chém phẳng, rơi xuống đất.

– Còn mười hai kiếm nữa! – Giọng Trương Thiên Ý toát lên hứng thú, hai mắt sáng ngời, cánh mũi phập phồng, khuôn mặt hồng hào, tựa ngư phủ

buông cần nhìn cá trê mắc câu. Keng, Thanh Phong kiếm vạch ra một đường cong sáng, đâm vào bụng dưới Triệu Thế Hùng.

Triệu Thế Hùng gắng sức nhảy lui ra sau, đáp xuống sau lưng một khách xem, người đó bị Dạ vũ thần châm đâm trúng huyết đạo, trong lòng hiểu rõ mình không thể động dậy được, bất chợt hậu tâm lạnh toát, Thanh Phong kiếm đã xuyên thấu ngực, tức thì toàn thân mềm nhũn, chết ngay tại chỗ.

Trương Thiên Ý rút kiếm ra, nhúu mày, bất chợt cảm thấy gió táp vào mặt, đảo mắt nhìn thì thấy Triệu Thế Hùng đơn thủ huy đao, gây một khách xem lên, hất về phía y. Trương Thiên Ý xoay nghiêng mình tránh đi, người đó lao đầu xuống đất, não tương bắn tóe ra. Y chưa trụ lại được, Triệu Thế Hùng lại gây tiếp một người, Trương Thiên Ý không tránh được nữa, mũi kiếm nảy lên, người nọ tức thì bị chém ngang lưng, máu tươi bắn vọt ra, nhuộm đen ngực áo trắng tuyết.

Triệu Thế Hùng khập khiễng, nhưng thân pháp như gió, luồn lách giữa đám đông, khách xem kịch trong vườn đều biến thành bia chắn kiếm cho lão. Trương Thiên Ý múa kiếm vun vút, chân lìa tay đứt bay loạn xạ.

Hai người đều là hạng tâm lang thủ lạt, một người chỉ muốn báo thù, một người chỉ cốt thoát thân, thế như hai luồng gió giạt cuốn tới dạt đi, người trong vườn không chết thì bị thương, chỉ vì huyết đạo đều bị chế trụ rồi, cho dù tử thương cũng không kêu được một tiếng. Thiếu niên trên cây chứng kiến thảm cảnh nhân gian này, cảm thấy đầu óc tê liệt, cổ họng khô kiệt, chỉ muốn tháo chạy.

Trong vườn đao quang kiếm ảnh. Ngoài vườn người bâu xâu mỗi lúc một đông, chỉ trở cánh cổng, ào ào bàn tán, hết gõ cửa lại xô cửa, hoàn toàn trái ngược với không khí tĩnh lặng bên trong.

Người Trương Thiên Ý đã bắn đầy máu, lòng thâm ân hận, tiếc rằng lúc trên hí đài lại cứ rập rình, không giết luôn kẻ thù đi. Nghĩ đến đây, tả thủ xuất chưởng quét bay hết xác người, hữu thủ xuất kiếm vô cùng tàn độc, nhằm thẳng vào những chỗ yếu hại của Triệu Thế Hùng.

Triệu Thế Hùng dùng các xác người làm khiên chắn, lùi dần lùi dần, chẳng mấy chốc đã lùi đến sát tường bao. Trương Thiên Ý cảm thấy bất diệu, bèn quát một tiếng, phóng kiếm đâm tới. Triệu Thế Hùng nhảy vọt ra sau, xẹt ra sau một cây thùy liễu. Mũi kiếm vòng theo, cây liễu bị chặt gãy, bấy giờ, chợt nghe một tiếng hô vang, tiếp đến bên trên tối sầm lại, Triệu Thế Hùng nhảy lên lưng chừng không, đao quang xé gió chém xuống.

Đường đao này thanh thế kinh nhân, Trương Thiên Ý cương mãnh là thế mà cũng phải lạng người né đi. Thân pháp y nhanh như khói mỏng, Triệu Thế Hùng chém hụt, phập một tiếng, chém sâu xuống đất đến hơn nửa thước. Trương Thiên Ý lao mình tới, chợt nghe tiếng cười khẽ, Triệu Thế Hùng đã nhấn xuống trường đao lấy đà, phi thân lên như đại điêu, bốc mình qua bờ tường cao hơn hai trượng.

Huy đao chém người là giả, tá lực đào thoát mới là mục đích thực sự. Trương Thiên Ý phán đoán sai, vừa ngạc nhiên vừa tức giận. Y bốc mình lên đầu tường, dôi mắt nhìn, thấy bóng người cà thọt lao vào một ngõ nhỏ, lẩn vào đám đông, khiến nhiều người la lên oai oái.

Dù tàn độc đến đâu cũng không thể chém người giữa đường giữa phố. Trương Thiên Ý ngấp ngừng một lát, lại ngoái đầu nhìn. Trong sân lồng chông la liệt toàn tàn thi, tứ chi, và những người bị thương nhưng chưa đoạn khí đang quằn quại. Y cau mày phất tay, thỉnh không lóe tinh quang, những người giãy giụa đều chết hết, mùi máu tanh theo gió tản ra, nhòa vào bóng tối sâu thẳm.

Lạc Chi Dương thờ người một lúc, khi đảo mắt nhìn lại, đầu tường đã trống không, chẳng thấy bóng dáng Trương Thiên Ý đâu nữa.

Hai thiếu niên tựa hồ vừa gặp ác mộng, đưa mắt nhìn nhau, rồi cùng theo thân cây tụt xuống. Ngõ này tiếp giáp Tần Hoài, ít người qua lại. Hai gã vừa tiếp đất là vắt chân lên cổ mà chạy. Chạy ra tới bờ sông, ngoái đầu nhìn lại, trong ngõ hỏa quang lập lòe, tiếng nói ào ào huyên náo, chắc là có người thấy Triệu Thế Hùng từ trong ngõ lao ra, bèn chạy lại xem tình hình thế nào. Hai gã tim đập thình thình, vừa rồi mà chậm trễ, thì nhất định đã bị người ta tóm được rồi.

Gió sông hiu hiu thổi tới, cả hai hồi tưởng chuyện ban nãy, thấy đều ớn lạnh. Giang Tiểu Lưu run rẩy hỏi:

– Lạc... Lạc Chi Dương, tiếp theo đây nên làm thế nào?

Lạc Chi Dương nhăn nhó:

– Còn làm thế nào? Ai về nhà nấy.

Giang Tiểu Lưu run cầm cập:

– Nhiều... nhiều người chết quá.

– Thế thì sao? Người có muốn bắt hung thủ không?

– Phì! – Giang Tiểu Lưu lộ vẻ giận – Bắt hung thủ là tự tìm đến cái chết rồi còn gì. Hai người đó, không, hai kẻ đó căn bản là yêu quái. Xúi quẩy, xúi quẩy, lão tử hôm nay bị Thái Tuế chiếu mạng, lại đụng ngay hạng yêu quái. Lạc Chi Dương, sau này mà có người hỏi tới, thì nói là lão tử ngồi nghe thuyết thư ở Huyền Hà lâu, chứ không hề đi xem kịch nghe chầu.

Lạc Chi Dương cười cười, quay đầu đi, đi được mười mấy bước thì rút địch ra, réo rất thối. Tiếng địch uyển chuyển thánh thót, hết như muôn tơ ngàn mối vẫn vít bên tai Giang Tiểu Lưu.

Giữa sóng một vầng trăng nhỏ, như cá sấu nhả ngọc, một con thuyền hoa từ bên cạnh đi qua, mái chèo khua vỡ ánh trăng, làm thanh quang lẫn lẫn tỏa rộng.

Lạc Chi Dương sống ở hạ du Tần Hoài, ngoại vi kinh thành. Gã mãi mốt đi, đèn đuốc đăng sau thừa dần, con đường trước mặt càng lúc càng tối, vừa định ngoặt qua một góc tường, thì một bàn tay hộ pháp từ bên cạnh thọc ra, bóp nghiêng lấy cổ gã.

Lạc Chi Dương ngạt thở, bất giác tay dấm chân đá loạn xạ, nhưng bàn tay nọ cứng như sắt, làm thế nào cũng không chịu buông ra. Gã không tự chủ được nữa, bị người đó kéo giật ngược, lôi ra khỏi vùng có ánh đèn, lọt vào một con ngõ tối om.

Lạc Chi Dương cảm thấy cổ mình bị siết sắp đứt rời ra rồi, trong lúc hoảng loạn, gã mò mẫm lấy cây trúc địch, lật tay đâm vào người nọ, không ngờ đúng lúc này bàn tay hộ pháp buông thông, đối phương lùi lại hai bước, ngồi phịch xuống đất.

Lạc Chi Dương được tự do, bèn co cẳng chạy, đã mấy bước mà chẳng thấy ai đuổi theo, không nhìn được ngoái đầu trông, thì thấy chỗ góc tường là một bóng đen rúm ró, đang thở hồng hộc.

– Á! – Lạc Chi Dương ngoác miệng kêu – Là ông?

Người nọ ngẩng mặt lên, máu thịt bầy nhầy, dưới ánh trăng nhợt nhạt, nửa bộ mặt đã bay đi đâu mất, tai vẫn còn dính chút da đung đa đung đưa.

– Người biết ta à? – Triệu Thế Hùng khàn giọng hỏi, mắt ánh lên nghi hoặc.

– Tôi... – Lạc Chi Dương ngẩn người, thầm nghĩ chuyện trong hí viên nhất thiết không thể nói ra, bèn bẻ queo đi – Tôi từng xem ông đóng kịch.

– Đónk kịch? – Triệu Thế Hùng bật cười khô khốc, cúi đầu thở dài – Đónk đấy. Đời này của ta chỉ toàn là đónk kịch cả thôi...

Nói tới đây, lão vụt ngẩng lên, chăm chăm nhìn Lạc Chi Dương, đánh giọng hỏi:

– Tiểu tử, vừa rồi ngươi có thể tháo chạy, vì sao quay lại?

Lạc Chi Dương nói:

– Ông bị thương nặng mà.

Triệu Thế Hùng hừ mũi:

– Ta sống chẳng bao lâu nữa, đáng tiếc vẫn còn tâm sự trùng trùng, có hơi di hận.

– Tâm sự gì? – Lạc Chi Dương buột miệng, rồi thầm tự trách, kẻ này tâm lang thủ lạt, căn bản không đáng thương tiếc, nhưng không hiểu sao, thấy lão người ngợm bung lỏ, trong lòng lại buồn buồn.

Triệu Thế Hùng nhìn thấu tận tâm tư của gã, cười bảo:

– Ta đổi tên không ít, chẳng kể làm gì, nhưng tên thật thì chỉ có một, là Triệu Ứng Long, từng làm đại tướng cho Trương Sĩ Thành, về sau lại bán đứng chủ, giúp Chu Nguyên Chương phá Bình Giang[1], còn sát hại trưởng tử Thiên Tứ của Trương gia. Ôi, tiểu tử đó tính cách quật cường, nếu cứ đơn giản giao đồ vật ra, ta cũng chẳng đến nỗi chém nó nhiều nhất như vậy...

Lạc Chi Dương lòng bỗng nổi cơn nộ hỏa, đã chực lên tiếng rủa xả, nhưng lời vừa ra tới miệng lại nuốt ực trở vào. Chỉ nghe Triệu Thế Hùng tiếp tục:

– Rất nhiều người cho rằng, ta phản bội Trương Sĩ Thành là muốn thăng quan tiến tước, nhưng thế là xem nhẹ ta quá rồi. Đừng nói quan chức của Chu Nguyên Chương không dễ làm, mà cho dù lão có tấn phong ta thật, ta cũng chẳng có bao nhiêu hứng thú...

Lạc Chi Dương thấy lão vẫn giữ giọng vênh vang, bèn hậm hực hỏi:

– Thế ông hứng thú với cái gì?

Triệu Thế Hùng mỉm cười, thốt ra từng chữ:

– Võ công.

– Võ công? – Lạc Chi Dương ngẩn người.

– Phải – Triệu Thế Hùng thở dài – Trên đời này có người muốn tiền tài, có người muốn quyền thế, còn ta, duy chỉ muốn thiên hạ vô địch võ công.

– Thiên hạ vô địch? – Lạc Chi Dương càng thêm quái lạ – Nó có gì hay?

Triệu Thế Hùng lắc đầu:

– Người vô cừ vô oán, dĩ nhiên không thấy gì hay. Nhưng nếu người có một đại cừu nhân, võ công thuộc loại hiếm thấy trên đời, muốn báo thù hấn, thì ngoài võ công cao cường hơn hấn ra, thật sự không còn phương cách nào khác.

Nói đến đây, lão im lặng ngẩng mặt lên, đắm đắm nhìn trời một lúc, thở dài rồi u uẩn nói:

– Ta vốn là tiêu sư của Hồ Uy tiêu cục đất Thái Châu, gia phụ Triệu Sư Ngạn là tiêu đầu của tiêu cục, danh hiệu Trảm Phong Dao xa gần đều nghe, bình sinh hộ tiêu chưa hề sơ thất. Song thân sinh hạ ba nam một nữ, ta bày vai thứ hai, năm mười tám tuổi, thiên hạ đại loạn, đường sá cũng không còn

thái bình. Cùng năm ấy, gia phụ dẫn ta áp tải một chuyến ngân tiêu đến Bình Giang. Ra khỏi Thái Châu chưa bao xa, đột nhiên có kẻ chặn đường.

Thoạt tiên, gia phụ tưởng chúng là thổ phỉ bình thường, bèn lấy ra hai đỉnh bạc để bảo bọn chúng nhường đường, nào ngờ tên đầu lĩnh tiếp lấy hai đỉnh bạc xong, lại quăng đi, cười bảo, “Bố thí ăn mày à? Triệu Sư Ngạn, ta biết người đích thân xuất mã thì hàng hóa chẳng phải tầm thường nữa. Gần đây ta túng bấn lắm, người làm việc thiện chút đi, chia cho ta một nửa lô hàng, ta thúc ngựa đi liền, quyết không gây khó dễ cho người.” Tên thổ phỉ này biết rõ lai lịch của gia phụ, vừa mở miệng là đòi thẳng một nửa chuyến hàng, gia phụ không khỏi ngạc nhiên, bèn hỏi thân phận hẳn, kẻ đó chỉ cười không đáp. Có tiêu sư bất nhẫn, tiến lên khiêu chiến, nhưng không địch nổi khoái kiếm của hắn, chỉ thoáng chốc đã bị thương mất hai người. Ta thấy vậy thì nổi cơn thịnh nộ, muốn lao ra nhưng gia phụ ngăn lại, nói với kẻ kia, “Kiếm pháp uy dũng, chỉ hiềm chiêu thức lạ mắt. Triệu mỗ đao hạ không chém kẻ vô danh, người báo tên đi!” Kẻ nọ cười, “Ta chặn đường cướp bóc cũng là do tình thế bức bách, khai báo tên tuổi, e làm nhục sư môn. Trước giờ vẫn nghe tiếng Trảm Phong đao, một đao vừa xuất, đứt gió tan mây, bĩ nhân ngưỡng mộ bấy lâu, hôm nay mong được chỉ giáo!” Gia phụ thấy kiếm pháp hắn ta tinh diệu, nói năng lại đâu ra đấy, rõ ràng không phải thổ phỉ bình thường, bèn tuốt đao khỏi vỏ, “Chút tiếng tăm hèn mọn, đâu đáng nhắc đến, túc hạ kiếm pháp cao minh, bĩ nhân bội phục, nhưng người đả thương tiêu sư của ta, thì không thể quấy quá cho qua được!” Dứt lời song phương đồng xuất thủ.

Kẻ nọ kiếm pháp tuy nhanh, nhưng không đủ sắc sảo, chưa đến hai mươi chiêu, sườn trái tay phải đều trúng đao của gia phụ, trường kiếm cũng rơi xuống đất. Ta đứng bên nhìn, vốn tưởng gia phụ đao tiếp theo sẽ lấy mạng hắn, nào ngờ gia phụ lại nhảy lui, “Người đả thương hai thủ hạ của ta, ta cũng chém người hai nhát, chúng ta không ai nợ ai nữa, đường ai nấy đi thôi.” Kẻ nọ chăm chăm nhìn gia phụ, nhếch cười rất quái lạ, “Triệu Sư Ngạn, người không giết ta, sau này đừng hối hận.” Gia phụ khảng khái đáp,

“Triệu mỗ hành xử chính trực, chưa bao giờ hối hận.” Kẻ nọ cười ha hả, ‘Hay cho cái hành xử chính trực, Triệu Sư Ngạn, hai đao này ta ghi sổ đấy.’ Nói đoạn cời đai lưng ném xuống đất, tập tễnh dẫn người bỏ đi.

Ta trông mà lo lắng, bèn oán trách, “Kẻ này cuồng ngạo như vậy, vì sao không một đao chém phăng hẳn đi?” Gia phụ lắc đầu, “Hẳn ta kiếm pháp thập phần cao minh, chỉ là học nghệ chưa tinh nên mới bại dưới tay ta. Người này lai lịch bất phàm, ta giết hẳn không khó, nhưng nếu đắc tội với kẻ chống lưng cho hẳn, chỉ e không dễ đối phó. Ứng Long à, con nhất định phải nhớ, dân bảo tiêu như chúng ta, trên đầu luôn đội một chữ ‘nhân’, chữ thứ hai chính là ‘võ’, nếu gặp trộm giết trộm, gặp cướp giết cướp, hóa ra con định giết sạch trộm cướp trên đời này hay sao?” Ta không nói gì, lại ngó chiếc đai lưng dưới đất, nhất thời hiếu kỳ bèn lượm lên, chỉ thấy trên đó thêu một con đà long nhỏ bằng bạc, bèn đưa phụ thân xem. Người vừa liếc qua, mặt đã tái nhợt, không để ai nhìn thấy, cho ngay vào ngực áo, rồi hô gọi các tiêu sư mau lên đường.

Trên đường, gia phụ hết sức trầm tư, ta thấy người tâm trạng nặng nề, mấy lần gạn hỏi, người đều đánh trống lảng. Không lâu sau tới Bình Giang, giao xong hàng hóa, chiều hôm ấy, gia phụ gọi ta đến mà bảo rằng, “Ta vừa nhận hai mối làm ăn, một là đi Dương Châu, hai là đi rất xa, đến tận Cửu Giang ở Giang Tây. Ta đã cân nhắc mãi, hai lô hàng này rất quan trọng, đúng như người ta thường nói ‘đả hổ thân huynh đệ, lâm trận phụ tử bình’[2], ta không yên tâm giao lô hàng này cho người khác, Ứng Long à, con tuổi còn nhỏ, nhưng đã học được chân truyền của ta, vì thế ta muốn con tự lo một chuyến. Con xem, Dương Châu, Cửu Giang, con muốn đi ngả nào?”

Ta nghe vậy, mừng rỡ vô cùng, theo gia phụ đi đã mấy chuyến tiêu, nhưng chưa bao giờ được độc lập tác chiến, đại trưởng phu phải biết đường đầu gian khó, đã bảo tiêu thì càng xa càng tốt, bèn thẳng thắn đáp, “Con đi Cửu Giang!” Gia phụ gật đầu, “Có chí khí! Không hổ là nhi lang của Triệu

gia chúng ta.” Nói đoạn đưa một chiếc tráp ra. Tráp này bằng gỗ nam cần ngọc, cầm trữu cả tay, ta đoán chừng bên trong không phải vàng bạc châu báu thì cũng là đồ cổ quý giá, tay nâng nó lên mà lòng mừng đến run rẩy. Phụ thân vỗ vai ta, dặn dò, “Đầu tháng Năm nhất định phải đưa được tráp này đến đích, người nhận là Trần Tĩnh Sinh Trần lão gia của hãng châu báu Cát Tường phố Bắc Đại đất Cửu Giang. Con nhớ chưa?” Ta nhắm lại mấy lần, nhớ kỹ rồi, gia phụ lại dặn, “Lần đầu bảo tiêu, ta phái mấy tiêu sư tâm phúc đi với con. Bọn họ đều từng trải giang hồ, trên đường con nhất định phải tham vấn họ.” Ta vui sướng ngập lòng, chỉ muốn mau mau xuất phát, bèn vâng dạ rồi quay mình đi luôn. Bước tới cửa, ta ngoái lại nhìn phụ thân, nhận ra người đang chờ dẫn nhìn ta, mắt long lanh lệ...

Kể đến đây, Triệu Thế Hùng ngẩng đầu lên, con mắt còn lại dôi vào thình không sâu thẳm, vẻ băng khuâng. Lạc Chi Dương sốt ruột hỏi:

– Vì sao lệnh tôn lại buồn thế?

Triệu Thế Hùng trầm mặc một lúc, nhẹ nhàng đáp:

– Bấy giờ ta chỉ mãi cao hứng, thấy thần sắc gia phụ như vậy mà cũng không màng để tâm suy xét cho kỹ. Tưởng rằng người tuổi tác đã cao nên dễ mềm lòng, thương nỗi biệt ly. Chuyển tiêu lại vô cùng quan trọng, ta không dám chậm trễ thêm một thời khắc nào nữa, nên xuất hành ngay trong đêm. Bấy giờ nạn đói hoành hành, đạo tặc như ong, xe tiêu dọc đường gặp không biết bao nhiêu trắc trở, may mà đao pháp của ta đã có chút tự thành, các tiêu sư phụ tá cũng rất đặc lực, vào buổi chiều ngày mừng sáu tháng Năm, cuối cùng đã tới được Cửu Giang, ai ngờ đến nơi hỏi thăm, chỉ kêu được một tiếng khổ, không hiểu thế là thế nào nữa.

– Sao cơ? – Lạc Chi Dương hỏi dồn – Có kẻ cướp tiêu?

– Không phải – Triệu Thế Hùng lắc đầu – Cửu Giang quả có một con phố tên Bắc Đại, nhưng phố này chẳng hề có tiệm châu báu Cát Tường,

càng không tồn tại lão gia nào gọi là Trần Tĩnh Sinh hết.

Lạc Chi Dương đoán:

– Chắc lệnh tôn nhớ nhầm.

Triệu Thế Hùng thở dài:

– Gia phụ không nhớ nhầm, chỉ là nói dối thôi.

Lạc Chi Dương càng thắc mắc:

– Ông ấy nói dối làm gì cơ?

Triệu Thế Hùng nói:

– Ta cũng băn khoăn, gia phụ xưa nay hành sự nghiêm túc thẳng thắn, sao lại bày ra trò đùa như vậy? Lại nhớ dáng vẻ người trước lúc lên đường, ta càng thêm bất an. Bấy giờ một tiêu sư gợi ý, đã không tìm thấy người nhận, chi bằng mở xem đồ vật trong tráp. Ta như choàng tỉnh, lật đật mở tráp ra xem, bên trong nhét đầy bạc thoi vàng nén, bên trên đồng bạc vàng đó, có một bức thư do chính phụ thân chấp bút. Ta hết sức kinh ngạc, giở thư ra xem, thì suýt nữa ngã ngất.

– Thư viết gì? – Lạc Chi Dương hỏi.

Triệu Thế Hùng thở dài:

– Trong thư gia phụ viết, khi ta đọc được lá thư này thì có thể người đã chết rồi. Tên cướp gặp ở ngoại thành Thái Châu hôm ấy là Diêm Kiêu của Diêm bang đất Thái Châu, con đà long bạc là tiêu ký của chúng. Diêm bang vốn dĩ không đáng sợ, nhưng thế lực hậu thuẫn cho chúng thì ghê gớm vô cùng, tương truyền đầu não của Diêm bang đều xuất thân Đông Đảo...

– Đông Đảo? – Lạc Chi Dương nghi hoặc – Là cái gì chứ?

Triệu Thế Hùng cười khố:

– Cái tên này ngày nay kể cũng lạ lắm rồi, nhưng ba mươi năm trước thì như sấm động bên ta. Hàn Sơn Đồng, Từ Thọ Huy, Bành Doanh Ngọc khởi sự phản Nguyên thời ấy đều xuất thân Đông Đảo. Họ dùng khăn hồng chít đầu, như tuyên thị về sự kế thừa di phong của Hồng Đái Quân. Hồng Đái Quân vốn do Vân Thủ[3] Vân đại hiệp sáng lập. Vân đại hiệp là đại tướng của Tống triều, từng dẫn binh chống Nguyên hồi Tống diệt Nguyên hưng, uy chấn Hoa Hạ, về sau dụng binh thất lợi, bị quân Nguyên vây khốn ở Nhạn Đãng sơn đất Chiết Giang, kiên cường khổ chiến, cuối cùng bi tráng tử tiết vì nước. Đệ tử Đông Đảo tiếp thụ di chí của đại hiệp, nên luôn coi việc đuổi quân Hồ Lỗ là trách nhiệm của mình, do thế đơn lực mỏng nên ra sức chiêu mộ thêm người. Môn hạ đông đúc, khiến việc sàng lọc tài đức cũng không khỏi sơ suất. Hàn, Từ, Bành ba người ta nhắc bên trên đều quang minh lỗi lạc, vốn là hào kiệt một thời, đáng tiếc không thạo tranh quyền đoạt lợi, cuối cùng đều chết trong tay những kẻ bại hoại của Đông Đảo. Về sau mấy kẻ tranh giành thiên hạ với Chu Nguyên Chương như Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân, Minh Ngọc Trân, tuy cũng mang tiếng là đệ tử Đông Đảo, nhưng kẻ nào kẻ nấy âm hiểm ngoan độc, hiếu sát vô độ, lại thêm Vân Xán người đứng đầu Đông Đảo bấy giờ lại thuộc dạng hồ đồ thiên kiến, không biết phân biệt xấu tốt, bảo bọc lũ bại hoại, họa hại chúng sinh, gần như hủy diệt cơ nghiệp của Đông Đảo.

[1] Nay là Tô Châu.

[2] Ý là những việc quan trọng, chỉ nên trông cậy vào người thân của mình.

[3] Nhân vật trong Côn Luân.

--- Hết phần dịch của Alex ---

Triệu Thế Hùng hồi tưởng tình hình quần hùng đuổi hươu năm đó, cố đè nén những đợt sóng đang trào dâng trong lòng, y trầm mặc thật lâu rồi nói tiếp:" Chuyện này khá dài, tạm không đề cập đến. Tại Thái Châu, Diêm Bang vốn là một tập hợp của bọn buôn bán muối lậu, không biết do đâu mà đầu nhập vào Đông Đảo, đã dựa vào đấy, điệu võ dương oai, tạo thế lực hùng mạnh, có thể nói tiếng xấu vang dội trọn một dải Dương Châu, Thái Châu. Trước thế lực khổng lồ của chúng, bọn quan phủ đành nhắm mắt làm ngơ, không dám đụng chạm tới. Ký hiệu Đông Đảo là con kỳ nhông vàng, Diêm Bang với thân phận phân đà, lấy tiêu ký là một con kỳ nhông bạc cũng đúng thôi. Thời đó, Diêm Bang tác ác, phần lớn trong những giao dịch cùng đám dân bán muối lậu, chưa từng nghe nói có cướp bóc xe tiêu. Theo ta đoán, chuyện chặn xe bảo tiêu, chắc hẳn y làm bang chúng, gặp hồi buôn bán thua lỗ, không có tiền nộp lên cấp trên, đành phải dùng đến hạ sách đó. Chẳng dè đụng phải gia phụ võ nghệ vượt trội, cướp bóc không thành công, hẳn đành ôm thương tích ra về. Nhưng Diêm Bang nổi tiếng mang khí lượng hẹp hòi, khi bị thua thiệt, họ quyết phải trả miếng, họ đã từng tàn sát toàn gia đối thủ để xóa nợ. Luận võ công gia phụ, cao thủ Diêm Bang chưa chắc làm gì được ông, nhưng một khi Đông Đảo nhúng tay vào, tiêu cục tuyệt không có lấy một chút sinh cơ nào. Nhìn thấy dấu hiệu con kỳ nhông bạc, gia phụ biết khó tránh tai kiếp, nên đã sắp đặt cho ta đi chuyển bảo tiêu thật xa, tránh cho ta thoát chết khi Diêm Bang ra tay nhổ cỏ tận gốc. Người biết ta tâm tính cao ngạo, giữa hai lựa chọn bảo tiêu, thế nào ta cũng đòi đi Cửu Giang, một khi đến nơi và phát giác chuyện không hay, ta dù có muốn lập tức trở về Thái Châu cũng chẳng được. Trong thư, người còn dặn ta chiếu cố bọn tiêu sư, mấy mươi năm qua họ từng theo ông vào sinh ra tử, dặn không cho bọn họ xả mạng cứu giúp, bảo ta đem số vàng bạc trong hộp chia đều cho mọi người, rồi khuyên ttast cả xa chạy cao bay, tuyệt đối không trở về Thái Châu!”.

Đọc xong thư, đoàn ta vừa buồn vừa tức, ai cũng khóc rống, cả bọn chỉ muốn chạy ngay về Thái Châu, cùng sống chết với gia phụ. Nhưng thật ra, khi bình tĩnh lại và ngẫm nghĩ kỹ, ta thấy rõ, kẻ địch người đông thế lớn, với vốn võ công có hạn, đám tiêu sư này nếu trở về, tất là đâm đầu vào chỗ chết, vì thế, ta quát bảo mọi người ngừng khóc, rồi đem chia đều cho nhau tất cả vàng bạc. Sau đó, ta một mình một đao lên về Thái Châu. Ai ngờ lúc vào thành, ta hết như bị sét đánh ngang tai, chẳng những gia phụ gặp nạn, toàn thể người trong tiêu cục đều chết trong cùng một đêm, tất cả nhà cửa, phòng ốc đều bị đốt cháy tan tành. Đến ngay cả chị ta ở thật xa tận Dương Châu cũng không thoát khỏi, một nhà mười hai nhân mạng, bất kể nam nữ, già trẻ, thầy đều bị giết chết..."

Nói đến đây, Triệu Thế Hùng nghỉ một chút, thân hình to lớn của y co rúm lại, những vết thương toác ra, máu me bắn tung tóe đầy đất. Lạc Chi Dương nhìn hán tử này, nghĩ đến mối huyết hải thâm cừu của y, trong lòng không khỏi thương cảm, nhìn không được, hăn bảo: "Ông bị thương quá nặng, tôi phải đưa ông tìm thầy thuốc..." Nói xong hăn ghé sát vào, bất ngờ, Triệu Thế Hùng nhanh như chớp giật vụt vươn mình ra, thít chặt lấy cổ tay của hăn.

Cánh tay Lạc Chi Dương hầu như muốn gãy, hăn đau đớn cơ hồ ngất xỉu. Giữa lúc ấy, hung quang trong mắt Triệu Thế Hùng bỗng dịu xuống, y buông tay Lạc Chi Dương ra, cười khổ, nói: "Ta mất máu nhiều quá, tạng phủ lại bị chấn thương nặng, cho dù Hoa Đà sống lại cũng không cứu nổi. Ta đây sắp chết, lời nói cũng lành, này một thiên cổ sự ta chôn giấu trong lòng bấy lâu nay, nếu không nói ra, sợ là chết không nhắm được mắt. Tiểu huynh đệ, người là người tốt, đã tốt thì tốt cho đến cùng, xin gắng nghe ta nói cho dứt!"

Lạc Chi Dương không cách gì khác hơn là gật đầu. Triệu Thế Hùng nghỉ một lúc, rồi nói tiếp: "Lúc ấy ta giận điên cuồng, chỉ nghĩ đến báo thù rửa hận, đã bịt mắt, thay quần áo, lên vào tổng đàn Diêm Bang, ám sát hai

thủ lĩnh của chúng. Diêm Bang vừa sợ vừa giận, tung tay chân vào thành truy lùng, lại triệu được hai cao thủ Đông Đảo cao thủ đến giúp, ta cùng chúng giao đấu, kết cục suýt chết, thân mang trọng thương, phải trốn vào rừng sâu, rất may được một vị cao tăng nuôi dưỡng, ta phải nghỉ ngơi chữa trị mất mấy tháng mới lành lặn trở lại. Chính vào lúc ta rời chỗ ẩn náu ra đi, Hồng Cân quân đã khởi sự tại Trung Nguyên, nghĩa quân phương nam cũng rùng rùng hưởng ứng, Diêm Bang vụt thay đổi, biến thành một chi phái của nghĩa quân, cùng đánh đuổi bọn quan lại Đại Nguyên, đoạt lại Thái Châu, Dương Châu”.

"Kẻ thù ngày càng vững mạnh, chuyện báo thù dần dà trở thành điệu vờ, trong khói lửa chiến tranh ngút trời, khắp nơi đều nhan nhản dân chạy loạn. Ta trà trộn trong đám nạn dân, mai danh ẩn tính mất mấy tháng. Một ngày nọ, khi vào đến ngoại thành Cao Bưu, ta chợt nghe tiếng hô vang: ‘Trương thủ thành, Trương đại soái đã đến!’, lúc ta lại gần, bỗng nghe vang lên hồi kèn dạo đầu mở đường cho một đạo nhân mã. Mấy ngày gần đây, ta cũng từng nghe qua đại danh Trương Sĩ Thành, đồn rằng hãn oai phong lẫm lẫm, đánh bại quân Nguyên, vì thế, ta giương mắt nhìn kỹ. Chỉ thấy đầu lĩnh là một người mang kim khôi ngân giáp, cưỡi con ngựa bạch, khi gặp gỡ dân chúng ngoài thành, miệng cười hì hì, chấp hai tay, xoay vòng chào họ. Nom rõ dung mạo người này, ta hầu như phát điên đến nổi ruột. Thăng nhãi này không phải ai xa lạ, chính là tên thổ phỉ cướp phiêu ngày nọ, sống sót chỉ nhờ gia phụ còn chút lòng nhân, đã không một đao vung tay chém chết. Hiện giờ, tên cầu tặc này lột bộ vó con khỉ trở thành một tướng quân, nghiêm nhiên là thủ lĩnh nghĩa quân Giang Hoài. Lúc ấy, ta tức giận càn hông, tay đà nắm chặt chuôi đao toan động thủ, may thay, khi đảo ánh mắt ra sau lưng Trương Sĩ Thành, ta nhận ra hai lão già cưỡi ngựa theo hãn chính là cao thủ Đông Đảo, ngày nọ đã đánh ta trọng thương. Trước tình thế đó, ta biết chẳng thể giết Trương Sĩ Thành, đành phải tạm thời nén giận mà nín nhịn.

"Ngay buổi tối hôm ấy, ta nghĩ tới nghĩ lui kế hoạch báo thù, chợt nhớ lời dạy bảo của cha ta, ông nói: ‘Bọn mình hành nghề báo tiêu, bao giờ cũng phải đặt một chữ nhẫn lên hàng đầu, sau đó mới tính chuyện động võ.’, Hiện giờ, chẳng thể báo thù bằng vũ lực, chỉ có hơn thua nhau ở chữ ‘nhẫn’ mà thôi. Ngày xưa, Câu Tiễn vua nước Việt từng phải hạ mình làm tôi đòi hầu hạ Ngô vương để tìm lại tự do, rồi ròng rã mười năm gầy dựng lực lượng, huấn luyện sĩ tốt, rốt cục đánh bại kẻ thù, gồm thâu Ngô quốc, rửa được tuyết hận. Giờ đây, trước một đối thủ hùng mạnh như thế mà cứ cố tìm cách báo thù ngay, há chẳng phải không biết tự lượng sức mình ư? Nghĩ vậy, ta tức thì sáng suốt, ngày hôm sau, ta đem bán bảo đao tổ truyền, lấy tiền rèn một thanh đại quan đao nặng tám mươi một cân, rồi dùng tên giả là Triệu Thế Hùng, ta đầu quân cho Trương Sĩ Thành. Từ một tiểu tốt, ta xung phong phá trận, lập nhiều kì công. Sau hơn một năm, cái danh hiệu ‘Khoái tai đao’ vang dội đến bên tai Trương Sĩ Thành. Dung mạo ta khi đó thay đổi, ta lại sử đại quan đao, không hề dùng võ nghệ đơn đao gia truyền, Trương Sĩ Thành không nhận ra ta, ngược lại y còn thăng quan tiến chức cho ta. Cũng là ý trời định đoạt, sau đó, hắc bị ma quỷ làm mê lấp ý trí, dần dà cư xử ta như tâm phúc, phong ta chức thống lĩnh hộ vệ quân dưới trướng của hắc bị."

Lạc Chi Dương nhin không được, hỏi: "Rồi ông có ám sát được hắc bị không?"

"Không có ám sát!" Triệu Thế Hùng lắc đầu, đáp, "Hồi đó ta muốn giết hắc bị, thật sự dễ như trở bàn tay, nhưng giết được hắc bị rồi, còn bộ sậu đầu lĩnh Diêm Bang nữa kia. Huống hồ kẻ thù của ta, ngoài Diêm Bang, còn có Đông Đảo, muốn báo thù đích đáng, phải làm cho Trương Sĩ Thành tan nhà, mất nước. Được vậy chẳng nữa, cũng bất quá phá hủy Diêm Bang ở Thái Châu, Đông Đảo ở mé sau vẫn an nhiên, chẳng bị sút mẻ gì. Mang ý niệm này trong đầu, ta tiếp tục ẩn nhẫn chờ thời, rốt cục sau đó, trên trời rơi xuống cho một cơ hội."

"Cơ hội gì thế?", Lạc Chi Dương tò mò.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 1 : Kim Lăng Ca Vũ (Hạ) - Dịch Giả: Levan

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://linhphikinh.wordpress.com>

Triệu Thế Hùng cười khoái chí, nói: "Sau khi Trương Sĩ Thành đánh bại quân Nguyên ở Cao Bửu, hầu như y trở thành thủ lĩnh nghĩa quân miền nam. Thừa thế, y tiến công chiếm lấy Bình Giang, kẻ này tuy mưu trí, nhưng tham vọng không nhiều, chẳng biết y nghe lời ai xúi bẩy, đã chọn đóng đô tại Bình Giang. Thành này nằm giữa một vùng kênh rạch ngang dọc chi chít, khó điều động quân bộ và kỵ binh, rất khó thủ khi bị địch dùng thủy chiến tấn công. Ngoại trừ Ngô vương ngu si, chẳng có một triều đại nào lại chọn chỗ này làm kinh đô, do nhược điểm bất lợi về phòng thủ. Học theo ý chí rắp tâm phá Ngô của Câu Tiễn, ta tuy thấy rõ nhược điểm của lựa chọn địa điểm đặt kinh đô đó nhưng ta đã im lặng, không thốt ra lấy một lời khuyên nào. Chẳng bao lâu, Trương Sĩ Thành lên ngôi, xưng hiệu Ngô vương. Hai ngày sau khi hấn tức vị, có một đạo sĩ còn rất trẻ nhưng thần thái kiêu ngạo đến gặp ta trong chức vụ thống lĩnh cấm vệ, xin cầu kiến Ngô vương Trương Sĩ Thành. Mới đầu, nghe giọng điệu vô lễ của hấn, ta đã định đuổi phăng hấn đi, không ngờ y đưa ra một phong thư có niêm kín, nói: 'Ông chuyển phong thư này tận tay Ngô vương, ngài đọc xong, chắc chắn sẽ vời ta vào triều kiến!'. Trông hấn tràn đầy tự tin, ta cảm thấy kỳ lạ, bèn sai thuộc hạ giữ chân hấn, rồi tự mình mang phong thư vào cung, ta đến một góc kín đáo, lén gỡ bỏ dấu niêm phong để xem nội dung của thư..."

"Hồng to!" Lạc Chi Dương kêu lên, "Tháo gỡ dấu niêm, bộ không sợ Trương Sĩ Thành phát hiện được à?"

Triệu Thế Hùng lắc đầu, đáp: "Trong kế hoạch báo thù của ta, có phần phải đọc trước tất cả những mật thư quan trọng, nên ta đã tạo cho mình một dụng cụ giúp mở thư mà không làm hư hỏng dấu niêm phong. Bên trong bao thư của đạo sĩ, ta chỉ thấy một tờ giấy với vền vện bốn chữ: 'Linh Đạo Thạch Ngư'!"

"Linh Đạo Thạch Ngư?", Lạc Chi Dương thắc mắc, "Là cái gì vậy?"

Triệu Thế Hùng chậm rãi đáp: "Lúc ấy ta cũng không biết ý tứ bốn chữ đó, vì thế ta gấn niêm phong trở lại, đem thư giao cho Trương Sĩ Thành, ai ngờ, hắn vừa đọc xong, đã giật nảy mình, rồi lộ nét rạng rỡ vui mừng tràn đầy khuôn mặt.

Ta đứng bên cạnh trông thấy thế, trong lòng thất kinh, vì kẻ này buồn vui, giận hờn không khi nào để lộ ra thần sắc, cứ sao khi đọc qua bốn chữ này, lại lộ vẻ kinh ngạc vui mừng quá thế? Trương Sĩ Thành xem xét thật kỹ tờ thư, rồi trịnh trọng gấp nó lại, nhét vào túi áo bên trong. Hắn ra lệnh ta dẫn đạo sỹ kia vào. Vừa thấy đạo sỹ nọ, y lại phá lệ, truyền ta lui ra ngoài, sau đó, y nói chuyện cùng khách lạ một lúc khá lâu rồi gọi ta vào đưa đạo sỹ về dịch quán, Khi ta trở lại, y mở miệng ngay, hỏi: 'Thế Hùng, trăm đời người ra sao?' Ta thưa: 'Bệ hạ còn hơn cha mẹ của thần, tiểu tướng đầu chết đi một trăm lần cũng không báo đáp nổi ân đức đó.' Nuôi chí phục thù, ta phải cố ý nịnh hót cho giỏi, Trương Sĩ Thành nghe thập phần lọt vào tai, liền nói: 'Thế Hùng, người thay ta làm một chuyện này, chỉ người biết, ta biết, tuyệt không thể cho người khác hay!' Ta thưa: 'Bệ hạ đã có sai khiến, tiểu tướng nào dám chối từ.' Trương Sĩ Thành bảo: 'Tên đạo sỹ người vừa dẫn vào, ngay đêm nay, người điều binh theo hắn ra ngoài thành, đến đạo quán 'Huyền Thiên Quán' ở Hồ Khâu, lấy về cho trăm một món đồ. Xong việc, người giết sạch tất cả các nhân vật ở đấy, giết luôn cả tên đạo sỹ đó nữa, đừng để một ai sống sót!'. Ta nhịn không được, liền

hỏi: ‘Món đồ ấy hình dạng ra sao?’ Trương Sĩ Thành ngần ngừ một chút, rồi nhỏ giọng: ‘Hình dáng thế nào, trẫm cũng không rõ, tên đạo sĩ ngoài kia nhất định biết. Nhớ cho kỹ, phải giết người diệt khẩu cho tốt, không để sống sót bất cứ ai!’”

Lạc Chi Dương cả giận nói: “Cái thằng Trương Sĩ Thành này là giống gì mà ác quá vậy!”

Triệu Thế Hùng đáp: “Muốn làm việc lớn thì không câu nệ tiểu tiết. Hẳn nguyên là một tên bán muối lậu tầm thường, lòng dạ không ác độc, ra tay không hung tàn thì dựa vào đâu mà leo lên được đến tột đỉnh, mà tranh đoạt đất đai để xưng hùng, xưng bá? Lại nói tiếp, những việc như thế này ta cũng từng bị hấn sai khiến, thay hấn hành sự quả không ít, duy có việc này lại là cái khác thường nhất. Ta dẫn quân binh đưa đạo sĩ ngay trong đêm thăng tiến Hồ Khâu, vòng trong, vòng ngoài bao vây Huyền Thiên quán. Tiểu đạo sĩ gặp mặt vị quán chủ, mở miệng đòi ông ta phải giao ra ‘Linh Đạo Thạch Ngự’ cho y. Vị quán chủ nọ đạo hiệu là Ánh Chân, nhìn sơ qua cũng biết ông là người khiêm cung, lễ độ. Trước vòng vây của quan quân, tự biết không thể kháng cự, ông bèn đưa ra một cái hộp gỗ hồng, bảo ta: “Đồ đệ đồn mạt của ta bị lòng tham che lấp lý trí, tiết lộ bí mật bản quán, thực là đáng giận và đáng tiếc. Nhưng món đồ này chẳng qua là di vật truyền lại từ cao nhân bản quán thời trước, cho dù Ngô vương có chiếm lấy thì cũng chả dùng được nó vào việc gì. Người biết suy nghĩ sẽ không làm cái chuyện giết người hại vật để chiếm đoạt món đồ vô dụng này. Bần đạo chỉ mong rằng tướng quân đã lấy được nó rồi, sẽ thôi làm khó bản quán.’

“Ánh Chân nói những lời này với thần thái đau thương khốn khổ, ông thấy rõ cục diện đang trở nên không mấy tốt đẹp. Ta bước đến, lấy cái hộp, mở nắp ra xem, thấy có vật bằng đá hình dạng một con cá, ước chừng chả có gì quá khác thường, nếu chỉ vì vật đó mà phải giết sạch toàn bộ người trong đạo quán, quả thật là quá đáng. Nhưng mối thù lớn kia chưa trả xong, buộc ta không thể làm trái lệnh vua, ta bèn hỏi tiểu đạo sĩ: ‘Có đúng là vật

đó không?’ . Tiểu đạo sĩ mặt mày hớn hờ, đáp liền miệng: ‘Đúng đấy, đúng là nó đấy..’, y còn chưa dứt lời, đại đạo ta đã vung lên, chặt phăng cái đầu y xuống...”

Lạc Chi Dương nghe đến đấy, hắn không nhịn được, hít vô một hơi rồi thở ra nhè nhẹ. Triệu Thế Hùng đảo mắt liếc hắn, thở dài: "Sau đó thì là giết người phóng hỏa, đạo quán có khoảng hơn một trăm đạo sĩ, hầu như không ai chạy thoát. Chỉ mình đạo sĩ Ánh Chân võ công không tồi, lão đã tận sức chiến đấu và chọc thủng được vòng vây. Ta cố ý điều động tướng sĩ rải ra chỗ khác, để tự mình đuổi theo, lúc đuổi tới ven hồ Hồ Bào Tuyền thì đạo sĩ già vì thương thế quá nặng, đã ngã gục, hôn mê. Sau khi quan sát chung quanh không một bóng người, ta bèn đem ông ta giấu vào một chỗ bí mật, rồi trở về hoàng cung phục mệnh. Khi ta giao nộp con cá đá xong, Trương sĩ thành dặn đi dặn lại, cấm ta không được tiết lộ việc này. Ta làm ra vẻ vâng lệnh, rồi sau đó, âm thầm rời hoàng cung, tìm đến chỗ giấu đạo sĩ Ánh Chân. Khi ta tới nơi, lão đạo đã hồi tỉnh. Ta hỏi ông lai lịch thạch ngư, mới đầu ông lạnh nhạt, lặng im không đáp, rốt cục, ta chẳngặng đành, phải bắt đắc dĩ kể hết cho ông nghe chuyện ân oán của ta với Trương sĩ thành. Ông vẫn im lặng nghe ta nói, sau một lúc lâu mới bảo ta: ‘Ta với lệnh tôn có một chút giao tình, thăm sự của ông ta cũng từng nghe qua, nếu những lời này của túc hạ là xác thực, túc hạ đã cố nhịn nhục để báo thù nhà, thực sự có phong phạm của những hiệp sĩ thuở xưa. Thôi được rồi, túc hạ hãy lập một lời thề nặng rằng trong tương lai, khi thời cơ đến, sẽ giết Trương sĩ thành, trả thù cho tất cả đạo sĩ của bản quán.’

"Nghe ông nói thế, ta quỳ ngay xuống đất, buông lời thề độc. Ánh Chân khi ấy mới thuật chuyện: ‘Con Linh Đạo thạch ngư này, gốc gác từ thời sơ Tống. Hồi đó, chưa có Đông đảo, ông thủy tổ của đảo Thích Ấn Thần, xuất thân từ cửa Phật, sau đó hoàn tục. Hắn mang một thân võ công bao gồm sở trường của cả Phật gia lẫn Đạo gia, lại được cái thiên bẩm cực cao, hắn tuổi chưa quá bốn mươi mà đã sáng tạo hai đại tuyệt kỹ là ‘Triết Long Miên’ cùng ‘Vô Tướng Thần Châm’ , đánh khắp thiên hạ, không có đối thủ. Do

đó, Thích Ấn Thần đắc ý, sinh kiêu ngạo, cho đặt trước cửa nhà một tấm bia đá khắc hai dòng chữ: 'Thiên hạ đệ nhất nhân, thế gian vô song đạo'."

Lạc Chi Dương buột miệng kêu lên:"Người này mạnh miệng lớn lối quá chừng!."

"Tuy khẩu khí có lớn, nhưng võ công y quả thật lợi hại, lúc ấy toàn võ lâm không ai dám nói ngược lại y. Sau đó hơn một năm, chợt xuất hiện một đạo sĩ đến đứng trước tấm bia tại cửa nhà họ Thích, đọc đi đọc lại đôi lần, rồi vung một ngón tay ra, trên chữ 'nhất' thêm một nét ngang thành chữ 'nhị', nhẹ nhàng xóa đi chữ 'song', thay vào đó bằng chữ 'túc', biến tất cả thành 'Thiên hạ đệ nhị nhân, thế gian vô túc đạo', ý nghĩa tấm bia thay đổi hẳn, mang đầy nét châm chọc giễu cợt..."

"Chỉ dùng có một ngón tay thôi à?" Lạc Chi Dương hít vào một hơi, miệng thất thanh,"Chẳng thể nào!"

Triệu Thế Hùng cười nói:"Người tuổi nhỏ, có chỗ còn chưa rõ, trên đời này vẫn tồn tại nhiều kỳ nhân dị sĩ, luận theo lẽ thường, chuyện dùng ngón tay khắc lên đá tưởng chừng không khả thi, nhưng theo chỗ ta biết, thế gian này hiện có hai ba vị cao nhân thừa sức làm. Lúc đạo sĩ viết chữ lên bia đá, Thích Ấn Thần vắng nhà, nhưng người nhà hăn cũng thuộc dạng sành sỏi, trước thủ đoạn của đạo sĩ, tự biết không thể đối đầu, liền hỏi gốc gác của ông ta. Đạo sĩ xưng tên là Linh đạo nhân, đang dạo chơi chốn này, sẽ ở tạm ba ngày tại 'Thừa Hoàng Quán' quanh đây, trong thời gian ấy, nếu thích Ấn Thần về kịp, xin mời đến đạo quán cùng hăn so tài thử sức một cuộc.

"Đạo nhân nói xong, sải bước ra đi. Thích Ấn Thần nhận được tin nhắn của người nhà do bồ câu đưa thư chuyển đến, đã cười ngựa rông rã ngày đêm, rốt cục tới hạn ba ngày đã kịp tìm đến Thừa Hoàng quán theo ước hẹn. Hăn còn chưa bước qua cổng, đã được một đạo đồng tiếp đón. Đạo đồng bảo hăn: 'Linh Đạo trưởng nhờ tiểu đạo chuyển lời rằng: 'thần nhân vô công, thánh nhân vô danh, (Là thần không người nào cần công, làm

thánh chẳng có ai vì danh), bản đạo không dám tự xưng thần thánh, bản thân là người xuất gia, tuyệt chẳng màng chuyện nổi danh nổi tiếng. Vì vậy, đã chọn một gian phòng vắng lặng, phù hợp cho ẩn chứng võ công giữa Thích tiên sinh với bản đạo. Hôm nay, kết cục ai thắng ai bại, ai cao ai thấp, song phương phải giữ kín, không khoa trương ra ngoài. Thích tiên sinh nếu đồng ý, xin mời nhập thất, bằng không, cứ tự nhiên quay gót ra về!’

"Thích Ấn Thần nghe xong, lập tức thỏa thuận. Đám đông nhân vật giang hồ đến xem náo nhiệt, vấp phải cục diện bí mật ấy, thấy đều thất vọng mà ngóng chờ bên ngoài. Họ dò mắt nhìn Thích Ấn Thần tiến vào tịnh thất, cứ tưởng khi hai người giao thủ, ắt sẽ rất kinh thiên động địa, nào ngờ đứng ngong ngóng mãi, tuyệt chẳng có lấy một động tĩnh gì từ tịnh thất. Ước chừng hơn nửa canh giờ, họ thấy Thích Ấn Thần đi ra, thần thái lạnh lùng, không lộ hỉ nộ, mắt chẳng nhìn lấy một ai khác, lão lập tức trở về Thích phủ, rồi cho đóng cửa im ỉm, không thấy tái xuất. Cả đám người giang hồ xôn xao bàn tán, chẳng đoán được ai thắng ai thua. Qua hôm sau, đột nhiên có người phát hiện, tấm bia trước Thích phủ biến thành một đồng đá vụn, bên trong chẳng còn một ai, tòa nhà bỏ trống, Thích gia lớn bé già trẻ hơn mười mạng, tất cả đều không biết đã đi đâu. Từ ấy, Thích Ấn Thần tuyệt tích vô lâm, giang hồ không chút âm hao của hắn, cho đến mãi hơn mười năm sau, người ta mới biết được rằng Thích gia đã rời trung thổ, vượt trùng khơi đến cư trú tại đảo Linh Ngao vùng biển Đông."

"Rốt cục, Thích Ấn Thần thua hay thắng?" Lạc Chi Dương nhin không được, hỏi.

"Cũng không rõ!" Triệu Thế Hùng nhè nhẹ lắc đầu, "Chỉ vì hai người có giao hẹn trước, cho nên thắng bại của cuộc chiến này trở thành một nghi vấn không đáp án của võ lâm. Từ đó về sau, Thích Ấn Thần chôn chân nơi hải ngoại, còn Linh đạo nhân cũng biệt tích, Mãi đến hơn trăm năm sau, tại một thạch động vùng núi Vương Ốc, có kẻ vô tình đã phát hiện xương cốt của ông ta, bên cạnh lưu một con thạch ngư, trên mặt đất đã dùng chỉ lực

khắc hai dòng chữ lớn: ‘Nang quát thiên địa chi bảo, hi di vi diệu chi đạo’. Từ lúc Linh Đạo thạch ngư xuất hiện, vô lâm trải qua nhiều cơn gió tanh mưa máu, duy có điều, toàn thể những kẻ đoạt được thạch ngư, chưa ai khám phá nổi bí mật bên trong, nó cùng ‘Thuần Dương thiết hạp’ (hộp sắt Thuần Dương của truyện Côn Luân) lừng tiếng là hai món bảo vật huyền bí lớn của huyền môn. Sau bao lần triều đại đổi thay, vật ấy thất tung tuyệt tích, mãi đến tận khi tên phản đồ của Huyền Thiên quán đi tố giác với mục đích kiểm soát quan tước, tiền bạc thì Linh Đạo thạch ngư mới tái hiện giang hồ..."

Nói đến đây, Triệu Thế Hùng ho húng hắng, sau một lúc lâu mới thở ra, nói: "Lúc ấy, nghe xong khúc nhôi này, lòng ta phát điên lên vì quá mừng. Thiên hạ đều biết ‘Tiên Vị Công’ cao cường, sau Thích Ấn Thần, chỉ có mỗi một nhân vật Đông Đảo đã luyện thành mà thôi. Nếu Linh Đạo nhân đánh thắng Thích Ấn Thần, tất nhiên tài nghệ của ông ta còn mạnh hơn ‘Tiên Vị Công’, nếu ta luyện được võ công của ông ấy, nhất định có thể so tài hơn thua với cao thủ Đông Đảo. Nghĩ vậy, ta nhìn chăm chăm Ảnh Chân đạo nhân, miệng không thốt ra được một lời. Lão đạo lộ vẻ sâu thẳm, cười, nói: ‘ta biết ý niệm trong đầu ngươi, nếu ta còn sống sót trên đời này, khó tránh khỏi tiết lộ bí mật của nhà ngươi, Triệu lão đệ, hãy nhớ kỹ lời thề, hãy trả thù cho đệ tử bản quán!’, nói xong, ông gom hết sức tàn, đập mạnh đầu vào một tảng đá mà chết."

Lạc Chi Dương nghe đến đấy, trong lòng thâm trầm, không tránh được, hít vào một hơi, lại nghe Triệu Thế Hùng nói tiếp: "Ta kín đáo chôn cất thầy Ảnh Chân xong, vàng chạy về hoàng cung, trong lúc đi đường, ta thầm đoán rằng, Trương Sĩ Thành thân là đệ tử Đông Đảo, tất nhiên hẳn biết rõ gốc gác Linh Đạo thạch ngư. Hẳn sai ta đi lấy thạch ngư, lại giấu không cho ai khác biết, rõ ràng lập tâm học hỏi võ công của Linh Đạo nhân, hòng thoát khỏi sự kiềm chế của Đông Đảo. Mà trong số tâm phúc của hắn, duy nhất chỉ có ta là không dính dáng gì với Đông Đảo. Nếu như lấy cái ta ngày xưa mà nghĩ, thế nào cũng sẽ tiết lộ tin tức, gây nên một trường tranh đấu

chém giết giữa hai bên, nhưng giờ đây, nhắm vào việc chiếm lấy thạch ngư, ta lại nín nhịn thêm một lần nữa mà không phát tác. Nhưng từ khi lấy được thạch ngư, Trương Sĩ Thành cất giấu nó ở chỗ cực kỳ bí mật, ta nhiều lần lén vào nội thất của y mà chẳng thể tìm thấy manh mối gì của thạch ngư.

"Mấy năm sau, Chu Nguyên Chương thần vũ ngất trời, lần lượt quét sạch quần hùng, sau khi đánh thắng Trần Hữu Lượng, họ Chu quay sang tấn công Trương Sĩ Thành. Trương Sĩ Thành đánh trận nào thua trận nấy, chẳng mấy chốc, thành Bình Giang bị vây kín, đồn hãn vào đường cùng. Khi cửa thành bị sụp đổ, hãn đưa thân quyến lên trên lầu Tề Vân, rồi tự tay châm lửa, thiêu vợ con cháy rụi. Hừ, diễn trò này, hãn có thể lừa gạt người khác, nhưng chẳng gạt nổi ta, những người chết cháy phần lớn là nữ quyến, hai đứa con Trương Thiên Tứ cùng Trương Thiên Ý chẳng ở trong số đó. Không muốn dứt hương khói, Trương Sĩ Thành đã tìm thế chỗ cho chúng hai xác trẻ con, đem thiêu hủy toàn gương mặt, đặt lẫn trong số chết cháy, còn hai đứa con thì bí mật cho trà trộn cùng dân thường, chờ dứt chiến sự, khi tình hình yên ổn trở lại, sẽ tìm cách trốn khỏi Bình Giang. Sau khi thành Bình Giang thất thủ, ta tìm kiếm khắp hoàng cung mà không thấy ‘Linh Đạo thạch ngư’, chắc mẫm rằng Trương Sĩ Thành coi thạch ngư là chí bảo, hãn đã đưa cho hai con đem theo. Vì thế ta đã cố gắng và tìm thấy chỗ ẩn náu của hai đứa, nhưng chỉ gặp mỗi mình Trương Thiên Tứ. Sau đó ta mới hay rằng Trương Thiên Ý trốn trong lu nước phía sau. Đáng tiếc vì thời gian gấp gáp khiến ta không thể lục soát kỹ hơn, ta đành tra hỏi Trương Thiên Tứ chỗ giấu con thạch ngư. Tiểu tử kia thà chết không nói, ta phải dùng đao khứa vào thân xác nó, cắt đến hai mươi một nhát, hãn chịu đau không thấu, mới khai ra. Ta đoạt được thạch ngư rồi bèn giết Trương Thiên Tứ diệt khẩu..."

Lạc Chi Dương nghe thế, trong lòng không khỏi chán ghét, hừ mạnh một tiếng. Triệu Thế Hùng liếc hãn, thản nhiên nói: "Ta vốn tưởng rằng sự việc không ai hay biết, nào ngờ võ lâm thiên hạ thấy đều rành rẽ, tin tức về thạch ngư cũng lọt vào tai Chu Nguyên Chương. Hồi đó ta thật phần khó

hiếu, giờ đây ta đoán rằng do chính Trương Thiên Ý đã loan truyền ra. Hay tin Chu Nguyên Chương muốn chiếm đoạt thạch ngư, tức thì suốt đêm đó, ta phải bỏ chạy. Chu Nguyên Chương truy nã ta cùng khắp, nhưng có điều hắn không tính đến chỗ ta to gan lớn mật, dám thay hình đổi dạng đi diễn tuồng ngay tại trước hoàng thành của hắn. Ôi, ta vào vai Quan Công hai mươi năm ròng, tận trước tối nay không có một người nào hay biết."

Nói đến chỗ đặc ý, Triệu Thế Hùng cười ha ha hai tiếng, đột nhiên phát tức thở, hắn phải cố gắng ho khan gắng gượng thở lại.

Lạc Chi Dương hỏi: "Còn Trương Sĩ Thành thì sao, lúc ấy, ông có giết được hắn không?"

"Không!", Triệu Thế Hùng cười, khi hắn há miệng nhe răng, máu thịt bầy nhầy trên mặt hắn dồn cục lại nom thật dễ sợ, "Ta nhẫn nhịn hơn mười năm, một đao giết hắn, chẳng phải quá mức dễ dàng cho hắn sao. Khi ấy hắn lạc bước đường cùng, đang muốn tự treo cổ mà chết cho rồi, nhưng hắn càng muốn tìm cái chết, ta càng không cho hắn toại nguyện, ta chém đứt sợi dây, trói hắn lại, đem giao nộp tận tay Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương tra khảo hắn ước chừng hai ngày rồi mới hạ lệnh đem ra hành hình. Thật sự lúc ấy ta co giò trốn chạy, không được chính mắt chứng kiến cái chết của hắn."

Lạc Chi Dương nghĩ thầm, Trương Sĩ Thành một đời kiêu hùng, kết cục bằng một cái chết uất ức như vậy, thật đáng buồn đáng tiếc, nhưng lại nghĩ đến chỗ hắn bữa bãi giết chóc người vô tội, thật xứng đáng bị báo ứng như thế. Nghĩ thế, y lạnh lùng hỏi: "Võ công của Linh Đạo nhân, ông không học ư? Bằng không, làm sao mà đưa đến tình trạng này?"

Triệu Thế Hùng hừ một tiếng, lạnh lùng đáp: "Mới đầu ta tự phụ tài trí, nghĩ thầm rằng chẳng chóng thì chầy, sẽ phá giải được bí mật trong thạch ngư, ai ngờ đến hơn ba mươi năm vẫn không thu hoạch được gì, một khi không luyện được võ học của Linh Đạo nhân, ta là không thể tìm Đông

Đảo mà đòi nợ, mà báo thù. Những điều ta sắp nói đây là ước nguyện một đời của ta, cũng là để cho người rõ mọi nguyên nhân!"

Lạc Chi Dương khó hiểu: "Có mắc mớ gì đến ta?" Triệu Thế Hùng mỉm cười, giải thích: "Thằng nhỏ này, ta đem tặng người Linh Đạo thạch ngư, người phải chịu lời cùng ta, mai sau luyện thành võ công trong thạch ngư, hãy thay ta báo thù, đòi giúp ta món nợ Đông Đảo!"

Lạc Chi Dương ngần ngừ, lắc đầu nói: "Tôi không cần thạch ngư, lại càng không muốn giết người họ ông!" Triệu Thế Hùng cả giận la lớn: "Tại sao? Người không muốn làm vô địch thiên hạ à?"

Lạc Chi Dương cười cười, xoay người định bỏ đi, chợt nghe Triệu Thế Hùng phát ra một chuỗi rên rỉ. Lạc Chi Dương nghĩ đến chỗ hấn mang thương tích đầy mình, bèn mềm lòng, bảo hấn: "Triệu tiên sinh, ông đừng cậy mạnh, quan trọng nhất vẫn là tìm thầy thuốc."

"Được!" Triệu Thế Hùng thở dài, "Người đỡ ta đứng lên."

Lạc Chi Dương đưa tay ra, không ngờ chẳng bị Triệu Thế Hùng thít lấy cổ tay mà lại bị hấn giúi mạnh người mình về phía trước, khiến Lạc Chi Dương thân không kịp đỡ, ngã gục ngay vào sát bên ngực hấn, còn chưa kịp giãy giụa, đã chợt nghe Triệu Thế Hùng ghé vào lỗ tai hấn, cười khê: "Người càng không muốn nghe, ta lại càng muốn nói cho người nghe. Cho người hay, thạch ngư được chôn giấu ngay tại dưới góc tường mé đông nam của rạp hát!" Nói xong, cất tiếng cười to, được vài tiếng, đột nhiên hấn gục đầu xuống vai, thân hình đổ ập vào tường mà chết.

Lạc Chi Dương đang ra sức giãy giụa, chợt thấy hai mắt Triệu Thế Hùng trợn ngược, khóe miệng còn in một nét cười quỷ quái, người tuy đã chết mà mặt vẫn không mất đi nét dữ tợn đáng sợ. Trong lòng phát kinh, Lạc Chi Dương xoay người nhằm phía đầu ngõ, chẳng dè mới chạy được

vài bước, trước mắt chợt hiện ra một người, áo trắng nhuốm máu, mặt ngọc râu dài, viên minh châu đeo bên hông phát xạ lạnh lạnh dưới ánh trăng.

Khi Lạc Chi Dương nhìn thấy người tới, hăn bất giác thụt lùi hai bước, nhưng mắt Trương Thiên Ý cũng không nhìn sang hăn, mà lại dừng ở trên người Triệu Thế Hùng. Y yên lặng quan sát giây lát, rồi lạnh lùng hỏi: "Hăn chết rồi ư?"

Chữ "Hăn" vừa nói ra, người đang đứng tại đầu con hẻm, âm thanh câu nói chưa dứt, Lạc Chi Dương chỉ cảm giác một trận gió nhẹ thổi qua, Trương Thiên Ý đã trụ ngay trước thi thể Triệu Thế Hùng.

Lạc Chi Dương trong lòng sợ hãi, ngập ngừng nói: "Tôi... tôi không biết!". Trương Thiên Ý "Hừ" một tiếng, rút nhuyễn kiếm, xoát xoát hai tiếng, chặt đứt hai chân Triệu Thế Hùng, vết chém rành rành, không thấy có máu chảy ra.

Máu đã cạn kiệt, người cũng đã chết, Trương Thiên Ý nhìn kẻ thù trong đời, đầy vẻ thất vọng. Từ đuôi mắt, chợt thấy Lạc Chi Dương đang dò dẫm lần theo bức tường, từng bước từng bước đi ra mé ngoài, hăn bất giác cười lạnh một tiếng, thấp giọng nói: "Muốn bỏ trốn kia à? Thử xem nào!"

Lạc Chi Dương tay chân tê cứng, ruột gan bắn loạn. Đối phương thần xuất quỷ một, muốn chạy thoát khỏi tay hăn, căn bản là không thể. Ánh mắt Trương Thiên Ý lại hướng vào xác chết, trường kiếm hăn rung lên, xoát xoát ... đã cắt đứt phần áo bên dưới, rồi cúi mình sờ soạng một chập mà chẳng tìm thấy gì, hăn suy nghĩ một chút, rồi hỏi: "Tiểu tử kia, trước lúc hăn chết, đã nói gì với người?"

Lạc Chi Dương cố gắng đè nén nhịp tim, đáp: "Kể chuyện thân thể của ông ta."

Trương Thiên Ý hừ một tiếng, nói ngay: "Như vậy người hăn biết ta là ai?"

Nghe ngữ điệu không mấy thân thiện, Lạc Chi Dương không khỏi rung mình sởn ớn, . Trương Thiên Ý lại hỏi: "Ngoài những chuyện đó, hử còn nói gì khác?"

Lạc Chi Dương đang định nói về thạch ngư, nhưng chợt nghĩ lại, Triệu Thế Hùng khi phải vung đao chém chặt vào những người xem hát, y chỉ là để tự vệ, còn tên quỷ sứ đòi nợ họ Trương này, vì muốn được việc của mình, đã thẳng tay giết hết đám người xem tuồng, so với Triệu Thế Hùng còn độc ác gấp bội, nếu trong thạch ngư thực sự có giấu tuyệt đỉnh võ công, một khi người này luyện thành, e rằng sẽ gia hại giết chết không phải số ít người đời. Nghĩ như vậy, hử lấp bắp nói: "Không, không có nói gì khác cả!"

"Nói láo!" Trương Thiên Ý quay ngoắt đầu lại, tia mắt sắc lẹm, "Mày nói láo!" Lạc Chi Dương lớn tiếng cười, nói: "Ông không tin thì tôi cũng chịu thôi!"

Trương Thiên Ý nhíu nhíu mày, liếc mắt một cái đánh giá thiếu niên, rồi làm ra vẻ lơ là, nói: "Nếu vậy, xem chừng để mày sống cũng chẳng ích lợi gì cho tao, mày đã biết tao là ai, biết tao từng làm gì, tao chả thể nào để mày yên ổn sống sót trên đời này!" Lạc Chi Dương kinh hãi, vội lấp bắp: "Hử đã chỉ kể về chính mình, không có nói gì về ông hết!" Trương Thiên Ý cười lạnh, nói: "Mày nghĩ là tao có thể tin nổi như thế sao?"

Rất nhanh, Lạc Chi Dương xoay chuyển ý nghĩ, thằng quỷ sứ chuyên đòi nợ này muốn giết mình, xem ra còn dễ hơn là giết chết một con kiến, nhưng chỉ cho y chỗ chôn giấu con Linh Đạo thạch ngư, thật sự hử không cam tâm. Bỗng nhiên máy động tâm cơ, Lạc Chi Dương cả tiếng: "Tôi nhớ lại rồi, hử đích xác có đề cập đến chuyên đã giấu trong Tủ Cấm thành một vật gì đó!"

"Tủ Cấm thành?" Trương Thiên Ý sừng sốt, "Có nói là trong Tủ Cấm thành?"

"Đúng thế!" Lạc Chi Dương ra sức gật đầu, "Thiệt đúng là như thế!" Trương Thiên Ý cười lạnh: "Hảo tiểu tử, hãy còn dám đối trá hả?" Ruột gan Lạc Chi Dương thót lại, hăn lập tức cãi: "Tôi không có nói láo."

Trương Thiên Ý thấy hăn đỏ mặt tía tai cãi lia lịa, không có tí gì là giống giả bộ, lại nghĩ, hăn tuổi be bé, có gấp gấp chống chế mấy đi nữa cũng không thể bịa ra danh tự Tử Cấm thành ngay được. Triệu Thế Hùng gian manh thành tinh, nếu thật sự đã đem giấu Linh Đạo thạch ngư trong hoàng cung, cái chỗ mà bên ngoài dày đặc cấm vệ canh gác, bên trong rộng mênh mông, người qua lại thưa thớt, thiệt đúng là một chỗ cất giấu đồ vật hết sức tuyệt vời, không đâu bằng.

Trương Thiên Ý suy bụng ta ra bụng người, đã thấy xiêu lòng vài phần, lại hỏi: "Ờ ờ ... hăn có nói vậy hả? Giấu ở chỗ nào trong Tử Cấm thành?" Lạc Chi Dương cười nói: "Chỉ vậy thôi!" Trương Thiên Ý làm ra vẻ lơ đãng, hỏi: "Giấu ở đâu vậy?" Lạc Chi Dương cười, nói tiếp lời ngay: "Vừa rồi ông còn có ý giết tôi, nếu tôi khai ra chỗ cất giấu, chẳng phải sẽ lập tức đi đòi hay sao?"

Trương Thiên Ý giận dữ, y chăm chăm ngó cái bộ mặt Lạc Chi Dương đang cười hì hì đó, hận không thể vung một chương giết phứt hăn cho rồi, nhưng y quyết tâm chiếm lại thạch ngư, Triệu Thế Hùng đã chết, gã thiếu niên giờ là manh mối duy nhất, suy đi nghĩ lại, y chỉ còn nước nén giận, cố tạo ra nét tươi cười trên khuôn mặt, bảo: "Hồi này là ta giỡn chơi thôi, chú nhỏ đáng yêu ơi, chú mách bảo ta chỗ cất giấu, ta lập tức tha cho chú mày đi liền." Lạc Chi Dương hì hì, nhái theo giọng của y: "Ông nghĩ là tôi có thể tin nổi ông à?"

Trường kiểm Trương Thiên Ý rung lên, xoay xoay một nhát, ngực Lạc Chi Dương chột phát rét, có chút đau đau, hăn cúi nhìn, thấy mũi kiếm đã hốt gọn một lỗ xuyên mấy lần áo, đã cứa nhẹ một chút da thịt, rồi hăn nghe giọng lạnh lạnh của Trương Thiên Ý: "Tiểu tử, mi khai ngay ra cho tốt chỗ cất giấu, bằng không, ta khoét, moi tìm mi ra, đem vứt cho chó ăn!"

Kiểm khí sầm sập vụt vây quanh, máu trong người Lạc Chi Dương chợt đông cứng, toàn thân hết như vừa sa xuống hố băng. Hắn từng mục kích thủ đoạn Trương Thiên Ý, nghĩ trong đầu rằng một khi khai ra, lập tức sẽ bị trường kiếm kia đâm xuyên ngực, tức thì hắn hít vào một hơi, run giọng nói: "Khai cũng chết, mà không khai cũng chết, nói gì... nói gì... cũng chỉ có cái chết mà thôi, vậy thì tôi quyết chẳng khai!"

"Thật không?" Trương Thiên Ý cười lạnh một tiếng, "Ta thứ cứ mỗi câu hỏi không có trả lời là cửa một kiếm vào mi, xem xem mi chịu được mấy nhát!" Lạc Chi Dương trả lời: "Anh của ông đã lãnh hai mươi một nhát đao, y nói hay không nói, kết quả vẫn là mất mạng. Tuy tôi nhỏ tuổi, nhưng tôi không đần, ông cứ vô một kiếm đi, là coi như kiếp này ông khỏi nghĩ đến chuyện có được món đồ vật kia!"

Trương Thiên Ý gay gắt, nhìn chăm chăm vào hắn, hai mắt phun lửa, da mặt xạm lại, y cứ tưởng hăm hăm dọa dọa như vậy ắt khiến cho hắn ngoan ngoãn khai ra sự thật, ai ngờ tiểu tử này xảo quyết quá chừng, thủy chung không hề mắc mưu. Trương Thiên Ý lo mất lo còn, e rằng nếu chém xuống một kiếm sẽ đứt mất manh mối, y nén tức giận, khễ khàng rút trường kiếm về, lạnh lùng nói: "Tiểu tử kia, phải như thế nào mi mới chịu khai ra?"

Lạc Chi Dương cười: "Vào đến Tử Cấm thành thì tôi nói!" Quả là một câu vượt hẳn ra ngoài liệu định của Trương Thiên Ý, hắn vốn nghĩ rằng Lạc Chi Dương sẽ buộc hắn làm giấy cam đoan, viết ra đầy đủ những điều kiện, có in dấu tay làm bằng. Cái thứ khế ước này, xong việc hắn sẽ nhẹ nhàng xé bỏ, Lạc Chi Dương vẫn khó thoát chết, nhưng này một câu trả lời, hoàn toàn làm cho hắn không biết tính sao, hắn chỉ có cách nhìn chăm chăm gã thiếu niên, trong lòng ngán ngấm.

Lạc Chi Dương tuy cười cười ngoài mặt, trong bụng cũng rất lo âu, còn ở cạnh tên sát tinh này, còn coi như không có lấy một chút sinh cơ, sớm hoặc muộn, có được thạch ngư hay không, tên quý sứ đòi mạng này đều là sẽ giết hắn. Nhưng cứ theo cái đạo lý "Trì tắc sinh biến" (cù cưa ắt sẽ tạo ra

cơ hội thay đổi), kế hoạch hiện giờ là chỉ hết sức câu giờ, chốn hoàng cung đại nội, quân thủ vệ canh gác đầy đặc, tên quý này có bản lĩnh cao siêu tới đâu, cũng không có cách gì đột nhập, hễ một khi còn chưa vào đến đấy là chưa thể giết mình, chỉ cần kéo dài thời gian ra, có lẽ sẽ tìm được cơ hội thoát thân.

Hai người im lặng nhìn nhau, đầu óc xoay chuyển mấy chục cái ý niệm, Trương Thiên Ý đột nhiên chậm rãi nói: "Tiểu tử, những điều mi nói đó có chắc không?" Lạc Chi Dương cười đáp: "Chắc!"

Trương Thiên Ý gật gật đầu, y rút trường kiếm về, bàn tay đột nhiên vung lên, chụp vào ngực Lạc Chi Dương, gã thiếu niên chỉ cảm giác đau đốn toàn thân, hăn nhin không được, há miệng gào thảm thiết.

"Thằng nhỏ lưu manh kia, nếm ngón đòn này xong rồi, thấy ra sao?" Trương Thiên Ý a a cười lạnh, "Ta đã gài một mũi 'Dạ Vũ Thần Châm' vào kế bên huyết Thiên Trung của mi, nếu mi thành thật nghe lời, xong việc, ta sẽ lấy nó ra. Bằng không, hừ, mũi kim này sẽ không ngừng đâm sâu vào, rốt cục chọc thủng màng tim của mi. khiến mi sẽ vô cùng đau đốn mà chết."

Lạc Chi Dương gương mặt thê thảm, chỉ thấy chỗ kim châm phát cộm, phát ngứa, cảm giác là lạ. Trương Thiên Ý đưa mắt liếc hăn một cái, cười nói: "Người nếu sợ, hãy khai ngay ra cho rồi"

Lạc Chi Dương lên gân, cũng cười nói: "Ông nếu không cần món đồ kia, cũng nên dứt điểm cho rồi!" Trương Thiên Ý mắt nổ lửa, lớn tiếng: "Thằng nhỏ ương ngạnh kia, để ta xem xem mi còn ngạnh được đến bao giờ?". Lạc Chi Dương cười đáp: "Không cần ông để ý đến tôi!" Trương Thiên Ý "Phi" một tiếng, mắng: "Tao để ý cái rắm!" Lạc Chi Dương nói: "Tốt đấy, bây giờ tôi chưa có rắm ... hãy chờ đến khi tôi đánh được, ông để ý nhen!"

Trương Thiên Ý giận dữ, toan ra tay chinh hãm, nhưng nghĩ đến Linh Đạo thạch ngư, y phải dẫn lòng, âm thầm tự nhủ, khi lấy được thạch ngư rồi, không thể nào không vung một kiếm kết quả tiểu tử này. Y trong đầu nảy sinh ý ác độc, trên mặt lại ra vẻ lãnh đạm, nói: "Tiểu tử, đi theo ta!"

Hai người kẻ trước người sau, đi ra khỏi con hẻm nhỏ. Lạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, cuối hẻm tối đen, không thấy được xác Triệu Thế Hùng. Ngay khi ấy, tay phải Trương Thiên Ý vụt vươn ra, nắm chặt vào bả vai hãm, tay trái y vung lên, từ bên trong ống tay áo bay ra một sợi dây thép dài, đầu dây có gắn móc sắt, nghe 'soạt' một tiếng, đã chụp vào mái hiên.

Lạc Chi Dương còn chưa hiểu gì, đã thấy đôi chân mình bị nhấc rời khỏi mặt đất, toàn thân như bay bổng lên. Trương Thiên Ý thoảng như một làn khói, nhẹ nhàng tốc lên đầu mái hiên, rồi kẹp chặt Lạc Chi Dương vào nách, y lướt mình như bay trên đỉnh mấy mái ngói, khi gặp phải đầu tường cao của những căn nhà to lớn, y nhún chân tung mình nhảy qua, nếu thấy chỗ quá cao bèn quăng móc sắt bám vào đấy mà rún người vượt lên.

Kinh công Trương Thiên Ý tuyệt diệu, y vượt tường, chạy nhảy trên mái nhà khiến thân mình Lạc Chi Dương lúc lên cao khi tụt thấp, làm hãm nhức đầu, hoa mắt gần muốn ói mửa. Đột nhiên, đằng trước bỗng hiện ra một bức tường cao ngất chọc thẳng tắp lên trên, nom không thấy đầu tường. Lạc Chi Dương vừa có cảm giác Trương Thiên Ý không thể tiếp tục vượt lên, mặt tường vôi vôi cao không cùng, bỗng nghe 'vù' một tiếng, hai người tụt mạnh xuống phía dưới, trái tim Lạc Chi Dương quặn thắt lại, ruột gan hãm lộn tùng phèo, khi hãm giương mắt ra nhìn, nhuyển kiếm trong tay phải Trương Thiên Ý đã đâm phụp vào tường, lưỡi kiếm rung bần bật, kèm giữ thân hình hai người.

"Lên!", Trương Thiên Ý quát một tiếng, dụng lực nhấn vào thanh kiếm, đưa chân đạp mạnh một cái, vọt bung mạnh, hai người lẳng không bốc lên, trong chớp mắt đã đặt chân đứng bằng bần trên đầu tường. Lạc Chi Dương quay đầu nhìn ra sau, cảm thấy choáng váng trong óc, hãm nghiễm nhiên đã

lên chỗ cực đỉnh cao nhất kinh thành, mé dưới, nhà cửa nom nhỏ bé như hộp diêm, san sát dày đặc như những lượn sóng phập phồng, đèn đóm bên trong các ngôi nhà lập lòe tưởng chừng một cơn gió nhẹ cũng đủ để thổi tắt đi mất.

Chẳng để cho hăn kịp nhìn kỹ, Trương Thiên Ý nhảy mạnh ra phía trước, lúc dùng phi trảo, lúc dùng nhuyễn kiếm, lên lên xuống xuống, sau khi vượt qua khỏi một bức vách cao, đã nhẹ nhàng đặt chân trên mặt đất. Hăn thả Lạc Chi Dương xuống, đứng thờ phì phò. Gã thiếu niên tiến bước tới, quay đầu nhìn ngó, thấy tứ phía dày đặc những cổ thụ, ẩn ước nhiều tường cao vách lớn, quây quanh rất nhiều nhà cửa phòng ốc bên trong, toàn thể mịt mù tối đen, không thấy ánh sáng đèn đóm gì cả.

"Đây là đâu vậy?" Lạc Chi Dương tò mò. Trương Thiên Ý hừ lạnh một tiếng, đáp: "Tử Cấm thành!"

Lạc Chi Dương phát hoảng, vừa muốn há mồm kêu lên, Trương Thiên Ý đã thít vào cổ họng hăn, giúp hăn dồn nén mọi nỗi lo sợ xuống.

"Đây là Tử Cấm thành rồi!" Trương Thiên Ý thấp giọng, hỏi, "Cái món đồ kia nằm tại chỗ nào?". Lạc Chi Dương há mồm cứng lưỡi, một luồng khí huyết nóng hổi vọt bốc mạnh lên đầu. Hăn vốn là nói nhăng nói càn, chẳng biết chút gì phía trong cấm thành, bây giờ chỉ còn nước vò đầu bứt tóc, không thốt nổi lấy một tiếng.

Trương Thiên Ý sinh nghi, nhạt giọng hỏi: "Tiểu tử, mi chắc chắn đã không có lừa gạt ta?" Lạc Chi Dương nhìn sắc mặt y, chột máy động trong đầu, thầm nghĩ chính mình chưa bao giờ đặt chân đến cấm thành, e rằng tên quỷ này cũng chưa hề có dịp ghé qua. Đã đến nước này, chỉ còn cách bịa đại ra một cái tên, tạm lừa y rồi tính sau, nghĩ như vậy, hăn vò đầu, kêu lên: "Tôi nhớ ra rồi, điện Quần Phương, đúng rồi, chính là điện Quần Phương!"

"Điện Quần Phương?" Trương Thiên Ý sửng sốt, cái tên này nghe hết sức thô tục, không giống kiểu cách đặt tên của cung điện trong hoàng thành. Nhưng hệt như Lạc Chi Dương đã tính trước, y vừa đặt chân tới đây, những gì thuộc về hoàng cung y cũng mù tịt, Có điều Trương Thiên Ý ngàn vạn lần cũng không sao nghĩ tưởng được cái thằng tiểu tử vô lại này dám cả gan lừa gạt chính mình, đã dám lấy tên của một kỹ viện sửa đi một chữ, đem gán vào một chỗ trong hoàng cung, cho nên y lại hỏi: "Triệu Thế Hùng đã nói gì? Ở cái chỗ nào chẳng hạn?"

"Đại để....." Lạc Chi Dương giả vờ suy nghĩ, cho rằng Quần Phương, Quần Phương, nếu không chỉ về nữ nhân, cũng là có dính dáng tới hoa hoét (người dịch chú thích: QUẦN = Tập hợp, PHƯƠNG = Thơm), nghĩ vậy, ý vừa đến trong đầu, hần trả lời: "Triệu Thế Hùng nói đã giấu trong Ngự Hoa viên!"

Lúc Lạc Chi Dương đối trá, cặp mắt hần loe lóe, câu nói ngượng ngập, nếu thay vào hần là một người lớn tuổi khác, kiểu cách đó ắt đã khiến Trương Thiên Ý phát sinh ngờ vực, nhưng vì Lạc Chi Dương quá nhỏ tuổi, Trương Thiên Ý vốn mang nặng định kiến, luôn cho rằng một đứa oắt con như hần chả thể nào có được nhiều cái trí trá ngoắt ngoéo đến thế, chả dám cả gan nói nhăng nói cuội lường gạt mình.

Suy luận như vậy, trong lòng đã quyết, Trương Thiên Ý cười lạnh, nói: "Ngự Hoa viên, điện Quần Phương, không lẽ là chỗ thờ cúng mấy hoa thần của phi tần? Nhưng nếu là chỗ thờ cúng, lẽ ra phải gọi là ‘Quần Phương từ’ mới đúng nghĩa chữ. Hừ, Chu Nguyên Chương nguyên xuất thân là một tên khất cái, dốt đặc cán mai, ngay đặt tên một cái cung điện mà cũng chó má làm không xong." Đờn cha y bại vong trong tay Chu Nguyên Chương, lúc nào y cũng đau đầu trong lòng, gặp dịp chửi bới được kẻ thù thì nổ ra một phát cho đã nư.

Lạc Chi Dương nghe vào tai, liền nghĩ thầm: "Chó má Quần Phương từ! Quần Phương viện mới là đúng chữ chó! Chu Nguyên Chương chó má

không xong, thằng quỷ đòi nợ này, người cũng là một giuộc chó má chẳng đi đến đâu sất."

"Đi thôi!" Trương Thiên Ý xoay người bước đi, Lạc Chi Dương hỏi to: "Đi đâu?" Trương Thiên Ý lạnh lùng nói: "Đương nhiên phải đến chỗ cái Quần Phương gì gì đó." Lạc Chi Dương đứng tim, vội hỏi: "Ông biết Ngự Hoa viên ở đâu hả?" Trương Thiên Ý đáp: "Đường đi ở cửa miệng, kiếm người hỏi bộ không được hay sao?"

Lạc Chi Dương âm thầm kêu khổ, hận không thể quay đầu bỏ chạy, nếu thật sự gặp gỡ người trong cung, cái đối trá bịa đặt của hắn lập tức lộ tẩy, thằng quỷ đòi nợ này mà nổi giận lên thì nếu không giết ắt cũng chặt tay chặt chân hắn, hoặc từng xẻo của hắn dăm ba miếng thịt ... sẽ chịu không thấu, nhớ đến thảm trạng của Triệu Thế Hùng mà hắn phát rét phát run

Trương Thiên Ý ngoái lại, ánh mắt âm trầm: "Run rẩy cái gì thế?" . Lạc Chi Dương không cách nào khác, chỉ đành từng bước từng bước khốn khổ đi theo y, trong lòng liều mạng mà tính, hai mắt sùng sục nhìn chung quanh, kiếm con đường sống hòng tẩu thoát.

Thâm cung mệnh môn, tối đen mù mịt chẳng chút đèn đóm, dọc đường đi cây cỏ um tùm, giả sơn nghiêng ngả dáng tựa quái thú, dáng tựa rồng bay, chúng như chạy, như đi, sầm sập đổ dồn đến, đi ngang qua cái ao có sen mọc đầy trong đám lầy, bèo chen san sát, bỗng một con chim hạc vụt tung cánh bay lên, cất tiếng kêu quang quác làm cho Lạc Chi Dương sợ điếng người.

Đi hết một cái hành lang dài, thấy lung linh một vùng ánh sáng đèn lồng đang chậm chậm di chuyển tới, Trương Thiên Ý rảo bước đến chặn đầu, chỉ thấy hai nam tử mặc áo hoa trắng mặt đi tới, người cầm đèn lồng quát to: "Ai đó?"

Tiếng còn chưa tắt, Trương Thiên Ý nhào tới, nghe 'huỳnh huych' hai tiếng, cả hai đồng loạt ngã nhào xuống. Trương Thiên Ý xách cổ một đứa lên, lột bỏ mũ áo của hắn, đưa cho Lạc Chi Dương, bảo: "Mặc vào!"

Lạc Chi Dương ngỡ ngàng, tuân theo lời y, thay quần áo, thân thể hắn còn chưa phát triển hết mức, mặc áo đội mũ vào thấy có phần hơi rộng. Trong khi ấy, Trương Thiên Ý cũng lột bỏ áo mũ người kia, đem khoác vào mình, rồi giải khai huyết đạo người đó, y cười, nói: "Đắc tội đắc tội, xin hỏi đi đường nào tới Ngự Hoa viên?"

Người nọ chưa hoàn hồn, đưa ngón tay chỉ nơi xa xa: "Cứ tiếp tục hướng đó, cứ nhắm hướng đông bắc mà đi!" Trương Thiên Ý cười nói: "Cám ơn!" Đang định buông người đó xuống, chợt nhớ tới một chuyện, y hỏi: "Có phải điện Quần Phương nằm bên trong Ngự Hoa viên không?"

"Quần Phương gì cơ?" Người nọ ngần ngại, "Là chỗ nào vậy, Tiểu nhân, tiểu nhân chưa nghe qua bao giờ!"

Trương Thiên Ý mặt biến sắc, ngoái đầu lại nhìn, đột nhiên chẳng thấy bóng dáng Lạc Chi Dương đâu cả. Hắn vừa sợ vừa giận, cuống quýt nhảy lên đầu ngọn giả sơn, dõi mắt nhìn quanh, chỉ thấy lầu các tiếp nối, cây xen lẫn đá chập chùng trong bóng đêm mờ mịt mang như biển, đang nhấn chìm hết vô số phòng ốc, đừng nói bóng người, ngay đến một cái quỷ ảnh cũng là không thấy.

Trương Thiên Ý cứ tưởng Lạc Chi Dương trúng phải "Dạ Vũ Thần Châm", nhất định không dám chạy trốn, y đâm ra lời lỏng, đầu dè dặt nhỏ thừa cơ, bây giờ có hối cũng chẳng kịp, y ngo ngoe đứng dậy một lát, rồi nhảy xuống giả sơn, tung hai ngọn cước liên hoàn đá hai người nọ vỡ đầu toác óc, ôm hai cái xác đi lấy dây buộc đá vào đầu, vứt xuống cái ao bên đường, xong rồi cúi đầu ngẫm nghĩ một chút, y nhắc cái đèn lồng lên, đi về phía trước.

--- Hết chương một ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 2 : Tử Cấm Thâm Thâm 1 - Dịch Giả: Levan

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://linhphikinh.wordpress.com>

Đèn lồng đi mỗi lúc một xa, không bao lâu, đã biến mất vào màn đêm đen thẳm. Giây lát sau đó, từ một cụm cây ven đường chợt nghe sột soạt, rồi thấy Lạc Chi Dương thò đầu ra, hai đồng tử lấp lánh sáng. Vừa rồi, nghe Trương Thiên Ý hỏi chuyện người nọ, biết rằng sự dối trá bịa đặt sắp sửa lộ liễu, hắn vội vàng lủi ngay vào chỗ cây cối rậm rạp ven đường. Mục kích từ đầu đến cuối việc Trương Thiên Ý giết người, ném xác xuống ao, hắn sợ điếng người, không dám cửa quậ hó hé chút nào. Giờ đây, được tự do, hắn không dám ở lâu tại chỗ này, muốn nhanh chóng tách rời Trương Thiên Ý, đi càng xa càng tốt, nên đã co giò nhắm phía đối nghịch, vắt chân lên cổ mà chạy như điên.

Mé trước đường lối quanh co, vô số ngã tư, vừa chợt thấy cây cỏ rậm rạp, hoa lá um tùm, đã đổi qua vách ngăn tường chắn, từng trúc mọc chen chúc hai bên. Mà cũng chẳng biết chạy bao xa, cặp giò Lạc Chi Dương phát ào ạt, ruột gan hầu như muốn nổ tung, hắn đành dừng bước, rũ người xuống mà há hốc mồm ra mà thở dốc. Thở phì phò một chốc, hắn ngoảnh nhìn lại, thấy dinh cơ san sát, hẻm sâu hun hút, màn đêm che khắp không cùng, chẳng biết đang lạc lõng chốn nào.

Lạc Chi Dương cảm giác nhụt chí, hắn ngồi mọp xuống đất, biết rằng mình đang bị vây khốn nơi cung cấm, giờ chỉ còn cách đợi trời sáng rồi sẽ tính tiếp.

Trọn một đêm trải qua không biết bao nhiêu là nguy khốn, bây giờ vừa thoát khỏi hiểm cảnh, sóng lòng hân trào dâng ngổn ngang. Đúng lúc hân sắp chìm vào giấc ngủ, bỗng nghe từ xa vọng đến một chuỗi tiếng đàn, tấu lên khúc Ô Dạ Đề (Quạ kêu đêm). Nhưng người chơi đàn có ngón đàn tinh diệu, hiếm thấy trên đời, tiếng cổ cầm âm sắc thuần thực, nét mềm mại, trong như tiếng châu ngọc chạm nhau, dịu như nước suối reo rắt, khi trầm lắng tựa rừng tùng xào xạc, lúc âm vang như tiếng vọng về từ lưng núi, tiếng đàn không pha lẫn chút tạp âm.

Lạc Chi Dương giỏi về âm nhạc, tiếng đàn lọt vào tai, cơn buồn ngủ bỗng dưng tan biến, hân cảm nhận được những chỗ tinh diệu, bất giác cỡi cây sáo đang đeo bên hông xuống, ứng theo tiếng đàn, khẽ khàng gõ nhịp trên mặt đất. Ô Dạ Đề là khúc nhạc do nhạc sư lừng danh Vương Nghĩa Khánh của Nam triều sáng tác, khúc điệu chất chứa nỗi niềm u uẩn lẫn trong tiếng đàn thanh thoát, khi lên cao tựa như giữa rét buốt ban đêm chốn núi cao vợi vợi chợt có tiếng chim quang quác gieo hãi sợ trong lòng, lúc xuống thấp giống như ngồi giữa làn khói mong manh tợ tơ lụa, cách song mà trò chuyện, ngón đàn điêu luyện của người gảy càng cao siêu đến đâu, nổi sâu vạn cổ của ly biệt càng được ghi sâu đậm, càng được khắc rõ nét đến đây trong tim, trong óc người nghe.

Lạc Chi Dương bản tính trẻ thơ, nghe đàn một chập, khêu gợi trong lòng mỗi tâm tình sâu muộn, hân quên phắt thân đang còn đắm chìm hiểm cảnh, khúc đàn vừa dứt, nhịn không được, hân đưa ngang cây sáo lên môi thổi ngay một đoạn ngắn của bài 'Hải Thanh Nã Nga'. Khúc nhạc này xuất xứ từ phương bắc, tả các cảnh kỳ thú của phóng ngựa đường xa thăm thẳm trên đại mạc, loan cung dài, xạ đại điêu, tung chim ưng truy bắt thiên nga, âm hưởng mềm mại mà sáng khoái, khiến người nghe trong dạ băng khuâng. Thổi đến chỗ cao hứng, tiếng sáo của Lạc Chi Dương từ một khúc điệu chợt biến thành tiết tấu hai bản nhạc, trong đó, một tựa như chim ưng hùng vĩ tung cánh ngang trời, một giống như thiên nga bay lượn xuyên mây, một

mang nét nhanh nhẹn mạnh mẽ, một ẩn chứa phiêu dạt của trời rộng mênh mang, hai khúc sáo chọt cao chọt thấp, thay phiên nhau mà rượt, mà đuổi.

Tiếng sáo vừa ngân, tiếng đàn bỗng lặng yên yên lặng, Lạc Chi Dương thối đến chỗ tinh diệu của hòa nhập giữa hai nhạc khúc, thanh âm hợp nhau mà xướng, tiếng sáo gây cảm giác mênh mông bát ngát, quấn quện lấy nhau trong màn đêm vô tận, mãi rồi mới dứt.

Sáo vừa tắt tiếng, đàn lại vang lên, tấu một khúc 'Bình sa lạc nhật', khúc điệu nhẹ nhàng trong sáng, ý tứ phong lưu không vướng mắc, đẹp tựa trời thu nhìn cánh nhạn lướt lơ dọc theo dòng sông, ánh sáng mỹ lệ dội từ những con sóng, dải cát hai bên bờ uốn lượn ôm theo con sông dài, nhạn lúc vỗ cánh cất lên, khi chao mình vòng xuống, âm vận trầm bổng quấn quýt vào nhau, ngón đàn cao siêu đến mức tạo cảm giác nghe đồng lúc hơn mười con đại nhạn cùng nhau cất tiếng kêu vang.

Tiếng đàn nghe mát rượi ruột gan, Lạc Chi Dương thả hồn đắm chìm trong đó, bất giác hồn nhiên vong ngã, nghe đến chỗ cả đàn nhạn tách rời nhau bay xa, còn lại một con đơn độc gào thét, bài đàn 'Bình sa lạc nhật' lắng xuống, hần đưa ngang cây sáo, thối lên một khúc 'Hạc minh cửu cao', tiếng sáo diễn tả khung trời mênh mang ngàn dặm, trong đó một con cô hạc sải cánh bay, tiếng kêu dài dặc vọng thấu tận trời cao.

Khi sáo thối thì đàn ngơi nghỉ, hần vừa dứt bản nhạc, Lạc Chi Dương đã lập tức nghe tiếng đàn tiếp nối, tấu lên khúc 'Long tường thao', tựa như Phi Long thăng thiên, lên cao ngút trời dáng phiêu dạt biến ảo độ cùng muôn sắc màu của gấm lụa.

Lạc Chi Dương lắng lắng nghe xong, hần đáp lại bằng một khúc 'Thu hồng', âm điệu tiêu sái không chút vướng mắc, thật giống như một cánh chim hồng đơn côi bay lượn thanh thoát, hàm chứa một thâm ý xa xôi. Khúc nhạc của sáo còn chưa dứt, đã nghe tiếng đàn vang lên, gảy một bài 'Ngư ca', diễn tả khí thế của cảnh giữa sông hồ mênh mông bát ngát, thả

một con thuyền nho nhỏ, ung dung thanh thản dạo chơi tứ xứ, ý tứ lại càng cao hơn khúc 'Thu hồng' vừa rồi.

Lạc Chi Dương là một tên đầu đất, nhưng hắn cũng nhận ra ý ganh đua của đối phương, tuổi trẻ hăng máu, ngay khi đàn vừa dứt tiếng, hắn chơi ngay một khúc 'Tiêu ca', thanh cao khoáng đạt, rất có nét bất cần đời, mặc kệ người, ngấm mây hóng gió, thanh thoi tiểu ngạo nhật nguyệt. Cũng không chờ tắt khúc sáo của 'Tiêu ca', tiếng đàn đã reo vang, đậm nét cổ kính, Lạc Chi Dương thoáng sửng sốt, nhận ngay ra cổ khúc 'Cao Sơn', do cầm thánh Bá Nha trước tác từ thời thượng cổ, truyền đến đời sau, khúc phổ có phần lược giản đôi chút, nhưng cái giản đơn này là một giản đơn thuộc loại cao cấp, nét nhạc càng giản dị chừng nào, chơi được cho đúng càng không phải dễ, thế mà qua ngón đàn của tay cầm thủ điêu luyện này, một bầu không khí nhuốm vẻ ung dung đã đến bao trùm toàn thể trời đất, toát vẻ sừng sững hùng vĩ của núi non cao ngất, ào ào tựa nghe gió to khuấy động rừng già, khuấy động nhật nguyệt, rung chuyển núi sông, có khí thế như thể đang trèo đến tận tuyệt đỉnh của tháp cao chót vót, đứng từ đây nhìn xuống thiên hạ nhỏ bé bên dưới. Lạc Chi Dương không cam lòng lép vế, tiếng đàn còn chưa dứt, hắn nâng sáo thổi vang khúc 'Lưu Thủy'. Nước từ non cao đổ xuống, người xưa từng nói, thế nước khi mạnh tất chẳng gì có thể cản ngăn, khúc sáo tương hợp cùng tính tình Lạc Chi Dương, hắn xuất thần thổi đến mức mê mẩn mang tâm hồn, nét nhạc cuộn cuộn tuôn nhanh tựa thác đổ sầm sập, lượn lờ như giòng suối con nhẹ nhàng chảy xuôi, thanh âm chậm chậm, uyển chuyển dung hòa vang vọng hoài không dứt, khiến người nghe cảm giác rũ sạch ưu tư, nghe đến độ muốn quên hết tất cả.

Khúc sáo thổi được quá nửa, đàn bỗng vang lên, nghe ra là khúc 'Ngư Tiêu Vấn Đáp', tiếng đàn mềm mại chậm chậm, không một nét khiêu khích, ẩn ước mang ý cầu hòa. Lạc Chi Dương kinh ngạc, bản đàn vừa ngừng sau một tiểu đoạn, tiếng sáo hắn cũng tấu lên cùng bài 'Ngư Tiêu Vấn Đáp'. Hắn và tay quý quái gảy đàn nọ chưa hề gặp mặt, lúc ấy, đàn sáo hợp tấu,

thật khó kiểm được cái ăn ý của hòa nhạc như vậy. Đến chỗ đàn làm chủ, gảy khúc "Vấn Đáp", ý tứ thâm sâu, khi sáo đáp lời, nét nhạc thanh thoát, một như núi cao sừng sững, một như nước chảy mênh mang, tiếng đàn giọng sáo quyện nhẹ vào nhau trong không gian của kinh thành, gọi cho người nghe dạt dào niềm mộng mơ xuất thế .

Khúc nhạc tấu xong, dư vận đường không dứt, Lạc Chi Dương hạ sáo dài xuống, dù bên tai tĩnh lặng không một tiếng động, âm hưởng khúc nhạc vừa qua vẫn còn lắng đọng hồi lâu trong tâm trí. Hắn đứng ngơ ngẩn bất động ở nơi sâu hun hút của lối đi nhỏ giữa hai tòa nhà, vầng trăng chiếu qua vòm mái ngói, rải ánh sáng mềm mại, bàng bạc trên thân hình, in bóng hẳn ngả dài sau lưng, gió đêm nhẹ nhẹ, trời se se lạnh, tâm tư Lạc Chi Dương lạc vào mộng ảo, hẳn quên hẳn mình đang ở tại chốn nào..

Đột nhiên từ mé sau truyền đến một loạt tiếng bước chân. Lạc Chi Dương tỉnh giấc mộng, ngoái trông lại, từ nơi xa xa hiện đến hai vùng ánh sáng của một cặp tử phong đăng, chiếu thật rõ ràng hình ảnh hai chàng trai vận áo hoa, cả hai đều có nét mặt xinh đẹp, làn da trắng mịn, duy thần sắc lạnh lẽo tựa băng giá, nom hệt như đang đeo mặt nạ. Lạc Chi Dương trông thấy hai người, hẳn giật thót tim, định bụng quay mình bỏ chạy, nhưng vừa qua hẳn say mê thối sáo cơ hồ đã làm thần trí cạn kiệt, nhìn hai người tiến lại gần, hẳn quả tình không xốc dậy nổi một chút dũng khí để trốn chạy..

Hai người dừng bước, người mé trái liếc sơ qua một vòng, ánh mắt dừng lại trên cây sáo dài trong tay Lạc Chi Dương, y lộ vẻ rất bối rối, dự dự một chút rồi cất tiếng hỏi:" Vừa rồi... có phải là người thổi sáo ở đây không?"

Lạc Chi Dương bất giác gật đầu, hai người nọ trao đổi ánh mắt, người mé bên phải tươi cười, nói:" Hảo gia hỏa, hãy theo bọn ta đi lại chỗ này một chuyến đi!" Dứt lời tả hữu tách ra, kèm Lạc Chi Dương vào giữa.

Lạc Chi Dương chán nản tràn trề, hấn tự nhủ, xông xáo vào cấm cung là mắc tội chết, đúng ra phải cần mật giấu giếm hành tung, vậy mà khơi khơi nổi hứng đi thối sáo, đi ganh đua với tiếng đàn một thôi một hồi, e rằng nguyên cả một tòa Tử Cấm Thành này đã bị kinh động khắp nơi, khắp chốn. Hiện giờ rơi vào tay người ta, chết là đáng đời, chỉ tiếc một nỗi không có được lấy một lời nhắn gửi về nhà, bị người ta chặt phăng cái sọ này xuống mà ông cụ ở nhà cũng chả biết thằng con mất mạng vào tay ai.

Đi quanh co một hồi, đến một chỗ cây cối rậm rạp, bỗng toát lên một làn hương trầm, pha lẫn mùi thơm của nhiều loại hoa, tạo một cảm giác thần mê hồn say trong hấn. Lạc Chi Dương mơ mơ màng màng, tưởng chừng đang lạc vào cảnh mộng, hấn lê mê lết mết di chuyển thân mình qua một luống hoa giâm bụi, trước mắt bỗng hiện ra một tòa tiểu đình cất bằng gỗ đàn hương, trên mỗi cây cột tại bốn góc đình có treo một ngọn phong đăng, chiếu sáng dăm ba người đang ngồi, mé trước tiểu đình thấy có đặt ngang một cây cổ cầm sắc đen nhanh nhánh.

Bỗng có tiếng kêu 'ủa', theo sau là một giọng nói êm ái; "Gì vậy? Là người thối sáo đấy ư?"

Lần theo tiếng, Lạc Chi Dương dõi mắt trông, người vừa nói chính là một cô gái áo vàng, tuổi tác ngang tầm với hấn, ngồi đằng sau cây đàn cổ. Cô gái cầm thuôn, gò má mịn màng, mềm mại tựa hoa sen mới nở, đôi mắt hạnh trong veo như nước, cô chăm chú nhìn Lạc Chi Dương, xem xét hấn với vẻ ngạc nhiên, đôi hàng lông mày dài thoáng đậm, làn tóc mai gọn nhẹ trên trán, khiến gương mặt tươi tắn kia càng thêm phần sắc nét.

"Thì ra là thái giám này à?" Gã trung niên nam tử bên trái cô gái hừ một tiếng, mặt đầy vẻ khinh khỉnh, hấn tuổi gần bốn mươi, gò má cao, mày rậm, ánh mắt sắc bén, hàm râu đen nhem phất phơ trong gió.

"Lạ quá chừng! Trong đám thái giám mà cũng có một nhân vật như thế sao?" Một nam tử tuổi cỡ hai mươi tiếp lời, người này dung mạo tuấn tú,

dáng dấp phong nhã, mặt không cười mà tựa như cười, khiến người ta nảy sinh cảm giác dễ gần gũi.

Nghe hai người họ rõ ràng gọi mình là thái giám, Lạc Chi Dương lấy làm lạ, nhưng khi cúi trông xuống, hăn lập tức hiểu ngay, thì ra quần áo của hăn mặc trên người so với hai nam tử cầm đèn lồng tuy khác màu sắc, nhưng kiểu cách không khác nhau mấy. Soát lại trí nhớ, hăn nhận ra hai người bị Trương Thiên Ý giết chết cũng là thái giám.

Chợt nghe trung niên nam tử cười nói: "Thập Thất Đệ, cười ngựa bắn cung tên, đệ không bằng ta, nhưng về gảy đàn, thổi sáo ... ta không bằng đệ. Về âm nhạc, sự hiểu biết của ta rất hạn hẹp. Nhưng đệ bảo tiểu thái giám này tài nghệ thổi sáo trong kinh thành là vô đối, đệ không khỏi có khoa trương. Trong kinh đô, số người chơi sáo lên đến hàng vạn, hăn còn nhỏ tuổi như vậy, làm sao có được ngón nghề vượt qua tất cả kia chứ?"

Nam tử đẹp trai cười, đáp: "Chẳng qua đệ thuận miệng nói vậy thôi, Thập Tam muội từng cùng hăn thi đua một số bài, ý kiến của muội ấy nhất định là rất đáng tin cậy". Cô gái liếc Lạc Chi Dương một cái, cười khe khẽ, nói: "Tứ Ca, tiểu muội hiểu biết không nhiều, nhưng những tay thổi sáo mà muội từng nghe qua, dường như chẳng ai thổi giỏi bằng hăn!"

"Thật vậy sao?" Ánh mắt gã Tứ Ca nọ quay sáng chăm chú nhìn Lạc Chi Dương, rồi nói, "Thổi sáo giỏi như vậy, có sao hăn không vô làm nhạc công trong đoàn ca nhạc, mà lại đâm đầu vào cung làm thái giám để làm cái gì kia chứ?"

Ánh mắt gã đầy vẻ bức nhân, Lạc Chi Dương trống ngực đập loạn, hăn tức thì cúi gục đầu xuống. Chợt nghe cô gái cười, bảo: "Tứ Ca, ca ca đừng hù dọa người ta nữa, mà này, tiểu thái giám, tên họ người là chi? Người thuộc công công nào quản lý?"

"Tôi....." Lạc Chi Dương mồ hôi đổ ướt trán, toàn thân như mềm nhũn ra, miệng thì thảo hệt như tiếng muỗi vo ve, "Tôi họ Lạc... Là, là..." Hắn rất muốn bịa đại ra một cái tên vớ vẩn nào đó, nhưng vốn chả quen biết thái giám nào trong cung, hắn nghĩ muốn vỡ tung cái đầu, cũng không sao nặn ra được..

"Thôi!" Thập Thất Đệ lắc lắc cái đầu, vẻ thất vọng hiện đầy trên mặt: "Có câu rằng, thối sáo thế nào thì người thế ấy, tên tiểu thái giám này nghe tiếng sáo thiệt hết sức tiêu sái, mà tâm tính thật chẳng ra làm sao!" Tứ Ca nhếch miệng cười, ồm ồm giọng, nói lớn: "Hắn thiếu cha nó mất hai hòn trứng rồi, làm quái gì còn cái tâm tính chó má nào nữa?"

Câu nói vừa dứt, bỗng nghe một cái giọng điềm tĩnh, nghiêm trang: "Tứ thúc, nam nữ phải có lễ phân biệt, trước mặt Thập Tam cô đây, xin để ý lời ăn tiếng nói một chút!" Lạc Chi Dương chăm chú nhìn lại, đằng sau Tứ Ca thấy có một nam tử trẻ tuổi vận hoa phục, dáng vẻ câu nệ, y nói xong câu đó, hơi có chút bất ổn, hai tay xoa nhẹ nhẹ vào nhau, cặp mắt y ngơ ngơ nhìn vào khoảng trống không.

Tứ Ca đảo mắt nhìn y một cái, khe khẽ cười lạnh, dài giọng trả lời: "Thái Tôn điện hạ đã dạy, sao dám không tuân?" Chuyển tia mắt sang cô gái áo vàng, y nhạt giọng nói, "Thập Tam muội chớ trách, Tứ Ca ta người thô hào, kẻ tục tần hay nói lời thô tục, muội đừng để tâm!".

Thập Thất Đệ tiếp theo, cười, nói: "Hay cho hai chữ thô hào, chỉ bằng vào hai chữ ấy, số toẹt ráo trội!"

"Chưa hẳn là thế!" Tứ ca nửa đùa, nửa thật, "Hoàng Thái Tôn anh minh ngút trời, ngài đâu dễ số toẹt cái câu cợt nhả nhỏ vừa rồi ấy của ta. Thái Tôn điện hạ, hay là để tôi cúi đầu chấp tay quỳ xin lỗi Thập tam muội, hồng chuộc lại cái vạ miệng ấy, được không?"

Câu nệ nam tử cuống quít hươi hươi tay, cập rập nói: "Tứ thúc quá nhạy cảm, chẳng qua điệt nhi buột miệng nói thôi mà!". Tứ ca cười, đáp: "Thật ngàn vạn lần không dám nhận cái chữ ‘thúc’ đó, nếu Thái Tôn điện hạ khởi hứng trò chuyện, ngài chỉ cần kêu bằng 'Chu Lệ' là được." Câu nệ nam tử liên thanh nói: "Không dám, không dám!"

"Sao lại không dám?" Chu Lệ lớn tiếng, "Ta tuy vai vế ở trên, chẳng qua cũng chỉ là một cái anh phiên vương, ngài chỉ dưới một người, đứng trên ức triệu người khác, mai sau ngài nối ngôi vạn tuế, chỉ mong lúc ấy ngài gượng nhẹ hộ, dành cho vị thúc phụ này một con đường sống!" Câu nệ nam tử lặng yên giây lát, giọng chua chát: "Tứ thúc nói thế là thế nào? Tuy ta với thúc không đồng vai vế, nhưng cùng là con cháu nhà họ Chu, chẳng lẽ ta còn có thể xử sự không tốt với thúc sao?" Chu Lệ cười: "Quân vô hí ngôn, sau này điện hạ đăng cơ, đừng quên câu nói ngày hôm nay của ngài! Vì thúc bốn mạng nhỏ nhoi, lúc đó tất cả đều trông cậy vào bụng dạ của điện hạ."

Câu nệ nam tử vụt đứng bật dậy, đôi mắt giận dữ dòm chăm chăm vào Chu Lệ. Thập thất đệ vội vàng nói: "Thái Tôn điện hạ, Tứ ca ưa đùa giỡn, ngài há chẳng phải không biết tính y." Cô gái áo vàng cũng nói: "Ừ, chớ vị đều vì thăm tới mà đến tụ tập nơi đây, nếu để xảy ra chuyện thương tổn hòa khí, lòng tôi thật vô cùng áy náy chẳng yên." Câu nệ nam tử gượng cười, chắp tay về phía cô gái, nói: "Thập tam cô chớ trách, Duẩn Văn đã quá thất thố, đêm nay tứ thúc không biết vì sao cứ mỗi lúc mỗi chỗ đều châm chọc điệt nhi, điệt nhi nhin tới nhin lui, thực tình cũng có chút ủy khuất!"

Cô gái nhìn hẩn, cười, dưới ánh trăng tựa một đóa u lan vừa hé nở. Nàng đang nghĩ câu khuyên lơn, chợt nghe Chu Lệ lạnh lùng nói: "Điện hạ gọi sai rồi, không phải tứ thúc, mà là Chu Lệ!"

"Tứ ca..." cô gái áo vàng thoáng vẻ trách móc. Chu Lệ ngược mắt nhìn trời, chỉ cười lạnh. Câu nệ nam tử nhướng mày, đang muốn lên tiếng trả lời,

chợt nhìn thấy gì đó từ nơi đuôi mắt, mặt y đột nhiên biến sắc, hai tay buông xuôi, nhỏ giọng kêu: "Tổ phụ!"

Mọi người thấy đều biến sắc, họ đồng loạt ngoái trông lại, từ nơi xa, mé dưới mấy dàn hoa, có một lão già tóc bạc đang lẳng lẳng đứng đấy, cầm dưới lão vênh hảnh ra, gò má vừa cao vừa thô, ước chừng hồi nhỏ bị đậu mùa mà rỗ hoa, khi về già, rỗ biến thành nhiều mảng nám đen loang lổ đầy mặt, càng tăng thêm đáng vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Y phục lão nhân khá giản dị, vải trơn màu xám tro không hoa hoét, đội trên đầu một cái mũ đông pha, hình dạng thập phần xấu xí, nhưng thân mình lão cao ngất ngưởng, trông hệt một con chim ưng săn mồi đang trụ sừng sững trên đôi móng vuốt, lão già tuy vẻ thung dung, lại toát ra một cỗ khí thế kinh người. Toàn thể mọi người hiện diện đồng loạt đứng lên, mắt chăm chú nhìn lão già, biểu lộ thần sắc cung kính.

Tuấn tú nam tử đang muốn mở miệng, lão nhân xua tay, cất bước đi tới, từ khoảng đêm đen sau lưng lão bỗng im ỉm hiện ra một thái giám già, vóc dáng gầy guộc, áo trắng toát, cầm trong tay một cái phất trần, từng bước từng bước rập theo lão già, tỉ như cả hai người đã từng tập tành điều hành từ lâu, gót chân họ lên lên xuống xuống đều đặn không mấy may sai lệch.

Lạc Chi Dương ngẩn người nhìn chăm chăm lão nhân, bất giác trong số thái giám đang quỳ rạp xuống đất, có một người kế bên kéo vạt áo hảnh, thấp giọng quát: "Muốn chết hả? Mau quỳ xuống!"

Lạc Chi Dương còn chưa kịp lấy lại tinh thần, lão nhân áo xám đã quét ánh mắt tới, chậm rãi hỏi: "Tiểu tử kia, ngươi họ Lạc?" Lạc Chi Dương khẽ gật đầu, hàng mi lão giương lên: "Lạc Thiều Phượng là gì của ngươi?"

Lạc Chi Dương sửng sốt, buột miệng: "Là nghĩa phụ của tôi..." Lời vừa thoát ra, hảnh đã hối không kịp, bụng nghĩ thầm, đột nhập hoàng cung đã là tội lớn, không khéo bị tru di tam tộc. Đây mới thật tuyệt, không khéo mà

xương, cái mạng nhỏ của mình đã hỏng, lại còn lòi thêm ông cụ ở nhà vào theo!

"Hắn là nghĩa phụ của người?" Lão nhân dòm chăm chăm vào Lạc Chi Dương, ánh mắt hết sức kỳ quái, dáng như lạnh lùng âm trầm, chỉ là ở sâu trong đáy mắt thấy rừng rực lửa, "Hắn còn chưa chết à?"

Câu hỏi này quá vô lễ, Lạc Chi Dương trừng mắt nhìn lão nhân, trong lòng nổi sùng. Lão nhân vừa cười cười, vừa xoay mình ngồi xuống, dài giọng hỏi: "Việc huấn luyện thái giám mới tiến cung là do ai phụ trách vậy?"

Một tên thái giám run giọng thưa: "Công công Nghệ Minh Bảo Nghệ" Lão nhân nhẹ gật gù, thần nhiên nói: "Truyền ý chỉ của ta, tiểu thái giám này tay chân chậm lụt, ánh mắt vô lễ, xem ra Nghệ Minh làm ăn bê bối, dạy dỗ chẳng xong, phạt đánh một trăm đĩnh trượng, đánh xong, nếu chưa chết, đẩy đi sung quân ở Quỳnh Châu." Thái giám nọ run bắn người, nhỏ giọng, hỏi: "Còn tiểu thái giám này thì sao?" Lão nhân lạnh lùng nói: "Ta khắc có cách khác!"

Thái giám không dám hó hé gì nữa, vội vội vàng vàng lui xuống. Lão nhân này khí thế kinh người, chỉ một câu thôi mà đã định đoạt cái sống chết của một con người, hai mắt nhìn chăm chăm vào lão, Lạc Chi Dương tái mặt, tim đập thành thịch, sức nhớ lại cách xưng hô của câu nệ nam tử, rồi nhìn đến nét mặt mọi người xung quanh, một tia chớp lóe ra trong đầu, hắn buột miệng kêu lên: "Ông ... Ông là Chu Nguyên Chương?"

Câu nói vừa thốt ra, lập tức hết như ném mạnh một tảng đá to xuống ao khiến nước bắn lên tung tóe, một tràng tiếng la ó "Lớn mật, ăn nói bừa bãi..." rần rần tuôn đến, Lạc Chi Dương mặt nóng như lửa đốt, tay chân hầu như lạnh cóng, hắn bặm môi, nghĩ thầm, kiểu này, mình gọi thẳng tên tục của hoàng đế, nhất định chết, chẳng thể nào khác được.

Đang còn nghĩ ngợi, đã thấy Chu Nguyên Chương giơ tay lên, lập tức mọi tiếng la ó tắt ngấm, bầu không khí trong trâm hương đình lắng xuống, im ắng còn hơn cả chốn cổ mộ thâm u, nghe duy nhất tiếng côn trùng rì rả kêu đêm.

"Không sai!" Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm Lạc Chi Dương, miệng tựa có nét cười, "Ta chính là Chu Nguyên Chương, nhưng nói cho ngay, hơn hai mươi năm nay ta đã không được nghe một ai gọi đích danh ta bằng cái tên ấy."

Lạc Chi Dương há hốc miệng, một luồng khí lạnh chẹn lấy cổ họng hẳn. Trong lòng trào dâng một niềm tuyệt vọng, vì đã lâu, hẳn nghe nói lão hoàng đế này giết người như ma, từ khi khôn lớn đến giờ, hẳn từng chứng kiến không biết là bao nhiêu cuộc hành quyết, chém đầu người rơi xuống đất.

"Tên họ gì gì, chính là thứ để người ta dùng gọi mình..." Chu Nguyên Chương nói tiếp, giọng bình hòa, "Không dám gọi thẳng tên họ ta ra, hoặc giả để lấy lòng ta, hoặc giả do sợ hãi ta, cả ngày lúc nào cũng vạn tuế đến, vạn tuế đi, quả tình đã khiến ta nhàm chán chịu không thấu. Người ta chẳng phải như giống rùa đen, vậy làm sao mà sống được đến hơn vạn năm tuổi? Tháng trước có một tên đạo sĩ luyện đan, dâng lên ta một bình đan dược, tán rằng đây là thuốc khiến người uống vào thành bất tử, uống vào xong sẽ trường sinh, bọn người đoán thử xem, ta đã đối xử hẳn như thế nào?" Nói xong tủm tỉm cười, đảo ánh mắt qua mọi người. Ai nấy đều e dè trong lòng, chẳng một ai dám trả lời.

Thấy thế, Chu Nguyên Chương hơi thất vọng, ánh mắt lão dừng lại nơi Lạc Chi Dương, lão cười cười, bảo hẳn: "Tiểu tử kia, dịch địa thế người vào chỗ ta, người sẽ làm như thế nào?" Câu nệ nam tử hốt hoảng, vội la lên: "Tổ phụ, tiểu thái giám này là cái ngữ gì mà lại có thể cùng ngài luận bàn, trao đổi ý kiến?"

Chu Nguyên Chương xua xua tay: "Chỉ là bàn mảnh, đâu có gì là tranh luận! Duẩn Văn con, cái nhân, cái hiếu của con đều đáng khen cả, duy có điều không đủ tiêu sái. Mặt này, con phải tìm học nơi tứ thúc cùng là thập thất thúc của con." Chu Duẩn Văn sa sầm nét mặt, hăn bất đắc dĩ phải gật đầu.

Chu Nguyên Chương quay sang Lạc Chi Dương, cười nói: "Tiểu tử kia, đừng sợ, cứ nói đi, sẽ đều vô hại cả." Mang tâm tính non trẻ, Lạc Chi Dương thấy khí độ hòa ái của lão, bỗng dưng bạo phổi, hăn ngẫm nghĩ, rồi nói to: "Nếu là tôi, tôi sẽ bắt đạo sĩ nọ uống cái thuốc bất tử ấy, rồi sau đó, cho canh chừng hăn, xem xem hăn sẽ tử hay sẽ bất tử!"

Chu Nguyên Chương cười rộ, quay sang phía Chu Lệ: "Lão Tứ, người thì sao?" Chu Lệ cười, thưa: "Con trước tiên buộc hăn uống thuốc, rồi bỏ đói hăn, để xem hăn nhịn đói cỡ một tháng, cỡ hai tháng, có chết hay không sau khi bất tử?"

Cái cách đó, gọi là để thử thuốc, căn bản đúng là giết người. Lạc Chi Dương nghe được, trong lòng rét run, nhưng Chu Nguyên Chương lại gật gù, khen: "Quả nhiên là lão Tứ, cách thức giống y hệt cách của ta. Tiếc thay, đạo sĩ kia nhịn ăn không giỏi, chưa quá bảy ngày đã lăn ra chết vì đói. Từ đó mà suy, Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông ... ai nấy một đời kiêu hùng, lại si mê cầu trường sinh bằng con đường tu tiên, phải nói là ngu không thể tả." Chu Lệ cười: "Phụ hoàng đánh đuổi bọn thất lỗ, công lao trùm khắp Hoa hạ, hiện nay, thế giới cầu hòa, vạn phương đến triều kiến, cái công đức trùm đời đó vượt xa Hán, Đường!"

Chu Nguyên Chương cười cười, không đưa ý kiến, lại ngo sang Lạc Chi Dương, nói: "Lạc Thiều Phượng từng là chỗ quen biết cũ của ta, chuyện người lạc bước trôi nổi thế này, hăn có biết không?" Lạc Chi Dương lắc lắc cái đầu, Chu Nguyên Chương hỏi tiếp: "Ngón thối sáo của người là do hăn dạy?" Lạc Chi Dương bất đắc dĩ gật đầu. Chu Nguyên Chương lặng yên

giây lát, rồi thở dài: "Đáng tiếc, đáng tiếc!" Nói dứt mấy tiếng đó, lại hỏi "Tiểu tử kia, người thổi được khúc 'Long Phi dẫn' không?"

'Long Phi dẫn', còn có tên 'Khởi Lâm Hào chi khúc', vốn là khúc nhạc ca tụng việc Chu Nguyên Chương xuất thân hèn mạt, đã bình định thiên hạ. Theo đánh giá của Lạc Chi Dương, khúc nhạc này về chính đại thì có thừa, nhưng lại thiếu linh động, không thấy có gì đáng gọi là hay ho. nên trả lời: "Thổi được!"

"Tốt lắm!" Chu Nguyên Chương gục gặc đầu, "Người hãy thổi một lúc cho ta nghe thử!". Cô gái áo vàng cười, nói: "Phụ thân chỉ giỏi thiên vị, chỉ ưng nghe sáo, không muốn nghe đàn kia?" Chu Nguyên Chương ngoài sang nàng, dáng vẻ từ ái: "Vi nhi, nếu vi phụ thắng hoặc có thiên vị, thì cũng chỉ biết thiên vị mỗi mình con mà thôi! Vừa rồi, ta nghe hai đứa đàn sáo hòa tấu, thấy vô cùng thích thú, thôi ý cũng hay đấy, hai người các người lại cùng nhau hợp tấu một khúc đi!"

Cô gái áo vàng hé miệng cười, nháy nháy mắt liếc Lạc Chi Dương một cái, cô nhăn mũi, chu mỏ, phô ra một cái mặt quỷ nho nhỏ. Lạc Chi Dương đỏ mặt, lỗ tai hồng hồng, trống ngực lại đập loạn, hấn đặt cây sáo ngang miệng, liên tiếp thổi sai mất hai âm phù, hấn chợt thấy Chu Nguyên Chương nhíu mày ngó sang, hấn giật nẩy mình, bèn trấn tĩnh lại, xốc tinh thần lên, thổi vang khúc dạo đầu, cô gái áo vàng cũng theo điệu sáo mà gảy đàn hòa theo.

'Long Phi dẫn' là nhạc lễ của Đại Minh, âm điệu sáng rõ mà trải rộng, nhất hô bá ứng, đàn sáo vừa tấu lên, bầu không khí trong đình đường lắng đọng hẳn xuống, Thập thất đệ cất cao người đứng dậy, tươi cười, lớn giọng: "Phụ hoàng, hài nhi dầu bất tài, cũng xin phép được hát theo, để trợ hứng cho phụ hoàng!"

Chu Nguyên Chương gật đầu, nói: "Được!".

Thập thất đệ ưỡn ngực, thẳng lưng, chú mắt nhìn lên khoảng không trên cao, chờ nghe đến chỗ âm sắc cao vút, y vụt cả tiếng hát: "Thiên tái Trung Hoa sinh thánh chủ, vương khí thành long hổ. Đề kiếm khởi Hoài Tây, tương dũng sư hùng, bách chiến thu cường lỗ. Khu trì an mã kinh hàn thử, tương sĩ đồng cam khổ. Thứ đệ tinh phong trần, trừ bạo an dân, công nghiệp như Thang Vũ". (Khí thiêng ngàn năm của Trung Hoa sản sinh thánh chúa, vương khí thành long hổ. Vung gươm khởi nghĩa tại Hoài Tây, dẫn giết ba quân hùng dũng chiến thẳng giặc thát lỗ, dù giá rét hay nóng bức vẫn vững vàng trên lưng ngựa, luôn chia ngọt sẻ bùi cùng tướng sĩ, Khi tàn chinh chiến, lại dẹp lũ giặc cướp hung tàn, đem yên ổn về cho muôn dân, tạo sự nghiệp sánh ngang vua Thang, vua Vũ)

Giọng cất lên, hân phát âm dùng làn hơi mạnh mẽ từ buồng phổi đưa qua cổ họng, đưa tiếng hát trong tựa chuông vàng vang vọng trên vòm trời mênh mang của đêm khuya.

Ngồi trong tiểu đình, Chu Nguyên Chương he hé mắt, tay phải nhẹ nhàng gõ nhịp trên đầu gối theo tiết tấu của nhạc, ông hoàn toàn mất hẳn thần sắc lạnh lùng. Nhíu mày, khoe mắt, gương mặt lần lượt uyển chuyển thay đổi đủ kiểu, khi thì vui mừng, khi thì ôn hòa, lúc thì phẫn chấn, lúc thì thương cảm. Tại thời điểm này, ông lão bảy mươi đó chẳng còn là một ông vua vô tình nữa, ông đúng là một lão già tầm thường như bao nhiêu lão già khác, ông đang thả hồn về quá khứ. Từ nghèo hèn vùng lên xây dựng cơ đồ, vì sống còn mà đã phải giết chóc, trải qua biết bao nhiêu sinh tử, dứt bỏ thất tình lục dục, rốt cục dẹp yên quần hùng, đem yên ổn về cho giang sơn. Chỉ tiếc một nỗi, những chuỗi hình ảnh đẹp ấy không lâu bền, ngày tháng trôi qua vùn vụt, chẳng mấy chốc, một đại hào kiệt của cả một thế hệ rốt cục cũng đã già lão rồi, đầu tóc bạc phơ, da mặt nhăn nheo, không một ai biết ông đã tồn không biết bao nhiêu là khí lực mới có thể giữ cho sống lưng được thẳng đứng trước mặt người khác. Chỉ vì nhiều sự việc xảy ra đã quá lâu, chúng cũng đã bị xóa tan khỏi ký ức, nhiều cố sự trở thành mờ mịt, huyền ảo, những vui buồn, những giận hờn nếm trải trong quá trình dựng

xây sự nghiệp giờ đây như những mảng ánh sáng lạnh lẽo của vầng trăng khuya, chúng cứ thản nhiên theo từng giấc, từng giấc mộng của nhiều đêm trường mà lặng lẽ rơi rụng qua kẽ hở của thời gian, mà ra đi.

Bài 'Long Phi dẫn' chấm dứt, Lạc Chi Dương đang định hạ cây sáo xuống, tiếng đàn lại nhẹ nhàng chuyển sang khúc 'Phong Vân Hội'. Hần liếc nhìn cô gái một cái, rồi cố gắng thôi sáo hòa cùng cô. Thập thất đệ cũng xướng theo: "Ngọc lũy khám giang thành, phong vân nhiều để doanh. Giá lâu thuyền long hổ túng hoành, phi pháo phát kỵ khu vực giáp, hàng Lỗ tướng, thắng Hồ binh. Đàm tiểu xế trường kinh, tam quân dừng khí tăng. Nhất hung y, vũ trụ thanh trử. Tòng thử Hoa di quy nhất thống, khai để nghiệp, khánh thắng bình."

Bài hát này còn có tên 'Khai thái bình chi khúc', chính là kể lại sự tích đại chiến trên hồ Bà Dương, hồi đó, Chu Nguyên Chương cưỡi thuyền lâu đại phá Trần Hữu Lượng. Trận thủy chiến ấy hung hiểm khôn cùng, đôi bên thắng bại đổi thay qua lại nhiều lần, từ lúc Chu Nguyên Chương khởi binh đến đây, đây là trận đánh hiểm ác số một, sau chiến thắng đó, công cuộc nhất thống thiên hạ dễ như lấy đồ trong túi. Cho nên dạo đầu của nhạc khúc trải rộng ra, như ba đào nổi sóng, ban sơ là gió thổi đẩy sóng, rồi dồn dập tựa người vung giáo mác, ngựa đóng giáp sắt hí vang, tất cả dần dần cùng chuyển vào một thể, để giống hệt kinh ngư xông nhanh ra biển rộng, chớp mắt đã mất tăm hình bóng nơi ngàn dặm xa.

Chu Nguyên Chương bị khúc nhạc lôi cuốn, nhịp tay trên gối càng thêm dồn dập, ông thấy như lại được một lần nữa lên ngựa xông pha chiến trận, nhưng, đối đầu không phải là một kẻ quá ương ngạnh, mà lại là ông trời trên cao xanh kia, thiên ý khó dò. Lúc ấy, ông đã tưởng thể nào cũng thua. Trên hồ Bà Dương, ông xả thân, bất kể sống chết, nhờ đó mà gồm thu giang sơn, nhưng nào ai biết, chính tại giờ phút này, ông lại chỉ muốn đem đánh đối giang sơn cầm tù ấy lấy tăng tuổi thọ, được sống thêm mười năm nữa trong cõi đời.

Lão hoàng đế hốt nhiên cảm giác cô độc, giống hệt như một con cọp già nua, những phút giây khiêu ngạo núi rừng của mãnh hổ vô địch trên đời nay đã qua, hiện thời sức tàn lực kiệt, hồ ta đành co móng vuốt, đành cúi đầu nhìn lũ sài lang đang thừa cơ hoành hành tứ phía.

Lũ sài lang kia, bay ở đâu? Ta là giết sạch bọn mi! Chu Nguyên Chương chợt mở to mắt, hung quang trong ấy tóe lửa, quét ra tứ phía. Ánh mắt vừa dừng lại nơi Chu Duẩn Văn bỗng mềm hẳn xuống. Ông lão nhìn đứa cháu nội thật lâu, ông hận không cách chi bằng tia mắt đó có thể gom hết được toàn bộ tài trí siêu việt của mình rót vào thân thể đứa cháu, để mai kia, khi ông xuôi tay nhắm mắt ra đi, hoàng đế trẻ tuổi này có đủ sức mà gánh vác giang sơn nhà Chu.

"Trì hoàng việt, tước bình kinh Sở thanh Ngô Việt. Thanh Ngô Việt, mộ Tần triều Tấn, kỉ đa hào kiệt. U Yên Tề Lỗ phong trần khiết, y lương thực lũng nhân tâm duyệt. Nhân tâm duyệt, xa thư nhất thống, vạn phương đồng triệt.....". Thập thất đệ xướng đến 'Tước quần hùng chi khúc', trong khoảnh khắc, Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân, Minh Ngọc Trân, Vương Bảo Bảo... khuôn mặt của mấy đối thủ trong đời xẹt qua trước mắt ông, tên nào cũng nhú mày chau mặt, đáng vẻ buồn bã.

"Đánh thắng cả bọn ấy, rốt cục là ta!", lòng Chu Nguyên Chương chợt rộ lên một nỗi vui mừng. So cho cùng, sánh với những kẻ chiến bại đó, ông được nhiều hơn hết, cái được vẫn nhiều hơn cái mất..

"Ha..." Từ mé sau một hòn giả sơn cách đó không xa truyền đến một tiếng cười khê, tiếng sáo bèn tắt, tiếp theo đó, đàn cũng ngừng gảy. Thập thất đệ phát tay áo rộng, lần theo tiếng cười ngược nhìn về phía hòn giả sơn, thấy một người từ từ bước ra.

Vừa trông thấy người nọ, trái tim Lạc Chi Dương gần như muốn vọt ra khỏi lồng ngực. Trương Thiên Ý đã bỏ quần áo hoạn quan, trên mình là

trường bào màu trắng điểm lấm tấm máu, những vết máu khô đã chuyển sang màu tím, trông tựa tựa những bông hoa thêu chằng chịt trên vải áo.

"Người là ai?" Chu Nguyên Chương chăm chú nhìn kẻ lạ, sắc mặt không chút thay đổi. Trương Thiên Ý nở một nụ cười quý mị, vỗ tay nhẹ, miệng hát hàm hừ: "'Tước bình kinh sở thanh ngô việt. Thanh ngô việt, mộ tần triều tấn, kỉ đa hào kiệt?...'. Lợi hại quá, oai phong quá, Chu Trọng Bát, người có còn nhớ đến cố nhân chăng?"

"Trọng Bát" là tên tục của Chu Nguyên Chương, Trương Thiên Ý thuận miệng nói ra, trong ngữ khí có ẩn ý hài hước. Chu Lệ vụt đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo, một tay nắm chặt chuôi trường kiếm giắt bên hông. Chu Nguyên Chương vẫn cười cười, ý bảo con không cần vọng động, rồi hỏi: "Xin lỗi, mắt Chu mờ kém, tức hạ là cố nhân nào?"

"Cố nhân kia chết đã lâu!", Trương Thiên Ý hấp háy mắt, "Ta họ Trương, người Bình Giang!"

"Trương Sĩ Thành!" Chu Nguyên Chương lộ vẻ ngạc nhiên, chăm chú nhìn Trương Thiên Ý, rồi rành rẽ từng chữ một, hỏi "Người là con hăn?"

"Bệ hạ minh giám." Trương Thiên Ý vung tay lên, rút nhuyễn kiếm đeo bên hông ra, cười dài, nói, "Chu Trọng Bát, tiếp chiêu, ta thay cha ta đến ôn chuyện cũ!" Dứt lời, vung vẩy tay áo, từng bước, từng bước chậm rãi tiến về phía trầm hương đình..

"Chậm đã!" Chu Lệ cười gọn một tiếng, nhảy ra chặn đường, "Có lệ là, phụ đối phụ, tử đối tử, nếu muốn ôn chuyện, cũng không nên rối loạn vai vế!"

Trương Thiên Ý liếc hăn một cái, ánh mắt tựa giá băng: "Người là ai?"

Chu Lệ cười cười, lớn giọng đáp: "Yến vương Chu Lệ!"

"Là người?" Trương Thiên Ý xoay chuyển ánh mắt, "Ta nghe nói người trấn thủ phương bắc, bọn thất lộ sợ người như sợ cọp, nếu là kỳ mã dụng binh, ta nhất nhất phải chịu lép vế." Hắn dừng một chút, trên mặt thoáng nét cười quỷ mị, "Thế nhưng cái này đây khá chẳng giống đánh trận chút nào!". Nói đến đây, y chìa trường kiếm trong tay ra.

Chu Lệ cười, cũng rút kiếm ra khỏi vỏ. So với trường kiếm thông thường, thanh gươm của hắn dài hơn năm thốn, bề ngang rộng hơn một thốn, sắc trắng như tuyết, tỏa sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng. .

"Hào kiếm!" Trương Thiên Ý chăm chú nhìn thanh kiếm nọ, "Chắc có một cái tên?"

Chu Lệ cười đáp: "Tên là Quyết Vân (Quyết=Khuấy) kiếm! Ba thước sáu tấc!"

"Trên trời thì khuấy mây nổi, dưới đất thì khuấy cái gì?" Trương Thiên Ý cười nhạt, "Khẩu khí không nhỏ, nhưng chưa biết kiếm pháp ra sao?"

Chu Lệ cười đáp: "Túc hạ thử qua một lần khắc biết!" Trương Thiên Ý hừ một tiếng, ánh mắt ngó xéo về phía thập thất đệ. Nhịp tim Chu Lệ trầm xuống, y dời mắt theo phía đó, bỗng nghe gió lạnh vụt vào mặt, thanh quang đập mạnh vào mi mắt.

Trương Thiên Ý tự biết thân ở hổ huyết, một lòng tốc chiến tốc thắng, giết Chu Nguyên Chương đền nợ nước, trả thù nhà, cho nên y không kiên nhẫn giây giụa cùng Chu Lệ, giả vờ nhìn về phía thập thất đệ, lừa đối thủ phân tâm, rồi y tung đòn sát thủ, giết người này.

'Đinh', một tiếng chạm mạnh, lưỡi kiếm hai người giao nhau, bắn ra nhiều đốm lửa. Trương Thiên Ý một kiếm thất thủ, hơi kinh ngạc: Chu Lệ rút kiếm về cực nhanh, hắn phòng thủ chặt chẽ, đúng là thuộc hạng cao thủ dụng kiếm hiếm thấy. Tình thế không cho phép y nghĩ ngợi nhiều, Trương Thiên Ý vừa chiếm tiên cơ, lập tức khi nhảy lên cao. khi rún mình xuống

thấp, không ngớt tấn công, thanh gươm trong tay y tạo một vùng kiếm quang rộng lớn tựa ngàn sao đan xen, bao trùm lấy Chu Lệ.

Chu Lệ lùi từng bước, từng bước về phía sau, Quyết Vân kiếm chém đông, chặt tây, tạo một tấm lưới dày đặc, gần như không kẽ hở. Mỗi khi nhuyễn kiếm của đối thủ sắp đến gần, hoặc là bị nó cản mạnh, hoặc là bị nó khéo léo gạt ra, trong chớp mắt, Chu Lệ đã lui mười bước. Trương Thiên Ý cũng đã tung ra hơn một hơn trăm chiêu kiếm, tiếc một nỗi, như trận mưa rào không giữ được lâu, vào lúc ấy, kiếm thế đã suy. Trương Thiên Ý đang định xuất chiêu chậm lại, chợt nghe Chu Lệ hừ một tiếng sắc lạnh, hai tay hãn vận kiếm, vạch lên một đường xéo xéo, nghe rền một tiếng, Quyết Vân đã đập mạnh vào ngay giữa nhuyễn kiếm, bắn tung tóe một chuỗi đốm lửa. Trương Thiên Ý cảm giác hồ khẩu nóng hực, nhuyễn kiếm suýt tuột khỏi tay.

Trương Thiên Ý quá bất ngờ trước nội lực hồn hậu của đối phương, thanh nhuyễn kiếm bị Quyết Vân đẩy mạnh lên cao, trung lộ của y bị bỏ trống hoàn toàn, trường kiếm của Chu Lệ tức thì tạt ngang như tia chớp, sắp chém trúng vào bụng y. Trong lúc nguy cấp, Trương Thiên Ý vận khí dồn vào thân kiếm, thanh nhuyễn kiếm vụt cong lại, thúc mũi nhọn của nó điểm trúng vào Quyết Vân. Hai kiếm vừa chạm nhau, một luồng nội kinh ập vào y, hồ khẩu Trương Thiên Ý run lên, y mượn lực đó, vươn mình vào sát Chu Lệ, chĩa mũi kiếm kích vào mé tả đối thủ.

"A!", Chu Lệ tập trung toàn bộ sức lực vào cánh tay, theo một góc khác thường, hãn đâm thẳng mũi Quyết Vân vào cổ họng Trương Thiên Ý. Nếu Trương Thiên Ý cứ tiếp tục phóng kiếm vào bên trái đối thủ, họng y tất bị mũi nhọn của kiếm kia chọc thủng. Vốn nhắm vào việc hạ sát Chu Nguyên Chương là chính, y không khứng đồng quy vu tận, bèn nhẹ xoay chuyển thân hình, nhanh nhẹn lén ra sau Chu Lệ, bất ngờ, đối thủ dường như có mắt sau gáy, đã hơi trường kiếm chém ngược trở lại. Trương Thiên Ý không kịp vung kiếm ngăn cản, cảm giác một luồng gió lạnh quét vào

bụng, y đành phải bỏ ý định đả thương đối phương, bèn xoay ngang thân kiếm, nghe 'đình đình' một loạt, giữa những đốm lửa của đôi kiếm chạm nhau, hai người đã như sấm chớp trao đổi qua lại hơn mười chiêu kiếm. Chu Lệ từng bước một, tiến ra phía trước. Trương Thiên Ý lại né người lui ra, cất tiếng hỏi: "Đây là Dịch Tinh kiếm của 'Thái Hạo Cốc', vậy Tịch Ứng Chân là gì của người?"

"Vừa là thầy, vừa là bạn!", Chu Lệ mỉm cười, "'Phi Ảnh Thần Kiếm' của túc hạ xem ra cũng không tồi, ý hấn đã được đích thân Vân đảo vương truyền thụ!"

Trương Thiên Ý hừ nhẹ một tiếng, y tung mình vọt lên, dậm phóng kiếm đâm xuống, Chu Lệ biết rõ lợi hại, hấn bèn lui ra sau nửa bước, kìm kiếm bất động. "Dịch Tinh kiếm" dựa theo phép đánh cờ vây, lấy bầu trời làm bàn cờ, tinh tú làm quân cờ, ẩn theo đạo lý của Kinh Dịch. Chu Lệ tuy không xuất kiếm, nhưng Quyết Vân kiếm phong tỏa mọi hướng, chỉ nhắm vào góc chết trong chiêu kiếm của Trương Thiên Ý lúc y tiếp cận mà điểm ra những chùm kiếm hoa hết như sao trời lấm tấm, khí thế tựa thiên hà đổ ập xuống.

Thân mình Trương Thiên Ý vừa vào đến nửa chừng, y hốt nhiên dừng lại, đưa tay chuyển nhuần kiếm vạch một vòng về phía sau. Thấy hấn đổi công sang thủ, Chu Lệ hơi ngạc nhiên, bỗng khóe miệng Trương Thiên Ý điểm một nét cười quỷ mị, y vung tay trái lên, rải một chùm sáng bay vào trong trầm hương đình. .

Ngay lập tức, Chu Lệ nhận ra mưu đồ của Trương Thiên Ý, y vờ tấn công rồi lui về thủ, nhằm thu hút toàn bộ chú ý của mình, y bất thần ném phi châm hạ sát phụ hoàng. Âm khí xẹt nhanh như tia chớp, Chu Lệ không ngăn trở kịp, hấn vừa giận dữ vừa buồn bực, liền vung kiếm nhanh như gió, phi thân vào mà tấn công Trương Thiên Ý. Ôm một mối hận thù lớn, Trương Thiên Ý lúc này ra tay, quyết không để sống sót bất cứ ai trong tòa tiểu đình. Kim châm 'Dạ Vũ' mảnh tựa lông bò, y ném ra cả trăm ngọn

Thần Châm, vàng ám khí không một tiếng động, như cơn gió bay ập vào, dưới ánh trăng chỉ thấy loang loáng tựa sao sa, bao phủ trọn không gian trong đình.

Lạc Chi Dương ngồi ở phía trước, hẩn ngây người nhìn màn mưa kim châm sắp đập vào mặt, tuyệt không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Bỗng lóe lên một bóng áo trắng, một người xông ra, tay cầm phất trần, chính là lão thái giám, thân pháp cực nhanh, lão mau lẹ vung phất trần đón loạt mưa kim châm, chùm sợi tơ trong phất trần cùng kim châm đổi chỗ cho nhau, trong chớp mắt, đầy trời kim châm đã mất tăm tích.

Thu thập ám khí xong, lão thái giám đứng sừng sững giữa sân đình, trên khuôn mặt gầy gò thoáng nét khác lạ, thần thái này chợt hiện lên đã tự nhàn nhạt dần rồi biến mất, giống như hòn than cháy bùng lên trước khi tàn lụi. Lão khom mình ra sau, lùi lại, trong một chớp mắt, đã biến dạng vào sau lưng Chu Nguyên Chương. Vị hoàng đế già vẫn ngồi yên, vẻ thản nhiên nhàn nhã, đưa đôi mắt thích thú chăm chăm theo dõi cuộc đấu kiếm.

"Dịch Tinh kiếm" vốn là võ công đạo gia, chuyên tìm hiểu kiếm thuật kẻ địch, từ đó hậu phát chế nhân. Chu Lệ phóng kiếm tấn công, không ra ngoài dự đoán của Trương Thiên Ý, trước khi ném kim châm, y đã rút nhuyễn kiếm về, mắt thấy trường kiếm của đối thủ công vào, y hươi nhuyễn kiếm một vòng, một cổ nhu kinh đã đẩy Quyết Vân dạt ra, rồi tiếp tục lần theo thân kiếm mà công thẳng vào tâm khẩu Chu Lệ.

Bị màn mưa kim châm làm rối loạn tâm thần, Chu Lệ còn chưa hoàn hồn, đã lâm vào tình thế cực kỳ nguy hiểm, hẩn ra sức rút kiếm về, dùng chiêu phòng ngự "Thiên Môn Thức", đưa lưỡi Quyết Vân kiếm dè mạnh vào làn nhuyễn kiếm, nghe 'ding' một tiếng, đã gạt nhuyễn kiếm tạt sang bên phải, nhưng vaI hẩn cũng đã bị hốt trúng một nhát, vải áo đầu vai thấm ướt một đốm máu.

"Ui!", cô gái áo vàng thét lên kinh hoàng, cô đứng bật dậy. Đang lúc đặc chí trước kết quả của chiêu kiếm quỷ mị, nghe tiếng thét của cô gái, Trương Thiên Ý cũng sửng sốt, y đưa mắt nhìn vào trong đình, khi thấy mọi người ở đấy vẫn yên ổn như thường, y cảm giác hụt hẫng, có chút bất ổn. Đầu óc hơi bị phân tâm, nhuyễn kiếm chậm lại, đã thấy Chu Lệ thu liễm tâm thần, sử ra chiêu "Thiên Hương thức", với thế kiếm mở rộng, hấn chú tâm phản công mạnh, đã xoát xoát xoát phóng liên tiếp một loạt kiếm khiến Trương Thiên Ý phải liên tục lui ra sau.

Chỉ trong một chớp mắt, thế công thủ của hai người thay đổi liên tục, thân pháp đều nhanh kinh người, chọt đến chọt đi tựa như ma quỷ, vùn vụt tựa đại bàng vỗ cánh vút cao, hai đạo kiếm quang, giống như hai luồng chớp, một trắng, một đen, lúc thì quấn vào nhau, lúc thì tách rời hẳn ra, hai kiếm thủ, khi nhảy lên cao, lúc trầm xuống thấp, biến hóa khôn lường.

Chu Nguyên Chương theo dõi trận đấu, vuốt râu, bảo: "Hạng Trang múa kiếm mưu giết Bái Công, Trương Sinh đây múa kiếm, nhắm vào quả nhân, đã là múa kiếm, chẳng lẽ không có âm nhạc tấu theo sao? Vì nhi, con hãy cùng tiểu thái giám hợp tấu một khúc, giúp thêm thanh sắc cho Tứ ca của con!."

Cô gái áo vàng mỉm cười, hỏi lại: "Tấu nhạc khúc nào?" Chu Nguyên Chương cười lạnh, đáp: "Hãy chơi bài 'Thập diện mai phục' đi!". Cô gái gật đầu, đôi tay tựa gió táp mưa sa lướt trên phím đàn, gảy nên những âm thanh mang màu sát phạt. Lạc Chi Dương tập trung tinh thần, cũng hòa tiếng sáo sắc nhọn như tráng sĩ bạt kiếm trên lưng chiến mã, gây một cảm giác đầy sát khí lạnh buốt trong không gian.

Chu Lệ nghe tiếng nhạc, dũng khí bốc lên, tay hấn phóng kiếm càng thêm mạnh mẽ. Quyết Vân kiếm vốn là khí giới xông trận, chém quân trăm tướng, lâm trận có thể sát phạt ngựa phi, lúc này kiếm thủ cao hứng bột phát, thân kiếm phát ra những tiếng ong óng, mỗi chiêu tung ra đều khơi dậy một trận cuồng phong, quét vào Trương Thiên Ý, khiến y chẳng những

da thịt đau nhức, kiếm thế cũng bị khống chế. Cho đến giờ, y dựa vào kiếm chiêu linh hoạt, lấy mạnh đánh yếu, nhưng án vào thuật chơi cờ trong "Dịch Tinh kiếm", mỗi chiêu sử ra, đều có sẵn vài ngón kế tiếp, kiểu cách như tính trước nước đi trên bàn cờ. Sau vài hiệp, Trương Thiên Ý không sao có cơ hội đáp trả, về tổng thể, kiếm thế của y yếu dần.

Kiểm thủ giao tranh thêm một lúc nữa, nhạc chuyển sang khúc 'Biệt Cơ', đến hồi Bá Vương từ biệt người thiếp yêu quý, nhạc điệu thê lương thương cảm. khơi dậy trong tâm trí Trương Thiên Ý chuyện cũ, gợi lại hình ảnh phút sinh ly tử biệt của y cùng cha mẹ nơi thành Tô Châu, bất giác y rầm rối trong lòng. Tâm đã loạn, kiếm pháp y cũng lộ sơ hở, điều này không thoát khỏi mắt Chu Lệ. Quyết Vân kiếm liền tức tốc công vào, đỉnh đỉnh, đập vào màn nhuyễn kiếm của Trương Thiên Ý, nghe "sột" một tiếng, lưỡi gươm tạt ngang ngực trái Trương Thiên Ý, da thịt y đã bị cắt đứt một mảnh, máu tươi trào ra.

Trúng đòn đau, Trương Thiên Ý vội vàng nhảy một bước ra sau, nhuyễn kiếm trong tay phải múa loạn lên để ngăn chặn đòn truy kích của Chu Lệ, đồng thời, y vươn cao tay trái, hô lớn: "Xem châm!". Chu Lệ vẫn để ý phòng ngừa phi châm của y, bèn gấp rút thu kiếm, nhanh nhẹn lách người sang mé tả, không ngờ đó chỉ là trò hư trương thanh thế của Trương Thiên Ý, khi thấy đối thủ vừa ngừng, y quay mình bỏ chạy. Chu Lệ không buông tha, bám sát theo, vung kiếm nhắm đâm vào lưng y. Trương Thiên Ý kịp thời lẩn vào đằng sau một thân cây phù dung, y giơ tay lên, miệng quát: "Xem châm!". Chu Lệ thu kiếm, né mình tránh, Trương Thiên Ý lại tiếp tục bỏ chạy. Bị lừa hai lần, Chu Lệ nổi giận, dẫn bước đuổi theo, chợt thấy Trương Thiên Ý quay ngoắt lại, vung tay, miệng hô lớn: "Xem châm..."

Chu Lệ nổi óa, đang định ngoác mồm ra chửi mắng, đột nhiên hắt thấy loe loe ánh kim châm bên trong ống tay áo Trương Thiên Ý, hắt kinh hãi, định né tránh thì đã không kịp, bất ngờ, một luồng gió tạt mạnh đến, hàng trăm sợi tơ bạc mảnh như sao băng vùn vụt trùm lấp không gian giữa hai

kiếm thủ, chỉ nghe tiếng soạt soạt không dứt, toàn bộ phi châm đều bị hút vào màn tơ bạc, chúng biến mất dạng, không còn chút tăm hơi.

Trương Thiên Ý nhảy ra sau, mắt nhìn chăm chăm vào lão thái giám với vẻ kinh nghi, hỏi: "Người là ai?" Lão thái giám bình thản đáp: "Một người tàn phế trong cung, tên họ hèn mạt không đáng nói tới!". Lão nhẹ nhàng vung phất trần, quét vào mặt Trương Thiên Ý. Gã này hươi kiếm ngăn cản, bỗng thấy phất trần lượn lờ chạm vào mũi kiếm, rồi giống hệt nhện giăng tơ, đã quấn chặt chẽ vào nhuyễn kiếm.

Hồ khẩu Trương Thiên Ý nhói lên, thanh kiếm như sống động dường muốn quẫy thoát khỏi tay mà bay ra đằng trước, y cuống quýt vận sức níu lại, chẳng dè cảm giác một cổ kinh khí trầm trọng ồ ạt tựa triều dâng chui thẳng vào trong cơ thể. Gã bất giác buông chuôi kiếm, vọt nhanh ra đằng sau, nhưng dư thế của kinh khí chẳng chút giảm suy, vẫn tiếp tục xộc thật sâu vào trong lồng ngực y. Lập tức gan ruột Trương Thiên Ý quặn thắt đau, y há miệng hộc ra một ngụm máu tươi.

Chỉ qua một chiêu đã lãnh trọng thương, từ khi học nghệ thành tài tới nay, chưa khi nào Trương Thiên Ý vấp phải cục diện này, trong lòng tự biết đang gặp cao thủ, y lập tức vọt nhanh ra đằng sau, quài hai tay ném ra hai chùm kim châm, một nhắm vào lão thái giám, một bay vào trong đình. Phải đối phó đòn tấn công này, không dám chần chờ, lão thái giám múa nhanh phất trần gấp rút đánh bay chùm kim châm, rồi trong tư thế tay chân bất động, lão thần tốc di chuyển về phía sau, nhanh như thể đã được một người nào đó đứng đằng sau lưng lão mạnh tay kéo giúp. Mọi người còn đang hoa mắt, đã thấy lão đứng trước tiểu đình, tung phất trần cuồn cuộn khuấy lên một con lốc xoáy, đánh rơi toàn bộ kim châm. Dẹp xong ám khí, lão thái giám đảo mắt nhìn lại, thân ảnh Trương Thiên Ý đã nhoáng một cái biến mất vào phía sau một bức tường cao.

Lão thái giám nhú nhú mày, đưa ánh mắt liếc về Chu Nguyên Chương, thấy lão hoàng đế gật gật đầu, giọng lạnh lẽo: "Trừ cho tuyệt hậu hoạn!"

Như một tia chớp, thân ảnh lão thái giám đã biến mất khỏi mắt mọi người..

Tiếng đàn bỗng đứt ngang, cô gái áo vàng đứng dậy, hỏi: "Tứ ca, vết thương của huynh không có gì đáng ngại chứ?"

Chu Lệ cười, đáp: "Vết thương ngoài da, không có gì phải lo!" Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, lạnh lùng bảo: "Vết thương tuy nhỏ nhưng phải cẩn thận chữa trị, chớ khá chậm trễ, tên đó quý quyết gian trá, không chừng trên thân kiếm có điều cổ quái. Mau mau triệu thái y đến chăm sóc chu đáo cho lão tứ!"

Một thái giám ứng tiếng vâng lệnh, nhanh chóng lui ra.

Chu Lệ gượng cười: "Thiệt mắc cỡ hết sức, nếu không có Lãnh công công, chắc đã thua thiệt vào tay tên họ Trương đó." Chu Nguyên Chương trầm mặc một chút, bỗng phán: "Phi châm lợi hại, cũng là một phần bốn sự của hắc, nhưng nếu chỉ tính riêng về kiếm pháp, người cũng chưa hắc thua vào tay hắc. Huống chi, với kiếm pháp lợi hại, chẳng qua chỉ thắng không quá một người. Dụng binh lợi hại mới đối đầu được cả ngàn vạn người." Chu Lệ kính cẩn thưa: "Phụ thân dạy rất phải!"

Chu Nguyên Chương lại tiếp: "Lão Tứ, mười bảy, sáng mai hai đứa trở về phương bắc đi thôi!"

Chu Lệ giật mình, vội hỏi: "Ngày mai chính là sinh nhật của Thập tam muội, con cùng thập thất đệ đã chủ ý về dự..." Chu Nguyên Chương ngắt lời hắc: "Khói lửa phương bắc còn chưa yên, bọn rợ Hồ đang đe dọa vùng Yến Vân của ta, hai anh em người đang gánh trọng trách trấn thủ biên thù phía bắc. Về phần Vi nhi, bọn người huynh muội tình thâm, dĩ nhiên tốt lắm, nhưng nó là một đứa bé con, bỏ lỡ dịp dự sinh nhật nó cũng chẳng có gì quan trọng!"

Thập thất đệ đứng dậy, còn muốn lý luận gì đó, chợt nhìn thấy Chu Lệ đánh mắt, y đành cười khổ một chút, ngậm miệng lại. Chu Nguyên Chương

ngó chừng hai anh em, khi quay sang và thấy cô gái áo vàng có vẻ không vui, lão không nhịn được cười, hỏi cô: "Vi nhi, sao con không vui?" Cô gái nhỏ nhẹ thưa: "Con không dám, những gì phụ hoàng nói đều đúng lí, hai vị huynh trưởng phải lấy việc nước làm trọng! Huống hồ con gái phụ hoàng tài hèn đức mỏng, làm sao dám phiền hai đại phiên vương đến chúc mừng sinh nhật?"

Chu Nguyên Chương khoát tay, thở dài: "Con bé này, cái mẫn cảm của nó càng ngày càng khiến người ta chạnh lòng. Ôi, mẹ con mất sớm, ta mãi lo quốc sự, ít thân cận con, nhưng mỗi lần gặp con, thâm tâm ta thật là vui sướng. Thôi được, hai đứa chúng nó đi rồi, ta sẽ đến vui sinh nhật cùng con, so với hai đại phiên vương, vi phụ này phân lượng được bao nhiêu?"

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 2 : Tử Cấm Thâm Thâm 2 - Dịch Giả: Levan

Chu Lệ cùng thập thất đệ vội nói: "Phụ hoàng là đấng vạn tuế, ai mà so cùng Người cho được?" Cô gái áo vàng cười rạng rỡ: "Phụ thân nói nghe thật hay, chỉ sợ đến lúc đó công việc lu bu, e rằng quên mất tiêu!" Chu Nguyên Chương cười nói: "Nếu ta không đến được, sẽ sai Duẩn Văn đi thay, nhưng mừng sinh nhật, chẳng thể quên phần quà cáp, lão Tứ, người tặng em con món gì thế?"

Chu Lệ cười, thưa: "Quà tặng của con toàn là tục vật, có một đôi ngọc như ý Lam Điền, chín đấu châu Hợp Phố, hai rương áo da cáo, cùng là mười bốn chi nhân sâm Triều Tiên!" Chu Nguyên Chương cười bảo: "Mười bốn chi nhân sâm, vậy là mỗi tuổi một chi hén? Mười bảy con, quà của con là gì?"

Thập thất đệ cười: "Thập tam muội ưa thích âm nhạc, con hao tốn nhiều công sức mới làm ra được một cây cổ cầm làm quà cho muội tử!"

Chu Nguyên Chương chỉ vào cổ cầm đặt tại sân trước tiểu đình: "Là cái đàn này hả?"

Thập thất đệ cười, thưa: "Phụ hoàng đoán hay quá!"

Chu Nguyên Chương đứng dậy, đưa ngón tay dạo qua mấy dây đàn, làm vang lên một chuỗi âm thanh tính tính tang tang, nghe tựa tiếng suối reo, tiếng khánh ngọc, lão không khỏi gật đầu khen: "Đàn quý lắm, tên nó là gì?"

"Dạ!", thập thất đệ đáp, "Tên là Phi Bộc Liên Châu!"

Chu Nguyên Chương cười nói: "Cái tên đặt xác đáng lắm." Quay sang cô gái, lão hỏi: "Vi nhi, hai vị huynh trưởng con một nhả một tục, đều đã chiếm trọn mọi mặt, theo con, vi phụ làm quà cho con món gì thì tốt?"

Cô gái ánh mắt long lanh, cười nói: "Phụ hoàng chẳng cần tìm kiếm chi cho mệt, cứ cho con một người là được!" Chu Nguyên Chương sửng sốt, hỏi: "Ai vậy?" Cô gái chỉ vào Lạc Chi Dương: "Tiểu thái giám này đây!"

Lạc Chi Dương giật mình, mọi người hiện diện cũng kinh ngạc, Chu Nguyên Chương cười nói: "Vi nhi, quân vô hí ngôn, vi phụ chấp thuận ban nó cho con, mà con sẽ không đổi ý được nữa đâu, sau này con đừng hối hận nhé" Cô gái cười, đáp: "Thiên kim dịch đắc, tri âm nan cầu (Ngàn vàng dễ có, tri âm khó cầu), nữ nhi quyết không hối hận!" Chu Nguyên Chương trầm ngâm một chút, thở dài: "Trong đám con gái của ta, chỉ mình con là không giống ai hết! Tốt lắm, món quà này chẳng những con thích, mà cũng đúng ý vi phụ, ta ban cho con tiểu thái giám này, con hãy gắng sức dạy bảo nó, để lần sau gặp ta, nó chẳng còn vô lễ vô phép với ta nữa!"

Lạc Chi Dương hết sức rầu rĩ, đường đường một đấng nam nhi, có bị người ta xem mình như thái giám cũng còn được đi, nhưng bây giờ, biến mình thành một món quà tặng cho tiểu cô nương đây, thử hỏi lí lẽ ở chỗ nào kìa! Hắn còn đang miên man suy nghĩ, Chu Nguyên Chương đã quay mình bước đi, Chu Duẩn Văn tháp tùng đằng sau, bước bước rập theo tổ phụ, về mặt cung kính. Chu Lệ bị thương, được từ thập thất đệ dìu đến chỗ thái y trong cung, hai người họ nói lời giã biệt và đi khỏi rồi, tiểu đình vắng lặng hẳn đi.

Hai ả cung nữ đến dọn dẹp bàn hương án nơi để đàn, một cung nữ lớn tuổi quát mắng Lạc Chi Dương: "Đồ gà trống thiện chết toi kia, sao còn chưa chịu lại chỗ để đàn?"

Vốn Lạc Chi Dương định tìm dịp người ta lơ là sẽ kiếm cách bỏ trốn, nhưng hăn chẳng có được bản lĩnh của tên quỷ đòi nợ kia, hăn muốn thoát ra khỏi tòa thành này, rõ là chuyện nằm mơ! Đến tình thế này, hăn chỉ còn cách đi bước nào tính bước nấy. Nghĩ vậy, hăn đảo mắt nhìn quanh, thấy cô gái áo vàng mé sau đang mỉm cười với hăn, nụ cười làm hai mắt cô long lanh, đôi môi hé nở tựa một đóa hồng lãng, hai gò má cô trắng ngà phơn phớt màu dưa lê.

Lạc Chi Dương cảm giác da mặt nóng hực lên, hăn cúi thấp đầu đến chỗ đặt cổ cầm, mặt đàn bằng gỗ sơn mài, trang trí hoa văn mỹ miều tựa sóng nước, tựa hoa mai. Tay Lạc Chi Dương chạm nhẹ vào mặt đàn, bất giác thần trí hăn băng khuâng, bỗng nghe cô gái cười, hỏi: "Người cũng biết chơi đàn?"

Lạc Chi Dương giật mình, suýt đánh rơi cây cổ cầm xuống đất, miệng ấp úng: "Cũng biết sơ sơ, nhưng không giỏi!" Thấy hăn khép nép. cô gái áo vàng trở nét cười rộ trên toàn gương mặt, còn cung nữ già nhìn bộ dạng hăn ngơ ngơ ngáo ngáo, bà hét lớn: "Thằng gà trống thiến chết toi kia, để ý một chút coi, mi làm hư cây đàn đó, mười cái đầu mi cũng chẳng đền nổi!"

Lạc Chi Dương "Ô" một tiếng, bỗng sau lưng hăn đau nhói, chính là đã bị cung nữ già kia đét cho một phát. Lạc Chi Dương hầu như nhảy dựng lên, định ngoác miệng ra chửi tục, chợt nghe cung nữ nọ thét to: "Xớ rớ gì nữa vậy? Còn không mau trở về cung hủ!" Vừa nghe lời ấy, Lạc Chi Dương chợt tỉnh ngộ, đây chẳng phải sông Tần Hoài, mà là Tử Cấm Thành, những trò ma mãnh du côn ngày qua đều không thể thi thố tại chỗ này, hăn đành ủ rũ, bưng đàn, cúi đầu đi theo sau cung nữ.

Đi quanh co một hồi, mũi người thấy một mùi hương thoang thoảng, một thân mình thướt tha mềm mại chợt tiến sát vào hăn, khi hai người còn cách nhau chừng một tầm tay, Lạc Chi Dương giật nảy mình, toàn thân nổi ốc, hăn nghe cô gái áo vàng cười nho nhỏ, nói: "Tiểu thái giám, ta xin người về với ta, coi bộ người không mấy vui nhỉ!"

Lạc Chi Dương nghĩ trong đầu: "Có là quý thì mới vui được, ta vốn chẳng phải một cây đàn, chẳng phải một cây sáo mà để cho người muốn xách đi đâu thì xách, muốn mang đi đâu thì mang, bộ ý là công chúa rồi muốn làm gì thì làm sao? Hừ, công chúa, công chúa, phì ... ta thấy chẳng khác công trừ gì cho lắm (Công Chúa và Công Trừ tiếng Trung phát âm na ná nhau!). Nghĩ đến đây, hần cười hì hì, nói: "Công trừ điện hạ sao lại nói thế, được hầu hạ lão nhân gia ngài, vui muốn chết luôn được!"

Cô gái nghe hần nói vậy, hơi có chút thất vọng, cô từng thấy Lạc Chi Dương một thân khí phách cao ngạo, khác hẳn bọn thái giám kia, ai ngờ, khi nói chuyện cùng cô, miệng hần vẫn thốt ra những câu rập khuôn sáo rỗng tuếch. Cô thân ở trong cung cấm, luôn luôn được tôn sùng, ngàn vạn lần cô chẳng thể nghĩ đến trong cái giọng lười lươn lẹo trác trở của tiểu tử này, hần đã ngầm chửi xiên chửi xéo cô.

Yên lặng đi thêm hai bước, cô gái lại hỏi: "Tiểu thái giám, người họ Lạc, vậy tên gì?" Lạc Chi Dương vốn định đưa đại một cái tên giả nào đó ra để giễu cợt cô, nhưng trong óc chợt lóe ra ý nghĩ, đại trượng phu đi chẳng thay tên, ngồi không đổi họ, đến một cái tên thật mà cũng không dám khai ra, thì đâu có khác gì bọn thái giám, thì cũng là một giuộc 'không trứng' như tụi nó, hần bèn đáp: "Tôi tên là Lạc Chi Dương!"

"Lạc Chi Dương..." Cô gái gọi nho nhỏ cái tên hai lần, rồi cô cười, bảo, "Tiểu thái giám, người ngớ nga ngớ ngẩn vậy, không chừng cũng chẳng biết ta là ai?"

Lạc Chi Dương cười, đáp: "Dĩ nhiên là biết, chả phải là công trừ sao?" Cô gái cười, nói: "Công chúa cũng chỉ là một phần của danh hiệu thôi, ta là Bảo Huy công chúa, tên Chu Vi, mai mốt có ai hỏi đến, người chớ có nói trật tên ta nhé!"

Lạc Chi Dương "Ừ" một tiếng, bụng nghĩ thầm: "Tên là Trư Vĩ (ND chú thích: Trư Vĩ - đuôi heo, phát âm na ná giống Chu Vi), đúng thế thật, ông

già của cô, Chu Nguyên Chương là lão Công Trư, dẫn theo một bầy tiểu công trư, cái Tử Cấm Thành này, cũng chính là một cái đại trư quyền (Trư quyền=chuồng heo), hừm, chả hiểu cái món Trư Vĩ này nó mọc ở chỗ nào trong đám chuồng heo bự đó?"

Ý nghĩ thoáng qua óc, cặp mắt gian xảo của hắn trừng trừng dòm vào cô gái, xoi mói.

Chu Vi thấy hắn chiếu ánh mắt vô lễ vào mình, cô nổi giận, quát khê một tiếng: "Người dòm cái gì vậy?"

Lạc Chi Dương cuống quít cụp mi mắt xuống.

Bà cung nữ già hét to: "Thằng gà trống thiện chết toi kia, mi chán sống rồi hả? Công chúa, vừa rồi nó quá vô lễ với công chúa, để tì nữ lập tức đến bẩm báo Lí công công, lấy roi da quất nó ba trăm roi!"

Chu Vi nhú nhú mày, liếc Lạc Chi Dương một cái, lạnh lùng bảo: "Thôi đi, chuyện nhỏ tí xiu, đừng làm phiền người khác."

Cung nữ lắc đầu, thở dài: "Công chúa, ngài chính là lòng dạ yếu mềm, hừ, cứ như vậy hoài, mấy đứa thái giám, cung nữ rồi sẽ làm loạn hết cho mà coi!"

Chu Vi giọng lạnh lẽo: "Tổng Trà, ngữ như người mà cũng dám thốt ra hai chữ 'làm loạn' hả?"

Cung nữ lập tức run rẩy, mặt xanh lét, hối hả nói: "Tì nữ mồm miệng ăn nói bậy bạ, tội đáng chết, đáng chết..." Ấy giờ tay lên vả qua vả lại thật mạnh vào hai gò má. Chu Vi thở ra, bảo: "Được rồi, đừng đánh nữa. Ai mà chẳng có lúc lầm lỡ, nếu thực tình ta mà mang lòng dạ hung ác như thế, bọn nhà người liệu còn giữ được cái mạng sống à?"

Mặt cung nữ nhuộm trắng pha hồng, nổi tức bực trong lòng không nơi phát tiết, ả hung hăng trợn mắt nguýt dài Lạc Chi Dương một cái.

Về đến cung Bảo Huy, màn đêm đã phủ dày đặc. Chu Vi tự mình vào tấm điện nghỉ ngơi, cung nữ già đưa Lạc Chi Dương đến một gian phòng nhỏ bên cạnh cung, ném cho hắn một cái chiếu thô ráp xong bèn mang bộ mặt băng giá bỏ đi.

Ván giường vừa thô cứng vừa lạnh giá, nằm một chập trên ấy, nghe trong ngực râm ran đau, Lạc Chi Dương sức nhớ tới mũi kim châm của tên quỷ đòi nợ, y bảo nếu không rút kim ra đúng lúc, thế nào kim cũng sẽ chọc thủng quả tim. Coi tình hình này, nếu tên quỷ đáng ghét nọ đánh không lại lão thái giám, hoặc y bỏ mạng trong cung, hoặc y bị bắt giam vô tù, không ai trục kim châm ra, nhất định mình chết chắc. Chưa kể, do chính mình lừa hắn vào cung, khiến hắn chịu nhiều đau khổ, tên quỷ đòi nợ nọ cho dù còn sống, cũng chẳng hoài hơi đến cứu mình ra.

Càng nghĩ càng nản, còn may, trời sinh hắn táo gan bạo phổi, trần trở mãi không thấy lối thoát, hắn vất bỏ tất cả ra ngoài đầu óc, trùm chiếu ngủ thẳng cẳng.

Đang ngủ ngon, Lạc Chi Dương bỗng cảm giác thân mình đau đớn, hắn hé mắt nhìn, vừa kịp thấy một cái gậy từ trên trời giáng xuống, nhắm đúng vào lưng hắn. Lạc Chi Dương hít mạnh một hơi, ngồi bật dậy, mắt ngơ ngác nhìn chăm chăm vào người nọ. Khi hoàn hồn, hắn nhận ra cung nữ lớn tuổi tối qua đã nở miệng mắng mỏ hắn, bà đứng cạnh giường, một tay chống nạnh, một tay cầm cây sáo của hắn, mặt phẫn đầy oai vệ, rít giọng: "Thằng gà trống thiên chết toi kia, dậy mau, đi gánh nước!"

Lúc Lạc Chi Dương tỉnh ngủ hẵn rồi, khắp tay chân, trên lưng ... không chỗ nào là không đau, tai nghe trở lại cái giọng la hét đó, bỗng dưng hắn nổi đóa, vươn tay đoạt lại cây sáo, hung hăng quất vào ngực bà ta. Cung nữ cực kỳ bất ngờ, ả rú lên một tiếng chói tai. Khi nhìn thấy tay Lạc Chi

Dương lại giường cao cây sáo lên, ả vội vội vàng vàng quay mình bỏ chạy, miệng la hét ầm ĩ: "Giết người kìa, giết người kìa..."

Lạc Chi Dương đuổi theo ra tận ngoài cửa, tay hung tợn hươi cây sáo dài, đã thấy một đám vừa cung nữ, vừa thái giám ủa tới ngăn cản hẳn. Lạc Chi Dương bèn quơ sáo đập cho mỗi người một phát, làm bọn họ ai nấy đều sút đầu mẻ trán. Hẳn lớn lên ven sông Tần Hoài, thiện nghề đánh lộn, tay chân lanh lẹ, ít gặp đối thủ. Đám cung nữ, thái giám nọ chân yếu tay mềm, chả ai có thể chống cự hẳn, họ đành giương mắt nhìn hẳn chạy vượt qua, đến gần Tống Trà. Ắ cung nữ già nghe bước chân rậm rịch của hẳn, ả sợ đến mức không còn hồn phách, quýu chân, ngã sóng soài. Lạc Chi Dương nhào tới bên ả, tay cất cao cây sáo, định đánh xuống.

"Ngừng tay!" Một tiếng hét vang lên, tiếp theo sau là một thân vỏ kiếm lướt ngang, nhẹ nhàng đập vào cây sáo. Hồ khẩu tay Lạc Chi Dương nóng hực, 'soạt' một tiếng, cây sáo tuột khỏi tay hẳn, bay ra ngoài xa. Hẳn ngược trông, thấy Chu Vi đang tái mặt, lửa tóe ra từ trong đôi tròng mắt đen thăm thẳm.

Đến đây, Lạc Chi Dương đã tỉnh hẳn, nhớ ra rằng chính mình thân ở cấm cung, những người bị hẳn đánh đều là cung nữ, thái giám phục thị công chúa Bảo Huy, ngay lập tức, hẳn đổ mồ hôi lạnh đầm dề, mắt dôi nhìn Chu Vi, miệng lưỡi cứng đờ.

"Tống Trà!" Chu Vi quay sang cung nữ kia, quát hỏi, "Rốt cuộc là gì thế này?"

"Công chúa điện hạ!" Tống Trà ôm chân Chu Vi, miệng khóc hu hu, "Tiểu tì gọi tên gà trống thiến chết toi này dậy đi gánh nước, hẳn không nghe lời thì chớ, còn lấy gậy gộc đánh tiểu tì!"

Lạc Chi Dương vừa tức vừa bực, vội kêu lên: "Đừng xì rầm chó nữa, rõ ràng là người đã đánh ta trước kia mà!" Tống Trà gào lên: "Nói bậy, có ai

thấy ta đánh mi? Mi đánh ta, tất cả mọi người, ai nấy đều thấy rõ ràng. Công chúa, ngài phải chủ trì chuyện này, tiểu tì hầu hạ ngài hơn mười năm nay, tuổi tác già cả như vậy mà còn bị thằng gà trống thiện chết toi này nó khi dễ!" Bà ta vừa sụt sịt mũi, vừa đổ nước mắt giàn giụa, khóc nghe thảm thiết, nghe thiệt mũi lòng. Đứng bên cạnh, Lạc Chi Dương há hốc mồm, khổ một nỗi là không có ai làm chứng cho hắn, ruột gan hắn bắn loạn tơi bời.

Chu Vi chăm chú nhìn ả cung nữ thật lâu, rồi cô thở dài: "Tổng Trà, người nghĩ ta phải trừng phạt tiểu thái giám này như thế nào?" Tổng Trà ánh mắt đầy sát khí, hung dữ nói: "Giao cho Lí công công, đánh hắn ba trăm hèo, đem xác ném cho chó ăn."

Lạc Chi Dương giận điên người, buột miệng kêu: "Xú bà nương!"

Chu Vi sa sầm mặt, quát hắn: "Người mạng ai?" Cho đến giờ, nàng vẫn giữ được dáng vẻ dịu dàng, nhưng cơn giận bùng lên, mắt liền toát ra một cỗ uy nghiêm, đụng phải ánh mắt đó, Lạc Chi Dương đành nuốt vào trong bụng những lời sắp đưa lên lưỡi. chỉ khịt khịt cái mũi.

Chu Vi dòm hắn một chút, cô nhú nhú mày, bỗng hỏi: "Tổng Trà, ba trăm hèo liệu có hơi quá đáng không?"

Tổng Trà giọng oán hận: "Cái đó gọi là để răn đe kẻ khác, cung cấm phải có quy củ của cung cấm!"

Chu Vi suy nghĩ một giây, cô bước tới hai bước, thò tay nhặt cây sáo, nhẹ nhàng lau sạch bụi bậm, liếc Lạc Chi Dương một cái, nhỏ giọng nói: "Sáo là để thổi âm nhạc, hồng phải dùng để đánh người ta đâu". Nói xong, cô đưa cho Lạc Chi Dương.

Tay Lạc Chi Dương đón lấy cây sáo, trong lòng dâng lên một tư vị khang khác. Tổng Trà thấy diễn biến không hay, ả vội thưa: "Công chúa, ngài sao còn đưa trả lại hung khí cho hắn?"

Chu Vi cười, bảo: "Tổng Trà, người hầu hạ ta tám năm, tánh người thế nào, bộ ta còn không biết à? Người đánh tiểu cung nữ, tiểu thái giám, cũng chẳng phải một lần, hai lần... Trước đây, đã từng có người đến thưa gửi cùng ta, vì nể mặt người, ta đều đã bỏ qua. Mà ta cũng không khù khờ gì, người là người của tiên mẫu lưu lại, tiểu thái giám này vừa chân ướt chân ráo đến đây, có cho hăn nuốt búa thiên lôi thì hăn cũng chẳng dám vô cớ đánh người. Được rồi, chuyện này coi như bỏ qua, cũng miễn luôn ba trăm hèo kia, ta cử người giám sát, phạt hăn phải gánh nước đổ đầy bốn ang là xong! "

Không để cho Tổng Trà phân bua, cô cười hì hì, xách kiếm đi ra khỏi cửa.

Ang nước chỉ có bốn cái, nhưng đều là loại to lớn đúc bằng đồng thau, đổ đầy một ang thế nào cũng phải xách mười gánh nước giếng. Tổng Trà rất cục thua kiện, ả cố tâm trả thù, nghiêm túc thi hành nhiệm vụ giám sát. Để phòng ngừa Lạc Chi Dương kiếm chuyện, ả còn gọi hai lão thái giám đi theo giúp sức. ả cung nữ già tìm đủ cách bôi móc, luôn miệng mắng chửi hăn. Lạc Chi Dương dù không khỏi tức giận, nhưng cô thân cô thế, trước đối thủ người đông thế mạnh, hăn đành nuốt giận mà đi gánh nước.

Đổ đầy bốn ang nước xong, Lạc Chi Dương mệt đến nỗi đôi chân èo ւột, chỗ trúng kim trong lồng ngực đau râm ran liên miên, có lúc hết như bị liệt hỏa của mười bát to rượu mạnh đổ vào thiêu đốt. Đến giữa trưa, cơm nước xong, hăn đang định ngủ trưa một chút, bỗng Chu Vi phái người đến triệu hăn.

Lạc Chi Dương giận không thể tả, mắng thầm: "Xú công trụ, tử trụ vĩ", hăn rầu rầu tiến vô tấm điện, chỉ thấy trên tường treo hơn mười cây cổ cầm, kiểu cách khác nhau, có Phục Hi, Sư Khoáng, Linh Cơ, Trọng Ni, Phượng Thế, Thần Long, Liên Châu... màu sắc có đen huyền, có nâu hạt dẻ, có bạch ngọc, có hoàng kim... lại còn thấy dăm ba đàn tỳ bà, cần đàn có loại bẻ góc, loại thẳng, loại ngắn, loại dài, cũng có song loan, khánh đồng, trống lớn,

trống nhỏ, sáo dài, sáo ngắn, ống tiêu lớn nhỏ, kèn tù và ... phàm những thứ nhạc khí Lạc Chi Dương biết, trong tầm diện đều có cả, thậm chí, ở một góc lớn còn treo một quả chuông đồng, tuổi đời không nhỏ, han gỉ xanh lấm tấm nổi đầy trên mặt chuông.

Trừ mấy nhạc cụ đó, bàn ghế, giường tủ đều giản dị, đượm thoang thoảng mùi u hương của nữ nhân. Chu Vi ngồi đằng sau cây "Phi Bộc Liên Châu". Vừa thấy Lạc Chi Dương, mặt cô thoáng hiện nét cười, cô gọi hân: "Đến đây mau lên, ta đang luyện tập ngón đàn, người hòa nhạc cùng ta!"

Lạc Chi Dương gượng gạo tiến đến, trong lòng buồn bực, hân ghé miệng thổi vào sáo, phát ra hai tiếng rè rè.

Chu Vi nghe được, cô nhú mày, ngừng gảy đàn, bảo lũ cung nữ: "Bọn người đi ra hết, nhớ cài then cửa!". Chớp mắt, trong tầm diện chỉ còn lại hai người, Chu Vi nhìn chăm chăm Lạc Chi Dương, Lạc Chi Dương cũng trợn mắt nhìn lại. Hai người nhìn nhau một lúc, bỗng Chu Vi đột nhiên cất tiếng cười, ban sơ tiếng cười nho nhỏ, rồi cô một tay ôm bụng, một tay bợ cằm, cô cười rữ rượi, hầu như không sao ngừng cười cho nổi.

Lạc Chi Dương không hiểu chuyện gì, hân nhin không được, hỏi: "Công trư, người cười gì thế?"

Chu Vi gượng nín cười, cô ho sù sụ: "Nghĩ đến chuyện sáng nay, ta chẳng thể nhin cười được, cái điệu bộ của Tống Trà, ui chao, từ khi biết ả đến giờ, ta chưa từng thấy, ui chao... tức cười đến chết được!"

Lạc Chi Dương càng thêm ngạc nhiên, miệng lắp bắp: "Công trư không bực mình ta sao?" Chu Vi mỉm cười, đáp: "Ta bực mình người cái gì chứ? Ả Tống Trà đó, vốn là cung nữ hầu hạ mẫu phi, khi mẫu phi mất đi, ả đến ở với ta, ả cứ cậy lớn tuổi, cậy thâm niên, luôn luôn làm oai làm phước. Nể tình ả từng phục thị mẫu phi, ta luôn gượng nhẹ với ả. chẳng chấp nhất ả làm gì. nhưng mắt nhìn mấy đứa tiểu cung nữ, tiểu thái giám bị ả đánh,

lòng ta cũng rất khó chịu. Giờ đây, thiệt là hay quá, ả dụng phải tay sừng sỏ như người, nuốt đứng phải một con đại giáp ngư (con rùa biển)."

"Đại giáp ngư?" Lạc Chi Dương sừng sốt.

Chu Vi ánh mắt cười cười, nói: "Đại giáp ngư, chả phải là một con đại miết à (đại miết=con ba ba)?"

Lạc Chi Dương nghe được, hắc không khỏi đắc ý, mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu, nghĩ bụng: "Tiểu công trư cũng còn biết nói đùa nói giỡn, không tồi, chả phải như ta cứ tưởng là thứ khó chơi, dễ ghét!"

Chu Vi chăm chú đánh giá hắc, miệng lẩm nhẩm: "Thực kỳ lạ, tiểu thái giám nhà người chẳng giống lũ thái giám chút nào, khác ở chỗ chúng nó gan bé, sợ sệt sệt, bị đánh không dám hoàn thủ, bị mắng không dám đáp trả, chẳng có ý chí, chuyện gì cũng chẳng dám làm. Người thì ngược hắc lại, ta thấy, người ăn miếng trả miếng, chẳng nhường bất cứ ai, mới buổi đầu vô phục thị trong cung Bảo Huy mà đã đánh lộn với đàn bà con gái trong cung."

Lạc Chi Dương nghĩ thầm: "Cái đó à, thái giám là cái quái gì mà đem so với ta? Bản nhân nam tử hán đại trượng phu, thua gì thì thua, quyết không thua ai về cái món khí phách hết." Ý này chỉ giữ trong đầu, không thể thốt ra thành lời với cô, hắc thấy thần thái cô nhỏ Chu Vi này có vẻ coi trọng mình, trong lòng chợt cảm giác cô có thể chơi cùng được, hắc mỉm cười, hỏi: "Công trư điện hạ, người đã từng có dịp ra chơi ngoài cung chưa?"

Chu Vi lắc đầu, trả lời: "Chưa, nhỏ lớn ta đều ở miết trong cung!"

Lạc Chi Dương thấy nàng thất thần, hắc thương hại, nói: "Xem chừng làm công trư cũng chả có gì hay hết, cái chỗ này, ban đêm thì tối thui, chẳng đèn lửa gì sất, hổng khác gì lắm với một một tòa đại phần mộ!"

"Lớn mật!" Chu Vi một thoáng biến sắc, cô trợn mắt, quát, "Người dám nói Tử Cấm Thành là phần mộ?"

Lạc Chi Dương cười cười "Tức tối cái gì, chẳng qua ta là nói so sánh thôi mà!" Hăn trương ra một cái khuôn mặt hi hi ha ha cười cười nói nói, làm Chu Vi có muốn cũng không thể phát tác, cô nhìn chăm chăm vào gã tiểu thái giám này, giận dữ cũng không được, gộp cười cũng không xong, trong lòng âm thầm bội phục hăn gan to mật lớn, dám cãi tay đôi với một vị công chúa Đại Minh, dám hạ thấp hoàng cung của Đại Minh. Cô nghĩ ngợi, làm ra vẻ lãnh đạm, hỏi: "Hoàng cung mà người cũng cho là không tốt, vậy chỗ nào mới hay ho?"

"Là sông Tần Hoài a!", Lạc Chi Dương hòa theo giọng cô.

"Ồ lớn mật!" Chu Vi theo bản năng, lại hét lên, "Người... người đem so sánh hoàng cung với cái loại này... với cái chỗ hạ lưu đó?"

Lạc Chi Dương cười, hỏi lại: "Người đã tới sông Tần Hoài chưa?" Mặt Chu Vi đỏ bừng, cô lí nhí: "Chưa tới đó thì làm sao? Chỗ đó ... Chỗ đó chẳng phải là, chẳng phải là..." Thanh âm càng lúc càng nhỏ dần, Lạc Chi Dương tiếp lời: "Là kĩ viện... không sai ... nếu đem sánh với cái chỗ hoàng cung này, nó náo nhiệt gấp trăm lần, nó là chỗ đi chơi hào hứng hơn gấp ngàn lần."

Chu Vi còn chưa kịp nghĩ ra câu mắng mỏ hăn, cô vừa nghe lời này, chợt nổi hiếu kỳ, nhin không được, cô hỏi hăn: "Náo nhiệt như thế nào? Hào hứng ra sao?" Lạc Chi Dương hứng chí, từng li, từng tí, hăn diễn tả những trò chơi trên sông Tần Hoài, nào hoa thuyền, nào hoa đăng, nào đàn hát, nào múa ca, nào xem tuồng nơi miếu Phu Tử, nào nghe kể truyện, nào là xem trò ảo thuật, xem trò tung hứng đủ kiểu, rồi còn các món ăn chơi, các thứ quà vật như kẹo kéo, bánh trái, mứt quế hoa, khô bò... Hăn nhiều phen đi nghe kể truyện, vô tình tự luyện nên một cái miệng lưỡi khéo ăn khéo nói, lại sợ Chu Vi thân phận quyền quý, nhân giới cực cao, những trò

tầm thường e rằng cô không để vào mắt, cho nên hẳn càng thêm mắm thêm muối, nói đến trời sầu đất thảm.

Chu Vi lặng im nghe hẳn kể, những hình ảnh kỳ diệu như tuần tự diễn ra ngay trước mắt, chúng khiến cô nôn nao trong lòng, chúng làm cô mê mẩn... Hẳn dứt lời rồi, một lúc lâu sau cô không nén được, buông tiếng thở dài: "Nói như vậy, so với hoàng cung, sông Tần Hoài nọ tựa hồ... tựa hồ có đôi chút hay ho hơn! Chỉ tiếc ta không có được phúc phận như người, không thể đến tận nơi, xem tận mắt một lần cho biết."

Lạc Chi Dương cười, đáp: "Mà người là công trụ, có chỗ nào không thể đến được?" Chu Vi lắc đầu: "Người không hiểu quy củ phụ hoàng lập ra, công chúa chỉ khi nào xuất giá rồi mới được phép ra bên ngoài Tử Cấm thành!"

Lạc Chi Dương thuận miệng nói: "Cái đó dễ thôi! Bộ người không xuất giá được sao?"

Chu Vi lườm hẳn một phát, nói: "Người nói năng bậy bạ gì đó? Thứ nhất, tuổi ta còn non, thứ hai, đám vương tôn công tử nọ, toàn một lũ làm ta cực kỳ chán ngán, hừ, người được như người hoặc như thập thất ca, thiết tình kiếm đỏ mắt không ra!...." Nói đến đây, cô chợt nhận thấy mình đang lỡ lời, cô nghĩ thầm, chính mình nhất định đang yếu lòng, đang rồ dại... làm sao cô lại có thể nói những ý nghĩ đó cho một tên thái giám nghe!.

Lạc Chi Dương chỉ là không nhận ra cái sơ ý thổ lộ tâm sự của cô gái, hẳn vui miệng hỏi: "Này, chuyện sắp xếp thứ bậc cũng thiết là kỳ cục, hẳn đứng thứ mười bảy lại làm anh, người thứ mười ba vì sao lại là em hẳn?"

Chu Vi chú mục vào hẳn, sau một lúc lâu, cô mới lấy làm lạ: "Lạc Chi Dương, lúc người tiến cung, bộ không ai giải thích cho người nghe à? Phụ hoàng có hai mươi lăm đứa con trai, mười sáu con gái!"

"Ui chao!, Lạc Chi Dương lạc giọng, kêu lên, "Ông già người thật đúng là có thể sinh đẻ nhiều con dữ a!"

Chu Vi vừa bực, vừa buồn cười, cô mắng: "Lạc Chi Dương, người muốn chết hả? Cái gì 'ông già ta', người phải nói 'bệ hạ', nói 'vạn tuế'!" Lạc Chi Dương nói vuốt theo: "Ờ ... Ờ ... bệ hạ thật đúng là có thể sinh đẻ nhiều..."

Chu Vi cảm thấy hần nói câu này vẫn có cái gì không đúng, nhưng 'không đúng' tại chỗ nào cô lại không chỉ ra được, cô đành phải giải thích tiếp: "Số mười bảy là sắp hạng bên con trai, huynh ấy chỉ có duy nhất một cái tên 'QUYỀN', thụ phong Ninh Vương. Thập Tam là thứ bậc trong đám con gái, dưới ta còn có ba tiểu muội. Chỉ là, thập thất ca cùng ta khác mấy người kia, hai ta cùng một mẹ sinh ra, thế cho nên huynh ấy mới vượt đường xa ngàn dặm, từ ngoài biên tái về đây dự sinh nhật ta. Những quà tặng của mấy huynh đệ tỷ muội kia đều không ngoài ngọc ngà, châu báu, chỉ độc nhất huynh ấy tự tay làm ra cây đàn 'Phi Bộc Liên Châu', chỉ vì huynh biết, ngọc ngà châu báu trên đời này, đối với ta, chẳng thể sánh cùng cái cổ cầm này!" Cô nói xong, đưa tay vuốt nhẹ lên dây đàn, làm phát ra những âm thanh ngân nga, thánh thót.

Lạc Chi Dương trong lòng bội phục, nói: "Cây đàn này thực ra không tồi, trong nhà ta có một cây đàn loại danh cầm đương thời, tên 'Cửu Tiêu Hoàn Bội', nhưng nói về âm sắc, nó còn thua xa cây đàn này!" Chu Vi hơi có chút thắc mắc, thiếu niên này xuất thân từ một gia đình cao quý trong âm nhạc, có sao lạc bước vào làm thái giám? Nhưng nghĩ lại, đây là một chuyện cực kỳ không hay, cô không tiện dò hỏi, bèn cười cười, nói: "Âm sắc thuộc loại số một cũng được đi, cái khó kiếm nhất, là cây đàn này do chính bàn tay vương tử tạo nên, lại không lộ vẻ xa hoa quyền quý, đâu đấy đều giản dị, nhưng đậm nét phong lưu lịch lãm, đúng là 'nhã trung chi nhã, cầm trung đại ẩn', không có tay nghề điêu luyện, không am hiểu sâu sắc về cổ cầm, nhất quyết không thể làm ra!"

Lạc Chi Dương tiếp lời, nói: "Cái này kêu là 'Dĩ vô luy chi thần hợp hữu đạo chi khí, phi hữu dật trí giả bất năng dã' (Tạm dịch: lấy cái THẦN không mỗi một hiệp cùng khí của ĐẠO, không thoát ra ngoài lẽ thường thì không thành bậc trí giả được đâu)!" Ánh mắt Chu Vi toát vẻ kỳ dị, cô liên tục gật gù, cười nói: "Thập thất ca và ta cùng huyết thống, tính huynh ấy phóng khoáng, thích rong chơi cõi ngoại, chỉ tiếc một điều, phụ thân cứ cố tình ép huynh ấy điều binh khiển tướng xông pha trận mạc!" Lạc Chi Dương kinh ngạc: "Hắn làm tướng chỉ huy quân binh chống giặc à? Chẳng thấy giống một ông tướng tí nào hết. Trái lại, thật tình cái ông Yến Vương Chu Lệ kia, hùng hùng hổ hổ, vừa nom thấy đà biết ngay là kiểu cách đánh giặc liền!"

Chu Vi gật đầu nói: "Con mắt người không tệ, ta từng nghe phụ hoàng bảo, trong số con cái thì tứ ca giỏi đánh giặc hơn hết." Lạc Chi Dương hỏi: "Hắn cũng cùng một mẹ sinh ra với người?"

Chu Vi trợn mắt nhìn hắn, cô chẳng chút tức bực, đáp: "Người trong cung ai nấy đều rõ, huynh ấy là do Hiếu Từ hoàng hậu hạ sinh, làm sao người dám thốt lời vô lễ đó?" Lạc Chi Dương trả lời: "Thế thì tại sao hắn cũng đến mừng sinh nhật người?" Chu Vi nói: "Huynh ấy giao tình đậm đà nhất với thập thất ca, nên cũng đối xử tốt với ta, xem ta không giống người khác. Phiên trấn của hai người bọn họ cũng khá gần nhau, tứ ca ở Bắc Bình, thập thất ca ở Đại Ninh."

"Đại Ninh?" Lạc Chi Dương gãi đầu gãi tai, không nghĩ nổi địa phương đó ở nơi đâu! Chu Vi mỉm cười, nói: "Chẳng trách người không rành, Đại Ninh so với Bắc Bình còn ở xa hơn, cưỡi ngựa ra khỏi Hỉ Phong Khẩu rồi, còn phải đi hơn một ngày đường. Chỗ đó là trọng trấn vùng biên tái, phía bắc khống chế Liêu Đông, phía tây ngăn trở đại mạc, trong thành có tám vạn quân thiết giáp, có sáu ngàn xạ kỵ, nhưng nói về binh hùng tướng mạnh, chẳng thể sánh cùng thành Bắc Bình!" Nói đến đây, cô ngập ngừng

một chút, rồi thấp giọng, cô nói tiếp, "Tuy nhiên, Tứ ca khác Thập thất ca, hẳn đến kinh thành, mục đích không chỉ để mừng sinh nhật ta..."

"Còn vì cái gì?" Lạc Chi Dương thuận miệng hỏi, Chu Vi thần sắc buồn rầu, cô thở ra nhẹ nhẹ, "Chuyện này không nói thì hơn!" Nói xong cô nhú mào, đưa tay gẩy lên một khúc 'Tiêu Tương Thủy Vân'.

Lạc Chi Dương nghe cô nói một thôi một hồi, trong lòng hẳn có thay đổi lớn, hẳn thấy cô công chúa này ôn nhu dễ thân cận, ăn nói thật thú vị, bình sinh hẳn hiếm gặp trong đám nữ tử, do đó, những hờn giận chất chứa trong lòng giảm đi quá nửa, hẳn nâng sáo lên thổi, đem hết tâm ý ra hòa nhạc cùng cô. Hai người chơi nhạc khúc này thành thạo, tâm ý tương thông, họ thả hồn ra ngoài cấm thành, trong đầu dường tượng đang rong chơi tứ xứ, cảnh vật quanh họ chột thay chột đổi nhanh chóng, khi thì giống như họ đang sát cánh, kề vai, cùng tắm gội mưa móc Tiêu Tương, lúc thì đang thong thả dạo chơi ven hồ Động Đình, bỗng nhiên ba đào dậy sóng, thoáng chốc lại trời yên đất lặng trải ngàn dặm xa, rồi thì chung một tâm tình êm đẹp, cùng ngắm ánh trăng rọi chiếu giòng sông lạnh lẽo, cùng ngắm nắng vàng in hình mây nổi, cùng thưởng thức hình ảnh sóng cuộn, mây trôi... không biết bao nhiêu cảnh giới đã vận theo tiếng nhạc mà ào ào ập đến... đôi thiếu niên nam nữ đó đắm say trong những cảnh giới ấy, quên mình đang ở không gian nào, đang ở trong thời khắc nào.

Quá nửa đêm, trong lúc đang ngủ mơ, một cơn đau làm Lạc Chi Dương tỉnh giấc, từ lồng ngực, cảm giác đau đớn mỗi lúc một tăng, cường độ nhức nhối gấp mười lần hôm qua. Hẳn lẫn qua lộn lại mãi đến gần tang tảng sáng mới thiếp đi được một lúc thì bị Chu Vi cho người đến triệu.

Đến tẩm điện, Chu Vi sau một đêm ngủ ngon, cũng vừa thức dậy, cô đang được một cung nữ hầu hạ thay đổi trang phục. Cô đổi sang mặc toàn thân một bộ quần áo tơ lụa mềm mại màu đỏ, nét mặt tươi tắn, gò má trắng ngà nhuốm sắc hồng thắm, tóc mây bồng bênh thả dài, vừa thấy Lạc Chi

Dương, cô mỉm miệng cười cùng hắn, đôi môi xinh đẹp tựa hoa xuân hé nhụy.

Trước nụ cười mỹ lệ đó, Lạc Chi Dương không khỏi ngơ ngẩn, hắn dán chặt đôi mắt vào cô, Tống Trà đang chải tóc cho công chúa, thấy vậy bèn lớn tiếng quát mắng: "Thằng gà trống thiến chết toi dòm ngó cái gì vậy? Coi chừng ta móc cặp mắt chó đó ra bây giờ!" Lạc Chi Dương giận dữ, hắn hăng giọng, lớn tiếng mắng trả: "Xú bà nương, dám mắng cha người hả? "Tống Trà nhổ toẹt một bãi nước bọt, gằn giọng: "Đừng có mơ mộng, đồ thái giám chết bầm như mi mà cũng đòi làm cha người ta?" Lạc Chi Dương chọi lại liền: "Ai nói ta muốn làm cha người ta? Người lại cũng không phải người ta!"

Tống Trà biến sắc, ả bỏ cái lược xuống, giang tay nhào tới chụp vào hắn. Lạc Chi Dương cúi đầu né tránh, vung cây sáo đập vào bắp chân ả. Tống Trà thảm thiết rú lên một tiếng, ả quay đầu lại, muốn tìm một món vũ khí, đã vô tình đưa trọn mé sau lưng hiển cho Lạc Chi Dương, tên tiểu bát bì này thừa dịp vọt nhanh đến, nhắm ngay chỗ hông nung núc da thịt của ả, thẳng cánh mạnh tay quật cho ba phát.

Tống Trà vừa đau vừa tức giận, ả quay đầu, vươn tay chụp hắn, Lạc Chi Dương lạnh lẽo như chạch, hắn tránh sang một bên, miệng cười hì hì, nhả mặt giả quỷ nhát ả. Tống Trà tức giận đến đổ lệ, giậm chân, cất giọng ồm ồm nói với Chu Vi: "Công chúa, ngài thấy thằng thái giám chết bầm này giờ giới đủ trò đó, từ hôm nay trở đi, cung Bảo Huy này nếu có hắn là không có nô tỳ!"

Chu Vi sắc mặt tái xanh, cô liếc Tống Trà một cái, giọng rằn rỏi: "Hai hôm trước đây, thập tứ muội có đến than thở cùng ta rằng người hầu trong cung của cô ấy làm ăn không tốt, hỏi ta có ai giỏi giặt thì gửi qua cho cô ta. Thế này này, Tống Trà, người sang bên đó giúp việc cho cô ấy, hẳn là tốt lắm, bên này, ta miếu nhỏ hẹp, không đủ chỗ cho pho tượng lớn nhà người!"

Tống Trà ỷ lớn tuổi, vốn ả muốn ép Chu Vi đuổi Lạc Chi Dương, ai ngờ khéo quá hóa vụng, người ra đi lại đúng là chính mình, ả phải cơn sợ hãi đến nổi sắc mặt trắng bệch, đôi chân mềm nhũn, ả quỳ thụp ngay xuống đất, giọng run rẩy: "Công chúa tha mạng, Hàm Sơn công chúa tính tình nổi tiếng hung bạo, có lần, vì một lời không hợp ý, đã đem xử phạt cung nữ thân cận bên mình, lấy hèo đánh đến thừa sống thiếu chết, ngài đưa tiểu tì sang hầu hạ bên cung nàng, cái đó có khác gì đem sơn dương ném vào hang ổ của lang sói hay không?"

Lạc Chi Dương nghe ả tự sánh mình cùng sơn dương, hẩn bưng miệng, suýt nữa cười ra thành tiếng, Chu Vi trừng mắt liếc hẩn một cái, rồi nói: "Hay nhỉ, Tống Trà, người nói cung Hàm Sơn là hang ổ của lang sói, thế chẳng phải muốn mắng thập tứ muội là lang sói ư? Hừ, thập tứ muội mà nghe được, còn không cho vả vào cái miệng của người mới là lạ?"

Tống Trà mặt mày xanh lét, ả sợ tới mức mồm miệng nói không nên lời, giập đầu cồm cộp xuống đất đến nỗi vàng trán sưng mấy mảng tái xanh, tái xám. Chu Vi tội nghiệp ả, cô không đành lòng, đưa tay nâng ả đứng lên, miệng nói: "Đủ rồi, từ giờ về sau chớ ai nọ ai kia trong lời nói, cũng đừng có tiếp tục mắng chửi người khác nữa nha!" Tống Trà nước mắt giàn giụa, ả liên tục gật đầu, Chu Vi lại ra lệnh: "Một mình Lạc Chi Dương ở lại đây, những người khác, tất cả ra ngoài!" Tống Trà vội kêu lên: "Còn thằng gà trống thiên chết toi đó..." Vừa kêu đến đấy, Chu Vi trợn mắt ngó vào, ả cuống quít ngậm miệng, dẫn đám cung nữ lui ra khỏi tầm điện.

Còn lại hai người, Chu Vi khép cửa, cài then, rồi cô quay sang nhìn chăm chăm Lạc Chi Dương, ánh mắt lộ vẻ oán trách, Lạc Chi Dương phớt lờ, hẩn cười hì hì, nói: "Công chúa, mới tảng sáng, người gọi ta tới đây làm gì thế? Hôm qua thối sáo hơn nửa ngày, làm cái miệng chát ngắt!" Chu Vi sa sầm nét mặt, giọng lạnh giá: "Người không thích theo giúp ta hả? Được thôi, người đi đi, ta chả thiết!" Lạc Chi Dương thấy nàng vẻ mặt buồn bực, hẩn bỏ đi cũng không được, ở lại cũng chẳng xong, bèn gãi đầu gãi tai, nói:

"Công chúa, người mắc chứng gì mà bữa nay có chút đỉnh không mấy hay ho?"

"Câm miệng!" Chu Vi tức đến đỏ bừng hai gò má, cô rút lên: "Không hay ho mới chính là người. Người chửi bới người ta có quá sức lợi hại không? Đánh đập người ta có thật là lợi hại không? Tống Trà là không đúng, còn người, người đâu có khá hơn ả chỗ nào đâu? Có giỏi, thử chửi ta một câu xem?" Lạc Chi Dương cười, đáp: "Người không chửi ta, thì ta chửi người làm chi? Bằng không, người hãy mắng chửi ta hai câu trước đi, nhất định ta sẽ mắng trả, ăn thua đủ với người liền à!"

Chu Vi sững sờ. cô lớn lên nơi thâm cung, phụ thân là khai quốc hùng chủ, huynh trưởng là kẻ sĩ tao nhã vô song, hơn nữa, bản tính dịu dàng, ngay cả có biết chửi mắng đi chẳng nữa, cô cũng không sao thốt ra thành lời được, cô lập tức đỏ bừng đôi má, giận dữ: "Ta không mắng người, nhưng đánh lộn chắc được chứ?"

Lạc Chi Dương hấp háy mắt dòm cô, rồi cười ha hả thật to, Chu Vi tức giận, hỏi: "Người cười cái gì?" Lạc Chi Dương vẫn cười, trả lời: "Công chúa, nhìn người hình dung ảo lả, ta phì hơi thổi nhẹ một cái người cũng té nhào, lại còn muốn bắt chước ta đi đánh lộn, e rằng sẽ chẳng hay ho gì lắm đâu? Ồ, nếu người thật sự muốn đánh, ta nhường người đấm ta hai cái, nhưng chớ dùng sức quá mạnh, kéo đau năm đấm lại oán trách ta!" Hắn hai tay chống nạnh, cười hì hì nhìn cô gái, bộ dạng ra điều cóc sợ.

Chu Vi dòm dòm hắn một chút, nét giận dữ trên mặt dần dần tiêu tan, khoe miệng điểm một nụ cười ruồi, đột nhiên cô gật đầu, nói: "Đó là tự người nói nhen!" Cô xoay mình, đi đến tháo thanh bảo kiếm treo trên tường xuống. Lạc Chi Dương rùng mình, hắn nhảy nhồm ra đằng sau, xua tay, nói: "Thôi thôi, người nói đánh lộn, mà ý định lại là giết người hả?"

"Đồ quỷ nhát gan!" Chu Vi khinh khi lườm hắn, cô rút bảo kiếm ra khỏi bao, ném nó sang một bên, trong tay chỉ còn cái vỏ kiếm, "Hồng phải người

giỏi nghề đánh nhau lắm sao? Thế này này, ta dùng võ kiếm, người dùng cây sáo, hai ta công công bằng bằng đấu nhau một chập, chỉ cần người đánh trúng ta một sáo, coi như người thắng, bằng không, người phải ứng thuận với ta, từ nay về sau, không được đánh lộn, lại càng không được chửi bới thiên hạ!"

Lạc Chi Dương nghĩ bụng, đánh người một phát đâu có khó, nhưng thấy người đối đầu ta không tệ, ta cũng sẽ chẳng dùng sức, chỉ quét nhẹ vô người hai cái, để người biết khó mà lui. Ý đã quyết, hắc cười cười, hỏi cô: "Chắc chắn chưa?"

"Chắc chắn!" Chu Vi cười nụ, khoé mắt long lanh, hai gò má ửng hồng, cô cầm nghiêng nghiêng võ kiếm tạo thế, thần thái hết một nữ tử đang chăm chú chơi trò dãi gianh thông thường tại bãi cỏ trước sân nhà. Nhìn kiểu cách đó, lòng Lạc Chi Dương thật không vui, hắc lão liêng cặp mắt, ngược trông ra cửa, miệng khê kêu "Úi". Chu Vi tưởng có người đến, cô chuyển ánh mắt nhìn ra, đột nhiên Lạc Chi Dương phóng mình tới, hươi cây sáo đập vào tay cô.

Nhạc Chi Dương dương đông kích tây, cứ nghĩ một nhát đánh này ắt phải trúng, chẳng ngờ hắc bổng hoa mắt, nhòa đi hình ảnh Chu Vi, đầu vai hắc bổng đau điếng, thân người đứng kế bên đã mất tăm mất tích. Lạc Chi Dương hoảng hốt, hắc đưa mắt trông lại, thấy Chu Vi đang đứng bên cạnh, miệng tùm tùm cười, năm ngón tay chậm chậm lơ đãng, nhẹ nhàng vuốt vào võ kiếm.

Lạc Chi Dương vừa sợ vừa giận, hắc gầm một tiếng nhỏ, lấy hết sức vụt mạnh cây sáo vào võ kiếm, chủ ý đánh nó bay tuột khỏi tay cô.

Chu Vi vẫn bất động, buông một tràng cười dài, cô vung võ kiếm quét một đường, hồ khẩu Lạc Chi Dương vụt nóng hực, thân cây sáo bị đẩy trượt ra ngoài mấy tấc, hắc trơ mắt nhìn cái võ kiếm thừa cơ ập vào, nghe 'bộp' một tiếng, nó đã quất ngay vào bắp chân bên trái của hắc. Lạc Chi

Dương chỉ cảm giác chỗ trúng đòn nóng rát, âm ỉ nhức nhối, trong một tiếng thét quái dị, hấn tung mạnh chân đá vào bụng Chu Vi, chẳng dè cô gái đã nhẹ nhàng lách ra, nhoèn miệng cười, cô hỏi: "Bắt chước ngựa, định cất vó đá người chăng?" Cùng câu nói, đùi Lạc Chi Dương đã lênh trợn ba đòn. Coi dáng cô ẻo lả vậy, ba cú đánh vừa rồi lại khiến hấn đau buốt tận xương tủy. Lạc Chi Dương rút chân về, hấn đau quá, phải liên tiếp vừa nhảy tung tưng, vừa lui ra.

Chu Vi đứng cách đó không xa, cô cười, hỏi: "Lạc Chi Dương, người chịu thua chưa?" Lạc Chi Dương hét lên: "Thua cái thằng cha người!" Chu Vi cau mày, nói: "Lại chửi nữa rồi, thật đáng bị vả vào miệng!" Nhanh nhẹn nâng cái vỏ kiếm lên, cô nhắm điểm vào ngực Lạc Chi Dương. Lạc Chi Dương cuống quýt vung cây sáo ra cản lại, chẳng dè đó chỉ là một hư chiêu, Chu Vi vẩy tay một cái, vỏ kiếm chuyển lên trên, tạt qua tạt lại, đã giáng vào hai bên má của hấn hai cái tát

Lạc Chi Dương cảm giác hai gò má nhức buốt, trong miệng lũng bùng, trước mắt nổ đom đóm ba mươi sáu ông sao, hấn không khỏi lui nhanh hai bước, giương mắt nhìn chằm chằm Chu Vi, lòng tràn đầy kinh ngạc. Chu Vi mỉm cười, hỏi: "Lần này, đã chịu thua chưa?" Lạc Chi Dương cả giận: "Thua cái rắm!" Thả người tiến tới, cây sáo hơi nhẹ một vòng, đột nhiên hấn vung chân trái ra, đá vào một cái ghế đầu, hất nó bay vù thật mạnh về phía Chu Vi. Cô gái lắc mình né tránh, chột như một con trốt ào ào cuộn đến, Lạc Chi Dương giương nanh múa vuốt nhảy xổ vào cô.

Chu Vi buông một tiếng cười nho nhỏ, cô nhảy vọt lên cao, nhẹ nhàng tựa một nhành liễu, cô đáp mình xuống, đứng bên trên một cái bàn tròn. Lạc Chi Dương đánh hụt, "ầm" một tiếng, đã va mạnh vào chân bàn. Cái bàn vốn làm bằng gỗ tử đàn, chất liệu cực kỳ cứng rắn, mắt Lạc Chi Dương tối sầm, hấn gần muốn xỉu, loạng choạng đứng dậy, ngẩng đầu lên xem thì thấy Chu Vi đang cười cười, đôi chân trụ vững trên mặt bàn, váy áo toàn thân một màu đỏ thắm, nom tựa một đóa thược dược vừa nở rộ. Hai gò má

đậm nét cười, cô khoanh tay sau lưng, vỏ kiếm cầm ngang, ánh mắt đầy thách thức.

Lạc Chi Dương giận trào máu, hấn vung cây sáo dài lên, nhắm quất vào mắt cá chân cô gái. Đường sáo đi chưa dứt, chợt thấy Chu Vi nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, cùng lúc cảm giác hồ khẩu đau nhức, hấn không hiểu vì sao cây sáo lại bị cô gái ghì chặt dưới bàn chân. Lạc Chi Dương ra sức giật mạnh nó, cây sáo vẫn chẳng nhúc nhích. Chu Vi chân ghì chặt cây sáo, tay cầm vỏ kiếm gỗ cồm cộp vào sọ não Lạc Chi Dương, vừa gõ, vừa hỏi: "Chịu thua chưa, chịu thua chưa?..."

"Không chịu, không chịu!" Lạc Chi Dương chồm đầu liên tục bị đòn, cảm giác bị vũ nhục to, đôi tròng mắt cay xè, gần như muốn sa lệ, lập tức hấn nổi khùng, buông cây sáo, hét lớn một tiếng, đưa tay đẩy mạnh làm đổ cái bàn. Chu Vi thân thủ nhanh tựa chim yến, lúc cái bàn đổ ụp nằm nghiêng ra đằng trước, cô đã nhẹ nhàng, như gió thoảng, đáp xuống mé sau Lạc Chi Dương, vung tay quất chát chát chát ba phát vào bắp đùi của hấn. Lạc Chi Dương la hét ầm ĩ, hấn quày đầu chụp vào cô, công chúa lại thoát ra sau lưng hấn, rồi chỉ nghe tiếng đập bồm bộp không ngừng, trong nháy mắt, Lạc Chi Dương đã lãnh trọn mười roi.

Lạc Chi Dương vừa tức, vừa đau đến phát cuồng, quên đứt cô gái là ai, hấn mím môi, nghiến răng, quyết lật ngược tình thế, nhưng Chu Vi, hệt như một làn gió thoảng, chớp không được, nín chẳng xong, hấn rõ ràng thấy cô ở phía trước, thoát một cái, cô đã mất tầm hình dạng. Lạc Chi Dương quay mòng mòng, thở phì phò, bỗng hai chân khuỵu xuống, hấn loạn choạng, lão đảo bước ra ngoài, va vấp và làm đổ rầm rầm hai cái ghế dựa, rồi hấn ngã xóng xoài, tay chân quơ quào một chập, đột nhiên nằm im, không cựa cựa nhúc nhích gì nữa.

Chu Vi kinh hãi, cô vốn nghĩ rằng Lạc Chi Dương sẽ nhận thua cho xong, ai ngờ tiểu thái giám ương ngạnh khác thường, trúng đòn tới bởi nhưng nhất quyết không phục, càng bị đánh đau hấn lại càng ngược đời,

càng thêm hung tợn. Chu Vi lờ cười lưng cọp, cô đành phải tiếp tục giãy giữa cùm hãm, lúc đầu, cô ra tay rất nặng, về sau, vì mềm lòng nên cô nương tay, đã nhẹ đòn rất nhiều. Chợt thấy đối thủ khuyu chân ngã sấp mặt, cô không khỏi cao giọng hỏi hằn: "Lạc Chi Dương, người không sao chứ?"

Hỏi xong, mãi không nghe động tĩnh, trong lòng Chu Vi nảy sinh lo lắng, cô tiến lại cạnh hãm, cúi thấp người xuống thăm dò, bất chợt, Lạc Chi Dương nhảy vọt lên, thò tay chụp lấy vỏ kiếm, hung hăng giật mạnh xuống. Chu Vi tính thực thà, chẳng giống Lạc Chi Dương xuất thân chốn thị tứ, cô hoàn toàn không biết trên đời này còn có trò trá bại, giả chết để dụ địch đến gần. Cô mất thăng bằng, đầu trước chân sau, ngã nhào xuống đất.

Chu Vi sử kiếm chỉ lợi hại khi đôi chân còn bám đất, nhưng giờ đây, nằm ngang nằm ngửa mà vật lộn thì không còn là thi đấu kiếm pháp nữa. Cô thấy Lạc Chi Dương một tay nắm chặt vỏ kiếm, một tay thò ra nhắm ôm vào ngang eo lưng cô, cô sợ điếng người, ra sức giằng lại cái vỏ kiếm, nhưng Lạc Chi Dương cố sống cố chết nắm chặt lấy nó, hai người lâm vào tình thế ôm nhau nằm sóng soài mà giằng co, Chu Vi nằm dưới, Lạc Chi Dương ở trên, bỗng bốn làn môi của cả hai nhè chập sát vào nhau.

Diễn biến này ra ngoài dự kiến, hai người bốn mắt ngó nhau, có thể nghe hơi thở của nhau, thân mình lại giống như đang bị trúng tà pháp định thân (phép thuật biến thân mình đối phương thành cứng nhắc bất động), khắp người cứng đờ, chẳng thể nhúc nhích. Tình trạng này kéo dài khoảng thời gian uống một chung trà nhỏ, Lạc Chi Dương cảm giác phần dưới cô gái mềm nhũn đi, thân mình mềm mại đó phát nhiệt nóng rẫy, một làn hơi thơm tho ẩm ẩm phả vào mặt, hãm định thần trông lại, đôi mắt Chu Vi nhắm nghiền, hai hàng lệ trong suốt ứa ra từ đuôi mắt.

Đúng lúc ấy, từ bên ngoài điện truyền vào tiếng gõ cửa dồn dập. Lạc Chi Dương như mới vừa tỉnh mộng, hãm nhẩy nhồm lên, nhưng chân còn chưa đứng vững, một cơn đau nhức từ trong lồng ngực bốc lên tận đỉnh đầu, trút xuống tới huyệt hội âm, toàn thân giống như bị một con dao sắc

cửa xén. Bất giác, Lạc Chi Dương la thảm một tiếng, hăn ngã nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Chu Vi cũng hoảng hồn hoảng vía, cô đứng dậy, tai lại nghe tiếng gõ cửa càng lúc càng dồn dập, khi ngược nhìn xung quanh, cô thấy bàn nghiêng ghế đổ, đồ đạc ngổn ngang, thấy rõ ràng dấu vết của một trận ẩu đả.

"Vi nhi!", tiếng gõ cửa bỗng ngưng một chút, một giọng mạnh mẽ vang lên, "Là ta, mở cửa mau lên!"

Người tới chính là Chu Nguyên Chương, Chu Vi trước mắt tối sầm, cô gần như muốn xỉu, trông lại Lạc Chi Dương, thấy hai mắt hăn nhắm nghiền, mặt sưng vù màu đỏ tía, tựa hồ hăn đang trải qua một cơn đau đớn khổ sở. Trong một sát na, cô cảm giác miệng mồm khô khốc, muốn lên tiếng trả lời phụ thân, nhưng lưỡi cô run run, nói không ra tiếng. Cô hiểu thật rõ rằng phụ thân trước giờ hết sức nghiêm nghị đến mức tàn khốc, ngài vốn xuất thân nghèo hèn, từ khi đắc chí, tôn ti trật tự lại càng coi trọng, nếu ngài biết mình cùng tiểu thái giám làm trò náo nhiệt, dù không quở trách mình, thế nào cũng đem Lạc Chi Dương ra lột da lóc xương, xử hăn hình phạt lăng trì là cái chắc.

Nghĩ đến đây, cô xoay mình nhảy ra, nhặt thanh trường kiếm, đến mở cửa sổ, rồi định quay lại đỡ Lạc Chi Dương dậy, chợt nghe "Cạch" một tiếng, then cửa gãy làm hai khúc, cánh cửa mở toang, Chu Nguyên Chương, vẻ mặt tức giận, rảo bước tiến vào, theo sau là vị thái giám già họ Lân.

Nhìn một vòng tình hình trong phòng, lão hoàng đế hết sức kinh nghi, lúc lão dòm sang cô con gái, Chu Vi mặt tái nhợt, cặp mắt thất thần, thân mình run lẩy bẩy, tựa lá cây trong gió bão, Nỗi nghi ngờ càng tăng, Chu Nguyên Chương đang định gặng hỏi, bỗng lão thái giám ngẩng phắt đầu, tia mắt lạnh lẽo như băng giá đọng lại trên thân mình Lạc Chi Dương.

Nhanh như chớp giật, lão chuyển mình vọt đến cạnh gã thiếu niên, cúi xuống, đưa tay thăm dò nơi huyết mạch môn của hắn, chợt lão đứng phắt dậy, giọng thất thanh: "Trương Thiên Ý!"

Bị tiếng kêu đó làm gián đoạn luồng tư tưởng, Chu Nguyên Chương nhú mày, dòm vào lão thái giám.

Lão ta thân hình như quỷ mị, hết một cơn lốc xoáy, lão đã chạy một vòng khắp bên trong điện, rồi lão trở về chỗ cũ, đôi hàng lông mày bạc trắng, thừa thốt đầy vẻ khẩn trương đang nhăn tít lại.

Chu Vi tưởng lão đã truy rõ nguồn cơn sự việc, ruột gan cô bỗng thót lại, toàn thân run rẩy một nỗi tuyệt vọng.

"Lãnh Huyền!, Chu Nguyên Chương chậm rãi khai khẩu, "Người phát giác được gì thế?" Lão thái giám nghe hỏi, lão giật mình, giống như vừa bị cắt đứt luồng suy nghĩ, lão hạ thấp đầu, xoay người, hắng giọng hai tiếng ho khan, lão trả lời: "Bệ hạ, Trương Thiên Ý đã đến gây rối ở đây!"

Chu Nguyên Chương trợn ngược hai hàng lông mày: "Nhờ đâu mà biết?" Lãnh Huyền chỉ vào Lạc Chi Dương: "Tiểu tử này đã trúng phải ‘Dạ Vũ Thần Châm’ của y!"

"Dạ Vũ Thần Châm?", Chu Nguyên Chương ngẫm nghĩ, rồi hỏi, "Là cùng thứ với kim châm kia hả?". Nói đến đây, lão hoàng đế không biết là cố ý hoặc vô tình, đưa mắt liếc cô con gái một cái, thấy cô dáng thất thần, tựa hồ còn đang sợ hãi gì đó, trong lòng phút chốc căng thẳng, ngài bèn nhạt giọng hỏi, "Nếu y phóng châm, tại sao Vi nhi vẫn vô sự?" Lãnh Huyền thở dài: "Điều này phải hỏi nơi công chúa điện hạ!"

Cả hai đều dõi mắt nhìn Chu Vi, cô gái vẫn ngẩn ngơ ngơ ngẩn, miệng vẫn nói không nên lời. Chu Nguyên Chương bất giác có chút lo lắng, chợt nghe Lãnh Huyền thở dài: "Bệ hạ chớ trách, công chúa bị hoảng kinh, thành ra tạm thời hãy còn thất thần. Hạ thần đoán rằng, Trương Thiên Ý

tìm đến nơi đây với ý đồ xấu, chẳng ngờ gặp công chúa là quan môn đệ tử của Tịch chân nhân, bản lĩnh 'Dịch Tinh kiếm' khá cao, khiến hung thủ chưa làm gì ngay được, lại nghe tiếng bệ hạ gõ cửa, trong lòng y hoảng hốt, cho nên phát ra phi châm rồi vượt song cửa bỏ chạy, tiểu thái giám trong lúc gấp rút bảo vệ công chúa, đã đưa thân mình che chắn cho công chúa, nên đã bị trúng phi châm!"

Chu Nguyên Chương nghe nói, lão hoàng đế mất kiên nhẫn, lớn tiếng hỏi: "Lãnh Huyền, tối qua, ta đã ra lệnh người giết thích khách, tại sao y chưa chết, mà lại còn trốn lánh trong cung làm loạn?" Lãnh Huyền bất động thanh sắc, chậm rãi thưa: "Bệ hạ lượng thứ cho, thân pháp 'Long Động' của hãn đã có chút thành tựu, ban đêm cung nội tối tăm, không sao tróc nã nổi, thần sợ hãn giả bỏ trốn, rồi lại quay về gây bất lợi cho bệ hạ, thành thử không dám truy đuổi quá xa."

Chu Nguyên Chương thần sắc hơi dịu xuống, gật đầu bảo: "Hãn trốn trong cung, đó là mầm họa!" Lãnh Huyền thưa: "Bệ hạ yên tâm, hãn bị thần đánh trúng một đòn 'Tảo Tuệ công', tạng phủ đã lãnh trọng thương, nếu không thể, công chúa và tiểu thái giám ắt đều đã khó toàn mạng. Thần thăm dò thương thế của tiểu thái giám, thấy kim châm không trúng ngay tim, cho thấy Trương Thiên Ý vì thương thế chưa lành nên đã lực bất tòng tâm!"

Chu Nguyên Chương nửa tin nửa ngờ, ánh mắt long lanh: "Vi nhi, có phải đúng thế không?"

Chu Vi trong lòng bối rối, hai gò má rịn rịn mồ hôi, cô nhìn sang Lạc Chi Dương, đột nhiên tim đập loạn nhịp, cô hạ thấp giọng, nói: "Đều là... đều là như Lãnh công công nói...", câu đó còn chưa dứt, nước mắt đã muốn ròn ròn đổ xuống. Từ nhỏ đến giờ, cô chưa hề lừa dối phụ thân, những nước mắt đó quá nửa là do cô tự nguyện, tự hổ thẹn.

Chu Nguyên Chương trông cô còn nhiều kinh hãi, thấy đáng thương, lại hỏi: "Tại sao lại cài then?" Chu Vi đáp: "Con cùng Lạc.. Lạc công công

nghiên cứu cầm phổ, sợ có người đến quấy rầy, cho nên... cho nên đã cài then!"

Chu Nguyên Chương nhú nhú mày, bảo: "Cái đó, con nhất quyết không được làm vậy nữa, chúng nó là nô tài, con phải đối xử chúng làm nô tài, nếu lỡ xảy ra chuyện bất trắc, người bên ngoài cửa làm sao tiếp cứu cho được?" Chu Vi nhỏ giọng, đáp: "Con có học kiếm thuật, cho nên tự lo được!"

"Hãy nhớ kỹ lời ta nói đó, chớ khá tái phạm!" Mỗi nghi ngờ của Chu Nguyên Chương vẫn chưa mất hẳn, nhưng xem ra Lạc Chi Dương trúng kim châm, tánh mạng thậm nguy, lão hoàng đế dầu chẳng tin tưởng người sống, nhưng không tiện nghi ngờ cái chết cận kề của tiểu thái giám, đã ngấm nghĩ một lúc, rồi thần sắc dịu đi, vẻ lơ đãng, ngài bảo cô: "Vi nhi, hôm qua ta bận, đã không đến mừng sinh nhật con được, vốn định hôm nay bù lại cho con, nào ngờ gặp đúng chuyện này, rõ là số con phúc to lắm." Nói xong quay sang Lãnh Huyền, ngài phán: "Tiểu thái giám xả thân cứu chủ, đáng khen đáng thưởng, Lãnh công công, người xem có còn kịp cứu mạng nó không?"

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 2 : Tử Cầm Thâm Thâm 3

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://linhphikinh.wordpress.com>

Lãnh Huyền lắc đầu: "Khó lắm!" Chu Vi nghe thế, cô buột miệng kêu lên: "Lãnh công công, người thế nào, bằng mọi cách, cũng phải cứu hân!" Lãnh Huyền thở ra: "Công chúa hiểu cho, 'Dạ Vũ Thần Châm' chẳng phải như ám khí tầm thường, vốn dựa theo công phu 'Bích Vi Tiễn' hơn trăm năm trước của đại cao thủ 'Cùng Nho Công Dương Vũ - xem truyện 'Côn Luân' - khi phát xạ, dùng hai luồng chân khí, Âm làm dây cung, Dương làm cánh cung, lúc đột nhập vào cơ thể người ta, hai thứ kinh khí đó lập tức vận vẹo xoay chuyển, đem kim châm bám chặt vào kinh mạch, vào xương thịt. Muốn trục kim châm ra ngoài, phải biết kinh lực lúc phát châm có bao nhiêu phần âm, bao nhiêu phần dương, rồi mới lấy đúng lượng dương chế âm, đúng lượng âm mà khắc dương, đưa vào chỗ trúng kim châm, lấy nó ra ngoài cơ thể."

Chu Vi vội nói: "Lãnh công công, người thần công cái thế, nhất định thừa sức lấy nó ra!"

Lãnh Huyền lắc đầu, trả lời: "Kim châm chất chứa âm dương hai kinh, nếu người chữa vận dụng kinh khí không đúng phân lượng, chẳng những đã không trục ra được, ngược lại, còn đẩy kim vào sâu thêm trong cơ thể. Nếu ta cứ làm bừa, rủi thất thủ, kim châm sẽ kích phá buồng tim, làm tiểu thái giám chết lẹ hơn."

Chu Vi quỳnh quang đến độ suýt trào nước mắt: "VẬY ai có thể cứu hẮn?" Lãnh Huyền đáp: "Một là kẻ phát châm, người đó biết thực hư của hai kinh khí âm dương trong châm, hai là tiểu thái giám tự mình đẩy nó ra!" Chu Vi hỏi ngay: "Tự hẮn chữa cho chính hẮn?" Lãnh Huyền đáp: "Như khi ta uống nước, cái độ nóng lạnh của nước ta sẽ tự biết, nếu hẮn là cao thủ nội gia, dựa vào nội công thượng thừa, hẮn có thể tự hóa giải kinh lực trong châm!"

Chu Vi lẩm nhẩm: "Thế nhưng hẮn chẳng có nội công!" Lãnh Huyền tiếp lời cô: "VÌ thế, nên mới khó cứu!" Chu Vi cảm giác tay chân giá lạnh, mắt chột cay cay, cảnh sắc trước mặt cô bỗng nhoà đi.

Bên trong điện lặng ngắt một lúc lâu, Chu Nguyên Chương bỗng nói: "Cái vụ này, cớ chuông phải do chính tay người buộc." Lãnh Huyền nhẹ giọng: "Ý của Hoàng Thượng là?" Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói: "Thanh cung!" (ND: lục soát, kiểm tra toàn bộ cung cấm)

Lão hoàng đế chột ngẩng cao đầu, cất tiếng sang sảng như sắt đá chạm nhau: "Truyền ý chỉ của ta, toàn thể mọi người trong cung phải đến tụ tập tại điện Thái Hòa, điều cấm quân vào cung lục soát, tìm tòi, không bỏ sót một tấc đất nào, hừ, chỉ cần tóm được Trương Thiên Ý, là giải quyết xong mọi chuyện!"

Chu Vi tim đập thành thạch, nếu thực sự Trương Thiên Ý còn trong cung nội, một khi y bị bắt, những dối trá của cô tất nhiên bị phơi bày ra, khi ấy, Lạc Chi Dương thế nào cũng chết. Thế nhưng nếu không bắt được Trương Thiên Ý, Lạc Chi Dương cũng vẫn chẳng thoát chết. Cùng một lúc, cô bị kẹt vào hai tình huống khó, lòng rối bời, cô chỉ đành đưa tay gạt nước mắt, hạ thấp giọng nói: "Đa tạ phụ hoàng!" Chu Nguyên Chương lạnh lùng liếc cô, không nói gì.

Lãnh Huyền cúi xuống, đưa ngón trỏ điểm nhẹ vào ngực Lạc Chi Dương, gã bèn rên rỉ, đứng dậy. Chu Vi cả kinh hỏi: "Lãnh công công,

người làm gì vậy?" Lãnh Huyền thở ra: "Tính mạng hân ta không cứu nổi, chỉ có thể trì hoãn cái chết được ít lâu."

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, giọng lạnh lẽo: "Nếu thật sự cứu không được, cho nó một cổ quan tài!" Dứt lời, hoàng đế liếc Chu Vi một cái, sắc mặt đậm vẻ bức bối. Chu Vi mang mặc cảm tội lỗi, trước cái liếc mắt ấy, tim gan cô quặn thắt lại, chỉ là Chu Nguyên Chương vẫn không nói gì khác, ngài phất tay áo, đi ra ngoài. Chu Vi ngẩn ngơ suy nghĩ một hồi, mới hiểu rằng phụ thân rất bức mình chuyện cô quá thân cận cùng tiểu thái giám, nhưng ngại vì Lạc Chi Dương có công cứu chủ, ngại không thể phát tác tại chỗ thôi.

Cô thần thờ, ngược trông về phía Lạc Chi Dương, gã đã tỉnh hẳn lại, đang chăm chú nhìn mình, tròng mắt gã lộ ra một tia cảm kích. Đang hoà hoãn, Chu Vi sa sầm nét mặt, cô quay ngoắt người đi, bỗng nghe giọng yếu ớt của Lạc Chi Dương: "Công chúa điện hạ, đa tạ!"

Chu Vi khẽ cau mày, bỗng cô cất giọng gọi: "Tổng Trà!" Lão cung nữ nghe gọi, đáp lời rồi đi vào, Chu Vi bảo: "Khi nào thanh cung, người giúp đỡ Lạc Chi Dương đi đến điện Thái Hòa!" Nói xong, cô nhanh chóng xoay mình, rảo bước đi ra ngoài.

Tổng Trà dòm Lạc Chi Dương, vẻ vừa tức giận lẫn khinh bỉ, vừa vui sướng. Lạc Chi Dương biết ả luôn luôn thù ghét mình, mới đây, ả nghe được những lời nói chuyện qua lại trong điện, ả biết mình sắp chết đến nơi, ả bớt đi được một kẻ đối đầu, cho nên ả vui để đầu cho hết. Vừa rồi, lúc lão thái giám dùng ngón tay điểm vô hân, một luồng hàn khí từ huyết Thiên Trung chui vào cơ thể, cơn đau trong con tim Lạc Chi Dương hơi hơi thuyên giảm, hân nằm nghỉ một lúc, đã dần dà hồi sức, hân nghĩ bụng, bất cứ giá nào cũng không cho xú bà nương này được dịp cười chê hân, vì thế, hân chậm rãi bò dậy, hai tay nắm thành quyền, trợn cặp mắt tức giận vào Tổng Trà.

Lúc này tiếng chuông đổ dài, chính là tín hiệu gọi thanh cung. Người trong cung rầm rập nhắm hướng điện Thái Hòa, Tổng Trà vờ quên lời căn dặn của Chu Vi, ả thầy kệ Lạc Chi Dương, một mình bỏ đi. Lạc Chi Dương bản tính ương ngạnh, tự mình có thể đi đứng được, hẳn quyết không cần ai giúp, ngay cả khi có cung nữ tốt bụng muốn dìu hẵn, cũng bị hẵn nhả nhận từ chối.

Vào đến trước điện Thái Hòa, đã thấy rất đông người đứng chen chúc, họ phân làm ba nhóm, một nhóm gồm phi tần, công chúa, một nhóm toàn cung nữ, một nhóm thái giám. Mọi người hăng hái bàn tán, đôi lúc nghe loáng thoáng hai từ 'Thích khách'.

Lạc Chi Dương trong đầu hiểu rất rõ, thích khách căn bản là không, có thanh cung cũng chỉ uống công mà thôi. Hẳn đứng nơi đó, tâm khẩu chột nóng, chột lạnh, rất là khó chịu, cơn đau vừa nhói lên, lập tức có một luồng hàn khí trào ra, hoá giải tức thì nỗi đau nhức nóng hực đó.

Đám đông im lặng dần, có một giọng rần rỏi bắt đầu điểm danh. Lạc Chi Dương đưa mắt nhìn, thấy một thái giám trọng tuổi đứng bên trên thềm đá phía trước, trong tay là một tập danh sách, lớn giọng kêu ra từng tên họ. Mỗi thái giám nào nghe gọi đúng tên mình, bèn rời chỗ, đi sang đứng ở một bên. Cùng lúc, nhóm cung nữ cũng bắt đầu xưng danh. Nguyên là, thanh cung không những chỉ lục soát cung nội, còn nhằm xác định thái giám cung nữ, hòng ngăn ngừa ngoại nhân giả mạo trà trộn vào.

Lạc Chi Dương đứng tim, tay chân bỗng chốc phát lạnh, Trong tập danh sách, quyết chẳng có hàng nào ghi ba chữ "Lạc Chi Dương", cú này, hẳn chính xác lâm vào tuyệt cảnh. Trán hẵn đổ mồ hôi lạnh, khi hẵn ngược trông sang, Chu Vi váy áo một màu đỏ, cổ cao trắng nõn, cô đứng trong đám mỹ nhân, thấy cô nổi hẵn ra. Cô nói nói cười cười, đôi mắt chẳng trông sang phía hẵn, những khổ sở đau đớn của Lạc Chi Dương dường cô không biết chút nào.

Theo mỗi tiếng điểm danh, mồ hôi Lạc Chi Dương mỗi đổ đầm đề, tâm khảm từng cơn từng cơn đau nhức, cuối cùng, miệng hăn phát ra một chuỗi rên rỉ. Chỉ là rảo mắt nhìn quanh, lòng dạ hăn trào dâng một niềm tuyệt vọng, những thái giám quanh hăn đều mang ánh mắt thờ ơ, rõ là bộ dạng của một sự không có gì dính dáng đến họ cả. Từng có câu nói "Một khi vào cửa nhà quan, cũng như bị chìm sâu xuống biển", cửa nhà quan còn vậy, thì hoàng cung đại nội như thế nào cũng có thể tưởng tượng ra được, cái chỗ này, e rằng là chốn tử địa nhất trần đời, Đám thái giám vì số kiếp không may mà tiến cung, toàn xem nhẹ tình người, Lạc Chi Dương có gục chết tại chỗ, sợ rằng chẳng một ai để ý đến.

Tiếng điểm danh liên tục lọt vào tai, cứ mỗi khi nghe xong một tên, Lạc Chi Dương lại phát run, hăn chỉ cảm giác số người đứng kế bên mỗi lúc một giảm dần, nỗi sợ hãi trong lòng càng ngày càng lớn.

"Lạc Chi Dương!" Một tiếng gọi to đột nhiên vang lên, hăn nghe mà phát run. Cơ hồ không dám tin tưởng lỗ tai của chính mình, hăn ngẩng đầu nhìn, tứ phía trống trơn, vắng ngắt, địa phương này chỉ còn duy nhất mình hăn. Vị thái giám giữ nhiệm vụ xướng danh liếc hăn một cái, thần sắc không vội vã, lại hô lên: "Lạc Chi Dương!"

Lạc Chi Dương giật mình hiểu ngay, hăn nháy dựng lên, ôm đầu vọt tới, khi hăn đưa mắt nhìn trộm sang, thấy Chu Vi chẳng động dung, vẫn cứ nói nói cười cười bên ấy.

Lạc Chi Dương lòng tràn đầy nghi hoặc, tựa như đang trong cơn mơ. Chờ thêm một lúc nữa, hăn thấy cấm quân tụ tập thành đội ngũ, sắp hàng đi ra khỏi cung thành, rồi chuông đổ vang, chủ tớ hợp đoàn mà hồi cung. Dọc đường, Lạc Chi Dương định đến sát cạnh Chu Vi, chính là tiểu công chúa không đợi hăn đến gần, lập tức lảng xa ra, cô hợp vào cùng đám với Tổng Trà, khiến Lạc Chi Dương càng thấy không tiện ghé sát vào.

Về đến cung Bảo Huy, cả hai cũng không từng ngó nhau lấy một cái. Lạc Chi Dương ngồi trong phòng, mỗi mỗi một một, thần thần thờ thờ, bỗng từ trong tấm điện vang đến tiếng đàn trầm thấp, khi dứt khi nổi, nghe giống như mang một nỗi niềm u sầu, âm thầm oán hận. Hẳn mừng rộ, muốn nâng sáo hoà cùng, chỉ là mới thổi hai tiếng, đã thấy có gì không ổn. Thanh âm của sáo không giống như tiếng sáo ngày xưa. Xem xét kỹ, thân sáo có một tia rạn nứt, hẳn nghĩ nhớ lại, đúng là do đã dùng nó đánh nhau với Chu Vi.

Tiếng sáo vừa trôi, đàn bỗng im bật, từ đó đến cuối ngày, không còn thấy gảy lên nữa.

Lạc Chi Dương ngẩn ngơ một chút, bỗng hắt hốt hoảng hiểu được, Chu Vi tựa hồ giận hắt, cô cương quyết không lí gì đến hắt nữa. Hắt hết sức vô vị, rồi mỗi một vì vết thương, trời chưa tối mà hắt đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Nhưng giấc ngủ này thật sự chẳng yên chút nào, đó là một chuỗi dài những ác mộng kỳ quặc: Khi thì chợt thấy Triệu Thế Hùng toàn thân nhuốm máu đang há to miệng mồm mà âm trầm cười với hắt, lại chợt mộng thấy mình lọt vào tay Trương Thiên Ý, tên thảo trái quỷ đồ nghiêng răng nghiêng lợi, cầm kiếm lóc từng miếng da, miếng thịt của hắt. Một chớp sau, lại mộng thấy chính mình đứng trước Chu Nguyên Chương, lão hoàng đế mặt lạnh như tiền, đang cho người tọt quần hắt xuống.

Lạc Chi Dương thức giấc hai lần, vì thần trí hôn mê, hắt tỉnh dậy rồi ngủ trở lại. Chợt cảm giác có người vỗ vỗ vào mình, hắt lập tức hé mở mắt, bị ánh sáng chiếu thẳng vào, mắt hắt phát cay cay.

Lạc Chi Dương giụi mắt, nhìn kỹ lại, thấy Chu Vi đang đứng cạnh giường, toàn thân mặc áo lụa mềm màu đen, cô cầm trong tay một cái phong đăng bọc lụa trắng, đèn chiếu ánh sáng lung linh, ghi rõ đường nét

thân mình cô, tuy chưa hoàn toàn phát triển đến độ trưởng thành, nhưng duyên dáng làm rung động xao xuyến lòng người.

Lạc Chi Dương nhớ tới tình hình trong ngày lúc kẻ trên người dưới, vành môi hai đứa chạm vào nhau, bất giác con tim nóng hực, hân mê mẩn, tròn con mắt dán vào cô.

Chu Vi thấy ánh mắt cổ quái của hắn, tâm ý xoay chuyển, cô lập tức hiểu trong lòng hắn đang nghĩ gì, mặt hoa sịu xuống, cô vươn tay, bàn tay giơ đến ngang gò má hắn bỗng khựng lại, không sao vả vào đấy được, cô khẽ thở dài: "Ngờ ngẩn gì nữa, còn không mau đi theo ta?"

Cô xoay mình bước đi, Lạc Chi Dương lẳng lặng theo sau. Vòng vèo qua dăm ba hành lang, lũ thái giám, cung nữ gác đêm đều đang ngủ gà ngủ gật,. Chu Vi đi nhón gót, cô rón rén khẽ khàng lướt qua tựa một con mèo mun.

Đi dọc theo một bờ tường, đến một góc vắng vẻ, Chu Vi thối tắt đèn lồng, xoay mình đi vào đấy. Trong màn đêm đen thẫm, hai đồng tử của cô phát sáng lóng lánh, lộ rõ một nét hờn giận buồn bã.

Trong lòng Lạc Chi Dương đột nhiên trào dâng một nỗi xúc động, hắn hận không thể nhào đến ôm cô gái sát vào mình.

"Người....." Chu Vi nói chưa dứt lời, bỗng cô quay ngoắt đầu đi. Lạc Chi Dương tâm thần ngờ nghệch, hắn thì thào nói: "Công chúa, ta, ta....." Trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng lạc vào tình cảnh ấy, hắn không sao lựa được lời để thốt ra.

"Lạc Chi Dương....." Chu Vi quay mặt lại, thanh âm run run tựa sợi tơ mảnh mai vạt vờ trong làn gió đêm, "Đồ dối trá nhà ngươi, trên danh sách không hề có tên ngươi... ngươi... căn bản không phải thái giám!"

Lạc Chi Dương sững sốt, buột miệng kêu lên: "VẬY cái tên trong danh sách là do người điền thêm vào, đúng không?" Chu Vi lặng im không nói, ánh mắt cô ngơ ngẩn lạc vào chỗ đâu đâu, rồi từ khoé mắt, trào ra hai dòng lệ trong vắt.

Sóng lòng Lạc Chi Dương bỗng dâng cao, hắt hất vào một hơi thở thật sâu, rồi thấp giọng nói: "Công chúa, ta chính thật không phải thái giám, ta... ta là bị Trương Thiên Ý bắt, đưa vào trong cung!"

Thấy Chu Vi lộ vẻ nghi ngờ, hắn đành đem tiền nhân hậu quả lần lượt kể lại. Cô gái im lặng nghe kể, khi thì hai hàng lông mày xoắn tít, sắc mặt kinh ngạc, khi thì mặt ửng mầu chầu, mắt long lanh, có chút lo âu, cho đến khi hắn kể xong, cô mới hỏi: "Linh Đạo Thạch Ngự, có đúng là giấu trong Tử Cấm Thành hay không?" Lạc Chi Dương cười, đáp: "Đương nhiên là không, là ta lừa hắn đấy mà!" Chu Vi nhớ toẹt một bãi nước bọt, mắng: "Biết ngay mà, tiểu tử nhà người chuyên lường gạt người ta. Hừ, còn giả làm thái giám nữa kia, người giả được một lần, bộ giả mãi suốt đời được ư? Uế loạn cung đình chính là tội lớn, đem người xử lăng trì ngàn vạn đao cũng không đủ đền tội!"

Lạc Chi Dương vội hỏi: "Ta uế loạn chỗ nào?" Chu Vi lờm hẩn một cái, đột nhiên không nín nhịn nổi nữa, cô cười khúc khích, hai giọt lệ đang còn vương nơi má, giữa nụ cười đó, giống hệt hai hạt sương trên bông hoa vừa hé nở, rồi chúng theo gió đêm mà dần dà tan biến, thanh âm nhỏ nhắn của tiếng cười lan ra, lẫn vào tiếng phong linh vọng về từ nơi xa thẳm nào đó, hết một dải tơ mảnh bay qua bầu trời đêm.

Lạc Chi Dương hết sức phiền muộn, hẩn nhịu mầu, hỏi: "Người cười cái gì?" Chu Vi cố nín cười, mắt nhìn gã, bụng nghĩ thầm: 'Người không phải thái giám, càng hay'. Cái này chỉ có thể nghĩ trong đầu, không thể nói ra miệng được, nếu để cho tên tiểu bát bì này biết, hẩn rồi sẽ vô lễ không biết tới chừng nào nữa kia. Lại nhớ đến cảnh tượng xảy ra ban ngày, hai gò má Chu Vi phát nóng hực, cô không khỏi hung hăng lờm nguýt Lạc Chi

Dương, tên này vội la lớn: "Người lại còn lờm ta cái gì chứ? Ta đâu có giờ giới gì đâu!"

Chu Vi xì một tiếng khinh miệt, nói: "Cái gì giờ với chẳng giới, ta vốn không phải quan lớn thăm tra người, à mà này, chờ người vô nhà giam rồi thì tha hồ a!" Lạc Chi Dương giận dữ: "Công chúa, bộ người định tố cáo ta thật sao?" Chu Vi nheo mắt dòm hằm, khoe môi khê nhếch lên. Thấy vẻ mặt đó, Lạc Chi Dương dịu xuống, hằm thở ra một hơi dài, nhẹ nhõm.

Chu Vi ngẫm nghĩ, rồi lại hỏi: "Linh Đạo Thạch Ngư rốt cục là giấu ở đâu vậy?" Lạc Chi Dương nói nhỏ: "Ở..." Nói nửa chừng, Chu Vi mặt hơi biến sắc, cô giơ tay ngăn hằm, rồi hướng vào một gốc cây to, cô thét lớn: "Ai? Đi ra!" Lạc Chi Dương ngoái trông sang, chỗ tối đen như mực đằng sau cổ thụ vẫn hoàn toàn yên ắng, hằm còn đang thấy kỳ lạ, bỗng nghe "Hì" một tiếng cười, kể đó, từ sau thân cây, một người chậm rãi đi ra, khi Chu Vi nhận ra người ấy, cô bất giác nhảy dựng ra mé sau, miệng thất thanh: "Lãnh công công!"

Lãnh Huyền thân hình gầy gò, nụ cười quỷ dị treo trên môi, áo quần một màu trắng lạnh lạnh, trông giống một bóng ma vất vưởng. Lão cười cười, lên tiếng: "Ngón ‘Thiên Thính Thuật’ của Thái Hạo Cốc quả có chút hơn người, lão phu chỉ khê bước lại gần hơn một tí, đã bị công chúa nghe ra được!"

Chu Vi và Lạc Chi Dương kinh hãi đến gần mất thần hồn, họ đưa mắt nhìn nhau, chỉ thấy nét hãi sợ trong mắt đối phương, Chu Vi run giọng hỏi: "Lãnh công công, người, người sao lại ở chỗ này?" Lãnh Huyền cười, nói: "Tình cờ đi ngang qua đây, ghé mắt dòm sơ sơ một chút!". Lạc Chi Dương la lên: "Người nói láo!"

"Nói láo?" Lãnh Huyền nheo nheo mắt, tia nhìn lạnh giá, "So với mi gan to bằng trời, dám láo khoét đóng giả thái giám, ta hãy còn kém xa lắm!"

Nếu ta tóm cổ mi, lột quần mi rồi chừng ra trước mặt Hoàng Thượng, mi hãy thử tưởng tượng xem rồi sẽ ra sao?"

Chu Vi đã bình tĩnh lại, cô vội hỏi: "Lãnh công công, người, người đã biết từ lâu rồi hả?" Lãnh Huyền cười, đáp: "Ta khơi khơi sống trong hoàng cung đây là bao nhiêu năm rồi? Một đứa chưa tỉnh thân bộ ta còn nhìn không ra à? Chẳng qua, ta từng trải qua hai triều vua, từng chứng kiến khá nhiều, nếu chẳng bị bó buộc, ta quyết không lăm mồm, lăm miệng làm chi."

"Nói như vậy..." Chu Vi đã hoàn toàn ổn định tinh thần, "Người cũng biết Trương Thiên Ý chẳng hề đến hành thích ta?" Lãnh Huyền cười, không trả lời. Chu Vi thoáng nghi ngờ, hỏi tiếp: "Vậy người đặt chuyện dối trá với mục đích gì?"

Lãnh Huyền cười, đáp: "Lúc ta rượt theo Trương Thiên Ý, y tìm đủ cách trốn tránh mà không thoát, nên đã mách ta một chuyện bí mật, dùng bí mật đó đánh đổi sinh mạng của y!" Nói đến đây, lão chữa ánh mắt vào Lạc Chi Dương, "Mi biết bí mật ấy là gì không?" Lạc Chi Dương tái mặt, hẩn lí nhí: "Linh Đạo Thạch Ngư?"

"Chính nó!" Lãnh Huyền cười cười, "Bị tỉnh thân như ta, nữ sắc là không tơ tưởng tới, có tích góp tiền tài châu báu cũng không người thừa kế. Nhưng mỗi ngày một thêm tuổi, chuyện giàu sang phú quý cũng coi nhẹ đi, ham muốn tranh quyền đoạt lợi cũng vứt bỏ ngoài tai, chính vì vậy mà Hoàng Thượng mới giữ ta bên cạnh ngài. Nhưng phàm là người, thể nào ai cũng có cái ham muốn, tất cả mọi thứ ta đều chẳng để ý tới, duy con đường võ học là còn tạo trong ta ít nhiều hứng thú. Ta luyện võ đến trình độ này, những bí kíp, thần công tầm thường Lãnh mỗ không để vào mắt, chỉ duy nhất cái di vật này của Linh Đạo nhân là còn gợi trong ta ít nhiều tò mò. Nghĩ đến hồi đó, Thích Ấn Thần là một kỳ tài ngút trời, chẳng thua ai trong đám cao thủ sinh ra sau thời đại Tây Côn Luân, nhưng chỉ sau trận chiến cùng Linh Đạo nhân mà y đã bó buộc phải vạn dặm rời xa Trung Thổ ra

sống nơi hải ngoại, nếu chẳng vì thua đậm vào tay Linh Đạo nhân thì y đâu đã có phải làm như vậy? Ta già rồi, nếu trước khi chết còn có thể đưa mắt nhìn qua Linh Đạo Thạch Ngư một cái, thật sự cũng là một chuyện khá hay ho đấy."

Lạc Chi Dương nghi ngờ: "Trương Thiên Ý nói với người những gì?" Lãnh Huyền cười: "Hắn nói, muốn có Linh Đạo Thạch Ngư, trước hết phải tìm cho ra tiểu thái giám thối sáo đó!" Lạc Chi Dương mắng thầm, thảo trái quỷ học ai không học, lại đi học ngón nghề của chính mình, dùng "Linh Đạo Thạch Ngư" mà lừa gạt người. Thế nhưng tay gà thiến họ Lãnh này cũng ham hố thạch ngư, mình dùng thạch ngư làm vốn, thật sự có thể tính kế chu toàn cùng lão. Nghĩ vậy, hắn cười ruồi, nói: "Không sai, trên đời này, ngoài ta, chẳng ai biết thạch ngư kia giấu ở chỗ nào. Lãnh công công, ta chết đi, lão cũng đừng mong kiếm được thạch ngư. Nếu mọi người bọn ta ai nấy đều yên ổn, đều vô sự cả, chẳng phải rất tốt sao?"

Lãnh Huyền nhìn chăm chăm vào hắn một lát, rồi lão lắc đầu, nói: "Cùng yên ổn, chưa chắc đã là vô sự, lão phu lấy không được thạch ngư cũng chẳng hề chi, mi trúng Dạ Vũ Thần Châm, chính là sống không quá vài ngày thôi."

Chẳng để cho Lạc Chi Dương nói, Chu Vi buột miệng: "Lãnh công công, lời đó có nghĩa ngươi không cứu hắn hả?" Lãnh Huyền chỉ mỉm cười, Lạc Chi Dương xì một tiếng, khinh miệt: "Mình còn có thể tin vào lời nói của lão sao?"

Chu Vi bặm môi, mắt toát vẻ giận dữ, Lãnh Huyền cười nói: "Công chúa khoan nóng vội, lời Lãnh mỗ nói cũng không phải tất cả đều là giả dối, 'Dạ Vũ Thần Châm' nguồn gốc từ 'Bích Vi Tiễn' là không giả, kim châm nhập vào cơ thể phát sinh vận vẹo cũng không giả, chỉ là, nói cho đúng ra, kim không hoàn toàn không thể cứu chữa. Tiểu tử, ngươi đem thạch ngư cho ta, ta sẽ trục kim châm ra cho mi, được không?"

Chu Vi mặt hoa đỏ bừng, cô gằn giọng: "Người, người dám lừa gạt phụ hoàng!" Lãnh Huyền cười, đáp: "Công chúa điện hạ, như nhau, như nhau cả thôi!" Chu Vi nói: "Người vì Linh Đạo Thạch Ngự, dám cả gan thả phạm nhân!" Lãnh Huyền cười: "Công chúa vì tình riêng, chẳng phải cũng có lén giấu nam nhân trong cung sao?" Chu Vi bối rối: "Ai, ai vì tình riêng!" Lãnh Huyền thản nhiên nói: "Công chúa bảo không có, vậy nhất định là không có. Chẳng qua, Bảo Huy công chúa, Hoàng Thượng vốn rất sủng ái công chúa, chuyện này vỡ lở ra, cũng không biết ngài sẽ thất vọng nhường nào."

Chu Vi rồi bởi bởi, cô vì Lạc Chi Dương mà dối gạt phụ hoàng, trong lòng không khỏi áy náy, chỉ là cô không đành lòng trơ mắt nhìn Lạc Chi Dương táng mạng. Cô gái đung đầu kết đũa, hoang mang tựa như đang bị một bàn tay to lớn nào đó nó vò nhàu, vò nát cõi lòng.

"Thạch ngự không giấu trong Tử Cấm Thành!" Lạc Chi Dương dần từng chữ, "Lão muốn có thạch ngự, trước hết phải mang ta ra ngoài cung!" Lãnh Huyền lạnh lùng bảo: "Tiểu tử người lời nói vô cùng giả dối, ta không rồi hơi giây giữa với mi, mi cứ nói chỗ giấu, tự tay ta đến lấy là xong."

Lạc Chi Dương cười nói: "Lãnh công công, lão không đưa ta ra ngoài cung, lão không lo Hoàng Thượng phát giác việc này à! Ta dù sao sống cũng chẳng còn được lâu, có chết thì cũng chỉ thê thảm chút đỉnh. Nhưng trước khi ta chết, ta sẽ khai ra rằng, việc này không dính dáng gì tới công chúa, tất cả đều là lão thông đồng cùng ta, đưa ta vô đây cũng không phải là Trương Thiên Ý, mà là lão, Lãnh Huyền ... Lãnh công công."

"Người dám!" Lãnh Huyền biến sắc. Lão mang một thân võ công kinh thế hãi tục, lại sống trọn đời trong thâm cung, con số những âm mưu, thủ đoạn xảy ra nơi cung cấm lão từng chứng kiến là không nhỏ, thế nhưng trò ma mãnh của tên bát bì vô lại Lạc Chi Dương này lão lại rất ít khi lĩnh giáo. Lão sắp đặt một cái bẫy rất tốt, tưởng sẽ ép buộc được hai người này, chín phần mười chắc ăn, ai ngờ Lạc Chi Dương lại tùy theo kế sách của lão mà

lật ngược thế cờ, mà leo lên ngai trên đầu của lão. Nếu vào một tình huống khác, tổng cho tiểu tử này một chưởng là xong, chỉ là chỗ giấu Linh Đạo Thạch Ngư ở trong óc hắc, giết hắc, coi như mất luôn thạch ngư.

Phút chốc, trong đầu lão thái giám xoay chuyển mấy chục cái ý niệm, đột nhiên, lão hừ lạnh một tiếng, nói: "Ta mang người ra cung không khó, nhưng người tự nhiên vô cớ mất tích, hậu họa vô cùng!" Lạc Chi Dương nói: "Còn có thể có hậu họa gì nữa?"

Lãnh Huyền thân nhiên nói: "Tiểu tử, người chớ có xem nhẹ thiên hạ. Đường kim Thánh Thượng xuất thân nghèo hèn mà quét sạch được đối thủ toàn cõi, chính là nhân vật tinh minh số một số hai trên đời này. Chuyện thù dật Trương Thiên Ý ám sát công chúa là chuyện ma quỷ, ngài nhiều lắm là tin tám phần, sờ dĩ chưa cho điều tra, tất cả đều do chỗ tính mệnh của người không còn được bao lâu. Nếu người vô cớ mất tích, ngài nhất định tra xét cho đến đầu đến đuôi, lúc đó, hết thủy đều thủy lạc thạch xuất (nước cạn thì trơ đá), không biết sẽ có bao nhiêu đầu người rơi xuống đất? Ta mà có thả thích khách, cái nghi ngờ công chúa dâm loạn, cung nữ, thái giám của cung Bảo Huy một đứa cũng đừng hòng toàn mạng. Một mình mi đi thì dễ, nhưng mặt khác, mọi người đều sẽ vì mi mà dính tội!"

Nghe xong, Lạc Chi Dương tái mặt, Chu Vi vội hỏi: "Lãnh công công, người có cách nào đưa Lạc Chi Dương ra ngoài cung mà không kinh động đến phụ hoàng?"

Lãnh Huyền vẻ lơ đãng, đáp: "Ta ắt có cách, nhưng Lạc Chi Dương mi phải thề độc, đem tính mạng đổi thạch ngư, tuyệt không được đổi ý!"

Lạc Chi Dương hắng giọng, giơ tay lên, rầu rầu rĩ rĩ nói: "Ta, Lạc Chi Dương, xin thề đem mạng đổi ngư, quyết không đổi ý, nếu làm trái lời thề này, sẽ bị trời tru đất diệt!" Miệng thề, trong lòng hắc lại nhủ thầm, lấy mạng đổi ngư, mạng của ai đem đổi ngư gì, ta cũng còn chưa nói ra. Có thể là mạng của ta, cũng có thể là mạng con gà thiên chết toi nhà lão ... Còn

ngư nào, thạch ngư là ngư, mộc ngư (cái mõ) cũng là ngư, ngoài ra, còn có lí ngư (cá chép), niêm ngư (cá trê), hoàng hoa ngư (kẻ hay câu nhàu), bì mục ngư (cá thồn bơn), đến lúc đó, con gà thiến chết toi nhà lão cứ thông thả mà chọn là được.

Hắn vừa tự nhủ, vừa âm thầm đắc ý, bỗng nhận ra vẻ nghi ngờ nơi Lãnh Huyền, hắn vội thêm: "Một mình ta long trọng tuyên thệ chưa đủ, Lãnh công công, lão cũng phải buông lời thề!" Lãnh Huyền lạnh lùng nói: "Lời hứa của lão phu quý giá còn hơn hoàng kim, ta đã thả Trương Thiên Ý rồi, điều đó chẳng đủ bảo đảm với mi là ta không thất tín cùng mi hay sao?"

Lạc Chi Dương buột miệng: "Nào ai biết Trương Thiên Ý còn sống hay đã chết...." Lời nói còn chưa dứt, Lãnh Huyền đã trừng mắt với hắn. Chu Vi vội cắt ngang: "Ta tin cậy Lãnh công công. Nay, Lãnh công công, Lạc Chi Dương đã phát thệ rồi, người nói ta nghe thử xem làm thế nào đưa hắn ra ngoài cung?" Lãnh Huyền cười nói: "Cái đó dễ ợt! Nếu còn sống mà đi tất có hậu hoạn, nhưng chết rồi mới đi, chắc ăn trăm phần trăm!" Chu Vi ứ ớ, cô kinh hãi, nhảy ngay ra đằng trước Lạc Chi Dương để che chắn cho hắn, Lạc Chi Dương vô cùng cảm động, hắn lập tức kêu lên: "Công chúa..."

Chu Vi không dám lơ là, cô chăm chú nhìn vào Lãnh Huyền, hơi thở gấp gấp. Lãnh Huyền nheo mắt nhìn cô, lão cười, nói: "Công chúa hiểu lầm ta rồi, ý ta nói chết, không phải là chết thật, mà là giả chết."

"Giả chết?", cả hai thiếu niên cùng sửng sốt. Lãnh Huyền gật đầu, nói tiếp: "Thánh Thượng trước khi xem xét mọi sự kiện, ngài vẫn định ninh rằng tiểu thái giám trúng châm tất phải chết. Ta có một cách này, trong vòng sáu canh giờ, có thể khiến cơ thể hắn rút vào trạng thái nội liễm, thân mình không khác xác chết chút nào. Theo thông lệ, người trong cung chết đi, xác không được để qua đêm tại cung nội, bó buộc phải đem hắn nhập quan, đưa đi chôn tại nghĩa địa bên ngoài. Đến lúc đó, ta đào mồ, mở quan tài cứu người, chắc chắn thần không biết, quỷ chẳng hay!"

Hai người chần chờ nhìn nhau, cùng chung ý nghĩ: "Cũng phải tính thêm là giả dạng chết trong sáu canh giờ, phải bịp bằng được thái y, ngỗ tác (quan khám nghiệm tử thi), căn bản tuyệt không khả thi. Lãnh Huyền đoán được tâm tư hai người, lão cười cười: "Công chúa yên tâm, lão phu còn muốn giữ hãn lại để lấy thạch ngư, quyết chẳng làm hãn chết thật, bằng không, lão đâu cần phí tổn công sức, đâu cần nói chi cho nhiều những lời vô nghĩa cùng hai vị, lập tức xuống tay, một phát chưởng dứt mạng tiểu tử này là xong."

Chu Vi nghe lão nói, thấy thật có lý, cô bèn quay sang nhìn Lạc Chi Dương. Gã này lòng dạ toại bởi, bất kể chết thật hay chết giả, phải nằm lì sáu canh giờ liền trong quan tài, thật tình cũng chẳng thú vị gì lắm, chỉ là vất vưởng mãi trong cung, cũng không là kế hoạch dài lâu, giữa hai cái hại, đành chọn cái nhẹ nhất, hãn nghiêng rằng, gật đầu: "Được rồi, cứ làm y lời Lãnh công công!"

Lãnh Huyền nở nụ cười quý mị, thấp giọng nói: "Giờ cũng đã muộn, lão phu phải về chuẩn bị một chút, giờ thân ngày mai, ta sẽ lại đến gặp cả hai vị. Có nguyên một ngày để suy nghĩ, nhị vị cũng nên bàn thảo cho tốt. Lãnh mỗ không thích gây khó cho người khác, việc này, bó buộc hai bên cùng đều phải tự nguyện thì mới xong được." Vừa nói dứt, lão trở gót lui ra, thoát một cái, đã mất tăm mất tích vào vùng đêm đen.

Chu, Lạc hai người đứng ngẩn ngơ, trong lúc chung quanh yên ắng không một tiếng động, đột nhiên vang lên một tiếng cú kêu đêm quái dị, cả hai đồng loạt nhẩy nhồm lên, ruột gan bỗng dưng lạnh ngắt. Lạc Chi Dương thấp giọng hỏi: "Công chúa, cái vị Lãnh công công này đầy âm dương quái khí, rốt cuộc lai lịch lão là gì vậy?" Chu Vi lắc đầu: "Ta cũng không rõ, cho đến giờ, phụ hoàng chưa khi nào đề cập chuyện đó, thành thử không ai dám dấn động đến gốc gác của lão. Có lần, ta nghe một cung nữ già loáng thoáng nói sơ qua, Lãnh công công vốn là thái giám của Nguyên triều, về sau, chẳng hiểu tại sao lại làm trợ thủ cho phụ hoàng. Mấy lần phụ

hoàng bị thích khách mưu ám toán, đều nhờ một tay Lãnh công công bảo vệ, đánh thích khách không chết cũng trọng thương. Ta có hỏi nơi sư phụ, người cũng rất khó hiểu, một cao thủ cỡ Lãnh công công, cố sao chịu tình thân làm thái giám?"

Nói đến đây, Chu Vi đưa mắt nhìn sang, chợt gặp trong vẻ xa xăm nơi mắt Lạc Chi Dương, có một tia thách thức, cô bất giác tức bực, hừ khê một tiếng, Lạc Chi Dương quay đầu lại, hỏi: "Gì thế?" Chu Vi giọng lạnh tanh: "Người sắp xuất cung, trong lòng coi bộ vui sướng quá há?" Lạc Chi Dương vẻ mặt hớn hờ: "Ờ ... Ờ... Cuối cùng sắp được ra ngoài."

Chu Vi cảm giác một mùi vị chua cay toát lên từ sâu trong lồng ngực, hốc mắt cô cay cay, chợt nước mắt trào ra. Thấy dáng dấp cô như vậy, Lạc Chi Dương lúng túng không biết phải làm gì, hăn vội kêu lên: "Công chúa..." Chẳng chờ hăn nói xong, Chu Vi phất tay áo, cô quay mình bỏ chạy vào màn đêm xa thẳm.

--- Hết chương hai ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 3 : Đông Đảo Tam Tôn

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://linhphikinh.wordpress.com>

Lạc Chi Dương trở lại phòng, trong lòng chất chứa buồn phiền, dáng điệu Chu Vi trước lúc chia tay còn lảng động trong tâm trí. Về tình yêu nam nữ, hắn còn mù mờ, nhưng đôi mắt ngấn lệ ấy hết một cái ký hiệu bằng sắt nung nóng đỏ, đã đốt một dấu vết thật sâu vào đầu óc hắn. Khi liên tưởng đến việc một khi xuất cung, sẽ chẳng còn gặp lại Chu Vi nữa, hắn bỗng thấy đang bị mất mát lớn, hắn lặng yên ngồi ghé vào cạnh giường cho đến tận gà gáy sáng.

Qua hôm sau, hắn không thấy Chu Vi cho gọi, cô cứ ở riết trong tấm điện, dáng chừng không bước chân ra khỏi cửa, ngẫu nhiên tiếng đàn vọng tới, âm điệu thê lương ray rứt. Lạc Chi Dương lắng nghe, hắn cảm giác tiếng đàn khi mong manh, lúc gần bó, giống như nó muốn ôm lấy hắn, nó muốn trói chặt hắn. Định thối sáo hoà theo, nhưng sờ đến thì mới nhớ ra rằng ống trúc đã nứt toác, sáo không còn dùng được nữa. Nỗi u sầu ngập tràn cõi lòng, không biết làm sao giảm phiền muộn, hắn hận không có cách chi phá cửa mà vào, để nói cho Chu Vi hay rằng, thạch ngư cũng mặc, sống chết cũng kệ, hắn đều vứt bỏ hết ra ngoài, chỉ cần nàng nói một câu, hắn sẽ cứ ở lại trong cung, để ngày ngày được làm bạn cùng nàng, được cùng gảy đàn, thổi sáo, cho đến hết cuộc đời này.

Nghĩ đến đây, lại cảm giác tâm khẩu đau đau. Lạc Chi Dương chợt nhớ tới lời Lãnh Huyền đã nói, Thần Châm sắp phát tác đến nơi, tánh mạng

mình không bền lâu, không kể đến bất hạnh nào khác, con số ngày sống sót của hần chưa biết còn được bao nhiêu.

Hần lénh mẩn nằm dài trên giường, nghĩ nhớ về những diễn biến mấy ngày gần đây, tưởng chừng như đang mơ mơ màng màng trong một giấc mộng dài...

Sau bữa cơm trưa, Chu Vi bỗng nhiên triệu kiến. Tinh thần Lạc Chi Dương phấn chấn, hần đi nhanh vô tâm điện. Chân chưa bước qua khỏi cửa, mũi hần đã ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, nhìn từ xa, qua một màn khói mỏng, hần thấy tiểu công chúa chấp hai tay, quỳ gối trước một bàn hương án, bên trên có đặt một pho tượng Quan Âm bằng bạch ngọc, khuôn mặt tượng tròn trịa đầy đặn, y trang phới phới. Đôi mắt khép hờ, mặt Chu Vi ẩn ước nét rạng rỡ của pho tượng bạch ngọc.

Lạc Chi Dương nhìn cô gái, cơ hồ quên cả hô hấp, đến lúc hần sức tỉnh lại, các cung nữ đều đã lặng lẽ lui ra ngoài.

Chu Vi thở ra một hơi, cô đứng lên, ngoái trông lại. Sau một đêm không gặp, gương mặt cô tiểu tụy khá nhiều, hai đồng tử ảm đạm mờ mịt, có dăm nét mê hoặc. Nhịp tim Lạc Chi Dương đập thật nhanh, ruột gan hần nóng như có lửa đốt, trong đầu định bước tới hai bước, nhưng dường như bị ảnh hưởng từ mùi khói hương, toàn thân hần mềm nhũn hần xuống, không sao xốc lên nổi một tia khí lực.

Hai người nhìn nhau một khoảnh khắc, Chu Vi trở ngón tay vào một tấm bồ đoàn đặt cạnh hương án, bảo: "Ngồi xuống đây đi!" Lạc Chi Dương ậm ừ hai tiếng, gượng gượng ngồi xuống. Hần đưa mắt nhìn trộm cô gái, Chu Vi nét mặt lạnh lùng, bình thản, hần căn bản nhìn không ra cô đang nghĩ gì trong đầu.

Tiểu công chúa cũng ngồi xuống gần cây đàn 'Nhất Bộc Liên Châu', ngón tay cô đặt trên mấy dây đàn, ánh mắt lại ngẩn ngơ dõi lên trần nhà.

Lạc Chi Dương ho khan hai tiếng, thấp giọng nói: "Công chúa, ta, ta....." Không biết tại sao, những ý tưởng sắp xếp sẵn trong đầu định nói, vào thời khắc này, một chữ cũng không ra được đến lưỡi.

"Cây sáo của người đâu?" Chu Vi bỗng hỏi hần. Lạc Chi Dương chìa cây sáo ra, cô gái đón lấy, nhìn lướt qua, nhẹ giọng nói: "Đúng là bị hỏng rồi!"

Nguyên là, Lạc Chi Dương hôm qua thối hai tiếng, Chu Vi bắt giọng sáo, vừa nghe đã biết cây sáo bị hư hại. Cô vuốt nhẹ ống trúc, lặng im hồi lâu, rồi nhấc từ bên cạnh lên một cái hộp bằng gỗ tử đàn khá dài, cô nhẹ nhàng đưa đến trước Lạc Chi Dương. Lạc Chi Dương nhận cái hộp, chưa hiểu ý tứ gì, chỉ nghe Chu Vi bảo: "Người mở ra mà xem!"

Lạc Chi Dương mở nắp hộp, thấy trên nền gấm vàng có một cây sáo dài bằng ngọc bích, Sáo bình thường có chiều dài không quá một thước tám tấc, cây sáo này lại khoảng hai thước có thừa, được tạc ra từ một khối ngọc bích, chạm khắc tinh xảo, mặt trong, mặt ngoài loang loáng sáng, thân sáo mượt mà lấp lánh tựa thủy tinh, mừng tượng làn nước hồ thu. Cuối thân sáo có chạm hai chữ cổ triện kiểu mây nổi, chữ dát vàng, nét chữ sắc sảo, ngoài ra, còn thấy một hàng chữ tiểu triện, Lạc Chi Dương không nhận được mặt chữ, hần bất giác hơi hơi nhú mày.

"Hai chữ lớn đó đọc là 'Không Bích', còn hàng tiểu tự chính là 'Thạch quý luân đặc chi vu thương ngô tiên phủ.'" (Do Thạch Quý Luân mua được tại phủ đệ của Thương Ngô Tiên).

Giọng Chu Vi thật êm êm, "Vào thời nhà Tấn, cây sáo ngọc bích này vốn là Thạch Sùng tặng cho người thiếp yêu tên Lục Châu. Lục Châu dung nhan xinh đẹp, ngón thổi sáo đạt mức tuyệt vời xuất thần, nàng được Thạch Sùng vô cùng yêu quý. Về sau, quan Xa Kỵ tướng quân Tôn Tú đến chơi nơi Thạch phủ, vừa gặp mặt, hần đã mê một phải lòng Lục Châu, ra về, hần cho sứ giả đến đòi Thạch Sùng đem Lục Châu đưa cho hần."

Lạc Chi Dương nghe được rất buồn, nghĩ bụng: "Bọn quyền quý nhà chúng nó, tại sao lại đem thê thiếp chuyển qua, chuyển lại cho nhau vậy? Hừ, đúng chỗ nào đâu?"

Chu Vi vẫn chưa nhận ra vẻ mặt hắn, cô nói tiếp: "Thạch Sùng nghe sứ giả đòi, bèn gọi tất cả những mỹ nhân trong phủ đến trước sứ giả, nói: ‘Đây là những giai nhân trong nhà ta, xin sứ quân chọn lấy một nàng!’"

Sứ giả của Tôn Tú nói: ‘Ta vâng lệnh đến đòi Lục Châu, vậy người nào trong đám nữ tử đó là Lục Châu?’

Chẳng dè Thạch Sùng nghe thế, y nổi giận, lớn tiếng quát: ‘Lục Châu là tỳ nữ yêu quý của ta, không thể đưa cho ai khác!’

Thời ấy, Tôn Tú rất được lòng Triệu vương Tư Mã Luân, quyền lực khuynh loát cả triều đình, nghe sứ giả về nói lại, hắn vô cùng tức giận, bèn dèm pha với Tư Mã Luân là Thạch Sùng mưu phản, phải tru diệt ngay. Tư Mã Luân liền phái giáp binh đến vây chặt phủ đệ của Thạch Sùng. Đang lúc Thạch Sùng đãi yến tiệc cùng khách khứa trên lầu, nhìn thấy Tôn Tú dẫn quân lính phá cửa xông vào, y hiểu ngay chuyện gì đã xảy đến. Y buồn bã nhìn Lục Châu, thở dài, giọng ai oán: ‘Lục Châu hỡi Lục Châu, hôm nay, ta nhà tan cửa nát, toàn gia diệt vong, tất cả đều vì nàng!’

Lục Châu nghe thế, trong lòng hết sức đau đớn, nàng rơi lệ, nói: ‘Lục Châu bất tài, tình nguyện chết ngay trước mặt đại nhân!’

Thạch Sùng không kịp ngăn cản, nàng cầm cây sáo Không Bích này, gieo mình nhảy từ lầu cao mấy trượng xuống, chết ngay trước mặt Tôn Tú."

Lạc Chi Dương nghe được, trong lòng kinh hãi, theo bản năng, hắn nhấc cây sáo lên, nhưng sáo ngọc toát cảm giác lạnh lẽo trong tay, có hơi trơn tuột, trong màu xanh băng giá của ngọc bích, dường như có vết sáng quý dị chuyển động, tưởng chừng linh hồn nàng Lục Châu còn chưa tuyệt, còn

đang ẩn mình trong thân sáo ngọc, Lạc Chi Dương nhin không được hỏi: "Rồi sau đó ra sao?"

Chu Vi gượng cười: "Sau đó, Thạch Sùng bị kết tội diệt tộc, già trẻ lớn bé cả nhà đều gặp nạn. Phải nói thêm, tên Thạch Sùng này quá giàu sang nên coi rẻ mạng người, cơ thiếp trong nhà mà trái ý hăn đều chẳng thoát khỏi hình phạt thảm khốc (theo 'Thế thuyết tân ngữ'). Vào thời điểm hăn còn cực thịnh, mỗi khi mở yến tiệc khoản đãi khách khứa, hăn thường bắt nô tỳ xinh đẹp trong nhà ra chuốc rượu mời khách, cô nào mà không mời được khách cạn chén, hăn cho đem chặt tay, thành thử, tân khách dù chẳng còn kham nổi, vẫn cứ phải bấm bụng mà uống cho cạn. Có một hôm, đại tướng quân Vương Đôn dự tiệc, tên này lòng gang dạ sắt, nhất quyết không chịu uống, muốn xem thử xem Thạch Sùng sẽ hành xử ra sao. Vụ này, Thạch Sùng đã một hơi giết chết ba mỹ nhân. Ôi, chỉ có một gã đại ác Thạch Sùng vào lúc đại nạn lâm đầu, mới có xảy ra việc một cô tỳ nữ thối sáo xuất sắc phải táng mạng, nếu nói là để minh chứng tình cảm của gã dành cho nàng, thật sự không sao nhìn cho ra!"

Trong lòng cảm khái, Lạc Chi Dương đặt "Không Bích" xuống, đưa mắt trông sang, hăn thấy công chúa cũng đang dõi vào hăn, hăn cùng Chu Vi bốn mắt nhìn nhau. Đồng tử cô gái đen thăm thẳm, ánh mắt thê lương, lệ quang như ẩn như hiện, xem giống như một màn sương khói đang che kín quanh mặt ao sâu.

Trong một khoảnh khắc, đầu óc Lạc Chi Dương bỗng trống rỗng, cho đến lúc hăn bừng tỉnh lại, Chu Vi đã rúc sâu vào trong lồng ngực hăn. Cô gái cuộn tròn thân mình, mềm mại tựa một con mèo nho nhỏ, cô đang hướng khuôn mặt da dẻ mịn màng như mặt trẻ thơ về hăn, ánh mắt long lanh lay động, cô vuốt ve ngón tay mềm mại như tơ lụa từ mang tai hăn đến đến khoe miệng hăn, tưởng chừng như cô đang cố dùng tay, dùng mắt khắc họa dung mạo hăn thật sâu vào đáy lòng.

Lạc Chi Dương ôm cô thật chặt, hấn cơ hồ đem tất cả sức lực dồn xuống đôi tay, cắn thành, cung điện, sinh tử, đế quyền ... tất cả những gì là ngoại vật đều biến mất sạch, trong thời điểm đó, không gian đó, chỉ còn lại duy nhất hai người bọn họ.

Lạc Chi Dương mê man trong một thứ xúc cảm kỳ diệu, đầu tiên là vui sướng, rồi thì là say đắm, sau cùng, từ sâu trong tim chợt dâng lên một nỗi niềm bi thương không thể diễn tả bằng lời. Hấn cảm giác nữ tử cuộn mình trong lồng ngực hấn đang lặng lẽ rơi lệ, nước mắt chảy dài từ mấy sợi tóc mai của cô xuống dọc theo mé sau tay hấn, đang rơi rơi vào tận vùng sâu thẳm nơi đáy lòng hấn.

Cứ ngồi như vậy không biết được bao lâu, chợt nghe tiếng 'tốc tốc', họ giật mình, đồng loạt tách rời nhau, dò theo chỗ tiếng động nhìn ra, hai người thấy trên giấy dán song cửa hiện ra một bóng người, rồi nghe tiếng Lãnh Huyền khẽ nói: "Công chúa điện hạ, đã đến giờ rồi!"

Chu Vi thần sắc buồn bã, cô thấp giọng: "Lãnh công công, mời vào!" Lời vừa dứt, trong phòng nổi một trận gió nhẹ, Lãnh Huyền áo trắng rờn rợn, hệt như đi từ chân không mà ra, đã xuất hiện trước hai người. Lạc Chi Dương cảm giác con tim hồi hộp loạn nhịp, hấn có ý nghĩ, đây không phải một con người, mà là một âm hồn ma quái!

Lãnh Huyền phất trần trong tay, cúi đầu nói: "Công chúa điện hạ, tất cả đều đã chuẩn bị chu đáo, chờ thi thử thuật giả tử!"

Chu Vi ngần ngừ, rồi hỏi: "Lãnh công công, việc này thực sự không có nguy hiểm?" Lãnh Huyền cười: "Công chúa yên tâm, nô tài đem tánh mạng bảo đảm!" Chu Vi gật gật đầu, hướng ánh mắt về Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương đứng dậy, đến trước Lãnh Huyền.

Lãnh Huyền chăm chú nhìn hấn một chút, rồi lão gật gật đầu, hai ngón trỏ và ngón giữa bên tay phải chĩa ra, lão khoát nhẹ vào không trung một

phát, đem cái bồ đoàn linh hoạt bốc lên cao, nó tiếp tục di chuyển và rơi xuống trước mặt Lạc Chi Dương.

Nhìn thần kỳ đó, Lạc Chi Dương trong lòng mơ mơ màng màng, cứ tưởng đang trong mộng, trong tai bỗng nghe Lãnh Huyền nói: "Mời ngồi!"

Lạc Chi Dương xếp bằng ngồi xuống, Lãnh Huyền cũng đến ngồi đầu mặt trước hắn, thần sắc trang nghiêm, hai mắt lão tập trung, khuôn mặt gầy gò loang loáng, sáng bóng. Lạc Chi Dương còn đang thấy là lạ, bỗng Lãnh Huyền đưa tay về phía hắn, ngón trỏ và ngón giữa cặp vào nhau, nhắm vào mé bên trái của hắn điểm nhẹ, tức thì Lạc Chi Dương cảm giác một luồng khí lạnh chui vào trong cơ thể, chân trái hắn từ đầu gối trở xuống lập tức mất cảm giác. Hắn phát hoảng, đưa tay sờ vào thì thấy thô ráp xù xì như sờ vào một tảng đá.

Còn đang lạ lẫm, Lãnh Huyền lại điểm một ngón tay vô đài sau đầu gối bên trái, hàn khí vừa vào, từ chỗ đầu gối ấy trở lên trên là không còn tri giác, Lạc Chi Dương khẽ rên, đang định né tránh thì như chớp giật, Lãnh Huyền đã điểm tiếp vào chỗ mắt cá chân phải, luồng khí lạnh nhập vào cũng lấy đi mất cảm giác bên bàn chân phải, Lạc Chi Dương nhấp nhồm dợm đứng lên, nghe phịch một tiếng, đã ngồi xuống trở lại, hắn trở hai mắt nhìn Lãnh Huyền, trong lòng tràn ngập sợ hãi, bất chợt bàn tay Chu Vi nhẹ vỗ vào đầu vai hắn, cô thấp giọng nói: "Đừng sợ, đây là lão đang phong toả kinh mạch!"

"Kinh mạch?" Lạc Chi Dương không hiểu cái kỳ diệu gì bên trong đó, lại nghe Chu Vi giải thích: "Trước tiên, lão điểm ‘Tam âm giao’ của người, kế đó là ‘Âm lăng tuyền’, là các trọng huyết của ‘Túc Thái Âm tì kinh’, khi đóng trên mở dưới, kinh mạch phong toả xong, máu sẽ ngừng lưu thông, làm cho chân tự dừng không hoạt động được nữa..."

Trong lúc cô nói, Lãnh Huyền ra tay lúc thì mau, lúc thì chậm, chợt điểm bên trái, chợt điểm bên phải, liên tiếp điểm vào một số huyết đạo của

Lạc Chi Dương, mỗi chỗ bị điểm vào, hần mất ngay cảm giác. Hàn khí từ ngón tay lão thái giám trở thành nồng đậm hơn, lão điểm dần xuống, sinh khí trong Lạc Chi Dương cũng dần dần giảm đi từng chút một. Chu Vi còn chưa dứt lời, phần cơ thể Lạc Chi Dương từ eo trở xuống trở thành giống như cây khô, như đá tảng, đã hoàn toàn mất tri giác.

Đến đây, Lãnh Huyền đặt phát trần xuống, lão đứng dậy, từng bước đi vòng quanh Lạc Chi Dương, tốc độ mỗi lúc một tăng, lão vung vẩy hai tay, thò ngón tay nhanh như chớp, lần lượt điểm vào phần ngực, phần lưng, bên trái, bên phải mé sau hai cánh tay Lạc Chi Dương, làm gã này có cảm giác bị một liều thuốc mê nhập vào người, chợt một cỗ đại lực như sóng trào dâng đã đổ ập vào tâm khẩu, trong chớp mắt, từ bụng đến hai vai đều cùng mất tri giác.

Lãnh Huyền ra tay càng lúc càng nhanh, thế như sấm sét chớp giật, thân pháp xoay chuyển như một con trốt, làm Chu Vi đứng quan sát một bên cũng thấy hoa mắt. Chợt nghe Lạc Chi Dương "hự" một tiếng, cùng lúc đầu ngón tay Lãnh Huyền điểm trúng ngay huyệt "Thiên đột" nơi cổ họng, tiếng kêu của Lạc Chi Dương bị ngắt đứt ngang, tựa như khi ta dùng tay thít chặt vào cổ một người đang nói.

Chu Vi rất căng thẳng, "Thiên đột" là một yếu huyệt trên mình, cũng một tử huyệt trí mạng, cô nghĩ đến đây, chân kim không được, đã nhào tới phía trước. Cô còn chưa vào gần, bỗng cảm giác bị trúng một luồng hàn khí nơi huyệt "Đan điền", làm khí huyết Chu Vi ngưng trệ, toàn thân cô lập tức bất động. Trực giác bảo cô có điều gì không ổn, trong đầu bỗng nảy sinh ý tưởng: "Hồng rồi, Lãnh công công muốn hại chết Lạc Chi Dương!" Cô lập tức thấy không phải vậy, Lãnh Huyền nếu muốn giết người, lão đâu cần phải tốn chi cho nhiều công sức làm những động tác tương tự, cô trơ mắt nhìn, thực sự khó hiểu.

Đang trong cơn lo lắng, cô thấy Lãnh Huyền bỗng chậm lại, thân mình tựa nước chảy, mây trôi, di chuyển vòng quanh Lạc Chi Dương, khi đi được

hai vòng, lão vung ngón tay điểm vào những yếu huyệt trên đầu Lạc Chi Dương. Lão ra tay thật chậm, Chu Vi thấy rõ ràng, những huyệt lão điểm cùng thuộc về mạch "Thủ thiếu dương tam tiêu", đầu người ta vốn là nơi trọng địa của Lạc Dương, nếu muốn phong bế sinh cơ mà không làm hư hại não bộ, quả không dễ chút nào, cho nên Lãnh Huyền hai mắt mở to, ánh mắt như đang phóng điện, cơ bắp trên mặt rung rung, rõ ràng lão đang cố gắng tối đa.

Điểm xong kinh mạch "Tam tiêu", lại điểm đến mạch "Túc thiếu dương đảm kinh", đó là kinh mạch bên trong có các huyệt "Thiên hướng", "Não không", "Dương bạch", toàn là những huyệt mà lão mạnh tay điểm trúng, sẽ gây chết người tức thì, do đó, Lãnh Huyền xuất thủ chậm lại, gót chân rê rê kiểu như đang rẽ bùn lội nước, ngón tay hết sức thận trọng, trên mặt hiện ra một thoáng màu xanh, quần áo trên người lão thâm thấp rịn mồ hôi. Từ khi Chu Vi biết lão đến giờ, cô thấy lão thái giám này luôn luôn hành sự như thần xuất quỷ nhập, đối địch lúc nào cũng ung dung, cô chưa từng mục kích lão lộ vẻ khẩn trương như bây giờ. Nghĩ đến đây, mỗi nghi ngờ trong cô thuyên giảm, cô gắng giương to đôi mắt, chăm chú theo dõi từng cử chỉ của Lãnh Huyền..

Không bao lâu, Lãnh Huyền đã điểm hết những huyệt thuộc mạch "Đảm kinh", lão dời gót đến trước Lạc Chi Dương, phong tỏa "Nhâm mạch". Lão xuất thủ cực nhanh, khi dứt điểm các huyệt của mạch này xong, lão thoát một cái đã ở ngay sau Lạc Chi Dương, phong bế các huyệt của "Đốc mạch".

Lạc Chi Dương ngồi ngay đơ ra đấy, hơn nửa thân mình đã mất tri giác, bên tai lặng yên không một tiếng động, mũi không ngửi thấy mùi gì, mồm miệng cũng không biết đã lạc mất nơi nao, chỉ mỗi hai mắt là còn có thể nhận biết sự vật, dù hình dạng khá mơ hồ, hẳn có cảm giác như muốn sụp mi mắt xuống mà ngủ.

Hắn cố giương mí mắt, trong một sát na, hắn thấy một bóng trắng chớp nhoáng di động, rồi hiện ra gương mặt già nua của Lãnh Huyền. Hai hàng lông mày của lão thái giám vắt ngang, lão bậm môi, từ từ nâng cao tay phải, ngón cái như một lưỡi kiếm, nhắm đúng mi tâm hắn mà điểm vào. Nghe sột một cái, một cổ lạnh khí liền thọc thẳng vô trán, óc Lạc Chi Dương ồng lên một tiếng, kể đó, hai mắt vụt tối xầm, hắn chẳng còn biết ất giáp gì nữa.

Một rung động nhỏ bỗng từ dưới truyền lên, Lạc Chi Dương đang trong đêm dài mờ mịt hư vô, hắn sức tỉnh lại, chung quanh hắn là một màu tối đen, sắc mùi thum thum của bùn đất. Hắn cựa quậy một chút, cảm giác không làm chủ được tay chân, bên tai hắn là một chuỗi tiếng sè sè từ phía trên truyền xuống, một lát sau, thanh âm dần dần tắt, tất cả lại rơi vào tĩnh lặng.

Lạc Chi Dương cảm giác con tim bắt đầu máy động, một làn hơi ấm từ đây bỗng lan toả mạnh mẽ ra khắp tứ chi, cùng với hơi ấm, tay chân hắn có tri giác trở lại, nhưng một cơn ngứa ngáy từ tận trong xương tuỷ vut lan truyền mạnh mẽ khắp cơ thể, làm hắn khó chịu không thể tưởng. Một lúc lâu sau, ngứa ngáy giảm dần, thay vào đó là sự khó thở như bị bóng đè, lồng ngực tựa hồ đang bị một tảng đá ngàn cân nén xuống, áp lực càng lúc càng lớn, cái ngột ngạt khó chịu này thực sự là không sao tả xiết. Hắn khẽ máy động tay chân, thấy đã có chút khí lực, bèn đưa tay sờ soạng hai bên sườn, nhận ra ván gỗ dài thật dày, tiếp tục sờ lên trên, cũng là ván gỗ hơi uốn cong cong, bề mặt trơn láng nhẵn nhụi, ý hắn có phủ một lớp sơn.

Từ thần chí mơ hồi lúc đầu, giờ đây, bắt đầu hoàn hồn, Lạc Chi Dương vụt hiểu ra, vào giây phút này, hắn đang ở bên trong một cỗ quan tài, tiếng động vừa nghe khi nãy là tiếng đất cát rơi nhẹ nhẹ, mùi thum thum có lẽ do nắp áo quan bị phủ đầy bùn đất. Không xong rồi, hắn đang bị chôn sống!

Trong lòng quỳnh quáng, Lạc Chi Dương tận sức đâm đạp vào ván gỗ quan tài. Chỉ nghe tiếng lịch kịch văng vẳng bên tai, hắn thấy váng đầu hoa

mắt, các ván gỗ của quan tài vẫn chẳng di dịch chút nào, lượng không khí trong quan tài vốn ít ỏi, hẳn càng giãy giụa, đường khí càng chóng tiêu hao, áp lực trên vùng ngực mỗi lúc một tăng, hẳn có cảm tưởng lồng ngực sắp nổ tung đến nơi.

Trước mắt nổ đom đóm, Lạc Chi Dương theo bản năng mà nghĩ, đang có cái gì không ổn, nếu Lãnh Huyền không đến kịp thời, lúc lão mở áo quan ra, có khi chính mình đã sớm ngộp thở mà chết. hay là lão thái giám bụng dạ bất lương, lão đã lươn lẹo định tâm chôn sống hẳn. Đúng rồi, xem dưới góc cạnh đó, bị mai táng dưới thân phận một thái giám, cái chết của Lạc Chi Dương là danh chính ngôn thuận, nó quyết không ảnh hưởng gì đến danh dự công chúa Bảo Huy, nực cười thêm nữa, là hẳn cả tin, để lão thái giám mặc tình sắp đặt mọi chuyện! Chậm đã, nếu lão thực sự muốn giết mình, đem mình chôn sống làm chi cho hao phí công sức, với bản lãnh của lão, Lãnh Huyền có thể nhẹ nhàng búng một ngón tay, lập tức chấm dứt cái mạng nhỏ nhoi của hẳn.

Lạc Chi Dương nghĩ ngợi, hẳn hoang mang, hô hấp càng ngày càng khó khăn, chừng như có một đôi tay thật to lớn đang mạnh bạo thít chặt vào cổ hẳn.

Trong cơn tuyệt vọng, tay hẳn đụng phải một cái hộp thật dài, lúc hẳn nhắc lên, thấy nó chính là hộp đựng sáo ngọc "Không Bích", bên trong quan tài tối đen, chất ngọc hi hữu của sáo cũng chẳng thể toả sáng. Nhắc Chi Dương tay cầm sáo ngọc, một ý nghĩ đáng sợ bỗng hiện ra trong đầu: Chẳng lẽ Chu Vi biết trước mọi sự tình? Bằng không, vì cố chi mà cô rơi lệ? Cây sáo ngọc, có lẽ không phải một tặng vật, mà là một món đồ chôn theo người chết.

Ý niệm này vừa lóe ra, Lạc Chi Dương phát cuồng, phát giận không thôi. Hẳn lấy cây sáo đập mạnh vào thành quan tài, ngọc bích cứng rắn lạ thường, đã để hẳn một vết thật sâu vào ván gỗ.

Cơ giận dữ này khiến hấn oải đi, sau cái đập thứ năm, khắp người Lạc Chi Dương xụi lơ, đầu óc mơ màng không rõ, vô số ý niệm trong đầu chồng chéo đan xen vào nhau, chúng lừng nhùng lằng nhằng, không có lời giải.

Đột nhiên, sau một cái lắc nhẹ, quan tài chột đứng đứng lên. Lạc Chi Dương còn chưa hiểu được chuyện gì đã xảy ra, mé dưới thân mình hấn bị xóc lên, làm đỉnh đầu hấn va vào nắp quan tài. Tiếp đó, nắp quan tài bật tung, một luồng không khí lạnh ập mạnh vào, hấn hít đến cuối phổi, nhịp tim cũng đập mạnh theo. Lạc Chi Dương mở hai mắt, hấn thấy đầy một trời là trăng sao, chúng toả ánh sáng nhấp nháy trong màn đêm.

"Ra đi thôi!", là giọng nói sắc nhọn của Lãnh Huyền, thanh âm lão rền trong vùng đêm đen, có pha một chút ma quái.

Lạc Chi Dương nghe tiếng nói của lão, hấn mới tin chắc rằng mình vừa khởi tử hoàn sinh. Hấn hít một hơi thật dài, tay chân bỗng có khí lực, lập tức vươn mình đứng dậy, đảo mắt một vòng, thấy Lãnh Huyền đứng gần đấy. Lão thái giám đã thay đổi y phục, áo xanh, mũ nhỏ, điều này làm hai gò má gầy gò tái nhợt của lão càng thêm rõ nét.

Quanh đấy ngổn ngang gò đồng, cỏ tranh mọc đầy đặc, chúng khua xào xạc trong làn gió đêm, tán lá lay động mơ hồ gợi hình ảnh những bóng ma đang vờ vờ trong khung cảnh thê lương này,

"Lạc Chi Dương..." Một thanh âm vừa nhẹ vừa thanh mảnh, lẫn chút ngập ngừng, có biểu lộ một nét khích động của người gọi.

Ngoài Lãnh Huyền, còn có ai khác nữa sao? Lạc Chi Dương lần theo tiếng nói, thấy có bóng dáng một người đằng sau lão thái giám.

Bóng người di động, chuyển thân đi từ sau lưng Lãnh Huyền ra, hấn nhìn kỹ, thấy đó là một thiếu niên áo vàng, trong tay cầm trường kiếm, hai vai mảnh mai, tứ chi thon thả, đôi gò má mềm mại tựa ngọc, hàng chân

mày cong cong như liễu rủ, bên dưới có một đôi đồng tử hiển lộ rõ ràng hai màu hắc bạch.

Thiếu niên chăm chú nhìn hắc, nửa khóc nửa cười, Lạc Chi Dương còn đang ngây người, đột nhiên hắc rú lên một tiếng, từ trong quan tài, hắc nhảy vọt ra, tựa một làn gió, hắc băng mình đến trước thiếu niên, giang rộng hai tay ôm chầm lấy người đó. Thiếu niên giãy giụa nhẹ một chút, rồi toàn thân mềm nhũn lại, cô nói với thanh âm thật thấp thỏm chừng không sao nghe được, mang dáng dấp một tiếng thở dài nhè nhẹ: "Lạc Chi Dương, người còn sống nha."

"Vẫn còn sống... vẫn hãy còn sống!", Lạc Chi Dương từ cõi chết trở về, tâm tình có phần kích động, hắc không nhìn được, cất tiếng cười rộ, "Công chúa điện hạ, sao người lại đến chốn này?"

Chợt nghe Lãnh Huyền tức giận, hừ một tiếng, hai người lúc này mới giật mình tỉnh lại, nhận ra rằng kể bên còn có người khác, họ cuống quýt tách rời ra. Lão thái giám chau mày, lạnh lùng nói: "Công chúa điện hạ, đừng quên mình là ai."

Chu Vi mặt nóng bừng bừng, cô cúi thấp đầu. Lãnh Huyền lại liếc mắt vào Lạc Chi Dương một cái, nói: "Tiểu quý, người cũng đừng phóng túng quá!"

Lạc Chi Dương choáng váng, ngây ngật, cử tưởng mình đang nằm mơ, hắc nhìn nhìn tứ phía, cất tiếng hỏi: "Lãnh công công, đây là đâu vậy?"

"Đây là bãi tha ma ngoài thành, ở phía bắc, nơi chôn tất cả những cung nữ cùng thái giám không có thân thích, kẻ nào khi sống được sủng ái thì có quan tài, có mộ phần, bằng không, đem bó chiếu vùi nông xuống!" Lãnh Huyền nói đến đây, lão rào mắt một vòng quanh bãi tha ma, thần sắc có chút ảm đạm.

Lạc Chi Dương gãi gãi đầu, nỗi sợ trong lòng còn vương vất, hần nói: "Lãnh công công, công công trở lại đây có hơi muộn một chút, làm ta tưởng hết còn sống trở lại được nữa rồi!" Lãnh Huyền hừ một tiếng, lạnh lùng nói: "Cái đó, người hãy cứ hỏi nơi công chúa điện hạ!"

Chu Vi sắc mặt đang ửng hồng bỗng tái mét, cô nói: "Lạc Chi Dương, đều tại ta, ta thấy người bị động quan, trong lòng thực chẳng yên, ta nhất định phải nhìn thấy người hồi sinh, nên cứ quẩn lấy Lãnh công công, đòi cùng công công xuất cung, Lãnh công công chịu không thấu mè nheo của ta, đành phải mang ta xuất cung, thành thử đi hai người ra, đã gặp một chút trắc trở, gây chậm trễ, ôi, bởi ta nhiều chuyện, làm người xem tuyệt mạng.." Cô nghĩ đến nỗi nguy ấy, bất giác rùng mình.

"Chuyên hồng có gì ... Hồng có gì...!" Lạc Chi Dương xua tay liên tục, "Ta cứ tưởng rằng sẽ không còn gặp lại được người nữa, giờ được như vậy, còn được nhìn thấy người, có phải chết thêm một lần nữa cũng không có gì là quan trọng!"

Chu Vi lòng ngọt tựa nếm mật, miệng cô lại rầy hần: "Nói vớ vẩn! Người ta chết một lần là coi như xong đời, bộ còn có thể chết thêm lần nữa sao?" Lạc Chi Dương cười nói: "Hồng phải có câu kêu bằng 'cửu tử nhất sinh' à? Theo như vậy, người ta chẳng phải có thể chết tới chín lần lận sao!"

"Nói bậy!" Chu Vi vừa bực, vừa buồn cười, "'Cửu tử nhất sinh' đâu có mang ý nghĩa đó!"

Lạc Chi Dương cười hì hì, hần đang muốn đáp trả, bỗng Lãnh Huyền nhìn sắc trời, nói: "Coi bộ không còn sớm sửa gì nữa, Linh Đạo thạch ngư giấu ở đâu thế?" Lạc Chi Dương đáp: "Ở ven sông Tần Hoài!" Lãnh Huyền liếc hần, thản nhiên nói: "Hiện tại là ba khắc sau giờ dần, chừng nửa canh giờ nữa, Thánh Thượng sẽ thức giấc, hôm nay có buổi chiều, qua khỏi giờ Ngọ thì mới bãi triều, ta phải trở về vào giờ tị. Về phần công chúa, có thể gạt được người khác, nhưng không giấu được bọn người phục vụ trong

cung Bảo Huy, trước giờ ngộ mà công chúa không có mặt, ắt sẽ kinh động mọi người. Tính theo bây giờ, mình còn có được hai canh giờ rưỡi, tiểu tử, người chớ có mà tìm kế lừa bịp ta, bằng không, toàn thể gian này, lưới trời lồng lộng, mi đừng hòng kiếm cho ra được một cái lỗ hổng."

"Không dám đâu, không dám đâu." Lạc Chi Dương cười cười, "Lãnh công công võ công cái thế, còn có thể tính chuyện gì hòng qua mặt công công cho nổi."

Lãnh Huyền hừ một tiếng, nói: "Võ công cái thế? Nói dễ hơn làm! Bốn chữ đó, trên đời này chỉ có một người xứng đáng dùng chúng!"

Lạc Chi Dương buột miệng: "Ai vậy?"

Lãnh Huyền không nói gì, lão quay đầu nhìn về phương Tây, nơi có treo vầng trăng khuyết. Lãnh Huyền nhìn nhìn mọi chút, rồi buông một tiếng thở dài. Chu Vi nhin không được hỏi: "Lãnh công công, công công thở dài gì thế?"

"Không có gì." Lãnh Huyền nhắc lên một cái bao lớn, đưa cho Lạc Chi Dương, "Thay quần áo đi."

Lạc Chi Dương mở bao ra nhìn, trong đó cũng có một bộ quần áo màu xanh. Lúc động quan, hắn mặc trên người quần áo thái giám, giờ nếu để người khác trông thấy, họ không khỏi có thắc mắc. Hắn đưa mắt nhìn sang Chu Vi, tiểu công chúa mặt đỏ bừng, cô lặng lẽ quay đầu đi. Lúc Lạc Chi Dương thay đổi xong quần áo, Lãnh Huyền cũng đã chôn xong cái quan tài xuống trở lại, lão nói: "Đi thôi!", rồi rảo bước, lão nhắm hướng sông Tần Hoài mà đi.

Lạc Chi Dương đưa mắt nhìn Chu Vi, cô nàng cười tươi như hoa, đôi mắt đẹp sáng long lanh, con tim Lạc Chi Dương bỗng xao xuyến, hắn vụt thò tay ra nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Bàn tay cô gái xinh xắn,

mềm mại tựa không xương, da dẻ mịn màng, hẳn có cảm giác đang cầm trong tay một phiến ngọc ấm êm.

Chu Vi không ngờ tiểu tử này dám bạo gan đến thế, theo bản năng, cô giãy giụa một chút, chỉ là không sao rút tay về được. Cô ngược nhìn lên, môi mắt Lạc Chi Dương đang cười cùng cô, hé lộ hàm răng trắng bóng.

Vầng sáng của trăng sao hiển hiện đường nét rạng rỡ của khuôn mặt một thiếu niên tuấn tú, Chu Vi nhìn mà ngẩn ngơ, cô thâm tán thưởng: "Thì ra hẳn coi vậy mà cũng điển trai!"

Lạc Chi Dương lấy sáo ngọc ra, hỏi: "Công chúa, người đem cây sáo bỏ vào trong quan tài ư..." Chu Vi mỉm cười: "Cây sáo này là ta tặng cho người đó!" Lạc Chi Dương giật mình nói: "Như vậy sao được?"

"Sao lại không được?" Chu Vi chìa mấy ngón tay ra vuốt ve vào món đồ cổ, "Sáo này là của thập thất ca tặng làm quà sinh nhật lúc ta mười tuổi, tiếc một nỗi, ta không rành thổi sáo, nếu cứ giữ bên mình ắt làm mai một nó. Bảo kiếm kết hợp cùng anh hùng, ta đem tặng lại cho người, Lục Châu dưới cội âm mà hay biết chắc cũng thích thú lắm." Nói đến đây, cô chợt nghĩ tới một điều, bèn thò tay vô bọc lấy ra một dải lụa vàng, cô đem xỏ vào lỗ ở đầu cây sáo, rồi buộc nó vào ngang eo Lạc Chi Dương, vừa buộc, vừa bảo: "Kim phi thúy, kim phi thúy, màu xanh của ngọc bích phối cùng màu vàng của tơ lụa mới đẹp làm sao đâu!"

Máu nóng trong tim Lạc Chi Dương bốc lên, hẳn đang định mở miệng nói gì đó, đằng trước Lãnh Huyền bỗng ho khan một tiếng, quay lại nhìn hai người, hàng lông mày cau cau. Chu Vi mặt đỏ tận mang tai, cô muốn rút tay về, nhưng chẳng ngờ Lạc Chi Dương cứ giữ riết lấy, hẳn kéo cô rảo bước đi nhanh hơn, Lãnh Huyền lờm lờm hai người, sắc mặt bức tức, nhưng không tiện nói nhiều lời, lão lê thân mình gầy guộc đi theo bên cạnh.

Đến ven sông Tần Hoài, trời đã hửng sáng, dưới ánh nắng ban mai, nước sông chuyển màu xanh lam, lượn lờ tựa một tấm lụa mềm thanh mảnh. Những lầu các, nhà cửa hai bên sông, kiệt sức sau một đêm náo nhiệt, đang thiu thiu ngủ, tiếng gà óc eo gáy sớm giờ đây thay thế tiếng đàn sáo, ca xướng tối qua.

Gió sớm gợn gợn vào mặt, se se lạnh, con tim Lạc Chi Dương lại bốc lửa hừng hực, trong hơi lạnh buổi bình minh, hần phần chần chừ vào hai ven sông, kể cho Chu Vi nghe đủ loại những chuyện hay, tích lạ ... cô nương nào từng đoạt giải hoa khôi; nơi đó có người thiết đại yến hội đủ mặt nhiều bông hoa biết nói, ban đêm đèn đóm rực trời, lại có lúc loè sáng tựa sao chổi; cô nương nhà này không những sáo hay, đàn ngọt mà lại tinh thông ngón nghề tinh xảo, thân mình mềm tựa bún, khéo léo uốn lượn xuyên qua những vòng dất vàng nho nhỏ, kia là khúc sông đã từng mở hội hoa đăng rồng rã bấy đêm, trong đó nhờ may mắn, Lạc Chi Dương đã giải đoán trúng khá nhiều câu đố hiểm hóc, đoạt không ít giải khôi nguyên. Những câu đố, những lời giải làm Chu Vi nghe mà phát mê, khi đi ngang một toà nhà to lớn màu xám trắng nhuốm vẻ tiêu điều, hần kể chuyện nơi đó khi xưa thuộc loại náo nhiệt số một, về sau, một danh kỹ do thua thiệt trong tình trường, bị khách chơi lừa bịp, cô đã gieo mình xuống sông mà tự trầm, sau khi chết, hồn phách nàng hóa thành lệ quý, từ ấy về sau làm ma làm quái trong kỹ viện đó, khiến nơi ấy năm nào cũng có nữ tử đâm đầu nhảy sông tự tử, làm kỹ viện dần dà hương tàn khói lạnh, mà tiêu sơ hoang phế.

Chu Vi từ thuở chào đời, đây là lần đầu tiên cô dạo chơi ngoài cung, thấy cái gì cũng mới mẻ. Lạc Chi Dương lại béo lẻo mồm mép, một sự việc giản đơn, đơn giản qua miệng lưỡi của hần, cũng có thể nói thành chuyện lý thú tuyệt vời. Nghe xong câu chuyện nữ quý làm mưa làm gió, khoe miệng nhỏ nhắn của Chu Vi khẽ nhếch lên, đôi mắt xinh đẹp trợn tròn, bàn tay cô run rẩy nắm chặt vào tay Lạc Chi Dương, không chút lơ lửng. Thấy cô sợ hãi, Lạc Chi Dương càng nổi hứng trong đầu, hần thêm dệt thêm

nhieu sự tích danh kỹ bị thất tình thất chí, khi chết đi hóa thân làm lệ quý ... chuyện kể đầy thâm, rùng rợn, khiến tiểu công chúa sợ tới mức mặt mày tái mét, ruột gan lộn tung phèo, theo bản năng, cô càng đi sát vào gần gã thiếu niên, không dám rời xa nửa bước.

Lạc Chi Dương hết sức đặc ý, hẳn nghĩ thầm, con số vương tôn công tử quyền quý tới đây tầm hoan là không ít, nhưng nhân vật có thể nắm tay dẫn công chúa Đại Minh dạo chơi ven sông Tần Hoài, e rằng từ xưa đến nay chỉ duy nhất mình hẳn. Cô tiểu công chúa này lại ngây thơ, hay thẹn thùng, hẳn chỉ mong có thể đem lạc thú hiến tặng nàng một cuộc chơi, chỉ tiếc ban ngày sông nước điều hiu quạnh quẽ, lại có thêm cái bản mặt khó đâm đâm của lão thái giám đi theo, không thể mặc sức mà làm quấy, mà giở trò nghịch ngợm bừa bãi.

Hẳn ngại con mắt dòm dò của lão thái giám, nhưng lại không biết Lãnh Huyền cũng lòng tràn đầy tức giận. Nguyên lai thời gian gấp gáp, lão tính lấy được bảo vật thì lập tức hồi cung, ai ngờ Lạc Chi Dương đi dọc bờ sông, chỉ lo tán hươu tán vượn, hai tên thiếu niên nam nữ tay trong tay, sóng vai vừa đi vừa cười cười nói nói, xem ra còn thân mật hơn cả một đôi tình lữ du xuân trong ngày hội đạp thanh. Bất tri bất giác, cả bọn đã đi đến khúc cuối bờ sông Tần Hoài, Lãnh Huyền này giờ nhãn nhin, lão không kìm được nữa, thấp giọng hỏi gặng: "Xú tiểu tử, thạch ngư rốt cuộc là giấu ở đâu?"

Lạc Chi Dương nghe xong lời này, hẳn vỗ vỗ đầu, cười hì hì, nói: "Ui da, chỉ lo nói chuyện, cơ hồ quên mất tiêu cái chuyện lớn này, ừm..." Hẳn nhìn tả nhìn hữu, sắc mặt biến đổi, "Trật rồi, ta nhớ lộn, thạch ngư không ở chỗ này, nó ở, nó ở..." Vừa nói, hẳn vừa gãi tai, chợt thấy lão thái giám lông mày trợn ngược, mặt đầy sát khí, hẳn vội cười, nói, "Ta nhớ ra rồi, thạch ngư là giấu ở miếu Phu Tử!"

"Xú tiểu tử ... người dám!" Lãnh Huyền tức giận đến phát run, mới vừa rồi, họ đi ngang qua miếu Phu Tử, Lạc Chi Dương nhắm mắt làm ngơ, kiểu

này, đi lui trở lại, buộc phải lội bộ ngược đường dọc bờ sông Tần Hoài thêm một lần nữa. Lão thái giám ra tay như chớp giật, lão nắm chặt vào vai trái Lạc Chi Dương, tiểu tử nọ đau thấu xương, lập tức kêu rên thảm thiết. Lãnh Huyền lớn tiếng la, "Xú tiểu tử, ta có thể làm người tái sinh, cũng có thể làm cho người chết, người mà còn dám lừa gạt ta lần nữa, ta dứt ngay cái mạng nhỏ nhoi của người liền!"

Lãnh Huyền nghiêng rằng, định làm dữ, lão không để ý tới một bàn tay mềm mại, trắng mịn đang phất vào lão, đưa năm mũi chân khí mạnh mẽ thâm nhập vào tận kinh mạch, với tu vi của lão, Lãnh Huyền cũng cảm giác cánh tay đau nhức, theo bản năng, lão quai ngược tay lại một đòn phản thủ, đã nắm gọn ngay được một cổ tay mềm mại, người nọ hừ nhẹ một tiếng, giọng nghe thanh thoát khả ái. Lãnh Huyền thót tim, lão cuống quýt buông tay, nhảy dựng một bước ra sau, miệng nói: "'Phất Ảnh thủ' danh bất hư truyền, Lãnh mỗ ra tay nóng vội, mong được công chúa rộng lòng tha thứ!"

Chu Vi vuốt ve chỗ đau nơi cổ tay, trong lòng ngẫm kinh hãi, cái phất tay vừa rồi chính là một đòn 'Phất Ảnh thủ' của 'Thái Hạo cốc', âm kinh từ năm ngón như có như không, thoát trông thì tưởng vô hại, nhưng nó có thể đả thương kinh mạch, tạt phủ của đối thủ, đòn này chuyên phá các loại chân khí hộ thể. Lãnh Huyền chẳng những dường như vô sự, lão phản công một trào, gần như triệt phá mất 'Ngưng Hà thần công' của cô, khiến cổ tay cô tưởng chừng sắp vỡ vụn.

"Lãnh công công!" Chu Vi gắng định thần, cô gượng một nụ cười, nói: "Lạc Chi Dương chẳng phải đã nói đấy ư, hửn mãi chuyện trò cùng ta, lỡ quên lửng việc tìm kiếm thạch ngư, người ta vốn không là thánh hiền, cũng có lúc lầm lỡ. Thượng thiên còn có đức hiếu sinh, Lãnh công công, làm sao công công chỉ vì một chút lỗi mọn mà lại muốn huỷ hoại tính mệnh hửn?"

Lãnh Huyền nén giận, nói: "Công chúa còn chưa biết, tiểu tử này huyền thuyên bày chuyện ma quỷ, có trời mới biết hửn tính toán gì?"

"Chuyện ma quỷ huyền thuyên?" Chu Vi đưa mắt liếc Lạc Chi Dương, tên này vuốt vuốt bả vai, chường vể mặt của kẻ đang bị oan ức, Chu Vi không khỏi buột miệng, "Ta thấy hắc đằng hoàng lắm mà, những gì hắc nói đều là lời nói thành thật!"

Lãnh Huyền cả giận: "Cô thấy hắc nói những lời nói thật, chỉ vì cô với hắc....." Nói đến đây, lão muốn nói lại thôi, Chu Vi dòm vào lão: "Ta với hắc cái gì?" Lãnh Huyền hừ một tiếng, đáp: "Nói ra có hơi khó nghe, công chúa trong lòng tự hiểu là được."

"Ta một chút gì cũng không hiểu được!" Chu Vi bất động thanh sắc, "Đang chờ nghe Lãnh công công chỉ điểm bên mê!"

Lãnh Huyền chăm chú nhìn công chúa, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lão hắc học nuốt xuống một ngụm nước miếng, rồi bỗng dừng lão cười cười: "Công chúa điện hạ là đấng vạn kim, ngài so đo với cái kiến thức tầm thường của lão nô làm gì. Thì giờ gấp gáp, mình lấy thạch ngư rồi còn sớm hồi cung mới là đứng đắn! Lão có bức tức tiểu tử này, tất cả cũng đều vì công chúa!"

"Vì ta?", Chu Vi nhẹ cười ruồi, "E rằng vì chính lão đó! Lãnh công công, người dụ dỗ, mang ta ra ngoài cung, phạm phải tội gì?" Lãnh Huyền ngơ ngác, lão thất thanh: "Công chúa điện hạ, chính là ngài bám vào lão, đòi tới đòi lui, lão mới phải chịu mang ngài ra ngoài..." Chu Vi cười, nói: "Ai thấy ta bám vào người? Đến trước mặt phụ hoàng, thánh thượng tin lời người, hay vẫn là tin ta?"

Lãnh Huyền vừa sợ vừa tức, nảy sinh ra một niềm hối hận, lão tự trách mình không kiên trì khi bị tiểu công chúa này quẫn vào lão, đã đầu hàng khi cô ta khóc lóc ỉ ôi, đã đem cô xuất cung, giờ đây, đi dễ về khó. Lão tự hiểu mình đang sập bẫy, đành phải gắng kìm chế cơn giận dữ. mà xuống nước, chậm rãi nói: "Công chúa điện hạ, lão nô trong một lúc nóng vội,

không khỏi thất lễ, mong công chúa lấy đại cục làm trọng, đừng làm khó lão nô."

Chu Vi bảo: "Nói thật hay, lão không làm khó Lạc Chi Dương, thì ta cũng không làm khó lão!"

Lãnh Huyền trong lòng hắc ám, lão đưa mắt hần học liếc sang, Lạc Chi Dương tay chấp sau lưng, gãi nghiêng nhiên kiếm được chỗ dựa nặng tựa núi cao, mặt hiện đầy nét cười hì hì, rõ là đang đắc ý. Lãnh Huyền tức giận bầm gan tím ruột, hận không thể tung ra một cước, đá văng tiểu tử này xuống sông nuôi cá.

Không cách nào khác, ba người quay đầu đi trở về miếu Phu Tử, mới đi được chừng trăm bước, Lạc Chi Dương bỗng nói: "Đi trọn nửa ngày, công chúa điện hạ chắc cũng thấy khát? Bên kia có cái ‘Tiên Nguyệt cư’, trà thơm ngon, điểm tâm càng tuyệt diệu, ngồi ở trên lầu đó mà thưởng lãm sông Tần Hoài, đúng là ít có nơi nao tốt hơn!"

Lãnh Huyền nghe vào trong tai, lão gần như muốn nổ ruột, nhưng không tiện ra tay đánh mắng hần, lão đành phải lớn tiếng nói: "Thì giờ gấp rút, đến lấy món đồ vật kia mới là đứng đắn!"

Lạc Chi Dương bỗng dừng hoá điếc, hần cười giả lả, mở miệng tự mình nói cho mình nghe: "Đáng tiếc giờ đang là ban ngày, những cái kỳ thú của sông Tần Hoài đều vào buổi tối, công chúa mấy khi được ra ngoài cung thay đổi không khí, nếu không được thấy cái náo nhiệt hạng nhất, ít ra cũng nên hưởng cái thú thứ hai của thưởng lãm phong cảnh, nhâm nhi chén trà, nhắm nháp điểm tâm, ngắm nhìn cảnh sắc con sông này, coi như là không uổng công đã đi một chuyến."

Chu Vi hiểu được tâm tư Lạc Chi Dương, biết hần không đành lòng chia tay mình, tìm trăm mưu ngàn kế để kéo dài thời gian, hai cái bán canh giờ này, bình thường thì coi thấy không ngắn, giờ phút hiện tại thì đúng là đi

vùn vụt như tên bay, ngay cả chính mình, một khi hồi cung, sợ là rốt cuộc không còn cách nào đi ra được nữa, Nghĩ vậy, trong lòng sầu muộn, cô không để tâm đến cái sắc mặt khó coi của Lãnh Huyền, cả tiếng cười, nói: "Người vừa đả động tới, làm ta cũng thấy bụng có chút đói đói, vậy y theo lời người, mình đi nhâm nhi trà, nhắm nháp điểm tâm đi!"

Lãnh Huyền vội la lớn: "Công chúa điện hạ..." Chu Vi mỉm cười: "Lãnh công công, người đừng quá gấp vội, ta đều có cân nhắc. Chẳng qua, nơi này không phải như trong cung, lão cùng ta nên thay đổi xưng hô, vào trà lâu. ta gọi lão làm Lãnh tiên sinh, lão kêu ta bằng tiểu chu là được!" Lãnh Huyền nói: "Lão nô không dám!" Nói xong, lão nguýt Lạc Chi Dương một cái, hai đạo mục quang nom thật hung tợn, hận không được xẻo hai miếng thịt trên người tên tiểu tử này. Lão trong lòng cứ việc bức bối, nhưng vốn chẳng làm gì được hai cái đứa con nít đó, lão bất đắc dĩ đành đi theo hai người vô quán "Tiên Nguyệt".

Tiệm trà này cao chừng ba tầng, mái lợp ngói xanh, cột kèo sơn đỏ, trông ra một dải sông nước gợn gợn khói sóng, tầng lầu thật rộng rãi và thanh nhã. Lúc ấy còn sớm, chưa có khách, trên lầu vắng lặng, ba người ngồi vào bàn ở lầu ba trông ra mặt sông, gọi một bình trà Long Tỉnh sản xuất trước thời Minh, bốn món điểm tâm thượng hạng, tuy phần tinh tế kém hoàng cung, nhưng cũng có một phong vị khác lạ. Lạc Chi Dương cười nói, tay chỉ chỗ vào mấy chỗ trên sông, miệng thuật lại những sự tích phong lưu thú vị, Chu Vi lặng im nghe chuyện, cô mơ mơ màng màng, như mộng như ảo. Chỉ tiếc một nỗi, nếu là nằm mộng, cũng phải có lúc tỉnh giấc, thế nhưng những diễn tiến thực tế đang xảy ra lúc này, cô sợ khó lòng được sống lại. Cô cúi trông bọt nước trong chén trà, bỗng nhiên cảm thấy mình không làm chủ được vận mệnh mình, cô cảm thương cho số kiếp nổi trôi nổi không biết sẽ trôi dạt về đâu.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 3 : Đông Đảo Tam Tôn 2

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://linhphikinh.wordpress.com>

Đang trong cơn u sầu, cô chợt nghe từ trên sóng nước vọng đến một giọng ca trong sáng:

"Lục đại phồn hoa, xuân khứ dã, canh vô tiêu tức. Không trưởng vọng, sơn xuyên hình thẳng, dĩ phi trù tích. Vương Tạ Đường tiền song yển tử, Ô Y hạm khẩu tăng tương thức. Thính dạ thâm, tịch mịch đả cô thành, xuân triều cấp. Tư vãng sự, sầu như chức. Hoài cố quốc, không trần tích. Dẫn hoang yên suy thảo, loạn nha tà nhật. Ngọc thụ ca tàn thu lộ lãnh, yên chi tình phôi hàn cung khắp. Đáo như kim, chích hữu Tương Sơn thanh, Tân Hoài bích!"

Khúc hát này (điệu 'Mãn giang hồng') chỗ trầm chỗ bổng vang vọng trên khắp mặt sông, khi cao, cao tựa mây xuyên đầu núi, lúc thấp, thấp như phát từ cung đàn trầm, liên lạc không ngừng. Dứt khúc ca, dư vận miên man tựa sương mù vẫn vương hẻm núi, mãi chẳng tản đi.

Chu Vi không khỏi kinh ngạc, cô nhìn về phía đó, thấy một con thuyền nhỏ từ đầu sông đang trôi xuôi, đứng đầu thuyền là một tăng nhân trẻ tuổi, thân hình cao lớn, dáng vẻ tuấn tú, tăng bào một màu trắng vờn bay trong gió, nom tựa như mây trôi sương cuộn đang chập chờn che khuất vầng trăng thanh. Chu Vi thầm cao hứng tán thưởng: "Giọng ca hay, phong thái đẹp"

Tiếng ca làm kinh động hai bờ sông, từ bên trong các nhà thuyền tạ, lầu các, nhiều kĩ nữ rủ nhau chạy ra, nhìn xem tăng nhân nọ, đều vẫy tay reo mừng. môi mắt bạch y tăng cũng hiển lộ nét cười, hân liên tục vung vẩy ống tay áo trái để đáp chào bọn họ.

Chu Vi rất ngạc nhiên, hỏi: "Nhà sư đó là ai? Là người xuất gia, tại sao ông ta cùng mấy kĩ nữ kia lại có vẻ thân quen đến thế?" Lạc Chi Dương cười nói: "Ta không quen biết ông sư đó, đã chỉ được nghe nhiều người nói đến. Hân tự xưng 'tình tăng', từng lăn lóc nhiều năm ven sông Tân Hoài này, nghe đồn các ngón cầm kì thư họa của hân đều thuộc hạng tuyệt diệu, cộng thêm dáng vẻ thanh lịch, giọng ca rung động lòng người, bọn danh kĩ ven sông đây không ai không dính điều tiếng với hân."

Chu Vi nghe giải thích xong bỗng phát bực bội, cô nói: "Hân thân ở cửa không, sao có thể qua lại cùng mấy bọn liễu ngô hoa tường cho được? "Tình tăng' nổi gì, hừ, ta thấy phải gọi là 'dâm tăng' mới đúng!"

Ngoài miệng dè bủ, nhưng trong lòng cô cũng không khỏi tiếc thâm: "Tiếc thay cho một thân phong độ nhường ấy, ôi, bàn về giọng hát lời ca, thập thất ca cũng phải nhường hân một bậc!"

Lãnh Huyền đột nhiên hừ một tiếng, nói: "Qua lại với ngay cả liễu ngô hoa tường, chưa hân là dâm tăng, ngồi chính tề trên bực cao của miếu đường, vị tất đã quân tử. Trong thiên 'Xao Hào ca', Lữ Đồng Tân có luận rằng: 'Người tu đạo, là hán tử tiêu sái thực sự, tửu là thân hữu tốt, mặt hoa là bạn bè, tìm chân đạo trong chốn liễu ngô hoa tường, vui hưởng chân đạo chỉ ở chốn ngô liễu tường hoa. Nếu cấm tuyệt tửu sắc, chẳng qua chỉ đạo hạnh hạng thứ ba của đám cao tăng kia, của lũ đại đức nọ, dù vẻ mặt coi thanh cao đạo mạo, nhưng trong lòng chúng tràn ngập điểm đàn, gọi bằng một chữ thì là 'tăng', hai chữ 'hòa thượng', ba chữ 'quý nhạc quan', bốn chữ 'sắc trung ngạ quý'!"

Nghe lão bàn luận, Lạc Chi Dương thích thú, cười hỏi: "Đạo hạnh mà còn phân cao thấp à? Đệ tam lưu thì như thế, vậy đệ nhị lưu sẽ ra sao?"

Lãnh Huyền nói: "Đạo hạnh đệ nhị lưu là, thấy tửu phải uống, gặp sắc thì dâm, dù bị lôi cuốn vào những cám dỗ của thế tục, nhưng thường biết dừng đúng lúc, luôn giữ lương tâm khi gặp tình huống khó lường. Cái đó giống như người qua cầu độc mộc, bên dưới cầu là những sa ngã của sự non dại, sẩy bước chân ắt bị chìm đắm vào trong đó. Hạng nhân vật kiểu đó, khi họ đi trọn đường đạo gian nan, cuối cùng vượt trội hơn hẳn lũ ngụy quân tử, bọn sư hổ mang."

"Còn đệ nhất lưu thì sao?" Lạc Chi Dương lại hỏi.

"Đạo hạnh đệ nhất lưu, uống rượu mà không say sưa, thấy sắc vẫn không lạm dâm, vào được thì ra được, đi đến được thì lui về cũng được, hoà đồng với tất cả, lội nước bùn mà không nhiễm bẩn, trong vòng thế tục không nhiễm bụi trần, cho dù vào chốn ngõ liễu tường hoa, cũng sẽ không đánh mất tấm lòng son sắt vì đạo!"

Lạc Chi Dương cười nói: "Mấy nghị luận này nghe thiệt thú vị, vậy thì, xin hỏi Lãnh, Lãnh tiên sinh, ông sư đó sắp xếp vào hạng nào trong ba cái lưu đó?" Lãnh Huyền cười mà không đáp, nhấp một chút trà, bình thản hỏi: "Các vị hai người uống vậy đủ chưa?" Chu Vi chưa kịp nói gì, Lạc Chi Dương cướp lời: "Còn chưa đủ!" Lãnh Huyền liếc hắt, chẳng có vẻ gì là tức giận, lão thở ra, nói: "Chẳng sao, dù gì, mình không thể đi được nữa rồi!" Lạc Chi Dương hai người đầu mặt ngó nhau, Chu Vi lấy làm lạ: "Sao lại đi không được?"

Lãnh Huyền nhú mày, trầm mặc không đáp.

Lạc Chi Dương nghĩ thầm có chuyện gì khác thường, hắt ngoái trông ra, thấy bạch y tăng, tụ bào khoáng khoáng, dáng đi như nước chảy mây trôi, đang chậm chậm tiến bước về quán "Tiên Nguyệt".

Chu Vi , Lạc Chi Dương nhìn nhau, người nọ có thể thấy nét kinh ngạc trong ánh mắt người kia. Sau một khoảnh khắc lặng yên, bạch y tăng đã lên đến tầng ba, khi nhìn gần, hoà thượng này khá là cao, hơn người bình thường một cái đầu, thân hình cân đối, da dẻ trắng mượt, xem về khuôn mặt, ngũ quan, hình dung tuần tú, coi không giống nam tử, nó như nặn, như vẽ, nhuộm vẽ hoà hoãn mà kiên nghị. Thấy ba người, hắc nữ cười trông tựa hoa nở, như trăng rằm, tầng lầu trà quán này dường như cũng bừng sáng theo lên. Nhạc Chi Dương tuy là nam tử, nhìn nữ cười đó, tự dừng gã không khỏi mặt đỏ bừng, tim rộn rã, gã nhìn trộm vào Chu Vi, thấy cô gái cũng đang chú mục vào nhà sư, có nét mê đắm trong ánh mắt.

Bạch y tăng tiến hai bước tới ngòai tại cái bàn trong góc, cất giọng trong trẻo: "Hầu trà, đem cho một bình Quân Sơn Bích Loa Xuân." Thanh âm thanh thoát, nghe như tiếng châu ngọc chạm nhau.

Chẳng mấy chốc, hầu trà bưng khay trà đặt lên bàn, bạch y tăng về thung dung, tự châm trà ra chén mà uống, mắt không hề nhìn về phía ba người.

Lãnh Huyền lại hơi hơi cau mày, lão giữ tách trà trong tay, không uống, cũng không đặt cái tách xuống.

Chợt ven sông nổi lên một tràng huyền ảo, Lạc Chi Dương tò mò, ghé vào cửa sổ nhìn ra, thấy trên con đường dọc bờ sông, một người đàn ông trung niên đang đi đến, y mặc áo dài nhà nho màu trắng bạc phéch, trên đầu đội mũ đính ngọc trai tuyết bạc, sắc mặt xanh xanh, hơi tái xám, giống như người bệnh, bước chân loạng choạng lão đảo như muốn té ngã.

Đi theo không xa sau lưng y là một đám đông đàn ông lẫn đàn bà, người thì trần trụi trực, rõ ra một anh đồ tể, có kẻ tạp dề ngang eo, tay áo lấm lem dầu mỡ, dáng chừng một ả đầu bếp. Người đi trong đám đông hò reo dức lác, miệng mết thở phì phò vì chạy nhiều, nhưng cho dù họ chạy nhanh đến đâu đi nữa, cũng chẳng theo kịp gã bệnh hoạn áo trắng bạc màu.

Lạc Chi Dương hết sức kì lạ, hẩn chú thần nhìn kỹ, phát hiện mé sau gã đó, ngoài đám đông kia, còn có rất nhiều đồ vật kỳ quái đủ loại, có dao mổ heo, có móc treo thịt, có chảo sắt dùng chiên xào, có thanh cời lò lửa, thấy luôn cả chậu sắt, sạn xào thức ăn, mỏ neo, cuốc xẻng...

Những đồ vật đó thảy như có sức sống, cái thì nhảy tung tăng, cái thì chạy lạch bạch, còn có thứ vừa chạy nhảy, vừa kêu leng keng, bất kể to nhỏ lớn bé thế nào, chúng đều kết dính chùm đi theo bên mình gã áo trắng.

Gã áo trắng bạc màu có vẻ thông dong, đi chợt nhanh chợt chậm, bước ngắn tầm một thước, bước dài đến cả trượng, khi gã đi ngang qua một cửa hiệu thêu thùa, từ bên trong bỗng bay ào ra một vàng kim thêu dày đặc, hết như ong vỡ tổ. Lạc Chi Dương còn đang kinh ngạc, gã áo bạc trắng vung tay một phát, một cái chảo sắt từ dưới gót chân gã vụt tung lên, nghe leng keng leng keng liên hồi bất tận, đầy trời kim thêu bỗng dừng bay biến hết không biết về phương nào. Bà chủ tiệm thêu thùa không biết xảy ra chuyện gì, cài tạm cây kim đang cầm xuống dải lụa trong tay, bà bước ra xem, bà phát hoảng khi chứng kiến cảnh tượng chảo sắt kim thêu đó, đôi chân bà nhũn xuống, làm bà phải bấu tay vịn mà đứng dựa vào khung cửa.

Đám đông đuổi theo gã cũng thấy không ổn, lần lượt ngừng bước, họ đứng xa xa, ngần ngợ quan sát. Gã áo bạc màu kéo theo mình một đồng đồ vật bằng sắt, đi đến gần quán trà “Tiên Nguyệt”, gã ngẩng đầu đọc tiêu ký và bảng hiệu, rồi đưa một tay che miệng, gã ho khan hai tiếng, xong rồi, tay trái vươn ra, gã khua một vòng, nghe đình đình đang đang một loạt, những đồ sắt đang nằm đầy mặt đất bỗng nhảy dựng lên, chúng kết nối lộn xộn vào với nhau thành một quả cầu sắt. Gã áo trắng bạc phơ lơ đãng đưa tay nâng quả cầu sắt lên, giống như ta đưa tay bưng một quả kẹo, rồi gã lão đảo đi vào trà quán.

Trên lầu ba, mọi người chỉ nghe tiếng cọt cọt kẹt, âm thanh của nguyên toà nhà gỗ đang rung chuyển. Chẳng mấy chốc, gã áo trắng bạc màu xuất hiện, gã đưa mắt liếc sơ một vòng, rồi gã thấy quả cầu sắt xuống,

đi đến ngồi vào một cái bàn kê bên, cất cái giọng thiếu hơi: “Hầu trà, cho một chén Lục An Qua Phiến!”

Hầu trà mặt tái mét, rón rén lần theo vách tường đi xuống dưới pha trà. Gã áo trắng bạc vẫn ngồi đấy, thờ hờn hển. Lạc Chi Dương trông thấy vô số món đồ bằng sắt kết hợp lại thành quả cầu, dính nhau không rời, cổ quái không thể tưởng, hấn đâm tò mò, cứ dán chặt mắt vào quả cầu mãi không thôi. Chẳng dè gã áo trắng bạc màu ngoái lại, khi bốn ánh mắt lạnh lẽo chạm vào nhau, Lạc Chi Dương chợt run bắn người, phải cuống quýt cup mi mắt xuống.

Đúng lúc ấy, từ phía sông lại nổi lên một tràng tiếng hò reo kinh hoàng, không ít người rùng rùng đổ xô từ khắp mọi căn nhà ven sông chạy ra xem, họ dồn mắt nhìn, tay chỉ chỏ về cùng một hướng nơi xa. Lạc Chi Dương rảo mắt nhìn vào, hấn kêu ‘ủa’ một tiếng kinh hãi. Chỉ thấy từ nơi xa xa, một chiếc thuyền buồm màu đen, bay lừng lờ cách bên trên mặt nước khoảng vài thước, đang chầm chậm tiến về quán, đầu thuyền có một mụ tay chèo, đuôi thuyền có một gã sào công. cả hai mặt mày tái xanh tái xám đang cùng la hét chói lói, cùng vẫy, cùng quơ loạn tay về phía hai bên bờ sông.

Thuyền bay trên không! Giữa ban ngày ban mặt lại xảy ra một việc quái đản, trong lòng Lạc Chi Dương phát hoảng, nhận thấy chiếc thuyền bay đó tiến vào mỗi lúc một gần. Bỗng nhiên, hấn nhìn ra cái áo diêu bên trong của thuyền bay, thuyền không phải tự thân nó lừng lờ trên không, mà vì bên dưới có một người đang dùng hai tay tận lực nâng cao con thuyền, dưới chân kẻ đó là hai cái cà kheo, mừng tượng như một con cò chân dài, hấn đang sải bước đi vào bờ sông bên này.

Lạc Chi Dương bật cười, nói: “Cái trò này xem hay quá, mình mà có công phu thì cũng làm thử chơi cho biết!”

“Rõ là không biết trời cao đất rộng!” Chu Vi nhẹ lắc đầu, “Người ta làm thì xem thật hay ho, nếu để người vô đó, muốn di chuyển một bước cũng dừng hòng!”

Lạc Chi Dương lấy làm lạ, hỏi cô: “Tại sao vậy?”

“Người xem kỹ mà xem!” Chu Vi chỉ vào chỗ đó trên con sông, “Cà kheo kia là bằng tre cột tạo nên, bỏ xuống nước thế nào cũng nổi dựng lên. Một khi đi cà kheo dưới sông, hai chân chột cao chột thấp, nhất định là sẽ bị xiêu xiêu vẹo vẹo, mà hắn còn vừa đi vừa nâng thuyền, cả thuyền cộng người trên thuyền nặng cũng cỡ hơn ngàn cân, lắc qua lắc lại như con vù, hắn còn phải dẫn cà kheo cho chạm thật sát vào đáy sông, chưa kể nước chảy siết, tạo thêm lực cản vào cà kheo. Cà kheo càng cao, lực cản càng lớn, nếu hắn không có sức mang nặng ngàn cân, dừng hòng nhắc nổi ngay cả một chân!”

“Ngay cả có khí lực cũng không làm nổi!”, Lãnh Huyền chậm rãi nói, “Trò đó cần công phu nội gia thật cao siêu, không có cái xảo kinh hạng nhất đó, đừng mong có thể đạp thẳng cà kheo xuống, chỉ làm cho cây tre cột gãy đôi tức thì!”

Nói đến đây, gã áo trắng bạc màu ngồi kế bên bỗng hừ một tiếng, Lạc Chi Dương đưa mắt nhìn qua, người nọ chỉ mãi uống trà, đến ngay cặp mắt y cũng không trông về phía bên này.

Bộ dạng đi cà kheo coi thật thần kỳ, người nọ sai từng bước dài cỡ một trượng, trong chốc lát đã tới trước mặt quán “Tiên Nguyệt”, hắn đột nhiên dừng bước, nhẹ nhàng đẩy chiếc thuyền đen một đẩy, rồi đặt nó xuống mặt nước. Cặp cà kheo không còn chịu sức nặng của thuyền nữa, đã bị nước đẩy nổi hắn lên trên. Người nọ mượn lực đẩy đó, tung mình lên cao, giữa không trung, hắn xoay chuyển thân mình, nghe ‘kịch’ một tiếng, cà kheo đã được phóng xuống trước trà quán, đâm xuyên qua làn gạch xanh lót sân, cắm vững vàng xuống đáy.

Người nọ cười ‘hì’ một tiếng, rồi cà kheo, nhảy vào trà lâu, y ném hai cây gậy trúc cắm xuống trước quán trà, làm chúng lay động liên hồi.

Lạc Chi Dương nhìn kỹ người vừa tới, thấy hãn tuổi độ tứ tuần, mặt gầy, râu dài, trên mình diện một áo vải hoa màu sắc sỡ, quần áo xộc xệch, trong ánh mắt xảo quyết có đôi nét khôi hài, mới gặp tưởng là một tay mại võ Sơn Đông bán thuốc dạo, quyết chẳng thể tưởng được hãn mới vừa hiển lộ một tuyệt kỹ kinh người.

Người áo hoa đưa mắt liếc một vòng, mỉm miệng cười, nói: "Thi Nam Đình, ông đến khá sớm nhỉ!" Gã áo trắng bạc màu hừ một tiếng, hỏi: "Tại sao chỉ có mỗi mình ông thôi? Dương Phong Lai đâu?"

Người áo hoa cười, đáp: "Bọn ta đánh cuộc với nhau, ta đi theo đường sông, hai chân không được dính tí nước nào, hãn thì đi theo lối mái nhà, cấm không được làm tróc một hòn ngói, xem xem ai đến đây trước. Hiện thời, ta đến trước hãn một bước, xem chừng hãn bệnh cũ tái phát, gặp nơi đây nhà cửa san sát như bát úp, đối với hãn, thật đúng là một tòa mê cung!" Nói đến đây, hãn ngoái trông lại, cười, "Kìa, hãn cũng đã đến rồi kia!"

Mọi người quay ra nhìn, thấy một người áo đen, di chuyển thân mình như rồng, như rắn, đang nhô lên thụp xuống trên những mái nhà bên kia sông, trong tay hãn là hai dải lụa bạch thanh mảnh, chúng như vật sống, kể tục nhau quấn vào gờ mái nhà, vung một cái, kéo một cái, nhoang nhoáng đưa hãn nhảy vượt qua nhiều căn nhà, người bên dưới trông thấy thế, đều hè nhau kinh hãi mà la hét ầm ỹ.

Chỉ trong chớp mắt, người nọ đã đến bờ sông bên kia, nơi đối diện trà lâu. Người áo hoa cười cười: "Đây mới thực là tuyệt đây, để xem hãn qua sông bằng cách nào?" Chỉ thấy dải lụa trong tay trái người nọ quấn vào góc một căn nhà, nó căng ra, đưa y đăng không ra giữa sông, rồi dải lụa đó bay vòng vèo theo sau y, dải lụa bên tay phải đã được y vung ra, không mau không chậm, đã quấn thít ngay vào chiếc thuyền đen mà người áo hoa để

lại đây. Con thuyền hơi đắm xuống, người nọ thân như một con trốt, từ trên thuyền, thừa thế tung mình lên rõ cao, dải lụa trong tay trái y lập tức vung ra, quấn chặt vào hai cái cà kheo cắm trước lầu. Đôi cà kheo bị lực kéo uốn oằn cong xuống, hết như một cánh cung, dải lụa còn căng hơn sợi dây cung, đã 'vù' một tiếng, đem bắn gã áo đen tuốt vào trong lầu.

"Dương Phong Lai!", người áo hoa cười cười, lớn tiếng la mắng, "Thuyền là do ta mang đến, cà kheo cũng là do ta cắm xuống, đâu có thể để cho ông dùng chúng mà tá lực kiêu ngạo mục như thế được? Cái đó là ông lấy lý lẽ ở đâu ra vậy?"

Dương Phong Lai không cao không thấp, có hai hàng râu thưa thớt chừa bát, nghe lão ta nói thế, y trợn mắt, mở miệng mắng ngay: "Minh Đẩu, người còn dám chường mặt ra mà nói, người biểu ta, 'Tiên Nguyệt' là ở kế miếu Phu Tử, ta chạy vòng vòng nơi miếu Phu Tử, đừng nói quán Tiên Nguyệt, đến một cái lầu chó má cũng không thấy. Người lừa ta đi đến miếu Phu Tử, chính người lại tà tà tới đây. Không tính, không tính, vụ cá cược này là không tính!"

Minh Đẩu cười: "Dương Phong Lai, không phải hai năm trước ông đã có đến đây sao? Ai kêu ông không tự mình nhớ lấy đường? Bộ hể ta nói miếu Phu Tử, là nó ở miếu Phu Tử hay sao? Ta lại không phải cha ông, ông nghe theo lời ta làm chi!"

Dương Phong Lai ghen thở, tức giận đến hai mắt trắng dã. Chợt thấy Thi Nam Đình thở dài: "Minh Đẩu, lời ông nói đó là cường từ đoạt lí, ông biết rõ lão Dương vốn hay lạc đường, ông lại chỉ dẫn bậy bạ, đó không phải lường gạt thì là cái gì?" Dương Phong Lai gật đầu lia lịa: "Lão Thi nói thiệt là có lý!"

Minh Đẩu cười, đáp: "Lý lẽ cái gì? Binh bất yếm trá, tướng quân ra trận đánh giặc cũng bày mưu tính kế lường gạt đối phương kia mà! Nói gì thì

nói, ta đến đây trước một bước, Dương Phong Lai, lão chịu cá cược, bây giờ thua, mau đưa vật đặt cược ra đây!"

Dương Phong Lai e hèm hai tiếng, lấy từ trong bọc nơi lồng ngực ra một cái hộp, y định mở nắp, Minh Đẩu đã giật ngay lấy cái hộp, cười to, gọi: "Hầu trà, đem cho ba cái bát Hắc Từ Thố Hào, một bình nước thiết sôi lên đây!"

Hầu trà chứng kiến bản sự của ba người nọ, sớm đã lạc mất hồn phách. Hắn dạ dạ, đem chén và bình nước sôi đến. Minh Đẩu mở toang cái hộp, nhón ra dăm lá trà bỏ vào trong chén, sắc trà xanh nhạt trắng trắng, xem chừng không rõ xuất xứ, chỉ là khi rót nước sôi vào, trong lâu bỗng ngập ngụa một hương lạ, nửa mùi trà, nửa mùi sữa, mà chẳng giống hẳn vào mùi nào, lại có nét tử khí câu hồn đoạt phách.

Thi Nam Đình chăm chú nhìn chén trà, mặt đầy vẻ kinh ngạc: "Trà gì thế này? Bốc mùi ngó bộ kỳ quặc!"

Dương Phong Lai mặt đang đen bỗng đỏ bừng, không nói gì. Minh Đẩu lại cười cười: "Ta biết rồi, trà này có tên là Thần Anh trà! Đó là cái món mà lão Dương đã cướp được từ tay một tên yêu đạo!" Thi Nam Đình lấy làm lạ: "Thần Anh trà? Sao bị gán cho một cái tên như vậy?" .

Minh Đẩu cười "Như cái tên hàm ý, trà này giống như trẻ con, được nuôi sữa mẹ mà lớn lên." Hắn thấy Thi Nam Đình vẫn giữ vẻ nghi hoặc, không khỏi giải thích, "Lão Thi ông là người rất chân phương, không biết đến những hiểm ác của đời. Nói cho rõ, trà này, không biết yêu đạo lấy giống ở đâu, mỗi ngày đều tìm nhiều nhũ mẫu vắt lấy sữa để tưới cây trà, cây trà lớn lên, cho mầm, cho giống mới, lại lấy mầm, giống đó trồng tiếp bằng sữa... lâu ngày mới sản sinh thứ trà hương sắc như thế, tên yêu đạo đó lòng ma dạ quỷ, coi trà này hết như sinh ra từ sữa mẹ, nguyên anh còn hơn trẻ sơ sinh, uống mãi thứ trà đó, lâu ngày có thể đắc đạo thành tiên."

Thi Nam Đình nhìn nhìn vào trà trong chén, nhíu mày hỏi: "Tên yêu đạo đó bây giờ ở đâu?" Minh Đẩu cười, ngoái nhìn Dương Phong Lai, gã này vẻ lơ đãng, nói: "Hắn chẳng thành tiên, mà lại ra ma mất rồi!" Thi Nam Đình hỏi: "Ông đã giết hắn?"

Dương Phong Lai đáp: "Hắn bắt mất nhũ mẫu, làm đứa trẻ thiếu sữa mà chết, gặp đúng lúc ta đi ngang qua, đã tiện tay can thiệp vô một chút!" Thi Nam Đình gật đầu: "Giết là phải!" Gã hầu trà đứng kế bên nghe chuyện giết chóc, y phát sợ tới mức hai bên đùi run rẩy, không đứng vững cho nổi.

Minh Đẩu cười hì hì, nâng chén nhấp một ngụm, khen: "Mùi hương lạ vương vấn, hậu vị không dứt, trà ngon, trà tốt, có lẽ uống xong vài ngụm, Minh mỗ sẽ hóa thành một làn gió, bốc thẳng một lèo đến Nam Thiên môn (ND: Cửa nhà trời - Truyện Tây Du)!" Dương Phong Lai "Phi" một tiếng, bảo: "Người mà có đến được Nam Thiên môn, cũng vẫn chỉ là một con khỉ khô!" Nói xong, lão nâng chén trà, nhấp thử một ngụm, hai mắt nhắm lại, đầu gật gù, chừng như đang tìm hậu vị của trà.

Lạc Chi Dương ghé sát vào tai Chu Vi, thì thầm: "Trà coi bộ ngon ghê ui!" Cô gái hầm hừ lườm hắn, nghiêng răng: "Người mà uống vô một ngụm, ta... ta là suốt đời này không ngó đến người nữa!" Lạc Chi Dương ngạc nhiên: "Tại sao?" Chu Vi ngấm nghĩ, hạ thấp giọng: "Trà ma quỷ của yêu đạo, ai uống vô cũng bị dính một mùi yêu khí!" Lạc Chi Dương nháy cô một cái, cười cười: "Yêu khí cũng chưa chắc, chỉ sợ bị trúng một cổ nhũ xú khí!" Chu Vi bị hắn nói đúng tử, cô vừa then vừa bực, giằng dỗi với hắn: "Người muốn uống thì cứ uống, ta chẳng rồi hơi đi kiểm soát người!"

"Tiểu huynh đệ muốn uống không?" Minh Đẩu đột nhiên thò đầu sang, cười, bảo Lạc Chi Dương, "Có trà ngon thì phải cùng nhau vui thú mà hưởng, mình gặp mặt nhau đây tức là hữu duyên!" Nói xong, lão nhắm vào một chén trà, ngón tay nhẹ nhàng búng một cái, nghe "cách" một tiếng, chén trà liền nhắm hướng Lạc Chi Dương bay đến.

Chén trà lừ lừ bay, giống như nó được một bàn tay vô hình nâng đỡ từ bên dưới, Lạc Chi Dương đang định thò tay ra đón, bỗng hắt nghe Chu Vi quát: "Đừng đụng vào đó!" Nói xong, bàn tay mềm mại của cô vung ra, đầu ngón tay quét vào cạnh chén, làm cái chén Hắc Từ Thố Hào xoay tròn, nước trà trong chén bị kích phát, bắn vọt lên cao hơn một thước, tạo cột nước trong suốt, sắc màu như đào như tuyết.

Chu Vi một chỉ vừa chạm vô cái chén, cô vọt đỏ bừng hai gò má, thân mình chẳng gượng lại được, cô bị đẩy lùi ngay về phía sau, nghe 'rắc rắc' hai tiếng, lưng ghế của cô đã gãy làm đôi. Thế đẩy lùi của cô gái vẫn không gián đoạn, nghe 'rầm' một tiếng, người và ghế đã đâm xâm vào một cái cột tròn, làm nguyên tảng lầu nhẹ rung lắc theo, bụi bặm từ trên rường, trên xà nhà đổ xuống rào rào.

Lãnh Huyền bỗng đưa tay đón, chụp được cái chén đang xoay tròn, lão nhấp một ngụm, đáng lơ đãng, nói: "Đồ kì dị quái xảo, uống vô hồng có mùi vị gì!"

Lạc Chi Dương hoàn hồn, hắt cuống quít nhảy dựng lên, chạy ra đỡ Chu Vi, giọng gấp gáp: "Người không sao chứ?" Chu Vi chu miệng, lắc đầu, cô hít vào một hơi dài, màu đỏ ửng trên má nhạt dần, cô nhỏ giọng nói: "Ta vẫn ổn!" Lạc Chi Dương không hiểu những kỳ diệu vừa xảy ra, hỏi: "Chuyện gì vậy? Cái chén kia bộ nó phát khùng giống ..." Chu Vi nhẹ thở ra, cô ngoái nhìn chăm chú vào Minh Đẩu, đôi môi mím nhẹ.

Minh Đẩu cười nói: "Lãnh công công thân ở hoàng cung, những trò lạ và hiểm ắt chứng kiến đã nhiều, cái tách trà hèn mọn này đương nhiên chẳng lọt vào con mắt sành sỏi của công công. Minh mỗ lưu vong hải ngoại, nghèo rớt mùng tơi, ngoài bộ quần áo rách rưới này, chả có thứ gì khác có thể chứng diện ra. Lãnh công công là đại thiện nhân, thiện nhân làm việc lành, còn mong công công rủ lòng xót thương một con ma nghèo xác xơ như ta mà ban cho ta chút ít vui thú!"

Đứng kế bên, Lạc Chi Dương nghe mà giật mình, theo khẩu khí Minh Đẩu, rõ ràng hẳn biết Lãnh Huyền. Lại nhớ đến câu nói hồi nãy của Lãnh Huyền, hẳn chẳng khỏi lo thầm. Chuyển ánh mắt sang bên bàn Minh Đẩu, trong ba người, Dương Phong Lai đang từng ngậm từng ngậm nhấm nhấp trà; Thi Nam Đình điềm nhiên ngồi thẳng lưng, hai mắt đặt vào nước trà trong cái chén Thổ Hào Tùng Văn, thần sắc mê man, tựa hồ đang lạc vào một thế giới khác ẩn tàng trong chén. Về phần Minh Đẩu, hẳn trước sau vẫn giữ vẻ mặt tươi cười, bộ dạng bất cần đời.

Lạc Chi Dương trong lòng mù mờ, hẳn lại dòm sang nhà sư nọ, thấy y mặt mày hớn hở, mắt sáng như sao, tia nhìn mang vẻ đánh giá từng người hiện diện trên lầu ba, kiểu cách tựa khách nhân đang theo dõi một vở tuồng hát bộ.

Trong bầu không khí vi diệu của trà lâu, bỗng Lãnh Huyền đặt chén trà xuống, thở dài, nói: "Minh Đẩu, bọn mình đã mấy năm rồi chưa gặp lại nhau?" Minh Đẩu cười, đáp: "Không nhiều, không ít, đã mười lăm năm!" Lãnh Huyền gật đầu: "Như vậy, lệnh tôn chết thoát cái cũng đã mười lăm năm rồi"

Mặt Minh Đẩu bỗng toát một vầng tử khí, cái nét cười trong mắt cũng tan biến đi, thay vào là ánh đao phong sắc lẹm, y nhe răng cười, thanh âm chát chúa: "Đúng vậy, còn mười ngày nữa là giỗ kỵ của gia phụ, mọi thứ tế lễ đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ thiếu duy nhất một vật."

Lãnh Huyền hỏi: "Vật gì?" Ánh mắt Minh Đẩu gắn chặt vào đối phương: "Chỉ thiếu mỗi cái đầu của Lãnh công công!"

Lãnh Huyền nhè nhẹ thở dài, hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ: "'Kình Túc công' của lệnh tôn hỏa hầu không tồi, nếu ta nhường ông ấy một chút, người chết ắt là ta thôi. Cái đầu này của Lãnh mỗ, thật ra chẳng đáng mấy tiền, nếu người nghĩ mình có võ công cao hơn lệnh tôn, chớ e ngại, cứ tiện

tay cắt lấy đi, đem làm tế phẩm cũng tốt, đem làm bình tiểu ban đêm cũng xong, toàn là do người liệu dụng!"

Minh Đẩu" Hừ" một tiếng, đang tính trả lời, Dương Phong Lai bỗng đứng phắt dậy, nói to: "Lãnh Huyền, anh ruột của ta là Dương Phong Liễu có phải cũng là do người giết?"

"Đúng thế!" Lãnh Huyền chẳng suy nghĩ gì, buột miệng đáp ngay.

"Đồ chó thiện chết dịch!" Dương Phong Lai đỏ mặt đỏ tía tai, giọng gay gắt, "Thi thể của anh ta bỏ ở đâu?"

Lãnh Huyền thản nhiên nói: "Ta lo vụ giết người, còn xử trí thi thể như thế nào, chẳng phải chuyện của bỉ nhân. Chẳng qua, đối phó loại thích khách này, phần lớn Thánh Thượng ném cho chó ăn, cùng với cái gọi là chết đầu đường, chết xó chợ, chết dưới nương, chết dưới rãnh, vô bụng chó coi như chôn cất bằng quan tài sống rất tốt, lệnh đường huynh táng trong thứ quan tài đó, coi như được mồ yên mả đẹp!"

Dương Phong Lai tức giận đến toàn thân phát run, y chỉ tay vào Lãnh Huyền: "Đồ chó thiện ở đợ! Mi bớt khoái chí đi, bữa nay là ngày tận số của mi đó!"

Lãnh Huyền cười, nói: "Dương tôn chủ khen quá lời, ta một cái thái giám, còn có gì để khoái chí!" Hắn rảo ánh mắt, gật đầu, nói: "Đông Đảo có bốn tôn, ba người đã đến đây, xem chừng Lãnh mỗ bản mặt không nhỏ. Thế nhưng, Vân Hư thân là đảo vương, lại làm con rùa rụt cổ không dám thò đầu ra, thật sự khiến người ta phát rầu, Phi Ảnh Thần Kiếm, chiếu sáng Đông hải, coi vậy cũng chỉ là thứ khoa trương khoác lác."

"Thúi lắm!" Minh Đẩu lui lui, xua tay lia lịa, "Đánh một cái rắm thúi hoắc!" Dương Phong Lai cũng la lớn: "Vân đảo vương không đến, đó là cái hên cho người, người dụng vô kiếm quang của ngài, chết là cái chắc!"

“Thật không?” Lãnh Huyền cười u ám, tay vân vê vào cái cầm dưới nhẫn thín không râu, “Vậy tại sao hắc ở lì mãi tại Đông Đảo, không đến Trung Thổ? A, thật ra ta có nghe nói, ba mươi năm trước, hắc buông lời thề độc, ngày nào mà hắc còn chưa đánh thắng nổi cái người ở phương Tây nọ, là một ngày không rời Linh Ngao đảo nửa bước. Một thoáng đã quá ba mươi năm, theo ta thấy, trọn một đời này, sợ rằng hắc không đi khỏi nổi cái Linh Ngao đảo nọ!”

Ba tôn chủ Đông Đảo cùng biến sắc, Thi Nam Đình từ từ đứng dậy, đưa ánh mắt chiếu vào Lãnh Huyền: “Đông Đảo Thi Nam Đình, xin lĩnh giáo tài nghệ Lãnh công công!” Lãnh Huyền thở dài: “Thi tôn chủ, ta hằng nghe nói ông là một vị quân tử khiêm cung, Lãnh mỗ cả đời tuyệt đối không đả thương những bậc quân tử chân chính, nói thêm nữa, ông cùng ta tuyệt vô cừu oán, vậy khổ sở gì mà cứ nhất định đòi tranh nhau cái sinh tử hơn thua.”

Thi Nam Đình thản nhiên nói: “Tại kì vị, mưu kì chính, bất đắc bất nhĩ ! (Ở vị thế này, làm cho đúng việc, không thể dung người)”

“Tốt lắm!”, Lãnh Huyền gật nhẹ cái đầu, “Nói khá là thẳng thắn!”, rồi lão dòm vào hai tôn chủ kia, “Hai người thì sao, cùng xông lên một lượt hay chơi xa luân chiến?”

Thi Nam Đình còn chưa lên tiếng, Minh Đẩu đã cướp lời: “Chúng ta ba người cùng đến, tất nhiên là cùng nhập cuộc.” Lãnh Huyền nhíu mày: “Chỉ có ba người thôi sao? Trương Thiên Ý đâu, tại sao hắc không đến?”

Ba người nhìn vào nhau, Dương Phong Lai cất cao giọng: “Có ăn nhập gì tới Trương sư diệt đâu?” Lãnh Huyền nói: “Sao lại không ăn nhập? Chuyện ta xuất cung, ngoài hắc, không một ai biết, ngoài hắc ra, còn có ai mà để tâm theo dõi ta? Hắc đã bị ta đánh trúng một đòn ‘Tảo Tuệ công’, e rằng nội thương chưa lành, cho nên đã gọi lũ tôn chủ bọn người tìm đến ta gây chuyện, nếu dựa theo dự định của hắc, cả bốn tôn của Đông Đảo sẽ

toàn quân xuất trận, chỉ tiếc cơ trời không như ý hăn, chỉ tụ tập được có ba thôi! Quy Kính không đến, phần thắng của bọn người bị kém đi mất một nửa!”

“Khoác lác không biết ngượng miệng!” Dương Phong Lai la lớn, “Không có Hoa sư muội, ta vẫn chặt rụng được cái đầu *** bầm của cầu nô nhà người xuống như thường!” Lãnh Huyền gật đầu: “Tốt lắm, trước hết, ta xin lĩnh giáo ‘Long Độn cao chiêu’!”

Lão thò tay vào bọc. rút ra một cái roi ngựa dài ba thước, cán gỗ, roi da, trông chẳng có gì khác biệt các roi thông thường. Chỉ vì môn ‘Tảo Tuệ công’ của lão muốn phát huy uy lực, bó buộc cần một thứ binh khí mềm, lão xuất cung, không tiện mang theo phất trần, thuận tay vớ lấy một cái roi ngựa thay thế.

Lãnh Huyền ngồi ngay ngắn bất động, nói: “Minh Đẩu, trả lại cho người cái chén trà!”

Roi ngựa vung ra, quần lấy cái chén Thố Hào, nghe soạt một tiếng, chén sứ bị một luồng lực đạo mạnh mẽ tống thẳng về phía Minh Đẩu.

Minh Đẩu “Hừ” một tiếng, vươn tay phải tiếp lấy, chén Thố Hào đột nhiên chuyển hướng, nhắm vào Dương Phong Lai. Gã này giương tay áo bên trái lên, từ bên trong vọt ra dải lụa trắng, phất phối quét vào cái chén. Không ngờ cái chén kia bay đến, thế đi cực kỳ mãnh liệt, nó tách dải lụa ra, tiếp tục đập thẳng vào.

Dương Phong Lai nhảy vọt về phía sau, tay áo bên phải mở bung, dải lụa trắng từ trong vọt ra, cuốn vào cái xà nhà, nhắc bổng thân mình Dương Phong Lai lên theo, lập tức cước bên trái y đạp ra, nghe “Phụp” một tiếng, đã đá trúng cái chén sứ, miệng y kêu to: “Đồ chó thiện nô bộc, trà còn chưa uống hết, sao đã vội trả chén về?”

Ngọn cước đó vừa độc, vừa trí trá, mặc dù chén Thổ Hào vẫn còn chứa đầy nội kình của Lãnh Huyền, nó bị đá vỡ nát tan, khiến vô số mảnh sứ bay hỗn loạn như một chùm lông chim bạch vũ, thi nhau nhắm phía Lãnh Huyền tấn công vào.

Lãnh Huyền cũng chẳng ngoái đầu lại, lão quai ngược tay, vung cây roi vẽ lên một đoá tiên hoa, nghe đánh ‘soạt’, tức thì các mảnh sứ đều bị quét sạch mất dạng. Dương Phong Lai hét lớn một tiếng, song cước liên hoàn đá ra, một trận gió theo đôi chân ập đến. Mặt Lãnh Huyền lộ một thoáng khinh thị, lão đưa đầu cây roi chĩa thẳng ra, loạt soạt mỗ tới mỗ lui không sai sảy vào yếu huyệt ‘Côn Luân’ trên mắt cá chân trái của Dương Phong Lai, gã này, thân mình đang lơ lửng treo vào dải lụa quấn nơi xà nhà bên trên, đã vừa quấy vừa xoay, mềm mại di chuyển tới vùng góc chết mé trái của Lãnh Huyền, gã vung chân trái xoay xoáy vào ngang đầu lão thái giám, chỉ muốn đá cho bắn tung bắn toé óc não của lão ra ngoài.

Lãnh Huyền chuyển roi sang tay trái, đầu roi vẽ lên một vòng, hư hư thật thật, lại chỉ nhắm điểm vào huyệt ‘Trùng Dương’ nơi chân trái của ho Dương. Tuy chiêu thức đó của ngọn roi coi giản dị, bình hoà, gã này nhìn ra cái lợi hại bên trong, cú đá vừa đi được nửa đường đã rút về, thân mình gã lại xoay chuyển trong khoảng không, chủ ý tìm góc chết khác. Lãnh Huyền vẫn ngồi thẳng lưng bất động, cây roi trong tay trái lượn lên lượn xuống, đầu roi chăm chăm điểm vào các yếu huyệt “Trùng Dương” ở chân trái, “Côn Luân” bên chân phải của Dương Phong Lai. Gã này xoay chuyển đã hai vòng, đá ra đã hai cước, tất cả đều đứt đoạn giữa đường.

Lạc Chi Dương đứng một bên quan chiến, hần hần như nghệt thở. Mọi cử chỉ của Lãnh Huyền đều diễn ra rõ rõ ràng ràng, trong khi Dương Phong Lai lại xoay xoay xoay xoay như hơn mười cái bóng trong không trung, làm người xem cảm thấy váng đầu hoa mắt. Dương Phong Lai liên tục công hãm, bất ngờ thay, lại không thể buộc lão thái giám đứng dậy, trong lòng gã nổi lên một cảm giác buồn bực khó tả, nhưng thấy Lãnh Huyền chỉ tập

trung phần thân bên trên, hạ bàn lão bị bỏ trống, không phòng bị, gã bèn vung dải lụa từ trong tay áo bên trái ra, nghe ‘soạt’ một tiếng, đã quấn ngay vào ghế của Lãnh Huyền.

Dương Phong Lai rút mạnh dải lụa về, cứ tưởng lão thái giám sẽ sử thiên cân trụ để đối phó, ai ngờ gã vừa huy động dải lụa, cái ghế bỗng nhanh như một tia chớp, bay vọt lên, khiến Dương Phong Lai thất kinh, thầm kêu bất diệp, ý niệm này vừa hiện trong óc, Lãnh Huyền chẳng hề quay đầu, đã quất ngược lên một roi đúng như in vào cái ghế, lập tức làm cho tốc độ bay của nó tăng gấp đôi, ghế này chứa đầy nội kình, nhằm Dương Phong Lai mà ập vào. Gã cuống quít xoay người bay về đằng sau, toàn thân vẽ một vòng cung to rộng, gã cảm giác cái ghế bay vù sát ngang mặt, nghe ‘rầm’ một cái, nó đập mạnh lên bức vách phía sau, bức tường nổ hệt như làm bằng giấy bồi, đã bị phá rách toang một lỗ hổng cực lớn.

Dương Phong Lai kinh tâm động phách, còn chưa kịp hoàn hồn, chợt nghe Minh Đẩu la lớn: “Coi chừng!” , gã ngoái trông lại, kịp thấy Lãnh Huyền không một tiếng động đã tiến vô sát người gã, thì ra cái ghế chỉ là hư chiêu, lão thái giám cũng biết nó sẽ không gây thương tổn gì đến Dương Phong Lai, cho nên lão bám theo sát, định đánh lén một đòn sát thủ.

Dương Phong Lai cuống quít vung tay một cái, gã thả lỏng dải lụa treo bên trên, thân mình chuôi nhanh ra đằng sau. Lãnh Huyền điểm nhẹ đầu mấy ngón chân vào mặt bàn, lão tung mình nhảy lên cao hơn một trượng, thể tiếp cận dĩ nhiên nhanh hơn. Dương Phong Lai xoát xoát đẩy ra năm chưởng, gót chân thì thụp tựa lưỡi răn độc thè ra thụt vào, đã liên hoàn đá ra năm cước. Mười chiêu đó thần tốc sử ra, tưởng chừng đủ ngăn chặn mọi truy kích của tất cả anh hùng thiên hạ, cũng đã buộc lão thái giám tận dụng hết khả năng của mình để lui về mé sau. Lão tạm tránh mũi nhọn tấn công xong, cây roi trong tay đã lại nhẹ nhàng lượn lên, nó sống động tựa một con giun đất, đã ngoằn ngoèo co co đuổi đuổi chui xuyên qua quyền cước của

Dương Phong Lai, đem đầu roi điểm vào chỗ ba phân bên dưới cuống họng gã nọ.

Cây roi này tuy là vật tầm thường, nhưng vào tay lão thái giám, được nạp đầy kinh khí “Tảo Tuệ công”, nó có thể đâm xuyên thủng thân cây, đập nát vụn đá tảng, mạnh mẽ không thua kém bất kỳ khí giới nào. Dương Phong Lai bó buộc phải rút tay trái về, hai ngón trỏ và ngón giữa kẹp lại như cây kéo, gã nhắm chụp vào đầu roi của Lãnh Huyền. Nhưng phàm là cao thủ sử roi, tối kị để roi bị chụp bắt, một khi đầu roi bị khống chế, cây roi sẽ chẳng khác gì rồng bị cắt cụt đuôi, rắn bị chặt đứt đầu.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 3 : Đông Đảo Tam Tôn 3

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://linhphikinh.wordpress.com>

Đường roi đỏ của Lãnh Huyền thế đi đã hết, nếu lão không rút về, đầu roi ắt bị hai ngón tay kia chụp trúng. Chủ ý của Dương Phong Lai nhằm bức bách lão thái giám thu roi, chẳng dè hai đầu ngón tay vừa chụp trúng vào đấy, cây roi khê nhúc nhích, đã bắn ra một cổ nội kinh mãnh liệt, Dương Phong Lai vội vã vận khí chống trả, hai luồng chân khí còn đang xoắn xuýt vào nhau, còn chưa phân thắng bại, tay phải Lãnh Huyền bỗng vùng lên, lão chập hai ngón lại, điểm tới.

Như chớp loé, Dương Phong Lai vụt hiểu ngay, hấn găng gượng lách mình tránh bị điểm vô chỗ yếu hại nơi lồng ngực, chợt cảm giác đầu vai buốt lạnh, một cổ kinh khí đã mãnh liệt ập vào huyệt 'Kiên Tĩnh', cánh tay phải lập tức chết cứng. Tay đó hấn vốn dùng để nắm giữ dải lụa, nhằm treo thân mình giữa không trung, giờ đây bàn tay tuột mất dải lụa, hấn lập tức rơi xuống. Tay chân Dương Phong Lai quơ quào, thân mình hấn còn chưa chạm sàn nhà, tay phải của Lãnh Huyền đã vuốt xuống, hai ngón trở và ngón giữa chập lại, trực chỉ huyệt Mi Tâm mà điểm vào.

Dương Phong Lai một tay bại絮, một tay bị ngọn roi vây khốn, ngón điểm huyệt này, gã căn bản không cách chi ngăn trở, đang trong cơn tuyệt vọng, một luồng lực đạo từ bên cạnh bỗng ập tới, kéo hấn lão đảo tụt nhanh ra sau, chỉ kinh của Lãnh Huyền đánh hụt đối thủ, quét đúng vào một cái

bàn bát giác, nghe chát một tiếng, mặt bàn giống hệt một bìa đậu phụ, đã bị xén gọn đi mất một góc.

Minh Đẩu tay trái buông đồng môn ra, hữu chưởng quét ngay vào Lãnh Huyền. Lão này huy động cây roi trực diện nghênh địch, "ầm" một tiếng, hai luồng lực đạo giao tiếp, làm chén đĩa trong từng lầu đồng loạt nảy tung lên, kêu lanh canh lách cách nghe khá vui tai.

Trận đấu này giữa hai người, khác hẳn hiệp so tài vừa rồi. Hiệp đó, hai đối thủ xoay chuyển, lên lên xuống xuống, vờn nhau như thần ưng săn mồi. Lúc này, hai người đứng xa nhau mà đấu, cây roi khi quét, khi điểm theo những phương hướng quý dị, nội kinh của Lãnh Huyền uyển chuyển thay đổi theo thế roi, chọt đâm xuyên, chọt đánh thẳng, luôn tìm cơ hội đột kích đối phương. Minh Đẩu đứng tại một chỗ, cánh tay trái thật giống như không xương, vòng vèo xoay chuyển tùy theo ý định, có thể đón đỡ tất cả mọi góc, bất kể roi của Lãnh Huyền tấn công vào đâu, y vẫn thung dung đối phó. Hai luồng kinh khí hệt hai con trốt, quây tro bụi tung bay mịt mù khắp tầng lầu.

Qua lại dăm chiêu, Lãnh Huyền giương cao tay trái, lại cặp hai ngón điểm ra. Minh Đẩu bó buộc cập rập giang tay phải, điểm ngón trở vào đối thủ. Không trung vang gọn một tiếng 'sùy', cả hai đồng loạt nhoáng lên, mặt Minh Đẩu bừng bừng một vầng tử khí, chân trái hẫng không đứng vững nổi nữa, nó lệt xệt lui bước một, miết sin sít, để lại trên sàn nhà một rãnh sâu thật rõ nét.

Lãnh Huyền sắc mặt không đổi, cây roi lão múa càng lúc càng nhanh, tạo những tia gió xoăn, tầm vóc thu hẹp lại nhiều. Minh Đẩu chịu áp lực nặng, thầm than khổ: kinh lực Lãnh Huyền nom có vẻ yếu đi, thực ra là nó co lại để tập trung mật độ hơn lên, tạo độ cứng rắn như chất gỗ, chất đá tảng, nhằm dễ dàng đả thương đối thủ. Lúc này "Tảo Tuệ công" như một bức tường đá ép khít vào, khiến "Qua Toàn kinh", "Thao Thiên khí" của

Minh Đẩu dẫu mạnh, xem ra khó có thể ngăn chặn, chưa kể chúng càng không sao ứng phó nổi chỉ lực của lão thái giám.

Lãnh Huyền xuất chỉ không mau không chậm, chính là cứ mỗi chỉ điểm tới, Minh Đẩu từng bước, từng bước bị bức lui về phía sau, hần dần dà lùi sát vào một cái bàn kê cận, mặt đổi màu từ đỏ hồng sang trắng bệch, từng giọt mồ hôi to cỡ hạt đậu từ hai bên màng tang nhỏ giọt rơi xuống

Lão thái giám buông một tiếng cười ngắn, giọng chất chúa, "Minh Đẩu, 'Kình Túc công' của người chừng như chưa luyện xong, 'Qua Toàn kình', 'Thao Thiên khí' còn tầm tạm, cái 'Tích Thủy kình' đó, thiệt hồng đảm khen. Giá mà là lệnh tôn, sẽ không đến nỗi bị quần bách đến thế, còn nếu như Tây Côn Lôn thân chinh tới đây, 'Âm Ma chỉ' này của ta bộ dám so tài cùng cái kiệt xuất của ông ta ư?"

Minh Đẩu hai mắt tròn tròn, thét to một tiếng, ngón trỏ vẽ một vòng rồi điểm tới, trong không gian phát ra tiếng rít trầm trầm vang vang. Rồi Minh Đẩu ngừng lùi, hần đổi hướng tiến về phía trước, từng bước, từng bước một, trong đáy mắt toát ra một tia hắc khí, to tiếng trả lời: "Lương Tiêu vô tín vô nghĩa, hạ tiện điểm nhục, người trong thiên hạ đều muốn trừ bỏ, cho dù võ công hần cao tới đâu, Minh mỗ cũng không để vào mắt."

Lãnh Huyền cười: "Thú quá, người khinh ông ấy, tại sao còn khổ luyện võ công của ông ta? Còn thú hơn nữa, chính là, người cố tập luyện cái võ công điểm nhục đó, mà lại luyện chẳng xong!"

Câu nói vừa dứt, bạch y tăng đứng kế bên đã hi hi ha ha, vỗ tay reo cười.

Minh Đẩu trong lòng tức giận, đang định tìm lời mỉa mai đáp trả, bỗng hần có cảm giác đau râm ran trong ngực. Vừa rồi, lúc hần hùng hổ bước tới mấy bước, kinh mạch đã bị chấn động nặng nề, trong tai hần vừa nghe một tiếng thét lớn, đã thấy cây roi quét xé gió tới một nhát, tạo một luồng kình

khí mãnh liệt hóa giải chướng lực của hắc. Minh Đẩu vội vàng liên tục huy động song chưởng ngăn chặn kinh khí bức nhân đó. Lãnh Huyền thừa dịp, đã chập hai ngón điểm ra một ngọn "Âm Ma chỉ", không chút hình thức, lão đã âm thầm trút vô trong hắc một luồng hàn khí thấu xương. Minh Đẩu liên tục điểm ngón trở, không ngừng đem "Tích Thủy kinh" bắn ra. Cái gọi là kinh khí nhỏ giọt (Tích thủy) này với khả năng xuyên thủng đá, không phải thuộc loại kinh khí rất bén nhọn, nhưng dùng ngón tay điểm liên tục, tuy có phần mềm mại dày đặc, cũng vẫn không đủ sức ngăn chặn kinh khí trên cây roi.

Chỉ nghe liên hồi những tiếng 'soạt soạt' không dứt, chỉ kinh của hai đối thủ hóa giải lẫn nhau.

Lợi dụng lúc Minh Đẩu hít vô một hơi thở, Lãnh Huyền bỗng vung đầu ngón tay nhẹ nhàng điểm ra, phối hợp cùng kinh khí từ cây roi, sự liên hoàn của cả hai tay khiến họ Minh không hiểu, hắc bỗng dừng mất óc phán đoán, chẳng hiểu nổi tại sao trong thời điểm mấu chốt, tốc độ phóng chỉ của Lãnh Huyền vọt tăng nhanh quá sức, giữa lúc sự việc diễn tiến nhanh vội đến thế, hắc căn bản không liệu trước được điều đó, chợt hắc cảm giác lồng ngực ớn lạnh, rồi nửa thân mình bỗng mất hết tri giác.

Thì ra, lúc ban sơ, Lãnh Huyền xuất chỉ chậm chậm, đều là có tính toán sẵn, đợi đến lúc Minh Đẩu quen với nhịp độ phóng chỉ, lão đột nhiên tăng tốc, khiến hắc không kịp đối phó, Minh Đẩu còn chưa kịp hóa giải chỉ kinh của roi, "Tảo Tuệ công" đã lén lút tập kích, khiến hắc chỉ thấy ngực nóng hực lên, toàn thân mình bỗng té nhào, nghe rầm một cái, đã đẩy sụp nghiêng ngửa cái bàn ở phía sau.

Lãnh Huyền bước mau, đến trước Minh Đẩu, cây roi trong tay lão vẽ một vòng tiên hoa không lớn không nhỏ, nhắm đập vào đỉnh đầu Minh Đẩu. Minh Đẩu nửa người tê liệt, mắt thấy roi đập xuống, hắc vội vàng cuộn thân mình lại, tận lực lăn qua một bên, chỉ nghe 'vút' một tiếng, trên đỉnh đầu tưởng chừng chiêm trống đang cùng nhau khua vang. Không biết

chuyện gì đã xảy ra, hắn chỉ lo toàn thân lẫn lộn, chuôi nhanh ra hơn một trượng, rồi nhóm người đứng lên, còn chưa yên chỗ, mặt hắn đã bị một làn gió mạnh tạt ngang qua, da mặt nóng rát, cực kỳ đau đớn.

Minh Đẩu đưa mắt trông, giật mình kinh hãi, thứ vừa tạt ngang mặt chính là một cây đao mổ heo, cây đao nọ đang xoay vù vù như điên như khùng nhằm hướng Lãnh Huyền bay tới. Lão thái giám quơ loạn cây roi, đang đả đấu cùng một lũ những vật bằng sắt gồm một cái búa, một cái chảo, hai cây sạn xào rau. Lão một roi đập tan nát cái chảo gang, chẳng dè, những mảnh sắt của chảo vừa rơi xuống đất, chúng đã hè nhau nhảy dựng lên, tấn công loạn đả vào lão.

Minh Đẩu vừa mừng vừa sợ, ngoái trông lại, hắn thấy Thi Nam Đình đứng ở bên cạnh cái bàn, hai tay múa loạn, mười ngón tay chọt co chọt duỗi, hết như một người làm trò giật dây múa rối, lão đem một đồng thiết khí ném vung ném vút ra. Những vật dụng bằng sắt bên mình hắn liên tục bay ra, quả cầu bằng sắt đang bị bóc dần đi từng lớp một.

Trên đường tới đây, Thi Nam Đình thu nhặt nhiều món đồ bằng sắt, tạo cho mình một kho vũ khí nho nhỏ. Nhìn thấy Minh Đẩu lạc bại, hắn đã ra tay tương trợ. Môn "Bắc Cực Thiên Từ công" của hắn có thể đem kình khí chuyển vào vật dụng bằng sắt của thiên hạ mà hắn đã góp nhặt, biến chúng thành những món ám khí tuyệt diệu. Chứng kiến lợi hại của cây roi trong tay Lãnh Huyền, đầu tiên, hắn phóng ra một cái chảo gang to để trấn áp đường roi, tiếp theo sau là một cái búa, một cái kềm thợ rèn, một cái cuốc, một cái xẻng của thợ trồng hoa, kể đó là hàng trăm kim khâu lấy từ cửa hiệu khâu thùa... các món này, nhỏ lớn không đồng đều, cân lượng nặng nhẹ khác nhau, cái lớn che giấu cái nhỏ, món nhẹ dẫn đường cho món nặng, hết như hắn đang điều khiển một bầy chim, một bầy nhặng đan lưới nhốt chặt chẽ Lãnh Huyền vào trong.

Nếu là một người khác, tất sẽ bị luống cuống tay chân, nhưng phải biết, ngón 'Tảo Tuệ công' của Lãnh Huyền thế gian chưa từng có, cây roi của lão

được phổ kinh khí đó vào sẽ vận dụng tựa một lá chắn kiên cố, bất kể cung cứng, nổ mạnh đến đâu nó đều đủ sức ngăn chặn. Lúc này, lão hô hấp chậm rãi, cây roi khi nhanh khi chậm, nó vẽ lên những vòng tiên hoa lúc nhỏ lúc lớn, đưa đẩy, dẫn dắt cho những đồ vật bằng sắt va chạm vào nhau, phát ra những tiếng loảng xoảng, tạo nhiều đốm lửa bắn tung tóe rải rác khắp chốn.

Những cú va chạm vào nhau đó làm triệt tiêu kinh lực mà Thi Nam Đình phả vào, khiến một trời đầy mảnh vụn sắt thép lần lượt ào ạt rơi rụng vào bên trong vùng tiên hoa của Lãnh Huyền. Lão thái giám đột nhiên quát to một tiếng, roi trong tay phải tiếp tục chống chọi với đồ vật bằng sắt, hai ngón trỏ và ngón giữa bên tay trái điểm thẳng ra đằng trước.

Thi Nam Đình kiên nhẫn chỉ lực của lão, y vội vã hút lên và quăng một cái chậu sắt ra hòng che chắn thân mình, chậu sắt trúng chỉ lực, rơi đánh xoảng một cái xuống đất, rồi lăn long lóc đến góc tường.

Lãnh Huyền được thế, như đang sử dụng một cái nỏ liên châu, lão liên tục điểm ồ ạt tới. Thi Nam Đình phải liên miên quăng đồ sắt ra ngăn cản, bỗng nhiên tay y chụp vớt vào quăng không, thì ra, tất cả các món đồ sắt y đem đến đều đã bị y dùng hết sạch.

Lãnh Huyền cười ha hả, lão lại vung tay điểm đến, Thi Nam Đình không cách nào khác hơn là cắn răng tổng ra một chương. Đó là môn 'Chỉ Nam quyền' gia truyền, khi sử ra, kinh lực toàn thân được tụ vào một điểm nhỏ, thừa sức đập vỡ bia, nát đá, không gì mạnh bằng.

Lúc quyền phong không một tiếng động chạm vào chỉ kinh, Thi Nam Đình chẳng khỏi bị đẩy lui về phía sau một bước, Lãnh Huyền thừa thắng, từng bước tiến lên, lão vung chỉ điểm tới nữa, Thi Nam Đình lại tung chương chống đỡ, lại bị đẩy lui. Phút chốc, y đỡ được ba ngón chỉ, thối lui ba bước, mặt mày đỏ ửng.

Minh Đẩu biết y luyện công bất cần, thân mang cố tật, khi đỡ xong ba chỉ này, e rằng đã lãnh nội thương, hắt lập tức hươi song chưởng một vòng, mé trái là 'Thao Thiên khí', mé phải xuất 'Qua Toàn kinh', một chưởng tấn công vào Lãnh Huyền, một chưởng vòng vô bên trong, quây tung lên một đồng thiết khí.

Lãnh Huyền bỏ mặc thiết khí, vung roi phản kích, đám thiết khí không bị roi chế ngự nữa, chúng ào ào rơi xuống. Thi Nam Đình gấp díp, y huơ hai tay gom lấy, thiết khí bỗng ngừng rơi, đồng loạt nhảy dựng lên, thi nhau nhắm Lãnh Huyền mà quần thảo. Dương Phong Lai đang quan chiến, lúc đầu, hắt còn ngại mang tiếng, không tiện ra tay vây công, nhưng khi hắt thấy hai người liên thủ, cũng liền vất bỏ mọi cố kị, hắt điều khiển hai dải lụa chọt cao chọt thấp, rình quần vào hai chân Lãnh Huyền.

Lãnh Huyền ba mặt thụ địch, lão nẩy sinh hào hứng, lớn tiếng la lên: "Phải vậy chứ! Nãy giờ đứng đực mặt ra đó làm giống gì vậy?" Thân pháp lão đột nhiên chuyển biến nhanh hắt lên, một bóng màu xanh vù vù di chuyển qua lại trong vùng dải lụa, thiết khí, chưởng kinh, tới tới, lui lui, hết một bóng ma, lão xuất thủ như vũ bão, một mình chống ba mà chẳng hề kém vế.

Đông Đảo ba người càng đấu càng sợ, họ cùng một ý nghĩ, chẳng trách cha, anh họ đều mất mạng vào tay lão, một thân võ công của lão thái giám làm lão giống như người nhà trời huyền thoại, giả dụ đảo vương Vân Hư mà thân hành đến đây, cũng chưa chắc nắm phần thắng. Chu Nguyên Chương có một nhân vật như thế bên mình, chẳng trách bị vô số thích khách mưu toan ám sát, họ Chu vẫn cứ yên ổn, không việc gì.

Lại đấu hơn mười hiệp nữa, khước mắt Minh Đẩu rảo một vòng, thấy tên trà bảo người mềm như bún, đang nằm mẹp ở một xó, còn bạch y tăng ngồi ngay ngắn, bất động, nét mặt cười cười, y vững thân trong vùng kinh khí mà vẫn cứ thản nhiên, bình an vô sự.

Minh Đẩu trong lòng phát rét, hăn moi óc mãi mà vẫn không sao đoán được lai lịch gã hoà thượng. Hăn có ý thử, vờ vô ý phát lạc hướng một làn chưởng phong về phía nhà sư, nhưng chưởng kinh đó tựa như vung cát xuống biển, vừa đến gần hòa thượng đã mất tăm mất tích.

Minh Đẩu trong lòng bức rức, hăn lại rảo mắt lần nữa, thấy nơi cửa sổ nọ là một đôi thiếu niên đang nép mình vào đấy, gã áo vàng thấp người hơn đang che chắn đằng trước gã kia, trường kiếm của gã gác ngang ngực, đôi mắt chăm chú vào trận chiến bên này.

Minh Đẩu trong lòng máy động, hăn nghĩ thầm, hai đứa đó vốn ngồi cùng bàn với Lãnh Huyền, ắt là đồng đảng của lão, võ công lão yêm cầu cực cao, 'Âm Ma chỉ' lại khó đối phó, hôm nay muốn giết lão, e rằng ba tôn chủ Đông Đảo cũng khó toàn mạng.

Hăn bản tính xảo trá, ý nghĩ vừa chợt đến, tả chưởng của hăn đã khua một vòng, gom hơn mười mẫu sắt vụn, kim thêu, bao bọc hết trong một trận gió, nhắm hướng hai thiếu niên vung tới.

Âm khí còn chưa vào gần, hoàng y thiếu niên vung gươm chém ra, ánh kiếm loe lóe nhiều điểm tinh quang, nghe kính coong liên tục, những mẫu sắt, kim thêu đều đã bị gạt ra.

Mặt Minh Đẩu biến sắc, lão nhủ thầm: "Cái đó chẳng phải 'Dịch Tinh kiếm' à? Tiểu nha đầu này chính xác là truyền nhân của Tịch Ứng Chân". Trong lúc hăn còn đang nghĩ ngợi, Dương Phong Lai cũng nắm được ý đồ của hăn, tên này thân mình mềm dẻo như bún, đã rời vòng chiến, tung hai dải lụa xoát xoát xoát quét vào Chu Vi cùng Lạc Chi Dương.

Chu Vi kiếm pháp tuy diệu, nhưng vì thiếu kém nội lực, cô tuy tạm thời đánh rơi được âm khí, cánh tay đã bị vừa tê, vừa nhức, bây giờ chợt thấy dải lụa xoắn vào, cô đành phải nghiêng rằng vung kiếm ra đỡ, chẳng dè dải lụa nọ như một vật sống, cô thấy nó xông vô mé trái, mũi kiếm còn chưa

điểm ra đến nơi, bất chợt nó đã chuyển cái đầu qua bên phải. Chu Vi cố tay căng thẳng, đã bị dải lụa cuốn chặt lấy, cô chỉ cảm giác một luồng kinh lực ào ạt tấp vô, làm hạ bần cô yếu đi, cô ngã đổ về phía trước, cùng lúc trong tai nghe Lạc Chi Dương kêu rên thảm thiết, cô rảo mắt trông qua, vừa kịp thấy tiểu tử kia bị lụa cuốn cổ, hai mắt trắng dã, đầu lưỡi thè ra.

Chu Vi trong lòng khẩn trương, cô đưa tay chụp vào dải lụa nọ, nhưng Dương Phong Lai vô cùng lợi hại, y nhẹ nhàng vận kinh, đã tách rời hai người ra, Chu Vi quá sức kinh hãi, cô buột miệng kêu lên: "Lãnh công công!" Nghe tiếng kêu thánh thót êm ái, ai nấy đều kinh ngạc, Dương Phong Lai giễu cợt: "Oắt con ... hóa ra một ả ..." Lời đùa cợt chưa dứt câu, một luồng kinh khí sắc nhọn từ làn roi của Lãnh Huyền đã cuộn cuộn quét tới, cắt ngang tiếng cười to của Dương Phong Lai, gã này vừa nhẹ nhàng tránh ra, thì chỉ phong từ hai ngón tay lão thái giám sắc như gươm, đã cắt xoẹt vào hai dải lụa, làm chúng đứt ngang. Lạc Chi Dương té phịch, ngã ngội dập mông xuống đất.

Lãnh Huyền bện xoay trở để cứu người, mé sau lão bị bỏ trống, hai kẻ đối địch đều là cao thủ đương thời, làm sao lại không thấy sơ hở đó. Thi Nam Đình không muốn thừa nước đục thả câu, y thoáng chần chừ một chút, Minh Đẩu trái lại đã tung chưởng ra quấy vào đồng mảnh vụn sắc nhọn, hốt chúng lên, thúc đẩy chúng chụp vào sau lưng Lãnh Huyền.

Lão thái giám gặp nguy không loạn, lão cật lực vận mình thật nhanh, quét ngược cây roi về, loảng xoảng đánh rơi đồng sắt vụn, cùng lúc, lão đưa một làn chỉ phong lướt xuyên qua chưởng kinh, nhắm điểm vào bụng dưới của Minh Đẩu.

Minh Đẩu không dám tấn công sát nút, hẩn thả người, nhẹ nhàng nhảy nhanh ra đằng sau., trà lâu đột nhiên im ắng hẳn lại, chỉ còn nghe tiếng thở phì phò của bốn kẻ đang đánh nhau.

Trên sàn nhà bỗng hiện ra một đốm máu tươi, trong khi đầu ngón tay của Lãnh Huyền có chút run rẩy. Đứng sau lưng lão, Chu Vi trông thấy thật rõ ràng một vết đỏ thẫm trên vai trái của lão đang loang rộng ra, ý nghĩ bỗng hiện ra trong đầu cô: “Hồng to, Lãnh công công trúng thương rồi!”

“Lão yêm cầu!” Minh Đẩu buông một tiếng cười lạnh, “Kiểu này, người bữa nay khó tránh thoát công đạo!”

Lãnh Huyền mặt chẳng đổi sắc, vung vẩy ống tay áo, bình thản nói: “Ba đánh một là công đạo, tấn công, lôi kéo người vô can vào cuộc cũng là công đạo, cái công đạo của Đông Đảo thì ra là vậy, Lãnh mỗi thực sự nể sợ nó quá xá chừng!”

Đông Đảo ba người nghe câu này, thấy đều thấy nóng mặt. Cùng lúc, chợt có tiếng cười ha hả rõ to, cả ba cùng đưa mắt trông sang, kẻ đang cười lại là gã hòa thượng kia. Dương Phong Lai giận đến phát khùng, ngoác miệng ra chửi: “Đồ lừa trọc, mi cười cái giống gì?”

Bạch y tăng nhắc chén trà lên, cười nhàn hạ, đáp: “Cười giống gì? Dương nhiên là cười người. Túc hạ hỏi như vậy, chẳng lẽ túc hạ không phải là người à?”

Dương Phong Lai giận dữ, lớn tiếng chửi mắng: “Xú trọc lự, tao là cha người!”. Bạch y tăng vẫn cười “Cái đó lại càng không đúng, ta là lừa trọc, người là cha, chả phải người cũng là lừa sao? Hừ, ta trông bộ dạng người lông lá dài thòng, hồng tính là lừa trọc được, trái lại, đích thực một con lừa nhỏ, ha ha, một con lừa, một con lừa ... chỉ có hơi đen đúa chút xíu!”

Dương Phong Lai tức giận đến hai mắt đỏ lửa, y đang muốn ra tay giáo huấn, Minh Đẩu khoát tay cản y, trầm giọng nói: “Đừng dính chuyện tầm phào nữa, việc chính quan trọng hơn!”

Dương Phong Lai trông thần sắc của hắn, biết hắn có lý, y lập tức nén cơn giận xuống, vung dải lụa lên, cuồn cuộn nhắm vào Lãnh Huyền. Minh

Đấu cũng đồng lúc ra tay, xoát xoát xoát tung ra liên tiếp sáu chưởng, Thi Nam Đình cũng bước tới một bước, hươ tay quấy, hốt đồ sắt vụn từ dưới đất đánh vô lão.

Ba người cầm đầu xông vào, thế công lại càng thêm mãnh liệt, Lãnh Huyền thứ nhất phải lo ngăn chặn phía trước, thứ nhì bảo vệ hai người mé sau, qua lại dăm chiêu nữa, một khối sắt vỡ vụn miết sát vào bên người lão, kéo theo một dây máu. Chu Vi ngó thấy, cô giật mình, vội lớn tiếng hô: “Lãnh công công!”. Cô vừa vung gươm ra, Minh Đấu đã đẩy ra một chưởng thẳng vào cô, Chu Vi chỉ cảm giác một cỗ kinh lực nặng nề đổ ập vào mình, khí huyết trong toàn thân nhộn nhạo, chẳng dẫn được, cô rú to lên một tiếng rú thánh thót. Lãnh Huyền nghe thấy, lão quai ngược tay điểm ra, hàn phong cuộn cuộn trào đến, đánh tan kinh lực trong ngọn chưởng của Minh Đấu. Cùng lúc, Thi Nam Đình hét to một tiếng: “Trúng!”, một vòi máu đã bắn tung ra từ nửa thân mình bên trái của Lãnh Huyền. Đồng thời, lóa trắng lên một nhoáng, một dải lụa đã quấn thít ngay vào chân trái của lão.

Dương Phong Lai vẩy một cái thành công, y không khỏi đắc ý, to miệng kêu một tiếng hoan hô. Lãnh Huyền thượng bàn chống chọi ba tôn, hạ bàn lại bị dải lụa cuốn lấy, do đó, liên tiếp trúng thương, chẳng quá ba chiêu, lão đã thấy đầu vầng, mắt hoa, toàn thân bắt đầu run rẩy. Chu Vi cũng nhìn ra tình thế bất diệu đó, cô muốn vung kiếm tiến ra trợ giúp lão, nhưng lại sợ khéo quá hóa vụng, làm cho Lãnh Huyền bị phân tâm nhiều hơn lên.

Đang lúc cô cực kỳ bối rối, bỗng tai cô nghe Lãnh Huyền gọi thật lớn tiếng: “Vương tử Tiết Thiện !”

Chu Vi không hiểu ý định của lão, cô đang còn ngần ngại, nhưng sau một thoáng yên lặng, có tiếng người hi hi cười, nói: “Lãnh công công, người gọi ai?” Chu Vi rảo mắt nhìn lại, câu nói đó là của gã Bạch y tăng.

Lãnh Huyền la lớn: “Tiết Thiện, là ta gọi nhà ngươi!”

Bạch y tăng cười cười: “Tiết Thiện chết đã lâu, người còn kêu gọi hẩn làm gì?” Lãnh Huyền “Phì” một tiếng, đáp: “Người mà phải chết, cũng đã sớm chết từ khuya rồi, thế cái đầu trọc bóng nhảy đó, người tính để lừa gạt ai vậy?”

Bạch y tăng cười ha hả, lớn tiếng trả lời: “Lãnh Huyền a Lãnh Huyền, người thật sự tuyệt vọng lắm đa, đang tìm đủ mọi cách, nhưng nhà người vong ân bạc nghĩa, chẳng lẽ còn dám mở miệng cầu xin ta cứu người, liệu còn có thể nào được thế ư?”

Lãnh Huyền lạnh lùng bảo: “Ta chết thì cũng dễ thôi, nhưng cái món đồ vật nọ coi như chìm sâu đáy biển theo ta, người đừng hòng có được nó!”

Bạch y tăng cười cười: “Người có biết tại sao ta có mặt ở đây không?”

Lãnh Huyền cười nhạt: “Chẳng phải người vì ‘Nguyên Đế di bảo’ mà tìm đến đây sao? Người mà còn cứ ngồi yên không xuất thủ, ta lập tức đưa nó cho ba tôn chủ Đông Đảo!”

“Nguyên Đế di bảo!”, mặt cả Đông Đảo ba tôn đều biến sắc, sáu con mắt dán chặt lên người Bạch y tăng.

Bạch y tăng ngần ngừ một chút, y đứng dậy, cười nói: “Lãnh công công, chịu người lợi hại!”, rồi y vung ống tay áo, nhẹ nhàng đánh ra một chưởng, miệng cười cười, ”Mời Minh tôn chủ!”

Hắn ung dung thanh thản, mồm miệng ăn nói tân kỳ, nhưng Minh Đẩu lại cảm giác một cỗ đại lực như núi băng sụp đổ đang rùng rùng ập đến, làm gã này mất hồn mất vía, kinh hãi đáp trả một chưởng, bất giác đôi bàn tay nóng rẫy, trái tim gần như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, huých huých thối lui hai bước, gã lạc giọng la lớn: “Đại Kim Cương thần lực!”

Hai tôn chủ kia cũng biến sắc, họ lần lượt dừng tay, lui ra. Thi Nam Đình nhướng mày, lớn giọng

hỏi: "Đại sư xưng hô cùng Uyên đầu ra sao?"

Bạch y tăng cười, đáp: "Ngài là gia sư!"

Thi Nam Đình lập tức lộ vẻ kính trọng y, lão gật đầu, hỏi tiếp: "Đại sư đích thực truyền nhân của Kim Cương Môn, dám hỏi quý đạo hiệu là gì?"

Bạch y tăng mỉm cười, nói: "Xung..."

Mọi người ngó y, chờ y nói tiếp từ thứ hai, chẳng ngờ, Bạch y tăng nói xong từ "Xung", y không thêm gì nữa. Thi Nam Đình ngơ ngác, ngập ngừng rồi hỏi tiếp: "Uyen đầu đà có đạo hiệu là một chữ 'Uyen', vậy pháp danh của đại sư chẳng lẽ là 'Xung'?"

Bạch y tăng vui vẻ đáp: "Không sai!"

Thi Nam Đình nói: "Thì ra là Xung đại sư, tức hạ vốn truyền nhân của Kim Cương Môn, có sao lại trở Trụ vi ngược?"

Xung đại sư cười cười: "Ai là Trụ, ai vi ngược, tạm không nói đến, đường đường Đông Đảo ba tôn, xúm nhau vây đánh một tay thái giám, chuyện này loan truyền ra ngoài giang hồ đi, nhất định là khó xử lắm đa!"

Dương Phong Lai cả giận nói: "Nói vậy, người muốn can thiệp vô?"

Xung đại sư cười "Không dám can thiệp đâu, chỉ là, ta với Lãnh công công cũng có một món nợ cũ cần giải quyết, lại bị ba vị dành lấy hân trước!"

Dương Phong Lai trợn mắt, đang định chửi bới, Minh Đẩu đã nhìn y, xua xua tay, rồi nói: "Xung đại sư, đại sư nếu muốn đòi nợ cũ, vậy xin mời cứ đòi trước!"

Qua ánh mắt hân, Dương Phong Lai hiểu ngay, cả thái giám lẫn hòa thượng nợ đều là kinh địch, kẻ sách trước mắt, hãy cứ để cho bọn họ đánh

nhau một hồi đã, lưỡng bại câu thương, sau đó mình thung dung ra tay, tất nhiên sẽ toàn thắng.

Xung đại sư cười cười, nói: "Minh tôn chủ, cái mưu kế 'Biện Trang đánh cọp', bình thường có lẽ đắc dụng, hôm nay lại không xài được, món nợ cũ đó ta sẽ từ từ mà tính, lại không tiện bị người ngoài dòm ngó, ba vị tôn chủ nếu có chút thành ý, xin chớ ngại mà lui ra thật xa ra chỗ khác, đợi khi ta cùng Lãnh công công giải quyết xong, ba vị lại trở về đây, các vị tính sao?"

Minh Đấu sắc mặt âm trầm, lạnh lùng không nói, Dương Phong Lai thẳng ruột ngựa, y la lối: "Nói nghe tức cười quá, bọn ta rời khỏi đây rồi, tụi bay cụp đuôi mà chạy, thì làm sao đây?"

Xung đại sư thở dài "Nói vậy, chả có cách nào khác!"

Nói xong bình bình một quyền, hần nhắm đánh vào Minh Đấu.

Minh Đấu còn chưa xuất chiêu, chẳng dè Xung đại sư quyền đi chưa hết, đã vụt biến thành chưởng, nhẹ nhàng quét vào Dương Phong Lai.

Dương Phong Lai lách mình tránh ra xa, vung dải lụa tấn công vào cổ họng Xung đại sư.

Xung đại sư buông một tiếng cười, tiện tay vung ra, chụp dải lụa vào bàn tay. Dương Phong Lai thất kinh, y vận sức đoạt lại, không ngờ một luồng kinh khí truyền theo từ dải lụa, đã đột nhập, đả kích vào chân khí hộ thể của y, khiến nó như năm tuyết bị thủy vô lửa, lập tức tan biến. Cặp mắt Dương Phong Lai bỗng căng cứng, đỏ ngầu, thân mình rún rẩy không thôi, chợt nghe Trùng đại sư buông một tràng cười dài, toàn thân hần di chuyển một bước quỷ dị, tay lay động dải lụa, lòng bàn tay Dương Phong Lai đau nhói, thân mình y ngã nghiêng, lão đảo tông vào Thi Nam Đình.

Thi Nam Đình dang tay ra chặn, chợt lão cảm giác lồng ngực nóng hực, khí huyết nhộn nhạo.

Dù sao, Dương Phong Lai cũng là tôn chủ của một thời, tiếng tăm tạo được không phải ngẫu nhiên mà có, giữa không trung, y vung dải lụa lên quần vào cái xà nhà, tay trái buông bỏ dải lụa cho Xung đại sư đoạt lấy, thân mình vừa chuyển, y liên tục từ bảy phương vị khác nhau, đá vun vút ra bất cứ.

Nét cười cợt trên mặt Xung đại sư không thay đổi, hắc huy động toàn thân xuất chiêu, tay áo nhẹ nhàng thanh thoát, tựa một vầng mây nổi đang dả kích kích liệt vào một tòa núi.

Trong tiếng phách phách không dứt, cước của Dương Phong Lai đá trúng tay hòa thượng, y cảm giác đang đá vào một cái cọc sắt, xương đùi đau đớn tựa hồ muốn gãy nát, y vừa định bay lùi ra sau, đã thấy một dải lụa quăng tới ngay mặt, dải lụa chất chứa kinh khí của Xung đại sư, tựa hồ một cây cương tiên, quật ngược vào Dương Phong Lai. Gã này dù thân pháp như gió, cũng đã nó bị quần cho mà xoay như chong chóng.

Hai tôn chủ kia đưa mắt nhìn nhau, cùng song song ra tay. Tay phải Thi Nam Đình đẩy một cái, đầy trời mảnh sắt bay tung như ong vỡ tổ, Minh Đẩu tiến tới một bước, vận kinh "Thao Thiên khí" phổ vào chúng, rồi nhắm vào đám mảnh sắt đó vỗ một chiêu, làm tăng thể đi của chúng lên gấp bội, nhanh như chớp giật.

Xung đại sư buông dải lụa xuống, hoa tay vung quyền, phát một trận cuồng phong, mảnh sắt vừa bị văng ra, bỗng dừng quay ngược lại, một nhóm vây đại sư vào giữa, một nhóm tấn công vào Lãnh Huyền.

Nếu Lãnh Huyền không thụ thương, sức lão hợp cùng Xung đại sư, chuyện đả bại ba tôn không phải khó, nhưng lão liên tiếp trúng trọng thương, không ngừng bị mất máu, vào tuổi của lão, thất huyết khiến khí lực

suy dần, càng đấu lâu dài, càng lạc hạ phong, còn may lão được Xung đại sư giúp đỡ cho một tay, thỉnh thoảng ngăn chặn ám khí hộ. Xem tình hình này, hai bên đều vẫn chưa rõ thắng bại.

Qua lại thêm vài chiêu nữa, Lãnh Huyền này giờ vẫn quan tâm hai đứa nhỏ, khoe mắt vừa quét ra sau, trong lòng lão trầm hấn xuống, chỉ thấy chỗ bên cửa sổ trống huếch trống hoác, Lạc Chi Dương và Chu Vi không biết đã biến đi đâu. Lão thái giám vừa sợ vừa bức, lão ra sức nhảy dựng về phía sau, thò tay vô bọc, lấy ra một bó lụa dùng chếp chữ, mặt trên thấp thoáng nét mực, giống như có rất nhiều chữ viết.

"Tiết Thiện!", Lãnh Huyền lớn tiếng kêu, "Đây là tấm lụa vẽ bản đồ chỗ giấu bảo vật, tặng cho người!"

Một tay vung lên, bó lụa được phổ 'Tảo Tuệ công' đã phơi phơi nhẹ nhàng bay về phía hòa thượng.

Theo bản năng, Xung đại sư đưa tay đón lấy, còn chưa kịp mở ra xem, hấn cảm giác áp lực vụt tăng mạnh, mãnh sắt, cương châm, dải lụa, chưởng lực ... tất cả như một tập thể kinh nhân đồng lúc đổ ập vào người. Xung đại sư không dám lơ là, hấn toàn lực xuất quyền, song phương lấy mạnh chống mạnh, cuồng phong nổi lên trên toàn thể từng lầu, vụn gỗ bay tán loạn, khiến tòa trà lâu bị lung lay một trận.

Lãnh Huyền thừa cơ, rút khỏi trận đấu, nhẹ nhàng một cú nhảy, lão đã tung mình xuyên qua cửa sổ, vút ra ngoài. Bốn người kia thấy thế, mừng rỡ cảm giác bị mắc mưu, nhưng 'Nguyên Đế di bảo' thực tình quá sức hấp dẫn, theo kiểu cách Xung đại sư, nói không chừng đó là bản đồ chỉ chỗ giấu bảo vật, lũ Đông Đảo ba người quên bém hết cả thù hận giết cha, giết anh ... họ quán sát vào hòa thượng không thôi.

Song phương đấu đá kịch liệt hơn mười hiệp nữa, Xung đại sư đột nhiên nhảy lùi ra, cả tiếng kêu:

"Khoan đã!"

Một tay khoát lên, y mở tấm lụa bạch từ trong bó ra, "Bọn người xem xem, đây là cái gì?"

Ba người sáu con mắt chăm chú trông vào, tấm lụa bạch đó đơn giản chẳng phải bản đồ gì cả, đích thực một khăn tay trên vẽ thủy mặc núi non sông nước.

Minh Đẩu trong óc biết đã trúng kế, hăn la lớn: "Lão yêm cầu, đồ vô sỉ!"

Khi hăn thò được cái đầu ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy, bên dưới lầu, một rừng người nháo nhác, chẳng còn thấy bóng dáng Lãnh Huyền đâu nữa.

--- Hết chương ba ---

.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 4 : Linh Đạo Thạch Ngư

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://linhphikinh.wordpress.com>

Về phần Lạc Chi Dương, hẳn bị dải lụa quấn vào, hầu như nghẹt thở gần táng mạng, cũng may Dương Phong Lai hành xử hãy còn chính trực, y không muốn lạm sát người vô tội khi tình thế chưa rõ rệt, bằng không, y chỉ nhả kinh lực thêm một chút, đến mười Lạc Chi Dương cũng đi đứt.

Lạc Chi Dương từ cỏi chết chạy trốn về đây, nỗi sợ vẫn còn vương vất trong lòng, nay thấy Lãnh Huyền bị thương, hẳn rất lo lắng, đầu thì tính toán kế hoạch, tay giật nhẹ chéo áo Chu Vi, khi cô gái ngoái trông lại, Lạc Chi Dương dùng tay ra hiệu phải chạy trốn, Chu Vi ngơ ngác, cô chỉ trở vào Lãnh Huyền, Lạc Chi Dương lắc đầu, rồi hẳn đưa tay sờ sờ vào đầu, tay chỉ Xung đại sư, ý muốn bảo là có gã đầu trọc lóc hòa thượng nọ hỗ trợ, Lãnh Huyền nhất định vô sự.

Chu Vi nửa tin nửa ngờ, cô còn đang do dự, Lạc Chi Dương sớm đã mất kiên nhẫn, hẳn leo lên bàn, nhảy xuyên qua cửa sổ, đưa hai tay bám vào đôi cà kheo, nghe rột một tiếng, hẳn đã tuột xuống dưới. Chu Vi không làm gì khác hơn, cô cũng đành phải tung mình nhảy ra, quần ống tay áo vô cà kheo, vừa bám, vừa nhẹ nhàng tụt xuống đất. Lúc này, bên dưới tòa lầu, một đám đông người sớm đã xúm xít lại, tay chỉ trở lên trên, miệng ồn ào bàn tán, bỗng họ thấy hai người chuyền xuống, thấy đều ngạc nhiên, cùng chăm chú theo dõi, khi thấy Chu Vi tuấn tú khác thường, cả bọn đều trố trố mắt vào cô.

Bị những ánh mắt soi mói đó ngó vô, Chu Vi mặt đỏ tịn mang tai, đang còn chưa biết phải làm gì, bỗng cô cảm giác tay bị va chạm mạnh, rồi cánh tay cô bị Lạc Chi Dương túm chặt lấy, hấn kéo cô cùng hấn vắt giò lên cổ mà chạy.

Họ chạy một mạch hơn hai dặm, Lạc Chi Dương mệt tới hơi thở hỗn hển, ho sù sụ, trông sang Chu Vi, hấn thấy cô hai gò má trắng hồng, dáng vẻ an nhàn, hấn ngạc nhiên, hỏi cô: "Người không mệt à?" Chu Vi mỉm cười: "Có phải trốn chạy thêm mười dặm nữa, ta cũng chả mệt!" Lạc Chi Dương có chút cay cú, hấn vùng mạnh tay cô ra, nói: "Người giỏi võ, tuyệt quá!"

Chu Vi thấy hấn tự ti, cô cười thầm, bảo hấn: "Có quái gì đâu, chẳng qua chỉ là phép thở ra hít vào thôi, mai một rảnh rang, ta sẽ chỉ hết cho người..." Nói đến đây, cô sức nhớ, hôm nay chia tay rồi, e rằng chẳng bao giờ được gặp lại nữa, bỗng dừng trong lòng chán nản, cô lặng lẽ cúi đầu.

Lạc Chi Dương đoán được tâm tư của cô, hấn cũng phát sầu, nhưng chẳng muốn đầu hàng nỗi tuyệt vọng, hấn cười cười: "Này coi vậy mà hay ghê, hiện giờ lão già họ Lãnh đang bị người ta cầm chân, tui mình thừa dịp đi chơi một vòng cho thiệt đã đời nhen."

Chu Vi đang lo lắng hồi cung quá trễ sẽ rước lấy rắc rối to, nhưng từ sâu thẳm trong tim, cô thực sự không muốn rời xa Lạc Chi Dương, còn đang do dự, Lạc Chi Dương đã hăm hở nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé. Mạch lạc mười ngón tay nới vào ngay con tim, như có mật ngọt rót vào lòng, tim cô rung động, máu nóng bùng lên mặt, tất cả mọi đắn đo suy nghĩ, Chu Vi đều vứt bỏ mãi tận đâu đâu, cô chợt nghe Lạc Chi Dương gọi thì thào vào tai: "Chu Vi!"

Tiểu công chúa sững sốt. Từ cô chào đời đến giờ, ngoài một vài người chí thân, chưa một ai gọi đích danh tên cô, nhưng nghe giọng Lạc Chi Dương êm ả triền miên, cô đột nhiên mềm lòng, tim gan dường như bị

nung nóng hừng hực. Lại nghe Lạc Chi Dương nói thêm: "Cái tên Chu Vi này nghe không hay, nếu sửa được, nên sửa liền tức thì."

"Không hay chỗ nào?" Chu Vi muốn khóc luôn, cô nghĩ bụng, tiểu tử này càng nói càng hàm hồ, tự dừng lại muốn thay đổi tên của một vị công chúa Đại Minh.

"Chu Vi, người khác mới vừa nghe qua, cứ tưởng rằng TRƯ' VĨ (đuôi heo)." Lạc Chi Dương nói đến đây, hắc dòm dòm cô gái, miệng cười hì hì.

Chu Vi vừa kinh ngạc, vừa bức tức, cô lập tức giơ nắm tay đấm hắc một phát, nói: "Giỏi hén, hổng phải trong lòng người cứ thường xuyên kêu ta là 'trư vĩ' hả?"

"Đâu có khi nào kêu vậy đâu?" Lạc Chi Dương cười, chối, "Ta mới vừa nghĩ đến tức thì á."

"Có quỷ mới tin lời người." Chu Vi lườm hắc một cái, "Tên ta chính là sư phụ đặt cho, lấy ý từ một câu trong 'Đạo Đức kinh' (ND: của Lão Tử*), 'Thị chi bất kiến danh viết di, thính chi bất văn danh viết hi, bác chi bất đắc danh viết vi' (Nhìn không thấy gọi là di, nghe không thấy gọi là hi, nắm không được gọi là vi)."

"Nhìn không thấy, nắm không được?" Vẻ mặt cổ quái, Lạc Chi Dương nhìn chăm chăm vào cô, đột nhiên hắc thò tay ra chạm nhẹ vào gò má cô gái, miệng cười cười, "Ta không nhìn thấy người, ta không nhìn thấy người..."

Chu Vi quay mặt né tránh, miệng cười ha hả, "Bớt nhảm nhí đi, sư phụ ta là một đại đạo sĩ, cái chữ VI này muốn nói đến một cấp bậc của cảnh giới trong đạo, hừm, người mà còn đem nó ra bỡn cợt, là ta sẽ thôi không lịch sự nữa đâu nhen."

Lạc Chi Dương rút tay về, lại cười cười: "Ta cũng chả hiểu cái gì là đạo, cái gì là bất đạo, ta chỉ biết, giờ phút này, được nhìn thấy nàng, lại được chạm vào nàng, chỉ cần được gần nàng, lòng ta thực là vui sướng vô cùng."

Chu Vi trong lòng ấm áp, cô nắm chặt cánh tay hắn, tựa đầu vào vai hắn, êm ái nói: "Thiếp cũng vậy."

* Nguyên tác "Thị chi bất kiến danh viết VI, thính chi bất văn danh viết hi", (thiếu về thứ ba), không đúng hoàn toàn như Đạo Đức Kinh, người dịch xin phép bổ sung cho thêm phần thú vị trong bản dịch!

Hai người nhìn nhau cười, rồi, tay trong tay, họ sánh vai đi dọc theo bờ sông. Chẳng mấy chốc, đã đến trước miếu Phu Tử, chỉ hiềm là ban ngày ban mặt, không có các trò tạp kỹ giải trí, không có hoa đăng, không có các món ăn chơi vật vãnh, Lạc Chi Dương đành miêng thuyết, tay chỉ trỏ, này là chỗ bán kẹo kéo, kia chỗ bán bột chiên, nọ là chỗ diễn trò xiếc, trò ảo thuật, đầu đầy đều miêu tả cận kề. Nội dung lần nói chuyện này so với buổi múa mồm mếp bữa trước trong cung không giống nhau, nhưng chân Chu Vi thả bước trong một vùng đất kỳ lạ, tai nghe Lạc Chi Dương diễn tả, những sinh hoạt náo nhiệt ban đêm đó như hiện rõ mồn một ngay tại trước mắt. Cô chạnh nghĩ đến lúc phải về lại cung cấm, sẽ không còn được sống lại những hình ảnh này nữa, ngay cả mai một đây, có được trở lại chốn này lần nữa, e rằng người đi theo bên mình lúc ấy sợ cũng không là Lạc Chi Dương.

Càng nghĩ, Chu Vi càng thấy xót xa trong lòng, tay run run, cô cố bấu chặt vào tay nam tử nọ. Lạc Chi Dương tự hiểu tâm tư cô, hắn ngoái trông

sang, chỉ thấy mi, mắt cô gái đo đỏ, ánh mắt như đắm chìm mờ mịt trong một làn sương khói. Lòng Lạc Chi Dương lập tức như bị xát muối, hăn găng gượng một nét cười, đưa tay áo lau nước mắt cô, cố làm vui, khuyên cô: "Khóc làm chi, nàng trở về cung, găng luyện võ cho tốt, luyện đến mức có thể nhảy tường, vượt rào, leo trèo chạy nhảy trên mái nhà, đợi đêm đến, nàng lên xuất cung, bọn mình sẽ lại được gặp gỡ nhau, đúng không?"

Chu Vi nghe được, trong lòng rúng động, bất giác cô thấy nó nguy hiểm quá, thấy sao mà khó quá, cô thở dài: "Khinh công luyện đến mức độ xuất nhập cấm cung như thế, ít ra cũng phải ba năm, năm năm, chừng đó, còn chưa biết sẽ dùng nó làm gì! Lúc ấy, có lẽ chàng đã lập gia đình, có phu nhân chàng ở đó, làm sao chàng còn có thể đi cùng thiếp dạo chơi ven sông Tần Hoài cho được?"

Vốn sống kiêu tới đâu hay đó, Lạc Chi Dương chỉ luôn tìm cái vui trước mắt, hăn chưa khi nào nghĩ tới tương lai, nghe xong lời này, hăn thuận miệng đáp: "Ta đang sống tự do tự tại vậy, lập gia đình làm quái gì?" Vẫn thấy đáng vẻ Chu Vi rầu rĩ, hăn nghĩ bụng phải làm sao cho cô vui lên, khi trông ra phía trước, hai mắt sáng ngời, hăn kéo tiểu công chúa dẫn nhanh lên hai bước, ghé vào một hàng quán nặn tượng đất sứ, miệng nói: "Đây tốt lắm đây, mình thuê nặn hai cái tượng sứ, một cái giống nàng, một cái giống ta, khi nhớ nhau, mình ngắm tượng đất, chắc đỡ buồn nhiều lắm đa"

Chu Vi vừa rầu, vừa buồn cười, cô lườm hăn, nghĩ thầm: "Tượng sứ làm sao mà sánh ngang cùng người thực cho được?" Cô bỗng thấy Lạc Chi Dương hai tay mò loạn trong túi, đáng vẻ ngượng ngịu, chớp mắt, cô hiểu ngay cái khó khăn của hăn, cô thò tay vào trong bọc, lấy ra một đỉnh vàng, tươi cười hỏi: "Bà ơi, làm tượng sứ, bao nhiêu tiền một cái?"

Bà lão đứng quán trợn mắt nhìn đỉnh vàng nọ, hai con người hầu như muốn lộn ra khỏi tròng mắt, Lạc Chi Dương đưa tay cản Chu Vi, nói: "Ta biết, năm xu một cái, hai cái mười xu, bà già ui, bà còn ngờ ngẩn gì thế, mau đếm tiền thôi lại?"

Bà lão cười nhảu nhó: "Tiểu ca muốn giầu ta chẳng? Đĩnh vàng này ít ra cũng năm lượng, trị giá hơn một trăm lượng bạc, có đem bán sạch gia tài sự sản của lão cũng không kiếm được số bạc đó." Bà xem xét hai người, bỗng mỉm cười, "Lão đây tuổi tác cũng khá trọng, gặp gỡ người đời cũng có hơn ngàn vạn lần, nhị vị đây thật hết sức tuấn tú mỹ miều, cả ngàn vạn người khó lòng tìm ra được một, nói gì kiếm ra cho đủ một đôi, đúng là lão có phước lắm. Nếu lão không lầm, vị hoàng y này nhất định là một cô nương đó!"

Hai người thất kinh, bà lão nhìn dáng vẻ họ, bà tự biết đã không nhầm, cười cười, nói: "Nhị vị đừng lấy làm lạ, cái nghề nắn tượng này, muốn nặn cho giống, tất trước xem hình dạng, kể đó nhìn thần tình, rồi mới hòa nhập vào nhau cho khít khao. Cô nương là gái giả trai, chỉ là nét mi ánh mắt vẫn cứ lộ vẻ yêu kiều, cái thần thái nữ nhân đó chẳng giấu vào đâu được." Bà dừng một chút, nói tiếp, "Đây là lão hôm nay hên vận, nhị vị không chê mà ghé vào quán, ta cũng muốn dựa vào đó mà cầu tài, nên một xu cũng không lấy, xin tặng không cho nhị vị hai cái tượng sứ!"

Lạc Chi Dương cười: "Bà lão đã sớm biết vậy, còn nói chi những lời thừa thãi, mau nặn, nặn nhanh nhanh lên, bọn ta thì giờ eo hẹp lắm!"

Bà lão lườm hắt, cười bảo: "Tiểu ca này nhanh nhẩu ghê!" Vừa nói, vừa bốc đất sét trắng lên. Mấy ngón tay bà linh hoạt, nhào nặn như bay, phút chốc, hai hình nhân đã tạo xong, đều không hoàn toàn giống y chang hai người trong trang phục hiện tại. Tượng Chu Vi có hình dạng một nữ nhân. Bà hơi bút tô màu, trong chớp mắt, tạo thành hai pho tượng đứng sừng sững, nam tuấn nữ mỹ, tươi cười duyên dáng, so với hai người đứng đấy, toàn bộ giống nhau như đúc.

Chu Vi cầm tượng đất, mừng vui xen lẫn kinh ngạc, cô xoay lên xoay xuống để nhìn cho kỹ, bà lão vội nói: "Đất sứ còn chưa khô, nhẹ tay một chút kẻo hư mất!"

Chu Vi tươi cười, cô đặt đỉnh vàng lên quầy. nói: "Bà má ui, không cần thối lại!" Không đợi bà lão trả lời, cô kéo Lạc Chi Dương bước nhanh ra ngoài. Lạc Chi Dương tức bực: "Đỉnh vàng to chừng đó, chả phải đã khơi khơi mà quá ư lịch sự với bà ta sao?"

Chu Vi mỉm cười: "Hai cái tượng sứ này đáng giá một ngàn lượng vàng. Trong cung, thiếp cũng có không ít tượng sứ, nhưng chẳng có cái nào so sánh được cùng chúng".

Lạc Chi Dương lườm cô một cái, nói: "Ta quên mất, nàng là công chúa Đại Minh, cả thiên hạ này, toàn thể thuộc về nhà nàng, xá gì một đỉnh vàng?" Nói đến đây, hốt thấy Chu Vi buồn bực không vui, hăn vội chữa: "Là ta nói sai rồi ... À mà này, nàng có muốn xem qua Linh Đạo thạch ngư không?" Chu Vi vừa nghe câu đó, bao nhiêu u uẩn cô vất hết sang một bên, cô cười nói: "Bộ đích xác có thạch ngư thật hả? Trên quán trà, thiếp vẫn cứ nghĩ, tiểu tử này nói dối thành thần, chắc hăn đang tìm cách lừa gạt người ta? Nếu nói thiệt tình cho rõ ràng, cho đúng lý, thực sự là chẳng có gì sất!"

Lạc Chi Dương cười đáp: "Thạch ngư ở gần chỗ này thôi, ta cũng chưa từng thấy qua, mình đã đến đây, đưa mắt dòm qua một cái cũng hay!"

Sau đó, họ đến Lê Viên, nhưng thấy trên cửa có dán giấy niêm phong của phủ Ứng Thiên, đằng trước cửa vắng tanh vắng ngắt, không một bóng người. Lạc Chi Dương đoán, có lẽ đêm đó người chết quá nhiều, kinh động phủ doãn, quan đã cho đóng cửa khu vườn. Bốn mặt vườn đều có tường vây, không thể làm cái trò nâng cửa chui lòn bên dưới, nên hăn dẫn Chu Vi lén vào ngõ hẻm mặt sau rạp hát, rình lúc không có người quanh đấy, họ trèo lên cái cây cao để từ đấy tụt xuống bên dưới khu vườn.

Trong khuôn viên, ghế gỗ đổ lung tung khắp chốn, tình trạng sân khấu sụp đổ vẫn y như cũ, mặt đất loang lổ những vũng máu, giờ đã khô quánh lại thành màu đen xì, tứ phía cỏ cây um tùm rậm rạp, toát lên một không

khí ngột ngạt đậm mùi chết chóc. Chu Vi chẳng khỏi nhỏ giọng hỏi: "Đây là chốn nào? Sao lại có phần khủng khiếp quá!"

Lạc Chi Dương đáp: "Vào buổi tối trước lúc ta nhập cung, nơi đây, Trương Thiên Ý đã giết không ít người!" Chu Vi "úi" một tiếng, cô giật mình, lại hỏi: "Đây là chỗ cái rạp hát mà chàng đã kể?" Lạc Chi Dương gật đầu: "Đúng thế!" Hắn xác định phương hướng, rồi đi dăm bước về mé đông nam, đến một góc tường, hắn ra hiệu Chu Vi tháo bảo kiếm, dùng nó đào đất, đào sâu đến ước chừng ba thước mà vẫn chưa thấy gì, Lạc Chi Dương phát sinh nghi hoặc: "Hay là Triệu Thế Hùng nói dóc, y lúc đó chết đến nơi rồi mà còn muốn đùa giỡn ta?"

Đang lúc nghĩ ngợi, nghe "choang" một tiếng, mũi kiếm chạm vào một thứ bằng sắt. Lạc Chi Dương rúng động trong lòng, hắn cấp tốc moi đất cát, thấy hiện ra một cái thùng, bên ngoài dùng vải dầu gói ghém chặt chẽ. Chu Vi đứng xem kể bên, cô cũng thấy tim đập nhanh hơn. Lạc Chi Dương nhấc cái thùng lên, mở hết vải dầu ra, thấy trong thùng chứa một cái hộp sắt vuông vắn dài cỡ hai thước, bên trên có khóa, Chu Vi đang định tìm chìa khóa, Lạc Chi Dương đã vung thanh kiếm đưa xuống một nhát, chặt đứt ổ khóa.

Hắn mở nắp, trong hộp chèn đầy chặt là những lụa mềm vàng chóa, moi hết lụa ra thì một con thạch ngư xám trắng đập mạnh vào ánh mắt hai người.

Khi xem kỹ, thạch ngư có hình dạng một con cá chép, dài ước một thước năm tấc, bề ngang ước tám tấc có thừa, mang cá, vây cá hoàn chỉnh, một đôi ngư nhãn ngơ ngáo không chút sinh khí. Cái kỳ lạ là bên trên hai mắt con cá, những vây đều chép những chữ nho nhỏ, tuồng chữ chân phương sắc nét. Lạc Chi Dương thuận miệng đọc thì thầm: "Sa kê, lực sa thức, sa hầu gia tịch lạp..." (ND: không thể phiên dịch những Hán tự này, xem xuống dưới sẽ rõ!). Chu Vi không nhẫn nại được, cô hỏi: "Chàng đang đọc cái gì thế?"

Lạc Chi Dương đưa thạch ngư cho cô, giải thích: "Bên trên mắt con cá có khắc chữ!" Chu Vi đón lấy, cô cầm xem, nghĩ ngợi một chút, đột nhiên cô cười, nói: "Lạc Chi Dương, chàng đọc vậy không đúng!"

Lạc Chi Dương đáp: "Sao lại không đúng, mấy chữ đó ta đều nhận biết tất cả mà!" Chu Vi lắc đầu: "Không phải đọc sai chữ, chỉ là cách đọc đó không đúng! Phải đọc như thế này này!". Cô dừng một chút, đọc nhỏ giọng, "Sa lực, sa thức, kê thức, sa tịch, sa hầu gia lạm, sĩ lực kiến, bàn thiệp, kê thức..."

Thanh âm véo von làm êm tai người nghe, Lạc Chi Dương không nhận được, cắt ngang: "Sao ta nghe thấy là lạ, có chút đỉnh giống như ... giống như là..." Chu Vi mỉm cười: "Có phải giống như là một khúc hát không?" Lạc Chi Dương vỗ não môn, nói: "Không sai, thật sự giống như khúc hát!"

Chu Vi gật gật đầu, cô giảng giải: "Không có gì kỳ lạ đâu, đây quả là một nhạc phổ (ND: bản nhạc chép tay)!" Lạc Chi Dương ngơ ngác, hắn bật cười: "Nàng gạt ta, nhạc phổ, ta từng thấy qua cả ngàn, cả vạn, chả lẽ còn không nhận biết cái nhạc phổ này sao? Mười hai luật của Y Hoàng đế, rồi thì là Hoàng Chung, Lâm Chung, Thái Thốc, Nam Lữ, Cô Tẩy, Ứng Chung, Nhụy Tân, Đại Lữ, Di Tắc, Giáp Chung, Vô Xạ, Trọng Lữ (Chú thích của TG: tất cả là bình quân mười hai âm luật). Nếu đối chiếu theo thanh âm của ngũ hành, chính là Cung, Chủy, Thương, Vũ, Giốc, Biến Cung, và Biến Chủy (Chú thích của TG: giống như cách viết đơn giản hiện nay của nhạc phổ, dùng các con số 1,2,3,4,5,6,7)! Mấy cái Sát Kê, Sát Áp đó là cách viết âm luật ở đâu vậy?"

"Chẳng trách chàng không nhận ra được nó!" Chu Vi nhẹ thở ra, mắt cô chăm chú nhìn thạch ngư, hơi có dáng xuất thần, "Trên đời này, số người có thể nhận biết nhạc phổ này ít ỏi đến độ thiệt đáng thương, thiếp hiểu được cái lý bên trong, cũng nhờ nơi thập thất ca mà học hỏi được. Cái đó là nhạc phổ thì không phải sai, chẳng qua, đó không phải là nhạc của Trung Thổ thôi!"

Lạc Chi Dương lấy làm lạ: "Không phải của Trung Thổ, thì là của quốc gia nào?"

Chu Vi đáp: "Nhạc phổ này tên gọi Quy Tư* Hán phổ, nguồn gốc là nhạc cổ của xứ Quy Tư, từ khi nước Quy Tư diệt vong, chính nhạc phổ nước ấy cũng bị thất truyền, có điều, cái chưa thất truyền là nhờ các đại gia âm nhạc ngày trước đã chuyển chúng sang chính âm của Trung Hoa. Còn chưa nói, là Quy Tư Hán phổ này cùng nhạc phổ cổ xưa của Quy Tư lại có chỗ khác nhau, bản nhạc phổ cổ Quy Tư dùng ngay chữ viết của Quy Tư, bản này đem Quy Tư ngữ phiên âm ra giọng đọc Hán, rồi dùng Hán tự mà ghi vào đây, cho nên nhìn vào thì thấy toàn là chữ Hán không hà. Mà chữ viết trên con thạch ngư này lại không theo quy luật, chữ cao, chữ thấp, lên lên xuống xuống, xiên xiên thẳng thẳng, nếu không hiểu cổ Quy Tư phổ, căn bản sẽ không biết ngắt đoạn tại đâu, như thế lúc chàng vừa nhìn qua, mới đọc lên thì nghe rối rắm, có tận lực mở trơ trơ con mắt ra xem, cũng không thể nào nhận biết đây là nhạc phổ!"

Lạc Chi Dương vừa ngạc nhiên, vừa thán phục, hăn hỏi cô: "Nàng do đâu mà am hiểu những cái đó?"

"Cũng nhờ may mắn đúng lúc!" Chu Vi tủm tỉm cười, "Thập thất ca và thiếp đều say mê âm nhạc, huynh ấy là nam thân, xuất nhập cung đình so với thiếp thì dễ dàng hơn, huynh lại là phiên vương đại quốc, tiền tài dư dả. Huynh ấy chẳng những mê mết sưu tầm nhạc khí thời cổ, mà còn say mê tom góp nhạc phổ của thời đại xa xưa, cứ mỗi khi phát hiện cổ phổ, huynh đều thẳng tay chi tiền mua về, chẳng lâu chi cho lắm, đã tích tụ, chứa đầy ắp hai cái giá sách khổng lồ là những cổ phổ. Huynh biết thiếp cũng là đồng đạo, cho nên mỗi khi tìm được một quyển cổ phổ, thế nào cũng sao tặng thiếp một bản. Những cổ phổ đó, trong có chữ Khiết Đan, chữ Nữ Chân, chữ Tây Hạ, chữ Mông Cổ, lại còn có chữ của xứ Bát Tư Ba, mấy nhạc phổ đó đều không làm khó được bọn thiếp. Duy chỉ có một bản phổ thư, xưa đến nỗi giấy vàng ố, chỉ còn có mỗi một nửa, hai người bọn thiếp

làm cách gì cũng không đọc ra cho được. Thập thất ca đem hỏi không biết bao nhiêu là nhạc sư giỏi, không một ai nhận biết cách tấu. Nhưng trang đầu của bản phổ đó có vẽ hình dạng một cây đàn tỳ bà, cho thấy quyển sách đó đích thực là một nhạc phổ xưa của xứ Quy Tư, do đó, thập thất ca nghi rằng giữa nó cùng người xứ Quy Tư ắt có liên quan. Thời nhà Đường toàn thịnh, âm nhạc Quy Tư tràn ngập Trung Thổ, nhưng khi nước đó diệt vong, Quy Tư ngữ cũng sớm thất truyền, bản nhạc phổ này khi phổ biến khắp nơi lại là bản Hán tự, thập thất ca nghiên cứu bao năm ròng mà chẳng thu hoạch được gì, mãi đến năm rồi, mới có một chuyển biến."

Lạc Chi Dương vội hỏi: "Tìm được người am hiểu khúc phổ đó à?" Chu Vi lắc đầu: "Không có đâu, nhưng 'hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân' (Trời xanh không phụ người có quyết tâm), thập thất ca tìm ra được một quyển sách. Quyển sách đó nguyên được giữ trong cung cấm nhà Mông Nguyên, khi Mông Cổ bị đánh lui, nó đã chuyển sang triều đình nhà Nguyên ở bên ngoài quan tái. Năm Hồng Vũ thứ hai mươi mốt, đại tướng quân Lam Ngọc đại phá quân Nguyên tại Bộ Ngự Nhân hải, thu hoạch khá quan, ngoài vàng bạc châu báu, còn có một đồng thư liệu. Khi tướng quân ban sư, phần lớn thư liệu đều giao cho triều đình quản lý, chẳng hiểu nguyên do vì đâu, ông ta lén giữ lại một số, trong đó có một quyển quái thư, từ bìa bọc sách đến những trang bên trong, toàn là một kiểu Quy Tư Hán phổ này, vì ông ta không thể đọc hiểu, Lam Ngọc cho rằng nó tàng chứa một bí mật gì đó. Ông ta vốn là tay võ biên, nên đã không dụng tâm nghiên cứu, chỉ giấu giấu giếm giếm nó ở chỗ bí mật trong phủ đệ. Năm Hồng Vũ thứ hai mươi sáu, Lam Ngọc mưu phản thất bại, toàn gia bị tru diệt, nhà cửa bị tịch biên. Khéo cái là thập thất ca có tham dự vào việc xử án, do đó tìm ra được bản phổ thư nọ. Huynh ấy như tìm được của quý, đem về nhà nghiên cứu, bất ngờ, bên trong bìa bọc sách, huynh phát hiện một tờ giấy, trong đó chỉ dẫn rõ ràng cách thức phiên dịch Quy Tư Hán phổ. Việc này vốn là một mối thắc mắc to lớn trong lòng hai chúng thiếp, huynh ấy lập tức ngay trong đêm, đem đưa thiếp xem. Thành ra, thiếp vừa trông qua chữ trên con cá đó, lập tức nhận biết ngay!"

Lạc Chi Dương vội hỏi: "Nhưng phiên dịch như thế nào?"

*: Quy Tư là một trong những cường quốc phương Tây, thời Trung Quốc xa xưa.

"Nói ra thì cũng đơn giản!" Chu Vi ngừng lại một chút, "Nếu không biết cách phiên dịch, có mò cả trăm năm cũng không ra, chờ thiếp nói qua một lần là chàng hiểu liền."

Cô cúi xuống, nhặt một hòn cuội, vừa nói, vừa viết: "Sa lực là Lâm Chung Cung, Kê Thức là Nam Lữ Thương, Sa Thức là Ứng Chung Giốc, Sa Hầu cộng thêm Lạm là Hoàng Chung chuyển sang Biến Chủy của Thái Thốc, Sa Tịch là Thái Thốc Chủy, Bàn Thiệm là Cô Vũ, Sĩ Lực Kiến là Trọng Lữ chuyển đến Biến Cung của Lâm Chung, cứ tuần tự dịch từng nhóm chữ, sẽ có được một khúc nhạc!"

Lạc Chi Dương ngần ngừ nhìn những chữ viết trên mặt đất, một lúc lâu hẳn mới nói: "Chẳng trách nhiều năm qua chẳng ai giải mã được những bí mật trong thạch ngữ. Nhưng giải mã rồi thì được gì? Những chữ trên thạch ngữ này căn bản là một nhạc phổ, chẳng liên quan gì đến võ công! Thế là thằng con của Trương Sĩ Thành đã chết uổng, Triệu Thế Hùng đã chết uổng, những đạo sĩ ở Huyền Thiên Quán cũng đều đã chết uổng".

"Nó là nhạc phổ chẳng phải tốt hơn sao?", Chu Vi vỗ tay, vui vẻ nói, "Võ công là học giết người, âm nhạc là trò tiêu khiển của con người, đem so với nhau, âm nhạc hay hơn gấp trăm lần võ công. Nói vậy, vị tiên bối Linh Đạo nhân này cũng là một cao nhân của âm nhạc, chỉ tiếc một điều, chúng mình sinh sau ngài mấy trăm năm, không thể cùng ngài tương kiến!"

"Muốn tương kiến ông ta thì còn gì dễ hơn?", một giọng nói đột nhiên truyền đến, nó vang lên chát chúa giữa không gian tĩnh lặng. Hai người đồng loạt nhảy nhồm, họ ngoái trông ra, chỉ thấy, từ sau một gốc đại thụ, Trương Thiên Ý mặt điểm nét cười ma quái, đang tiến về phía họ, mắt y dòm lom lom vào họ. Y nói tiếp: "Người chết thì về cõi U Minh, ta tặng nhị vị tấm vé một chiều đi U Minh địa phủ, hai đứa người chẳng phải sẽ được gặp gỡ Linh Đạo nhân ở đấy hay sao?"

Sau đó, họ đến Lê Viên, nhưng thấy trên cửa có dán giấy niêm phong của phủ Ứng Thiên, đằng trước cửa vắng tanh vắng ngắt, không một bóng người. Lạc Chi Dương đoán, có lẽ đêm đó người chết quá nhiều, kinh động phủ doãn, quan đã cho đóng cửa khu vườn. Bốn mặt vườn đều có tường vây, không thể làm cái trò nâng cửa chui lòn bên dưới, nên hẳn dẫn Chu Vi lên vào ngõ hẻm mặt sau rạp hát, rình lúc không có người quanh đấy, họ trèo lên cái cây cao để từ đấy tụt xuống bên dưới khu vườn.

Trong khuôn viên, ghế gỗ đổ lung tung khắp chốn, tình trạng sân khấu sụp đổ vẫn y như cũ, mặt đất loang lổ những vũng máu, giờ đã khô quánh lại thành màu đen xì, tứ phía cỏ cây um tùm rậm rạp, toát lên một không khí ngột ngạt đậm mùi chết chóc. Chu Vi chẳng khỏi nhỏ giọng hỏi: "Đây là chốn nào? Sao lại có phần khủng khiếp quá!"

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 4 : Linh Đạo Thạch Ngư 2

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://linhphikinh.wordpress.com>

Lạc Chi Dương đáp: "Vào buổi tối trước lúc ta nhập cung, nơi đây, Trương Thiên Ý đã giết không ít người!" Chu Vi "úi" một tiếng, cô giật mình, lại hỏi: "Đây là chỗ cái rạp hát mà chàng đã kể?" Lạc Chi Dương gật đầu: "Đúng thế!" Hắn xác định phương hướng, rồi đi dăm bước về mé đông nam, đến một góc tường, hắn ra hiệu Chu Vi tháo bảo kiếm, dùng nó đào đất, đào sâu đến ước chừng ba thước mà vẫn chưa thấy gì, Lạc Chi Dương phát sinh nghi hoặc: "Hay là Triệu Thế Hùng nói dóc, y lúc đó chết đến nơi rồi mà còn muốn đùa giỡn ta?"

Đang lúc nghĩ ngợi, nghe "choang" một tiếng, mũi kiếm chạm vào một thứ bằng sắt. Lạc Chi Dương rung động trong lòng, hắn cấp tốc moi đất cát, thấy hiện ra một cái thùng, bên ngoài dùng vải dầu gói ghém chặt chẽ. Chu Vi đứng xem kể bên, cô cũng thấy tim đập nhanh hơn. Lạc Chi Dương nhắc cái thùng lên, mở hết vải dầu ra, thấy trong thùng chứa một cái hộp sắt vuông vắn dài cỡ hai thước, bên trên có khóa, Chu Vi đang định tìm chìa khóa, Lạc Chi Dương đã vung thanh kiếm đưa xuống một nhát, chặt đứt ổ khóa.

Hắn mở nắp, trong hộp chèn đầy chặt là những lụa mềm vàng chóa, moi hết lụa ra thì một con thạch ngư xám trắng đập mạnh vào ánh mắt hai người.

Khi xem kỹ, thạch ngư có hình dạng một con cá chép, dài ước một thước năm tấc, bề ngang ước tám tấc có thừa, mang cá, vây cá hoàn chỉnh, một đôi ngư nhãn ngơ ngáo không chút sinh khí. Cái kỳ lạ là bên trên hai mắt con cá, những vây đều chép những chữ nho nhỏ, tuồng chữ chân phương sắc nét. Lạc Chi Dương thuận miệng đọc thì thầm: "Sa kê, lực sa thức, sa hầu gia tịch lạm..." (ND: không thể phiên dịch những Hán tự này, xem xuống dưới sẽ rõ!). Chu Vi không nhẫn nại được, cô hỏi: "Chàng đang đọc cái gì thế?"

Lạc Chi Dương đưa thạch ngư cho cô, giải thích: "Bên trên mắt con cá có khắc chữ!" Chu Vi đón lấy, cô cầm xem, nghĩ ngợi một chút, đột nhiên cô cười, nói: "Lạc Chi Dương, chàng đọc vậy không đúng!"

Lạc Chi Dương đáp: "Sao lại không đúng, mấy chữ đó ta đều nhận biết tất cả mà!" Chu Vi lắc đầu: "Không phải đọc sai chữ, chỉ là cách đọc đó không đúng! Phải đọc như thế này này!". Cô dừng một chút, đọc nhỏ giọng, "Sa lực, sa thức, kê thức, sa tịch, sa hầu gia lạm, sĩ lực kiến, bàn thiệp, kê thức..."

Thanh âm véo von làm êm tai người nghe, Lạc Chi Dương không nhịn được, cắt ngang: "Sao ta nghe thấy là lạ, có chút đỉnh giống như ... giống như là..." Chu Vi mỉm cười: "Có phải giống như là một khúc hát không?" Lạc Chi Dương vỗ não môn, nói: "Không sai, thật sự giống như khúc hát!"

Chu Vi gật gật đầu, cô giảng giải: "Không có gì kỳ lạ đâu, đây quả là một nhạc phổ (ND: bản nhạc chép tay)!" Lạc Chi Dương ngơ ngác, hẩn bật cười: "Nàng gạt ta, nhạc phổ, ta từng thấy qua cả ngàn, cả vạn, chả lẽ còn không nhận biết cái nhạc phổ này sao? Mười hai luật của Y Hoàng đế, rồi thì là Hoàng Chung, Lâm Chung, Thái Thốc, Nam Lữ, Cô Tây, Ứng Chung, Nhụy Tân, Đại Lữ, Di Tắc, Giáp Chung, Vô Xạ, Trọng Lữ (Chú thích của TG: tất cả là bình quân mười hai âm luật). Nếu đối chiếu theo thanh âm của ngũ hành, chính là Cung, Chủy, Thương, Vũ, Giốc, Biến Cung, và Biến Chủy (Chú thích của TG: giống như cách viết đơn giản hiện

nay của nhạc phổ, dùng các con số 1,2,3,4,5,6,7)! Mấy cái Sát Kê, Sát Áp đó là cách viết âm luật ở đâu vậy?"

"Chẳng trách chàng không nhận ra được nó!" Chu Vi nhẹ thở ra, mắt cô chăm chú nhìn thạch ngư, hơi có dáng xuất thần, "Trên đời này, số người có thể nhận biết nhạc phổ này ít ỏi đến độ thiệt đáng thương, thiếp hiểu được cái lý bên trong, cũng nhờ nơi thập thất ca mà học hỏi được. Cái đó là nhạc phổ thì không phải sai, chẳng qua, đó không phải là nhạc của Trung Thổ thôi!"

Lạc Chi Dương lấy làm lạ: "Không phải của Trung Thổ, thì là của quốc gia nào?"

Chu Vi đáp: "Nhạc phổ này tên gọi Quy Tứ* Hán phổ, nguồn gốc là nhạc cổ của xứ Quy Tứ, từ khi nước Quy Tứ diệt vong, chính nhạc phổ nước ấy cũng bị thất truyền, có điều, cái chưa thất truyền là nhờ các đại gia âm nhạc ngày trước đã chuyển chúng sang chính âm của Trung Hoa. Còn chưa nói, là Quy Tứ Hán phổ này cùng nhạc phổ cổ xưa của Quy Tứ lại có chỗ khác nhau, bản nhạc phổ cổ Quy Tứ dùng ngay chữ viết của Quy Tứ, bản này đem Quy Tứ ngữ phiên âm ra giọng đọc Hán, rồi dùng Hán tự mà ghi vào đây, cho nên nhìn vào thì thấy toàn là chữ Hán không hà. Mà chữ viết trên con thạch ngư này lại không theo quy luật, chữ cao, chữ thấp, lên lên xuống xuống, xiên xiên thẳng thẳng, nếu không hiểu cổ Quy Tứ phổ, căn bản sẽ không biết ngắt đoạn tại đâu, như thế lúc chàng vừa nhìn qua, mới đọc lên thì nghe rối rắm, có tận lực mở trơ trơ con mắt ra xem, cũng không thể nào nhận biết đây là nhạc phổ!"

Lạc Chi Dương vừa ngạc nhiên, vừa thán phục, hẩn hỏi cô: "Nàng do đâu mà am hiểu những cái đó?"

"Cũng nhờ may mắn đúng lúc!" Chu Vi tủm tỉm cười, "Thập thất ca và thiếp đều say mê âm nhạc, huynh ấy là nam thân, xuất nhập cung đình so với thiếp thì dễ dàng hơn, huynh lại là phiên vương đại quốc, tiền tài dư dả.

Huynh ấy chẳng những mê mọt sưu tầm nhạc khí thời cổ, mà còn say mê tom góp nhạc phổ của thời đại xa xưa, cứ mỗi khi phát hiện cổ phổ, huynh đều thẳng tay chi tiền mua về, chẳng lâu chi cho lắm, đã tích tụ, chứa đầy ắp hai cái giá sách khổng lồ là những cổ phổ. Huynh biết thiếp cũng là đồng đạo, cho nên mỗi khi tìm được một quyển cổ phổ, thế nào cũng sao tặng thiếp một bản. Những cổ phổ đó, trong có chữ Khiết Đan, chữ Nữ Chân, chữ Tây Hạ, chữ Mông Cổ, lại còn có chữ của xứ Bát Tư Ba, mấy nhạc phổ đó đều không làm khó được bọn thiếp. Duy chỉ có một bản phổ thư, xưa đến nỗi giấy vàng ố, chỉ còn có mỗi một nửa, hai người bọn thiếp làm cách gì cũng không đọc ra cho được. Thập thất ca đem hỏi không biết bao nhiêu là nhạc sư giỏi, không một ai nhận biết cách tấu. Nhưng trang đầu của bản phổ đó có vẽ hình dạng một cây đàn tỳ bà, cho thấy quyển sách đó đích thực là một nhạc phổ xưa của xứ Quy Tư, do đó, thập thất ca nghi rằng giữa nó cùng người xứ Quy Tư ắt có liên quan. Thời nhà Đường toàn thịnh, âm nhạc Quy Tư tràn ngập Trung Thổ, nhưng khi nước đó diệt vong, Quy Tư ngữ cũng sớm thất truyền, bản nhạc phổ này khi phổ biến khắp nơi lại là bản Hán tự, thập thất ca nghiên cứu bao năm ròng mà chẳng thu hoạch được gì, mãi đến năm rồi, mới có một chuyển biến."

Lạc Chi Dương vội hỏi: "Tìm được người am hiểu khúc phổ đó à?" Chu Vi lắc đầu: "Không có đâu, nhưng 'hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân' (Trời xanh không phụ người có quyết tâm), thập thất ca tìm ra được một quyển sách. Quyển sách đó nguyên được giữ trong cung cấm nhà Mông Nguyên, khi Mông Cổ bị đánh lui, nó đã chuyển sang triều đình nhà Nguyên ở bên ngoài quan tái. Năm Hồng Vũ thứ hai mươi một, đại tướng quân Lam Ngọc đại phá quân Nguyên tại Bộ Ngự Nhân hải, thu hoạch khả quan, ngoài vàng bạc châu báu, còn có một đồng thư liệu. Khi tướng quân ban sư, phần lớn thư liệu đều giao cho triều đình quản lý, chẳng hiểu nguyên do vì đâu, ông ta lén giữ lại một số, trong đó có một quyển quái thư, từ bìa bọc sách đến những trang bên trong, toàn là một kiểu Quy Tư Hán phổ này, vì ông ta không thể đọc hiểu, Lam Ngọc cho rằng nó tàng chứa một bí mật gì đó. Ông ta vốn là tay võ biên, nên đã không dụng tâm nghiên cứu, chỉ giấu giấu

giếm giếm nó ở chỗ bí mật trong phủ đệ. Năm Hồng Vũ thứ hai mươi sáu, Lam Ngọc mưu phản thất bại, toàn gia bị tru diệt, nhà cửa bị tịch biên. Khéo cái là thập thất ca có tham dự vào việc xử án, do đó tìm ra được bản phổ thư nọ. Huynh ấy như tìm được của quý, đem về nhà nghiên cứu, bất ngờ, bên trong bì bọc sách, huynh phát hiện một tờ giấy, trong đó chỉ dẫn rõ ràng cách thức phiên dịch Quy Tư Hán phổ. Việc này vốn là một mối thắc mắc to lớn trong lòng hai chúng thiếp, huynh ấy lập tức ngay trong đêm, đem đưa thiếp xem. Thành ra, thiếp vừa trông qua chữ trên con cá đó, lập tức nhận biết ngay!"

Lạc Chi Dương vội hỏi: "Nhưng phiên dịch như thế nào?"

*: Quy Tư là một trong những cường quốc phương Tây, thời Trung Quốc xa xưa.

Tay chân Chu Vi buốt giá, nghe rền một cái, cô rút trường kiếm, sắc giọng quát: "Lạc Chi Dương, chàng chạy trốn trước đi!" Lạc Chi Dương trợn mắt, lớn tiếng trả lời: "Trốn làm gì?" Hắn thò tay, nắm thật chặt tay Chu Vi. Cô gái trông sang, thấy hắn cười cười, sắc mặt không chút hãi sợ, cô tức thì trong lòng lại vừa cảm giác ngọt ngào, vừa lo âu, hận không có phép thần đem đưa hắn tức tốc tránh đi thật xa khỏi nơi này.

Vốn Trương Thiên Ý không đành lòng nhìn Lãnh Huyền đoạt Linh Đạo thạch ngư, y biết Lạc Chi Dương nói dối, thạch ngư tất không có trong Tử Cấm thành, sớm, muộn, Lãnh Huyền cũng phải xuất cung đi lấy thạch ngư, nên y một mặt gọi Đông Đảo tam tôn đến chực sẵn tại kinh thành, một mặt y rình rập tại những vùng quanh Tử Cấm thành. Vừa thấy Lãnh Huyền rời cung, y lập tức dùng bồ câu đưa tin, thông báo ba tôn, dẫn dụ cho hai bên đại chiến một hồi, tự y nấp nánh một bên, tính trò 'ngao cò tương tranh, ngư ông đắc lợi'. Khi y thấy bọn Lạc Chi Dương hai người nhảy ra khỏi trà lâu, ban sơ, y định quơ tay một phát tóm cổ cả hai, nhưng y chợt đổi ý, chỉ bằng tương kế tựu kế, trước hết để bọn họ lấy đến thạch ngư, rồi chính mình sẽ ra tay cướp đoạt.

Nghĩ vậy, y nấp nánh bám đuôi hai người đến tận khi Lạc Chi Dương đào được thạch ngư. Những văn tự trên thạch ngư, mấy năm về trước, Trương Thiên Ý đã từng thấy qua, nhưng y không biết văn tự đó nói gì, bây giờ, nghe hai người bàn thảo, y tò mò, trốn vào một bên lắng nghe. Hiếu được nguồn gốc văn tự từ miệng Chu Vi, lúc đầu, y phát sốt phát rét, nhưng cuối cùng, đó lại chỉ là một nhạc phổ, y thất vọng, y tiu nghỉu, rốt lại, không nhẫn nại được nữa, y bèn nhảy ra, đến đoạt ngư giết người.

Giờ đây, nom bộ tịch hai người, Trương Thiên Ý cười rộ, y nói: "Thì ra lại là một đôi uyên ương thề nguyện đồng sinh cộng tử, tuổi tuy nhỏ, nhưng rất nặng tình nặng nghĩa với nhau. Thôi được rồi, dựa vào cái điểm tình nghĩa này, ta tặng các người một chuyến cùng nhau vui thú tuyệt vời!" Chu Vi muốn mở miệng phản bác, nhưng mồm miệng đắng nghét, đột nhiên cô buông Lạc Chi Dương, tay nắm kiếm quyết, mặt ngu ngơ, chân đứng vào thế .

"Dịch Tinh Kiếm?", mặt Trương Thiên Ý đằng đằng sát khí, "Người cũng là đệ tử của Tịch Ứng Chân? Hay lắm, một chuyến so gươm cùng Yến Vương vẫn coi như chưa trọn, tiện đây, mình cũng nên tiếp tục cho xong!" Dứt lời, y rút kiếm xông lên. Thanh nhuyễn kiếm y đã bỏ lại Tử Cầm thành, kiếm này y vừa tậu, tuy không tốt bằng nhuyễn kiếm, nhưng dùng đối phó đôi thiếu niên nam nữ này, tà tà cũng đủ xài.

Chu Vi từ khi học xong kiếm thuật, cô chưa từng đụng độ cao thủ chân chính, nay vừa thấy Trương Thiên Ý rút gươm, bất giác cô phát run, cô cập rập, miệng nói không ra tiếng, lòng thầm nhẩm kiếm quyết "Dịch Tinh Kiếm", môi mím chặt, mắt nhìn chăm chăm vào đối thủ, mừng tượng trông cô có chút ngây ngây.

Trương Thiên Ý từng trải trăm trận chiến, nhìn bộ dạng Chu Vi, y biết ngay cô này là tay mơ, bụng cười thầm, y đang định ra tay, chợt nghe Lạc Chi Dương la lớn: "Khoan đã!"

Đảo mắt nhìn qua, tiểu tử nọ không biết đã kiếm ở đâu được một tảng đá to, hắt ôm nó, nhắm đúng vào Linh Đạo thạch ngư, miệng hỏi lớn: "Trương Thiên Ý, người muốn lấy cá sống hay lấy cá chết?"

Trương Thiên Ý trong lòng trầm xuống, y cười gằn, hỏi: "Cá sống là sao? Cá chết là sao?" Lạc Chi Dương cười cười: "Cá sống chính là một con còn nguyên vẹn, cá chết là một đồng đá vụn, nếu người động thủ, ta đập tan con thạch ngư này liền, rồi hai bên quần thảo, tử chiến đến cùng!"

Nghe hắt nói vậy, thù mới hận cũ cùng lúc sục sôi, Trương Thiên Ý trợn mắt nhướng mày, y thét to: "Tiểu súc sinh, mi định bịp ta chăng? Chuyện gạt ta nhập cung, ta còn chưa tính sổ với mi, bữa nay ta mà không bắt vằm mi ra, ta hồng phải mang họ Trương!" Lạc Chi Dương chộp ngay câu đó liền: "Không mang họ Trương thì mang họ Lạc càng hay, ta đang cần một thằng cháu chán đời đi bưng bô hầu hạ ta đi giải mỗi đêm!"

Trương Thiên Ý giận điên, Lạc Chi Dương lại bất kể chết sống, hắt tiếp tục, "Người làm thằng cháu chán đời cho ta thì cái tên cũng phải thay đổi đi cho hợp, hai chữ Thiên Ý hồng hay, nghe qua tưởng chừng có ý tạo phản, ờ ..., gọi bằng tên Vượng Tài đi, nghe vừa thân thiết, lại vừa tốt lành, Trương Thiên Ý, à không, Lạc Vượng Tài, người thấy như vậy được không?"

Hắt chết đến nơi mà còn dám chọc ghẹo đối thủ, Trương Thiên Ý giận dữ tới độ muốn cười, y nghiêng răng, nói: "Tiểu súc sinh, mi đoán thử xem, nhất kiếm thứ nhất, ta sẽ cắt cái gì trước trên người mi?" Lạc Chi Dương cười cười: "Đương nhiên là cắt cái đầu lưỡi của ông nội người." Trương Thiên Ý bị hắt nói trúng tử, y nhất thời không thể phản bác, đành cắn răng, cười nhạt, lại còn nghe Lạc Chi Dương nói tiếp: "Thế nào? Lạc Vượng Tài, người còn muốn thạch ngư nữa hay thôi? Nếu muốn thạch ngư, hãy rút kiếm về, rồi ngoan ngoãn để cho ông nội, bà nội người ra đi!"

Chu Vi đang quỳnh quáng, nghe hắt nói thế, cô thấy khó hiểu: "Ai là ông nội, bà nội?" Lạc Chi Dương cười, đáp: "Ta ông nội hắt, nàng dĩ nhiên

là bà nội hần." Chu Vi vừa then vừa bực: "Nói tầm xàm, ai ... ai mà làm bà nội hần!" Lạc Chi Dương vẫn cứ cười, hần dòm vào Trương Thiên Ý, hỏi: "Sao, đem hai mạng đổi lấy một cái thạch ngư, coi bộ người cũng không thua thiệt gì lắm!"

Sắc mặt Trương Thiên Ý tái xanh, y nghĩ bụng, con gái của Chu Nguyên Chương còm tạm được đi, cái mạng hèn mọn của thằng tiểu súc sinh nhà mi thiệt không đáng một cái vẩy cá, trong lòng y nổi hung, ngoài miệng lại nói: "Được rồi, mi đem thạch ngư lại đây đưa cho ta, ta thả hai đứa liền."

"Tính lừa gạt ai vậy?", Lạc Chi Dương cử cao hòn đá, "Tụi mình ra khỏi rạp hát, đến đường cái, ta sẽ đưa cho người!". Hần vừa nói, vừa thăm tính: "Ra đến đường cái, chẳng lẽ không đụng đầu Lãnh Huyền, Trương Thiên Ý trông thấy lão thái giám, nhất định y co giò, nín rằm mà chạy."

Trương Thiên Ý trầm trầm suy nghĩ, đột nhiên gật đầu nói: "Cũng được, cứ vậy mà làm!" Lạc Chi Dương nghĩ, đâu có mà dễ dàng như vậy, hần một tay ôm thạch ngư, một tay giữ chặt tảng đá, cười nói: "Tốt lắm, bọn ta đi ra cửa chính trước, người ra sau!" Trương Thiên Ý cười cười, bỗng y giơ tay, thét lớn: "Xem chằm!"

Chu Vi hốt hoảng, theo bản năng, cô cử kiếm phòng thủ, chẳng ngờ Trương Thiên Ý dương đông kích tây, một luồng gió ào ào tới, kiếm quang loe loe, nhắm thẳng cổ họng Lạc Chi Dương. Chu Vi quên phòng thủ riêng mình, cô quai ngược tay đánh ra một kiếm, không ngờ đòn đó của Trương Thiên Ý lại là hư chiêu, hần xoay gươm, nhắm cổ tay Lạc Chi Dương, ý định đánh rớt thạch ngư khỏi tay hần.

Chu Vi đặt hết tinh thần vào mũi kiếm, cô không kịp suy nghĩ, kiếm phong theo đà tay mà xuống, chỉ nghe "Đinh đinh đinh" một tràng, hai người nhanh như vũ bão, đã trao đổi sáu chiêu kiếm.

Trương Thiên Ý chột hăng, y đánh bừa bãi liên tiếp hai chiêu, cũng chỉ vì tình thế bắt buộc, y không ngờ Chu Vi ra tay sau mà kiếm cô lại đến trước, hoàn toàn có thể chiếm tiên cơ mà đánh bật trường kiếm trong tay y. Thay đổi cách đánh, Trương Thiên Ý phóng tay tấn công, y dự tính chỉ cần đâm ba chiêu là đủ để công phá làn kiếm của Chu Vi, nhưng ngày nọ, y bị trúng Lãnh Huyền một đòn, nội thương vẫn chưa khỏi hẳn, sau một vòng sử kiếm quá nhanh, lòng ngực râm ran phát đau, y sợ làm nặng thêm nội thương, đành phải nhẹ lách ra, mắt nhìn chăm chăm vào Chu Vi, đầy vẻ kinh ngạc.

Chu Vi đứng đó, cánh tay rần rần tê lạnh, đầu óc trống không, cô chẳng hiểu do đâu sáu chiêu kiếm vừa qua của mình đã được sử xuất liên tục như thế.

Lạc Chi Dương cũng toát mồ hôi lạnh, hăn cả giận: "Trương Thiên Ý, bộ ngươi không cần thách ngư nữa sao?"

Trương Thiên Ý "hừ" một tiếng, y lãnh đạm nói: "Chẳng phải vừa nói đấy thôi, văn tự trên thách ngư bất quá là nhạc phổ, hừm, nhạc phổ, ta lấy nó dùng vào việc gì?"

Lạc Chi Dương vốn do tình hình khẩn cấp mà ứng biến, hăn định đem thách ngư làm vật thể mạng, hoàn toàn không nghĩ tới sự thể còn xoay chuyển kiểu đó, trong giây phút, hăn bất giác ngây người. Trương Thiên Ý điều hòa xong hơi thở, y vung gươm xông vào. Sau một thoáng ổn định tâm thần, Chu Vi cho rằng, vừa rồi cô đã liên tiếp phá giải những chiêu kiếm tàn độc của đối phương, rõ ràng kiếm pháp học được từ sư phụ thực sự hết sức cao minh, nghĩ như vậy, cô thêm tự tin, qua lại thêm đâm chiêu nữa, cái tinh diệu bên trong của Dịch Tinh Kiếm dần dần hiển lộ ra.

Hai người di chuyển nhanh như chớp giật, kiếm quang loá loá xoay quanh, hệt như hai con rắn phi xà phun nọc thành tia chớp, mũi kiếm họ vừa chạm nhau đã tách rời ra. Trương Thiên Ý càng đấu càng hăng, y nghĩ

bụng, tiểu cô nương này tuổi tác chẳng bao nhiêu, học được dăm chiêu kiếm của Thái Hạo cốc, lại có thể đương đầu với mình, có công, có thủ, xem chừng công trình mình bấy nhiêu năm đeo đuổi kiếm đạo coi như số toẹt.

Trong lòng quỳnh quáng, y bất chấp nội thương, dồn nội kinh vào thanh gươm, uốn lưỡi kiếm cong vòng lại như cánh cung, đem xoắn vào lưỡi gươm của Chu Vi, miệng y trầm giọng quát: "Buông tay!", lập tức hồ khẩu Chu Vi đau rát, thanh gươm vượt khỏi tay cô.

Trương Thiên Ý cậy nội lực thâm hậu, y giật được trường kiếm của đối thủ xong, không chút dung tình, y đâm mạnh, kiếm quang lóe lên, nhắm ngay vào vùng tim Chu Vi.

Lạc Chi Dương thấy thế, y gấp gáp nâng hòn đá, lấy hết sức ném mạnh nó vào Trương Thiên Ý. Gã này tuy không chút e ngại, nhưng chẳng muốn bị ném trúng, nên y huy chưởng quét tới, đánh văng hòn đá ra xa, cùng lúc, Chu Vi đã lăn mình một vòng tránh lưỡi gươm, cô toan đứng dậy, Trương Thiên Ý đã xông vào, hơi kiếm đâm đúng mặt cô.

"Trúng!", quần bách quá sức, Lạc Chi Dương đem luôn con thạch ngư trong tay ném ra, Trương Thiên Ý đang định xuất chưởng gạt đi, y nhìn ra thạch ngư, bèn đổi chưởng thành trảo, thò tay chụp con cá, đồng lúc, y thấy Chu Vi xoay người đứng lên, tính chạy ra thật xa, y lập tức cười gằn một tiếng, dùng trường kiếm trong tay như một phi tiễn, nhắm đúng vào hậu tâm của cô, định phóng tới.

Mắt thấy thanh kiếm nọ sắp bay ra găm thân mình Chu Vi xuống đất, y cảm giác có tiếng xé gió bên cạnh, giống như ám khí đang đánh vào, Trương Thiên Ý không khỏi mắng thầm: "Tiểu tử muốn chết!" Y còn đang tưởng đó là đá do Lạc Chi Dương ném, tay phải giữ nhuyễn kiếm, y thò tay trái ra chụp lấy cục đá, chẳng dè, lúc nắm được vào tay, y thấy nó mềm mềm, nhao nhão, từ bên trong vật đó một luồng nội kinh xuyên qua lòng

bàn tay y mà đột kích nội thể. Trương Thiên Ý cật khỏe khinh địch, lập tức toàn thân y phát lãnh, luồng kinh khí di chuyển xeo xéo về mé trái, làm cho cái tay đang cầm trường kiếm là tay phải cũng như bị một cú đánh thật mạnh, thanh kiếm vượt khỏi tay y, bay vút lên cao, rồi rơi xuống cắm phập vào đất, sát bên mình Chu Vi.

Chu Vi cảm giác kiếm phong tấp vào, toàn thân cô phát rét, không chút nghĩ ngợi, cô sử ngay thân pháp sư môn, dùng cả tay lẫn chân đẩy mạnh thân mình bật lên, lúc cô đứng thẳng được người, thanh gươm từng bị đối thủ giật mất cũng đã về được trở lại vào tay.

Cô đảo mắt trông lại, thấy đằng xa, Trương Thiên Ý đang chú mắt ngó vào một khối đất sét trong lòng bàn tay, dáng xuất thần. Còn đang chưa hiểu, cô chợt nghe có tiếng cười ha hả, lúc cô giương mắt lên nhìn, thấy nơi đầu tường có một người đang đứng ở đấy, quần áo xúng xính, đầu tóc bạc trắng, trong hai tay là một khối đất sứ trắng bị nhào lên nặn xuống, mắt lúng liếng cười cùng cô.

"Bà má!", Chu Vi buột miệng kêu lên, kinh ngạc. Thì ra, người đó đúng là bà lão nặn tượng sứ, thời khắc này, bà như đã thay da đổi thịt, đỉnh đặc thẳng lưng, thần thái sáng rõ, bà đứng nơi đỉnh cao của gờ tường, dáng vẻ một con phượng hoàng lẻ bầu, đơn độc.

Bà lão cười cười với Chu Vi xong, bà lại hướng ánh mắt sang Trương Thiên Ý: "Túc hạ thủ đoạn quá sức độc ác, đến ngay một tiểu hài tử mà cũng không buông tha sao?" Trương Thiên Ý nhướn mày, lạnh lùng nói: "Người là ai, Trương mỗ làm cái gì kệ mỗ, việc gì đến người mà xen vô thiên hạ sự?"

Tay bà lão không ngừng vo nặn đất sứ, miệng mỉm cười, bà nói : "Nói đúng quá, lão đây hồng thích làm gì khác, chỉ ưa xen vô chuyện thiên hạ!". Bà bỗng vung tay, phóng một luồng ánh sáng trắng nhắm thẳng vô ngực Trương Thiên Ý.

Trương Thiên Ý đã nếm qua một lần nên hiểu, cục đất sứ tàng chứa nội kinh cổ quái, cho nên y không dám đón đỡ, y vung kiếm quét ra, đánh vô cục đất sứ đang bay tới. Chỉ nghe 'bịch' một tiếng, hồ khẩu y nóng rực, trường kiếm suýt rời khỏi tay, y giương mắt lên nhìn, bà lão đã rời đầu tường mà nhảy xuống đất, thông thả bước tới, khối đất sứ trong tay bà chột dẹt, chột tròn, hệt như một khối bột người ta nặn làm bánh.

Trương Thiên Ý quát lớn một tiếng, vung gươm chém ra. Bà lão chớp chớp mi mắt một nét cười, hai tay bà chập lại, đưa vô trong, khối đất sét đột nhiên thay đổi hình dạng, biến thành một cây nhuyễn côn dài chừng một trượng, bà quay nó một vòng, tạo một trận cuồng phong, nghe 'bộp' một tiếng, đã đập bằng bản vào thân kiếm của Trương Thiên Ý.

Bà vẩy ra một chiêu thức ngoài dự đoán của mọi người, đã thấy thanh kiếm của Trương Thiên Ý tạt hẳn ra, y kinh hãi, cuống quýt tựa người trượt theo đà đi của kiếm, chẳng dè, chỗ đất sét dính vô kiếm cũng chứa một cỗ nội lực liên miên không dứt, trong lúc vội vàng, y tất nhiên không sao tránh thoát khỏi, y còn đang hãi hùng, đầu kia của nhuyễn côn đã giáng vô như sấm sét, trường kiếm của Trương Thiên Ý đang bị chế ngự, nó chịu không thấu lực đánh vô, đã chúc đầu xuống dưới, y còn đang ngần ngừ, cây nhuyễn côn đã vung lên đập đánh 'chát' một cái vào phía trên gò má bên trái.

Nhát nhuyễn côn đó khí thế mạnh mẽ, Trương Thiên Ý thiếu chút nữa là ngã xỉu, Y gặp nguy không loạn, vận nội kinh lên tay đánh bật luồng kinh khí miên man kia ra, chờ cho kinh khí đó dứt, y thu nhanh kinh khí về, ra sức giựt lại trường kiếm, rồi tận lực vọt về mé sau, y chỉ thấy nửa đầu tê cứng, mất cảm giác, trong mồm lộn cộn như có vật lạ, y hả miệng khạc, thấy hai cái răng nanh theo máu mà phun ra.

Trương Thiên Ý trong lòng thật kinh hãi, y thầm nghĩ: Nếu mình không có thần công hộ thể, nhát côn đó đã đập vỡ toang nửa đầu. Y lại trông sang bà lão, nét cười vẫn mê mê, cây nhuyễn côn trong tay đã biến về lại thành

một khối đất sứ trắng, đang được bà ta nhào nặn. Trương Thiên Ý hồi tưởng tình cảnh vừa qua, y lại nhìn kỹ dung mạo bà lão, y máy động trong đầu, buột miệng kêu lên: "Người, người là người đến từ phía tây?"

"Phía tây?", bà lão cười dài, quan sát hẳn, "Là từ nơi nào phía tây?"

Trương Thiên Ý cả giận: "Ngoài núi Côn Luân, còn có chỗ nào khác?" Bà lão liếc hẳn một cái, gật đầu: "Coi như người có chút hiểu biết, món Phi Ảnh Thần Kiếm của người được chân truyền từ nhà họ Vân. Phi Ảnh tứ kiếm, Kính Hoa (hoa trong gương), Thủy Nguyệt (Trăng dưới nước), Mộng Điệp (Bướm trong mộng), Không Huyền (Hư ảo của đạo Không), tuổi tác người lớn trọng như vậy, sao mà vẫn cứ còn lẩn quẩn trong cảnh giới thứ nhất hoài vậy?"

Mặt Trương Thiên Ý xịu xuống, nóng hực. Y là đệ tử chân truyền của đảo vương Vân Hư, tiếc thay, vì tính tình gian ác, đầu óc hẹp hòi, trên con đường Kiếm Đạo, tu vi y chỉ đạt đến "Kính Hoa kiếm", ba môn kia, y đã không thể tiến lên thêm được bước nào. Vì lý do đó, y mới cố tâm tìm kiếm Linh Đạo thạch ngữ, muốn dựa vào kiến thức mới ở trong đó mà đột phá qua cửa ải kia.

Bà lão chỉ ra đúng cái chỗ đau khổ của y, Trương Thiên Ý nổi đóa, y la lớn: "Người đến từ phía tây thì đã là cái quái gì? Mau xưng tên họ ra đi, kiếm của Trương mỗ là không giết hạng vô danh!"

Bà lão cười cười: "Ta họ Thu!"

Rồi bà im luôn. Trương Thiên Ý hai mắt trợn ngược, y thất thanh, kêu lên: "Người, người là Địa Mẫu Thu Đào!"

Bà lão gật đầu: "Ta không nghĩ còn có người nhớ đến họ tên của ta!"

Trương Thiên Ý trong lòng lo âu. Người kia đứng đầu một bộ, chính mình nếu chưa bị thương, có lẽ còn đương đầu được phần nào, hiện giờ, nội

thương chưa lành, giao đấu cùng bà ta thật sự là hiểm nghèo. Nhưng tên đã đặt lên dây cung rồi, không thể không phát, y đành cắn răng, đem thạch ngư nhét vào trong bọc, tay khẽ rung trường kiếm, y cười gằn tiếng, nói: "Đông đảo Trương Thiên Ý thỉnh giáo Địa Mẫu cao chiêu!"

Thu Đào nêu tên họ với ý muốn cho y biết khó mà lui, ai ngờ tên này tính tình khờ dại, quyết gắng gượng đâm đầu chống đối đến cùng, bà chẳng ngăn được tiếng thở dài: "Nói thật hay, thật hay!"

Trương Thiên Ý vào thế xong, y đứng yên, không xuất thủ; Thu Đào chỉ nhào nặn đất sét, mắt cũng không để vào y. Lạc Chi Dương cùng Chu Vi đứng quan chiến, cả hai trong lòng đều hồi hộp, Lạc Chi Dương giật giật ống tay áo Chu Vi, ý bảo cô thừa dịp mà chạy trốn, Chu Vi lại nhẹ nhẹ lắc đầu, cô cầm vững trường kiếm, đứng thẳng người, bất động. Lạc Chi Dương xoay chuyển ý niệm, hăn hiếu ngay, là Thu Đào vì hai người mà can thiệp, nếu bỏ chạy như vậy, chưa hăn vì quá sức vô nghĩa khí, mà do kiếm thuật Chu Vi không tồi, khi cần tiếp tay, cô vẫn có thể trợ lực bà, còn chính hăn mà cứ ngơ ngáo ở đây, rõ là một cái hình nhân trời sinh ra cho người ta luyện kiếm.

Chính mắt hăn chứng kiến những vụ Trương Thiên Ý giết người, nên rất hãi sợ y, chưa kể hiện tại, trở về chốn cũ là rạp hát, nơi y đã giết quá nhiều người, thế nào cũng sẽ có không ít oan hồn lệ quỷ. Ý này vừa đến trong đầu, hăn nghe lạnh sống lưng, khi đảo mắt một vòng chung quanh, thấy tĩnh lặng, không người, thì mới thoáng yên lòng, hăn nghĩ bụng, những người chết ở đây đều là nạn nhân của quỷ đòi nợ, giả dụ có trở thành hồn ma về quấy phá, cũng chỉ nên tìm Trương Thiên Ý mà quấy, mà làm cho thanh kiếm của tên này bắn vọt lên trời giữa lúc y giao tranh, khiến y không còn kiếm mà chống đỡ, cho y ăn đòn tơi bời hoa lá.

Còn đang rửa xả y, hăn nghe Trương Thiên Ý thét nhỏ một tiếng, trường kiếm của y phá không, xoẹt xoẹt xoẹt một hơi sáu nhát kiếm. Thu Đào vẫn chẳng ngừng đầu, thân mình bà uốn lượn dẻo như nhành liễu, bà nhẹ nhàng

tránh né, nhìn eo lưng bà uyển chuyển mềm mại, nhìn cước bộ bà thoát ẩn, thoát hiện, trông bà chả có nét gì giống một bà lão ngoài năm mươi hết. Khối đất sứ trong tay bà cứ im im mà biến hóa, khi thì là một nhuyễn côn có dạng một linh xà, đánh đầu thì đuôi ứng, đánh đuôi thì đầu ứng, uốn uốn lượn lượn, vụt tới, quật lui những đường côn chất chứa đầy bất ngờ khác thường. Có lúc thì đầu côn bất động trong tư thế sẵn sàng, đuôi côn lại vụt ra như sấm búa chớp giật, nhanh tới mức không sao thấy rõ hình dạng, có khi đuôi côn bất động như đuôi rắn đang cuộn tròn, để đầu côn mổ ngang mổ dọc nhanh tựa sấm chớp.

Trương Thiên Ý hết sức kiêng dè nội kinh tàng ẩn trong đất sứ, trường kiếm một nhát vừa đánh ra đã phải vội vàng chuyển hướng, không dám để thân gươm va chạm vào nhuyễn côn kia.

Bà lão từng bước từng bước ép vào, bà rút chân khí vào đất sứ, khiến biến hóa của khối đất sứ đó càng đa dạng, chợt là một cây hoa thương trắng, một thoáng sau, đã trở thành một thanh nhuyễn kiếm trắng toát. Trương Thiên Ý thấy bà sử kiếm, y thầm cười nhạt, tự hỏi, bà già này múa búa trước cửa Lỗ Ban, dám đấu kiếm với mình, há chẳng phải tự bà muốn chuốc nhục. Y còn đang vội ngưng thần sách chiêu, chẳng dè nhuyễn kiếm bà lão chợt căng dài ra, nó hóa thành một quả lưu tinh phi chuỳ, là một quả đất sứ trắng giống một quả dưa xé gió bay ra, kéo theo sau nó một sợi xích rõ dài. Cái lạ ở chỗ xích nọ mềm dẻo, không đứt khúc, kiểu như có giấu một sợi dây thừng bên trong.

Biến hóa đó hết sức bất ngờ, Trương Thiên Ý không kịp xoay sở, khối đất sứ đã vòng vèo quay ngược trở về, nện một đập vô ngực y. Trương Thiên Ý lập tức nhúc nhối nơi ngực, một búng máu trào ngược lên cuống họng, y ra sức nén mạnh nó xuống, tay vung gươm cắt đứt sợi xích, ai ngờ đất sứ co rút quá sức nhanh, kiếm phong lướt qua, thấy hiện ra ba cục to nhỏ cỡ nắm tay, y trở mắt nhìn lại, toàn bộ đất sứ đã trở về tay bà lão,

chúng bỗng hóa thành cây báo vĩ nhuyển côn (côn đuôi beo), đang múa chậm chạp bỗng tăng tốc, nhắm vọt vô đỉnh đầu y.

Trương Thiên Ý ra sức nhảy nhót, y né tránh được cái đầu, bả vai chưa kịp đổi chỗ, đã lãnh nguyên một côn, lần này y đau thấu xương tủy, Trương Thiên Ý rốt cuộc không nén nổi nữa, y há miệng khạc ra một búng máu tươi. Thấy y hộc máu, Thu Đào hơi sững, bà buột miệng kêu lên: "Úi ... người bị thương từ trước à?"

Trương Thiên Ý thầm hiểu, còn nấn ná nơi đây, ắt sẽ chết chẳng sai, trong nguy cấp, tay y máy động, châm Dạ Vũ đã vào đến đầu ngón tay. Sau trận chiến nơi Tử Cấm thành, số lượng châm còn sót lại không nhiều, cho nên, không phải gặp nguy nan cùng cực, y quyết không khinh xuất phát ra. Bằng không, Chu Vi, Lạc Chi Dương đã sớm lãnh ngón độc thủ nọ, e rằng hồn phách cả hai giờ đang chu du địa phủ.

Trường kiểm bên tay phải y chém hờ một nhát, Thu Đào huy côn ngăn chặn, tay trái Trương Thiên Ý bỗng vung cao, đem một chùm mưa kim châm bắn nhanh vô đối thủ. Chu Vi đang quan chiến, cô thấy thế, ruột gan bỗng thót lại. nhưng nói thì chậm, diễn biến lại nhanh, đất sỏi trong tay Thu Đào máy động, vọt nổ to ra, giống như một tấm khiên, kim châm xoẹt xoẹt bắn vào đất sỏi, đều đã ghim chặt vào đấy.

Trương Thiên Ý cũng không cần nhìn kết quả, châm vừa phát ra, thân mình y gấp rút thụt lùi ra sau, một chớp mắt, y đã tiếp cận Chu Vi. Chu Vi đang mãi lo yên nguy của Thu Đào, cô lãng quên chuyện phòng vệ bản thân, khi Trương Thiên Ý vào gần, cô mới kinh hoàng, mắt thấy kiếm quang tấp vào mặt, theo bản năng, cô nhảy nhanh về phía sau, hai chân còn chưa tiếp đất, tai vọt nghe Lạc Chi Dương hét thảm một tiếng.

Chu Vi nghe được, cô rùng mình, mặt không còn chút máu, khi nhìn kỹ lại, cô thấy Lạc Chi Dương lè lưỡi, lòe mắt, hẳn đang bị Trương Thiên Ý kẹp cổ, lôi hẳn ra xa.

Thì ra Trương Thiên Ý tấn công Chu Vi là giả, y trước sau sử hai hư chiêu, toàn nhằm vào chế trụ Lạc Chi Dương. Chỉ vì trong phe đối phương, Lạc Chi Dương là dễ đối phó nhất, cho nên y trước buộc Thu Đào đưa tẩm khiên ra phòng vệ kim châm, rồi sau đó, y tung một kiếm vào Chu Vi, đẩy cô lui ra, tách rời cô khỏi Lạc Chi Dương xong, Trương Thiên Ý nhẹ nhàng một trao, đã tóm ngay lấy hãn.

Thu Đào thu hồi tẩm khiên, như trước đó, bà biến hóa đất sứ thành nhuyễn côn, lần này, nội kinh đã vun vút đẩy mạnh kim châm ra đầu côn, kết quả, bà đích xác có được một cây lang nha bổng (gậy răng sói). Dù có món binh khí sắc nhọn trong tay, Thu Đào cũng vẫn ngần ngừ, bà dõi ánh mắt linh động vào Trương Thiên Ý, trong khi Chu Vi mặt xám như tro tàn, thân mình run cầm cập, chừng như một cú hích nhẹ cũng đủ làm cô té nhào.

"Trương mỗ bội phục thần công của Địa Mẫu!", y ho khan hai tiếng, một gợn máu nhỏ ứa ra từ bên mép, "Nhưng theo ta chỗ ta biết, quý bộ lấy từ bi làm đầu, quyết không lạm sát người vô tội, Địa Mẫu nương nương thân là bộ chủ, ta nghĩ cũng sẽ không ngoại lệ!"

Thu Đào nhú mày không nói, Trương Thiên Ý vừa nói vừa lui dần đến góc tường. Chu Vi rốt cuộc không kìm được nữa, cô tung mình phóng tới, hơi kiếm đâm Trương Thiên Ý, tên này cười cười, y nắm chặt lưng áo Lạc Chi Dương, đùn qua đẩy lại, bất kể đường gươm Chu Vi sử xuất ra sao, mũi kiếm thủy chung cứ chĩa vào thiếu niên. Chu Vi một chiêu thất bại, cô không khỏi lo lắng, đôi mắt dần dần ửng đỏ, nhưng cô lại không muốn bỏ cuộc, cô nghiêng răng, liều mạng vùng kiếm, toàn nhằm tìm sơ hở ở mặt sau Trương Thiên Ý.

Tên này tay thì lanh lẹn đưa đẩy con tin, mi mắt không chớp, thủy chung cứ chăm chú vào Thu Đào. Nhưng y thấy bà lão có chút đâm chiêu, một ít đất sứ trong tay bà rơi xuống đất, rồi nó từ từ lăn dần đến y. Trương Thiên Ý trong đầu chợt máy động, y bỗng bước xéo về phía sau, nhẹ nhàng

nhảy lên, trường kiếm đâm thụt vào vách tường, mượn nó làm điểm tựa đưa thân mình y vọt nhanh lên. Cùng lúc, tại chỗ y vừa đứng, một làn đất cát bỗng phụt mạnh lên, như một thân rắn uốn lượn, nó bò đến góc tường, bất chợt, từ đâu ra chẳng rõ, một khe nứt dài hiện ra, theo mắt tường, cái khe nhanh chóng lan thật nhanh và mạnh lên đầu bức vách. Tại thời điểm đó, Trương Thiên Ý đã bốc mình lên thật cao, nhoáng một cái, y lướt qua khỏi đầu tường, đáp mình xuống con hẻm bên kia.

"Chu Lưu Thổ Kinh" của Thu Đào có thể dựa theo đất cát mà chuyển, bà vốn muốn bất ngờ đưa nó ngấm từ lòng đất đến vây khốn đối phương, không ngờ Trương Thiên Ý thập phần lanh lẹ, lẩn trốn như chạch, y không đợi kinh lực kịp vọt tới, đã tức khắc vọt qua khỏi tường chạy trốn. Thu Đào dùng thuật "Khôn nguyên" (ND: Khôn=quê khôn, chỉ về đất như quê Càn chỉ về trời, Nguyên=cơ bản - đại ý dùng đất làm căn cơ) định tấn công nơi xa, bà không cách chi tiến ngay vào gần bức tường, trong lòng rất là bức và nản.

Chu Vi giậm mạnh chân một cái, cô nhảy vọt lên đứng trên đầu tường, chỉ thấy con hẻm sâu thẳm, chẳng còn thấy bóng dáng Trương Thiên Ý đâu nữa. Cô cuống quýt lao nhanh ra khỏi hẻm, chạy đến trước miếu Phu Tử, căng mắt nhìn tứ phía, chỉ thấy người đi kẻ lại, áo quần xênh xang, xanh xanh đỏ đỏ, tuyệt không thấy Lạc Chi Dương đâu cả.

Mắt mũi cay xè, Chu Vi gần rớt nước mắt, cô tả xông hữu đột, chen lẫn mà chạy giữa đám đông, như người điên, cô kêu thét ầm ỹ tên "Lạc Chi Dương". Cô đang mặc quần áo giả trai, thanh âm nghe hết sức khả ái, người đi đường nghe thấy, đều ngoảnh trông vào cô.

Lúc Chu Vi chạy đến bờ sông Tần Hoài, mặt cô đã đầm đìa nước mắt, sóng nước bành bồng lan ra xa, in bóng rất nhiều đình đài lầu các, thuyền bè đi lại càng lúc càng nhiều, thỉnh thoảng vang lên từ đâu đó tiếng sáo, tiếng đàn. Nghe tiếng sáo, Chu Vi khắp mình phát run, cô căng mắt ra nhìn vào chỗ thuyền bè đó, tuy trong đầu biết rất rõ người thổi sáo không phải

Lạc Chi Dương, tự đáy lòng, cô mong mỗi sắp phát sinh một kỳ tích. Nhìn về mấy thuyền bè đó, cô kêu gào, khóc lóc thảm thiết, kỹ nữ cùng du khách trên tàu đều thò đầu ra nhìn, ngó.

Chu Vi cực kỳ tuyệt vọng, đôi chân mềm nhũn lại, cô té thụp xuống, ngồi mọp bên bờ sông Tần Hoài. Nghĩ đến cơ sự Lạc Chi Dương dữ nhiều lành ít, cô bỗng tự thẹn tự hận, chỉ muốn chết phứt cho rồi. Hai tay bưng mặt, không nén nhịn nổi nữa, cô gào thét, khóc lóc. Đang thốn thức, đầu vai cô chợt có ai vỗ vào, cô nhảy dựng lên, la lớn: "Lạc Chi Dương..." Ngóai trông lại, cô thấy Lãnh Huyền bán thân máu me, đang đứng chờ dẫn ở phía sau.

"Lãnh công công!", Chu Vi trong lòng trào dâng một tia hy vọng, cô bấu vào tay lão, kêu to, "Lão mau mau đi cứu Lạc Chi Dương, hãn ... hãn bị Trương Thiên Ý bắt đi mất rồi.." Còn chưa dứt lời, cổ tay cô bị thít chặt, Lãnh Huyền nắm lấy mạch môn của cô, trầm giọng nói: "Mau hồi cung, kéo không kịp...!"

Chu Vi vừa kinh hãi vừa bức tức, cô quát lớn: "Lãnh công công, ta không về đâu, Lạc Chi Dương hãn..." Một cổ hàn khí từ lòng bàn tay Lãnh Huyền xộc vào, nửa người Chu Vi bỗng ẻo oặt xuống, không tự chủ được, cô bước theo lão. Cô gái ngóai trông lại, con sông Tần Hoài bỗng mờ mịt, trời đất khoác một màu thê thê thảm thảm. Phút chốc, cô ngất xỉu.

Trương Thiên Ý chạy trốn được một quãng, cảm giác có người bám đuôi, y nhìn ra sau, thấy Thu Đào như ẩn như hiện đang đuổi tới, y lập tức phóng lên cao, đáp xuống thấp, vượt tường, nhảy rào ... mà chạy. Thuật "Long độn " (độn=trốn thoát) của y dùng mọi thủ thuật đào tẩu, lại nhờ có móc sắt, dây dài... nên Thu Đào dù võ công cao hơn y một bậc, dẫu khinh công vào hạng tùy địa hình mà sử xuất, nhưng vì không có dụng cụ như y, sau một khắc, bà đã bị bỏ rơi.

Huyệt đạo Lạc Chi Dương bị phong tỏa, miệng câm, tay xụi, mắt thấy hai bên nhà cửa vun vút lướt qua, rồi thì là núi xanh rừng thẳm, đường mòn hoang vắng, không một bóng người. Dựa theo địa hình, Lạc Chi Dương chợt phát hiện, Trương Thiên Ý đã ra khỏi kinh thành, y đang chạy vào vùng núi Tương Sơn (TG: giờ là Kim Tử Kim Sơn) kế cận.

Đến Tương Sơn, sau một quãng sơn đạo, hắn thấy một ngôi miếu nhỏ. Trương Thiên Ý ngoái trông lại, khi chắc chắn không bị bám đuôi, y mới vào miếu, quăng mạnh Lạc Chi Dương xuống, khiến ót hắn đập vào sàn nhà, đau thấu tim gan, buột miệng rên la thảm thiết. Kêu được một tiếng, hắn mới phát giác huyệt đạo đã giải tỏa, bèn đứng dậy, nhận thấy tòa miếu đột nát, tượng thờ đổ vỡ, chả biết là khi xưa miếu thờ cúng thần thánh phương nào. Dưới mái hiên có một ang lớn, miệng ang vỡ nát, bên trong còn chứa đầy nước mưa.

Trương Thiên Ý cũng không nhìn nhồi gì đến hắn, y khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều tức. Lạc Chi Dương nín thở, rón rén lên ra cửa, bỗng nơi mắt cá hắn đau điếng, chân trái tê rần. Hắn ngã quỵ xuống đất, xem kỹ lại, thấy chính là đã bị một cục đất khô đánh trúng chỗ yếu huyệt nơi gót chân.

Trương Thiên Ý vẫn ngồi ở chỗ cũ, mặt tái xanh, áo quần tươi tắn, hai mắt khép hờ, thoáng nét cười cợt, tự dưng Lạc Chi Dương cảm giác khuôn mặt đó đầy đặc một nét tử khí kinh người, giống hệt mặt pho tượng quỷ vô thường trong miếu Thành Hoàng. Lạc Chi Dương không dám vọng động, nửa ngồi, nửa quỳ, mồ hôi đổ đầm dề, kiểu như tử tội đang quỳ xuống đất chờ hành hình, hắn thấy xem chừng còn khó chịu gấp mấy lần bị hình phạt đòn roi.

Cứ trong tình trạng đó qua hơn thời gian tàn một một nén nhang, Lạc Chi Dương thấy y bất động, hắn thử bạo gan, hai tay đặt sát mặt đất, tính bò ra, chợt nghe từ phía sau: "Tiểu súc sinh, mi mà đi được ra khỏi cái cửa đó, ta tha mạng cho mi liền, mi nghĩ sao?"

Lạc Chi Dương quay đầu lại nhìn lại, Trương Thiên Ý đã mở mắt ngó hăn, nhe răng cười lạnh. Lạc Chi Dương chả làm gì khác được, đành phải ngồi trở lại trên mặt đất.

Trương Thiên Ý nhìn nhìn lên nóc nhà, y đột nhiên nói: "Tiểu súc sinh, ta thương tích đầy mình như vậy, toàn là do mi là ban cho, mi đã biết tội chưa?"

Lạc Chi Dương góp hết tinh thần, gượng một nụ cười, nói: "Trương tiên sinh phúc to mạng lớn, bị thương chút đỉnh thì ăn thua gì?" Trương Thiên Ý lườm hăn, y cười lạnh, nói: "Sao, mi sợ rồi hả?" Lạc Chi Dương cười cười: "Chưa hăn là sợ, Trương tiên sinh đại cao thủ Đông Đảo, tui chỉ là một thằng nhóc lưu manh ven sông Tần Hoài, ngài giết tui, cũng chả có gì hay ho, chỉ tội làm bẩn tay ngài, còn làm giảm giá trị của ngài. Nếu ngài tha không giết tui, tui nhất định sẽ đi khắp nơi, khắp chốn, xưng tụng ngài là người hết sức rộng lượng, lòng dạ từ bi!"

Trương Thiên Ý thấy hăn sắp chết đến nơi, còn dám khua môi múa mép tán tỉnh lung tung, y không nhịn cười nổi, nói: "Tiểu súc sinh, đừng tưởng bở mà tán tỉnh ta, bốn chữ lòng dạ từ bi, với Trương mỗ, nghe thiệt là vô duyên!" Lạc Chi Dương bực tức, la lớn: "Nếu như vậy, muốn giết thì cứ giết, nói chi nhiều cho rườm?"

Trương Thiên Ý hừ lạnh một tiếng, y nghĩ bụng, tiểu tử này đã năm lần bảy lượt lừa gạt mình, không đem nó ra tòng xẻo, thiệt khó tiêu tan được mối hận trong lòng. Chẳng qua, mình hãy cứ được việc mình trước đã, tạm dụ khi nó làm cho xong cái việc kia, rồi trút giận sau. Nghĩ đến đây, y cười cười, nói: "Tiểu súc sinh, ta có chuyện này, nếu mi làm xong cho tốt, ta sẽ tha chết cho mi, còn rút lấy cây châm ra khỏi người mi nữa. Bằng làm không xong, hừ, mi cứ tự mình mà hiểu!"

Lạc Chi Dương tưởng sắp chết đến nơi, bỗng thấy có một con đường sống, hăn cười mơn: "Chuyện gì? Nói tui nghe thử xem nào."

Trương Thiên Ý trầm ngâm một chút, lấy Linh Đạo thạch ngư ra. Sau nhiều năm lạc mất thạch ngư, giờ cầm lại nó trong tay, lòng y không khỏi xao xuyến bồi hồi, y húng hắng ho khan, đầu óc nóng bừng bừng. Không muốn để lộ xúc cảm, y gắng đè nén sóng lòng, khàn giọng hỏi: "Những chữ trên vẩy con cá này có đúng là nhạc phổ không?" Lạc Chi Dương đáp: "Có vẻ là vậy!" Trương Thiên Ý cả giận: "Gì mà có vẻ với không có vẻ?"

"Tui cũng chưa từng thấy qua Quy Tư Hán Phổ", Lạc Chi Dương vừa nghĩ vừa nói, "Thế nào cũng phải đem chữ trên thạch ngư phiên dịch sang ngữ âm Trung Hoa, rồi thổi lên một lần, mới có thể xác định."

Trương Thiên Ý dòm dòm Lạc Chi Dương, không khỏi nghi ngờ: "Tiểu tử này mưu mô quỷ quyệt, miệng nói là phiên dịch nhạc phổ, biết đâu không tìm cách trì hoãn câu giờ? Thu Đào bị ta trốn thoát, nhất định không cam tâm bỏ cuộc, đương nhiên sẽ truy lùng ta khắp nơi. So với cuộc chạy đua, ta đã gắng hết mình trong trận chiến đấu nơi rạp hát, bây giờ thân mang trọng thương, sức cùng lực kiệt, nếu gặp bà ta lần nữa, chẳng những không giữ nổi tánh mạng, thạch ngư cũng sẽ mất vô tay bà ta...". Y nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng đầy mâu thuẫn. Lạc Chi Dương trông y thay đổi sắc mặt, cũng lên ruột, chỉ lo y đổi ý.

Trương Thiên Ý ngẫm nghĩ giây lát, y bỗng nói: "Được rồi, tiểu súc sinh, mi phiên dịch nhạc phổ cho ta, hạn cho mi một khắc phải dịch xong, quá thời hạn, ta chặt mi một ngón tay, thêm một khắc nữa, sẽ cắt đứt hai tay, nếu vẫn chưa xong, ta sẽ chặt hai chân, còn trẻ nãi nữa, là đứt trọn cái đầu!"

Lạc Chi Dương tái mặt, hăn gượng cười, hỏi: "Ông đo thời gian bằng cách nào?"

Trương Thiên Ý "hừ" một tiếng, y lấy ra một cái đồng hồ cát nho nhỏ, nói: "Cạn một bầu cát là hết một nửa khắc!" Lạc Chi Dương không khỏi la lớn, "Rủi cát chảy xuống mau quá thì làm sao?" Trương Thiên Ý lạnh lùng

nói: "Thì coi như mi kém may mắn!" Lạc Chi Dương cầu nhàu: "Thiệt là không công bằng..."

Trương Thiên Ý tức giận, y hừ một tiếng, một tay đưa thạch ngư, một tay giốc ngược đồng hồ, cát vàng óng rơi ào ào xuống bên dưới.

Lạc Chi Dương hoảng hốt, hần vội cầm lấy thạch ngư, cật lực dò từng chữ trên vẩy cá. Hần có trí nhớ kinh người, một khúc nhạc nghe qua một lần là hẳn có thể thối sáo trở lại, nhạc phổ đã qua mắt là nhớ mãi không quên, Quy Tư Hán Phổ đầu lũng củng, nghe Chu Vi giải thích một lần, hẳn đã ghi sâu trong óc. Dùng bảy cái tương ứng giữa Quy Tư với bảy âm điệu cung thương của Trung Hoa để phiên dịch cũng không phải là khó, cái khó là ở chỗ, chữ khắc trên thạch ngư chẳng giống với chữ viết trên giấy, cao, thấp, trái, phải ... nhìn vào là đọc xuôi liền, còn văn tự chi chít trên thạch ngư, phải bắt đầu đọc từ đâu, thật sự là một bài toán sẽ cực kỳ nhức óc để tìm lời giải.

Xem tới xem lui, ánh mắt Lạc Chi Dương chuyển vào bên trên hai ngư nhân, hẳn suy luận, thạch ngư có đầu có đuôi, Linh Đạo nhân khắc nhạc phổ, tất nhiên thoát tiên khắc từ đầu cá, rồi làm dần cho đến đuôi cá, ngay trên toàn thể đầu thạch ngư, trừ đôi mắt, không chỗ nào khác có chữ cả, xem thế, chữ thứ nhất của nhạc phổ ắt sẽ khắc trong mắt con cá. Có điều, ngư nhân có hai cái, vậy khởi đầu từ bên trái, rồi đến bên phải, bên tả khắc một chữ "Sa", ứng là SA của "Sa thức", bên hữu có khắc chữ "Kê" , ứng vào "Kê thức". Hai nhóm chữ đó, là xong chặng đường thứ nhất.

Lạc Chi Dương trán mồ hôi, hẳn trông sang, thấy mới đó mà cát đã trôi xuống hết một phần tư, một chữ của nhạc phổ vẫn chưa dịch ra. Cát trôi nhanh như tên bắn, có không biết bao nhiêu mũi tên khác cũng đang tua tủa bắn, găm vào trong lòng hẳn. Lạc Chi Dương trấn định tinh thần, bỗng có chủ ý: Tạm thời khoan để ý mắt phải mắt trái, hãy cứ dịch nhóm chữ khắc bên phải đã, xong rồi mới làm đến nhóm bên kia, dịch xong, đem thối, xem xem phần dịch bên nào nghe êm tai.

Hắn lập tức cỡi cây sáo Không Bích, vạch trên mặt đất phần phiên dịch ngữ âm Trung Hoa. Vầy cá thật nhiều, dày đặc những chữ là chữ, có điều, thông suốt được một, thì trăm cái khác cũng thông suốt theo, khi Lạc Chi Dương dịch xong phần nhạc phổ mé bên trái, cát trôi mới hết độ quá nửa, dịch xong phần bên kia, cát vẫn còn chưa xuống hết bên dưới. Lạc Chi Dương thở một hơi dài nhẹ nhõm, nhắm thắm trong lòng hai khúc nhạc, nhưng hắn nhận thấy, lấy "Sa thức" làm đầu, rồi đến "Kê thức", khúc điệu không có ngược ngạo, nếu lấy "Sa thức" mào đầu, nghe thấy tiết tấu cổ quái, nhưng lấy "Kê thức" vô trước, chỗ tiếp nối căn bản không thông. Nếu lấy tiêu chuẩn của nhạc mà nói, lần thử trước có vẻ thô sơ kỳ quái, lần sau căn bản là loạn âm điệu, hoàn toàn không hợp nhạc lý.

Còn đang dẫn đo, Trương Thiên Ý bỗng nói: "Đã hết giờ!", khiến Lạc Chi Dương nhảy nhồm, la lên: "Tui dịch xong rồi!" Trương Thiên Ý nheo mắt dòm hắn, lạnh lùng nói: "Oắt con, thôi thử ta nghe xem nào!"

Nhịp tim Lạc Chi Dương bỗng loạn, hắn nhìn thoáng qua chữ ghi trên mặt đất, hít vô một hơi dài, lấy "Sa thức" làm đầu, thổi thẳng liền một khúc.

Khúc nhạc thật khó tấu vô cùng, có nhiều chỗ nhịp điệu vừa dính sát nốt, vừa gấp gáp, lặp đi lặp lại rất rườm rà và khó, có khi Lạc Chi Dương một làn hơi không sao đi hết, hít thêm hơi, thay đổi vài lần, hắn mới thổi được chỗ bị đứt quãng vừa qua. Cũng có chỗ thập phần khác lạ, chẳng xuôi, Cung thổi thành Biến Cung, Chủy trở thành Biến Chủy, Lạc Chi Dương qua khúc đó xong, lòng hắn bức bối lẫn thẹn thùng, giận không đào được một lỗ nẻ dưới đất mà chui vô.

Hắn vừa thổi, vừa lén theo dõi sắc mặt Trương Thiên Ý. Tên này vẫn lẳng lặng ngồi yên, vẻ mặt âm trầm thật khó coi. Chờ Lạc Chi Dương thổi dứt, Trương Thiên Ý nín thinh một lúc lâu, đột nhiên hỏi: "Thổi xong rồi hả?".

Lạc Chi Dương đáp: "Xong rồi!"

"Thúi lắm!" Trương Thiên Ý nhe răng, cười gằn, "Nhạc gì nghe tầm bậy quá vậy? Đã khó nghe, lại vô dụng, hoặc là mi dịch sai, hoặc là mi lại giở trò lường gạt. Hừ, biết điều thì đưa bàn tay ra đây, tao hãy chặt trước cho gọn ghẽ một ngón!"

Lạc Chi Dương vẻ mặt đau khổ: "Chặt đứt ngón tay rồi, hổng thối sáo được nữa." Thấy hăn còn dám cò kè mặc cả, Trương Thiên Ý cơn giận càng tăng lên: "Còn lâu bầu gì nữa! Tao gọi ba tiếng, mi mà không đến, tao sẽ đích thân tới!"

Lạc Chi Dương nẩy sinh tuyệt vọng, hăn rửa thầm đến tận đời ông, đời cha Linh Đạo nhân, miệng nói: "Trương tiên sinh đừng nóng, khúc nhạc này có hai chi khúc, mới vừa rồi là chi thứ nhất, còn cái thứ hai khác nữa..."

Trương Thiên Ý cả giận: "Bớt thả rảnh đi, mau lại đây thụ hình..." Lạc Chi Dương thở dài: "Trương tiên sinh, dịch rồi thối một chi khúc tổn hổng biết bao nhiêu công sức, thôi, để tui thối nốt cái chi kế đó, nếu ông vẫn thấy không xong, ông cứ nhè đầu tui mà cắt nó xuống!"

Trương Thiên Ý thấy hăn nói với đầy tự tin, y thầm sinh nghi: Tiểu tử này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, hay là vừa rồi nó cố ý giấu giếm gì đây chẳng? Như hăn nói, chặt ngón tay rồi thì hết thối sáo được, chi bằng hãy tạm nghe thêm cái chi khúc kia, thử coi nó còn bày thêm trò trống gì khác. Nghĩ vậy, y lạnh lùng nói: "Thôi được rồi, thối lần này nữa mà không xong, tao đứt cái mạng của mi liền!"

Lạc Chi Dương đổ mồ hôi ướt rượt bàn tay, trong lòng không chút tự tin, cái chi khúc kế so với cái kia còn rườm hơn nhiều, thôi thì cứ thối nó lên, kéo dài thêm chút thời gian, chỉ cầu mong trời thương, xui khiến tiểu công chúa và bà lão tìm đến đúng lúc.

Hăn bậm môi, nâng ngang cây sáo, vốn định thối lung tung đại dăm ba tiểu khúc vớ vẩn nào đó, nhưng nghĩ lại, hãy cứ thối y như trong nhạc phổ,

rủi Trương Thiên Ý bắt thối lại để kiểm tra, còn có lối thoát, bằng thối loạn lạc lung tung, so sánh hai lần không giống nhau, có trăm cái miệng cũng không sao cãi lý cho được.

Cùng bất đắc dĩ, hãn đành phải thối theo bản dịch. Đại cương, hai chi khúc khá giống nhau, chính là đi được một nửa, so với chi trước, chữ nhạc thay đổi, liên khúc cũng biến hóa, chỗ cao biến thành thấp, chỗ thấp chuyển lên cao, tuồng như có một lực nào đó buộc thắt âm thanh vào nhau, khiến người thối không thể tùy tiện mà diễn. Nghề thối sáo của Lạc Chi Dương vào hạng bất phàm, vậy mà thối cho trúng, hãn bị đỏ mặt, nóng tai, phải gom hết khí lực mà tấu ra.

Trương Thiên Ý ngồi nghe, y liên tục nhíu mày, nổi tức giận khiến lồng ngực kích động, y âm thầm nắm chặt chuôi kiếm, chỉ chờ Lạc Chi Dương thối dứt, là phóng kiếm đâm một nhát ngay tim hãn.

Nghe từ quãng giữa khúc nhạc trở đi, Trương Thiên Ý chợt cảm giác ruột gan nhộn nhạo, khí huyết trong toàn thân bị tiếng sáo nhiễu loạn, chuyển vận xuôi ngược loạn đả, y không sao chế ngự nổi. Y kinh hãi đến mất hồn mất vía, cuống cuống vận công điều tiết chân khí, y đang muốn quát bảo ngừng thối, trong miếu đột nhiên rộ lên tiếng động sè sè. Trương Thiên Ý rảo mắt nhìn tứ phía, không thấy có ai khác, y chăm chú lắng nghe, lại phát hiện thanh âm sè sè kia đến từ thạch ngư.

Trương Thiên Ý vui mừng như điên: Không ngoài dự kiến, rõ ràng bên trong thạch ngư quả nhiên ẩn chứa huyền cơ, chìa khóa chủ yếu nằm trong nhạc phổ trên mình thạch ngư. Nghĩ đến đây, y bỏ hãn ý định giết Lạc Chi Dương. Có điều, tiếng sáo khi nghe vào tai, đã kích động khí huyết, làm những đau đớn do nội thương đồng loạt tăng lên, lục phủ ngũ tạng nóng rực nhức nhối, dày vò y tựa như chúng đang bị rang, bị hầm trên chảo lửa.

Cảm giác này hết sức kỳ quái, Trương Thiên Ý đâm ra khó xử, một đẳng sợ tiếng sáo đứt đoạn sẽ không giải được bài toán về những bí mật

trong thạch ngư, nhưng cứ tiếp tục để tiểu tử nọ thối mãi, sẽ khiến khí huyết trong y chạy loạn, càng làm nặng thêm nội thương. Chỉ là, võ công của Linh Đạo nhân quá sức hấp dẫn, Trương Thiên Ý sau nhiều năm khổ luyện võ công Đông Đảo, tu vi chỉ đạt được một phần nhỏ nhoi, muốn tiến thêm một bước mới, còn khó hơn lên trời, nếu y luyện được Linh Đạo võ học, ắt có đột phá, giúp y tiến sang một cảnh giới hoàn toàn mới .

Tiếng sè sè càng lúc càng sôi động, thạch ngư theo tiếng sáo, phút chốc chuyển mình tại chỗ, rồi nó lại lắc đầu, quẫy đuôi. Trương Thiên Ý còn chưa kịp vui mừng, y nhận thấy âm vực tiếng sáo mỗi lúc một cao, làm y có cảm tưởng nội tạng đang bị một con dao nhọn cửa, khoét, mạch "Thủ Thiếu Âm tâm kinh" chạy ngược, loạn động. Mắt Trương Thiên Ý thấy ba mươi sáu ông sao, cổ họng tắc nghẽn, nếu cứ để tiếp tục như vậy, thế nào cũng không xong, y định ra lệnh ngưng thổi, bỗng thấy hã miệng mà không thốt nên lời, tay chân muốn cử động, cũng là không thể, ngay cả máy động một ngón tay cũng không được.

Khúc sáo gần kết thúc, những biến hóa của thạch ngư, Lạc Chi Dương đều thấy rõ, trong lòng kinh ngạc vô cùng, đồng thời hẩn lại hết sức lo âu. Hẩn miệng vừa thổi, ánh mắt thỉnh thoảng lại quét ra cửa, ngoài miếu, cây cối đang đứng bóng, mặt trời đã lên đến thiên đỉnh, vẫn là không một bóng người.

Lạc Chi Dương tự hiểu, một khi bí mật thạch ngư phơi bày ra, hẩn cũng sẽ thành vô dụng. Nghĩ đến đây, hẩn lén nhìn sang, chỉ thấy Trương Thiên Ý hai mắt nhắm chặt, một vầng hắc khí phủ đầy mặt, nước dãi ứa ra từ một bên mép, theo cằm, chảy xuôi xuống vạt áo.

Đến nước này, Lạc Chi Dương cũng không thể làm gì khác hơn, hẩn thổi xong hai câu hoa mỹ, đã nhanh chóng chấm dứt khúc nhạc. Tiếng sáo vừa tắt, con thạch ngư cũng ngừng máy động, bên trong miếu lại vắng lặng như tờ, im ắng đến mức khiến hẩn nảy sinh hồi hộp.

Một lúc lâu sau, Trương Thiên Ý vẫn không hó hé, làm Lạc Chi Dương thấy kỳ lạ, hần không khỏi cất tiếng gọi: "Trương tiên sinh!" Tiếng kêu âm vang trong khắp ngôi miếu, vẫn chẳng ai đáp lời, Trương Thiên Ý ngồi ngay ngắn bất động, vàng đen trên mặt y đang chuyển sang tái xám, sắc diện màu tro tàn nom thật dễ sợ.

Con tim Lạc Chi Dương đập thành thạch, hần hít vô một hơi thở dài, từng bước từng bước lui dần về hướng cửa miếu, vừa lùi, vừa dờn ánh mắt vào tên đại địch ngồi đằng trước mặt. Cho đến tận khi hần bước ra khỏi cửa miếu, Trương Thiên Ý vẫn cứ lạng yên, không nhúc nhích gì cả.

Trong lòng mờ

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 4 : Linh Đạo Thạch Ngư 3

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://linhphikinh.wordpress.com>

Vương phải một đầu mỗi mờ mịt, Lạc Chi Dương đọc tiếp xuống dưới: "... Thạch ngư là cá, cá chỉ bơi lội sống động trong nước, thạch ngư cũng thế, sẽ nhờ tiếng sáo của khúc phổ mà ứng thanh..."

Linh Đạo nhân tạo thạch ngư, không phải không có chủ định, đã dựa theo thuật nói một chữ với hai cách hiểu, mang nghĩa đen nghĩa bóng hai tầng khác nhau. Một là "ngư hà chi ngư" (cá tôm cũng là cá), hai là "hài âm chi vu". (hợp cùng âm với nhạc khí 'vu'). 'Vu' là một loại nhạc cụ thổi dùng trong quân sự, cơ quan bên trong thạch ngư được thiết kế theo kiểu nhạc cụ 'vu', khi tấu khúc nhạc viết trên thạch ngư bằng ống sáo, ống tiêu, tù và ... là những nhạc khí thổi hơi, cái 'vu' đó sẽ chịu luật ứng thanh mà khởi động cơ quan, đẩy cái hộp ra ngoài. Nếu không phải Lạc Chi Dương thổi sáo khúc nhạc đó, để Chu Vi dùng cổ cầm mà tấu, sẽ không tạo được ứng thanh, do đó, không kích hoạt được cơ quan.

Đọc tiếp bạch thư, hẳn thấy phần sau viết: "Những cơ quan dây đặc này đòi hỏi ta mất công sức mười năm mới chế tạo được, để phá giải chúng, cần vượt qua ba cửa quan khó, một là cần Quy Tư Hán Phổ, không có cái đó không dịch được nhạc phổ, hai là phải tấu lên bằng nhạc cụ thổi hơi, cơ quan bên trong thạch ngư không thể kích hoạt bằng các thứ nhạc khí khác, ba là phải đem nhấn chìm thạch ngư trong nước, chất liệu cấu tạo vỏ ngoài thạch ngư do ta dùng thuật luyện đan mà có, cứng rắn tựa sắt thép, không

dùng nước không xong. Nếu lấy sức mạnh để cạy, phá vỏ thạch ngư, cơ quan bên trong sẽ phát hỏa, thiêu hủy cái hộp cùng kinh sách chứa trong đó thành tro than. Ai vượt qua được ba cửa quan khó khăn đó, lấy được kinh sách này, tất là người cùng bản đạo có duyên tri âm thiên cổ, vậy xin tặng bốn chương 'Diệu Nhạc Linh Phi Kinh' , mong chư quân dùng nó hành thiện tích phúc, chớ ỷ mạnh mà hiếp yếu."

Mặt sau còn có một hàng chữ nhỏ chú thích: "Quy Tư Hán Phổ có tên là 'Thương Tâm dẫn' (làm cho đau khổ) , khúc này có ba điều cấm kị, người nào mà ngũ tạng bị nội thương là cấm, phụ nữ đang thai nghén cũng cấm kị, người già cả suy nhược mắc bệnh thần kinh là kị, ai trong số đó mà nghe tấu toàn bộ khúc nhạc, nhẹ thì ngũ tạng bị chấn thương trầm trọng, nặng thì chết ngay tức khắc."

Lạc Chi Dương hé mắt dòm qua Trương Thiên Ý, hẳn rõ là dở khóc dở cười. Y rầm rĩ với hẳn cả buổi, tay cao thủ một thời này đúng là vì nghe khúc 'Thương Tâm dẫn' mà chết đứ đừ. Cái chết đó xem ra rất tức tởm, nhưng đời y giết người nhiều quá xá chừng, coi như y thực sự lãnh quả báo, bằng không, khơi khơi thân mang nội thương lại cứ nằng nặc đòi nghe cái khúc nhạc đoạt mạng này.

Lạc Chi Dương đọc một mạch xuống dưới, bạch thư quả có bốn chương, theo thứ tự là 'Linh Khúc', 'Linh Vũ', 'Linh Cảm' và 'Linh Phi'.

Nguyên một chương 'Linh Khúc', thấy ngồn ngộn những là Cung, Thương, Giốc, Vũ, Hoàng Chung, Đại Lữ ... thoạt nhìn biết ngay là một thiên nhạc phổ, lại có kèm phần phụ chú để giải thích, mỗi một chi khúc tương ứng với một kinh mạch trong cơ thể, người ta có mười bốn kinh mạch cùng tám mạch kì kinh, tổng cộng hai mươi hai chi khúc, tên gọi chung là 'Chu Thiên Linh Phi khúc', theo sau mỗi chi khúc đều có phụ chú phương pháp hít thở, Linh Đạo nhân nói rõ, lúc mới nhập môn, phải dùng những phương pháp hô hấp đó để thối sáo, thối tiêu, vu... nói chung là những nhạc cụ dùng hơi thở để tấu nhạc.

Lạc Chi Dương không biết gì về võ công, nhưng trong nghề âm nhạc, hẳn là một đại hành gia hạng cao cấp, thế nên, hẳn vừa đọc thấy nhạc phổ, lập tức ngứa ngáy, không chút chần chừ, đã nâng cây sáo thổi lên chi khúc 'Thiếu Dương Nhuận Phế' (phế=phổi) là chi thứ nhất của nhạc phổ.

Chi khúc này không dài, nhưng giống như 'Thương Tâm dẫn', rất khó thổi, cứ trúc trắc trực trặc, có chỗ, làn hơi đưa lên đến cuống cổ rồi mà hẳn không sao thổi ra khỏi miệng được, Thấy kỳ quái, hẳn đọc kỹ lại phần phụ chú, phát hiện là mỗi chỗ không thể tấu nhạc, Linh Đạo nhân đều có chỉ dẫn một cách thở hít riêng, có khi cần phải hít vào thật sâu để thổi ra một hơi thật dài, có lúc phải nén vùng bụng dưới, thót hậu môn để dùng khí từ đan điền.

Lạc Chi Dương điều hòa hơi thở, tập trung tinh thần tấu lại khúc nhạc, lần này, hẳn thở hít theo chỉ dẫn của Linh Đạo nhân, quả nhiên những cái khó đều hóa dễ, rất nhiều chỗ bị vướng vấp trong lần trước, hẳn đều thoải mái vượt qua. Trong lúc thổi, từ ngực đến đầu các ngón tay trái có cảm giác tê rần rần, nóng hâm hấp, một làn khí dịu dịu ngược xuôi di chuyển trong kinh mạch

Lúc thổi xong chi khúc đó, hẳn thấy nửa thân mình khoan khoái, hưởng một cảm giác thoải mái không lời nào có thể diễn tả nổi.

Loại cảm giác hẳn này chưa từng gặp, trước kia, thổi xong một khúc sáo, hẳn nhiều lắm là thấy hứng thú, tuyệt chưa bao giờ được một làn hơi ấm nhẹ nhàng chảy khắp cơ thể như lúc này, Lạc Chi Dương bèn tò mò duyệt kỹ lại những chỉ dẫn của Linh Đạo nhân, hẳn mới biết làn hơi ấm có tên là chân khí, chi khúc vừa rồi 'Thiếu Dương Nhuận Phế' nhằm tu luyện chân khí trong mạch "Thủ Thiếu Dương Phế kinh". Lạc Chi Dương không biết gì về tương quan giữa kinh mạch với nội công, nhưng vì âm nhạc của bạch thư dễ nghe, hẳn lại thổi tiếp chi khúc 'Dương Minh Tẩy Tràng', được nửa chừng, làn hơi ấm nọ lại chảy tới miệng, mũi rồi chuyển thẳng xuống

tận đầu các ngón bàn tay phải, đi trở về mũi, miệng, lên lên xuống xuống trơn tru tựa thủy ngân.

Lạc Chi Dương nảy sinh hiếu kỳ, hần tẩu liên tiếp các chi khúc 'Dương Minh Thanh Vị', 'Thái Âm An Bằng', 'Dương Nhu Tràng', 'Thiếu Âm Tây Tâm', 'Thiếu Âm Túc Thận', 'Thái Dương Chuyển Phúc', 'Thiếu Dương Tam Tiêu', 'Quyết Âm Thông tâm', 'Quyết Âm Dịch Can', 'Thiếu Dương Tráng Đâm' cho đến chi khúc 'Nhâm Mạch Dẫn', 'Đốc Mạch Thao', thối xong mười bốn kinh mạch đó rồi hần lại chuyển qua 'Kỳ Kinh Bát mạch', vị chi tẩu lên hai mươi hai khúc, khắp thân thể từ trên xuống dưới giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng, hơi ấm lưu chuyển, kinh mạch khoan khoái, chừng như đã thay da đổi thịt, một tư vị hần không sao diễn tả bằng lời nói.

Đọc tiếp xuống chương 'Linh Vũ', hần thấy có rất nhiều hình nho nhỏ vẽ người mặc đạo bào, tất cả giơ tay cất chân, dáng chừng đang vui thú múa may. Đối với trò múa may này, Lạc Chi Dương không chút hứng thú, hần liếc sơ qua rồi lật sang trang, đọc tiếp xuống dưới, đến chương 'Linh Cảm', thấy dạy cách dùng chân khí bản thân để cảm nhận sự vật bên ngoài, ngôn từ cổ kính, đạo lý sâu xa. Lạc Chi Dương đọc sơ qua đã thấy mờ mịt, khó hiểu. Kế đó, hần đọc tới chương 'Linh Phi', lời lẽ thậm tối nghĩa, triết lý bàn luận kiểu đạo gia, kiểu nhà Phật, đừng nói Lạc Chi Dương tuổi quá nhỏ, ngay đến các bậc cao tăng, các bậc đạo sĩ huyền môn tu vi thâm sâu, khi họ thoát ghé mắt đọc qua, cũng chưa chắc am hiểu ý nghĩa.

Đang lúc hần thấy rối rắm, trong tai chợt nghe tiếng quạ kêu quang quác, hần rảo mắt trông ra, trên đại thụ đã thấy đậu đầy những con quạ đen, chúng đang dòm vô trong miếu mà hần hòng hét quàng quạc ầm ỉ.

Lúc bấy giờ Lạc Chi Dương mới sực nhớ ra, sà miếu còn nằm chình ịch một xác người, hần bèn đến cạnh thi thể Trương Thiên Ý, thăm dò sờ soạng một hồi, đã lấy ra được một cái túi to, bên trong ngoài vàng bạc, còn có một quyển sách mỏng, bìa sách mang tiêu đề 'Kiếm Đâm lục', (đâm=túi

mật, nghĩa bóng là gan dạ), bên dưới có dòng chữ nhỏ 'Vân Hư thảo soạn, dữ ngô diệt Thiên Ý cộng miễn' (do Vân Hư soạn, để cùng tập tành với cháu Thiên Ý), hắt mở ra xem, thấy sách chia làm hai phần, phần đầu là 'Phi Ảnh Thần Kiếm phổ', có rất nhiều hình vẽ người cầm kiếm, trong tư thế trình bày những chiêu kiếm, phần sau chính là 'Dạ Vũ Thần Châm thuật', giảng dạy cách thức phả xạ Dạ Vũ Thần Châm.

Lạc Chi Dương mừng vui muốn điên, hắt đọc thật kỹ, thấy 'Dạ Vũ Thần Châm thuật' dạy cách vận dụng, cách chia chân khí thành hai luồng âm dương, cách lấy dương khí làm thân cung, lấy âm khí làm dây cung mà bắn châm ra. Sau đó là phần giải thích phương pháp lấy châm ra khỏi cơ thể, có hai cách, một là từ bên ngoài, nhờ đại cao thủ dùng nội lực thận trọng hút nó ra, cách này tối nguy hiểm, nếu non tay, sẽ gây tổn thương kinh mạch; hai là tự vận dụng chân khí bản thân, theo tâm pháp của "Bích vi tiền" mà luyện lấy hai luồng chân khí âm dương, rồi dùng khí dương làm cung, khí âm làm dây đem bắn ngược kim châm ra ngoài.

Tập sách này dạy cách sử kiếm, phát châm, rõ ràng vốn liếng bản sự của Trương Thiên Ý. Lạc Chi Dương nhét sách vào trong ngực áo, dự định sẽ nghiên cứu thật kỹ để rồi dùng tự sức mình đẩy kim châm ra. Về các món vàng bạc, hắt cũng chẳng chút khách khí, coi như chúng thuộc về mình, để đền bù những vụ y tra tấn mình. Nhìn đến khối ngọc mà Trương Thiên Ý đeo bên hông, ban đầu, hắt tính gỡ ra đem bán, nhưng nghĩ kỹ lại, Trương Thiên Ý vốn là con ruột Ngô vương, lúc nhỏ y sung sướng hưởng thụ vinh hoa phú quý, lớn lên phải lê gót lưu lạc giang hồ, tụt hạng xuống tận tình cảnh ấy, cũng thực đáng thương, đáng tiếc, giờ đây, nếu không có bảo vật đem chôn theo, cũng sẽ giống như không phù hợp với thân phận của y.

Nghĩ như thế, Lạc Chi Dương thấy mùi lòng chút đỉnh, lại nghe tiếng quạ ngoài miếu kêu mỗi lúc một ồn ào, hắt bèn dùng trường kiếm của Trương Thiên Ý đem đào nơi sau miếu một hố nhỏ, chôn thi hài y xuống đấy. Hắt định lập mộ bia cho y, nhưng lại sợ có người lén đào mộ trộm của

quý, làm âm hồn y bất an, nên ngấm nghĩ một chặp, hấn xoay người đi xuống Tương Sơn, nhắm hướng kinh thành thẳng tiến.

Còn cách thành vài dặm, chợt thấy một quán trà, sau nửa ngày thối sáo, Lạc Chi Dương miệng khô lưỡi rát, hấn bèn vào quán gọi một chén trà giải khát.

Đang uống, hấn chợt nghe tiếng người nói chuyện: "Lão yêm cầu xảo trá quá chừng, mình đã lại để vuột mất nó rồi." Lạc Chi Dương nghe ra giọng của Minh Đẩu, hấn thất kinh, vội vàng quay đầu né qua phía khác.

"Hết thầy đều tại thằng lừa trọc lăm chuyện, bằng không, lão yêm cầu thế nào cũng chết tan xác." Đó là giọng của Dương Phong Lai, y vừa nói, vừa bước vào quán, miệng ầm ỹ kêu, "Tiểu nhị, mau rót ba bát trà nguội giải nhiệt!" Y ngừng một chút, mắng tiếp, "Cái xứ Kim Lăng này hổng phải chỗ để người ta ở mà! Còn chưa tới tháng năm, mà đã như con mẹ nó, bị đem chiên xào trong chảo rồi."

Chợt nghe có tiếng thở dài, là Thi Nam Đình, lão nói chậm rãi: "Cũng không hoàn toàn lỗi ở hòa thượng, lúc Lãnh Huyền chạy trốn, các người đã không rượt theo Lãnh Huyền thì chớ, còn cứ cố xác bám vô hòa thượng không thôi, kết quả trắng tay, vuột mất hai mạng"

Minh Đẩu hừ một tiếng, nói: "Nếu theo tình riêng, là phải rượt theo lão yêm cầu; còn về việc công, cái kho tàng kia mới là việc vô cùng lớn, mình dám tự ý bỏ qua, chẳng phải xem trọng tư hơn công hay sao? Đảo vương hỏi đến, bọn mình ăn nói thế nào" Dương Phong Lai cùng ý kiến, nói thêm: "Minh Đẩu nói đúng đó." Thi Nam Đình cười nhạt, trả lời: "Người ta bảo, ‘Sát phụ chi cừu bất cộng đái thiên’ (thù giết cha là chẳng đội trời chung), hôm nay Thi mỗ mới hiểu, những lời đó là sai, mới hận đoạt bảo, mới là bất cộng đái thiên." Minh Đẩu cả giận: "Thi tôn chủ, ông nhắm vào ai vậy?" Thi Nam Đình bình thản trả lời: "Ta nói ai, ai đó trong lòng tự hiểu!"

Quán trà lặng yên lặng một hồi, rồi Dương Phong Lai cố nặn ra một nụ cười, nói: "Hai vị nổi sùng nhau làm chi? Như ta thấy, việc này phần lỗi quy về Trương sư điệt, hẳn báo tin cho bọn mình, nói Lãnh Huyền ở Tiên Nguyệt cư, kết quả, mình tới nơi, nó lại rề rà không chịu ra mặt. Bữa nay, nếu có ngón 'Dạ Vũ Thần Châm' của nó, bốn người chống hai, chưa hẳn không giết nổi Lãnh Huyền!"

Minh Đẩu lạnh lùng nói: "Thằng Trương Thiên Ý này khó hiểu lắm, ta hồng ư nó chút nào, không chừng, nó cũng âm mưu chiếm bảo tàng, đã để bọn mình đấu đá kịch liệt một hồi, nó đợi cho hai bên lưỡng bại câu thương, sẽ đứng giữa thủ lợi ngon ơ!" Thi Nam Đình trầm mặc một chút, nói: "Minh Đẩu, mọi người vốn là đồng môn, khi chưa có chứng cứ rõ ràng, không nên nói mò!" Dương Phong Lai vội hỏi: "Có phải Thi tôn chủ muốn nói, cái cừu hận nước mất nhà tan của nó, còn sâu đậm hơn thù hận của bọn ta!"

Lạc Chi Dương rúc bên cạnh, hẳn sợ mất hồn mất vía, lại nghe ba người nọ lớn tiếng cãi cọ qua lại, không thấy đả động chút gì đến việc ra đi khi uống trà xong, hẳn còn đang lính quính, bỗng nghe bọn họ im ắng hẳn lại, rồi lại nghe Minh Đẩu kêu: "Chủ quán, tính tiền!" Lạc Chi Dương còn đang khoan khoái, bỗng hẳn cảm giác đầu vai bị trầm xuống, như thể có ai vừa vỗ vào đấy. Đầu óc đang căng thẳng, hẳn lập tức nhảy dựng lên, ngoái trông lại, chỉ thấy Minh Đẩu cười mơn, nói: "Thằng nhóc con, là mi đây mà!"

Lạc Chi Dương "úi" một tiếng, xoay mình định bỏ chạy, hẳn vừa quay đầu, đã thấy Dương Phong Lai bữu môi, đứng chắn phía trước, hẳn xoay sang mặt khác, cũng thấy Thi Nam Đình hai tay bưng miệng, ho khan nho nhỏ.

Lạc Chi Dương vô hy vọng thoát thân, hẳn đành thở ra, ngồi xuống. Dương Phong Lai bước tới, đưa tay nắm cổ áo lôi hẳn lên, cả tiếng nói: "Tiểu tử này ngồi cùng bàn với Lãnh Huyền, ta thấy nó chắc cũng chả phải

đồ tốt đẹp gì!" Thi Nam Đình vội bảo: "Ông khoan lỗ mãng, để ta hỏi chuyện nó rồi hãy nói!"

Dương Phong Lai gật gật đầu, đặt Lạc Chi Dương xuống, Thi Nam Đình tiến đến, xem xét Lạc Chi Dương một hồi, rồi cười, hỏi: "Xin hỏi tiểu ca, chả hiểu tức hạ vì sao lại ngồi cùng bàn với Lãnh Huyền?" Lạc Chi Dương vụt nảy một ý tưởng, hần hả miệng, la lớn: "Ông muốn nói cái lão già không râu hỏ, tui là đưa đưa đường cho ông ta!"

"Đưa đường?", Thi Nam Đình xoắn tít hàng lông mày, "Đưa đường đi đâu, làm gì?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Đương nhiên là đi đánh hơi mấy chỗ chơi bời ven Tần Hoài, ba vị lão gia có chỗ không rành, ven sông Tần Hoài, lớn, nhỏ có cả hơn trăm thanh lâu, chỗ nào rẻ, chỗ nào đắt, chỗ đó có cô nương đẹp nhất, chỗ nọ có ca nhi hát hay hết sảy, mấy chỗ khác nữa lại còn có cô nương học thức cao. Rủi nếu hồng biết cho kỹ, chẳng những chơi hoa uống tiền, mà chơi cũng hồng có đấy!"

Dương Phong Lai nửa tin nửa ngờ, "Phi" một tiếng, mắng: "Tiểu tử dốt nát, thì ra là một thằng xú quy nô (quy nô: ma cô trong kỹ viện)!" Lão tính buông tay, chợt nghe Minh Đẩu cười nói: "Ông đừng nghe nó nói nhảm, Lãnh Huyền là cái giống gì? Thái giám đi chơi nhà thổ, có tâm cũng vô lực." Dương Phong Lai giật mình hiểu ra: "Không sai, không sai!" Trợn mắt vào Lạc Chi Dương, lão lạnh lùng nói, "Khôn hồn thì khai thật ra, đỡ chịu đau khổ!"

Lạc Chi Dương không chút hoang mang, cười nói: "Trước đây tui cũng thấy kỳ kỳ, hai người đó hồng biết sao lại hồng có xấp vô với bất kỳ cô nương nào hết, giờ nghe mấy vị nói, thiệt đúng là hai cái thái giám. Nhưng mà vị Minh tiên sinh nói có chỗ hồng đúng, thái giám hồng chơi hoa, chủ tui nó bộ cũng hồng chơi hay sao? Có khi tui nó ra cung là để đi kiểm mỗi cho chủ không chừng."

Ba người nọ ngó nhau, Minh Đẩu ngần ngừ: "Nói vậy, kẻ nọ có khi muốn vi hành (hoàng gia mặc thường phục đi ra ngoài cung)?" Dương Phong Lai cười nhạt: "Kẻ họ Chu đó lại không phải là thánh nhân, ở trong cung hoài thấy ớn, có khi y cũng muốn ra bên ngoài ném chơi thử một chút" Thi Nam Đình xoa tay tiếc rẻ: "Cú này làm ăn tệ quá, bọn mình đã đánh động, Lãnh Huyền trở về bẩm báo lại, kẻ đó rồi sẽ nhất quyết không ra ngoài cung nữa."

Lạc Chi Dương nói láo coi mọi ăn tiền, nhưng hẳn thấy ba người dáng vẻ khá nghiêm túc trong một công tác quan trọng gì đó, nghe họ đang gắng phân tích, lý luận sự việc, hẳn cười thầm, nhưng cố giữ vẻ mặt chịu đựng, ần ần.

Minh Đẩu cúi đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên ngẩng lên, hỏi: "Nhóc nè, cái đứa nhỏ ngồi cùng chỗ với mi cũng là thái giám hả?" Lạc Chi Dương cố tạo nét mặt thành khẩn, hẳn 'ừa' một tiếng, Dương Phong Lai gật gù: "Chẳng trách giọng nó nghe như con gái." Minh Đẩu hừ một tiếng, đột nhiên lão vung tay, thò vô trong quần Lạc Chi Dương mò mẫm, rồi chậm rãi rút tay về, nói: "Không có tịnh thân, nó không phải thái giám!"

Lạc Chi Dương ngậm chửi thề, chợt nghe Dương Phong Lai phát biểu: "Vậy thì thả phứt nó, tội mình ra đi cho rồi!" Lão đang định buông cổ áo hẳn ra, Minh Đẩu đã hoa tay, cười cười: "Nóng lòng làm chi? Hãy còn một chuyện này, Minh mỗ đây chưa rõ!" Lạc Chi Dương sợ bị lão này nhìn ra sơ hở, lập tức tim đập thành thịch, hẳn cố tạo một nét cười, hỏi: "Chuyện gì?"

Minh Đẩu vung tay ra, cây sáo "Không bích" Lạc Chi Dương đang cài bên hông đã nhanh như chớp lọt vào tay lão. Lạc Chi Dương kinh hãi pha lẫn tức giận, hẳn quên phứt mất nguy hiểm, cuống quýt la lớn: "Trả lại đây cho tui!"

Bỗng thấy đầu vai trĩu xuống, chính là Dương Phong Lai tăng thêm kinh lực trên ngón tay, Lạc Chi Dương không sao cục cựa, chỉ còn nước trợn mắt giận dữ, lớn giọng la lối: "Giữa ban ngày ban mặt mà dám giở trò cướp giật hả?"

Minh Đẩu cười cười, không nói, lão nhẹ nhàng vuốt ve sáo ngọc, ánh mắt loe loe, Thi Nam Đình ho khan một tiếng, cất giọng hỏi: "Minh Đẩu, ông làm gì vậy?"

Minh Đẩu như mộng mới tỉnh, cười nói: "Nếu Minh mỗ không lầm, cái cây sáo này chính là bảo vật sùng kính truyền lại từ thời nhà Tấn, khoan nói lai lịch bất phàm, riêng chuyện lấy ngọc chế tạo nên cây sáo cũng cho thấy đây là món đồ quý giá vô song trên đời!" Dương Phong Lai cũng gật đầu nói: "Cái chất ngọc phi thúy trong veo là đã hiếm có, lại thuần sắc, mà kích cỡ khối ngọc lại to lớn, không những đã to lớn mà lại còn dài ngoằng, hiếm thấy hơn nữa là để đẽo được thành sáo, mười phần khối ngọc coi như hao phí mất chín"

"Vậy thì sao?" Thi Nam Đình nhú mày, "Nó có liên quan gì tới Lãnh Huyền đâu?"

Minh Đẩu cười nói: "Rất có liên quan. Cây sáo ngọc như vậy, nếu không phải từ đại nội, thì cũng là vật của vương hầu thế gia, tiểu tử này chẳng qua là một thằng quy nô ven sông Tân Hoài, làm sao nó đeo được bên mình một món đồ vô cùng quý giá như vậy?"

Thi Nam Đình thấy lão nói cũng có lý, ba người sáu con mắt cùng dòm vô mặt Lạc Chi Dương. Gã này nhịp tim nhảy loạn, nhưng đầu óc hẩn lẩn, hẩn hẩn miệng nói ngay: "Đây là bảo vật gia truyền, nếu không tin, lão cứ theo tui về nhà mà hỏi thì rõ!" Câu này vốn bịp bợm, nhưng kiểu hẩn nói quả quyết như vậy, thông thường, mười người thì hết chín đều cho là nói thiệt, sẽ thực sự không đi theo hẩn về nhà. Có điều hiện tại, tình hình lại không thông thường, Đông- Đảo ba người chưa hết nghi ngờ, chuyện Lãnh

Huyền lại có tầm cỡ nghiêm trọng, bởi vậy họ không dám sơ suất, nghe hẳn nói thế, Minh Đẩu trả lời ngay: "Được thôi, bọn ta đi cùng mi một chuyến!"

Lạc Chi Dương ngậy người, mặt tái mét, ba tôn thấy hình dạng hẳn, nghi ngờ trong lòng họ càng tăng thêm lên. Dương Phong Lai nạt hẳn: "Còn ngu ngơ gì nữa? Đi thôi, oắt con!" Lạc Chi Dương củ rũ, nói: "Đi thì đi, mà phải trả lại cây sáo cho tui trước đã!" Minh Đẩu muốn cự tuyệt, Thi Nam Đình nói liền: "Trả trước lại cho nó đi, nếu không, giang hồ nghe thấy, họ sẽ nói Đông Đảo mình ỷ mạnh hiếp yếu, ức hiếp dân đen"

Minh Đẩu thiệt tình không muốn rời cây sáo khỏi tay chút nào, nhưng nghe vậy, lão đành phải miễn cưỡng cười cười, đem sáo ngọc đưa trả Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương vừa đưa tay tiếp nhận cây sáo, cà rề cà rề buộc nó vào eo lưng, vừa moi óc khẩn trương nghĩ kế chuồn êm. Liền đó, Dương Phong Lai lại lớn tiếng thúc giục, hẳn đành phải gắng tạo vẻ bình thường trên mặt, nhắm hướng sông Tần Hoài mà đi.

Vừa nhẩn nha đi, vừa vắt óc đến khô kiệt, Lạc Chi Dương chẳng thể nghĩ ra nổi một kế sách để bỏ trốn,. Ba người này võ công cực kì cao siêu, vào gần hoặc ra xa, muốn nặng, muốn nhẹ, họ đều chấp hết, cao thủ cỡ như Lãnh Huyền gặp lúc vội vã, đụng độ phải họ cũng không dễ gì trốn thoát, nói gì đến Lạc Chi Dương, mình không một vẩy võ công, ba người giết hẳn, có khi còn dễ hơn giết một con kiến.

Đi riết rồi cũng đến được miếu Phu Tử, Lạc Chi Dương ngó tới ngó lui, không thấy bóng dáng Chu Vi, hẳn nghĩ bụng rằng nàng ắt hẳn đã theo Lãnh Huyền về trở lại cung cấm rồi, ngoài trông về phía Tử Cấm thành nơi xa kia, trong lòng hẳn chìm xuống một vùng đen tối sâu thẳm: Cung cấm oai vệ nguy nga nọ, một lần từ biệt này e rằng sẽ là suốt đời xa nhau. Chu Vi từng nói, trừ phi công chúa lấy chồng, nàng chẳng thể rời khỏi cấm thành, nhưng lúc nàng ra được đây, nàng đã là thê tử người khác, có gặp gỡ

lại thì còn biết nói năng gì? Nói cho cùng, nàng là công chúa Đại Minh, một thân cành vàng lá ngọc, ông trời sinh nàng làm một nhân vật cao sang quyền quý, còn phần hăn, chẳng qua một con giun, con dế nhỏ nhoi ven sông Tần Hoài.

Lạc Chi Dương tâm tình nguội lạnh, hăn sờ nhẹ vào "Không Bích", chất ngọc êm ả ấm áp, tựa mang làn da một thiếu nữ. Hăn bất giác nhắm nghiền hai mắt, từ một vùng đen tối hắc ám, khuôn mặt tươi cười của Chu Vi bừng sáng lên rạng rỡ, lung linh huyền ảo tựa một đóa bạch liên nở rộ trong đêm giá buốt.

"Lạc Chi Dương!" một tiếng hét gọi truyền đến. Lạc Chi Dương đảo mắt nhìn sang, Giang Tiểu Lưu ào ào như một cơn lốc, đang gấp gáp chạy tới, vừa gặp mặt đã càu nhàu, "Mày đi chết giẫm ở tận đâu đâu vậy? Suốt mấy ngày qua mày biến mất dạng, ba phen, tao tới nhà mày gõ cửa, hổng có một chút động tĩnh. Mày biết không, xảy ra chuyện lớn rồi, chết hơn cả trăm mạng ở rạp hát, quan phủ bắt đóng cửa rạp, cho sai nha đi từng nhà lùng soát kiểm hung thủ." Hăn một hơi nói xong, ánh mắt xoay vòng, dừng lại trên "Không Bích", kinh ngạc hỏi, "Chu choa, Lạc Chi Dương, mày làm vậy, cây sáo này ...", y bỗng thấy Lạc Chi Dương liếc mắt nháy mắt với y, làm y kinh ngạc, đảo mắt nhìn lên, đằng sau Lạc Chi Dương có ba người, ăn mặc kỳ dị, bộ dạng cổ quái, sáu con mắt dòm tựa hồ sắp thiêu đốt người ta.

Giang Tiểu Lưu thót tim, lời nói sắp tuôn ra, y vội sửa lại: "Cây sáo này... Còn chưa bị mày phá hư sao, tao xưa nay chưa từng thấy mày dùng nó." Lạc Chi Dương thở ra nhẹ nhõm, cười nói: " Đây là của ông già tao cho tao đó!"

Giang Tiểu Lưu mắng thầm: Ông già mày nghèo rớt mùng tơi, giỏi lắm sắm cho mày một cây sáo rẻ hơn rằm chó!". Miệng y lại thở ngắn than dài: "Ông già mày cứng chịu mày quá trời, hơn ông già to nhiều lắm, ổng chỉ

sắm cho tao cây roi mây, ông còn bọc hồng có sức quất tao một roi chết queo cho rồi."

Lạc Chi Dương dòm y, gật gật đầu, rồi nói: "Đây là ba vị tiền bối tao mới làm quen được, vị này là Minh tiền bối, vị này là Thi tiền bối, còn vị này là Dương tiền bối, ai nấy đều có bản lĩnh đánh lệch trời, nghiêng đất ráo trời hết trơn đó."

Giang Tiểu Lưu đầy một đầu những nghi cùng ngờ, nhưng y là con một quy công, giỏi nghề bẻo lẻo miệng lưỡi mua lòng khách chơi, y rập mình, khom lưng cúi đầu chào họ, mắt lại đầy vẻ cười cợt, trong đầu y lại nghĩ trộm, ý hắn Lạc Chi Dương nhất định đã quây nên sự cố gì đây, bằng không, làm sao hắn lại có thể làm quen được với những quái nhân kiểu đó. Chợt y nghe Lạc Chi Dương dặn: "Giang Tiểu Lưu, bữa trước tao có tới Đàn Phường viện thối sáo cho cô nương, lỡ bỏ quên bản nhạc, tao giờ đây phải đưa ba vị tiền bối này về nhà, mày giúp tao chạy một chuyến, tới đó lấy nó về giùm tao!"

Giang Tiểu Lưu càng nghe càng thấy lạ, y còn chưa kịp hỏi lại thì Lạc Chi Dương đã vừa ra dấu tay, vừa xoay mình bước đi về phía ngược chiều với nhà hắn. Giang Tiểu Lưu suy nghĩ, tay vỗ vỗ vào gáy, rồi y giật mình hiểu ra. Lạc Chi Dương thối sáo cho kĩ nữ, rõ là chuyện hoang đường, hắn nói muốn dẫn ba người về nhà, thế mà lại đi ngược chiều, rõ ràng không đưa họ trở về nhà. Về cây sáo phi thúy, Lạc Chi Dương bảo là của ông già hắn cho hắn, đúng là nói nhảm suốt. Suy ra, ba người nợ ước chừng là sai nha của quan phủ, cây sáo đó ắt hắn một món tang vật, được Lạc Chi Dương nói bữa là vật quý tổ truyền, ba người này nhất định buộc hắn đưa về nhà đổi chất.

Ý nghĩ vừa nảy ra trong óc, Giang Tiểu Lưu ruột gan nóng như lửa đốt, y chạy đường tắt thẳng đến Lạc gia, hòng kịp giải thích trước cho Lạc Thiều Phượng, để khi hai bên đổi chất, bạn hắn không bị lộ tẩy.

Nhà bạn y ở một chỗ hẻo lánh cuối sông Tần Hoài, nhà lá hai gian với tường đất vây quanh. Y chạy một mạch đến trước nhà, mệt muốn tắt thở, cúi gập người xuống ho hai tiếng xong, y đang định đưa tay gõ cửa, chợt nghe đằng sau có người cười nói: "Thì ra là ở đây?"

Giang Tiểu Lưu hốt hoảng, y quay đầu ngó lại, thấy gần bên là đám ba lão già y không rõ tên, đang đứng chấp tay, cùng kèm cặp Lạc Chi Dương. Già này mặt mày sần thắm, đang lặng lẽ hít vô một hơi thở.

Giang Tiểu Lưu vội nói: "Chư vị tới nhanh quá xá, tui vừa mới từ Đan Phương viện về, không có kiếm thấy khúc phổ, rồi phải cấp tốc chạy đến đây gặp lại chư vị... Một..." Y còn nhớ mà giữ kẽ, nói không tìm thấy khúc phổ, phòng có bị hỏi tới, tránh không bị lòi đuôi,

Nguyên Minh Đẩu xảo trá thành thần, lão thấy bộ dạng hai thằng nhỏ không bình thường, đã đoán được phần nào ẩn tình, nên lão vờ theo sau Lạc Chi Dương, lão chờ đến khi Giang Tiểu Lưu vừa chạy đi, liền dẫn Lạc Chi Dương dõng theo sau y. Thành thử, Giang Tiểu Lưu đã chẳng báo được tin, lại còn rước cáo vào chuồng gà, Lạc Chi Dương biết là khốn khổ nhưng cũng đành bó tay.

Giang Tiểu Lưu không rõ khúc nhôi, y chỉ chăm chăm sắp đặt vở tuồng lừa bịp, diễn qua được một màn, y thấy bốn người đối diện ai nấy đều im im, y trong lòng bỗng dưng nhoi nhói một cái, y cảm thấy có cái gì thật hết sức không ổn, nhưng hổng trò tại chỗ nào, y lại nói không nên lời. Nhìn trở lại, y thấy tiểu tử Lạc Chi Dương nọ gục đầu thất chí, y chỉ có nước liên tục lắc đầu.

"Đây là nhà của mi hả?" Minh Đẩu mở miệng hỏi, "Tên mi là Lạc Chi Dương à? Lệnh tôn quý danh là gì?"

Lạc Chi Dương giọng hết hơi: "Nhạc Thiều Phượng!"

Thi Nam Đình "ủa" một tiếng, nói: "Nhạc Thiều Phượng? Tên này nghe quen quen!"

Minh Đẩu ngẫm nghĩ, nói: "Đích thực có một người trùng tên đó, hồi Chu Nguyên Chương mới dựng nước, cũng có một ông quan Tế Tửu cùng tên, ông này giỏi âm nhạc, là người chủ trì hiệu đính nhã nhạc của Đại Minh. Những cái gì 'Phi long dẫn', 'Phong vân hội' ... thấy đều là nhạc xu nịnh Chu Nguyên Chương. Về sau, chẳng hiểu vì sao mà ông họ Lạc đó từ quan thoái ẩn. Chẳng lẽ cùng là một người ư?"

"Sao mà có được trùng hợp ly kỳ vậy?", Dương Phong Lai cười lạnh, nói, Cứ đi vào hỏi thì biết ngay thôi."

Dứt lời lão bước đến, gõ cửa, không thấy trong nhà có người lên tiếng. Cửa không có khóa ngoài, bên trong cài then. Dương Phong Lai mất kiên nhẫn, lão ngẫm vận kinh trên tay, nghe 'cách' một tiếng, then cài bên trong gãy đôi, Thi Nam Đình sẽ nhú mào, nói: "Dương Phong Lai, đây là nhà tư của dân dầ"

Dương Phong Lai còn đang chần chờ, Minh Đẩu cười cười, kéo Lạc Chi Dương cùng đi vào, mấy người kia cũng đành phải vào theo. Nhưng thấy cửa gian nhà bỏ ngõ, Minh Đẩu đang định đánh tiếng, đột nhiên lão khụt khịt lỗ mũi, la lớn: "Hồng rồi!" Phóng vèo một cái qua cửa, Lạc Chi Dương vừa trông qua đã muốn té xỉu.

Dương Phong Lai cũng vọt tiến vào, lão cả kinh, kêu lên: "Ghê quá!'," nguyên là trong phòng nằm chình ình một tử thi, chết đã quá lâu, xác dĩ nhiên đã rửa nát, bốc mùi hôi thối. Khắp thi thể từ trên xuống dưới không một chỗ nào còn da thịt lành lặn, giống như đã bị dã thú cắn nát xé tan, máu thịt bầy hầy trên mặt đất, nhiều vũng máu loang lổ đã khô quánh từ lâu.

--- hết chương bốn ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 5 : Thiến Nữ Linh Tô (Cô Gái Đẹp Mang Tên Linh Tô)

Thi Nam Đình tiến lên một bước, xoay thi thể lại, người chết râu tóc bạc phơ, thần thái nhẵn nhúm, chừng như trước lúc chết, đã bị một cơn hoảng sợ ghê gớm và chết cái chết rất đau đớn khủng khiếp.

Lạc Chi Dương thất thanh: "Cha ời!", hấn nhào tới, quỳ mọp bên cạnh người chết, miệng khóc rống. Đông Đảo ba tôn vốn có ý định lật tẩy lời dối trá của Lạc Chi Dương, chẳng dè gặp phải một sự cố hết sức thê thảm như thế, họ đưa mắt nhìn nhau, đều không biết nên hành sự thế nào cho phải phép.

Giang Tiểu Lưu đứng ngoài nhìn vào, y cũng sợ điếng người, y chẳng qua gặp Lạc Thiều Phượng đôi ba lần, lão già lại thanh cao, không mấy coi trọng y, Giang Tiểu Lưu nhìn thăm trạng này, tưởng tượng đến tình cảnh ông đã trải qua lúc chết, y cũng thấy mắt mũi cay xè, cũng muốn khóc luôn.

Nam Đình ho khan hai tiếng, cúi sát xuống, thăm dò thi thể một lúc, rồi lão đứng dậy, nói: "Kỳ lạ!" Dương Phong Lai vội hỏi: "Là sao?" Thi Nam Đình chỉ vào người chết, nói: "Miệng vết thương này rõ ràng do mãnh thú gây nên, nhưng nếu là mãnh thú, tại sao trong phòng này lại không có dấu vết chân thú vật?"

Dương Phong Lai theo như lời nói, y ghé vào quan sát một chặp, trong lòng cũng thấy mơ hồ, y trầm ngâm nói: "Có lẽ không phải mãnh thú, là giông răn rít!" Thi Nam Đình lắc đầu: "Răn rít không có móng vuốt, ông nhìn đây này, chỗ miệng vết thương, rõ ràng là bị cào cấu, à, đúng hơn, là do móng nhọn của chim bấu vào"

Minh Đẩu tiếp lời: "Nếu là loại bay lượn, trên mặt đất đương nhiên không có dấu vết." Thi Nam Đình thở dài: "Nếu là chim, làm sao cắt nghĩa mấy vết răng cắn? Chim chóc gì mà có răng nanh?" Minh Đẩu thản nhiên nói: "Thi tôn chủ lẫn thần rồi, trên đời vẫn còn có chủng loại như thế, vừa biết bay, lại cũng có răng nanh." Thi Nam Đình sáng mắt lên, lão trầm giọng hỏi: "Ông nói về loài dơi chẳng?" Minh Đẩu cười: "Thi tôn chủ cao kiến!"

Cặp mắt Dương Phong Lai trợn ngược: "Nói như vậy thật cũng chẳng đúng, coi theo miệng vết thương, súc sinh nọ phải bị đến kinh người." Thi Nam Đình trầm ngâm một chút, ngẩng đầu nói: "Hai ông có biết ở đâu trên giang hồ có tay hảo thủ chuyên nuôi dùng dơi không?"

Minh Đẩu nói: "Nếu có, thì cũng thuộc loại tà môn, chỉ có Thần Vu ở một dải Miêu Động, miền Điền Nam là dùng dơi. Nhưng theo chỗ ta biết, tà pháp này đã thất truyền từ lâu. Lại nữa, trông vào vết răng, vết móng vuốt nơi thương tích, phải là thứ dơi khổng lồ, nếu có kẻ mang loại dơi đó theo người, e rằng thiên hạ đã sớm bị kinh động rồi."

Ba người đoán tới đoán lui, vẫn không xác định nổi căn nguyên. Lạc Chi Dương khóc lóc một hồi, rồi nói: "Tui hồng liễu, ông già tui không có làm hại bất cứ ai, tại sao có người giết ông." Dương Phong Lai bật cười, "Ngốc tiểu tử, mi mới mười mấy tuổi đầu, ông lão này xem ra cũng trên năm, sáu chục, ông không chừng đã kết oán thù trước khi sanh ra mi?" Giang Tiểu Lưu vội nói: "Lạc Chi Dương không phải con đẻ của ông."

Nhớ tới công lao nuôi nấng, Lạc Chi Dương lại âm thầm sụi sụi, Thi Nam Đình vỗ vỗ vào vai hấn, thở dài: "Tiểu huynh đệ bớt buồn, chuyện khẩn cấp bây giờ là tìm cho ra hung thủ, mình hãy soát qua đồ đạc của lệnh tôn để lại, xem có manh mối gì chẳng." Lạc Chi Dương được lão nhắc, hấn gạt lệ, vào phòng trong tìm kiếm, thấy toàn là những vật dụng thường ngày, hấn còn đang thất vọng, Thi Nam Đình tinh mắt, đột nhiên nói: "Cây đàn này chẳng phải cổ vật truyền lại từ thời nhà Đường à?"

Lạc Chi Dương giật mình, mọi thứ hẫng đều nhìn ngó qua, duy có cây 'Cửu Tiêu Hoàn Bội' này bị hẫng bỏ sót. Cây đàn cổ này, Lạc Thiều Phượng yêu như trân bảo, không cho hẫng sờ vào. Lúc ông dạy hẫng gảy đàn, cũng chẳng khi nào dùng nó. Suy nghĩ như vậy, lòng hồi hộp, Lạc Chi Dương lấy cây đàn xuống, gảy vào hai ba dây, nghe thấy âm sắc khác thường, hẫng động tâm, kêu lên: "Bên trong đàn có vật gì đó!".

Mọi người cùng trông vào, thấy đáy đàn có lay động. Lạc Chi Dương bèn cạy gỡ miếng ván bọc đồng dưới đáy, lấy ra được một phong bì bằng lụa màu trắng khá nặng, Chắt lụa quá lâu năm đã ngả màu vàng, trên mặt viết 'Gởi cho con Chi Dương', mở ra xem, ngoài năm tấm vàng lá, một khối ngọc hình bán nguyệt, còn một tờ thư chi chít những chữ. Nhận đúng chữ viết của cha nuôi, Lạc Chi Dương run tay, trái rộng tờ thư ra đọc, đại ý là những lời trối trăn của Lạc Thiều Phượng, cho biết Lạc Thiều Phượng từng làm quan trong triều, vì một sự kiện khiến ông ăn năn, ông bèn từ quan, về ở ẩn nơi cuối sông Tần Hoài. Lạc Chi Dương là trẻ bỏ rơi do ông nhặt được ven sông, lúc ban sơ, ông không có mấy kỳ vọng, ngờ đâu Lạc Chi Dương lớn lên, thông minh xuất chúng, được trời cho một năng khiếu âm nhạc hơn người, xem chừng tài năng nhạc nghệ còn vượt hơn hẫng cả ông. Lạc Thiều Phượng một đời long đong vất vả, nay có truyền nhân như vậy, ông được an ủi nhiều. Còn nói, khi Lạc Chi Dương đọc được thư này, chín phần mười là ông không còn tại thế, nếu tốt đẹp thì không nói làm chi, bằng không, ông bị nạn mà chết, Lạc Chi Dương nhất quyết không nên truy tìm hung thủ mà báo thù, chỉ vì cừu gia có thể lực nghiêng trời lệch đất, vượt xa tầm tay của Lạc Chi Dương. Còn nói vàng lá là do ông tích góp từ bổng lộc lúc còn làm quan, để lại tất cả cho Lạc Chi Dương, nửa mảnh ngọc bội là một món tín vật, nếu ngày sau, kẻ nào nhận ra vật ấy, tất là bạn rất thân của Lạc Thiều Phượng, Lạc Chi Dương gặp khó khăn, có thể nhờ người đó trợ giúp.

Lạc Chi Dương càng đọc càng hoang mang, thư đó rõ ràng nói Lạc Thiều Phượng biết hung thủ là ai, cũng biết một khi người này tìm đến, mạng mình khó chu toàn, nhưng vì thương con mà ông không nêu tên hung

thủ. Ông ước chừng đối thủ này thế lực quá to lớn, sợ Lạc Chi Dương không tự lượng sức mà tìm đối phương trả thù.

Đông Đảo ba tôn đọc xong tờ thư, Thi Nam Đình thở dài: "Như vậy, hồi trước, lệnh tôn quả nhiên là quan tể tửu, từng lừng danh thánh thủ về nhạc, cái kết cục bi thảm của Lạc Thiều Phượng thật là đáng hận!" Dương Phong Lai cười lạnh một tiếng, nói: "Thiệt bực mình với cái lão Lạc này, biết là sẽ chết, vậy mà đến cái tên hung thủ cũng không dám nói ra, hừ, thế lực nghiêng trời lệch đất, hết sức lớn lối, ta thiệt tình mà nói, cũng muốn thử chơi qua một trận với hung thủ đó!" Minh Đẩu lắc đầu: "Nghiêng trời lệch đất, chưa hẳn đã là võ công!"

Dương Phong Lai hai mắt long sông sọc: "Không phải võ công, chẳng lẽ yêu thuật?" Minh Đẩu cười nói: "Ông chỉ biết có mỗi võ công, thế gian này, so với võ công, quyền thế còn lợi hại hơn nhiều, có quyền thế là có thể điều động đại quân, có thể sai khiến người tài, muốn gọi mưa kêu gió, là gọi được mưa, kêu được gió." Thi Nam Đình trầm ngâm hỏi: "Theo Minh tôn chủ thấy, hung thủ này là yếu nhân đương triều?" Minh Đẩu gật đầu: "Thơ có nói rõ, vì một sự kiện khiến ông ăn năn, Lạc Thiều Phượng mới rời khỏi triều đình, đại khái là đã đắc tội với tay quyền quý nào đó, khi tay này phát hiện tung tích của ông ta, đã phái sát thủ đến lấy tánh mạng ông."

Lão nói đến đây, hốt thấy Lạc Chi Dương tái mặt, hai mắt khó dăm dăm, lão không khỏi chột dạ, hỏi: "Lạc Chi Dương, mi đoán là ai?"

Lạc Chi Dương liên tục lắc đầu, trong lòng cũng rối rắm. Nghe Minh Đẩu thuyết, hẳn chợt nhớ tới Chu Nguyên Chương sau khi nghe qua tiếng sáo của hắn, có đoán hắn là con em của Lạc Thiều Phượng, và câu hỏi đầu tiên rất kỳ quặc: "Hắn còn chưa chết à?". Người hỏi như vậy, một là chưa hay biết gì trước, hoặc là mang lòng thù hận, chỉ mong sao Lạc Thiều Phượng sớm chết đi. Nếu nói "Nghiêng trời lệch đất", bốn chữ đó, trừ Chu Nguyên Chương, trong thiên hạ hiện nay còn ai khác hơn. Chẳng lẽ tại vì

Lạc Chi Dương vào cung, nói ra tung tích của Lạc Thiều Phượng, nên Chu Nguyên Chương biết ông ta chưa chết, đã cho thích khách đi giết ông?

Cha đẻ của Chu Vi giờ biến thành kẻ thù? Lạc Chi Dương chỉ cảm thấy ruột gan phèo phổi nát ngầu như tương. Nhưng hăn xoay chuyển ý nghĩ, cho rằng, là thiên hạ đệ nhất nhân, Chu Nguyên Chương mà muốn giết ai, chỉ việc đường hoàng cáo yết thiên hạ, cần gì phải lén lút sai người ám sát một lão cự thần không chút quyền thế? Chẳng lẽ có cái bí mật nào đó ngăn chặn chuyện công khai hóa cái án tử kia?

Ý nghĩ vừa hiện ra trong đầu, Lạc Chi Dương hận không bay được ngay vào Tử Cấm thành, hỏi chính Chu Nguyên Chương để tường tận mọi chuyện. Mọi người thấy thần sắc hăn cổ quái, cho rằng hăn vì quá bi phần nên hóa ngơ ngẩn. Thi Nam Đình, bản tính nhiệt thành cố hữu, khuyên hăn: "Tiểu huynh đệ, chuyện hung thủ sau này bàn cũng được, lệnh tôn chết thảm đã quá lâu, cần lo tang ma, sắm quan quách chôn cất cho mồ yên mả đẹp mới phải"

Lạc Chi Dương gật gật đầu, hăn đưa cho Giang Tiểu Lưu tấm vàng lá, bảo: "Mày đi ra nhà quàn mua lấy một cỗ quan tài cho tốt, sắm đầy đủ đèn nến, hương hoa, thuê phu phen về lo chôn cất nghĩa phụ ta"

Giang Tiểu Lưu đón nhận vàng, xoay người định đi, Lạc Chi Dương kéo y lại, dặn dò thêm: "Nghĩa phụ ta chết không minh bạch, việc này không thể làm rùm beng, phòng đánh động hung thủ!" Giang Tiểu Lưu cập rà cập rập, vội nói: "Tao hiểu, mày cứ yên tâm!"

Giang Tiểu Lưu vừa đi khỏi, Dương Phong Lai cũng rầm rĩ đòi ra đi. Minh Đẩu khoa tay, bảo lão: "Chờ ta hỏi thêm nó hai ba câu nữa đã"

"Hỏi gì nữa?", Dương Phong Lai mặt kiên nhẫn, "Nếu là chuyện cây sáo ngọc, lão già đã chết, tử vô đối chứng, còn hỏi han mớ gì được?" Minh

Đấu cười cười, xoay qua hỏi hần: "Lạc Chi Dương, mai đây, mi định sẽ làm gì?"

Lạc Chi Dương buồn rầu: "Nghĩa phụ nuôi nấng tui đã lâu, tui muốn cư tang thủ hiếu"

"Không ổn!", Minh Đấu lắc đầu lia lịa, "Nhìn tình trạng chết thảm của lệnh tôn, kẻ đó dùng thủ pháp ác độc, lạ lẫm, nếu chẳng vì oán thù sâu đậm, có ai ra tay giết người một cách tàn ác như thế? Mi còn sống sót đến giờ, là nhờ mi vắng nhà, bằng không, đã sớm chết queo rồi, mi còn cứ nấn ná nơi này, đừng nói báo thù, chỉ sợ đến ngay cả cái mạng nhỏ của mi cũng không giữ nổi."

Lạc Chi Dương nghe mà ngơ ngẩn, Thi Nam Đình cùng Dương Phong Lai cũng ngạc nhiên. Minh Đấu thường nhật hành xử ích kỷ, xảo trá, sao bữa nay lão lại động lòng trắc ẩn, đứng ra thu xếp chu đáo cho kẻ khác? Có chút bất ngờ, Lạc Chi Dương hỏi lão: "Vậy tui phải làm gì đây?"

"Theo ta thấy, trước tiên chôn cất thi thể, thủ hiếu một đêm cũng đủ rồi, bọn ta ba người ở lại đây với mi, hung thủ nọ không đến thì thôi, nếu lần mò tới, càng hay." Minh Đấu nói còn chưa dứt, Dương Phong Lai la ong óng: "Ai ở lại đây một đêm? Ai ở mặc ai, ta là ta hổng có ở!"

Minh Đấu cười: "Dương Phong Lai, tui mình lần này đi trung thổ, là để làm gì?" Dương Phong Lai hơi ngờ ngàng, y lẩm bẩm: "Mọi chuyện khác đều đã làm thỏa đáng, chỉ có mỗi một chuyện chưa làm xong, khi ra đi, đảo vương từng dặn, mình đến trung thổ, nếu gặp những trẻ mồ côi tư chất tốt, hãy thu lấy dưỡng ba đứa làm đệ tử mà đưa về đảo."

"May mà ông hãy còn nhớ rõ!", Minh Đấu gật gù, "đưa người mới từ trung thổ về, thứ nhất tăng cường thực lực của đảo, thứ hai tạo luồng gió mới trong hàng đệ tử hậu bối. Vân đảo vương cũng có nhãn mạnh, lần này đến trung thổ, mọi chuyện khác đều là việc nhỏ, duy có việc thu dụng nhân

tài là việc liên quan đến thịnh suy của Đông Đảo, chứ, chứ có mà coi thường."

Dương Phong Lai vẻ mặt hồ nghi, y chú mục vào Lạc Chi Dương nói: "Ông muốn đưa nó về đảo hả? Thằng nhỏ này lai lịch thật không minh bạch..." Minh Đẩu khoát tay, cười cười: "Tất cả lai lịch đều được tả trong di thư của Lạc Thiều Phượng, sao lại nói không minh bạch? Lạc Thiều Phượng thân là tế tửu, trông coi bộ nhạc, chức tước đó xưa nay là một trong số chín chức quan khanh, ông ta lại còn có hai món nhạc cụ trân quý, toàn là những thứ hiếm thấy, không kể cây sáo ngọc, cây đàn cổ từ thời nhà Đường này, người tầm thường chẳng thể sở hữu được."

Dương Phong Lai nửa tin nửa ngờ, nhìn vào Thi Nam Đình, hỏi: "Thi tôn chủ, ý ông ra sao?"

Thi Nam Đình liếc nhìn Lạc Chi Dương, ông gật đầu, nói: "Đứa bé này gân cốt tốt lắm, có thể đào tạo thành người tài. Nó đầu nhập Đông Đảo ta, thứ nhất có thể tránh họa, thứ hai luyện thành võ công, nhờ đó, có thể báo thù. Nhưng không biết ý nó ra sao?" Nói xong lời này, ba người đều chăm chú nhìn Lạc Chi Dương, không nói gì thêm.

Lạc Chi Dương đoán rằng Chu Nguyên Chương có liên quan tới cái chết của nghĩa phụ, Đông Đảo là đối nghịch cùng triều đình, nếu buộc phải tìm thế đối đầu Chu Nguyên Chương, khắp nơi trong thiên hạ, tựa hồ chỉ có thể dựa duy nhất Đông Đảo. Đúng như Thi Nam Đình nói, nhập Đông Đảo, vừa có thể tránh họa, vừa có khả năng báo thù, đúng là một công hai việc. Hắn bất ngờ lạc tâm cảnh, hận thù thiêu đốt tâm can, hắn không suy nghĩ nhiều, mở miệng nói ngay: "Tui xin đi Đông Đảo!"

Ba tôn nhìn nhau cười, Minh Đẩu vỗ tay nói: "Tốt lắm, chỉ một câu này, mi trở thành người của Đông Đảo ta rồi đó." Dương Phong Lai nói: "Còn chưa nói thế được, chờ Vân đảo vương xem qua, thì mới xong. Thi tôn chủ,

ông thấy ta nói đúng không?" Thi Nam Đình yên lặng gật đầu, ông nhìn nhìn Lạc Chi Dương có chút dăm chiêu.

Chẳng mấy chốc, áo quan về tới, Giang Tiểu Lưu dẫn theo vài phu phen, giúp đào một hố đằng sau nhà, làm mộ an táng Lạc Thiều Phượng. Cây cổ cầm nọ vốn là vật ưa chuộng của lão già, được đem tổng táng theo cùng. rồi sau đó mọi người làm lễ phát tang, cúng tế, trực bàn thờ suốt đêm. Giang Tiểu Lưu chưa từng có được một ngân khoản lớn như vậy, y phóng tay mua sắm, tiền giấy, vàng mã, hương hoa ... y mua đầy ắp hai cỗ xe, nói là để bù đắp lại cuộc sống thanh đạm của ông già, giờ ông xuống âm phủ, cũng có được dư giả vàng bạc ...

Lạc Chi Dương đầu nhập Đông Đảo, theo lễ thường, Đông Đảo ba tôn cũng giúp một phần vào nghi thức tang lễ trong gian nhà nhỏ, Lạc Chi Dương tìm gặp riêng Giang Tiểu Lưu, báo tin hẳn sẽ đi Đông Đảo. Giang Tiểu Lưu vừa nghe được, y nhảy chồm chồm, la hét: "Cái gì? Mày đi rồi, còn tao thì sao? Ai cùng tao đi nghe đọc truyện, ai đi xem hát với tao, tao đánh lộn với người ta, hổng có mày giúp, rồi tao chỉ có ôm đầu máu mà chạy?" Lạc Chi Dương lắc đầu: "Mày hổng giống tao, mày hãy còn có cha mẹ, không ra đi được."

Giang Tiểu Lưu bực tức: "Còn có cha mẹ là sao? Má tao mà thấy tao, bả chỉ có mắng với chửi suốt, để tao đi xa, cho bả có muốn mắng, muốn chửi nữa thì bả cứ tìm tới Đông Đảo, được chưa?"

Hai đứa lớn lên bên nhau, Lạc Chi Dương cũng không đành lòng rời xa y, hẳn đến gặp ba tôn, xin cho bạn hẳn được đi cùng. Dương Phong Lai vừa nghe, đã hả họng la lối: "Không, thằng nhỏ đó con mắt láo liêng, mặt mày du đãng, xương cốt cũng tầm thường, mình đưa nó về đảo, thể nào cũng bị đảo vương rầy rà." Lạc Chi Dương lập tức nổi đóa trong bụng, lớn giọng: "Nó là bạn tui, có rầy rà thì cứ ngay tui mà rầy rà, nó hổng được đi Đông Đảo, tui cũng không đi!"

Dương Phong Lai phùng mang trợn mắt, lão nhảy đông đông, gí ngón tay vào chóp mũi Lạc Chi Dương: "Thứ đồ chó ghẻ này, mi còn dám lên mặt, bộ Đông Đảo không có mi sẽ không làm ăn gì được à? Không đi thì thôi, Dương mỗ cóc cần nhân tài, Minh Đẩu, Thi Nam Đình, tội mình đi, để thằng xú tiểu tử này ở lại đây mà chịu chết cho đáng kiếp."

Lạc Chi Dương giận dữ, xoay mình bỏ đi, bỗng Minh Đẩu cười, nói: "Dương Phong Lai, ông nói vậy là sai rồi, về tư chất mà nói, có ai được đủ trăm phần trăm đâu? Có kẻ trời sanh tư chất không cao, nhưng chuyên cần tập luyện, rồi cũng thành tài như bao người khác. Tôi thấy thằng Giang Tiểu Lưu này thông minh lanh lợi, làm ăn đàng hoàng được việc, nếu khổ luyện mà võ công không đạt mức hàng đầu, trên đảo còn thiếu gì chuyện khác, lo gì không có chỗ dùng." Dương Phong Lai vừa nghe, y bỗng ngẩn ngại, bèn nhìn sang Thi Nam Đình, ông này gật đầu nhẹ nhẹ: "Minh tôn chủ nói có lý, thiên hạ sự đều không phải chỉ riêng về võ công. Hai đứa nó cùng lớn lên bên nhau, có tình nghĩa sâu nặng, không muốn xa nhau, nếu mình cự tuyệt, xem chừng dễ bị người ta nói đảo ta hành xử thiếu tình người."

Dương Phong Lai phất tay áo, cả giận, nói: "Rồi ... Rồi ... mấy ông ai nói nghe cũng có lý hết, chỉ là dưới mắt ta, hai thằng nhỏ này cũng hổng có gì ngon hết, đến khi đảo vương cụt hứng, mấy ông đừng có kéo Dương mỗ dính theo vào!"

Lạc Chi Dương vội tìm Giang Tiểu Lưu báo tin, Giang Tiểu Lưu nghe mà mê mẩn, vui mừng vô hạn. Lạc Chi Dương còn nói: "Ngày mai mình lên đường, mày không chạy qua nhà nói lời từ biệt à?" Giang Tiểu Lưu hứ một tiếng, đáp: "Tao về nhà, vừa mở miệng nói ra, ông già tao mà hổng đánh tao què chân mới là lạ. Ổng cứ ra rả đuổi tao khỏi nhà hoài, bây giờ, tao tự ý ra đi, thiệt là vừa bụng ổng."

Lạc Chi Dương sớm biết y bất hòa cùng cha mẹ, việc này nói tới nói lui, dễ gây méch lòng to. Nhưng nếu y đi Đông Đảo, học thành một thân bản

sự, còn tốt bằng mấy cứ luẩn quẩn ăn không ngời rồi ở Tần Hoài. Lập ý như vậy rồi, hần chỉ cười một cái, không khuyên nhủ gì thêm. Hai đứa chưa bao giờ đi xa nhà, lập tức xúm nhau vào rôm rả chuyện trò, khát khao về một tương lai đầy hấp dẫn. Hần cũng hết Giang Tiểu Lưu, chỉ mong mọc cánh, trong đêm bay ngay đi Đông Đảo.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Chi Dương quỳ lạy trước mộ nghĩa phụ, nhìn nắm đất đắp mồ còn chưa khô, trong lòng hần đau xót, hần khóc lóc một hồi rồi đành gạt lệ ra đi. Lúc khởi hành, ngoài trông cung điện, hình ảnh Chu Vi bỗng xuất hiện trong đầu, giả dụ Chu Nguyên Chương thực sự là kẻ thù giết cha, sau này, gặp lại Chu Vi, hần sẽ làm gì đây? Nghĩ đến đây, Lạc Chi Dương bất giác cười thầm, hai người chênh lệch giai cấp, liệu còn gặp được lại nhau nữa chăng? Nghĩ nhớ đến những ngày qua, hần cảm giác đây chính là một giấc mộng dài, vừa hoang đường, vừa ly kỳ, giờ nghĩ lại, thấy hình như những sự việc đó như chưa từng xảy ra.

Giang Tiểu Lưu thấy hần buồn rầu không vui, nghĩ đến nỗi đau thương trong lòng hần trước cái chết của nghĩa phụ, y tìm trăm phương ngàn kế đùa cợt hần, giúp hần nguôi ngoai. Tâm tính Lạc Chi Dương non trẻ, dù đau khổ, nỗi sầu muộn cũng không kéo dài, chỉ qua nửa ngày, hần đã bắt đầu nói cười trở lại.

Đông Đảo ba tôn vốn về lục địa công tác, giờ mọi chuyện hoàn tất, họ đi thẳng một lèo về hướng đông, để đáp thuyền ra đảo. Dương Phong Lai tự thị vai vế cao, y không để hai đứa nhỏ vào mắt, suốt đường đi, y chẳng hề ngó ngang gì đến chúng. Thi Nam Đình bản tính khiêm cung, nhưng ít nói.

Minh Đẩu thoảng hoặc nói, cười cùng hai đứa, ánh mắt lão không mấy khi rời khỏi cây sáo bên mình Lạc Chi Dương. Bề ngoài coi lão phóng khoáng, nhưng tâm tính tham lam, háo lợi. Cây sáo "Không Bích" là báu vật trên đời, Minh Đẩu thoát trông thấy đã tối mắt, chỉ vì lão còn giữ thể diện, còn coi trọng thân phận, đã không dám cưỡng chiếm, cho nên lão lập tâm đưa Lạc Chi Dương đầu nhập Đông Đảo, nghĩ bụng sẽ tìm cách

khuyñh đảo khiến hãn phải lệ thuộc vào lão, lúc ấy, sẽ có cách khiến hãn ngoan ngoãn hai tay dâng báu vật cho lão. Mà Chu Vi sống trong chốn thâm cung, cô chưa biết người đời lòng dạ hiểm ác, một báu vật tầm cỡ to lớn như "Không Bích" trong tay người thiếu thể lực xứng vai vế với nó, căn bản chủ nhân cây sáo là không thể giữ gìn nó cho an toàn, cô đem tặng Lạc Chi Dương. chỉ khiến cây sáo đó thành vật xúi quẩy, sẽ đem đến nhiều tai họa cho hãn.

Lúc chiều tàn, nghe tiếng sóng biển vọng đến, hai gã Lạc, Giang đôi mắt trông ra, chỉ thấy mặt biển và bầu trời hòa chung một màu, mây trời lãnh đăng như bông tuyết trắng, làm nền cho hải âu bay lượn, điểm xuyết cùng ráng chiều rực rỡ tựa cầu vồng bầy sắc. Hai đứa lần đầu tiên thấy biển rộng mênh mông, bất giác lăng lăng hồn phách. Đến sát bờ nước, không thấy bóng một thuyền bè, Dương Phong Lai lấy từ trong tay áo ra một cây pháo thăng thiên, y châm ngòi, cây pháo bay vút lên, toé ánh lửa ngút trời. Phút chốc, từ ngoài khơi xa, có hai chiếc thuyền nhỏ dần tiến vào, người bơi thuyền là một đôi thiếu niên nam nữ, khi cập bờ, họ buông mái chèo, đồng loạt đứng lên.

Nam tử dung mạo tuấn tú, áo bào dài, tay áo rộng, thắt đai lưng, một thanh trường kiếm gác ngang vai; cô gái vận áo trắng bó sát người, dáng mảnh mai thanh tú, hai con ngươi đen huyền, sóng mắt linh động, dường như có nhiều điều muốn nói, chỉ tiếc khuôn mặt bị một vuông lụa mỏng từ dưới hàng mi đến cằm, che loáng thoáng gờ mũi dọc dừa, lụa mỏng phập phù trên làn hơi thở mùi đàn hương, che gần hết gương mặt của cô.

"Sư phụ!" Thiếu niên nam tử cúi mình chào Minh Đẩu xong, y quay sang thi lễ cùng hai người Thi, Dương, "Thi sư bá, Dương sư thúc, các ngài đến khá muộn!"

Minh Đẩu cười, hỏi y: "Dương Cảnh, mấy người kia đã về hết chưa?"
Dương Cảnh đáp: "Dạ, họ đã về!"

Thi Nam Đình lại hỏi: "Trương Thiên Ý cũng về chưa?" Dương Cảnh ngu ngơ: "Trương sư huynh luôn luôn độc lai độc vãng, nếu có về, cũng không đáp chung thuyền với mình đâu!" Thi Nam Đình nhíu mày trầm ngâm, Dương Phong Lai lại hừ một tiếng, rồn rảng trách: "Dương Cảnh, bọn nam đệ tử tụi bay càng ngày càng tệ, chèo thuyền là việc của đồ vai u thịt bắp, sao lại để cho Tô nhi làm? Còn may đây đều là người trong cùng một nhà, để người ngoài trông thấy, họ khi dễ Đông Đảo mình thiếu nam nhân!"

Dương Cảnh vẻ mặt xấu hổ, cô gái cười khúc khích, thanh âm như ngọc reo: "Dương sư thúc, ngài đừng trách cứ Dương sư huynh, tiểu điệt ở mãi trên thuyền lớn thấy phát ngán, đã bắt mấy huynh ấy nhường cho điệt nữ chèo thuyền đấy. Mà cũng nói thêm, lâu không gặp ba vị thúc bá, điệt nữ cũng thấy nhớ, gặp sớm một khắc cũng hay."

Mọi người cùng cười rộ, Dương Phong Lai lại sáng giọng: "Nha đầu kia, vẫn là cứ táo bạo, lỗ mãng, sóng to, gió lớn, rủi rơi xuống biển sâu thì làm sao bây giờ?"

Cô gái cười: "Rơi xuống càng hay, tiểu nữ vốn thích lặn sâu dưới biển, chỉ là mấy sư huynh đều ngăn cản, không cho!" Dương Phong Lai thở dài sườn sượt: "Nha đầu bướng bỉnh, nha đầu lí lắc, ta không hiểu sẽ gả được mi cho ai đây!"

"Dương tôn chủ nói sai rồi!", Minh Đẩu cười, "Với dung mạo Tô nhi, bọn con trai đến cầu hôn còn không chen nhau đến nổi sập hàng rào, đổ cổng ngõ ra ư?" Mọi người cười vang, Dương Cảnh vừa cười, vừa lên nhìn cô gái, khuôn mặt tuấn tú của y thoáng ửng hồng.

Cô gái cười gằn một tiếng, đột nhiên nói: "Ai nói ta phải lấy chồng? Ta là không có lấy chồng, ta ở vậy một thân một mình suốt đời!" Dương Phong Lai cười: "Nha đầu dữ lại còn nói xàm, con gái không lấy chồng thì làm cái gì?" Cô gái lớn tiếng: "Con trai làm cái gì, thì ta làm cái đó."

Minh Đẩu cười cười: "Có mấy chuyện con trai làm được, con gái lại không thể..."

Cô gái tức mình, hỏi lại: "Chuyện gì?" Minh Đẩu cười hì hì, lão đang định mở miệng, Thi Nam Đình ho khan một tiếng, bảo: "Minh tôn chủ, có gì cần nói, để lên thuyền lớn, ta nói sau!" Giang Tiểu Lưu thấy cô gái nọ đáng quyến rũ, ăn nói dễ nghe, y cũng thấy xao xuyến trong lòng. Y chăm chú theo dõi cô, thuyền cô vừa cập bờ, y nhẹ nhàng đáp xuống. Lạc Chi Dương không muốn rời xa y, cũng lên cùng thuyền. Dương Cảnh trông thấy thế, mặt lộ vẻ giận dữ. Ba tôn cùng lên thuyền của Dương Cảnh, hai chiếc thuyền nhỏ bập bênh đi về phía trước.

Giang Tiểu Lưu khoanh chân ngồi tại đầu thuyền, mắt quét một vòng, miệng lớn tiếng ba hoa: "Tao cứ tưởng hồ Huyền Vũ đã là to lắm rồi, đem so với cái biển này, hồ nọ như một vũng nước tè, cũng không sai bao nhiêu!"

Lạc Chi Dương cười nói: "Tao thấy trong sách nói, con cua ở biển còn lớn hơn quả núi, ô quy thiết là cao ngất ngang thành quách, mà y có thấy mấy đám mây kia không? Tất cả đều là do giao long ngáp ngáp cái miệng, để thoát ra hơi nước đó"

Giang Tiểu Lưu trong lòng瑟瑟, y mạnh miệng cãi: "Đừng bịp bợm tao nhen ... Cua với ô quy mà bịp như vậy, tội nó lên bờ ăn sống nuốt tươi người ta hết trơn sao?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Mày còn chưa biết, mấy con đó đều giống như chiếc thuyền này, to xác mà rỗng ruột, thả đều nhờ nước biển nâng lên, tự chúng nó hồng có khí lực gì hết, có lên trên bờ, chưa nói hồng có sức mần ăn gì, mà bởi to con lớn xác quá nên xương cốt tội nó cứ tự dưng mà rụi hết trơn hết trọi."

Giang Tiểu Lưu nghe hần nói coi bộ có lý, y nửa tin nửa ngờ: "Nếu là tự tụi mình đi thuyền ra khơi, gặp chúng nó trời lên thì làm thế nào bây giờ?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Tao chỉ cho mày một mảnh này, khi mày thấy tụi nó trời lên, mày hả họng thiệt bự, hít vô một hơi thiệt dài, rồi hí lên một tiếng như ngựa hí, là tụi chúng nó sợ mà chịu thua, là im re liền."

Giang Tiểu Lưu không hiểu rõ lắm, y hỏi lại: "Chắc ăn hông?" Lạc Chi Dương đáp: "Cái cách đó có tên là 'hấp mã' (hấp=hít, mã=ngựa), thiệt đúng là khắc tinh của mấy con đại quái vật ấy."

"Hấp mã?" Giang Tiểu Lưu ngờ ngác, sửng sốt, y nghĩ bụng, may mà còn cái mảnh hay tuyệt đó, nhất thời đôi hai mắt nhìn ra biển, lòng hết sức ngây ngất. Chợt y nghe cô gái cười khì, Giang Tiểu Lưu thấy nhột nhạt, y vội hỏi "Cô nhỏ kia, cô cười cái gì vậy?" Cô gái hừ một tiếng, nói: "Ta là cô nhỏ thì người chính là một thằng to đầu."

"Là cô nói ta hả?" Giang Tiểu Lưu biến sắc.

"Không nói người thì nói ai?" Cô gái chậm rãi nói: "Người bị người ta cười ngạo mà cũng hông có hiểu a? Trong lòng biển có cua cá lớn, có rùa bự, nhưng làm sao mà to lớn như núi, như thành được. Hần xuy ngư, người hấp mã (xuy ngư = nghĩa bóng là nói xạo), vậy mà người cứ cho là thiệt, hừ, nếu không phải 'to đầu' (thành ngữ 'to đầu mà đại') thì là cái gì?"

"Xuy ngư? Hấp mã?" (ND: hấp mã là từ đối lại 'xuy ngư' - xuy=thối, ngư=trâu) Giang Tiểu Lưu lẩm nhẩm hai lần, y giật mình hiểu ra, bèn chồm tới, vung tay định tát vào miệng Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương vội giậm chân, chiếc thuyền tam bản chòng chành, Giang Tiểu Lưu còn chưa đến gần đã té nhào, y đang lồm cồm bò dậy, đã bị Lạc Chi Dương nhào tới, đè y bẹp gí xuống ván thuyền. Giang Tiểu Lưu la hét rầm rĩ: "Có tài giỏi thì đừng làm rung lắc thuyền." Lạc Chi Dương cười nói: "Mày cũng tài giỏi, sao đứng cho vững cũng hông xong?"

Cô gái bỗng nói: "Tên 'hấp mã' kia, ta dạy người một cách có thể tức thì lật ngược, người muốn học không?" Giang Tiểu Lưu rồi rít, khẩn cầu cô: "Tui học, tui học!" Cô gái nói: "Dang chân trái ra đằng sau, tay phải vươn thẳng ra trước..." Giang Tiểu Lưu theo lời cô, dang chân, vươn tay, làm Lạc Chi Dương cảm thấy bên dưới cơ thể chống chênh, hẫng gần như không sao gắng gượng được. Lại nghe cô gái nói tiếp: "Tay trái quai ngược ra, bắm chặt vô eo lưng nó."

Giang Tiểu Lưu tay trái vung ra, chụp cứng vô eo trái của Chi Dương, Lạc Chi Dương tức thì đau thốn, hẫng phải há miệng xả hơi, Giang Tiểu Lưu thừa dịp trời dậy, y nghe cô gái dạy tiếp: "Nắm chặt tay trái, tông đầu gối bên mặt ra!" Giang Tiểu Lưu cứ vậy mà làm, khi y bóp chặt được cổ tay trái của Lạc Chi Dương rồi, đầu gối bên mặt tông ra, không thừa không thiếu, y đã ôm cứng được vào hông Lạc Chi Dương. Lạc Chi Dương eo hông ẻo oặt, toàn thân hẫng đã bị Giang Tiểu Lưu áp chặt vào mạn thuyền.

Giang Tiểu Lưu mừng mừng sợ sợ, hai đứa đánh lộn, mười lần là y thua đến chín, hôm nay trở ngược tình thế, y đang thua bỗng chuyển thành thắng, tưởng như nằm mơ, y hét âm: "Lạc Chi Dương, mày chịu thua chưa?" Lạc Chi Dương nghiêng rằng không trả lời, nhưng hẫng bị Giang Tiểu Lưu bóp chặt vào huyết "Thận Du", tha hồ hẫng giãy giụa mà vẫn không thoát, lại nghe cô gái khinh khỉnh cười, bảo hẫng: "Một chút bài học nho nhỏ cho người nhớ đời, xem xem người có còn dám nói xàm, nói xạo trêu ghẹo người khác nữa hay thôi?"

Lạc Chi Dương hạ giọng quát: "Giang Tiểu Lưu, buông tao ra!" Giang Tiểu Lưu xưa giờ vẫn sợ hẫng, nghe giọng giận dữ, y vội vàng buông tay, cười cười: "Sao rồi, còn chưa chịu thua nữa hả?" Lạc Chi Dương đứng dậy, hằm hừ, không nói gì, cô gái dòm Giang Tiểu Lưu, lườm y, mắng: "Thứ đồ bỏ, rõ ràng người thắng, người còn sợ hẫng cái nỗi gì?"

Giang Tiểu Lưu khoát tay, gượng cười: "Cô nương có chỗ không rõ, bữa nay thắng, ngày mới lại thua, chừng đó mới mệt. Thắng chút xíu bữa nay

ăn nhằm gì?" Cô gái nhặt giọng, nói, "Ngày mới, ta lại dạy thêm cho người mấy chiêu khác, để người đánh cho hăn bò lê bò càng!" Giang Tiểu Lưu mừng quá, y vái lia lịa: "Vậy thì mất công cô nương quá, vậy nè, để tui bái cô nương làm thầy, tốt hơn." Cô gái ánh mắt hoan hỉ, miệng lại nói: "Bái sư thì xin miễn, tuổi ta còn nhỏ, chưa thể thu đồ..."

Đang nói, cô bỗng nghe Lạc Chi Dương nhặt giọng bảo: "Giang Tiểu Lưu, mày bái cô ta làm sư phụ nhiều phiền toái, không bằng lấy cổ làm vợ, ban ngày dạy võ, buổi tối cổ mần cho mày một đứa nhỏ..." Nói còn chưa dứt lời, cây dầm trong tay cô gái vung lên, "bộp" một tiếng, gò má bên trái Lạc Chi Dương phát nhức nhối, nghe ùm một tiếng, hăn rớt tuốt xuống biển.

Giang Tiểu Lưu hoảng hốt, y vội kêu: "Lạc Chi Dương!" Bỗng thấy bọt nước sủi lên, Lạc Chi Dương từ bên dưới thò đầu ra, hai tay níu vào be thuyền, hăn định leo lên, bỗng nghe tiếng gió vụt trên đầu, cây dầm đã vụt vào mấy ngón tay hăn, làm Lạc Chi Dương đau buốt, hăn rút tay về, lại chìm sâu xuống dưới biển.

Giang Tiểu Lưu quay sang nhìn cô gái bịt mặt, ánh mắt cô giá lạnh như băng, đầy nét tức giận, y cuống quýt,chấp tay vái cô lia lịa: "Cô nương bớt giận, chẳng qua hăn nói giỡn hai câu, ngàn vạn lần cầu xin cô đừng để tâm."

Cô gái lườm y một cái, vẻ không vui, bảo: "Mới vừa rồi, nó trêu chọc người, sao người còn muốn xin xỏ giúp cho nó?"

Giang Tiểu Lưu găng nặn một nụ cười, đáp: "Hăn là anh em với tui, ca ca đánh đệ đệ, cũng là thường thôi."

Cô gái cá giận nói:"Rõ là đồ hèn mạt! Nó vô lễ với ta, phải phạt nó mới được!"

Giang Tiểu Lưu vội hỏi: "Phạt như thế nào?"

Tấm khăn che mặt khẽ lay động, cô gái nhạt giọng bảo: "Cho đến khi cập thuyền buồm lớn đang trước kia, ta phạt nó không được ra khỏi nước biển!"

Trong lúc hai người nói chuyện, đôi ba bạn Lạc Chi Dương muốn leo lên chiếc thuyền, hẳn đều bị cây bơi chèo đánh trúng, chẳng làm gì khác được, hẳn đành phải dùng hai tay vin vào mé dưới be thuyền mà bơi theo chiếc thuyền. Những người ở trên chiếc thuyền kia thấy tình cảnh hẳn, đều ha hả cười to.

Lạc Chi Dương nghe họ cười, hẳn tức giận muốn nổi ngực, nhưng cây bơi chèo như có mắt, cứ hẳn dợm có ý định leo lên thuyền là nó lập tức giáng xuống, khi thì đánh trúng cánh tay, lúc đánh vào đầu, vào mặt, làm hẳn đau tận xương tủy, đau chịu không thấu.

Đi như vậy được chừng vài dặm, từ xa thấy có một thuyền buồm lớn đang tiến lại gần, thân thuyền ngăm đen, buồm trắng như mây, trên vải buồm có thêu hình một con kỳ nhông vàng óng.

Đến cạnh thuyền buồm, từ trên thả xuống một dây thừng chảo, để mọi người từ thuyền nhỏ bám lấy mà leo lên boong.

Cuối cùng Lạc Chi Dương cũng lên được thuyền buồm, trên thuyền có không ít người đang chờ đón, trông thấy hẳn, họ đều cười rộ. Toàn thân Lạc Chi Dương ướt đầm, gò má trái sưng húp, con mắt bên đó không ngớt tuôn chảy nước mắt, khi ấy, đối mặt mọi người, hẳn vừa ngượng vừa tức giận, những muốn xoay mình nhảy ra ngoài, rơi tuốt xuống biển mà chết quách cho rồi.

Khá đông thiếu niên nam nữ trên thuyền, khi thấy ba tôn, họ đều tuân tự hành lễ vái chào, Minh Đẩu chỉ ngón tay vào hai đứa, vui vẻ nói: "Đây là Lạc Chi Dương, đây là Giang Tiểu Lưu, đều là đệ tử mới của đảo. Các người đều là sư huynh, phải đối đãi với sư đệ cho tốt nhé."

Lại hướng sang Dương Cảnh, lão cười, sai y, "Con đưa Lạc sư đệ đi thay đổi quần áo đi, nó ướt mem như vậy, phải cẩn thận kéo mắc bệnh!"

Lạc Chi Dương đang hết sức quẫn bách, nghe lão cô nói lời này, lòng hẩn tự dừng trào dâng cảm giác ấm áp. Dương Cảnh liếc hẩn một cái, lạnh lùng nói: "Đi theo ta!". Nói xong, y đi thẳng xuống tầng dưới.

Thuyền buồm cực kỳ to lớn, ngoài tầng trên chứa các khoang dành cho thủy thủ, bên dưới có một tầng khác cũng to rộng không kém, là chỗ ở của hành khách. Đi vào hẩn bên trong một khoang, Dương Cảnh đột nhiên quay đầu, ngó Lạc Chi Dương, nhe răng cười. Lạc Chi Dương ngơ ngác, còn chưa hiểu phải làm gì, Dương Cảnh cung tay đánh mạnh một quyền, Lạc Chi Dương chỉ cảm giác cần cổ cứng ngắc, ót hẩn đã va vập kịch liệt vào vách tường đằng sau, Dương Cảnh ngoác miệng nhe trợn hàm răng ra cười hiểm, tay trái y đâm mạnh vô bụng dưới của hẩn, một cơn đau nhức bốc thẳng lên buốt óc, khiến Lạc Chi Dương gần muốn xỉu.

"Đồ con chó!" Dương Cảnh nhổ toẹt một bãi nước miếng, y vung tay tuần tự giáng cho Lạc Chi Dương ba cái bạt tai ngay trên má trái. Hẩn vận nội kình trong mỗi cái tát, Lạc Chi Dương đau đến gần mất đi tri giác, miệng thấy tanh tanh mặn mặn vị của máu, đầu óc hẩn giống như sắp nổ tung. Dương Cảnh từ từ buông tay ra, thân mình Lạc Chi Dương chuôi theo vách tường đổ gục xuống sàn nhà, eo lưng hẩn lại lãnh thêm một cước, làm lục phủ ngũ tạng hẩn phát nhộn nhạo, khiến thân mình hẩn co rút thành một đồng.

Dương Cảnh nhe răng cười, nói: "Đồ con chó, mi có biết vì sao ta đánh mi không?" Lạc Chi Dương tay ôm bụng, đau đến nói không nên lời.

Dương Cảnh cười cười, mặt nanh ác, y thấp giọng: "Nghe cho kỹ nè, thứ nhất, tránh xa khỏi Diệp Linh Tô một chút, thứ hai, mi mà còn ăn nói vô phép tắc với cô ta, tao sẽ đánh mi như xương, thứ ba, cái thằng Giang Tiểu Lưu đó, mi nhẩn nó một câu, biểu nó cầm cái miệng thôi tha lại, nó

mà còn tìm đến nói chuyện với Linh Tô nữa là tao lột da nó, thứ tư, chuyện mi bị tao đánh đây, cấm kể cho bất cứ ai, bằng không, đây là kết cục của mi!" Y vươn tay, chộp mạnh vô tường, móc ra một khối gỗ, rồi nhẹ nhàng vò nát khối gỗ thành bột vụn, để chúng chảy thoát ra giữa các kẽ ngón tay rơi xuống sàn. Đúng lúc, có tiếng gọi của Giang Tiểu Lưu từ nơi xa xa truyền đến: "Lạc Chi Dương, mày ở đâu?"

Dương Cảnh nắm bả vai Lạc Chi Dương, dựng hăn đứng dậy, mắt sắc lạnh dòm dòm vào hăn, bảo: "Lên tiếng trả lời cho khéo nào!"

Lạc Chi Dương liếc y, đột nhiên hăn cười cười, nụ cười làm động chạm vết thương, các cơ bắp trên mặt hăn nhả nhúm lại. Dương Cảnh không khỏi sửng sốt, y đang muốn hỏi hăn cười cái gì, Lạc Chi Dương hít vô một hơi dài, lớn tiếng đáp: "Giang Tiểu Lưu, tao đang ở trong đây!" Vừa nói, vừa tách rời xa khỏi Dương Cảnh.

Mắt Dương Cảnh chợt lóe nét giận dữ, mà gương mặt y vẫn như không, chợt nghe 'cách' một tiếng, cửa khoang mở rộng ra, Giang Tiểu Lưu ào ào chạy vào, cười, hỏi: "Vẫn còn chưa thay quần áo à? Thái dương sắp lặn sau núi, nghe nói cảnh hoàng hôn trên biển cả rất đẹp..." Nói đến đây, đột nhiên gã tròn xoe hai mắt, "Lạc Chi Dương, mặt mũi mày sao lại thế này? Sưng tù vù như củ khoai lang, à mà không, giống trái bí đỏ hơn, khục khục ... khục ... Tiểu cô nương nọ xuống tay thiệt là độc..."

Dương Cảnh tâm tư giao hoạt, y chủ yếu đánh gò má bên trái Lạc Chi Dương, với ý đồ đổ tội cho cô gái bites mặt nọ. Y ra tay ngoan độc, người khác trông thấy cứ tưởng đấy là do cú đánh bằng cái mái chèo từ tay cô.

Lúc này da mặt buốt rát, giống như bị dao sắc cứa vô. Lạc Chi Dương đau tới phải thở hồng hộc, hăn đưa mắt vào Dương Cảnh, thấy tên nọ đang chăm chăm vô Giang Tiểu Lưu, mắt lộ hung quang, hăn vội nói: "Giang Tiểu Lưu, mày lên xem mặt trời lặn trước đi, tao thay xong quần áo sẽ lên trên đó kiểm mày liền!" Giang Tiểu Lưu "Ừ" một tiếng, xoay người bước

đi. Dương Cảnh đang muốn ra theo, Lạc Chi Dương đột nhiên hỏi: "Dương sư huynh, quần áo khô để đâu?"

Dương Cảnh thấy hẩn đường như không hề hấn gì, lòng y cũng thấy tức bực, y hừ một tiếng, đi đến mở ngăn tủ, lấy ra một bộ quần áo, đem để trên giường. Trong lúc trì hoãn đó, Giang Tiểu Lưu đã đi gần tới ngõ lên tầng trên, giữa chỗ trống trải, Dương Cảnh cũng không tiện hạ độc thủ lần nữa. Lạc Chi Dương hai gò má đau nhức, khí huyết bốc lên, trong lòng trào dâng một nỗi nóng giận muốn thiêu đốt trọn cái đầu. Cô gái bịt mặt, Dương Cảnh, một nam một nữ, trước mắt hẩn chớp hiện hai cái bóng dáng đó, làm hẩn bất giác nắm chặt hai bàn tay, nghiêng răng nghiêng lợi tới cái hàm, cái miệng cũng phát đau nhức.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 5 : Thiên Nữ Linh Tô 2 - Dịch Giả: Levan

Dựa vào tường, nghỉ xả hơi một lúc xong, Lạc Chi Dương đóng cửa khoang, cởi bỏ quần áo ướt, mặc quần áo khô vào. Lúc hăn sờ đến túi áo ướt, một chuyện tày trời đã xảy ra, cái tượng hình nhân Chu Vi tặng đã biến thành một vốc bùn đất. Từ giờ trở đi, thôi không còn được thấy dung nhan cô gái ấy nữa, trong lòng Lạc Chi Dương đau quặn thắt, "Mình cùng tiểu công chúa thật sự là chẳng có duyên phận, chẳng những vĩnh viễn chia tay tượng đất, chẳng còn thấy nó nữa, đến ngay cả tặng vật của nàng mà cũng không giữ gìn nổi, Lạc Chi Dương ôi Lạc Chi Dương, mi đúng là đồ vô tích sự nhất trần đời!" Than thân trách phận một hồi, hăn xem xét đến các quyển sách 'Linh Phi kinh', 'Kiếm Đảm lục'.

'Linh Phi kinh' làm bằng tơ thêu chữ vàng, thấm nước không bị phai màu, nhưng 'Kiếm Đảm lục' viết chữ mực đen trên giấy trắng, bị thấm nước biển, mực loang lổ, chữ viết mờ nhạt, nếu không hong, sấy cho khô, ắt sẽ hư hỏng. Bí kíp này lai lịch không chính đính, Lạc Chi Dương không dám đem phơi phóng trên tầng trên, hăn bèn mượn tia nắng chiếu qua một khe hở, nghiền ngẫm pháp quyết của 'Dạ Vũ Thần Châm', chương mở đầu nói: "Lão Tử từng dạy, 'Thiên chi Đạo, kì do trường cung dư, cao giả ức chi, hạ giả cử chi, hữu dư giả tổn chi, bất túc giả bổ chi.', (Đạo Trời như dương cung. cao thì ép xuống, thấp thì nâng lên. Thừa thì bớt đi, thiếu thì bù vào), lại thêm "'Tương dục hấp chi, cố tất trương chi" (Muốn cho vật gì thu rút lại thì hãy làm nở rộng nó ra đã). Đạo Trời cũng là đạo bản cung, cốt cán của Thần Châm nằm trong hai chữ đó, muốn luyện công phu này, phải phân hóa âm dương, chuyển vận âm nhu, dương cương, thối khê, bản nhẹ, cao xuống, thấp lên, giãn nở hay thu hẹp tùy tâm, phơi phơi như hạt mưa đêm,

thấm ướt mà không lộ hình dạng, phép xạ châm này xưa có tên 'Bích Vi Tiễn' (tên màu xanh lá cực nhỏ - Kim làm từ gai của quả tùng!), giờ mang tên 'Dạ Vũ Thần Châm', người luyện tập phải hiểu đạo lý, không thể không gắng sức, không thể không chuyên chú."

Sau phần Tổng quát, lại đến phần làm sao chia chân khí thành hai luồng âm dương, cách vận chuyển chúng, về căn bản, lấy dương cương làm cánh cung, lấy âm nhu làm dây cung, nạp cung bắn tên, đem vật nho nhỏ đó bắn ra ngoài. Kim bằng sắt thép rất nhỏ, phân lượng, góc độ, ban sơ, khi phóng châm cần dùng lực ngón tay, luyện đến mức độ thật cao, không cần vung tay, người bất động, dựa vào nội lực, cũng có thể bắn châm làm rơi rụng hoa, đâm xuyên lá, đả thương đối thủ trong vòng mười bước. Môn võ công này hết sức mới lạ, Lạc Chi Dương đọc trở lại, hẳn thấy thú vị, ngâm nga từ đầu đến cuối, gặp phần dạy cách khu trục kim châm, hồi trước, trong miếu, sau cái chết của Trương Thiên Ý, hẳn chưa đọc kỹ, bây giờ đọc từng chút, hiểu rõ ràng, quả tình giấy trắng mực đen, nhất nhất đều giảng dạy kỹ càng: muốn trục châm này, chỉ cần luyện cho thạo cách thức, dùng âm dương nhị kinh làm cung và dây cung bắn kim châm ra ngoài.

Lạc Chi Dương có trí nhớ tuyệt hảo, hẳn đọc thầm hai lần pháp quyết. Lần thứ nhất, còn có sai sót, đến lần thứ hai, đã như ghi chép đầy đủ vào óc. Xong rồi, hẳn quay ra học thuộc lòng sách 'Phi ảnh thần kiếm', vừa học, vừa cảm giác chỗ trúng châm trong ngực như có đao cứa, có lửa đốt, chỉ hận không thò được tay vào nắm quả tim đó lôi nó ra ngoài.

Hắn suy nghĩ thật sâu, người Đông Đảo đi thuyền này, thế nào cũng có kẻ đủ sức trục kim ra, nhưng một khi phát hiện kim châm, tất nhiên sẽ dẫn đến đầu mối Trương Thiên Ý. Trong đầu hiện lại hình ảnh cái chết của tên quỷ đòi nợ đó, hẳn cảm giác rờn rợn. Hẳn có chút điểm hối hận, sớm biết vậy, đã không nên trong một thoáng xúc động mà đầu nhập Đông Đảo, bây giờ, thân đang ở trên thuyền phe địch, khó mà bỏ đi đâu cho thoát. Vậy là phải luyện "Dạ Vũ Thần Châm", mà trước hết, cần có chân khí, ở phần mào

đầu của pháp quyết này, có dạy cách chia đôi chân khí, có trình bày sơ lược cách vận dụng nội công.

Nếu không có chân khí, tất cả đều không áp dụng được, Lạc Chi Dương nhớ ra, chương đầu tiên của 'Diệu Nhạc Linh Phi kinh' chuyên về tu luyện chân khí, hắc bèn nâng cây sáo 'Không Bích', thổi liền một khúc trong nhạc phổ 'Chu Thiên Linh Phi'

Sáo trổi vang vang khắp tầng dưới, âm thanh khuấy động khí huyết, một luồng chân khí êm như mây khói chảy khắp toàn thân, Lạc Chi Dương có muốn cũng không sao kiểm soát nổi làn hơi ấm mảnh mai tựa giun đất đó, chúng theo thanh âm mà sinh sôi nảy nở, lần từng bước từng bước, nhưng lại giống như nước Trường Giang cuộn cuộn tuôn chảy về đông, không gì cản trở nổi, tạo cảm giác thoải mái trong Lạc Chi Dương, cơ thể hắc sừng khoái, nỗi đau chỗ bị trúng châm cũng theo đó giảm đi không ít.

Hai mươi hai khúc thổi dứt, Lạc Chi Dương toàn thân khoan khoái, hắc đang định tấu thêm lần nữa, chợt nghe có tiếng gõ cửa thật gấp, rồi tiếng Giang Tiểu Lưu hò hét bên ngoài. Lạc Chi Dương đành phải xuống giường, vừa đi được hai bước, đôi chân hắc mềm nhũn, làm hắc suýt nữa bị ngã ngồi, kiểu như một quả bóng da đang xì hơi, hắc không sao xốc lên nổi một tia khí lực.

Lạc Chi Dương tuy kinh ngạc, nhưng không làm gì khác được, một lúc sau, khí lực mới trở về, hắc đứng dậy, đi mở cửa, Giang Tiểu Lưu thấy hắc không ra khỏi khoang thuyền, nên đã đem cơm chiều, y tiến vào, nhìn kỹ hai bên mặt Lạc Chi Dương, rồi kinh ngạc, y hỏi lớn giọng: "Ô kìa, thằng quỷ nói dối, mặt của mày sao hết sừng rồi?"

Lạc Chi Dương sửng sốt, hắc đưa tay sờ sờ vào mặt, ngoài cảm giác dịu dịu, không còn những đau rát trước đây, hắc ngẩn ngơ, cười cười: "Kỳ lạ hén, sao mà hết sừng mau quá vậy?"

Giang Tiểu Lưu ngồi xuống, giọng có chút bức bối: "Lạc Chi Dương, con mẹ nó, mấy người trên thuyền đều như mắc bệnh, đang nói nói cười cười, tao vừa lại gần, tụi nó tản ra liền, điều bộ ngó như tụi nó bị thua bạc, mắc nợ tao mà chưa trả vậy đó!"

Lạc Chi Dương biết là Dương Cảnh bày trò, bèn khuyên y: "Mày lánh xa Dương Cảnh cùng cô gái bịt mặt kia nhen, tránh đừng tùm vô một chỗ với họ,"

"Bịt mặt?" Giang Tiểu Lưu ngẫm nghĩ, "Mày muốn nói Diệp Linh Tô hả?"

Lạc Chi Dương nghĩ thầm: "Nha đầu đó tên Diệp Linh Tô" Rồi nghe Giang Tiểu Lưu cười cười: "Mày biết cô ta là ai không? Cổ là cao đồ của đảo vương Vân Hư. Bọn con trai chúng nó, thấy cổ như mèo thấy mỡ, một lũ xun xoe, xúm nhau tụ tập cạnh cổ, đừng nói tao muốn tùm một chỗ vô với cổ, muốn tới gần cổ ba thước cũng khó. Về phần cái thằng Dương Cảnh nợ, vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, hai cái lỗ mũi hếch lên tận trời, hừ, tao mà thêm lại gần nó!" Dứt lời, y nhào lăn ra ngủ.

Lạc Chi Dương nhíu mày: "Sao mày lại ngủ ở đây?" Giang Tiểu Lưu giọng nhè nhè: "Số khoang thuyền có hạn, mày chung phòng với tao, chu choa, giường gì mà nhỏ xí, hết như một cái hộp đựng bánh xốp!"

Ăn cơm xong, Giang Tiểu Lưu đã ngủ say. Lạc Chi Dương ngồi ngẩn ngơ một lúc, trong ngực lại ngâm ngâm đau, hần lỉnh mỉnh đi ra ngoài, lên tầng trên.

Bóng đêm dày đặc khắp chốn, bốn bề tĩnh lặng, nơi nơi không một động tĩnh, biển khơi mênh mông bát ngát, tiếng sóng rì rào, sao sáng nằm rải rác, nền trời như một cái mâm lớn rắc linh tinh những mảnh ngọc vụn. Gió biển gờn gợn vuốt ve vào mặt, khi nhạt, khi khoan, âm ẩm chút hơi nước lành lạnh.

Lạc Chi Dương một mình đứng hóng gió, cảm giác hiu quạnh. Hắn ngồi xuống, thổi một hơi những chi khúc của 'Chu Thiên Linh Phi', âm thanh phát ra từ những lỗ trên cây sáo hết như con chim nhỏ, bay vòng quanh khắp tầng trên thuyền, khi dang xa, lúc vào gần, hòa cùng tiếng sóng, nghe duyên dáng mà thanh nhã. Lạc Chi Dương thổi đến mức xuất thần, ba hồn bảy phách hắn rủ nhau bay bổng, múa nhảy theo tiếng sáo. Luồng hơi ấm bắt đầu chuyển động, mới đầu nhỏ như tơ, lớn dần đến kích cỡ như ngón cái, xuyên suốt khắp nơi không gặp chút trở ngại. Thần hồn Lạc Chi Dương như hòa vào làn hơi nồng ấm đó, khi thổi đến những chỗ trầm, sâu, hắn cảm thấy đầu óc hết sức sáng suốt, tóc mai trôi bồng bềnh, kinh mạch chuyển động mạnh, những biến hóa lan sâu vào tận lục phủ ngũ tạng, hắn đều nắm bắt rất rõ ràng.

Đến một lúc sau, hắn cũng nắm bắt được tình hình "Dạ Vũ Thần Châm" rất rõ ràng, kim châm mảnh như sợi tóc đang gây cản trở dòng chảy của khí huyết trong kinh mạch của tim và phổi.

Theo khúc sáo, dưới tác động của làn hơi ấm, kim châm như một dây đàn, nó rung nhẹ nhẹ. Một ý nghĩ hiện ra trong óc, Lạc Chi Dương cho rằng hơi ấm nọ có lẽ chính là cái có tên chân khí, nhưng làm sao chia nó thành hai dòng dùng làm cánh cung và dây cung, bắn kim châm ra ngoài?

Hắn vừa thổi sáo, vừa thử dẫn dắt chân khí, biến đổi nó thành hai loại. Phân hóa âm dương nhị khí, vốn là cảnh giót cực cao trong thuật luyện công, trước tiên làm cho âm dương cùng hợp, rồi sau đó mới có thể phân hóa, muốn đạt đến chỗ tự nhiên phân và hợp, ít nhất cũng phải mất năm, sáu năm khổ luyện. Lạc Chi Dương chẳng qua mới tập tành bước đầu, dù Linh Phi kinh thần diệu đến đâu, cũng chẳng thể tạo bước nhảy vọt, nội một đêm luyện thành âm dương nhị khí.

Lạc Chi Dương khẳng khẳng một lúc làm hai chuyện, luyện được một lát, chẳng những không phân hóa được âm dương, ngược lại còn gây rối loạn cái nguồn chân khí đó, khiến kim châm bỗng chui sâu vào thêm, làm

hắn đau thống thiết, cảnh tượng trước mắt hóa đen tối, rốt cuộc hắn không sao thối tiếp.

"Sao không thối sáo nữa vậy?" Một thanh âm mềm mại vọng đến, Lạc Chi Dương trông ra, thấy Diệp Linh Tô đứng trong vùng đêm đen sâu thẳm, con mắt sáng như sao trời, long lanh mà sâu kín.

Lạc Chi Dương vừa thấy cô gái, hắn nổi giận. Hai chuyện không hay trong ngày đều bắt nguồn từ cô, hắn còn chưa tính, vụ làm hỏng tượng đất sứ Chu Vi, làm sao hắn bỏ qua cho được. Hắn càng nghĩ càng bức, lạnh lùng nói: "Ta thối hay không, người muốn quản mà được ư?"

Diệp Linh Tô không nói gì, cô bước tới đầu thuyền, gió tây thổi lay động y phục cô, tạo cảm tưởng cô đang múa, đang đập gió mà bay. Cô rảo mắt nhìn ra biển, rồi chợt hỏi: "Khúc nhạc vừa rồi tên gì thế?"

Lạc Chi Dương giọng bình thường, đáp: "Tên nó ... mắc mớ gì đến người?"

Diệp Linh Tô lờm hắn, cô chợt vung tay, Lạc Chi Dương còn chưa hiểu gì, đã thấy hồ khẩu hơi buồn buồn, 'Không Bích' đã rời khỏi tay. Ánh mắt cười cợt, cô gái giơ cây sáo ngọc lên, nương theo ánh trăng, cô xem xét nó, ngọc phi thúy nhiễm bóng nguyệt, toát ra một vầng sáng nom thật mê người.

Lạc Chi Dương sợ và giận, hắn nhẹ phóng tới, định cướp lại sáo ngọc, không dè, cô gái thân hình vừa lay động, đã khiến Lạc Chi Dương vồ vào quãng không, đôi chân loạng choạng, hắn bay tuốt vào biển.

Tiếng gió ào ào bên tai, thân mình bay vù vù xuống, mắt thấy mình sắp chạm vào nước, cánh tay Lạc Chi Dương chợt căng cứng ra, có ai đang kéo hắn lên. Thế lôi kéo đó vừa nhanh vừa tuyệt diệu, khiến hắn bất ngờ nhắc bổng lên, lạnh lện tựa một con cá bay. "Thích" một tiếng, hắn đã đáp chân lên mặt ván sàn thuyền, không chút hề hấn.

"Đồ vô dụng.", câu nói của Diệp Linh Tô nghe tựa như dầu đổ vô lửa, Lạc Chi Dương nhảy nhồm lên thật mạnh, hướng về phía thanh âm đánh tới, nhưng hăn lại đánh gió, tiếng cười cô gái từ mé sau truyền đến: "Ta ở đây mà, mắt người mù rồi hả?"

"Trả cây sáo lại cho ta.", Lạc Chi Dương giận tới mắt đỏ ngầu, thân mình quay mòng mòng nhưng đến một manh áo của cô gái, hăn cũng không sao chạm vào được, chẳng hiểu Diệp Linh Tô dùng ma pháp gì, cô nghiễm nhiên hóa thân thành một vầng mây mù, hăn cảm giác thấy được, nhưng không thể nắm bắt vào.

"Người hứa chịu thối sáo, ta sẽ trả lại cho người.liền", tiếng cười của Diệp Linh Tô rộ ngay tại bên tai, dù Lạc Chi Dương xoay trở ra sao, hăn cũng nhìn không thấy bóng dáng cô gái.

Lạc Chi Dương bản tính quật cường, cô gái mà nói năng dịu ngọt, có lẽ hăn sẽ nâng sáo thối cho cô nghe, nhưng cô càng giở võ để bức bách, hăn càng nổi hung. Hăn lập tâm, thà mất cây sáo chứ nhất quyết không cúi đầu trước đối thủ.

Dưới ánh trăng, hai bóng người xoay tròn như bay, Lạc Chi Dương chuyển một hơi hơn trăm vòng luẩn quẩn, bất ngờ cảm giác chỗ trún kim châm rộ lên một trận đau nhức, khí lực hăn tức thì tiêu tan, đôi chân quy xuống, "phịch", hăn ngã lăn trên sàn thuyền, rồi nằm im không cựa cựa.

Diệp Linh Tô "ủa" một tiếng, thanh âm ngay sát bên mình, Lạc Chi Dương vừa định đứng dậy, hăn mới dụng sức, lồng ngực nổi lên một cơn đau nhức, rồi hăn nghe cô gái nói: "Đồ trâu bò bướng bỉnh, người nhất định không thối?"

"Không thối, chết cũng không thối.", Lạc Chi Dương nhất quyết, "Người có giỏi thì giết ta đi."

"Ta giết người làm chi?" Diệp Linh Tô hừ nhẹ một tiếng, tiếp "Người nhất quyết không thối hả? Vậy ta tịch thu cây sáo này, khi nào người chịu thối thì ta trả lại cho người." Nói xong, cô cười khanh khách, bỏ đi mất tiêu.

Lạc Chi Dương nằm một lát, hần chậm rãi đứng dậy, phải cố gắng xốc tinh thần cho vững hần mới không sa lệ. Hần đưa tay bóp, hỉ mũi, rồi đi xuống tầng dưới, trở về khoang thuyền.

Giang Tiểu Lưu đang ngủ say, Lạc Chi Dương ngồi ngẩn ngơ cạnh giường, hần nghĩ ngợi, nhớ ra rằng trong 'Linh Phi Kinh', ngoài 'Chu Thiên Linh Phi khúc', còn có phần dạy võ công, may ra khi học xong, hần có thể đoạt lại cây sáo từ tay cô gái. Hần khêu bắc, thắp sáng đèn, đem sách 'Linh Phi kinh' đọc kỹ lại, lướt qua các trang về 'Linh Khúc', đến một chương, hai chữ tựa đề "Linh Vũ" đập mạnh vào mắt, nội dung là loại ghi chép hướng dẫn, phía dưới dùng tờ vàng thêu chữ nhỏ, phần mào đầu viết: "Thời xưa, có điệu múa nhảy trong rừng dâu, múa theo nhạc, nếu luyện tập cho kỹ và đúng cách, có thể đạt mức đưa thân hình di chuyển nhanh tựa tầng hình, vượt qua khoảng cách lớn với bước đi thanh thản uyển chuyển, có nhiều tác dụng kỳ diệu. Để học những bộ pháp này, trước hết phải thành thạo những nhạc khúc của ta, tấu nhạc để sinh chân khí, từ chân khí tạo kinh lực, khiến động tác sẽ như gió thổi tuyết rơi, khiến bước bước thênh thênh, làm cho bóng hình mình như có như không, thân thể di động không bị giới hạn, khi mình vất bỏ ngoại cảnh, sẽ luyện thành bộ pháp có một không hai trên đời này."

"Vất bỏ ngoại cảnh, bộ pháp có một không hai", Lạc Chi Dương khẽ ngâm nga mấy chữ này, lòng chợt thấy mê man, hần đọc kỹ xuống dưới, thấy thêu hình thật nhỏ di chuyển của những bước chân, hình thêu lẫn lộn rải rác, trên mỗi hình có ghi chú bước nào trước, bước nào sau, bên dưới kèm hình người vung tay nhắc chân mà múa may, đi những bước đi ngang, chuyển dọc.

Nhạc múa lấy từ 'Chu Thiên Linh Phi khúc', hiện trong tay không có sáo, Lạc Chi Dương xướng thầm trong lòng, một tay cầm kinh văn, chân chầm chậm bước ngay tại trong khoang thuyền.

Món Linh Vũ này hết sức tuyệt diệu, chỉ cần theo tiết tấu mà nhảy múa, không gian dù lớn hay nhỏ cũng vẫn cứ thung dung thi triển. Bề rộng khoang thuyền không đầy một trượng, hễ đi bước nhỏ, trong lúc múa, Lạc Chi Dương cảm giác chẳng gặp chút khó khăn, tay chân, thân mình hễ theo nhạc xướng thầm mà đổi thay, mà xoắn, mà vặn, mà diễn tập cách nhảy lên, đáp xuống. Trong lúc hễ di chuyển, khoang thuyền nhỏ hẹp này dường như không ngừng biến hóa thành to rộng, các bức vách hầu như mất hẳn, bàn ghế cũng không thấy, tứ phía trống trơn, cảm giác thênh thang như hễ đang ở trong một cõi hư vô.

Đi được một lúc, đan điền Lạc Chi Dương máy động, chân khí từ trong thoát ra, hết như lúc thối sáo, nó đi xuyên qua bụng, tiến vào hai chân. Lạc Chi Dương bất giác đi nhanh mạnh hơn lên, không khí bị khuếch thành gió lửa tấp vào đèn, khiến lửa đèn tắt ngúm,

Hễ múa nhảy trong bóng đêm, tuy bàn ghế tường vách vây quanh, lòng tự nhiên theo bước chân mà nhẹ nhàng lướt tránh qua hết, phong thái thanh thoát, đúng là như lời chỉ dẫn: "Vào chỗ có đồ vật thì mình cảm giác nơi đó trống trơn, buông bỏ tâm thần giống đang ở ngoài cõi mê mông của bốn biển"

Dù khoang thuyền chật hẹp là vậy, Lạc Chi Dương lại cảm được một thứ tự do chưa từng có, hễ nghiệm nghiệm biến thành gió, thành sương mù, cứ ở đâu có chút kẽ hở, đều có thể tùy ý mà ra, mà vào chỗ đó. Ngày kế, trời quang mây tạnh, ăn xong điểm tâm, mọi người lên tầng trên hóng mát. Lạc Chi Dương và Giang Tiểu cũng lên theo, Giang Tiểu Lưu giọng ồm ồm nói: "Tối hôm qua thật kỳ quái, mới đầu nóng hừng hực, ngủ không ngon giấc, sau đột nhiên nổi gió, tốc vô người, thiệt chẳng thoải mái chút nào. Lạc Chi Dương, mày về phòng hồi nào mà tao hổng hay?"

Lạc Chi Dương thở dài: "Mày ngủ như một con heo mắc toi, có khi bị người ta quăng xuống biển cũng vẫn chưa tỉnh lại."

"Tao là heo toi, thì mày đúng là một con chuột chết", Giang Tiểu Lưu mặt mày đỏ au, "Nửa đêm hồng ngủ, chạy tới chạy lui, chạy tới đầu thế giới rồi quay trở về, tiếp tục chạy nữa!"

Đang nói, chợt nghe tiếng cười của nữ tử, Lạc Chi Dương trông sang, lửa giận hùng hực bốc lên tận đỉnh đầu hăn, Diệp Linh Tô đứng dựa lan can kế bên, đang nói nói cười cười với Dương Cảnh, cây sáo "Không Bích" trong tay cô rực màu phỉ thúy trên làn da mềm mại trắng ngà tựa tuyết trắng đọng trên nhành liễu, nom rất bắt mắt.

Giang Tiểu Lưu nhìn thấy sáo ngọc, hai mắt y rực sáng, y hả miệng la lớn: "Ui chao, Lạc Chi Dương, tại sao cây sáo của mày lại lọt vô tay người khác? Hì hì ... tao biết rồi, là mày tán tỉnh người ta, đưa tặng cây sáo làm vật đính ước."

Câu nói thật to, mọi người trên boong đều nghe thấy hết, Diệp Linh Tô nhướn mắt dòm sang, ánh mắt tóe lửa. Dương Cảnh sắc mặt âm trầm, bước mạnh bạo đến, thét to, hỏi Giang Tiểu Lưu: "Đồ chó con chết ngắc, mi nói gì?"

Giang Tiểu Lưu gân cổ, lớn tiếng cãi: "Ta không có nói gì người hết, ta nói cây sáo nọ..." Còn chưa dứt lời, má trái y nhức buốt, trợn thân mình văng ra xa, "Phịch", đã thấy y nằm xoài trên sàn thuyền.

Người đánh y chính là Dương Cảnh. Lạc Chi Dương kinh ngạc pha lẫn tức giận, hăn đến bên Giang Tiểu Lưu, thấy mặt gã này sừng húp, gã hả miệng, khạc ra một búng máu tươi, trong máu có lẫn một răng nanh trắng trắng.

Lạc Chi Dương giận điên, nhảy nhồm lên, hỏi: "Đồ họ Dương کیا, tại sao đánh người ta?"

"Ta có đánh người nào đâu?" Dương Cảnh nhếch mép cười, ánh mắt đảo qua toàn thể, "Rõ ràng ta chỉ đánh một con chó thôi!"

Đệ tử Đông Đảo cười ầm, Lạc Chi Dương quét ánh mắt vô họ, bất giác nắm chặt hai bàn tay. Dương Cảnh chăm chăm dòm hắn, miệng cười cười, y nghĩ bụng, tiểu tử này dám ương ngạnh thò mặt ra, cũng nên chinh nó một chút, cho nó suốt đời nhớ kỹ tới mình.

Giang Tiểu Lưu thấy tình thế không ổn, y nhịn đau, đứng dậy, kéo kéo tay áo Lạc Chi Dương, hạ giọng nói: "Bỏ qua đi, hảo hán không rước phiền toái vô mình." Lạc Chi Dương dang chân, đứng thẳng lưng, bất động, hắn quay sang, to tiếng bảo Diệp Linh Tô: "Trả cây sáo lại cho ta."

"Người chịu thôi hả?" Diệp Linh Tô coi hắn như không, cô ngậm ngửa cây sáo ngọc trong tay.

Lạc Chi Dương nghiêng răng, lạnh lùng: "Ta thôi cho heo, cho chó nghe, chẳng thèm thôi cho người nghe."

Diệp Linh Tô trong mắt lộ nét tức giận, Dương Cảnh sa xầm nét mặt, làm bộ xông vào, cô gái nhẹ khoát tay, Dương Cảnh hiểu ý, y cười cười, lui sang một bên.

"Vậy hả?" Diệp Linh Tô ra vẻ lơ đãng, nói, "Cây sáo này, ta vứt xuống biển làm bạn với cá, không trả lại cho người."

Nói xong, cô dang tay, đưa cây sáo ra bên ngoài be thuyền.

Lạc Chi Dương trong lòng quỳnh quáng, hắn nhào tới, Diệp Linh Tô vốn dùng cây sáo dụ hắn xông vào, thấy thế, cô xoay mình, vung mũi giày nhắm vào đúng mắt cá chân phải Lạc Chi Dương, cô nghĩ bụng, gạt cho nó một gạt, đánh nó rơi xuống biển.

Cú gạt chân này ẩn chứa võ học tinh nghĩa, Lạc Chi Dương thấy rõ ràng cô đưa chân ra, hấn cố tình không tránh né. Vào lúc mấu chốt, trong lòng chớp lóe, khúc "Dương minh thanh vị" vang lên, khúc này liên quan đến kinh mạch "Túc Dương Minh Vị", chân khí phát từ từ đầu mạch, nổi thẳng xuống chân phải.

Cùng lúc, từ đan điền trào ra một luồng hơi ấm, nhanh như chớp, nó chuyển vào chân phải, thân mình Lạc Chi Dương vọt lên, phần đầu ngón chân đá mạnh ra, lập tức như một con trốt xoáy mạnh giữa đất bằng, hấn lướt qua, tránh gót chân Diệp Linh Tô, đáp bằng bặn ngay đầu be thuyền. Diệp Linh Tô gạt hụt, cô không khỏi ngạc nhiên, nhưng thấy Lạc Chi Dương trụ tại phía trước, cô lật tức vung tay, nhẹ nhàng tung một chưởng chụp vào lưng hấn.

Chưởng này nếu đánh trúng, thế nào Lạc Chi Dương cũng sẽ sa xuống biển. Hấn không kịp suy nghĩ, khúc nhạc trầm tấu vẫn không thay đổi, kinh lực phát theo nhạc, cho phép hấn tùy tâm ý điều khiển thân mình, dựa theo phương pháp chỉ dẫn trong "Linh Vũ", hấn vặn eo lưng, phất tay, nhẹ nhàng xoay mình tựa nhanh liễu uốn theo chiều gió, hấn đã tránh thoát ngọn chưởng của Diệp Linh Tô.

Là cao thủ của đảo vương, Diệp Linh Tô tuy chưởng vừa rồi giống như cô đã tùy tiện sử ra, nhưng cô dự trù sẵn nhiều hậu chiêu khác, cho nên, đầu đánh hụt đối thủ, không chút nghĩ ngợi, cô quai tay, quạt một làn chưởng phong nhắm vào eo lưng Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương thân mình trụ trên be thuyền, đầu mặt với Diệp Linh Tô, phía sau là biển cả, xoay sở hạn hẹp, lại nữa, hấn không biết tí gì về quyền pháp, ngón tấn công của Diệp Linh Tô với biến hóa rườm rà, hấn chẳng hiểu gì cả, cho nên từ đầu đến giờ, bất kể đối thủ ra tay như thế nào, hấn một mực nhảy múa theo nhạc, vô tình phù hợp tâm pháp "Bàng nhược vô nhân" (Coi như đang ở chốn không người), làn hơi ấm xộc vào chân trái,

mũi chân điểm mạnh xuống dưới, toàn thân bay bổng lên cao, đầu ngón tay Diệp Linh Tô đã sượt ngay sát bên người hấn. là cô lại đánh hụt lần nữa.

Lần đầu Lạc Chi Dương áp dụng những bài học, cuối cùng, hấn phạm sơ hở, đang lúc chỉ lo xoay tròn thân mình tránh né, hấn quên phứt mình đang ở chỗ nào, xoay được hai vòng, một chân lọt tuốt ra ngoài, đập vào quăng không, thân mình xiên xiên xẹo xẹo sắp rơi thẳng xuống nước.

Diệp Linh Tô hai lần đánh hụt, cô thẹn và giận, đang định xuất độc thủ, không ngờ Lạc Chi Dương tự hấn sắp sa chân lọt xuống biển, cô mừng rỡ trước cái bất ngờ, nghĩ bụng, tiểu tử này quả nhiên võ công kém cỏi, hai cú tránh né vừa rồi chỉ là hấn gặp hên, chó ngáp phải ruồi thôi.

Lạc Chi Dương chỉ còn một chân ở be thuyền, thân mình nghiêng ngả, tựa như nhánh cây chết khô lay động trong gió, mắt thấy sắp sa xuống biển, trong đầu vụt hiện lên 'Thái Âm An Tì chi khúc', liền lạc cùng mạch "Túc Thái Âm Tì kinh", nhạc vừa vang lên, chân khí lập tức dồn xuống chân trái, hấn còn không kịp nghĩ ngợi, thân mình vừa bốc lên, chân trái ghì vào be thuyền, một cổ kinh lực từ mũi chân giúp hấn bám chặt vào thuyền..

Dưới chân tuy đã mọc rễ, thân mình vẫn muốn rơi xuống dưới, thân thuyền tựa một bức vách đang ập vào.mặt. Óc Lạc Chi Dương biến chuyển thật nhanh, nhạc đổi ngay sang 'Thiếu Âm Tảo Tâm chi khúc', liên hệ chặt chẽ với tay phải, Lạc Chi Dương cảm giác một luồng hơi nóng lửa xuống hữu chưởng, theo bản năng, hấn vung tay, chụp ngay vào một ván gỗ lát thành thuyền, một phản lực tông mạnh trở về, cường độ to lớn, giống như có vài người đồng thời chung sức tung hê hấn lên.

Tai nghe tiếng gió vù vù, thân mình Lạc Chi Dương lẳng nhanh lên trên, "soạt" một cái, hấn bay vòng lên bên trên sàn thuyền, ánh mắt kịp trông thấy sàn gỗ bên dưới, lập tức trong đầu hiện lên 'Thái Dương Nhu Tràng chi khúc', tác động lên tay trái, Lạc Chi Dương vung nó ra, đập mạnh

xuống sàn, một lực đạo từ lòng bàn tay đã dùng mãnh đẩy hần bắn vọt về phía trước.

Diệp Linh Tô cứ tưởng Lạc Chi Dương đang chìm dưới nước, cô lơ là, không chút phòng bị, khi chợt thấy Lạc Chi Dương bay trở về, cô sững sờ đến đờ người ra. Lạc Chi Dương vọt ngang sát cạnh cô, hần thấy loe lóe màu xanh phỉ thúy của cây sáo ngọc.

Không chút nghĩ ngợi, hần tiện tay thò ra, đầu chuyển sang khúc 'Thiếu Dương Tam Tiêu' chủ yếu kinh mạch 'Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu' bên tay trái, chân khí rót vào năm ngón tay, cho phép hần chớp mạnh và giật sáo ngọc, Diệp Linh Tô chỉ thấy lòng bàn tay nhức nhối, cây sáo ngọc đã rời khỏi tay.

Lạc Chi Dương đoạt lại sáo ngọc, chẳng chần chừ, hần đã chuyển ngay sang chi khúc 'Dương Minh Thanh Vị', dồn sức vào chân phải, điểm mạnh xuống sàn khiến thân mình vọt lên, rồi tấu trở lại khúc 'Thái Âm An Tì', hần đá vung chân trái ra, uốn lượn một vòng tung bay, đầu trên chân dưới, hần đáp xuống, đứng thẳng trên sàn.

Chuyển động như mây bay gió cuốn đi một hơi, bọn đệ tử Đông Đảo nhìn vào mà phát sợ. Chính ra bọn hần, nếu chú tâm, cũng không khó khăn gì mà thực hiện, nhưng một thân không biết võ nghệ như Lạc Chi Dương bỗng dưng có những sử xuất như một tay đại cao thủ, di chuyển nhuần nhuyễn từ đầu đến cuối, thật là chuyện không thể nghĩ, bàn.

Càng thần kỳ chính là hần phối hợp tay, chân và mắt, chuyển động tao nhã đẹp đẽ, vừa có phần quỷ dị, lại có nét thanh thoát khó tả.

Diệp Linh Tô bị giựt mất sáo ngọc, cô bức bối, không để cho Lạc Chi Dương kịp ổn định, đã vung tay phất ra một chưởng Chưởng phong chưa đến gần, Lạc Chi Dương cảm giác khí huyết nhộn nhạo, hần vội la lớn: "Khoan đã..,"

"Muốn gì?" Diệp Linh Tô ngừng ngang phát chương, chờ xem ý tứ hẳn ra sao.

Lạc Chi Dương trấn định xong, nói: "Người từng nói, chỉ cần ta chịu thôi, là sẽ đem sáo trả lại cho ta?"

Cô gái bị mất cây sáo, đã thẹn, lại bức tức, nhưng thấy Lạc Chi Dương xuống nước, giúp cô gỡ lại chút đỉnh thể diện, lại thêm sáo ngọc đã đổi qua tay khác, muốn cây mạnh đoạt lại, cũng chẳng hứng thú gì nhiều cho lắm, cô ngẫm nghĩ, rồi cười lạnh, nói: "Vậy thì tốt, người biết điều, thôi sáo cho đàn hoàng, thôi bậy bạ, chờ xem ta xử người ra sao."

Không Bích bị mất rồi đoạt về lại trong tay, con tim Lạc Chi Dương bồi hồi, hẳn ngẫm nhìn thân sáo lung linh tựa nước hồ thu, hình ảnh Chu Vi bỗng trở dậy trong đầu. Lặng yên một lúc, hẳn nâng cây sáo lên thổi, âm thanh uyển chuyển du dương, toát ra một ý tứ nồng nàn bất tận.

Diệp Linh Tô nghe qua khúc nhạc, cô một thoáng ngẩn ngơ, chẳng hiểu vì sao, khúc nhạc khơi dậy trong cô một mảnh nhu tình, cô bất giác nhẹ nhàng cất tiếng ngâm theo:

"Tĩnh nữ kì xu, sĩ ngã vu thành ngưng. Ái nhi bất kiến, tao thủ trì trù.

Tĩnh nữ kì luyện, di ngã đồng quản. Đồng quản hữu vĩ, thuyết dịch nữ mĩ.

Tự mục quy đề, tuân mĩ thả dị. Phỉ nữ chi vi mĩ, mĩ nhân chi di....."

(Người con gái nhàn nhã đẹp dễ.

Hẹn đợi ta ở chỗ góc thành

Yêu nàng mà không thấy nàng,

Ta gãi đầu và dậm chân.

Người con gái nhàn nhã và đẹp dễ ấy,

Đã tặng cho ta một cây bút cán đỏ

Cây bút cán đỏ đáng trông đỏ ối.

Ta lại vui thích sắc đẹp của nàng.

Từ phía ngoài đồng nội, nàng tặng cho ta cỏ tranh mới mọc.

Ta tin rằng cỏ tranh ấy cũng đẹp và lạ.

Chẳng phải cỏ tranh nó đẹp đâu,

Mà đặc biệt là do người đẹp trao tặng, cho nên cỏ mới đẹp)

--- ND trích từ mạng---

Đông Đảo là tiếp nối của cung Thiên Cơ, họ sống cách biệt ngoài khơi xa, nhưng những thú tiêu khiển của văn chương, âm nhạc qua hàng trăm năm vẫn không dứt. Rất nhiều đệ tử vừa nghe qua đã biết ngay Diệp Linh Tô đang xướng thi ca của 'Kinh Thi', các bài 'Bội Phong Tĩnh Nữ', ý nói về một đôi trai gái hẹn hò nhau ở chỗ góc thành tối vắng vẻ, người nữ chưa đến, người nam lo lắng bồn chồn. Khi cô gái đưa tặng cho gã trai một quản bút màu đỏ, tặng vật ánh sắc hồng, chàng trai càng thêm sung sướng được có tình yêu của nàng. Cô gái có vẻ đẹp mỹ miều khiến người trai khó quên; bó cỏ thơm do nữ lang đem đến tặng, cỏ cũng xinh đẹp động lòng người, chính là tất cả, quản bút, bó cỏ ... thấy đều trân quý nhờ chỗ là món quà của mỹ nhân trao tặng.

Lạc Chi Dương thổi khúc nhạc này, mọi người không cảm được kỳ diệu ẩn ý bên trong, chỉ mình Diệp Linh Tô với ánh mắt đang từ tức giận chuyển sang êm ái dịu dàng là hiểu, khi Lạc Chi Dương dứt khúc nhạc, cô khẽ hỏi: "Thanh sáo ngọc, là do người đẹp ấy đã tặng cho người, phải không?" Lạc

Chi Dương lặng im không nói, dáng vẻ cô đơn. Diệp Linh Tô liếc hắt, nhặt giọng nói: "Thôi được rồi, cứ tưởng người là cái thứ keo kiệt bủn xỉn, đâu ngờ bên trong lại có ẩn tình khác, cây sáo này, ta không cần nó nữa." Khúc nhạc 'Tĩnh nữ' vốn là Lạc Chi Dương xúc động mà tấu, tình tứ diễn tả trong bài cổ thi cùng ân tình Chu Vi qua món quà tặng có chút tương tự, nhớ đến nỗi niềm khi nằm trong cổ quan tài bên ngoài kinh thành, những lo âu, những tuyệt vọng .. còn sâu đậm gấp mấy lần cái lo lắng bồn chồn của chàng trai chờ đợi tình nhân nơi xó thành tăm tối. Hắt thối sáo cho Diệp Linh Tô, chính là mưu kế nhằm tạm hòa hoãn cùng cô để giữ lại Không Bích, không nghĩ rằng khi tấu nhạc khúc đó lên, cô gái đang đối đầu, qua âm nhạc, lại cảm thông được ý tứ bên trong, khi suy hiểu được căn nguyên của sáo ngọc, cô gái thản nhiên giảng hòa, thật sự đã quá bất ngờ, ra ngoài hẳn dự kiến của hắt.

Tự dừng trong lòng Lạc Chi Dương, mỗi ác cảm với Diệp Linh Tô bỗng vơi đi khá nhiều, hắt nhìn cô, mỉm cười, đang định xoay người bỏ đi, chợt nghe Dương Cảnh hô to: "Chậm đã!"

Lạc Chi Dương quay đầu trông, thấy Dương Cảnh đang vệt đám đông bước ra, y cười gằn, nói: "Tiểu tử, thân pháp vừa rồi của người không tồi, người đã học được ở đâu?"

Lạc Chi Dương trong lòng chán ghét, hắt lạnh lùng đáp: "Chả cần phải học, là trời sinh ta đó." Dương Cảnh ánh mắt chớp lóe nét tức giận, y cười, nói: "Thất kính thất kính, thì ra người là thiên tài lớn đây mà!" Nói đến hai chữ "Thiên tài", y cố ý kéo giọng cho dài ra, khiến bọn đệ tử Đông Đảo quanh đấy đều rộ lên tiếng cười nhạo báng.

"Không dám đâu." Lạc Chi Dương cười cười, "Dương huynh quá khen." Hắt da mặt dày khiến Dương Cảnh bất ngờ, y sừng sốt một chút, lớn tiếng bảo: "Thằng lỏi họ Lạc kia, mình đánh cược chơi một ván, ta không dùng nội kình, cũng không sử quyền cước, chỉ nhờ vào thân pháp, nội ba chiêu sẽ hạ mi sát ván."

Lạc Chi Dương ngấm ngấm, cười cười: "Vật cuợc là gì?"

"Nếu mi thua." Dương Cảnh chỉ một ngón tay vào Không Bích, "Cây sáo này thuộc về Diệp sư muội..." Nói mới đến đấy, Diệp Linh Tô kêu lên: "Dương sư huynh, thôi đi!"

Khi Dương Cảnh thấy cây sáo ngọc vượt khỏi tay Diệp Linh Tô, y cứ tưởng cô thích vật ấy, cho nên y ỷ mạnh muốn đứng ra giúp đoạt lại sáo ngọc, mua chuộc tình cảm cô, y lập tức nói: "Sư muội yên tâm, chỉ là một cây sáo, vì huynh thay muội đoạt trở lại là xong."

"Muội nói ...thôi đi!" Diệp Linh Tô khẽ nhú mày, "Cây sáo đó, muội không cần."

Dương Cảnh cười hì hì, y nhìn cô, nghĩ thầm: "Cô nhỏ này lại làm gái nữa rồi, con gái miệng nói không cần, trong lòng bé nhân lại sử tính tử. Nữ nhân yêu, ngoài miệng nói không cần, trong lòng lại quyến luyến không thôi. Diệp sư muội cao ngạo, châu báu của người khác, nàng không để mắt tới, khéo sao cây sáo ngọc này lại vừa bụng nàng, dù gì chẳng nữa, mình hãy cứ đoạt lấy nó trước, chuyện khác tính sau"

Nghĩ vậy, y vui vẻ bảo: "Sư muội đừng bực, huynh lấy cây sáo này, không hoàn toàn vì muội đâu. Muội bản thân là đệ tử chân truyền của đảo vương, bản lĩnh cũng vào hàng ưu việt của đảo ta, tiểu tử này quều quào ba cái miếng thân pháp mèo què, thừa dịp muội lơ là, đã giật mất cây sáo ngọc, nếu huynh không ra ta lấy, rừng rừng la hét y về, há chẳng phải để nó xem thường những nhân vật kiêu hùng của Đông Đảo mình sao?"

Quả là một tràng những lời hùng hồn, hào khí ngút trời, khiến bọn đồng môn nghe mà khoái chí, chúng rừng rừng reo hò tán trợ y, tiếng hò hét lọt vào tai, Diệp Linh nghe thấy thiết hết sức hoạt kê. Cô bị Lạc Chi Dương đoạt lại sáo ngọc, tuy trong lòng có thẹn chút đỉnh, tuy nhiên đó là chuyện

riêng của mình, câu nói vừa qua của Dương Cảnh rõ ràng bảo cô đã không chỉ đánh mất sáo ngọc, mà còn làm mất thể diện của Đông Đảo.

Diệp Linh Tô càng nghĩ càng bực, cô khinh thị y, nói: "Hay lắm, Dương sư huynh là nhân vật kiêu hùng của đảo ta, muội chỉ là một nữ tử bất tài, bất đức, đành nhờ huynh thay muội mà ra tay!"

Dương Cảnh nghe khẩu khí không ổn, nhưng y bản tính kiêu căng, tự cao tự đại, lời nói ra khỏi miệng rồi, chẳng còn đường rút lui, y đành lớn tiếng nói: "Tên tiểu tử họ Lạc kia, mi dám đánh cuộc không?"

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 5 : Thiến Nữ Linh Tô 3 - Dịch Giả: Livan

Lạc Chi Dương chớp chớp con mắt, hắc cười cười: "Dương huynh, nếu huynh thua thì sẽ làm gì?"

Dương Cảnh nghĩ bụng, chuyên thắng cuộc coi ngon ăn như vậy, đâu có dễ gì mà thua, y sừng sốt một chút, nói rõ từng tiếng: "Được thôi, mi cứ nói, mi muốn ta làm gì, ta làm nấy!"

Lời này hết sức kiêu ngạo mà lại sơ thiến, Lạc Chi Dương nhìn không chớp mắt vào y, rồi hắc gật đầu, nói: "Được lắm, nếu ta thua, sẽ hai tay dâng lên cây sáo ngọc này, huynh mà thua....", Hắc chỉ ngón tay vào phía trước chân Giang Tiểu Lưu, "phải quỳ trước người này, cất ba tiếng kêu hắc 'ông nội ời'."

Lời nói vừa ra khỏi miệng, không chỉ đệ tử Đông Đảo biến sắc, Giang Tiểu Lưu cũng há hốc mồm, đờ lờ.

Mặt Dương Cảnh thoáng tái xanh, thoáng đỏ ửng, nếu không có sự chứng kiến rành rành của mọi người, y là đã tống một chương giết quách Lạc Chi Dương cho rồi.

"Sao rồi?" Lạc Chi Dương không buông tha, cười cười, "Dương lão huynh, sợ rồi hả? Cũng khó trách, hắc tuổi quá nhỏ, làm ông nội huynh coi bộ không thích hợp..." Nói còn chưa dứt lời,

Dương Cảnh máu hăng bốc lên đầu, mặt đỏ ửng, y thét lên: "Cá thì cá, đứa nào mà sợ thì là cháu chắt của mi."

Giang Tiểu Lưu đã lãnh một bạt tai, rớt mất răng nanh, Lạc Chi Dương muốn thừa dịp này cho bạn hăn được rửa hờn. Hăn vốn coi cây sáo Không Bích quý hơn tánh mạng, nhưng, vì vinh nhục của bạn hữu, ngay cả sinh mạng chính mình, hăn cũng xem nhẹ.

Đệ tử Đông Đảo thấy hăn không hiểu lẽ chết sống, cả bọn trong lòng đều vui không thể tả, chúng hò nhau giã ra, tạo một khoảng trống lớn. Lạc Chi Dương gọi Giang Tiểu Lưu đến, giao cho y giữ gìn sáo ngọc,

Giang Tiểu Lưu, mặt tái mét, cập rập đi tới, hạ giọng nói: "Lạc Chi Dương, nghĩ kỹ lại đi, tên họ Dương đó bản lãnh cực cao, mày đánh không lại hăn đâu." Lạc Chi Dương cười xòa: "Giang Tiểu Lưu, cái hào khí ngày trước của mày để đâu cả rồi? Rên rên rầm rầm coi hống khác một cô bé nhỏ nhỏ chút nào."

Giang Tiểu Lưu vừa then, vừa bực, mắng: "Kệ cha nhà mày, mày muốn tìm cái chết, ta thềm vào mà quan tâm tới mày!"

Lạc Chi Dương vẫn cười: "Đứng qua một bên mà coi, chờ được người ta kêu 'ông nội ời' đi."

Giang Tiểu Lưu dờ khóc dờ cười, y rầu rĩ lùi qua một bên. Dương Cảnh lỗ tai thật thính, y nghe rõ rõ ràng ràng trọn đối đáp của hai đứa, y dòm chăm chăm vô Lạc Chi Dương, trong đầu âm thầm nảy sinh ác ý: Không buộc được tiểu tử này quỳ xuống lạy, cầu xin tha thứ, uống một thân làm đệ tử Đông Đảo.

Hăn trong lòng khởi độc niệm, lạnh lùng hỏi: "Tiểu tử, chuẩn bị xong chưa?"

"Xong rồi." Lạc Chi Dương khoát tay, "Đến đây.." Lời còn chưa dứt, một trận cuồng phong nhắm ngay mặt tốc vào, Lạc Chi Dương còn chưa kịp né tránh, đã thấy ngực bụng đau đốn, toàn thân mình hăn văng tuốt ra ngoài.

Trong tiếng thét hãi hùng của mọi người, Lạc Chi Dương té nằm xống soài trên đất ngoài một trượng xa, không cục cựa. Dương Cảnh vẫn đứng trơ trơ ở chỗ cũ, đôi ánh mắt vô Lạc Chi Dương, mặt lạnh tanh. Bọn đệ tử thừa dịp hò hét cổ vũ: "Dương sư huynh bản lãnh cao cường, rõ ràng chẳng cần đi một quyền, tung một cước nào cũng đủ đối phó tiểu tử này... Tiểu tử này đúng là đồ hàng mã, đụng một cái là bay tuốt luốt."

Tiếng tâng bốc nịnh bợ trào dâng như sóng biển trong tai, Dương Cảnh nghe mà khoái chí, y vừa rồi nhào tới chớp nhoáng, đẩy văng đối thủ, tự hỏi nếu Lạc Chi Dương không chịu nổi cú đó, liệu có tính là y thắng hay không.

Còn đang đắc ý, chợt nghe có tiếng người cười nói: "Sơ ý một chút, đã bị bò húc té lăn cù!", Dương Cảnh trông sang, y giật mình, thấy Lạc Chi Dương đang chậm chạp đứng dậy, tay lau vết máu trên mép, hắn đang cười cười: "Dương huynh, cảm ơn đã sử ra một chiêu, bây giờ còn có hai, phải không?" Dương Cảnh trong lòng rối rắm, y căng mắt dòm dòm Lạc Chi Dương, không rõ vì sao tiểu tử này trúng cú va chạm kinh khủng đó mà lại còn có thể đứng lên nói năng như vậy.

Lạc Chi Dương làm ra vẻ thoải mái, thực ra hắn cũng không ổn lắm. Mới vừa rồi, chân khí từ Linh Khúc tự động dấy lên, trong thời khắc nguy kịch ngàn cân treo sợi tóc, nó đã hỗ trợ bốc hắn lên, đẩy hắn ra xa, thoát mũi nhọn của cú va đập từ Dương Cảnh, rồi kể đó, bước đi Linh Vũ tự phát, đã hóa giải phần lớn kinh lực hung mãnh, tuy vậy, hắn vẫn cảm giác khí huyết nhộn nhạo, chỗ bị va trúng ngâm ngấm đau.

Dương Cảnh nảy sinh ngờ vực, y giảm bớt khinh địch, nhắm Lạc Chi Dương tung mình bay vọt tới,

Trong đầu Lạc Chi Dương, nhạc khúc tự động trôi dạt, một làn hơi nóng chuyển thẳng xuống chân trái, rồi dùng chân trái làm trục, toàn thân hình hắn quay nhanh như một con ốc, đẩy hắn lùi ngược thật nhanh ra xa.

Dương Cảnh chỉ thấy hoa mắt, bóng hình đối thủ đã chuyển đến mé trái của y. Không chút chần chừ, Dương Cảnh vận khí vào năm ngón tay, tung một trảo "Phi Hồng" (chim hồng bay lượn) nhắm vô huyết "Manh Du" đằng sau eo lưng Lạc Chi Dương. Tay còn chưa chạm vào, đã nghe Diệp Linh Tô hô lớn: "Cấm dùng nội kinh." Dương Cảnh nghe nhắc, hấn thất kinh, cuống quýt thu hồi chỉ lực.

Vì vậy, thân thủ y đã trì trệ một chút, Lạc Chi Dương chụp ngay cơ hội, trong đầu hấn vang lên khúc 'Thiếu Âm Túc Thận' chủ yếu dẫn chân khí từ Thận Mạch xuống chân phải, ý niệm vừa khởi động, chân khí đã tụ xuống huyết 'Thái Khê', giúp thân mình hấn giật phắt sang một bên, vừa suýt soát tránh kịp trảo đó của Dương Cảnh, tuy nhiên, kinh phong của mấy ngón tay cũng làm da thịt hấn đau rát.

"Chiêu thứ hai!", tiếng Diệp Linh Tô lạnh lùng vọng đến, Dương Cảnh ngu ngơ, thân hình y bỗng cúi gập xuống, tả cước quét ra, uy hiếp đối thủ trong vòng hơn một trượng, nếu bị đá trúng, thể nào gân cốt trong toàn Lạc Chi Dương cũng sẽ vỡ nát, biến hấn thành một đồng thịt bầy nhầy.

Chân vừa quét ra, Diệp Linh Tô đã gằn giọng: "Không sử quyền cước!" Câu nói vừa lọt vào tai, Dương Cảnh vội vã tiềm vận nội kinh, kéo rút cái chân đó về thật lẹ.

Lạc Chi Dương vừa kịp thấy đối thủ xuất cước, chỉ vì Dương Cảnh xuất chiêu quá nhanh, hấn dù thấy, cũng không kịp đối phó, may mà Diệp Linh Tô cất lời cảnh cáo, buộc Dương Cảnh phải thay đổi chiêu thức. Lạc Chi Dương hít vô một hơi xong, chân khí của Linh Khúc đã truyền vào hai chân, hấn dời bước, xoay người, tạt ra ngoài chừng vài tấc, chỉ vì quá vội vàng, hấn dùng sức quá đà, hai chân hấn tự dưng treo vào nhau trên không, khiến hấn mất thăng bằng, té phịch, ngồi thụp dưới đất. Chưa kịp đứng dậy, hấn nghe tiếng gió tạt vào, thân hình Dương Cảnh còn chưa thấy rõ, chỉ có ánh chớp của năm ngón tay đang vỗ thẳng vào sọ não của hấn. Lạc Chi Dương cuống quýt tránh ra sau, trong đầu, Linh Khúc lưu động, chân khí

chợt phân ra thành hai làn, chúng cùng chuyển thật nhanh vào tay trái và chân phải, kiến tay trái hấn đẩy một phát, đưa thân hình tung lên nửa thước, chân phải một giậm, nội kinh vọt vào mặt sàn thuyền, phản kích về, khiến hấn giống như cá chép nhảy sóng, lẹ làng bung sang một bên.

Dương Cảnh đánh hụt một trảo, trong lòng phát hoảng. Vốn hạn định ba chiêu, giờ đây, chỉ cần hấn vung tay, quét chân một cái mà để đối thủ tránh thoát, coi như từ giờ trở đi, y không còn mặt mũi nào gặp lại đồng môn nữa. Nghĩ vậy, y vọt tới, đúng lúc Chi Dương bung mình, Dương Cảnh giờ đây đặt hết tâm ý vào cuộc chiến, y hết dám xuất chiêu bừa bãi, vung tả quyền, vờ đánh lên mặt Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương gấp rút né tránh, chẳng dè quyền đó là hư chiêu, cánh tay phải của Dương Cảnh đưa ra sau mà lại đến trước, Lạc Chi Dương vừa chợt hiểu, là hấn đã đưa trọn thân trên vào vòng tay đối thủ, cần cổ của hấn đã bị Dương Cảnh siết chặt mất rồi.

Hai người một đuổi, một né tránh, nhanh như chim cắt, lẫn tựa thỏ rừng, bọn đệ tử trông vào mà hoa cả mắt, chúng đều thầm lo ngại cho Dương Cảnh, khi thấy gã này cuối cùng đã đắc thủ, bọn chúng mới thở phào, hề nhau hoan hô gà nhà.

Lạc Chi Dương cổ họng bị siết, nhưng chân khí của Linh Khúc vẫn di chuyển tới lui trong kinh mạch, khi nó đụng phải ngoại lực từ Dương Cảnh, lập tức nó phản kháng, trong đầu hấn tấu lên 'Nhâm mạch dẫn', làm nảy sinh một làn hơi ấm từ tiểu phúc dâng lên, theo các huyệt đạo của Nhâm mạch mà xộc lên tận cổ, làm Dương Cảnh cảm giác hồ khẩu nóng rực, y suýt nữa tuột tay.

"Tiểu tử này có nội công?" Dương Cảnh vừa chồm ngạc nhiên, năm ngón tay y hơi hơi khum lại, thúc đẩy nội kinh thoát ra từ lòng bàn tay áp vô đối thủ, khiến chân khí của Linh Khúc bị đẩy lui xuống, quay trở về vùng ngực của Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương thở hít khó khăn, mắt thấy ba mươi sáu ông sao, nhưng cũng thật kỳ lạ, cho đến nước này, chỉ khúc 'Nhâm mạch dẫn' trong hắc lại đạt mức độ chuyên tâm chưa từng thấy, khiến chân khí từ Linh Khúc theo đó mà lưu chuyển, không ngừng chống trả nội kinh của Dương Cảnh. Trong một sát na, nó vùng vẫy ba lần, gặp phải kinh lực hồn hậu của Dương Cảnh, nó không chống trả nổi, bị đẩy lùi xuống và trở thành vô cùng suy nhược. Do đó, một luồng chân khí hùng mạnh đi từ dưới lên, trở thành yếu ớt lúc dội xuống, khiến bản thân nó chia thành hai, chúng kích động trong lồng ngực hắc, làm mẫu Dạ Vũ Thần Châm cũng liên tục lung lay rung chuyển theo.

"Mi chịu thua chưa?", Dương Cảnh trợn mắt thét to, cần cổ Lạc Chi Dương thiệt giống như bị một vòng sắt niền vào, hắc muốn trả lời mà không sao đưa tiếng nói lên đầu lưỡi được. Theo nét hung tợn của y, Dương Cảnh hận không thể bẻ gãy cổ hắc, trước hàng chục con mắt trông vào, y không tiện cố tình hạ độc thủ. Nhưng y nhìn vào ánh mắt của Lạc Chi Dương, dầu hắc đang trong hiểm cảnh, vẫn lộ rõ một nét kiên cường. Dương Cảnh nổi xung, y vung tay tổng một quyền vào bụng hắc.

Lạc Chi Dương đau đến toàn thân co rúm, uất khí bốc thẳng lên cuống cổ, cặp mắt trắng dã, trí óc dần dần mê muội, chợt một hàng chữ lóe ra trong đầu, chính thị dòng chữ tối qua hắc đã ngâm nga vài lượt trong chương sách bàn về khu trục 'Dạ Vũ Thần Châm': "Lấy khí nhu làm dây cung, lấy khí cương làm cánh cung, có thể bắn ngược châm ra ngoài"

Lạc Chi Dương giật mình, hắc hiểu ngay, chân khí trong cơ thể hắc chẳng phải đang là hai luồng một yếu, một mạnh sao? Một mạnh một yếu, chính là nhu với cương đây mà? Nghĩ vậy, y theo cách thức của thuật pháp 'Dạ Vũ Thần Châm', trước đem cái luồng khí mạnh đẩy vào thân châm, sau đó, dùng luồng kia kéo đuôi châm, một lực vừa phát, lần này thấy ngay kết quả, Dạ Vũ Thần Châm rung động rì rầm rồi từ sâu bên trong lồng ngực hắc, nó bắn vọt ra ngoài.

"Còn chưa chịu thua hả?" Dương Cảnh lại gầm lên, vờ cung tay đánh tiếp. Bồng Diệp Linh Tô lớn tiếng thét: "Đủ rồi, Dương Cảnh, huynh có chịu ngừng tay hay không?"

Ngữ điệu cô đầy oán trách, Dương Cảnh nghe mà xốn xang, y dòm trở lại Lạc Chi Dương, rồi đột nhiên đầu óc nảy ý tưởng ác độc: "Cờ sao Diệp sư muội lại cứ bao che cho tiểu tử này? Con mẹ nó, tao làm cho mi tàn phế luôn cho rồi!" , Ý vừa nảy sinh, y khum mấy ngón tay, nhắm điểm vào huyệt Khí Hải nơi bụng Lạc Chi Dương, huyệt đạo này bị điểm trúng, là mãn đời Lạc Chi Dương trở thành một phế nhân.

Ngay tại lúc ấy, nghe 'sột' một tiếng, một làn kinh khí bén nhọn đã chọc thẳng vào ngực, Dương Cảnh còn chưa hiểu gì, y đã cảm giác ngực trái nhức nhối, làm như chỗ đó vừa bị một vật nhọn đâm xuyên vô, chân khí hộ thể y lập tức tiêu tan, năm ngón tay đã dượt buông thông xuống.

Lạc Chi Dương lấy lại tự do, hấn loạn choạng lui ra phía sau hai bước, trong ngực cảm giác cực kỳ khoan khoái, khí huyết nơi ấy vận chuyển thoải mái, kim châm cũng đã mất tăm mất tích.

Về phần Dương Cảnh, y một bước lui ra sau, rồi như bị lên cơn động kinh, y ngã phịch, ngồi xuống sàn thuyền, miệng hộc máu tươi, toàn thân run lẩy bẩy, điệu bộ hết như đang đau thống thiết đến mức không nói nên lời, như đang bị trúng thương thật nặng.

Bốn phía lặng thinh không một tiếng động, mọi người trở mắt nhìn vào thân hình Dương Cảnh trên sàn thuyền, họ đều không hiểu chuyện kỳ dị gì đã xảy đến cho y.

"Tránh ra." Một thân ảnh vọt tới, ấy một cái, đẩy Lạc Chi Dương ngã quỵ ra xa, Giang Tiểu Lưu vội vàng chạy đến, đỡ hấn đứng lên. Hai đứa chú mắt trông sang, thấy Minh Đẩu mặt tái xanh, đang tra xét thương thế Dương Cảnh.

Hắn sờ bên này, soát bên kia, vẫn không nhìn ra được đồ đệ hắn bị trúng thương ở đâu, Lúc này, Dương Phong Lai, Thi Nam Đình bị kinh động, cũng đã lần lượt lên tầng thượng con thuyền.

Thi Nam Đình mang cổ tật, phải tự chữa bệnh nhiều năm, nghề y cũng khá thành thạo, trông sơ qua tình hình, lão nhỏ giọng bảo: "Minh Đẩu, xem hình dạng của nó, hẳn là phần phôi bị trúng thương."

Minh Đẩu được lão mách bảo, hắn chợt hiểu, bèn xé toạc ngực áo Dương Cảnh, thấy bên vú trái, chỗ bên cạnh huyết "Kì Môn" có một điểm màu đỏ nho nhỏ, hơi lồi lên trên da thịt một chút, dường như có vật cứng bên dưới.

Minh Đẩu khẽ vận kinh, định ấn vào để trục vật đó ra, Thi Nam Đình đột nhiên đè vào vai hắn, lắc đầu, nói: "Minh lão đệ, hãy để ta khám qua, xem xem nó là cái gì, rồi mình tính"

Minh Đẩu sức tĩnh, hắn gật đầu, nói: "Ta lú lẫn mất rồi, nếu muốn khu trục 'ám khí', chẳng gì hơn được ngón 'Bắc Cực Thiên Từ công'".

Thi Nam Đình thò hai ngón tay ra sờ nhẹ vào chỗ lồi lên, rồi nói lầm thầm: "Không phải thiết khí." Hai ngón tay vụt kéo lên, nghe 'soạt' một cái, ánh kim quang phụt ra, từ miệng vết thương, máu tươi phun lên thành tia. Dương Cảnh sắc mặt xạm xuống, hả miệng khạc ra một ngụm máu tươi. Minh Đẩu cuống quýt đưa tay đè vào vùng bụng y, đưa vào một luồng chân khí hồn hậu. Dương Cảnh ho khan hai tiếng, rồi y dần dần khỏe lại.

Minh Đẩu buông đệ tử, ngẩng đầu trông sang, lão thấy Thi Nam Đình nhú mày, tay vân vê, mắt xem xét một cây kim châm. Cây kim dài độ nửa tấc, mảnh mai như sợi tóc, mặt Minh Đẩu thất sắc, lão buột miệng kêu lên: "Dạ Vũ Thần Châm..."

Đám đệ tử thấy kim châm, đã sớm hoài nghi, nghe lão kêu lớn như thế, cùng ồ lên. Minh Đẩu dòm dòm kim châm nọ, lão ngơ ngẩn một chút, rồi

lão ngẩng lên, nhìn chòng chọc vào Diệp Linh Tô, vẻ mặt âm trầm, thật lâu sau lão mới chậm rãi hỏi: "Diệp sư diệt, tiểu đồ cùng người ta đánh cuộc hơn thua, có mắc mớ gì đến cô? Cô hạ độc thủ như vậy là có ý gì?"

Diệp Linh Tô nhú nhú hàng mi, cô ngơ ngác hỏi lại: "Minh sư thúc, sư thúc nói câu đó, tiểu nữ không sao hiểu rõ nó có ý tứ gì?"

"Cô không hiểu rõ, còn ai khác mới hiểu được?" Minh Đẩu mặt giận dữ, "Ngoài cô, tất cả ở đây có ai khác biết dùng Dạ Vũ Thần Châm?" Diệp Linh Tô nhìn ngay mặt Minh Đẩu, cô không thốt nên lời. Minh Đẩu chắc hẳn đã đoán trúng, lão càng nổi sùng, lão đến xem đám đánh nhau đã lâu, vẫn khoanh tay đứng một bên quan chiến, lão nghĩ bụng, khi Dương Cảnh thắng cuộc, đoạt được Không Bích, thắng học trò lão vốn hiểu thuận dễ bảo, chỉ cần lão đưa đẩy một chút, tự nhiên là cây sáo ngọc sẽ vào tay. Ai ngờ chiến thắng gần kề, lại bị Diệp Linh Tô ám toán, Minh Đẩu thất vọng to, đâm ra tức tối.

Nhìn tình hình, Dương Phong Lai nóng nảy, y hả hê la lớn, "Tô nhi, mi làm vậy nghĩa là sao? Dương Cảnh dù tốt dù xấu cũng là sư huynh của mi, tại sao lại vì một đứa còn chưa nhập môn mà mi 'ăn cây táo, rào cây soan'?"

Diệp Linh Tô có khăn sa che mặt, trông không rõ thần sắc của cô, nhưng qua làn sa mỏng rung rung, mọi người thấy cô đang bị cực kỳ kích động. Thi Nam Đình vốn tinh tế tỉ mỉ, trực giác bảo ông có chút gì đó không đúng, nhưng trước chứng cứ rành rành, ngoài Diệp Linh Tô, không ai ở đây biết dùng thứ ám khí đó, hơn nữa, tính theo góc độ mà nói, lúc ấy Diệp Linh Tô đang ở đằng sau bên phải Lạc Chi Dương, phát châm từ vị trí đó, đích xác có thể bắn vào ngực trái của Dương Cảnh.

Minh Đẩu cười gằn, hăn đột nhiên to tiếng: "Dương tôn chủ, ông còn có chỗ chưa biết, chuyện nam nữ trên đời này có nhiều khi khó hiểu, nhiều lý lẽ khó nói cho thông, Diệp sư diệt luôn luôn cao ngạo, con trai trên đảo nó

chẳng để ai vào mắt, tên họ Lạc này già đầu mà chưa nên nét, bông phèng, phù phiếm, nhưng lại thối sáo thật hay, khúc sáo nó vừa mới thổi 'Bội Phong Tĩnh Nữ', nghe uyển chuyển tới rung động lòng người, 'Tĩnh nữ kì luyện, di ngã đồng quân', đồng quân (ND quân = có nghĩa vật làm bằng ống tre, ống trúc, nghĩa bóng là sáo, tiêu, quân bút...) chẳng phải hàm ý cây sáo nọ hay sao? Cứ tưởng là nó giựt được cây sáo về, thiệt ra là chuyện vòng vo, chính Diệp sư diệt tự ý trả lại nó, thứ nhất giữ được thể diện cho nó, thứ hai biểu lộ tình ý của cô ta, dịch địa là ta, ta cũng bị động tâm!"

Mọi người chợt hiểu ra, bọn đệ tử con trai đứa nào cũng dòm dò Diệp Linh Tô, nghe hăn giải thích, chúng ghen tức, thấy đều trợn trừng cặp mắt dòm vào Lạc Chi Dương, ánh mắt đầy nét bất hảo.

Lạc Chi Dương đã lấy lại nhịp thở bình thường, hăn nghe Minh Đẩu tán hươu tán vượn ý tứ của khúc 'Tĩnh nữ', hăn rất bức tức, bèn bước ra, nói: "Minh tiên sinh, chuyện này không dính dáng gì tới Diệp cô nương, cây kim đó là do tui bắn."

Hăn còn chưa dứt lời, từ trong đám người vọng ra vài tiếng cười nhạo, Minh Đẩu chăm chú ngó Lạc Chi Dương, lão gật gù: "Ôi một tấm si tình mê mết, người nữ còn chưa biện bạch, mi đà vội vã dồn hết tâm sức ra giúp cổ, cái trò tăng công đó coi bộ có hơi nóng vội, trước hết, khoan nói chuyện mi rành hay hổng rành châm pháp, chỉ là, vừa rồi mi tay chân chẳng thể cục cựa, mi đã dùng cái gì để phát châm?"

Lạc Chi Dương nhào ra thú tội, không tính đến chỗ đối phương chẳng tin, hăn lập tức vừa bức, vừa buồn a cười cho chính mình, hăn muốn phơi bày chân tướng, vừa giây giữa Trương Thiên Ý vào đấy, rồi từ Trương Thiên Ý sẽ lại lòi ra chuyện "Linh Đạo thạch ngư". Con thạch ngư này đã là đầu mối của biết bao nhiêu trường gió tanh, mưa máu ... đem nói nó ra cho người ta biết, e rằng Lạc Chi Dương khó giữ vững cho được cái mạng nhỏ này của hăn.

Hắn còn đang ngần ngừ, bỗng nghe Diệp Linh Tô giọng nhạt nhẽo, nói: "Minh sư thúc, không sai, kim châm chính là do tiểu nữ phát đấy."

Mọi người nghe mà kinh hãi, Minh Đấu dẹo miệng: "Nói vậy, cô cũng thừa nhận có thích thằng nhỏ mang họ Lạc này?" Diệp Linh Tô ngực phập phồng, đôi mắt trong suốt lóe sáng, cô lớn tiếng: "Minh Đấu, ta thích ai, ta không thích ai, mắc mớ gì tới ông?"

Câu nói nước đôi này, người ngoài nghe xong, đều nghĩ thầm: "Cô ta nói như vậy, ắt là có thích gã họ Lạc rồi?"

Minh Đấu gằn giọng, hừ một tiếng, hắn đang tìm lời nhạo báng đáp trả, chợt nghe Thi Nam Đình ho khan một tiếng, nói: "Minh tôn chủ, thôi đi, tội nhỏ đâu đá qua lại, ông là người trên, cố chi lại cứ muốn tranh hơi cho mệt. Tô nhi đã có thừa nhận, thương thế của Dương sư đệ cũng không phải là không cứu chữa được, theo ý Thi mỗ, dĩ hòa vi quý, mình ngừng tại đây đi thôi!"

"Được." Minh Đấu ngẩng cao đầu, giọng kẻ cả, "Vì thể diện của Thi tôn chủ, ta không cùng bọn nhóc tội bay đôi co nữa, nhưng sau này gặp đảo vương, ta sẽ chẳng giấu giếm ngài chuyện này."

"Ông muốn làm gì, mặc ông." Diệp Linh Tô phất tay áo, cô bỏ đi.

Dương Cảnh đã khỏe nhiều, trong lòng ngổn ngang trăm mối, y nhìn theo bóng dáng cô gái, rồi thò tay giật nhẹ vạt áo Minh Đấu, y nhỏ giọng nói: "Sư phụ, quên đi."

"Quên cóc khô." Minh Đấu lườm y, "Chả làm việc gì cho nên thân." Lão hăn học liếc liếc Lạc Chi Dương, rồi giận dữ, chạy vụt đi.

Diễn biến đến đây xem chừng thành vô vị, mọi người rùng rùng tản đi. Lạc Chi Dương trong lòng cũng mờ mịt, chả hiểu tại sao vào lúc mấu chốt,

Diệp Linh Tô cố gì phải thừa nhận vu khống của Minh Đấu, tại cô tức giận hay tại vì cô muốn bao che cho hân.

Nhìn sang Giang Tiểu Lưu, gã này cũng đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn, Hai người về lại khoang thuyền, Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ một chút, nói: "Giang Tiểu Lưu, tao thối mày nghe một chi khúc, mày thấy có gì khác lạ trong người, nói cho tao hay."

Giang Tiểu Lưu đồng ý, Lạc Chi Dương đem 'Chu Thiên Linh Phi khúc' thối dần qua, còn chưa thối xong, chợt nghe tiếng khò khò, hân trông vào, thấy Giang Tiểu Lưu nằm ngáy thẳng cẳng trên giường, y ngủ say hết một con heo nằm chết queo.

Lạc Chi Dương nổi giận, hân quơ cây sáo đánh thức y dậy, mắng: "Tao đâu có thối sáo để ru mày ngủ đâu?"

"Nghe thiệt dễ chịu!" Giang Tiểu Lưu cười cười, "Nghe một hồi mắc buồn ngủ, ngủ quên luôn."

Lạc Chi Dương giọng hòa hoãn, nói: "Mày nói cho rõ hơn đi, chỗ nào nghe dễ chịu đâu?" Giang Tiểu Lưu ấp úng, không nói nên lời. Lạc Chi Dương lờm y, hỏi: "Giang Tiểu Lưu, mày muốn học thối sáo không?"

"Muốn!" Giang Tiểu Lưu mặt hớn hờ, "Một cái ống nho nhỏ vậy mà phát ra đủ thứ tiếng, tao nghĩ chắc cũng nhiều thú vị lắm đa."

Lạc Chi Dương gật gật đầu, đặt cây sáo vào tay y, dạy y thối ngay 'Chu Thiên Linh Phi khúc'. Nào ngờ, Giang Tiểu Lưu học được một trò lung tung, y chụm môi phát hơi vào lỗ thối, thối đi thối lại dăm ba lần, chẳng lần nào rạn ra được một nốt cho đúng, được ba lần, y gạt cây sáo sang một bên, la lớn: "Đủ rồi, đủ rồi, kiểu làm khổ người ta như vậy, ngủ như tao hổng học được đâu."

Lạc Chi Dương cả giận: "Mới học chút xíu, mà đã muốn thôi? Kiểu như này, học gì cho thành?"

"Học nhảy a!" Giang Tiểu Lưu cười hì hì, "Tao trời sanh hiểu động, chọc trời khuấy nước tao làm được, đánh lộn đánh lạo tao chơi liền. Còn mấy cái trò gãy đàn, thổi sáo, thứ nhất hồng hợp tánh thô bạo của tao, thứ nhì, nhiều rắc rối quá, cái gì đâu mà thổi thổi hít hít, nếu là thổi bong bóng trâu, ha ha, tao là mần chơi một lúc hai cái liền"

Lạc Chi Dương hết khuyển lại mắng, ngay cả phùng mang trợn mắt lên dọa, Giang Tiểu Lưu cũng chẳng chịu chú tâm mà học, hăn lại còn giỡn giỡn, đem cây sáo thổi dọc như thổi ống tiêu, chọc cho Lạc Chi Dương giận tới mức hai mắt trợn ngược, hận không đập được vào y một quyền đích đáng.

"Thổi sáo chính là một cách luyện công!" Ý này đảo qua lộn lại trong đầu Lạc Chi Dương, nhưng hăn lại khó mà giải thích cặn kẽ ra. Giang Tiểu Lưu bô lô ba la, lảm mồm lảm miệng, chuyện bắt y phải giữ kín, không được oang oang nói ra, là một cực hình với y, nếu cho y biết gốc gác của 'Chu Thiên Linh Phi khúc', sẽ không tránh khỏi tiết lộ bí mật, sẽ rước lấy đại họa.

Giang Tiểu Lưu nghịch đến nhàm chán, viện cớ phiên muộn, y vứt cây sáo sang một bên, chạy lên tầng trên kiểm tra trò đùa nghịch. Lạc Chi Dương ngồi trong khoang, hăn lặng yên nghĩ ngợi, kim châm trực khỏi cơ thể, khí huyết lưu thông lạnh lẽo, một sướng khoái không nói được thành lời, bây giờ hăn đã đắc tội cùng thầy trò Minh Đẩu. 'Linh Phi kinh' còn cho qua, nếu bị phát hiện đang giữ 'Kiếm Đả lục' trong mình, đó mới là một nguồn tai họa cực kỳ khủng khiếp. Nghĩ như thế, hăn đem 'Phi Ảnh Thần Kiếm phổ' thầm học thuộc lòng vài lần, ghi nhớ cặn kẽ trong đầu xong, hăn đem xé vụn quyển sách, vò lại thành một cục, đem lên tầng trên, kiểm chỗ vắng vẻ vứt xuống biển.

"Người vút cái gì vậy?", tiếng một nữ tử đột nhiên truyền đến, Lạc Chi Dương hoảng hốt, hẩnngoái trông lại, thấy Diệp Linh Tô váy áo vờn bay trong gió, tấm sa che mặt vật vờ như sương khói, một đôi mắt hạnh long lanh sáng như châu ngọc.

--- Hết chương năm ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 6 : Tri Âm Khả Thường 1 - Dịch Giả: Livan

"Diệp, Diệp cô nương..." Lạc Chi Dương bủn rủn, hoảng hốt, lời nói khó lên đến miệng. "Cô, cô ... cô ra đây làm gì thế?"

Diệp Linh Tô đôi mắt trông xuống biển, những mẫu giấy vụn đã bị sóng đánh biệt tăm, Nhìn những lượn sóng, cô lặng lẽ, đáng xuất thần. Đứng chôn chân bên cạnh cô, Lạc Chi Dương cảm giác tay chân thừa thãi, trán rướm rướm mồ hôi, hắt ở lại thì lẩn cấn, bỏ đi thấy cũng có chút không ổn.

Diệp Linh Tô đột nhiên ngoảnh lại, cô ngược đôi mắt long lanh, lạnh lẽo, chăm chú nhìn vào mặt Lạc Chi Dương, hỏi gần từng tiếng: "Võ công của người học được ở đâu?"

"Võ công?" Lạc Chi Dương lớn lên chồn đầu đường xó chợ, luôn chen vai thích cánh cùng bọn lưu manh vô lại, bản lĩnh đóng kịch của hắn không mấy người theo kịp, bị cô tra vấn, hắn làm ra vẻ ngơ ngác "Võ công gì?"

"Đừng giả nai nữa!" Diệp Linh Tô rất khó chịu, "Người không có võ, thì làm sao giựt lại được cây sáo từ trong tay ta?"

"Tui cũng thấy kỳ kỳ ... Hồng biết tại sao, hồng hiểu trời xui đất khiến làm sao mà tự nhiên cây sáo nó nhảy vô nắm gọn trong tay, chắc tại nó sống lâu năm nên thành tinh, tự nó tu luyện được cái phép thuật 'tìm về chủ cũ', cho nên nó hồng sợ chết, trốn thoát khỏi bàn tay cô nương, nó ngoan ngoan bay trở về lòng bàn tay tui."

Lạc Chi Dương còn đang khua môi múa mép xảo sự, hăn bất ngờ bị Diệp Linh Tô vung tay một cái, vừa thấy hồ khẩu buồn buốt, cây sáo ngọc đã lọt vào lòng bàn tay trắng muốt của cô gái.

"Quý ba xảo!", Diệp Linh Tô cặp mắt bốc giận, "Giỏi a! Nó 'tìm về chủ cũ', 'lâu năm thành tinh'", người thử kêu nó chạy trở về tay người lần nữa coi?"

Lạc Chi Dương vừa kinh vừa tức, Diệp Linh Tô ra tay cực nhanh, làm hăn chưa kịp nghĩ, lần trước giật lại cây sáo, toàn nhờ xuất kỳ bất ý, bây giờ cô gái để tâm phòng hờ, hăn muốn tìm cơ thủ thắng lần nữa, chỉ e không quá dễ dàng.

Hăn khổ công moi óc tìm kế sách, tiếc một nỗi, đôi bên thực lực quá cách biệt, hăn đâu có tài một bước hoạch định được trăm kế, cũng không nghĩ ra nổi cách gì cho hay.

"Cô ta tên gì?" Diệp Linh Tô nhẹ giọng hỏi hăn, mấy ngón tay thuôn thả mơn trớn lên thân sáo bóng loáng.

"Ai?" Lạc Chi Dương hơi sững, "Tên ai?"

"Còn ai vào đây nữa?" Diệp Linh Tô lườm hăn một cái, "Dĩ nhiên là nữ tử đã tặng cây sáo này cho người."

Lạc Chi Dương gượng một nụ cười chịu thua, tiểu công chúa lúc ấy tặng cho một thằng phi nhân, cho một đứa vô lại xó chợ, kẻ căn bản không xứng cùng cây sáo này, hăn, thân là dân đen hèn kém, chẳng sánh được với bóng dáng cái cô gái yêu kiều trong cung Bảo Huy nọ.

Hình ảnh mỹ miều của cô gái hiện lên trong đầu, con tim Lạc Chi Dương rạo rực, hăn khe khẽ khép hai hàng mi, một lúc thật lâu sau mới thở dài: "Nàng tên là Chu Vi." Thốt ra được hai từ này, những đè nén hăn sâu trong lòng Lạc Chi Dương vụt tan biến đi tựa như hăn vừa vất bỏ đi được

khối đá ngàn cân trĩu nặng trong lòng Tư hấn cũng lấy làm lạ, vì sao đã nói cho Diệp Linh Tô hay bí mật của lòng mình, chính là, bằng trực giác, hẳn có cảm giác hẳn tin cậy được cô gái trước mắt này.

"Chu Vi, Không Bích, từ chu sang bích..." Đầu ngón tay Diệp Linh Tô lướt nhẹ dọc theo thân sáo ngọc, với giọng nói trầm lắng mơn man như tơ, "Người, người nhớ nhung nàng lắm ư?"

"Tui cũng không biết phải nói sao." Lạc Chi Dương hít một hơi, gượng cười, "Nhớ nhung cũng chẳng ích gì!."

"Ừa" Diệp Linh Tô thanh âm bỗng hơi gắt, trong mắt lộ ra nét cười cợt, "Có thể tặng cây sáo này, tất là người đẹp ngàn vàng chốn quyền quý, người là một tiểu lưu manh kiểu đó, dĩ nhiên không xứng với người ta."

Lạc Chi Dương giận càn hông, Diệp Linh Tô lại đem sáo ngọc vứt sang, quát: "Đón lấy."

Lạc Chi Dương cuống quýt vươn tay chụp, hẳn trở mắt nhìn cô gái, trong lòng ngỡ. Diệp Linh Tô cười nhạt: "Cây sáo quý gì đâu, ta thêm vào."

"Không thêm, càng hay." Lạc Chi Dương cười hì hì, giắt sáo ngọc vào bên hông, trông đáng vẻ hẳn, Diệp Linh Tô tự dưng nổi sùng, cô gắng tự kiểm chế lắm, mới trấn áp được cái ý muốn hành hung hẳn.

Cô ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: "Cây ‘Dạ Vũ Thần Châm’ là ở đâu ra vậy?"

Lạc Chi Dương con tim chìm xuống, hẳn gắng giữ tinh thần, cười cười: "Bộ không phải của cô sao?" Diệp Linh Tô gườm gườm dòm hẳn, hai mắt không chớp, Lạc Chi Dương trong lòng bất ổn, hẳn gắng rặn một nụ cười: "Dòm tui làm cái gì chứ? Hồng lẽ châm đó vẫn là của tui phát ra hả? Lúc

đó, tui bị ghì gần chết, cô có từng thấy một đứa sắp chết phóng ám khí chưa?"

Diệp Linh Tô lạnh nhạt hừ một tiếng, phất tay áo, bỏ đi, được dăm bước, chợt nghe từ đằng sau vang lên tiếng sáo dịu dặt, chính là khúc nhạc cô nghe hồi nãy, lên cao xuống thấp, âm thanh lượn lờ, một làn thanh thoát dường đang cuộn chảy ra từ các lỗ sáo.

Cô gái bất giác dừng chân, lắng nghe một lát, rồi cô bỗng dần bước, như một làn khói, cô nhẹ nhàng vờn lượn ngang qua cột buồm, biến mất dạng.

Lạc Chi Dương thối đến xuất thần, chân khí tuôn chảy trong cơ thể, khi tản như mây nổi, khi tụ như ngọc thạch, khi nhanh, lúc chậm theo điệu sáo, đi thăm nhuần lục phủ ngũ tạng, chảy xuyên suốt trăm huyết đạo, khi chuyển ngang huyết "Thiên Trung", đã khơi thông những khí huyết trì trệ, tạo cảm giác cực kỳ khoan khoái.

Ngồi tựa mạn thuyền trước mênh mông biển khơi, hứng thú dâng cao, Lạc Chi Dương thối không ngừng nghỉ, các chi khúc thối hết một lượt xong lại đi tiếp lần nữa, cứ thế mà thối đến quên cả đói khát, quên luôn rằng, ở phương tây, mặt trời đã lặn, vầng trăng đang nhô lên, hiện một vòng nguyệt quang tỏa ánh sáng nhàn nhạt trên mặt trùng dương u tối, tạo màu bàng bạc tựa ánh tuyết mờ chiếu vào phiến bạc. Cảnh ấy, tình ý ấy khiến người ta quên hết mọi ưu phiền.

"Thối hay quá!", từ đằng sau bỗng truyền đến một giọng cười vui vẻ. Thanh âm lọt vào tai, Lạc Chi Dương giật nảy người, khiến khí huyết tán loạn, cổ họng lờ lợ, hần gần như muốn ngất xỉu tại chỗ.

Tuy là một cách luyện công kỳ dị, "Chu Thiên Linh Phi khúc" vẫn là một pháp môn nội công, người đang hành công cần sự tĩnh lặng quanh mình, tuyệt đối tránh bị người ngoài quấy nhiễu, phương pháp luyện công càng cao, càng phải tuân thủ nghiêm ngặt những yêu cầu thiết yếu đó.

Người lạ tiếng cười to, giọng nói lớn, tưởng như sấm động giữa trời quang, cũng may Lạc Chi Dương công lực thâm thiên, ảnh hưởng của xao động cũng nhỏ, nếu không, hẳn thế nào cũng bị tẩu hỏa nhập ma, nhất định thấy thất khiếu đổ máu.

Hắn điều hòa hơi thở xong, từ từ đứng dậy, ngoái trông lại, kẻ vừa nói cười là một thiếu niên nam tử khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mày thanh mắt sáng, môi hồng răng trắng, toàn thân sừng sững áo lụa vẽ hoa, phong cách khá thanh lịch.

Lạc Chi Dương cảm giác người này mặt hơi quen quen, nghĩ mãi mới nhớ ra y thường đi cùng, cười đùa trò chuyện với Dương Cảnh, cả hai giao tình có vẻ thâm thiết. Nam tử áo hoa thấy nét mặt hắn có chút cảnh giác, y vội cười, nói: "Lạc sư đệ mạnh giỏi, tại hạ Hòa Kiêu, sư đệ này giờ thối sáo thật là lâu, Hòa mỗ trong lòng bội phục, thừa dịp vắng vẻ, tìm đến chuyện vãn với người dăm ba câu."

Hắn ngôn ngữ nhu nhuyến, mở miệng cười khen, khiến Lạc Chi Dương bớt nghi ngại, hắn lạnh lùng hỏi: "Sư đệ? Ai là sư đệ của người?"

"Giờ thì có thể xem mình như người ngoài." Hòa Kiêu cười mơn, mi mắt cũng có nét cầu cạnh, "Ngày mai lên đảo, ra mắt lạy chào đảo vương, chia môn phái, hai ta đều sẽ là đệ tử Đông Đảo, không phải sư huynh đệ, thì là cái gì?"

"Lạy chào đảo vương, chia môn phái?", Lạc Chi Dương vẻ thậm khó hiểu, "Là làm gì?"

"Sư đệ còn chưa biết à?" Hòa Kiêu ra vẻ kinh ngạc, "Võ công đảo ta phạm vi rất rộng lớn, tổng cộng có năm chi - một chính, bốn phụ. Dòng chính do Vân đảo vương đích thân cai quản, quyền kiểm vô địch, uy chấn thiên hạ; bốn chi phái kia, có Quy Kinh, Long Động, Thiên Lâm, Kinh Tức, mỗi chi đều có sở trường, do bốn vị đại tôn chủ điều hành. Quy Kinh dựa

vào lấy phép nhận định tâm trí, liêu dịch tiên cơ, tính toán toàn bộ kế sách; Long Độn chuyên về thân pháp, dùng khí hư tạo thành đám mây, biến hóa như rồng; Thiên Luân lấy Bắc Cực Thiên Từ làm gốc, lấy tận dụng năm thứ kim loại làm mẫu chốt, có ngón ám khí tinh diệu; Kinh Túc lại chuyên luyện tuyệt đỉnh nội công, luyện đến chỗ hùng vĩ oai nghiêm, vươn tay bắt được rồng."

"Người thuộc về chi đâu?" Lạc Chi Dương tò mò.

"Hòa mỗ bất tài, đứng vào hàng đệ tử Kinh Túc." Hòa Kiều gật gù đắc ý, mặt căng căng, "Người biết tôn chủ Kinh Túc là ai không?" Lạc Chi Dương cười: "Là Minh Đẩu?"

"Đúng vậy." Hòa Kiều gật đầu lia lịa.

Lạc Chi Dương nhìn vào thần sắc y, trong đầu máy động, hỏi: "Trong năm chi phái, chi chính là mạnh nhất, phải không?"

"Người mới nhập môn như vậy, muốn tôn đảo vương làm sư phụ, rõ là chuyên ban ngày năm mơ." Hòa Kiều nhìn được ý đồ của hắn, cười lạnh, nói, "Đệ tử của đảo vương, chỉ có hoặc thuộc gia đình họ Vân, hoặc là đệ tử xuất sắc của bốn chi kia, kẻ mới đầu nhập Đông Đảo, phải vào một trong bốn chi, tập tành cho giỏi, đến khi tham dự ‘Ngao Đầu luận kiếm’ tổ chức mỗi ba năm, nếu đoạt thứ hạng số một mới có tư cách trở thành đệ tử của đảo vương, để được học vô thượng tâm pháp, được học kiếm thuật siêu việt."

"Tỷ như Diệp Linh Tô?" Lạc Chi Dương hỏi.

"Nàng được trời phú thiên tư thậm cao, từ khi còn nhỏ đã được đảo vương nhận làm đệ tử." Hòa Kiều chăm chú nhìn Lạc Chi Dương, trong mắt lộ ra một nét đùa cợt, "Lạc sư đệ, ai cũng có thân phận, cái chính yếu là không nên với tay lên cao quá tầm, Diệp sư muội là con chim phượng ở tít trên kia, người chẳng qua một anh thò lò mũi xanh chưa nhập môn, không

một vầy võ nghệ, chưa có căn cơ quen biết, nếu tính thả câu chỗ nước đục, xảy ra chuyện gì thì trời cũng không cứu nổi!"

"Đa tạ lão ca mách bảo." Lạc Chi Dương cười, gật gù, "Người đến tìm ta, ý hẳn vì việc Diệp cô nương?"

"Không phải thế đâu!." Hòa Kiều xua tay lia lịa, "Ta đến đây, đúng ra là vì chuyện phân chia chi phái ngày mai, trong số bốn chi, không hiểu Lạc huynh đệ đã có ý chọn chi nào chưa?"

Lạc Chi Dương nghĩ bụng, mình đã gây xích mích to cùng Dương Cảnh, chi Kinh Túc nhất định không thể đầu nhập, ba chi kia, vào chi nào cũng được, nhưng trước mặt đệ tử của Kinh Túc, hẳn không tiện nêu ý này ...ra, ánh mắt khẽ chớp, hần thuận miệng nói: "Ta chưa có ý chọn lựa, thấy vào chi nào cũng được"

Hòa Kiều cười cười: "Không giấu gì huynh đệ, so với những người khác, gia sư chuộng người hơn, chỉ cần người đồng ý gia nhập chi ‘Kinh Túc’, gia sư nhất định sẽ rất vui mà thu nhận, hai thầy trò tương đắc, tiền đồ của người sẽ có rất nhiều hứa hẹn. Nếu đợi đến ngày mai, khi lên bờ, đảo vương tùy tiện sắp người vào chi lưu khác, sư phụ sẽ bớt quý trọng người, dẫu huynh đệ tư chất có cao đến mấy đi nữa, sợ cũng sẽ không có ngày được vẻ vang mày mặt."

Cảm thấy y nói chuyện có hơi hoạt kê, Lạc Chi Dương đáp: "Hòa lão ca, bữa nay ta vì chút xích mích mà xảy ra đấu đá cùng Dương Cảnh, Minh tiên sinh bộ không bị bức mình ư?"

"Nếu nói không bị bức tức thì là lời nói không thật", Hòa Kiều nặn ra một nét cười, "Nhưng gia sư cầu hiền tài như người khát nước, gặp người là một nhân tài, cho nên người sai ta đến dò ý người."

Lạc Chi Dương cảm thấy buồn cười hơn, hần thuận miệng đáp: "Cám ơn lão ca đã lo lắng hộ, nhưng bá sư là việc lớn, để ta suy nghĩ cho kỹ đã"

Hòa Kiều trên mặt thoáng thất vọng, y chắc mẫm Lạc Chi Dương được Minh Đẩu chiếu cố, nhất định sẽ vội vội vàng vàng ưng chịu ngay, ai ngờ tiểu tử này không biết tốt xấu là gì, dám ngang nhiên coi chi phái y như cỏ rác, y đành gắng gượng nói: "Lạc sư đệ, theo ý ta, khi bái sư, người phải lo sắm sửa một phần lễ vật cho tốt, cho sư phụ được hài lòng, mới thực bụng truyền dạy."

Lạc Chi Dương thấy y lúc nói chuyện cứ tìm dịp đề cập vấn đề này, mắt láo liêng vào cây sáo ngọc, trong đầu hần lập tức sáng rõ: "Lão tiểu tử Minh Đẩu này từ đầu đến cuối chỉ nhắm vào cây Không Bích, kêu ta bái sư là giả, một khi vào làm môn hạ của lão, bộ cây sáo này sẽ không rơi vào túi của lão sao? Lão già họ Minh này gian trá thành tinh, mình phải cẩn thận một chút."

Hòa Kiều thấy hần trầm ngâm không đáp, sắc mặt y càng thêm âm trầm, y không buông lời cáo từ, phất tay áo một cái, xoay mình bỏ đi.

Lạc Chi Dương chờ cho y đi khỏi, xoay mình trông ra khơi xa. Bóng đêm mờ mịt, vầng trăng sáng treo trên cao, vòm trời mệnh mang khắc họa một cái tán tròn của ánh trăng, nom tựa khuôn mặt ngọc ngà của một cô gái, Lạc Chi Dương nhớ về nàng thiếu nữ chốn thâm cung, hần chợt như say như mê, quên hẳn đêm nay là đêm nào trong tháng!.

Tảng sáng hôm sau, Lạc Chi Dương chợt bị một âm thanh kỳ quái đánh thức dậy, tiếng đó to như sấm, rền rĩ tựa giao long gào thét.

"Cái gì vậy?" Giang Tiểu Lưu giụi mắt, lớn tiếng hỏi, "Gặp thủy quái rồi sao?"

"Ồ thôi mồm!" Lạc Chi Dương mắng, "Mày không ăn nói cho đứng đắn hơn được sao?"

Hai người chạy lên trên, thấy phương động đang hừng sáng, mặt biển loang loáng ánh vàng, nơi xa xa thấp thoáng bóng một hòn đảo, trên đảo

núi non chập chùng, cây xanh um tùm, âm thanh rỗng hú cộp gầm vọng đến từ phía hòn đảo đó.

Bọn đệ tử đã sớm tụ tập nơi đầu thuyền, Hòa Kiêu ngoái trông lại, y tươi cười, hỏi: "Lạc sư đệ, chuyện mình nói tối hôm qua, bạn đã suy nghĩ kỹ chưa?"

"Đã nghĩ cũng khá kỹ.." Lạc Chi Dương cười hì hì, "Tui phận bạc phúc mỏng, không xứng nhận lãnh ân huệ to lớn, chỉ ghi lòng ý tốt của Minh tôn chủ cùng lão ca, còn chuyện bá sư nhập môn, đành tuân theo sắp đặt của ông trời"

Hòa Kiêu sững sốt, trên mặt thoáng gợn tái xanh, ở bên cạnh, Giang Tiểu Lưu nghe được, y không biết ất giáp gì, nhò giọng hỏi: "Lạc Chi Dương, hai người nói chuyện gì vậy? Tên kia là ai? Tại sao mặt hần bí xì nhanh quá vậy?"

Gã một lúc hỏi không ít vấn đề, Lạc Chi Dương chưa biết trả lời câu nào trước, bỗng nghe có tiếng người nói: "Linh Ngao hàm nhật (Rùa thiêng ngậm mặt trời), chính là một trong mười thắng cảnh của đảo, mình mà không đi ra biển, khó mà thấy được."

Lạc Chi Dương ngược trông sang, tình cờ thấy, không biết từ lúc nào, Diệp Linh Tô đã đến đứng đằng sau, váy áo phất phơ trong gió, trông cô tựa một nàng tiên đang cười mây lướt gió. Giang Tiểu Lưu trông thấy cô, lập tức mặt mày hớn hờ, y cúi đầu, khom mình, tựa hồ đang chào đón khách quý đến thăm viếng thanh lâu: "Diệp cô nương mạnh giỏi a, nơi đầu thuyền gió máy, cô nương coi chừng mắc cảm lạnh."

Diệp Linh Tô thản nhiên nói: "Cái này mà gọi là gió? Có đến Phong Huyệt, người mới biết thế nào là gió!" Cô vừa nói, vừa đưa mắt nhìn Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương mãi ngắm biển, hẳn không biết đang bị Diệp Linh Tô để ý, chỉ thấy chỗ mặt trời lên đỏ dần, ráng nắng nhuộm dần vào nền trời, mặt trời mọc ra từ ngang đảo, nửa chìm đáy nước, nửa treo bên trên, hòn đảo mang hình dạng một con rùa cực lớn, đầu nghiêng nghiêng xuống, tựa như nó ngậm trong miệng phân nửa mặt trời đỏ ối, sẽ phun một quả cầu đỏ sáng chói ra ngoài xa.

Từ trên đảo vọng đến một tiếng pháo âm vang, khiến chim chóc giật mình vỗ cánh bay tán loạn, tiếp theo sau, súng từ đuôi thuyền cũng bắn một phát về phía biển khơi, hai tiếng súng rõ ràng là để trao đổi đối đáp nhau.

Dứt tiếng pháo, từ trong đảo thấy chèo ra một chiếc thuyền nhẹ, vượt sóng khuấy bọt nước bắn lên tung tóe. Đứng trên thuyền là một chàng trai vận áo trắng, tuổi còn nhỏ, thân hình mảnh mai thanh nhã, trông tựa một con chim ưng trắng đang lướt trên đầu ngọn sóng mà tiến đến.

Trong chớp mắt, thuyền nhẹ này đã vào gần cổ thuyền buồm, gã trai khễ nhấc chân, chiếc tiểu đỉnh trầm một chút xuống dưới mặt nước chừng nửa thước, y quất nhẹ, đưa thân mình bốc lên cao hơn một trượng, vung chân trái điểm nhẹ vào thân thuyền buồm, gã tung mình lên cao, nhẹ nhàng xoay người trên không rồi đáp xuống đứng vững trên sàn thuyền buồm, mỉm cười, chắp tay chào: "Ba vị tôn chủ trở về đảo, phần đón tiếp từ ngoài xa có chút thất thố"

"Hiền điệt lại có tiến bộ khá lắm." Dương Phong Lai vuốt râu, cười to, "Ngón phi thân 'Đạp Yển Kinh Long' vừa qua sử rất thuần thực gọn ghẽ, chẳng nhuộm chút bọt nước nào, trong lớp đệ tử đời sau này, mà không thua kém ai hết, chẳng ai bằng mày được!"

"Dương tôn chủ quá khen.", gã áo trắng mỉm cười, "Vân Thường này ngu dốt, toàn nhờ công lao gia phụ dạy dỗ đúng cách,"

"Mày khiêm tốn làm chi?" Thi Nam Đình vẻ tươi cười, "Trước đây, Đảo vương từng bảo ta, trong số ít đệ tử hàng con cháu, chỉ có mày thiên tư cao nhất, chỉ hơn hai năm nữa, có thể giao việc lớn, cho nên ngoài phần học tập bình thường, ngài còn giữ mày trên đảo, bắt đóng cửa tu luyện, hiện giờ, sau giai đoạn bế quan, quả nhiên thấy mày có tiến bộ không nhỏ."

Lũ đệ tử nghe lão khen y như thế, đều vừa hâm mộ vừa đổ kị, Vân Thường khiêm nhường vài câu xong, y rảo mắt ra bốn phía, cười, hỏi: "Chuyến đi trung thổ này, chư vị thưởng ngoạn tốt không?"

"Đại sư huynh không đi, thật đã bỏ lỡ một dịp may." Hòa Kiều vẻ mặt cầu cạnh, "Phong cảnh Trung thổ, đảo ta không bằng được, xem còn chưa đã, tả không nên lời, chỉ muốn ra tay khuân hết về đảo"

"Thằng lỏi con, chỉ được cái ham chơi!" Minh Đẩu lườm Hòa Kiều, giọng khinh thị, "Nhưng mày còn có lòng tiếc nuối, coi như không uống cho chuyến đi! Nói cho cùng, cái giang sơn cẩm tú đó, tất cả nguyên là của Đông Đảo ta, hồi đó, chỉ thua một quần nhỏ mà để lọt vào tay cái thằng xú nhất cái Chu Trùng Bát nọ, mỗi hận mất nước này, đệ tử Đông Đảo mình phải ghi khắc trong lòng, thân ở Đông Đảo, lòng hướng về Trung thổ, sau này đợi dịp thiên hạ xảy ra biến cố, bọn bay một thân bản lĩnh, đừng lo không có đất mà tung hoành"

Lão thuyết một tràng dài những lời nói khẳng khái khích động, lũ đệ tử nghe được, hai mắt chớp chớp, tay nắm chặt thành quyền, hận không lập tức vượt ngàn dặm bể khơi về đuổi hươu nơi Trung Nguyên, đem tên xú nhất cái họ Chu nọ ra mà băm mà mổ!

Vân Thường cũng gật đầu lia lịa, nghiêm giọng đáp: "Minh tôn chủ nói vô cùng chính xác, thứ như Chu Nguyên Chương, giờ mảnh trộm chó cuồng dê mà đoạt được thiên hạ, anh tài Đông Đảo lứa sau này sớm muộn gì cũng sẽ băm vằm cho xương thịt nó nát ra như tương"

Lời còn chưa dứt, chợt nghe có tiếng cười nho nhỏ, không giấu ý châm biếm. Vân Thường nghe mà xốn xang, y đảo mắt nhìn lại, người cười chính là một thiếu niên lạ hoắc, tay cầm sáo ngọc, đứng cạnh Diệp Linh Tô, tuy nói tuần tú, mày thanh mắt sáng, nhưng dáng người trông có đôi chút phù phiếm.

Không hiểu vì sao, Vân Thường vừa trông thấy người này, y tự dừng nẩy sinh chán ghét, bèn cau mày hỏi: "Này vị lão đệ chưa quen biết kia, xin cho biết lai lịch?"

Vân Thường là con trai đảo vương Vân Hư, là một trong số những thủ lĩnh đệ tử Đông Đảo, Hòa Kiêu những cầu mong y đứng ra giáo huấn sát sạt tiểu tử họ Lạc này, bèn lên tiếng đáp hộ: "Hắn tên Lạc Chi Dương, là người mới, từ trung thổ đến gia nhập đảo"

"Thì ra là sư đệ mới." Vân Thường ngẩng mặt lên cao, ngạo nghễ hỏi, "Lạc sư đệ, vừa rồi sư đệ cười gì vậy?"

"Có gì đâu!" Lạc Chi Dương hi ha cười, nói, "tại chợt nhớ đến một chuyện xảy ra tối qua, do nhin không được nên đã buột miệng."

Vân Thường hỏi: "Chuyện như thế nào, kể ra cho mọi người nghe cùng với."

Lạc Chi Dương hỏi lại: "Đằng ấy muốn nghe thật sao?"

Vân Thường: "Muốn!"

Lạc Chi Dương cười, nói tiếp: "Phải nói trước, nghe xong cảm nổi nóng."

Vân Thường cố dẫn lòng, bảo: "Được, nghe rồi, sẽ không nổi nóng."

Lạc Chi Dương kể: "Tối hôm qua tui đi tản bộ trên boong, thoáng nghe có tiếng người trò chuyện, mò đến xem, thì ra là đám ba con bộ xít."

"Mẹ nó, ăn nói bậy bạ." Dương Phong Lai động nộ, "bộ xít mà cũng nói tiếng người được sao?"

"Thứ biết nói tiếng người hồng phải thứ bộ xít tầm thường" Lạc Chi Dương khơi khơi ba xạo, "Không chừng là ba con yêu tinh bộ xít, hút máu người nhiều nên hấp thụ nhân khí, học được vài bản lãnh của con người."

"Khá lắm, yêu tinh bộ xít.", Minh Đẩu nheo nheo cặp mắt, "Vậy chúng nó nói cái gì?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Chúng nó bàn tán về 'xuy ngư bì' (thuật thối da bò - xuy ngư nghĩa bóng là 'nói khoác lác')."

"Tầm bậy." Dương Phong Lai 'xì' một tiếng khinh miệt, "bộ xít làm sao biết 'xuy ngư bì'."

Lạc Chi Dương ung dung nói tiếp: "Bộ xít không những biết 'xuy ngư bì', mà còn có thể 'phách mã thí' (nghĩa đen = phui rắm ngựa, nghĩa bóng là 'nói ba xạo') nữa kia!" Hắn tiếp tục, "Một con bộ xít nói, hôm qua tao hút máu trọn một con ngựa, tiếc rằng máu quá ít, chứa hồng đầy nửa cái dạ dày; một con bộ xít khác nói, ăn nhằm gì, tao hôm qua hút máu nguyên một con bò, nó có ít máu quá, vô không tới nửa cái bụng. Con bộ xít thứ ba nghe xong, vẫn lặng thinh. Hai con bộ xít kia liền hỏi nó: 'Tại sao mày hồng nói gì hết?' Con bộ xít nọ thở dài: 'Tao không hên như hai đứa tui bây, bữa hôm qua đụng phải một con cóc ghẻ, con cóc ni hả miệng ngáp một cái, khẩu khí lớn quá, làm chết toi một con ngựa, kể đó một con bò cũng chết queo luôn, tao hửi mùi cũng muốn xỉu, phát ới nguyên một ngày đêm, làm chỗ máu một con voi bự tao hút hôm trước đó cũng bị ới ra sạch bách"

Câu chuyện vừa kể ra, không gian lạnh ngắt, không một tiếng động, ai nấy dòm dòm Lạc Chi Dương với vẻ mặt kinh sợ, Minh Đẩu cười gằn:

"Chửi xéo giỏi lắm, nói kiểu đó, Minh mỗ là bộ xít, Vân hiền điệt lại là cóc ghẻ?"

"Ồ láo xược!" Vân Thường nhoáng mình xông tới trước Lạc Chi Dương, chĩa năm ngón tay ra chộp vào lồng ngực gã này. Hai người cách xa nhau chừng một trượng, Vân Thường một bước nhảy đến, Lạc Chi Dương đơn giản là không kịp nhúc nhích. Mắt hắn vừa kịp thấy tránh không được, từ bên cạnh một bàn tay trắng mịn chọt thò ra, đầu ngón tay chĩa lên trên, nhắm điểm vào chưởng tâm Vân Thường. Gã này nhanh như chớp, đã rút tay về, miệng hô toáng lên: "Diệp sư muội, muội làm gì vậy?"

Trong lúc gấp rút không kịp nghĩ suy, Diệp Linh Tô ra tay ngăn cản, nghe gã hỏi, cô còn chưa biết phải đáp trả .ra sao, đã nghe Lạc Chi Dương cướp lời: "Cô ấy tốt bụng, sợ đằng ấy nói lời rồi lại nuột lời."

Vân Thường gằn giọng: "Ta nuốt lời hồi nào?"

Lạc Chi Dương trả lời: "Há đằng ấy chả bảo 'nghe rồi, sẽ không nổi nóng', tại làm sao lại định động chân động tay với tui"

Vân Thường tắc họng, y nhìn vào cô gái, Diệp Linh Tô đang lo không tìm ra lý do, được câu đó, cô thừa dịp, nhỏ giọng nói với y: "Đúng thế, đại sư huynh à, huynh nói sẽ không tức giận, sao còn động thủ đánh người ta?"

Vân Thường nhìn nhìn Diệp Linh Tô, rồi lom lom ngó Lạc Chi Dương, y cố dẫn lửa giận, chậm rãi nói: "Không sai, vừa rồi ta quên, Diệp sư muội, chuyển đi trung thổ này, muội có thích thú lắm không?"

Diệp Linh Tô gật đầu: "Cám ơn sư huynh thăm hỏi, muội thích."

Vân Thường gượng cười: "Sư muội có con mắt tinh đời, e rằng cảnh sắc trung thổ chẳng có gì đáng cho muội để mắt tới"

"Vâng", Diệp Linh Tô vẽ lơ đãng, "Phong cảnh Trung thổ tuy xem cũng được, chẳng qua núi nhỏ, khe hẹp ... so với biển rộng trời cao ở đây, thấy quá chật hẹp"

Ngữ điệu của cô không mấy hào hứng, Vân Thường không tiện theo đuổi câu chuyện, y quay sang thông báo cùng bọn Minh Đầu: "Đảo vương ra lệnh, mọi người xuống thuyền xong, đến tập trung bàn bạc công việc tại điện Long Ngâm."

Trong lúc đó, thuyền buồm đi vào một con lạch nhỏ, hai bên sườn rải rác đá dựng, tại vách đá thẳng đứng trước Ngao Đầu (đầu rùa) thấy có chạm sâu vào đá một hàng chữ gồm bảy từ to khổng lồ "Hữu bất hài giả ngô kích chi!" (Đánh vào những đứa không chịu giữ hòa khí). Nét chữ khí thế hùng hồn, bút pháp tao nhã, có phần tự thị hùng tráng ngạo nghễ vật thể, có khí thế quét sạch trời đất.

"Mấy cái chữ viết nọ, rắc rối rườm rà, thiệt chẳng dễ coi chút nào!", Giang Tiểu Lưu hoa tay múa chân trước những chữ nọ, "đứa nào được thuê lên chạm đục những chữ đó là một đồ bá láp, tay nghề kém cỏi, vào tay Giang lão gia, là hồng có trả tiền công cho nó!"

Lạc Thiều Phượng là người học rộng tài cao, được theo ông học hỏi lâu ngày, Lạc Chi Dương có ít nhiều kiến thức về thư pháp, chữ trên vách đá tuy trông giống kiểu viết ngoáy, nhưng thật ra, người viết đã có bút lực mạnh mẽ, chữ được chạm khắc sâu cỡ ba chét tay vào đá, trông không giống như do tay người tạo ra, mà là được ông trời phóng một lèo cây bút thần kiến tạo nên." Nhưng cái tình ý của hàng chữ đó mà đem giảng giải cho thằng Giang Tiểu Lưu này nghe, cũng tựa như đem nước đổ đầu vịt, hăn chỉ đành cười cười, không nói năng gì.

Đến bến tàu, trên bờ đã đứng xúm xít khá nhiều người nghênh đón, khách đi thuyền gặp lại bạn bè cũ trên bến, thôi thì truyện trò rôm rả, tạo thành một đám ồn ào. Là kẻ chân ướt chân ráo, Lạc Chi Dương chẳng quen

biết một ai, hẳn cảm giác cực kỳ vô vị. Đang lúc âm thầm lặng lẽ đó, hẳn chợt nghe có tiếng người rớt bên tai "Hù!", hẳn quay ngoắt lại trông, thì vừa kịp thấy Diệp Linh Tô cước bộ thênh thênh, cô đang tiến nhanh đến, lúc cô vượt ngang người hẳn, nghe cô nhỏ giọng bảo: "Vừa rồi, đằng ấy mới chính là bọ xít đấy"

Câu nói này nghe kỳ bí, làm Lạc Chi Dương ngơ ngác, Diệp Linh Tô lại nói thêm: "Mà lại cũng là một con cóc ghẻ nữa cơ!"

Cô miệng nói đùa, đôi mắt trong như nước cũng hiển lộ nét cười, tất cả mang dáng vẻ vui tươi. Chẳng chờ cho Lạc Chi Dương hiểu, cô nhắm về nơi xa xa mà vẫy vẫy cánh tay, rồi cô nhẹ nhàng từ thuyền nhảy xuống bến, đến gặp đám ba nữ đệ tử đang chờ đón cô, rồi cô cùng bọn họ tay trong tay, thung dung cười cười, nói nói.

Diện tích hòn đảo thật to lớn, một con đường nhỏ uốn lượn theo bờ biển dẫn đến chỗ núi cao bên trong đảo, mặt đường lát đá xám xám, hai bên đường tre trúc mọc kín thành vòm, một làn hương thơm của hoa lá vờn bay trong gió, Lạc Chi Dương rảo mắt nhìn quanh, thấy trong rừng trúc, cỏ hoa mọc xan xát tỏa ánh sáng diệu kỳ, sắc màu trắng lợt.

Tại điểm cao nhất của đảo, đứng sừng sững một tòa tháp tròn, hai màu đen trắng, cao chín tầng, trên đỉnh tháp có một cây đuốc khổng lồ đúc bằng đồng, ban đêm đốt dầu thắp sáng làm hải đăng cho tàu thuyền. Quanh tháp là một quảng trường to lớn, chiếu theo phương vị bát quái mà xây cất nhiều đình đài, lầu các, cái thì nguy nga, trang nghiêm, cái thì lẻ loi tĩnh lặng, chim hải âu bay lượn xung quanh, cất tiếng kêu quàng quạc.

Tại phương vị Càn, có một tòa đại điện, cột đen ngói xanh, đầy vẻ đẹp tươi, khoáng, đĩnh. Trước điện có đặt hai thạch tượng kỳ lân đứng giương nanh múa vuốt trưng bày nộ khí với đất trời.

Vượt qua cổng điện, gặp thật đông người người đứng tụ tập, Giang Tiểu Lưu cảm giác ngột ngạt, y tự dừng thấy rờn rợn, bèn thò tay kéo vào ống tay áo Lạc Chi Dương, miệng lầm thầm: "Mấy người này họ đang làm cái gì vậy? Mặt mày ai nấy đều một kiểu nghiêm trọng, giống như vừa mới mất cha, mất mẹ!"

Lạc Chi Dương chẳng chút bức tức, đáp: "Đây là điện Long Ngâm, hồng phải như chỗ viện Quần Phương, dĩ nhiên ai nấy đều phải giữ nghiêm trang. chẳng phải như đi tìm hoa chốn thanh lâu mà mặt mày vui vẻ, hớn hờ. Đi tới chỗ bàn luận công việc, thì tất nhiên là phải trang trọng rồi. Mày lâu nay lang bang chốn Tần Hoài, quên phứt mất rằng trên đời này còn có những chỗ cần giữ trang nghiêm..."

Hắn đang nói, bỗng nghe phía sau đồng loạt truyền đến một tiếng 'hừ' giận dữ. Lạc Chi Dương ngoái trông lại, hắn thấy phía sau đứng đầy người, có một dọc những là Minh Đẩu, Thi Nam Đình, Dương Phong Lai, Diệp Linh Tô, Vân Thường, tất cả đám này, như ngàn sao đang triều kiến chị Hằng, cùng đứng chầu chực quanh một nam tử trạc tứ tuần.

Nam tử vận áo xanh, tay áo rộng, thân thể cực kỳ cao lớn, hai hàng lông mày treó xếch vào giữa trán, tạo cho y một khí thế hùng hực, ánh mắt y rất sắc bén, hệt như một đôi trường kiếm từng tôi luyện lâu năm, mục quang Lạc Chi Dương vừa chạm vào đấy đã khiến hắn run rẩy trong lòng.

"Lạc Chi Dương, mi nói bậy nói bạ gì đó?" Minh Đẩu vung tay múa chân, miệng phun phì phì nước bọt, "Mi lại dám đem Đông Đảo ta đi sánh với thanh lâu?"

Lạc Chi Dương dờ lờ, cứng mồm, hắn rảo mắt một vòng, mọi người ai nấy đều lộ sắc mặt giận dữ, ngay cả ánh mắt Diệp Linh Tô cũng toát vẻ khinh thị. Lạc Chi Dương thầm than khổ, lắp bắp: "Tui... tui..." Nhưng câu nói đã ra khỏi miệng rồi, muốn nuốt vô cũng không xong, muốn chữa lại cũng chẳng còn kịp nữa. Người áo xanh nhếch mép cười gằn, y phất tay áo,

bước những bước thật dài đi vào trong điện, rùng người rùng rùng tách ra hai bên nhường đường cho y.

Cuối tòa đại điện đặt một cái ghế bành bằng gỗ tử đàn, người áo xanh ngồi ngay xuống đấy, những người khác đứng tản ra thành hai nhóm ở hai bên.

Nam tử áo xanh chính đảo vương Vân Hư. Lạc Chi Dương trong lòng rầu rĩ, chìa ánh mắt hung tợn vào Giang Tiểu Lưu, lườm lườm y, nghĩ bụng, nếu tiểu tử nhà người không há miệng phun ra một cái đề tài kiểu đó, tao đâu có mà đem điện Long Ngâm ra so sánh với viện Quân Phương làm chi, ngon rồi đây, vừa chân ướt chân ráo vào Đông Đảo, đã chọc giận ngay đảo vương liền, hồng biết tương lai rồi sẽ tệ hại đến mức nào đây!

Chợt nghe 'hầm hừ' hai tiếng, toàn đại điện bỗng lặng yên hẳn, Vân Hư quét ánh mắt ra khắp toàn trường, giọng rắn rỏi "Chúng đệ tử không phải bế quan vừa xong một chuyến đi Trung thổ, thu hoạch cũng khá tốt, nâng cao ý chí phục quốc, tắc lòng càng thêm bền vững, Sau đại hội, mỗi người phải thảo một bài viết tựa đề 'Phục quốc luận', bản vương sẽ đích thân xét duyệt. Về phần ba vị tôn chủ, các vị lại đã xông xáo chốn hang hùm, đụng độ một trận cùng gian tặc Lãnh Huyền nọ..."

Trong điện khẽ xôn xao. Lạc Chi Dương nhớ tới trận chiến trên "Tiên Nguyệt cư", lòng hẫng bồi hồi, gọi lên trong đầu nhiều ký ức.

"Ba vị tôn chủ gặp cơ hội thanh toán dứt điểm lão già nọ, chỉ tiếc có kẻ chọc gậy bánh xe, nên chưa thành công. Nhưng không sao, một khi thần công bản vương thành tựu rồi, nhất định sẽ đi thẳng tới Kim Lăng, chặt cái đầu chó của nó xuống"

Nói đến đây, Vân Hư nghỉ một chập, rồi quét ánh mắt xuống toàn trường, y nói tiếp, "Chuyến này, ba vị tôn chủ đưa về không ít tân nhân, làm thanh thế của đảo ta thêm mạnh mẽ. Hôm nay, ta đem chúng nó phân

phối đến các chi lưu, mong bốn vị tôn chủ ra công dạy dỗ, để dùng vào việc phục quốc sau này"

Vân Hư chìa tay nhận một bản danh sách do Thi Nam Đình đệ trình, y mở rộng tờ giấy và cất giọng gọi: "Đỗ Chu."

Một đứa trẻ tóc bím từ đám đông bước ra, nó khúm núm quỳ xuống. Vân Hư thấy nó mặt mũi dễ thương, ánh mắt lanh lẹ, vẻ mặt tuy nghiêm trang nhưng không kém phần tươi tắn, ông ta phát nhẹ tay, Đỗ Chu tự dừng cảm giác một luồng gió nhẹ thổi vào, nâng nó đứng dậy.

"Hoa Miên." Vân Hư ngoảnh mặt trông sang, nói, "Đứa nhỏ này có vẻ nhanh nhẹn, ta cho nó theo cô học tập nhé"

Một nữ tử áo lụa đào bước đến, tuổi tác ước ngoài ba mươi, dáng mượt mà thanh lịch, mày thưa như liễu rủ trên đôi mắt nhạt tựa mảnh trăng khuya, mỗi cái cất tay nhắc chân đều tạo cảm giác trầm tĩnh, nhẹ nhàng.

Hoa Miên ngăm ngía Đỗ Chu qua một cái liếc mắt, cô mỉm cười: "Đào vương có mắt nhìn người rất tinh, đứa nhỏ này, muội xin nhận." Thi Nam Đình vuốt râu cười, nói: "Chúc mừng Hoa tôn chủ, 'Quy Kính' lại được thêm một anh tài."

"Khoan nịnh hót đã." Hoa Miên lườm lão, nửa đùa nửa thật, "Biết đâu ba người các vị có ý riêng tư, đã đem mấy nhân tài thực thụ đặt xuống bên dưới danh sách." Thi Nam Đình vui vẻ trả lời: "Không dám đâu, Hoa tôn chủ giỏi thần thông 'Quy Kính', chỉ cần dòm sơ qua là có thể biết ngay."

Hoa Miên cười, dẫn Đỗ Chu lui xuống. Vân Hư lại gọi: "Lô Sầu." Một thiếu niên cỡ mười sáu, mười bảy tuổi tiến đến, nó không cao, thân hình thuôn gọn, mi dài, mắt sáng, Vân Hư không ngẩng đầu lên, bảo: "Cho mi vào Thiên Lân"

Lô Sầu nhìn ngang nhìn ngửa, khi thấy Thi Nam Đình đưa tắc ngoắc, nó vội vàng chạy nhanh đến bên lão.

Điểm thêm năm người nữa, Vân Hư gọi to: "Giang Tiểu Lưu!"

Giang Tiểu Lưu cất tiếng đáp lời, y bước ra khỏi hàng ngũ đầy vẻ khích động, vốn quen bát nháo chốn đầu đường xó chợ, y vào chỗ trang nghiêm này, trong lòng bị bất ổn, ruột gan bèo nhèo.

Vân Hư liếc sơ một cái, quay sang dòm dòm vào Dương Phong Lai. Lão này vội lên tiếng: "Chuyện này không có liên quan gì đến thuộc hạ hết, thu nhận tiểu tử này toàn là ý của Minh Đẩu"

Minh Đẩu mắng thầm, lão vội nói: "Tiểu tử này cốt cách tầm thường, nhưng xử sự coi như thông minh."

"Được rồi", Vân Hư nhạt giọng, "Y là do ông chiêu mộ, vậy đưa vào Kinh Túc' là xong." Minh Đẩu thầm bực, nhưng không tiện chối từ, lão đành gượng cười mà chấp nhận.

"Lạc Chi Dương!" Vân Hư lại gọi to.

Lạc Chi Dương vâng dạ, bước ra khỏi hàng. Vân Hư liếc hẩn một cái, gật gù: "Mi là Lạc Chi Dương hả? Nghe nói, trên thuyền buồm, mi có kể một câu chuyện hay lắm, vậy chớ khá ngại ngùng, hãy đem thuật lại lần nữa cho tất cả mọi người cùng nghe xem nào"

Lạc Chi Dương sửng sốt, rảo mắt nhìn sang, Vân Thường cũng cùng lúc ngó hẩn, khước miệng điểm một nét cười đều. Hảo tiểu tử, đem tấu trình tội trạng của mỗ rồi kia! Lạc Chi Dương nhận định rõ ràng chính Vân Thường mật báo, hẩn làm ra vẻ ngấm nghĩ, rồi cười cười, "Chuyện vui cười nọ, tui sau khi kể xong, đã quên phứt mất rồi, Vân sư huynh có lẽ còn nhớ, để huynh ấy thuật lại, chắc cũng không sai sót gì lắm"

Vân Thường tức giận, y đang định mở miệng phản bác, chợt nghe Vân Hư bảo: "Lạc Chi Dương, ta coi bộ dáng mi không phù hợp để làm người trong môn phái ta, bắt mi làm đệ tử Đông Đảo, có lẽ sẽ thực sự khuất tất mi nhiều "

Lạc Chi Dương sửng sốt, hắn cảm giác chua xót trong lòng, đầu óc bỗng ngập tràn ý ngao mạn, hắn cười cười, buông lời đáp trả: "Được thôi, đảo vương thấy tui không hợp, để tui đi phút cho xong"

Giang Tiểu Lưu vừa nghe được, y hoảng hồn, nghĩ thầm' mày đi rồi, tao ở lại đây làm gì?'

Y còn chưa kịp phản ứng, đã nghe Vân Hư phán tiếp: "Đâu có dễ như vậy được! Đông Đảo này chẳng phải chỗ ai muốn tới thì tới, muốn đi thì đi đâu! Đã đến đây rồi, không làm đệ tử thì sung vào làm phu phen trên đảo, không có sự chấp thuận của bản vương, suốt đời không được ra khỏi đảo nửa bước." Lạc Chi Dương nghe ông ta nói vậy, hắn tối tăm mặt mày, thấy đầu óc lúng búng, hắn sớm biết lẽ ra không nên đến cái chỗ Đông Đảo này, giờ đây, bị cầm chân tại đảo, đâu có khác gì đi tù? Trong lòng tràn trề hối hận lẫn kích động, hắn đâm ra ngơ ngẩn, Minh Đẩu thấy thế, lão vui sướng điên người, hả hê la: "Nghe rõ chưa? Xú tiểu tử, còn không mau cút xuống."

Lạc Chi Dương lẳng lặng lui bước, đôi mắt thất thần ngó xuống đất, lòng dạ rối bời, chung quanh, ai nói gì, hắn quá nửa nghe mà như điếc.

"Tô nhi." Vân Hư lại gọi to, Diệp Linh Tô chậm rãi bước ra khỏi hàng, khom người hành lễ.

"Người đã biết tội chưa?" ánh mắt nghiêm khắc của Vân Hư dán vào khuôn mặt cô gái.

Diệp Linh Tô đáp: "Đồ nhi không hiểu sư phụ muốn nói gì."

"Còn dám nói nhăng." Vân Hư tức giận, hừ một tiếng, "Người đem 'Dạ Vũ Thần Châm' đả thương Dương Cảnh, bộ còn có thể có chuyện gì khác lạ nữa sao?"

Đệ tử thuộc loại không phải bế quan trở về đảo chưa bao lâu, nhiều người trên đảo còn chưa biết việc này, nghe ông ta nói thế, họ xôn xao bàn tán. Vân Hư nhíu hai hàng lông mày, quét ánh mắt một vòng, tất cả bỗng nín thinh, im ắng, cả thở mạnh cũng không dám.

"Không!", Diệp Linh Tô lặng im một chút, "Đồ nhi đã không có phát châm."

"Vậy tại sao người lại thú nhận cùng Minh tôn chủ, rằng chính người đã phát châm đả thương Dương Cảnh?"

"Minh tôn chủ cứ khẳng khẳng đổ cho con, mà con không tiện cãi qua cãi lại cùng ông ấy, nhưng sư tôn hỏi đến, con không thể không bẩm báo sự thật." Diệp Linh Tô vừa nói, vừa liếc mắt sang Minh Đẩu, lão này sắc mặt kinh hãi, nổi giận đến run người.

Vân Hư vuốt râu, hỏi: "Chính là trong những người đi thuyền đó, ngoài người ra, còn có ai biết sử dụng Dạ Vũ Thần Châm?"

"Con cũng không biết nữa." Diệp Linh Tô chậm chậm quay đầu lại, ánh mắt cô không biết là cố ý hay vô tình, lướt qua mặt Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương như choàng tỉnh cơn mộng, hắt nhíu nhíu mày, ngập ngừng, muốn nói lại thôi, bỗng nghe Hoa Miên bảo: "Tô nhi, con đang nói dối đấy ư?" Diệp Linh Tô nói: "Con không có nói dối."

"Con bé này thiệt bướng bỉnh quá!" Hoa Miên cười với cô, "Nếu con không nói dối, việc gì phải né tránh thuật Quy Kính của ta?" Thuật "Quy kính" của Hoa Miên bắt nguồn từ "Tam Kính Tam Thức" sáng tạo bởi tiên bối cao thủ "Cùng Nho" Công Dương Vũ của Đông Đảo, khi giao tranh,

nhằm dự liệu chiêu thức địch thủ để chiếm tiên cơ, nếu luyện thuật này đến mức nào đó, có thể dò theo kinh mạch trong đối thủ mà đoán ra ý nghĩ trong đầu đối phương. Hoa Miên chính là một đại hành gia về thuật này, cô thấy ngôn ngữ Diệp Linh Tô ngôn không thành thực, đã vận dụng Quy Kính để thăm dò, chẳng ngờ Diệp Linh Tô sớm có đề phòng, đã tìm cách thay đổi tâm thần, né tránh thần thông đó.

"Tô nhi!" Hoa Miên nhẹ giọng dỗ dành, "Nhất định con biết ai đã đả thương Dương Cảnh, chỉ cần con nói ra, đảo vương quyết không trách mắng con đâu." Cô vừa nói, vừa đánh mắt nháy nhó cùng Diệp Linh Tô.

Diệp Linh Tô vẫn cúi đầu, không nói. Lạc Chi Dương nhìn cô, máu nóng bốc lên đầu, hăn hận không thể rửa oan cho cô, thừa nhận đã gây 'chuyện lạ'.

"Không!" Diệp Linh Tô đột nhiên mở miệng, "Đồ nhi không biết."

Lạc Chi Dương trong lòng rung động, hăn tự dừng buột miệng kêu lên "Chậm đã."

Vân Hư trợn mắt, ngoảnh trông ra.

Lạc Chi Dương vệt đám đông bước ra, hăn nói to: "Dương Cảnh do tui đả thương, chuyện này không dính dáng gì tới Diệp cô nương hết."

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 6 : Tri Âm Khả Thường 2

Mọi người bỡ ngỡ nhìn nhau, Minh Đẩu tức giận nói: "Lạc Chi Dương, mi táo gan, đảo vương đang phán xét đệ tử, mi dám đến náo loạn? Hừ, Dạ Vũ Thần Châm? Chỉ sợ mi chưa từng thấy hình dáng nó ra sao."

"Ai bảo ta chưa từng thấy?" Lạc Chi Dương cười cười, "Kim châm đó là do ta đã nhặt được."

"Nhặt được?" Vân Hư trầm giọng hỏi, "Giải thích như thế nào?"

"Chuyện xảy ra như vậy..." Lạc Chi Dương vừa nghĩ trong óc, vừa thuyết, "Tối hôm đó, tui lên boong ngắm cảnh nơi đuôi thuyền, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng vù vù, vun vút, tui ngoảnh trông lên, thấy bầu trời lấm tấm nhiều đốm sáng, như là có một trận mưa kim, ý không... trông giống một con rồng vàng đang bay hơn"

"Ừà!" Vân Hư nghe hẩn tả, ông ta gật đầu nói, "Đó là ngón phóng kim ‘Thiên Tinh Điểm Long’."

Lạc Chi Dương từng mục kích thủ đoạn của Trương Thiên Ý, hẩn dựa theo đó mà nói nhăng nhít, không hề nghĩ lời đặt điều ba xạo đó lại ám hợp với tên chiêu thức trong châm pháp, hẩn vội tiếp lời: "Đúng đó, Thiên Tinh Điểm Long, hình dạng có chút đỉnh tựa tựa cái đó."

Vân Hư hừ một tiếng, lại hỏi: "Rồi sao nữa?"

Lạc Chi Dương xốc dậy tinh thần, nói tiếp: "Tui thấy kỳ quái, bèn rón rén lại gần, vừa kịp thấy Diệp cô nương đến sát cột buồm, đưa tay nhổ từng cây châm một ra, sau đó, cô chậm rãi bỏ đi. Đợi cô đi khuất, tui lại gần cột buồm, thấy trên cột lỗ chỗ những vết kim, rồi chợt bên trên lóe sáng, là Diệp cô nương bỏ sót lại ở đó một cây kim. Tui tò mò nhổ nó ra, sau đó, lúc bị Dương Cảnh bóp cổ, nghẹt thở gần chết, tui vì muốn giữ mạng, đã lấy nó đâm vô ngực y."

"Nói láo nói lếu", Minh Đẩu tức giận, "Ngữ như mi mà cũng đòi đâm Dương Cảnh?"

Lạc Chi Dương cười cười, vẻ bất cần đời, đáp: "Đâm Dương Cảnh chỉ là chuyện nhỏ, nhớ lại coi, hồi Diệp cô nương lấy cây sáo của tui, bộ tui đã không tự mình giựt nó về hay sao?"

Mọi người ngơ ngác, họ nhìn Lạc Chi Dương, mặt đầy vẻ nghi hoặc. Vân Hư cũng nhíu mày thật đậm, trầm giọng hỏi: "Ô nhi, nó nói đúng không?"

Diệp Linh Tô thở ra, cô nhỏ giọng đáp: "Ồ nhi khinh địch, đã làm nhục tiếng tăm sư môn."

"Nếu không khinh địch, con có được bao nhiêu phần thủ thắng?"

"Mười hai thành!" Diệp Linh Tô thanh âm nhỏ, nhưng ngữ khí rất quả quyết.

Vân Hư thần sắc lơix xuống, ông ta quét mắt nhìn khắp mọi nơi, răn giọng nói, "Mọi người nghe rõ chưa?"

Cái đó kêu là "kiêu binh tất bại", Dương Cảnh là cao thủ của Minh lão đệ,

Tô nhi coi như môn sinh đặc ý nhất của ta, mà đứa nhỏ Lạc Chi Dương này, chẳng qua một thằng ranh con u thủ du thực sông Tần Hoài, vậy mà đánh nhau với nó, chỉ vì thấy quá chắc ăn, kẻ

thua lại là hai tay cao thủ trong nghề võ, thiệt mắc cười ghê đi!"

Mọi người nghe ông ta dạy như thế, họ nhìn trở lại Lạc Chi Dương, trên mặt đều mang nét buồn bực tức tối, rồi nghe Vân Hư phán tiếp: "Lạc Chi Dương, mi đánh trọng thương đệ tử đảo ta, đáng lẽ phải nghiêm trị, nhưng nghĩ đến chỗ mi vừa mới đặt chân lên đảo, hình phạt sau đây gọi là để răn đe cho mi nhớ đời, ta phạt mi đi diện bích mười ngày tại động Lô Âm", ông ta dừng một chút, rồi quay sang bảo Diệp Linh Tô, "Tô nhi, tuy con không có động thủ đả thương đồng môn, nhưng con biết sự tình mà không bẩm báo, giấu giếm lừa gạt tôn trưởng, ta cũng phạt con đi diện bích mười ngày. Hừm... con thấy sao?"

Diệp Linh Tô hạ thấp giọng: "Tô nhi tâm phục khẩu phục."

Hoa Miên liếc mắt vào cô rồi thở dài, lắc đầu quây quây.

Vân Hư không để cô ngỏ lời năn nỉ xin chước giảm, ông ta phất tay áo, rảo bước bỏ đi.

Mọi người lập tức giải tán, Lạc Chi Dương thở ra nhẹ nhõm một hơi dài, đã thấy hai đệ tử tiến đến, nói là vâng lệnh điệu hắc đi động "Lô Âm" chịu phạt.

Lạc Chi Dương rảo mắt nhìn sang, vừa kịp thấy, Giang Tiểu Lưu bị Minh Đẩu kéo đi, hắc lập tức thông tay, bước theo họ.

Đi xuống hết quảng trường Bát Quái, dọc theo một con đường mòn quanh co khúc khuỷu, được một quãng, chợt nổi ầm ì tiếng gào thét quái dị mà hắc đã từng nghe trên tàu vào buổi sáng, khi đó tàu còn ở khá xa, bây giờ, nghe ở ngay bên cạnh, thật là đinh tai nhức óc.

Tiếng ấy âm vang trong chốc lát, vụt biến mất, cùng lúc, hòa tiếng gió mạnh quất vào mặt, văng vẳng tiếng chim hót riu rít, tứ phía khoác vè thanh tĩnh u mặc khó tả. Ba người vượt khỏi một rừng cây, thấy hiện ra một cái thạch động, tấm bia đá trước cửa khắc hai chữ "Lôi Âm".

Hoa Miên cùng Diệp Linh Tô đã có mặt ở đấy trước, họ đang đứng chờ ở cửa động.

Hoa Miên cười nói: "Câu chuyện diễn tiến thế này, hai đứa bay ráng tỉnh tâm hồi cải, mọi thức ăn uống, ta sẽ cho người đưa tới. Nơi đây gần 'Phong Huyệt', buổi sáng giờ Dần, buổi chiều giờ Thân, lúc gió âm vang, Tô nhi, con tu vi còn kém, chớ có dả tọa luyện công vào hai thời điểm đó, kéo tản mát chân khí mà bị tẩu hỏa nhập ma."

Diệp Linh Tô lẳng lặng gật đầu, ánh mắt chú vào một phía, đầu thủy chung cô không nhìn nhôi gì đến Lạc Chi Dương

Lạc Chi Dương biết vì sao cô giận, hăn nghĩ đến cái lúc còn trơ trọi hai người bị giam trong động, trong lòng hăn có chút lẩn cấn, có chút mặc cảm tội lỗi.

Bên trong, động thật rộng lớn, hai bên, mỗi bên ba căn phòng đá làm phòng giam. Hoa Miên cắt đặt Lạc Chi Dương ở bên trái, chỗ đối diện bên phải đem giam Diệp Linh Tô. Hoa Miên cười: "Mười ngày, nếu nói nhiều thì không nhiều, nói ngắn, thì cũng không ngắn, hai đứa hoặc giả thấy cô quạnh, có thể cùng nhau trò chuyện".

"Ai rồi hơi trò chuyện với hăn?", Diệp Linh Tô nói xong, cô xoay người tiến vào phòng giam, đóng cửa sắt một cái rầm.

Lạc Chi Dương cảm giác vô vị, hăn đi vô phòng giam, thấy tường đá phủ rêu xanh, cỏ khô trải trên sàn, trong góc có một cái bồn cầu màu đỏ, không khí thoang thoảng mùi ẩm thấp.

Hắn nằm ở trên cỏ khô, nhớ đến chuyện xảy ra mấy ngày qua, thấy đúng như một giấc mộng kê vàng lớn, buồn, vui, gặp gỡ, chia tay, được xong rồi mất, nét cười của Chu Vi hiện trước mắt, gương mặt nhúm của nghĩa phụ cũng chợt đến, chợt đi... Hai khuôn mặt đó thay nhau ẩn hiện, lòng Lạc Chi Dương đau như xé, đôi dòng lệ tuôn chảy dài xuống.

Bất tri bất giác, cảm giác mệt mỏi ập đến, hắn lạc vào giấc ngủ, đang mơ mơ màng màng, bỗng nghe reng reng, Lạc Chi Dương giụi mắt trông ra, từ một khung cửa sổ nhỏ chấn song trở trong cửa sắt lớn, có một hộp thức ăn đang được chuyển vào.

Từ sáng đến giờ, hắn chưa có gì vào bụng, cơn đói xộc đến, hắn mở hộp, bưng đưa lên gần miệng, một mùi hôi thối ào ạt bốc lên Nhìn kỹ lại, cơm, canh, thức ăn, tất cả đều xông mùi hôi thối khó ngửi.

Lạc Chi Dương nổi giận, hét lớn: "Ui... người đưa cơm, mấy cái món này đâu có ăn được?"

Ngoài cửa không có tiếng trả lời, Lạc Chi Dương lại hỏi thêm lần nữa, mới nghe một giọng ồm ồm bảo hắn: "Ăn thì ăn, không ăn thì đổ bỏ, ông mày đây mà vui vẻ thì còn đưa cơm đến, làm ông mày bực mình, thì ông bỏ cho mày chết đói!"

Lạc Chi Dương muốn mắng lại, nhưng hắn vụt nghĩ ra, tên này dám cả gan ăn nói luông tuồng, ắt có người chống lưng, xem ra có kẻ mang lòng dạ độc ác, chủ ý đưa đồ ăn hôi thối đến để vũ nhục hắn, hắn lập tức co cẳng đá cái hộp đồ ăn bay tuốt ra ngoài.

"Có gan đấy!" Người đưa cơm hừ lạnh một tiếng, thu dọn chén bát, mảnh vỡ, rồi gã ào ào, rảo bước bỏ đi.

Lạc Chi Dương càng nghĩ càng bực, hắn cung tay, vung chân... đập, đá... loạn đá vào cửa, tiếng rầm rầm vang khắp động, nhưng phía phòng giam đối diện của Diệp Linh Tô, chẳng nghe thấy một động tĩnh nào.

Đập một hồi, tay chân Lạc Chi Dương đau nhức, hăn đành bất đắc dĩ ngồi xuống, lấy Không Bích ra thổi giải buồn. Mới thổi được vài tiếng, cuồng phong từ phong huyết lại đã nổi lên, âm vang như sấm, tiếng sáo lọt vào bên trong, hết như một chiếc thuyền con lọt vào giữa phong ba bão táp, sau vài đợt sóng mạnh, đã chìm ngấm, mất tăm mất tích.

Lạc Chi Dương đành buông sáo ngọc, rầu rĩ nằm xuống, buồn bã chờ cơm trưa, khi nghe tiếng bước chân đến gần lẫn mùi thức ăn, bụng Lạc Chi Dương trống rỗng đã hơn một ngày, ngửi được mùi cơm, nước miếng ứa ra giàn giụa, Nhìn qua mấy khe cửa, hăn thấy từ ngoài động tiến vào một đôi nam nữ còn trẻ, nam tử áo xanh, nữ tử áo trắng, mỗi người bưng trong tay một hộp cơm. Nữ lang áo trắng đến trước cửa sắt phòng đối diện, đặt hộp xuống, lấy ra thức ăn, toàn là gà béo, tôm cá tươi, bày biện lên mâm.

Mắt Lạc Chi Dương thấy rõ, miệng hăn ứa đầy nước miếng, đã thấy gã áo xanh đi tới, đặt mạnh cái hộp trên mặt đất, vù một cái, đưa cẳng đá nó chúi tọt vô khung cửa nhỏ.

Lạc Chi Dương mở hộp, mùi hôi thối xông nồng nặc, chén canh vàng đầy mùi nước tiểu, thò đũa xới xuống bên dưới cơm, thấy giấu hai cục cứt chó.

Lần này, Lạc Chi Dương không hề phản nộ, cảm thấy không làm gì khác được, hăn nghĩ bụng, đối phương cứ chơi kiểu đó, hăn có làm náo loạn lên cũng vô ích, bèn lập tức, không nói một lời, đẩy cái hộp trở ra.

Ngủ vật vờ thêm một đêm, hăn nôn nao chờ chờ mong mong cử đưa cơm ngày kế. Hai người nam nữ đưa cơm đã lại đến, phần ăn của Diệp Linh Tô càng thêm phong phú, bốc mùi thơm ngào ngạt, khiến nước dãi hăn ứa đầy mồm. Phần của Lạc Chi Dương vẫn cứ hôi thối không sao chịu nổi, hăn đặt cái hộp sang một bên, ngã vật người nằm xuống, muốn ngủ cho quên đói. đầu dè, trong cơn đói khát, mùi thức ăn bên phòng đối diện xồng xộc loang vào, làm ruột gan hăn cồn cào, chảy nước miếng không thôi,

không làm gì khác được, hẩn bèn lục trí nhớ tìm lại hương vị những món ăn tuyệt hảo hẩn từng nếm qua trong đời, khổ thay, càng nghĩ nhớ, lại càng thêm đói, hẩn đành ngồi dậy, lấy sáo ra thổi khúc 'Chu Thiên Linh Phi', giết thời giờ.

Không ngờ thổi sáo cũng cần khí lực, một chi 'Dương Minh Thanh Vị' chưa thổi xong, thanh âm từ toàn bộ dạ dày cùng khúc ruột đang trống rỗng đã hòa nhịp cùng tiếng sáo, chúng đồng cộng hưởng, làm cho cả chân khí xuất phát từ khúc Linh Phi cũng hóa èo uột như bún thiêu, chẳng chút sinh khí.

"Úi!", Diệp Linh Tô đột nhiên hô hoán, thanh âm trỗi lên trong thạch động to, dư âm vang vọng trên các vách đá một lúc lâu.

"Lạc Chi Dương, tiếng sáo người thổi như than như khóc, khó nghe quá, tại sao người không để dành hơi sức mà điều dưỡng tinh thần, chờ chết đói quách cho rồi."

Lạc Chi Dương nổi giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hẩn buông cây sáo, nói: "Đói thì đói, nhưng chưa chết đâu. Người cũng khoan mừng vội, ta mà chết đói, sẽ biến thành ngạ quỷ (quỷ đói), rồi cũng sẽ đến ám người."

"Ta là hồng có sợ!" Diệp Linh Tô hừ lạnh một tiếng, "Thứ như người, lúc sống chỉ là một đứa tiểu nhân, thì chết đi cũng trở thành một thằng tiểu quỷ, ngoài bản lãnh đối trá ba xạo, còn có gì khác!"

"Nghe nói người nào bị ngạ quỷ ám, sẽ ăn tươi nuốt sống ngay cơ thể của chính họ." Lạc Chi Dương đề giọng xuống cho ra vẻ u ám, "Bắt đầu là ăn ngón út, rồi ăn ngón áp út, ăn riết tới hết luôn mười ngón, chỉ còn sót lại hai cái cùi tay trụ lủi ... Mà ăn lại không có nhả xương, nhai rau ráu, nhai rôm rốp, nuốt trộng sạch bách!"

"Câm miệng!" Diệp Linh Tô đột nhiên hét lên, "Lạc Chi Dương, đồ quỷ ba xạo, một chữ người nói ta cũng hồng có tin. Để ta chờ xem xem,

người có thể nhin ăn được bao lâu, tới chừng đói quá mức, đầu óc mê man, hồng hồng, kẻ tự ăn ngón tay của mình lại chính là người đó"

Lạc Chi Dương ngẩn ngơ, tự than khổ, hăn nghĩ bụng, chuyện làm quỷ đi ám người khác sau cái chết hầy còn là tưởng tượng hão, chính mình mới là đang bị đói khát dày vò, không chừng đến lúc đói quá, dám cắn đứt trọn ngón tay mà ăn! Nghĩ đến đó, hăn cảm thấy tóc gáy dựng đứng lên, tay chân buốt lạnh.

Còn đang nản chí, hăn chợt nghe 'soạt' một tiếng, một món đồ đã bay xuyên qua lỗ hồng nhỏ bên dưới cửa sắt, rơi nằm trên nệm cỏ.

Lạc Chi Dương hoảng hốt, hăn lắc mình né tránh, chú mắt trông vào, thấy trên nệm cỏ là một cái chân gà vàng bóng nhẫy! Sau cơn giật mình, hăn đâm ra thắc mắc, cất tiếng hỏi: ""Diệp Linh Tô, cô làm gì vậy?"

Cô gái lạnh lùng nói: "Cái chân gà đó, người có giỏi thì đừng ăn, có giỏi thì cứ ôm bụng rỗng mà chết đói cho ngon coi!"

Cô ta nói còn chưa dứt lời, Lạc Chi Dương đã nhào tới, lượm cái chân gà lên, hăn cạp lấy cạp để, ăn còn quá ngạ quỷ vừa mới đầu thai lên trần, hăn còn chưa biết mùi vị thịt gà đó ra sao, trọn thịt chân gà đã nằm sâu trong bụng, sót lại cục xương, Lạc Chi Dương cầm liếm tới liếm lui, vẫn còn chưa đã thèm.

Bỗng nhiên một vật trắng trắng chợt lóe lên, đó là một cái đĩa đang chui từ lỗ hồng vào, bên trên đĩa là một con cá hồng chừng hấp cách thủy, còn nguyên vẹn, chưa khuyết miếng nào. Lạc Chi Dương mừng quá sức, hăn bưng cái đĩa lên hít hà, chẳng lười than: "Cá ngon ... cá ngon ... tiếc rằng thiếu đôi đũa."

Nói xong, hăn thò tay định ăn bốc, chợt nghe Diệp Linh Tô la lớn: "Đồ quỷ tham ăn, không sợ dơ à?"

Soạt soạt hai tiếng, lại bay vù vào hai chiếc đĩa. Lạc Chi Dương cũng không khách khí, lượm đĩa lên, hăn khua gắp rào rào, cảm tưởng đây là món cá ngon nhất trần đời!

Kể đó, Diệp Linh Tô tựa như biểu diễn pháp thuật, khi thì đưa cơm, lúc thì đưa canh, Chi Dương nhin đói hai ngày một đêm, đưa món nào hăn ních món nấy, ăn tới không biết trời trăng là gì!

Ăn uống thỏa thuê xong, hăn mới nhớ tới người đưa tặng, trong lòng không khỏi cảm kích, hăn nói: "Diệp cô nương, đại ân không sao nói cho hết lời cảm tạ, nếu không có cô, tui là bị tội nó bỏ đói cho mà chết mất!"

Diệp Linh Tô trầm mặc một hồi, cô nhỏ giọng hỏi: "Người có biết ai muốn bỏ đói chết người không?"

"Nhiều người lắm." Lạc Chi Dương từng ngón một, "Dương Cảnh đáng nghi nhất, Minh Đẩu cũng chẳng phải người tốt, Vân Thường cũng là một nghi vấn lớn, người này bụng dạ hẹp hòi, tui chọc quē y, y liền ro ro đi mét tội tui liền..."

"Câm mồm!" giọng Diệp Linh Tô đầy tức giận, "Đại sư huynh không phải hạng người như vậy, nếu giận ghét người, huynh ấy sẽ gặp thẳng tận mặt giải quyết, không có ném đá giấu tay"

Lạc Chi Dương nghe thế, hăn hết sức nhàm chán: "Y không ném đá giấu tay, tại sao lại đi mét với ông già y?"

Diệp Linh Tô ngạc nhiên: "Huynh ấy mét hồi nào?"

"Không phải y mét, do đâu Vân Hư biết tui kể chuyện cười?"

"Nhiều người nghe, chứ không riêng gì huynh ấy, người dựa vào đâu mà chỉ đổ thừa cho huynh ấy thôi?"

Diệp Linh Tô mỗi mỗi bệnh Vân Thường chăm chặp, Lạc Chi Dương phát nghi ngờ, hần cười, hỏi: "Diệp cô nương, vị Vân Đại sư huynh này có phải người trong mộng của cô không?"

"Nói bậy!" Diệp Linh Tô cả giận, "Lạc Chi Dương, người mà còn nói hươu nói vượn, ta sẽ không lý gì đến người nữa, bỏ mặc cho người chết đói chết khát!"

Hảo hán không đại gì đi chàng mòng với nạn đói, Lạc Chi Dương đành phải giả lả, "Ừa .. ừa ... Vân Thường huynh trong sạch vô cùng, trong trắng còn hơn con thỏ bạch trên cung trăng nữa kia."

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, nhạt nhẽo nói: "Ta coi bộ người khẩu phục tâm không phục."

"Làm sao cô biết lòng tui không phục, hay là cô vô đây xem thử kỹ lại xem"

"Cái lòng dạ bẩn thỉu của người, cô nương ta thêm mà giày vào!"

Lạc Chi Dương ha ha cười to. Bên kia yên lặng một lát, Diệp Linh Tô bỗng nói: "Người đem chén bát đặt ra bên ngoài cửa đi, những người khác mà biết ta cho người đồ ăn thức uống, nhất định lại sẽ nảy sinh đồn đại nhảm nhí."

"Nhảm nhí kệ nhảm nhí, tui đây cóc thêm để ý!"

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: "Người là đại nam nhân, có bị đàm tiếu cho dơ dáng đại hình thì cũng chẳng hề chi, mấy thứ đồn đại nhảm nhí chỉ tổ phá hư hỏng danh tiết bọn con gái chúng ta thôi"

Lạc Chi Dương thở dài: "Lại là tui nói sai nữa rồi." Nói xong, hần thu thập bát đĩa, đem đặt ra bên ngoài lỗ hổng nhỏ, rồi hỏi, "Cách xa như vậy, làm sao cô đem về được..."

Nói còn chưa dứt lời, từ phòng giam đối diện bay ra một dải dây lưng màu trắng, nó ngoằn ngoèo, nó uốn lượn, đã đến quần lấy một cái bát, với lực tay sử dụng thật khéo léo, cô đã đem cái bát về phòng, xảo diệu không thể tả

Còn đang kinh ngạc, hăn đã lại thấy dải lụa bay tới rụt lui, thu hồi toàn bộ chén đĩa.

Lạc Chi Dương xem một lát, hăn đột nhiên vỗ tay cười, nói: "Tui hiểu rồi, là công phu của Dương Phong Lai đây mà"

"Ủa!" Kêu Linh Tô có chút sửng sốt, "Người đã có nhìn thấy Dương tôn chủ xuất thủ?"

"Có nhìn thấy!" Lạc Chi Dương đem đầy đủ tình cảnh trên quán "Tiên Nguyệt" tường thuật một cách sống động lại cho cô nghe.

Diệp Linh Tô yên lặng nghe xong, bất chợt, cô hỏi: "Khi đó, cái người ở bên cạnh người là ai?"

"Người ở bên cạnh tui?" Lạc Chi Dương sửng sốt, "Làm sao cô biết là có người ở bên cạnh tui?"

"Tại người nhiều lần nói 'tụi tui', 'bọn tui thấy', 'bọn tui né ra' ...mà ngữ điệu khi nói mấy từ đó nghe thấy sao mà ngọt ngào, thân thiết gì đâu! Ta đoán nhe, chẳng những có người, mà lại còn là một nữ nhân."

Ước đoán đó gọi lên trong lòng Lạc Chi Dương nhiều nuối tiếc, lập tức đầu óc bàng hoàng, hăn không biết phải nói năng gì cùng cô gái!

Diệp Linh Tô còn nói: "Nữ tử đó, có phải là Chu Vi cô nương hay không?"

Cô đoán trúng phóc mọi chuyện, làm Lạc Chi Dương trong lòng buồn bã, hăn lớn tiếng nói: "Nếu không phải cô ta thì sao?"

Diệp Linh Tô hừ lạnh một tiếng, nói: "Nếu không phải, rõ ràng người là một kẻ bạc tình bất nghĩa, hai lòng ba dạ, là hạng người vô sỉ!"

Lạc Chi Dương ngẩn ngơ, hăn thở dài, nói: "Trọng tình trọng nghĩa để rồi được gì? Tui mà có chung tình gấp trăm lần nữa, cũng không thể nào cùng nàng ở chung một chỗ cho được!."

"Tại sao?" Diệp Linh Tô nảy sinh tò mò, cô nhin không được, ráo riết hỏi tiếp, "Đã yêu nhau, tại sao lại không thể cùng nhau ở chung một chỗ?" Đây là một khổ ải khắc một vết thương lớn nơi đáy lòng Lạc Chi Dương, hăn trời sinh tính lạc quan, có gì không vừa ý, hăn đều nhẹ nhàng gạt bỏ sang một bên, cho dù có bị đau đớn đến không kham nổi. Chỉ là, chỗ khiến hăn không sao chịu nổi, là tao ngộ quá sức ly kỳ, có nói ra, cũng chẳng ai tin. Một bên là gã lưu manh sống ven Tần Hoài, một bên là tiểu công chúa Đại Minh, bảo là hai bên có tình ý với nhau, sẽ khiến người thiên hạ cười đến tẹo mồm tẹo miệng! Mà chuyện này lại liên quan đến danh tiết Chu Vi, Lạc Chi Dương chỉ đành gắng chôn chặt sâu tận đáy lòng, hăn tự nguyện sẽ không hé môi nói đến ngay cả một chữ, ngẫm nghĩ hồi lâu, hăn thở dài: "Trên đời này, hãy còn có những sự việc khiến người ta phải cố bặm môi mà chịu đựng, nói đúng hơn, là những chuyện gây nhiều đau đớn trong lòng"

"Coi bộ người thực tình yêu cô Chu Vi này." Diệp Linh Tô nhỏ giọng, trầm ngâm, "Chu Vi, Chu Vi, ồ, cô ta họ Chu, không lẽ là hoàng tộc Đại Minh?"

Con tim Lạc Chi Dương nhảy dựng lên một cái, hăn đang định tìm lời phủ nhận, Diệp Linh Tô đã thêm: "Ta vợ vẫn mất rồi, người mang họ Chu trong thiên hạ, con số đến hàng trăm ngàn vạn, đâu phải ai cũng là hoàng

tộc? Nếu là hoàng tộc, làm cách nào lại giao du thân thiết được với một đứa lẻo mép, ba hoa chích chòe?"

Lạc Chi Dương thở ra một hơi, cười nói: "Đúng thế, đúng quá, kiểu cách như ta mà đem làm phò mã, há không khiến người trong thiên hạ cười đến rụng răng?"

"Ta chỉ mới nói cô ấy là hoàng tộc, còn chưa nói cô ta là công chúa. Hừ, người mà muốn làm phò mã, đúng là cóc ngồi đáy giếng muốn bay vút trời cao, là chuyện ban ngày nằm mơ!"

Lạc Chi Dương há to miệng cười ha ha, âm thầm trấn tĩnh một phen đỡ mồ hôi lạnh, hắt chột nghe Diệp Linh Tô nói thêm: "Quý ba xạo, người há họng đớp cơm trắng canh ngọt, xơi xức tới nổi cái lòng bình ổn, cái ruột yên ắng rồi ư?"

Lạc Chi Dương nghe ra ẩn ý trong câu nói của cô, hắt cười cười: "Tui tiền không có, mạng thì chỉ có một, cô nếu không chê, để tui thối hai khúc sáo cô nghe, coi như trả tiền cơm, vậy được chưa?"

"Cũng được!" Diệp Linh Tô đáp, "Nhưng khúc sáo là do ta nêu tên, nếu không thối được cho đúng, sẽ bị phạt nặng!"

"Cô cứ đưa tên ra, nếu tui khộng thối cho ra hồn, tui xin bằng lòng chịu phạt."

"Nói lớn lối dữ a!", Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ một chút, "Trước hết, thối bài "Mai Hoa tam lộng" (Hoa mai - ba điệp khúc) thử xem"

Lạc Chi Dương giương cao tinh thần, hắt nâng sáo lên thối, tiếng nhạc buồn thảm đến mũi lòng, tựa như chim cú rúc mình gọi trăng, lại giống một con hạc đơn lẻ đang xuyên mây tìm bạn, chỗ trầm nghe sâu thăm như tiễn bạn qua sông, thanh thoát tựa gió khua rặng mai, lên cao xuống thấp, một khúc chuyển ba lần réo rắt, nghe đến nổi ruột gan quặn thắt.

Thối dứt bài "Mai Hoa tam lộng", Diệp Linh Tô lại yêu cầu "Dương Quan tam điệp", tiếng sáo Lạc Chi Dương vừa thổi, nỗi sầu hận của biệt ly tự dưng nảy sinh, hân rời xa quê hương, thân lạc loài hải ngoại, nghĩa phụ đã mất, người yêu giờ đây nghìn trùng cách xa, đủ mọi tình tiết bất như ý trời dậy trong tim, hân càng thối, tiếng nhạc càng thêm thâm.

Diệp Linh Tô yên lặng nghe xong, cô bỗng nói: "Sao mà sáo thối nghe thương cảm quá vậy, có thể có bài nào vui nhộn dễ nghe hơn một chút không?"

"Muốn vui nhộn hả?", Lạc Chi Dương cười, nói, "Vậy để tui chơi bài 'Tửu Cuồng'."

'Tửu Cuồng' là khúc nhạc do đại văn hào Nguyễn Tịch thời nhà Tấn sáng tác. Là một tay nát rượu, Nguyễn Tịch viết khúc nhạc diễn tả lúc ông ta say sưa đã vờ điên rồ, khúc nhạc dùng tiết tấu lặp đi lặp lại, vẽ nên cái hình dáng đầy vẻ khôi hài trong bước đi lảo đảo, nghệt ngưỡng của một tay say sấn trên đường cái, đoạn kết có thanh điệu 'Tiên nhân thổ tửu' (người tiên cho chó ăn chẻ), vốn trời sinh sáng khoái ít câu nệ, Lạc Chi Dương đã tấu với những âm thanh hết sức hoạt kê, Diệp Linh Tô nghe mà phải hé miệng khúc khích cười theo.

Không bao lâu, người đưa cơm lại đến, của Diệp Linh Tô vẫn là phong phú ngon lành như trước, phần của Lạc Chi Dương bên này cứ chẳng thể nuốt trôi. Đợi bọn đưa cơm đi khuất, Diệp Linh Tô lại đem nguyên vẹn thức ăn chuyển sang, ngón "Dạ Vũ Thần Châm" của cô tuyệt diệu vô song, thủ pháp thu phát khéo léo thuần thực, mỗi bát, đĩa đựng thức ăn đều đặt gọn ghẽ trước Lạc Chi Dương, còn chu đáo hơn hầu bàn trong quán cơm.

Ăn xong, Lạc Chi Dương lại tấu khúc 'Nghe Thường vũ y', lưu truyền từ thời thịnh Đường, nghe nói do chính Đường Minh Hoàng phổ nhạc cho Dương Ngọc Hoàn biểu diễn ca múa, ý nhạc mượn nguồn Thiên Trúc với tiết tấu sáng sủa khoáng khoáng dễ nghe, sáo thổi đến những chỗ tinh diệu,

âm thanh du dương tựa rồng bay phượng múa, khiến người nghe lâng lâng quên hết thế sự nhân sinh.

Khúc nhạc vừa dứt, gió to lại đã nổi lên từ Phong Huyệt, Lạc Chi Dương đành phải ngừng thổi, chờ tiếng âm ỉ của gió tắt hẳn, hẳn mới chơi tiếp các bài 'Lục Yêu' (eo lưng thắt dải lụa xanh), 'Bạch Chi' (linh chi màu trắng), đều là vũ khúc, tiết tấu thanh thoát nhẹ nhàng, khiến Diệp Linh Tô nghe xong một chập, cảm giác nhàm chán, cô bèn yêu cầu 'Kiệt Thạch điêu, U Lan', khúc nhạc rất có khí độ của nhà ẩn sĩ ví mình như hoa lan, đầy nét khảng khái tự đắc.

Nghỉ tạm một đêm, hai người nhã hứng không giảm, lại chơi tiếp 'Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ', 'Ngọc Thụ Chi Hoa', 'Quan Sơn Nguyệt', 'Trường Môn Oán', rồi thổi đến 'Hồ Già thập bát phách' (mười tám khúc kèn hồ già). là do nàng đại tài nữ Thái Văn Cơ đời Đông Hán sáng tác, vốn là nhạc soạn cho cỗ cầm, Thái Văn Cơ thân trôi nổi nơi đất Hung nô, nàng đem nỗi nhớ quê hương mà diễn tả tâm tình ai oán vào nhạc, khi Lạc Chi Dương dùng sáo tấu lên, lại khoác cho nó một tình ý đặc biệt, Diệp Linh Tô nghe nhạc, cô mê mẩn đến xuất thần, bèn dựa nhịp phách mà nhỏ giọng xướng theo:

"Nhạn nam chinh hề dục kí biên tâm,

Nhạn bắc quy hề vi đắc Hán âm.

Nhạn phi cao hề mạc nan tâm,

Không đoạn tràng hề tư tình tích.

Toàn mi hướng nguyệt hề phủ nhĩ cầm,

Ngũ phách linh linh hề ý di thâm...."

(Bản dịch thoát ý truy từ mạng:

"Nhạn bay về nam muốn gửi tiếng nói biên cương, nhạn trở về bắc chờ nghe giọng quê hương. Nhạn bay cao xa xôi khó tìm, càng thêm đứt ruột âm thầm nỗi nhớ, ngược mắt nhìn trăng đàn cầm ve vuốt. Phách năm êm êm đầy ắp ý tình.")

Xướng đến chỗ này, Diệp Linh Tô buồn bã không vui, cô nhẹ giọng than thở: "Tại sao từ xưa đến nay, chỉ toàn là nữ tử đẹp, giỏi đều lâm vào tình cảnh đáng thương như vậy? Chẳng lẽ lại thực sự có nỗi niềm 'hồng nhan bạc mệnh' ư?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Tui là người không tin số mệnh, cuộc đời tốt hay xấu đều là tự mình tranh đấu mà xảy đến thôi. Hồi đó, Chu Nguyên Chương chả phải một tên khát cái hay sao? Về sau, y lại còn chẳng lên ngôi thiên tử, làm hoàng đế à?"

Cô trả lời: "Có làm thiên tử, làm hoàng đế cũng chưa chắc đã hay! Cả ngày cô độc, ngoài chính mình ra, há dám tin tưởng vào ai khác?"

Lạc Chi Dương kinh ngạc: "Kỳ lạ, người Đông Đảo chả phải ai cũng muốn đánh thiên hạ, muốn lên làm hoàng đế sao?"

Diệp Linh Tô thở dài: "Mấy lời kêu gọi ấy, chẳng qua là tự lừa dối. tự gạt mình, xem rẻ người khác thôi, đừng nói Đại Minh căn cơ đã vững, không phá vỡ nổi, cho dù có cơ hội phục quốc thực sự, gây chiến tranh, sẽ chết đi không ít người ư? Cứ lấy Diệp gia chúng ta mà nói, hồi trước, dòng họ đông đúc, trai tráng khỏe mạnh, về sau, bị lôi cuốn vào tranh giành thiên hạ, đã chết đi bảy mươi, tám mươi người. Năm đó, trong các gia tộc rời bỏ cung Thiên Cơ ra đi, hai họ Tả , họ Tu đều đã đứt mạch, không còn ai nổi dõi, nhà họ Thích chủ nhân đảo Linh Ngao cũng đã phải tha phương sinh sống. Chúng ta luyện tập võ nghệ nhằm đả thương, giết người, xảy ra chiến tranh, chẳng phải chỉ đám dân đen lâm khổ nạn, chẳng phải họ càng thêm đáng thương sao?"

Lạc Chi Dương nghe xong lời lẽ này, trong lòng hẫng hụt nảy sinh nhiều ý kính trọng: "Diệp cô nương, trước kia tui ăn nói có xúc phạm, mong cô rộng lòng tha thứ."

"Ta không hẹp lượng đâu." Diệp Linh Tô nén thấp giọng, "Những gì vừa nói đó, người biết, ta biết, đừng để người thứ ba biết."

"Tiểu tử nhất định thủ khẩu như bình." Lạc Chi Dương nói xong, lại tấu lên một chi 'Nguyệt Nhân cao', tiếng sao du dương thánh thót, vẽ nên một vòng trăng sáng từ từ dâng lên cao, lạnh như băng, sáng tựa bạc, treo trên đỉnh trời, có dăm tiếng chim kêu đêm, tạo một mảnh thê lương khác thường.

Mấy ngày liền sau đó, hai người một đưa yêu cầu, một thổi sáo, hiểu biết của Diệp Linh Tô khá rộng, trong số những thỉnh cầu của cô, những bài ít quen thuộc chiếm không ít. Cũng may Lạc Thiều Phượng thân làm quan tể tửu cho Đại Minh, ôngg khá am tường nhạc phổ hiện đại cùng cổ xưa, trời sinh Lạc Chi Dương trí nhớ cực tốt, nhạc khúc một lần vào tai là hẫng không quên, nếu có chỗ hẫng nhớ không được đầy đủ, bằng vào nhạc cảm, hẫng bù qua đấp lại thật cũng uyển chuyển tự nhiên, khiến người nghe không phân biệt nổi.

Cái hạn mười ngày trôi qua thật nhanh, đêm nay, Lạc Chi Dương vừa dứt khúc 'Hạnh Hoa Thiên Ảnh', hẫng bỗng dừng lặng im, khiến Diệp Linh Tô phải hỏi: "Lạc Chi Dương, sao rồi, người có tâm sự gì thế?"

Lạc Chi Dương buồn bã đáp: 'Hạnh Hoa Thiên Ảnh' là bài hát ưa thích của nghĩa phụ tui, hồi trước, tui đi diễn rong ở Tần Hoài cùng ông, đều là tui thổi sáo để ông xướng theo, chỉ có điều, tiếng sáo vẫn vậy, mà người xưa đã cời hạc đi xa vắng nơi nao!"

Tưởng nhớ đến nét mặt, hình dáng nghĩa phụ khi còn sống, hẫng đau xé ruột gan, nước mắt tuôn chảy xuống.

Diệp Linh Tô không khỏi hỏi: "Là nghĩa phụ người đã dạy người thối sáo?"

"Ừ!"

"Thế cha mẹ ruột của người đâu?" giọng Diệp Linh Tô chất chứa một nét lo âu.

"Nghĩa phụ bảo, là ông đã nhặt ta ven sông Tần Hoài, cha mẹ là ai, tui cũng không biết." Lạc Chi Dương mất hứng, "Có lẽ bà mẹ tui là kĩ nữ, bị người ta bội tình bạc nghĩa, cho nên sanh con rồi, gặp quá nhiều khó khăn, bà đành bỏ rơi tui ven bờ sông... chả biết ở nơi nào nữa!"

Diệp Linh Tô có hơi bực, "Người đồ quý ba xạo, cứ bày đặt nói này nói nọ suốt"

Lạc Chi Dương ha hả cười to, Diệp Linh Tô càng thêm tức giận: "Cười cái gì? Chuyện lớn như vậy mà người cũng cười được sao?"

"Ừà .. Ừà...." Lạc Chi Dương miệng đáp, trong lòng lại nghĩ thầm: Tiểu cô nương khờ dại đáng yêu, thậm sự như thế, nàng không tin, càng hay.

Diệp Linh Tô trầm mặc một chút, rồi cô nói: "Lạc Chi Dương, người đem 'Hạnh Hoa Thiên Ảnh' thối lại lần nữa, người tấu, ta xướng, lệnh tôn dưới đó linh thiêng, có lẽ nghe được khúc hát này."

Lạc Chi Dương cảm động, ngàn vạn lời nói đến cửa miệng, chỉ là một từ "Được!"

Lòng sâu lắng, hân tấu khúc nhạc, Diệp Linh Tô lần theo tiếng sáo, cất giọng ca:

"Lục ti đề phát uyên ương phổ,

Tướng Đào Diệp đương thì hoán độ,

Hữu tương sầu nhân dữ xuân phong.

Đãi khứ, ý lan nạo, canh thiếu trú.

Kim lãng lộ, oanh ca yến vũ.

Toán triều thủy tri nhân tối khổ,

Mãn đình phương thảo bất thành quy.

Nhật mộ, canh di chu,

Hướng thậm xử?"

(Dịch nôm:

"Tơ liễu mềm phơ phát bến Uyên Ương

Cứ ngỡ Đào Diệp thưở nao ngồi dò sang sông

Lại là đôi mắt u buồn hứng gió xuân

Ngồi chờ, tựa cánh hoa lan, thuyền ít ghé vào bến sông

Đường xá Kim Lăng, oanh ca yến múa

Con nước trên sông liệu có biết lòng người đang vô cùng sầu muộn?

Cỏ thơm ngát đầy khắp bãi sông, chẳng trở về được

Trời về chiều, chèo thuyền đi, nào biết là sẽ về tận đâu?")

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 6 : Tri Âm Khả Thường 3

Dịch: livan

Giọng xướng cô gái êm dịu, không ủy mị, nó thanh thoát, không chút tục lụy, mềm mại tựa mưa phùn đầu xuân, mơn mơn như nhàn liễu, cô dứt khúc ca rồi mà dư âm hãy còn vương vấn. Cả hai cùng mang tâm sự nặng trĩu trong lòng, lâu thật lâu về sau, Diệp Linh Tô mới nói: "Đã sang canh ba rồi ư?"

Qua chấn song cửa, Lạc Chi Dương trông lên, nửa vành trăng trên nền mây bàng bạc, gió đêm vờn nhẹ nhẹ, hắn nói băng quơ: "Ừ ..."

"Thời gian trôi qua thật nhanh.", Diệp Linh Tô thở dài, "Hết ngày mai, là thôi không còn được nghe tiếng sáo của người nữa!"

"Tui đâu đã chết đâu!", Lạc Chi Dương cười thầm, "Nếu cô còn thích nghe, tui sẵn sàng thổi mỗi ngày hầu cô."

"Cũng chẳng phải vậy!", Diệp Linh Tô u uẩn nói, "Khổng Tử nghe được nhạc thiều, ba tháng sau ngài không nếm qua mùi vị của thịt, mấy ngày qua, ta được nghe một trăm lẻ chín khúc nhạc, giờ có phải nhịn nghe mười năm nữa, coi như cũng chẳng thiếu thốn bao nhiêu!"

Lạc Chi Dương không hiểu ý tứ, hắn buột miệng hỏi: "Diệp cô nương, trước đây, cô chưa từng nghe qua âm nhạc à?"

Bên phòng giam kia, tĩnh lặng kéo dài một lúc lâu, rồi cô gái nhỏ giọng nói: "Người... trong hai ngày qua, có nhiều bài người thối, là ta mới được nghe lần đầu!"

"Tại sao thế?" Lạc Chi Dương rất ngạc nhiên.

"Vì đặt nặng chuyện phục quốc, đệ tử trên đảo ngoài việc tập luyện võ công, chỉ lo nghiên cứu binh pháp, những gì là toán học này, âm nhạc này, y thuật này, cùng một lô những môn khác, tất cả những thứ ấy đều không được phép đề cập tới, bảo là tạp nhạp, không có ích lợi trong việc tu hành. Nhưng như vậy, ít nhất, đã làm mất đi khá nhiều lạc thú." Diệp Linh Tô nói đến đây, ngữ điệu có nét chán chường, thất chí.

Lạc Chi Dương cũng lấy làm buồn cho cô, hãnh nói: "Diệp cô nương, tấu nhạc cũng không có gì khó đâu, sau này, hết hạn giam rồi, tui sẽ dạy cô"

Diệp Linh Tô có vẻ phân vân, một lát sau, cô nói: "Thôi, nếu có ai hay biết người dạy ta chơi nhạc, hai ta lại bị phạt tù nữa!"

Lạc Chi Dương cho rằng cô còn nhiều dè dặt, hãnh muốn cười thật to lên một tràng dài, nhưng lại chỉ lớn tiếng nói: "Sợ cái gì? Cùng lắm thì bị nhốt tại chỗ này, vậy tốt vô cùng, tui thừa sức thối cho cô nghe mười ngàn khúc sáo!"

Diệp Linh Tô cười: "Như vậy thì đâu còn gì là chịu phạt nữa!."

Cô trầm ngâm một chút, bỗng hỏi: "Lạc Chi Dương, mấy ngày qua, người thối không ít khúc nhạc, tại sao không thấy người thối cái bài người từng chơi hồi ở trên biển?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Cô chọn bài nào, tui thối bài nấy, cô không có chọn nó, dĩ nhiên tui không thối."

Diệp Linh Tô nói: "Đó là khúc nhạc mà ta yêu thích, tên nó là gì?"

Lạc Chi Dương đáp: "Chu Thiên Linh Phi khúc."

"Linh Phi?" Diệp Linh Tô khẽ vỗ tay, "Quả nhiên khúc nhạc giống hệt cái tên hay ho, làm cho người ta nghe mà thấy tinh thần chơi vơi, tâm hồn bay bổng, những cổ khúc ta nghe mấy hôm rày không có cái nào được như nó"

Lạc Chi Dương cũng cùng một cảm ý, vị Linh đạo nhân nọ, chẳng những là một tông sư võ học trong đời, mà còn là một đại hành gia về nhạc. 'Chu Thiên Linh Phi khúc' đem nhạc lí phả vào nội công, dùng khúc nhạc chuyển vận khí huyết, tạo một cảm ý kỳ diệu khiến người ta hồn xiêu phách lạc.

Hắn lại nghe Diệp Linh Tô vui vẻ bảo: "Khúc cuối cùng, ta chọn 'Chu Thiên Linh Phi' nhé"

Lạc Chi Dương nâng cao tinh thần, hân tấu vang khúc nhạc, bên trong động, hai người đặt hết tâm tình vào tiếng sáo, thấy cùng hoà hợp với nhạc, âm thanh như một làn gió mát, bay tản mát về phương xa thăm thẳm bên ngoài.

Quá một lúc lâu sau, thối dứt khúc nhạc, phòng bên Diệp Linh Tô không một chút động tĩnh, Lạc Chi Dương cũng ngả mình nằm xuống, bên tai hãy còn vang vọng dư âm, trong lòng khó dần xuống cho yên, thật lâu, hắn mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, Chi Dương còn đang trong mộng, tai chợt nghe tiếng sắt thép khua rầm rĩ, hắn giụi mắt, thấy trời đã sáng bát, Hoa Miên đang chỉ huy hai đệ tử mở cửa phòng giam, đưa Diệp Linh Tô ra ngoài. Cô gái y phục tinh khiết, vẫn mang vương lụa che mặt như cũ, Lạc Chi Dương vốn định nhòm trộm gương mặt cô, cũng thấy có chút thất vọng.

Lúc ấy, một đệ tử khác đã thả Lạc Chi Dương ra, Diệp Linh Tô ngoảnh nhìn lại, ánh mắt hai người gặp nhau, trong lòng họ cùng thấy nao nao.

Suốt mười ngày qua, hai người chỉ nghe tiếng nói của nhau, không thấy hình dạng người kia, chỉ nhờ duyên tri âm thay thế lời nói, mà giao tình lại vô cùng thoải mái, từ chỗ không chút ý định mà đã kết tình kết nghĩa, xem người kia là tri kỷ.

Diệp Linh Tô xoay chuyển ánh mắt, cô đột nhiên hỏi: "Hoa di, mấy người làm tạp dịch là phân phối về nơi nào?"

"Về Yêu Nguyệt phong (đỉnh Thỉnh Trăng)." Nói đến đây, Hoa Miên hơi kinh ngạc, cười, hỏi lại, "Tô nhi, có khi nào con để ý đến tạp dịch đâu, sao bữa nay lại muốn hỏi tới?"

"Thuận miệng thôi."

Diệp Linh Tô trả lời, cô lờm qua Lạc Chi Dương, rồi đột nhiên cô chuyển thân, rảo bước ra đi.

Trông theo cô gái đến khi hình ảnh cô mất hẳn, Hoa Miên bảo: "Mạc Li, cậu đưa Lạc Chi Dương đến chỗ Đồng quản sự nhé."

Một gã thiếu niên áo vàng tiến đến, y ngoắc Lạc Chi Dương, gọi to: "Đi theo tôi."

Hai người đi một lúc, đến chỗ cuối đảo, có một ngọn đồi nhỏ cây xanh ngút ngàn, dưới chân đồi thấy dựng một căn nhà ngói xanh tường trắng, đứng dựa lưng vào một khoảnh rừng trúc vắng lặng, về hướng đông, có một vườn cây ăn trái nằm kế cận một miếng ruộng, sóng lúa dạt dào dưới làn gió biển.

Đến trước căn nhà ngói, Mạc Li gọi: "Đồng quản sự, Đồng quản sự... Một" Trong nhà không có tiếng trả lời, bỗng từ vạt rừng, có người hỏi: "Ai đây?" Một gã trung niên đi ra, mặt tròn, tai to, dáng hơi phì, dưới hàm là chùm râu dài, y ôm trong tay một hồ lô màu đỏ khá to, mặt đỏ hồng hồng, y

còn chưa vào gần, đã thấy toát ra một vùng tử khí sắc súa, mùi rất khó ngửi.

"Là Hoa tôn chủ sai tiểu đồ đến đây", Mạc Li trở ngược ngón tay ra sau, "Đây là phu tạp dịch mới được phân phối, tên Lạc Chi Dương."

Đồng quản sự cúi đầu ngẫm nghĩ, y cười cười: "Không tệ lắm đâu, Hoa Miên coi trọng ta quá." Y vung vẩy tay áo, nói, "Mi trở về thông báo cùng Hoa Miên, ta chịu thu nhận người mới."

Mạc Li hành lễ, xoay người bỏ đi, khi ngang Lạc Chi Dương, hắt liếc liếc con mắt, lộ vẻ bồn chột.

"Ta tên Đồng Diệu." Đồng quản sự nhắc hồ lô lên, chưa uống, miệng y đã khà một hơi, mùi men xộc vào khiến Lạc Chi Dương phải lùi nhanh ra sau hai bước.

"Mi chính là Lạc Chi Dương?" Đồng Diệu hấp háy con mắt say xỉn, quan sát gã thiếu niên, "Trên điện Long Ngâm, ta có thấy mi, đồ tiểu tử nhà mi nói càn không biết ngượng miệng, là mi khoe khoang từng đánh bại Diệp Linh Tô cùng Dương Cảnh, cái đó đúng không?"

Lạc Chi Dương cười: "Bọn chúng nó thua dưới tay tui, tất cả đều vì gặp vận xui xẻo."

"Thật không?" Đồng Diệu miệng nói, chân nhanh như chớp đá vung ra, ngọn cước quện vào chân Lạc Chi Dương. Ông ta điệu bộ say khướt, nhưng ngọn cước xuất ra đã nhanh lại tinh diệu, Lạc Chi Dương cảm giác một luồng lực đạo mãnh liệt xông từ dưới lên, đem thân mình hất bắn phịch ra ngoài xa hơn một trượng.

"Vận khí mi giờ xem thấy cũng chẳng ra làm sao hết!" Đồng Diệu ngó kỹ lại, y nhếch mép, cười lạnh, "Kỳ quá, tiểu tử mi đến ngay cả trung bình tấn cũng không vững, làm cách nào đánh thắng đồ đệ đặc ý của đảo vương

và của Minh Đẩu? Đảo vương khoan nói đến, cái thằng Minh Đẩu kia, dạy đồ học trò chả ra gì sất, chỉ được cái có tiếng hão."

Lạc Chi Dương nhin đầu, hăn đứng dậy, tiến lại gần, nói: "Minh Đẩu chỉ giỏi vuốt mộng ngựa, chớ nói về chân tài thực học, tui thấy thằng chả chẳng ra sao cả"

Đồng Diệu chuyển giận làm vui: "Tiểu tử mi mới quen biết hăn dăm ba ngày, làm sao mi biết hăn không có thực tài, thực học?"

"Tui đã thấy hăn đánh nhau với một lão thái giám, xáp vô hai ba mách, là đã bị đánh cho thua như nước chảy hoa rơi. Nếu gặp phải tay Đồng quân sự, làm sao lão thái giám nọ có thể càn rỡ như vậy." Lạc Chi Dương trở tài mồm mép, Đồng Diệu nghe lọt tai, lập tức hơi rượu xộc lên đầu, y lâng lâng một cảm giác vô cùng thoải mái, bèn đưa ra một khuôn mặt tươi cười, nói: "Phải mi nói đến cái lão thái giám tên ‘Âm Ma Lãnh Huyền’ không? Ta có muốn thắng lão ấy cũng không dễ dàng, nhưng cũng chẳng dễ thua te tua khó coi như vậy. Nói cho cùng, ta thấy chả cũng hổng có gì hay, toàn dựa vào ngón xuy ngựa, phách mã (huênh hoang khoác lác) mà tiến thân, bản thân thằng chả không có tài cán gì là thực."

"Nói đúng đó." Lạc Chi Dương vỗ tay tán thưởng, "Đồng quân sự vừa rồi đá văng tui một cước, bản lĩnh cao cường, có thể hơn cả bốn, năm tôn nhiều, nhiều lắm."

Chuyện khiến Đồng Diệu y cả đời hậm hực, chính là chưa được sắp vào hàng thủ lĩnh bốn tôn, lời nói Lạc Chi Dương gài đúng ngay vào chỗ ngứa trong lòng, y không khỏi mỉm cười: "Tiểu tử nhà mi cũng có con mắt sành sỏi đấy, vừa rồi ta đá văng mi đi, chính là ngón cước tổ truyền ‘Bàn Phong Tảo Vân Thối’ (ngọn cước gom gió quét mây), của dòng họ Đồng nhà ta, đó là ta mới chỉ dùng có hai thành công lực, nếu đưa toàn lực, mi không chỉ té đơn giản một cái như vậy thôi đâu."

Lạc Chi Dương cười nói: "Dùng toàn lực, coi như hai cẳng chân này là phế bỏ."

"Người biết vậy là được!" Đồng Điều gật gù lia lịa, "Tiểu Lạc, mi đến làm việc dưới tay ta, sẽ không ai coi mi như người ngoài đâu, chỉ cần mi cố gắng, cần cù, ta là sẽ không bạc đãi mi."

Lạc Chi Dương liên tục vâng dạ, hẳn biết thân kẹt nơi cô đảo, không có đường trốn, nếu không nhẫn nhục hạ mình xuống, chỉ sợ chẳng giữ được mạng sống, nhưng hẳn thấy Đồng Điều thích nghe lời phỉnh, bèn lập tức dựa ý của ông ta mà theo, đưa ông ta lên chín tầng mây, Đồng Điều có hảo cảm, cũng sẽ không khó để gì hẳn trong đám ba cái chuyện nhỏ vặt vãnh.

Ngọn đồi sau nhà tên là "Yêu Nguyệt phong", đứng ngăn trở gió máy từ biển vào. Dưới chân đồi cất nhiều nhà tranh sơ sài, nhân sự làm tạp dịch khoảng mười người, phần lớn đều già lão. Lạc Chi Dương trẻ tuổi, đẹp trai, tốt tính tốt nết, nhanh nhẩu, đã nhập bọn khá nhanh, vui vẻ cười đùa cùng tất cả khi cùng làm việc, khi rảnh rang, hẳn thoải mái, mọi người nghe nhạc mà quên khổ cực. Sau đám ba ngày, hẳn nghiệm nhiên thành thủ lĩnh cả bọn, hẳn đi đâu, mọi người theo tới đấy, đôi khi yêu cầu hẳn tấu nhạc, cùng nhau nói cười hỉ hả.

Ở chỗ đông người, Lạc Chi Dương còn có chút hứng thú, khi nhàn hạ, riêng lẻ một thân một mình, cảm giác cô độc dần dà chiếm lĩnh tâm hồn hẳn. Khi hẳn lên đỉnh Yêu Nguyệt, tứ phía mênh mông biển cả, chỉ thấy mờ mịt những khói sóng, không thấy bờ bên kia, hẳn tự nghĩ, tuổi còn quá ít, phải sống đám ba năm trên đảo cùng một đám lão nông thì cũng còn cho qua, nhưng nếu chôn chân suốt đời ở đây như vậy, thì làm sao chịu cho thấu?

Hẳn thương cảm một hồi xong, bèn nghĩ kỹ, muốn rời khỏi đảo này, ngoài cách tự luyện võ công cho giỏi, không còn đường nào khác. Đông

Đạo do Thích Ấn Thần gây dựng nên, nếu thật sự Linh đạo nhân đã đánh thắng Thích Ấn Thần, như vậy, một khi luyện xong võ học của đạo nhân, trong tương lai, gặp dịp tốt, hẳn sẽ có thể chế ngự bọn cao thủ Đông Đảo, chiếm lấy một chiếc thuyền mà trốn về lục địa.

Lạc Chi Dương nghĩ thế, hẳn nâng sáo, ngay tại đỉnh đồi, tấu khúc 'Chu Thiên Linh Phi'. Trên đỉnh đồi, gió thổi mạnh, tiếng sáo vừa xuất ra chừng dăm thước, đã bị tiếng gió trấn áp mất, Lạc Chi Dương nổi lòng hiếu thắng, hẳn cố tâm thổi ngay vào đầu gió, thoát đầu, tiếng sáo bị tản mạn, gặp con gió dữ, là bị triệt tiêu. Thổi được vài ngày, hẳn cảm giác có một cỗ chân khí lưu chuyển qua lại trong cơ thể, mới đầu, nó nhỏ bé tựa con giun đất, vài bữa sau, đã lớn dần như măng xà, ào ạt chảy trong cơ thể, gặp những chỗ giao điểm mạch lạc lớn, đã tự phân chia thành luồng nhỏ, di chuyển lanh lẹ trong kinh mạch, tạo sáng khoái, các lỗ chân lông nở rộng, xương cốt trong người rung động, chỉ những muốn buông cây sáo xuống mà thét lên một tràng dài nổi niềm vui sướng.

Nhạc khúc 'Chu Thiên Linh Phi' là một kỳ công hiếm có từ xưa đến giờ. Tự mình tu luyện khí công, dù là Thích, Đạo, Nho hay Võ học, phần lớn đều bắt đầu từ mười hai kinh mạch, từng mạch mà luyện, sau một thời gian, đã thông được hai mạch Nhâm, Đốc, hình thành một Tiểu Chu Thiên. Rồi sau, lại luyện tám mạch kì kinh, khi quán thông xong tám mạch ấy, chân khí sẽ hợp cùng Tiểu Chu Thiên để tiến đến đẳng cấp Đại Chu Thiên. Đạt cảnh giới này, chân khí tuôn chảy toàn thân, tạo sức mạnh phá núi lấp biển, làm được nhiều việc to tát đến mức người thường không thể nghĩ, tưởng ra được.

Cứ tu luyện từng bước như vậy, dù thông thả bình tĩnh trước mọi cửa quan, cũng sẽ gặp phải rất nhiều khó khăn không sao tưởng tượng ra nổi. Nhà luyện khí, tập tành hướng dẫn chân khí lưu thông, để biến cơ thể đến chỗ 'nhất mạch nhất huyết', cái yêu cầu cơ bản chính là dùng ý niệm chuyên tâm dẫn dắt khí đi qua từng huyết. Chính là một khi chuyên chú quá mức,

sẽ không tránh khỏi may rủi khi được khi mất, nếu không đã thông được một mạch nào đó, dễ bị mất tinh thần, dễ nảy sinh hiếu thắng, đưa đến suy nghĩ lung tung, đầu óc vương vất nhiều tạp niệm. Mà tạp niệm là kẻ địch lớn của người luyện khí, nhiều tạp niệm quá, nhẹ thì bị thoái bộ, nặng ắt là tẩu hỏa nhập ma.

Từ xưa đến giờ, luyện thành công Tiểu chu thiên chẳng phải dễ, quán thông đại chu thiên lại càng khó hơn gấp bội, chỉ những ai tâm chí kiên cường, luyện đến có thể vào trạng thái 'hồn nhiên vong ngã' (tự tâm thần quên hẳn bản thân mình) mới có thể đạt đến được.

Tu luyện cần phải chuyên chú, mà khi chuyên chú quá mức, lại dễ nảy sinh tạp niệm, đây là hai vấn nạn tự chúng mâu thuẫn nhau, do đó, xưa nay, chúng quấy rầy các bậc luyện khí không ít, Linh đạo nhân xuất thân huyền môn, bản tâm am hiểu cái lẽ "Vô vi", đã đem các phương pháp tu luyện tiểu, đại chu thiên lồng vào trong âm thanh của nhạc khúc. Tấu nhạc xuất phát từ thâm tâm, chân khí sẽ theo nhạc mà di chuyển dần đến toàn thân, người tấu một khi chuyên tâm vào nhạc khúc, sẽ không nghĩ nhớ gì đến trạng thái lưu chuyển của chân khí, nó đang ở đâu, nó sẽ chuyển về đâu, chẳng mấy chốc, đạt đến chỗ vong thân,, không còn tạp niệm, sẽ nhẹ nhàng tiến qua các cửa ải khó vượt.

Lạc Chi Dương vốn không biết mảy may gì về nội công, nhưng hẳn chơi nhạc thuần thực, chính là một tư chất tốt vô cùng cho việc luyện công theo phương pháp này. Nếu hẳn từng tu luyện nội công rồi, thế nào cũng để ý đến mặt tốt mặt xấu, dễ sinh tạp niệm, nhưng một chữ về khí công hẳn cũng chẳng rành, khi chơi nhạc, hẳn chỉ chăm chú theo dõi tiết tấu của nốt nhạc, chân khí muốn đi đâu thì đi. Cứ vậy mà làm, hẳn vô tình đã đi đúng theo con đường tuyệt diệu của đạo gia, "vô vi nhi vô sở bất vi" (Chẳng làm gì hết mà hóa ra lại làm tất cả!), rất nhanh, hẳn phá tan mọi chướng ngại, tự đạt đến cảnh giới của hai chu thiên.

Một khi luyện thành chu thiên, đột nhiên nảy sinh nhiều hiệu ứng kỳ diệu. Mới đầu Lạc Chi Dương chân khí yếu kém, những cảm giác không thấy được rõ ràng, nhưng theo năm tháng tập luyện, tu vi ngày một cao, chân khí trở nên hồn hậu, tự chúng lưu chuyển đến khắp xương tủy, mở rộng nhiều kinh mạch, hít thở khí thiên trời đất, hần tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới mẻ. Cái biến chuyển đầu tiên là tiếng sáo, hồi đầu cứ gặp gió là tan, không đưa đi xa được, dần dần, tiếng sáo tụ lại thành một luồng, nó đâm xuyên qua gió biển, di chuyển đến chỗ cách xa đây hơn một dặm, kể đó, sức lực trong người hawn cũng tăng tiến mạnh, ban ngày, Lạc Chi Dương làm ruộng, trồng cây, hầu như không biết mệt mỏi là gì, ban đêm trèo lên đỉnh đồi, chỉ một bước đã vọt lên quá dăm trượng, tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn cả khi, vượn. Nếu Đồng Điều có tâm tư tinh tế, y ắt dễ dàng phát hiện những thay đổi đó của Lạc Chi Dương, Nhưng y suốt ngày rượu chè, mỗi ngày y chỉ tỉnh rượu chừng nửa canh giờ, mà y thấy Lạc Chi Dương làm việc vừa giỏi giảo vừa mau lẹ, chuiện trò khôn khéo, hiểu biết nhiều, hơn hẳn đám nông phu ngu dốt, tên tửu quỷ này trong một lúc cao hứng, đã giao hần làm đầu sỏ mọi công chuyện, cai quản toàn bộ công việc, còn y thì giam mình suốt ngày trong phòng, say sưa tuốt luốt, không màng gì đến thế sự.

Chính vì vậy mà Lạc Chi Dương càng được thêm nhiều nhân hạ, phần luyện khí ngoài trời xong, hần bắt đầu tập luyện Linh Vũ. Những kỹ thuật đánh giết người, sau khi ông ngộ đạo, Linh đạo nhân không còn thấy thích thú gì nữa, nhưng bản thân chất chứa võ học đến mức xuất thần nhập hóa, nếu hoàn toàn vứt bỏ những kỹ thuật đó đi, ông không khỏi có chút tiếc rẻ, suy nghĩ sâu về hai nan đề đó, ông tìm ra phương pháp dung hòa, đem một thân võ học đưa vào 'Linh Vũ', có điều ông không nói ra, chỉ do người tu tập tự ngộ lấy, tập nhảy múa sẽ dần dần suy ra võ công, từ yêu thích âm nhạc đưa đến chỗ ưa thích nghề nhảy múa.

Về võ công, Lạc Chi Dương dốt đặc cán mai, ngay từ đầu, hần muốn qua nhảy múa mà tập võ, thậm chí hần còn có một ý niệm rất hoang đường

mà buồn cười, là võ công cùng nhảy múa không có gì khác biệt. Hắn nhảy múa theo tiết tấu âm nhạc, không hề nghĩ rằng bên trong những động tác nhảy múa đó lại hàm chứa nhiều bí quyết tuyệt vời, hắn chỉ thấy, khi làm động tác nhảy, trong cơ thể cũng nảy sinh ra nhiều luồng hơi ấm tựa như khi tấu nhạc, chúng cũng di chuyển toàn thân, khi chuyển ra đến đầu ngón tay, lúc tụ xuống dưới hai bắp vế, giúp hắn cử động nhanh nhẹn, giúp tinh lực hắn gia tăng nhiều

Thấm thoát đã trôi qua được vài tháng, vào một ngày công việc đồng áng xong sớm, đám nông phu đã kéo nhau về nghỉ ngơi, một mình Lạc Chi Dương ngồi dưới tàng cây, thối sáo một chập, hắn đột nhiên nhớ tới Giang Tiểu Lưu. Kể từ khi chia tay nhau tại điện Long Ngâm, gã này biệt tăm, không chút âm hao.

Lời tục có nói "Mèo mà đặc ý thì sường tựa cạp, cái mã con chim phượng bị vật trụi lông còn kém xa hình dạng con gà", chả lẽ Giang Tiểu Lưu khi trở thành đệ tử Đông Đảo, gã đã tự coi mình được nâng lên đẳng cấp cao hơn, không thèm nhòm nhõi gì đến bạn bè cũ nữa chẳng? Nhưng nghĩ cho chín, nhiều năm qua, hắn chơi cùng Giang Tiểu Lưu, tiểu tử này cái gì cũng thiếu kém, duy mỗi nghĩa khí là không kém, tại ven sông, hai đứa những dịp đánh lộn ẩu tả cùng đám trẻ khác, bất kể đối phương là ai, chưa khi nao gã vào cuộc rồi mà lại bỏ chạy lấy thân trước, gã hiện giờ không đến thăm hắn, nhất định phải có ẩn tình nào khác.

Với ý nghĩ này, Lạc Chi Dương tìm hỏi nơi một nông phu, biết đệ tử "Kình Tức lưu" đều ở tụ tập tại "Phi Kình các". Nông phu đó còn nói: "Phu phen tạp dịch không có thể bài, cấm đi lại lung tung trên đảo, người phạm tội, nhẹ thì xử phạt hai mươi hèo, nặng thì chặt chân!"

Lạc Chi Dương cười cười, hỏi: "Lão ca ca, có cách nào đi 'Phi Kình các' không?"

"Thật sự thì có một cách", lão nông chậm rãi giải thích, "Mỗi buổi sáng, Tiêu lão tam đều phải đi khắp chốn đổi thùng, lấy phân và nước tiểu về bón cây, hẳn có một cái thẻ bài, cho phép hẳn tự do ra vào nhà xí của các chi lưu."

Lạc Chi Dương tìm đến Tiêu lão tam, tạo vẻ mặt nghiêm trang, mượn thẻ bài, nói là muốn thay lão ta đi đổi thùng một bữa, đồng thời có dịp ngắm xem phong cảnh trên đảo. Tiêu lão tam ngần ngừ một chút, nói: "Lạc lão đệ, người đi đổi thùng thay ta, vốn là chuyện tốt, nhưng có một điều này cần nói cho rõ đã, bọn ta là phu phen tạp dịch, học võ tuyệt đối nghiêm cấm. Nếu người muốn đi, hãy ghi nhớ lời ta nói đây, thấy người các chi phái tập võ, phải lập tức tránh xa, bằng không, bị họ đánh cho gãy tay gãy chân, khoét mất đi hai mắt, đừng trách lão ca ca ta không nhắc nhở người."

Lạc Chi Dương thấy không đúng lý: "Cái chó má võ công gì, mới chỉ xem qua bằng hai mắt mà đã có thể học được?"

Tiêu lão tam biến sắc, lão nhìn nhìn bốn phía, đè thấp giọng: "Lạc lão đệ, người cùng ta thân là tạp dịch, hết thảy mọi chuyện đều phải răng rắc tuân theo luật lệ. Người nếu không ưng, ta không dám cho người mượn thẻ bài đâu."

Lạc Chi Dương vội cười mơn: "Tiêu lão ca, ta vâng lời ông, ngay cả khi bọn hăn phóng một cái rắm, ta cũng lặn đi cho thật xa, thật xa."

Tiêu lão tam ha hả cười, lấy thẻ bài ra giao cho Lạc Chi Dương.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Chi Dương chọn hai cái thùng gỗ, đầu đội một cái nón rộng vành, đeo theo một cái gáo nhỏ, thả bước dài, nhắm hướng tây mà đi. Trên đường, bọn đệ tử Đông Đảo trông thấy hăn đều hè nhau bịt mũi, tránh thật xa. Lạc Chi Dương khoái chí trong lòng, hăn cố ý chen chân đi lẫn vô trong đám, khiến bọn chúng ngoác mồm ra mà chửi rủa.

Lạc Chi Dương chỉ cười vang, hắt rập rình gánh đôi thùng phân, đứng đỉnh vừa đi vừa ngắm cảnh, bỗng thấy hiện ra một loạt lầu các xây dựng dựa lưng vào sườn núi, đầu mặt ra biển bên dưới, một con đường nhỏ vòng vèo uốn lượn, nối liền các tòa lầu với nhau.

Lạc Chi Dương theo các bậc đá đi lên, tới trước Phi Kinh các, hai đệ tử canh cửa xét qua thẻ bài, chúng không lên tiếng, phát tay ra hiệu cho phép hắt vào.

Lạc Chi Dương tìm được nhà xí, vừa giả dạng gom phân vô thùng, hắt vừa đưa mắt dõi nhìn địa hình chung quanh, thấy quá nhiều phòng ốc, nhà cửa, muốn tìm Giang Tiểu Lưu thật không dễ. Nghĩ vậy, hắt chợt động tâm, lấy sáo ngọc ra thổi lên một đoạn của bài 'Hóa Lang nhân', vốn là bài hát rao của bọn hàng rong, sau được đem phổ nhạc, khúc điệu nghe thật hoạt kê, thật tức cười. Ngày trước, mỗi lần Lạc Chi Dương đi tìm Giang Tiểu Lưu, hắt đều đứng ngoài hàng rào mà thổi khúc nhạc này, chẳng mấy chốc, Giang Tiểu Lưu sẽ tự mình đi ra cửa, đến gặp hắt.

Thổi được một lúc, vẫn chưa có động tĩnh gì, hắt đang muốn tấu thêm lần nữa, bỗng thấy nơi góc tường, một người mặt mày bầm dập đang từ đấy đi ra.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 7 : Ngộ Nạn Trình Tường 1

Dịch: livan

(Ngộ nạn trình tường = gặp rủi hoá lành)

Người vừa đến chính là Giang Tiểu Lưu, y thấy Lạc Chi Dương sắp hạ huyệt hét to, bèn vội vàng ra dấu bảo hân giữ im lặng, rồi nhỏ giọng hỏi: "Mày sao lại đến đây?"

"Tao đến thăm mày", Lạc Chi Dương thấy bộ tịch của y, hân vừa ngạc nhiên, vừa tức giận, "Mặt mũi mày sao lại ra thế này?"

"Đừng hỏi nữa, đau khổ toàn là do luyện võ mà ra cả", Giang Tiểu Lưu muốn giấu Lạc Chi Dương, y cúi đầu, ho húng hắng hai tiếng, khạc ra một búng máu tươi.

"Mày đang bị thương hả?" Lạc Chi Dương đưa tay nâng đỡ y, nghiêng rặng hỏi, "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

"Không có gì." Giang Tiểu Lưu cúi đầu ỉu rĩ, "Trong lúc luyện võ, tao không cẩn thận, đã bị người ta đánh trúng một chưởng."

"Ai đánh mày?" Lạc Chi Dương nghiêm sắc mặt, hỏi tới, "Dương Cảnh hay Hòa Kiều?"

Giang Tiểu Lưu cúi đầu không nói, Lạc Chi Dương hiểu ngay, bèn đệ tử Kinh Túc lưu kết oán cùng hân, đã trút giận xuống Giang Tiểu Lưu. Hân

còn đoán rằng, coi kiểu cách này, rờng rã bấy lâu nay, Giang Tiểu Lưu tất nhiên đã bị đau khổ không ít, chẳng trách y đã không sao đi thăm hãn được.

Lạc Chi Dương cảm giác lửa giận đang hùng hực đốt cháy tim gan, hãn nghiêng rằng, nói:"Để tao đi kiểm gặp Minh Đẩu."

"Mày điên rồi sao?", Giang Tiểu Lưu tay nín hãn lại thật chặt, chân giậm lia lịa, "Tụi nó đang lo không có cơ hội thanh toán mày, sao mày lại còn tính dặt đê vào hang hùm? Mấy cái thụ thương nhỏ của tao này không là gì cả, tụi nó nhiều lắm là làm tao đau đớn chút đỉnh, chưa dám lấy đi cái mạng bé tí này của tao đâu."

Lạc Chi Dương lẳng lẳng dòm gã một hồi, rồi hãn lắc đầu, nói:"Giang Tiểu Lưu, nhịn nhục như vậy không phải là tính cách của mày."

"Còn có cách nào khác?", Giang Tiểu Lưu cay đắng nói, "Lên đến đảo này, chưa luyện thành cao thủ nhất lưu, căn bản đừng tính đến chuyện muốn thoát ra ngoài". Nói đến đây, y nhìn nhìn ra tứ phía, "Lạc Chi Dương, chỗ này mày không thể ở lâu được, nếu để Dương Cảnh thấy, mày không chết cũng bị trầy vi tróc vẩy!"

Lạc Chi Dương nhổ một bãi nước bọt, nói:"Nếu nó hận tao, sao không đến Yêu Nguyệt phong tìm tao mà báo oán"

"Nó tất nhiên muốn đi lắm!", Giang Tiểu Lưu hít vô một hơi, "Nhưng Minh Đẩu nói, không nên chọc giận Đồng quân sự của Yêu Nguyệt phong, khiến nó không dám liều lĩnh đi tìm mày ở đây."

"Không sao!" Chợt nghe có tiếng cười nói, "Tao không thể đến đó kiểm nó, nó đến đây tìm tao thì cũng chẳng có gì khác biệt hết..."

Nhạc, Giang hai đứa đồng lúc biến sắc, ngoái trông lại, đã thấy Dương Cảnh từ trong xó tường chuyển thân đi ra, hai tay xoa xoa vào eo lưng, ánh mắt lạnh giá.

Đồng lúc, lại nghe có tiếng cười rộ, Lạc Chi Dương quay ra nhìn, kịp thấy Hòa Kiều mặt tươi cười, đang đứng khoác tay hai tên đồng môn, chặn mất đường rút lui của hai đứa.

Dương Cảnh trợn trừng cặp mắt ngó Lạc Chi Dương, đồng tử gần muốn tóe lửa: "Lạc con chó nhỏ, bị mày một châm nọ làm tao đã phải nằm liệt giường hơn nửa tháng. Hừ, mày đã đến đây, tội mình nên thừa dịp mà tính sổ cho dứt đoạn."

"Mi muốn dứt đoạn cách nào?" Lạc Chi Dương đang nói, Giang Tiểu Lưu đột nhiên đẩy hẳn ra, y lớn tiếng nói: "Dương sư huynh, Lạc Chi Dương cũng tự biết sai lầm rồi, tiểu đệ thay hẳn quỳ xuống xin huynh tha thứ."

Dứt lời, y quỳ thụp ngay xuống.

Lạc Chi Dương tay lôi gã dậy, miệng cả giận nói: "Giang Tiểu Lưu, mày làm gì vậy? Quỳ trước heo, quỳ trước chó ... cũng còn có lý bằng mấy quỳ trước cái thứ người như lũ chúng nó."

Trên mặt Dương Cảnh toát ra một vầng sát khí, y khoa tay, quát: "Giang con chó nhỏ, cút sang một bên đi, hừ, chờ đó, ta sẽ tính sổ người sau." Giang Tiểu Lưu đứng bật dậy, y nghiêng răng, bất động.

Ánh mắt Dương Cảnh xoay quanh, ngang qua chỗ hai thùng phân, y dừng lại một chút, rồi bỗng cười cười: "Lạc con chó nhỏ, vì chỗ mọi người đều là đồng môn, tao cũng không muốn quá mạnh tay, nếu mi làm xong hai chuyện này, tao cho mi một đường lui."

"Là hai chuyện gì?" Giang Tiểu Lưu vội hỏi.

Dương Cảnh cười hắc hắc, y dẫn giọng, nói: "Thứ nhất, Lạc con chó nhỏ, mi để cây sáo lại, và làm giấy ký tên cho đứt nó đi, mai sau không

được đòi lại. Chuyện thứ hai, mi lấy phân trong cái thùng bên trái này nuốt xuống. Chỉ cần người làm xong, mọi oán thù giữa đôi bên sẽ xóa bỏ."

"Ý kiến hay.", mấy đứa đệ tử Kinh Túc đồng thanh khen hay. Hòa Kiều chắt lưỡi, hít hà: "Từ khôn lớn đến giờ, ta còn chưa được thấy cảnh người nếm phân."

Giang Tiểu Lưu vừa tức vừa rồi, y ngó sang. chỉ thấy Lạc Chi Dương thần thái bình ổn, bỗng hẩn gật gật đầu, nói: "Cũng chỉ là ăn phân thôi mà, có cái gì là trọng đại lắm đâu kia?"

Giang Tiểu Lưu vội hả họng la lớn: "Lạc Chi Dương, mày ..."

Lạc Chi Dương thụi nhẹ vào y một quyền, cười nói: "Mày đừng xen vô đây, đứng tránh sang một bên đi."

Giang Tiểu Lưu không cách gì khác, y rầu rĩ lui ra, ánh mắt đầy vẻ lo âu, nhìn vào thùng, thấy vàng đen lẫn lộn, giò trắng trắng cựa quậy lộn nhon, bao tử y bỗng lộn ngược lên trên, làm y cơ hồ muốn ói mửa.

Dương Cảnh chòng chọc ánh mắt vào đối thủ, trong lòng vô cùng đặc ý, chợt thấy Lạc Chi Dương cúi người xuống, nhắc đòn gánh đặt vào ngang vai, rồi hẩn vụt đứng dậy, nâng bỗng hai thùng phân lên.

"Mi định làm gì vậy?" Dương Cảnh vừa cảm thấy không ổn, y hét âm, nhưng, chẳng chờ y cử động, Lạc Chi Dương ha hả cười to, vung mạnh tay phải, phân và nước tiểu trong cái thùng bên ấy bay vụt ra thành một làn nước bề ngang chừng một thước, xoạt một tiếng, nhắm vào lũ ba người Hòa Kiều tạt vào.

Ba người nọ sợ bị nước bắn chạm vào, chúng vừa chửi bậy, vừa nhảy vọt nhanh ra mé sau. Phân và nước tiểu vung vãi xuống đất, bốc mùi hôi thối ngập ngụa.

Ba người lùi ra, rộng đường thoát thân, Lạc Chi Dương thừa cơ, chạy vù vù ra phía đó.

Hắn vừa chạy đi được hai bước, đã nghe có tiếng gió từ phía sau nổi lên, Dương Cảnh đã tung mình lên giữa không trung, thò tay ra chộp vào lưng hắn.

Lạc Chi Dương không hề ngoái đầu lại, hắn sử dụng công phu "Linh Vũ", thân mình vọt chuyển động cực nhanh, như một con lốc xoáy, khiến Dương Cảnh hai tay chụp, nắm vào quăng không, y còn đang sửng sốt, tay trái Lạc Chi Dương đã nắm vào dây buộc thùng, hắn tận sức rung nó lên, đẩy một trời những nước tiểu cùng đồ hôi thối đổ ụp xuống, làm Dương Cảnh bỗng cảm giác nửa thân mình lạnh toát, quần áo nhất thời ướt nhẹp phân và nước tiểu. Còn khổ hơn nữa, miệng y bị một chút thứ nước đó lọt vào, mùi vị khăm khăm, hôi thối không tả xiết.

Đồ xú uế tạt ra xong, Lạc Chi Dương sớm đã thoát ra ngoài được hơn trượng, ba gã kia cũng đã nhào lên hươi quyền cước tấn công. Lạc Chi Dương vọt sang phải, dấn sang trái, hắn nhẹ nhàng tránh thoát qua giữa các khe hở của quyền cước, nếu gặp đối thủ chặn đường, hắn lắc thùng tạt phân và nước tiểu, đẩy lùi kẻ địch.

Đứng quan chiến một bên, Giang Tiểu Lưu không khỏi kinh ngạc, y thấy thân pháp Lạc Chi Dương vô cùng xảo diệu, hai cái thùng vung cao vọt thấp tạt uế vật ra ào ào đầy trời đất, nhưng trên người hắn chẳng hề bị dính lấy một giọt.

"La Tuấn Sơn.", Dương Cảnh nửa người ướt đầm hôi thối, y giận run, "Cậu và Trì Phi hãy chặn mé trước, Hoà Kiều, cậu theo ta, mình cùng tiến lên."

Gã đệ tử người cao lớn cùng một gã lực lưỡng lượn nhanh ra mé trước Lạc Chi Dương, Dương Cảnh, Hoà Kiều tả hữu giáp công, cùng huy động

quyền cước ập vào.

Lạc Chi Dương ha hả cười, hấn ra sức quay đôi thùng, thân thùng to lớn mà cực kỳ dơ bẩn đã biến thành một cặp vũ khí vô cùng lợi hại, đánh cho Hòa Kiêu phải liên tục lui về phía sau. Dương Cảnh đẩy một thân cút đá, hấn không còn e ngại như lần nữa, miệng quát lớn, tay xuất chưởng, "Rầm" một tiếng, đã đánh vỡ tan một cái thùng, dư lực ập vào đòn gánh. khiến hai bước chân Lạc Chi Dương trở nên loạn choạng.

Hòa Kiêu quỳ thụp xuống, đưa cước ra, muốn ngáng ngã đối thủ, không ngờ Lạc Chi Dương đã tung mình phóng lên, tránh gót chân đỏ của y, hấn còn chưa tiếp đất, cái thùng còn lại đã xoay ngang, theo một luồng lực đạo mãnh liệt, chụp ngay vào mặt Hòa Kiêu.

Diễn biến quá nhanh, Hòa Kiêu không kịp né tránh, y cập rập tung tả quyền ra, nghe phụp một tiếng, đã đánh đúng ngay vào cái thùng, làm nó tan nát, dội một cơn mưa đồ xú uế vào đầy đầu, đầy mặt Hòa Kiêu.

Hòa Kiêu gớm ghiếc quá, y rũ người xuống, miệng nôn thốc nôn tháo. Lạc Chi Dương lại nhắc đòn gánh lên, ào ạt xông ra trước. Dương Cảnh nhào tới ngăn chặn, Lạc Chi Dương bèn phang đòn gánh vào đầu y, Dương Cảnh vùng tay lên, nắm chặt vào một đầu đòn gánh, hai người đồng thời ra sức kéo mạnh, Lạc Chi Dương lực tay kém hơn, thân mình hấn do đó bị giật đổ xuống, Dương Cảnh bèn hét một tiếng, vùng tay chụp vào cần cổ hấn, chẳng dè Lạc Chi Dương ngả mình nghiêng xuống, đôi chân bước loạn choạng, rồi bỗng như một con vượn bị giật quay mòng mòng, thân mình hấn nhoáng một cái, đã vượt thoát khỏi mấy ngón tay của Dương Cảnh.

Hấn còn chưa kịp đứng vững, hai tên La Tuấn Sơn cùng Trì Phi đã tung mình xông vào. Lạc Chi Dương thầm than khổ, mấy ngón tránh né vừa qua trước hai đứa Hòa Kiêu và Dương Cảnh đã làm cạn kiệt sức lực, giờ đây, đối mặt hai tên họ La và họ Trì, hấn không cách nào tránh thoát.

Chợt nghe bịch bịch hai tiếng, hai luồng sáng xanh đã vụt trúng vào gáy hai tên này, làm bọn chúng ôm đầu rên la thảm thiết, thừa cơ, Lạc Chi Dương xoay mình, lách chạy thoát qua khỏi hai đứa.

Dương Cảnh vừa kinh ngạc, vừa giận dữ, y ngẩng đầu trông lên, thấy Giang Tiểu Lưu, không biết tự bao giờ, đã leo, đứng trên nóc nhà, hai tay thủ mấy chục hòn ngói xanh đen, vung hết tay trái đến tay phải, ném như mưa xuống bên dưới.

Trải hơn một tháng luyện võ vừa qua, Giang Tiểu Lưu đã hứng chịu khá nhiều đau khổ, bị áp bức không ít, nhưng bù lại, phần nội kinh cũng như ngoại công của y cũng có tiến bộ lớn, hiện thời, y vung mấy hòn ngói ném xuống, sử lực đạo cùng phương hướng khá giỏi, lại được thêm phần chiếm địa lợi, y đánh cho Dương Cảnh đến ngóc đầu lên không nổi.

"Giang Tiểu Lưu!" Lạc Chi Dương vừa mừng vừa sợ, hăn lớn tiếng gọi, Giang Tiểu Lưu tay tiếp tục vung ngói, miệng đáp trả: "Mày mau chạy thoát đi, đừng lý gì đến tao."

"Mày nói những gì thế?", Lạc Chi Dương cả giận, "Đã chạy, thì cùng nhau chạy, có phải chết, thì cùng chết ..."

Giang Tiểu Lưu nghe hăn nói, máu nóng bốc lên lên đầu, y bèn quơ lấy một đồng ngói, chuyền theo hàng hiên, tụt nhanh xuống.

Dương Cảnh bèn nhảy ngay lên trên mái nhà, gỡ hai hòn ngói, vận nội lực, ném vào y.

Giang Tiểu Lưu cúi xuống tránh né, hai hòn ngói bay sát sạt ngang đỉnh đầu, luồng gió đi kèm tạt vào làm y cực kỳ đau rất. Y bèn xoay lại, ném toàn bộ số ngói trong tay như mưa vào đối thủ, thừa lúc tên này tránh né, y nhảy dựng xuống dưới, chạy đến bên cạnh Lạc Chi Dương, nói to: "Theo tao!".

Y co giò chạy trước dẫn đường, hai đứa tựa một cơn gió, nhắm hướng cổng lớn mà chạy.

Đôi bên đại chiến bằng gạch ngói, đã làm kinh động bọn đệ tử bên trong lâu các, cả lũ ồ ạt kéo ra, miệng la hét: "Đóng cửa ... Đánh chó!"

Có đứa chạy ra đóng cửa cái, có đứa rượt đuổi Lạc, Giang hai người.

Thấy không cách gì thoát ra bằng lối cửa cái, cả hai bèn vượt tường, lách vòng vèo qua quăng trống giữa các căn nhà, chơi trò cút bắt cùng bọn truy nã.

Chuyển mình qua vài góc khuất, hai đứa chợt trông thấy một hàng lan can xây bằng đá chắn ngang phía trước, bên ngoài rào chắn là biển khơi.

Hai người lọt vào ngõ cụt, ngoái trông lại, thấy Dương Cảnh đang dẫn một đám đệ tử, ngoác miệng, nhe răng ra cười vào hai đứa, ồ ạt xông tới.

Giang Tiểu Lưu nhìn mặt biển bên dưới, y còn đang phân vân, đã thấy Lạc Chi Dương buông tay y, hắt tung mình nhảy ra bên ngoài lan can. Giang Tiểu Lưu không tự mình định đoạt nổi, y cũng đành nhảy theo, miệng thất thanh rú lên: "Lạc Chi Dương, làm gì thế này..."

Câu hỏi còn chưa dứt, thân mình cả hai người bay vùn vụt trong không gian, rơi thẳng xuống biển cả bên dưới. Giang Tiểu Lưu bị gió rét cắt vào mặt mũi, y sợ đến tái mét, miệng thét be be.

Bùm một tiếng, cả hai chìm sâu xuống, nước biển lọt vào tai, xương cốt toàn thân rung động, đến nỗi những tiếng hò hét chửi bới của đám người truy nã cũng nhỏ hắt đi. Hai người trồi lên, thò đầu ra khỏi mặt nước, bơi về phía bờ biển. Lúc ấy, lũ đệ tử 'Kình Tức lưu' cũng đã men theo vách đá tụt xuống, chúng đứng đầy trên bờ, ngoác mồm ra chửi mắng.

Hai người không vào bờ được, đành phải chuyển hướng bơi ra phía đầu hòn đảo.

Bơi được một chặp, qua khỏi cuối con đê chắn sóng thì tới một vách đá dựng, cao cỡ ngàn thước, lừng lững như tường đồng vách sắt. Giang Tiểu Lưu đang trong cơn tuyệt vọng, Lạc Chi Dương giật vào chéo áo y, chỉ ngón tay về một nơi xa xa, la lớn: "Chỗ kia là gì vậy?"

Giang Tiểu Lưu chăm chú trông vào, mé dưới vách đá có một cái kẽ hở, hình dạng như một cửa vòm thôn thôn như đầu ngón tay, ngay bên trên mặt nước biển. Bên trái có sơn màu đỏ một hàng chữ "Tĩnh Ấn cấm cốc, bất đắc vọng nhập." (Lũng Tĩnh Ấn, cấm không được tự tiện bước vào).

Đồng lúc, từ phía sau truyền đến tiếng hò hét, hai người ngoái trông lại, thấy bọn đệ tử đang cưỡi hai chiếc thuyền, thi nhau lướt sóng đuổi đến.

"Nhanh lên!" Lạc Chi Dương gấp rút bơi về phía kẽ hở trên vách, Giang Tiểu Lưu theo sát đằng sau. Cả hai gắng giữ thân mình ngang mặt nước, một lúc sau, đáy nước giảm dần độ sâu, hết biển, đất mở rộng ra thành một vùng bằng phẳng. Đi qua khỏi cửa, ánh sáng từ từ nhạt đi, rồi trước mặt dần dần tối đen, cả hai nảy sinh sợ hãi, ngần ngại không dám đi tới. Từ mé sau truyền đến một tràng tiếng hò hét chửi bậy, ngoái trông ra, thấy hai tiểu đỉnh đều dừng bên ngoài cửa, bọn đi thuyền hả hê chửi mắng, nhưng không dám bỏ thuyền, tiến vô trong.

Hai người không dám dừng lại, cũng không cần biết đằng trước có gì, cứ cắm đầu cắm cổ chạy thật nhanh. Đường đi mỗi lúc một rộng ra, trên đỉnh đầu xuất hiện một cái khe thật dài, qua đó, nhờ ánh mặt trời chiếu sáng, cây cỏ trên mặt đất mọc xum xuê. Hai người chợt phát hiện, trong này tuy thông với biển khơi, thực ra đó là một lỗng núi, hai bên bờ vách đá dựng phủ đầy các loại dây leo.

Đột nhiên cuối đường xuất hiện một khoảnh đất trống, trên mặt đất bày la liệt nhiều pho tượng đá, trong tư thế nhắc tay vung chân đủ kiểu. Giang Tiểu Lưu xem qua một lúc, y chỉ vào một pho tượng đá, nói: "Đây là chiêu thức trong bài quyền 'Vô Định chân'. Lạc Chi Dương ngược mắt nhìn kỹ, tượng miêu tả hình người với song chưởng mở rộng, cước bên phải vung ra, thế thức giống một chim ưng đang dang rộng đôi cánh, giơ móng vuốt. Hắn thắc mắc: "'Vô Định chân' là cái gì? Có phải một thứ võ công của Đông Đảo không?"

Giang Tiểu Lưu không nói gì, y nhảy dựng lên, hai tay dang rộng, đá một lúc liền ba ngón liên hoàn cước, rồi mới nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Lạc Chi Dương không nhịn được, cất tiếng khen: "Đá hay lắm!"

"Cái đó cũng chưa lấy gì làm hay", Giang Tiểu Lưu vẻ mặt đắc ý, "Nếu luyện đến mức cao siêu, có thể đá ra được tới bảy, tám cước lận"

Lạc Chi Dương chỉ vào một pho tượng đá khác, hỏi: "Những tư thế của thạch tượng này có phải cũng là một thứ võ công không?"

Giang Tiểu Lưu đưa tay chỉ giáp vòng: "Đây là 'Bộ Kinh thủ', đây là 'Côn Bằng chưởng', mấy cái kia, tao cũng không rõ. Ồ, bên dưới mỗi tượng có khắc chữ... 'Côn Bằng chưởng' do Linh Ngao đảo chủ đời thứ tư là Thích Tthông Huyền sáng tạo, ừ... có thể thật."

"Ở đây cũng có chữ!", Lạc Chi Dương chỉ tay vào một pho tượng đá khác, "'Kiền Mang chỉ' do đại Linh Ngao đảo chủ đời thứ tám Thích Hải Vũ sáng tạo, không sai..."

Hai người rảo một vòng, mỗi pho tượng đá đều có khắc chữ, đại ý đều giống nhau: đảo chủ tên này nọ sáng chế võ công tên này nọ ...y hết nhau. Các pho tượng đá đều bị rêu phong loang lổ, vẻ lâu đời lắm rồi.

"Kỳ nhỉ!" Giang Tiểu Lưu kêu lên, "Ở đây toàn khắc mỗi vị đều là đảo chủ? Tại sao bây giờ lại gọi bằng đảo vương?"

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, rồi nói: "Đông Đảo từng tranh đua, muốn giành thiên hạ với Chu Nguyên Chương, nhiều đệ tử của họ đã từng xưng vương xưng bá. Sau khi thua, bọn họ rút lui ra tòa cô đảo này, do không cam tâm, nên mới xưng danh đảo vương."

Giang Tiểu Lưu lè lưỡi, cười cười: "Chuyện này, tao cũng có nghe Minh Đẩu nói tới hơn hai lần, lúc đó, tao chỉ cảm thấy nó hoang đường, nhưng một tòa tiểu đảo con con, giỏi lắm mấy trăm mạng, nếu muốn tranh đoạt thiên hạ, chẳng phải đem trứng chim chọi vào đá sao?"

Lạc Chi Dương đang muốn lên tiếng tán đồng, chợt nghe có tiếng người hừ lạnh, phản bác: "Xưa nước Sở tuy chỉ có vốn vẹn ba nhà, mà rồi cũng đánh cho Tần diệt vong. Tranh đoạt thiên hạ không dựa vào chỗ người đông thế mạnh, mà là phải thuận lòng trời, hợp ý người. Hồi đó, Trần Thắng, Ngô Nghiễm chẳng qua cũng chỉ mấy trăm nhân mạng, chỉ một trận vung tay, hò hét, đã chẳng tiêu diệt đứt luôn cả Đại Tần à?"

Thanh âm này đột nhiên vang đến khiến hai người giật mình hoảng sợ, lần theo tiếng, họ phát hiện nơi cuối sơn cốc còn có khung cửa đá, phía trước bị dây leo mọc um tùm che khuất, nếu không chú ý nhìn kỹ, rất khó thấy.

"Quái vật nào đó?" Giang Tiểu Lưu chợt run run giọng hỏi, "Ngon thì ra đây coi, ông đây cóc ... cóc có sợ mi!"

Người bên trong cửa đá nhô toẹt, mắng: "Xú tiểu tử võ công đã kém cỏi, con mắt cũng hết sức mù mờ!"

Lạc Chi Dương nghe giọng người đó rần rỏi, tựa hồ của một ông già, hần thềm hít sâu một hơi, hỏi: "Lão tiên sinh, sao ông lại ở chốn này?"

"Ta còn chưa có hỏi đến mi nhá!" Người nọ cười cười: "Cái lũng núi Tinh Ấn này là chỗ các vị tiền nhiệm đảo chủ của đảo Linh Ngao bế quan tu hành, mấy kẻ vô phận sự không được phép xâm nhập, hai thằng nhỏ tụi bay tại sao lại vào đây?"

"Mấy đảo chủ tiền nhiệm ...", Giang Tiểu Lưu tái mặt, y buột miệng kêu lên. "Ông ... Ông là Vân đảo vương?"

Người nọ bật cười ha hả, Lạc Chi Dương cũng cười theo, Giang Tiểu Lưu vò đầu gãi tai, thầm xấu hổ, so sánh với Vân Hư, giọng nói này nghe già nua hơn nhiều, mà nếu dịch địa là Vân Hư, lão nghe hai đứa tán mảnh vừa rồi, e rằng đã nổi cơn tam bành như thiên lôi từ khuya rồi.

Lạc Chi Dương không khỏi tò mò, hỏi: "Ông không phải đảo vương, có sao cũng tu hành nơi đây?"

"Ai nói ta tu hành?", người nọ nhặt giọng, nói, "Trên cửa có ràng khóa sắt, bộ mi không thấy à?"

Lạc Chi Dương chú mắt nhìn kỹ, quả nhiên trên cửa đá có một ổ khóa, hẩn lấy làm lạ, hỏi: "Lão tiên sinh, ông đang bị giam trong ấy hả?"

"Trước hết tạm không nói đến chuyện này", người nọ hừ một tiếng, nói tiếp, "Tiểu tử, ta lại hãy hỏi mi thêm, mi dựa vào đâu mà bảo rằng nhân số Đông Đảo ít ỏi, không đủ sức tranh giành thiên hạ vậy?"

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, rồi trả lời: "Đại Minh không phải Đại Tần, Chu Nguyên Chương cũng không là Tần Thủy Hoàng."

"Dựa vào đâu mà nhận định như thế?"

"Thủy Hoàng để lấy xa hoa trị dân, Chu Nguyên Chương lấy sự cần kiệm trị nước, Thủy Hoàng để luật pháp hà khắc, phần lớn để đàn áp dân đen. Chu Nguyên Chương cũng dùng phép tắc cứng rắn, nhưng là để trừng

trị bọn quan lại là chính. Ông trước thì ngược đãi dân, ông sau nhằm duy trì trong sạch của quan lại, Thủy Hoàng để mù quáng dùng Triệu Cao, bổ nhiệm bọn tiểu nhân gian nịnh; Chu Nguyên Chương lập lẽ luật nghiêm minh chốn cung cấm, tuyệt đối cấm hoạn quan cầm quyền. Đại Tần bị dân oán hận ngút trời, một kẻ hô hào nổi loạn có bảy người theo, hiện tại, người thiên hạ tôn trọng luật pháp, dân giả sống thái bình, kẻ nào muốn phất cờ tạo phản, chỉ e bị người người chê cười là đưa điên khùng."

Thuở nhỏ, Lạc Chi Dương sống bên cạnh Lạc Thiều Phượng, ông này thường luận cổ suy kim, trong nhà, Lạc Chi Dương nghe ông giảng dạy, ra ngoài thì hấn tận mắt chứng kiến dân tình, nên hẳn cũng tích lũy được vài phần kiến thức, dẫu rằng tuổi còn nhỏ, những nghị luận, phân tích hẳn vừa nêu ra, phần lớn đã thu thập được từ những kiến giải của Lạc Thiều Phượng.

Người nọ trầm mặc một chút, đột nhiên ông ta ha hả cười to, nói: "Hảo tiểu tử, thân là người Đông Đảo, mi dám đao to búa lớn thuyết giảng, trước mặt đảo vương Vân Hư, liệu mi dám nói y hệt như thế không?"

"Sao lại không dám?", Lạc Chi Dương giọng rắn rỏi, "Nghĩa phụ tui thường nói, thà làm con chó sống đời thái bình, nhất quyết không làm con người trong thời loạn, gây dựng thanh bình cho thiên hạ đã khó làm, sao lại còn để cho kẻ gian tà đi tạo những nhiễu loạn lạc?"

Người nọ "ủa" một tiếng, hỏi: "Xin hỏi tôn tính đại danh lệnh nghĩa phụ?"

Lạc Chi Dương đáp: "Lạc Thiều Phượng!"

"Thì ra là ông ấy.", Người nọ dường như có chút kinh ngạc.

Lạc Chi Dương vội hỏi: "Lão tiên sinh, ông có quen biết nghĩa phụ tui hả?"

Người nọ đáp: "Từng gặp qua vài lần, Lạc tiên sinh có được khỏe không?"

"Nghĩa phụ tui đã mất rồi!", giọng Chi Dương không khỏi buồn thảm.

Người nọ yên lặng một hồi, đột nhiên ông ta ngâm, giọng rất thanh thoát:

"Tam thu văn quế tử,

Canh hữu li biệt kì,

Lai nhật tuyên hạ phùng,

Hội hữu thính ngọc địch" ." [TG: Đại gia sai sai khán thập yêu ý tứ]

(Ba năm kề cận người bạn khoa cử, rồi cũng phải đến lúc ly biệt, mai sau, dưới suối vàng gặp lại, mới được nghe thối sáo ngọc lần nữa.) [TG: Mọi người đoán xem mấy câu thơ ẩn ý gì]

Bỗng nhiên ông ta ngâm thơ, hai đứa nhỏ đều thấy khó hiểu, người nọ còn nói thêm: "Lần cuối lần từ biệt Lạc tiên sinh cũng đã được ba năm, trời vào thời tiết mùa thu, ông ấy thối sáo đưa tiễn, âm thanh cao cả, tâm hồn xao xuyến. Tiếc rằng, muốn được nghe trở lại, chỉ là ở chốn cửu tuyền mà thôi...."

Nói đến đây, ông tạm dừng một chút, bỗng bảo: "Có người đang đến đây."

Lạc Chi Dương động tai gắng nghe, vẫn thấy im ắng, hăn chẳng khỏi bật cười: "Lão tiên sinh, nào có ai đâu..."

Đang nói, chợt từ bên trên truyền xuống giọng một nữ tử: "Tịch lão tiên bối, lão tiên bối gần đây vẫn mạnh khỏe chứ?"

Lạc Chi Dương nghe ra giọng của Hoa Miên, hấn và Giang Tiểu Lưu ngó vào nhau, mặt tái mét. Nhưng người bên trong cửa đá vui vẻ đáp: "Cám ơn ... Cám ơn, bộ xương già này hãy còn cứng rắn lắm!"

Hoa Miên cười, nói: "Vô sự không dám quấy rầy lão tiên bối, chỉ là, vừa rồi có hai người xâm nhập Long Ẩn cốc, tiên bối có trông thấy họ không?"

Người nọ chỉ cười hì hì, không trả lời, bỗng trong tai Lạc Chi Dương nghe một câu nói nhỏ tựa tiếng muỗi vo ve: "Tiểu tử, ta là chưa có thấy mi nhỉ, vẫn là chưa từng thấy, phải vậy không?"

Nghe cách nói, hấn hiểu lão có ý định che giấu giùm hai đứa, Lạc Chi Dương rất cảm kích, nhưng hấn nghĩ bụng, ai làm nấy chịu, ông lão này thân đang bị giam hãm trong tù, mà vẫn có ý tương trợ, cái nghĩa khí đó có chút bất phàm, nên hấn lập tức lớn tiếng nói: "Hoa tôn chủ, tui ở dưới này."

Lão nhân thở dài, thôi không nói năng gì nữa. Giang Tiểu Lưu dòm dòm Lạc Chi Dương, lườm hấn, đầy vẻ không bằng lòng. Lạc Chi Dương thở dài: "Cái họa này chẳng né tránh được, tui mình đã không có làm chuyện quấy, nếu đảo vương biết rõ tình và lý mọi sự việc, chưa hấn đem bọn mình ra trị tội"

Hấn cố ý nói thật to, muốn Hoa Miên nghe thấy.

"Lạc Chi Dương, mi giỏi thật.", Hoa Miên có nét giận trong câu nói, "Mi nói thế, ý hấn bảo, nếu đem trị tội mi, chính là đảo vương không hiểu tình, lý?"

Lạc Chi Dương chỉ cười hì hì, Giang Tiểu Lưu thấy hấn trong nguy mà khí thế vẫn vững vàng, tự y cũng nảy sinh dũng khí, nhủ thầm, "Hấn còn không sợ, mình sợ cái gì? Nếu rủi có chết, dưới suối vàng mình vẫn có người làm bạn." Nghĩ vậy, y bước ra, nói: "Hoa tôn chủ, tui cũng ở dưới này."

Hoa Miên hừ một tiếng, một lúc sau, từ trên giòong xuống một cái khung buộc lòi tới sắt.

Lạc Chi Dương nhảy vào trong khung, nó từ từ di chuyển lên trên, chẳng mấy chốc, đã đến mặt đất, hần thấy Hoa Miên cùng dăm đệ tử đang lạnh lùng đứng một bên, Lạc Chi Dương chấp tay cười, nói: "Mất công nhọc sức Hoa tôn chủ quá."

Hoa Miên thấy hần trước đại họa vẫn cười nói như thường, trong lòng không vui, bèn hỏi: "Lạc Chi Dương, tại sao mi đại náo ‘Phi Kinh các’, hãy đem đầu đuôi mọi chuyện nói rõ ta nghe."

Lạc Chi Dương liền đem chuyện mượn có đi thăm Giang Tiểu Lưu, gặp Dương Cảnh muốn trả hận, đầu đuôi sự tình thuật lại hết.

Hần vừa kể xong, Giang Tiểu Lưu đã được đưa lên đến nơi, Hoa Miên lại hỏi gã này, Giang Tiểu Lưu cũng đem đầy đủ chi tiết nói ra. Sự tình qua lời hai người không khác gì nhau, Hoa Miên khẽ nhú mày, rồi nhẹ giọng, bảo: "Thôi, hãy đi đến điện Long Ngâm trước đã, mọi chuyện khác tính sau."

Một đoàn người theo gót nhau đi, chẳng mấy chốc, đã vào đến trong điện Long Ngâm, thấy Vân Hư ngồi chủ trì bên trên, thần sắc nghiêm nghị.

Diệp Linh Tô, Vân Thường một tả một hữu, đứng đằng sau, nam tử dáng uy dũng khác thường, nữ tử hình dáng yếu điệu trang nhã, giống như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ đang cùng nhau đua tài khoe sắc.

Minh Đẩu cùng bọn đệ tử "Kinh Túc lưu" đứng mé dưới, khi trông thấy Giang, Lạc hai người, chúng đều nhú mày trợn mắt dòm vào cả hai. Dăm ba đứa bị ngói ném trúng, mặt mày thâm tím, trầy da tróc vẩy. Lũ . Dương Cảnh bốn đứa cũng đã thay đổi quần áo, tiếc rằng thời gian ít ỏi, chúng chưa tắm táp cho kỹ càng, không gian vẫn ngập ngụa một mùi phẫn và nước tiểu nồng nặc.

Giang Tiểu Lưu trông thấy Minh Đẩu, y không khỏi khớp trong lòng. chỉ cúi đầu giấu mặt, bước đi ngập ngừng. Lạc Chi Dương không một chút hãi sợ, hần mạnh dạn bước những bước dài, tiến ra trước, vòng tay hành lễ chào Vân Hư, miệng nói: "Phu tạp dịch Lạc Chi Dương bái yết đảo vương đại nhân."

"Tiểu súc sinh!" Minh Đẩu trợn trừng, to tiếng quát nạt, "Mi là đứa phạm tội, tại sao dám cả gan không quỳ lạy trước đảo vương?"

Lạc Chi Dương cười cười, không thềm để ý đến lão. Minh Đẩu giận dữ, đang muốn động thủ, Vân Hư bèn khoát tay áo, lạnh lùng phán: "Thầy kệ nó, coi bộ dạng, cho dù có bị quỳ, trong lòng nó cũng không phục đâu."

Lạc Chi Dương cười thưa: "Đảo vương thật sáng suốt."

Vân Hư nhướng mày, mắt có sắc giận dữ. Diệp Linh Tô nhìn thẳng vào Lạc Chi Dương, ánh mắt tràn đầy nét trách móc. Lạc Chi Dương làm ngơ, hần lại còn cười hì hì với cô.

Diệp Linh Tô càng thêm tức tối, chỉ hận không tóm được lấy hần mà đánh đòn cho đã nư.

Minh Đẩu giọng rồn rảng, lớn tiếng: "Đảo vương xem xét cho, Lạc Chi Dương thân là phu tạp dịch, không chịu giữ quy củ, dám lên vô ‘Phi Kinh các’ của thuộc hạ, rình lữ đệ tử tập võ mà học lén, khi bị đệ tử của thuộc hạ phát hiện, đã ngang ngược chống đối, quấy nhộn ‘Phi Kinh các’ tới mức phân và nước tiểu rơi vãi tứ tung. Theo đảo quy, đúng luật, kẻ này phải bị móc hai mắt, đánh gãy chân để làm gương cho người sau. Giang Tiểu Lưu dẫn sói vô nhà, trợ Trụ vi nghịch, cũng phải bị trục xuất khỏi môn phái, giáng xuống làm phu tạp dịch."

Nghe lão đòi hỏi như vậy, Diệp Linh Tô khẽ nhúu mày, ánh mắt đậm nét lo âu. Vân Hư trầm ngâm một lúc, rồi đột nhiên phán: "Lạc Chi Dương, Giang Tiểu Lưu, hai người các người có gì muốn nói không?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Bấm Đảo vương, đến 'Phi Kinh các', đó không phải là chuyện giả trá, quấy phá phân và nước tiểu tung tóe cũng là có thực, nhưng lén học trộm võ công, hoàn toàn là không. Tui vô đó đối thùng, chẳng lẽ cả đám đệ tử 'Phi Kinh các' kéo nhau vào nhà xí luyện tập võ nghệ à?" Nghe hẳn nói đến đây, bọn đệ tử 'Quy Kính' nhỏ tuổi đứng sau Hoa Miên rộ lên cười thành tiếng. Vân Hư quét ánh mắt qua, mấy người vừa cười vội nín bật xuống. Về phía "Kinh Túc lưu", cả đám nổi giận đến la hét như sấm, cùng nhau lớn tiếng chửi mắng thậm tệ.

Vân Hư trầm mặc một chút, cười gằn, hỏi: "Lạc Chi Dương, lá gan mi thiệt không nhỏ a, sự đến nỗi này còn dám nói hươu nói vượn hả?" Lạc Chi Dương cười cười, đáp: "Nói hươu nói vượn thì không dám, chỉ là hơn thua nhau ở chữ lí thôi!"

Vân Hư nhìn chằm chập vào gã thiếu niên, trong lòng thầm thấy kì lạ. Kẻ này can đảm khác thường, nói năng trôi chảy, phóng tầm mắt trông qua các đệ tử của đảo, sợ cũng không mấy người theo kịp hẳn. Đáng tiếc, tự mình nghe Minh Đẩu dèm pha, đã đưa hẳn đi làm phụ tạp dịch, bằng không, chưa hẳn khó đào tạo hẳn nên một nhân tài. Ông ta nghĩ vậy, nảy lòng lân tài, nèn chậm rãi hỏi: "Minh Đẩu, ai có thể ra làm chứng là nó học trộm võ công?"

"Tất cả đệ tử Kinh Túc lưu đều có thể làm chứng.", Minh Đẩu khoát tay, "Dương Cảnh, con ra đây nói đi."

Dương Cảnh một chút do dự, y nhỏ giọng nói: "Tiểu đồ cùng Hòa Kiều, Trì Phi, La Tuấn Sơn đang lúc tập võ, bỗng cảm giác có người xem trộm, quay đầu lại thấy đúng là Lạc Chi Dương này với đồng hành là Giang Tiểu Lưu, ý hẳn Giang Tiểu Lưu dẫn hẳn đến nhòm trộm...". Hẳn nói chữ được chữ mất, vào tai Minh Đẩu, lão thấy rất không ổn, chợt nghe Hoa Miên cười, hỏi: "Dương Cảnh, mi dám quả quyết chính mi đã không có bịa đặt?"

Dương Cảnh đảo mắt nhìn sang, thấy nữ tôn chủ nét cười cợt, mắt lại sáng quắc như gương. Dương Cảnh ruột gan bỗng lộn ngược, y cuống quýt tránh ánh mắt đó, cup mi nhìn xuống dưới, nhỏ giọng nói: "Những câu nói ấy là thật."

"Giỏi nhỉ", Hoa Miên bình thản nói, "vậy thuật ‘Quy Kính’ này của ta là đồ dỏm hả?"

Dương Cảnh thầm hồi hận, y quyết chí trả thù, đã bịa đặt, nói lời gian dối nhằm vu cho Lạc Chi Dương tội học trộm võ công, nhưng y quên khuấy đi mất thuật ‘Quy Kính’ của Hoa Miên có thể dò xét lòng người, cho nên lúc y vừa thấy Hoa Miên đi vào điện, y đã lập tức rồi bởi tâm can, gắng làm vẻ mặt thản nhiên để nói cho thông suốt, kết quả vẫn là thảm hại, vẫn bị bà ta nhìn ra.

Vân Hư nhìn dáng vẻ của gã, ông thầm hiểu được vài phần, bèn trầm giọng hỏi: "Hòa Kiều, Trì Phi, La Tuấn Sơn, những gì Dương Cảnh nói có đúng là sự thật không?"

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Hòa Kiều vẻ đau khổ, thưa: "Khải bẩm đảo vương, Dương sư huynh ước chừng nhớ nhầm rồi, tiểu đồ chính là khi vào nhà xí đã bất chợt gặp gỡ Lạc Chi Dương."

"Súc sinh." Minh Đẩu ngạc nhiên và tức tối, lão quài tay giáng cho Dương Cảnh một cái tát, đánh gã này bay tuốt ra ngoài, rồi mặt lão đỏ bừng bừng, lão chấp tay hành lễ cùng Vân Hư: "Minh Đẩu dạy dỗ không nghiêm, còn chờ đảo vương trách phạt."

Vân Hư cũng không để ý gì đến lão, ông quay sang hỏi Hoa Miên: "Theo chỗ ta biết, người phụ tạp dịch lo chuyện đối thù, dọn nhà xí luôn là Tiêu lão tam của Yêu Nguyệt phong, sao bây giờ lại thành ra Lạc Chi Dương?"

Hoa Miên cười, thưa: "Gọi Tiêu lão tam đến tra hỏi khắc biết."

Có đệ tử lĩnh mệnh đi ra ngoài, đưa Tiêu lão tam vào, Vân Hư hỏi: "Thẻ bài của Lạc Chi Dương có phải là của nhà người đưa cho nó không?"

Tiêu lão tam thấy tình hình nghiêm trọng, y sợ tới mức tán loạn thần hồn, bèn quỳ thụp xuống đất, khóc lóc thê thảm, nói: "Lạc Chi Dương tìm đến tiểu nhân, nói là muốn đi 'Phi Kinh các' thăm huynh đệ hân, năn nỉ mãi, tiểu nhân mới đưa thẻ bài cho hân mượn."

"Nói như vậy, cho mượn thẻ bài là người tự tung tự tác?"

Vân Hư nghiêm khắc dòm Tiêu lão Tam, ánh mắt càng thêm băng giá.

Tiêu lão tam còn chưa kịp trả lời, bỗng có tiếng người say xin lè nhè la lớn: "Có ai tự tung tự tác đâu? Thẻ bài là do thuộc hạ sai nó đưa cho mượn đấy."

Vừa nói, Đồng Diệu vừa ngả nghiêng nghiêng ngả tiến đến, chẳng nói năng gì thêm, ông ta đã thúi cho Tiêu lão tam một quyền, mắng: "Mi ngớ ngẩn rồi hả? Mi đến nói với ta là Lạc Chi Dương muốn mượn thẻ bài, ta chẳng đã nói liền với mi tới ba lần từ 'Được', mi vừa là thằng điếc, vừa rượu chè be bét, mới đó mà mi đã quên rồi hả?"

Hắn bản thân đang say xin, lại hả hê mắng người khác rượu chè be bét, bọn đệ tử nhỏ tuổi lén khùng khục cười. Vân Hư nhướng cao hàng lông mày, hỏi: "Đồng Diệu, ông đến đây làm gì?"

Đồng Diệu cười, đáp: "Thuộc hạ của mình bị điều oan khuất, đệ giữ chức quản sự, dĩ nhiên phải đến biện hộ cho nó. Minh Đẩu, Lạc Chi Dương chính là người của Yêu Nguyệt phong ta, chẳng phải nhà người muốn đánh là đánh, muốn giết là giết được đâu."

Minh Đẩu cười nhạt, nói: "Nó đại náo 'Phi Kinh các' cũng là do ông sai khiến hả?"

"Quậy phá vậy tốt lắm! Quấy rối vậy là phải lắm!", Đồng Diệu vỗ tay cười to, "Ta từng đã muốn đi quấy nhện mà tiếc rằng chưa gặp dịp! Quậy phá vậy là tốt lắm, người của Yêu Nguyệt phong, ai nấy cũng đều thiệt ngon lành hết!"

"Đồng Diệu, ông say rồi!", Vân Hư không muốn nghe thêm nữa, ông ta trở vào hai đứa đệ tử, "Hai người điệu ông ta ra ngoài đi!"

Cả hai vâng dạ, áp vào kèm cặp Đồng Diệu, đưa ông ra ngoài, ông ta vừa đi vừa hét: "Lạc Chi Dương chính là người của Yêu Nguyệt phong, mấy người không giữ công đạo, lão Đồng này là hồng có chịu!"

Minh Đẩu cao giọng, nói: "Tâu đảo vương, cho dù Dương Cảnh nói dối, nhưng Lạc Chi Dương đã làm ô uế phòng ốc của thuộc hạ, đã đả thương môn nhân của thuộc hạ, những cái đó đều cũng là sự thật cả."

Vân Hư trầm ngâm một lúc, ông ta vuốt râu, hỏi: "Hoa tôn chủ, muội chấp chương hình đường, theo muội, phải phân xử như thế nào?"

Hoa Miên thưa: "Dương Cảnh trước là khiêu khích gây sự, sau lại bịa đặt, theo luật, phải bị phạt vạ một trăm vạ vào miệng. Lạc Chi Dương cùng Giang Tiểu Lưu đại náo ‘Phi Kinh các’, tự tiện đột nhập Tinh Ấn cốc, phải bị đòn ba mươi hèo"

"Chính hợp ý ta..."Vân Hư còn chưa nói dứt, Lạc Chi Dương bỗng cắt ngang: "Khoan đã."

Vân Hư mất kiên nhẫn, bảo hăn: "Người còn có cái gì muốn nói nữa?"

Lạc Chi Dương cười, đáp: "Đảo vương phân xử như thế là sai rồi."

Mọi người cùng kêu ồ lên, la hét : "Lớn mật."

Vân Hư giơ tay lên cao chặn cả đám, giọng thản nhiên: "Được lắm, người nói rõ ta nghe, ta sai chỗ nào?"

Mọi người thấy thần sắc ông ta, đều thấy trong lòng rét run. Thường ngày, Vân Hư đối xử người khác, hễ ông càng thâm trầm chừng nào, là trong lòng ông ta càng giận dữ chừng nấy, trái lại, ông càng biểu lộ vẻ dữ dằn, là trong lòng ít sân hận, dễ thở hơn.

Diệp Linh Tô lo âu trong lòng, ngay cả khi cô đánh mắt ra hiệu, Lạc Chi Dương cũng cứ vờ như không thấy, hăn lớn giọng, đáp: "Giang Tiểu Lưu không nên phạt, mà nên thưởng!"

Mọi người đồng thanh: "Lớn mật, hỗn láo, vật cổ nó xuống mà vả vào miệng nó..."

Mặt Giang Tiểu Lưu cũng xạm như chì, y giật lia lịa vào vạt áo Lạc Chi Dương.

Vân Hư hừ một tiếng, gằn giọng: "Để yên cho nó nói."

Lạc Chi Dương nói: "Hăn đại náo Phi Kinh các, toàn là vì muốn giữ nghĩa khí, muốn trợ giúp bằng hữu. Đông Đảo lập chí phục quốc, trong tương lai, lúc đi đánh trận, khi mọi người trông thấy đồng môn bị vây khốn trong trùng vi, chẳng lẽ cả đám đều thông tay đứng nhìn sao?"

Câu này vừa nói ra, toàn thể Long Ngâm điện im phăng phắc. Vân Hư sắc mặt âm trầm, đáp cũng khó, không đáp cũng khó, ông mà xử phạt Giang Tiểu Lưu, chính thị đề cao một hành vi bất nghĩa, nếu đệ tử của đảo ai nấy đều bo bo lo riêng cho thân mình, chuyện phục quốc sau này có chỗ rất đáng lo ngại. Ông ta nghĩ đi nghĩ lại, rồi dịu giọng phán: "Lạc Chi Dương, mi nói đúng lắm, Giang Tiểu Lưu đà thương đồng môn, theo lí phải phạt, nhưng nó bảo tồn nghĩa khí, thật rất đáng khen thưởng. Một thưởng một phạt triệt tiêu lẫn nhau, ‘Kinh Tức lưu’ cũng không dung được nó nữa, vậy ngày mai, chuyển nó sang bên ‘Long Độn lưu’."

Giang Tiểu Lưu được miễn hình phạt, lại được đổi chi phái, y cao hứng đến độ muốn nhảy cẫng lên tại chỗ, quên bém mình đang mang tội, y cười hì hì: "Đảo vương đại nhân, Lạc Chi Dương đến Phi Kinh các, tất cả đều là vi muốn thăm tiểu nhân, thấy hãn cũng rất có nghĩa khí, vậy ba mươi hèo nọ cũng nên miễn đi!"

Vân Hư hai mắt trông lên trên cao, lạnh lùng bảo: "Nó rất có nghĩa khí, cái công lao to lớn như vậy, bộ muốn ta miễn trừ cho nó chuyện tạp dịch, thu nhận nó vào làm đệ tử chi chính tông hả?"

Giang Tiểu Lưu bất ngờ quá, y vội nói: "Cái đó có hơi quá!""Chuẩn bị động hèo!", Diệp Linh Tô chẳng để Vân Hư nổi nóng, cô thét to, "Giang Tiểu Lưu, mi mà còn muốn ăn hèo thì bò ra đây!"

Giang Tiểu Lưu đang định trả lời, Lạc Chi Dương chặn y lại, nói: "Đảo vương bớt giận, nó nhảy ùm xuống biển, đầu óc có bị choáng váng, này giờ toàn là nói xàm không hà!"

Vân Hư một lời phán ra nặng hơn chín đỉnh, bữa nay ông bị Lạc Chi Dương sửa lưng, buộc ông ta phải thay đổi ý định, phải tha tội cho Giang Tiểu Lưu, tuy không nói ra miệng, nhưng trong lòng rất bức bối. ông ta bèn khoát mạnh tay, nói lớn tiếng: "Bớt nói nhăng đi, đem hành hình ngay tức thì"

Bốn đệ tử của Hình đường chấp hành mệnh lệnh, ủa tới phía hãn, Lạc Chi Dương xua tay, cười cười: "Chả phải là đánh vào mông hả? Để tui tự mình ra chịu đòn"

Hãn cười sáo ngọc, quỳ rạp mình trên mặt đất. Hai tên đệ tử trao đổi ánh mắt, chúng đồng lúc giương cao cây hèo, nhắm đúng ngay vào hai chân hãn quật xuống. Cây hèo quật trúng vào mình, Lạc Chi Dương đau gần muốn xỉu, nhưng chẳng để hãn kịp hít vào một hơi thở, hai cây hèo lại tiếp tục

vùn vụt đánh xuống. mỗi đòn đánh đều dụng lực cực mạnh, khiến hấn đau thấu xương tủy.

Lạc Chi Dương hận không thể rên la thảm thiết, chỉ vì như vậy, tẻ lăm cũng tạo khoái trá trong lòng Minh Đấu, giúp lão có cơ hội cười nói hỉ hả, ý nghĩ vừa nảy sinh, hấn nghiêng răng nghiêng lợi, vận sức vào hai tay, cổ bám víu xuống đất, chỉ là, sức dồi quá độ vào mười đầu ngón tay khiến chúng hầu như muốn chọc thủng gạch mà cắm vào đấy.

Hai tên đệ tử cầm hèo hiểu rõ bất mãn của Vân Hư, chúng muốn mua chuộc cảm tình, khi đánh xuống, đã ám vận nội kinh, với ý đồ, Lạc Chi Dương đôi chân không gãy thì cũng phải nằm liệt giường ít ra ba tháng không đi đứng gì được. Người ngoài trông vào, chỉ thấy hai cây hèo lên lên xuống xuống, đâu biết ẩn ý đen tối bên trong mỗi đòn, khiến cho kẻ thụ hình sau khi lãnh bấy, tám hèo, đã bị nứt da toác thịt, máu thấm ướt đầm hồng cái quần vải xanh.

Diệp Linh Tô thấy có sự không ổn, cô vừa kinh hãi, vừa tức giận, nhìn Lạc Chi Dương máu me bê bết trên quần áo, con tim cô bỗng thót lại. Cảm giác này thật là kỳ quái, trước đây, có rất nhiều dịp, cô từng xem người ta thụ hình, dù đòn roi thảm khốc còn hơn lúc này, nhưng cái sự quan tâm thì chưa khi nào xảy đến trong lòng như hiện thời.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 7 : Ngộ Nạn Trình Tường 2

Dịch: livan

Lạc Chi Dương đau gần muốn mất hồn vía, hăn nghĩ bụng, cứ tiếp tục kiểu này, sau ba mươi hèo, không chết ắt cũng sẽ tàn phế. Nghĩ vậy, hăn quyết chí nhắm nghiền đôi mắt, gắng nhớ lại và tấu thêm toàn bộ khúc 'Chu Thiên Linh Phi', nhằm quên đi cái đau đớn của thân thể.

Trong lòng nhắm tấu nhạc, nơi vùng bụng bỗng dâng lên một luồng hơi nóng, luồng này, trên thì đi đến huyết Bách Hội, dưới chuyển tận Hội Âm, hình thành một vòng Tiểu Chu thiên, rồi hơi nóng lan dần xuống hai bắp vế. Một điều kỳ diệu xảy ra, khi chân khí nóng hồi đó chuyển xuống đến hai chân, bỗng chúng trở thành mát dịu, khiến những đau đớn xé da xé thịt như lửa thiêu bỗng giảm đi.

Hai cây hèo không ngừng đánh xuống, dù cái đau đớn không giảm, nhưng chỉ là đau ngoài da thịt, những buốt rát xương tủy rất khó chịu lúc trước theo cái mát dịu của chân khí mà biến mất, tiết tấu khúc nhạc nhắm thêm càng lên cao, sự chuyển động của chân khí càng tăng nhanh lên. Hồi đầu, tiếng hèo chạm da thịt kêu chan chát, bây giờ, âm lượng nhỏ đi, giảm xuống thành xàn xạt, chừng như chân khí đã tạo một phản lực chống lại va chạm khi hèo đánh vào người.

Hai tên hành hình cũng có cảm giác đó, chúng đều lấy làm lạ, nhưng còn chưa kịp nghĩ suy, đôi hèo phải, trái, lên lên, xuống xuống ... phút chốc đã đủ số ba mươi trượng. hai bắp vế Lạc Chi Dương mất đi cảm xúc, hăn vẫn quỳ rạp trên mặt đất, không nhúc nhích.

Dương Cảnh cũng đã lãnh đủ số tát tai vả vào miệng , trước mặt đồng môn, phải hứng chịu nỗi nhục thê thảm này, oán hận ngập tràn trong lòng, y dòm chăm chăm vào Lạc Chi Dương, những muốn đem gã này ra băm vằm đến tan xương nát thịt cho đã nư.

"Lạc Chi Dương." Vân Hư chậm rãi hỏi, "Ăn xong trận đòn này, mi thấy thế nào?"

Lạc Chi Dương nửa tỉnh nửa mê, hẩn hướng về phía tiếng nói, cười cười: "Vẫn là chưa chết đâu!"

Vân Hư cứ tưởng ăn một trận đòn roi như vậy sẽ làm hẩn nhụt hết oai phong, đâu ngờ, hẩn vẫn cứ hì hì cái mặt cười cợt, chẳng chút ăn năn! Vân Hư giận càn hông, ông ta hừ một tiếng, gằn giọng phán: "Làm người phải biết giữ bốn phận, mi là phu tạp dịch trên đảo, mọi chuyện đều phải hành xử theo chức phận tạp dịch. Niệm tình mi lần đầu phạm lỗi, ta chỉ phạt nhẹ mi vậy thôi, nếu mai sau còn dám làm việc sai quấy, sẽ chẳng đơn giản ba mươi hèo mà thôi đâu!"

Nói xong, ông ta đứng dậy, bỏ đi, Vân Thường nổi theo sau. Diệp Linh Tô vẫn đứng yên tại chỗ, cô dõi ánh mắt sâu thẳm vào Lạc Chi Dương thật lâu, rồi quay mạnh thân mình, cô rảo bước, vượt ngang khỏi hai cha con Vân Hư.

Một đệ tử thuộc chi phái của Hoa Miên giúp Giang Tiểu Lưu nâng đỡ, đưa Lạc Chi Dương trở lại Yêu Nguyệt phong.

Nhìn thảm trạng của Lạc Chi Dương, Giang Tiểu Lưu vừa đi vừa gạt lệ. Lạc Chi Dương cười, bảo y: "Mày khóc lóc cái gì? Bữa nay ăn một trận đòn như vậy, ít ra ba tháng tới, khỏi phải đi làm việc, được ngủ thẳng cẳng một giấc tới trưa, suốt ngày ăn không ngồi rồi, đó là một diễm phúc trên đời, cầu mà chẳng được!"

Giang Tiểu Lưu "phì" một tiếng, mắng hăn: "Theo lời mày nói đó, cứ mỗi năm đem nọc mày ra đánh bốn bận, là mày nguyên một năm ở không!"

Lạc Chi Dương cười, đáp: "Vậy là hay vô cùng, nếu năm nào cũng làm vậy, coi như Đông Đảo phải nuôi dưỡng tao trọn đời!"

Hai đứa tìm khuây trong cơn đau khổ, chúng thi nhau ba hoa chích chòe suốt con đường đi, khiến tên đệ tử tháp tùng nghe thấy, chỉ biết nhăn mặt nhịu mày mà nghĩ thầm, hai cái tên này nói điên nói rồ suốt, chẳng một chút ăn năn hối cải, trận đòn roi vừa qua coi vậy mà nhẹ, cái thứ 'cừu đen' này chỉ có đem căng, đem nọc ra mà đánh cho chết ngắc đi mới là đúng lí.

Về đến Yêu Nguyệt phong, Đồng Điệu xem xét chỗ vết thương, lão lớn tiếng chửi mắng: "Lũ khốn ra tay độc ác quá, phạt đòn gì mà giống như muốn đánh cho chết tươi vậy?"

Hai bên đùi Lạc Chi Dương thịt da đều tan nát, nhưng xương cốt xem sơ qua thấy không bị thương tổn gì, lão lúc đầu chỉ sợ có nội thương, sẽ rất không tốt, vì sau dăm ba năm nữa sẽ khiến hăn tàn tật.

Đồng Điệu chửi mắng một chập xong, lão lắc đầu, thở dài, lấy rượu mạnh rửa ráy miệng vết thương..

Vết thương gặp rượu gây nhức buốt tựa hồ có ai lấy dao khoét vào, đau khôn tả, khiến Lạc Chi Dương đổ mồ hôi đầm đề, nhưng hăn ngiên rãng ngiên lợi, không để thoát ra một tiếng rên rĩ nào.

Đồng Điệu thấy hăn cứng cỏi như vậy, lão gật đầu, khen: "Tiểu tử, người cứ yên tâm, bữa nay mi đại náo 'Phi Kinh các', khiến 'Yêu Nguyệt phong' của tao được mở mày mở mặt. Bây giờ, mi cứ gắng dưỡng thương cho tốt, một ngày không lành thì dưỡng một ngày, một năm không lành thì dưỡng một năm, trước khi hoàn toàn lành lặn, không phải nhúng tay vào bất cứ công việc tạp dịch gì"

Lạc Chi Dương gượng một nụ cười, hắn nói: "Quản sự không khiến trách, khiến tui càng thêm ân hận, nhưng chẳng biết vết thương này bao lâu mới thật sự khỏi hẳn?"

Đồng Diệu trầm ngâm nói: "Nếu là thuốc men tầm thường, sẽ mất thời gian mà không kiến hiệu... À, tao nhớ ra rồi, ở chỗ đảo vương có một món thánh dược chữa thương, tên là 'Bổ Vân Tục Nguyệt tán' (thuốc bột góp mây vào đầy trăng), vốn điều chế theo phương thuốc bí truyền của vị 'Tổ Tâm thần y Hoa Hiếu Sương', tất cả mọi thương tích do đao thương gây ra đều trị cho mau chóng kéo da non, sớm đóng vẩy vết thương, có thể nói, nó tái tạo thịt da đã rữa nát, nó phục hồi gân cốt, một món thuốc quý báu bào chế chẳng dễ dàng, đảo vương lại rất khó khăn trong việc cấp phát, nhưng tao với ông ta vốn là chỗ bằng hữu lâu năm, để ngày mai tao đến xin ổng một ít, bảo đảm trong vòng bảy ngày là chữa lành vết thương của mi!"

Lạc Chi Dương thở dài: "Món thánh dược như thế, chỉ e ông ấy không dễ gì cho."

Đồng Diệu lắc đầu quày quẩy, lão đắc ý, cười: "Dù sao, tao cũng là cự thần trên đảo, Vân Hư bó buộc phải nể mặt mũi ta chứ!"

Ngày hôm sau, Đồng Diệu đi thật sớm, đến giữa trưa mới về, mặt mày lão tái xám, tiu nghỉu ... Lạc Chi Dương không cần hỏi nhiều, cũng biết lão chuyến này đi không xong việc, đã không xin được thuốc, mà lại còn bị lên lớp, bị cạo cho một mách nữa!

Món thuốc của Đồng Diệu tuy cũng không tồi, nhưng thương thế quá nặng, đã chuyển rất nhanh sang mừng mủ, nổi đau đớn càng ngày càng tăng. Lạc Chi Dương nằm ghé một bên giường, mỗi khi đau quá làm tỉnh giấc, hắn nhắm tấu khúc "Linh Phi" để trợ giúp xương cốt, cơ bắp, nhưng phần da thịt không có hiệu lực lớn, nhưng dù đau đớn thảm thiết, sau mỗi lần hành công, chân khí mát rượi du nhập xương tủy, cũng làm giảm đau được một ít.

Một ngày nọ, vào quãng nửa đêm, hắc nằm trên giường ngẫm vận nôi công, nhờ luyện tập đã khá nhiều ngày, hiện thời hắc không cần thối sáo, cứ tấu thầm trong lòng, cũng có thể tạo và hướng dẫn chân khí. Được chừng một canh giờ, chân khí lưu chuyển trong cơ thể, đi một vòng đại chu thiên, nổi đau đớn giảm bớt khá nhiều, chính lúc hắc định xả công để ngủ, bỗng nghe từ song cửa sổ cách một tiếng, một vật gì đó đã bay vù vào.

Lạc Chi Dương vội vàng né tránh, hắc ngẩng đầu lên, vừa kịp thấy một bóng đen vụt chạy đi, nhìn lại món đồ vật nọ, thì là một bình nho nhỏ, bên trên có gắn một tờ giấy mang những chữ "Một nửa hòa vào rượu mà uống, một nửa ngâm rượu mạnh thoa ngoài da, mỗi ngày hai lần, trong suốt ba ngày liên tục. Chuyên này phải giữ kín, nếu để người ngoài hay biết, sẽ gặp họa lớn"

Lạc Chi Dương không khỏi ngạc nhiên, mở bình ra xem, thấy đó là thuốc bột màu đỏ, mùi cay đến nồng nặc lỗ mũi. Hắc do dự, nếm thử một chút, thấy vị đắng mà cay, nuốt xong cũng không thấy có gì khác lạ.

Suy nghĩ vẫn vơ chừng nửa đêm, sáng sớm hôm sau, Lạc Chi Dương quyết ý thử thuốc. Hắc mượn cơ uống rượu để tạm quên đau, tìm xin nơi Đồng Điều một bình liệt tửu, đem thuốc tán pha vào rượu, trong uống, ngoài thoa. Vết thương bị rượu ngấm vào, làm hắc đau tới mức phải ráng hít vô một hơi dài để nén đau, nhưng sau một lúc, cảm thấy chỗ vết thương dịu mát khá nhiều.

Lạc Chi Dương theo chỉ dẫn mà dùng thuốc, đến ngày kế, máu bầm giảm nhiều, đau đớn cũng bớt đi, miệng vết thương hơi phát ngứa, có vẻ đang kéo da non. Sau ba ngày, vết thương bắt đầu kết sẹo, dầu hắc còn đau chút đỉnh, nhưng hắc vẫn chịu được.

Lạc Chi Dương không khỏi mừng rỡ, tự hỏi không biết ai tặng thuốc, chỉ là, đêm đó, tối lửa tắt đèn, hắc chỉ kịp thấy một nhân ảnh thoáng qua, Nghĩ tới nghĩ lui, trong số người trên đảo có thể tặng hắc thuốc, gã Giang

Tiểu Lưu cũng tính là một, nhưng tiểu tử này học hành chẳng mấy, vốn liếng chữ nghĩa không bao nhiêu, bắt y cầm kim thêu thùa có khi y làm còn giỏi hơn là bảo y hươi bút lông viết chữ! Chữ viết trên tờ giấy mềm mại đẹp đẽ, không giống tuồng chữ của bọn nam tử. Trong lòng Lạc Chi Dương máy động: "Chẳng lẽ là Diệp Linh Tô sao?". Nghĩ vậy, con tim hần không khỏi có chút rộn rã.

Thuốc tán thần hiệu kinh người, đến ngày thứ bảy, Lạc Chi Dương đã có thể rời giường, đặt chân xuống đất để đi lại. Thấy vậy, Đồng Điều không ngớt khen kỳ lạ, Trong thời gian đó, Giang Tiểu Lưu cũng có đến thăm hai lần, y rất vui mừng thấy đứa bạn thân mỗi ngày một khá hơn. Lạc Chi Dương dựa theo lời lẽ y nói chuyện, thấy Giang Tiểu Lưu quả nhiên không biết mảy may gì chuyện đưa thuốc.

Đêm hôm đó, Lạc Chi Dương nằm trên giường, sắp vào giấc ngủ, chợt hần nghe "két" một tiếng, tựa hồ có người đang mở cửa bước vào. Hần trông ra, thấy trước giường có một người mặc đồ đen, bịt mặt, ánh mắt sáng loe loe kinh người. Lạc Chi Dương kinh hãi, hần ú ớ, định ngồi dậy, chẳng dè người nọ ra tay nhanh như chớp, đã vung chỉ, điểm đúng vào ngực hần.

Chỗ bị điểm trúng làm đau điếng, Lạc Chi Dương lập tức toàn thân bất động, hần định há mồm kêu, một luồng nội kình đã chẹn lấy cổ họng, không một tiếng nào thoát ra khỏi miệng được.

Người nọ xốc hần dậy, vác hần lao nhanh ra khỏi cửa, y vùn vụt chạy như điên được một quãng bỗng dừng phắt lại. Rồi chợt có người cười, hỏi: "Dương sư huynh, thành công chứ?"

Nghe giọng quen quen, Lạc Chi Dương giương mắt trông, thấy Hòa Kiêu đứng đằng trước, có La Tuấn Sơn và Trì Phi kèm hai bên.

"Dễ như trở bàn tay!", Dương Cảnh cười bỏ khăn bịt mặt, y vung tay, thô bạo vắt Lạc Chi Dương xuống nằm sòng soài trên mặt đất.

Lạc Chi Dương găng nhin đau, hăn nhìn quanh, thấy nơi này gần bờ biển, đá tảng hòn cao hòn thấp nằm rải rác chung quanh, mé dưới tối đen như mực, tiếng sóng theo từng loạt gió biển rì rào vọng đến.

Chợt nghe Hòa Kiều hỏi thêm: "Không có làm kinh động Đồng Điều chứ?"

Dương Cảnh cười, đáp: "Lão già ngủ say còn hơn là heo chết toi chết dịch!"

"Còn cây sáo mà sư phụ muốn ...", Hòa Kiều còn chưa dứt lời, Dương Cảnh đã chìa ra cây sáo ngọc trong tay y, Thấy "Không Bích" cũng lọt vô tay y, Lạc Chi Dương giận như điên, hai mắt tóe lửa.

Hòa Kiều dòm hăn một cái liếc mắt, y cười cười: "Dương sư huynh, tiểu tử này đang nổi hung kìa"

Dương Cảnh ánh mắt dữ tợn, y hung hăng đá một cước vào bụng trên Lạc Chi Dương, khiến hăn đau đến co quắp cả người lại, không ngớt run lẩy bẩy.

Dương Cảnh còn muốn đá nữa, Hòa Kiều ngăn y lại, gã cười cợt: "Giết heo mà không nghe tiếng kêu eng éc, thấy thiếu thiếu một cái gì đó!;"

Dương Cảnh gật gù, bảo y: "Sư đệ nói đúng đấy.", rồi y phất tay, điểm trúng ngay tim Lạc Chi Dương. gã này cảm giác khí nóng xộc vào cổ họng, hăn buột miệng kêu lớn: "Đánh lén sau lưng, hảo hán ở chỗ nào... Nè..."

Câu nói còn chưa dứt, Dương Cảnh đã quất cho hăn một cái tát, khiến hai tai Lạc Chi Dương ù hăn đi, trước mắt nổ đom đóm toán loạn.

Hòa Kiều cười cười: "Dương sư huynh đừng nóng vội, đợi đệ nói với nó hai câu đã."

Nói xong, y đưa tay vỗ vỗ vào đỉnh đầu Lạc Chi Dương, bảo hăn: "Tiểu tử, mày gọi tui tao mỗi đứa một tiếng ông nội, tao sẽ cho mày bớt đau khổ, hiểu chưa?"

Lạc Chi Dương gắng giữ cổ họng cho đừng hộc máu, hăn cười, nói: "Ờ được, tui kêu là"

Hòa Kiều rất lấy làm thích chí, y khoanh tay, mỉm cười. Lạc Chi Dương ngẩng cao đầu, ngó vào y, hã họng kêu thật to: "Cầu gia gia."

Hòa Kiều đang còn ngơ ngác, hăn đã quay sang từng tên, gọi to: "Trư gia gia, Vương Bát gia gia, háo tử (con chuột) gia gia..."

Bốn người vừa hãi vừa tức, Trì Phi phóng tới, thò tay nắm vào vạt áo hăn, xốc hăn lên, mắt loe loe lửa giận, Dương Cảnh bỗng nói: "Trì sư đệ, khoan nào!"

Trì Phi ngừng tay, vẻ khó hiểu, hỏi: "Dương sư huynh, gì vậy?"

"Nó trút lên người huynh một thân đầy cứt và nước đái, chẳng dễ gì mà quên cho được!"

Dương Cảnh ánh mắt giá băng, y nghiêng răng, "Trước khi nó chết, phải cho nó lãnh của bốn thiếu gia một tia nước tiểu!"

"Hay quá, hay quá!", cả bọn vỗ tay cười ầm, La Tuấn Sơn đặt ngửa mặt Lạc Chi Dương lên, một tay y giữ chặt thóp của hăn, tay kia banh miệng hăn ra.

Dương Cảnh nhìn kẻ thù, trong lòng vui sướng khôn tả, y nhe răng cười hai tiếng, tháo dây lưng, đang định tề ra, chợt nghe 'phịch phịch' hai tiếng, La Tuấn Sơn và Trì Phi miệng không kêu nổi một tiếng nào, đã đồng loạt té nhào xuống đất.

Dương Cảnh không kịp suy nghĩ, hấn găng hết sức nhảy dựng qua mé trái, kịp thời tránh một luồng khí mãnh liệt sượt qua người. khiến y đổ mồ hôi lạnh đầm đề. Dương Cảnh vừa hãi vừa giận, một tay giữ lưng quần, một tay rút đoản đao, hả họng thét lên: "Con mẹ nó, là ai?"

Chợt nghe gần một tiếng hắng giọng, Dương Cảnh dõi nhìn lên, đứng trên một mỏm đá phía trước là một bóng đen, eo thon, tóc dài, dáng dấp yêu kiều, dưới ánh sáng trăng bàng bạc như nước, thân ảnh đó nhẹ nhàng lay động, tưởng chừng đang trôi nổi vờ trên mặt nước.

"Trúng!", Hòa Kiều vùng tay, phóng một làn chớp lóe vào nữ tử, nhưng không thấy được cô dùng động tác gì, chỉ nghe xoảng một tiếng, tinh quang rơi rụng ngay trên mặt đất, nhìn rõ ra một phi tiêu.

Dương Cảnh không nói năng gì, y nhảy vọt lên trên mỏm đá, xoay xoay tung ra ba chưởng, chém ra sáu đao, chưởng lực phần phật trong ánh đao, hết cuồn phong khuấy tung hoa tuyết, thanh thế cực kỳ mãnh liệt kinh người.

Đầu mỏm đá chật chội, không chỗ xoay trở, nữ tử lượn sang phải, lướt sáng trái, tới lui nhanh như lốc xoáy, nếu không biết trước đây là nhân ảnh, ắt cho rằng di động của quỷ mị. Chưởng phong của Dương Cảnh thất thoát, đường đao hụt hắng, y vùn vụt, mạnh bạo tấn công mà ngay đến một chéo áo của đối thủ cũng không sao chạm tới.

Nhưng qua mấy chiêu giao thủ, Dương Cảnh đã nhận ra lai lịch đối thủ, y không khỏi rét run trong lòng, càng xuất chiêu tàn độc hơn nữa. Chỉ tiếc một nỗi, tâm ý loạn thì tay xuất chiêu ắt sai sót, nữ tử đột nhiên vùng bàn tay trắng mịn xuyên qua một kẽ hở của đường đao, điểm trúng vào Uyên Mạch trên cánh tay phải Dương Cảnh.

Dương Cảnh rơi tuột mất đoản đao, y lắc mình tránh nhanh ra, nhưng không dè nữ tử nhanh như chớp, đã lại vùng tay phải lên, khễ khàng nhắm

điểm đầu ngón tay nỏ nà vào tâm khẩu y.

Cánh tay phải Dương Cảnh giờ đã èo uột thông xuống, y vội vã đưa tay trái ra ngăn chặn ngón điểm huyết, chỉ là y không nhìn ra ý định của nữ tử, cô ta đã hươi bàn tay thoát qua hướng ngăn chặn của y, thò xuống nơi eo lưng y, soạt một tiếng, nhẹ nhàng đoạt lấy cây sáo "Không Bích".

Dương Cảnh trong cơn hoảng loạn, quai tay về nhắm chụp vào cổ tay cô ta. Sáo ngọc trong tay cô đã vụt ra một làn sáng xanh, tức thì nguyên cánh tay Dương Cảnh mất tri giác, như một con rắn bị đánh giập đầu, nó buông thông xuống.

Dương Cảnh gặp nguy không loạn, y lùi nhanh về phía sau, định nhảy ra xa, nhưng nữ tử còn nhanh hơn, cô vạch một làn sáng xanh, điểm đúng vào tâm khẩu y. Dương Cảnh rú lên thảm thiết, y té nhào xuống, đầu va vào đám loạn thạch, đổ máu tung tóe.

Hòa Kiều cũng đã nhận biết người đó, y không khỏi hoảng hốt, khi chợt thấy nữ tử nhảy xuống, sáo trong tay, tà tà nhắm phía y tiến đến, Hòa Kiều cúi đầu, thấy thân thể Lạc Chi Dương nằm dài trên mặt đất, y cập rập nhào vào gã thiếu niên, với ý đồ dùng hãn làm con tin, chẳng dè, y vừa chuyển thân, chồm sọ chợt buốt rét, đã thấy cây sáo ngọc gí sát vào mặt.

Mặt Hòa Kiều tái mét, y nuốt vội một ngụm nước miếng, gượng một nụ cười: "Diệp sư muội, có chuyện gì cứ thông thả nói, bọn ta chỉ đang đùa cợt với tiểu tử này thôi mà!"

"Nói láo suốt!.", Diệp Linh Tô nhớ toẹt, "Tụi bay muốn giết người cướp của, để ta đưa cả đám đến gặp đảo vương."

Hòa Kiều sắc mặt càng tái nhợt hơn lên, y chấp tay, vái lia lịa: "Hảo sư muội, xin nể tình gia sư ...", câu nói còn chưa dứt, Diệp Linh Tô đã rung nhẹ cây sáo, điểm trúng vào huyết Thái Dương của y, Hòa Kiều mồm miệng bật tằm, y té nhào ngay xuống đất.

Diệp Linh Tô nâng Lạc Chi Dương lên, giải huyết cho hần xong, cô nhúu mày hỏi: "Người không sao chứ?"

Lạc Chi Dương nén đau, hần đứng dậy, cười cười, đáp nói: "Không việc gì."

Diệp Linh Tô bảo: "Người cũng theo ta đến gặp đảo vương, làm chứng, tố cáo bọn hần."

Lạc Chi Dương gật gật đầu, đang muốn ngỏ lời cảm tạ, chợt hần thấy từ nơi tảng đá to đằng sau Diệp Linh Tô vọt xông ra một bóng người, ruột gan chùng xuống, hần la lớn: "Coi chừng...."

Hần vừa hô dứt, người nọ đã nhảy vút lên cao, vỗ mạnh ngay tới một chưởng.

Được báo động kịp thời, Diệp Linh Tô quai ngược tay đánh trả lại một chưởng, lúc hai luồng kinh khí chạm vào nhau, cô lập tức thấy một làn nội kinh xộc vào lòng bàn tay, như một con rắn độc, nó trào thẳng vào căn cốt, thân hình quay mòng mòng, chưởng kinh đẩy cô bắn vọt ra đằng trước.

Người nọ một chưởng đánh bay cô gái, y trở bàn tay nhắm chụp vào cổ họng Lạc Chi Dương. Năm ngón tay còn chưa tới, Lạc Chi Dương đã cảm giác kinh khí đột nhập vào tới xương tủy, theo bản năng, hần chao mình tránh ra mé sau, đôi chân liên tục bước theo bộ pháp Linh Vũ, giúp hần thoát được ra ngoài xa hơn một trượng.

Người nọ chụp hụt một trảo, y ồ một tiếng, tổng hữu chưởng xuống dưới mặt đất, quét một luồng kinh khí cuồn cuộn như lốc xoáy, đưa thân hình y bay bổng lên, giống như đang cưỡi gió, nhoáng một cái, y đã đến trước Lạc Chi Dương, vung hữu chưởng lên nhắm chộp vào đầu gối này. Lạc Chi Dương vừa né được một trảo, thế xoay chuyển đã dứt, lực đã suy, hần nghe chưởng phong ập vào mặt, mà không sao tránh thoát nổi, đang

nhắm mắt chờ chết, bỗng nghe một loạt tiếng soạt soạt của nhiều điểm sáng lóe trên một góc trời.

Người nọ hứ một tiếng tức bực, y đành rút hữu chưởng về, quét nó ra mé sau lưng, trong tĩnh lặng của trời đêm vụt nghe một tràng những tiếng kim châm va chạm vào nhau, đưa chúng rơi loạt soạt như mưa xuống đất.

Lạc Chi Dương ngồi mọp trên mặt đất, hắn còn đang ngơ ngác, bỗng cảm giác cánh tay bị kéo căng ra, tiếng Diệp Linh Tô kêu vào trong tai: "Chạy mau!"

Chẳng chút chần chừ, hắn vụt đứng dậy, loạng choạng chạy theo sau cô gái. Chạy chưa được mười bước, đã nghe tiếng gió rít tới từ mé sau, thân hình mảnh dẻ của Diệp Linh Tô khẽ vẩy vẹo một chút, cô quai ngược tay vung về đằng sau một chùm mưa kim. Người truy đuổi thét mắng một tiếng, y kịp thời lắc mình tránh né, tay tung chưởng, đưa đám mưa kim châm va vập vào đá, bắn tung tóe ra nhiều đốm lửa.

Diệp Linh Tô kéo Lạc Chi Dương chạy như điên, đối phương e ngại "Dạ vũ Thần Châm" nên không dám vào quá gần. Đôi bên một chạy trốn, một đuổi theo, đã lướt qua một vùng đá tảng, đột nhiên, thân mình Diệp Linh Tô chao đảo, rồi cô té sấp xuống. Lạc Chi Dương cuống cuống đỡ cô đứng dậy, nhưng hắn cảm giác toàn thân cô gái run lẩy bẩy, hắn cô đang bị đau đớn lắm. hắn cả kinh, hỏi nhanh: "Diệp cô nương, cô bị gì vậy?"

"Mau, chạy đến chỗ động Yến Tử đằng trước kia!", ngón tay Diệp Linh Tô chỉ ra phía trước, thanh âm run run. Lạc Chi Dương ngẩng lên nhìn, chỗ bên trên đồng đá tảng có một cửa động tối đen, chẳng hiểu hãm gom được khí lực từ đâu, trong tích tắc, hắn nâng Diệp Linh Tô, ba chân bốn cẳng nhả về chỗ cửa động mà phóng đi.

Vừa lọt qua cửa động được hai bước, đã nghe rào rào một tràng, vô số bóng đen trên cao, dưới thấp ào ạt bung ra. Lạc Chi Dương sợ tới ngừng

tim, hần chết đứng tại chỗ.

"Đừng sợ!", Diệp Linh Tô ghé sát vào hần, nói nhỏ, "Là chim én đấy mà!"

Lạc Chi Dương giật mình hiểu ngay, chỗ động đá này là nơi làm tổ của én biển, hai người xông vào đã đánh thức chúng dậy.

Hần ngoái trông ra, một bóng người nhoáng lên, kẻ đối đầu nọ cũng đang xông vào, còn đang cập rập, hần chợt nghe Diệp Linh Tô thét to: "Xem chằm!"

Người nọ đang định tiếp cận, y hoảng hốt nhảy dựng về đằng sau, chẳng dè đó chỉ là Diệp Linh Tô hư trương thanh thế, cô thét xong một lúc lâu, cũng chưa thấy một kim nào bắn ra.

Người nọ quá giận dữ đến phát ra tiếng cười, thanh âm liên đánh thức thêm, thấy đây một động là chim én bay vù vù ra, mật độ dày đặc đến nỗi không thấy được gì trong khoảng không dăm bước trước mắt.

Nghe giọng cười, Lạc Chi Dương nhận ra lai lịch, y buột miệng kêu: "Minh Đẩu!"

Diệp Linh Tô ừ một tiếng, nói khẽ: "Đừng lên tiếng."

Minh Đẩu dò theo thanh âm, y chạy vào, chợt cô gái lại hô: "Xem chằm!"

Minh Đẩu hừ gọn một tiếng, y nghiêng mình xuất chiêu, chợt nghe tiếng xé gió cấp tập, y lập tức ú ớ kinh hãi, vung song chưởng toán loạn, ý muốn quét rơi phi châm, nhưng bị chim én che tầm mắt, y không nhận định nổi góc bay của châm, chợt cảm giác trên người đau đớn, rõ ràng thân mình y đã bị trúng vài cây châm. Minh Đẩu cuống nộ gào thét, y huy động song

chường quét ra toán loạn, chường phong mãnh liệt đã đánh chim én rơi rụng lá tả đầy mặt đất.

Lạc Chi Dương không còn cách nào khác, hấn đành ôm cô gái chạy nhanh vào phía sau động. Đây vốn là hang nhỏ, qua ngàn vạn năm bị mưa gió bào mòn, đã thành một động đá, ngoài rộng trong hẹp, càng vào sâu bên trong, lối đi càng hẹp dần, bỗng nhiên trước mặt là một vách đá, hết lối đi.

"Tắc đường rồi!", vừa kêu, Lạc Chi Dương vừa sờ soạng vào mặt vách đá, hấn chưa dứt câu nói, đã nghe Diệp Linh Tô bảo: "Buông ta ra."

Nghe thế, Lạc Chi Dương mới kinh hãi, hấn phát giác mình đã ôm ngang eo cô gái từ lâu, cảm giác mình cô mềm mại như không xương, da mặt hấn phát nhiệt, hấn vội vàng buông tay.

Cô gái lần theo bức vách ngồi xuống, miệng cô ho khan vài tiếng, hơi thở khò khè. Bên trong khoảng tối đen, đôi mắt cô sáng như ánh sao đêm, không chớp mắt, cô dõi trông ra phía cửa động, chẳng hề để ý đến một Lạc Chi Dương đang quần bách.

Lạc Chi Dương trấn định tinh thần, hấn cũng dõi trông ra hướng đó, chỉ thấy tối đen mù mịt, thỉnh thoảng truyền vào tiếng chim én vỗ cánh.

Tim Lạc Chi Dương bất giác đập thành thịch, hấn dựa lưng vào vách đá, hạ thấp giọng hỏi: "Sao không thấy Minh Đẩu tiến vào?"

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, cô nhạt giọng nói: "Lão chẳng dám vào đâu!."

Lạc Chi Dương chợt hiểu ý cô, do lối đi nhỏ hẹp trong động, nếu Minh Đẩu liều lĩnh xông vào, giữa đêm tối, lão nhất định không sao né tránh nổi phi châm. Nghĩ thế, hấn thoáng yên lòng, hỏi tiếp: "Giờ mình làm gì?"

"Ồ... Đến hừng đông mới rõ....", nói đến đây, Diệp Linh Tô lại nổi cơn ho. Lạc Chi Dương vội hỏi: "Diệp cô nương, cô bị thương à"

Diệp Linh Tô không đáp, chỉ vì không ngăn được cơn ho.

Lạc Chi Dương chăm chú nhìn cô gái, ngoài phần cảm kích, hẳn còn có thương tiếc, hẳn suy nghĩ, phân vân không biết phải nói gì. Bỗng chợt nghe tiếng Minh Đẩu chậm rãi truyền đến: "Diệp sư diệt, Minh mỗ thật sự thấy kỳ quái vô cùng, sư diệt đường đường là đệ tử chính tông, tại sao cứ mãi đi che chở một đứa phụ tạp dịch? Chẳng lẽ lại là cháu với nó thật sự có dan díu à?"

Diệp Linh Tô quá tức giận, nói: "Nói nhăng nói càn! Ai... ai ... mà dan ... dan ", nói đến đây, cô khích động quá không kiềm nổi, lại phát lên một tràng tiếng ho hăng.

Minh Đẩu nghe tiếng ho sặc sụa, lão chỉ hận không thể chạy vọt ngay vào trong động, nhưng lại e đây là kế dụ địch của Diệp Linh Tô, lão cố dằn lòng, cười cười: "Hảo diệt nữ, nếu cháu không tình ý gì, cứ sao lại cực nhọc đi bán mạng giúp nó? Tên tiểu cầu họ Lạc đã vũ nhục ta quá xá chừng, ta là chỉ tìm hãn tính số, ta chẳng có giây giữa gì tới cháu hết. Cháu cũng biết cái lợi hại của chưởng lực trong 'Kình Tức công', nếu cháu không được chữa trị kịp thời, e rằng hậu hoạn vô cùng."

Con tim Lạc Chi Dương đập nhanh hơn lên, tới nước này, cái sống còn của hẳn chỉ dựa vào quyết định của Diệp Linh Tô, lại nghe Diệp Linh Tô liên tục ho hăng, hẳn bất giác nắm chặt hai nắm đấm, lòng bàn tay rịn mồ hôi lạnh.

Diệp Linh Tô ho một tràng dài, rồi cô bỗng chậm rãi nói: "Minh Đẩu, ông có gan thì cứ tiến vào đây, nếu không, ông cứ chờ đó, tảng sáng, tôi sẽ đến trước đảo vương trình báo mọi tội trạng của ông."

Minh Đẩu cười, hỏi: "Ta đã làm gì nên tội?"

Diệp Linh Tô lạnh lùng đáp: "Âm mưu hại người cướp của, giết người diệt khẩu."

"Chà ... Vu khống mạnh miệng quá xá!", Minh Đẩu gằn từng tiếng thật to, "Hảo diệt nữ, cháu ta cũng có một cái tội, nếu để đảo vương nghe được, nhất định ngài chẳng vui vẻ gì lắm."

Diệp Linh Tô hỏi: "Tội gì?"

Minh Đẩu gằng rặn ra hai tiếng cười, lão đáp: "Nửa đêm canh ba, lén lút hẹn hò tình nhân, có trời mà biết hai đứa tụi bay nấp nánh làm trò gì trong cái động này?"

"Đồ vô liêm sỉ..." Diệp Linh Tô giận tím tím gan, cô ho sù sụ mãi không dứt.

Minh Đẩu rất lấy làm đắc ý, lão biết cô gái đang bị nội thương, nếu chọc cho cô ta giận, sẽ khiến cho thương thế tồi tệ đi rất nhiều. Đang lúc lão định tiếp tục đùa cợt, chợt nghe Lạc Chi Dương lớn tiếng nói: "Minh Đẩu, người nói sai bét rồi."

Minh Đẩu hỏi: "Ta sai chỗ nào?"

Lạc Chi Dương cười hì hì, "Chỉ coi qua một điểm nho nhỏ, thấy người tiếng là Minh tôn chủ, những lại chẳng 'tôn' chút nào, nửa đêm tình cờ gặp Diệp cô nương, bị con heo lòng quậy quá sức, người tính làm chuyện bày bạ không biết xấu hổ, rủa Diệp cô nương đừng mãi kháng cự, người mới đánh cổ trọng thương, may mà có bản nhân kịp lúc đi ngang qua, đã làm hư hỏng trò bày bạ của người, đã trợ giúp đưa Diệp cô nương vào đến tận đây....."

"Thúi lắm, thúi lắm....." Minh Đẩu tính tình cao ngạo, lão có thể vu oan người khác, nhưng chính mình lại không chịu nổi nửa điểm oan ức, lão lập

tức quên bằng đi thân phận, hả họng chửi bới, "Tiểu súc sinh, mi một thứ cầu tạp dịch, một kẻ vô dụng, ai mà đi tin vào miệng lưỡi nói càn của mi?"

"Đúng rồi." Lạc Chi Dương không vội vã, không giận dữ, hần đáp trả, "Ta một thứ cầu tạp dịch, một kẻ vô dụng, Diệp cô nương lại đẳng cấp tột cùng bên trên, hết như phượng hoàng, hết như thiên tiên trong loài người. Bảo hai ta nửa đêm lén hẹn hò, chuyện đó nói ra chẳng một ai tin. Nhưng nhìn vào võ công cao cường của Minh tôn chủ, nhìn vào cái nhân phẩm hạng bét của lão, chuyện giết người cướp của lão đều dám làm, chuyện ô nhục con gái còn chưa phải là lần đầu..."

Hần còn chưa dứt lời, chợt nghe 'ầm' một tiếng, cả động rung chuyển theo, rồi tiếp theo là những tiếng ầm ì như sấm, đằng trước đã thấy nhiều khối đá tảng to lớn rơi lấp đầy lối ra cửa động.

"Chuyện gì xảy ra vậy?", Lạc Chi Dương hơi kinh hãi, Diệp Linh Tô trầm ngâm một chút, rồi cô bỗng nói: "Không xong, lão tính phong tỏa lối ra."

Đúng lúc ấy, lại nghe ầm ầm hai tiếng, thấy càng nhiều nham thạch rơi xuống, đầy lối ra cửa động.

Diệp Linh Tô hét to một tiếng, cô phóng phi châm, nhưng kim va vào đá, lửa bắn tung tóe giữa màn đêm. Minh Đấu liên tục phát chưởng, chỉ trong chốc lát, vòm thông đạo bị sụp hơn phân nửa. Lạc Chi Dương phóng ra xem, thấy vô số đá tảng đã đổ đầy chặt cứng thông đạo, hần đang định vận sức dọn dẹp, đẩy chúng ra, lại nghe ầm một tiếng thật to, Minh Đấu không biết đã lấy được từ đâu ra một khối nham thạch to lớn, lão đặt làm bức vách chắn ngay trước洞口. mặc Lạc Chi Dương hết sức đùn đẩy, bức tường này không chút lay động, rồi nghe Minh Đấu nói: "Hảo diệt nữ, đây đích thực là chốn động phòng, nhị vị mặc tình sử dụng, Minh mỗ thôi không hầu tiếp nữa!"

Nói xong, lão ha hả cười lớn, bỏ đi thật nhanh ra ngoài xa.

Lạc Chi Dương sững sờ, hần ngồi phịch xuống, thì thào hỏi: "Đây là võ công gì mà đá tảng to lớn đến thế mà cũng đánh nát ra được?"

Diệp Linh Tô không hó hé lấy một tiếng, Lạc Chi Dương không khỏi vô cùng lo âu, hần hỏi: "Diệp cô nương, cô ổn chứ?" Vừa nói, hần vừa thò tay ra trước sờ tìm. Tay hần còn chưa chạm vào cô, đã nghe Diệp Linh Tô lạnh nhạt bảo: "Rút cái cằm chó của người ra mau!"

Lạc Chi Dương nghe theo tiếng nói, hần rút tay về, gượng cười: "Diệp cô nương..."

"Câm miệng lại!", Diệp Linh Tô giận dữ la lớn, "Ta không muốn nói chuyện với người!."

Lạc Chi Dương sững sốt: "Sao vậy?"

Giọng Diệp Linh Tô đầy oán hận: "Người với Minh Đẩu giống hệt nhau, chỉ biết đặt điều nói xấu nữ nhân. Nổi lòng heo, dâm dục vô liêm sỉ, hừ ... trong đầu óc người chỉ chứa đầy những cái bẩn thỉu đó thôi hả?"

Lạc Chi Dương bứt đầu bứt tóc: "Tui nói đó là để chọc tức Minh Đẩu..."

Diệp Linh Tô càng tức hơn: "Người chọc tức Minh Đẩu ở đâu không biết, căn bản... căn bản là ... chọc vào ta, hừ ... ta cũng không phải thứ con gái để cho tùy ý các người muốn bổ báng thế nào thì bổ báng."

"Dĩ nhiên cô không phải thế...." Lạc Chi Dương giọng chua cay, "Người đáng bị báng bổ, chính là tui, một kẻ vô tích sự, báng bổ một đứa tạp dịch thối tha như tui mới là đúng, Diệp cô nương, con người sắc sảo như cô, kẻ nào mà dám đến báng bổ cô, thì chỉ có mà dao trắng đâm vào, dao đỏ rút ra thôi!"

Cô gái trầm mặc không nói, Lạc Chi Dương trong lòng bứt rứt, chẳng biết mình có phạm sai lầm gì khác nữa trong câu nói vừa rồi. Một lát sau, chợt nghe Diệp Linh Tô thở dài, giọng nhỏ nhẹ: "Nội công của Minh Đẩu là 'Kình Tức công', vốn là tuyệt kỹ của 'Tây Côn Lôn Lương Tiêu' thưở xưa, lão tuy còn kém Tây Côn Lôn, nhưng dùng để đánh tan bìa, nát đá ... lão cũng không dưới tay là bao"

Lạc Chi Dương nghe mà mê man, hẩn thở dài: "Diệp cô nương, mọi sự đều trách tui, nếu không có tui, cô đã không bị vây khốn trong động này."

"Trách người làm chi?", Diệp Linh Tô thoáng lơ đãng, cô nói, "Nếu là người khác, ta cũng cứ vẫn làm hệt như vậy."

Lạc Chi Dương cảm thấy vô vị, hẩn hỏi tiếp: "Cớ gì cô lại ra đến chỗ bờ biển đó?"

Diệp Linh Tô giọng lạnh lẽo: "Ta muốn đến đâu thì cứ đến, há người quản được ta?"

Hai người im lặng một lúc lâu, rồi Diệp Linh Tô bỗng hỏi: "Lạc Chi Dương, người đang nghĩ ngợi gì thế?"

Lạc Chi Dương nhẹ đáp: "Tui đang nghĩ cách thoát thân."

Cô gái hừ một tiếng, hỏi: "Chứ không nghĩ nhớ gì đến cô Chu Vi kia à?"

Nghe cô nói, Lạc Chi Dương bị khêu gợi tâm sự, hẩn tựa vào tường, buồn bã

Diệp Linh Tô cũng không nói gì thêm, chỉ nghe tiếng cô thở nhè nhẹ.

Trong động tối đen như mực, lũ chim én mé ngoài cũng đã lấy lại bình ổn, cái tĩnh lặng hệt như một khối đá lớn, đè nặng trĩu xuống tâm khảm hai người, bất tri bất giác, đầu óc Lạc Chi Dương cũng mơ mơ màng màng.

Trong cơn lãng đãng, hắn thấy đã trở về bên trong Tử Cấm thành, đang trước đình Trầm Hương, có Chu Vi đang ngồi đấy, hàng mi rủ xuống một nét buồn thảm, mấy ngón tay lướt trên phím đàn, Lạc Chi Dương muốn hét to, nhưng miệng lưỡi không phát thành tiếng, hắn muốn đi đến bên cô, nhưng sao đi mãi mà chẳng đến được gần cô. Trong lòng mê hoảng, ngay cả khúc nhạc Chu Vi đang gảy hắn cũng thấy mù mịt, không nghe ra được bài nhạc xuất sứ từ đâu.

Bỗng nhiên một tiếng hét chói vào tai, Lạc Chi Dương đột nhiên bừng tỉnh, chuyển mình ngồi dậy. Toà hương đình, cô gái gảy đàn một loáng đã tan biến hết, quanh mình tối đen, thì ra vừa rồi, tất cả chỉ là một cơn mộng ảo.

Lạc Chi Dương thẫn ngượng ngịu, hắn đang định nằm xuống trở lại, bỗng nhiên lại nghe một tiếng rú chọc vào tai: "Bố ời ... bố ... đừng ... đừng..."

Tiếng rú này vừa sắc, vừa mãnh ,, như có một bé gái nhỏ đang kêu la thảm thiết, khiến người nghe rợn tóc gáy.

Lạc Chi Dương không khỏi kinh hãi, hấnbụt miệng gọi: "Diệp cô nương..."

Hắn vừa mở miệng nói được ba chữ, cổ tay hấn bỗng bị riết lấy, chính là đang bị cô gái đang bóp chặt vào, ngón tay cô bấu mạnh, chúng nóng rực như kim sắt nung lửa than.

Lại nghe cô ho hen hai tiếng, rồi cô rú lên: "Bố ... Bố ... đừng... đừng..., mẹ sắp chết rồi kìa, mẹ chảy máu nhiều quá xá kìa..."

Kèm theo tiếng rú, theo bản năng, cô bấu vào mạnh hơn nữa, cổ tay Lạc Chi Dương đau nhức tựa hồ bị cô khăng khăng muốn bẻ cho gãy rời, hấn đưa tay sờ thử, thấy da thịt cô gái nóng như lửa, đúng là cô đang bị sốt thật cao. Cô bị bệnh rồi à? Trong lòng Lạc Chi Dương lo lắng, hấn đang định

lay, đánh thức cô, bất ngờ bị cô ngả người vào, đưa tay ôm ngang eo lưng hẳn, giúi khuôn mặt nóng bỏng vào lồng ngực hẳn, nước mắt giàn giụa trào ra.

Lạc Chi Dương không biết phải làm gì, bỗng Diệp Linh Tô lạc vào trạng thái mộng mị, cô nức nở, miệng lẩm bẩm. Theo ý tứ những câu nói mới đó, dường như cha mẹ cô lâm vào cảnh hục hặc, cô con gái của họ vừa van xin ông bố dừng tay, vừa thúc giục bà mẹ chạy trốn, ngữ âm cực kỳ ai oán thâm trầm, khiến người nghe cũng phát rùng mình run rẩy theo.

Lạc Chi Dương vừa lay vừa dỗ dành cô, hẳn muốn đánh thức cô gái, chỉ vì Diệp Linh Tô do nội thương phát tác, đã gây tẩu hỏa nhập ma, đưa cô vào trạng thái mê man mộng mị, cô không tự làm chủ lấy mình được nữa.

Lạc Chi Dương vô kế khả thi, hẳn vô ý thức quờ quạng trên thân mình hẳn, bỗng đầu ngón tay mát lạnh, chính là đã sờ trúng vào sáo ngọc, tâm cơ chợt máy động, hẳn bèn nâng sáo, tấu lên khúc 'Chu Thiên Linh Phi', thầm mong rằng, cô được nghe âm nhạc mà cô hằng thích thú, có thể giúp cô thấy dễ chịu hơn chút nào chăng?

Nói cũng kỳ quái, hẳn mới thổi dứt hai chi khúc, cô gái nằm trong lòng đã bình ổn trở lại không ít, Lạc Chi Dương vừa mừng vừa sợ, tiếp tục thổi cho hết hai mươi hai chi khúc, những câu nói nhăng nhít của Diệp Linh Tô dần dà trở thành một mảng nghen ngào, những run rẩy thân mình cũng chấm dứt, cô buông rời đôi tay, nằm rúc vào sát ngực Lạc Chi Dương, tựa một con thú nhỏ thân thuộc yêu quý.

Nhạc khúc này có thể chữa thương, quả đã ra ngoài mọi mong muốn của Lạc Chi Dương, hẳn đâu biết, Diệp Linh Tô trúng chưởng của Minh Đẩu, cô lãnh trọng thương, kinh mạch bị thương tổn, tâm thần sinh hỗn loạn, ban sơ, nó tạo tâm bệnh, làm đầu óc cô chất đầy rất nhiều ảo giác kinh khiếp, tình trạng này mà kéo dài, nếu không chết, cũng sẽ đưa đến điên cuồng.

Khúc 'Chu Thiên Linh Phi' vốn là môn luyện nội công kỳ diệu, nó ngấm dựa theo mạch lý trong con người, mở đường cho khí Chu Thiên, khai thông những chỗ tắc nghẽn, có công hiệu điều hòa âm dương thần kỳ, cho dù không do chính người bệnh tự tấu, chỉ cần nghe qua, cũng có tác dụng giúp an thần, triệt tâm ma, hẳn thôi cho Diệp Linh Tô nghe, rốt cuộc đã phát hiện những tác dụng đó.

Lạc Chi Dương thổi liên tục ba lần, cơn sốt của Diệp Linh Tô hạ xuống, cô xuất hạp đầm dề, hơi thở nhẹ và đều, toát ra một mùi hương nhàn nhạt khắp không gian. Thấy bệnh tình cô biến chuyển khả quan, Lạc Chi Dương ban đầu định đẩy cô gái ra, nhưng nhìn dáng vẻ yên lành đó của cô, hẳn có chút không đành lòng, đành cứ phải ngồi yên, tay mân mê sáo ngọc.

Ngồi không biết bao lâu, màu trời sáng dần, cảnh sắc trong động đã có thể thấy mờ mờ, Lạc Chi Dương bỗng phát buồn ngủ, hẳn chợt cảm giác có máy động nho nhỏ trong lòng, đã thấy Diệp Linh Tô thất thanh ngồi dậy, khi cô phát hiện thân mình đang ở nơi nao, cô nảy sinh kinh hoàng, cố gắng đùn đẩy, nhưng vì sức lực yếu ớt sau cơn sốt, cô chỉ làm cho Lạc Chi Dương ngã chổng gọng bốn vó lên trời, làm chồm sọ hẳn va mạnh vào vách đá, khiến hẳn đau quá, miệng thét be be.

"Người đã làm gì vậy?", giọng cô gái đầy giận dữ.

"Cô còn hỏi tui hả?", Lạc Chi Dương xoa xoa vào đầu, hẳn bức tức, hầm hừ nói, "Cả ngày và suốt đêm hôm qua, cô hết la hét lại gây rối, tui ghé vô xem, còn bị cô siết chặt lấy, đem tui làm cái gối mà tựa đầu vô!"

Diệp Linh Tô nghe hẳn nói, nhớ lại mải mại lại chuyện hôm qua, cô không khỏi nghĩ thầm: "Chẳng lẽ như hẳn nói, tất cả đều không hoàn toàn là chuyện nằm mơ?" Nghĩ vậy, cô ngượng khôn tả, mặt đỏ bừng bừng, ngồi dựa vô vách đá, miệng im re, không biết phải nói năng gì.

Một lát sau, cô không sao nhịn nổi nữa, bèn hỏi: "Tối hôm qua... tối hôm qua... ta đã nói những gì?" Lạc Chi Dương đành phải thuật lại: "Cô hết kêu cha lại kêu mẹ, còn nói cái gì dừng tay, nói đổ máu trong lời nói, tưởng cô đang bị ác mộng, lúc tui chợt nghe thấy, thiệt có chút kinh hãi!"

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ một lúc lâu, đột nhiên cô bảo: "Người đỡ ta đứng dậy."

Lạc Chi Dương giúp cô đi đến chỗ đồng đá, cô thò tay sờ soạng vào vài hòn, rồi cung tay đẩy, nhưng tảng đá vẫn ù lì bất động.

Lạc Chi Dương vẻ lo lắng, bảo cô: "Cô trúng thương rất nặng, đừng lộn xộn nữa!"

Linh Tô ngồi xuống trở lại, cô im lặng một lát, nhẹ thở dài: "Lạc Chi Dương, hai ta ... ôi ... có thể sẽ không thoát ra được."

Lạc Chi Dương sớm đã có ý nghĩ đó rồi, nhưng nghe cô gái nói ra, hẳn vẫn không

khỏi thấy mất mát, lại nghe Diệp Linh Tô nói thêm: "Ta bị thương, võ công người có

hạn, nếu muốn đẩy tảng đá này ra, thiệt khó như lên trời, nếu không có ai đến cứu, người và ta nhất định là chết."

Lạc Chi Dương không cam tâm, hẳn ghé sát vào kẽ hở cạnh tảng đá, lấy hết sức

lực, gọi to: "Có ai đấy không, cứu mạng a..." Hẳn gọi liên tiếp bảy tám lần, chẳng những không người trả lời, đến ngay cả lũ chim én bên ngoài cũng không thấy bị kinh động.

"Đừng gọi nữa!", Diệp Linh Tô thở dài một hơi, "Nơi đây thực là hẻo lánh, ta bị thương,

không còn đủ sức, người lại không có nội lực để gọi, thanh âm không thể đi xa, cần

bản truyền không ra khỏi động."

Lạc Chi Dương vẫn chưa từ bỏ ý định, hăn bảo: "Cô cùng tui thất tung, người trên

đảo nhất định sẽ đi tìm kiếm khắp nơi, sớm muộn gì cũng sẽ đến đây thôi".

"Có lẽ là vậy.", Diệp Linh Tô nói xong, cô khoanh chân ngồi xuống, thôi không lên

tiếng.

Lạc Chi Dương ngồi cạnh cô, hăn có cảm tưởng thời gian trôi quá chậm, Rồi

thấy ánh mặt trời dần tắt, đêm cũng đã xuống. Gã thiếu niên quá sức kinh hoàng, gã hướng về bên ngoài lớn tiếng gọi cầu cứu, nhưng hăn gọi đến khan cổ cũng không có tiếng người đáp lời.

Hai người bị đói một ngày một đêm, Diệp Linh Tô nội thương lại trầm trọng hơn lên,

vừa đói vừa đau, cô yếu ớt hăn đi, đến nửa đêm, cô lại phát sốt. Lạc Chi

Dương đem sáo lên thổi, nhưng cũng không thấy khá hơn. Hăn vừa dứt một chi

khúc, bỗng nghe Diệp Linh Tô u uẩn nói: "Lạc Chi Dương, đừng thôi nữa, hết đêm

nay, ta là sẽ phải chết thôi."

Lạc Chi Dương vội nói: "Đừng nói nhảm, chóng thôi, sắp có người đến kia."

"Chớ có ngu ngốc", Diệp Linh Tô hít vô một hơi, giọng khác bình thường, rất mềm

mỏng, "Ta biết, người nói thế, chính là chẳng muốn ta tuyệt vọng, chỉ cần không ngã

lòng, thì người ta cũng tránh bị thất chí"

Lạc Chi Dương nghe cô nói, lồng ngực hẫng dường như tắc nghẽn, miệng nói không nên lời, cảm giác thật khó chịu. Hẫng thầm trách mình vô dụng, cxhỉ biết

ngồi trơ mắt nhìn thương thế cô gái xấu hẫng đi, mà tuyệt không tìm được cách gì giúp

cô, mắt mũi hẫng cay xè, khóe mắt tưởng chừng sắp đổ lệ, cũng may bốn phía tối đen,

Diệp Linh Tô không trông thấy được, bằng không, cô lại thêm xót xa, thêm thương

cảm.

"Lạc Chi Dương.", giọng Diệp Linh Tô mảnh như sợi tơ, "Người có sợ chết không?"

Lạc Chi Dương ngần ngừ, rồi đáp: "Cô thôi đừng nói đến chết hay không chết nữa đi, mình nhất định sẽ sống sót."

Ngẫm nghĩ một chút, cô gái lại nói: "Cũng không biết khi chết đi, thế giới bên kia có cái hình dạng gì nhỉ? Trên đời này, thực sự có ngục A Tỳ, có thế giới Cực Lạc chăng?"

"Có lẽ có đấy.", Lạc Chi Dương chẳng dặng dưng, phải nói theo giọng lười của cô, "Nhưng cô hỏi cái đó làm gì?"

Diệp Linh Tô khẽ khàng nói: "Ta đang nghĩ về bố và mẹ ta, mẹ ta thế nào cũng về thế giới Cực Lạc, còn bố ta ấy à, nhất định bị sa xuống ngục A Tỳ"

Con tim Lạc Chi Dương nhói lên một chút, hần vội nói: "Cô mù mị quá rồi kia? Bố cô, mẹ cô, nhất định họ đều đã về thế giới Cực Lạc cả rồi."

"Đấy là người không biết đấy thôi", giọng Diệp Linh Tô chột run rẩy, "Ngày hôm qua

ta lại đã thấy, ta thấy bố ta cầm kiếm, cứ từng nhát từng nhát đâm vào người mẹ ta. Cái kỳ quái nhất, mẹ ta chỉ nhìn bố ta, trên mặt mẹ ta chỉ cười cười, chẳng lẽ mẹ không thấy đau sao? Con người ta lúc quá đau đớn sao lại cười được, thật sự là quái đản ... Ta lớn tiếng van xin ông, mà ông chẳng lý gì đến ta cả, chung quanh tất cả đều có lửa cháy, ta cứ chạy vòng quanh, mà chẳng hiểu sao ta cứ không chịu thoát ra ngoài, chỉ trơ mắt ra nhìn bố ta hươi kiếm, từng nhát, từng nhát giết chết mẹ ta..."

"Đó đều là mộng mị cả", Lạc Chi Dương cảm giác tóc gáy dựng đứng, hần vẫn gượng cười, nói, "Diệp cô nương, đây là động Yển Tử, chỉ có cô và tui thôi..."

"Không...", giọng Diệp Linh Tô có phần nhạt nhòa, "Đó không phải mộng, ta... Ta vẫn hằng muốn biết, bố ta vì có gì lại giết chết mẹ ta... Chính

là, chính là ta sắp chết đến nơi rồi, cái lý do đó, ta vĩnh viễn sẽ chẳng bao giờ biết..."

Lạc Chi Dương há hốc mồm, đờ lười, trong lòng rối rắm. Nếu sự việc Diệp Linh Tô kể không phải là nói mớ, thân thể cô gái này chẳng phải cực kỳ thâm hiểm à? Hẳn ngần ngừ, hỏi cô: "Thế ... thế bố cô đâu rồi? Sau đó ông ra sao?"

"Ông chết rồi.", Diệp Linh Tô dừng một chút, cô nhẹ giọng tiếp, "là ông tự sát."

"Như vậy cô ...", Lạc Chi Dương hỏi đến đây, hẳn không sao tiếp tục.

"Ta là cô nhi, ta do sư phụ nuôi dưỡng." Lạc Chi Dương nản quá, hẳn ngồi xuống, hai tay bó gối, trong lòng thần thờ, sau một lúc lâu, không nghe chút động tĩnh nào từ cô gái, hẳn rung mình sợ hãi, bèn đưa tay thăm dò, chỉ thấy Diệp Linh Tô người vẫn nóng bỏng như cũ, mũi thở nhẹ nhẹ.

Cô gái còn sống, Lạc Chi Dương thở một hơi dài dài nhẹ nhõm, hẳn hứng chí, nâng ngang cây sáo thổi vài tiếng, thanh âm vương vất mãi bên tai, thật lâu không dứt. Nghe tiếng sáo, bỗng nhiên trong đầu hẳn máy động, hẳn nhớ lại tình hình lúc thổi khúc sáo 'Chu Thiên Linh Phi' ven bờ biển, ban đầu, thanh âm bị gió đánh bật, thổi được một hồi, âm thanh đã xuyên qua được gió lớn mà truyền thật xa ra ngoài khơi.

Lạc Chi Dương nhảy nhồm lên, hả miệng mắng chính mình khù khờ, ngờ nghệch, hẳn tự nhủ: "Tiếng kêu gọi không thể truyền đi xa, lẽ nào lại không dùng tiếng sáo thay thế vô?"

Ý nghĩ vừa nảy sinh, hẳn mừng như điên cuồng, Lạc Chi Dương trấn định tinh thần, nâng sáo thổi mạnh. Thần và ý giao hợp, tạo mối tương thông cùng âm thanh của sáo, chân khí lưu chuyển trong cơ thể đưa tiếng sáo của 'Chu Thiên Linh Phi' bay bổng, kết lại thành một luồng thanh mảnh, nó xuyên qua kẽ hở giữa đồng loạn thạch, bay khỏi cửa động Yến

Tử, âm âm u u, nhạc của sáo không bị gió đánh tan, rõ rõ ràng ràng, đã uyển chuyển đi ra thật xa bên ngoài.

Hắn thối xong, lại thối thêm lần nữa, cứ như thế mà thối, đặt sức lực toàn thân vào, rất hao tổn tinh thần. Lạc Chi Dương đang đói và khát, hắn thối một lúc lâu, cảm thấy váng đầu hoa mắt, người mệt mỏi, rỗng tuếch, những chỗ bông, hắn không thối lên nổi, nhưng nghĩ đến cô gái đang ở bên cạnh, hắn lại gắng gượng, xốc tinh thần, liều mạng thối cho ra tiếng.

Cứ thế, hết đứt lại nối, sau hai canh giờ, màn đêm nhạt dần, ánh mặt trời bừng sáng, trong tâm trí Lạc Chi Dương, nỗi tuyệt vọng mơ hồ dần xâm chiếm lấy, đột nhiên, không thở nổi nữa, hắn buông sáo ngọc, ngồi thụp dưới đất, thân mình từng khúc từng khúc mềm nhũn ra, thần trí lạc vào hôn mê. Đúng lúc ấy, mặt đất đột nhiên chấn động, tai nghe âm âm tiếng động. Lạc Chi Dương giương mắt trông, đã kịp thấy, trong ánh sáng chói chan, khối đá lớn từ từ dịch chuyển ra. Vừa mừng vừa sợ, Lạc Chi Dương hé mắt nhìn kỹ, tại chỗ vừa khuyết đó, có một bóng người, gầy gầy, tầm vóc vượt hẳn chiều cao đám đông bình thường.

"Vân đảo vương!" Lạc Chi Dương buột miệng kêu. Vân Hư cũng không ngó ngang gì đến hắn, ông lướt vào, ôm xốc Diệp Linh Tô lên, đưa mắt nhìn thoáng qua, rồi xoay mình bước đi.

Lạc Chi Dương cũng đi theo ra ngoài động, hắn còn chưa đứng vững, bỗng cánh tay đau nhức, trông ra, thấy Vân Thường ánh mắt sắc lạnh, y hung bạo giơ tay tát vào má, Lạc Chi Dương chưa kịp lên tiếng, trên mặt như bị một tấm vải đen chụp kín, hai mắt tối sầm, hắn lập tức ngất xỉu.

Không biết chừng bao lâu, hắn hé mắt, lấy lại tri giác, đã bị một cơn đau phủ toàn thân, nhức buốt tận óc, Lạc Chi Dương gắng mở hai mắt, mắt trái miễn cưỡng có thể nhìn thấy đồ vật, mắt phải cùng nửa mặt bên ấy sưng húp, kéo thành một vệt dài trên mặt.

Cảm thấy cảnh vật chung quanh có vẻ quen thuộc, tai hắn chợt nghe có người hỏi: "Tỉnh dậy rồi ư?"

Lạc Chi Dương đảo mắt nhìn, thấy Đồng Diệu đang ngồi ghé vào cạnh giường, mắt ông ta mở to, nhìn thẳng vào hắn.

Lạc Chi Dương thở nhẹ nhõm một hơi, thì ra hắn đã được đưa về tới nhà trong Yêu Nguyệt phong, khi đưa tay thăm dò, hắn thấy bí kíp 'Linh Phi kinh' giấu trong mình chưa bị ai động chạm tới, cây sáo ngọc cũng vẫn ở cạnh bên người, chạm tay vào thấy mát lạnh. Hắn thoáng yên tâm, cựa mình định ngồi dậy, nhưng cảm giác nửa đầu nhức buốt, hắn đưa tay lên sờ, không khỏi hả hê mừng rỡ: "Vân Thường, cái đồ khốn kiếp gì đâu!."

Đồng Diệu thở ra: "Tiểu tử nọ ra tay coi như còn lưu tình, bằng không, cái sọ dừa của mi ắt đã bị hắn vụn đứt phăng mất rồi"

"Còn Diệp Linh Tô thì sao?" Lạc Chi Dương vẫn nhớ đến cô gái.

Đồng Diệu còn chưa kịp trả lời, từ bên ngoài, vọng vào một giọng lạnh lùng: "Cô ấy cũng khá ổn."

Đồng Diệu nghe thấy, lão nhảy dựng lên, hô lớn: "Vân đảo vương!"

Vân Hư tiến vào, ông ta dòm dòm Lạc Chi Dương, vung tay ném ra một cái lọ nhỏ, Đồng Diệu đón lấy, lão hớn hờ, quay sang bảo Lạc Chi Dương: "Còn không mau cảm tạ đảo vương, đây chính là thánh dược chữa thương."

Lạc Chi Dương hơi khom mình xuống, miệng hỏi: "Minh Đẩu..."

Vân Hư khoát mạnh tay áo, ánh mắt loe loe: "Đầu đuôi mọi chuyện ta đều biết cả, những gì xảy ra trong mấy ngày qua, mi tốt hơn hết là chôn chặt, giữ kín trong lòng", nói đến đây, ánh mắt ông ta âm trầm liếc vào gã thiếu niên, "nếu người mở miệng để lọt ra ngoài, chờ trách ta xuống tay vô tình."

Lạc Chi Dương không hiểu ý tứ ra sao, hẩn hướng ánh mắt nhìn vào Đồng Diệu, mặt lão này cũng đầy vẻ mờ mịt

"Còn có một chuyện nữa.", Vân Hư nhướng mày, "Từ giờ trở đi, cấm mi gặp lại Tô nhi, nếu mi vi phạm, ta đánh gãy hai chân, ném mi xuống biển nuôi cá."

Lạc Chi Dương vừa sợ vừa tức tối, hẩn lớn tiếng nói: "Nếu cổ đến tìm, thì tui làm sao đây ..."Lời còn chưa dứt, sau ót gã đã lãnh một nhát đánh, Đồng Diệu thét mắng: "Xú tiểu tử, đồ cóc ghẻ tính hả họng ngáp to, mi ăn nói lớn lối dữ, mi là cái thá gì đáng cho cổ tìm gặp mi?"

Vân Hư cũng chẳng phát tác, ông ta trừng mắt nhìn vào Lạc Chi Dương, lườm gã một cái, nói: "Cô có đến tìm, mi cũng không được gặp cổ."

Nói đến đây, ông ta chuyển sang, liếc Đồng Diệu một cái, "Đồng quản sự, nó là phụ tạp dịch do ông quản lý, nếu nó phạm lệnh cấm, ông cũng chịu tội theo."

"Lời đó rất rõ ràng, rất rõ ràng...", Đồng Diệu đưa tay lau mồ hôi trán, cung kính đưa tiễn Vân Hư ra cửa.

Lạc Chi Dương thấy lão ta đi xa dần, trong lòng đầy thắc mắc, hẩn hỏi: "Đồng quản sự, Minh Đẩu giờ đang ở đâu vậy?"

"Minh Đẩu?" , Đồng Diệu hai mắt tròn tròn, "Mi hỏi đến hẩn làm gì?"

"Ông ta chưa đi khỏi Đông Đảo sao?", Lạc Chi Dương ngập ngừng, "Hay là ông đã bị xử phạt rồi?"

Đồng Diệu dòm hẩn một hồi, lắc đầu nói: "Không thấy nói gì hết."

Lạc Chi Dương càng thêm ngờ vực, hẩn định bụng khi nào thương thế Diệp Linh Tô khá hẩn, thế nào cũng phải tìm tới Vân Hư, kể cho ông ta

nghe những hành vi xấu xa của Minh Đẩu, hể Minh Đẩu còn ở lại đảo, nhất định y chẳng thoát khỏi công đạo. Đang ngẫm nghĩ, hăn chợt nghe Đồng Diệu hỏi thêm: "Tiểu tử, hai ngày một đêm vừa qua, mi và Diệp Linh Tô có thực sự ở cùng một chỗ không?"

Lạc Chi Dương gật gật đầu, Đồng Diệu trợn mắt, hỏi: "Mi cùng cô ta ..."

Lạc Chi Dương ngắt lời ông ta: "Tui với cô trong sạch như băng tuyết, chẳng hề làm chuyện gì bậy bạ hết!"

Đồng Diệu dòm dòm vào hăn, ngó đi, ngó lại, nhưng ông ta thấy hăn không giống đang nói dối, ông ta lắc đầu, thở dài: "Cả hai người đồng lúc mất tích, làm náo động toàn đảo, gây điều tiếng om sòm. Cái kỳ quái là theo bản tính cố hữu của ông, tại sao Vân Hư chẳng những đã không trách phạt mi thì chớ, ngược lại, còn đưa thuốc chữa thương cho mi? Kỳ quái, thiệt hết sức kỳ quái!"

Lạc Chi Dương đành cười khố, Đồng Diệu nhớ đến lời cấm đoán của Vân Hư, ông ta cũng đành ngừng tra vấn, chỉ thở ra một hơi, lắc đầu, rồi bỏ đi. Từ đó về sau, người trên đảo khi thấy Lạc Chi Dương, dáng vẻ đều coi hăn khác người thường, đến cả những phu tạp dịch chung nhóm cũng đều tò mò, gặng hỏi chuyện gì đã xảy ra giữa hăn và Diệp Linh Tô trong hai ngày một đêm đó.

Lạc Chi Dương không hề hé môi một câu, nhưng hăn càng không nói, càng khiến người ta đồn đoán lung tung.

Hai ngày sau khi hăn thoát nạn, Giang Tiểu Lưu cũng tìm đến, thần thái y khác lạ, nói năng dè sẻn, ánh mắt thập phần kỳ lạ, y lân la hỏi tới hỏi lui mối quan hệ giữa hai người Lạc, Diệp... Lạc Chi Dương vừa bức tức vừa buồn cười, chỉ trả lời 'chẳng có chuyện gì hết', Giang Tiểu Lưu vẻ mặt đầy nét không tin, lúc chia tay, dáng dấp vô cùng chán nản.

Lạc Chi Dương để tâm theo dõi những động tĩnh ở "Phi Kinh các", thấy mấy ngày vừa qua, Minh Đẩu vẫn bình ổn, vẫn giữ chức tôn chủ "Kinh Tứ lưu", đến cả bốn đứa đệ tử phạm tội nọ của lão cũng cứ bình yên vô sự. Có một lần, cả đám bốn đứa đi ngang bờ biển, lúc chúng trông thấy Lạc Chi Dương, cả bọn mặt mày đều dương dương tự đắc, lại còn hả hê cười bởi hân hân nữa!

Trong lòng Lạc Chi Dương giận như điên, hân chỉ hận không sao chạy nhanh tới trước mặt Vân Hư để lớn tiếng chất vấn, nhưng nghĩ lại, bên trong ắt có lý do nào đó, có khi Vân Hư biết Minh Đẩu tác ác mà không trừng phạt, cho thấy giữa hai người có cái gì đó ăn ý cùng nhau. Lạc Chi Dương thậm chí còn đoán rằng, Vân Hư cấm mình tiết lộ sự tình, tuy rằng tiếng là để bảo toàn danh tiết cho Diệp Linh Tô, nhưng có khi chính là nhằm che giấu hành vi gian ác của Minh Đẩu.

Hắn càng nghĩ ngợi càng sinh bực bội, nằm trằn trọc mãi, không ngủ được. Nửa đêm, hắn lên đỉnh Yêu Nguyệt, ngồi trông ra khơi, thối sáo giải khuây. Thối được một chốc, nhìn lên thấy đầy trời sao sáng, chẳng hiểu vì sao, hắn chợt nghĩ nhớ tới người tù trong Tinh Ấn cốc, hắn ngẫm nghĩ, theo giọng lười của người nọ, có vẻ ông ta quen biết đường phụ, nếu hắn dò hỏi nơi ông ta, có khi truy tìm được nguyên nhân gây ra cái chết của người cha nuôi. Nghĩ thêm về bài thơ người nọ ngâm nga, nói về lúc ông chia tay nghĩa phụ, hắn chợt máy động trong đầu, ngẩng nhìn lên, trăng đã đến cao điểm, đêm đã quá canh hai, Lạc Chi Dương đi xuống đồi, nhắm Tinh Ấn cốc tà tà mà đi. Đi được hơn hai dặm, phía trước thấp thoáng có ánh đèn, hắn nép mình trốn sang một bên, thấy hai tên đệ tử cầm đèn lồng chặn gió, vừa nói nói cười cười, vừa thẳng một đường đi tới. Lại đi thêm một lúc nữa, vẫn thấy cũng có tuần tra, hắn còn đang ngần ngừ, chợt nghe "Beng beng beng" ba hồi keng báo hiệu sang canh ba, lũ đệ tử đi tuần tra lập tức giải tán, con đường cũng trở thành im ắng.

Lạc Chi Dương rảo bước mà tiến, chẳng mấy chốc, hân đã vào tới chỗ bên trên Tinh Ấn cốc. Hân đang định tuột xuống, chợt nghe một ti

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 8 : Tinh Ẩn Chân Nhân 1

"Vân Hư", hai từ này hết như một thùng nước đá dội xuống đầu, Lạc Chi Dương sợ co rúm cả người lại, hắt nín thở, nghĩ bụng, chẳng trách giọng nói nghe rất quen thuộc.

Thì ra, đúng thực là Vân đảo đại vương, hành vi của Vân Hư vô cùng quái dị, nửa đêm canh ba không ngủ, lại chạy tới chốn này để tra tấn một tù nhân

Hắn đang nghĩ ngợi, người tù lại thảm thiết kêu hai tiếng, một tiếng yếu ớt, tiếng kia tưởng chừng đang hấp hối. Một lát sau, Vân Hư lạnh lùng nói: "Được rồi, bọn mình hãy cứ tạm như vậy đi, để ta xem, người còn có thể chống chọi được đến năm nào tháng nào!"

Tù phạm cười ha hả, đáp: "Có trời mới biết được đến bao lâu, người thấy sao?"

Vân Hư xì một tiếng khinh miệt, người tù cười cười, nói: "Xin thứ lỗi ta không tiễn chân được."

Ngoài cốc khẩu, chớp động một bóng đen, thấy một người thoăn thoắt đi ra, trong tay là một cái đèn lồng. Dưới ánh sáng ngọn đèn, khuôn mặt gầy guộc của Vân Hư tràn đầy nét tức giận, ông ta đứng chần chừ tại cửa cốc một lúc, rồi phất tay áo, xoay người bước đi.

Lạc Chi Dương nấp vào một bên, hắt nín thở, chờ cho Vân Hư đi thật xa, hắt mới đến trở lại chỗ cốc khẩu, lần theo dây leo mà từ từ tụt xuống,

hắn nhỏ giọng gọi: "Lão tiên sinh, lão tiên sinh..."

Trong cốc vẫn yên lặng, thật lâu sau, người tù kia lạnh nhạt hỏi: "Tiểu tử, mi đến đây làm gì?"

Nghe giọng nói vẫn còn suy nhược. Lạc Chi Dương cười, đáp: "Không phải tiên bối gọi tui đến sao?"

Người nọ hỏi: "Ta gọi mi hồi nào?"

Lạc Chi Dương cười, cất giọng ngâm:

"Tam thu văn quế tử,

Canh hữu li biệt kì,

Lai nhật tuyên hạ phùng,

Hội hữu thính ngọc địch

(Ba năm kề cận người bạn khoa cử, rồi cũng phải đến lúc ly biệt, mai sau, dưới tuổi vàng gặp lại, mới được nghe thổi sáo ngọc lần nữa.), bài thơ này có ý gì?...Đây là một bài thơ mà ý tứ đem giấu vào từ đứng đầu, cứ mỗi câu ngắt lấy từ đầu tiên, chẳng phải ‘Tam canh lai hội’ (canh ba đến gặp) sao?"

Người nọ lặng im một lát, bỗng cười ha hả thật to, nói: "Tiểu tử nhà mi này, bây giờ mới phát hiện huyền cơ đó sao? Tuy là có muện màng, nhưng cũng còn hơn bất tri bất giác, xem ra mi cũng có tâm tư giới giản, đáng được cùng lão phu chuyện trò một phen."

Nói xong, ánh lửa bùng sáng rọi qua các chấn song sắt, Lạc Chi Dương đến gần, chỉ thấy đằng sau hàng song sắt là một đôi mắt lấp lóe tinh quang sắc lạnh, đang chăm chú nhìn vào hắn.

Lạc Chi Dương lập tức chấp tay, cười cười, thưa: "Tiểu tử Lạc Chi Dương, dám hỏi đại danh của lão tiên sinh?"

"Ta là đạo sĩ.", Người nọ đáp, "Tục gia họ Tịch, đạo hiệu là Ứng Chân."

Lạc Chi Dương cười nói: "Thì ra là một vị đạo trưởng, thất kính, thất kính."

Trong đầu hắn cảm thấy "Tịch Ứng Chân" ba từ nghe thật quen tai, dường như hắn từng được nghe qua ở nơi nào đó.

Trông thấy thần sắc hắn, Tịch Ứng Chân có hơi là lạ, ông nghĩ bụng, đạo hiệu mình phần lớn đệ tử Đông Đảo đều rành rẽ, nhưng trông vẻ mặt Lạc Chi Dương, thấy hắn chẳng hề biết đến nó, ông bèn hỏi: "Tiểu tử kia, mi không phải là đệ tử Đông Đảo à?"

Lạc Chi Dương đáp: "Dạ không."

Tịch Ứng Chân lại hỏi: "Mi là con nuôi của Lạc Thiều Phượng, vì cố gì lạc bước đến Đông Đảo?"

Lạc Chi Dương kể sơ lược cho ông nghe, Tịch Ứng Chân cười nhạt, bảo: "Thằng tiểu tử Vân Hư này, đã bắt cóc người đến đảo thì cũng còn được đi, nhưng trù giập nhân tài như vậy, thật sự là hắn có mắt không trông."

Lạc Chi Dương không sao nhịn được, hắn hỏi: "Tịch đạo trưởng, tại sao Vân Hư lại tra tấn đạo trưởng?"

"Chuyện khá dài!", Tịch Ứng Chân cười lớn hai tiếng, "Tiểu tử kia, mi có biết Thái Hạo cốc không?"

Chẳng chờ Lạc Chi Dương trả lời, ông ta cười, nói tiếp, "Ta hồ đồ mất rồi, mi không phải người trong giang hồ, dĩ nhiên không biết đến các môn

phái này nọ."

Lão đạo sĩ dừng một chút, tiếp: "'Thái Hạo cốc' của ta, nguyên ở phương bắc, vốn do cao nhân thời xưa là Tình tổ sư sáng lập, sau được Bách Ách tổ sư phát dương quang đại, cả hai vị đều là nữ tử kiệt xuất trong huyền môn, Bách Ách tổ sư vốn không thu nam đồ, về sau, nhân tuổi già khốn đốn, may được gia sư là 'Thiên Dịch chân nhân' giúp đỡ, nên ngài đã phá lệ thu nhận gia sư làm đồ đệ, đến thế hệ của ta. coi như truyền qua được bốn đời. Nhưng tính đến cội nguồn sâu xa, 'Thái Hạo cốc' cùng Đông Đảo phát xuất chung một mạch, 'Dịch Tinh Kiếm' của bản cốc cùng 'Phi Ảnh Thần Kiếm' của Đông Đảo' đều bắt nguồn từ môn 'QuyTàng Kiếm' của đại kiếm khách Công Dương Vũ, tổ sư của cả hai phái cũng có rất nhiều liên lụy giằng giũa giữa không dứt với nhau"

Lạc Chi Dương cười, hỏi: "Hai món kiếm pháp đó, cái nào lợi hại hơn?"

Tịch Ứng Chân cười hắc hắc, không đáp ngay vào câu hỏi: "Luận bối phân, ta và Vân Xán, bố của Vân Hư. bằng vai bằng vế, lúc ta xuất đạo, gặp thời điểm nhà Đại Nguyên khủng hoảng triều chính, làm thiên hạ nhiễu loạn bất an, dân chúng sa vào vòng nước lửa. Hồi đó, ta với bầu máu nóng của tuổi thiếu niên, mang trường kiếm chu du thiên hạ, gặp những kẻ ức hiếp người lương thiện, là ta ra tay trừ khử. Nhưng dần dà,, ta nhận ra rằng, kẻ ác trên đời này diệt mãi không hết, chỉ khiến người ta thêm nản chí. Càng khiến ta đau lòng hơn, chính là, đệ tử Đông Đảo đệ tử kẻ thiện người ác lẫn lộn vào nhau, chúng chiếm cứ đất đai một phương, lấy sự cướp bóc mà làm bậy, chỉ vì gia sư có lời dạy từ trước, cấm ta gây thù kết oán cùng Đông Đảo, khiến ta thấy chúng tác ác mà chịu, không làm gì được"

"Một ngày nọ, lúc đi ngang qua khu vực Hào Châu, ta bỗng gặp một đám người giao chiến, trong đó một bên ít người, toàn sử võ công Đông Đảo; bên kia tất cả đều là binh lính mặc quân phục, nhân số tuy nhiều, nhưng võ nghệ rất bình thường, cả bọn hò hét chiến đấu, che chở cho một

vị tướng quân. Tướng quân nọ gặp nguy không loạn, chỉ huy một đội sĩ tốt bình tĩnh chống trả một đám cao thủ võ học. Ta thấy quá kỳ lạ, khi nhìn kỹ dung mạo người nọ, chẳng những mặt mũi không có gì kinh người, thậm chí còn có chút đỉnh xấu xí, nhưng cái khí phách cao ngất của ông, là ta mới gặp lần đầu trong đời. Hai bên chém giết đã lâu, Đông Đảo cuối cùng chiếm thượng phong, số binh lính càng đánh càng giảm đi, tướng quân nọ cũng gặp nguy hiểm trùng trùng. Thấy lũ người Đông Đảo xuống tay ngoan độc, ta tức giận, nổi máu hiệp nghĩa, vùng kiếm tiến ra, đánh lui bọn đệ tử Đông Đảo, nhưng ta thủ hạ lưu tình, chỉ đánh cho chúng chân cẳng bị thương, không xâm hại tánh mạng."

Lạc Chi Dương nghe thế, hẩn thẩn giật mình. Tịch Ứng Chân nói nghe khơi khơi, nhưng giữa đám quan quân hỗn chiến, muốn chỉ làm bị thương chân cẳng kẻ địch, mà không gia hại đến tánh mạng, cần có kiếm pháp thật cao, cao đến độ khó thể tưởng tượng.

Tịch Ứng Chân nói tiếp: "Thủ lĩnh Đông Đảo nhận ra lai lịch của ta, y nói: 'đảo Linh Ngao cùng Thái Hạo cốc vốn cùng nguồn gốc, bốn đảo bao giờ cũng kính nhường môn phái của ông dăm ba phần, vì cớ gì ông lại ngáng chân vào, làm hỏng việc lớn của chúng tôi?' Trong lòng ta nổi giận, ta đáp 'ta phần lớn bội phục các bậc tiền bối quý đảo, Thích Thiên Phong, Công Dương Vũ, Vân Thủ đại hiệp, Hoa Kính Viên, nai cũng là người kinh thiên động địa, bụng chứa chất đầy hiệp nghĩa? Hiện giờ, bọn các người vì tranh đoạt thiên hạ, một lũ quên tổ, vong tông, coi khinh nghĩa khí, chỉ lo tranh quyền đoạt lợi, không để ý đến dân đen thiên hạ, làm rối loạn một dải lớn Giang Nam, xương trắng đầy đồng, vườn không nhà trống, tiền bối của quý phái dưới suối vàng mà hay biết, không hiểu sẽ nghĩ sao?"

"Mắng nghe đã con ráy quá!", Lạc Chi Dương vỗ tay tán thưởng.

Tịch Ứng Chân cũng cười hai tiếng, nói: "Người nọ nghe xong, y chỉ cười nhạt, 'ông nói những lời như vậy, ta cũng sẽ y nguyên như thế bẩm báo lên đảo vương, chỉ mong đạo trưởng có thủy có chung, không lẫn trốn là

được!.' Cao thủ Đông Đảo nhiều như mây, sức một mình ta thật sự quá mỏng, nhưng ta tuổi nhỏ hăng máu, cái đầu nóng hực lên, ta to tiếng đáp: 'lần trốn cái gì? Chuyện thiên hạ, ta nguyện ghé một bên vai vô gánh vác, được chưa?' người nọ cười nhạt, bỏ đi, vị tướng quân kia cũng tiến ra gặp mặt ta, hai bên xưng danh, mi nói thử xem, người nọ là ai?"

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, hần trả lời, "Có lẽ là Chu Nguyên Chương?"

Tịch Ứng Chân ồ một tiếng, hỏi: "Dựa vào đâu mà thấy được?"

"Đạo trưởng nói sự việc xảy ra tại Hào Châu, đó là nơi Chu Nguyên Chương khởi nghiệp. còn nói ông ta tướng mạo xấu xí nhưng khí phách kinh người, gặp nguy không loạn mà vẫn bình tĩnh chỉ huy, ngữ điệu đạo trưởng đối với ông ta đầy vẻ khâm phục vô ngần. Con người của đạo trưởng như vậy, những kẻ khiến đạo trưởng khâm phục sợ rằng không bao nhiêu, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có Chu Nguyên Chương."

Tịch Ứng Chân vỗ tay cười, nói: "Giỏi a, lại bị mi đoán trúng. Đáng tiếc chẳng có rượu, , bằng không, đáng để ta nâng lên mà uống cạn một chén lớn."

Lạc Chi Dương cười, nói: "Đạo trưởng cứu xong Chu Nguyên Chương, tất nhiên sẽ cùng ông ta kết làm bằng hữu chứ?"

"Tiểu tử không biết trời cao đất rộng.", Tịch Ứng Chân cười, mắng, "Hần chính là đương kim thiên tử. Thiên tử vô hữu (vua là không có bạn), mi đến ngay cả cái đạo lý này mà cũng không thông à?"

Lạc Chi Dương biết Tịch Ứng Chân khi nói chuyện thường hay thu hẹp đề tài, hần bèn cười cười, nói: "Khi ấy, Chu Nguyên Chương còn chưa là thiên tử, nếu ông ta mà không kết giao bằng hữu cùng đạo trưởng, chỉ sợ ông cũng đã không gồm thân nổi thiên hạ."

Tịch Ứng Chân ngấn ra, thở dài: "Quý ranh ma, mi tuổi nhỏ nhỏ mà thật đã sớm am hiểu lý, tình. Không sai, ta cùng hãn nhất kiến như cố (vừa gặp là mê), hai người trao đổi dăm ba câu, lập tức thề nguyên sinh tử ngay tại chỗ!"

Lạc Chi Dương giật mình: "Thì ra hai người không phải bằng hữu, mà lại là huynh đệ."

"Đó là chuyện xảy ra cũng đã nhiều năm", Tịch Ứng Chân thở dài, giọng ỉu xiu, "Hiện nay, hãn một thân cô độc, những gì là huynh đệ, công thần... hãn sớm đã không còn coi trong mắt nữa rồi!"

Lạc Chi Dương vốn cư ngụ ở kinh thành, hãn dĩ nhiên biết rõ điều này. Mấy năm sau này, Chu Nguyên Chương giết hại công thần, lần lượt giáng xuống bọn họ những chuyện xét nhà diệt tộc. Lạc Chi Dương từng chính mắt chứng kiến, quan giám trăm ném lệnh bài xuống một cái, bất kể là nam nữ già trẻ, đều bị chặt đầu. sọ văng ra đất. Xem xử tử một lần, hãn vốn không muốn xem thêm lần khác nữa, chỉ vì tên Giang Tiểu Lưu rất hứng thú với mấy cảnh đó, cứ gặp dịp có xử chém, y đều hớn hở chèo kéo hãn đi coi náo nhiệt.

"Chu Nguyên Chương mời ta cùng hãn chung sức lo việc lớn, ta không mấy hứng thú chuyện đánh trận, công thành, nhưng vì e sợ cao thủ Đông Đảo đến hành thích, ta đồng ý ở lại Hào Châu làm cảnh vệ cho hãn. Ba ngày đầu bình yên vô sự, đến ngày thứ tư, nửa đêm, cao thủ Đông Đảo quả nhiên tìm đến, cả bọn sáu đứa, đều bị ta dùng trường kiếm đánh lui. Quá hai ngày, lại có bốn đứa khác tới, tội này võ công càng thêm lợi hại, ta vì không kịp thu hồi chiêu kiếm, đã lỡ giết chết một tên trong bọn. Coi theo việc hai lần đánh lui địch, thấy là người tới mỗi lúc một lợi hại hơn lên, ta trong lòng cực kỳ lo âu, đã phải hết sức cảnh giác đề phòng.

"Đến đêm hôm thứ tám, người đến là hai lão già, võ công cực kỳ cao cường, tuy họ không phải tôn chủ bốn chi lưu, nhưng cũng là nguyên lão

ngang vai bằng vế. Ta giao chiến cùng bọn chúng tại giáo trường, lấy một địch hai, vất vả chống đỡ. Mắt thấy sắp thua, bỗng nghe giọng cười rộ của một nam tử từ trên cao vọng xuống, ta ngẩng đầu trông lên, thấy trên đỉnh cột cờ cao tít tắp, có một người đang đứng đấy. Cột cờ nọ cao hơn bốn trượng, người này lên trên ấy lúc nào, ba người dám đánh nhau chúng ta đều không ai hay biết. Điều đó dùng bốn chữ 'xuất quỷ nhập thần' cũng chưa hình dung hết nổi cái kỳ diệu! Hai lão già Đông Đảo đều kinh hãi, họ nghi ngờ ta ngầm sắp đặt phục binh, nên một lão đột ngột vung hữu chưởng, xuất kỳ bất ý, đánh gãy cây cột cờ. Cú đánh đó cực kỳ ngoan độc, quanh cột cờ là đất bằng trống trải, cột cờ gãy, người nọ ắt sẽ té nhào xuống mà chết tươi!"

"Ui da.", Lạc Chi Dương khẽ rú lên, "Người đó có bị té chết không?"

"Thiệt cũng kỳ quái, cột cờ gãy ngang rồi đổ ầm xuống, người nọ lại không cùng nó rơi xuống theo. Ta định thần nhìn kỹ, không khỏi khiếp hãi, người ở trên cao nọ đang treo mình giữa không trung, y phới phới nhẹ nhàng đáp xuống, tư thế rơi thập phần thông thả, không giống là thịt da con người, mà thật tình hết một con điều người bằng giấy!. Đợi đến khi người nọ đặt chân xuống đất rồi, ta cẩn thận nhìn kỹ thêm lần nữa, thấy hãn tuổi hết sức trẻ, nhiều lắm chưa quá hai mươi."

"Đạo trưởng bảo hãn là người?", Lạc Chi Dương rất kinh ngạc, "chứ không phải ma quỷ à?"

Tịch Ứng Chân cười ha hả thật to, nói: "Hãn dĩ nhiên là người, chính do võ công luyện cao tới mức hết sức tuyệt vời, lên trời thành chim, xuống biển hóa rồng, có khả năng đoạt lấy năng lực tạo hóa mà đánh lệch đất nghiêng trời."

"Có người lợi hại như vậy sao?" Lạc Chi Dương cảm giác đang nghe kể chuyện thần thoại, khó tin.

"Chẳng những ta kinh ngạc, hai lão già Đông Đảo thấy hẳn có thể làm như vậy, họ cũng đều kinh hãi quá mức,. Người trẻ tuổi nọ cười, nói: ‘ Hai người các người trọng tuổi như vậy, sao không chịu ở Đông Đảo mà hưởng phúc, lại chạy vào trung thổ làm loạn. Ta theo dõi bọn các người đã ba ngày, thấy các người dọc đường đi chỉ hoành hoành hợ hợ, chả làm được lấy một cái gì cho hay cho tốt. Lão đảo chủ Vân Xán, kia cai quản thuộc hạ không nghiêm, làm xấu mặt tổ tiên, nếu bọn người còn có một ít liêm sỉ, hãy tỉnh lại, ngoan ngoãn rời chỗ này mà lĩnh trở về Đông Đảo đi.’

Hai lão già nghe hẳn bảo đã theo dõi họ suốt ba ngày, thấy đều không tin, một người hỏi: ‘Tiểu tử kia, mi đông dạc lớn lối, thử nói một chút xem, ba ngày qua, tụi tao đã làm những gì?’

"Người trẻ tuổi cười cười: ‘Tối đầu tiên, hai lão già các người động lòng dục, đi chơi hoa ở Tập Khánh (hiện là Nam Kinh), đã ăn quịt thì chẳng nói làm chi, còn đem đánh trọng thương lũ gia nhân trong lầu xanh của người ta, sáng kể đó, con ngựa của lão già này bị hỏng móng trước, lão ta đã quay sang cướp giựt một con ngựa khác, bị chủ nhân con ngựa phản đối một chút, lão đã vung cước đá gãy chân trái của ông ta; ngay tại giữa trưa hôm nay, bọn bay gặp một lũ người đói khổ xin ăn, kết quả bị tụi bay vung hai chưởng quét ra, làm trọng thương ba người, bốn người bị thương nhẹ, còn một người khác, nếu không được ta ra tay chữa trị, chỉ sợ ngay cả tánh mạng cũng chả duy trì nổi. Còn nữa, có một việc này, bọn bay đến đây không phải hai người, mà là ba người, hai đứa phụ trách dụ và tách rời vị tiểu đạo sĩ này ra, để một đứa khác lên vào ám sát đại tướng của Hào Châu"

"Ta vừa nghe lời này, khiếp sợ khôn tả, sắc mặt hai lão già Đông Đảo cũng rất khó coi, một tên trong bọn to tiếng hỏi: ‘Huynh đệ kia của ta, người đã làm gì hẳn?’ Người trẻ tuổi cười, đáp: ‘Cũng chẳng có làm gì hẳn, mới rồi, ta đem gói hẳn trong lá cờ, chả hiểu sau đó, xảy ra chuyện kỳ diệu, cột cờ gãy đổ, ta cũng chưa biết hẳn kết quả thế nào.’ Hai người nọ sắc mặt thảm biến, nháo nhào chạy lên xem, dưới chân cột cờ quả nhiên có nằm

một người, hẳn là bị người trẻ tuổi nọ bắt được, đem điểm huyết, gói bỏ trong lá cờ, vừa rồi, y đã đổ ập xuống theo cây cột cờ, vỡ đầu nát óc, chết tươi. Ta thấy diễn tiến này, đã thở ra một hơi thật to nhẹ nhõm. Hai lão Đông Đảo ngộ sát đồng môn, vừa thảm vừa giận khôn tả, đã đồng loạt nhảy dựng lên nhằm người trẻ tuổi mà hung bạo hạ độc thủ. Ta sợ người trẻ tuổi bị hại, đang định rút kiếm tương trợ, nào ngờ đôi bên vừa đối mặt, hai lão già Đông Đảo đã song song té ngã xuống, còn người trẻ tuổi xuất thủ ra sao, ta cũng không có thấy rõ ràng."

Lạc Chi Dương buột miệng hỏi: "Người đó là ai, mà sao lợi hại quá vậy?"

Tịch Ứng Chân nói một cách trang trọng: "Người đó họ Lương, tên Tư Cầm!""Ông ta hãy còn sống ư?", Lạc Chi Dương lại hỏi.

"Đương nhiên còn sống!", Tịch Ứng Chân thanh âm vụt to lên, "Tại hẳn còn sống, ba mươi năm qua, Vân Hư chẳng dám ra khỏi Đông Đảo nửa bước."

"Lợi hại ghê quá!", Lạc Chi Dương buột miệng kinh hãi.

Tịch Ứng Chân ha ha cười, nói tiếp: "Lương Tư Cầm đánh ngã hai lão già, đã chẳng nhẫn tâm hạ sát thủ mà lại còn thả, trước khi chia tay, ông ta nhắn: ‘Hai người chuyển lời ta đến Vân Xán, bảo ông ấy, ngày nay thiên hạ đại loạn, lẽ ra ông ấy là phải trừ bạo an dân, xóa bỏ những tệ nạn. Nếu lương tri ông ta chưa táng tận, tốt hơn hết là ông ta phải ước thúc người trên đảo, nếu không, lão thiên gia sẽ không dung tha cho ông ấy đâu.’ Hai lão già đánh mắt nhìn nhau, hỏi: ‘Người tên họ là chi? Võ công học từ đâu?’ Lương Tư Cầm đáp: ‘Ta họ Lương, đến từ hải ngoại.’ Hai lão già nọ sắc mặt đại biến, chúng không nói một lời, xoay người bỏ đi, ngay đến cả cái xác chết của đồng môn cũng thây kệ mà bỏ mặc đấy. Trong lòng cảm kích, ta bước ra làm quen cùng Lương Tư Cầm, những lúc cùng y chuyện trò sau đó, mới biết người này chẳng những võ công cực kì cao siêu, mà học thức

uyên bác, tài trí trác tuyệt, có chí lớn đem sức giúp đời, do đó, ta đưa hãn đến tiền cử cùng Chu Nguyên Chương, nhưng hãn trời sinh đạ bạc, không thích làm quan làm tướng, trước sau chỉ nguyện làm một anh khách tậ. Sau đó, đến giai đoạn quét sạch quần hùng, những mưu kế đặc sắc củ hãn, những chiến cụ thần kỳ do Lương Tư Cầm chế tạo, giúp tăng sức mạnh quân Chu Nguyên Chương lên thật to lớn. Bọn quần hùng Đông Đảo đánh đầu thua đấy, chúng đều tự hiểu là một khi chưa trừ tuyệt Lương Tư Cầm, chuyện chiến thắng Chu Nguyên Chương là vọng tưởng, vì thế Vân Xán hạ chiến thư, thách hãn đến Đông Đảo quyết một trận tử chiến."

"Chỉ riêng mình ông ta thôi ư?", Lạc Chi Dương không khỏi kinh ngạc.

"Ta vốn có ý định cùng đi với hãn, nhưng hãn nói đúng, đối phương miệng lưỡi khó tin, có khi muốn sử kế điệu hổ ly sơn, hãn bảo ta ở lại cạnh Chu Nguyên Chương ngăn ngừa Đông Đảo ám toán, cho nên những chuyện về sau, ta cũng không được chứng kiến. Chính là nghe kể, hãn độc thân phó ước, vượt trùng khơi, đánh bại toàn thể cao thủ Đông Đảo, ngay trên vách đầu rùa đã dùng chỉ lực khắc sâu vào đá hàng chữ đại tự "Hữu Bất Hài Giả Ngô Kích Chi" (còn có kẻ không chịu giữ hoà khí, là ta còn đến đập vào thân xác nó)."

Lạc Chi Dương chẳng lưỡi hít hà không thôi "Hàng chữ cực kỳ to lớn trước đảo là do ông ta khắc vào, hèn chi... hèn chi ..."

Tịch Ứng Chân nói: "Từ sau trận chiến ấy, Đông Đảo suy sụp hoàn toàn, không xốc lên nổi, đến ngay cả Vân Xán bị trọng thương mà uất ức, chẳng bao lâu thì tuyệt mạng ô hô, trước lúc chết, y trần trối đưa con Vân Hư phải dốc sức trả thù. Về sau, Vân Hư kiếm pháp có thành tựu, trong vòng mười năm đã khiêu chiến Lương Tư Cầm ba lượt, kết quả thấy đều đại bại. Lần thứ ba, hãn trở về Đông Đảo, lập lời thề độc, khi nào còn chưa luyện thành võ công đủ để đả bại Lương Tư Cầm, khi đó nguyện cả đời quyết không rời Đông Đảo nửa bước."

Lạc Chi Dương vỗ tay cười to: "Chẳng trách Vân Hư vẻ mặt khốn khổ, nguyên lai hẳn là một anh chàng đại bại thê thảm"

"Lương Tư Cầm thiên hạ vô địch, bị thua dưới tay ông ta cũng không mất mặt gì lắm." Tịch Ứng Chân thản nhiên nói, "Cả đời Vân Hư cùng người đấu đá, hẳn chỉ thua có ba lần đó thôi. Phóng mắt ra nhìn khắp thiên hạ, không quá năm vị có thể sánh ngang vai cùng hẳn."

"Năm vị nào thế?" Lạc Chi Dương quá sức tò mò.

Tịch Ứng Chân nhạt giọng nói: "Nếu tiểu tử mi đi lại trên giang hồ, sau này tự nhiên mi khắc biết."

"Lương Tư Cầm có còn ở trong triều đình không?" Lạc Chi Dương thắc mắc, "vì sao tui lại chưa từng nghe nói đến danh hiệu ông ta?"

Tịch Ứng Chân trầm ngâm một chút, rồi đáp: "Vì hai bên thôi không còn hợp nhau nữa, hẳn cùng Chu Nguyên Chương dứt tình, hẳn bỏ đi về chốn xa xôi Tây Vực, ẩn lánh trần thế, hiện nay, 'Lương Tư Cầm' là cái tên bị cấm đoán bởi đương triều, ai mà nhắc tới, chính phạm tội chết."

Lạc Chi Dương giật mình: "Tại sao lại đưa đến mức độ đó?"

Tịch Ứng Chân 'hả' một tiếng, nói: "Kỳ quá, Lạc Thiều Phượng không hề nói qua việc này cho mi nghe à? Theo chỗ ta biết, việc lệnh tôn mất quan chức có giây giụa tới vụ án Lương Tư Cầm đấy."

Lạc Chi Dương thất kinh, hẳn vội hỏi: "Tịch đạo trưởng, mối giao tình nghĩa phụ tui cùng Lương Tư Cầm có tốt lắm không?"

"Nói là tốt cũng không đúng, Lương Tư Cầm tinh thông âm luật, thời đó đã lo việc chấn chỉnh nhã nhạc cho Đại Minh, Lạc tiên sinh qua lại cùng hẳn trên lĩnh vực âm nhạc, Về sau, chuyện không hay của Lương Tư Cầm đã khiến lệnh tôn cũng bị vạ lây, nhưng xem ra cũng còn có chỗ tốt đẹp là

ông ta mất quan tước nhưng còn giữ được tính mạng, khối người khác đã chẳng được cái may mắn như ông." Tịch Ứng Chân nói đến đây, lão lặng lẽ thở dài.

Con tim Lạc Chi Dương đập thành thịch, hần hỏi: "Tịch đạo trưởng, cha nuôi tui có là đại cừu của ai không?"

Tịch Ứng Chân nói: "Ta chưa hề nghe qua cái đó, lệnh tôn từ âm nhạc mà tiến thân, chưa khi nào lâm trận giết địch, cũng không có tham dự vào chính sự, đúng lý mà nói, ông là không có thù oán gì với ai." Nói đến đây, lão lộ vẻ kỳ dị, hỏi, "Tiểu tử kia, mi hỏi ta cái đó vì mục đích gì"

Lạc Chi Dương cố nén đau thương, hần đem tình cảnh cái chết của Lạc Thiều Phượng thuật lại, Tịch Ứng Chân nghe xong, lão ngẫm nghĩ, rồi bảo: "Xuống tay ác độc như thế, chỉ có do huyết hải thâm cừu, ta giao tình cùng lệnh tôn không mấy sâu đậm, có rất nhiều sự tình ta cũng không nắm rõ."

"Có thể ...", Lạc Chi Dương hít vô một hơi thật sâu, rồi mới hỏi tiếp, "là Chu Nguyên Chương hay không?"

"Chắc là không." Tịch Ứng Chân trầm ngâm, "Nếu là Chu Nguyên Chương, y đã sớm giết lệnh tôn rồi, việc gì mà y phải chờ mãi đến bây giờ?"

Tảng đá lớn trong lòng Lạc Chi Dương rơi ngay xuống đất, nếu Chu Nguyên Chương không phải hung thủ, hần với Chu Vi sẽ không bị lấn cấn chuyện cừu thù đụng độ nhau. Nhưng nếu không phải Chu Nguyên Chương, thì là kẻ nào kia?

Hần rồi ren trầm mỗi, không nghĩ ra, đành phải tạm vất sang một bên, bèn hỏi tiếp: "Tịch đạo trưởng, đạo trưởng là bạn thân cùng đương kim hoàng đế, tại sao lại bị giam hãm nơi này?"

"Chuyện rõ dài.", Tịch Ứng Chân khe khẽ thở ra, "Năm đó, thiên hạ bình định xong, ta không muốn làm quan, chỉ thích dạo chơi tứ phương. Nhưng Chu Nguyên Chương nhớ mỗi giao tình hồi trước, tìm cách triệu ta vào kinh, một mặt đem dăm đứa con trai con gái giao cho ta truyền thụ võ công, một mặt phong ta nhiều đạo hiệu, giữ ta ở lại kinh thành, trông coi toàn bộ đạo giáo thiên hạ. Ta vốn là người trong cửa huyền, trời không nín nổi, đất chẳng quản được, có phải lạc vào vòng tranh chấp của thế gian, chẳng qua cũng chuyện ngẫu nhiên tạm thời, ta không ham vinh hoa phú quý, ta chỉ thích thú với hạc nội mây ngàn thôi. Về phần mấy hoàng tử hoàng tôn nọ, chúng sống suốt đời trong chốn thâm cung, do đám phụ nhân nuôi dưỡng, hoặc nhiễm tính tình hèn hạ, hoặc thành bạo ngược, mất nhân tính, muốn dạy dỗ cho chúng đi vào con đường đúng đắn, thiệt khó như lên trời, tính tới tính lui, cũng chỉ có ba người học được thực truyền của ta, trong đó có một tiểu cô nương mà ta ưa thích nhất. Ôi, một nữ nhân cực kỳ tốt đẹp như thế mà phải sinh vào cửa đế vương, thật đáng tiếc vô cùng."

Lạc Chi Dương nghe thế, trong lòng hấn máy động: "Cô ấy tên gì?"

"Cô ta chỉ có mỗi một chữ Vi làm tên", Tịch Ứng Chân dáng hững hờ, lão tiếp, "thụ phong làm công chúa Bảo Huy."

Lạc Chi Dương cảm giác máu nóng bốc lên đến tận đỉnh đầu, con tim đập thình thịch trong ngực. Hấn rốt cục nhớ ra, tại khuôn viên rạp hát, Trương Thiên Ý đã từng nói, Chu Vi thực sự là đệ tử của Tịch Ứng Chân, chẳng trách cái đạo hiệu này nghe vô cùng quen tai. Thực không sao tưởng tượng nổi, ở chốn vực thẳm nơi hoang đảo này, lại có cái may mắn gặp gỡ sư phụ của tiểu công chúa.

Tịch Ứng Chân nhìn xuyên qua chấn song sắt, thấy thần sắc hấn khác thường, lão hỏi: "Sao vậy? Mi từng có nghe nói đến cô ta à?"

Lạc Chi Dương không muốn liên lụy Chu Vi vào đây, hấn lắc đầu, nói: "Xin đạo trưởng thuật tiếp chỗ bên dưới."

"Ta không thường cư ngụ kinh thành, cứ mượn cố phải tuần tra đạo quán khắp nước mà thả bước dạo chơi bên ngoài. Cờ hai năm trước, Vi nhi gửi thư cho ta, nó nói đã lâu không gặp mặt nên sinh nhớ nhung... ta nhận được thư, cũng thấy nhớ cô tiểu đồ đệ, vì thế đã thu xếp về kinh. Mấy năm sau này, Chu Nguyên Chương giết chóc quá mức, công thần cựu hữu mất mát quá nửa, tuy hăn ngoài miệng không nói, trong lòng cũng rất quạnh hiu, gặp lại ta một bạn cũ từ ngoài xa trở về thăm, hăn nằng nặc giữ ta lại trong cung uống rượu, đánh cờ. Một ngày nọ, chơi xong hai ván, hăn đột nhiên nói đến hoàng thái tôn Chu Duẩn Văn, đề cập nỗi lo âu to lớn đang trĩu nặng trong lòng. Thái tôn đức hạnh có thừa, nhưng hùng tài chẳng đủ, hăn tuy trăm mưu nghìn kế sắp đặt tránh sơ thất trước mắt cho đứa cháu, vẫn cứ lo lắng về những mối nguy tiềm ẩn. Nhìn lại, những chướng ngại phần lớn đã quét sạch, những cựu thần cùng đồng đảng có ý tự kiêu tự đắc cũng không còn, nhưng tồn tại rất nhiều mối lo nằm ngoài phạm vi triều đình. Lại nữa, dư đảng Đông Đảo e rằng sau nhiều năm, tro tàn ngùn lửa trở lại, cứ dăm ba năm, phái thích khách đột nhập cung cấm, hiện thời tuy chúng chưa làm gì được, nhưng vẫn khiến người ta phải cảnh giác. Hăn hỏi ta có biết Đông Đảo nằm ở đâu không, dự định đóng thuyền chinh thảo, triệt hạ sào huyệt trên đảo này.

"Ta tuy biết vị trí của Đông Đảo, nhưng Thái Hạo cớ gì với Đông Đảo cùng chung cội nguồn, làm sao ta có thể tiết lộ phương vị của họ, dẫn đến chuyện họ bị giết? Vì thế, ta nói trớ, Đông Đảo ở quá xa trung thổ, nơi sóng to gió lớn, ngoài đệ tử Đông Đảo, không ai biết chỗ. Hồi xưa, nhà Đại Nguyên cũng từng cử binh chinh thảo, nhưng quan quân lơ mơ lơ mờ, cuối cùng trắng tay mà về. Chu Nguyên Chương thất vọng, đành phải nói, nếu sắp tới, lại có thích khách từ Đông Đảo xâm nhập hoàng cung, sẽ lệnh cho 'Âm Ma' Lãnh Huyền bắt sống, dùng mọi thủ đoạn tra khảo để truy cho ra căn cứ của Đông Đảo. "

"Cái đó cũng khả thi", Lạc Chi Dương bàn góp "bọn người Đông Đảo rất hết sức ngoan cường, thế nào họ cũng sẽ tìm cách len vào hoàng cung

nữa cho mà coi."

"Ta cũng nghĩ thế", Tịch Ứng Chân thở dài, "Ta có mắc mưu sâu đậm cùng Đông Đảo, hồi đó, ta vì phá vỡ trận bao vây họ Chu của họ mà sinh thù địch, chỉ vì tình thế bắt buộc, mà nay ta tuổi tác khá cao, không còn vương bận gì khác, chi bằng ta xả thân đi trước, bất kể sống hay chết, ráng kết liễu cái món ân oán này. Với ý định đó trong đầu, ta lấy cớ dạo chơi, đã rời xa kinh thành, đáp thuyền ra khơi, rồi chuyển hướng nhắm phía Đông Đảo. Vân Hư gặp ta, ông ấy rất kinh ngạc, nhưng bản thân là tông chủ một phái, hẳn không những chẳng làm khó dễ gì ta, ngược lại, còn giữ lễ phép, hỏi ý định của ta khi tìm đến đảo.

"Ta không sa đà chuyện quá khứ, chỉ nói: ‘hiện thời, thiên hạ thái bình, dân chúng lạc nghiệp. ông cùng ta, cả hai từng trải qua chiến loạn, qua đủ chuyện thảm khốc đến mức không lòng nào muốn thấy tái diễn nữa, bằng không, gây chinh chiến, sẽ lại không biết bao nhiêu dân đen bị nhà ta cửa nát, phải vong thân lưu lạc đất khách quê người. Mong rằng Vân đảo vương lấy thương sinh làm trọng, chỉ yên ổn mà xưng hùng nơi hải ngoại, xóa bỏ những tiền cừu cựu hận.’"

Vân Hư nghe xong, ông ta bất động thanh sắc, chỉ nói: ‘Mối liên lạc giữa Thái Hạo cốc cùng Đông Đảo rất sâu đậm, lệnh tổ sư Tình đạo trưởng cùng tổ sư Công Dương Vũ bốn môn giao tình không phải sơ sài, hồi ấy, đạo trưởng ở dưới trưởng kẻ địch, cũng từng nhiều phen nhẹ tay, giúp Đông Đảo ta bảo tồn một phần nguyên khí. Nghĩ đến điều đó, ta kính ông ba phần. Nhưng những lời đạo trưởng nói đó, một phần lớn cần xét lại. Từ Đại Tống mất nước, bọn Đông Đảo ta giốc lòng phản kháng quân Nguyên bạo tàn, trong hơn một trăm năm, đã thất thoát không biết bao nhiêu là anh hùng hảo hán. Sau đó, lúc triều đình nhà Đại Nguyên rối loạn chính trị, cũng chính là đệ tử Đông Đảo ta vung tay hô hào, tạo nên trăm vạn quân hồng cân (ND: quân kháng Nguyên, chuyên quấn khăn đỏ) Trong trận chiến tại Cao Bưu, chính tay thừa tướng Đại Nguyên là Thoát Thoát đem

trăm vạn đại quân bao vây thành trì, một tòa thành nho nhỏ như vậy mà suýt bị phá vỡ mấy lần, hỏi ai đã liều chết khổ chiến, đại phá quân Nguyên, khiến bọn chúng không sao lặn xuống phía nam? Nêu Thoát Thoát phá được Cao Bưu, hãn thừa thế càn quét Giang Nam, Chu Nguyên Chương cho dù có tài chọc trời cũng là sẽ ra ma, chết thảm dưới đao kiếm quân Nguyên. Kết quả là đệ tử Đông Đảo ta đổ máu tiền phương, để cho hãn trụ tại hậu phương mà mở rộng thanh thế. Cái đáng giận hơn nữa là Lương Tư Cầm, ông tổ nó vốn làm đại tướng trong quân Nguyên (ND: Lương Tiêu làm tướng cho Nguyên triều, đại phá quân cần vương của Vân Thù / truyện Côn Luân), nó quên đứt sắc phục đại Hán của bọn ta, nói đạo trưởng giúp sức Chu Nguyên Chương, còn có thể biện minh là vì dân đen thiên hạ, chớ nó đi giúp rập Chu Nguyên Chương, chính là nó không muốn thấy Đông Đảo ta đắc chí, cho nên nó trăm mưu nghìn kế phá hư đại sự bọn ta. Mỗi hận cao tày trời này, Vân mỗ mà không báo đại thù nọ, thật uống thân nam nhi bảy thước"

"Ta nghe ông ta nói thế, đành phải đáp: 'Đánh đuổi rợ Nguyên, Đông Đảo quả có lập công lớn. Lời xưa nói: 'Tận nhân lực, tri thiên mệnh', quý đảo đã tận sức trong việc chống quân Nguyên bạo tàn, nhưng để chiếm lòng dân cũng như gồm châu thiên hạ, cái đó còn tùy thuộc vào vận khí. Trong một số trận đánh lớn hồi đó, chẳng phải Đông Đảo toàn không có cơ may thắng trận, mà Chu Nguyên Chương cũng không hoàn toàn có phúc khí lớn giúp y không bại trận, hai bên đều tận lực, thắng bại đều quang minh lỗi lạc. Người ta trên đời, đánh cuộc rồi thua, cứ mãi ấm a ấm ớ như mấy mẻ lãng nhăng ì xèo, cũng chả phải hành xử đúng đắn của nam tử'"

Lạc Chi Dương cười, bàn góp: "Đạo trưởng nói vậy, e rằng đã đắc tội rồi đấy."

Tịch Ứng Chân cười hai tiếng, nói tiếp, "Vân Hư nghe được, ông ta tức giận muốn chết. Nhưng ông ta kiêu ngạo, tự cao, không tiện nổi hung ngay lúc ấy, chỉ rầu rĩ giây lát, rồi mới nói: 'thì ra đạo trưởng đến làm thuyết

khách cho Chu Nguyên Chương.’ ta thấy hăn cứng đầu cứng cổ, cổ chấp nề không chịu nhận lẽ phải, cũng có hơi bức trong lòng, bèn bảo hăn: Ta thuyết phục ông làm chi? Cho dù ông đầu hàng Chu Nguyên Chương, coi theo thủ đoạn của y, chưa chắc y đã dung tha mạng sống cho ông. Chỉ vì còn nghĩ đến giao tình ngày trước, không đành lòng nhìn thấy Đông Đảo bị hủy diệt, thành thử ta đã liều cái mạng sống của mình mà đến thức tỉnh ông một câu, chớ , chớ có mà quay trở về gây rối loạn lại trung thổ, chọc giận Chu Nguyên Chương, y đóng tàu thuyền chinh thảo, coi như đảo này hồng to.” Vân Hư nghe thế, bèn đáp: ‘Chu Nguyên Chương tru lục công thần, chẳng bỏ sót một mống, đạo trưởng một lần nữa vì hăn mà đem bán mạng, có cái gì hay đâu? Mấy năm đó, Lương Tư Cầm lập khá nhiều công lao giúp hăn, kết quả, chỉ một câu không hợp, y lập tức vung đao muốn trừ hăn. Cái kiểu cách làm vua bạo ngược như thế, đạo trưởng không thấy hãi sợ đến rét run người à?”

Ta còn chưa thuyết phục được hăn, Vân Hư nhè muốn dụ ngược lại ta, khiến ta nực cười thâm, ta bèn nói: ‘Cách hăn làm hoàng đế, cứ xem hăn cai trị dân chúng thế nào, có thể đem thái bình về cho muôn dân, đó là hoàng đế tốt. Những cái khác, ta chẳng thèm lý tới”. Vân Hư đáp: ‘Nói tới nói lui, đạo trưởng chẳng thuyết phục được ta, ta cũng không lay chuyển nổi đạo trưởng, chi bằng làm vậy nè, hai ta cùng nguồn gốc, đều dương danh với đời nhờ kiếm pháp, hai ta hãy so kiếm cùng nhau. Đạo trưởng thắng, ta sẽ kiềm chế đệ tử, không gây rối cho Chu Nguyên Chương nữa, nếu đạo trưởng thua, phải lén về cạnh Chu Nguyên Chương mà cắt phăng cái đầu chó của thằng xú nhất cái đó xuống”

"Ta hãi hùng trong bụng, vội nói: ‘So kiếm thì so kiếm, chuyện ám sát, bần đạo quyết không đáp ứng.’ Vân Hư cười nói: ‘Điều kiện đó, là không do nơi đạo trưởng quyết định, nếu đạo trưởng không chịu, e rằng khó rời khỏi bản đảo.’ ta đáp: ‘Nếu ta thắng, ta có thể rời đảo?’ Vân Hư nói: ‘không sai!’, ta liền bảo: ‘đao kiếm không có mắt, Đông Đảo là địa bàn của ông, ông giết ta, cũng chẳng khó gì, nếu ta bất cẩn đả thương ông, đệ tử

quý đảo ắt chẳng chịu tuân thủ, ta là vẫn không thể rời Đông Đảo. Chi bằng dùng cách này, có thể phân thắng bại mà không tổn thương hòa khí.’ Vân Hư hỏi cách gì, ta liền nói: ‘Lúc bần đạo đi thuyền đến đây, có trông thấy một chỗ thạch động, chim én bay ra bay vào từng đàn, vậy chúng ta vung kiếm đâm én đang bay, con én nào rơi xuống đất mà không bị thương kể vào sổ thắng, nếu bị thương một con, đã không tính thì chớ, còn trừ đi một vào sổ én đã lành lặn rơi xuống trước đó, lấy một nén nhang làm hạn định, ai đánh rơi nhiều én, người ấy thắng.’”

Lạc Chi Dương kinh ngạc hỏi: "Xử dụng kiếm đâm én bay, làm cách nào không đả thương nó, mà chỉ khiến nó rơi xuống đất thôi?"

"Nói nghe có vẻ kỳ quái khó thể tưởng tượng, nhưng luyện kiếm đến một trình độ nào đó, chuyện này thật ra cũng chẳng phải việc khó. Chỉ cần xuất kiếm nhẹ nhàng, nhanh và cực khéo, sử dụng thật chuẩn và chính xác, không đâm mũi kiếm vào thân chim, nhưng đẩy nội kình xuyên vào cơ thể nó, khiến cho khí huyết ngưng trệ, nó mất đi khả năng bay lượn."

Lạc Chi Dương phải hít vào một hơi dài, rồi mồm kêu lên: "Làm được vậy thật cực kỳ khó khăn"

"Nếu chẳng khó, cũng không diễn ra được bản lĩnh, ta vốn nghĩ Vân Hư chưa chắc đã ưng thuận, chẳng dè hãn cũng không ngần ngại, lập tức đồng ý, rồi còn hỏi ta, nếu ta thua, liệu có chịu đi ám sát Chu Nguyên Chương. Ta không trả lời thẳng, chỉ nói, nếu thua, ta mặc tình hãn xử trí. Hãn cười cười, không nói thêm gì khác. Kế đó, hai ta đến trước thạch động Yến Tử, cho giăng tại cửa động một tấm lưới ngăn chim én bay thoát ra ngoài. Rồi nổi trống, chim én bị kinh động đều ào ạt tung cánh bay ra, nhưng bị tấm lưới ngăn chặn, chúng bay loạn xạ. Hai ta trường kiếm trong tay, đứng trước tấm lưới để đâm én. Sở trường của ‘Phi Ảnh Thần Kiếm’ là đánh mau đánh mạnh, kiếm sử lên như dáng ngư long giỡn sóng, như bóng chim hồng lướt qua, kiếm quang kết thành một tấm màn có khi còn kín kẽ hơn tấm lưới giăng đằng trước, không để thoát một con én nào trong màn. Vung

kiếm một hồi, đã xoạt xoạt đánh rơi hơn mười con én, chỉ khổ một nỗi, én rụng xuống đất chết đi hơn phần ba, bị thương tích quá nửa, đem số chết và bị thương cộng lại trừ đi số còn sống, hẳn chẳng có lấy được một con, có khi còn bị số âm!"

Lão đạo sĩ nói đến đây, ông cười ha hả, Lạc Chi Dương cũng vỗ tay, reo: "Vân Hư tự cao quá đến thành cuồng si, lần này đã bị trúng kế. Đạo trưởng trước đó từng luyện qua thuật đâm én?"

"Cũng chưa từng luyện qua, nhưng khi ta đề nghị đâm én, đã có tính toán trước trong đầu. Từ ngày đại hiệp Vân Thù sáng chế 'Phi Ảnh Thần Kiếm' tới nay, đường kiếm này chuyên dùng vào việc chiến trận. Trên chiến trường, có ta không người, yêu cầu một kích là giết chết, cho nên xuất kiếm cần thật nhanh, thật chuẩn, thật tàn nhẫn. Đối thủ thường là chưa kịp thấy rõ, đã bị trúng kiếm mà chết, ngay cả có kịp nhìn thấy, cũng không sao đỡ được chiêu kiếm nhanh tựa sét đánh đó.

Cho nên đó là một kiếm pháp đoạt mệnh, nhờ chỗ có cái khí thế vô tiền khoáng hậu. Chim én tuy bay lượn nhanh nhưng sức lại yếu, sử môn 'Phi ảnh thần kiếm' bén nhọn đó ra, nếu thiếu thận trọng, sẽ đâm xuyên suốt thân chim. Nhưng 'Thái Hạo cốc' của ta trải bốn đời đều là đạo sĩ, trong cửa huyền, phải nhắm vào hai từ 'xung hư', thánh nhân xưa có dạy: 'đại doanh nhược xung, kì dụng bất cùng.' (có của cải thừa thãi nhiều mà biết đem san sẻ, công dụng thần kỳ là của sẽ không bao giờ hết), chỉ có đem cất vô đúng chỗ thì mới còn dư mà dùng về sau, mới có thể sinh sôi nảy nở mãi không thôi. Cho nên 'Dịch Tinh Kiếm' khi luyện đến một cảnh giới nhất định, đem cái lễ 'Phản hư nhập xung', (tìm chỗ không mà san), mỗi nhát kiếm đâm ra, đều phải giữ lại một phần kinh lực, thứ nhất để tránh đả thương người quá trầm trọng, thể hiện lòng khoan dung, thứ hai nếu chỗ kinh lực dư đó mà san sẻ đúng, sẽ có vô số hậu chiêu để dùng, bất kể đối thủ có biến chiêu thế nào đi nữa, cuối cùng ta vẫn có cách ứng biến cho con đường sống còn của mình."

"Tui hiểu rồi", Lạc Chi Dương vỗ tay, cười nói, "Kiếm pháp của Vân Hư là kiếm để giết người, cái khoan dung trong kiếm pháp của đạo trưởng, nếu muốn đâm én mà không gây thương tích, không bị chết. kiếm pháp có khoan dung dĩ nhiên càng dễ dàng thực hiện."

"So sánh đúng đấy", Tịch Ứng Chân vỗ tay cười to, ông ta thấy cảm mến gặp được tri kỷ, "kiếm pháp của ta tuy không bằng 'Phi Ảnh Thần Kiếm', nhưng nhờ vào chỗ kinh lực thu phát nơi tâm, mũi kiếm vừa chạm đến thân én là ta liền dựa theo hướng bay của nó mà thu hồi về quá nửa kinh lực. Cái chỗ kinh lực chưa lại đó có thể làm chim rơi rụng nhưng không phương hại đến nó. Dĩ nhiên, điều này không có nghĩa 'Dịch Tinh Kiếm' hơn 'Phi Ảnh Thần Kiếm', chỉ là hai phong cách bất đồng, xung trận giết địch, 'Phi Ảnh Thần Kiếm' tự nhiên lợi hại, nhưng phải đâm én cho không chết, 'Dịch Tinh Kiếm' chính là đặc dụng."

Lạc Chi Dương âm thầm bội phục, hẳn nghĩ bụng, lão đạo sĩ này thật giỏi ứng xử, đang ở thế yếu mà chỉ trong phút chốc đã nghĩ ra một biện pháp dùng sở trường chống sở đoản của đối phương. Nghĩ vậy, hẳn lại nảy sinh nghi vấn: "Nếu như thế, đạo trưởng đúng lý ra phải thắng cuộc, cơ sao bị kẹt lại trên đảo?"

"Ta đã chỉ nghĩ đến kiếm pháp, lại quên mất đi lòng dạ con người." Tịch Ứng Chân thở dài, lão buông một hơi thở dài, "Mào đầu, Vân Hư cứ cho là đâm cho én rơi thật quá dễ dàng, hẳn nghĩ cứ kết hợp khinh công cùng khoái kiếm, ắt có thể thủ thắng, đến khi hẳn nhìn ra được cái khó, thì đã lạc hạ phong đến mức thâm hiểm. Mắt thấy nén hương sắp tàn, thắng thua đã rõ, hẳn đột nhiên vùng tay, phóng ra rất nhiều 'Dạ Vũ Thần Châm', giết chết và găm dính xuống đất những chim én ta đã đánh rơi mà còn sống."

Lạc Chi Dương cả kinh la lớn: "Làm như vậy bộ không phạm vào quy định à?"

"Đúng... Ta cũng trách hãn phạm quy ước, nhưng Vân Hư lại cãi: 'Hai ta chỉ nói không thể giết chết én của mình, nhưng chưa hề nói không thể giết én của đối thủ. Đạo trưởng nếu không thấy hài lòng, cứ đến mà giết én của ta đi là xong!', cái lý lẽ này hết sức vô lại, thế nhưng khó phản bác, nên hương nhanh chóng tắt rụi, ta đành phải quăng kiếm nhận thua."

"Này rõ ràng là làm bậy.", Lạc Chi Dương tức tối nói, "Đạo trưởng sao lại có thể chịu thua."

"Cái sự này không có rõ ràng, biết là hãn cãi bậy, nhưng hoàn toàn do nơi quy tắc có sơ hở. Nếu ta là thứ vô lại đầu đường xó chợ, ắt cũng sẽ gân cổ cãi cọ, nhưng lão đạo ta cả đời phóng khoáng, há lại đi làm chuyện cù cưa cù nhầy tệ hại đó sao? Vân Hư thấy ta quăng kiếm chịu thua, hãn lại ép ta đi ám sát Chu Nguyên Chương. Ta nói 'Ta thua cuộc, muốn giết, ta để cho mà giết, nhưng chuyện ám sát, ngàn vạn lần là không!'. Bần đạo xuất thân huyền môn, cũng hiểu thế nào là 'nhân nghĩa', ta đã lạy tám lạy cùng Chu Nguyên Chương kết giao, há có thể để người ép buộc ta sát hại người anh em kết nghĩa. Hơn nữa, ta cứ nhận bừa, hứa nhận lời để trốn thoát về trung thổ, rồi vứt bỏ lời hứa đó, người làm gì được ta?' Vân Hư đáp: 'Nói nghe được, để ngăn ngừa sơ thất, ta hãy giữ lại một ngón phòng bị cho mai sau.' Nói xong, hãn vung ngón trở bên tay phải điểm vào năm chỗ, khiến ta nhức nhối, đau sót mỗi chỗ mỗi khác nhau, ta phải hỏi 'người làm gì ta thế?,' hãn đáp: 'người có từng nghe nói về ngón 'Nghịch Dương Chỉ' chưa?'

"Ta nghe xong, rất kinh hãi, ngón điểm huyết này do 'Âm Côn Lôn' Lương Tiêu hồi đó vì muốn phá giải kì độc 'Ngũ Hành Tán' mà đã ngộ ra được công phu cao siêu ấy. Người ta bình thường, trong cơ thể, khí huyết vận hành đều hợp theo ngũ hành, nhưng kinh khí của 'Nghịch Dương chỉ' lại đối nghịch với luật ngũ hành, chỉ luôn tìm cách khắc chế khí huyết con người, nội kinh đó tiềm ẩn trường kỳ trong cơ thể, người nào bị điểm ngón

ấy, bình thường vẫn giống mọi người khác, chỉ cứ mỗi bảy ngày, nội kinh phát tác, lúc đó, sống không bằng chết."

Lạc Chi Dương hốt hoảng, hỏi: "Nói như vậy, đạo trưởng cứ mỗi bảy ngày đều bị hành hạ một lần?"

"Đúng vậy", Tịch Ứng Chân thở dài, "Môn võ công này chỉ duy nhất đảo vương là rành rẽ, nguyên dùng nó để trừng phạt phản đồ Đông Đảo, ý muốn của Vân Hư khi đem nó hạ thủ trên người ta, rất dễ hiểu, nếu ta không chịu thấu những thống khổ khi nội kinh phát tác, ắt sẽ khuất phục vào tay hắn, chịu thay hắn đi ám sát Chu Nguyên Chương."

"Đạo trưởng không khuất phục?" Lạc Chi Dương vừa đặt câu hỏi, đã nghĩ ngay rằng, nếu lão đạo sĩ chịu thua, Chu Nguyên Chương hắn chết từ lâu rồi, mà Tịch Ứng Chân cũng đã không bị giam hãm nơi chỗ quỷ quái này.

Hắn chỉ nghe Tịch Ứng Chân trả lời: "Ta đặt chân lên đảo này được hai năm, cái tư vị của 'Nghịch Dương Chỉ' cũng đã nếm qua hơn một trăm lần, mỗi lần, Vân Hư đều ép ta chuyện đó, nhưng ta toàn không thèm để tâm tới, bỏ tất cả ra ngoài tai. Hắn muốn giết ta, thật dễ dàng, hắn chỉ cần khoanh tay đứng nhìn, khi khí huyết nghịch hành lâu, cuối cùng sẽ dẫn ta đến chỗ chết, điều đó không còn gì phải nghi ngờ. Nhưng hắn bản tính ương ngạnh, ta càng không chịu khuất phục, hắn càng không để cho ta chết cái chết dễ dàng, hắn chỉ chờ đến lúc máu chốt, mới vùng tay ngăn chặn tác dụng của 'Nghịch Dương Chỉ'. bị bó buộc phải giúp ta, hắn còn đe: 'Để ta xem ngươi chống đối được đến đâu, một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, cuối cùng, ta buộc ngươi phải ngoan ngoãn chịu thua, thay thế ta đi giết chết thẳng cầu hoàng đế kia.' Ta cũng miả mai đáp trả: 'Hai, ba năm thì ăn thua gì, cứ chờ đến hai, ba mươi năm. lúc đó Chu Nguyên Chương cười hạc về trời, chẳng cần ta giết hắn, ngươi cũng báo được thù' Ngoài miệng thì nói vậy, nhưng nỗi thống khổ bảy ngày một lần, ít ra cũng chẳng dễ chịu gì cho lắm."

Tịch Ứng Chân nói băng quơ, nghe khơi khơi, nhẹ nhàng, ruột gan Lạc Chi Dương lại bị quặn thắt, cứ nghĩ đến bấy ngày một lần đau đớn chết sống như vậy, nếu là hăn, dù không khuất phục, cũng sẽ phải phát điên phát cuồng. Dem so sánh với đòn phạt đánh hèo, coi như là gãi ngứa bên ngoài! Nghĩ vậy, hăn nảy sinh cảm phục vô ngần trước hành vi của Tịch Ứng Chân, dù Chu Nguyên Chương tốt xấu thế nào, nghĩa khí của lão đạo sĩ thật là cao cả tuyệt vời.

Hăn còn đang ngẫm nghĩ, chợt nghe Tịch Ứng Chân nói: "Bạn nhỏ kia, mỗi đêm đệ tử Đông Đảo đi tuần, từ canh hai đến canh ba đi một vòng, từ canh năm đến rạng sáng đi một lần, đã quá canh năm, mi phải đi ngay, kéo có khó khăn đấy."

Lạc Chi Dương nghĩ bụng, chẳng trách ông ước hẹn mình canh ba đến gặp, hăn lập tức chấp tay chào từ biệt, lại hỏi: "Tịch đạo trưởng, tối mai, tui đến nữa được không?"

Tịch Ứng Chân cười: "Chân là ở trên thân mình mi, mi muốn đến, ai vào đây mà ngăn cản được mi?"

Lạc Chi Dương mừng quá, hăn lần theo dây leo mà trèo lên, đến mặt đất, thấy vầng trăng đã ngả về tây, hăn co giò chạy về Yêu Nguyệt phong, ngủ sơ một giấc ngắn, rồi trở dậy làm việc.

Ngày kế, vào lúc nghỉ, Lạc Chi Dương đem đập gãy một khúc chìa ba, nung vào lửa cho mềm, rồi gò thành một sợi dây thép thật mảnh và dài. Ngủ thẳng giấc đến canh ba, hăn chạy tới Tinh Ấn cốc, đến trước cửa nhà giam bằng đá, hăn rút sợi dây thép ra chọc ngoáy vào ổ khóa. Tịch Ứng Chân nghe tiếng động lịch kịch, bèn hỏi: "Mi đang làm gì thế?"

Lạc Chi Dương vẫn im lặng, hăn ngoáy một lúc, 'tạch', ổ khóa đã bung ra.

Tịch Ứng Chân "Ồ" một tiếng, hỏi: "Hảo tiểu tử, mi biết mở khóa hả?"

Ở ven sông Tần Hoài, Lạc Chi Dương lêu lổng cùng khắp, những ngón nghề cừu lưu hạng thấp bên dưới hắt đều rành rọt, ngón cạy ổ khóa là hẳn theo học nơi một tay nhà nghề. Từ khi học được đến giờ, đây mới là lần đầu tiên dùng đến, cứ nghĩ đến lúc Tịch Ứng Chân nhờ đó mà có thể thoát tù đầy, lòng hẳn quá sức vui mừng, nhưng khi thấy bên trong cửa đá vẫn tối mò mò, hẳn không khỏi gọi to: "Tịch đạo trưởng."

Lão đạo sĩ thở ra một hơi, châm đèn, Lạc Chi Dương chú mắt nhìn quanh, giữa gian phòng có một ông lão râu tóc bạc gần hết, ông đang ngồi, mình mặc một đạo bào màu xám tro, thân hình mảnh khảnh, thần sắc thanh thoát, đôi mắt có thần, mi dài rủ xuống tận bên dưới mắt.

Lạc Chi Dương cười, hỏi: "Tịch đạo trưởng, ngài còn chưa chịu ra à?"

Tịch Ứng Chân động thân đứng lên, cười cười, không nói.

Lạc Chi Dương lấy làm lạ: "Ông không muốn rời khỏi Đông Đảo sao?"

"Bạn nhỏ kia ơi", Tịch Ứng Chân khẽ lắc đầu, "Ta trúng phải 'Nghịch Dương chỉ', nếu rời xa Đông Đảo, cũng chỉ sống được có bảy ngày, ta ở lại chốn này, dù tốt dù xấu, vẫn còn có một đường sinh cơ."

Lạc Chi Dương nói: "Từ đây đi trung thổ, không quá hai ba ngày đường, mình lên đến bờ rồi, có thể tìm thầy thuốc chữa trị".

"Thầy thuốc?", Tịch Ứng Chân cười gượng, "Thầy thuốc nào trong thiên hạ có thể hoá giải 'Nghịch Dương chỉ'?"

"Bộ ngón điểm huyết này thực tình không thể chữa trị à?", trong lòng Lạc Chi Dương chất chứa đầy tuyệt vọng.

"Cũng không phải thế.", Tịch Ứng Chân chĩa ra hai ngón tay, "Thiên hạ, ngoài Vân Hư, còn có một người có thể giải huyết".

"Ai?", Lạc Chi Dương vội hỏi.

"Có nói ra cũng vô ích", Tịch Ứng Chân thần sắc âm trầm, "Người nọ ở xa tít tắp tận chốn Tây Vực, núi Côn Lô, hành trình ngàn dặm, đi mất hơn một tháng, nước xa chẳng thể dập tắt được lửa giận"

"Tây Vực." Lạc Chi Dương máy động trong đầu, hẩn buột miệng hỏi: "Ngài nói Lương Tư Cầm?"

Tịch Ứng Chân im lặng, không lên tiếng, Lạc Chi Dương cảm thấy máu nóng bốc lên, hẩn không khỏi lớn tiếng: "Đạo trưởng cứ yên tâm, nếu tui có thể rời khỏi Đông Đảo, thế nào cũng sẽ đi ngay tới núi Côn Lô, tìm cho ra vị Lương tiên bối nọ, thỉnh ông ta đến đây giải cứu ngài."

"Tiểu huynh đệ thật sự quá nhiệt tình và mau mắn", Tịch Ứng Chân mỉm cười, lắc đầu, "Nhưng dựa vào bản lĩnh mi, sợ khó trốn thoát khỏi cái Đông Đảo này."

Lạc Chi Dương rất nản chí, hẩn lại thấy bên trong tù thất, đồ gia dụng đầy đủ, thậm chí còn có mấy cuốn sách rách nát. Tịch Ứng Chân nhìn ra ý tưởng trong đầu hẩn, ông cười, giải thích: "Vân Hư đem giam ta nơi đây, mọi thứ đồ đạc, chuyện ẩm thực, không để ta thiếu thốn gì cả, thiếu duy nhất một bộ cờ vây. Ta mà một ngày không sờ đến quân cờ, liền thấy ngứa ngáy không ít, hai năm rồi chưa được đánh cờ, đã muốn phát bệnh rồi đấy."

Lạc Chi Dương cười: "Sao đạo trưởng không nói ra cho sớm? Ngày mai, tui sẽ làm một bộ cờ vây mang đến cho ngài"

Tịch Ứng Chân xua tay: "Một mình ta tự chơi cờ, đâu có hứng thú gì?" Ông ta ngẫm nghĩ, rồi gọi, "Tiểu tử, mi lại đây."

Lạc Chi Dương nghe lời, đi lại gần, Tịch Ứng Chân vung tay lên, một luồng gió dữ tấp ngay vô mặt hẩn, gã thiếu niên hơi thở tắc nghẽn, bàn tay của lão đạo sĩ đã gần chạm vào chóp mũi hẩn.

Lạc Chi Dương không biết chuyện gì xảy ra, con tim hẫng nhảy thình thịch. Tịch Ứng Chân bỗng rút tay về, lão trầm ngâm: "Kỳ nhỉ, ta xem qua, thấy mi thân thủ bất phạm, rõ ràng đã có học qua võ công, tại sao khi ta tiện tay đẩy ra một chưởng, mi đà không chống cự nổi?"

Lạc Chi Dương ú ớ: "Chẳng dám giấu đạo trường, tui từng có học qua một chút nội công, nói là công phu, thật chả có chút gì đáng gọi là võ học hết."

Tịch Ứng Chân đưa tay thăm dò huyết mệnh môn của hã, cảm giác cơ thể hã tiềm ẩn nội lực, nội công đã có chút căn cơ, ông chẳng khỏi lắc đầu, nói: "Đáng tiếc, đáng tiếc."

"Điều gì đáng tiếc vậy?", Lạc Chi Dương hỏi.

"Hồi đó, Bách Ách tổ sư có nhận một người từng học nghệ trước vào làm đệ tử, người nọ khi thành tài, đã gây tội ác ngút trời, cho nên khi tổ sư tịch diệt, có để lại di huấn: 'Khi Thái Hạo cốc thu nhận đệ tử, người này phải chưa từng học võ công'. Ta xem mi cốt cách không tồi, lại thông minh, chỉ tiếc mi đã luyện nội công, không vào làm đệ tử ta được.", nói đến đây, Tịch Ứng Chân không khỏi chép miệng, lại buông hai tiếng "Đáng tiếc".

Lạc Chi Dương nghe ông nói, trong lòng có chút mất mát, hã suy nghĩ, rồi cười, nói: "Làm thầy trò tất nhiên là hay rồi, nhưng kết bạn, làm bằng hữu cũng không tệ."

Tịch Ứng Chân sững sốt, ông cũng cười theo, nói: "Không sai, bản đạo cũng thấy vậy, mình kết làm bằng hữu không bị gì ràng buộc, sánh với làm làm thầy trò, thấy thoáng khoái hơn nhiều." Nói đến đây, ông ngẫm nghĩ, rồi lại hỏi, "Lạc Chi Dương, mi có thích học võ không?"

Lạc Chi Dương ngạc nhiên: "Ngài không thể dạy tui thì tui sẽ học gì đây?"

Tịch Ứng Chân nói: "Võ công thiên hạ còn nhiều mà, chẳng phải chỉ độc mỗi một nhà Thái Hạo cốc, Bách Ách tổ sư chỉ cấm không cho học võ công bốn phái, nhưng những võ công các nhà khác, chưa hẳn ta chưa không thể đem dạy mi."

Lạc Chi Dương mừng thôi là mừng, hẳn luôn miệng trầm trồ "Ừa ... hay lắm".

Tịch Ứng Chân võ học uyên bác, võ công của nhiều môn phái khác ông cũng có hiểu biết tường tận, ông bèn dạy hẳn đứng 'trung bình tấn' làm điểm khởi đầu, từ căn cơ đó, ông lại chọn lựa nhiều môn quyền thuật, tuần tự từ dễ đến khó, đem chỉ bảo Lạc Chi Dương.

Từ đó trở đi, cứ mỗi canh ba, Lạc Chi Dương lại đến Tinh Ân cốc luyện võ. Cơ thể hẳn đã có sẵn "Linh Khúc chân khí", lại đã luyện tập món "Linh Vũ", hai thứ này đều thuộc nhóm võ học siêu đẳng truyền lại từ xưa, hẳn lấy chúng làm trụ cột, khi tập luyện những võ công khác, giúp hẳn tăng tiến vượt bậc, tựa lấy nước đổ tuôn từ mái nhà dốc xuống cho thành dòng cuộn cuộn mà chảy đi. Tịch Ứng Chân trình bày chiêu thức, chỉ bảo qua hai lần, hẳn đã có thể học và làm theo y hệt.

Tịch Ứng Chân thấy hẳn học võ tinh tiến thần tốc, tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng cũng thật ngạc nhiên vô ngần, nghĩ rằng thế gian dĩ nhiên cũng có thiên tài, nhưng học được nhanh như hẳn cũng hiếm thấy.

Trong lúc ông truyền thụ quyền thuật, có nhiều chỗ Lạc Chi Dương chưa nắm vững, nhưng khi hẳn xuất chiêu, hẳn lại có thể tùy nghi biến hóa, thật dễ dàng bổ sung những sơ hở do thiếu sót khi học, hẳn sử quyền cước, vận dụng tự nhiên, so với chiêu thức gốc, nhiều khi thấy cao minh hơn gấp bội.

Lão đạo sĩ kiến thức hơn người, ông ngầm hiểu Lạc Chi Dương hẳn có kỳ ngộ khác thường, nhưng bản tính ông khoan hòa, ông thấy chả cần gạn hỏi hẳn, những chỗ tự Lạc Chi Dương không khai, ông cũng không thắc mắc làm chi.

Cứ bấy ngày một lần, "Nghịch dương chỉ" lại phát tác vào quãng giờ tý. Những tối ấy, Vân Hư thế nào cũng tìm đến, Tịch Ứng Chân sợ lão ta đụng độ Lạc Chi Dương, nên vào những ngày ấy, ông không cho Lạc Chi Dương đến đây cốc học võ.

Lạc Chi Dương trong lòng tức bực, nhưng vì võ công thấp kém, hẳn không thể giúp người bạn già này thoát lao tù, càng nghĩ đến đây, hẳn càng nâng cao quyết tâm tập luyện võ nghệ. Sau mấy th

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 8 : Tinh Ẩn Chân Nhân 2

Một hôm, luyện xong quyền cước, giờ giấc còn sớm sủa, Lạc Chi Dương ra về, đi khỏi Tinh Ẩn cốc đúng lúc giờ Dần chuyển sang giờ Mão, từ xa bỗng có tiếng rú thét kỳ quái lúc cao, lúc thấp, âm ì truyền đến.

Tiếng ồn này chẳng xa lạ gì với Lạc Chi Dương, đúng là phát ra từ Phong Huyệt nơi đầu hòn đảo. Vào thời điểm rất tĩnh lặng này, ngoài tiếng gió hú của Phong Huyệt, không có bất cứ thứ âm thanh nào khác. Lạc Chi Dương tò mò, hẩn dỏng tai lắng nghe, có cảm giác tiếng gió hú kia không những to lớn rõ nét, mà còn thay đổi đủ kiểu, khi thì giống tiếng vượn hú nơi triền sông, lúc lại giống muôn người cùng nhau cất tiếng cười vang, khi nghe và cảm nhận ra cái tinh tế trong đó, thấy nó giống một khúc nhạc với đầy đủ những nốt thăng trầm. Mà lại là một khúc nhạc tuyệt diệu nữa kia! Tiếng gió hú luôn thay đổi, mỗi lúc một khác, chẳng khi nào lặp lại, còn rất sai biệt so với tiếng gió thoảng thoảng trước đó.

Nghe thấy gió hú có điểm dính dáng tới âm nhạc, Lạc Chi Dương bỗng phát mê mẩn, chỉ khi chợt vọng đến tiếng người hẩn mới thức tỉnh, vội vội vàng vàng chạy về nhà.

Từ ấy về sau, vào khoảng giờ Dần chuyển sang giờ Mão, hẩn cáo từ Tịch Ứng Chân, đi ra trước Phong Huyệt nghe gió hú. Có đôi khi, nghe dứt một đoạn, hẩn ghi nhớ, đem phổ thành nhạc, lấy sáo tấu lên, chỉ tiếc một điều âm lượng của sáo quá thấp bé, ngàn vạn lần quá nhỏ so với cường độ của tiếng gió hú.

Một hôm, hần ngồi bên bờ biển, nghe gió hú đến nhập thần, bỗng nhiên đan điền nhói lên, chân khí trong người chạy như điên như loạn, hần làm cách gì cũng không trấn áp xuống được. Lạc Chi Dương bất đắc dĩ phải ngồi xuống chờ cho dứt cơn, luồng nội tức nọ gây náo loạn hơn nửa canh giờ, cho đến khi gió ngừng hú thì trong hần mới bình ổn trở lại. Trạng thái này chưa từng xảy ra, khiến Lạc Chi Dương không khỏi nghĩ sợ, lúc về tới nhà, hần mở 'Diệu Nhạc Linh Phi kinh' ra xem, đọc hết hai chương 'Linh Khúc' và 'Linh Vũ', vẫn chưa thấy đề cập đến tình trạng đó, khi đọc tới chương thứ ba 'Linh Cảm', chợt thấy miêu tả "'Trang Tử từng bảo, trên đời có ba thứ LẠI (thanh âm), người thối tiêu, thối sáo thuộc 'Nhân Lại', tiếng gió lướt mặt đất là 'Địa Lại', tiếng từ trời cao lay chuyển vạn vật là 'Thiên Lại'. Nhân Lại không bằng Địa Lại, Địa Lại kém Thiên Lại, cái lý của Nhân Lại có thể nghe hiểu, những thứ thuộc Địa Lại có thể xử dụng, nhưng Thiên Lại, nó đến ta chẳng hiểu đến từ đâu, nó đi ta không biết đi về đâu, không khí làm rung dây đàn, gió máy xao động làm trời tiếng địch, làm rung chuông, làm lắc khánh, làm chấn động vạn vật....."

Lạc Chi Dương vụt nhớ lại, trong lúc chuyện trò tán gẫu, hần từng được nghe Tịch Ứng Chân giảng giải về lý thuyết Tam Lại do Trang Tử đề xướng, Thiên, Địa, Nhân các thứ đều đến từ chính các kinh thư Đạo gia. Nhân Lại chỉ là âm nhạc do con người tấu, gảy, tỉ như 'Chu Thiên Linh Phi khúc', Địa Lại chỉ do cuồng phong thổi luôn theo huyết động mà âm vang lên, giống như tiếng gió hú phát xuất từ Phong Huyệt, còn Thiên Lại, là những thứ âm thanh của vạn vật trong thế gian, tỉ như tiếng gió thổi cát bay, tiếng gió khua nước sinh ra sóng biển, tiếng sấm sét, tiếng núi đổ gây cộng hưởng tới tất cả các chuông đồng... thảy đều sắp vào hàng Thiên Lại.

Thiên 'Linh Cảm' đại ý nói: "Linh Khúc Chân Khí" từ âm nhạc mà nảy sinh, rất có nhạy bén với các loại âm thanh, khi tu tập đến một mức độ nào đó, người tu luyện sẽ từ 'Chu Thiên Linh Phi khúc' luân chuyển xoay vòng mà khiến chân khí chảy trong cơ thể hòa vào âm thanh của vạn vật, đưa đến mức thoát khỏi vòng thế tục, dâng cao đến Thiên đạo.

Lạc Chi Dương tu luyện 'Chu Thiên Linh Phi khúc' đã lâu, chân khí tích lũy trong cơ thể càng ngày càng đầy, mừng tượng đã qua khỏi cảnh giới "Nhân Lại", chẳng những nó có thể lưu chuyển theo tiếng sáo, mà còn có thể cảm ứng một cách vi diệu cùng các thứ thanh âm âm ỉ như tiếng gió hú từ Phong Huyệt vốn thuộc hàng Địa Lại, khi hắn nghe đến chỗ ứng hợp cùng 'Chu Thiên Linh Phi khúc', sẽ gây chấn động tới mạch chảy của chân khí trong cơ thể Lạc Chi Dương.

Đọc xong kinh thư, Lạc Chi Dương gặt hái được nhiều kiến thức, hôm sau, hắn đi nghe gió hú, lúc đầu chưa thấy có biến chuyển, nghe được hồi lâu, chân khí bỗng chạy như điên như cuồng, hắn gấp rút trấn định tâm thần, cố gắng đè nén chân khí, chẳng hề, càng cố sức, càng làm chân khí hỗn loạn hơn, sinh ra chảy ngược, gây nhộn nhạo khí huyết.

Hắn nhớ tới lý thuyết trong câu đầu của chương 'Linh Cảm', nói rất rõ là tự mình phải thuận theo tiếng động đến từ bên ngoài, không được đề kháng. Nghĩ như vậy, hắn buông lỏng ý và thần, để mặc tiếng gió hú dẫn dắt chân khí.

Chân khí dựa theo tiếng gió hú mà lưu chuyển, bỗng nhanh, bỗng chậm, khi mạnh, lúc yếu, khi thì đánh thẳng, khi thì ngoằn ngoèo vòng vo, không có gì phù hợp với tâm pháp luyện nội công, nhưng kết quả thu lượm lại gấp bội, thành quả cao tới mức không thể nghĩ bàn.

Lạc Chi Dương càng thấy say mê, ngay cả khi tập luyện quyền cước cũng không có được cái tư vị đó, hằng đêm, hắn đến bên dưới Phong Huyệt, chỉ trông mau đến giờ Mão để nghe tiếng gió hú, hắn giấu mình bên trong đám loạn thạch, không bị người phát giác.

Như vậy được quá một tháng, đêm nay, hắn vừa nghe gió hú, vừa thả lỏng cho chân khí tự do lưu chuyển. Bỗng chốc, toàn thân hắn chấn động, trong đầu vang óng một tiếng, hắn tiến vào một cảnh giới tuyệt đối tĩnh

lặng, mắt không thấy, tai không nghe, vạn vật tối đen ngòm, vạn vật không một tiếng động.

Tình trạng này khiến hần cảm giác đã rơi tọt xuống vực sâu, liên tục trong khoảng chừng một khắc, Lạc Chi Dương chợt bừng tỉnh, một cái cảm giác khác lạ chớp nhoáng đến trong lòng, chân khí lưu chuyển êm ả như nước chảy, lúc nó đến từng lỗ chân lông trong người, lông tóc chỗ ấy dường như rung chuyển theo, khiến hần cảm tưởng đang có ngàn vạn lỗ tai, giúp nghe gió vi vu, nghe hoa sóng nhẹ chạm vào bờ đá, đến cả tiếng côn trùng rỉ rả tại hơn một trượng ngoài xa cũng nghe thật rõ ràng.

Con tim Lạc Chi Dương đập thành thịch, cái cảm giác này, hần trong lòng hiểu được, nhưng không sao diễn tả thành lời. Hần về lại phòng ở Yêu Nguyệt phong, đầu óc vẫn cứ hoảng hoảng hốt hốt, không rõ mình đang sống trong cảnh thực hay đang nằm mộng. Đêm đến,, hần mở 'Điều Lạc Linh Phi kinh' ra, đọc hết chương 'Linh Cảm', rồi đọc ngược lên chương 'Linh Phi', chẳng hiểu tại sao, lúc trước thì ù ù cạc cạc, bây giờ mọi thứ đều cực kỳ dễ hiểu.

Đọc xong Linh Cảm và Linh Phi, hần quay sang đọc trở lại Linh Khúc, Linh Vũ, thật giống như mọi sự đều sáng tỏ hần ra, đọc đâu hiểu đấy.

'Linh Cảm' giúp cảm giác vạn vật, 'Linh Phi' tạo khả năng chế ngự vạn vật, từ cảnh giới cảm giác sang cảnh giới chế ngự vốn là một cửa quan cực kỳ gian nan, muốn đột phá qua, toàn trông vào phần thiên phú của người tu luyện, nhanh thì một tích tắc thay chuyển ý niệm, chậm thì suốt đời cũng là vô vọng. Lạc Chi Dương gặp cơ duyên kỳ xảo, từ trong tiếng gió hú mà đạt thần công kỳ diệu, theo con đường tu tập của Đạo gia, hần mừng tượng đã có phong phạm của Linh đạo nhân thuở trước.

Hần cầm kinh thư, trong lòng rất xúc động: "Vì một bộ 'Linh Phi kinh' này mà gây chết chóc cho vô số người, giữ nó lại trên thế gian, sẽ gây hậu họa chẳng sai. Giờ ta đã học xong, để nó bên mình cũng chả làm gì." Nghĩ

thế, hần ra ngoài, đến dưới chân đồi Yêu Nguyệt phong, đào một hố nhỏ chôn kinh thư vào đấy, bên trên hố dẫn một tảng đá lớn.

Nhanh chóng làm xong mọi việc, hần ngược trông ra, chỉ thấy trời và biển hòa lẫn vào một khối, dưới ánh trăng lặn mờ nhạt, đất trời cũng nhập nhoạng khó phân biệt. Ánh sáng cùng cảnh vật đều hư thật mờ ảo, tức cảnh sinh tình, Chi Dương máy động trong lòng, đột nhiên hần rộ lên một tràng cười to.

Tiếng cười phá vỡ màn đêm đen thẳm, nó bay bổng xuyên lên tận hư không trên cao. Ở tại đây, hai năm về trước, hần còn là một tên du thủ du thực nhỏ bé ven sông Tân Hoài, bây giờ, hần kiêm tu tuyệt học của hai đại gia Linh đạo nhân, cùng Thích gia của đảo Linh Ngao. Chỉ còn là vấn đề thời gian, thế nào hần cũng thừa sức tranh đua cùng cao thủ khắp thiên hạ.

Đêm hôm sau, Lạc Chi Dương lại đi nghe gió hú, vừa nghe, hần vừa đem đối chiếu cùng 'Linh Phi kinh', lại lĩnh ngộ thêm được khá nhiều.

Còn đang trong tâm trạng mừng vui, hần chợt nghe tiếng bước chân vọng đến. Lạc Chi Dương vội vàng nấp vào sau một tảng cự thạch, mũi miệng nín thở, mắt dõi trông ra, thấy một nam một nữ từ trên cao đi xuống. Hai người sánh vai tiến ra bãi biển. Nam tử thân hình cao lớn, chính là Vân Thường, nữ tử lưng ong eo thon là Diệp Linh Tô.

Hai người đến sát mé biển, Diệp Linh Tô đột nhiên hỏi: "Đại sư huynh, huynh đưa muội đến đây làm gì?" Vân Thường trầm mặc một lát, đáp: "Sau ba ngày sắp tới, là 'Ngao Đầu Luận Kiếm', sư muội có ý định gì chưa?"

Diệp Linh Tô dõi mắt ra khơi, dáng xuất thần một lúc, rồi cô nhỏ giọng nói: "Muội sẽ tham gia."

Vân Thường liếc cô, rồi y lắc đầu, thở dài: "Sư muội, muội việc gì phải rước khổ vào thân?"

Diệp Linh Tô nhìn biển, cô không trả lời. Lại nghe Vân Thường nói tiếp: "Lần Ngao Đầu Luận Kiếm này, nếu huynh không chiếm khôi nguyên, phụ thân nhất định sẽ thất vọng. Nếu muội cũng tham dự, hai ta khó tránh phải đụng độ nhau, thì huynh làm sao đây?"

Nói đến đây, giọng Vân Thường nhỏ nhẹ, "Linh Tô, huynh thật chẳng muốn phải giao đấu với muội". Hắn gọi thẳng tên cô, giọng mềm mỏng khẩn khoản.

Diệp Linh Tô ngây người, bất động, đột nhiên cô buồn bã nói: "Huynh chẳng nên lo lắng quá, nếu huynh và muội phải đả đấu cùng nhau, huynh cứ hết sức mà làm, dù thắng, dù bại, muội tuyệt không oán trách gì huynh hết."

Vân Thường trầm mặc một chút, hần lớn giọng: "Linh Tô, muội là một cô gái sẽ xuất giá, tương lai, giúp chồng dạy con mới là phải, võ công muội luyện cho cao hơn, rồi ra dùng vào việc gì?"

"Cô gái xuất giá?", Diệp Linh Tô gằn giọng, "Ai nói nữ nhân thì cứ phải giúp chồng dạy con?"

"Cái đó...", mặt Vân Thường thoáng ngượng ngùng, "Từ xưa, thánh nhân đều dạy thế cả, thân làm gái, phải giữ tam tòng tứ đức, chẳng nên sính cường tranh thắng. Linh Tô, muội cái gì cũng tốt hết, duy chỉ ... ôi, duy chỉ có cứng rắn mạnh mẽ chút đỉnh thôi."

Diệp Linh Tô trở mắt vào y, nét lạnh lẽo ẩn hiện trong khóe mắt: "Đại sư huynh, huynh hãy cứ tự lo cho thân mình thì hơn, muội cứng, muội mạnh, mắc mớ gì tới huynh đâu?"

Vân Thường mặt đỏ bừng, y chiếu ánh mắt thẳng vào cô, lớn tiếng nói: "Linh Tô, hai ta lớn lên bên nhau, muội còn chưa hiểu lòng huynh sao? Sau kỳ Ngao Đầu Luận Kiếm này, mặc phụ thân chịu hay không chịu, huynh nhất định phải lấy muội làm vợ"

Thân mình Diệp Linh Tô run rẩy, hai mắt vô thần nhìn ra trước, mặt ngây ra, không thốt nên lời. Lạc Chi Dương nhìn dáng vẻ cô gái, tim hẫch chột đập nhanh hẫch lên, hẫch nghĩ bụng, rằng Vân Thường si mê Diệp Linh Tô đến thế, chả trách y đã ra tay đánh lén mình tại cửa động Yến Tử. Hẫch đang miên man suy nghĩ, chột nghe Diệp Linh Tô nói: "Nếu không phải sư phụ chẵng chịu, mà là ... mà là muội không ưng, thì sao?"

Vân Thường sững sốt, buột miệng hỏi: "Vì cái gì?"

Diệp Linh Tô im lặng, không lên tiếng, khuôn mặt tuần tú của Vân Thường bỗng thoáng hiện tia tử khí, y bỗng nghiêng rặng, nói: "Huynh biết vì cái gì rồi."

"Vì cái gì?", Diệp Linh Tô ngoái đầu nhìn vào y, mặt mờ mịt.

Vân Thường hừ một tiếng, gằn giọng: "Vì cái thằng Lạc Chi Dương kia!"

Lạc Chi Dương rúng động, suýt tí nữa là hẫch buột miệng kêu lên thành tiếng, Diệp Linh Tô vừa bực tức, vừa rối rắm, cô vùng vằng giậm chân: "Huynh... huynh nói vớ vẩn gì thế"

Vân Thường hỏi: "Muội không ưa thích hẫch hả?" Diệp Linh Tô nhố toẹt một bãi, đáp: "Muội có thể ưa thích heo, ưa thích chó, chớ đời nào lại ưa thích cái thằng quỷ ba xạo đó."

Lạc Chi Dương nghe xong lời này của cô, khối nặng trĩu trong lòng vụt tan biến, hẫch âm thầm thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

"Chỉ vì..." Vân Thường nửa tin nửa ngờ, "Hai năm trước, hẫch bị phạt đánh hèo, chính mắt huynh thấy muội lén lấy 'Bổ Vân Tục Nguyệt tán' đem đưa cho hẫch..."

Lạc Chi Dương cảm giác ù tai, quả nhiên không ngoài hần ước đoán, thuốc trị thương ngày đó chính thực do Diệp Linh Tô đưa tới. Diệp Linh Tô dòm Vân Thường, đỏ mặt tía tai, cô gắng gượng hỏi: "Huynh ... huynh đã rình rập, theo dõi muội?"

Mặt Vân Thường thoáng ửng hồng, y lắp bắp: "Đây là huynh tình cờ thấy thôi."

Diệp Linh Tô lồng ngực phập phồng, giọng cô ràn rạn: "Chả hiểu vì sao, muội chỉ thấy hần thật đáng thương..."

"Còn cái động Yến Tử kia thì sao", Vân Thường lớn tiếng, "Muội cùng hần làm cái gì trong động Yến Tử ..." Y còn chưa dứt lời, Diệp Linh Tô vung tay tát vào mặt y. Mặt cô tái mét, toàn thân run rẩy, tấm khăn che mặt lay động mạnh, lệ trong suốt loe lóe nơi đáy mắt.

Lạc Chi Dương thấy bất bình, hần dự định, nếu Vân Thường phản kích, hần sẽ vất bỏ tất cả, sẽ nhào ra. Nhưng chỉ thấy mặt Vân Thường hết tái xanh lại đỏ ửng, y ngớ người ra một lúc, rồi quay mình, y đi lên phía trên.

Lạc Chi Dương nhẹ nhõm thở ra, khi thấy Diệp Linh Tô dõi ánh mắt ra khơi, thần tình mờ hồ mờ mịt, trong lòng hần bỗng hực lên, hần tự nhủ, cô bị người ta chê cười, toàn tại chính mình gây nên, hần định tìm cách nào cho thật tốt đẹp để giúp cô nguôi ngoai.

Còn đang xoay chuyển ý nghĩ đó, hần chợt nghe 'soạt' một tiếng, tay Diệp Linh Tô đang cầm một thanh nhuyễn kiếm, thon dài, sắc bén. Trong ánh phản chiếu loe lóe từ lưỡi kiếm, thấy có đầy đặc những hoa văn kỳ lạ. Chỉ có điều, mũi kiếm gãy đứt mất một khúc, như bạch ngọc mang tì vết, thật sự có chút tiếc nuối.

Cô gái tập trung ánh mắt vào trường kiếm, cô nhẹ nhàng xoay người, đối mặt với thái dương đang lên, cô bắt đầu múa kiếm. Eo lưng cô thanh mảnh, ánh kiếm trong như nước hồ thu, thân hình cô nhẹ nhàng bung lên

tựa hồ muốn đón đầu làn gió nhằm bẻ nhành liễu. Rồi cô đáp xuống nhanh như sao sa, dáng phơi phới thanh thoát, thân ảnh ẩn hiện trong vầng sáng của nắng mai. Trường kiếm sử mỗi lúc một nhanh, nắng ban mai loang loáng nhảy múa trên lưỡi kiếm như những ánh sao sa chói rực.

Con mắt võ học của Lạc Chi Dương giờ đã có hiểu biết, hẳn xem Diệp Linh Tô ra chiêu, bất giác nhớ tới những bài giảng dạy 'Phi Ảnh Thần Kiếm' trong tập 'Kiếm Đám lục'. Sau hai năm, hẳn đã quên quá nửa những chiêu thức ghi chép trong kiếm phổ, bây giờ, nhìn Diệp Linh Tô múa kiếm, những hình người sử kiếm nho nhỏ vẽ trong sách lại hiện về trí óc, chỉ là cô gái xuất kiếm quá nhanh, chiêu này còn chưa thấy rõ, chiêu kế tiếp hầu như đã sử xong rồi, may hơn nữa, cô xuất kiếm tuy nhanh, kiếm chiêu chẳng hề rối loạn chút nào, cô đi một hơi mười chiêu, xem thấy tưởng chừng cô chỉ đã vung vẩy thanh kiếm có một đường.

Hắn quan sát trong chốc lát, nhuyễn kiếm càng lúc càng nhanh, kiếm quang dung nhập thân ảnh, nhìn không ra đâu là người, đâu là bóng chớp. Kiếm phong soàn soạt, vung cát biến thành một bức màn trắng vẩy bọc quanh mình cô gái đang thanh thoát múa kiếm.

Bỗng nhiên Diệp Linh Tô rú một tiếng nhỏ, kiếm quang đang bay lượn chợt phát 'ràng' một tiếng. mũi kiếm đã đâm trúng một khối đá tảng đen đen. Lạc Chi Dương chăm chú nhìn, hẳn suýt nữa buột miệng kêu lên kinh hãi. Nhuyễn kiếm đâm sâu quá nửa vào đá, hổ khẩu bên tay phải cô gái rách toác, máu tươi nhỏ từng giọt từ cổ tay xuống dưới.

Nhìn vết máu, Diệp Linh Tô ngơ ngác thất thần, giống như khi đâm xong nhát kiếm đó, mọi sầu muộn trong lòng cũng hóa thành hư không, cô nhẹ nhẹ lắc đầu, chậm rãi rút trả kiếm vào vỏ, theo đường cũ mà lượn lờ ra đi.

Về đến Yêu Nguyệt phong, đầu óc Lạc Chi Dương vẫn còn vương vấn hình ảnh Diệp Linh Tô múa kiếm, từng chiêu thức như hiện trở lại trước

mắt. Hăn chống cuốc, cúi đầu mê man đến xuất thần, cho đến lúc nghe có người bên ngoài quát thét, hăn mới sức tỉnh lại.

Hăn giương mắt lên nhìn, vừa thấy từ đằng xa, có hai người là Dương Cảnh và Hoà Kiều đang tiến đến. Song phương cừu nhân tái ngộ, cả đám đều hết sức phấn nộ, Lạc Chi Dương gác ngang cán cuốc, lớn giọng hỏi: "Hai đứa bay đến đây làm gì?"

Dương Cảnh trợn mắt dòm Lạc Chi Dương, bất giác hai nắm đấm xiết chặt lại, Hoà Kiều vội can y: "Dương sư huynh, đừng quên việc chính."

Dương Cảnh gầm gừ một tiếng, la lớn: "Lạc tiểu cầu, lão đại tửu quý Đồng Diệu ở đâu? Chẳng lẽ lão nốc cho lắm miêu niệu (nước đái mèo) vào, cái thầy đó đang thẳng cẳng trên giường hả?"

Lạc Chi Dương còn chưa kịp trả lời, từ trong nhà vụt chớp lóe một bóng người, chính là Đồng Diệu đang vọt mạnh ra. Người còn chưa đến gần, mùi men rượu ập tới, khiến cả đám vội ào ào tránh né. Đồng Diệu hai mắt ngái ngủ, ông ta trợn mắt vào Dương Cảnh, miệng thét hỏi: "Xú tiểu tử, mi rửa xả ai?"

Dương Cảnh giật lui về sau một bước, y cười cười: "Sư bá không có say sao? Tiểu đồ được sư phụ phái đến báo cho sư bá duy nhất một câu, lão nhân gia ông cũng người của 'Kình Tức lưu', ba ngày nữa, vào dịp 'Ngao Đầu Luận Kiếm', sư bá cũng có phần phải tham dự, đến lúc đó, bớt uống đi hai chén, đừng để chi lưu nhà mình bị mất mặt, phải chịu xấu hổ trước mọi người."

Đồng Diệu còn chưa nghe hết câu, cơn say đà tan biến mất, đôi mắt ông ta tóe lửa. Dương Cảnh làm ra vẻ không thấy, y cười cười, nói thêm: "Sư phụ còn dặn, nói sư bá bữa đó đừng cho tụi phụ phen nhà nông đi theo, cái bọn hạ tiện gì đâu đó, sống thì cày xới ruộng đất, chết đem làm phân bón vườn tược, để cho chúng nó xem thấy võ công bốn phái, chính là một cái

nhục nhĩ vô cùng to lớn." Y vừa nói những câu nói đó, vừa chuyển ánh mắt chăm chú vào Lạc Chi Dương, mặt y lộ rõ nét đặc ý khinh người khó tả.

"Nhục nhĩ lớn lao?", Đồng Diệu dẫn tới một bước, thân hình béo tròn của ông ta vọt ra, vung trảo bên tay trái chụp vào cần cổ Dương Cảnh.

Dương Cảnh sớm có phòng bị, y lùi nhẹ ra sau, né tránh ngón trảo của Đồng Diệu, cùng lúc, y vung tả chưởng quật mạnh ra phía trước, hữu chưởng ghì lại đằng sau. Đồng Diệu nhận ra khởi thế của "Kình Túc công", ông ta hừ một tiếng, năm ngón trảo vẫn cứ chụp tới. Dương Cảnh huy động "Thao Thiên khí" vào tả chưởng, thế mạnh tựa nước lũ phá vỡ bờ, khuấy lên một cỗ đại lực nổ tung ra ngoài, chẳng dè, y hoa mắt, tự dưng Đồng Diệu đột nhiên mất tăm, Dương Cảnh một chưởng đánh hụt, y vội vã thu hồi, nhưng y đánh ra quá mạnh, phát dễ mà thu khó, y còn chưa kịp xoay trở, cái ót bỗng đau buốt, cần cổ y đã bị đối thủ ghì chặt lấy.

"Đi!", Đồng Diệu tròn xoe hai mắt, ông nâng Dương Cảnh lên, giúi y một cái thật mạnh ra xa.

Dương Cảnh đầu và mặt chạm đất, máu mũi đổ rùng rùng, mắt y nổ đom đóm, hầu như muốn ngất xỉu.

Hoà Kiều đứng bên cạnh nhìn xem đến gần ngơ, lão già này này trông cái bụng phệ như trống chầu mà ra tay nhanh như cắt, vẻ say sưa trên mặt ông ta đã tan biến, ánh mắt loe lóe sát khí kinh người.

Đồng Diệu một tay xoa eo, mắt dòm Dương Cảnh, cười gằn: "Tiểu tử, cái đó có thể coi như nổi nhục nhĩ lớn lao không?"

Dương Cảnh da mặt xanh mét, y nghiến răng, không nói gì, Đồng Diệu sa sầm nét mặt, ông ta quát hỏi: "Sao rồi? Còn chưa chịu hả?"

Ông ta làm ra vẻ muốn động thủ nữa, Hoà Kiều vội vàng xông tới, chấp tay, cười cầu tài: "Đồng sư bá, ông là hàng tiền bối, tội gì lại đi so đo cùng

hàng con cháu như bọn tiểu đồ? Dương sư huynh xưa nay ăn nói thiếu cần trọng, nếu có chỗ nào đắc tội, chỉ mong sư bá rộng lòng tha cho"

Đồng Diệu nhìn y nửa con mắt, lạnh lùng hỏi: "Mi là đứa nào?"

Hoà Kiêu thưa: "Vãn bối Hoà Kiêu."

Đồng Diệu gật đầu, bảo: "Tiểu tử mi thấy rõ đó, hãy trở về bảo cho Minh Đấu hay, ‘Ngao Đầu luận kiếm’ dĩ nhiên là ta sẽ đi, có dẫn theo người hay không, chẳng việc gì cần đến lão ta thả rắm!"

Lại chỉ vào Dương Cảnh nằm sóng soài trên mặt đất, ông ta nói tiếp, "Xốc cổ nó dậy, hai đứa cút đi cho ta."

Hoà Kiêu liên tục vâng dạ, hẩn nâng Dương Cảnh dậy, tên tò ra về.

Đồng Diệu đuổi xong hai đứa, về mặt ông ta tuyệt chẳng tỏ chút hứng thú, hai tay chấp sau lưng, ông ta rầu rầu đi về phòng.

Lạc Chi Dương lấy làm lạ: "Lão Đồng vừa mới thi triển đại thần uy, tại sao lúc quay đi vẫn chẳng có tí gì vui thích vậy?"

Tiêu lão tam giải thích: "Đó là tiểu Lạc người không biết, ‘Ngao Đầu Luận Kiếm’ là nỗi đau trong tâm can của Đồng quản sự đấy, hồi đó, trong một kỳ luận kiếm, ông ta thua vào tay Minh Đấu, chẳng lên làm tôn chủ ‘Kình Túc lưu’ được, thành thử đến mỗi ngày có luận kiếm, ông ta mượn rượu giải sầu, say túy lúy nằm một đồng!"

Lạc Chi Dương tò mò: "Ngao Đầu Luận Kiếm rốt cục là cái quỷ gì vậy?"

"Đó là một kiểu luận võ, từ xa xưa, Thích gia tổ chức để chọn lựa đệ tử, sau này, khi bị rợ Thát tử đánh phá, một phần của cung Thiên Cơ đã đến đảo tị nạn, bọn họ nhập gia tùy tục, cũng tham dự Ngao Đầu Luận Kiếm.

Trong hội luận kiếm, không chỉ toàn bọn hậu bối tuổi trẻ tranh đấu đoạt giải khôi nguyên, ai cậ có võ công cao cường, còn có thể thách đấu đảo vương, tôn chủ. Ta được nghe người già kể truyện, hồi xưa, tổ tiên họ Vân đánh thắng Thích gia trong một kỳ Ngao Đầu Luận Kiếm, do đó, họ đã lên nắm quyền làm chủ đảo"

"Những phu phen tạp dịch không được tham dự hả?", Lạc Chi Dương hỏi tiếp.

"Ai bảo thế!", Tiêu lão tam lắc đầu, "Ngao Đầu Luận Kiếm là dịp toàn đảo tranh đua, bất luận kẻ nào đăng cấp gì cũng đều được tham dự, đồ đệ Minh Đẩu nói như thế, chẳng qua để bĩ mặt Đồng quản sự thôi."

Nói chuyện tán gẫu một hồi, hần trở về, chỉ thấy Đồng Diệu uống đến say mèm, gục đầu xuống bàn chửi mắng âm ỉ, trong mười câu, có đến chín mắng mỏ Minh Đẩu, còn một câu oán hận Vân Hư. Lạc Chi Dương nghe được, hần thầm đoán, Đồng Diệu thua dưới tay Minh Đẩu, e rằng có ẩn tình nào khác, Đồng Diệu võ công cực cao, mấy năm nay, ông ta say sưa chênh mảng chuyện luyện tập, mà vẫn dễ dàng thắng tên đệ tử đặc ý của Minh Đẩu, nếu ngược về thời điểm luận kiếm năm đó, chưa hần lúc ấy đã kém về Minh Đẩu.

Ba ngày vùn vụt trôi qua, hôm đó, Đồng Diệu dậy thật sớm, triệu tập cả đám nông phu, nói: "Hôm nay mình nghỉ một ngày, các người khỏi làm việc, tất cả theo ta đi lên khu Ngao Đầu."

Mọi người nghe xong, vừa kinh ngạc lẫn vui mừng, Lạc Chi Dương làm ra vẻ ngạc nhiên, hỏi: "Lão Đồng, Minh Đẩu bảo là không được đi kia mà?"

"Thúi lắm!", Đồng Diệu trợn mắt với hần, hả miệng mắng to, "Hần nói không được đi thì mình không đi hả? Hần bảo mi ăn phân, mi ăn hay không? Thằng cha Minh Đẩu đó lại không phải Thiên Vương lão tử, hần

nói đi đằng đông, lão tử ta đây cứ chỉ về tây, hắn nói không được đi, ta lại càng muốn dẫn bọn các người đi mở mang kiến thức."

Lạc Chi Dương vỗ tay cười to, cả bọn nông phu cũng vui sướng theo, đều tự đi thay quần áo, tháp tùng Đồng Diệu thông thả đi về khu Ngao Đầu.

Ngao Đầu Ki (ki=ghềnh đá) ở dưới Phong Huyệt, đứng trơ trọi bên trên con kè đá, nhìn thấy hết toàn cảnh biển xanh trời rộng. Ngày xưa, thợ xây dựng giới trên đảo đã bạt đá tạo một khoảnh đất vuông vức bằng phẳng mỗi bề hơn mười trượng, có kè đá vây quanh bốn bên.

Sắp khai mạc đại hội, đệ tử trên đảo đã sớm đến tụ tập ở đây, kẻ đứng, người ngồi, đen đặc đầu người. Minh Đẩu đang trò chuyện cùng Dương Phong Lai, y trông thấy đoàn người Yêu Nguyệt phong, lập tức bước tới, mắng phủ đầu: "Đồng Diệu, người dẫn bọn hắn đến đây làm gì?"

"Xem tuồng hát a." Đồng Diệu ôm hồ lô rượu, cười hì hì, "Bọn họ vất vả làm việc suốt năm, ta đưa họ đến thay đổi không khí"

"Đây là Ngao Đầu Luận Kiếm, bộ người tưởng là chỗ diễn trò mại võ sao? Lập tức đem bọn chúng cuốn xéo đi, để chúng lại, chỉ tổ làm mất mặt ‘Kình Túc lưu’ của ta."

"Đâu thế nào nói như vậy được.", Đồng Diệu tợp một ngụm rượu, dẫn giọng từ chữ một, "Ngao Đầu Luận kiếm, ai cũng có phần tham dự, bọn thủ hạ của ta, có lẽ cũng có kẻ đủ sức chiếm giải khôi nguyên, đủ sức khiêu chiến một vị tôn chủ tên gì gì đó"

Minh Đẩu trợn trừng mắt dòm Đồng Diệu, mặt tức giận đến tái xanh tái xám. Dương Phong Lai thấy tình thế căng thẳng, lão bước ra khuyên giải "Minh Đẩu, đến thì cũng đã đến rồi, đừng làm khó mà bắt họ trở về. Chỉ là họ xem bằng hai mắt, có làm cái quái gì đâu."

Minh Đẩu được dịp xuống nước, lão gục gặc đầu: "Nể mặt Dương tôn chủ, ta thềm vào mà so đo với tên tửu quỷ này." Nói xong, lão gằn giọng một tiếng, rồi tiếp, "Lão tửu quỷ, ba ngày trước người đả thương Dương Cảnh, món nợ này ta còn chưa tính với người đâu. Người nếu có chút bực bội, hãy giải mà ra khiêu chiến bản tôn, Người thắng, người đến làm chủ 'Phi Kinh các', ta thua, ta sẽ đi Yêu Nguyệt phong làm ruộng."

Đồng Diệu giận sôi máu, da mặt ông đỏ ửng, hai con mắt trợn trừng nhìn Minh Đẩu, mũi thở khò khè. Nếu vào lúc trước, thể nào ông ta cũng nhất định nhào ra chấp nhận thách thức, nhưng mấy năm sau này, ông ta vì thất chí mà bỏ bê, lơ là chuyện luyện tập võ công, cho nên, dầu lòng ông cực kỳ tức tối mà không thể ra tay gỡ gạc được chút thể diện nào.

Minh Đẩu chiêm thượng phong to, trong lòng đặc ý, y dời ánh mắt, chạm vào cây sáo ngọc bên hông Lạc Chi Dương, nhờ nó, y nhận ra gã thiếu niên mà hai năm qua y chưa có dịp gặp lại, giờ đây gã ta thân hình thay đổi quá nhiều. Ánh xanh biếc của cây sáo lọt vô mắt y, quả là một sự bồn chột to lớn. Nhớ lại ngày đó, y đưa tiểu tử này về Đông Đảo, chẳng qua vì cây sáo nọ, kết quả, hai năm trôi qua, vẫn chưa toại nguyện. Y thật khó khăn lắm mới đè nén nổi ý niệm cưỡng chiếm cây sáo, y đành trợn mắt lườm Lạc Chi Dương, gằn giọng 'hừ' một tiếng, rồi xoay người bước đi.

Lạc Chi Dương dáng cười cợt, hần rảo mắt nhìn quanh, thấy Giang Tiểu Lưu đứng chen trong một đám đệ tử "Long Độn lưu", miệng nói nói cười cười. Ánh mắt hai người chạm nhau, Giang Tiểu Lưu có chút ngần ngừ, y bước tới, hỏi: "Mày cũng đến đây hả?"

Lạc Chi Dương liếc sơ, quan sát y, rồi hỏi: "Giang Tiểu Lưu, mày cũng tham dự luận kiếm sao?"

Giang Tiểu Lưu vui vẻ đáp: "Sư phụ nói tao luyện võ không tệ, bảo tao ghi danh tham dự, vào cuộc thi đấu qua bắt thăm ở đây, nếu vận tao may, đụng độ một anh kém hơn, có lẽ vượt được qua cửa đầu tiên này đấy"

Lạc Chi Dương trong lòng hơi nản, hần thấp giọng, hỏi: "Mày không tính chuyện bỏ trốn ư?"

Giang Tiểu Lưu sững sốt, y buột miệng hỏi lại: "Trốn... trốn đi đâu?"

Rồi bình tĩnh lại, y đỏ bừng hai má, "Mày nói trở về trung thổ hả? Xa cách một biển khơi mênh mông như vậy, muốn đi là đi được sao? Chưa kể, về trở lại trung thổ, tao làm được gì?", nói đến đây, y liếc nhìn Lạc Chi Dương, rầu rầu tiếp: "Về lại Tần Hoài làm quy công ư"

Lạc Chi Dương nhìn đứa bạn, trong lòng nguội lạnh hẳn xuống. Rõ ràng Giang Tiểu Lưu không muốn rời đảo, chuyện cùng y bỏ trốn, xem ra chỉ là mộng ước vãn vơ của riêng hắn thôi.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Giang Tiểu Lưu chợt áy náy, đang định nói gì đó, y chợt nghe Dương Phong Lai hét to, y vội vã chạy trở về đứng vào hàng ngũ. Dương Phong Lai to tiếng giáo huấn y, tay chỉ trở về Lạc Chi Dương, ý muốn nói, đường đường đệ tử của "Long Độn lưu", lại hạ mình đi trò chuyện cùng một thằng phu tạp dịch, rõ ràng đánh mất thân phận cao quý!. Giang Tiểu Lưu vâng dạ rồi rít, y thỉnh thoảng nhìn trộm sang Lạc Chi Dương, vẻ mặt có chút bất đắc dĩ.

Bỗng nhiên mọi người xôn xao, Vân Hư rẽ đám đông, chậm rãi đi tới, Diệp Linh Tô cùng Vân Thường một tả một hữu, vẫn đi theo sau ông ta. Diệp Linh Tô toàn thân áo trắng, ngang eo thon là một đai vàng nạm ngọc, khẩu nhụy kiếm màu đen nhánh của cô ý hẩn được giấu bên trong đai.

Đến chỗ thềm đá cao, Vân Hư khoát tay, mọi người bỗng lặng im, ông ta ngoảnh cổ nhìn ra tứ phía, rồi cất cao giọng, nói: "Lại đến một kỳ ba năm nữa của Ngao Đầu Luận kiếm, nhằm tỷ thi đoạt danh hiệu anh hùng. Cơ hội này hiếm có, mọi người phải quý trọng nó, nhất là những đệ tử mới nhập môn, trong ba năm tới đây, mọi sự thăng cấp, giáng chức đều căn cứ vào đó. Mọi người nghe rõ chưa?"

"Nghe rõ rồi!" Chúng đệ tử rùng rùng lớn tiếng đáp lời, khí thế hùng hực.

Vân Hư lại vẫy tay một cái, thấy Hoa Miên bưng ra một cái thùng, đặt trước thềm đá.

Vân Hư bèn lớn tiếng thông báo: "Năm nay, tổng cộng có ba mươi bảy đệ tử ghi danh, lần lượt kiểm trước, Vân Thường chiếm hạng đầu, lần này được đi thẳng vào vòng hai, những người khác đều có một lá thăm ghi tên mình trong hộp, tự bắt thăm mà chọn đối thủ"

Mọi người sắp hàng, lần lượt tiến đến bốc thăm trong thùng. Giang Tiểu Lưu cũng đứng trong hàng người, mắt y hau háu nhìn vào thùng thăm.

Bỗng nhiên có tiếng mọi người đồng loạt thở ra, Lạc Chi Dương đôi mắt trông, thấy Diệp Linh Tô áo trắng thanh thoát đang bước khỏi thềm đá cao. Đến chỗ thùng thăm, cô bốc lên một lá, mở ra xem xem, rồi cô xoay mình, bước về chỗ cũ.

Vân Thường chú mắt vào mặt cô, sắc mặt có chút tai tái. Vân Hư cũng hơi nhíu mày, chừng như trong lòng đang gặp ít phiền muộn.

Chẳng bao lâu, cuộc bắt thăm chấm dứt, Vân Hư phát tay, một gã đệ tử giương lên dùi gỗ, gõ vào thanh la, miệng hô to: "Bắt đầu luận kiếm, đội thứ nhất ra trận."

Ứng tiếng tiến ra đấu trường chính là Đỗ Chu, đệ tử "Quy kính lưu", hai năm trước, y đã đặt chân lên đảo cùng lúc với Lạc Chi Dương, lúc đó tuổi y còn nhỏ, hiện giờ đã trở thành một thiếu niên anh tuấn, mình vận áo dài xanh, mi mắt có thần. Đối thủ của y là Tào Nguyên, đệ tử "Thiên lân lưu", hai mươi tuổi, mi dài, mắt sắc, mặc áo trắng, dáng dấp thật kiêu hùng.

Hai người chẳng chút khách sáo, đã tức thì động thủ. Đỗ Chu sử một đường chưởng pháp, cước bộ huyền ảo, tay quyền ranh mãnh, vừa thấy

xuất chiêu ngay chính diện, đã lượn lờ di chuyển đến đằng sau đối thủ, chiêu này chưa từng sử dụng, đã thấy chưởng kế tiếp vụt ra, còn Tào Nguyên chỉ chuyên tâm sử một đường quyền pháp, ra tay không nhanh không chậm, chỉ đảo người tại chỗ, bất kể thân hình Đỗ Chu ở đâu, quyền đầu của y luôn luôn trở vào đối phương.

Quyền đến chưởng đi, quá thời gian nửa nén hương, cả hai người vẫn chưa đụng chạm quyền cước vào nhau. Đỗ Chu mặt đỏ tai hồng, quần áo đằng sau lưng ướt đầm, Tào Nguyên cũng trố hai mắt, lỗ mũi phập phồng co giãn, hơi thở phì phò.

Lạc Chi Dương xem đấu mà thấy kỳ quái, hần cười, hỏi: "Đánh đấm kiểu gì thế này? Hai người, một thì như cột gỗ trơ trơ, một thì như ruồi nhặng vô định hướng, quần thảo nhau cả nửa buổi mà chưa ai đụng chạm được vào người kia"

"Mi thì biết cái quái gì?" Đồng Diệu tợp một ngụm rượu, vẻ sành sỏi, nói, "tiểu tử 'Quy Kính lưu' đang sử ngón 'Tam Tài Quy Nguyên chưởng', đó là chưởng pháp ám hợp tiên thiên dịch lí, nếu không thông thạo thuật số, sẽ không phát huy được cái diệu dụng bên trong. Trong vòng trăm năm qua, toán học trên đảo suy đồi, chả có được ai sử cho thông, những tinh yếu của đường chưởng pháp này dần dà thất truyền khá nhiều, chỉ còn cái tiếng hão như thùng rỗng kêu to, đánh đấm cả nửa ngày mà chẳng làm ăn gì nổi cái đường 'Chỉ Nam quyền' nọ."

"Chỉ Nam quyền?", Lạc Chi Dương trở vào Tào Nguyên, hỏi "Ông nói cái cây cột gỗ trơ trơ kia hả?"

"Không sai!" Đồng Diệu gục gặc cái đầu, "Chỉ Nam Quyền' sẽ tùy theo kẻ địch mà chuyển động, quyền cước xuất ra tựa như đầu cây kim của cái la bàn, bám sát không rời tả hữu của đối thủ."

Lạc Chi Dương cười nụ, hắn chỉ thấy Đỗ Chu chột đến chột đi, gã ta không ngừng tìm kiếm sơ hở của đối thủ. Chỉ có điều, không biết vì sao gã luôn chậm lụt một chút. Rõ ràng sơ hở ở ngay trước mắt, nhưng gã vừa ra đòn, đã thấy Tào Nguyên theo hướng đi của đường quyền của gã mà chuyển dịch, nhẹ nhàng trám lấp chỗ sơ hở. dù Đỗ Chu có đoán trước được di chuyển của đối thủ, cước bộ của gã lại không bắt kịp biến chiêu của Tào Nguyên.

Lạc Chi Dương xem đến mê mẩn, đầu óc hắn bất giác nảy sinh tưởng tượng, cứ giả dụ mình ở vào vị thế đó của họ Đỗ, họ Tào, nếu dùng quyền lí do Tịch Ứng Chân dạy, sẽ xuất chiêu ra sao để đối phó, làm sao tiến lui, công thủ, làm sao chế ngự đối phương.

Hắn càng ngẫm nghĩ, càng thấy thích thú, bất giác mặt mày tươi rói, những bạn nông phu đứng kế bên nhìn hắn, đều không hiểu chuyện kỳ diệu gì xảy ra, không hiểu tiểu tử này đang cao hứng cái gì.Đầu thêm một chap nữa, Tào Nguyên vung tay lên cao, tung ra một chùm vật thể nho nhỏ màu trắng, chúng đi được nửa đường, nghe 'soạt' một tiếng, đã tự tách ra thành một màn mưa sao đầy trời, phát tiếng soàn soạt. Nhìn kỹ, Lạc Chi Dương thấy đúng là có rất nhiều phi tiêu nho nhỏ. Tào Nguyên đã dùng 'Bắc Cực Thiên Từ công' hút chúng dính lại với nhau mà vung ra, rồi y làm nghịch chuyển huyền công, phi tiêu thay vì dính chùm vào nhau, đã ngược lại, tự xô đẩy nhau, hệt như những mảnh hàn tinh mà tản mát ra tựa tiên nữ rải hoa, trở thành những ám khí sắc bén.

Đỗ Chu đã có dự trù sẵn, khi Tào Nguyên vung tay lên, gã đã lùi thật nhanh ra sau, co rút thân mình, tụt áo dài ra, cầm ống tay áo, vung cái áo lên thành một màn sương mù màu xanh đón và gom hết các điểm hàn tinh đó lại.

Tào Nguyên hai tay múa loạn, từ các ngón chỉ phát sinh một cỗ từ lực, phi tiêu cao thấp thi nhau mà vụt, mà nhảy, chừng như chúng muốn lượn lờ, tránh cái áo, chẳng dè, Đỗ Chu đã rót thêm nội kinh vào vải áo, biến nó

thành một tấm mặc thuẩn mềm mại, dưới tác dụng của nội kinh trong áo, phi tiêu thì nhau rơi loảng xoảng đầy đất.

Tào Nguyên rồi rầm trong lòng, y thò tay vô túi lấy ra một phi tiêu, còn chưa kịp phóng ra, đã nghe Đỗ Chu quát to một tiếng, tấm áo dài đã biến thành một màn mây khói ồ ạt tuôn tới, ánh mắt Tào Nguyên lu mờ đi, y bất ngờ bị Đỗ Chu vung tả chưởng nhanh như chớp len qua màn sương của áo dài, đánh đập một cái trúng lồng ngực y.

Tào Nguyên bị đẩy lui ra sau ba bước, tay ôm ngực, da mặt biến màu đỏ ửng.

Đỗ Chu thu hồi áo dài, gã chấp tay hoan hỉ nói: "Tào sư huynh, đa tạ đã nhường."

Tào Nguyên giận dữ lườm gã một cái, rồi xoay mình bước đi.

Đỗ Chu mừng vui quá, gã trở về chỗ chi phái. Thân là đệ tử vừa nhập môn, gã đánh bại một tay sư huynh thuộc hàng tiền bối, bấy nhiêu đó đủ cho gã lên mặt vênh váo. Hoa Miên nhìn gã, gật đầu mỉm cười, trong mắt toát ra một tia tán thưởng.

Lạc Chi Dương lại thấy đáng tiếc, hăn nghĩ bụng, dịch địa là hăn thế chỗ Tào Nguyên, chỉ cần trước hết tung ra một chiêu 'Bãi Vân ngư phong' của 'Côn Bằng chưởng', khiến cái áo dài phải cuộn về, rồi kế tiếp xuất ngón 'Phi Ngư bát lăng' trong 'Vô Định cước', đá ngược chân vào bụng Đỗ Chu, cho dù không hoàn toàn có thể thủ thắng, ít ra cũng cầm hoà.

Sau đó, nhiều đội khác ra sức tranh tài, mỗi trận đấu đều chóng vánh kết thúc, Lạc Chi Dương đứng quan chiến, trong lòng thấy bức bối. Đám đệ tử Đông Đảo đó tài nghệ kém xa những gì trước đây hăn tưởng tượng, kẻ thắng người thua, thấy đều phơi bày cả trăm chỗ sơ hở. Nhiều lúc, thấy quá dễ dàng thủ thắng, mà đấu thủ lại bỏ chỗ dễ tìm cái khó, bày đặt đánh đấm những chiêu thức vô dụng, đôi khi, chỉ đánh dẫn lên một đòn quyết định là

thắng, lại dùng một hư chiêu không rõ rệt là hư hay thực, thay vì một cú là ăn tiền, lại vẽ vờ hư hư thật thật, sử ra bảy, tám chiêu thừa thải, bỏ phí nhiều cơ hội tốt. Hắn liên tưởng đến những chiêu kiếm do Diệp Linh Tô dùng trường kiếm một mình múa may vào ba hôm trước, chúng thanh thoát, bén nhọn, liên miên không dứt, hơn hẳn lũ đệ tử trước mặt này, thật sự khác nhau một trời một vực.

Nghĩ vậy, Lạc Chi Dương đâm ra khinh thường võ học Đông Đảo. Chỉ có điều hắn không biết, so cao thấp, vốn Tịch Ứng Chân tài nghệ ngang hàng Vân Hư, đem chân tài thực học mà luận, ông ta vượt xa bọn tứ tôn Đông Đảo.

Lạc Chi Dương được ông chính miệng, chính tay truyền dạy võ công, thực là một duyên kỳ ngộ khó gặp trên đời. Hai năm qua, hắn mắt thấy, tai nghe, học được những môn võ học có một không hai trên thế gian này, tầm đánh giá và kiến thức võ học của hắn vượt xa lũ đệ tử tầm thường nọ. Hắn đem quyền lý, tâm pháp do Tịch Ứng Chân giảng dạy đi ấn chứng võ công của bọn đệ tử Đông Đảo, thiết giống như ta đem so sánh tuyệt tác danh họa của Ngô Đạo Tử với những bản vẽ vờ nghệch ngoạc của bọn thợ vẽ mới vào nghề, tất nhiên hắn thấy lũ đệ tử nọ chẳng có đứa nào coi cho được!

Chợt nghe một tràng huyên náo, Lạc Chi Dương chú mắt trông, thấy Diệp Linh Tô đang vệt đám đông bước ra, cô đến đấu trường, đứng dưới làn gió. Đông Đảo nhiều nam ít nữ, Diệp Linh Tô lại là cô gái xinh đẹp trong đám nữ tử, cô đứng đấy, mái tóc và vạt áo phất phơ trong gió, dáng dấp vờ vờ như tiên nữ, mọi người nín thở mà ngắm nhìn, toàn bộ khu Ngao Đầu chợt im ắng hẳn xuống.

Mãi thật lâu mà vẫn không người xuất chiến. Hoa Miên ngẩng đầu, xoay lại, gọi lớn: "Cốc Thành Phong, ngươi còn ngần ngại gì nữa vậy?" Câu nói vừa dứt, một gã thiếu niên nam tử từ đám người bước ra, mặt vuông, tai to, da mặt ửng đỏ, gã chấp tay hành lễ cùng Diệp Linh Tô, nhỏ giọng nói: "Cốc Thành Phong xin chào Diệp sư tỷ."

Diệp Linh Tô liếc mắt đánh giá hăn một cái, nói: "Tiểu Cốc, người mạnh giỏi?"

Cốc Thành Phong liếc mắt nhìn trộm vào cô, miệng ấp úng: "Sư tỷ, đệ xin chịu thua, được không?"

Diệp Linh Tô lấy làm lạ: "Còn chưa vào trận, sao đã chịu thua?"

Cốc Thành Phong cười ngượng ngập, nói: "Đệ rủi thắng sư tỷ, trong lòng thấy khó quá"

Diệp Linh Tô vừa bực, vừa buồn cười: "Người nói như vậy ý hăn nhất định sẽ thắng được ta chẳng?"

Cốc Thành Phong xoa tay lia lịa: "Đâu có nói thế đâu, đệ thua là đáng rồi, rủi ro hơn được sư tỷ nửa chiêu, bán thức, chẳng phải là quá sức bất kình?"

Mọi người rú lên cười, Diệp Linh Tô vừa then vừa giận, cô nhớ toẹt một bài, rồi nói: "Nói năng gì lung tung vậy? Người phải đem toàn lực ra tay, nếu có chút xiu nào làm chiếu lệ, ta quyết sẽ không dung tha cho người."

Cốc Thành Phong chẳng dặng dưng, đành phải nói: "Còn mong sư tỷ chỉ giáo." Nói xong, y hít vô một hơi dài, tà tà bước tới một bước, cái bước này xem qua thấy có vẻ dễ dàng, nhưng đã đưa y xông tới hơn một trượng, đến sát bên Diệp Linh Tô, tả chưởng y trầm xuống, toàn thân một vạt bung ra, một cổ chưởng phong mãnh liệt đã cuốn tay áo cô gái bay bổng lên. Tiếng hô hoán vụt vang lên từ trong đám người đứng xem, Cốc Thành Phong nhỏ hơn Diệp Linh Tô hai tuổi, nhưng bộ pháp kì lạ như thế, chưởng lực mạnh mẽ đến vậy, đủ để sắp y vào loại có tầm cỡ. Vân Hư cũng kinh ngạc, ông đưa tay vuốt râu nhè nhẹ, đôi mắt nhìn không chớp vào hai đối thủ.

Diệp Linh Tô nhẹ nhàng xoay chuyển, cô né thoát làn chưởng phong của Cốc Thành Phong, bàn tay mềm mại khẽ phất ra, đưa một cổ kinh lực nhu hoà quét trúng vào mạch môn Cốc Thành Phong. Gã này cảm giác cánh tay tê nhức, bèn vận người di chuyển ra sau lưng Diệp Linh Tô, gã định xuất chưởng, đột nhiên cô gái trước mắt biến mất, thì ra cô đã lượn sang mé trái gã, từ ống tay áo, bàn tay trắng nõn của cô vụt thò ra, dáng dấp tựa vàng trắng đột phá qua mây mù, quét vào phía sườn trái đối thủ.

"Cái chiêu 'Lưu Vân Thệ Thủy' hay tuyệt!", câu Đồng Diệu khen ngợi chưa dứt, Cốc Thành Phong đã co rút thân mình lại, gã nhảy vút ra sau tám thước, thân mình còn chưa đứng thẳng yên vị, gã đã xông tới, xoát xoát xoát công ra bảy chưởng, tám cước.

Trước hai cú tiến lui nhanh như gió, thế công lại cực kỳ sắc bén. Diệp Linh Tô thân hình khẽ xoay chuyển, cô lui ra phía sau hai bước, song chưởng tả đảo qua, hữu quét lại, tưởng chừng cô lơ đãng nhẹ nhàng, nhưng đã hoá giải toàn bộ thế công của Cốc Thành Phong, thân hình cô gái bỗng chốc trở thành một màn hư ảnh, khiến gã đánh không trúng, đá cũng không tới.

"Đây là võ công gì thế?", Lạc Chi Dương không khỏi giật mình, hai người Diệp, Cốc công thủ cực nhanh, rất ít sơ hở, giỏi gấp bội bọn đệ tử kia.

"Mi hỏi về Diệp Linh Tô hả?", Đồng Diệu buột miệng giải thích, "Cô ta sử dụng là 'Thủy Vân chưởng', thế thức có dáng vẻ tuyệt diệu của nước chảy, mây bay. Cốc Thành Phong vẫn còn dùng 'Tam Tài Quy Nguyên chưởng', phần thuật số của tiểu tử này mức độ cao thấp cho thấy nó đã khổ công luyện tập không ít, còn hơn Đỗ Chu xa..."

Trong lúc ông ta giảng giải, thế công của Cốc Thành Phong đã suy, thân pháp Diệp Linh Tô biến chuyển thần tốc, hai tay nhẹ nhàng đập vào nhau, vung ra một màn chưởng ảnh trắng xoá như tuyết, có đột phá tựa sương mù

trùm kín rừng núi, mạnh mẽ bao gồm trọn quyền chưởng của Cốc Thành Phong. Cốc Thành Phong tránh tả, trốn hữu ... cũng không sao thoát ra khỏi cái màn bóng trắng nọ, gã ta hết một con chim đang vùng vẫy trong tấm lưới phau phau như tuyết.

"Khí Chưng Vân Mộng!" Đồng Diệu buột kêu lên lời khen ngợi, "Chiêu 'Khí Chưng Vân Mộng' này sử hay quá!"

Ông ta khen chưa xong, trên đấu trường, hai người vừa va vào nhau đã lập tức tách rời, Diệp Linh Tô bay lượn nhẹ ra dăm bước, đáp xuống, đứng bằng bẹn trên mặt đất, Cốc Thành Phong kiêu như người say rượu, gã ngã nghiêng, lão đảo lui ra hơn một trượng, đột nhiên hai chân èo uột, gã té phịch, ngời giập mông xuống đất.

Diệp Linh Tô tiến đến, cô giang tay, vui vẻ hỏi: "Tiểu Cốc, không sao chứ?"

Cốc Thành Phong mặt đỏ bừng bừng, gã vụt đứng lên, miệng lắp bắp: "Sư tỷ chưởng pháp cao minh, đệ ... đệ thua sát đất."

Diệp Linh Tô nhin cười, cô bảo gã: "Tiểu Cốc, võ công người cũng không tồi đâu, chừng hai năm nữa, có khi đánh thắng ta đó, chỉ là da mặt quá mỏng, còn cần phải mài mài dưa dưa cho nhiều vào!"

"Mài dưa như thế nào?" Cốc Thành Phong hỏi.

"Tất nhiên là mài trên đá tảng rồi", Diệp Linh Tô trừng mắt, "Mài cho dừ vào, mài cho tới khi nào gò má chai lại, lúc đó, gặp nữ nhân gia thì mặt mới sẽ không bị đỏ."

Cốc Thành Phong nghe xong, gã nửa tin nửa ngờ, bỗng thấy người tứ phía rú lên cười, lúc đó gã mới hiểu cô gái đang giễu cợt, gã xấu hổ, không tìm ra lỗ nẻ nào dưới đất mà chui vào, đành hoảng hốt lui nhanh về bản trận.

Vân Hư chợt tỉnh trí, ông quay sang bảo: "Hoa Miên, đứa nhỏ Thành Phong này không tệ, sau luận kiếm, muội đưa nó sang bên 'Huyền Hoàng cư' nhé!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng thanh "ồ" lên, khá nhiều đệ tử dõi mắt vào Cốc Thành Phong, vẻ ngưỡng mộ lẫn ganh tị, Hoa Miên cũng tươi cười: "Được đảo vương ban ân sủng đó, phúc phận 'Quy Kính lưu' càng tăng thêm, muội xin tạm thay mặt tiểu đồ có lời cảm tạ"

Cốc Thành Phong tuy thua cuộc đấu, mà vẫn được thu nhận vào chính lưu của đảo, khiến những đệ tử khác càng thêm khích lệ, họ thấy lên tinh thần, khiến các cuộc thi đấu tức thì thêm kịch liệt, liên tiếp nhiều người mang thương tích.

Qua vài trận đấu nữa, sau một tiếng thanh la, Dương Cảnh rẽ đám đông bước ra, y nhìn chung quanh, sắc mặt đầy vẻ ngạo mạn. Còn đang đoán xem ai sẽ là đối thủ của y, Lạc Chi Dương chợt thấy Giang Tiểu Lưu ngấp ngừng đi từng bước một tiến ra.

Lạc Chi Dương trong lòng chợt buốt giá, hăn thầm kêu không ổn. đã thấy Dương Cảnh trề môi, vẻ như cười cợt, nói: "Giang sư đệ, non không chuyển nước chẳng dời, hai ta lại gặp nhau nữa rồi nhỉ!"

Mặt Giang Tiểu Lưu tái xanh, y cử quyền vào thế, miệng không nói gì, Dương Cảnh khề cười gằn, gã ngoái nhìn về phía sau, Minh Đấu mặt mày căng cứng, lão gục gặc cái đầu với gã.

Dương Cảnh thầm hiểu ý tứ của lão, gã đưa tả chưởng xuống, khuỷu hữu chưởng ra trước một phát, khởi động lên một cơn lốc, trong chưởng phong mừng tượng có hấp lực, đúng là biểu hiệu của "Kình Tức công", một trong sáu đại kình lực kỳ lạ của "Qua Toàn kình".

Vốn Giang Tiểu Lưu đang căng thẳng, y vừa cảm giác chưởng phong ập đến, vội cuống quít thả người lướt sang một bên. Chưởng thế của Dương

Cảnh trầm xuống, lực hút trong đó càng thêm lợi hại, hết như có một sợi thừng vô hình đang quấn vào đôi chân Giang Tiểu Lưu.

Giang Tiểu Lưu hãi thềm, y quơ quào tay trái, từ ống tay áo bên ấy bay vọt ra một đoạn xích sắt nhỏ, bị hấp lực của đối thủ cuốn hút, giống một cây nhuyễn thương, nó chọc thẳng vào bụng Dương Cảnh.

Dương Cảnh nhe răng thoáng một nét cười, gã bổ tả chưởng, chém soạt ra một luồng 'Thao Thiên Khí', đó là một trong sáu đại kinh khí của môn 'Qua Toàn kinh'. cổ chưởng lực này đối nghịch 'Kình Tức công', hết như một súc gỗ to, nó tấn công mãnh liệt ra ngoài. Giang Tiểu Lưu chỉ cảm giác nóng hổi trong lòng bàn tay, dải xích sắt đã bị chưởng phong bẻ cong bẻ queo, vọt biến thành một làn hắc khí, giáng trả trở lại vào thân hình y.

Giang Tiểu Lưu cuống cuống xoay người né tránh, dải xích sắt bay sượt qua người y, kéo theo một tia máu đỏ.

Giang Tiểu Lưu nhin đau, y cắn răng, sử ngón 'Long Độn', thân mình uốn nhẹ sang một bên, vung tay phải lên, từ trong tay áo phía đó lại bay thêm ra một sợi xích sắt khác nữa, cả hai sợi xích giống như song long hí cầu, khi hợp vào, lúc tách ra, chúng đồng loạt công vào Dương Cảnh.

Dương Cảnh hừ nhẹ một tiếng, hữu chưởng đánh ra trước, vẫn là 'Thao Thiên khí', xích sắt đụng phải chưởng lực, lập tức mất đi thế công, đã bị chấn cho bay vòng ngược trở về.

Giang Tiểu Lưu cuống cuống, y cúi đầu, kịp sợi xích sắt đánh sượt đỉnh đầu, làm xõ tung đầu tóc của y.

Y thấy da đầu gờn gợn một chút, bèn rung cổ tay, bèn dùng sức đưa nốt chỗ xích sắt còn giấu trong tay áo ra, xoát xoát xoát, nó tăng chiều dài gấp đôi, từ bên trên đầu y, sợi sắt bay vòng vèo lượn thoát qua màn chưởng kinh của Dương Cảnh mà quấn thít ngay vào cổ gã này.

Dương Cảnh tung chưởng ra quá mạnh, chưa thể thu về, gã vội vàng lướt nhẹ thân mình ra sau, chỉ là đã bị muợn mất một chút, vừa thấy một làn hắc quang xẹt qua trước mắt, nghe sột một tiếng, làn da mặt trắng bóc của Dương Cảnh đã bị vạch một ngấn máu dài.

Dương Cảnh váng đầu hoa mắt, gã bưng bưng tức giận. Thân là đệ tử thủ toà của 'Kình Tức lưu', đối thủ là một thằng nhóc lưu manh chưa đáng vô học nghề bên 'Long Độn lưu', đừng nói trên mặt trúng đòn, chỉ để cho Giang Tiểu Lưu chạm nhẹ vô vật áo cũng đã là một nỗi nhục to tát, gã không suy nghĩ đắn đo gì nữa, đã quài tay chộp ra, chỉ nghe tiếng sắt thép chát chúa, một khúc xích sắt đã bị gã tóm chặt vào tay.

Dương Cảnh thét lớn, gã tiềm vận nội kính, hổ khẩu Giang Tiểu Lưu lập tức nhói đau, sợi xích sắt đã rời khỏi tay, nghe xoát xoát hai tiếng, nó đã quấn chặt vào cánh tay y.

Giang Tiểu Lưu dùng sức né tránh, còn chưa thoát ra khỏi sợi xích, y đã bị "Qua toàn kình" tác động, không kiểm soát nổi, đã để thân mình bị lôi kéo ra trước. Một chớp mắt, khoảng cách đôi bên rút ngắn lại còn chừng vài bước, Giang Tiểu Lưu nghiêng răng, cùng lúc cử quyền vung cước, Dương Cảnh một tay nắm chặt sợi xích, một tay vung cao hạ thấp ngăn trở. Hai bên qua lại được dăm chiêu, bỗng Giang Tiểu Lưu cảm giác từ thân thể Dương Cảnh toát ra một sức hút quái lạ, y đâm đá vào đấy hệt như đâm, đá vào nước, cứ thấy trơn trượt đi, không có tác dụng gì. Y còn đang kinh hãi, Dương Cảnh đã rút tay phải về, khiến cước bộ Giang Tiểu Lưu hoá chống chếnh, gã nọ đã vung tay trái nhằm đánh vô ngực họ Giang.

Giang Tiểu Lưu quài tay lại đỡ, chẳng dè chân trái Dương Cảnh đá tung lên, trúng ngay vào bụng y. Giang Tiểu Lưu đau thốn ruột gan, Dương Cảnh không chờ cho đối thủ ngã xuống, gã đã giáng một quyền vào mặt Giang Tiểu Lưu, khiến tên này xương mũi gãy rụn, máu tươi phun ồng ộc, thân mình bị đá bay bổng lên hơn năm thước, bắn tọt ra mé đằng sau.

Thân mình đó còn chưa đáp xuống đất, Dương Cảnh tay phải nhả ra, sợi xích căng lên, kéo con điều giấy Giang Tiểu Lưu bay ngược trở về.

Dương Cảnh vẫn đứng nguyên tại chỗ, ánh mắt loé ra một vùng sát khí.

Dương Phong Lai vừa thấy không ổn, lão đứng bật dậy, lão còn chưa kịp ra tay can thiệp, trên đấu trường vụt thấy hiện ra thêm một bóng người, người nọ thân mình bay bổng, tay phải vẫy một cái, đã chụp được và ôm, giữ Giang Tiểu Lưu sát vào mình hẳn.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 9 : Thần Thương Tâm Kiếm 1

Dương Cảnh kéo sợi xích này với một lực rất mãnh liệt, người nọ chưa kịp trụ vững, đã thấy Giang Tiểu Lưu bị giật mạnh, chao đảo tuột ra đằng trước. Dương Cảnh quát to 'Hay lắm', gã vung tả chưởng tung ra một làn 'Thao Tthiên khí' với khí thế dậy non lấp biển tấp vô hai người đang treo mình trên không. Người nọ một tay chụp giữ Giang Tiểu Lưu lại, một tay đánh ra, khi song chưởng va vào nhau, người nọ như một bánh xe, đã quay như chong chóng mà lướt mau ra sau, chỉ nghe tiếng sợi xích sắt khua rộn rảng, nó đã lại bị kéo căng thẳng ra.

Dương Cảnh cảm giác nội kình đối thủ thật hồn hậu, khiến bàn tay gã bị rung mạnh, gã hả miệng, gầm lên một tiếng, vận sức vào tay phải, kéo hai người trở về. Trong một cái chớp mắt, khoảng cách giữa gã với người nọ thu thật ngắn lại, Dương Cảnh trông rõ mặt đối phương, con tim gã rung động mạnh, gã buột miệng la lớn: "Ra là người..."

Người nọ đúng là Lạc Chi Dương, hẳn không để Dương Cảnh dứt tiếng, đã liên hoàn tung song cước đá ra như sấm sét. Dương Cảnh ngẩn trên đỡ dưới, luống cuống tay chân, chỉ nghe một tràng tiếng bịch bịch bịch, Dương Cảnh trúng ba cước, đã phải lùi xuống ba bước, một trận đau nhức truyền từ cánh tay về lồng ngực, nửa thân mình gã hầu như mất đi tri giác.

Dương Cảnh không đương cự nổi, gã đành buông xích sắt, lướt mình tránh ra xa, Lạc Chi Dương thừa dịp vận mình, ôm Giang Tiểu Lưu nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Tất cả mọi người đương trường đều ngạc nhiên, Lạc Chi Dương vừa rồi công thủ liên tiếp, đánh nhanh, đánh mạnh trong thời gian ngắn ngủi, đã bức lui Dương Cảnh, thân pháp thanh thoát phơi phới, phóng tầm mắt nhìn, người Đông Đảo có thể làm được như thế xem ra không nhiều lắm.

Lạc Chi Dương cúi xuống trông, kịp thấy Giang Tiểu Lưu miệng mũi đỏ máu, y gần ngất xỉu, hăn không kìm nổi giận dữ, lạnh lùng trợn mắt dòm Dương Cảnh.

Dương Phong Lai mắt thấy đệ tử lãnh trọng thương, bất giác mặt tối sầm, lão trông sang Minh Đẩu, giận dữ nói: "Minh Đẩu, lệnh đồ bản lãnh cao cường lắm a."

"Không dám!", Minh Đẩu thản nhiên đáp, "Dương tôn chủ, ông cũng dạy được một học trò giỏi quá xá."

"Giỏi cái gì?", Dương Phong Lai nhổ toẹt, "Thua bái xái bại xại!"

Minh Đẩu cười nói: "Dương tôn chủ hiểu lầm rồi, ta đâu có nói Giang Tiểu Lưu, ta nói chính là Lạc Chi Dương."

Dương Phong Lai sừng sốt, la lớn: "Ông bảo sao?"

Minh Đẩu trả lời: "Ngón 'Vô Định cước' đó chả phải do ông dạy nó hả?"

Dương Phong Lai trợn mắt, giọng giận dữ: "Đứa nào dạy nó, đứa đó là Vương Bát Đản." Minh Đẩu chớp chớp con mắt, gật đầu, rồi lại nói: "Ta hiểu rồi, nhất định Giang Tiểu Lưu đã tự ý, lén đem võ công dạy cho Lạc Chi Dương!"

Chỉ là, thân pháp Lạc Chi Dương phơi phới, trông na ná kiểu cách của 'Long Độn lưu'

Dương Phong Lai nghe Minh Đầu nói thế, ông ta nảy sinh nghi ngờ, liếc mắt đánh giá Lạc Chi Dương, cao giọng hỏi: "Tiểu tử họ Lạc kia, võ công mi là do ai dạy?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Tui nói do thần tiên dạy, ông tin hay không?"

Dương Phong Lai xì một tiếng khinh miệt, mắng: "Ta tin mi cái rắm!"

Lạc Chi Dương cười cười, rồi hỏi: "Giang Tiểu Lưu là đệ tử ông, đúng không?"

Dương Phong Lai nói: "Thì sao?"

Lạc Chi Dương buông một tiếng "Được", rồi nhoáng một cái, hần xông tới ngay trước Dương Phong Lai, hai tay đưa ra, đẩy Giang Tiểu Lưu tọt ngay vào lòng ông ta. Dương Phong Lai chẳng nghĩ ngợi, ông thuận tay tiếp lấy, Lạc Chi Dương lại nhoáng lên một cái nữa, hần cười dài, lui về lại chỗ cũ.

Trên Đông Đảo, thân pháp Dương Phong Lai đứng vào hàng số một, số hai, Lạc Chi Dương đưa thân người vào trong lòng ông ta mà ông đã chẳng né tránh nổi, tuy sự việc đột phát, nhưng cũng đủ làm ông mất mặt to. Nếu không phải thân người, mà là đao kiếm, cái đó chẳng đã xuyên thủng bụng ông ta rồi sao? Dương Phong Lai mặt chột tái, chột đỏ, ông trợn trừng mắt vào Lạc Chi Dương, không nói nên lời.

Vân Hư cũng chậm rãi đứng dậy, tay vuốt râu, nhú mày. Dương Cảnh thấy Lạc Chi Dương đột ngột nổi bật, trong lòng rất không thoải mái, gã hả họng kêu lớn: "Lạc tiểu cầu, bớt đắc ý đi, lão tử...", gã còn chưa dứt lời, đã thấy Lạc Chi Dương vùn vụt phóng đến, vả một bạt tai kêu rõ to vào mặt gã.

Dương Cảnh không kịp chống đỡ, trước mắt sao bay toán loạn, gã sợ còn hậu chiêu, cuống quýt lùi thật nhanh dăm bước, cảm giác gò má trái đau rát, hộc một tiếng, gã há miệng, phun ra một mẩu răng nanh.

Lạc Chi Dương vỗ tay cười: "Con ta ời, lão gia đây tặng mi một bạt tai, mi thấy tư vị ra sao?"

"Thúi lắm.", Dương Cảnh hò hét như sấm, "Tao là ông nội mi, tao là ông cố mi."

"Lời này không thông.", Lạc Chi Dương lắc đầu, "Ông nội là ông nội, ông cố là ông cố, mi vừa là ông nội, lại đòi làm ông cố, chẳng lẽ tự mình làm con của chính mình?"

Dương Cảnh tức giận đến phát khùng, gã nhảy ào tới, tung một cước ra phía trước. Ngọn cước nọ thuộc môn "Vô Định Cước", trong mắt Lạc Chi Dương, tư thế gã vung cước đó rất cầu thả, đầy sơ hở, hắn liền tụt nhanh ra sau, nhảy dựng lên, hai chân chột tả chột hữu, thay nhau làm trục, xoay nhanh như một con trốt, hắn tránh né ngọn cước của Dương Cảnh, thò cùi chỏ bên trái điểm trúng vào huyệt "Ủy Trung" trên đầu gối Dương Cảnh.

Minh Đẩu ồ một tiếng, buột miệng la lớn: "Đó là 'Loạn Vân bộ'"

Dương Cảnh nghe mách nước, gã rút chân về, tả chưởng vẩy ra phía trước một cái, kinh phong tựa nước xoáy, đợt nọ tiếp nối đợt kia, liên miên tổng ra.

Lạc Chi Dương dời bước, xoay người, nhẹ nhàng lui về phía sau. Cái vẩy của Dương Cảnh vốn là bấy rập, khi đối thủ tiếp chiến, thế nào cũng bị "Qua Toàn kinh" hút lấy, khi đó gã sẽ dùng hữu chưởng dùng mãnh phát ra "Thao Thiên khí", tự nhiên gã kín kẽ mà đoạt thắng lợi.

Nào hay, Lạc Chi Dương tránh né, hậu chiêu hoàn toàn hỏng, gã bất đắc dĩ phải bước tới một bước, vung tả chưởng đánh ra đằng trước.

Lạc Chi Dương cười rộ, hấn vung tả chưởng ra. Chưởng lực hai người vừa chạm nhau, ngọn chưởng của Dương Cảnh đang xuất ra bỗng nhiên thu hồi, từ "Thao Thiên khí" chột thành "Qua Toàn kinh", lòng bàn tay gã nảy sinh một sức hút cực mạnh.

Lạc Chi Dương thâm hiểu, nếu để hút vào, lúc ngón "Thao Thiên khí" đến, sẽ rất khó đối phó, hấn lập tức phóng mạnh cương kinh, đưa một luồng lực đạo kịch liệt đánh vào chưởng tâm Dương Cảnh. Gã này cảm giác bàn tay chấn động, thế trung bình tấn bị lay chuyển, hậu chiêu do đó đứng chững lại. Lạc Chi Dương bèn thừa thế tung mình nhảy lên, giương cao cánh tay phải, chém ra theo một góc quái lạ, nghe bộp một tiếng, Dương Cảnh lại đã ăn thêm một cái tát nữa, phần mặt bên phải của gã rất buốt, gã cuống quýt thu hồi chưởng lực, lui thật nhanh ra sau mấy bước.

"Bắc Minh Chiết Dực!", Minh Đấu hải kinh pha lẫn giận dữ, "Tiểu tử này học được 'Côn Bằng chưởng' từ hồi nào vậy?"

Mấy thủ lĩnh kia của Đông Đảo cũng đưa mắt ngó nhau, nổi nghi ngờ trong tâm càng tăng thêm lên. Lạc Chi Dương bản thân là phụ tạp dịch, hấn học trộm võ công của đảo, chỉ là hấn nếu đã học trộm, lại đã học được rất giỏi, một đường "Bắc Minh Chiết Dực" đúng là đã được chân truyền, hấn sử dụng vô cùng tinh tế tuyệt diệu.

Mũi miệng Dương Cảnh đỏ máu, hai gò má sưng húp, khuôn mặt gã trương phình lên, to ước chừng một cái đầu heo cực lớn. Gã ta chỉ sợ bị Lạc Chi Dương thừa thắng truy kích, đã vung loạn song chưởng chẳng đâu vào đâu, khi thì phát "Qua Toàn kinh", lúc lại đưa ra "Thao Thiên khí", tiếng chưởng phong rào rào khuấy động, bao trùm một vùng cỡ hơn trượng bề rộng.

Chân Lạc Chi Dương đi theo "Loạn Vân bộ", quyền cước ngưng tụ, hấn di chuyển vòng quanh đối thủ chừng dăm ba bước, bỗng hấn vụt khom mình, song quyền đồng lúc đánh ra. Dương Cảnh đang định ngăn cản, thế

đi của song quyền chột tẩn ra, chúng trở thành hư ảo, đã lướt qua cánh tay gã mà kích vào phía bên hông.

Quyền kinh chưa chạm mạnh vào cơ thể, đã gây đau đau, Dương Cảnh vội vã rút tay về che chắn phần hông, gã đầu dè đó là hư chiêu, vừa thấy hoa mắt, một đấm của Lạc Chi Dương đã nện vào ngay chòm mũi gã. Máu mũi Dương Cảnh bắn tung toé, da mặt gã cực kỳ buốt rát, con mắt chớp lia lịa, hai hàng nước mắt chột tuôn chảy dài xuống đất.

"Vong Ưu quyền, đó là Vong Ưu quyền...", tiếng la hét giận dữ của Minh Đẩu còn chưa dứt, quyền đầu của Chi Dương đã vọt ra tựa tia chớp, nó xuyên thủng màn chưởng kinh của Dương Cảnh, giáng một đòn vào vai trái gã này.

Dương Cảnh bước lùi hai bước, thân hình gã xiêu xiêu vẹo vẹo, gã không sao đứng thẳng cho được. Minh Đẩu quá bức xúc, lão đánh giọng hô to: "Dương Cảnh, lấy tịnh chế động, đừng tranh đua sức nhanh với tiểu tử đó!"

Dương Cảnh nghe mách nước, gã tỉnh ngộ, bèn ổn định thân hình, tả chưởng tung một ngọn "Qua Toàn kinh", hữu chưởng xuất ra "Thao Thiên khí", hai lực đạo to lớn đó một thu một phát, một thủ một công, tạo một màn kinh khí quanh mình, kín kẽ tưởng chừng mưa gió cũng không lọt vào cho nổi.

Lạc Chi Dương đôi ba lần tiến vào, đều bị đẩy ra, hấn đành sử "Loạn Vân bộ", cước bộ mờ mờ biến ảo, chạy vòng quanh đối thủ.

Khi chưởng phong đối thủ lọt vào tai, nghe rào rào trong đầu, Lạc Chi Dương cảm giác có tiếng gió, trong đầu máy động, hấn quan sát kỹ, thấy song chưởng Dương Cảnh một đẩy một kéo, chưởng lực vừa phát ra đã thu về, rõ ràng kiểu cách đánh đàn cầm thông thường, chỉ có điều, nhạc công

gảy trên dây đàn, còn gã này lại gảy bằng chân khí. Lạc Chi Dương tâm linh vừa máy động, hẳn nhớ tới câu giảng dạy trong chương 'Linh Cảm':

" Khí vi chi huyền,

Phong vi chi quản,

Thủy khánh lôi cổ,

Chấn động vạn vật..."

(tạm dịch: Khí tức là dây, hơi thở là thổi qua lỗ sáo, tiếng nước róc rách như khánh ngọc, tiếng trống âm ỉ tựa sấm, thủy đều gây chấn động vạn vật..).

Hồi trước, hẳn đọc mà không hiểu ý tứ, bây giờ hẳn giật mình ngộ ra, nếu ví kinh khí như dây đàn, lúc Dương Cảnh vung chưởng, rõ ràng gã đang tấu một nhạc khúc, cho dù không phát ra âm thanh, nhưng tiết tấu vẫn ở đấy. Chẳng qua, làm nhạc công tấu nhạc, Dương Cảnh đã gảy đàn quá tẻ, nhịp điệu thì đứt quãng, tiết tấu cũng là một mớ hỗn độn.

Cái tiếng đàn 'chân khí' không âm thanh nọ, đôi tai không thể nghe thấy, nhưng chân khí trong hẳn lại có thể cảm giác được rõ. Lạc Chi Dương vận dụng "Linh thính" một chặp, hẳn nhẹ bước dẫn lên một bước, tả quyền đưa ra phía trước, khê khàng khoát lên một cái. Dương Cảnh như chim phải tên e ngại càn cong, gã cập rập huy chưởng nghênh tiếp, vào lúc gã biến đổi chiêu thức đó, tiết tấu gã đâm ra hỗn loạn, Lạc Chi Dương thừa cơ, đã vung cước, nhằm lúc tiền chiêu Dương Cảnh chưa dứt, hậu chiêu chưa sẵn sàng, mũi chân hẳn chọc khê một cái, đà vượt qua màn chưởng kinh, đá đúng ngay vào chỗ khuỷu tay đối thủ.

Dương Cảnh bán thân èo uột, tay trái rũ xuống, vô lực, gã cập rập lui nhanh ra sau một bước, hữu chưởng phát "Thao Thiên khí" ra. Kiểu này, nếu đem sánh cùng gảy đàn, chính là gã đang loạn tấu. Ngay khi tiết tấu

vừa lúng cùn, mặt chính diện của gã bỗng trống toang, Lạc Chi Dương chộp lấy sơ hở đó, hấn khê khàng búng một chỉ vượt bức màn khí kinh dày đặc, điểm đúng ngay vào huyệt "Ngũ Xu" bên hông đối thủ.

"Đó là "Thiên Mang chỉ!", Minh Đấu rống lên, bất giác hai bàn tay lão nắm lại thành năm nắm.

Dương Cảnh bị điểm trúng chỗ nhược, gã loạng choạng ra đằng sau, còn chưa đứng vững, một đòn "Vô Định cước" của Lạc chi Dương đã gắt gao tung đến. Ngọn cước như có như không, kích đúng ngay bụng dưới Dương Cảnh, gã này hộc thắm thiết lên một tiếng, thân mình đã bị bắn tung ra xa hơn một trượng, ngũ tạng lục phủ dòn cục lại thành một đồng, những đồ ăn thức uống đêm trước đã thấy bị ối mưa ra đầy đất.

Lạc Chi Dương còn chưa kịp thu cước về, một luồng đại lực đã tạt mạnh vô hấn.

Hấn lắc mình nhẹ nhàng tránh ra, dôi mắt nhìn lại, kịp thấy Minh Đấu một tay ôm eo, một tay nâng đỡ Dương Cảnh dậy, miệng lão la ông ông: "Xú tiểu tử, dám cả gan học lóm võ công Đông Đảo nhà ta?"

Lạc Chi Dương ổn định tinh thần, hấn chuyển mắt đi một vòng, đệ tử Đông Đảo khắp nơi đang chú mục vô hấn, ánh mắt cực kỳ bất thiện. Chẳng hiểu vì sao, đối mặt với cả lũ đó, chẳng những hấn không sợ, ngược lại, còn nảy sinh một dạng hào khí khó tả nên lời, hấn cười cười, lớn tiếng đáp trả "Minh tôn chủ, ông chó mà ngậm máu phun người, tui học lóm võ công Đông Đảo hồi nào?"

"Còn dám cãi bướng?", Minh Đấu khoa tay múa chân, mắng hét đến nước dãi phun phì phì, "Vừa rồi, mi đã dùng những ngón gì? Trước hết Vô Định cước, kế đó Loạn Vân bộ, rồi đến Côn Bằng chưởng, Vong Ưu quyền, Thiên Mang chỉ, mấy thứ đó đều chả phải võ công Đông Đảo nhà ta à?"

Lạc Chi Dương cười: "Lời này thiệt là không đúng, những thứ ông nói đó đều là công phu của Thích gia hồi xưa, Thích gia đã rời khỏi Đông Đảo từ khuya, tui học võ công nhà đó, hỏi có dính dáng gì tới võ công Đông Đảo?"

Minh Đẩu nghe mà chưng hửng, chẳng biết phải trả lời ra sao, trong khi bọn đệ tử kia rùng rùng chửi mắng: "Cường từ đoạt lí... Nói năng lung tung Thứ đồ học lõm vô sỉ gì đâu, đã đi học trộm võ công còn gân cổ lên cãi lý?"

Minh Đẩu nghe tiếng chửi mắng, lão càng thấy mình có lý, lời lẽ mình hợp tình, bèn xoay qua Vân Hư, chấp tay nói: "Bẩm đảo vương, người này thân là phu tạp dịch lại lên học võ công, theo luật lệ, phải đem móc mắt chặt chân thị chúng"

Đứng vòng ngoài, Đồng Diệu nghe thế, trong lòng ông bắn lên, hai năm trước, tự tay ông khảo nghiệm Lạc Chi Dương, tiểu tử này tay yếu chân mềm, đến một cái trung bình tấn cũng đứng không vững, chả hiểu do đâu, chỉ hai năm, hắn đã tôi luyện thành một thân bản lĩnh kinh người ? Dương Cảnh đã học qua hai món kinh khí tuyệt diệu của "Bích Hải Kinh Đào chưởng", lũ học trò tiểu bối không ai chống đỡ nổi. vậy mà đụng phải Lạc Chi Dương, quyền cước của gã chỗ nào cũng bị chế trụ, cơ hồ không có sức chống trả. Phải biết rằng, phu tạp dịch học lõm võ công là trọng tội, theo ý Minh Đẩu đề xuất, Lạc Chi Dương ắt gặp cái hoạ tày đình, ông thấy giận tiểu tử này vô cùng, giận hắn không biết trời cao đất rộng là gì, vẫn cứ khơi khơi trước đại họa đang đổ ụp xuống.

Chính đang còn chưa biết làm gì, ông chợt nghe có người lạnh lùng nói: "Hắn không có học trộm võ công!"

Đồng Diệu quay qua nhìn, thấy Diệp Linh Tô bước ra khỏi hàng, cô lặng im, mắt nhìn chăm chăm vào Minh Đẩu.

Minh Đẩu trợn mắt nhìn lại cô, dáng bối rối: "Diệp sư diệt, con nói vậy, với hàm ý gì?"

"Không có hàm ý gì cả.", Diệp Linh Tô vẻ lơ là, cô nói, "Võ công của hần là do con dạy."

Mọi người đồng loạt ồ lên, Lạc Chi Dương cũng ú ớ, kinh hãi. Vân Thường hết dòm dòm vào Diệp Linh Tô, lại dòm dòm sang Lạc Chi Dương, mặt y trắng bệch như giấy, bất giác y nghiêng răng bặm môi.

Minh Đẩu trầm ngâm một chút, rồi lão ngó Diệp Linh Tô, miệng cười cười, hỏi: "Diệp sư diệt, thực tình là vậy sao?"

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, cô còn chưa kịp nói tiếp, Lạc Chi Dương bỗng lớn giọng, nói: "Minh Đẩu, chuyện này không dính líu gì tới cô ấy hết"

Vốn Diệp Linh Tô muốn làm nhẹ bớt tội trạng của hần, tiểu tử này lại chẳng chịu hiểu cho,, cô lập tức vừa giật mình vừa bức tức, mắt cô nhìn vào khuôn mặt đầy nham hiểm xảo trá của Minh Đẩu, cô ngắt lời hần: "Lạc chi Dương, người khùng rồi sao? Đã học xong được võ công mà còn không chịu nhận ta đây làm sư phụ hả?"

Trong lòng cảm khái, Lạc Chi Dương thấy cô bất kể danh tiết, lại thêm một lần nữa gở khó cho mình, hần cực kỳ cảm kích , nhưng vì thế, hần lại càng không muốn liên lụy đến cô, hần lập tức cười hề hề, nói : "Diệp cô nương, hảo ý của cô tui ghi nhận trong lòng, nhưng trước mặt đảo vương đây, tui không dám man trá. Tui đã nói rồi mà, võ công này chính do thần tiên dạy tui, chả có tí gì dính dáng đến cô hết"

Diệp Linh Tô tức tối quá, cô vọt miệng mắng ngay: "Quý ba xạo, chết đến nơi mà còn nói ngông!"

Bình thường, trước mọi người, cô luôn luôn giữ ý tứ, giờ đây lại thất thố thêm lần nữa, chính cô cũng thấy sự tình diễn tiến ra ngoài ý muốn. Trong đám đông, đã có nhiều kẻ liên tưởng vụ việc xảy ra lúc hai người họ biệt tích hai năm trước đây, họ xăm xì, kẻ sát tai nhau rỉ rả những lời đồn đãi về chuyện tư tình giữa hai người.

Vân Thường đắm đắm nhìn Lạc Chi Dương, lửa giận bùng bùng trong tâm, y bất giác đưa tay chụp vào chuôi kiếm, chợt có một bàn tay xuôi theo thân mình y đưa xuống, níu cổ tay y lại.

Rồi nghe Vân Hư gần giọng hỏi: "Ô nhi, võ công của nó đích thực do con dạy sao?"

Vân Thường nghe câu nói, y rùng mình, buông tay khỏi chuôi kiếm, rồi y thấy Diệp Linh Tô hạ thấp đầu, khẽ đáp: "Đúng vậy..."

Cô hết lòng che chắn cho Lạc Chi Dương, trước mặt sư tôn, cô vẫn không sao giữ vững được vẻ tự tin.

Vân Hư dòm cô một lúc, rồi ông ngược mắt trông trời, giọng nhạt nhẽo: "Ô nhi, từ con còn nhỏ đến giờ, chưa khi nào con dối trá với ta cả, phải vậy không?"

Diệp Linh Tô run rẩy thân mình, cô lặng im, không đáp.

Lại nghe Vân Hư hỏi: "Ô nhi, ta hỏi lại con lần nữa, võ công của nó đúng là do con dạy?"

Diệp Linh Tô trong lòng hoảng loạn, đầu óc rối ren, cô hết lắc đầu, lại gật gật đầu.

Vân Hư liếc ánh mắt vào cô, rồi ông ta lắc đầu, thở dài: "Ô nhi, một thân võ công của nó, ta e rằng con có muốn cũng không dạy được"

Diệp Linh Tô vừa ngượng, vừa rối trí, cô buột miệng hỏi: "Võ công hẳn cao cường lắm sao?"

"Võ công nó không cao cường, nhưng lại chẳng giống những người khác!"

Vân Hư tay vuốt bộ râu dài, nói với một chút đăm chiêu, "Hãy bàn về ngón 'Vô Định cước' đã, nó sử chiêu 'Truy Phong Niếp Ảnh', nếu đem sở học của đệ tử trên đảo mà so, đệ tử ta bao giờ cũng bước ra bằng chân trái, đá từ trái sang phải mà nhắm vào hạ bàn đối thủ, trong khi nó lại bắt đầu bằng chân phải, rồi mới đá vung lên, chẳng những đưa thể đá lên rất cao, mà lại càng tăng thêm phần khôn lanh. Bàn đến chiêu 'Vô Ưu Vô Lự' trong 'Vong Ưu quyền', khi xuất chiêu này, thường đệ tử trên đảo chỉ có hai hư chiêu, nó đã dự trù đến tận ba cái, phần biến hóa càng thêm phức tạp. Vốn Dương Cảnh chỉ dựa vào chỗ hai hư chiêu của thức đó mà né tránh, lẽ tự nhiên bị lọt vào tròng. Sau cùng, khi điểm huyết 'Ngũ Xu' của Dương Cảnh, nó đã dùng chiêu 'Tiểu Chỉ Thiên Nam', đáng lý dùng ngón trở mà điểm, nó biến chiêu, đã dùng ngón áp út, ngón tay chạm tới huyết đạo, nó thay vì đâm thẳng vô, lại quệt xuống dưới như ta vạch một nhát bút lông, không những đã phong toả được huyết 'Ngũ Xu', mà dư kinh của ngón chỉ đã xộc vào tận mạch 'Túc Thiếu Dương Đả kinh'..."

Với dáng điệu lơ đãng, Vân Hư đã nhất loạt phân tích những điểm cực kỳ tinh tế trong chiêu thức của Lạc Chi Dương, lời kiến giải không những khiến bọn người Đông Đảo khâm phục, mà Lạc Chi Dương cũng không khỏi ngạc nhiên. Vân Thường nghe được, y không nén nổi, đã phải buột miệng kêu lên: "Phụ thân, người bảo sở học thuộc Đông Đảo của tiểu tử này còn lợi hại hơn võ công nhà mình?"

Vân Hư lắc đầu nói: "Cái nó học là võ công của Thích gia, không phải võ công Đông Đảo."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, trong lòng vẫn thấy khó hiểu, Vân Thường hỏi: "Võ công Thích gia không phải là võ học Đông Đảo ư?"

"Không nhất định là vậy.", Vân Hư thản nhiên nói, "Ngoài ba môn đại tuyệt kỹ của Thích gia là 'Thừa Phong Đạo Hải', 'Vô Tướng Thần Châm' và 'Đại Tượng Vô Hình quyền' chưa lưu truyền, những thứ võ học để lại cho đời sau cũng đã được phân chia làm 'ngoại học' cùng với 'nội học'."

"Ngoại học? Nội học?", Vân Thường thắc mắc.

"Ngoại học là thứ võ công mà Thích gia dạy cho người ngoài, còn nội học là công phu người nhà họ Thích dạy nhau, người đời sau vượt trội người đời trước, dĩ nhiên cao minh hơn một ít."

Vân Thường giật mình hỏi: "Bộ Thích gia lãhãy còn lưu lại cao thủ ư?"

Vân Hư gật đầu: "Theo chỗ ta thấy, võ công của tên Lạc Chi Dương này xuất phát từ nội học."

Mọi người đều thất sắc, năm đó, vào một dịp Ngao Đầu Luận Kiếm, Vân gia thắng Thích gia, bọn họ Thích tức bực mà bỏ đảo ra đi, thành tuyệt tích giang hồ. Chẳng lẽ, sau hơn mười năm, Thích gia đã lại âm âm mò trở về?

Vân Hư trầm tư một chút, ông cao giọng hỏi: "Lạc Chi Dương, mi có phải con cháu nhà họ Thích không?"

Lạc Chi Dương chỉ cảm thấy buồn cười, hần đáp: "Tui không mang họ Thạch, tui họ Thiết." (ND: trong tiếng Trung, THÍCH và THẠCH phát âm giống nhau)

"Họ Thiết?" Vân Hư sững sốt.

"Đúng vậy", Lạc Chi Dương cười hì hì: "Thạch đầu cứng, cũng chẳng cứng bằng Thiết, tui mà mang cái họ Thiết đó, so với mang họ Thạch, thấy còn lợi hại hơn nhiều."

Hắn dám công nhiên bốn cột vua Đông Đảo, Vân Hư chẳng khỏi sa sầm nét mặt, ánh mắt lộ nét tức giận.

Minh Đầu bước hẳn ra, lão la lớn: "Khải mong Đảo vương xem xét, tiểu tử này nói nhăng nói cuội, rõ ràng lòng dạ đen tối, theo như thuộc hạ đoán, nhất định nó đã được Thích gia phái đến đảo làm gian tế, với ý đồ nằm vùng hòng kết hợp với bên ngoài, âm mưu giành giật ngôi vua trên đảo"

Vân Hư hừ một tiếng, ông ta chú mắt đăm đăm vào Lạc Chi Dương, hỏi hắn: "Mi nếu không thuộc Thích gia, vậy thì võ công mi đã học được từ đâu?"

Lạc Chi Dương không muốn kéo Tịch Ứng Chân vào vòng thị phi, hắn chỉ cười cười: "Đã có nói rồi đấy thôi, là do thần tiên dạy." Trong lòng hắn lại nhủ thầm: "Tịch đạo trưởng tiên phong đạo cốt, so cùng thần tiên, ngài cũng chẳng kém bao xa."

Hắn nếu tự nhận là con cháu Thích gia, Vân Hư nể mối giao tình hai họ Thích Vân qua lại suốt trăm năm qua, có lẽ ông đã có thể mở cho hắn một lối thoát, nhưng hắn khẳng khẳng lỗ miệng phủ định quan hệ cùng Thích gia, không những thế, lại còn khiến mọi người nghi thần nghi quỷ, đồ rằng hắn giả danh mà chui vào Đông Đảo, tất không thể mở miệng chỉ ra người chủ chốt âm mưu.

Vân Hư trầm tư một chút, nói: "Bất luận mi con cháu Thích gia hay không, mi đã học được công phu họ Thích, Vân mỗ đầu bất tài, cũng phải thỉnh giáo hai chiêu."

Lời ông vừa nói xong, Lạc Chi Dương phát hoảng. Vân Thường vội la rầm lên: "Giết gà cần gì động đến dao mổ trâu, phụ thân không ngại khoan

tay đứng nhìn, xem con chỉ trong vòng mười chiêu là bắt xú tiểu tử này phải quỳ mọp xuống mà xin tha thứ."

Vân Hư lắc đầu: "Mi thì biết cái gì? Nó là truyền nhân Thích gia, ta là trưởng họ Vân, phải chính ta ra giao thủ, mới xứng hợp thân phận của nó."

Nói xong, ông thả bước tiến lên, đến đứng đầu mặt một khoảng cách cùng Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương nhìn Vân Hư, con tim không ngừng đập thành thịch. Hắn gắng điều hoà hơi thở, khi đôi ánh mắt trông sang, vừa lúc Diệp Linh Tô cũng từ bên ấy ngó lại, đôi mắt hạnh trong vắt lộ ra một tia tuyệt vọng.

Lạc Chi Dương thấy vẻ mặt cô, bỗng dưng nhiệt huyết trào dâng, lòng hăn nẩy sinh một cỗ ngạo khí, bèn lớn tiếng nói: "Được đảo vương đại nhân chỉ giáo, Lạc mỗ cực kỳ vinh hạnh, người ta thường nói, dễ lật thuyền chỗ nước cạn, đất bằng xe đổ, đảo vương đại nhân, ngài thẳng tui, đó là chuyện cả ngàn cả vạn lần dễ dàng, nhưng rủi ngài thiếu cẩn thận, lỡ để thua nửa chiêu bán thức, nếu giang hồ nghe được, thể nào chúng cũng bảo, võ công Đông Đảo chẳng qua cũng vậy thôi, đường đường vua Đông Đảo lại đi thua trong tay một tiểu tử vô danh"

Mọi người vừa nghe, đều hả hê cười mỉa mai. Vân Hư cũng thấy kinh ngạc, ông nghĩ thầm, ít nhiều cao thủ khi đụng độ mình, chưa vào cuộc đã chết khiếp, tiểu tử này chẳng những không chút úy kỵ, còn dám nói hươu nói vượn, khoan nói võ công cao thấp, cái đảm khí này thật cũng ít có. Ông ta ngẫm nghĩ, rồi gật đầu nói: "Mi muốn thắng ta cũng dễ thôi, ta đứng yên ở chỗ này, mặc tình mi ra tay, quyết không đánh trả, trong vòng mười chiêu, nếu mi làm tốc lên được một mảnh y phục ta, coi như ta thua, vậy được chưa?"

Bốn phía lập tức im ắng hẳn xuống, đệ tử Đông Đảo người nọ ngó mặt người kia.

Hơn hai mươi năm qua, từ khi ông đại bại trong tay Lương Tư Cầm, Vân Hư chưa hề giao thủ cùng ai khác, võ công ông đạt đến cảnh giới nào, ngay cả đệ tử thân cận cũng không rõ biết, nhưng điều kiện đặt cuộc đây giữa ông cùng hãn quá nghiệt ngã, chỉ cần ông thiếu cẩn thận một chút là thua, là đem toàn bộ oai phong ra quét đất.

Lạc Chi Dương vui mừng vượt quá điều hãn ước muốn. Vân Hư đề nghị như thế, ông ta rõ ràng tự cao thân phận, không khứng đem thực lực đối phó hãn.

Nếu ông ta sử quyền dùng cước, chắc chắn Lạc Chi Dương sẽ thua, điều đó không thể nghi ngờ, nhưng nếu Vân Hư đứng bất động, làm chao động một mảnh y phục ông ta, thật cũng không có gì khó. Xưa nay, kiêu binh tất bại, Vân Hư tự trối tay trối chân kiểu đó, một chiêu chưa đánh, thấy trước ông ta quá nửa là thua.

Nghĩ vậy, Lạc Chi Dương không giấu được nét cười, hãn hỏi: "Vân đảo vương, lời này chắc chắn không?"

Vân Hư đáp: "Vua Đông Đảo, một lời nói ra nặng bằng chín đỉnh."

Lạc Chi Dương lại hỏi: "Nếu ông thua thì sao?"

Vân Hư nói: "Ta thua, sẽ để mi rời đảo."

Lạc Chi Dương vỗ tay, cười âm: "Quá hay... quá hay"

Vân Hư liếc hãn, rồi ông bỗng hỏi: "Nếu mi thua?"

Lạc Chi Dương cứ cười: "Ông muốn thế nào?"

Vân Hư ánh mắt giá băng, ông lạnh lùng nói: "Mi thua, ta sẽ móc hai mắt, chặt hai tay mi."

Lạc Chi Dương ngậy người, tim thót, lạc mất một nhịp, hần nói: "Được lắm, mời ông đến đây mà lấy!"

Vân Hư thoáng cười gằn, ông chắp hai tay sau lưng, tà tà đứng yên tại chỗ, hai chân chằng vào đỉnh tấn, cũng chằng lấy trung bình tấn, dáng ông tựa một ngọn núi đơn độc đứng sừng sững.

Nhìn đối thủ, một ý nghĩ vút qua trong đầu Lạc Chi Dương: Người này võ công cực cao, mình trực diện giao phong dễ gặp nguy, muốn thắng, chẳng bằng sử "Loạn Vân bộ" mà lượn vòng ra đằng sau ông ta,

Nghĩ vậy, hần vận khí xuống hai chân, đang định cất bước, chợt toàn thân buốt lạnh, một cỗ kinh khí vô hình đã ập ngay vào mặt. Chỉ một sát na, thân hình Lạc Chi Dương dường như bị lọt vào trong một hố bùn, hần không cách chi xuất lực, cũng chẳng thể nhúc nhích.

Cái cảm giác đến thật đột ngột, Lạc Chi Dương giương mắt nhìn kỹ, thấy từ chỗ đó, Vân Hư đang đứng thẳng người, mặt tĩnh lặng, kinh khí vô hình kia đúng là toát ra từ trên người ông ta, nó tản mát ra, chậm chậm di chuyển đến.

Cỗ kinh khí này không phải chân khí, cũng chẳng phải chưởng kinh, nó tác động như một khối đá to lớn đè nặng trong lòng Lạc Chi Dương. Nên biết chân khí từ tâm mà nảy sinh, vô luận võ công cao đến đâu, muốn giá ngự chân khí trong cơ thể cần có nhân tâm, một khi tâm chí bị ức chế, lập tức khí huyết đình trệ, tay chân tê tái, đừng nói động thủ, cả nhúc nhích một chút cũng không dễ dàng.

" Đây là võ công gì vậy?", trán Lạc Chi Dương rướm mồ hôi, song quyền nắm chặt, toàn thân hần phát run. Trực giác bảo hần, nếu không tìm cách phản công, tất nhiên hỏng to. hần liền hét lớn một tiếng, chao cả thân mình ra trước mà bước tới. Mới được một bước, Lạc Chi Dương đã thấy

tâm lực bị phá nát, chân trái mới đưa ra được nửa chừng bỗng nhũn hẫ xuống, làm hẫ té quy ngay trên mặt đất.

Trong mắt Vân Hư loé một tia kinh ngạc. Sau khi đại bại trong tay Lương Tư Cầm, ông ta đã mất hai mươi năm khổ công mới luyện thành ngón "Bát Nhã Tâm Kiếm" này. Kiếm chiêu từ từ tâm phát ra, không phải chân khí, mà là tập hợp của tinh thần khắp toàn thân ông tạo nên, khi giao thủ cùng người, kiếm kinh xuất ra, sẽ công thẳng vào tâm đối thủ như sài lang cấu xé sơn dương, một khi bị thần uy chạm vào, tâm chí đối thủ tâm sẽ tan rã, đối thủ sẽ tự động nhận thua.

Cậy vào thần công đó, Vân Hư tưởng khi Lạc Chi Dương đối mặt tâm kiếm, tâm chí hẫ tất nhiên bị phá hỏng, chẳng ngờ, tiểu tử này chẳng những thần chí vẫn sáng, hẫ còn có sức chịu đựng tâm kiếm, mà bước tới.

Nghĩ vậy, Vân Hư trợn to hai mắt, giống như một đôi từ thạch, chúng gắt gao hút lấy ánh mắt Lạc Chi Dương. Uy lực của tâm kiếm tăng vọt, làn kinh khí vô hình cũng như sóng cả dồn dập bức tới. Lạc Chi Dương đang tự chủ, bỗng thành mê man, hẫ cảm giác toàn thân trống rỗng, mình mấy chỗ nào cũng thấy sơ hở, đừng nói hẫ chẳng thể ra tay tấn công, chỉ cần Vân Hư thôi mạnh một hơi cũng đủ xô hẫ té nhào.

Tâm chí chỉ hơi dao động, tâm kiếm đã xuyên thẳng vào. Lạc Chi Dương nhìn Vân Hư, hẫ thấy ông ta vững như đỉnh Nhạc sơn, còn mình thì như giun dế, đối thủ mạnh lại thêm mạnh, mình thì yếu cứ yếu xù, cổ kiếm khí vô hình nọ đột nhập vào tim, tuy chẳng phải kiếm đúc bằng sắt thép, nhưng vẫn mơ hồ gây cảm giác đau đớn.

Đệ tử đứng quan chiến cũng hết sức kinh ngạc. Vân Hư bất động vốn do ông ta tự ước định, nhưng thấy Lạc Chi Dương bất động, thì họ đều thấy kỳ quái khó hiểu. Đúng lý ra, hẫ phải vung tay tấn công, nhưng trông sắc mặt hẫ tái nhợt, hai mắt đờ đẫn, một dòng nước dài nhiều ra từ cạnh mép, bọn họ mừng lẫn sợ, nhưng chả ai hiểu chuyện gì xảy ra giữa hai đối thủ, xem

mặt Lạc Chi Dương, thấy từ đầu đến giờ, Vân Hư rõ ràng chưa ra một chiêu nào mà ông đã chế ngự đối thủ, bản lãnh như thế, đến chư thiên thần phật cũng chẳng hơn được.

Diệp Linh Tô gan ruột nóng như lửa đốt, cô biết, sư phụ nói làm sao làm được vậy, Lạc Chi Dương mà thua, dù không chết cũng sẽ tàn phế. Nhưng cung cách Vân Hư trong trận đấu, cô cũng không hiểu được, ngay cả cô có rành rọt chi tiết, trước tình cảnh này, cô cũng không sao nhúng tay vào. Cô càng nghĩ càng bức rức, bất giác bàn tay mềm mại nắm chặt lại, những móng nhọn sắc đã đâm vào da thịt lòng bàn tay.

Chợt một tiếng hú quái dị âm ỉ trời lên, giống hổ gào rống thét, hầu như khu đất bằng trên Ngao Đầu cũng bị chấn động mà run rẩy theo. Đó là tiếng gió hú của Phong Huyết, theo thông lệ, đã nổi lên vào giờ Ngọ, tiếng hú này có quái đản hay không, bọn đệ tử vẫn cứ chăm chú đôi mắt theo dõi cuộc đấu.

Quái thanh càng lúc càng tăng âm lượng, khi dài, lúc ngắn, chợt cao chợt thấp, đã lọt vào tai Lạc Chi Dương. Hắn hơi rùng mình, rồi tỉnh táo trở lại, nhưng cảm giác khí huyết toàn thân nhờ có tiếng gió mà bắt đầu máy động, hắn dần dần có thể tùy tâm mà sai sử. Hắn ổn định tinh thần, đôi mắt trông sang, Vân Hư vẫn đứng ở khoảng cách một trượng bên ngoài, đôi mắt ông sắc lẹm, hữu thần, đang thúc đẩy kinh khí đến.

Khi ánh mắt hai người gặp nhau, đầu óc Lạc Chi Dương thoáng buốt đau, con mắt đang sắp bị mờ đi, bỗng một tia sáng loé lên trong óc, dăm hàng chữ viết từ chương Linh Cảm như xẹt qua trước mắt, chính là mấy câu thuyết giảng về cách dựa vào thanh âm bên ngoài để dẫn dắt nội kinh, mấu chốt nằm tại mấy chữ 'thần nhiên vô vi', cứ để thuận theo tự nhiên, để mặc âm thanh dẫn dắt, tránh để tâm ý bản thân quấy nhiễu những vận hành của chân khí. Đó là một cảnh giới cực cao của luyện công, dầu Lạc Chi Dương tuy có đọc hiểu, nhưng hắn chưa khi nào chân chính luyện thành. Lúc này, hắn bị 'Bát Nhã Tâm Kinh' khắc chế, chân khí trì trệ, tứ chi cũng

vô phương cục cựa, nếu không có ngoại lực tương trợ, toàn thân sẽ bị hư thoát mà bại trong ngón đòn cách không của đối thủ.

Lạc Chi Dương thầm hít vô một hơi thở sâu, hăn cố gắng xua tan tạp niệm, ngay cả ý niệm mong muốn dẫn dắt chân khí cũng vứt bỏ sang một bên, hăn rập theo chỉ dạy của tâm pháp Linh Cảm. để thuận theo tự nhiên, mặc cho âm thanh quái lạ của tiếng gió hú từ Phong Huyết dẫn dắt chân khí của nội thể hăn. 'Bát Nhã Tâm Kiếm' đặt khắc chế tâm ý đối thủ làm cốt lõi, nếu đối thủ không một chút tâm ý gì, tự nhiên môn tâm kiếm này không có chỗ dựa mà tác động.

Lạc Chi Dương đạt đến cảnh giới 'Không còn một ý niệm nào', đó là một mức độ mà người tu luyện huyền môn cần rất nhiều năm tháng mới hòng đạt được, giúp nâng cao định lực trong mình. Dầu trong đầu hăn còn một ít suy tính, cũng khá vất vả để loại trừ đi, nhưng tiếng gào thét bên tai với đủ mọi âm vực cứ vang dội liên miên bất tận, chân khí nội thể hăn cũng theo thanh âm mà di chuyển, nháy bên này một cái, lượn bên kia một cái, như rắn trườn bò, hăn không nắm bắt được tình hình biến hoá.

Nhưng một khi chân khí lưu động, khí lực liền nảy sinh, Lạc Chi Dương khẽ vặn eo một chút, trong đầu dường như có chớp loé, nhưng còn bị ánh mắt Vân Hư đè nén, hăn chột tình ngộ. Đôi mắt nọ đích xác là căn nguyên của mọi tai hoạ, chỉ cần hăn dừng để dừng phải tia nhìn từ chúng, ắt tâm thần sẽ tránh được khống chế. nghĩ vậy, hăn buộc mình nhắm nghiền hai mắt, ít ra, cũng giảm uy lực của 'Bát Nhã tâm kiếm', nhưng giảm thì giảm, cổ kinh khí vô hình nọ vẫn xộc đến với khí thể bức nhân.

Mắt nhắm lại, hán không thể thấy sự vật, tự mình cũng không thể tấn công địch, nếu mắt phải mở hé hé ra, ắt chẳng tránh khỏi ức chế của tâm kiếm. Trong một lúc, Lạc Chi Dương đương đầu hai cái khó, hăn dồn sức xuống hai chân, bước một bước về phía trước, có điều, ý định đưa chân trái ra, nào ngờ lại là chân phải vung tới, muốn nhắm hướng Vân Hư, chẳng dè lại đi về phía vách đá đen dựng đứng cạnh bờ biển.

Lạc Chi Dương không hiểu cái kỳ lạ này đến từ đâu, hẳn nghệ kỹ, người bình thường luôn dùng tâm chí điều khiển chân khí, hẳn bây giờ dựa vào chân khí để thúc đẩy tâm thần, chân khí là theo tiếng gió hú mà lưu động, hoàn toàn không nghe hẳn sai khiến. Lạc Chi Dương trong đầu muốn bước về bên tả, chân khí lại đưa chân nhắm mé hữu, đầu óc và chân khí mạnh ai nấy đi, sự kỳ lạ này cổ quái không biết để đâu cho hết.

Lạc Chi Dương nghĩ vậy, hẳn không dám vọng động nữa, nhưng vẫn có cảm giác khí thế từ Vân Hư vẫn không ngừng bức tới, tựa hồ sóng cả vỗ, đập vào bờ, cứ từng chập từng chập mà tấn vào, tuy hẳn nhắm đôi mắt, vẫn bị đau đớn khôn xiết. Còn may, chân khí lưu chuyển theo tiếng gió hú từ Phong Huyệt, phần tinh lực tùy lúc mà tự nảy sinh, đôi chân hẳn tạm thời có thể tự lực đứng vững.

Vân Hư nhìn đối thủ, trong lòng ông chẳng khỏi bối rối, ông tự sáng tạo môn "Bát Nhã Tâm Kiếm", tuyệt không phải nhắm đối phó cái thứ đối thủ bản lãnh sắp vào hạng ba hạng tư này, sở dĩ hôm nay ông đem dùng, chỉ là nổi nóng nhất thời, cứ tưởng phát ra một cái, là sẽ dễ dàng đè bẹp Lạc Chi Dương. Nào ngờ, tiểu tử này rõ ràng chân cảnh đang sắp sửa ngã bổ nhào, bỗng dưng như được thần thánh phò trợ, hẳn ta lại tự mình trụ vững lên được một lần nữa. Có được định lực như thế, quả hiếm thấy, nếu chẳng phải thuộc hàng huyền môn cao cấp, cũng phải là một bậc kỳ tài của Thiên Tông. các vị này khi chưa tích lũy được ít nhất mười năm khổ luyện, cũng chưa thể đạt đến cảnh giới ấy.

Quá sức phiền muộn, Vân Hư trong lòng phát khùng, khởi đầu, ông không muốn đem toàn lực sử ra, chỉ vì một khi tâm kiếm vận dụng quá độ, sẽ làm cho đối thủ chẳng chết cũng hoá điên, xem chừng tối tàn nhẫn, thứ nữa, ông sẽ để lộ hình tích, sự việc ra đến giang hồ, thế nào Lương Tư Cầm cũng biết trước mà phòng bị, mai sau, ông cùng họ Lương giao phong, sẽ mất đi khá nhiều phần thủ thắng. Nhưng đến nước này, leo lên lưng cọp rồi, khó bước xuống, nếu ông không thể thu phục tiểu tử này, bản thân làm vua

một đảo, tất nhiên bao nhiêu tiếng tăm thể diện của ông sẽ đem chôn vùi rảo xuống đất bùn.

Nghĩ đến đây, Vân Hư đang định giốc toàn lực xuất sử, bỗng ông thấy Lạc Chi Dương dùng tay phải tháo cây sáo từ bên hông ra, hắt đưa sáo lên môi, bắt đầu tấu lên.

Bất giác Vân Hư sửng sốt, tiểu tử này đang bị "Bát Nhã Tâm Kiếm" chế ngự, mà hắn còn thông dong đem sáo ra thổi, ông ta chẳng nén nổi tò mò, bèn tạm ngưng thúc đẩy tâm kiếm, muốn xem xem tiểu tử này sắp sửa giờ trò gì mới.

Tiếng sáo cứ nhần nha vang lên, tiết tấu khi dài, lúc ngắn, âm vực cao thấp không đồng nhất, mới vừa nghe qua, không thấy có cái gì hay, lạ ... nhưng nghe được vài khúc, bỗng Vân Hư có cảm giác không ổn. Cái không ổn đó chẳng phải đến từ tiếng sáo của Lạc Chi Dương, mà gây nên bởi tiếng gió hú đến từ Phong Huyệt.

Trước khi Lạc Chi Dương thổi sáo, gió từ Phong Huyệt là thét, là hú ầm ĩ liên tục, lung tung không vào chương pháp gì, nhưng sau khi trộn lẫn cùng tiếng sáo, nó bỗng nhiên có đường lối rõ rệt, hệt như một đám rất đông cao thủ được chỉ huy chặt chẽ, hè nhau vào tấn công, nó trở thành một làn sóng khổng lồ, ồ ạt tuôn vào Vân Hư.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 9 : Thần Thương Tâm Kiếm 2

Trong lần chuyển từ thủ sang công này, Vân Hư hơi một chút lơ đãng, cơ hồ ông bị một chuỗi tạp âm đó làm rối loạn tâm trí. Tiếng gió hú của Phong huyết tuy kỳ quái, có phần truy hồn đoạt phách, nhưng bọn đệ tử trên đảo từng nghe qua nhiều lần, họ đều có cách ứng phó riêng. Trước khi sáo trời, tiếng gió hú dứt quãng đó không đủ tác hại, nhưng được tiếng sáo của Lạc Chi Dương chen vào, tiếng gió như được một sợi tơ nhỏ đan xuyên vào trong, đã bổ xung toàn bộ cho tiếng gió, làm cho nó như có tính linh, đã tiến một lép đến chỗ thành tiếng quỷ rêu, rùng rú, không riêng gì Vân Hư, toàn thể những đệ tử hiện diện đều thấy tâm thần bị chấn động mãnh liệt, khí huyết trong người nhộn nhạo.

Lạc Chi Dương tiến vào cảnh giới 'vong ngã', hần đem phương pháp của 'Linh Cảm' vận dụng vào thổi sáo, âm thanh từ sáo đã thành thống soái chỉ huy tiếng gió hú của Phong Huyết để không ngừng tấn công vào Vân Hư. Tiếng gió hú vốn là 'Địa Lại', ẩn chứa oai phong của thiên nhiên, một khi 'Địa Lại' được phối hợp đúng cách, cái uy lực của nó vượt xa những gì sức người có thể làm. Ngay cả tâm chí kiên định như Vân Hư, đụng vào cái uy lực với thanh thế đó, ông cũng bất đắc dĩ phải thu hồi toàn bộ tinh thần hòng trấn định tâm thức để bảo vệ bản thân. Khi Lạc Chi Dương cảm giác áp lực đã giảm, tiếng sáo hần càng thêm mạnh mẽ, thúc đẩy, gia tăng uy lực tiếng gió hú lên gấp bội.

Nhìn Lạc Chi Dương, Vân Hư có cảm tưởng tiểu tử này mang một thân đầy những là mê hoặc, cổ quái vượt xa óc tưởng tượng, hần chống chọi được tâm kiếm đã là thần kỳ, nay hần dùng tiếng sáo dẫn đường tiếng gió

hú, lại là một điều kì lạ hơn mọi thứ kì dị mà ông từng chứng kiến. Vân Hư từng trải trăm trận chiến, kiến thức ông về võ học rất siêu đẳng, chỉ là, dòm tới dòm lui gã này, ông vẫn không sao nắm bắt được những chỗ sâu thẳm trong võ công hắn.

Còn đang nghĩ ngợi, ông chợt nghe tiếng gào thét điên dại đến từ tứ phía.

Vân Hư rảo mắt nhìn quanh, ông bất giác nhíu mày trợn mắt, một số đệ tử Đông Đảo vì chịu không thấu ảnh hưởng của tiếng gió hú quái đản, đã bị hỗn loạn thần chí, dáng vẻ đầy nét mê man, điên dại.

Trong đầu máy động, Vân Hư đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, tiếng thét âm lượng cực kỳ mãnh liệt, lập tức đã ngăn chặn, lấn át tiếng sáo của Lạc Chi Dương. Tiếng sáo vừa bị bật đi, như một con mãnh long cất cao đầu, nó bỗng vút mạnh lên, nhưng nó lên cao thì tiếng thét cũng rộ cao lên theo, hai làn thanh âm hét như đang tranh đua đường bay bỗng với nhau. Tiếng thét của Vân Hư luôn luôn chặn đầu tiếng sáo, nó bị át xuống, tiếng gió hú bị mất đi người chỉ huy, uy lực đã thấy bị giảm đi nhiều.

Bọn đệ tử khôi phục thần chí, nhớ lại tình cảnh mê loạn vừa rồi của mình, thấy đều tức tối pha lẫn ngượng ngùng.

Bọn chúng ngó vào hai đối thủ trên đấu trường, thấy đều mờ mịt trong lòng, chỉ vì hai người này hành vi quái dị, quyền cước không động, cũng không xáp vào gần nhau, một kẻ thét dài tiếng, một kẻ tấu sáo, tệ hơn nữa là Lạc Chi Dương, lúc ngồi xuống, lúc đứng thẳng dậy, khuôn mặt diễn ra trăm vẻ khác nhau, thật tình làm bọn họ không biết lần vào đâu.

So với cuộc chiến tâm thần, cuộc chiến đấu bằng âm thanh có một tư vị khác lạ.

Vân Hư phải dùng tiếng thét áp đảo tiếng sáo, không thể đồng lúc sử tâm kiếm, Lạc Chi Dương trút được một gánh nặng, hắn vừa tiếp tục thổi

sáo, vừa cất những bước xiêu xiêu vẹo vẹo tiến ra phía trước.

Vân Hư không khỏi sửng sốt, trong lòng ông ngẩn ngừ, tiếng thét cũng yếu đi một chút, chỉ nghe sáo ngọc rít lên mấy âm, Lạc Chi Dương lại từng bước từng bước đi tới, cứ vừa thối vừa đi, chớp mắt, hai người chỉ còn cách xa nhau không tới năm thước. Tiếng sáo bỗng tắt ngấm, Lạc Chi Dương hạ sáo xuống, hắt vạt mở to đôi mắt, quát to, một quyền tổng ra, tạo một làn gió, nhắm thối vào vạt áo Vân Hư.

Từ trong đám người, một loạt tiếng hô hoán trời dậy. Vân Hư vẫn như không, thân mình ông khẽ uốn éo, quyền của Lạc Chi Dương lập tức đánh trượt, nắm đấm của hắn sượt ngang ngực Vân Hư.

Lạc Chi Dương trong lòng trĩu xuống, hắt biến quyền thành trào, chụp vào tâm khẩu Vân Hư.

Trảo nọ là một chiêu trong "Bộ Kinh thủ" của Thích gia, hệt như cái tên đó, ngón trảo bao phủ một vùng rộng, thế lớn mạnh tựa cự kinh quấy mình, thật khó né tránh.

Chỉ thấy Vân Hư không chút hoang mang, thân mình ông chuyển động theo thế đến của trào, giống như cuồng phong uốn nhàn liểu, nó vẽ một vòng cung thật lớn ra bên ngoài. Mấy ngón trảo của Lạc Chi Dương do đó đã xệt ngang trước ngực ông, sít sát nhưng không chạm được vào vải áo.

Lạc Chi Dương hét lớn một tiếng, biến trào ra chưởng, sử một chiêu "Phân Giang Tích Hải", tả chưởng như chim ưng cắt mồi, gắt gao chém mạnh xuống bên dưới.

Thân mình Vân Hư rùn xuống theo, trong khoảnh khắc, cứ tưởng ông đang dán tấm lưng sát vào mặt đất.

Lạc Chi Dương không liệu được cú né tránh đó, phát chưởng đánh hụt, hắn không nghĩ ngợi gì khác, đã uốn mình, đá ra một ngón "Vô Định

cước", đình ninh thân thể Vân Hư vốn nằm dài trên mặt đất, ông quyết tránh không thoát cơn lốc của cước phong.của cước phong.

Vân Hư hừ một tiếng, hai chân như có gắn lò xo, chỉ nghe 'sột' một tiếng, thân pháp phiêu như mây bay, nó bắn tung lên vài thước, đã thấy thân mình ông treo nằm ngang tầm vế đùi Lạc Chi Dương, Gã này đá hụt, mắt thấy chân chỉ sượt đích mất một vài phân, hấn quýnh quáng, hai tay chống xuống đất, song cước đồng lúc nhắm vào đối thủ đang lơ lửng giữa thình không mà đá nhàu ra một hơi dăm ba cước.

Thân mình Vân Hư giống như cá chép vượt sóng mà bay vút lên, nó xoay chuyển nhanh đến độ mắt người bàng quan không kịp trông thấy những biến hóa, rõ ràng Lạc Chi Dương thấy ông ta đang ở chỗ đó, khi chân đá đến nơi, ông ta đã dịch chuyển sang chỗ khác mất rồi, mặt trận loạn cước đều đá gió, khiến trong đầu Lạc Chi Dương nảy sinh ảo giác, con người Vân Hư không phải cốt nhục như bình thường, mà là một cái ảo ảnh hư vô mờ昧, mặc tình hấn đá cách nào, cũng hoàn toàn phí công.

Song phương công thủ cực nhanh, giống như bóng ma chớp qua, đầy những biến chuyển hiểm nghèo, người người nhìn xem mà hầu như hơi thở bị tắc nghẽn.

Lạc Chi Dương tấn công một hơi không biết bao nhiêu ngọn cước, chân khí bỗng cạn kiệt, hấn đành phải xoay người lướt ra, còn chưa đứng vững, hấn đã nghe tiếng người ầm ầm cổ vũ, khi hấn chú mắt nhìn kỹ, đã thấy Vân Hư chắp tay đứng yên ổn tại chỗ, vẻ mặt hững hờ, kiểu như ông chưa động đậy một chút nào ở chỗ đó.

Hai người ánh mắt giao nhau, Vân Hư lạnh lùng hỏi: "Đây là chiêu thứ mấy?"

Lạc Chi Dương sửng sốt, hấn nhắm đếm, vừa rồi đá ra tám cước, cộng trước đó một chiêu "Vong Ưu quyền", cộng một ngón "Bộ Kinh thủ", cộng

một chiêu "Côn Bằng chưởng", hắn đã dôi ra mất một chiêu trên số mười chiêu ước định.

Nghĩ đến đây, Lạc Chi Dương chẳng khỏi đổ mồ hôi lạnh đầm dề.

"Mười chiêu đã hết, giờ đến phiên ta!", Vân Hư hét thật to một tiếng, ông đột nhiên phóng mình tới, hữu chưởng bổ xuống phía dưới. Chiêu thức tung ra, không nhanh không chậm, trong cái chớp mắt đó, Lạc Chi Dương đã tính toán ra được bảy, tám cách phá giải. Hắn liền sử dụng "Phù Diêu Cửu Thiên" (mây nổi trên chín tầng trời), toàn thân hắn bốc lên, song chưởng hệt như chim vỗ cánh bay lượn, xoát xoát xoát, quét ra trước.

Thấy song chưởng ập đến, Vân Hư nhìn nhìn, ông chẳng tránh né, vung tay phải nhẹ nhàng nhoáng lên một cái, đâm xuyên qua màn chưởng ảnh của Lạc Chi Dương mà khẽ khàng như một làn khói, điểm vào vùng tâm khẩu của gã này.

Lạc Chi Dương ú ớ kinh hãi, hắn thu hồi song chưởng ngăn cản, bất ngờ Vân Hư đã xoay tay thành một cái móc câu, chụp vào cổ tay hắn. Lạc Chi Dương không kịp tránh, chỉ nghe 'cắc' một tiếng, một cơn đau nhức ập thẳng vào óc, hắn gắng gượng rút tay về, chập choạng lui ba bước, khi đứng vững rồi, hắn nhìn lại, thấy cổ tay phải đã gần như muốn gãy lìa.

Vân Hư cũng kinh ngạc, chiêu vừa rồi, ông tính bẻ gãy rời bàn tay phải của Lạc Chi Dương, chẳng dè, khi nắm được cổ tay hắn, da thịt gã thiếu niên nảy sinh một cỗ tiềm lực thần diệu, tay hắn bỗng trơn trượt như một con lươn tẩm dầu vùng vẫy trong bùn, nó đã tự thoát khỏi cái nắm bắt của ông.

Tình hình là vậy, cổ tay bị trặc làm đau đớn không ít, tay trái của Lạc Chi Dương đang ôm chặt lấy chỗ cổ tay phải, mồ hôi lạnh toát đầy trán đang ròng ròng chảy xuống, đã thấy Vân Hư lạnh lùng dòm dòm hắn, miệng thốt: "Còn một bàn tay, hai con mắt nữa..."

Lạc Chi Dương giật nảy mình, hần bất giác tự động lui nhanh một bước ra đằng sau, còn chưa vững vàng, đã thấy cuồng phong đập vào mặt, chẳng kịp thấy Vân Hư làm động tác gì, thân mình ông ta đã đến ngay trước hần, tay phải vung ra như một con rắn độc, ngón tay trỏ và ngón giữa đâm xộc thẳng vào đôi mắt hần.

Chiêu này nhanh còn hơn tia chớp, đừng nói Lạc Chi Dương muốn động thủ, ngay cả suy nghĩ cũng là không thể. Trong khoảng thời gian một sát na, đầu óc hần trống rỗng, nhìn hai ngón tay ập vào mà toàn thân ngơ ngẩn, hần khựng lại hết một pho tượng gỗ.

Bỗng nhiên nghe 'soạt' một tiếng, Lạc Chi Dương hoa mắt, hai đầu ngón tay Vân Hư bỗng biệt tăm.

Hần trấn định tinh thần, nheo mắt nhìn, thấy Vân Hư đứng ngoài xa, thần tình tức giận, bàn tay phải ông chậm chậm mở ra, trong đó có một quân cờ màu đen.

Lạc Chi Dương dòm dòm quân cờ, bất giác tim hần đập thình thịch. Bỗng nghe một tràng cười dài, thanh âm như hổ gầm rống hú, lũ chim én trong động Yến Tử nơi xa cũng bị kinh động, chúng kêu quang quác, vỗ cánh bay mù trời, xoay vòng vòng trên không tựa một đám mây đen.

Vân Hư nhú mày, ngoái trông lại, đã thấy Tịch Ứng Chân vạt áo, ống tay áo vung vẩy, đang lướt qua đám đông người, chậm chậm đi tới. Ông ta dù bị giam hãm lâu ngày dưới đáy cốc, phong thái vẫn không giảm, áo xống tuy cũ nát tới tả, vẫn không che giấu được dáng vẻ thật hết sức tiêu sái, vẫn không mất đi thần thái tuấn nhã.

Lạc Chi Dương giữ được đôi mắt, hần mừng như điên, chợt hần nhảy ào ra, đưa tay níu chặt vào ống tay áo lão đạo sĩ, hần há to họng, hớn hờ hỏi: "Tịch đạo trưởng, sao ngài lại ra đây?"

Mọi người thấy hai người họ quen biết nhau, đều không khỏi kinh ngạc. Tịch Ứng Chân trừng mắt nhìn Lạc Chi Dương, giọng giận dữ: "Nếu ta không ra đến đây, hai con mắt của mi là đã bị người ta móc ra mà đem làm mồi cho cá mất rồi!"

Lạc Chi Dương vốn tâm tính cởi mở, một khi thoát khỏi nạn lớn, thần khí liền mừng rộ, hân cười hì hì: "Mắt mù thì hãy còn hai tai một miệng, cùng lắm là tui lần mò về Tần Hoài hát rong, khi ấy, đạo trưởng có hứng đến mua vui, nếu tui hát trật một câu, phải uống phạt ba chén rượu."

Tịch Ứng Chân bị bó buộc phải lộ diện, vốn trong lòng rất bất đắc dĩ, nghe hắn nói giọng kiêu đó, ông không khỏi bật cười, mắng hắn: "Hảo tiểu tử, phạt uống ba chén, há chẳng phải mi muốn chiếm phần hơn sao?"

Hai người chẳng kể gì đến chung quanh, cứ nói nói cười cười, chẳng coi ai ra gì, bọn người Đông Đảo thấy chướng mắt, thấy đều nổi sùng. Vân Hư im lặng này giờ, ông ta bỗng hỏi: "Tịch Ứng Chân, ngươi cùng tiểu tử này có gì liên can?"

Tịch Ứng Chân vui vẻ đáp: "Thật không dám nói nhăng, võ công của nó xem như do bản đạo dạy."

Vân Hư cười nhạt, bảo: "Người định mà mắt ai? Chương môn Thái Hạo cốc lại đi dạy võ công của đảo Linh Ngao chúng ta?"

Tịch Ứng Chân lắc đầu: "Chuyện này có ẩn tình ảo diệu khác, bản đạo không tiện nói kỹ, đứa nhỏ này cùng ta có duyên phận thầy trò, chỉ mong Vân đảo vương giơ cao đánh khẽ!"

Vân Hư hai mắt ngược nhìn trời cao, giọng lạt lẽo: "Dựa vào cái gì?"

Tịch Ứng Chân ngó ông ta giây lát, rồi thở dài: "Nói như vậy, đảo vương quyết không chịu buông tha?"

Vân Hư lạnh lùng đáp: "Ta với nó đã có giao hẹn trước, ta thua, sẽ để nó mặc tình ra đi, nếu nó thua, phải để ta chặt hai tay, móc hai mắt."

Ông ta ngừng một chút, mặt có nét châm chọc, "Lão đạo sĩ, thế này này, ta thể tình cái sự hạ mình xin xỏ của người, chỉ cần do chính người phế đi hai mắt, hai tay nó, chuyện này ta sẽ thôi không tra xét gì thêm nữa"

Hàng mi trắng của Tịch Ứng Chân dựng đứng lên, sắc mặt thoáng nét giận dữ, ông cười nhạt, bảo: "Họ Vân kia, người chớ khá khinh người quá đáng."

Vân Hư tiến tới một bước, cười gằn, hỏi: "Ta khinh người thì người làm gì ta?"

Tịch Ứng Chân hừ một tiếng, ông thò tay, nắm cổ tay Lạc Chi Dương, khẽ nắm một cái, chỉnh lại khớp xương vào đúng chỗ, rồi ông xoay mình, tiến lại gần, cất cao giọng, nói: "Vân Hư, ở động Yến Tử, người ma mãnh giở trò lừa bịp mà thắng cuộc, có thể nói là thắng không anh hùng, hôm nay, bản đạo bất tài, cũng muốn thỉnh giáo người vài chiêu kiếm thuật."

Vân Hư gật đầu nói: "Ta cũng sớm có cái ý này, người ta, hai phái cùng nguồn gốc, khác chi lưu, cùng gương danh với hậu thế, hôm nay, đúng dịp, mình thử một lần, xem ai mới giữ chính tông kiếm ý của họ Công Dương."

Tịch Ứng Chân cười cười, ông vừa một cái xoay mình, đã lui nhanh ra sau đến cạnh một gã đệ tử Đông Đảo, nghe rền một tiếng, rút phắt lấy trường kiếm gã ta đeo bên hông, thoát một cái, đã nhoáng mình trở về chỗ cũ. Cái đến và đi này nhanh không thể tả, tên đệ tử kia ngơ ngác đứng lì tại chỗ, chờ đợi tựa một pho tượng đất sứ.

Lão đạo sĩ búng một ngón tay vô thân kiếm, cười một tràng dài, cả tiếng đáp: "Cái chuyện truyền lại có chính tông hay không, vốn dĩ vô thường, bản đạo cũng không coi vào đâu, thế nhưng, nếu ta thắng, lại sẽ như thế nào?"

Vân Hư nhặt giọng đáp: "Mặc tình hai người rời đảo."

Chẳng để Tịch Ứng Chân trả lời, Lạc Chi Dương cướp lời ông: "Vậy không được, ông còn phải giải trừ ngón 'Nghịch Dương chỉ' cho Tịch đạo trưởng nữa"

Vân Hư đưa mắt liếc Lạc Chi Dương, ông cười gằn, nói: "Hắn nếu thực sự có bản lĩnh, sao không tự mình phá giải?"

Lạc Chi Dương bị hẫng, hắn đang còn muốn tranh luận, Tịch Ứng Chân đã vỗ vỗ vào vai hắn, mỉm cười, bảo: "Tiểu tử, càng nói càng nhảm, mi còn dài dòng nữa, chỉ khiến người ta cười mi khùng!"

Nhìn vẻ mặt ông, Lạc Chi Dương đau đớn trong tâm, mắt cay cay, hắn nghẹn ngào nói: "Tịch đạo trưởng, ngài, ngài ..." Tịch Ứng Chân lắc lắc đầu, ngắt lời hắn: "Trước mặt đại địch, chớ tự mình làm suy yếu khí thế mình"

Lạc Chi Dương không tìm ra lời đáp trả, ruột gan hắn quặn thắt, cuộc chiến này, Tịch Ứng Chân mà bại thì khó thoát chết, nếu ông thắng, thì cũng không tự phá giải nổi cái cấm chế "Nghịch Dương chỉ", tánh mạng vẫn không bảo đảm. Lão đạo sĩ đứng ra thách đấu, căn bản là ông bỏ mặc tính mạng mình, ông đem nó đánh đổi lấy hai mắt, hai tay Lạc Chi Dương. Nghĩ vậy, Lạc Chi Dương nghiêng rằng thật chặt, hắn bước tới một bước, đứng chắn trước Tịch Ứng Chân, lớn giọng nói: "Vân Hư, chẳng phải ông đòi lấy hai mắt, hai tay tui à? Đây, tui cho ông quách cho rồi!"

Hắn nói xong, vung tay lên, đưa hai ngón tay chọc thẳng vào đôi mắt.

Tịch Ứng Chân hoảng hốt, ông ta lạnh tay lệ mắt, lập tức thò một ngón tay điểm vào hắn, Lạc Chi Dương bỗng thấy sau lưng đau rát, toàn thân hắn vụt cứng nhắc, đầu ngón tay chạm tới mí mắt rồi chững lại, không sao đâm vào.

Tịch Ứng Chân túm lấy hăn, đẩy sang một bên, ông ta nhìn Vân Hư, cười cười: "Thằng nhỏ này nói nhăng, đừng coi là thật, lần giao tranh này, chỉ quy vào hai người bọn mình, bằng vào thân phận của Vân đảo vương, một khi chưa rõ thắng bại, cũng không nên để liên lụy đến kẻ khác."

Vân Hư nghe, ông ta hiểu ý câu nói đó, trong lòng thầm ngợi khen nghĩa khí của Lạc Chi Dương, ông bèn gật đầu, đáp: "Được, chưa phân thắng bại, tất cả người Đông Đảo ta không ai được phép làm khó dễ Lạc Chi Dương."

Nói đến đây, thần quang trong mắt ông loé lên, gương mặt Minh Đẩu chợt rợn lên một cái, lão ta gắng tạo một vẻ nghiêm nghị, nhưng từ sâu trong mắt lão bỗng thoáng hiện một nét lạnh lẽo.

Kiểm trong tay, hai người chậm chậm cất bước đi về phía trước, tất cả mọi người đương trường nhìn họ xáp vào gần nhau, thấy đều nín thở, ngưng thần, chỉ sợ thiếu chăm chú một chút sẽ bỏ lỡ dịp được xem chiêu thức áo diêu của đôi đại cao thủ họ.

Trong khoảnh khắc, khu bình địa Ngao Đầu im ắng đến mức có thể nghe tiếng kim châm rơi, chỉ còn tiếng gió biển vi vu như có như không. Đúng lúc ấy, phát ầm một tiếng nổ đình tai, từ xa xa ngoài khơi, truyền đến một tiếng súng.

Mọi người dôi mắt trông ra, trên mặt biển, một cỗ thuyền lớn đang lừng lừng tiến vào, trên vải buồm trắng muốt như tuyết có thêu một con kỳ nhông bằng tơ vàng óng.

Kỳ nhông màu hoàng kim chính là ký hiệu của Đông Đảo, hiện thời, toàn bộ đệ tử đều đang ở trên đảo, sao lại có một cỗ thuyền lớn tiến vào?

Tất cả đều thắc mắc, hai đấu thủ Vân, Tịch cũng quên chuyện so kiếm, họ cũng chăm chú nhìn vào con thuyền.

Lại nghe nổ thêm hai phát súng nữa, khói súng từ đuôi thuyền lượn lơ bốc lên, đầu chiếc thuyền vùn vụt rẽ sóng trực chỉ khu Ngao Đầu.

Chẳng mấy chốc, thuyền đã đến gần, một gã bạch y tăng đang đứng nơi đầu thuyền, tay gã vung vèo vèo trong thình không một cái mỏ neo bằng sắt.

Thuyền cập sát bờ biển, gã hòa thượng lộ một tràng cười dài, vung tay một cái, gã đã ném mỏ neo sắt lên thành một luồng chớp màu đen, tựa một con rắn vút bay ra, nghe rang rang, cái mỏ neo đã quấn thít vào một tảng nham thạch trên Ngao Đầu.

Toàn thể người trên đảo đều biến sắc, chiếc thuyền đậu trên mặt biển, cách tảng nham thạch có hơn hai mươi trượng, xem đến cái mỏ neo, nó nặng ít ra cũng hơn trăm cân, ngay cả dùng máy móc mà phóng cũng chưa chắc đã vượt qua được khoảng cách đó, hơn nữa, gã tăng nhân chỉ dùng một bàn tay thịt, đã ném tung cái mỏ neo đi, bằng vào phần thần lực đó, cũng đủ để cho gã ngạo thị anh hùng đương thời.

Còn đang kinh hãi, nơi đầu thuyền thấy nhoáng lên một bóng người, đó là một Hắc y nhân vừa phát phối nhảy vọt lên cao, rồi y đập vào dây thừng chạy vù vù vào đảo, đôi chân y nhanh nhẹ thung dung, còn hơn người co giò chạy trên đất bằng, nói là y chạy như ma đuổi, cũng chưa diễn tả đủ cái sự nhanh nhẹn, đúng ra phải bảo là y đang lượn mau, một thân áo đen tung gió, bay bổng hệt một con đại bàng giương rộng đôi cánh vùn vút lên trời cao.

Trước một lộ khinh công biểu diễn hết sức kinh nhân, mọi người đều phải nín thở, giống như họ sợ nếu lỡ thở mạnh một chút, có thể thổi bay người này tuột ngược dọc theo sợi thừng, đẩy gã trở về bên trên thuyền.

Trong chớp mắt, người nọ đã đến gần bên, chính là một nam tử choàng áo đen tuổi còn khá nhỏ, thân mình gầy yếu, mặt tai tái, ánh mắt sắc bén

như đao, toát ra một vầng tà khí. Hai tay nam tử nâng một tấm bái thiếp, y rảo mắt, lớn giọng hỏi: "Vân Hư đảo vương đang ở đâu?" Giọng y rồn rảng như đao kiếm miết vào nhau, nghe hết sức chói tai.

Vân Hư nhú mào: "Là ta đây, tức hạ là ai?"

Nam tử cười, không đáp, đột nhiên y phùng mang trợn má, thối ra một luồng hơi dài, tấm thiếp bay ra phía trước, tưởng chừng như được một bàn tay vô hình nâng đỡ, nó đã tà tà, bằng bạn di chuyển đến trước mặt Vân Hư.

Mọi người đương trường rộ lên tiếng xôn xao, tấm thiếp do nội lực của nam tử thúc đẩy mà bay đến, thủ pháp đó không ít người trong đám đều có thể làm được, nhưng cái cách nâng một tờ giấy nhẹ mà làm cho nó có vẻ hết một món đồ nặng nề, phóng tầm mắt ra nhìn, số môn nhân có bản lãnh đó không nhiều.

Vân Hư bất động thanh sắc, ông đón nhận bái thiếp, nhìn lướt qua, rồi ngẩng đầu lên, bình thản nói: "Bái thiếp ghi, Thích gia từ phương tây trở về bản đảo, tham dự cuộc Ngao Đầu luận kiếm, nhưng ta xem công phu tức hạ, dường như nó không có chút gì dính líu tới Thích gia"

Mọi người đều giật mình, Thích gia rời đảo từ lâu, họ bật tâm tin tức nhiều năm qua, hôm nay trước tiên thấy Lạc Chi Dương sử xuất 'nội học' của Thích gia, bây giờ lại có kẻ đưa bái thiếp, chẳng lẽ nói Thích gia thôi nhin chịu oán thù cũ, đã sắp đặt nội ứng ngoại hiệp, cùng lúc triệt hạ Đông Đảo? Lạc Chi Dương và Tịch Ứng Chân cũng vô cùng kinh ngạc, hai người họ vô tình, tấu xảo học được võ công Thích gia, không khi nào ngờ đến việc có người đưa tới bái thiếp của Thích gia, như vậy ít nhất, tội danh làm nội ứng xem chừng quá sức không hay. Trong lòng áo não, Lạc Chi Dương liếc trộm sang Diệp Linh Tô, đúng lúc nữ tử nọ cũng đang âm thầm nhìn sang, tấm khăn che mặt thoang thoảng lay động, ánh mắt cô có nét lạnh nhạt.

Lạc Chi Dương thầm kêu oan ức, nhưng hăn vô phương biện minh, lại đã thấy hắc y nhân cười cười, trịnh trọng chấp tay nói: "Đảo vương pháp nhân không tồi, chỉ là kẻ hèn Trúc Nhân Phong này chẳng qua làm một người đưa thư, đích xác không có quan hệ gì cùng Thích gia."

Vân Hư đang định lên tiếng, Tịch Ứng Chân đột nhiên hỏi: "Tiểu tử áo đen kia, ngón khinh công vừa rồi của mi có phải là 'Lăng Hư Độ Kiếp'?"

Trúc Nhân Phong chỉ khoanh tay cười cười, Tịch Ứng Chân chăm chú nhìn gã, hỏi tiếp: "Kì quá, không hiểu môn hạ Yến Nhiên Sơn nhập đảng Thích gia từ khi nào?"

Câu nói vừa dứt, tất cả người Đông Đảo đều kinh hãi. Dương Phong Lai gầm lên: "Gì vậy? Tiểu tử này là yêu nghiệt của Yến Nhiên Sơn hả? To gan thật, dám rời xa vùng Mạc Bắc, chạy đến tìm cái chết trên Đông Đảo ta!"

Những người khác cũng tức giận không kém, đệ tử Đông Đảo không ai là không biết cái tên Yến Nhiên Sơn, ngoài Chu Nguyên Chương và Lương Tư Cầm, từ hai mươi năm trước, Yến Nhiên Sơn vùng Mạc Bắc, cũng là một tử thù của Đông Đảo.

Võ công Yến Nhiên Sơn bắt nguồn từ "Hắc Thủy Nhất Quái" Tiêu Thiên Tuyệt thừa trước, khi Tiêu Thiên Tuyệt tử trận trong cung Thiên Cơ, nhị đệ tử là Bá Nhan kế thừa y bát, ra sức hộ vệ hoàng thất Đại Nguyên, cho nên triều đình nhà Nguyên hồi đó có không ít cao thủ Hắc Thủy. Sau đó, nhà Nguyên bị bại vong, cao thủ Hắc Thủy hộ tống Nguyên Đế trốn về phương bắc, chạy đôn chạy đáo mãi rồi mới dừng chân tại vùng Yến Nhiên Sơn, từ đó, lấy địa danh mà khai tông lập phái, uy chấn Mạc Bắc.

Tiêu Thiên Tuyệt nguyên có gia cừu cùng Vân gia.

Bá Nhan giữ chức Thừa Tướng kiêm hàm tam ngô trong triều Đại Nguyên, đã diệt vong Đại Tống, đã xây lên thêm một tầng quốc hận. Sau khi Bá Nhan chết, môn nhân tiếp nối chí nguyện của y, suốt thời gian dài,

họ đối địch cao thủ Đông Đảo, quãng hơn trăm năm, song phương qua nhiều lần giao phong, lại nảy sinh không ít oán thù.

Sau khi nhà Nguyên bị diệt, phái Hắc Thủy chạy tuốt lên miền Mạc Bắc xa xôi, Đông Đảo lại có thêm nhiều đối thủ khác, những đấu đá qua lại cùng người phái Hắc Thủy cũng giảm đi khá nhiều, tuy nhiên, khi hai bên có dịp gặp gỡ, vẫn cứ là người chết ta sống.

Dựa vào cựu oán song phương, Trúc Nhân Phong không mời mà đến đảo, coi bộ chỉ cần một cái bọt nước nho nhỏ cũng đủ dìm y chết đuối. Nhưng tiểu tử này đứng giữa đám người đó, y vẫn cười hì hì, coi họ như không, còn soi mói. dò dẫm ánh mắt lên thân thể nữ đệ tử Đông Đảo, làm một tuồng ngả ngớn càn bậy khó tả thành lời.

Khi những tiếng la ó chửi mắng dội xuống, y mới cười mà rằng: "Hai nước giao tranh, không chém sứ giả, ta chỉ đến đây đưa báỉ thiếp, các vị chẳng cần nóng giận như thế làm gì."

Y dứt lời, vỗ tay, há miệng hú dài một tiếng, thanh âm sắc nhọn, có khí thế như tên bắn xuyên mây.

Tiếng hú còn chưa tắt, từ trên hải thuyền đã cho nổ vang một tiếng pháo, cho xuất phát lên đảo một đội nhân mã, áo quần sáng rỡ, đầy vẻ phô trương, quây quần quanh tám tráng hán y trang đỏ chói, lưng đeo đai vàng, đầu khoác vòng ngọc, cùng khiêng một cỗ kiệu lớn, trang trọng đi lên khu đất bằng Ngao Đầu. Gã bạch y tăng tung mỏ neo cũng ở trong đoàn người nọ, thân hình gã cao lớn, khí vũ bất phàm, gã đi giữa đám người đó, chẳng khác một con hạc chen trong bầy gà.

Khi Lạc Chi Dương thấy rõ gã nọ, hấn hết sức ngạc nhiên, hoà thượng ấy chính là Xung đại sư, hai người từng gặp gỡ nhau trên lầu quán trà Tiên Nguyệt cư.

Bọn Minh Đẩu cũng đã nhận ra Xung đại sư, họ cũng kinh ngạc đưa mắt ngó nhau.

Một đoàn rập rình trèo từng bậc đá mà đi lên, rất nhanh, họ đã lên đến khu đất bằng Ngao Đầu.

Tám gã tráng hán đặt kiệu xuống, rồi đồng cúi đầu lui sang một bên. Cổ kiệu sơn son thếp vàng, hình dạng xa hoa, cửa kiệu che một bức rèm khá sít sao, qua đó, có thể mơ hồ thấy bóng dáng người ngồi bên trong kiệu.

Vân Hư phát tay áo, lớn giọng nói: "Hậu duệ Thích gia đâu? Giờ đã về đến cổ hương, có gì cứ mãi giấu giấu giếm giếm?"

Chợt nghe hai tiếng ho khan, màn che tách sang hai bên, một gã nam tử lầy bà lầy bầy bước ra. Mọi người chú mắt nhìn kỹ, thấy đều vô cùng kinh ngạc, người ngồi kiệu khoảng tứ tuần, mắt chuột, đầu nheo, ốm o tàn tạ, ánh mắt lộ vẻ xốn xác.

Vân Hư chăm chú quan sát gã nọ, ông bỗng hỏi: "Người chính là hậu duệ Thích gia?"

Đối phương bắt đầu bằng một tiếng "Ừm", mắt gã nhìn xuống dưới, gã hắng giọng, lí nhí: "Bỉ nhân Thích Vương Tôn, gia phụ Thích Đại Phương, ông nội là Thích Hưu Minh..."

Nghe đến đây, cả đám người Đông Đảo rộ lên tiếng cười xì xào. Mặt gã Thích Vương Tôn bỗng sa sầm, gã hung dữ quét ánh vào đám người, rồi lập cạ lập cập, gã moi từ tay áo ra một khối ngọc hình con rùa, vẻ giận run, nói: "Cười cái gì, nhìn cho kỹ đi nè, con rùa ngọc linh thiêng này chính là bảo vật gia truyền đời đời kiếp kiếp của Thích gia"

Tiếng cười của cả đám người càng rộ vang hơn, Thích Vương Tôn giữ chặt khối ngọc trong tay, gã không biết phải làm gì, mắt nhìn vào đám người, mặt khổ sở.

Vân Hư giơ tay lên cao, tiếng cười tắt đi, ông ta nói: "Thích tiên sinh, chỉ bằng vào một khối ngọc, chỉ sợ không xác minh được thân phận của người."

Thích Vương Tôn há hốc mồm, y đỡ lưỡi, ngoái đầu trông sang với vẻ muốn cầu cứu nơi bạch y tăng.

Xung đại sư mỉm cười, lão chấp tay, nói: "Chỉ dựa vào khối ngọc, không đủ minh chứng Thích tiên sinh là đồ thật, nhưng bằng vào hai mắt nhìn của Vân đảo vương, cũng không sao chứng thực Thích tiên sinh là của giả!"

Vân Hư liếc vào lão, ông lạnh lùng hỏi: "Đại sư thần lực hơn người, xin hỏi pháp danh cùng sư môn?"

Xung đại sư cười cười, còn chưa kịp trả lời, Dương Phong Lai giật giọng nói: "Đảo vương, hẳn chính là đồ đệ của Uyên đầu đà, mang pháp danh Xung đại sư."

Vân Hư nhướng mày, ông gật gù: "Thì ra là truyền nhân Kim Cương môn, ta và lệnh sư đã lâu không gặp, ông ấy giờ khoẻ không?"

Xung đại sư vui vẻ đáp: "Gia sư đang bế quan."

Vân Hư hỏi: "Như vậy, việc tức hạ tới đây, lệnh sư có hay biết?"

Xung đại sư cười cười: "Phật pháp nói 'Vô lai vô vãng, tính nhâm tự nhiên', (Chẳng có đến cũng chẳng có đi, cứ tùy theo tự nhiên), ta muốn đến, muốn đi, thì cứ việc, không có gì phải chờ lệnh ai khác"

Vân Hư giọng lạnh lẽo, nói: "Được, vậy dám hỏi đại sư đi đến Đông Đảo để làm gì?"

Xung đại sư cười nhạt, lão lớn giọng: "Ta được Thích tiên sinh nhờ đoạt lại chức đảo chủ cho ông ấy."

Lão nói vừa dứt lời, tiếng chửi bới ầm ầm nổ ra từ đám đông, người thì la lớn: "Giặc trọc chết bầm, nói khoe khoang không biết ngượng miệng!" Có kẻ mắng: "Hòa thượng không chịu ở trong chùa miếu lo chuyện kinh kệ, lại chạy đến đây thả rắm!" Có người khác đế vô thêm: "Người mà biết cái quái gì, cái này kêu là hấn nhớ trần tục, động lòng phàm." Có kẻ bác đi: "Câu nói đó thiệt chẳng đúng, chỉ có ni cô mới động lòng phàm, hấn là một tên đại hòa thượng, động lòng cái gì phàm tục?" Kẻ đề xướng vụ động lòng này cãi: "Người có chỗ không rõ, ni cô nhớ trần tục, nhiều lắm thì làm chuyện thương luân bại lý, hòa thượng mà động lòng phàm, còn không bằng loài heo, loài chó kia..."

Mọi người miệng lưỡi rửa xả ác độc, Xung đại sư làm như người điếc, lão cứ cười cười hi ha, nét mặt chẳng chút thay đổi, Vân Hư ngăn chặn vụ chửi bới lại xong, ông nghiêm mặt, nói: "Xung đại sư, người là người Kim Cương môn, ta là đệ tử Đông Đảo, xưa giờ hai bên nước sông không phạm vô nước giếng, Ngao Đầu luận kiếm là việc nội bộ Đông Đảo ta, quyết không để người khác nhúng tay vào, thắng hoặc ta xen vô chuyện chọn lựa truyền nhân của quý phái, bảo lệnh sư đừng thu người làm đồ đệ, thì người nghĩ sao?"

Xung đại sư vẫn cứ cười cười, nói: "Phật dạy chúng sinh bình đẳng, chẳng kể gì trong hay ngoài, đảo vương nếu muốn nhúng tay vô việc bốn môn, chỉ cần hợp tình hợp lý, bần tăng cũng không có gì để nói hết."

Vân Hư giận dữ, nhưng ông lại cười, đáp: "Nói vậy, đại sư xen vô chuyện bản đảo, tức là hợp tình hợp lý?"

"Không sai!", bạch y tăng cười ruồi, ánh mắt lão sắc như nước, "Nếu Vân đảo vương không muốn thân bại danh liệt, tốt nhất nên nhanh chóng rút lui, kịp thời từ bỏ ngôi vị, bằng không thể nào cũng sẽ hối hận."

Hắn ăn nói lớn lối không ngượng miệng, mọi người đều hơi có chút nghi hoặc, họ lắng xuống một lúc, rồi tiếng chửi bới lại âm âm nổi lên. Vân Hư chăm chú nhìn hoà thượng, dòm tới dòm lui một lúc, bỗng ông cả cười: "Nói như vậy, đại sư năm chắc mười phần là trực được ta ra khỏi ngôi vị đảo vương?"

Xung đại sư cười, đáp: "Bảo là mười phần thì không, nhưng được chín thành thì cũng có đấy."

Vân Thường nghe đến đây, y rốt cuộc không nhịn được nữa, bèn tiến ra, nói: "Chỉ mong phụ thân hạ lệnh, cho phép đồ nhi dùng một vài chiêu kiếm triệt hạ uy phong của tên lừa trọc này!"

Làm thống lĩnh một đảo, Vân Hư không phải hạng mẫn phu hữu dũng vô mưu, ông ta nhìn Xung đại sư khí định thần nhàn, ông thầm biết người này tất có chỗ dựa, bèn phất tay, quát lui Vân Thường: "Chớ khá lỗ mẫn."

Rồi ông quay sang Thích Vương Tôn, hỏi gã: "Thích tiên sinh, nói vậy, người chỉ đích danh Vân mỗ mà khiêu chiến?"

Trước ánh mắt gắt gao của ông ta, Thích Vương Tôn lập tức run rẩy, nhưng Xung đại sư đã mỉm cười, nói: "Chữ KIỂM ý nói về sát phạt, LUẬN là đấu võ mồm, Ngao Đầu Luận Kiếm, chữ LUẬN đặt trước chữ KIỂM, vậy trước hết hãy nói chuyện cái đã, nói xong rồi mới so kiếm"

"Nói chuyện?", Vân Hư mắt đăm đăm vào Xung đại sư, ông xoắn tít đôi mày, ông thường tự phụ có ánh mắt sắc như dao, vậy mà vẫn không nhìn ra cái thóp của gã tăng nhân tuấn tú này, bèn hỏi, "Nói chuyện gì?"

Xung đại sư vui vẻ nói: "Bần tăng thân làm hòa thượng, trước tiên xin nói một đoạn nhân duyên."

Vân Thường không nhịn nổi, y lớn tiếng: "Xú trọc lư, nếu muốn luận kiếm, cũng chưa đến lượt nhà người, sao lão già họ Thích không tự mình

bước ra?"

Xung đại sư cười cười: "Triều đình có sứ giả, dân gian có bà mỗi, đều dùng vào việc chuyển ý, nhắn lời, làm đại diện nói lẽ phải trái. Bần tăng bất tài, được Thích tiên sinh phó thác mà lên tiếng thay ngài, những gì bần tăng nói, cũng chính là ý của Thích tiên sinh nói đó vậy."

Vân Thường cười gằn một tiếng, y đang định phản bác, Vân Hư khoát tay áo, bảo: "Thôi đi, mình nếu không cho hắn nói chuyện, thật có vẻ người trên đảo thiếu độ lượng."

Vân Thường đành nén giận, im lặng lui ra, mắt y tránh tránh vào Thích vương tôn, trong đầu thầm nghĩ: "Gã này mang tên Vương Tôn, đừng nói hoàn toàn chẳng chút gì là bộ dạng con cháu vua chúa, lại càng chẳng có chút gì là phong phạm của một đại cao thủ võ học. rõ ràng nó là một con rối để cho tên lừa trọc thói tha giết giây, phụ thân cứ giữ thái độ khoan dung, e rằng trúng kế gian của địch"

Vân Thường đang còn nghĩ ngợi, y bỗng thấy Xung đại sư đánh mắt sang, đầu lão gật khe khẽ, chừng như lão nhìn thấu tâm tư của y, Vân Thường nổi sùng, bèn hung hăng trợn trừng mắt lườm trở lại đối phương.

Xung đại sư cười tủm tỉm, lão chậm rãi nói: "Khí độ Vân đảo vương khiến bần tăng bội phục, mẩu chuyện nhân duyên này, lại khởi đầu từ một nữ tử." Lão dừng một chút, đưa mắt rảo khắp người Đông Đảo, "Nữ tử này cũng như các vị, cô sinh ra và lớn lên tại Đông Đảo. Trời phú cô xinh đẹp, dung nhan diễm lệ làm xao xuyến lòng người, khiến nhiều nam đệ tử ngất ngây vì cô."

Lão nói đến đây, mặt Vân Hư thoáng thay đổi, chúng đệ tử cũng nãy sinh tò mò, xầm xì với nhau, cố đoán xem cô nàng này là ai, không ít người đưa mắt nhìn vào Diệp Linh Tô.

Rồi nghe Xung đại sư kể tiếp: "Chỉ tiếc một nỗi, cô đã sớm yêu một người, người nọ là một thiếu niên hiệp sĩ, vẻ người tuấn tú phong lưu, võ công thuộc hàng bạt tụy. Hay hơn nữa là chàng hiệp sĩ cũng có tình cảm sâu đậm với nữ tử này, nếu ông trời mà chiều lòng người, thì hai người họ đã nên vợ thành chồng rồi.

Đáng tiếc ở chỗ, đang lúc hai người tâm đầu ý hợp, đột nhiên xảy ra một tai nạn. Hồi ấy, nhà Đại Nguyên suy yếu, thiên hạ đại loạn, đệ tử Đông Đảo thừa dịp vùng lên, tranh nhau cắt đất xưng hùng ở trung thổ, làm vua làm chúa, trong số có một vị Đại vương, quyền thế càng ngày càng lớn, chỉ những muốn ly khai Đông Đảo, tự lập môn hộ, người cha của thiếu hiệp nọ vì quá lệ thuộc vào ông vua con này và vì muốn níu kéo y, đã quyết định kết thông gia cùng ông vua, buộc thẳng con cưới em gái ông vua con nọ..."

Nói đến đây, đám đệ tử Đông Đảo bỗng rộ lên tiếng xôn xao nho nhỏ, không ít người tròng tuổi đã đưa mắt nhòm chăm chú vào Vân Hư.

Vân Hư mặt tái mét, ông dính chặt ánh mắt vào Xung đại sư, đôi môi mấp máy, định nói lại thôi.

Xung đại sư làm ra tuồng không hay biết, lão vẫn vui vẻ kể tiếp: "Thiếu hiệp trong tim có người rồi, tự nhiên ngàn vạn lần không muốn, nhưng trời sinh hăn hiếu đễ, lại xem đại cục làm trọng, hăn không dám cãi lời cha, cực kỳ bất đắc dĩ mà phải lén bàn bạc cùng cô nương kia, bước đầu cưới em gái Đại vương làm vợ, rồi sẽ lập cô nương làm thiếp, đã chu toàn chữ hiếu, lại không phụ mỗi chân tình. Đại trượng phu tam thê tứ thiếp vốn là chuyện thường, cô nương lụy tình say đắm, nên cũng nguyện không màng danh phận, chỉ cốt được ở mãi bên hăn. Nào ngờ, cái ả vương muội kia đúng là một hũ giấm chua to bự, lập gia đình xong, đừng nói nạp thiếp, chỉ cần thiếu hiệp liếc mắt một cái vào bất kỳ nữ tử nào khác, cô nàng cũng bể hũ giấm chua, làm mình làm mẩy! Như vậy xem ra cái ước định giữa hai người nay trở thành bọt nước, nam đã kết hôn, nữ không thể không xuất giá. Cô nương nọ từ nhỏ mồ côi cha mẹ, còn duy nhất một vị huynh trưởng,

cùng bất đắc dĩ, cô đành nhờ huynh trưởng làm chủ hôn, gả cô về cho một nam đệ tử khác..."

"Đủ rồi!", Vân Hư hét lớn một tiếng, mắt toé lửa dõi chăm chăm vào hòa thượng, "Mấy cái đó đều là chuyện cũ năm xưa của Đông Đảo ta, người trọng tuổi trên đảo chẳng ai là không biết, nhà ngươi đem chuyện xưa ra quây lên âm ỉ, là có ý tứ gì?"

Xung đại sư cười hề hề, nói: "Không có ý tứ gì, chẳng qua vì thương tiếc cho cô nương nọ. Đảo vương tài thì cao, lòng giỏi nhẫn nhục, chí gồm thu thiên hạ, những chuyện cũ năm xưa đó dĩ nhiên không để trong lòng. Nếu không thế, năm đó cũng sẽ không phụ tình bạc nghĩa, vất bỏ người mình yêu quý để đi cưới em gái Trương Sĩ Thành."

Trong đám đệ tử lại nổi lên một trận xôn xao, Lạc Chi Dương đứng ngoài nghe kể, hăn cũng không khỏi kinh tâm, có cảm tưởng hơn nửa ngày Xung đại sư kể lại chuyện xưa, người thiếu hiệp trong câu chuyện đúng là đảo vương Vân Hư. Hăn dõi mắt trông sang, mặt mày Vân Hư tái xanh tái xám, ánh mắt vô thần, xem thật giống mặt quỷ sống. Vân Thường tức giận đến run rẩy toàn thân, y lớn tiếng nói: "Con lừa trọc kia, mi chán sống rồi ư, dám nói năng điên khùng, đặt điều vào chuyện tình cảm giữa gia phụ cùng tiên mẫu, hôm nay, nếu để cho người sống sót rời khỏi đảo này, ta, Vân Thường thề không làm người."

"Nói năng điên khùng, ta tuyệt không dám đâu", Xung đại sư chấp mười ngón tay, cười, nói, "Người xuất gia không nói dối, những câu bần tăng nói đó đều là sự thật, tiểu thí chủ nếu không tin, hãy cứ đi hỏi ngay nơi một vị lớn tuổi trên đảo"

Vân Thường rút kiếm đánh soạt, gằn giọng: "Ta muốn hỏi ai, không mắc mớ gì đến người, thằng lừa trọc kia, trái lại chính là mi phải đi hỏi qua bảo kiếm này đây!"

"Ta vốn ngưỡng mộ 'Phi Ảnh Thần Kiếm' đã lâu, gặp dịp đây cũng xin được lĩnh giáo.", Xung đại sư vẻ lơ đãng, nói tiếp, "Chẳng qua, bản tăng còn chưa kể xong câu chuyện".

Bạch y tăng tùm tùm cười, chấp tay, thân mình vẫn bất động, đằng trước lão bỗng có bóng người nhoáng lên một cái, đã thấy Trúc Nhân Phong nhảy ra che chắn cho lão, tay phải y vung ra, năm ngón tay gầy guộc nhẹ nhàng búng một búng đúng ngay vào thân kiếm của Vân Thường, chỉ nghe "rèng" một tiếng, trường kiếm trong tay Vân Thường bị rung chuyển tựa một con rắn quấn quai, làm Vân Thường hầu như không sao nắm chắc lấy nó được.

Gã này bèn xoay tròn thân mình, vung trường kiếm vẽ một đường cong thật dài, nghe 'vù' một tiếng, mũi kiếm đã nhắm đâm vào eo lưng Trúc Nhân Phong. Chiêu kiếm cực kỳ tàn độc, nét cười trên mặt Trúc Nhân Phong lập tức tan biến, y lướt nhẹ thân mình như cọng cỏ dưới gió, theo làn kiếm mà rút nhanh ra sau, mũi kiếm sượt ngang thân mình, để lại một lỗ hồng trên tấm áo đen của y.

Vân Thường còn chưa kịp thuận thế hạ lưỡi gươm xuống, thân mình Trúc Nhân Phong đã chuyển theo một góc kỳ dị, y tránh thoát làn kiếm phong, rồi vung cánh tay phải lên, tựa một thanh trường đao, nhắm chém vào trán Vân Thường.

Gió dữ đập vào mặt, Vân Thường không sao mở mắt, gã vội vàng cúi đầu, lướt nhanh ra sau, chỉ cảm giác một luồng lãnh phong ập vào đỉnh đầu, tấm khăn trên đầu đã bị cắt rời thành hai mảnh bay xuống đất, ở giữa chúng có lẫn ít sợi tóc.

Hai người ra tay như sấm chớp, số người đương trường nhìn rõ đầu đuôi cũng không nhiều, khi hai đối thủ tách ra, thấy sót lại trên đất một mảnh áo đen, hai đoạn khăn trùm đầu, mới biết rằng vừa rồi, song phương đều đã đem tính mạng ra đặt cược.

Vân Thường nắm rất nhanh vào chuôi kiếm, sắc mặt hơi tái, Trúc Nhân Phong vuốt nhẹ nhẹ vào mấy móng trên tay phải, nét mặt lộ một tia cười quý dị.

"Vân Thường cẩn thận", Hoa Miên gọi to, "Nó là truyền nhân của Thiên Nhận"

"Thiên Nhận Thiết Mộc Lê?", Vân Thường thoáng biến sắc, Hoa Miên gật đầu, nói: "Tiểu tử này gần như học được chân truyền của Thiết lão quý, vung tay cắt rời không khí, không thể coi nhẹ."

Vân Thường nhìn chòng chọc vào Trúc Nhân Phong, gã hít vô một hơi dài, nắm chắc kiếm quyết, đôi mắt toé lửa.

Bổng Xung đại sư buông tiếng cười khê, lão cất cao giọng hỏi: "Diệp cô nương, cô có muốn biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ cô không?"

Câu hỏi này tựa như một tia chớp từ trời cao giáng xuống, Diệp Linh Tô nghe mà bị chấn động toàn thân, cô trợn tròn đôi mắt đẹp, ngơ ngác nhìn bạch y tăng, trong lòng nửa tỉnh, nửa mê muội, cô lắp bắp hỏi: "Người, người nói gì vậy?"

Xung đại sư liếc cô, lão cười cười, hỏi: "Cô nương quên hẳn người cha và người mẹ đã qua đời rồi sao?"

Cái chết của cha mẹ, vốn là một tiếc nuối to tát trong đời Diệp Linh Tô, vì sao cả hai chết cùng lúc, đó lại là một bí ẩn vô cùng to lớn, nghĩ vậy, cô bèn buột miệng hỏi lại: "Người ... người biết cả hai chết vì lý do gì?"

"Dĩ nhiên là ta biết", Xung đại sư vẫn cười, lão hỏi cô, "Diệp cô nương có muốn nghe không?"

Diệp Linh Tô trong lòng mờ mịt, cô lẳng lặng gật đầu, Vân Hư liếc nhìn cô, đáy mắt ông thoáng hiện một tia tuyệt vọng.

Lại nghe Xung đại sư nói: "Thật đáng tiếc, lệnh sư huynh không để cho hòa thượng kể chuyện."

Diệp Linh Tô cất tiếng ngăn: "Đại sư huynh, xin huynh dừng tay, để hòa thượng này kể cho hết chuyện."

Vân Thường không sao khác được, y đành phải lui sang một bên, Xung đại sư cười cười, nói tiếp: "Lại nói, cô nàng kia gả cho một đệ tử họ Diệp..."

Lão còn chưa dứt lời, Diệp Linh Tô đã vội hỏi ngay: "Vợ chồng họ chính là cha mẹ ta?"

Xung đại sư gục gặc đầu, tìm Diệp Linh Tô bỗng đập thành thịch, cô liếc mắt sang Vân Hư, ông ta vẫn ngược mắt trông trời, thân mình bất động, khiến cô gái không khỏi nghĩ thầm: "Nếu lời đó không phải bịa đặt, ông cùng mẹ mình quả thật là một đôi bạn tình?"

Mối quan hệ này thật sự khó thể tưởng tượng, Diệp Linh Tô trong đầu ngàn vạn mối, cô nhất thời không lý giải nổi, đã nghe Xung đại sư kể tiếp: "Sau khi lấy chồng, nữ tử đó trong lòng dạ chẳng có chỗ cho họ Diệp, con tim cô ta vẫn cứ mang hình bóng vị thiếu hiệp kia và thiếu hiệp cũng không sao quên được tình đầu, hai người không dẫn lòng nổi, đã lén lút gặp gỡ, đi lại với nhau..."

Lão mới kể đến đó, tứ bề tiếng mắng chửi dậy lên, người giỏi hàm dưỡng như Thi Nam Đình cũng không sao nhẫn nhịn được nữa, ông ta đã nạt lão: "Đại hòa thượng, ông là người xuất gia, xin giữ âm đức cửa miệng, ông bôi nhọ người đã khuất, ông không sợ khi chết xuống địa ngục bị hình phạt rút lưỡi à?"

Mọi người nghe ông ta bảo thế, đều thi nhau co căng tay, vo nắm đấm, chỉ còn chờ hiệu lệnh của Vân Hư là đem đánh chết tươi hoà thượng.

Hòa thượng hoàn toàn không biến sắc, lão chấp hai tay, cười cười: "Xin chư vị khoan nóng vội, hòa thượng dám nói câu đó, vì có người làm chứng."

Mọi người nghe lão quả quyết, thấy đều nóng lòng, đều chú mắt nhìn vào Vân Hư.

Vân Hư như vừa sức tỉnh, ông nhụ giọng, hỏi: "Nhân chứng? Nhân chứng ở đâu kìa?"

Nếu ông ta nói với giọng chém đinh chặt sắt thì còn được, khẩu khí do dự như thế khiến mọi người nghe mà thất vọng.

Xung đại sư cười: "Nhân chứng ở ngay tại đây thôi, chờ đây, rồi sẽ tự xuất hiện. Bây giờ, hãy để nghe kể cho xong đã. Lúc ban đầu, việc đen tối chẳng ai hay biết, về sau, tình thế biến đổi, Trương Sĩ Thành bị Chu Nguyên Chương tiêu diệt, cô em gái mất đi chỗ dựa lớn, sự kiêu căng giảm đi nhiều, về phần cha thiếu hiệp, bị bại trong tay người đó, đâm ra buồn bực mà chết. Từ độ ấy, thiếu hiệp thành người đứng đầu đảo, hành sự thiếu nhiều thận trọng, cuối cùng, một ngày nọ, bị đệ tử họ Diệp phát giác gian tình, người họ Diệp tức giận, đã động thủ, đáng tiếc bản lĩnh thua người ta, mà thiếu hiệp trong một lúc đặc ý, đã lớn lối mạnh miệng rằng sẽ làm giã từ hôn Trương thị, lập gia đình với người tình. Mang mối hận thù đoạt vợ chẳng đội trời chung, họ Diệp oán hận ngút trời, mà chẳng làm gì được. Khi thiếu hiệp về nhà để bỏ vợ, cô nọ cũng trở về nhà ôm con gái ra đi, tất nhiên họ Diệp ra tay cản trở, chẳng dè cô nọ lại nói, đứa bé gái này không phải con hăn, mà là...", bạch y tăng nói đến đây, lão ngừng một chút, ai nấy đều rúng động, đều chuyển ánh mắt nhìn vào Diệp Linh Tô.

Cô gái đứng ngơ ngác ở đây, sắc mặt đầy vẻ mờ mịt.

Xung đại sư thở một hơi dài, bỗng lão u uẩn nói: "Đứa bé gái nọ không mang huyết thống Diệp gia, mà là kết quả của vụng trộm giữa nữ tử cùng

thiếu hiệp."

Như bị sét đánh, theo bản năng, Diệp Linh Tô lui hai bước tránh về phía sau, chừng như cô nghĩ có thể thoát khỏi những mũi dùi bén nhọn toát ra từ Xung đại sư. Vùng đất bằng Ngao Đầu bỗng nhiên lặng thinh như tờ, đến ngay một ngàn cú sấm sét giáng xuống cũng không gây tác hại bằng mấy câu đáng sợ vừa rồi của Xung đại sư.

Trong đầu Diệp Linh Tô bỗng dưng mờ mịt, nó đang chất chứa một cảm giác cực kỳ quái gở, không phải giận dữ, không phải kinh hãi, đúng hơn là một khủng hoảng khôn tả, cô quét ánh mắt sang Vân Hư, mong ông ta buông lời phủ định, nhưng ngược lại, đáng về Vân Hư không có gì là muốn phản biện, mặt ông tái nhợt, ánh mắt ngu ngơ, ông đứng ỳ ra đấy, không nói một lời, tưởng chừng vào thời điểm đó, trong ông đột nhiên không còn một chút sinh khí nào.

"Thằng lừa trọc!", mặt đỏ bừng bừng, mắt toé lửa, Vân Thường rung trường kiếm trong tay, hét to, "Mấy câu rảm thối người đã phóng ra hết chưa? Nếu đã xong cả rồi, mau đem cái đầu chó qua đây chịu chết!"

"Tội nghiệp! Tội nghiệp quá!", Xung đại sư nhìn y, lắc đầu, lão thở dài.

"Tội nghiệp cái gì?", đôi mắt sắc lẹm của y long lên, giọng gay gắt.

Xung đại sư nhặt giọng, nói: "Tội nghiệp mi đã hơn hai mươi tuổi đầu, mà còn chưa biết mẹ đẻ ra mình vì cớ gì mà chết."

Vân Thường sững sốt, y buột miệng đáp trả: "Sao ta lại không biết? Gia mẫu mắc bệnh mà về trời"

Xung đại sư liếc qua Vân Hư một cái, lão hi ha cười, hỏi: "Vân đảo vương, ông thì nói sao về cái chết đó?"

Vân Hư ngậm miệng, nhắm mắt, không nói một lời.

Vân Thường trong lòng hoang mang bất ổn, y gọi to: "Phụ thân..."

Vân Hư vẫn không lên tiếng.

Xung đại sư nói: "Kêu ông ta vô ích, ông ấy trong lòng hồ thẹn, không tiện trả lời. Vân lão đệ, theo chỗ ta biết, lệnh mẫu là đã nuốt vàng tự tử, nguyên nhân do lệnh tôn muốn huỷ hôn ước, muốn ruồng bỏ bà ấy"

Vân Thường quát một tràng tiếng hét dài, y vùng gươm, định xông ra, chợt nghe Vân Hư trầm giọng bảo: "Thường nhi, ngừng tay."

Vân Thường sửng sốt, y ngoái đầu lại, la lớn: "Phụ thân, thẳng lừa trọc này miệng lưỡi bậy bạ, thiệt đáng giận vô cùng..."

"Kẻ đáng giận chẳng phải hăn, mà là ta." Chỉ trong một tích tắc, khí sắc Vân Hư tồi tệ hẳn đi, xem thấy, tưởng chừng ông ta vừa bị già đi hơn mười năm, "Những điều hoà thượng nói đó không phải giả trá, thuở đó, ta suy nghĩ bậy bạ, làm hại khá nhiều người. Người bị hại thứ nhất chính là mẹ con, hồi ấy, huynh trưởng bà ấy bại vong, bà đang đau khổ, đang trơ trọi, ta lại đem viết một tờ từ hôn đưa cho bà ấy, khiến bà mất mọi lẽ sống trên đời, đã nuốt vàng mà chết. Khi đó con hãy còn bé, sợ con không chịu đựng nổi, nên ta đã che giấu sự thật, nói thác ra là bà ấy mất vì bệnh hoạn."

Vân Thường nhìn đăm đăm vào phụ thân, mặt không một chút huyết sắc, thân mình run lẩy bẩy, bỗng y buông lỏng mấy ngón tay, trường kiếm rơi đánh xoảng xuống đất. Cố sự này, những người khác cũng lần đầu được nghe, họ thấy đều rất khiếp sợ, đều chăm chú nhìn vào Vân Hư, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

"Ôi!", Vân Hư bước vài bước ra, ông dời mắt vào Diệp Linh Tô, trên mặt thoáng hiện lên nét thống khổ, "Hòa thượng nói không sai, ta với mẹ con ... ôi ... bỏ đi ... , nói cho cùng, cái chết của Kinh Như, tất cả đều phải trách ta, nếu năm đó ta bất chấp, cự tuyệt hôn ước với họ Trương, dẫn nàng cao bay xa chạy, thì nàng đã chẳng gả về cho Diệp Thành, nàng không

lấy Diệp Thành, cũng đã không làm chuyện thương luân bại lý, lén lút tư thông cùng ta. Nếu ngày hôm đó, ta cùng nàng về nhà họ Diệp bế con ra đi, cho dù Diệp Thành có mất trí, có điên cuồng, cũng chưa chắc đã có ý muốn làm hại nàng. Ta bước đầu sai lầm, những bước sau tiếp tục sai, làm hại Khinh Như, làm hại mẹ đẻ ra Thường nhi, làm hại đến ngay cả huynh muội hai đứa!"

Diệp Linh Tô thân mình rún rẩy, tựa hồ không đứng vững được, cô đắm đắm nhìn Vân Hư, cố gắng lắc đầu, trong lòng rối loạn, tưởng chừng cô đang trong cảnh trời long đất lở.

Vân Hư nhếch mép cười thảm, rồi nói tiếp: "Tô nhi, những điều đó nói rất khó nghe, khó chịu đựng nổi, nhưng câu nào câu nấy đều nêu lên sự thật. Con thử nghĩ xem, con không cha không mẹ, không chỗ dựa, có sao còn ít tuổi, lại đã có thể vào chính tông? Lại nghĩ thêm đi, Vân Thường ba lần bốn lượt muốn cưới con làm vợ, mà ta thì khẳng khẳng không chịu, hai đứa là anh em, làm sao lấy nhau cho được!"

Diệp Linh Tô nước mắt tuôn trào, hai dòng lệ ròng ròng từ trên khuôn mặt chảy xuống, đôi chân không còn chút khí lực nào, chừng như cô đang chơi với giũa mấy từng mây, chúng èo uột, làm cô ngã khuỵu xuống.

Đúng lúc ấy, nghe một tiếng hét thảm, Vân Thường đá văng trường kiếm, tay bưng mặt, y chạy như điên cuồng, tách rời đám đông, chỉ trong chớp mắt, y đã mất tăm bóng dáng.

Mọi người nhìn theo bóng y, đều cảm thông được những biến động trong lòng y. Vân Thường luôn luôn kính phục phụ thân, trọng ông như thần thánh, lúc ấy, y không thể tưởng được người cha cao cả này chẳng những thông gian sinh con gái, lại còn bức tử mẹ đẻ ra mình. Càng đau khổ hơn nữa, người con gái y mê đắm bấy lâu lại là đứa em cùng cha khác mẹ. Một lúc bị ba mũi tên đâm trúng, cõi lòng y đã bị xé tan nát thành mảnh vụn.

Vân Hư nhìn Diệp Linh Tô, ông như ngây như dại, khẽ khàng cúi mình chừng như muốn vuốt vào mái tóc cô gái, nhưng ngón tay ông còn chưa chạm tới, Diệp Linh Tô giống như đụng phải kim, cô đã co rụt người ra đằng sau, ánh mắt ngập ngụa nét đau khổ.

Vân Hư sững sờ, ông cười gượng, hỏi cô: "Tô nhi, con còn nhớ rõ hình dáng mẹ con không?"

Đang ngơ ngẩn, Diệp Linh Tô gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu. Khi ấy, cô còn bé quá, bây giờ, trong tâm trí, hình dáng người mẹ chỉ là một cái bóng mờ hồ mờ昧.

"Con rất giống bà ấy", mắt không chớp, Vân Hư nhìn đắm đắm vào cô, "Càng lớn, con càng giống như đức, mỗi lần nhìn con, ta đều cứ như nhìn thấy lại hình dung của bà ấy, khiến ta nghĩ nhớ đến nỗi tâm can ray rứt, không sao xoa dịu nổi. Sau cùng, ta thật sự chịu không xong, đành phải bắt con che mặt, không nhìn thấy nguyên vẹn dung mạo của con, nỗi thống khổ trong ta đã giảm nhiều."

Bao nhiêu năm qua, ông che giấu bí mật trong lòng, ngày ngày thấy con gái, lòng từ ái chỉ đành nhẫn nhịn không thể biểu lộ, giờ đây, ông có thể nói huých tẹt ra tất cả, tưởng chừng đột nhiên trút được gánh nặng, những tình cảm đè nén bấy lâu phun trào ra, ánh mắt dõi vào Diệp Linh Tô với nỗi thiết tha khôn tả thành lời. Ông miệng nói, tay gỡ tấm lụa che mặt của cô xuống.

Trong bầu không khí tĩnh lặng, ánh mắt toàn thể mọi người đều chiếu vào mặt Diệp Linh Tô, bất kể là nam, là nữ, là tăng hay tục, là chủ, là khách, phe địch, phe ta, mấy trăm ánh mắt bị cái khuôn mặt xinh xắn tươi trẻ kia thu hút lấy, ai nấy nín thở, ngưng thần, không đành lòng dời xa khuôn mặt đó.

Lạc Chi Dương nghĩ thầm: "Dung nhan cô thật đẹp."

Xung đại sư cũng chấp tay, nhỏ giọng: "Thiện tai, thiện tai."

Nghe câu Phật hiệu, Trúc Nhân Phong chừng như vừa tỉnh mộng, gã chòng chọc nhìn vào Diệp Linh Tô, hai mắt không ngớt loe loé hào quang.

Diệp Linh Tô từ từ vươn dậy, cô chăm chú nhìn Vân Hư, hai con mắt hạnh trong như nước nhuộm nét sâu man mác, đôi môi đỏ mọng khẽ run run, gò má trắng như tuyết đọng mấy hạt lệ như châu ngọc, một nét diễm lệ vô song, hết như hạt mưa đọng trên cánh hoa lê, làm tăng gấp bội phong tư tuyệt vời của cô.

Hít vào một hơi dài, Vân Hư nói: "Tô nhi, con không phải họ Diệp, con mang họ Vân, từ giờ nên gọi là Vân Linh Tô..."

"Không!", Diệp Linh Tô khẽ lắc đầu, giọng trầm như cô nói riêng cho mình nghe, "Con họ Diệp, không phải họ Vân."

Vân Hư ngẩn người, ông chợt hiểu, chính là Diệp Linh Tô hận ông hơn mười năm qua đã chẳng chịu thú nhận với cô, khiến cô ở mãi trong màn u minh tăm tối.

Nghĩ vậy, ông càng thêm áy náy, vội nói: "Tô nhi, ta trước kia không nói cho con hay, cũng là sự bất đắc dĩ."

Diệp Linh Tô liếc ông, cô chuyển ánh mắt nhìn xa xăm, miệng gằn từng tiếng một: "Một câu bất đắc dĩ đó liệu bù đắp lại được hết những lỗi lầm của ông không?"

Trong lòng đau đớn cùng cực, Vân Hư rên thảm thiết "Ôi ... ôi...", rồi ông đứng thẳng người dậy.

Từ trong đám đông, một người bước ra, râu dài và rậm, giọng rền rĩ: "Vân đảo vương, người làm nhục Diệp gia ta quá đáng, quá xá chừng."

Người đó chính là huynh trưởng của Diệp Thành, tên Diệp Đăng, lại thấy từ sau ông ta lục tục tiến ra chừng hai mươi người, đều là con cháu Diệp gia, ai nấy đều mang thần sắc khó chịu.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 9 : Thần Thương Tâm Kiếm 3

Diệp Đăng lớn giọng: "Cho dù lên đến cửa nhà trời mà nói, ít ra Trác Khinh Như cũng là người vợ có mai mối, có hôn thú đàn ông hoàng của đệ đệ ta, ông thân làm đảo vương, lại đi dụ dỗ phụ nữ nhà lành vào chuyện gian dâm, vậy ông ăn nói thế nào đây?"

Những người khác nghe ông ta nói như thế, phần lớn lảng lạng gật đầu. Tuy ở hải ngoại, dầu lễ giáo không chặt chẽ như ở trung thổ, nhưng tại Đông Đảo, chuyện tư thông lang chạ vẫn chẳng được dung thứ.

Hơn nữa, Vân Hư thân là đảo vương, Diệp gia lại là vọng tộc trên đảo, nếu xử trí không thoả đáng, chẳng những quyền hành của Vân Hư không còn uy lực, mà rồi Đông Đảo cũng sẽ chia năm xẻ bảy mà tan tác.

"Diệp huynh hãy khoan nóng vội, ta đều có sắp đặt cả rồi.", Vân Hư xốc tinh thần lên, ông lấy lại giọng oai nghiêm lạnh lẽo, cái uy nghiêm bấy lâu của ông khiến Diệp Đăng khi chạm ánh mắt vào ông, gã tự dừng cúi thấp đầu xuống.

Vân Hư trầm mặc một chút, ông quay sang Xung đại sư hỏi, "Đại hòa thượng, ta có một chỗ không rõ, mong được giảng giải điều nghi hoặc, tùy hoà thượng chấp nhận nói hay không"

Xung đại sư mỉm cười, gật đầu.

Vân Hư cao giọng hỏi: "Người đến Đông Đảo với ý định gì?"

Xung đại sư cười cười: "Không phải đã có nói rồi sao? Được người ta uỷ thác, đến giúp Thích tiên sinh giành lại chức chúa đảo."

Vân Hư dòm lão một hồi, rồi ông gật đầu, nói: "Đại hòa thượng, người thật sự lợi hại, chỉ với miệng lưỡi đã quật tung cả đảo lên, cái tài ăn nói đó, thực sự có thể sánh ngang cùng Tô Tần, Trương Nghi."

"Quá khen, quá khen", Xung đại sư cười ruồi, nói, "Đảo vương tự thú nhận những chuyện kỳ sự, làm ta cũng bị ra ngoài ý định. Nếu ông lớn giọng phủ nhận, hòa thượng ta cũng không làm gì được."

Vân Hư cười nhạt: "Đại hòa thượng đâu cần tự khiêm làm chi, người cả gan đến, tất đã có nắm phần thắng, chuyện ta tự mình thú nhận, cũng nằm trong dự kiến của người. Những chuyện này, nhiều năm qua ta giấu giếm, vẫn mãi hồ thẹn với người đã khuất, hằng đêm, lúc tỉnh giấc, trong lòng sâu khổ khó đương, chẳng lâu lắc gì, chúng đã thành một chương ngại cực kỳ to lớn trên đường tu tập võ học, hôm nay nói ra được rõ ràng đầu đuôi, cũng là một giải thoát thật to lớn. Nhưng cái ta thấy kỳ quái, những bí mật cũ xưa đó, trên Đông Đảo chẳng ai hay biết, đại hòa thượng người khai được chúng từ đâu ra?"

"Thế gian không có tường nào che chắn nổi gió máy", Xung đại sư chấp tay, cười cười, "Nhân duyên quả báo, ứng nghiệm chẳng sai."

Vân Hư lắc đầu: "Ta không tin nhân quả, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một cái nguồn." Ánh mắt ông dõi vào đám đông, "Trên Đông Đảo này, có người làm nội ứng cho đại hòa thượng."

Chợt ánh mắt ông dừng vào một chỗ, rồi ông lạnh lùng nói, "Minh Đẩu, người còn lẩn trốn làm gì?"

Minh Đẩu giật mình, lão cố nặn một nét cười, hỏi: "Đảo vương tại sao nói vậy?"

Vân Hư lắc đầu: "Đến nước này, người còn làm bộ làm tịch, mà ta lại cũng không ngu ngốc, người làm nội ứng, ngoài người, không có ai khác."

Minh Đẩu chớp chớp con mắt, chép chép miệng, không nói gì.

Vân Hư tiếp: "Người là bạn thân của Diệp Thành, hãm giết chết Khinh Như xong, tự hiểu sẽ khó tránh khỏi bị ta trả thù, cho nên đã đến tìm người kế hết tất cả, rồi sau đó tự sát bằng kiếm. Bốn ý hãm muốn người đem sự tình nêu trước công chúng, khiến ta thân bại danh liệt. Nhưng người đã không làm theo ý hãm, mà ngược lại, đã chạy đến thề thốt trung thành cùng ta, đã lấy cớ trong lúc Đông Đảo nhiều hiểm nguy, khuyên ta cố nén đau thương để chu toàn đại cục. Ta tin theo lời thuyết ma quỷ của người mà thủy chung giấu diếm việc này, vẫn tiếp tục làm đảo vương. Những năm sau này, người vin vào nhược điểm đó của ta, hoặc công khai, hoặc ngầm ngầm uy hiếp ta, buộc ta làm nhiều chuyện nát lòng, tí như dịp Ngao Đầu Luận kiếm năm đó, đã cầu ta ám trợ người thắng Đồng Diệu, đưa người lên làm tôn chủ..."

Câu này vừa nói ra, mọi người đều 'ồ' lên. Đồng Diệu vừa kinh vừa giận, những nghi ngờ bấy lâu nay, giờ có đáp án, ông ta lập tức giận dữ, bí thảm nhìn đăm đăm vào hai người, những sợi thịt nung núc trên mặt ông rung lên, run rẩy.

Minh Đẩu dáng vẻ ngượng ngùng, lại nghe Vân Hư nói thêm: "Tệ hơn nữa, hai năm trước, người sai đệ tử đi giết Lạc Chi Dương, công chuyện bị Tô nhi phá hỏng, sau đó, người tự tay giam hãm hai đứa nó trong động Yến Tử, định bỏ chúng nó chết đói trong đó. Ta khám phá ra chuyện này, tuy rất giận dữ, nhưng trái lại đã không truy cứu, thậm chí còn gây điều tiếng làm hư hại danh tiết Tô nhi, khiến nó oán hận ta một thời gian dài."

Mọi người nghe xong, họ giật mình hiểu ra. Hai năm qua, chuyện Lạc Chi Dương cùng chỗ với Diệp Linh Tô trong động đã không được làm cho

sáng tỏ, đã gây nhiều điều tiếng thị phi. Chỉ đến bây giờ, qua chính miệng Vân Hư, sự trong sạch giữa hai người mới được xác minh.

Minh Đẩu cúi đầu, ngậm miệng, Vân Hư chú mắt chăm chăm vào lão, hỏi: "Minh Đẩu, ta đãi người không tệ, tại sao người cấu kết ngoại nhân, tiết lộ những chuyện riêng tư của ta?"

Sắc mặt Minh Đẩu biến chuyển, lão vo tròn nắm đấm, cười "Hắc hắc", rồi nói: "Hai chữ cấu kết hơi có chút đỉnh khó nghe, nói gì thì nói, Diệp Thành chính là hảo hữu của ta, ta làm như vậy, cũng là vì lương tâm thúc giục..."

"Hay cho mấy cái lương tâm thúc giục!", Vân Hư bước tới một bước dài, mắt toát đầy sát khí. Minh Đẩu tự dừng lui về đằng sau hai bước, trán lão động một hạt mồ hôi to cỡ hạt đậu, lão nhìn sang đại sư, lộ vẻ cầu cứu. Hòa thượng khẽ nhú mày, cũng chậm chậm bước tới một bước, áo tăng bào màu nguyệt bạch không gió mà lay động.

Vân Hư đột nhiên dừng bước, ông ngoái lại, nhìn nhìn. Xung đại sư tuy trấn định tâm thần, khi giao tiếp ánh mắt với ông ta, con tim lão cũng thót lên, lão cảm giác một vầng kinh khí bén nhọn toả ra từ trên người Vân Hư, khí thể như sóng dữ, đang sầm sập đổ tới, lão không khỏi âm thầm vận khí, đưa "Đại Kim Cương thần lực" dàn lên toàn thân.

Bất chợt, Vân Hư hỏi lớn, "Đại hòa thượng, bản lãnh người bằng cỡ nào so cùng lệnh sư 'Uyên đầu đà'?"

"Kém rất xa.", Xung đại sư ung dung trả lời.

"Còn ta thì sao?", Vân Hư hừ lạnh một tiếng, "So với ông ấy, ta đến cỡ nào?"

Xung đại sư vẫn cười cười, sắc mặt không đổi: "Sư tôn từng khen ngợi kiếm pháp đảo vương, nói nó như mộng mà không hoa hoét, là một loại

kiếm pháp 'vô pháp chi pháp' (kiếm pháp không có cách đối phó), nếu người phải so tài cùng ông, cũng không nắm chắc phần thắng."

Vân Hư ngược nhìn trời, lạnh lùng hỏi: "Nếu vậy, người không sợ ta sẽ giết người sao?"

"Thiện tai, thiện tai.", Xung đại sư rủ thấp hàng mi, cười, "Vân đảo vương bức tử người vợ hôn phối, hại chết người tình thanh mai trúc mã, ông giết một cái hòa thượng như ta, có nhằm nhò gì?"

Vân Hư sững sốt, mặt không chút máu, ánh mắt tối sầm, ông ngẩn ngơ một lúc lâu, dõi mắt vào mây trời trôi nổi nơi xa xăm, bỗng ông phất tay áo, lớn giọng, nói: "Những sai trái của Vân Hư khó chuộc lỗi, ta cũng không còn mặt mũi nào nhìn mọi người, hôm nay, ta từ bỏ chức vị đảo vương, sẽ tự đến núi Côn Lôn khiêu chiến kẻ thù, bất kể thắng bại, chẳng kể sống chết, từ giờ, quyết không đặt chân trở lại Đông Đảo."

Câu này vừa nói xong, tất cả đều thắng thốt, năm xưa, Vân Hư có tuyên lời thề độc, một khi còn chưa đủ sức đánh bại Lương Tư Cầm, chung thân không ra khỏi Đông Đảo, ông hiện đang trụ tại đảo, vẫn chưa nắm chắc được phần thắng, cho nên lần này, ông tuyên bố đi Côn Lôn, bảo là khiêu chiến, chả khác gì đi chịu chết, cho thấy tâm trí ông nguội lạnh, ông hết muốn kéo lê kiếp sống tù nhục.

Hoa Miên nóng như lửa đốt, nữ tử này không dẫn nổi, buột miệng kêu lên: "Đảo vương..."

Vân Hư liếc mắt nhìn bà, rồi ông phất tay áo, rảo bước ra đi. Mặt không chút máu, Diệp Linh Tô nhìn theo ông, cô há miệng thở giốc, nhưng không nói được gì.

"Gượm đã!", Xung đại sư đột nhiên kêu, "Đảo vương còn quên mấy món đồ này nọ."

Vân Hư đứng phắt lại, ông tháo trường kiếm cài trong vỏ màu đen từ bên hông ra, hỏi: "Cái này hả?", ông quài ngược tay, vung cả kiếm lẫn vỏ lên, thành một luồng chớp màu đen, nó lướt trên đỉnh đầu đám đông, nhắm ngay vào ngực Xung đại sư.

Mặt Xung đại sư thoáng sa sầm, lão chớp đôi tay, nghe 'kịch' một tiếng, lão đã chặn luồng chớp đó, trong một tích tắc, sắc mặt tím bầm, bàn tay lão vỗ mấy tiếng kịch kịch, vỏ kiếm không chịu nổi nội kình của hai đại cao thủ, đã vỡ nát tan, phơi bày ra một cổ kiếm màu trắng trong như nước. Thanh kiếm đó tên Thái A, chính là tín vật tượng trưng của đảo vương, bốn ý Vân Hư muốn đả thương nhà sư này, ông không dè Xung đại sư đã dễ dàng đỡ được, ông ngẩn ra một lúc, rồi gật gù: "Đại hòa thượng, hảo công phu!"

"Đa tạ, đa tạ!", Xung đại sư ném thanh kiếm ra, cười cười, "Đảo vương nếu đã từ chức, ngoài thanh Thái A này, những chìa khoá của động Quy Tàng và phòng Kim Đan, ngài cũng nên để lại đi."

Vân Hư khẽ nhíu mày, ông tháo từ bên hông xuống một xâu chìa khóa, ném cho Hoa Miên, rồi chẳng hề ngoái lại, ông bước về chỗ cảng neo thuyền. Chẳng mấy chốc, từ hải cảng lướt nhanh ra một cỗ thuyền nhẹ, buồm lộng gió, thuyền nhắm hướng tây mà đi.

Ông nói đi là đi, ra ngoài dự đoán mọi người, ai nấy nhìn theo cỗ thuyền buồm đang xa dần, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Nhìn vào cánh buồm biến mất nơi chân trời, Xung đại sư cụp mi, nói: "Nhà không thể một ngày vô chủ, nước chẳng thể ngày không vua, Vân tiền bối từ chức đi rồi, theo lý, phải tuyển ngay ra đảo vương mới."

Hoa Miên rất giận dữ, nhưng bà lại cười, nói: "Nói vậy, đại sư há miệng, nhúng tay vào việc bản đảo, tức là tự thấy mình hợp tình khi chen vô việc

lập vương vị của Đông Đảo, những cũng chưa đến lượt tên dã hoả thượng nhà người đứng ra làm chủ đâu."

"Hòa thượng tất nhiên không làm chủ được.", Xung đại sư chẳng hoảng hốt, cũng không tức giận, lão đánh mắt liếc sang Thích Vương Tôn, gương mặt tuấn tú của lão hé một nụ cười mím chi, "Thích tiên sinh lại có thể làm chủ."

Hoa Miên gằn một tiếng, nói: "Người này lai lịch bất minh, có đúng là hậu duệ hay không của Thích gia còn khó nói, nếu y thực sự là con cháu Thích gia, vậy hẳn phải thông thạo ba đại tuyệt kỹ của nhà họ Thích là 'Thừa Phong Đạo Hải, Vô Tướng Thần Châm và Đại Tượng Vô Hình quyền', Hoa Miên tuy bất tài, cũng muốn lĩnh giáo cao chiêu."

Nói xong, nhanh như chớp, bà phóng mình đến ngay trước Thích Vương Tôn.

Thích Vương Tôn mặt mày tái mét, y sợ tới mức ôm đầu bỏ chạy, thân mình Xung đại sư cũng chột nháo lên, lão đến che chắn trước y, một tay trụ ngang trước ngực, một tay nắm chặt thành quyền chậm chậm đẩy ra.

Hoa Miên chỉ cảm giác một luồng lực đạo mãnh liệt xông tới, khí thế như một cơn sóng dữ đổ ụp xuống, bà không nơi trốn lánh, đành phải trụ vững thân mình, huy chương đánh ra.

Chưởng lực vừa đụng vào quyền kinh kia, giống như vỡ trúng một bức tường đá, đã tan biến thành mây khói, nhưng quyền kinh vẫn cứ tiếp tục ập vào. Hoa Miên không khỏi té nhào ra sau, nằm dài trên đất, khí huyết nhộn nhạo, bà dòm chăm chăm vào Xung đại sư, mặt mày trắng bệch như mặt xác chết.

Minh Đẩu đột nhiên ho khan một tiếng, lão lớn tiếng nói: "Hoa tôn chủ làm gì vậy, lời Xung đại sư không phải không có đạo lý, rắn chẳng thể

không đầu, nhận không cánh chẳng bay được, sẵn dịp Ngao Đầu Luận kiếm, mình nên chóng vánh tuyển ra đảo vương mới là đúng."

Minh Đẩu cũng rần rần gà nhà, Hoa Miên căm ghét lão còn hơn thù ghét Xung đại sư, bà nghe nói vậy, bèn cười nhạt, nói: "Bọn người nóng vội chuyện chọn lựa đảo vương, rốt cuộc đang tính toán động cơ gì trong đầu đây?"

Vấn bình thân, Xung đại sư nói: "Bần tăng là người xuất gia, còn có động cơ gì? Đảo Linh Ngao vốn do Thích Ấn Thần gây dựng, đúng ra phải do người trong Thích gia làm đảo vương, hồi đó Thích gia có lòng tốt chấp chứa các vị cung Thiên Cơ, kết quả 'chim ác là chiếm tổ chim cưu', họ Thích bị phe các người trong họ Hoa, họ Vân đuổi đi, đến nay cũng đã quá lâu, giờ nên trả vật về nguyên chủ!"

Thích Vương Tôn được lão chống lưng, y lập tức dũng khí trào dâng, vừa lắc đầu thảm thiết, vừa phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy, nói hay lắm, nói đúng vô cùng..."

Minh Đẩu cũng cười góp: "Đại hòa thượng nói đúng, nhiều năm qua, Vân gia làm đảo vương, ngày ngày kêu gọi thu hồi trung thổ, kết quả cho đến hôm nay, cũng chưa ra khỏi đảo này được nửa bước. Vương vị trên đảo cũng nên thay đổi, để người khác làm."

Hoa Miên giận run, bà đang định kiếm lời phản bác, chợt nghe Thi Nam Đình hỏi: "Minh Đẩu, ta đang thắc mắc, nói cái gì, ông cũng cùng một luận điệu với hoà thượng đó, tại sao vậy?"

Minh Đẩu cười, không trả lời, Thi Nam Đình ngẫm nghĩ, rồi nói: "Ông không nói, ta cũng đoán được một phần, ngày đó, trên quán trà Tiên Nguyệt, lão hoà thượng đó tới rất đúng lúc, e rằng cũng đã do chính ông gọi lão đến chẳng?"

Minh Đẩu ngẩng cao mặt, ngạo nghễ: "Không có bằng chứng, đừng nói tầm bậy."

Thi Nam Đình ho khan hai tiếng, trên gương mặt võ vàng hiện một thoáng huyết sắc, ông ta chăm chú nhìn vào Minh Đẩu, chậm rãi nói: "Từ đầu, ta cũng chưa nghĩ ra động cơ của các người, chỉ đến lúc hoà thượng đó khăng khăng đòi Vân đảo vương để lại chìa khóa, ta mới có hiểu đôi chút, vừa rồi, sức nghĩ tới câu Lãnh Huyền nói trên quán Tiên Nguyệt, rốt cục mới giật mình mà hiểu hết được."

Dương Phong Lai nghe ông ta nói, lão buột miệng hỏi ông: "Câu nói nào? Ta cũng có được nghe không?"

Thi Nam Đình gật đầu: "Ông còn nhớ Lãnh Huyền gọi hoà thượng đó bằng cái tên gì chẳng?"

Dương Phong Lai đưa tay vò đầu, ông ta nhíu mày, nói: "Tựa hồ, tựa hồ gọi lão ta vương tử gì đó..."

"Tiết Thiện vương tử." Thi Nam Đình vừa thốt lên, Dương Phong Lai đã vỗ mạnh đỉnh đầu, la lớn: "Đúng vậy, chính là Tiết Thiện vương tử! Có cái gì không đúng thì phải?"

"Tiết Thiện là tên người Mông Cổ, còn được gọi là Hoảng Cát Thích", Thi Nam Đình chú mắt nhìn vào Xung đại sư, tinh quang chuyển động, "Nếu ta đoán không nhầm, trước khi xuất gia, đại sư hẳn là một vị vương tử của Mông Cổ?"

Xung đại sư cười cười không nói, người Đông Đảo chỗ mắt nhìn nhau, ai nấy đều không khỏi bị mù mờ, Hoa Miên hỏi: "Thi tôn chủ, xin giảng giải rõ cho?"

"Hoa tôn chủ còn chưa hiểu sao?", Thi Nam Đình hít một hơi, "Vị Xung đại sư này là vương tử Mông Cổ, còn Thiết Mộc Lê của Yến Nhiên Sơn là

quốc sư của bọn Nguyên Mông, thằng Trúc Nhân Phong đây lại là đệ tử đắc ý của Thiết Mộc Lê."

"Ui", sắc mặt Hoa Miên đại biến, bà buột miệng kêu lên: "Bọn nó là gian tế do Thát tử phái đến?"

Bà vừa dứt tiếng, đám đông ồ lên, đều nhìn chăm chăm vào Xung đại sư, ai nấy đều lộ vẻ oán hận.

Dương Phong Lai vẫn không hiểu, lớn tiếng chất vấn: "Lão Thi, từ khi nhà Nguyên diệt vong, bản đảo đâu còn giây giụa gì với bọn chúng, cả đám chúng nó đến Đông Đảo làm gì?"

Thi Nam Đình cười nhạt "Dĩ nhiên là vì mấy thứ cất trong động Quy Tàng."

Lấy làm lạ, Dương Phong Lai hỏi: "Mấy thứ gì vậy?"

Thi Nam Đình còn chưa kịp trả lời, Hoa Miên đã ngắt ngang: "Ở đó cất những di cảo xưa của cung Thiên Cơ, trong số có rất nhiều đồ hoạ thiết kế khí cụ công thành, thủ thành."

Nói đến đây, bà bất giác nắm chặt chùm chìa khoá trong tay.

Thi Nam Đình quay sang hỏi Xung đại sư: "Tiết Thiện, người còn có gì để nói?"

"Hòa thượng chẳng còn gì để nói". Xung đại sư mỉm cười, "Thi tôn chủ tâm trí sáng suốt, việc làm tỉ mỉ, ông mà không làm tôn chủ thì thật rất uổng tài trí."

Lão vừa dứt lời, đệ tử Đông Đảo đã vung quyền giương kiếm, hò hét nhau định xông tới.

Thấy thế, Trúc Nhân Phong cũng trợn ngược hai hàng lông mày, y vung tay lên, bọn tùy tùng của y đưa thì bạt đao, đưa thì tốc dải áo, chĩa cung nỏ ra.

Song phương kiểm gương nỏ trường, sắp sửa hỗn chiến, Xung đại sư đột nhiên chấp mười ngón tay, cả cười, nói: "Trước khi các vị động thủ, hãy nghe ta nói một câu đã?" Tiếng nói to như đại hồng chung, làm ù tai, khiến mọi người run sợ thất thần, khí thế đệ tử Đông Đảo bị lão tước đoạt, bọn họ chỉ còn biết cầm đao kiếm, không dám liều lĩnh tiến lên.

Dương Phong Lai nhổ một bãi, nói: "Người còn có cái quái quỷ gì mà nói?"

Xung đại sư đáp: "Đông Đảo cùng Mông Nguyên, đích xác hồi đó có oán thù, mà nay mọi sự đã đổi thay, những người gây thù kết oán cũng đều chết cả rồi, triều đình Đại Nguyên cũng đã diệt vong. Vào lúc này, hai bên ta và các vị, song phương chỉ còn cừu oán, chẳng có tâm cừu, ngược lại, cùng có chung một địch thủ."

Dương Phong Lai ngần ngừ, rồi lão nhíu mày, hỏi: "Ý người nói Đại Minh?"

"Không sai!", Xung đại sư gật đầu lia lịa, "Đại Minh dựng nghiệp đã lâu, kiên cố vững chắc, Chu Nguyên Chương trong thì chấn chỉnh chính sự, ngoài thì tăng cường binh lực, khiến nhà Mông Nguyên ta tất nhiên gặp nguy cơ trùng trùng, Đông Đảo của bọn người, rốt lại chỉ là cô đảo, không chịu nổi một đòn tấn công của hãn."

Hoa Miên cười nhạt, bảo: "Người nói vòng vo cả nửa buổi, rốt cuộc, muốn gì?"

Xung đại sư đáp: "Ta và người ta hai mặt, đều cùng một kẻ địch, tình cảnh tương tự, tại sao không bắt tay, cùng mặt trận đối kháng Đại Minh? Mông Nguyên ta mười vạn thiết kỵ, đánh nhau trực diện còn khả dĩ ứng

phó, nhưng thuật công thành lại chẳng được như khi xưa, Đông Đảo tuy ít người, nhưng lại sẵn những bí thuật chế tạo cơ khí của cung Thiên Cơ lưu truyền lại. Nhớ lại trận chiến Cao Bưu thời trước, thừa tướng Thoát Thoát của Đại Nguyên thống lĩnh cả trăm vạn quân mà vẫn bó tay trước những lợi khí thủ thành của Đông Đảo. Nếu bọn người cùng chúng ta, hai bên bắt tay nhau, lấy ưu điểm bên nọ bổ túc cho nhược điểm bên kia, thì mới mong dẹp được Đại Minh, rồi sau đó, bọn mình lấy sông Hoàng Hà làm ranh giới, phía bắc sông thuộc về Mông Nguyên, phía nam do Đông Đảo các người chiếm giữ, nam bắc chung sống, chẳng phải tốt hơn sao?"

"Tốt cái rắm nhà người!", Dương Phong Lai hả hê mắng, "Đông Đảo ta có bị khốn đốn mười lần hơn nữa, cũng không thèm liên thủ cùng bọn Thát tử nhà người, nếu còn muốn giữ mạng sống, bọn các người hãy mau chónh lên thuyền cút khỏi đây đi."

Xung đại sư vẫn cứ cười cười, Hoa Miên càng thêm sùng, bà đang định ra lệnh cho mọi người xông lên, chợt nghe từ phía sau có người nói: "Điều hoà thượng đó nói cũng có lý, bọn mình ngày nào cũng kêu gào phục quốc, kết quả Đại Minh mỗi ngày một lớn mạnh, hiện giờ kiến tạo giang sơn vững chắc, mình căn bản không còn cơ hội chiếm trở lại trung thổ nữa rồi."

Hoa Miên ngoái trông lại, kịp thấy kẻ vừa nói chính là một đệ tử của "Long Độn lưu", bà lập tức lớn tiếng quát mắng: "Đồng Bất Chu, mi nói câu đó, chẳng sợ phạm tội bội tổ vong tiên sao?"

Đồng Bất Chu trừng mắt nhìn lại, y muốn nói lại thôi, bên cạnh y lại có người nói: "Lão Đồng nói đúng lắm, chỉ dựa trờn vào những người Đông Đảo này của ta, làm cách nào tái chiếm trung thổ được? Phục quốc phục quốc, chỉ là cùng nhau mơ mộng thôi."

"Đúng rồi!", một đệ tử khác của "Thiên Lân lưu" tiếp lời, "Cho dù mình buông bỏ ý niệm phục quốc, Chu Nguyên Chương vẫn sẽ không buông tha

bọn mình, đợi đến khi Đại Minh đưa thủy sư đến chinh thảo, cả đám bọn mình có muốn chạy trốn cũng không xong."

--- hết chương chín ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 10 : Biện Chiết Quần Hùng

Dịch: levan

Xung đại sư cười ha hả, lớn giọng bảo: "Có nguyên tắc 'khách tùy chủ tiện' (khách theo sau chủ), ba vị là chủ nhân, cũng nên cử trước ra một vị xuất chiến."

Ba tôn nhìn nhau, chụm đầu thương nghị, Thi Nam Đình nói "Có câu 'Hậu phát chế nhân', chi bằng bảo bọn họ cử người trước để mình liệu tình thế, lựa người ứng phó mới là thượng sách."

Hoa Miên cũng nghĩ kỹ điều đó, bà lớn tiếng trả lời đại sư: "Ở xa tới là khách, chủ nhà cái gì cũng tranh đi trước, sợ thiếu lễ tiết. Đại hòa thượng, trước tiên, phe ông cử người ra trận đi!"

Xung đại sư cười đáp: "Như thế, hòa thượng xin làm tới vậy.", lão thung dung bước tới hai bước, nói to: "Hòa thượng bất tài, xin đánh cái trận đầu này!"

Lão vừa nói dứt, Đông Đảo ba tôn cảm thấy ngoài dự liệu, cứ nghĩ lão là chủ soái bên phe nọ, đúng lý là phải áp trận để điều động, giờ đây, lão ứng thân đánh trận đầu, khiến cả ba tôn khó xử trí. Trận đầu là trận mở màn, thắng bại ảnh hưởng lớn đến khí thế, thua thì mất uy phong không nói làm chi, còn có thể ảnh hưởng đến hai trận sau.

Thi Nam Đình ngầm nghĩ, ghé sát vào mặt hai người kia, nói: "Môn 'Đại Kim Cương thần lực' đó của hoà thượng được chân truyền, bọn mình

ba người đều không nắm chắc sẽ thắng được hắn, nhưng hai trận sau, Trúc Nhân phong khinh công cao siêu, đúng là địch thủ của Dương tôn chủ, Minh Đấu tuy nội lực cao cường, nhưng về liệu địch chiếm tiên cơ, hãy còn thua xa Hoa tôn chủ. Cho nên, trận thứ nhất, ta xuất chiến, Đại Kim Cương thần lực đánh gần thì vô địch, nhưng những món ám khí của ta lại tấn công từ xa, lấy dài của ta chống ngắn của hắn, thắng thì tất nhiên là ngon rồi, nhưng rủi bị thua, hai trận sau cũng có thể cứu vãn được"

"Lời Thi tôn chủ cũng có phần hữu lý", Hoa Miên lo lắng, "Hoà thượng này mặt ngoài hòa hoãn, nhưng nội tâm quỷ quái, ông giao thủ với hắn phải vô cùng thận trọng."

Thi Nam Đình gật đầu, ông bước ra, nói lớn: "Đại hòa thượng, Thi mỗ đến so hai ba chiêu cùng người!"

Xung đại sư mỉm cười, chấp tay, nói: "Môn 'Bắc Cực Thiên Từ công' của Thi tôn chủ đứng vào hạng số một trong võ lâm, hôm trước xem thấy trên quán 'Tiên Nguyệt' bần tăng còn chưa thoả ý, hôm nay, đúng dịp, xin toàn lực thỉnh giáo."

Thi Nam Đình nói: "Đại sư quá khách khí.", tay phải ông rung lên, đầu ngón tay loảng xoảng vung ra nhiều mảnh kim loại thật nhỏ bằng đồng thau, chúng tụ vào một chỗ, rồi kết liên thành một quả cầu thép cứng tròn, sáng chói lọi.

Nét tươi cười của Xung đại sư tắt hẳn, hàng mi dài giãn ra, mắt phượng lão loe loé sáng, toát ra một khí thế bức nhân.

Ánh mắt Thi Nam Đình chạm vào ánh mắt lão, ông chẳng những không xốc dậy nổi chút địch ý nào, lại còn có cảm giác ngượng nghịu, Ông nhìn dung mạo hoà thượng đó, có cảm giác mình đang lạc vào rừng tiên, cảnh Phật, tưởng chừng như ông đang gặp lão trên bước giang hồ, đang cùng lão ngồi xuống bàn luận về đạo lý, được tẩy sạch những phàm tục, được dẹp

tiêu tan tục luy, nếu phải cùng lão đấu qua đá lại, thực là một điều đáng chán ghét vô cùng.

"Mời Thi tôn chủ", tiếng Xung đại sư lọt vào tai, Thi Nam Đình mới sực tỉnh, ông mở to mắt ra nhìn, thấy hòa thượng giơ cao hữu quyền, chậm chậm đẩy ra, đưa một luồng kinh khí lớn rộng như quả núi, đổ sầm sập tới.

Thi Nam Đình bước sang, tránh đầu mặt cùng lão, tung ra chiêu "Nam Đấu ti mệnh", tay trái khua tròn, đánh tạt vào quyền phong đối phương, tay phải vẩy nhẹ một cái, quả cầu thép bung rộng, đánh tung ra hơn mười mảnh kim loại, soạt soạt tấn công.

Khi hai quyền chạm nhau, cánh tay Thi Nam Đình nóng bỏng, ông ta lịch kịch lui về sau ba bước, trong khi Xung đại sư vẫn đứng thẳng tại chỗ, bất động, lão biến quyền thành chưởng, cánh tay khoa lên nửa vòng tròn, quét sạt sạt xuống mé dưới, đã nghe loảng xoảng tiếng kim loại chạm đất,

Nửa thân trên vẫn bất động, lão bước vung lên hai bước, đám đông còn chưa kịp nhìn rõ, đã thấy thân hình lão đang không, chân trái tựa vó ngựa tung bay, đang đá vung vào cổ họng Thi Nam Đình. Cước đến nhanh như sấm sét, lại không một tiếng gió, Thi Nam Đình phải sử chiêu "Bắc Đấu hoành thiên", giương song chưởng lên ngăn ngọn cước. Đôi bên vừa chạm vào nhau, Thi Nam Đình chợt thấy không ổn, một luồng kinh khí vô cùng mạnh mẽ theo bàn chân hòa thượng ập vô người, chuyển từ cánh tay xông thẳng vào ngực.

Thi Nam Đình gần muốn hộc máu, nương theo dư lực ngọn cước, ông ta lùi nhanh ra sau, tưởng đã hoá giải kinh lực đó, nhưng ông chẳng dè, hậu kinh của "Đại Kim Cương thần lực" liên miên bất tận, khiến Thi Nam Đình không trụ được, đã bị đẩy văng ra ước chừng hơn ba trượng, đôi chân còn chưa kịp bám đất, Xung đại sư như quỷ như mị đã lướt tới, lão vung năm ngón tay thành trảo, chụp vào tâm khẩu ông ta.

Thi Nam Đình giữ mạnh tay phải, phóng ra nhiều điểm hàn tinh, những mảnh kim loại khi dính vào nhau, lúc bung ra, tới tấp tạt vào mặt Xung đại sư.

Hai người cách xa nhau vài tấc, cái giữ tay này của Thi Nam Đình khá độc địa, dẫu lão có tài thăng thiên độn thổ, Xung đại sư cũng khó tránh sát thương.

Chỉ thấy lão uốn người, toàn thân mình bốc lên cao, chân tay co rút lại, rúc đầu và ngực vào trong, thân mình lão biến thành một quả cầu tròn, khi những mảnh kim loại bắn vào, tăng bào màu nguyệt bạch rách bươm như một túm lông chim, nhuộm vài lần máu đo đỏ.

Biến hoá kế tiếp xảy ra cực kỳ mau lẹ, Thi Nam Đình còn chưa có ý niệm gì, quả cầu thịt nọ vụt tăng mạnh lên, lùa theo một luồng gió dữ, đã tạt trúng ngay ngực ông ta.

Lực va chạm quá to, tứ chi Thi Nam Đình hầu như gãy rời, ông ta bị đánh văng, vượt khoảng cách mấy trượng, nhắm đúng vào vách đá núi bên ngoài mà xộc vào.

Hai người quá chiêu cực nhanh, người đương trường phần lớn không nhìn theo kịp, lúc vừa thấy Thi Nam Đình đâm đầu vào vách đá, họ đều hốt hoảng mà hò hét rầm rĩ.

"Đình đình", sau tiếng sắt thép chạm đá đó, từ vách núi hiện ra một cái vòng kim loại cứng, ánh kim loại loé sáng, đang ghì cứng vào một mỏm đá.

Xung đại sư vươn mình lui ra, nhẹ nhàng đáp xuống đất, lão thấy vòng cứng, sắc mặt cũng vẫn chẳng chút thay đổi.

Chợt nghe một tiếng thét vang, Thi Nam Đình từ vách đá nhảy vào, khoe miệng rướm máu, trong tay phải vung vẩy một chuỗi những vòng

cứng, kích cỡ như nhau, bề kính chừng vài tấc, phần sắc bén hướng ra ngoài.

Lạc Chi Dương nhìn thấy, hăn buột miệng kêu: "Kỳ quái, kỳ quái."

Tịch Ứng Chân hỏi hăn: "Cái gì kỳ quái?"

"Võ công hòa thượng đã là kỳ", Lạc Chi Dương dừng một chút, "món binh khí của Thi tôn chủ lại càng kỳ quái hơn."

"Chẳng có gì kỳ quái!", Tịch Ứng Chân khẽ lắc đầu, "Hòa thượng là truyền nhân Kim Cương môn, ba mươi hai biến tướng của hăn đều xuất xứ từ thuật Yoga, khắp thân mình hăn đều nhu nhuyễn theo ý muốn, nếu ta trông không lầm, cái biến vừa rồi chính là từ tướng 'Thoát Thai Tước mẫu' (sinh ra từ trong bụng chim công)"

"Tước mẫu?", Lạc Chi Dương lấy làm lạ, "Tại sao không gọi là kê mẫu, áp mẫu (mẹ gà, mẹ vịt)?"

"Mi có chỗ không rõ", Tịch Ứng Chân giải thích, "Đó là điển cổ kinh Phật, tương truyền hồi mới tạo thiên lập địa, lương thực một con chim khổng tước (con công ngũ sắc) là cả trăm con chim nhỏ, nó thân mình cực to, rất hung hăn, có thể nuốt tươi người ta. Đấng Thế tôn Như Lai tu luyện trên đỉnh Tuyết Sơn, bị con khổng tước nuốt trọn, Thế tôn rạch bụng khổng tước chui ra, cho nên tôn khổng tước làm mẫu, ban cho nó danh hiệu 'Khổng tước Phật mẫu Minh Vương'. Lúc Thế tôn ở trong khổng tước đã thu hình thành một quả trứng, ra khỏi bụng chim rồi, mới biến trở lại hình người, phép biến hoá thật là kỳ ảo, muốn sao được vậy"

"Thú vị nhỉ, ông Phật to bự mà có thể hoá phép biến thành trứng chim à?", Lạc Chi Dương cười hì hì, "Nói như vậy, nếu cái đầu hòa thượng mà không đem cạo trọc bóng nhoáng, chẳng phải đà bất kính cùng Phật tổ ư."

Tịch Ứng Chân đáp "Cái đầu trọc bóng nhoáng có mắc mớ gì tới Phật tổ đâu?"

Lạc Chi Dương cười, đáp: "Ngài trông cái đầu trọc bóng nhoáng của Đại hòa thượng, bộ không thấy nó giống một cái trứng chim nhẩn thín sao?"

Bọn đệ tử Đông Đảo nghe hần nói, đều ồ lên cười rữ rượi.

Trong một thoáng, Xung đại sư trợn mắt dòm dòm vào Lạc Chi Dương.

Xung đại sư từng luyện sáu pháp thông của Phật môn, có một pháp là "Thiên Nhĩ thông", lá rụng trong vòng mười trượng, lão nghe được rõ ràng, giọng Tịch Ứng Chân tuy nhỏ, lão cũng nghe trọn vẹn, nên lão thầm kinh ngạc, bất giác đưa mắt quan sát lão đạo sĩ, tự hỏi thầm: "Đạo sĩ nọ là ai, coi bộ dạng hiên ngang, ánh mắt thật sắc bén."

Nhưng lão lại nghe Tịch Ứng Chân vui vẻ mắng: "Lạc Chi Dương, cái lưỡi mi ăn nói không sạch sẽ, sớm muộn gì cũng sa địa ngục mà bị hành tội cắt lưỡi! Mà này, nói đến chuỗi cái vòng cứng của Thi Nam Đình, món binh khí đó cũng rất nổi tiếng, tên nguyên vẹn là 'Toàn Cơ Cửu Liên Hoàn', hồi trước, xuất xứ từ cung 'Thiên Cơ', cách sử dụng rất là huyền ảo, mi nếu muốn học hỏi, chớ ngại khó, hãy quan sát cho kỹ vào."

Lạc Chi Dương nghe thế, hần bất giác liếc lão đạo sĩ, cảm giác một tư vị khó tả trong lòng. Vân Hư đã đáp thuyền ra đi, chẳng còn ai phá giải nổi "Nghịch Dương chỉ", hần chắc mẩm Tịch Ứng Chân biết sẽ phải chết, không còn gì để nghi ngờ. Hần cứ tưởng lão đạo sĩ này thế nào cũng thất chí, nản lòng mà ủ rũ, đầu dè, ông ta cứ như không, cứ nói nói cười cười, từ đầu buổi đến giờ, chẳng thấy ông ta có tí gì là nản lòng, thất chí.

Trong một tiếng hét dài, Thi Nam Đình múa chuỗi chín chiếc vòng như một cây trường tiên, ông quét nó tới, đường roi đi uốn lượn ngoằn ngoèo khác thường trên không.

Hòa thượng chụm tay trước ngực, ánh mắt sắc bén, lão đợi chuỗi vòng vào gần thân mới vung tay áo, xuất chưởng, đưa Đại Kim Cương thần lực ra, tạo thành một bức tường, khi chuỗi vòng chạm vào, chúng phát ra những tiếng leng keng kỳ lạ. Chợt một chiếc vòng tách rời ra, nó bay 'soạt' lên, vẽ một vòng tròn lớn, tập kích vào sau lưng Xung đại sư.

Trước biến chuyển thần kỳ nọ, đám đông đồng thanh reo lên 'Giỏi', đã thấy Xung đại sư trợn ngược hàng lông mày, nghe 'sột' một tiếng, lão đã vung ngược cánh tay phải ra sau, như một con rắn độc không xương, dưới một góc độ khó tưởng tượng nổi, cánh tay đã quạt thẳng về cái vòng nọ.

Bị trúng kinh lực, chiếc vòng rung mạnh, trong tiếng gió vù vù, như lá cây rơi rụng, nó đã bị vụn mạnh ra bên ngoài. Lập tức, Thi Nam Đình thét lớn, chuỗi vòng trong tay ông xộc thẳng tới, kéo chiếc vòng riêng lẻ kia trở vào trong chuỗi như chim én về tổ, rồi cả chùm chín chiếc vòng quây cuộn cuộn lên một vòng sáng trắng, nhắm cắt vào vùng eo lưng Xung đại sư.

Lạc Chi Dương mê mẩn nhìn, hẩn chợt hiểu, những vòng nọ đúc bằng đồng nguyên chất, khi được Thi Nam Đình rót kinh khí của "Bắc Cực Thiên Từ công" vào, chúng chợt có từ tính, đã tự hút chặt lấy nhau. Chiếc vòng tập kích riêng lẻ bị Xung đại sư đánh bật ra, nhưng từ lực hấp dẫn nó đã bay ngược trở về gần khít lại cùng chuỗi vòng.

Chuỗi chín vòng nọ vốn là một món đồ chơi tương truyền do Gia Cát Khổng Minh sáng chế, chuỗi chín vòng móc nối chuyển vận qua lại, thành món giải trí người chơi..

Thi Nam Đình tách rời một vòng, mới chỉ là một trò mọn, giờ, ông ta trợn mắt, thét to, chân bước phàm phạp phát ra gió, chuỗi vòng trong tay mở rộng phạm vi, chúng vùn vụt xoay chuyển bay quanh người Xung đại sư. Đôi lúc chuỗi vòng tách ra, khi thì một vòng, lúc thì hai chiếc bay lượn hai bên như cánh chim, khi thì thành ba nhóm giống chữ 'PHẨM' lớn, mỗi

nhóm ba chiếc cùng uốn lượn, dưới ánh nắng, chúng bay vun vút lấp lánh ánh hàn quang, gây ớn lạnh trong lòng người xem.

Xung đại sư đứng thẳng người, bất động, lão quơ song chưởng quay quanh mình, vòng đến mé tả thì chặn, đến từ bên hữu thì ngăn, kinh lực phát ra đã đánh lùi tất cả mọi vòng.

Hai người một tĩnh một động, luân phiên thi triển thần thông, chuỗi chín vòng nọ xem rất ngoạn mục, chúng tách ra rồi lại dính vào, khi hợp thì như một cơn sóng bạc nhấp nhô, khi tách rồi lại giống những mảng mây tản ra, kỳ diệu hơn nữa, khi chúng được Thi Nam Đình phổ chiêu thức "Giải Liên Hoàn", những biến hoá cực kỳ rối rắm, tách ra hợp vào rất khéo léo, người quan chiến có cảm giác đang đi trong đường hầm ngoằn ngoèo u tối, không sao di chuyển ánh mắt ra chỗ khác.

Thoắt cái họ đã qua lại hơn mười chiêu, Xung đại sư chủ ý tiêu hao sức lực đối phương, lấy tĩnh chế động, mặc tình địch thủ biến hoá thế nào, ông ta trước sau không để vòng tròn tiếp cận thân mình. Thi Nam Đình đánh đông đả tây mãi, dần dà yếu sức, dạo trước, ông luyện công sơ ý để tẩu hỏa nhập ma suýt chết, may nhờ Vân Hư kịp cứu chữa, nhưng căn bệnh đã mang, bình thường thì không sao, lúc phải kịch chiến, bệnh cũ dễ tái phát. Ông đã lãnh một cú va vập với Xung đại sư, gan ruột đều đã chấn thương, giờ đây phải chiến đấu lâu dài, khí huyết kém dần, ngón sử dụng võ khí "Toàn Cơ Cứu Liên Hoàn" này cực kỳ hao tổn sức lực, một lúc sau, tạng phủ ông bắt đầu ê ẩm đau.

Trong lòng lo lắng, Thi Nam Đình nhìn thần sắc Xung đại sư, ông bất giác nghĩ thầm: "Hoà thượng này hết sức tự tin, có khi lão biết trước nhược điểm của ta chăng? Lão cố tình dằng dai, ý hẳn chờ nội thương mình tái phát?"

Nghĩ vậy, ông lắc cổ tay, chuỗi chín vòng đồng vờn dài, đi cùng một làn kinh khí mãnh liệt, nhắm đâm vào vùng eo bên trái Xung đại sư.

Ánh mắt cười cợt, Xung đại sư chém tả chưởng ra, một luồng lực đạo đập mạnh lên chuỗi vòng, phát những tiếng rồn rảng chói tai. Hai mắt bỗng trợn tròn, Thi Nam Đình thét lớn một tiếng, "Mở", chín cái vòng lập tức tách ra, quay tròn, bay vù vù khi phải khi trái, lúc trước lúc sau, như một trận thế xoay tròn, hợp thành một cái khung lớn úp Xung đại sư vào trong.

Song chưởng Xung đại sư liên tục đón, đẩy cái khung nọ ra, nhưng những vòng đồng nọ được phả từ lực vào, chúng dường như được buộc vào nhau, cứ bật ra rồi lại ép vào. Đấu được một chặp, Thi Nam Đình thét to "Dính", chín cái vòng đột nhiên kết vào nhau, thành hai mắt xích lớn, cuốn chặt lấy thân mình Xung đại sư.

Vòng đồng ngoài sức gió phát ra mãnh liệt, chưa kể sự sắc bén cắt da cắt thịt, khi chúng kết lại với nhau, có thể cắt đứt thân người thành hai khúc. Đối đầu những địch thủ tầm thường, Thi Nam Đình tất không muốn dùng chiêu thức "Cửu Hoàn Sáo Hồn" này, nhưng vì võ công Xung đại sư quá cao, chiêu thức thông thường là vô dụng, vào tình thế khẩn cấp, ông buộc lòng phải sử dụng nó ra.

Trong tiếng hô hoán của đám đông, chín chiếc vòng siết mạnh vào rồi mở bung ra theo dự kiến của Thi Nam Đình, sau một cỗ kinh phong lớn, áo tăng bào của Xung đại sư rách toạc, da thịt lão lại chẳng hề hấn gì, kinh lực to lớn từ nội thể lão đã khiến mắt xích những vòng đồng không thể cắt vào, dù đang mang khí thế xoay xoáy mãnh liệt.

Hai người bốn tia mắt chạm nhau, đột nhiên, Xung đại sư trợn ngược hàng mi, mắt phượng nộ oai, lão thét to "Lui", đôi vai vung nhoáng ra một cái, lập tức hồ khẩu Thi Nam Đình rách toang, da mặt vàng vọt của ông đổi sang một màu tím bầm khủng khiếp rợn người.

Xung đại sư lại thét lớn lần nữa "bung", trong tròng những tiếng ràn rạt không dứt, mắt xích không cắt sâu vào được, những vòng đồng đã vỡ nát ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Thi Nam Đình rú thắm một tiếng, thân mình ông bật tung ra đằng sau hơn một trượng, mồm miệng bê bết máu, ông ta đà ngất xỉu.

Sau một tích tắc im lìm, từ đám đông, Hoa Miên lướt vào, bà nâng Thi Nam Đình dậy, thấy hai mắt ông nhắm nghiền, hơi thở mong manh, khi thăm dò mạch cổ tay thì thấy khí huyết trong ông ta rối loạn. Bà vội lấy từ trong tay áo ra một lọ thuốc nhỏ, trút ra một hoàn thuốc màu vàng, nhét nhanh vào miệng Thi Nam Đình, rồi dùng chân khí đưa nó xuống, động tác cực nhanh nhẹn.

Tăng bào Xung đại sư rách nát nhiều chỗ, sớm đã có tùy tùng đưa tới một cái áo khác, lão mặc nó trùm ra bên ngoài bộ kia, rồi ngoác miệng cười, nói: "Thiện tai, thiện tai, có hơi mạnh tay một chút, cái đó phải đổ thừa nơi võ học Thi tôn chủ tinh xảo, nếu ta không dùng hết sức, là đã chẳng thể nào đối phó cho được."

Mắt hạnh của Hoa Miên nhìn toé lửa vào lão, không dẫn nổi cơn giận, Dương Phong Lai nhảy ào từ trong đám đông ra, hần học nói: "Bớt nói nhảm đi, người kế tiếp bên các các người là ai?"

Xung đại sư cười cười: "Trận vừa rồi, bên ta đưa người ra trước, theo lẽ công bằng, đến phiên bọn người cử người mới là đúng"

Hoa, Dương hai người đều hoảng, những tính toán lúc trước giờ đây hồng bát, Hoa Miên tức giận, bà nghiêng răng, cười gằn: "Đại hòa thượng, người còn mặt mũi nào mà nói đến hai chữ ‘công bằng’?"

Xung đại sư cười cười, đáp: "Bần tăng luôn luôn công bằng, nửa tháng trước đây, tại phủ Gia Định, có người đánh ta một quyền, ta cũng đánh trả lại nó một quyền, đầu dè nó không kham nổi, đã chết đứ đừ ngay tại chỗ, chỉ là theo lẽ công bằng, ta thấy cũng không có gì phải áy náy!"

Lời này không giấu giếm ý đồ dọa nạt, Hoa Miên cố dẫn, hỏi lại: "Người cứ ra tay là giết người, đả thương người, vậy làm đệ tử nhà Phật ở

chỗ nào?"

Xung đại sư vẫn cười: "Vào lúc ngài thành đạo, Bồ tát Văn Thù đã quét sạch mười vạn ma quân; vì muốn điểm hoá đệ tử, ngài Nam Toàn cũng đã từng phải làm chuyện sát miêu, cho thấy trong nhà Phật, không phải lúc nào cũng từ bi mù quáng, khi cần thì sát hoại, mới đúng là bậc đại trí tuệ"

Lão biện luận không ngượng miệng, tuy là những điều nguy biện, tà thuyết, nhưng khó đả kích, phản bác. Hoa Miên nói không lại lão, Dương Phong Lai tức giận đến sùi bọt mép, ông ta la lớn: "Được rồi, muốn công bằng thì công bằng, trận này do lão tử xuất chiến, bọn người đưa ai ra tìm cái chết đây?"

Xung đại sư chưa kịp trả lời, Hoa Miên đã giành nói trước: "Dương tôn chủ, ông ra áp trận, phen này đến ta xuất chiến."

Không đợi Dương Phong Lai đáp, bà đặt Thi Nam Đình xuống, khoan thai đứng dậy, tiến ra đấu trường.

Nguyên lai, bà đánh giá tình hình, giờ Thi Nam Đình thua một trận, bên mình không được phép thua nữa, võ công Dương Phong Lai xếp hạng chót trong bốn tôn, đối phương mà cử Minh Đấu, nhất định ông ta thua. Tự mình có võ công cao hơn Minh Đấu, đã chiếm ưu thế rồi, còn như Trúc Nhân Phong, cho dù chưa rõ bản lĩnh hãn đến đâu, liệu chừng cũng không thể hơn Xung đại sư, bằng vào môn 'Quy Kính thần thông', mình cũng có thể làm tốt ráo được.

Đang nhắm tính, bà thấy Xung đại sư nháy mắt ra hiệu, Trúc Nhân Phong đã nhe răng cười, nhẹ bước chân tiến ra, hai con mắt hình tam giác dòm ló liên chăm chăm vào người Hoa Miên.

Hoa Miên trong lòng khó chịu, bà nhú mào, hỏi: "Người dòm cái gì?"

Trúc Nhân Phong cười hì hì, nói: "Bọn người Hán các người thường nói: ‘Người đàn bà khả ái dù vào tuổi trung tuần, cái phong vận vẫn cứ quyến rũ, nường tử đây không những quyến rũ, mà phong tư lại cực kỳ câu hồn đoạt phách nữa. Bỉ nhân từng gặp không ít mỹ nhân, người đẹp như nàng thật cũng chẳng nhiều, hay là mình đánh cuộc, nường thua, sẽ vào làm cơ thiếp cho ta, theo ta về Mạc Bắc hưởng phúc, chịu không?"

Y vừa dứt lời, đệ tử Đông Đảo đều giận kinh khủng, họ ồ lên chửi y đồ chó, đồ heo, đồ súc sinh... Nên biết rằng, Hoa Miên tuy là nữ tử, nhưng người ngoài cũng như môn nhân, đều kính trọng vì bà đứng trong hàng bốn tôn, lại chấp chưởng hình đường của Đông Đảo, bọn đệ tử gặp bà thấy đều e dè. Trúc Nhân Phong hiểu sắc đến mờ mắt, dám giở trò hý lộng buông lời lẽ hạ lưu trước công chúng, khiến bọn đệ tử đều cảm thấy bị hạ nhục theo, họ đồng loạt cất lời chửi bới thậm tệ rầm trời đất.

Hoa Miên không nói gì, bà lạnh lùng nhìn Trúc Nhân Phong, Xung đại sư thấy tình thế không ổn, lão quát: "Trúc Nhân Phong, bớt nói xàm, mi đừng quên mục đích mình ở đây, hôm nay! Trước người thực nữ, quân tử phải cư xử cho đàng hoàng"

Trúc Nhân Phong lắc đầu lia lịa, vẻ đắc ý, y huênh hoang, "Đại hòa thượng, đừng khi ta không biết, người cũng là khách chơi kỹ viện thường ngày, còn cứ lên giọng cấm đoán ta này nọ, tại sao người làm tình tãng ở Tân Hoài thì được, lại không cho ta nói vài câu tình tứ?"

Y đánh đồng Hoa Miên cùng gái lầu xanh khiến đám đông càng thêm phẫn nộ. Xung đại sư thâm bực bội, lão biết tiểu tử này tham dâm háo sắc, y cứ thấy gái đẹp là muốn chiếm đoạt, từ khi y vào Trung Nguyên, đã làm hại không ít con gái lương dân. Nếu là ngày thường, lão còn có thể để mặc y quấy nhộn, nhưng hiện tại, công cuộc phục quốc quá quan trọng, rất không nên làm đám đông nổi giận. do đó, lão gằn giọng, bảo y: "Được lắm, mi còn cứ dám nói nhăng. Lời mi vừa nói đó, ta sẽ đem thuật lai y nguyên từng chữ một cho lệnh sư, trình ông ấy hay rằng thất bại việc này lỗi toàn

do chính tay mi. Theo chỗ ta biết, Thiết Mộc Lê mỗi khi xử tội đệ tử, ông ta đều lột da róc thịt rồi đem trói, bỏ trên đỉnh Yên Nhiên mặc tình cho điều bu quạ mổ. Bần tăng tuy chưa tự mình ném qua, những cái tư vị đó tuyệt không dễ chịu lắm."

Trúc Nhân Phong trông thấy sắc mặt tái xanh của lão, y đột nhiên gắng cười hai tiếng, xoay sang nói: "Mấy câu vừa qua đã đắc tội, mong tiểu nương tử rộng dung."

Hoa Miên cười cười, nói: "Trúc tiên sinh, đánh tới đá lui chẳng có gì là hay, hai ta thay đổi, so tài bằng một cách này, nên chăng?"

Trúc Nhân Phong thấy bà nở nụ cười tươi, y tức thì bủn rủn tay chân, đỡ dẫn tâm trí, chợt nhả nói: "Tiểu nương tử muốn so thế nào, Trúc mỗ đều nhất tâm chơi tới cùng."

Xung đại sư thấy y đỡ dẫn mất hồn vía vì gái, lão rất bức tức, đang định gằn cản thì Hoa Miên nhanh chóng nói liền: "Thế thì hay lắm, Trúc tiên sinh, vậy hai ta làm một cuộc thi đua đoán vật nghe!"

"Đoán vật?", Trúc Nhân Phong sửng sốt, "Cái đó có dính líu gì tới võ công đâu?"

Hoa Miên mỉm cười, bà uốn lưng ong, cúi xuống thò mấy ngón tay thon thả nhặt lên một ít mảnh kim loại trắng bạc, vốn là những món mà Thi Nam Đình tung ra và bị Xung đại sư đánh rơi đầy đất.

Trúc Nhân Phong chưa hiểu bà định làm cái quái quỷ gì, nhưng y nhìn dáng vẻ yêu kiều, thướt tha của bà, tức thì lửa dục bốc lên, y nuốt nước miếng ừng ực.

Chính mắt Hoa Miên thấy điệu bộ dâm dăng của y, bà thầm nổi giận, nhưng vẫn giữ nét tươi cười, làm ra vẻ không thấy gì, bà điềm đạm giải thích: "Đây có hai mươi miếng đồng, mỗi người cầm mười miếng, đem

giấu trong lòng bàn tay để đối phương đoán số lượng, ai đoán trúng, được quyền đánh ra ba chiêu, nếu đoán sai, phải để cho đối phương đánh mình ba chiêu, trong ba chiêu đó, cấm hoàn thủ."

Trúc Nhân Phong có chút lưỡng lự, thì ra, y mạnh miệng nói vung vít, bây giờ nước đổ đi khó hốt trở về, y bỗng nghe Xung đại sư lên tiếng: "Hoa tôn chủ tinh thông thuật 'Quy Kính', giỏi dò xét tâm tư người khác, mấy mảnh vụn bằng đồng này, chả phải người chỉ đoán một cái là trúng phóc sao?"

Trúc Nhân Phong vội phụ họa: "Đúng ... đúng thế, trò chơi này không công bình."

Hoa Miên thoáng bĩu môi, bà gằn giọng: "Trúc tiên sinh chẳng phải đã bảo 'nhất tâm chơi tới cùng' à? Có phải 'ăn nói lật lọng' cũng là một cao chiêu của Yển Nhiên sơn không nhỉ?"

Trúc Nhân Phong luôn tạo dáng phong lưu, y ghét nhất bị nữ nhân xem rẻ, nghe bà nói vậy, mặt y nóng bừng, y lấy quyết tâm, to tiếng: "Chỗ nào bảo ta 'ăn nói lật lọng' đâu? Đoán số thì đoán, ta quyết không tin tiểu nương tử dò được tâm tư ta"

"Có vậy chứ!", Hoa Miên vung tay, ném ra một lô những mảnh đồng thành một chùm như sao sa vẩy bọc lấy toàn thân Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong biết bà muốn nắn gân mình, y khẽ nhếch mép, cười mím chi, khoa hai tay chụp lấy chụp để, thể nhanh tựa tia chớp, trong nháy mắt, y đã gom đủ mười mảnh đồng vào trong tay, y vừa xóc xóc chúng, vừa nói: "Tiểu nương tử, đề mục do nàng đưa ra, vậy tất nhiên chính nàng đoán trước."

"Nói nghe được!", Hoa Miên mỉm cười gật đầu.

Trúc Nhân Phong giấu hai tay ra sau lưng, lắc lọc xọc một hồi, rồi y chìa hai bàn tay vo tròn lại ra trước, cười hì hì, bảo: "Xin mời!"

Hoa Miên không chút nghĩ ngợi, bà lớn tiếng, nói ngay "Tay trái bốn mảnh, tay phải sáu mảnh."

Trúc Nhân Phong sững sờ, Hoa Miên chẳng những đoán đúng, nhìn thần thái thung dung của bà, tựa hồ thực sự bà đã nhìn thấu tâm tư mình, y nghĩ vậy, trong lòng phát rét, y chớp chớp con mắt, mím cười, nói: "Không đúng."

Ngón giữa bàn tay phải búng nhanh một cái, y đưa một mảnh đồng sang bên tay trái, thủ pháp cực kỳ nhanh nhẹn, y tự đắc ý rằng chẳng ai đương trường có thể phát hiện nổi.

Y đang định mở hai bàn tay ra, vụt nghe Hoa Miên nói: "Hai tay, mỗi bên năm mảnh."

Trúc Nhân Phong thoáng biến sắc, ngón út bàn tay trái gạt một cái, đem một mảnh đồng giấu vào trong tay áo.

Y vừa làm xong, đã lại nghe Hoa Miên cười cười, hô: "Tả bốn hữu năm, còn một cái khác trong tay áo người."

Trúc Nhân Phong há hốc mồm, đờ lười, y nắm chặt hai quyền, chẳng mở ra cho người ta xem.

Hoa Miên nhìn chòng chọc vào y, bà tươi cười, hỏi: "Trúc tiên sinh, lần này ta đoán trúng chứ?"

Con tim Trúc Nhân Phong đánh trống làng, y tự nhủ, cho dù có ma mãnh cái tay thế nào đi nữa, cũng không cách gì lừa gạt được con mắt nhìn của Hoa Miên, y nghĩ vậy, đành bất đắc dĩ gạt đầu.

Hoa Miên nhoẻn miệng cười, bà lấy từ trong tay áo ra một bàn tính bằng sắt dài cỡ một thước, đen bóng nhẫy, hé môi nói: "Trúc tiên sinh, tiếp chiêu."

Tâm trí Trúc Nhân Phong dao động, y nghĩ bụng, nữ tử này nếu thực sự dò xét được tâm tư, bất kể mình sử chiêu thức gì, nàng đều có thể liệu địch tiên cơ, biết cách khắc chế, như vậy, chính mình chỉ có thua, không thể thắng?

Cái cách thức 'đoán vật' này, đúng là phải chờ tự y loạn trận cước, khi Hoa Miên dò biết rõ ràng, bà lướt nhanh ra, vung bàn tính thành một luồng chớp đen nhánh, đánh thẳng vào chỗ hiểm nơi ngực y. Kinh hãi, Trúc Nhân Phong định vung chưởng phản kích, y sức nhớ bị cấm hoàn thủ, chỉ một thoáng chần chờ, bàn tính đã đến trước ngực. Trúc Nhân Phong tuy phẩm hạnh bề bộn, nhưng về mặt võ công, y cũng thuộc loại có tâm cỡ, gặp nguy, y hít vào một hơi dài, lồng ngực đột nhiên thót xuống, y giữ hạ bàn vững vàng bất động, đưa thân trên lá người ra sau, kịp tránh hướng tấn công của cái bàn tính, chỉ thấy nó sượt ngang mé trái, lập tức áo bào đỏ thắm, máu tươi bắn phụt ra.

Hoa Miên thét to "Chiêu thứ hai", cái bàn tính chớp nhoáng lên phía trên, như ẩn như hiện, nó lượn lờ điểm một hơi vào sáu đại huyệt trên thân mình Trúc Nhân Phong.

Gã này né trái, lướt phải, lẩn tránh được năm ngón điểm huyệt đầu, nhưng đến cái thứ sáu, y cảm giác nơi vai trái chột đau điếng, rõ ràng cái bàn tính đã tổng nội kinh vào phá chân khí hộ thể của y,

Trúc Nhân Phong nửa người tê tái, gần như sắp ngã quy trên mặt đất, y gắng gượng lui nhanh về sau hai bước, thân mình còn chưa trụ vững, bên tai y đã nghe tiếng thét trong trẻo như tiếng ngọc khua, như tiếng phượng hót, "Chiêu thứ ba", một làn chớp đen nhánh đã phá không, nhắm vọt vào con mắt bên trái y.

Chiêu thức đến nhanh như sấm sét chớp giật, Trúc Nhân Phong mà không phản công, coi như con mắt trái sẽ hỏng. Trong nguy cấp, y bất chấp ước hẹn, hai tay y đồng lúc vung ra, dùng công phu "Vô Hình nỗ" phóng ra những mảnh đồng với sức đi dừng mãnh tựa hồ chúng được bắn bằng nỏ cứng, đưa chúng ập tới Hoa Miên với khí thế sắc bén, khiến bà dù dự đoán trước được đòn đó, để chống đỡ màn ám khí dày đặc, Hoa Miên đành phải đưa bàn tính quét rơi những mảnh đồng ấy xuống đầy đất.

Không làm thì thôi, đã ra tay rồi, Trúc Nhân Phong hét lớn một tiếng, y nhảy vọt lên, tung song chưởng liên tục bổ vào Hoa Miên. Đám đông thấy y bội ước, thấy đều rần rần buông lời chế nhạo. Trúc Nhân Phong da mặt thật dày, làm như hai tai không nghe gì, y hung hăng tấn công tới tấp.

Dương Phong Lai tức muốn nổ ruột, lão lớn tiếng hét ầm: "Làm cái gì vậy? Đệ tử Yến Nhiên sơn lời nói như cú, hạ miệng thấy thúì hoặc còn hơn đánh rằm, đúng không?"

Xung đại sư cười: "Dương tôn chủ mắng thiệt đúng, Trúc Nhân Phong ăn lời nuốt lời như vậy, đúng là cực kỳ vô sỉ."

Dương Phong Lai chớp chớp mắt, bảo: "Một khi y làm vậy, trận này coi như bên bọn người thua."

Xung đại sư lắc đầu: "Hắn là hắn, ta là ta, ngàn vạn lần không thể cộp vào chung một giỏ được. Trò 'đoán vật' là do Nhân Phong ứng chịu, ta đâu có đáp ứng."

Dương Phong Lai cả giận nói: "Đồ lừa trọc, người giở trò vô lại, không biết ngượng sao?"

Xung đại sư vẫn cười cười: "Trò vô lại là chuyện Trúc Nhân Phong làm, đâu có mắc mớ gì tới bản tăng?"

Dương Phong Lai không khỏi nổi sùng: "Hai đứa bay không phải cùng chung một giuộc sao?"

Xung đại sư cãi: "Dương tôn chủ hồ đồ rồi? Yển Nhiên sơn, Kim Cương môn, chẳng có gì dính dáng với nhau, cùng chung một giuộc hồi nào?"

Lão khua môi múa mép, nói lấy được, Dương Phong Lai tức trào máu, cũng không làm gì nổi lão.

Trận đấu võ mồm này hai bên còn chưa rõ thắng bại, nhưng môn "Thiên Nhận" của Trúc Nhân Phong cốt đem kinh khí tụ tập vào song chưởng, có khả năng cắt sắt chặt đá, chưởng phong bao trùm một vùng rộng lớn, thân pháp y lại lạnh lẹn kinh người, toàn thân y hóa thành một trận cuồng phong, nhiều vòng quanh Hoa Miên mà xoáy mà xoay toán loạn.

Hoa Miên lại như người dạo bước thơ thần, khi phải, lúc trái, khi trước, lúc sau, mới trông qua tưởng chừng bước bước đi đều thung dung giản dị, nhưng cứ đòn nào đối thủ công đến bà đều có che chắn sẵn. Quyền cước Trúc Nhân Phong còn chưa vào, bà đã xoay hăn người né tránh, tay phải cầm chúc cái bàn tính xuống dưới, thủy chung dõi theo đối phương mà không đánh ra, năm ngón bàn tay trái lướt nhẹ trên mấy hạt con toán, kiểu như đang tính toán gì đó, đôi mắt xinh đẹp trong như nước hồ thu, lặng lẽ dõi theo thân ảnh Trúc Nhân Phong.

Minh Đẩu dang hờ hững nhìn, bỗng lão ta la lớn: "Trúc tiên sinh coi chừng, đây là thuật 'Lục Hào Điểm Long' do 'Kính Thiên' Hoa Kính Viên sáng tạo.

Trúc Nhân Phong nghe được, y cả kinh, y từng nghe sư phụ Thiết Mộc Lê giảng giải về nhân vật "Kính Thiên" Hoa Kính Viên, đó là một cao thủ hàng tiền bối của Hoa gia, tương truyền ông ta dựa theo tiên thiên dịch số mà chế ra thuật 'Lục Hào Điểm Long', chuyên tính toán những bước sơ hở

của đối thủ, liệu địch hư thực, ông chỉ cần đúng lúc, tung ra một đòn là thành công, hơn trăm năm trước, ông ta đánh khắp thiên hạ không có đối thủ.

Trúc Nhân Phong trong lòng hơi chút lo lắng, y ra tay bị khựng, thuật dò xét của Hoa Miên lập tức phát hiện, nhất thời đôi mi thanh tú thoáng nhú lại, bà trợn tròn đôi mắt đẹp, đưa tay trái cung nhanh ra thành quyền, bàn tính như một tia chớp bung ra, xuyên qua làn chướng phong của Trúc Nhân Phong, đập đúng vào vai trái của y. Chỗ đó không lệch lạc vào đâu được, chính là điểm bà tính toán ra trước. Vốn đã trúng thương sẵn, Trúc Nhân Phong bị một đòn vào vai, nửa người y tê tái, tay trái cũng ủ rũ thông xuống dưới. Hoa Miên một chiêu đắc thủ, bà không để y kịp lui ra sau, đã lướt nhanh vào, vung bàn tính xuất hư chiêu nhắm vào huyệt "Thiên Đột" nơi cổ họng Trúc Nhân Phong. Gã này vừa né ra sau, vung tay phải ngăn chặn, chẳng dè Hoa Miên biến chiêu, quật ngược cái bàn tính lên, quất ngay vô mặt y.

Trúc Nhân Phong mắt nổ đom đóm, y xoay thân mình một vòng, còn chưa kịp ổn định, sau lưng lại lãnh thêm một cú đập nữa, lập tức bị mấy nội thương phát tác, y liền té ngời quy xuống đất.

Đệ tử Đông Đảo đệ tử đều đồng loạt thở phào, cả tiếng hoan hô. Trong phong phạm một đại hành gia, Hoa Miên không đánh tới nữa, bà thu hồi bàn tính, vui vẻ nói: "Đa tạ, đa tạ!"

Hoa Miên đang định quay về, bỗng bà nghe Xung đại sư nói một tràng tiếng ki ki cô cô, bà tò mò, ngoái trông lại, chẳng dè Trúc Nhân Phong vụt nhảy dựng lên, vung tay phải ném ra một đám khói mù màu trắng, Hoa Miên còn đang bất ngờ, một mùi hương lạ đã xộc vô mũi, làm đầu óc bà tức thì choáng váng, Trúc Nhân Phong bước nhanh tới một bước, một tay ôm ngang eo lưng bà, một tay điểm lên ba huyệt đạo.

Sự việc xảy ra quá nhanh, vừa hiểu ra, Dương Phong Lai lập tức bốc giận, ông ta nhào ra đằng trước như mũi tên bật khỏi dây cung, tung hai dải lụa ra từ hai ống tay áo, tính xuất chiêu, bỗng ông ta có cảm giác khác lạ, nơi đuôi mắt chột loé sáng lên một vạt tăng bào màu nguyệt bạch.

"Thằng giặc lừa trọc?", con tim Dương Phong Lai thót lại, ông ngoái trông kỹ, đã kịp thấy Xung đại sư đứng cách đấy hơn một trượng, lão đang cau mày, tay vo trong ống tay áo, tùm tùm cười, dáng chờ đợi. Còn đang sững sờ, Dương Phong Lai bỗng cảm giác một luồng lực đạo dũng mãnh đổ ập vào mình, thế như nước lũ phá đê, đánh trúng ngay vào hông bên trái ông ta.

Dương Phong Lai định uốn mình tránh ra, nhưng ông bị chậm mất một bước, chưởng kinh của đối phương đã xâm nhập nội thể, nghe rắc một tiếng, đánh gãy xương sườn thành nhiều đoạn, dư lực đẩy ông té nhào ra ngoài, nằm dài trên bãi cỏ, miệng 'ọc' một tiếng, ông hộc ra một búng máu tươi.

Ông nhìn kỹ lại, thấy Minh Đẩu ánh mắt âm trầm, đang chậm chậm rút hữu chưởng về. Dương Phong Lai trong lòng đau xé ruột gan, nỗi đau còn hơn nội thương, ông không khỏi buột miệng la lớn: "Minh Đẩu, người, người nổi dao cho giặc, đã đánh lén ta?"

Minh Đẩu cười hì hì, nói: "Dương tôn chủ đừng ngậm máu phun người, rõ ràng nói một chọi một, tại sao người ra tay tập kích Trúc tiên sinh? Nếu để người đắc thủ, khiến người ta cười mà bảo Đông Đảo ta ỷ số đông, ta ngăn cản người, cũng vì muốn cứu vãn danh dự cho Đông Đảo"

"Danh dự? Danh cái rắm con mẹ người...". Dương Phong Lai tức giận đến nỗi bị nghẹn huyết, hai mắt tối sầm xuống. Vừa rồi, Xung đại sư dụ cho ông phân tâm, Minh Đẩu từ một bên nhào ra đánh lén, hai người họ sớm có sắp đặt mưu chước. Dương Phong Lai trúng kế, lãnh trọng thương,

khô não khôn xiết, cái buồn giận trong lòng ông không thể nói ra cho hết được.

Trúc Nhân Phong đặc ý, mặt căng căng, y thò tay tháo từ bên hông Hoa Miên ra một chùm chìa khoá, đem khua lắc rồn rảng, hỏi: "Đại hòa thượng, phải cái này không?"

Xung đại sư gật đầu "Không sai."

Dương Phong Lai cả giận "Người lấy chìa khoá làm gì?"

Trúc Nhân Phong nhe răng cười "Rõ rõ ràng ràng như con chấy bò trên đỉnh đầu hói, người còn chưa thấy hả?Trận này, lão tử thắng, nữ nhân về ta, thì cái chìa khoá cũng về ta luôn. Con mẹ nó, bọn người thua liên tiếp cả hai trận, từ giờ trở đi, đều phải để Thích Vương Tôn làm chủ mọi việc."

Tuy Hoa Miên người phải khói độc mà tê liệt, nhưng đầu óc bà vẫn còn tỉnh táo, nghe y nói năng như thế, bà gần như muốn khóc. Cái chùm chìa khoá đó, trước khi ra đi, Vân Hư đưa bà giữ, trong số có chìa mở cửa động Quy Tàng, giờ nó lọt vào tay bọn Mông Nguyên, chúng mở cửa, vào động lấy đi những bản thiết kế bí mật, tất nhiên sẽ dẫn đến thiên hạ đại loạn.

Bây giờ, bà mất trắng nó vào tay giặc, rồi chẳng làm gì để cứu vãn được, Trúc Nhân Phong thấy bà đại bại trong tay y, lệ ướt đầm gò má tựa giọt mưa đọng trên cánh hoa lê, y nổi lòng dâm tà, sàm sỡ nói: "Tiểu nương tử đừng khóc, hãy chờ mà hưởng lạc thú nhé."

Hoa Miên cả giận mắng: "Đồ mất dạy."

Trúc Nhân Phong ngả ngớn: "Cái miệng nhỏ nhắn nom xinh quá, nói lời mắng mỏ mà xem vẫn thấy rạng rỡ", dứt lời, y thò tay sờ soạng loạn cả lên. Hoa Miên luôn giữ mình trong trắng, chưa bao giờ bị sàm sỡ, bị vũ nhục như thế, bà giận dữ và tức uất khôn xiết, hầu như muốn ngất xỉu.

Đệ tử Đông Đảo thấy bà bị làm nhục, họ rầm rĩ chửi bới, thanh âm kinh thiên động địa, Trúc Nhân Phong cũng coi như không, càng mắng chửi đáo đẽ, y càng làm mạnh tay hơn. Mọi người chỉ có thể mặc sức phẫn nộ, nhưng ném chuột vỡ đồ, không ai dám vùng lên vây công.

Xung đại sư đứng bên vẫn cứ cười cười, không nói năng gì. Lão đã tính từ sớm, bốn tôn Đông Đảo, Dương Phong Lai ít dám có chủ kiến, Thi Nam Đình thì bệnh hoạn, Minh Đẩu lại về hòa bên lão, luận về tài trí, danh vọng, chỉ có Hoa Miên đáng đứng ra cầm đầu toàn thể bọn họ. Vân Hư trước khi bỏ đi, đã đem chùm chìa khóa giao cho bà, chắc cũng cùng chung quan điểm đó, cho nên chỉ cần lão chế phục bà ta, những cái khác sẽ dễ dàng, tuần tự giải quyết.

Xung đại sư đề nghị luận võ, chẳng qua chỉ là cái vỏ bề ngoài, khi Hoa Miên thủ thắng xong, bà mất cảnh giác, lão lập tức thừa cơ, dùng tiếng Mông Cổ lệnh cho Trúc Nhân Phong tung khói độc, Hoa Miên chưa kịp nhìn ra, đã sa độc thủ. Dương Phong Lai tiến ra cứu viện, lại mắc bẫy Xung đại sư, bị Minh Đẩu đánh lén mang trọng thương. Như vậy xem ra toàn quân Đông Đảo thua trắng, chìa khoá động Quy Tàng cũng lọt vào tay Trúc Nhân Phong, chỉ cần vô thạch động, lấy các bản thiết kế bí mật về chế tạo cơ quan, thiết kỵ Mông Nguyên ắt sẽ như hổ thêm cánh, sẽ đột phá Bắc Bình, quét sạch quân Minh, thu hồi thiên hạ mà rửa sạch cái nhục mất nước năm xưa.

Đang đắc ý, lão cảm giác bất thường, Xung đại sư vung tay, đưa chưởng phong quét và đánh bạt một loạt kim châm. Lão rảo mắt trông, thấy Diệp Linh Tô đang nhìn sang bên này, mặt cô trắng bệch như tuyết. Xung đại sư bật cười, nói: "Diệp cô nương, kim châm không có mắt, nếu bắn trúng vào Hoa tôn chủ, đó mới thật là hết sức không ổn."

Diệp Linh Tô nghiêng răng, cô cử kiếm, thét to: "Hòa thượng, mau thả Hoa di, bằng không, ta cùng người một sống một chết."

Xung đại sư bốn cột: "Cô nương khẩu khí không nhỏ, có một số việc, nói thì dễ, làm được coi bộ khó."

Diệp Linh Tô đưa mắt liếc sang Hoa Miên, đột nhiên cô lướt tới, vung nhuyễn kiếm Thanh Li chém xả vào mặt Xung đại sư, lão này khẽ lách mình tránh làn kiếm phong rồi lão búng ngón trỏ vào ngay giữa thân kiếm, nghe rột một tiếng, hồ khẩu Diệp Linh Tô nứt toác, nhuyễn kiếm đã rời tay bay ra xa.

Sử một thức "Phi ảnh thần kiếm" thuộc hạng tuyệt chiêu, cô không ngờ chỉ với một ngón tay, lão đã làm cô tuột mất kiếm. Diệp Linh Tô không nghĩ ngợi nhiều, cô vung tay trái ra đằng trước, Xung đại sư kiêng kị kim châm, lão lướt tránh ra, chẳng dè, cổ tay cô gái vừa chuyển động, hơn mười mũi kim châm đã xộc thẳng đến Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong ỷ có Hoa Miên trong tay, không ai dám cả gan mạo phạm, ai ngờ Diệp Linh Tô không cần biết Hoa Miên chết sống ra sao, cô ngang nhiên phát kim châm vào y.

Trúc Nhân Phong cuống quýt vung tay, nhắc chân, soạt soạt đánh ra dăm chưởng, hất được toàn thể kim châm, đồng thời y ôm chặt Hoa Miên, nhào sang một bên.

Y còn chưa trạm ổn, mé đằng sau chợt nghe kinh phong nổi dậy, Trúc Nhân Phong không kịp quay nhìn, phía đối diện, tay Diệp Linh Tô đã lại giương lên, cô phóng thêm một ít kim châm khác.

Trúc Nhân Phong tay trái ôm Hoa Miên, chỉ còn duy nhất tay phải để ứng phó, nếu y ngăn chặn kim châm, nhất định không tránh được đòn đánh lén sau lưng, nếu y quay đầu ngăn cản người nọ, sẽ không sao tránh khỏi kim châm ghim vào người, y bất đắc dĩ đành phải buông Hoa Miên, vung tay phải đánh rơi kim châm, tay trái nghe theo tiếng gió mà quai ra sau, giương trảo chụp vào kẻ đến từ phía đó.

Kẻ nọ thật là lanh lẹn, trảo của Trúc Nhân Phong thất bại, chỉ quơ được một manh vải rướm máu. Y ngoái trông ra sau, thấy một gã thiếu niên đang ôm Hoa Miên, hai chân liên tục lui về phía sau, nơi đầu vai hấn, áo rách toác để lộ ra một làn năm vết máu do ngón trảo cào trúng.

Hoa Miên nhận diện thiếu niên, bà vừa kinh hãi vừa vui mừng, buột miệng la lên : "Lạc Chi Dương..."

Tiếng kêu chưa dứt, hết một con chim ưng khổng lồ đang nhào xuống đỉnh đầu hai người, Xung đại sư trong tư thế lẳng không đã vỗ một chưởng xuống gã họ Lạc.

Con tim Hoa Miên thót lại, chưởng này của Xung đại sư mà giáng xuống, mười Lạc Chi Dương cũng chẳng thể toàn mạng, bà không đành lòng nhìn cảnh tượng, bèn nhắm nghiền hai mắt, chột nghe 'ầm' một tiếng, kinh phong khởi động tứ phía, quất rạt rạt vào da mặt, gây buốt nhức.

Hoa Miên cảm giác cổ quái, bà mở to mắt ra, vừa kịp thấy Xung đại sư đang đáp xuống dưới đất, đôi mắt lão dòm lom lom không chớp mi về phía này. Dò theo ánh mắt lão, Hoa Miên trông sang, chỉ thấy Tịch Ứng Chân dáng vẻ tiêu sái, ông đang chấp hai tay đứng yên ở đấy. Hoa Miên nhất thời hiểu được, hẳn là lão đạo sĩ đã xông đến đúng lúc, đã đón tiếp được phát chưởng của Xung đại sư.

Trước khi đặt chân lên Đông Đảo, Xung đại sư đã theo lời Minh Đẩu điều tra hư thực của hòn đảo, nhìn khắp quần hùng Đông Đảo, duy nhất Vân Hư có thể đánh thắng được mình. Nhưng đạo sĩ này đến thật đột ngột, nội lực ông ta cực kỳ tinh thuần, chưởng lực vô cùng hồn hậu, hơn mình xa. Xung đại sư cố đè nén khí huyết nhộn nhạo trong ngực, lão chậm rãi hỏi: "Đạo trưởng hảo bốn sự, xin hỏi đạo hiệu, tôn danh?"

Tịch Ứng Chân cười cười, giọng bình thản: "Bần đạo Tịch Ứng Chân."

Xung đại sư vừa nghe qua, lão hốt hoảng, "Thái xú cốc chủ" Tịch Ứng Chân này bằng vai vế cùng sư phụ Uyên đầu đà, ông ta là một kỳ nhân, mang danh đạo sư của bậc đế vương, đứng cai quản toàn thể đạo quán trong thiên hạ. Lại nói thêm, đạo sĩ vốn là bạn cố cựu thâm giao của Chu Nguyên Chương, thường lánh mình chốn phương ngoại, không hiểu sao vào thời điểm mấu chốt này, ông lại đột nhiên xuất hiện trên Đông Đảo. Trong lòng đầy nghi vấn, lão liếc mắt nhìn Minh Đẩu, ánh mắt không phải không có ý phiến trách.

Minh Đẩu thầm kêu đáng tiếc, lão vốn cho rằng Tịch Ứng Chân là địch thủ của Đông Đảo, mà ông lại đang bị giam cầm dưới đáy cốc Tinh Ẩn, khi tính toán nhân số lực lượng, lão đã không bảo cho Xung đại sư biết.

Tịch Ứng Chân chăm chú nhìn đầu vai Lạc Chi Dương, ông bỗng thở dài: "Tiểu tử, mi cũng thật to gan, cú vừa rồi thực chẳng khác gì mi thò tay cướp miếng mồi từ miệng con cọp, chỉ cần mi lui chậm một bước, mấy trảo đó hẳn đã chọc thủng cái sọ não của mi rồi!"

Đầu vai Lạc Chi Dương vẫn đang đau nhức, hẳn không khỏi gượng một nụ cười, đáp: "Tui cũng vì cái đầu nóng hực lên, chỉ biết xông ra, chứ không có suy nghĩ gì nhiều khác!"

Tịch Ứng Chân lờm hẩn, ông gật đầu, khen: "Hay cho câu 'cái đầu nóng hực'!"

Ông ta quay sang Diệp Linh Tô hỏi cô: "Tiểu nha đầu, rốt cuộc người định cứu người hay là giết người đây? Kim châm phóng ra ào ào, mà lại không phải là để thêu thùa kia chứ!"

Diệp Linh Tô cắn môi, sắc mặt trắng bệch.

Hoa Miên khe khẽ thở ra một hơi dài, bà nói: "Tịch đạo trưởng hiểu lầm nó rồi!. Cô nàng do ta nuôi nấng, đã hiểu rõ tính cách của ta, Hoa Miên này

thà chết trong, không chịu sống nhục, bị tên đâm tặc này làm ô nhục, ta chẳng thà chết sạch sẽ còn hơn."

Diệp Linh Tô hốc mắt đỏ quạch, cô rên rỉ: "Hoa di, nếu người chết, con ... con cũng sẽ không sống ở lại trên đời này làm chi!"

Hoa Miên thấy cô hình dáng khổ sở, bà đau xót trong lòng, bèn gượng một nụ cười, bảo cô:

"Tô nhi, đừng làm điều khờ dại, con đang thanh xuân, tuổi hoa mơn mớn, chớ có nói đến chết chết sống sống nhé!"

Diệp Linh Tô cúi đầu, lặng thinh, Hoa Miên càng thêm thương xót, bà định đứng dậy, chợt phát hiện mình đang còn nằm lả người trong lòng Lạc Chi Dương, mùi hơi thở đậm chất nam tử phả vào, khiến bà tim đập thành thịch như trống châu, hai mang tai đỏ rực, bà nhỏ giọng bảo hân: "Lạc Chi Dương, còn ngần ngại gì nữa, sao không nhanh chóng giải huyết cho ta?"

Lạc Chi Dương nghe bà nói, hân thất kinh, cuống quýt đưa tay giải huyết, có điều, thủ pháp điểm huyết của Trúc Nhân Phong khá quái dị, hân thử vài lần đều không hiệu quả.

Tịch Ứng Chân tiến đến một bước, ông nâng Hoa Miên lên, đưa tay vỗ vào lưng bà hai phát.

Hoa Miên chỉ cảm giác một làn khí nóng chui vào cơ thể, lập tức giải khai huyết đạo, bà định chuyển thân đứng lên, bất ngờ toàn cơ thể èo uột vô lực, khiến bà té trở lại vào lòng Lạc Chi Dương.

Bà gắng đề khí nơi Đan Điền, trong đó trống rỗng, khiến Hoa Miên thêm lả lẫm. Nhìn thần sắc bà, Tịch Ứng Chân thầm hiểu đôi ba phần, ông gật đầu, nói: "Người bị trúng độc, mà độc tính chưa tan, không hội đủ nội tức để vận khí."

Ông quay sang hỏi Trúc Nhân Phong: "Mi dùng loại độc gì vậy?"

Trúc Nhân Phong đang tức giận gần hộc máu, giờ lại nổi sùng muốn nổ tung ruột gan, y bặm môi, không thèm trả lời.

Xung đại sư lại cười cười mà rằng: "Tịch tiên sinh từng nghe nói đến ‘Nhuyễn Kim Hóa Ngọc Tán’ chưa?"

Tịch Ứng Chân biến sắc, trách: "Đại hòa thượng, dù gì người cũng là truyền nhân Kim Cương môn, sao lại dùng thuốc mê của ‘Độc Vương tông’?"

Xung đại sư cười, cãi: "Trời sinh vạn vật, thứ nào cũng có chỗ dùng, tỉ như giết người, dùng dao để giết, dùng độc cũng là giết, vậy sao lại phân cái cao, cái thấp? Theo thói thường hay không, chẳng qua chỉ là vấn đề thành kiến thôi, dùng sao cho thích hợp, đó mới là đúng đắn"

Tịch Ứng Chân 'hừ' một tiếng, chìa tay ra: "Đưa đây!."

Xung đại sư hỏi: "Đưa cái gì?" Tịch Ứng Chân nói: "Đương nhiên là thuốc giải."

Xung đại sư lắc đầu: "Không có thuốc giải."

Tịch Ứng Chân sa sầm nét mặt, ông đang định to tiếng, Xung đại sư ngắt lời ông, bảo: "Tịch đạo trưởng, đạo trưởng không phải người Đông Đảo, chuyện hôm nay không mắc mớ gì đến ngài."

Tịch Ứng Chân nhăn tít lông mày, ông nghĩ bụng "Hòa thượng nói không sai, ta chả phải người Đông Đảo, không nên dính tay vô làm gì...."

Ông đang lưỡng lự, chợt nghe Lạc Chi Dương nói: "Đại hòa thượng, người cũng không phải người của Đông Đảo, bọn họ tuyển ai làm đảo vương thì dính dáng cái mớ gì đến người? Như ta thấy, người chỉ nên trả

chìa khoá, ngậm cái miệng lại, để mặc lão tiểu tử họ Thích tự tay lo chuyện tranh đoạt cái tước vị đảo vương gì gì đó."

Câu nói này gõ trúng phóc vào tâm ý, bọn đệ tử Đông Đảo đệ tử rào rào rộ tiếng tán thành.

Xung đại sư nhíu nhíu mày, lão đang tìm lý lẽ phản bác, Trúc Nhân Phong cũng thấy nực, y la lớn: "Tiểu súc sinh, mi là cái thá gì? Đây là chỗ cho mi chỗ miệng vô hay sao?"

Lạc Chi Dương cười, đáp: "Ta không phải cái thá gì, ta là cha mi, lão tử đang đứng ra phân biện, thằng con ngoan hãy lặng im mà nghe mới là phải đạo"

Trúc Nhân Phong nổi giận to, y trợn mắt, hét lớn: "Tiểu súc sinh, ngươi dám nói lại lần nữa không?"

"Nói cái gì?", Lạc Chi Dương cười cợt, "Nói ta là cha mi hả?"

Trúc Nhân Phong quát thét ầm ỹ, y định nhào ra, Xung đại sư ngăn y lại, bảo "Thứ con nít miệng còn hoi sữa đó, đừng lý tới nó làm gì"

Lão cất cao cái mặt, giọng thẳng thừng. nói: "Tì võ vừa rồi, bên ta toàn thắng, tự giờ trở đi, toàn thể người Đông Đảo đều phải để Thích tiên sinh làm chúa đảo."

Lão vừa dứt lời, tiếng mắng chửi rộ lên, Dương Phong Lai cả giận, nói: "Lừa trọc, định điên đảo đổi trắng thay đen chẳng? Trận thứ hai, rõ ràng là Hoa tôn chủ thắng, thằng họ Trúc này giở trò ám toán, đúng lí ra, phải nghiêm trị."

Xung đại sư cười, hỏi ngược lại: "Nếu vậy, dám hỏi Dương tôn chủ, hai trận đấu, người đứng thắng, hay người nằm thắng? Hoa tôn chủ nếu có thể đứng vững vàng trở lại, ta sẽ chấp nhận bà ấy thắng, vậy được không?"

Hoa Miên trong lòng bức tức, bà cười nhạt, nói: "Nói ngon lắm, bảo tỷ võ luận thắng thua, bọn người dùng độc có tính là phạm luật không?"

Xung đại sư cười nói "Đúng vậy, chúng mình nói luận võ quyết thắng, lại chẳng hề nói khi luận võ, không được dùng độc. Năm xưa, lệnh tổ 'Tổ Tâm thần y' Hoa Hiếu Sương cũng có luyện thành 'Cửu Âm Độc chưởng', cho thấy đem độc đưa vào võ công, từ xưa đã có làm rồi."

Hoa Hiếu Sương là một vị tiền bối tổ tiên của Hoa Miên, nhờ cơ duyên xảo hợp, đã luyện được "Cửu Âm độc chưởng", Hoa Miên dù bức tức, cũng không sao đối đáp, Dương Phong Lai nổi cơn giận đến hai mắt trợn ngược, ông ta làu bàu liền miệng: "Thúi lắm... như rắm thúi... cường từ đoạt lí..."

Minh Đẩu cup mắt, rồi cười hì hì, nói: "Dương tôn chủ, theo ta thấy, Hoa tôn chủ trước thắng sau thua, Trúc tiên sinh trước thua sau thắng, tất cả mọi người hãy xem trận đó như ngang tay, được không?"

Dương Phong Lai nghe lão đưa ý kiến, ông ta bốt giận, gật đầu: "Người nói vậy còn có chỗ nghe được"

Minh Đẩu nói tiếp: "Nếu nói vậy, trong ba trận đã có một thắng một hoà, Dương tôn chủ đấu với ta trận cuối để quyết định hơn thua, chịu không?"

Dương Phong Lai trong lòng phát run, võ công ông ta vốn không bằng Minh Đẩu, hiện giờ đang mang nội thương, không thấy có chỗ nào mà thắng cho được. Trong cơn buồn bức, ông chợt nghe Lạc Chi Dương vui vẻ bảo: "Dương tôn chủ thân thể khiếm an, trận này không cần xuất chiến."

Dương Phong Lai sững sờ, đã thấy Lạc Chi Dương đánh mắt sang, hăn nhanh chóng nói tiếp: "Trận này để Tịch đạo trưởng đứng ra đấu thay cho Dương tôn chủ, nếu Minh Đẩu không ứng chiến, thì chỉ là, con mẹ nó, loài rùa đen rụt cổ."

Minh Đẩu vừa hời hợt vừa bức, lão buột miệng hét: "Nói nhăng nói cuội, Tịch Ứng Chân là đồ chó săn của Chu Nguyên Chương, làm sao đứng ra thay thế người Đông Đảo mà xuất chiến?"

Lạc Chi Dương cười đáp: "Trúc Nhân Phong đó cũng chẳng phải chó săn của Mông Cổ hay sao? Tại sao nó được đứng ra thay thế người để giành ngôi vị Đông Đảo?"

Minh Đẩu cố cãi, lão ấp úng: "Hắn, hắn là chịu lời uỷ thác của Thích tiên sinh."

"Cái này quá dễ!", Lạc Chi Dương cười hì hì, hắn quay sang hỏi Hoa Miên: "Hoa tôn chủ, ngài chịu uỷ thác cho Tịch đạo trưởng xuất chiến?"

Hoa Miên vốn tưởng rằng đại cục đã hỏng, bất ngờ được Lạc Chi Dương đưa một chân ra ngáng, giờ bà thấy rất có cơ quây cho nước đục ngầu lên mà thả câu, bà nghĩ thế, vội nói "Tịch đạo trưởng chịu xuất chiến, Hoa mỗ cầu còn không được, chẳng qua...", bà nhìn chòng chọc vào Tịch Ứng Chân, trong lòng rất ngưỡng mộ, Tịch Ứng Chân bị Vân Hư hành hạ khổ sở, chịu nhiều khổ nhục, nếu ông nhớ hận cũ thù xưa, nhất định sẽ không ra tay.

Tịch Ứng Chân mỉm cười, ông vuốt râu, nói: "Bình thường, nếu là chuyện nội bộ Đông Đảo, Tịch mỗ không khứng nhúng tay, nhưng hoà thượng đây mà chiếm được bí thuật của cung Thiên Cơ, sẽ đưa đến trung thổ bị chiến loạn tràn lan, bản đạo chỉ vì con dân đại Hán, quyết không thể ngồi yên mà không lý đến."

Mấy câu nói đó dội vang như sấm đất, đệ tử Đông Đảo im ắng hẳn xuống, mặt Xung đại sư cũng không có biến động, lão thản nhiên hỏi: "Nói như vậy, Tịch đạo trưởng nhất định phải can thiệp?"

Tịch Ứng Chân đáp: "Đúng vậy."

Xung đại sư gật đầu, nói: "Thôi được, trận thứ ba coi như bên ta thua"

Lão đột nhiên nhận thua, mọi người đều thấy hăng, Tịch Ứng Chân hỏi lại: "Đại hòa thượng, chủ ý người là gì?"

Xung đại sư trả lời: "Minh tôn chủ không phải đã có nói rồi sao? Hai trận đầu, một thắng một hoà, trận thứ ba bọn ta cho dù thua, vẫn là một thắng, một hoà, một bại, kết cục vẫn cầm đồng. Cho nên mọi người hãy so tài một cuộc nữa, lấy ba đổi ba, hai trận thắng coi như được cuộc, bên ta vẫn cứ như cũ mà xuất chiến, xin bên các vị đưa ra ba người."

Mọi người đều ngó vào mặt nhau, Tịch Ứng Chân không khỏi nhướng cao hàng lông mày, nhấn nhó bảo: "Đại hoà thượng nhà người thiệt là khó chơi, coi bộ chưa đạt mục đích là chưa thôi!"

Xung đại sư cười cười: "Không dám, không dám."

Tịch Ứng Chân lại hỏi "Pháp danh người là do lệnh sư đặt?"

Xung đại sư đáp: "Đúng thế."

"Đại doanh nhược xung, kì dụng bất cùng"(Trích từ mạng: Sách Lão Tử chương 45 có nói: ĐẠI DOANH NHƯỢC XUNG, KÌ DỤNG BẤT CÙNG. [Đầy mà như vơi, thì dùng mãi chẳng hết], ý nói cái đầy và cái vơi đi liền với nhau, thống nhất với nhau), suy theo cái pháp danh đó, lệnh sư đặt kỳ vọng rất nhiều nơi người", Tịch Ứng Chân nói đến đây, ông dôi ánh mắt thật sâu lắng vào Xung đại sư, rồi tiếp "Hòa thượng, sao người cứ khăng khăng bám chuyện thắng bại, không khỏi làm hoen ố cái từ 'XUNG' đó?"

Xung đại sư cười cười: "Pháp danh chẳng qua dùng để gọi mà thôi, cái gọi là 'nhân các hữu chí' (ai có chí hướng của người ấy), chí gia sư đặt vào Phật hiệu, chí của bản tăng lại ở chỗ thắng bại, đạo trường mãi lắng nghe

chuyện chữ nghĩa, chẳng bằng nên xem xem, cử người nào xuất chiến, có lẽ hay hơn".

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 10 : Biện Chiết Quần Hùng 2

Tịch Ứng Chân rảo mắt nhìn, Hoa Miên trúng độc, Thi, Dương hai tôn bị thương, dù chính mình võ công cao tới đâu, cũng chỉ thắng được có một trận. Trước ba đối thủ võ công cao cường, ba tôn lại không thể ứng chiến, đưa những đệ tử khác ra càn hệt như đem trứng chọi đá.

Ông đang dự dự chưa quyết, bỗng nghe Diệp Linh Tô nói: "Tịch đạo trưởng, tiểu nữ xin được thử thử xem." Tịch Ứng Chân đưa mắt nhìn kỹ cô gái, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mỉm, hai mang tai hồng hồng, hai con mắt cô trong suốt như nước mùa thu hiển lộ một nét lạnh lạnh sâu kín.

Tịch Ứng Chân từng xem cô xuất thủ, thấy cô rõ ràng được chân truyền từ Vân Hư, tuy hỏa hậu cô chưa đủ, nhưng cũng không thể coi thường, ông nhè nhẹ gật đầu.

Xung đại sư cười nói: "Hay lắm, tính thêm Diệp cô nương là hai người, không biết người thứ ba sẽ là ai?"

Tịch Ứng Chân chưa kịp trả lời, bỗng nghe Lạc Chi Dương cười rộ: "Người thứ ba ư, chính là lão cha ra gài ngựa cho bọn người đây!"

Lão đạo sĩ sững sờ, Diệp Linh Tô cũng quá kinh ngạc, cô nói: "Lạc Chi Dương, người định quấy nhộn gì ở đây, luận võ quyền cước không có mắt, hồng phải chỗ cho tiểu hài tử đến làm trò chọc cười"

"Ai là tiểu hài tử?" Lạc Chi Dương cười cười, "So với cô, tui còn lớn tuổi hơn, nếu tui là tiểu hài tử, thì cô chính là nãi oa nhi (bé con còn bú

sữa)!"

Diệp Linh Tô hai gò má ửng hồng, cô lầu nhàu: "Người mới là bé con, còn chưa hết hơi mùi sữa, chẳng biết hơn thiệt, hừ, để cho người ta đánh chết cho đáng đời."

"Hảo a!", Lạc Chi Dương vỗ tay cười âm, "Tui đây trước khi bị người đánh chết, cũng nên uống một chút sữa ngon, ủa, mà hồng phải, nên uống một chút rượu ngon mới là đúng."

Cô gái Linh Tô bặm môi, nhỏ giọng mắng: "Nãi oa nhi đòi uống rượu, chỉ có người mới nghĩ ra được!"

Hai người chỉ lo đấu võ mồm, vất cường địch sang một bên, Trúc Nhân Phong nhìn hai người, trong lòng nảy chút tư vị giấm chua, y không khỏi la lớn: "Tụi bay hai đứa ồn ào cái gì? Muốn đánh liền đánh, ông nội đây không rảnh xem tụi bay diễn trò."

Tịch Ứng Chân gật đầu, bảo hần: "Lạc Chi Dương, tiểu cô nương nói đúng đó, đối thủ võ công thậm cao, mi nên suy nghĩ kỹ lại đi."

Lạc Chi Dương mỉm cười, nói: "Đạo trưởng yên tâm, tụi tui hần có chủ trương."

Diệp Linh Tô thấy hần tự tin, cô không khỏi nghi hoặc "Tiểu tử này chuyên giở trò gian hoạt, hần nói có thể thắng, có khi cũng là nói khơi khơi không chừng."

Xung đại sư nhìn Lạc Chi Dương, đầu óc cũng thấy lơ mờ, lão thâm nghĩ, lúc tiểu tử này ra tay cướp Hoa Miên, thân pháp hần nhanh như thỏ, cũng có phần coi được, giờ đây tự hần hăng hái xung phong xuất chiến, khó thể đoán chắc rằng hần không ôm một thân đầy tuyệt kỹ, lão đang ngẫm nghĩ, Minh Đấu len lén đến gần, nhỏ giọng thì thầm: "Đại sư yên tâm, tiểu tử này võ công tầm thường, không đáng lo."

Xung đại sư trong lòng đã quyết, lão lớn tiếng, nói: "Tịch đạo trưởng, bên ngài nhân mã đã có đủ, bọn mình giờ sẽ giao chiến ra sao?"

--- hết chương 10 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 11 : Ngăn Cơn Sóng Dữ

Dịch: levan

Tịch Ứng Chân không nắm chắc phần thắng, đến nước này, không làm gì khác được, ông bất đắc dĩ phải hỏi lại: "Ờ, theo người thấy, nên làm như thế nào?"

Xung đại sư đáp: "Giống như cũ, trận đầu bên ta ra trước, trận thứ hai đến bên các người, hai người còn lại đi trận chót."

Tịch Ứng Chân chưa kịp trả lời, Diệp Linh Tô bước nhanh tới, gần giọng: "Minh Đẩu, người ra đây."

Minh Đẩu cười cười: "Hiền điệt nữ có gì chỉ giáo."

Diệp Linh Tô mặt hoa trắng bệch, cô nghiến răng, nói: "Minh Đẩu, người bán đảo cầu vinh, đánh lén đồng môn, hôm nay ta vì Đông Đảo rửa sạch môn hộ."

Minh Đẩu da mặt thoáng nhão, lão cố tạo một nét cười, nói: "Hiền điệt nữ, nước đổ khó vun, nói lời nói sao cho sau đó không hối hận."

"Quyết không hối hận." Diệp Linh Tô rút nhuyễn kiếm, cô lay động nhẹ nhàng, làm thân kiếm gợn gợn rung, "Bữa nay, một là người chết, hai là ta mất."

Minh Đẩu hừ một tiếng, lão dợm bước ra khỏi hàng, Trúc Nhân Phong đột nhiên cướp trước một bước, y cười hì hì: "Minh lão huynh, mỹ nhân

khó gặp, trận này nhường cho ta đi!"

Minh Đẩu hiểu ý, lão nháy mắt, rồi cười, nói: "Cũng được, người quân tử không dành giựt miếng ngon của kẻ khác, Trúc lão đệ nếu cao hứng, trận này để cho người cũng được."

Diệp Linh Tô thoáng biến sắc, cô đang muốn quát bảo y lui ra, Trúc Nhân Phong đã bày cái mặt nghiêm trang mà rằng: "Lâu nay từng nhiều phen ngưỡng mộ cô nương, cứ tưởng trọn đời là không có duyên thân cận, chẳng ngờ ông trời ban phước, ta có thể lĩnh giáo cao chiêu, kiếp này coi như đã đầy đủ phúc hạnh rồi." Y vừa nói, vừa nheo cặp mắt, ngậy ngậy đại đại dòm riết vào thân mình cô.

Diệp Linh Tô vừa tức vừa rối, cô hét lên: "Họ Trúc kia, cút ngay đi, coi chừng ta khoét một trăm cái lỗ trên mình người bây giờ."

Trúc Nhân Phong cũng không bực tức, y cười hì hì, trở vào tâm khẩu: "Cô nương phải khoét, hãy khoét chỗ này, chỉ cần mở toang nó ra, là biết Trúc mỗ thật tâm với cô một mảnh chân tình."

Y giọng chót nhả, khiến Diệp Linh Tô vừa then vừa tức, cô chưa đánh đã rối loạn tâm thần, tay rung kiếm, cô định bước tới, chẳng ngờ Lạc Chi Dương đã xông ra, đưa tay chặn cô lại, hấn nói: "Diệp cô nương, tui xin thất lễ, thất lễ."

Diệp Linh Tô sừng sốt, hỏi: "Người làm sao mà lại phải nói thất lễ?"

Lạc Chi Dương nghiêm mặt: "Dường không giáo, phụ chi quá, (để con mất dạy tội ở người bố), cái đồ nhỏ nhoi thẳng Trúc Nhân Phong này nói lời xúc phạm, lỗi toàn ở nơi lão tử dạy dỗ không nghiêm, cô cứ yên tâm, thế nào khi về đến nhà, tui nhất định đánh gãy cái cổ chó của nó."

Diệp Linh Tô cười không xong, không cười cũng không xong, Trúc Nhân Phong lại giận trào máu họng, y lớn tiếng la hét: "Tiểu súc sinh, mẹ

người, chán sống rồi hả, tao mà không sẻ mảy ra thành tám miếng, tao không phải có tên gọi là Trúc Nhân Phong."

Lạc Chi Dương cười nói: "Mi không gọi là Trúc Nhân Phong, chẳng lẽ gọi bằng câu tạp chủng (chó lộn giống)..."

Hắn chỉ lo mắng cho sướng miệng, Diệp Linh Tô lại thấy không ổn, cô chẳng nhịn được, phải nhắc hắn "Ui, người muốn làm cha hắn... hắn... hắn là câu tạp chủng, vậy thì người lại là cái gì?"

Lạc Chi Dương thò tay gãi đầu, nặn một nụ cười, nói: "Nói vậy, làm cha hắn thiệt là hồng ngon ăn, thôi vậy nè, câu tạp chủng, ta không làm cha mi nữa, mi tự mình đi kiếm phần người ta mà xức đi!"

Mọi người ồ lên cười rũ rượi, mặt Trúc Nhân Phong đỏ bừng bừng, cặp mắt hắn bắn ra hai tia hung dữ, y đột nhiên cất tiếng hú quái dị, nhảy tung mình lên, chĩa năm ngón tay như móc câu, chụp vào cổ họng Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương cúi đầu, quay mình, nhảy về bên trái. Trúc Nhân Phong biến trào thành chưởng, quai tay quét ngang, chưởng phong nổi dậy, nghe soạt một tiếng, vạt áo đã Lạc Chi Dương rách toạc, mảnh vải áo tà tà rơi xuống đất.

Con tim Diệp Linh Tô thót lại, cô cử kiếm xông ra, Xung đại sư bước đến chặn cô lại, lão gằn giọng hỏi: "Làm gì vậy, hai đánh một hả?"

Cô gái sững sờ, cô đưa mắt nhìn vào Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ lắc đầu nói: "Cứ để mặc nó, Lạc Chi Dương là đứa thông minh, nó làm vậy, là tự nó có chủ ý riêng..."

Trong lúc ông nói, Lạc Chi Dương trúng phải một chiêu thức hiểm độc, thể chưởng Trúc Nhân Phong mở rộng toang, nhanh tựa cuồng phong bão táp, Lạc Chi Dương chỉ cảm giác kinh phong không ngớt thổi qua tạt lại

vào người, Trúc Nhân Phong bồi thêm một chưởng, Lạc Chi Dương vươn tay ngăn chặn, hăn bị làn chưởng quét sạt vào cánh tay, lập tức rách da rách thịt, máu đỏ bắn ra.

Diệp Linh Tô thấy sắc máu đỏ thẫm, con tim cô đập thành thịch, cô bất giác đưa tay nắm chặt chuôi kiếm, Bồng có người lớn tiếng hô hoán: "Lạc Chi Dương!" Cô ngoái trông, thấy Giang Tiểu Lưu cũng đã hồi tỉnh, y được một đệ tử nâng đỡ, y đang mở thật to hai mắt nhìn trừng trừng sang bên này.

Lạc Chi Dương cũng nghe thấy tiếng hô hoán, chỉ là chưa kịp nhìn rõ, đã nghe Trúc Nhân Phong hét to, y đá vung ngọn cước tựa mũi hoa thương xoay xoáy, hư hư ảo ảo phá không mà vụt đến.

Lạc Chi Dương vội bước theo "Loạn Vân bộ", thân mình chập chờn lên xuống, hai bàn chân không ngừng biến ảo, một chớp mắt mà đã thay đổi được mấy phương vị, Ngọn cước Trúc Nhân Phong bay sượt ngang người hăn, mang theo một chùm những giọt máu.

Dưới nách Lạc Chi Dương đau như có dao cứa vào, hăn không đợi đối phương biến chiêu, đã xoay cổ tay, điểm ra một ngón "Thiên Mang chỉ" nhắm vào huyết Hoàn Khiêu" của Trúc Nhân Phong.

Khi đầu ngón tay chạm vào đối thủ, hăn thấy như chọc phải một tấm thiết bản, còn cảm giác bị một cỗ lực đạo chấn ngược trở về, ngón tay trở Lạc Chi Dương đau nhức, làm hăn suýt nữa kêu thành tiếng. Hăn vội vàng rút người, nhấn mạnh vào gót chân trái, lui nhanh về phía sau dăm bước. Trúc Nhân Phong hừ lạnh một tiếng, nửa thân trên bất động, chân trái y quét ngang tựa một nhát cương đao, chém vào bụng hăn.

Lạc Chi Dương vội sử "Vô Định cước", đá vung chân trái lên, ngăn chặn ngọn cước của đối thủ.

Trong một loáng, hình bóng hai gót chân đổi qua đổi lại, Lạc Chi Dương có cảm tưởng đá trúng vào một cây thiết côn, xương đùi hằn hằn như muốn gãy đôi, toàn thân mình hẫng bắn vọt ra đằng sau, khi hẫng rơi xuống đất, thấy ống quần bên trái rách toạc, máu chảy ra thành tia.

"Hết rồi, hết rồi!", Giang Tiểu Lưu không dám xem trở lại, y nhắm nghiền hai mắt, miệng không ngớt rên rĩ.

Trúc Nhân Phong tuy đá trúng địch thủ một cước, thân mình y cũng bị xao động, cảm giác khí huyết nhộn nhạo. Thì ra, y bị Hoa Miên đánh cho mang nội thương, giờ đây, y ý mạnh xuất chiêu, đã chấn động mạnh đến chỗ bị thương, y đành phải bỏ ý định truy kích, vừa vận công điều tức, vừa dỗi mắt, ngưng thần quan sát đối thủ. Lạc Chi Dương liên tiếp bị thương, tay chân không khỏi đau buốt, hẫng đang định xem xét vết thương nơi chân, Trúc Nhân Phong đã lại lướt tới rồi. Lạc Chi Dương bèn quay đầu bỏ chạy, Trúc Nhân Phong đuổi gắt không tha, khinh công y cao siêu, rúng mình một cái, y đã tới sát sau lưng Lạc Chi Dương, vận sức vào đầu ngón tay, y hét lớn: "Đến lấy cái mạng chó!", khí thế như chim ưng giơ vuốt, y chụp vào đỉnh đầu Lạc Chi Dương. Lực đạo này mãnh liệt, cắt sắt chặt đá như bõn, Diệp Linh Tô sốt ruột, cô bật người lên, giương nhuyễn kiếm, đang định chém ra, bỗng cô nghe một tiếng hú trầm trầm, Minh Đẩu đã tung mình lên, vỗ một chưởng vào cô. Chưởng lực mạnh mẽ, Diệp Linh Tô bó buộc phải đổi hướng mũi kiếm, chém ngược vào mé trái đối thủ. Minh Đẩu vòng cánh tay về, điểm đầu ngón tay vào thân kiếm, nghe choang một tiếng, thanh nhuyễn kiếm bị đánh bật ra ngoài, nó tiếp tục kêu ro ro một tràng dài.

Diệp Linh Tô bước lùi dầm bước, hai gò má mơn mơn tựa hoa đào, cánh tay phải cầm kiếm có hơi run rẩy. Cô không để tâm đến chính mình, liếc vội sang, thấy Lạc, Trúc hai người đã tách ra, Lạc Chi Dương vẫn đứng vững, thần sắc mờ mịt, mắt Trúc Nhân Phong cũng nhìn xuống cánh tay phải y, mặt toát vẻ kinh nghi, khó hiểu.

Lại nghe tiếng gió vùn vụt, trông qua, Diệp Linh Tô thấy Tịch Ứng Chân cùng Xung đại sư đang quần thảo, một bóng xám, một bóng trắng chọt đến chọt đi, chiêu thức tiêu sái, sắc nhọn, tiếng chưởng va chạm nhau như tiếng giã gạo.

Trong một chớp nhoáng, bóng trắng nhảy vù về mé sau, Xung đại sư chấp tay, nói: "Linh giáo, linh giáo!"

Nói xong, lão giữ giữ ống tay áo, một vài mảnh vải rách rơi ra, lộ thũng in nét một bàn tay, bắp tay màu trắng của Xung đại sư hiện rõ ràng hình một chưởng ấn màu đo đỏ.

Thì ra, khi Tịch Ứng Chân thấy tình thế không ổn, ông cũng ra tay cứu viện, nhưng gặp phải Xung đại sư ngăn trở. Hai người qua lại dăm chiêu, Tịch Ứng Chân chiếm được chút đỉnh thượng phong, đã vô trúng một chưởng lên tay Xung đại sư.

Khi thấy rõ Lạc Chi Dương chạy thoát chết, lão đạo sĩ không khỏi vui mừng quá sức.

Xung đại sư cũng thầm tiếc hùi hụi.

Con tim Lạc Chi Dương đập thành thạch, vừa rồi, bằng cách nào hăn chạy thoát, chính hăn cũng mờ mịt không rõ, đến khi nghĩ ngợi chín, hăn nhớ ra, lúc ấy, "Loạn Vân bộ" không kịp thi triển, khi hăn vận người dời bước, đã vô tình đi theo công phu "Linh Vũ".

Lạc Chi Dương sức tỉnh, Linh Vũ xuất xứ từ 'Diệu Nhạc Linh Phi kinh', vốn là một thân pháp vô cùng đặc ý của Linh đạo nhân, nó cao minh gấp bội "Loạn Vân bộ". Cái tệ hơn nữa, chính hăn mình mang tuyệt kỹ mà không tự biết, đã đem bỏ cái cao mà dùng cái thấp, ngu không thể tưởng!.

Còn chưa hết tự trách móc, Trúc Nhân Phong đã lại đánh tới, khúc nhạc tự trời dậy trong đầu, Lạc Chi Dương nhảy múa, thân mình lên cao xuống

thấp, thân pháp cũng không thật là cực nhanh, chính nhờ tiết tấu tinh diệu, thân pháp hần sử ra đúng lúc đúng chỗ, các ngọn chưởng của Trúc Nhân Phong như đao như búa, đến ngay cả sát chiêu, đều sượt ngang người hần, trong li tắc mà trượt qua.

Trúc Nhân Phong vừa hãi vừa giận, y tung một tràng quyền đấm cước đá, làm tung bay cuồng phong tứ phía, nhưng Lạc Chi Dương vẫn cứ áo quần, tóc tai phơi phới, hần nắm vững bước nhảy "Linh vũ", tâm thần chuyên chú, không để ý bất cứ gì khác, chỉ đi theo nhạc, nghe hơi gió mà định phương vị, cứ chưởng phong Trúc Nhân Phong tấp vào, hần đã ung dung tránh thoát, Trúc Nhân Phong đánh đâu trượt đấy, tất nhiên là y bức bối trong lòng, người bên ngoài trông vào, cũng bị ngạc nhiên không thôi, chỉ trong một thời gian ngắn, Lạc Chi Dương nghiêm nhiên biến đổi thành một con người khác, từ chỗ hoảng hoảng hốt hốt, hần đã trở nên ung dung tự tại, thân pháp mau tựa gió bão, lượn lờ tựa mây bay. Cái kì diệu hơn nữa, mắt hần chẳng để vào Trúc Nhân Phong, mà lại đưa nhìn chung quanh, hần làm như mình đang ở chỗ không người.

Diệp Linh Tô càng xem càng hết sức ngạc nhiên, cô phải buột miệng hỏi: "Tịch đạo trưởng, công phu này là do ngài dạy hần, phải không?"

Tịch Ứng Chân chăm chú theo dõi Lạc Chi Dương một lát, ông lắc đầu, nói: "Loại công phu này, ta cũng không sao dạy nó cho được."

Giang Tiểu Lưu nghe thế, y vội mở hai mắt, chú mục vào Lạc Chi Dương, vừa mừng vừa sợ: "Kì lạ, nó luyện thành bản lãnh nọ từ hồi nào? Máy bữa trước, mình còn tội nghiệp nó không biết võ công, hiện giờ nghĩ đến mà phát ngượng chết người." Y chợt thấy mặt mày nóng bỏng, ngượng ngùng đến mất tự chủ.

Sau hai mươi chiêu, Linh Vũ càng thuần thực, thân lạc hiểm cảnh, Lạc Chi Dương dần dà hiểu được ý nghĩa của "Bàng nhược vô nhân" (Coi mình như trong chốn không người).

Thông thường, người ta lúc giao tranh, chỉ chăm chú vào thân pháp đối thủ, ít ai để ý đến tình hình bốn phía xung quanh. Nhưng tâm pháp "Linh Vũ" thì dạy ngược lại, bảo chăm chú nhận định tình thế nhiều hơn là theo dõi đối thủ. Cái gọi là "Ngưỡng quan thiên thời, phủ sát địa lợi, tùy cơ ứng biến, tổng lãm toàn cục" (trông thiên thời, nhìn địa lợi, tùy cơ ứng biến, có cái nhìn tổng quan) cũng hệt như đánh cờ, kỳ thủ tầm thường chỉ chăm chú vào một chỗ đi quân, tay cao cờ nắm vững tình thế trọn bàn cờ, chỗ nào trên bàn cờ cũng có nước đi, khiến phe bên kia khó lòng ứng phó.

Một khi hãn am hiểu cái đạo lý này, Lạc Chi Dương càng thêm thung dung. Hai người qua lại dăm ba hiệp, một chưởng của Trúc Nhân Phong vừa đánh hụt, y đang định quay mình lại tấn công tiếp, chẳng ngờ Lạc Chi Dương uốn mình, xuất chưởng, ngẫu nhiên quét vào, chưởng này chọc đúng ngay chỗ sơ hở, khi nó vào đến nơi, Trúc Nhân Phong muốn rút nhanh ra sau, nhưng vẫn không kịp, chỉ nghe "Bộp" một tiếng, má trái y đã lãnh nguyên một cái tát.

Lạc Chi Dương nội lực còn yếu, chưa đủ phá chân khí hộ thể của Trúc Nhân Phong, nhưng Trúc Nhân Phong lãnh cái tát này, đối với y, cũng là một cái nhục to lớn. Đôi mắt toé lửa, y gầm lên, biến đổi chiêu thức, hai tay chọt quyền chọt chưởng, năm ngón tay co vào duỗi ra, thế thức thập phần quỷ dị, khiến đối phương thật khó mà liệu chừng.

Diệp Linh Tô thoáng động dung, cô buột miệng hỏi: "Đây là võ công gì vậy?"

Nét mặt Tịch Ứng Chân lộ nét lo âu, ông nói: "Đây là võ công 'Thiên Nhận', mang tên 'Đại Huyền Binh thủ', có thể sử dụng hai bàn tay thịt mà mô phỏng binh khí thông thường như đao như kiếm, như chùy, như kích, biến hóa quỷ quyệt, rất khó phòng bị..."

Ông còn chưa dứt lời, máu me đã bắn tung, ngực phải Lạc Chi Dương trúng thương, vết đứt xuống tận hông, máu tươi phun tung toé, nhuộm đỏ

ngực áo.

Tim Diệp Linh Tô đập thành thịch, đôi gò má đỏ bừng, cũng may Lạc Chi Dương vẫn chưa té ngã, hấn vẫn tiếp tục né trái, tránh phải, không bị mất đi phần linh động phiêu dật.

Diệp Linh Tô hiểu, đó chỉ là vết thương da thịt, cô thở ra một hơi, lại hỏi tiếp: "Vừa rồi, đánh nhau cả nửa ngày, tại sao Trúc Nhân Phong không sử dụng ra tuyệt chiêu đó?"

Tịch Ứng Chân chăm chú quan sát đấu trường, ông giải thích: "Đại Huyền Binh thủ rất hao tổn nội lực, vừa rồi nó không sử dụng ra, có khi vì trong người nó đang mang nội thương."

Thanh âm không lớn, Lạc Chi Dương lại nghe được rất rõ, trong đầu hấn thoáng động, hấn nhìn thật kỹ, thấy Trúc Nhân Phong nghiêng răng, trợn mắt, mặt mày tím ngắt, dáng chừng y sử dụng môn võ này, đã phải cố gắng lấy hết sức lực.

Lạc Chi Dương vừa nảy ý niệm trong tâm trí, hấn quay đầu, bước đi, Trúc Nhân Phong đã bám theo sát. Sau đó, hai người quay cuồng hai vòng, Trúc Nhân Phong đánh hụt một chiêu, y bỗng thấy thiếu niên tháo sáo ngọc ra, đưa lên môi thổi vang, khúc nhạc y y nha nha, như căng dây thùng cửa vào gỗ, như gõ cái sạn sắt vô chảo, từ khôn lớn đến giờ, Trúc Nhân Phong chưa bao giờ gặp một khúc nhạc khó nghe đến thế.

Diệp Linh Tô nghe mà cũng phải nhú mày, trợn mắt. Cô biết rõ tài nghệ của Lạc Chi Dương, hấn chỉ cần có cây sáo trên tay, chuyện gọi phụng, kêu rồng cũng không quá khó, tại sao cũng người ấy, cũng sáo ấy, lại thổi ra một khúc nhạc cực kỳ khó nghe đến thế?

Cô còn đang nghĩ ngợi, bỗng bên cạnh, Dương Phong Lai chột rên rỉ, cô trông sang, chỉ thấy ông ta mặt đỏ như nhuộm máu, hai mắt trợn trừng, gân xanh nổi đầy trán, da thịt trên mặt không ngớt rung rung.

Tịch Ứng Chân đưa tay thăm dò nơi mạch môn ông ta, có cảm giác nội kinh ông ta nhiễu loạn, khí huyết chảy lung tung, lão đạo bèn đưa chân khí rót vào, nhằm đè nén mạch lạc trong ngực ông ta. Lão đạo sĩ còn đang ngờ ngạc, đã nghe Dương Phong Lai nói nhỏ: "Tịch chân nhân, tiếng sáo này có điều quái lạ" Tịch Ứng Chân sửng sốt, lại chợt nghe Thi Nam Đình cùng Giang Tiểu Lưu cũng đồng lúc rên rỉ, ông lập tức vỗ ra, bèn xé mảnh áo bào, vò làm hai cái nút, nhét vào tai Dương Phong Lai. Khi tiếng sáo đứt đoạn, khí huyết Dương Phong Lai cũng bình hòa trở lại.

Tịch Ứng theo đúng cách đó, ông bịt lỗ tai hai người Thi, Giang, họ cũng thôi rên rỉ, chỉ nằm lặng yên, nhắm mắt điều tức.

Sau một lúc bận rộn, khi Tịch Ứng Chân nhìn trở lại, ông thấy đấu trường đang lằng lằng chuyển biến, Trúc Nhân Phong như người say rượu, y nghiêng bên phải, ngã bên trái, tuy chưởng lực vẫn mãnh liệt như trước, xuất thủ lại bị trì trệ rất nhiều, sắc mặt y bầm tím, hai con mắt lồi ra mà trông vào đối thủ, tưởng chừng chúng sắp bật máu tươi đến nơi. Trông sang Lạc Chi Dương, ông thấy đôi chân hẫ bước những bước kì dị, thần thái hẫ tiêu sái, có nét uyển chuyển tựa rồng cuộn phượng múa, hẫ đi qua đi lại, xoay vòng vòng quanh đối thủ, tiếng nhạc cổ quái chói tai cuộn cuộn thoát ra từ những lỗ sáo. Sáo chính là đang tấu khúc "Thương Tâm Dẫn", nhạc phổ chạm khắc trên thân con "Linh Đạo thạch ngư" . Khúc nhạc này có ba cấm kị, người nào ngũ tạng bị thương là cấm, phụ nữ mang thai là kị, người già cả yếu thần kinh là cấm kị, ngày trước, Trương Thiên Ý chỉ vì nghe trọn chi khúc này mà nội thương trở nặng, tánh mạng ô hô.

Thương thế Trúc Nhân Phong không nặng bằng Trương Thiên Ý, nhưng y nghe qua khúc nhạc, vẫn cảm giác ngũ tạng quặn thắt, khí huyết nhộn nhạo trong kinh mạch, y đau đớn dường như bị kim đâm, dao cứa. Y định ngừng đấu để điều tức, có điều khi dòm vào mặt mày đối thủ, y cảm thấy tức tối mà không đành tâm dừng đấu, vì thế, y nén đau khổ, càng cố vận dụng "Đại Huyền Binh thủ" thêm mãnh liệt, nhưng y càng dùng sức, nổi

thống khổ trong cơ thể lại càng gia tăng, mà quyền cước chưa đến người đối thủ, đã thấy Lạc Chi Dương dễ dàng tránh thoát.

Xung đại sư kiến thức cao, lão nhìn tình hình, bèn lớn tiếng bảo y: "Trúc Nhân Phong, bịt hai tai lại, đừng nghe tiếng sáo của nó".

Được mách nước, Trúc Nhân Phong tỉnh ngộ, y đưa hai tay lên bịt tai, lập tức trước ngực trống hoác, Lạc Chi Dương thừa cơ tung một hư chiêu "Vô Định cước" nhắm vào tâm khẩu y. Trúc Nhân Phong buông tay ngăn chặn, không ngờ Lạc Chi Dương đổi hư chiêu, miệng không ngừng thổi sáo, chân đạp một bước kỳ dị, hần lượn sát vào y, cổ tay xoay tròn, vung ra, hần vụt cây sáo ngọc thành một đạo ánh sáng xanh biếc, điểm trúng ngay vào huyệt "Thái Ất" bên hông Trúc Nhân Phong. Nếu vào lúc bình thường, thần công hộ thể của Trúc Nhân Phong đủ sức ngăn chặn đao kiếm, hiện thời, chân khí trong người y bị khúc 'Thương Tâm Dẫn' quây cho lộn tùng phèo lên, nội kinh từ cây sáo ngọc đã xuyên thấu huyệt mà vào, xung phá ngũ tạng, y vội diên cuồng hét lớn một tiếng, vung chưởng mạnh bạo tống ra. Tiếc rằng do chân khí trì trệ, chưởng này lại thất bại. Lạc Chi Dương phát động Linh Vũ, hần uốn mình tiến sát vào đằng sau y, tay vung sáo ngọc, hần vận hết sức lực toàn thân, điểm 'sột' một cú thật mạnh vào đúng huyệt 'Tâm Cứu' của y.

Một kích này gây đau thấu tim gan, Trúc Nhân Phong hộc một búng máu tươi, y xiên xiên vẹo vẹo loạng choạng đi vài bước, đột nhiên hai chân y nhũn lại, làm y té ngồi phịch xuống đất.

Lạc Chi Dương không để cho y xoay trở, hần quơ sáo ngọc như gió, liên tiếp điểm vào một số đại huyệt khiến Trúc Nhân Phong thân mềm như bún, té nằm sõng soài ra đất.

Diệp Linh Tô mừng như điên, cô giật giọng gọi hần: "Lạc Chi Dương, mau buộc nó đưa thuốc giải."

Lạc Chi Dương một tay ghì Trúc Nhân Phong, một sờ soạng lia lịa, đụng trước tiên vào chùm chìa khóa, rồi sờ trúng vào một số lọ nhỏ. Chùm chìa khóa đúng là y lấy của Hoa Miên, mấy cái lọ không cùng màu sắc, kích cỡ, không có ghi chữ bên ngoài

Lạc Chi Dương quát hỏi: "Lọ nào là thuốc giải?"

Trúc Nhân Phong thân tuy chiến bại nhưng vẫn ương ngạnh, y cả giận, đáp: "Con mẹ người cút đi, hổng có giải được."

Y chưa dứt câu, Lạc Chi Dương chọc sáo ngọc ra đúng ngay vào bụng dưới y, Trúc Nhân Phong đau quặn thắt gan ruột, miệng rên rỉ một tràng hừ hừ.

Lạc Chi Dương cười hỏi: "Giờ có thuốc giải hay không?"

Trúc Nhân Phong bốc giận: "Muốn thuốc giải, tao không có, chỉ xú niệu thì có đây một bụng, mi thích uống, lão tử lập tức dâng tặng."

"Hay cho một tên cứng đầu cứng cổ!", Lạc Chi Dương giọng rồn rảng, hắt lấy một lọ, cười cười, "Được thôi, đây có mấy lọ thuốc, ta cứ mỗi lọ mỗi đút cho mi, thử xem sẽ có gì xảy ra."

Trúc Nhân Phong nghe nói, y biến sắc, trong mấy cái lọ đó, chẳng thiếu gì món gây đứt ruột, đừng nói nếm một nhúm, chỉ cần tí xíu đầu tăm cũng đủ gây chết thảm không sai. Lạc Chi Dương nhìn thần sắc y, hắt cười hì hì, một tay vặn nắp, một tay banh miệng y ra, Trúc Nhân Phong hai mắt trắng dã, giọng khò khè: "Được ... được ... để ta nói, ta nói..."

Lạc Chi Dương cất cái lọ đi, Trúc Nhân Phong thở giốc một hơi, rồi hậm hực nói: "Chính là cái lọ màu tím."

Lạc Chi Dương lấy ra lọ màu tím, gọi: "Diệp cô nương."

Diệp Linh Tô bước nhanh đến, đưa tay nhận cái lọ, cô thuận chân đá cho Trúc Nhân Phong hai cước, mấy cú đá khiến tiểu tử kia rên la thảm thiết.

Lạc Chi Dương ngăn cô lại, hần nói: "Đừng đá nó chết, rùi đụng phải của giả, thì tìm ai mà đấu lí?"

Diệp Linh Tô lườm hần một cái, trong lòng cô hâm hấp nóng, có một chút ngọt ngào, không rõ là một thứ tư vị gì, cô khịt mũi lạnh một tiếng rồi xoay người trở về, cô nâng Hoa Miên dậy, đút thuốc giải vào miệng bà. Hoa Miên nhắm mắt một lát, rồi chậm chậm đứng lên.

Lạc Chi Dương mắt thấy giải dược không có lầm, hần buông Trúc Nhân Phong xuống, một cước đá vung, Trúc Nhân Phong như một cái trái cầu thịt, lăn lông lốc đến bên chân Xung đại sư.

Xung đại sư sắc mặt tái xanh, lão trừng mắt ngó đồng bạn, miệng không nói được một lời.

Lạc Chi Dương cười cười, hần lui đến cạnh Tịch Ứng Chân, lớn giọng, nói: "Tịch đạo trưởng, trận kế tiếp do ngài xuất chiến."

Tịch Ứng Chân mỉm cười gật đầu, bên Đông Đảo khí thế bốc cao hùng hực.

Lạc Chi Dương thắng trận, làm rối loạn mọi dự toán của Xung đại sư. Theo lão tính, Lạc, Diệp hai người võ công yếu kém, bên mình chắc thắng hai trận, ngay cả Tịch Ứng Chân thủ thắng, cũng vô ích, nào ngờ, Lạc Chi Dương lấy yếu chế mạnh, chẳng hiểu do kỳ diệu nào mà đã đánh thắng, đến phiên Tịch Ứng Chân, ông chỉ thắng thêm một trận nữa, bên kia hoàn toàn được cuộc.

Xung đại sư rú mi, cup mắt, dánh lạng tằm, Tịch Ứng Chân thấy thế, ông cười, hỏi: "Đại hòa thượng, sao không nói gì hết? Vừa rồi, người và ta

chưa phân cao thấp, chỉ bằng mình lại trao đổi thêm một chấp nữa?"

Xung hòa thượng im lặng một chút, rồi lão chấp tay, thở dài: "Thiện tai, thiện tai, Tịch chân nhân tài nghệ cao bậc ấy, hòa thượng tự nhận không bằng."

Lão đột nhiên nhận thua, mọi người bất ngờ và kinh ngạc, rồi lại thấy thất vọng, bọn họ quá hận hoà thượng này giáo hoạt ác độc, họ đều mong Tịch Ứng Chân ra tay giáo huấn lão thật đích đáng.

Tịch Ứng Chân chớp chớp mắt, hỏi thêm: "Đại hòa thượng không khứng ra trận, vậy Minh tôn chủ xuất chiến chăng?"

Minh Đấu sắc mặt tái nhợt, lão im lặng không nói.

Xung đại sư thở dài: "Thay vì giết người, chỉ cần điểm tới là được, Tịch chân nhân không cần chọc ghẹo bọn ta, trận này bên ta chịu thua, y theo ước định, sẽ tự mình đi khỏi Đông Đảo." Nói xong, lão phất tay áo một cái, xoay người bước đi, Thích Vương Tôn lon ton, cập rập chạy theo sau. Một gã tráng hán tùy tùng nâng đỡ Trúc Nhân Phong, rầu rĩ đi theo.

Minh Đấu rảo mắt một vòng nhìn người trên đảo, mặt chợt tái, chợt đỏ, rồi lão nghiêng răng, quay mình bước về phía bờ biển.

Dương Cảnh, Hoà Kiều nhìn nhau, cùng lớn giọng kêu: "Sư phụ .. chờ.", rồi cả hai sánh vai rượt theo lão.

Dương Phong Lai cả giận nói: "Hảo phản đồ, muốn đi thì đi hử?", ông đang định gọi mọi người chạy ra ngăn chúng lại, Hoa Miên xua tay, thở dài: "Thôi, ai có chí hướng người nấy, để cho chúng nó đi đi thôi"

Dương Phong Lai sừng sốt, giậm chân, giận dữ nói: "Thằng nhãi Minh Đấu này cấu kết ngoại địch, đã buộc đảo vương ra đi, cơ hồ làm tan nát đảo ta, sao lại có thể để mặc cho nó đi dễ dàng vậy?"

Hoa Miên yên lặng, nở một nụ cười gượng gạo. Thi Nam Đình bảo ông ta: "Dương tôn chủ, Minh Đẩu tất nhiên đáng giận thật, nhưng đuổi được nó đi, đều đã chẳng phải do công sức của ông và ta". Dương Phong Lai ngẩn người, ông đưa mắt nhìn Tịch, Lạc hai người, mặt ửng hồng, rồi ông ta lặng im, cúi thấp đầu.

Hoa Miên xốc lại tinh thần, bà chấp tay nói: "Tịch chân nhân, Lạc, Lạc...", bà dòm vào Lạc Chi Dương, nhất thời không biết phải gọi hân như thế nào, nhưng thực ra, Lạc Chi Dương tính tình sáng khoái, hân cười mà rằng: "Hoa tôn chủ, hết thấy đều như cũ, bà cứ gọi ta Lạc Chi Dương là được"

Hoa Miên mặt cười thoáng ửng hồng, bà nói: "Hồi trước, Vân đảo vương bản đảo đối với hai vị có nhiều điều không phải, ta không dè gặp lúc vô cùng nguy ngập lại được hai vị lấy đức báo oán, đã tích cực giúp đỡ thật to tát, giúp bảo toàn trăm năm cơ nghiệp bản đảo, đại ân đại đức, không biết lấy gì báo đáp cho thoả"

Tịch Ứng Chân lắc đầu nói: "Hoa tôn chủ khách khí, hoà thượng đó chỉ muốn đập đổ Đại Minh, nếu để cho hân được như ý nguyện, dân chúng sẽ gặp tai hoạ lớn. Hôm nay ta ra tay, không phải vì quý đảo, mà là vì trăm họ, chỉ mong quý đảo cẩn thận cân nhắc, từ bỏ ý niệm phục quốc, từ nay về sau an cư hải ngoại, sống những tháng ngày thoải mái, thanh thoi."

Đông Đảo mọi người nhìn vào nhau, ánh mắt biểu lộ bất bình, Tịch Ứng Chân thấy rõ rành rành, ông thầm hiểu, Đông Đảo oán thù cùng Đại Minh quá sâu đậm, khó thể một vài câu nói mà hoá giải tiêu tan, ông không khỏi thở dài, thôi không nói gì nữa.

Lạc Chi Dương hấp háy con mắt, hân đứng ra, vui vẻ nói: "Hoa tôn chủ, nói đến báo ân, nhỏ con tui đây thực ra cũng có một chuyện cầu xin."

Tịch Ứng Chân nghe hần nói, trong lòng không thích thú lắm, ông bình thần bảo hần: "Lạc Chi Dương, thi ân bất cầu báo, là người làm việc nghĩa, mi nói như vậy, sẽ khiến người ta coi rẻ đó"

Hoa Miên vội nói: "Tịch chân đừng ngại, Lạc Chi Dương, không sao cả, người cứ nói, chỉ cần trong khả năng, Hoa miễn nhất định giúp cho."

Lạc Chi Dương gật đầu nói: "Tịch đạo trưởng trúng ‘Nghịch Dương chỉ’, ngón chỉ lực duy nhất Vân Hư hoá giải được, giờ ông ấy đã đi xa, xin hỏi Hoa tôn chủ, còn có cách nào khác nữa chăng?"

Tịch Ứng Chân nghe xong, ông nhú mày, Đông Đảo ba tôn nhìn nhau, sắc mặt lộ vẻ khó xử. Hoa Miên nói: "Thật không dám nói ngoa, ‘Nghịch Dương chỉ’ là bí truyền của đảo vương, ngoài đảo vương, không ai biết cách hoá giải."

Lạc Chi Dương thất vọng, Tịch Ứng Chân cũng cười cười, nói: "Tiểu tử kia, hảo ý của mi, ta tâm lãnh, sinh tử hữu mệnh, chẳng thể cưỡng cầu, nhân sinh thất thập cổ lai hy, lão đạo ta năm nay ngoài bảy mươi, coi như cũng đã sống đủ kiếp sống rồi."

Diệp Linh Tô đột ngột cắt ngang: "Hiện giờ mình còn có thể đuổi kịp đảo vương không"

Hoa Miên liếc cô một cái, bà lắc đầu nói: "Ông ấy cười chiếc thuyền ‘Thiên Long’, đi nhanh như rồng, rất khó đuổi kịp, huống chi, đuổi kịp được thì sẽ phải làm gì..."

Diệp Linh Tô nhớ đến tính tình khắc nghiệt của phụ thân, cô chỉ cảm thấy một nỗi buồn sâu thẳm. Cô cẩn nhẹ môi dưới, liếc trộm Lạc Chi Dương, thấy hần hai hàng lông mày xoắn tít, thần sắc ảm đạm, cô không khỏi nghĩ thầm, rằng: "Vô luận như thế nào, ông ấy cũng là cha ta, Tịch chân nhân nếu vì ông mà chết, trọn kiếp này, ta là tâm trí bất an"

Cô đang cơn phiền muộn, chợt nghe Thi Nam Đình lên tiếng: "Nói thật ra, cái này cũng không hoàn toàn vô vọng."

Hoa Miên biết ông ta dẫn đo lời nói, hai mắt rục sáng, bà vội hỏi: "Thi tôn chủ có cách gì thế?"

"Nghịch Dương chỉ tuy là đảo vương bí truyền, chính là để đề phòng trường hợp vì tai nạn bất trắc mà đảo vương mệnh vong bất thường, khiến môn võ công đó thất truyền, trên đảo có lẽ còn lưu lại bản sao."

"Lời này chí lí." Hoa Miên trầm ngâm, "Nếu có bản sao, vậy thì cất ở nơi nào..." Nói đến đây, bà cùng Thi Nam Đình nhìn vào nhau, rồi cùng la lên, "động Quy Tàng"

Động "Quy Tàng" là hang đá ở phía sau toà nhà "Huyền Hoàng", trong đó cất giấu rất nhiều văn bản võ học bí mật, bản thiết kế vẽ cơ quan... 'Nghịch Dương chỉ' nếu có lưu bản sao, tám chín phần mười là nó được cất động.

Bàn đến đây, mọi người thấy phấn chấn, nhưng Hoa Miên lại ngần ngừ, nói: "'Động Quy Tàng' là cấm địa, không phải đảo vương thì không thể vào, Vân đảo vương không có đây, lấy ai mà vào trong đó?"

Thi Nam Đình chưa kịp trả lời, Dương Phong Lai đã reo lên: "Rõ là ấm a ấm ớ kiểu nói chuyện của mấy mẹ, Vân đảo vương trước khi đi đã chẳng giao chum chìa khóa cho Hoa tôn chủ, rõ ràng đã muốn chỉ định bà làm kế vị đảo vương, răn không đâu không làm ăn gì được, bản đảo bị nạn mà loạn, phải có người nắm giềng mối. Hoa Miên, bà đừng nói ra nói vào nữa, hãy mau mau vui vẻ kế tục ngôi đảo vương đi!"

"Ngàn vạn lần không thể." Hoa Miên kinh hãi, thất sắc, "Dương tôn chủ nói rất vô lý, ta là hạng nữ lưu, làm sao đảm nhiệm nổi cái chức vụ trọng đại như thế?"

"Nữ lưu thì sao chứ?" Dương Phong Lai cười, nói, "Năm xưa, tổ tiên Hoa gia của bà là Hoa Vô Xuy chẳng đã từng làm cung chủ cung Thiên Cơ, bà ấy chẳng phải hạng nữ lưu sao? Huống hồ, Hoa Kính Viên không con trai nối dõi, đại hiệp Vân Thù và bà vợ Hoa Mộ Dung đã cho lệnh tổ bà đổi tên họ thành Hoa Vân Du để nối dòng hương khói cho họ Hoa, cho nên Hoa tôn chủ một người mà kiêm huyết thống của cả hai họ Vân và họ Hoa, trông khắp Đông Đảo, có ai xứng làm đảo vương hơn bà?"

Hoa Miên vẫn cứ lắc đầu: "Đảo vương không có ở đây, cũng còn Vân Thường, hẳn là con trai trưởng đảo vương, đúng lí phải kế thừa ngôi vị."

Thi Nam Đình bàn tiếp: "Vân Thường võ công cũng khá, có oai phong, tuy rằng chưa đủ, cái khó nhất chính là tâm thần hẳn rối loạn, không thể đảm nhiệm việc lớn. Hiện giờ, nhân tâm trên đảo dao động, cần có người đứng ra vỗ về, Hoa tôn chủ nếu thấy khó xử, xin hãy tạm giữ ngôi vị đảo vương, thứ nhất có thể trấn an lòng người, thứ hai có danh chính ngôn thuận để đi vào động Quy Tàng và phòng Kim Đan, giúp Tịch chân nhân gấp rút hoá giải ngón chỉ."

Hoa Miên không thể làm khác, bà đành phải nói: "Thôi được, ta tạm giữ chức đảo vương, khi nào tìm được Vân Thường, ta lập tức nhường ngôi."

Nói xong, bà phân phối dăm đệ tử đi tìm Vân Thường, rồi quay sang Diệp Linh Tô, bà bảo, "Hôm nay có nhiều người bị thương, cần mau chóng dùng thánh dược chữa trị, con đi theo ta đến phòng Kim Đan." Diệp Linh Tô thầm hiểu, Hoa Miên gọi cô đi cùng, là bà muốn cô nhân cơ hội giải quyết, cô đang đầy một bụng nước ọc ạch không có chỗ trút, lập tức cô gật đầu, theo bà ra đi.

Thi Nam Đình đưa mọi người về chờ đợi ở điện Long Ngâm. Lạc Chi Dương nâng đỡ Giang Tiểu Lưu, gã này sắc mặt ủ rũ, cúi đầu, giọng chán chường: "Lạc Chi Dương, xem bản lãnh của mày, hai năm qua, tao coi như đã bỏ phí."

"Nói gì vậy?" Lạc Chi Dương cười cười, "Võ công Đông Đảo cũng vào hàng nhất nhì đương thời, mà mày ráng luyện đến cỡ Vân Hư kia, sẽ đánh cho tao răng rụng đầy đất"

Giang Tiểu Lưu lắc đầu: "Mày đừng bõn tao, thứ cà mềng như tao, lấy gì mà vô được chính tông, không vô chính tông, làm sao luyện đến cỡ Vân Hư cho được."

Lạc Chi Dương thấy gã nản chí, trong lòng hẳn không vui, bèn hạ thấp giọng, nói: "Ngốc ạ, võ công của tao mày muốn học bộ không được sao? Chẳng qua, công phu tao với thối sáo có dính líu vào nhau, muốn thành công, trước hết phải học thối sáo."

Giang Tiểu Lưu trợn mắt, bán tín bán nghi: "Cái đó mới là khó, tao trời sinh không có khiếu về âm nhạc, hát hò lạc giọng, thối cây sáo không ra tiếng thì làm sao? Thôi, mày cứ đi làm đại cao thủ phần mày, tao vẫn là cứ ngơ ngáo ở đây làm anh tép riu là xong."

Lạc Chi Dương thấy gã lại như thuở mấy năm trước, lại mặc cảm tự ti, hẳn thật buồn cười, nói: "Mày bộ hết còn muốn học võ cho giỏi để trở về Tần Hoài diệu võ dương oai hả?"

Cõi lòng Giang Tiểu Lưu lập tức hớn hở, gã nhướn mày, trợn mắt, rôm rả nói: "Bản lãnh tao tuy còn kém mày, nhưng dùng để dợt bọn Tần Hoài thật cũng hồng tề, tao về lại viện 'Đàn Phương', ai dám nói tao hồng đủ sức làm đầu nậu? Đứa nào hồng nạp tiền, tao dợt nó một chiêu 'Ứng Trung Tróc Miết', kẻ đó mãn tiếp chiêu 'Truy Tinh Cản Nguyệt', rồi động đầu nó xuống sông Tần Hoài cho cóc nhái rửa thịt"

Lạc Chi Dương bật cười ha hả, Dương Phong Lai tuy đang bị thương, nhĩ lực vẫn tốt, ông ở nơi xa xa nghe được gã nói thiệt rõ ràng, ông lập tức nổi sùng, lớn tiếng rầy la gã: "Giang Tiểu Lưu, mi đường đường là đệ tử

‘Long Độn lưu’ mà lại muốn đi kỹ viện làm quy nô, con mẹ nó, mi bôi tro trát trấu lên môn phái, lão tử phải trục xuất mi ra khỏi sư môn."

Giang Tiểu Lưu nghe ông ta mắng, gãi sọ tới hồn tan phách lạc, Lạc Chi Dương vội nói: "Dương tôn chủ khoan nổi giận, đó là tui nói giỡn chơi với nó mà!"

Dương Phong Lai thấy hấn ra mặt, ông đành dè cơn giận xuống, trừng mắt dòm Giang Tiểu Lưu, nói: "Nể mặt Lạc huynh đệ, ta không chấp mi lần này, mi mà còn nói năng kiêu hạ lưu đó nữa, bản tôn nhất định chiếu gia pháp mà làm." Nửa ngày trước, ông ta còn chẳng để Lạc Chi Dương vào trong mắt, bây giờ đã xưng huynh xưng đệ, làm Lạc Chi Dương cảm thấy buồn cười, Giang Tiểu Lưu lại than thầm "Ôi, nhân tình thế thái nóng lạnh!".

Mọi người nghỉ ngơi trong điện Long Ngâm, hai tôn chủ Thi, Dương dưỡng thương, họ ngồi tiếp trà Tịch Ứng Chân, khi nói đến vụ Minh Đấu làm phản, bỏ trốn, khiến "Kình Tức lưu" như rấn mất đầu, Lạc Chi Dương cười mà rằng: "Sao lại mất đầu? Làm chủ 'Kình Tức lưu' chả phải đã có sẵn người rồi ư?"

Thi Nam Đình sừng sốt, ông nghĩ một chút, bèn quay sang Đồng Diệu hoan hỉ hỏi hấn: "Lạc huynh đệ muốn nói đến Đồng sư huynh à?"

Lạc Chi Dương cười, gật đầu.

Đồng Diệu mặt đỏ tận mang tai, lão càu nhàu: "Tiểu Lạc, người đừng chọc ghẹo ta, ta lười nhác thành tinh rồi, chỉ đủ sức trông nom bọn nông phu, đâu còn cái làm gì khác được."

Dương Phong Lai cười nói: "Đồng lão ca khiêm nhượng làm gì, luận võ công, luận chuyên môn, ai bằng được huynh? Huống hồ Vân đảo vương cũng đã nói, Ngao Đầu luận kiếm năm đó, đáng lẽ huynh làm tôn chủ, ông bị Minh Đấu khuynh đảo, đã âm thầm trợ hấn một chút lực."

"Đúng thế," Thi Nam Đình cũng nói, "Thiên lí tuần hoàn, báo ứng không sai, Đồng sư huynh trở lại làm tôn chủ, đúng là ông trời còn giữ công đạo cho huynh. Ta cùng lão Dương tuyệt không dị nghị, ta nghĩ Hoa đại đảo vương cũng sẽ không khước từ."

Đồng Diệu lòng kích động, ông ta gượng cười, lắc đầu. Lúc này đệ tử phái đi tìm kiếm Vân Thường đã trở về. báo cáo rằng tìm khắp khu Dương Quỷ Tử mà không ra tung tích Vân Thường. Thi Nam Đình xua tay, thờ dãi: "Bằng vào thân thủ nó, nếu nó muốn xa lánh, chẳng ai tìm thấy được nó đâu"

Mọi người im lặng, bố đẻ có con rơi, bức chết mẹ đẻ ra mình, người sư muội mê đắm biến thành em ruột, chịu những biến động bi thảm long trời lở đất, Vân Thường ắt nổi giận, hận đời, không muốn gặp lại ai khác, cũng là điều nằm trong dự kiến.

Đang nghĩ ngợi, Diệp Linh Tô bưng hộp thuốc thốt tha bước vào. Cô cúi mình chào và nói với Tịch Ứng Chân: "Hoa di bảo tiểu nữ đem thuốc về trước, rồi vào động "Quy Tàng" tìm kiếm bản sao 'Nghịch Dương chỉ', sẽ đem về ngay cho chân nhân khi tìm thấy nó"

Tịch Ứng Chân gật đầu nói: "Mất công bà ấy quá."

Dương, Thi hai tôn nội thương khá nặng, họ dùng thuốc xong bèn đi nghỉ. Diệp Linh Tô đi phân phát thuốc, cô đến trước Lạc Chi Dương, miệng nhỏ nhắn chúm chím , đưa cho hắn một lọ thuốc. Lạc Chi Dương mỉm cười, hắn đột nhiên hạ giọng, nói nhỏ: "Ơn đức Bồ Vân Tục Nguyệt là không thể nào quên."

Diệp Linh Tô nghe hắn, cô bỗng run rẩy, suýt đánh rơi cái lọ, cô đỏ mặt tía tai, hung hăng lườm nguýt Lạc Chi Dương, rồi quay mình đi như chạy.

Lạc Chi Dương trên người nhiều chỗ ngoại thương, khi bôi thuốc bột vào, hắn cảm giác êm dịu mát rượi, chỉ một thoáng, vết thương đã cầm máu

và khép miệng, giảm đau nhiều.

Hắn rảo mắt trông sang, thấy Giang Tiểu Lưu đang trở mắt vào bóng dáng Diệp Linh Tô, hắn bật cười, nói: "Hảo tiểu tử, mày dòm riết, coi chừng con người rớt xuống đất à nhen"

Giang Tiểu Lưu hoảng kinh, thất thố, gã bưng miệng, đè thấp giọng nói: "Mày biết quái gì, từ tao lớn lên bên Tần Hoài, đã gặp hàng ngàn mỹ nữ, chẳng một ai theo kịp cô ta. Tao thấy, ông trời già cũng rất thiên vị, đem tất cả mỹ miều trong thiên hạ chia cho cô ấy một nửa, nửa còn lại mới phân phát đều cho mấy mỹ nữ kia!"

Lạc Chi Dương tránh né năm đấm của gã, hắn nói: "Câu này nghe thiệt thú vị. Hồi đó, Tạ Linh Vận từng nói: ‘Tài trong thiên hạ ước chừng một hộc, Tào Tử Kiến độc chiếm tám đấu, ta được một đấu, còn một đấu thiên hạ đem chia đều cho nhau’, mày nói kiểu đó cũng nghe thú vị gần bằng lời cổ nhân."

Giang Tiểu Lưu trợn mắt nhìn hắn, một lúc lâu sau mới nói: "Tao nói về mỹ miều, sao mày lại bắt ngang qua chuyện lương thực? Tạ Linh Vận là ai? Hắn là giống loài đặc biệt hả?"

Lạc Chi Dương vỗ tay, cười âm, nói: "Không sai, không sai, hắn là loại đặc biệt, Tào Tử Kiến khi ăn cơm, một hơi ăn tám đấu, chính là một tay đại tráng hán vô địch cổ kim."

(ND: “Tài của trời đất có ước một hộc. Tào Tử Kiến chiếm chừng tám đấu. Ta một đấu. Còn một đấu nữa thiên hạ chia nhau.”

Đó là lời Tạ Linh Vận nói về Tào Thực [con thứ tư của Tào Tháo, hiệu Tử Kiến]

Tạ Linh Vận (385 - 433) - cháu nội Khang Lạc công Tạ Huyền, cũng là một nhân vật tài hoa của gia tộc họ Tạ thời Tấn.)

Giang Tiểu Lưu nửa tin nửa ngờ: "Heo cũng ăn không hết tám đấu, họ Tào này nhất định là một tay khoác lác huênh hoang." Gã nói xong, lại quay đầu nhìn theo Diệp Linh Tô, ánh mắt mê đắm. Lạc Chi Dương nhìn ra tâm tư của gã, hần nghĩ thầm: "Tiểu tử này chẳng lẽ say mê Diệp Linh Tô? Ui chao, khó lắm đây, tiểu nha đầu con mắt đặt trên đỉnh đầu, không để ai lọt vào mắt, Giang Tiểu Lưu nếu muốn thân cận cô, còn khó hơn lên trời! Ủa ... phải kiếm cách nào giúp nó một tay".

Dùng xong thuốc men, nghỉ ngơi một chốc, mãi không thấy Hoa Miên trở về, mọi người đang mất kiên nhẫn, chợt nghe từ trước đại điện có tiếng ồn ào, ngoảnh trông ra, họ thấy hai đệ tử dìu một người xông từ ngoài cửa vào, chưa đến nơi, đã thấy kẻ nọ hộc máu mồm ướm đầm ngực áo.

"Chuyện gì thế?" Thi Nam Đình đứng phắt dậy, kẻ hộc máu vừa định mở miệng nói thì đã ngất xỉu, đệ tử dìu y mé trái nói: "Bẩm Tôn chủ, hần gặp tặc trọc lư cùng Minh tôn chủ, à không, Minh Đấu tại bờ biển..."

"Nói cái gì?", Thi Nam Đình, Dương Phong Lai nhìn nhau, "Bọn chúng lại đây làm gì..."

Mặt Lạc Chi Dương biến sắc, hần la lớn: "Không xong ... Mau đi đến động 'Quy Tàng'!"

Tất cả vừa nghe xong, họ giật mình, hiểu ra. Diệp Linh Tô dẫn đầu, đưa mọi người chạy thẳng đến động 'Quy Tàng'.

Đến trước cửa động, chỉ thấy cửa khép hờ, họ vừa đẩy cửa ra thì thấy Hoa Miên nằm úp sấp mặt trên đất, giá sách hương bấc đổ sụp xuống, sách vở vứt tung toé đầy sàn động.

"Hoa di!", Diệp Linh Tô kinh hãi gọi to, cô xông tới, ôm lấy Hoa Miên. Tịch Ứng Chân tiến lại gần, ông thăm mạch, thở ra một hơi, nói: "Diệp cô nương đừng bán, Hoa tôn chủ còn sống."

Nói xong, ông thúc đẩy nội lực, Hoa Miên run bắn toàn thân, bà chậm chạp mở mắt trông ra, sắc mặt hân ám.

Diệp Linh Tô khóc lên vì mừng vui, cô ôm riết lấy nữ tử, từ nhỏ, cô mất mẹ, được Hoa Miên một tay nuôi nấng, tuy cô gọi bà bằng dì, nhưng trong lòng đã coi bà như mẹ ruột.

Vừa rồi, cô chịu nhiều uỷ khuất, gặp dịp để phát tiết, cô khóc ngất, không sao ngẩng đầu lên nổi.

Tịch Ứng Chân ho khan một tiếng, bảo cô: "Diệp cô nương tạm nín, để ta hỏi Hoa tôn chủ một câu."

Diệp Linh Tô nghe nói, cô mới gạt nước mắt, khi nhìn thấy mọi người trở mắt vào mình, cô lập tức đỏ bừng hai má, chỉ đành bặm môi, đưa mắt ngẩn ngơ nhìn vào một góc động.

Lão đạo sĩ hỏi: "Hoa tôn chủ, sao người lại nằm trên mặt đất?"

Hoa Miên đã định thần được một ít, bà moi trí nhớ, nói: "Ta vừa mới bước vô, ngay gáy đã bị một kích, chuyện sau đó, là chẳng biết gì hết"

Bà nhìn mọi người, ý đồ hỏi. Diệp Linh Tô liền đem vụ Xung đại sư, Minh Đấu đã ra đi mà còn quay trở về thuật cho bà nghe, Hoa Miên mặt không còn chút máu, bà nắm quyền, thâm hận, nói: "Đều chỉ tại ta quá sơ ý ... Không nghĩ đến chỗ sách vở trong động có thể bị lấy cắp..." Nói đến đây, bà vô cùng bất ổn.

Đến lúc này, Thi Nam Đình đã duyệt qua sổ sách vở, ông nhú mày, muốn nói, lại thôi.

Hoa Miên thấy tình thế không ổn, bà vội hỏi: "Đã mất gì rồi?"

Thi Nam Đình trầm ngâm một chút, ông chậm rãi nói: "Những thứ khác thì ta không rõ, nhưng chính xác là không thấy 'Thiên Cơ Thần Công đồ'!"

Hoa Miên nghe nói mà phát run, bà há hốc mồm, đờ lưỡi.

Dương Phong Lai vội la lên: "Đâu để mất được! Mình thử tìm lại lần nữa xem"

Thi Nam Đình gật đầu, hai người cùng ra tay rà soát thêm một lần nữa, rồi họ ngó nhau, mặt xám như tro tàn.

Hoa Miên nhìn bộ dạng hai người, tay chân bà chợt lạnh ngắt, hơi thở đứt ngang, bà ngất xỉu.

Tịch Ứng Chân cảm giác có gì không ổn, ông hỏi ngay: "Thi tôn chủ, Dương tôn chủ, cái 'Thiên Cơ Thần Công đồ' kia rốt cục là sách vở gì vậy?"

Thi Nam Đình ngần ngừ một chút, ông nhìn nhìn Dương Phong Lai, lão này đây vẻ sâu thẳm, nói: "Đến nước này, còn gì để mà giấu giếm giếm nữa!"

Thi Nam Đình khẽ gật đầu, ông thở dài, nói: "'Thiên Cơ Thần Công đồ' là một bộ sách vẽ bản thiết kế, ghi chép cách chế tạo những cơ quan kỳ diệu của cung Thiên Cơ, máy móc do các vị tiên hiền đời trước gầy dựng nên. Hồi quân Nguyên đốt phá cung Thiên Cơ, những sách vở lưu trữ trong cung phần lớn bị cháy rụi. Sau đó, 'Tây Côn Lôn' LươngTiêu thân mang trọng thương, được mọi người cứu, đưa lên đảo, ông ta không đành lòng nhìn kho tàng trí tuệ của cung Thiên Cơ vì bị binh lửa mà mất đi, trong thời gian dưỡng thương, chỉ bằng trí nhớ, ông đã chấn chỉnh và ghi chép trở lại những môn thuật số cơ quan của cung, món cơ khí này tinh xảo, cơ quan nọ đặc sắc, cộng thêm đầu óc ông ta mang kiến thức siêu việt, đã thêm thắt vào nhiều, ròng rã ba năm trường mới biên chép nên một bộ 'Thiên Cơ Thần Công đồ'. Không nói về bản tính, ông LươngTiêu là người mang thiên tài kiệt xuất, chính là loại nhân vật một trăm năm cũng khó kiếm ra, theo

lời truyền tụng của các cụ già, ông ta rất giỏi về môn thiết kế cơ quan, còn giỏi hơn những bậc tiên hiền thời xưa của cung Thiên Cơ. Bộ sách mang tên ‘Thiên Cơ’, chẳng qua để tỏ lòng tôn kính, chứ nó đúng là sở học một đời của "Tây Côn Lôn". Sau đó, Đông Đảo ta tham gia chống giặc Nguyên, ít nhiều cũng nhờ có nó, mà hồi Thừa tướng Thoát Thoát nam hạ, Vân đảo vương đem bộ sách đến Cao Bưu, dùng sách chế tạo chín món lợi khí thủ thành, nên dù quân ít. thành nhỏ, đã chống trả được cả trăm vạn quân Nguyên. Đến khi Lương Tư Cầm từ hải ngoại về trở lại Trung Nguyên, nếu không có bộ kì thư này, Chu Nguyên Chương chưa chắc đã nhất thống nổi thiên hạ."

Tịch Ứng Chân giữ bộ mặt bất động, ông chỉ vuốt râu, không nói, Lạc Chi Dương nghe kể, hần kinh hãi, nói: "Tặc trọc lư là người Mông Nguyên, nếu sách lọt vô tay hắn, chẳng phải sẽ hết sức bất lợi ư?" "Đúng vậy", sắc mặt Thi Nam Đình lại thêm khó coi, "Cái tệ hơn nữa, thiết kế trong sách, chỗ lợi hại nhất không phải khí cụ thủ thành, mà là các món chiến cụ công thành. Hồi đó, Lương Tiêu dụng binh, trận nào y cũng thắng, thành nào y cũng đánh chiếm được, quân binh y đi tới đâu là thành trì Đại Tổng sụp đổ đến đấy. Bọn Mông Nhân chiến đấu trên đất bằng thì vô địch, nhưng bọn chúng không giỏi công thành, bây giờ, bộ sách này lọt vô tay chúng, có khác gì hổ mọc thêm cánh?"

Mọi người đều thất sắc, Dương Phong Lai càng nghĩ càng bức, ông ta vung tay, tức giận nói: "Thiệt là vô lí, chính mắt ta thấy cỗ thuyền buồm kia đi ra khơi xa mà."

"Cái đó giải thích rất dễ ." Lạc Chi Dương nói, "Thuyền đi, nhưng người ở lại."

Dương Phong Lai sững sốt: "Xin giải thích cho?"

Thi Nam Đình thở dài: "Nói cách khác, bọn hắn cho cỗ thuyền đi trước, người thì trốn ở lại đảo."

Dương Phong Lai hai mắt rực sáng, buột miệng hỏi: "Ồ, rồi làm sao bọn nó trở về lại cỗ thuyền buồm?"

"Cũng không khó." Lạc Chi Dương lắc đầu, "Thuyền buồm nhất định có để lại tiêu đỉnh cho tụi nó."

Dương Phong Lai chưa chịu thôi, ông ta phóng ra ngoài thạch động, chạy ra bờ biển, dõi mắt trông, thấy chỗ chân trời loáng thoáng một cái bóng đen nho nhỏ, khi nhìn kỹ, quả nhiên là một chiếc tiêu đỉnh. Dương Phong Lai hả hê cười nói: "Hảo tặc trọc, đúng là con mẹ nó đồ gian trá." Ông ta ngơ ngẩn một hồi, rồi quay sang hỏi Thi Nam Đình: "Thi tôn chủ, giờ mình làm sao?"

Thi Nam Đình nhíu mày trầm tư, nghĩ kế sách, chợt nghe Lạc Chi Dương nói: "Thi tôn chủ, có thể lo liệu cho một chiếc khoái thuyền không?"

Thi Nam Đình sửng sốt, ông hội ý, hỏi: "Người muốn đuổi theo chúng nó?"

Lạc Chi Dương đáp: "Đúng vậy, mới đi chưa bao lâu, tặc trọc lư nhất định còn chưa có xa. Tui cùng Tịch chân nhân đuổi theo tụi nó, chưa hẳn không đoạt được sách về."

Coi tình hình, Hoa Miên, ba tôn Đông Đảo đều cùng bị thương, Vân Thường thì không biết đi đâu, bọn đệ tử khác lại càng không phải đối thủ của Xung đại sư.

Võ công Tịch Ứng Chân thì khỏi cần nói, còn Lạc Chi Dương thắng Trúc Nhân Phong, cho dù cái thắng đó có chỗ kỳ diệu khó hiểu, nhưng vẫn là thắng dứt khoát, nếu muốn đoạt lại bí đồ, ngoài hai người đó, thật sự khó nghĩ ra được một người thứ ba.

Thi Nam Đình cân nhắc thiệt hơn, ông nghĩ thầm, Tịch Ứng Chân tuy là đệ sư của Đại Minh, nhưng xét cho kỹ, 'Thiên Cơ Thần Công đồ' lọt vào tay Chu Nguyên Chương còn tốt bằng vạn lần để cho thiết kỵ Mông Nguyên lợi dụng lấy. Nếu người Mông sử dụng sách này để lấn xuống miền nam, Trung Nguyên sẽ lâm vào cảnh sinh linh đồ thán, Đông Đảo chẳng phải là mang tội lớn cùng khắp thiên hạ?

Nghĩ vậy, ông vo chặt năm đấm, quay sang hỏi: "Ý của Tịch chân nhân là sao?"

Tịch Ứng Chân từng vào sinh ra tử, ông xem cái an nguy của bản thân là thứ yếu, nhưng mất đi 'Thiên Cơ Thần Công đồ' lại là chuyện ông rất quan ngại, ông lập tức trả lời: "Lạc Chi Dương nói đúng, sách này quan trọng tới khí vận thiên hạ, bần đạo phải có trách nhiệm."

Thi Nam Đình gật đầu quả quyết, ông nói: "Đồng sư huynh, huynh tìm cho mấy tay đệ tử giỏi sử dụng khoái thuyền, cho chuẩn bị một cỗ thuyền 'Thiên Lý', đưa Tịch chân nhân cùng Lạc lão đệ đuổi theo tụi nó."

Đồng Diệu lên tiếng đáp ứng, ông ta tức khắc đi sắp đặt. Vì tình thế gấp gáp, Lạc, Tịch hai người vội vàng cáo từ, Giang Tiểu Lưu thấy Lạc Chi Dương phải đi, gã buồn rầu kém vui. Lạc Chi Dương nhìn được tâm tư của y, hãnh cười: "Mày ở lại đảo dưỡng thương, tao đoạt được sách, sẽ lại đến thăm mày"

Giang Tiểu Lưu chuyển buồn làm vui, vội nói: "Nhất ngôn vi định." Lạc Chi Dương cười cười gật đầu, Hãn đang sắp sửa cùng Tịch Ứng Chân lên thuyền, chợt nghe một giọng thánh thót: "Chậm đã."

Hai người quay đầu lại, kịp thấy, Diệp Linh Tô bước nhanh tới, cô lớn tiếng bảo: "Ta cũng đi nữa!"

Lạc Chi Dương cười cười: "Đây là đi liều mạng, không phải đi câu cá."

Diệp Linh Tô mặt hoa sa sầm, cô lạnh lùng nói: "Hào a, mạng của người mới là mạng, còn của ta chẳng phải mạng hả? Người biết liều mạng, bộ ta chỉ biết có câu cá thôi sao?"

Cô nổ lời phản bác như pháo liên châu, Lạc Chi Dương không đường đối đáp, đã nghe Tịch Ứng Chân cười nói: "Tiểu cô nương có chí khí thậm cao. Lạc Chi Dương, mi mà không cho cô nàng lên thuyền, sợ rằng hai ta không rời khỏi được cái xứ Đông Đảo này."

Lạc Chi Dương thở ra một hơi, hẩn tránh qua một bên, Diệp Linh Tô ngẩng cao đầu đi lên thuyền, mắt không thèm ngó ngang gì đến hẩn.

Thuyền "Thiên Lý" dùng máy móc hỗ trợ sức người, những đệ tử điều khiển đưa nó lướt sóng như bay, chẳng mấy chốc, đảo Linh Ngao dần dần lùi xa, hình dạng người trên đảo trở thành những chấm đen nho nhỏ, bờ biển là một vệt dài tối ám.

Nhìn bóng dáng hòn đảo chầm chậm nhỏ dần rồi biến mất hẩn, Lạc Chi Dương nghĩ tới quãng đời hai năm qua, hẩn thấy trong lòng nổi lên một trận cảm kích, có cảm giác khoan khoái như cá được ra biển rộng, như chim được vỗ cánh bay vút lên trời cao.

Tại hẩn chợt nghe tiếng cô cô, hẩn ngoái trông lại, thấy Diệp Linh Tô đứng tại đầu thuyền, cánh tay tròn lẳn dang rộng ra, một con chim ưng màu xám tro đang đậu trên đó, mỏ khoằm như móc sắt, móng vuốt tựa cành dây mây khô, thần thái tao nhã, khí thế hung mãnh.

Lạc Chi Dương ngắm nhìn con ưng không chán, hẩn cười hì hì, hỏi: "Con chim đẹp quá, là của cô nuôi dạy, phải không?"

Diệp Linh Tô ngó lơ, cô đưa tay vuốt ve lông con hải âu.

Đụng phải một bức tường lãnh đạm, Lạc Chi Dương không vui, hẩn chợt nghe tên đệ tử Đông Đảo đứng kế bên cười, giải thích: "Lạc Tiểu ca,

người có chỗ không biết, con ửng này tên 'Ma Vân', là thám tử của thuyền này đó"

Nghe nói "thám tử", hai mắt Lạc Chi Dương sáng lên, hắc vôi hỏi: "Có phải sẽ sai nó đi truy tìm tặc tặc lư không?"

Đệ tử kia đáp: "Ừ, nếu không, biến cả mệnh mệnh mờ mịt, biết tại chúng ở đâu mà đuổi? Phi ửng thị lực siêu phàm, một lần cất cánh bay đi, trong phạm vi một trăm dặm, không gì thoát khỏi con mắt của nó."

Lạc Chi Dương càng thấy thú vị, hắc tò mò hỏi: "Chim chóc không biết nói, khi thấy thuyền kia, nó báo tin cho mình bằng cách nào?"

Đệ tử nọ đáp: "Chim có cách nói của chim, thú có ngôn ngữ của thú, nói khác đi, nếu ửng phát hiện thuyền, khi trở về, sẽ lượn vòng trên không, chuyển một vòng là một chiếc thuyền, lượn hai vòng là hai thuyền, nếu từ ba thuyền trở lên, nó sẽ chỉ lượn ba vòng. Nếu là thuyền lớn, nó lượn vòng lớn, nếu là tiểu thuyền, nó chuyển vòng nhỏ, xem đó, có thể biết số thuyền, lớn hay nhỏ."

"Chim giỏi nhỉ.", Lạc Chi Dương thấy ham, "Nhưng con chim trời hung dữ như thế, làm sao dạy nó nghe lời?"

Đệ tử nói: "Chim ửng rất nhiều dã tính, muốn thuần phục nó, phải từ từ mà huấn luyện. Lạc tiên sinh, người có từng nghe nói đến 'hầm' ửng chưa?"

Lạc Chi Dương lắc đầu, đệ tử kia nói: "Bắt được ửng, đem buộc vào bên trên một cái cọc, nhốt trong phòng, cho ăn ít, không cho ngủ, ít thì ba ngày, nhiều bảy ngày, ửng nếu thuần phục, sẽ cúi đầu khi gặp người, cách thức này cần nhiều ngày giờ theo dõi, như ta hầm thịt riu riu lửa, nên gọi là 'hầm' ửng'."

Lạc Chi Dương hỏi: "Nếu sau bảy ngày mà vẫn chưa thuần?"

Người nọ vẻ mặt buồn bã, đáp nhỏ giọng: "Qua bảy ngày, nguyên khí con chim ưng bị kiệt quệ nặng, e rằng không sống sót nổi để dùng trở lại."

Lạc Chi Dương không khỏi sửng sồ, hần nghĩ thầm, chim ưng là vật sống trong trời cao đất rộng, tha hồ bay lượn tự do, khi lọt vào trong tay con người, chịu nhiều khổ ải, sai khiến, sống một đời nô lệ, thà chết quách cho xong.

Hắn đang suy tư, Diệp Linh Tô giơ tay thẳng tay, con Ma Vân bay lên cao, cô gái thò ngón tay ngọc, búng tay hai tiếng, rồi cô vung một tấm khăn đỏ, quơ lên quơ xuống, phát sang trái, sang phải theo một nhịp điệu. Con ưng biến ở bên trên cô lượn hai vòng nhỏ, đột nhiên tung cánh vút lên thật cao, nó nhắm hướng Tây bay đi.

Lạc Chi Dương ngẩng đầu, dõi mắt theo tới khi con ưng biến thành một chấm nho nhỏ, đến lúc thấy gân nơi cổ căng cứng, hắn quay đầu, thấy Diệp Linh Tô ngồi tại đầu thuyền, mắt trông vào trời cao biển rộng, khoé mi khoé mắt lộ vẻ xa vắng.

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, hắn cúi thấp đầu, cười nói: "Diệp cô nương, còn giận nữa chăng? Coi như tui tệ, đã ăn nói xúc phạm cô, cô là cân quắc anh hùng, tui là lưu manh tiểu tử. Nếu phải đi liều mạng, cô còn lợi hại hơn tui; nếu đi câu, nhiều lắm tui câu được con tôm hùm, cô đủ sức câu nguyên một con cá voi bự."

Nói xong, hắn cười hi ha, ai ngờ Diệp Linh Tô không để ý tới, cô lạnh nhạt, làm như không nghe thấy gì.

Lạc Chi Dương lại vấp phải một cây đinh, lão đại cảm giác huyệt hắc, đành hậm hực đi xuống dưới khoang, rủ Tịch Ứng Chân đánh cờ, tay đi quân, miệng nói: "Tiểu nha đầu thực kỳ quái, chẳng nói lấy một câu."

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 11 : Ngăn Cơn Sóng Dữ 2

Tịch Ứng Chân thản nhiên nói: "Ông già mi đột nhiên đổi thành người khác, mi nghĩ là vui thú lắm hay sao?"

Lạc Chi Dương hần học: "Tui chẳng qua thấy cổ tội nghiệp, tìm cách trò chuyện giải buồn, mà cổ hồng hó hé một câu, tui sợ cổ đổ bệnh đến nơi."

Tịch Ứng Chân dòm dòm hần, miệng như cười cười, Lạc Chi Dương bị ông chiếu ánh mắt đến phát hoảng, hần trừng mắt: "Lão dòm cái gì nơi tui?"

Tịch Ứng Chân gật gù: "Tiểu cô nương nọ thiệt là ưa nhìn!"

Lạc Chi Dương thuận miệng đáp: "Còn phải nói."

Tịch Ứng Chân đi một quân cờ, dáng lơ đãng, "Theo ta thấy, hai đứa bay xem ra cũng tốt một đôi đấy."

Lạc Chi Dương nghe nói mà hoảng hốt, tụt quân cờ trong tay rơi xuống, xóa chết đi mất một ít quân chỗ bàn cờ đó. Hần thò tay định hồi nước cờ, nhưng đã bị Tịch Ứng Chân chặn lại, ông bảo: "Chân quân tử lạc tử bất hồi."

Lạc Chi Dương kêu oan âm ỉ, "Lão già gian hoạt, nói mấy cái ý vớ vẩn trong lời nói hại tui phân tâm."

"Gì mà vớ vẩn ...?" Tịch Ứng Chân ha ha cười to, "Ta thấy đó là một mỹ sự to đùng, Vân Hư chả phải người tốt lành gì, nhưng sinh được một nữ

nhân quá sức hay đẹp, duyên giai ngẫu trời cho đó khó kiếm, mi đang tâm bỏ qua sao?"

Lạc Chi Dương" Phi" Một tiếng, mắng: "Lão đạo sĩ nhà ông, không lo thấp hương bái thần, lại muốn đứng ra làm bà mối cơ!." Tịch Ứng Chân cười: "Chuyện âm dương nam nữ là cái lẽ của vạn vật, lão đạo ta thân ở huyền môn, lại thích tạo hảo sự cho tha nhân. Tiểu tử nhà mi này, thấy mỹ nhân mà hồng động tâm, chả phải mi quá sức đần độn, ngu ngốc sao?"

Lạc Chi Dương lặng im, lắc đầu, Tịch Ứng Chân xem vẻ mặt hẩn, ông hỏi nhỏ: "Hay là mi đã để ý người nào khác rồi?" Lạc Chi Dương nghĩ bụng, ý trung nhân của tui chính là đồ đệ bảo bối của ông, nhưng vì danh dự Chu Vi, hẩn không tiện nói ra, đành đáp bừa: "Âm dương là lẽ của vạn vật, sao đạo trưởng lại không tự thành toàn một chút cho chính mình?"

"Đồ khỉ khộn!." Tịch Ứng Chân giương bàn tay đập hẩn một phát, "Mi lại muốn đánh trống lảng, kéo ta vào cuộc!" Nói đến đây, ông có chút cảm giác mất mát, "Có người ông trời sanh ra đã mang số kiếp làm hòa thượng, làm đạo sĩ. Lạc Chi Dương, số mi không phải số xuất thế, cho nên, có câu rằng:

‘Khuyến quân mạc tích kim lũ y,

Khuyến quân tích thủ thiếu niên thì.

Hoa khai kham chiết trực tu chiết,

Mạc đãi vô hoa không chiết chi.’

(ND: đây là bài thơ 'Kim Lũ Y' [Áo kim tuyến] của Đỗ Thu Nương thời Trung Đường

Dịch nghĩa

Khuyên anh đừng tiếc áo thêu vàng, [đừng ham đeo đuổi công danh sự nghiệp]

Khuyên anh hãy tiếc thời niên thiếu:

Hoa nở đáng bẻ thì bẻ ngay,

Đừng chờ hoa rụng bẻ cành không.

Trần Trọng Kim dịch:

Khuyên anh chớ tiếc áo hoa

Mong anh tiếc lấy thuở ta đương thì

Cành hoa nên bẻ, bẻ đi

Đừng chờ hoa hết, bẻ gì cành không.)

mi cùng tiểu cô nương này sắp chung vào một, đúng là đôi người ngọc trời đất tạo thành, lão đạo tuy người xuất gia, cũng không đành lòng nhìn các người vô duyên có mà bỏ lỡ..."

Còn chưa nói dứt câu, bên ngoài khoang thuyền có tiếng người nũng nịu mắng: "Lỗ mũi trâu bớt nói đi một chút, kéo cô nương ta cắt phăng cái lưỡi đó xuống ném cho chó ăn!"

Lạc Chi Dương nghe ra giọng Diệp Linh Tô, hấn sợ tới mức mất hồn mất vía, nhưng Tịch Ứng Chân bất động thanh sắc, thản nhiên nói: "Nói nhiều thì bị cắt lưỡi, thế đứng nghe lỏm bên ngoài thì phải hành tội như thế nào?"

Bên ngoài song cửa im lặng thật lâu, Tịch Ứng Chân tủm tỉm cười, ông đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Lạc Chi Dương mặt mày ngu ngơ, khiến ông

không khỏi thâm buồn bực: "Nó là vừa ngốc lại vừa đần, đến cái ẩn ý ta nói mà nó cũng không hiểu!"

Hai người tiếp tục chơi cờ hơn nửa ngày, có một đệ tử hoa tiêu đến thông báo: "Ma Vân phát hiện một chiếc thuyền lớn, đang đi về ngay hướng tây bắc."

"Kì nhỉ." Lạc Chi Dương nói: "Bọn chúng không thẳng hướng tây, đi phía tây bắc làm gì?"

Tịch Ứng Chân suy nghĩ, ông đứng dậy, nói: "Đi ra ngoài nhìn xem."

Nói xong, ông ra khỏi khoang, lên chỗ đầu thuyền.

Diệp Linh Tô đã đứng sẵn ở đấy, một tay cô dang ra cho chim ưng đậu, cô dõi mắt trông về xa xa. Cô gái khe khẽ nhú mày, mặt mờ mịt sương khói, đôi gò má gờn gợn sáng bóng như ánh ngọc bạch lung linh, tựa ánh trăng xuyên mây, dáng mỹ miều không dễ tìm gặp giữa mỹ nhân thiên hạ, tuy trong lòng Lạc Chi Dương đã có hình bóng một người rồi mà khi hẳn trông dáng cô đứng đấy, cũng không khỏi thấy nôn nao trong lòng, hầu như tắc thở!

Diệp Linh Tô dứt cho chim ưng ăn một tảng thịt sống, rồi cô vung nhẹ cánh tay, con hải ưng lập tức vỗ cánh bay về phía tây bắc. Thuyền Thiên Lý bẻ lái đi theo sát, nó tăng tốc, rẽ nước biển, khuấy sóng mà lướt đi rất nhanh.

Đi được ước chừng một đêm, sáng sớm hôm sau, nơi chân trời, thấy rõ một mảnh buồm trắng, trên vải buồm thêu hình kỳ nhông bằng tơ vàng óng.

Lạc Chi Dương nhận định là thuyền buồm Xung đại sư, hẳn mừng, hơi sờ sợ, đang định giục thủy thủ tăng tốc, bỗng thấy Tịch Ứng Chân nhú mày, thần khí cổ quái, hẳn vội hỏi: "Tịch đạo trưởng, ông sao thế?"

Tịch Ứng Chân lắc đầu nói: "Không có gì, ta chờ nghĩ đến một chuyện."

Lạc Chi Dương đang định hỏi tới, bỗng thấy cổ thuyền buồm quay đầu, xông thẳng lại gần.

Bọn đệ tử kêu lớn: "Hảo tặc tử, đêm đầu đến nạp mạng đây."

Diệp Linh Tô tinh mắt, cô chăm chú nhìn lên, rồi cô biến sắc, hô to: "Không xong, mau lấy hỏa tiễn, hỏa pháo."

Trong tiếng hô hoán của cô, cổ thuyền lớn thuận gió đã tiến vào gần, một hàng những võ sĩ Mông Cổ đứng nơi đầu thuyền, trong tay cầm cung nỏ, ống hoả tiễn, một số hỏa pháo, chất dẫn lửa, có thể nghe rõ tiếng xuy xuy của ngòi pháo đang cháy

Trên thuyền Thiên Lý diễn ra cảnh náo loạn, bọn đệ tử xếp đặt dàn hỏa khí, nhưng họ đã bị chậm một bước, còn chưa chuẩn bị xong, đã nghe tiếng hoả pháo nổ âm vang, rồi thấy vụn sắt tung bay mù mịt như mưa, đầu thuyền Thiên Lý trúng đạn đã vỡ toác, mấy đệ tử nơi ấy không kịp tránh né, lập tức xương tan thịt nát. Cùng lúc, trong tiếng soạt soạt liên tục, hoả tiễn bắn tới loạn như cào cào châu chấu, trúng vào sàn thuyền, vào buồm, vải buồm bắt lửa bốc cháy ngùn ngụt, rọi ánh lửa cao ngút trời,

Đệ tử Đông Đảo không thể bắn trả, họ ào ào chạy xuống khoang trốn tránh, miệng chửi bới thậm tệ.

Từ khôn lớn đến giờ, đây là lần đầu Lạc Chi Dương mục kích thủy chiến, hoả công, hẳn nhìn khói lửa mịt mù khắp nơi mà kinh tâm động phách.

Tịch Ứng Chân từng theo Chu Nguyên Chương chinh chiến trăm trận, sát cánh bên cạnh lão hoàng đế hồi thủy chiến trên hồ Bà Dương năm xưa,

ông trải qua không biết bao nhiêu trận chiến dùng thuyền bè, lúc này gặp nguy không loạn, ông lớn tiếng đồng dục hỏi: "Đà công ở đâu?"

Một đệ tử lớn tuổi đáp lời, y bước ra khỏi hàng: "Thưa có tiểu đồ ở đây".

Tịch Ứng Chân hỏi: "Thuyền 'Thiên Lý' truyền lại từ cung Thiên Cơ, có còn trang bị đủ máy móc khởi động không?"

Đà công gật đầu: "Dạ có."

"Tốt!", Tịch Ứng Chân lớn tiếng ra lệnh, "Lập tức lái thuyền tông vào thuyền địch." Đà công hơi sững sốt, y hiểu ngay, bèn tụ tập những đệ tử thoát nạn, cùng nhau đi xuống đáy thuyền khởi động máy móc.

Chẳng bao lâu, hai bánh xe gỗ gắn bên sườn thuyền vù vù quay tít, Tịch Ứng Chân vẫn thấy chậm, lão sai Diệp Linh Tô cố thủ bên trên, rồi cùng Lạc Chi Dương đi xuống trợ lực.

Mọi người ra sức vận chuyển máy móc, bánh xe quay nhanh, làm nổi sóng trắng xoá, đẩy thuyền Thiên Lý xông thẳng tấp vào cổ thuyền lớn.

Xung đại sư tính ra tay trước, định hủy diệt thuyền địch, lão chẳng dè, thuyền Thiên Lý không còn buồm, vẫn đủ sức lao mạnh ra đằng trước. Thấy tình thế không ổn, lão gấp rút truyền lệnh quay đầu, cổ hải thuyền mới quay được nửa vòng, chợt nghe ầm vang một tiếng, thuyền Thiên Lý như một hòn đạn cháy đỏ, đã đâm thủng vào be bên trái cổ thuyền lớn, ván gỗ bắt lửa, cháy rùng rùng. Trong tiếng la hét ầm ĩ, bọn võ sĩ náo loạn chạy như chuột, Xung đại sư vận khí xuống hai chân, đứng trung bình tấn bám chặt vào sàn thuyền, lão ngoái trông, thấy trong khói lửa mịt mù, Diệp Linh Tô nhảy lên cổ thuyền tự bao giờ, cô huy động nhuyễn kiếm Thanh Li chém đông chặt tây, máu tươi bắn tung toé.

Minh Đẩu hét to một tiếng, lão xông tới, vung một thanh Quỷ Đầu đao, xoát xoát xoát múa lên một màn bạch quang. Diệp Linh Tô phản kiếm nghênh đón, hai người bản lĩnh cao cường, đao phong như tạt nước, như ba đào cuồn cuộn, kiếm quang như rồng như rắn, vùng vẫy trong cõi trời đất.

Xung đại sư nhìn tả nhìn hữu, lão nhắc lên một cái mỏ neo, vung nó về phía bóng trắng đang ẩn hiện trong màn đao, Diệp Linh Tô đang cố hết sức đón đỡ Minh Đẩu, chợt bị cuồng phong tạt vào, cô muốn tránh đã là không kịp.

Chợt nghe một tràng cười dài, từ trong khói lửa, Tịch Ứng Chân phóng mình ra, ông thấy cô gái nguy cấp, lập tức cưỡi đạo bào, vung cổ tay lên, trường bào như một bức tường thành vụt tới, nghe soạt một cái, đã cuốn lấy mỏ neo, ông vận sức, như kéo cương ngựa, lôi cái mỏ neo về phía mình.

Cái mỏ neo như phi long bay lượn, nó quấy đuôi, sượt ngang dưới chân Tịch Ứng Chân, đánh trúng vào một võ sĩ Mông Cổ làm y vỡ đầu nứt óc, dư lực trong cái mỏ neo đập nó vào một cột buồm nghe ầm một tiếng, đã chấn gãy tận gốc cây cột, làm nó đổ nhào xuống, vải buồm bắt lửa. cháy phừng phừng, tuôn khói lửa mịt mù.

Xung đại sư đã nhanh chóng rút mỏ neo về, lão chú mắt trông sang, thấy một số đệ tử Đông Đảo đã bám theo Tịch Ứng Chân nhảy lên cổ thuyền, vung đao múa thương, tấn công thủy thủ trên thuyền. Lão lập tức uốn mình, quăng mỏ neo ra, Sợi xích sắt mảnh và dài, thanh thế như một con độc xà, đệ tử Đông Đảo bị nó chạm phải, lập tức hộc máu mà bắn văng xuống biển.

Tịch Ứng Chân không kịp cứu viện, ông động nộ, vung trường bào lên, cuốn lấy một cây trường thương từ tay một hán tử, đồng lúc cái mỏ neo vừa vụt tới, tạo cuồng phong mãnh liệt, khiến da mặt buốt rát.

Tịch Ứng Chân dùng trường thương thay kiếm, ông nhảy lên cao, đâm tới, khi mũi thương chạm vào cái mỏ neo, thân cây thương cong vòng lại như cánh

cung, hai luồng lực đạo một cương một nhu lâm vào thế giằng co.

Tịch Ứng Chân đột nhiên trợn mắt, ông thét một tiếng đình tai, cây thương bỗng căng thẳng ra, nghe rền một tiếng, đã đánh bật cái mỏ neo về.

Chỉ thấy bóng trắng chớp lên, Xung đại sư đã vọt tới gần, lão dang tay phải chụp lấy mỏ neo, rồi quét nó ra đằng trước, móc sắt của mỏ neo phá vỡ ván thuyền, lão nắm vào phần xích sắt đằng sau mỏ neo, sử nó như một cây cương tiên chỉ đông đánh tây, thoát nhìn giống như công kích Tịch Ứng Chân, bỗng thấy nó quét vào phía đệ tử Đông Đảo, có lúc giống như công kích Diệp Linh Tô, bỗng nhiên nó lượn một vòng, như mãng xà tung mình, chụp vào hai chân Tịch Ứng Chân.

Luận võ công, Tịch Ứng Chân cao hơn một bậc, nhưng ông chuyên dùng kiếm, không thuận tay lắm với trường thương. Môn 'Đại Kim Cương Thần lực' của Xung đại sư, sức bạt đỉnh phá núi, khi phổ vào binh khí, món nào càng nặng, nó càng tăng uy lực, bên tay trái lão vung vẩy sợi xích, phối hợp cương nhu, sức công phá vô hình chung càng gia tăng hơn lên.

Diệp Linh Tô gần kiệt sức vì chống đỡ Minh Đẩu, đao pháp Minh Đẩu không những đáng sợ, chiêu kinh đi theo ngọn đao cũng khó ngăn ngừa, chiêu lực thiên biến vạn hóa, khi như cuồng phong quét tuyết, khi như giọt nước sấm soi vào đá, Diệp Linh Tô thoáng một chút sơ sẩy, Minh Đẩu tấn một đao chặn nhuyễn kiếm, ngón trỏ bên tay trái lão bung ra, đưa lực đạo "Tích Thủy kinh" đi như một mũi tên, nhắm điểm vào bụng cô gái.

Diệp Linh Tô vội sử một chiêu "Thủy Vân chiêu" hóa giải, khi chỉ và chiêu giao tiếp, kinh lực sắc bén chạm vào cổ tay cô gái, Diệp Linh Tô cảm giác đau buốt đến tận xương tủy, cô mất hần tri giác bên một nửa thân mình.

Minh Đấu một chiêu đắc thủ, người cùng đao nhập làm một, lão đánh mạnh tới, thế như núi tuyết đổ sụp, Diệp Linh Tô cố nén đau, cô hơi kiểm chặt xuống, ý định dùng bảo kiếm sắc bén chặt gãy ngọn đao.

Minh Đấu vốn biết 'Thanh Li' cương mãnh hơn đao, lão không dám để đao chạm kiếm, đã sử một chiêu hư thực lẫn lộn, giải khai kiếm thế của Diệp Linh Tô, đồng thời lão vận sức vào tay trái, tung một chưởng vào ngực cô gái.

Chưởng này cực kỳ ngoan độc, nếu tay trái còn lành lặn, Diệp Linh Tô tạm đủ sức ngăn cản, nhưng trong lúc tay phải chẳng kịp thu hồi thanh kiếm, lòng cô cảm giác rỗng tuếch. Trong cơn tuyệt vọng, cô chợt nghe Minh Đấu gầm một tiếng giận dữ, ngọn chưởng đi được nửa đường đã phải rụt về, chuyển sang mé sau, đánh ra.

Diệp Linh Tô từ chỗ chết trở về đất sống, cô chẳng chút nghĩ ngợi, đã lướt nhanh ra, khi cô chú mắt trông lại, thấy Lạc Chi Dương vung vẩy sáo ngọc, đang khổ đấu Minh Đấu.

Tịch Ứng Chân quá lo cho Lạc Chi Dương và người Đông Đảo, trong bụng thắc thỏm, ông ngoái trông lại, thấy Lạc Chi Dương ôm một phiến gỗ thuyền đang bập bênh trôi nổi giữa những lượn sóng, kề bên hẳn là Diệp Linh Tô, cô một tay ôm tấm ván gỗ, tay kia nắm chặt kiếm 'Thanh Li'. Cách hai người không xa, Minh Đấu cũng ôm một súc gỗ, lão chìm nổi theo sóng nước, mặt đầy nét giận dữ.

Ngoài ba người đó, còn một số võ sĩ Mông Cổ, dăm đệ tử Đông Đảo cũng bám được vào ván gỗ mà đi tìm đường sống, khi họ nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ, cả bọn đều hùng hục cố sức bơi tới.

Tịch Ứng Chân thầm lo sốt vó, thuyền thì chỉ có một chiếc, người thì nhiều, họ mà leo được lên thuyền thì chỉ có nước cả đám kéo nhau chết chìm.

Đúng lúc ấy, Xung đại sư quay mỏ neo một vòng rồi lão quét nó vào một võ sĩ Mông Cổ, người nọ không kịp né tránh, đã lập tức nát óc vỡ sọ, đổ máu chan hoà, chậm chậm chìm xuống.

Tịch Ứng Chân cả giận, thét hỏi: "Đại hòa thượng, tại sao người đánh chết người ta?"

Xung đại sư lạnh lùng nói: "Để chúng nó lên được thuyền, cả đám sẽ đi đứt hết. Chân nhân nếu có cách gì hay hơn, bần tăng xin đồng tai ra cung kính nghe tôn ý."

Tịch Ứng Chân chưa kịp trả lời, Xung đại sư lại đã múa may mỏ neo, đánh gục thêm hai gã đang tiến sát vào.

Tịch Ứng Chân quát lên: "Dừng tay."

Xung đại sư cười đáp: "Nếu ta không dừng tay thì sao nào?"

Tịch Ứng Chân hừ một tiếng, nói: "Nếu không dừng lại, đừng trách ta ra tay vô tình."

Xung đại sư thầm tính toán, Tịch Ứng Chân võ công tuy cao cường, nhưng lòng dạ nhân từ như đàn bà, có lẽ ông nói được làm được, ông dám ra tay ngăn cản mình lắm. Chiếc thuyền nhỏ này dài không hơn một trượng, bề ngang chừng năm thước, nếu bó buộc phải giao đấu cùng ông ta, thứ nhất ít phần thắng, thứ hai, nếu may mắn mà thắng, cũng chẳng tránh khỏi tuyệt cảnh thuyền nát, người vong.

Xoay chuyển ý nghĩ một hồi, Xung đại sư mỉm cười, ung dung nói: "Chân nhân lòng dạ nhân từ, bần tăng rất nể phục, nhưng trơ mắt ra nhìn, thuyền ít người nhiều, nếu ai cũng lên thuyền, thà kéo nhau nhảy quách xuống nước cho rồi. Bần tăng có một kế sách giải quyết này, không hiểu Tịch chân nhân có muốn nghe chăng."

"Kế sách gì?" Tịch Ứng Chân thật tình cũng chẳng muốn phải đi đến chỗ trở mặt.

Xung đại sư nói, giọng rành mạch: "Thuyền này chở tối đa sáu người, trừ ông và ta ra, còn có thể để bốn người lên thuyền. Theo lẽ công bằng, mình mỗi bên chọn hai người, cộng toàn bộ là sáu, được chẳng?"

Lão vận trung khí trong câu nói, trên vùng biển đó, ai nấy đều nghe rõ.

Tịch Ứng Chân cau mày, ông lắc đầu, nói: "Chỉ chọn bốn người, mấy người kia thì làm sao? Cứu một người, phải chết mất đi dăm người khác, vì cứu người mà giết người, có quá ư tàn nhẫn chẳng?"

Xung đại sư quét ánh mắt một vòng, nói nho nhỏ: "Nếu chỉ còn lại đúng bốn người thì hay biết mấy!"

Lời còn chưa dứt, từ mặt biển vang đến một tiếng thét thê thảm, Tịch Ứng Chân đưa mắt nhìn ra, ông chợt thất sắc, thấy một võ sĩ Mông Cổ đang mồm môi mồm lợi, một tay nắm chặt người bên cạnh y, tay kia cung ra đánh, khiến gã này hộc máu mũi, máu mồm, mắt trợn trắng dã, hấn đánh thêm ít quyền nữa rồi buông tay, đồng bạn hấn buông xuôi hai tay hai chân mà chìm ùng ục xuống dưới nước.

Treân mặt biển im ắng lại một chút, bỗng nhiều người như vừa sức tỉnh, họ rần rần, hung hăng tập kích người kế bên, chỉ vì vấn đề sinh tử, họ xuống tay không chút lưu tình, lập tức tiếng rên la nổi lên cùng khắp, không ít người trúng thương mà chìm vào đáy nước.

Lạc Chi Dương đang trôi nổi trên biển, hấn còn chưa hết cảm giác ghê tởm trước cảnh đó, đã thấy bị một luồng nước ngầm ào tới kích trúng. Lồng ngực đau thót, khí huyết trong người đảo lộn, hấn buông tấm ván thuyền khỏi tay, như một tảng đá, thân mình hấn chìm xuống. Hấn vùng vẫy tay chân, chỉ cảm giác toàn thân vô lực, nước biển đang tràn vào miệng, mũi, vừa mặn, vừa chát. Đang cơn tuyệt vọng, một bàn tay trắng nõn từ bên cạnh

lần theo người hắn, nắm chặt lấy cổ tay hắn, đẩy đầu cổ hắn lên trên mặt nước.

Lạc Chi Dương ngoái trông, thấy Diệp Linh Tô đang chậm chậm nổi lên kế bên, mái tóc cô xoã ra, nổi thẳng lên trên như một vùng rong biển đen thẫm.

Tay trái cô vẫn giữ chặt Lạc Chi Dương, trường kiếm bên tay phải vung vút ra, mũi kiếm vạch nước, làm quây tung một luồng nước lưu chuyển xung quanh.

Phía trước mũi kiếm thấy Minh Đẩu chột tiến chột lùi, lão từng chập từng chập vung chưởng, cứ mỗi nhát chưởng lại tạo một cỗ nước ngầm, khi nó chạm vào thân thể hai người, cả Diệp, Lạc đều có cảm giác đang bị những quả trùy sắt đập vào .

Nguyên môn "Kình Tức công" này do "Tây Côn Lôn" Lương Tiêu ngộ ra được hồi ông ta ở trong nước biển, nó tìm cách phối hợp nội lực theo sức sóng, khi thi triển dưới nước, uy lực càng mãnh liệt gấp bội. Lạc Chi Dương đã trúng chưởng trước, trường kiếm Diệp Linh Tô lại không thể đánh xa, trong một lúc, cô bị Minh Đẩu bức lui liên tục ra sau.

Hai tên ái đồ của lão bị chết chìm theo cỗ thuyền, Minh Đẩu quy nguyên do về Diệp Linh Tô, lão vô cùng thù hận hai người, lão nghĩ bụng, hãy cứ giết trước đã, mọi chuyện khác tính sau.

Lão điên cuồng vì giận, vì ý muốn cuồng sát, cứ liên tục tiếp cận, chẳng dè, Diệp Linh Tô thu trường kiếm về, cô vung bàn tay trắng nõn lên, trong nước chột hiện ra một vài tia nho nhỏ trắng bạc màu thủy ngân. Minh Đẩu cập rập né tránh, lão vẫn chậm một chút, chân trái, ngực phải đã trúng châm, tuy lực phóng yếu đi nhiều vì bị cản nước, kim đâm vào người vẫn làm lão vừa đau vừa hoảng. Minh Đẩu sắc một ngụm nước, lão tận sức vệt

nước lùi ra, lui được ước chừng hơn hai trượng, lão định thần trông lại, thấy Diệp, Lạc hai người đã bơi đi được khá xa ra bên ngoài.

Minh Đẩu vừa hãi vừa tức, lão nhìn ra sau, thấy ở một chỗ không xa, có hai người đang ẩu đả, lão bèn xông tới, quét một chưởng đánh đả cả hai, để phát tiết nỗi hận trong lòng.

--- hết chương 11 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 12 : Cô 1

Dịch: levan

Quang cảnh người chìm nổi trong nước dấm đá, tự giết lẫn nhau thật giống như một lò sát sinh, mặc dù ông từng kinh qua trăm trận chiến, Tịch Ứng Chân chưa từng mục kích một cảnh tượng tương tự. Cho dù ông to tiếng quát tháo kêu gọi họ dừng tay, nhưng chẳng một ai thềm để tâm. Những kẻ này vì muốn thoát tuyệt cảnh, đều đã thẳng tay bất kể sống chết dấm đá đồng bọn, khiến Tịch Ứng Chân cực kỳ thất vọng, ông liếc mắt nhìn Xung đại sư, thấy hòa thượng rủ thấp hàng mi, tay chấp lại, chừng như đang tham thiền nhập định.

Tịch Ứng Chân bất giác thở dài, ông nghĩ bụng, "Hoà thượng này chẳng những lòng dạ độc địa, mà cái bản lĩnh xách động cho người ta làm ác còn cao hơn võ công của hẳn."

Khi ông dời mắt nhìn trở lại, đúng lúc Lạc Chi Dương bị Minh Đẩu đánh lén, trong lòng ông quá lo lắng, mãi đến khi thấy Diệp Linh Tô cứu hẳn thoát chết chìm, ông mới thở ra được một hơi nhẹ nhõm. Ông toan xuống giúp đỡ họ, nhưng một khi ông rời chiếc thuyền này, nhất định Xung đại sư sẽ chèo thuyền cao bay xa chạy. Đang còn dự dự, ông chợt thấy Diệp Linh Tô kéo Lạc Chi Dương lặn xuống, thoát ra xa, cô thủ sẵn trong tay "Dạ Vũ Thần Châm", phóng chúng ra hòng ngăn chặn Minh Đẩu tới gần.

Minh Đẩu không làm gì được Diệp Linh Tô, lão đổ cơn tức giận lên đầu những người khác, lão tả một chưởng, hữu một cước, làm chết hoặc bị thương một số. Những người khác đồng loạt la ó, kéo nhau xúm lại vây

công, Minh Đẩu dĩ nhiên không sợ, lão vung quyền cước loạn đả, khuấy động một vài cơn sóng cao hơn đầu người, rồi như hồ vào giữa đàn dê, lão tả xung hữu đột, chẳng ai chống cự nổi. Lão quay cuồng trong đám người đó, máu nhuộm đỏ một vùng, sau chừng hai tuần hương, tiếng kêu la thảm thiết đột nhiên nhỏ dần rồi tắt hẳn, một vùng biển rộng mênh mông tĩnh lặng xuống, gây cảm giác ghê người.

Minh Đẩu giết đến đỏ mắt, lão bơi về phía một gã đệ tử Đông Đảo. Người nọ thấy Minh Đẩu tới gần, gã kinh tâm động phách, lắp bắp nói: "Minh sư thúc, người ... đã đủ số người rồi."

Minh Đẩu nghe được, lão ngoái trông lại, ngoài Diệp Linh Tô cùng Lạc Chi Dương, quả nhiên chỉ còn lại có bốn người. Lão hấp háy con mắt, vẫy tay, cười nói: "Tốt lắm ... Minh bơi lại thuyền." Đệ tử nọ như trút được gánh nặng, gã quày đầu, nhắm chiếc thuyền bơi tới, chẳng dè, Minh Đẩu âm thầm tiến sát vào gã, vung hai chưởng nện vào đầu gã, khiến y nát sọ, chầm chậm chìm xuống.

Tịch Ứng Chân vừa hãi vừa tức giận, ông la lớn: "Minh Đẩu, đã đủ nhân số, tại sao ngươi lại còn giết người?"

Minh Đẩu bám đuôi thuyền, nhào người lên thuyền, cười hì hì nói: "Ít người, chả phải thuyền lướt nhanh hơn sao?" Nói xong, lão liếc mắt sang Xung đại sư, ánh mắt thật âm trầm, Xung đại sư hiểu tâm tư của lão, bèn cười xoa, nói: "Bần tăng bỏ rơi Minh huynh quả thật không phải, nhưng nếu thay vào là Minh huynh, chắc cũng sẽ cùng một suy nghĩ như bần tăng."

Minh Đẩu ngẫm nghĩ, lão gật gù: "Không sai, bỏ rơi ta lại, buộc ta sống chết thay người ngăn cản mấy kẻ địch. Hừ, nếu là ta, cũng sẽ làm y hết."

Xung đại sư chấp tay, cười nói: "Thiện tai, thiện tai." Dứt câu niệm, cả hai nhìn nhau, đồng lúc vỗ tay, cười âm.

Tịch Ứng Chân thăm cảnh giác, hai người đó hai chọi một, cũng đã là đối thủ khó chơi rồi, nhưng nếu chúng thông đồng một ý, thật đáng ngại hơn. Ông đang suy tính, Lạc Chi Dương cùng Diệp Linh Tô đã bơi đến nơi, họ lên thuyền, coi như thành tương quan lực lượng. Tức thì, trên thuyền năm người chia làm hai phe, ba người bên Tịch Ứng Chân chiếm đầu thuyền, Xung đại và Minh Đẩu giữ đuôi thuyền. Song phương đều cực kỳ thù hận nhau, chỉ là nếu để xảy ra đấu đá, tất nhiên thuyền hỏng, người vong, cho nên tạm thời đình chiến, chỉ găm ghè lẫn nhau.

Lạc Chi Dương bị Minh Đẩu đánh trúng một chiêu "Thao thiên hắc", hắc mắt mày tái xanh, nội tức hỗn loạn. Tịch Ứng Chân tiêm vận nội kinh, ông đè tay vào lưng hắc, thôi thúc chân khí hồn hậu vào cơ thể hắc, đã nhanh chóng giải khai trì trệ, giúp hắc thông suốt mạch lạc. Lạc Chi Dương thở ra một hơi dài, mặt hồng hào trở lại, nói: "Đa tạ đạo trưởng."

Tịch Ứng Chân lắc đầu: "Nếu tạ, thì phải tạ ơn tiểu cô nương, không có cô ấy, mi đã chết nghèo rồi"

Lạc Chi Dương nhanh nhẹn quay sang Diệp Linh Tô, thấy cô thần sắc hững hờ, mắt nhìn nơi khác, hắc gượng cười, nói: "Diệp cô nương, đa tạ ơn đức đã cứu giúp."

Diệp Linh Tô im lặng không đáp, Minh Đẩu cười nhạt, bỗng lão hỏi: "Diệp nha đầu, kim châm của mi còn nhiều hay ít? Ta quyết không tin mi dùng hoài mà vẫn còn."

Diệp Linh Tô trừng trừng dòm lão, hai mắt toé lửa: "Đại phản đồ, ta có nhiều hay ít kim châm, người thử một lần khắc biết."

Hai người khiêu chiến, thiếu chút nữa nổ ra giao tranh, Xung đại sư vội lên tiếng: "Nhị vị bớt nóng xuống, tất cả nếu muốn dễ dàng tìm đường sống, phải nhớ cái lý đồng thuyền, chung cảnh ngộ. Trên thuyền này không có lương thực, không có nước uống, chôn chân trên thuyền riết không phải

là cái kế lâu dài. Mọi người cố nghĩ xem, quanh đây có địa phương nào tốt cho mình đi không?"

Diệp Linh Tô đốp chát: " Còn làm ra vẻ người tốt làm gì? Những đồ tặc tử như người chết ráo nó đi cho rồi, thì trần thế này mới mong hưởng thái bình."

Xung đại sư cười nói: "Sao cô nương rửa ta thế? Nếu ta có làm gì đắc tội, bần tăng xin lỗi cô vậy."

Diệp Linh Tô đang định nhạo báng thêm nữa, Tịch Ứng Chân ngăn cô lại, ông hỏi: "Trúc Nhân Phong cùng Thích Vương Tôn giờ đang ở đâu? Bọn chúng đi hướng nào?"

Xung đại sư và Minh Đẩu đưa ánh mắt thâm trầm ngó nhau, Xung đại sư ra vẻ lơ đãng, nói: "Ừ ... bọn chúng đi đâu ta cũng đang thắc mắc đây!"

Tịch Ứng Chân nhạt giọng nói: "Đại hòa thượng, người vẫn cứ muốn đối trá lung tung. Ta hỏi người, người cho thuyền buồm đi về hướng này với ý định gì?"

Xung đại sư sững sốt, đáp: "Dĩ nhiên để trở về trung thổ."

"Nói láo!", Diệp Linh Tô cướp lời, "Hải trình này không phải là con đường trở về trung thổ" Xung đại sư cười, nói : "Biển cả mênh mông, có đi lạc đường cũng là chuyện thường tình"

Diệp Linh Tô liếc mắt sang Minh Đẩu, cô cười gằn: "Người đi nhầm đường còn hiểu được, Minh Đẩu trở về trung thổ không dưới trăm lần, chẳng lẽ cái đầu heo óc chó đã biến hai con mắt thành mù loà?"

Minh Đẩu giận dữ, lão đứng bật lên, hăn học hỏi: "Tiểu nha đầu, người dám mắng người ta hả?"

Diệp Linh Tô đáp: "Ta mắng heo mắng chó, ai bảo là ta mắng người đâu?"

Minh Đẩu giậm chân một cái, chiếc thuyền chao qua chao lại.

Xung đại sư cuống cuống níu vào ống tay áo lão, cười hì hì: "Diệp cô nương chỉ biết một mà chẳng biết hai, cái hải trình cô nói đó là cho mấy lần trở về Giang Nam trước kia, còn đường bọn ta đang đi là nhằm về phương bắc."

Tịch Ứng Chân "Hừ" một tiếng, nói: "Đại hòa thượng giỏi ghê, nói láo mà mặt chẳng đổi sắc"

Xung đại sư nhú mày, hỏi: "Sao lại nói vậy?"

Tịch Ứng Chân đáp: "Bỉ nhân có biết chút đỉnh về hải đồ, hải lộ này, nếu tiếp tục đi sẽ gặp một hòn đảo ở phía trước."

Xung đại sư cùng Minh Đẩu nghe được, họ biến sắc, đưa mắt nhìn nhau, thần thái kinh ngạc lẫn hãi sợ. Xung đại sư im lặng một chút, rồi chậm rãi hỏi: "Làm sao Tịch đạo trưởng biết đằng trước có cô đảo?"

Tịch Ứng Chân đáp: "Do đâu ta biết, người không cần quan tâm, nhưng ta biết, hòn đảo nọ cùng Thích gia có quan hệ, bằng không, Trúc Nhân Phong chả việc gì phải công Thích Vương Tôn chạy trời chết!"

Xung đại sư ngẩng đầu, ánh mắt lão loe loé chiếu vào mặt Tịch Ứng Chân.

Bồng lão chấp tay, cười cười: "Thiện tai, thiện tai, thì ra Tịch chân nhân cũng biết đến ngôi mộ cổ của Thích Ấn Thần."

"Mộ cổ của Thích Ấn Thần?", ba người phe kia bồng ngẩn ra.

Nhìn sắc diện họ, Xung đại sư hiểu ngay rằng đối phương cũng không rõ việc này, lập tức lão hồi hận thầm, nhưng lời nói đã ra khỏi miệng rồi, lão đành cố giữ vẻ thản nhiên, nói tiếp: "Chư vị không biết à? Hòn đảo mà Tịch chân nhân nói đó, chính là thuộc về tổ tiên của họ Thích đảo Linh Ngao, nơi chôn cất kỳ nhân một đời, Thích Ấn Thần."

Lạc Chi Dương nhớ tới câu chuyện cũ do Triệu Thế Hùng thuật lại, tim hẫng bỗng đập thành thịch.

Tịch Ứng Chân vuốt râu, ông trầm ngâm, một lúc lâu sau mới hỏi: "Đại hòa thượng, người đến cổ mộ của người ta làm gì?"

Xung đại sư hỏi trở lại: "Tịch chân nhân có nghe nói về 'Đại Tượng Vô Hình quyền' chưa?".

"Cũng có nghe qua", Tịch Ứng Chân đáp, "Môn võ công đó cùng 'Vô Tướng Thần Châm', 'Thừa Phong Đạo Hải' thuộc hàng tam đại tuyệt kỹ của đảo Linh Ngao, nhưng mấy trăm năm qua, chưa thấy nói có ai luyện thành thực ba ngón quyền pháp thuộc hàng cao cấp ấy."

"Chưa nghe nói cũng chẳng có gì lạ", Xung đại sư mỉm cười, "Chỉ vì người Đông Đảo xưa giờ chưa ai bước qua được cái cửa võ học này"

Tịch Ứng Chân cười nhạt, "Hay là bí kíp mấy quyền pháp này cất trong mộ của Thích Ấn Thần?"

Xung đại sư cười: "Không phải là chẳng có khả năng đó. Không khả năng mới là chuyện lạ!"

Tịch Ứng Chân vỗ mạnh tay vô mạn thuyền, ông lớn giọng: "Nói kiểu đó, hẳn là có ý đi đào trộm mộ người xưa?"

Xung đại sư cười ha hả, Tịch Ứng Chân cau mày, hỏi: "Người cười cái gì?"

Xung đại sư đáp: "Đạo trưởng có chỗ không rõ, cái ý đào mộ không phải xuất phát từ bần tăng, mà lại đến từ dòng họ Thích. Là từ Thích Vương Tôn?"

Lạc Chi Dương buột miệng la lên: "Lão tiểu tử đó muốn đi phá hoại phần mộ tổ tiên? Tặc trọc lư, người định lừa ma gạt quỷ hả?"

Xung đại sư vẫn cười cười: "Thằng cha đó trọng tuổi rồi, hồng biết võ công, nó chả có chút hứng thú gì với những bí kíp võ học trong mộ, nhưng nó nói, ngoài kíp kíp, còn tàng trữ rất nhiều kì trân dị bảo, nếu lấy đem về, sẽ trở thành giàu có riêng một góc trời!"

"Chuyện ma quỷ suốt!", Diệp Linh Tô cười nhạo báng, "Nó là con nhà võ học, sao lại chẳng biết võ công? Rõ ràng là người gian xảo lừa nó đến đào mộ tổ, người dạy con người ta làm điều gian dối, tâm địa như người thiệt đáng bị trừng phạt"

"Cô nương nói oan cho bần tăng.", Xung đại sư làm ra vẻ ủy khuất, "Khi nào gặp Thích Vương Tôn, cô cứ hỏi nó. Bần tăng chẳng qua đưa nó đến Đông Đảo xưng vương, nhất quyết không có dạy nó trò đào mộ tổ tông."

Tịch Ứng Chân nửa tin nửa ngờ: "Nếu người nói sự thật, Thích Ấn Thần có được thứ con cháu như vậy, quả là đại bất hạnh."

Ông xoay ánh mắt sang Minh Đẩu, "Minh tôn chủ, người ở Đông Đảo chỉ dưới một người, trên ngàn người, cố sao phải lén dẫn ngoại địch về phản bội hòn đảo của mình?"

Làn da mặt Minh Đẩu thoáng rung động, lão thản nhiên nói: "Đứng trên ngàn người dĩ nhiên là ngon rồi, nhưng dưới một người thấy thật vô vị!"

Tịch Ứng Chân gật đầu: "Không sai, chỉ cần đẩy được Vân Hư đi, làm phụ tá cho Thích Vương Tôn, người thừa cơ giết dây, nắm quyền lực lớn

lao ở Đông Đảo, cấu kết cùng Mông Nguyên một nam một bắc, tiền hô hậu ủng."

Minh Đẩu "Hừ", cũng chẳng trả lời. Lạc Chi Dương mở to mắt nhìn lão, hân cười hì hì: "Tịch đạo trưởng nói sai rồi, Minh tiên sinh mà làm như vậy, không khỏi có chút hữu danh vô thực."

Tịch Ứng Chân lấy làm lạ, hỏi: "Hữu danh vô thực là sao?"

Lạc Chi Dương cười, giải thích: "Minh tiên sinh tên là Minh Đẩu, đúng lý là hạng người làm gì cũng chính đại quang minh, giao tranh cùng người, là đấu ngoài chỗ sáng. Nhưng nói như Tịch đạo trưởng, chẳng phải đó là chơi trò ám đấu? Ám đấu nếu không phải cách của bầy sâu bọ lông lá, thì cũng là kiểu của lũ chuột nhắt giấu mình trong chỗ tối âm u của hang động, quanh năm không thấy ánh sáng mặt trời. Minh tiên sinh thắng hoặc chơi kiểu đó, chẳng phải là hữu danh vô thực sao? Con mẹ nó thứ đồ vô thực"

Minh Đẩu thốt nhiên nổi giận, lão quét chưởng ồ ạt vào Lạc Chi Dương.

Tịch Ứng Chân xem thấy rõ ràng, ông vung tay nghênh đòn, khi hai luồng lực đạo còn chưa chạm vào nhau, bỗng Xung đại sư đã xoạt xoạt tông hai chưởng vào hai người. Họ đành phải thu chưởng về tự vệ không ngờ hòa thượng bỗng nhẹ nhàng thu hồi kinh lực, lão chấp tay, nói: "Yêu cầu nhị vị dừng tay, ai thắng ai bại chưa rõ, chỉ là chiếc tiểu thuyền này khó thể chịu đựng thần công của nhị vị."

Minh Đẩu tức giận hừ một tiếng, lão trừng mắt nhìn Lạc Chi Dương, hận không thể bổ hai chưởng giết hân chết tươi. Nguyên lần luận kiếm này, Minh Đẩu đang nắm chắc phần thắng, đâu ngờ, bị Lạc Chi Dương một cước ngáng ra, khiến bao nhiêu mộng đẹp của lão tiêu tan, lại còn bị buộc rời bỏ đảo, sống kiếp tha hương. Mỗi hận ấy cao ngút trời, Minh Đẩu thâm thù nguyên, tóm được Lạc Chi Dương vào trong tay, nhất định đem xương thịt hân giã cho nát ngấu như tương.

Xung đại sư nhìn chung quanh, lão cân nhắc tình thế, cười cười, hỏi: "Tịch chân nhân, theo lời đạo trưởng, hửn có biết phương vị cổ mộ Thích Ấn Thần?"

Tịch Ứng Chân nheo mắt ngó lão, cười, hỏi lại: Bộ người không biết sao?"

"Nói thiệt mắc cỡ.", Xung đại sư thở ra một hơi, "Thích Vương Tôn sợ nếu ta có được hải đồ, sẽ bỏ rơi nó, thủy chung không chịu nói rõ địa điểm cổ mộ. Trúc Nhân Phong thừa cơ trên thuyền loạn lạc, đã lén đưa nó đi, bây giờ hửn đã đặt chân lên đảo rồi. Nếu bọn mình tìm đến quá muộn, tội nó nhất định là đã vào được trong cổ mộ, lấy đi những bí kíp chân truyền của Thích Ấn Thần."

Thằng Trúc Nhân Phong thâm tà ngoan độc, nếu để nó chiếm được những bí tịch đó, thật đáng ngại.

Tịch Ứng Chân còn do dự chưa quyết, Lạc Chi Dương cướp lời ông, hửn nói: "Đưa bọn người đi cổ mộ cũng được, nhưng phải có một vật làm tin."

Tịch Ứng Chân thấy hửn ưng chịu, mặt ông có vẻ không vui, bỗng ông thấy Lạc Chi Dương nháy mắt ra hiệu, ông đành nhẫn nại xem hửn có mưu tính gì.

"Làm tin?", Xung đại sư nhíu mày, hỏi: "Lấy cái gì làm tin?"

Lạc Chi Dương cười, nói: "Nhị vị nhân phẩm hèn hạ, hiện giờ chung một thuyền nên làm ra vẻ thành thực, Một khi thuyền này cập bờ vào đảo, thế nào cũng trở mặt động thủ. Đại hòa thượng, người đưa 'Thiên Cơ Thần Công đồ' ra làm tin, nếu nhị vị trở mặt, ta tức khắc hủy diệt bí đồ đó liền."

Xung đại sư nghe hửn đề nghị, lão bỗng thấy tức tối trong lòng. Lão tốn bao nhiêu công sức mới lấy được bộ sách 'Thiên Cơ Thần Công đồ; này, nó

vô cùng hệ trọng trong cái mưu kế to lớn nhằm phục quốc, đâu có thể dễ dàng đưa cho người ta? Tuy trong lòng giận dữ, nhưng ngoài mặt lão vẫn bất động thanh sắc, trong khi Minh Đẩu chịu không nổi, đã hét âm lên: "Lạc tiểu cầu, mi đánh rắm chó thối quá thế? Xung đại sư nói chuyện cùng Tịch Ứng Chân, đâu đã đến lượt mi xổ ba điều bốn chuyện vô!"

Minh Đẩu đang thất ý, lão không khỏi hận đời, dễ bị phẫn khích. Không ngờ lời Lạc Chi Dương lại hợp ý Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ vui vẻ nói: "Điều Lạc Chi Dương nói đó đúng lắm, bản đạo đích xác biết phương vị hòn đảo, nhưng nhị vị nhân cách khả nghi, đến lúc lên được trên đảo rồi, tất nhiên liên thủ tấn công. Bản đạo đánh không lại hai người các người, nếu phải chết tại đảo, thà chết dưới đáy biển còn hơn. Không sai chút nào!"

Diệp Linh Tô tiếp lời, "Bọn ta cho dù có chết, cũng không để cho lũ đào mả trộm tụi bay được động chạm, quấy nhiễu anh linh Thích tiên bối."

Minh Đẩu tức giận đến mặt mày tái xanh tái xám, lão vo chặt hai nắm tay, người run rẩy.

Xung đại sư lặng im một lúc, rồi lão thò tay vào bọc, lấy ra một quyển bản vẽ cực dày, cười cười: "Thôi, làm tin thì làm tin, bộ sách này đưa cho chân nhân cũng được."

Nói xong, lão vung tay ném nó ra.

Tịch Ứng Chân biết lão chuyên môn lừa lẹo, để tránh bất trắc, ông không thò tay tiếp lấy, mà chờ nó rơi xuống sàn thuyền mới chậm rãi nhặt lên. Ông tinh thông âm dương thuật số, đối với thuật thiết kế máy móc cũng có ít nhiều hiểu biết, ông lật sơ qua xem vài trang, thấy không phải của giả, mới dứt nó vô trong ngực áo, cả cười, nói: "Hòa thượng có thể nắm, có thể buông, thật sự cũng có phần tiêu sái."

"Không dám, không dám." Xung đại sư cười cười, "Đạo trưởng đã có vật làm tin rồi, xin chỉ dùm đường đến hòn đảo". Tịch Ứng Chân vừa định

mở miệng, bỗng có người giật giật vào ống tay áo, ngoái trông lại, ông thấy Lạc Chi Dương ghé sát bên tai nói nhỏ: "Đã lấy được sách rồi, chả cần phải chơi đẹp với tụi nó làm chi, biến cả mệnh mệnh, không biết đâu là đâu, mình dẫn bọn nó về lại đảo Linh Ngao, hai cái tên cầu tặc này nhất định cũng sẽ chẳng hay biết gì hết."

Xung đại sư luyện môn Thiên Nhĩ thông, lão nghe được tiếng lá rụng trong vòng trăm bước, tuy Lạc Chi Dương nói nhỏ, lão lại nghe rõ tất cả, lão lập tức thăm nổi giận, những muốn tổng cho tiểu tử một quyền chết tươi cho rồi.

Minh Đẩu cũng thấy khả nghi, lão hét lớn: "Lạc tiểu cầu, mi nói ma nói mãnh gì vậy?"

Lạc Chi Dương ho khan một tiếng, đáp: "Tui nói Minh tôn chủ là người tốt vô cùng, chỉ tiếc cái bị ăn phân người hơi nhiều, mở miệng ra thấy còn khó ngửi hơn đánh rắm nữa!"

Minh Đẩu nghe hần nói nửa phần đầu lão thấy hơi lạ, nhưng khi nghe trọn câu, lão tức giận la hét um xùm.

Tịch Ứng Chân xua tay, vui vẻ nói: "Minh tôn chủ khỏi cần tức giận. đúng là Lạc Chi Dương hiển một kế, thật hết sức bất lợi cho phe nhà người. Nhưng bản đạo đã chịu lời nhị vị, quân tử nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy, bản đạo nói sao làm vậy, quyết không tráo trở!"

Lạc Chi Dương trong lòng khẩn trương, hần giật lia lia vào ống tay áo ông, Tịch Ứng Chân làm ra vẻ không hay biết. Diệp Linh Tô nhạt giọng nói: "Lạc Chi Dương, đừng làm rồi nữa, bộ người không nghe thấy sao, người ta thực sự là đường đường quân tử, cái thứ du thủ du thực cà mềng như người, làm sao sánh cho được!"

Lạc Chi Dương cũng biết Tịch Ứng Chân ý đã quyết, hần bất đắc dĩ buông tay áo ông, hít vô một hơi thật dài.

Xung đại sư nhìn rõ từ đầu đến cuối, lão cũng thầm thở ra nhẹ nhõm, chấp tay cười nói: "Lòng Tịch đạo trưởng sáng như trăng sao, hòa thượng bội phục bội phục."

Tịch Ứng Chân nói: "Người không cần mồm mép, đưa đẩy nịnh hót ... Chiếc thuyền nhỏ này không có lương thực, chẳng có nước uống, không chỗ nào khác để đi ngoài cái hòn đảo nhỏ đó! Nhưng ta nói trước, nếu bọn người xâm phạm mồ mả Thích tiên bối, lão đạo ta tuyệt sẽ không khoan tay đứng nhìn."

"Được ... Được", Xung đại sư cười hì hì, "Cái đó tự nhiên."

Tịch Ứng Chân ngẩng đầu quan sát bầu trời, ông đột nhiên nói: "Biển cả mênh mông, phải dựa theo bóng nắng để tìm phương hướng".

Dứt lời, ông dựng đứng cây trường thương, mặt trời chói lọi chiếu rõ một cái bóng dài.

Xung đại sư vỗ tay cười cười: "Dùng bóng nắng để định vị, hay lắm, hay lắm, từ lâu, nghe danh Tịch chân nhân am hiểu thuật số âm dương, thông thạo dịch lí, hôm nay mới được thấy, quả nhiên danh bất hư truyền."

Tịch Ứng Chân liếc lão nửa con mắt, giọng nhạt nhẽo: "Hòa thượng múa môi múa mép cầu tình, cái trò nhỏ nhạt đó, thật không xứng với truyền nhân Kim Cương môn chút nào"

Ông vừa nói, vừa dõi theo bóng nắng, bấm đốt ngón tay tính toán phương vị hòn đảo.

Lạc Chi Dương mưu kế không được chấp thuận, cu cậu trong lòng không vui, lại không khỏi ghé sát vào tai ông, thì thầm: "Lão già này, hồng phải lão định bịp tui nó hả? Bộ lão từng có ghé qua chỗ chôn cất Thích Ấn Thần rồi sao?"

"Chưa từng ghé qua.", Tịch Ứng Chân khẽ lắc đầu, "Mi còn nhớ, tối hôm đó, mình có phát hiện bức hải đồ khắc dưới tượng đá không?"

Lạc Chi Dương hơi sững sờ một chút, hắng hỏi: "Hải đồ đó chỉ đường về ngôi mộ cổ Thích Ấn Thần?"

Tịch Ứng Chân gật đầu, ông nhắc trường thương lên, chỉ về một nơi xa xa: "Ngay tại đó!"

Xung đại sư cùng Minh Đẩu chấn động tinh thần, họ mỗi người một mái chèo, tận lực khua nước đẩy thuyền đi.

Lạc Chi Dương xem thấy, hắng không nhịn được, cười nói: "Nhị vị không những võ công cao siêu, bốn sự chèo thuyền cũng rất giỏi, lão tử ngồi trên thuyền, thoải mái hơn đi kiệu tám người khiêng nhiều"

"Nói ba xạo!", Diệp Linh Tô cắt lời, "Tiểu du côn như ngươi mà cũng đòi ngồi kiệu tám người!"

Lạc Chi Dương xua tay nói: "Kiệu tám người thì đã là quái gì, người ngồi loại kiệu đó không tham quan cũng là ô lại, là đồ rác rưởi, thối không chịu được, hoạ hắng được một vị thanh quan, phần lớn kiêu ngạo ngút trời, cũng thiệt gay, ổng mở miệng chẳng Khổng Mạnh thì cũng thánh hiền, cô mà phải ngồi cùng kiệu với ổng, nếu cô nghe mà hổng chán muốn chết thì cũng ngáp dài tới rụng răng luôn!"

Diệp Linh Tô vừa bực tức vừa mỉm cười, cô nói: "Mi không có bốn sự để ngồi kiệu đó cũng chả sao, cần gì mà phải lảm lời ngụy biện?"

Lạc Chi Dương cười đáp: "Cô chớ xem thường người ta, có một hôm, lão hoàng đế nổi hứng cũng đã có cho tui được ngồi kiệu đó rồi à nhen"

Diệp Linh Tô hỏi: "Chu Nguyên Chương có cho người đi kiệu hả? Có mà đi kiệu của Diêm vương thì có, hổng cần chém đầu, cứ để nguyên con

như vậy mà khiêng thăng về âm tào địa phủ."

Lạc Chi Dương cười ha hả: "Thầy kệ, kiệu của ai cũng tốt, được ngồi kiệu là thích rồi! Diệp cô nương, đến lúc đó còn phải mời cô ngồi chung kiệu nữa kia!"

Diệp Linh Tô hỏi: "Việc quái gì mà ta phải ngồi cùng kiệu?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Đã có nói rồi mà, kiệu đó vừa gay vừa hôi, phải có thứ gì thơm thơm để át mùi đi. Lời tục có bảo 'Quốc sắc thiên hương', cô nương đây đã có sẵn quốc sắc, nhất định phải có thiên hương, chỉ cần cô ghé vô kiệu ngồi xuống một chút, mùi hôi, mùi gay gì cũng đều là tiêu tan sạch ráo"

"Chỉ giỏi nói nhảm!". tuy Diệp Linh Tô mở miệng bài xích, nhưng trong lòng cô lại thoáng vui mừng. Cô trời sinh đẹp đẽ, quen nghe người ta khen ngợi từ hồi còn nhỏ, nghe tới phát chán, nhưng chẳng hiểu vì sao, cái câu tán tỉnh màu mè đó của Lạc Chi Dương lại cho cô một tư vị khác lạ, trong lòng ngây ngất, cô còn muốn được nghe hân tán tỉnh thêm dăm ba câu nữa mới đã!

Lạc Chi Dương không biết tâm tư cô gái nhỏ kia, hân nghĩ vớ vẩn, lại quay sang đề tài sức lực dùng chèo thuyền: "Đại hòa thượng, cái bộ dạng người chèo thuyền thiệt giống cái thế 'Hắc Hồ Đào Tâm', mà nói đến 'Hắc Hồ Đào Tâm', hổng biết là đại sư đây tâm hắc, hay là dầu lông lá giống lông cọp đen, vẫn quá nửa là tâm hắc một chút. Ôi, Minh tôn chủ, chả phải ông đang sử ra một tuyệt chiêu 'Kình Tức công', cái đầu đưa ra phía trước, cái mông đằng sau, hai bả vai thì thụp lên lên xuống xuống, ngó ba phần giống kình ngư, bảy phần giống Vương Bát. Ủa, đúng rồi, nghe nói Kình Tức công có sáu đại kình lực kỳ lạ, hổng hiểu có cái thứ 'Vương Bát kình khí' vừa nói đó không?"

Xung đại sư nghe nhưng lão làm ngơ như không, còn Minh Đẩu lại tức giận đến hai mắt trợn ngược, lão cố gắng kiềm chế lắm, mới đè nén được ý tưởng vung mái chèo quất cho hấn vài phát, nhưng ngầm nảy sinh ý nghĩ hung ác: "Tiểu tử mi còn nói nữa, mai sau, vô phúc rơi vào tay ta, lão tử rút của đầu lưỡi mi đem quăng cho Vương Bát ăn."

Đi được hai canh giờ, vẫn cứ là biển cả mênh mông, Tịch Ứng Chân cùng Lạc Chi Dương chèo tiếp, thêm hai canh giờ nữa, nơi chân trời hiện ra một vạch đen. Chiếc thuyền lướt nhẹ tới, một hòn đảo hiện rõ dần, hình dạng như một cái đĩa tròn, trong ngoài ba tầng, tầng ngoài cùng là nhiều đá dựng đầy đặc, đen như mực, bên trong cây cối xum xuê xanh mướt.

Hai tầng trong cùng có dạng như chuỗi ngọc đen thăm pha lẫn cùng phi thủy, uốn lượn quanh một hòn núi nhỏ nhỏ kỳ dị, đứng sừng sững, vách đá chập chùng pha lẫn mỏm đá sắc nhọn, khí thế hùng vĩ trông ra trời cao biển rộng.

Xung đại sư đứng bật dậy, lão chấp tay, hân hoan nói: "Thiện tai, thiện tai, đây hẳn là Vô Song đảo."

"Vô Song đảo?", Lạc Chi Dương cười, "Cái tên nghe kêu dữ!"

"Mi thì biết cái khi khô gì!", Minh Đẩu gằn giọng, nói, "Hồi đó Thích Ấn Thần tự xưng 'Thiên hạ đệ nhất nhân, Thế gian vô song đạo', đánh khắp trung thổ không ai đối địch. Về sau, không biết từ đâu đưa đến một đạo sĩ lợi hại, từ sau trận chiến giữa hai người, Thích Ấn Thần mất sạch uy phong, ông ta bèn rời xa trung thổ, đi ra ngoài khơi sáng lập một cõi trên đảo Linh Ngao. Tương truyền, nửa đời sau ông ta sống trong thất chí ưu sầu, nhưng vẫn mãi mê nghĩ cách đối chọi pháp môn của vị đạo sĩ nọ, cho mãi đến lúc tuổi về chiều ông ta mới tìm ra, bèn đặt tên nơi này là 'Vô Song đảo', nghe na ná như 'Vô Song Đạo' mà ông ta từng tự phụ trước đây.

Tịch Ứng Chân cắt lời: "Minh tôn chủ, người đang nói về vị đạo sĩ mà đạo hiệu chỉ duy nhất một chữ "Linh"?"

Minh Đẩu gật đầu: "Đúng là Linh đạo nhân, ông ấy có một con 'Linh Đạo thạch ngư', tương truyền chứa đựng thần công siêu đẳng, tung tích con cá này không rõ lạc lõng nơi nao. Trên giang hồ từng đồn đãi, hồi Chu Nguyên Chương công phá thành Bình Giang, con cá đó từng xuất hiện hơn một lần. Tịch chân nhân, người giao tình sâu đậm cùng họ Chu, có từng nghe nói qua việc này?"

"Cũng có nghe sơ sơ", Tịch Ứng Chân lơ đãng, nói, "Hồi đó, mới dẹp xong Trương Sĩ Thành, lòng người chưa ổn định, đã được nghe nhiều tin đồn lắm".

Minh Đẩu gằn một tiếng "Hừ", lão cười nhạt: "Tịch đạo trưởng cần gì phải giấu diếm, món đồ vật nọ hẳn đã lạc vào tay Chu Nguyên Chương rồi".

Tịch Ứng Chân chỉ cười cười, thấy không cần thiết phải phân giải, nhưng tim Lạc Chi Dương đập thành thạch, hẳn nhìn về hòn đảo nọ, trong đầu tưởng tượng trận chiến giữa Thích Ấn Thần cùng Linh đạo nhân, hẳn chợt hơi bị hoảng hốt đến quên bản thân mình đang ở chốn nào.

Vào gần cô đảo, đá tảng chập chùng tứ phía, nhiều hòn cao quá đầu người, một lạch nước quanh co mé dưới, chiếc di thuyền vào trong lạch, vòm đá cao ngất, âm u tăm tối, hai bên là vách đá cao cao, nhiều chỗ thấy xiên xiên ngã xuống, vài chỗ đâm thẳng ra đâm ba mỏm đá nhọn như răng nanh những cự thú đang rùng rùng xông tới.

Bên trong thủy đạo rất im ắng, tiếng sóng bủa vào vách đá nghe sè sè, khi thì như rắn độc thậm thụt đầu lưỡi, khi thì như ma gào quỷ khóc, tạo nên một bầu không khí quỷ mị khiến người ta thần hồn man mác, nảy sinh nhiều ý tưởng hốt hoảng hoảng hốt.

Đi được một lúc lâu, bốn phía càng ngày càng tối ám dần, tiếng sè sè càng thêm dày đặc, hết như có ai ghé vào tai thì thầm, khiến người ta mau chóng buồn ngủ.

Cũng chẳng rõ do quá mỏi mệt hay vì nguyên nhân nào khác, Lạc Chi Dương mơ mơ màng màng, thân thể khô kiệt, hắn chỉ muốn tựa đầu vào be thuyền mà ngủ một giấc.

Ý muốn này vừa đến, trong cơ thể Lạc Chi Dương, chân khí bỗng sống động, bị ảnh hưởng của âm thanh quái dị bên ngoài, nó nhảy dựng sang bên trái, nhảy ngược về bên phải, nhanh như sấm chớp, lướt mau như chạch. Hắn chợt thấy đầu óc sáng ra, thấy bốn bên vẫn âm u, vẫn tối mù mịt, không khí vẫn âm trầm, chẳng giống dương thế mà hết như lạc chốn âm tào địa phủ. Đột nhiên, hắn rùng mình, trong đầu nảy sinh một tia mê hoặc: "Cái thủy đạo này sao mà dài đằng đặc, thuyền đi đã lâu mà mãi chẳng thấy bến bờ?"

Bốn phía im lặng một cách quá cổ quái, Lạc Chi Dương rảo mắt nhìn quanh, Diệp Linh Tô hai tay bó gối, đôi mắt đẹp khép hờ, lông mi dài rủ xuống khe khẽ lay động, hai gò má trắng như ngà ửng ửng đỏ, cánh mũi phập phồng hơi thở thoang thoảng mùi hương ngọt ngào.

Lạc Chi Dương càng thêm kinh ngạc khi thấy Tịch Ứng Chân khoanh chân ngồi ngay ngắn, hai mắt nửa khép nửa mở, ánh mắt si ngốc. Lạc Chi Dương cảm giác không ổn, hắn muốn mở miệng la lớn, chẳng hiểu vì sao, lời đã lên đến lưỡi rồi mà lòng bỗng khựng lại, chẳng phát ra được tiếng nào.

Trông sang Xung đại sư cùng Minh Đấu, hai người này cũng đáng vẻ bình thường.

Phần Xung đại sư hơi có chút cổ quái, hai mắt rõ ràng mở rộng, thần thái lão lại mờ mịt, ngơ ngác đăm đăm trông ra phía trước, gương mặt tuần

tú của lão giống như đang đeo mặt nạ, bóng những đá tảng phản chiếu trên gò má đỏ lốt nhanh qua, khiến người ta xem mà rợn tóc gáy.

Lạc Chi Dương càng nhìn càng thấy kỳ quái, hẳn có cảm tưởng đang lạc trong một cơn ác mộng, người ở ngay trước mặt mà hẳn không sao chạm vào được, cũng không biết vì sao, chân không thể đưa lên, tay không thể vươn ra, chỉ duy nhất chân khí trong cơ thể đang lưu chuyển theo tiếng sè sè, chột cao chột thấp, khi mau khi chậm.

Cái cảm giác biết rất rõ cơn buồn ngủ làm Lạc Chi Dương chỉ muốn chết phứt cho rồi, nhưng hẳn cố gắng vét nốt những ý chí còn sót lại, lần theo tiếng động sè sè, hẳn đã đưa được một làn chân khí đi từ huyệt Bách Hội cho tới huyệt Dũng Tuyền, làm xong ba vòng đại chu thiên, cơn buồn ngủ giảm dần, chân khí di chuyển mỗi lúc một hồn hậu trong ngực, không chút trì trệ, gấp gáp.

Đột nhiên, Lạc Chi Dương ngẩng đầu, hẳn ngửa mặt lên trời thét một tràng dài, tiếng thét dội ngược về từ những vách đá. Thanh âm sè sè nhỏ yếu dần, Lạc Chi Dương như trút được gánh nặng, tay chân hẳn bỗng có thể nhúc nhích.

Bốn người kia như vừa tỉnh mộng, họ mở mắt, thần khí mù mờ.

Tịch Ứng Chân nhìn quanh, ông buột miệng hỏi: "Bọn mình đi được bao lâu rồi?"

Lạc Chi Dương vội đáp: "Đi vô đã hơn nửa ngày, mà còn chưa thấy bờ bến đâu hết!"

"Nói bậy...", Minh Đấu đang định bài xích, Xung đại sư ngăn lão lại: "Minh huynh không phát hiện được gì sao? Mới vừa rồi bọn mình đã bị tai hoạ gì vậy?"

Minh Đẩu sửng sờ, Xung đại sư bỗng xé từ vạt tăng bào hai mẫu vải, cuốn lại làm nút nút vào hai lỗ tai, Tịch Ứng Chân cũng làm theo y hệt, rồi cả hai, mỗi người một mái chèo, họ tận sức chèo con thuyền lướt tới, thủy đạo vẫn quanh co như cũ, phía trước đôi khi có ngả rẽ. Hai người hì hục chèo được quá nửa canh giờ, bỗng thấy phía trước có ánh sáng, họ chèo nhanh chiếc thuyền, đã ra tới biển.

"Ủa!" Diệp Linh Tô run sợ, "Sao mình lại đi trở ra vậy?"

"Đi trở ra được coi như là may mắn đấy!", Tịch Ứng Chân gỡ bỏ nút tai, ông thở phào một hơi dài, "Nếu còn kẹt trong thủy đạo, e rằng trọn kiếp này mình không thoát ra ngoài được!"

Xung đại sư cũng buông mái chèo, ông liếc nhìn Lạc Chi Dương, bỗng cười rộ: "Lão đệ hảo bốn sự, cả bốn người mình ai nấy đều mê man, chỉ riêng mình người còn giữ được tỉnh táo!"

Lạc Chi Dương cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra, hắn không biết phải trả lời như thế nào.

Minh Đẩu buột miệng kêu lên: "Xung đại sư, người nói cái gì mê man, ta không hiểu?"

Xung đại sư lắc lắc đầu, lão thở dài: "Thủy đạo này xem rất bình thường, nhưng thật sự, đó là một mê cung. Nhưng dù là mê cung đi nữa, cái đáng sợ hơn vẫn là tiếng động trong thủy đạo, thanh âm nghe thật nhỏ, không rõ lắm, nhưng lại có tác dụng làm người ta mê man. Bần tăng chỉ sợ một chút, để xảy ra ngủ mê, nếu chẳng được Lạc lão đệ hét to cho một tiếng, đánh thức dậy, e rằng bị vây khốn trong thủy đạo, không có ngày thoát khỏi!"

Những người khác nghe nói vậy, họ đều hoảng sợ. Lạc Chi Dương cũng có dịp hiểu rõ thêm, mọi người bị ngủ mê do tác động của thanh âm trong thủy đạo, riêng hắn không bị nhờ công sức của "Linh Phi kinh", hắn đã

luyện đến cảnh giới "Địa Lại", chân khí dựa theo âm thanh mà vận chuyển, nhờ đó, đã giữ cho hần còn được tỉnh táo. Nghĩ vậy, hần nảy sinh nghi hoặc, tiếng sè sè đó từ đâu mà ra? Là nguồn tự thiên nhiên hay là do tác dụng con người? Nếu là do tác dụng con người, ắt nó phải mang dấu ấn của Thích Ấn Thần để đối chọi lại thần thông của Linh đạo nhân.

Chợt nghe Tịch Ứng Chân nói: "Mê trận này thật sự lợi hại, khoan nói mê cung, khoan nói âm thanh kỳ dị, người thường vất vả nhiều mới đến được đảo này, dĩ nhiên phải nóng lòng lên bờ, sẽ không chút hứng thú với bãi đá tảng. Lòng người một khi buông thả, những tà đạo bên ngoài sẽ dần dà như nước nhỏ giọt lên đá, lâu ngày sẽ xuyên thủng qua được, chúng sẽ âm thầm vô thanh vô tức xâm nhập thần chí. Đại hòa thượng người mang thiện tâm không thanh tịnh, bị ảnh hưởng bởi những nhiễu loạn đó, bần đạo dẫu chuyên xung hư luyện khí, cũng bị mắc vào cái tai hoạ đó. Thích Ấn Thần thiết kế được một cơ quan như vậy, hồi đó thật đã chẳng hổ danh kỳ nhân một đời!"

Minh Đẩu vẻ không tin, hỏi: "Nếu trận đồ lợi hại như vậy, bọn Trúc Nhân Phong cùng Thích Vương Tôn làm cách nào đi vào được?"

Xung đại sư nói: "Bọn hần đến rồi hay chưa, mình còn không rõ, nhưng nếu chúng cũng đi vào thủy đạo, ắt chẳng thoát khỏi mê trận."

Diệp Linh Tô khẽ nhú mày, cô nhìn lên trên hòn đảo, hỏi: "Thế mình có lên đảo hay không?"

Đại sư cười: "Đã đặt chân đến cửa kho tàng rồi, chả lẽ về tay không? Cái mê trận này chỉ đáng sợ ở chỗ không biết mà đề phòng, một khi biết lợi hại của nó, sẽ có thể dễ dàng vượt qua."

Lạc Chi Dương xoay chuyển ý nghĩ, hần vỗ tay, reo lên: "Tui biết rồi, bọn mình vượt lên trên bãi đá tảng mà vào đảo!"

Xung đại sư cười xoa: "Lạc lão đệ tâm tư linh mẫn, quả thật là một người rất thông minh."

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn, đá tảng tuy to lớn, nhưng cũng không làm khó được năm người, bọn họ tháo bỏ nút khỏi tai, đưa chiếc thuyền đến đậu bên dưới một tảng đá, Lạc Chi Dương cúi đầu nhìn xuống, qua nước biển trong xanh, mé dưới tảng đá có rất nhiều lỗ li ti thông với nhau, bị sóng biển vỗ vào nên phát ra tiếng động kì dị.

Khi chăm chú quan sát, hẳn thấy những lỗ này được cấu tạo rất quy mô, không phải do bị xâm thực mà thành.

Nếu chúng được cấu tạo bằng bàn tay con người, công sức đổ vào đây lớn không thể tưởng, đục được những lỗ đó bên dưới mặt nước, một năm ròng chưa chắc đã xong, đừng nói đến hàng ngàn vạn lỗ cùng phát ra tiếng theo một âm luật kỳ diệu, công trình này sánh ngang sức trời!

Đến đây, không riêng Lạc Chi Dương ngạc nhiên, những người kia cũng phải bỏ cái ý tưởng xem thường chủ nhân hòn đảo.

Năm người lên trên bãi đá tảng, nhìn sơ qua, dưới chân đá đen nằm hỗn loạn, hàng hàng lớp lớp, uốn khúc quanh co.

Xung đại sư có chút dăm chiêu, lão quay sang hỏi: "Tịch chân nhân, ông tinh thông âm dương dịch số, xin hỏi mê cung này là trời sinh hay do con người tạo nên?"

Tịch Ứng Chân nhìn nhìn, rồi nói: "Bảy phân trời sinh, ba phần sức người. Thích Ấn Thần đặt mồ mả ở nơi đây, cho thấy ông ta đã xây dựng nên rất nhiều công trình trác tuyệt"

Xung đại sư nhỏ nhẹ cười, hỏi: "Xin được nghe rõ chi tiết".

Tịch Ứng Chân đưa tay chỉ, miệng nói: "Hòn núi nhỏ kỳ lạ trên đảo này, bên dưới thông vào căn cơ của đáy biển, trên ứng vào địa huyết Liêm Trinh, hơi nước ngưng tụ kín kẽ, mỏm đá hùng vĩ tứ phía, đúng là một chỗ có đủ phong thủy hội tụ. Nhưng nếu chỉ có thế, bất quá cũng một hòn núi chơ vơ trên một hòn đảo lơ lửng, linh khí khi hợp khi tan. Cái hay là ở chỗ tự nó tụ hội linh khí, ở ngay giữa đảo mọc lên một toà núi đá cực lớn, thế ôm Thuỷ, dáng chứa Phong, hết như rồng biển ngậm mặt nguyệt, đem ngàn vạn linh khí vây bọc vào mé trong đảo, hãy nhìn cây cối trên đảo, như tường thành xanh ngát. khí thế sừng sững giữa thiên nhiên, nếu là một hòn đảo tầm thường, làm sao có được cái khí thế đó!"

Mọi người nghe ông bàn mà mê mẩn, họ đứng trên bãi đá, trông về ngọn núi trước mặt, trong lòng chợt nảy sinh một chút ngưỡng mộ.

Xung đại sư chấp tay, vui vẻ nói: "Tịch chân nhân không hổ danh là bậc thầy của vua chúa Đại Minh, tầm hiểu biết thật hết sức cao minh, ông nghĩ có phải đây là nơi xuất phát long mạch Đông Đảo không?"

Diệp Linh Tô biến sắc, cô nổi giận: "Tặc tặc lư, giờ ta mới hiểu rõ nhà ngươi, đào trộm mồ mả là cái cố, nhằm cắt đứt long mạch của Đông Đảo mới là chủ đích!"

Xung đại sư cười, không nói gì, Tịch Ứng Chân lại lắc đầu: "Phong thủy trên biển khác hẳn nơi lục địa, trên trung thổ, ngàn vạn quả núi kéo dài, mạch đất đi xa ngàn dặm, có được long mạch thì sinh ra đế vương. Hòn đảo này có dáng hải long ngẩng cao vút trời, chỉ tiếc rằng, một con rồng bay lượn, thế cô độc, một mình không làm nên, tứ phía lại là nước biển mênh mang, thủy là vật lưu động, có thừa linh động, nhưng không đủ bền vững. Bởi vậy xem đủ mọi mặt, người Đông Đảo, không có cái thời cơ làm đế vương, lại chẳng được cái khí thế của đế vương, thần hoặc có được tài ba của bậc đế vương, lại không có chí khí làm đế vương."

Diệp Linh Tô nghe bàn luận, cô lặng lẽ hồi tưởng, trong thời gian hơn mười năm Đông Đảo tranh hùng thiên hạ, người chết vô số, rốt cuộc thua trắng vào tay Chu Nguyên Chương, chính là ứng vào câu "Không có cái thời cơ của đế vương, mà cũng không có cái khí thế của đế vương", nhưng bảo là "có cái tài ba làm đế vương, lại chẳng có chí khí làm đế vương", hai điều này không có gì làm chứng cứ hết.

Xung đại sư chăm chú nhìn ngọn núi, lão trầm mặc thật lâu, rồi bỗng cười mà rằng: "Cao luận của chân nhân, đáng tiếc là dựa vào thuật phong thủy, chỉ nhắm vào hy vọng hảo huyền, thiên đạo mờ mịt, ai biết trước được? Khi vận tựa như nước biển, cũng là vật lưu động, hiểu biết cách sử dụng, chưa hẳn đã không xoay sở được thiên cơ. Hơn nữa, đời người sống được trăm năm, rồi cũng thành xương khô thịt rã, đã là phải chết, đừng chết cái chết âm thầm, chẳng bằng chết cho thật là oanh oanh liệt liệt, chuyện số phận sẽ thắng hay bại thắng dĩ nhiên là vui rồi, nhưng có thua, cũng không tiếc nuối"

Tịch Ứng Chân nghe được, ông lắc đầu quây quây: "Đại hòa thượng, người thân là đệ tử của thiền, không bước ra khỏi thế tình, mà lại đi chấp nê việc đời tục lụy"

Tịch Ứng Chân bị thua thiệt miệng lưỡi, trong lòng buồn nản, ông thở dài: "Nhóc này, mình lên đảo để làm gì?"

Lạc Chi Dương sững sờ, Diệp Linh Tô vội nói: "Nếu bọn mình không lên đảo, để mặc bọn chúng nó đắc thế à?"

Lạc Chi Dương cũng nói: "Đúng ... Nếu như trong mộ Ấn Thần thực sự chứa bí kíp võ công lợi hại, để lọt vào tay hoà thượng đó, không phải như gắp thêm cánh cho hổ sao?"

Tịch Ứng Chân kinh qua biết bao trận chiến, ông đã sớm chán ghét tranh đấu, khi nghe Xung đại sư thuyết một hồi, ông nhớ về những công

nghiệp thời xưa, phần lớn là chinh phạt giết chóc, cả địch lẫn ta đều mưu mô hiểm hóc, chăm chăm đi ngược lại cái tôn chỉ đạo gia "Thanh Tĩnh vô vi", khiến lòng ông ngượng lạnh, chỉ những muốn vất bỏ tất cả để bước ra ngoài vòng trần thế. Nhưng nghe câu nói của Lạc Chi Dương, ông nghĩ thầm, tâm tư Xung đại sư chắc chứa biết bao ý đồ hiểm ác, nếu bản lĩnh lão càng lớn mạnh, tai họa sẽ càng to, để võ học của Thích Ấn Thần rơi vào tay lão ta, hậu quả thật sự không thể nào nghĩ tưởng ra được.

Với suy nghĩ đó, Tịch Ứng Chân xốc tinh thần lên, ông theo hai người trẻ tuổi đi lên đảo. Cả năm người vượt qua bãi đá tảng xong, đi được chừng vài trượng, bỗng nghe từ mé trước vọng đến tiếng người. Họ dần bước đi tới, thấy có hai người đang đứng vò đầu bứt tai, ngó quanh ngó quẩn.

Hai kẻ nọ nghe tiếng động, cùng ngoái đầu nhìn lại, Thích Vương Tôn trông hấy năm người, y buột miệng kêu: "Ui chao, mấy người làm cách nào mà đi thoát qua được trận địa 'Hải Âm Mộng Điệp' vậy?"

Xung đại sư cười: "Thì ra cái thạch trận kia mang tên 'Hải Âm Mộng Điệp'? Coi bộ tịch Thích tiên sinh, thấy bọn ta thoát khỏi thạch trận, người thực sự bị chút thất vọng."

Thích Vương Tôn sững sờ một chút, y cười giả lả: "Sao lại nói thế? Đại sư thoát khỏi thạch trận, ta vui mừng còn chưa hết mà"

Xung đại sư lờm y, rồi lão quay sang bảo Trúc Nhân Phong: "Trúc lão đệ quả hết sức thông minh lanh lợi, chưa nói chuyện cướp thuyền bỏ trốn, lại còn nghĩ ra việc đem Thích tiên sinh đi cùng. Bần tăng nếu khí vận hơi tồi, e rằng không còn gặp lại được nhị vị."

Lão nói cười mạnh miệng, dáng hết sức khách khí, Trúc Nhân Phong lại mặc cảm tội lỗi, sắc mặt y biến chuyển vài lần, rồi y gượng cười, nói: "Lời tục nói rằng 'phu thê bốn thị đồng lâm diều, đại nan lai thì các tự phi' (vợ chồng chính như chim chóc trong một rừng, gặp họa thì mạnh ai nấy chạy),

vợ chồng còn thế, sao đại hòa thượng lại nghiêm túc dữ vậy? Nếu ta không bỏ đi, chẳng lẽ ở lại chịu chết cháy cùng người à?"

Xung đại sư khoát tay áo, nói: "Được rồi, chuyện này tạm thời khoan bàn. Thích tiên sinh, người bình yên thoát khỏi thạch trận, chắc hẳn cũng biết lối vào lăng mộ?"

"Thiệt mắc cỡ quá!", Thích Vương Tôn đầy vẻ chán nản, "Khi gia phụ mất, có trời lại cho biết phương vị hòn đảo cùng là cách thức lên đảo, với ý định sai ta tới đây tế bái tổ tiên, không hề nghĩ tới chỗ ta sẽ đi vô lăng mộ. Ôi, thật tình mà nói, nếu không được đại sư chỉ điểm, ta cũng không thể tưởng nổi rằng trong lăng mộ có cất bảo vật." Nói đến hai từ "bảo vật", hơi thở y phập phồng, ánh mắt loe loé những nét tham lam.

Diệp Linh Tô thấy y lộ vẻ ngốc nghếch quá đáng, cô nổi cơn lôi đình, bảo y: "Thích Vương Tôn, trên đời này sao lại có thứ con cháu tệ hại đến thế, đưa người dựng đến phá phách phần mộ tổ tiên mình"

Thích Vương Tôn mặt mũi đỏ bừng, y gân cổ lên cãi: "Ta đến thu thập đồ chôn trong mộ phần tổ tiên ta, mắc mớ gì đến người?"

Diệp Linh Tô không trả lời được, cô nghĩ thầm: "Ừa ... nó là con cháu Thích gia, đến lấy đồ vật của tổ tiên nó, mình đâu có mắc mớ gì vô tròng?"

Tịch Ứng Chân cũng lắc đầu lia lịa, ông thở dài, nói: "Thích Vương Tôn, người nhất định nghe theo lời dụ khị của hoà thượng đó, nên đầu óc mới mê muội, mới nảy ý định xâm phạm mồ mả tổ tiên"

"Lão mũi trâu nhà người thì biết cái quái gì!", Thích Vương Tôn khí thế hùng hực, "Cha ta đặt tên ta là Vương Tôn, người xem ta có chút xiu nào bộ dạng vương tôn không? Ngược lại, ta quá nửa đời hèn kém, quá nửa đời nghèo mạt rệp, sao lại không thể nhờ lão tổ tông phù hộ cho ta một lần? Xung đại sư nói đúng, lão tổ tông nếu ở trên trời có linh thiêng, nhất định là

đã phù hộ ta giàu có. Nếu ta mà giàu có, việc quái gì phải đến nơi đây đào lấy đồ vật trong phần mộ kia?"

Kẻ này chẳng những tham lam, mà lại quá ngu xuẩn, vì muốn phản bác, đã huých toẹt kể ra hết những lời đại sư dụ khị y. Khuyên dụ người ta đi đào mả tổ tiên, chẳng phải việc quang minh chính đại, da mặt Xung đại sư dầu dày, cũng không tránh khỏi bị nóng bừng bừng, lão ho khan một tiếng, bảo y: "Thích tiên sinh, việc này chính mình tự hiểu là tốt, đừng hơi đâu tốn công vô ích đem kể lể ra cho người ngoài!"

Thích Vương Tôn mặt mày hớn hở, y gật đầu lia lịa với hoà thượng, "Đúng .. đúng Lắm ... vẫn là Xung đại sư cao minh, mình nói gì cũng đều là nói chơi, chỉ khi bảo vật vào tới tay mình, đó mới là thật."

Mọi người dờ khóc dờ cười khi thấy dáng điệu đó của y, họ không thể tưởng thế gian lại có kẻ ngu xuẩn đến thế, dễ dàng tin lời dụ khị ma mãnh của Xung đại sư. Khoan nói đến mộ phần có chứa bảo vật hay không, ngay cả khi thực sự có, đồ quý giá lọt vào tay hạng vô mưu vô lực như Thích Vương Tôn, cũng chẳng hiểu y sẽ giữ nó được bao lâu.

Tịch Ứng Chân lòng dạ nhân hậu, ông định lên tiếng khuyên y nghĩ kỹ để thoát cơn mê muội, nhưng ông thấy y một mực cố chấp, đâm ra bực bội, ông ngẫm nghĩ, rồi hỏi y: "Thích Vương Tôn, người con nhà thế gia võ học, tại sao không chút võ công?"

Thích Vương Tôn không dè bị ông hỏi chuyện này, y hơi bất ngờ, buột miệng đáp: "Không những ta không biết võ, ngay đến cha ta cũng là không. Nghe cha ta nói, khi ông nội chết đi, một vầy võ học cũng chẳng truyền lại được cho đời sau"

Tịch Ứng Chân âm thầm thở dài, ông cảm thấy đáng tiếc đáng hận, nghĩ đến thời trước, Thích Ấn Thần, Thích Thiên Phong oai phong biết bao nhiêu, nào ngờ, con cháu của họ lại vùi dập xuống tận bùn đen. Bỗng ông

nghe Xung đại sư hỏi: "Tịch chân nhân, ông biết ông cố Thích Hưu Minh của nó chết vì duyên cớ gì không?"

"Vì cớ gì?" Tịch Ứng Chân hỏi.

"Kỳ luận kiếm Ngao Đầu năm đó, Thích Hưu Minh sau khi thua vào tay con trai Vân Thù là Vân Đình, đã mất ngôi đảo chủ, trong cơn tức giận, Thích Hưu Minh đem vợ yếu con thơ rời xa Đông Đảo. Vì nóng lòng rửa hận, ông ta ra sức tu tập một môn nội công thượng thừa, đâu ngờ do nội thương từ luận kiếm chưa lành, lại gắng sức luyện thần công, kết quả ông ta bị tẩu hỏa nhập ma, một mạng ô hô. Khi đó ông ta mới lập gia đình, thằng con Thích Hào Phóng chưa đầy ba tuổi, lúc hấp hối, Thích Hưu Minh đã đem vợ con gởi gắm nơi gia sư. Gia sư đưa cả nhà ông ta đến sống trong một ngôi miếu kề cận, để tiện âm thầm bảo vệ. Người vợ Thích Hưu Minh suy nghĩ nông cạn, bà ta sợ đứa con tập võ sính cường, sẽ giẫm vào bước chân tai hại của chồng, nên đã đem đốt sạch những bí kíp tổ truyền, thành thử, đời sau Thích gia không một ai biết võ".

Tịch Ứng Chân nhìn Thích Vương Tôn, trong lòng ngổn ngang trăm mối, ông gật gù, nói: "Thì ra là vậy, chẳng trách nó lọt vô tay người, trở thành một quân cờ nhằm đối phó Đông Đảo".

"Chân nhân nói thế là sai", Xung đại sư cười cười, "Bần tăng làm việc này, bất quá là thế thiên hành đạo. Nghĩ đến chỗ hồi đó, cung Thiên Cơ gặp kiếp nạn, hai nhà Hoa, Vân không nơi nương tựa, còn may được vợ chồng Thích Thiên Phong cho ở nhờ, mới tránh thoát truy đuổi của Đại Nguyên ta. Chẳng dè, theo thời gian, lòng người đổi thay, hai nhà nọ chơi trò cướp tổ chim cưu, bó buộc Thích gia phải rời xa Đông Đảo, nhà họ Vân chớp mắt trở thành chủ nhân đảo Linh Ngao. Cái hành vi tội cùng vô sỉ đó, nếu không đem vấn tội, thì thử hỏi, có còn thiên lý nữa chăng?"

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 12 : Cô 2

Dịch: Levan

Tịch Ứng Chân còn chưa kịp trả lời, Diệp Linh Tô nghe đã ngấy lỗ tai, cô to tiếng nói: "Xú trọc lư, người miệng thì khoa trương thể thiên hành đạo, kỳ thật, chẳng qua vì ham muốn riêng tư, nếu thật tình muốn giúp đỡ Thích gia, cứ sao thúc giục Thích Vương Tôn đi phá hoại mộ phần tổ tiên?"

Xung đại sư cười, đáp: "Người một thứ nhỏ nhỏ mắng sửa thì biết cái quái gì chuyện thiên hạ? Con người ta hăm vòng luân hồi, chẳng qua cũng chỉ là một cái túi da, cho nên đệ tử nhà Phật khi tịch diệt, đều hoá thiêu, chẳng giữ thân thể lại làm gì. Người Mông Cổ ta, chết đi chôn xuống đất, để cho ngàn vạn vó ngựa giẫm đạp lên, cũng chẳng cần xây phần mộ làm chi. Người Hán kiến tạo phần mộ, chẳng qua là hao tổn tài sức nhân dân, lại đem đồ quý giá táng theo trong mộ, thiệt là một cái lãng phí quá sức to tát, thay vì chôn theo làm bạn cùng người chết, không bằng để lại cho người sống thừa hưởng. Đạo lý đó nghe thiệt là đơn giản, nhưng làm được cũng chẳng dễ, chỉ có hạng trí giả như Thích tiên sinh đây mới dám bước qua hủ tục, dám làm việc phi thường đó."

"Đúng ... đúng ...", Thích Vương Tôn mặt mày hớn hở, y gật đầu liên tục, mắt nhìn Xung đại sư, có rất nhiều nét mừng rỡ có được người tri kỷ.

Tịch Ứng Chân bất giác lắc đầu, ông nhăn mặt: "Đại hòa thượng, bất cứ những gì là nguy hiểm, qua cái miệng nhà ngươi, đều đã trở nên xuôi tai hết!"

"Đạo trưởng nói đúng." Lạc Chi Dương chẳng để Xung đại sư trả lời, hần cười hì hì, "Cái đó thiệt giống như trồng hoa, đem phân người bón xuống, nở ra thì thành hoa thơm. Bất kể cái gì cứt đái thối tha, qua cái miệng vị đại sư này, đều có thể thối ra thành hương thơm ngan ngát!"

"Lạc lão đệ quá khen!", Xung đại sư không nóng, không bực, lão thông dong trả lời, "Nhà Phật ta coi hồng phấn như khô lâu, bần tăng đem cứt đái biến thành tiên hoa, đẹp xấu coi như nhau, thơm thối cùng một nguồn, cái tuyệt diệu đó của Phật pháp, chẳng có gì hơn được!"

Lạc Chi Dương vừa tức vừa buồn cười, nói: "Nguyên lai ăn cứt cũng là Phật pháp, xem chừng làm cầu cũng có thể thành Phật." Câu nói dựa theo lí của lão, nhưng thâm nhiếc Xung đại sư là cầu. Xung đại sư làm như không, lão cười dài, đáp: "Phật dạy chúng sinh bình đẳng, bất cứ gì trong hàng sáu cõi đều có thể thành Phật, cầu thuộc hàng súc sinh, nó thành Phật thì có gì là lạ?"

(ND chú thêm: Sáu cõi [lục xứ hay lục đạo] là sáu cảnh giới, trong đó chúng sinh luân hồi: địa ngục, quỷ đói, súc sinh, A-tu-la, người và trời [thiên])

Lạc Chi Dương dầu mồm mép, đến nước này, hần cũng không sao đối chọi, đành nói: "Hảo hòa thượng, coi như ngươi lợi hại, còn hơn hần thứ hạ lưu vô sỉ, Lạc Chi Dương ta đành chịu thua một nước!" Xung đại sư cười ha hả, lão đảo ánh mắt sáng rực nhìn mọi người, rồi chấp tay, nói: "Mọi người đi đường cực nhọc, chi bằng tìm một chỗ nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ khi nào khoẻ sẽ tìm lối vào cổ mộ".

Trải qua một trận vui đập, ai nấy đều thấy đói khát. Hòn đảo rừng xanh khói toả, suối nước trong xanh, muông thú rải rác đây đó.

Minh Đẩu dùng một hòn đá đánh chết một sơn dương, lão gầy lửa ven khe suối, nướng mỡ dê rịn ròn ròn, mùi thịt nồng đượm. Bọn Xung đại

sư vây quanh chia nhau sẻ thịt dê mà ăn. Tịch Ứng Chân chỉ ngồi một bên. Xung đại sư không thấy Lạc Chi Dương cùng Diệp Linh Tô, lão hỏi: "Tịch chân nhân, hai đứa nhỏ kia đi đâu rồi? Để mặc tiền bối đói lả, thật chẳng biết giữ quy củ phận con cháu gì hết!"

Tịch Ứng Chân nhạt giọng đáp: "Đại hòa thượng lại muốn châm ngòi li gián, mà trật tuốt luốt, tội nó thương tình ta già cả, muốn ta ngồi đây chờ chúng nó sửa soạn một bữa ăn ngon"

Chợt nghe từ nơi xa tiếng chim muông kêu quang quác, tiếng vỗ cánh xào xạc, chẳng mấy chốc, đã thấy Diệp Linh Tô tha thướt xách một đôi gà từ trong rừng đi ra, cô tiện tay quăng cặp gà xuống đất, rồi ngồi bó gối nhìn dòng suối đến xuất thần. Tịch Ứng Chân hỏi: "Lạc Chi Dương đâu?"

"Không biết!", Diệp Linh Tô lắc đầu, "Hai đứa bàn nhau, tiểu nữ săn gà, hắc làm cơm, chỉ là, tiểu nữ vừa mới quay đi, quay lại là hắc đã biến mất dạng đi đâu không biết nữa!"

Cô đang nói, đã thấy Lạc Chi Dương cười hì hì đi từ trong rừng ra, thân trên trần trụi, ống quần xắn cao, bắp chân đầy bùn đất, trên đầu hắc đội hai tấm lá sen to, trong tay phải là một nhánh sen dài, tay trái ôm bọc áo đựng đầy hoa cỏ.

Lạc Chi Dương đến bên khe nước, không nói năng gì, hắc xắn tay áo đem rửa đôi gà, rồi lấy hoa quả, cỏ thơm, vỏ cây, hạt sen mấy món nhồi vào gà, lấy lá sen bó lại thật chặt chẽ.

Ngồi một bên, Diệp Linh Tô không khỏi thắc mắc, cô nhú mày, hỏi: "Lạc Chi Dương, ngươi bày trò quỷ quái gì vậy?"

"Đang làm "Khiếu Hoa Kê" (món gà khiếu hoá) đây!", Lạc Chi Dương vui vẻ trả lời.

Diệp Linh Tô gắt: "Ai hỏi người về gà đâu? Ta muốn hỏi chính là hoa với quả, hái loạn khắp nơi cả lên, ai mà biết có độc hay không."

Lạc Chi Dương tay lấy đất sét nhuyễn đắp vào ngoài lá sen, miệng tươi cười đáp: "Đừng lo! Nếu có độc, cô cứ ăn thịt tui là xong!"

Diệp Linh Tô vừa then vừa bực, mặt hoa chột ửng đỏ, cô vỗ mạnh tay xuống tảng đá đang ngồi, đứng bật dậy, nạt hăn: "Lạc Chi Dương, người mà còn ăn nói bậy bạ, ta đá ... ta đá mi văng tuốt xuống khe suối này liền!"

Lạc Chi Dương thè lưỡi: "Ừa ... ừa ... coi như tui hông có nói, thịt người vừa tanh vừa hôi, ăn đâu có ngon bằng thịt gà!"

"Người còn dám nói nữa!", Diệp Linh Tô làm dữ, cô giậm chân, ra vẻ muốn xông tới.

Lạc Chi Dương cuống quít tránh né, hăn gầy lên một đồng lửa, đặt gà bọc đất sét lên trên mà nướng, chẳng mấy chốc, đất sét khô ran, nứt toác, Lạc Chi Dương gỡ lấy gà bên trong ra, một mùi thơm nức mũi toả lên, khiến mọi người thèm chảy nước dãi.

Lạc Chi Dương chia thịt gà làm ba phần, Diệp Linh Tô nửa tin nửa ngờ, cô cầm một đùi gà, há miệng cắn nhẹ một miếng, cảm giác thịt mềm, thơm phức, nước gà ứa ra đầy miệng, vị ngọt thơm, dư vị không dứt.

"Khiếu Hoa kê" vốn là một món ăn nổi tiếng vùng Ngô Việt, Diệp Linh Tô từ nhỏ đến giờ, cô từng ăn qua không ít, nhưng con gà này có tư vị kỳ diệu, từ lớn khôn đến giờ, cô chưa hề được thưởng thức hương vị đó.

Cô lén nhìn sang Lạc Chi Dương, trong lòng chột dấy lên một cảm giác dị thường.

Tịch Ứng Chân thân là đạo sĩ, nhưng ông không kiêng cử đồ mặn, ông ăn nhanh như gió cuốn mây bay, chẳng mấy chốc, đã làm trọn hơn nửa con

gà, vừa ăn, ông vừa trầm trồ: "Hảo tiểu tử, hảo bốn sự. Con gà này nướng thật ngon, thịt mềm, nước đậm đà, hương vị thơm tho, tươi ngọt, nuốt xuống rồi mà còn lưu lại nhiều dư vị. Con gà nướng kiểu "Khiếu Hoa kê" này, bọn đầu bếp nơi lầu "Trích Tinh" của kinh thành làm thua người xa lắc!"

Lạc Chi Dương cười nói: "Tịch đạo trưởng nếu không chê, tui từ đây mỗi ngày mỗi nướng hầu đạo trưởng xơi"

Tịch Ứng Chân lau mỡ gà bên mép, ông vui vẻ bảo: "Bắt tiểu tử nhà mi làm đầu bếp, há chẳng khuất tất mi lắm hay sao? Ừa ... mấy thứ nhồi gà đều là hái từ trên đảo, phải không?"

"Thiệt cũng lạ!", Lạc Chi Dương cười cười, "Hòn đảo này có rất nhiều kỳ hoa dị thảo, vừa rồi, tui dòm thấy mà cũng phát sợ, mé bên kia còn có một cái ao, nở đầy hoa sen. Nè ... nè ... thử một chút hạt sen này xem, vừa ngọt vừa thơm, ăn thiệt khoái khẩu!"

Tịch Ứng Chân rửa sạch một búp sen, ăn hai hạt, miệng liên tục khen ngon.

Diệp Linh Tô cũng nhón lấy một búp, cô dùng kiếm tước lớp vỏ dính bùn, nhai chậm chậm, gật gù cái đầu.

Cả đám Xung đại sư thấy bọn họ ăn gà toả hương vị thơm ngon, cả bọn đều ứa nước dãi đầy miệng, chảy cả ra ngoài mép, món dê nướng trong tay bỗng vừa cứng ngắt vừa nhát nhẽo, không sao nuốt xuống nổi.

Trúc Nhân Phong buông miếng thịt dê đang cầm trong tay xuống, y dòm dòm Minh Đẩu, trong mắt không phải không có nét trách móc.

Minh Đẩu cả giận: "Con mẹ nó, thằng họ Trúc kia, hai mắt mi rô trở vào lão tử làm gì? Lão tử sả thịt dê rồi nướng, có chỗ nào sai lầm đâu? Giỏi thì tự mình làm lấy mà ăn!"

Nói xong, lão nhắc toàn bộ chỗ thịt dê nướng lên vớt 'Bùm' một tiếng vào khe suối.

Trúc Nhân Phong thốt nhiên nổi hung, y đứng bật dậy, cả giận nói: "Minh Đẩu, người là thứ chó nhà tang, dám làm oai làm phước trước mặt ông nội mi hả? Ông nội mi đang ăn thịt dê ngon lành, mi dám chọc tức ông nội mi, tao sẽ làm mi nửa bước cũng không đi nổi"

Minh Đẩu sắc mặt âm trầm, giọng lạnh lẽo: "Giỏi a, Trúc Nhân Phong, đứa nào nói khơi khơi mà không dám làm, đứa đó là đồ Vương Bát Đản, ta thật muốn coi thử coi, người làm cách nào khiến cho ta nửa bước cũng không đi nổi."

Nếu trong mình không bị nội thương, Trúc Nhân Phong cũng không ngán Minh Đẩu, nhưng mang một thân thương thể chưa lành đi giao thủ, phần thắng quả thật rất ít. Nội thương quá nửa là do Lạc Chi Dương ban tặng, nghĩ vậy, hắn không khỏi đưa ánh mắt chiếu vào gã thiếu niên, chỉ thấy Diệp Linh Tô đang ngồi sánh vai cùng hắn, nam tuấn nữ mỹ, đẹp đẽ rạng ngời. Cộng thêm cơn giận dữ, Trúc Nhân Phong lại nảy sinh đồ kỵ, ghen ghét gã thiếu niên đó, những muốn lột da moi tim hắn thì mới vừa lòng.

Minh Đẩu nhìn thần sắc quái dị đó của y, lão cười nhạt, nói: "Sợ rồi sao? Nếu hổng có gan động thủ, hãy ngoan ngoãn gọi ta ba tiếng 'ông nội ời', nể mặt Thiết Mộc Lê, bữa nay ta tạm tha người một phen."

Trúc Nhân Phong nổi khùng, y rục rịch xông tới, chẳng dè Xung đại sư đứng bật dậy, ngăn cản hai người, nói: "Mình cùng phe, đừng vì một con dê nướng mà để mất hòa khí, hai người đánh nhau, bất kể ai thắng ai bại, phe địch trông vào há chẳng cười đến rụng răng ư?"

Minh Đẩu liếc trông Tịch Ứng Chân, vẻ mặt lão càng thêm nặng nề. Trúc Nhân Phong lại ngơ ngẩn nhìn Diệp Linh Tô, y nghĩ bụng, thắng thì

cũng tốt, nhưng rủi thua trước mặt vị tiểu mỹ nhân này, há chẳng mất thể diện thật to sao? Nghĩ vậy, y hậm hực ngồi xuống, hít vào một hơi. Minh Đẩu tuy mạnh miệng, trong lòng lão cũng rất kiêng kỵ quyền cước của Yến Nhiên Sơn, thấy y nhượng bộ, lão cũng không dám quá bức bách, chỉ gằn giọng một tiếng 'hừ', chậm chậm buông lỏng nội lực.

Xung đại sư cúi mình rửa tay, trong vào bóng nước để chỉnh trang quần áo một chút, rồi lão đứng lên, nói: "Ăn uống no nê rồi, giờ mình đi tìm lối vào cổ mộ." Dứt lời, nhanh như sao xẹt, lão dẫn bọn Minh Đẩu thẳng tiến về hướng ngọn núi.

Lạc Chi Dương nhảy nhồm lên, nói: "Mau, mau đi theo tụi nó."

Diệp Linh Tô ngần ngừ chưa quyết, Tịch Ứng Chân nhẹ giọng, nói: "Đuổi theo làm gì?"

"Sao vậy?", Lạc Chi Dương trợn mắt, giọng lạ lẫm, "Lỡ tụi nó vào được cổ mộ thì sao?"

"Đâu có mà dễ dàng như vậy?", Tịch Ứng Chân lắc đầu, ông cười, giải thích, "Thích Ẩn Thần tinh thông phong thủy, tòa phần mộ này dựa vào núi trông ra biển, ẩn mình vào nền trời. Mi từng ném qua món 'Hải Âm Mộ Động Diệp' kia, vậy thử nghĩ kỹ đi, vô đến đảo đã hung hiểm đến thế, chuyện tìm kiếm cửa vào cổ mộ chả phải nói dễ hơn làm à?"

Lạc Chi Dương phải chịu ông có lý, hăn gãi đầu, hỏi: "Vậy nhóm mình bây giờ phải làm gì?"

Tịch Ứng Chân đáp: "Trước hết, tìm một chỗ ở, rồi sẽ tìm cách rời đảo."

Lạc Chi Dương cả kinh, hăn buột miệng la lớn: "Còn võ học trohg mộ thì sao?"

Tịch Ứng Chân liếc hắt một cái, vẻ không mấy thích thú, nói: "Võ học gì? Mi thật sự muốn xâm nhập mộ phần người ta hả?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Tui chỉ tò mò thôi."

Tịch Ứng Chân lắc đầu: "Tò mò chỉ gây hại chết người. Bọn mình đến đây mục đích vì 'Thiên Cơ Thần Công đồ', nay sách đã vào tay rồi, đừng nghĩ ngợi những chuyện khác nữa!"

Ngữ khí nhẹ nhàng nhưng quả quyết, ông nói xong, xoay mình bước đi. Nhạc Chi Dương không làm gì khác được, hắt thè lưỡi, rầu rĩ đi theo sau, bỗng nghe Diệp Linh Tô nói nhỏ: "Bốn đàn (bốn=ngu, đàn=trứng, nghĩa bóng ĐỒ NGU), đáng đời."

Lạc Chi Dương ngược mắt trông, sắc mặt cô gái lạnh nhạt, không chút vẻ đùa cợt, đôi

mắt hạnh nhìn xa vắng. Lạc Chi Dương cười xoa: "Ừa... ừa ... tui là bốn đàn, cô là thông minh đàn, một cái trứng dài lâu sẽ bể ra cho hai lòng đỏ, để Lưu A Đầu (ND: tên tục của Lưu Thiện, con Lưu Bị, y để mất nhà Hậu Hán vì ngu xuẩn) ăn vô cũng phải biến thành (Chư) Gia Cát Lượng."

Diệp Linh Tô máu nóng bốc bừng bừng nhuộm đỏ đôi gò má, màu hồng trên làn da trắng mịn làm tăng thêm phần kiều diễm, cô giận dữ nhổ toẹt một bãi, mắng: "Người ấy à? Một cái trứng ngốc to đùng, (Chư) Gia Cát Lượng xơi vào cũng trở thành chẳng khác gì heo (Trư) ... y chang!"

Chợt thấy bộ mặt lắc cắc của Lạc Chi Dương đầy vẻ cười cợt, cô nhận ngay ra mình vừa thất thố, vội vàng chu mỏ, trừng mắt, nghiêng mái đầu tránh sang một bên.

Ba người tìm một lúc, cạnh bờ biển, họ kiếm thấy một hang động. Trong động là một bầy nai, Lạc Chi Dương hò hét đuổi chúng ra ngoài, khi

thấy sàn động bắn thiu, ướt át, hần cười nói: "Nhị vị quét sơ sơ cái động, để tui đi kiểm một ít cỏ khô mang về trải sàn."

Nói xong hần chạy ra khỏi hang động, đi nhẩn nha, vơ ít cỏ vò vò trong tay, nghịch chán, hần nhìn bốn phía không người, bèn rẽ cỏ chạy về phía ngọn núi. Không bao lâu, đến chân núi, Lạc Chi Dương leo lên trên một cây cao to, đưa mắt thăm dò mé trước. Đang chăm chú quan sát, hần chợt cảm giác đầu vai đau điếng, là đang bị ai đó vỗ cho một chưởng. Lạc Chi Dương cả kinh, hần nhảy dựng lên ba thước, hầu như sắp trượt dài theo thân cây xuống bên dưới.

Hần ngoái trông, kịp thấy Diệp Linh Tô đứng ở phía sau, mặt hoa hơi xịu xuống, con mắt đẹp khẽ trợn trừng, cô lạnh lùng hỏi: "Người không phải đòi đi kiểm cỏ khô, sao lại leo tuốt lên cây làm trò gì vậy?"

Lạc Chi Dương lấy lại tinh thần, hần hả miệng nói dóc ngay: "Cỏ khô ít quá, tui leo lên

cây bẻ thêm dăm ba nhánh."

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, mắng: "Quý ba xạo!"

Lạc Chi Dương vờ ho khan, hỏi: "Diệp cô nương, cô ra đây làm gì?"

Diệp Linh Tô lờm nguýt hần một phát, nói: "Tịch chân nhân biết người sẽ đi gây chuyện, sai ta đi kiểm, bắt người về."

Lạc Chi Dương thở dài: "Diệp cô nương, cô đang tâm nhìn lũ vương bát đản này ăn trộm võ học bí kíp của Thích Ấn Thần à?"

Diệp Linh Tô lờm hần một cái, nói: "Đương nhiên là không."

Lạc Chi Dương mừng rỡ quá sức: "Hảo cô nương, hai ta quả nhiên cùng một lòng."

Diệp Linh Tô mặt hoa bưng đỏ, cô nhố toẹt, nói: "Nói hươu nói vượn, ai với người cùng một lòng?"

"Ừa ... ừa .. coi như tui lỡ lời!", Lạc Chi Dương nói tiếp, "Nếu mình cùng một ý, phải quây cho tụi nó loạn nháo nhào lên mới được!"

Diệp Linh Tô nhìn chòng chọc vào hấn, vẻ mê hoặc, hỏi: "Quây bằng cách nào?"

Lạc Chi Dương nói: "Tạm thời chưa nghĩ ra, tóm lại, không cho tụi nó được làm ăn ngon lành!"

Diệp Linh Tô nói: "Cái miệng ba hoa không biết ngượng, với bản lãnh bé xiu của người, đem múa may trước tụi nó, chỉ tổ để người ta cười rụng răng!"

Lạc Chi Dương cười, đáp: "Đại trượng phu đấu trí không đấu lực."

"Cái gì đại trượng phu?", Diệp Linh Tô hừ lạnh một tiếng, "Gian hiểm tiểu nhân còn chưa khác nhau lắm."

Lạc Chi Dương nói: "Cô chưa từng nghe người ta nói à? Ác quỷ còn phải sợ tiểu nhân nữa kia!"

Diệp Linh Tô lấy làm lạ: "Là ai nói vậy?"

Lạc Chi Dương nói: "Chẳng phải ai khác, chính là Lạc mỗ nói."

Diệp Linh Tô "Phì" một tiếng, dường muốn cười, nhưng chả hiểu tại sao, trong lòng có cái gì ngăn chặn lại, nói chẳng đặng, cười cũng không xong, cô đành đưa ánh mắt ra ngoài khơi xa, mím miệng không nói.

Trông thần tình của cô, Lạc Chi Dương biết cô còn đang bị chuyện thân thể đè nặng trong lòng, hấn chẳng khỏi nghĩ thầm rằng "Phải kiếm cách nào làm cho cô vui lên mới được!"

Lạc Chi Dương còn đang nghĩ ngợi, hăn chợt nghe Diệp Linh Tô "ủa" một tiếng, cô dờn ánh mắt nhìn về vách núi, Lạc Chi Dương cũng chú mắt theo hướng đó, lập tức hai mắt sáng ngời, hăn la lớn: "Oa ... ở đó chẳng phải là Ma Vân sao?"

Tại không xa phía trước, trên vùng nham thạch của sườn núi, một con chim ưng to lớn, mỏ khoằm, cánh rộng đang ăn thịt thỏ rừng, màu sắc đúng là của con Ma Vân. Diệp Linh Tô gấp lại con chim thân thuộc, cô vui mừng, nói: "Tốt lắm đây, nhờ Ma Vân, mình có thể gửi thư về đảo Linh Ngao, bảo bọn họ đưa thuyền tới đây đón bọn mình."

Nói xong, cô tréo hai ngón tay, đưa lên môi, vận khí từ đan điền, thổi lên một tiếng huýt sáo thật dài.

Ma Vân nghe tiếng, nó ngẩng đầu, nhìn tứ phía, đôi mắt ưng lợi hại vừa trông thấy chủ nhân, nhất thời phấn chấn khôn tả, nó bèn mở rộng đôi cánh, nhắm hai người vọt tới. Nói thì chậm, diễn tiến lại rất nhanh, nghe 'vụt' một tiếng, từ giữa rừng cây bay vút lên một luồng bóng trắng, nhanh tựa chớp giật, đã ập vào con ưng màu xám tro. Một chớp mắt, lông chim bay toả tả, tiếng gào thét nổi lên, hai luồng trắng và xám quấn vào nhau, lên cao xuống thấp, khó phân biệt rõ. Hai người trên cây sau một thoáng kinh hãi, đã nhận ra bóng trắng kia cũng là một chim ưng, lông trắng như tuyết, dũng mãnh thần tốc, sau khi chúng va vào nhau, con ưng Ma Vân đã bị lọt vào móng vuốt con kia, nó chỉ giẫy giụa mà không sao đánh trả. Diệp Linh Tô vừa hãi vừa tức, cô hét một tiếng thánh thót, vung tay ném kim châm, nào ngờ, kim châm chưa đến nơi con ưng trắng đã buông con Ma Vân ra, nó phóng tuốt lên cao, tránh thoát luồng kim quang của châm xẹt bên dưới.

Ma Vân đảo lộn hai ba vòng, rồi từ trên trời cao, thân hình nó rơi nhanh xuống.

Lạc Chi Dương nhắm theo hướng rơi, hăn nhảy xuống cây, đến đón kịp được con ưng xám vào tay, chỉ thấy nó ngoẹo đầu, cổ gầy gập, trên sọ có

nhiều lỗ thủng, óc não trào ra, đang giãy chết.

Lạc Chi Dương còn đương kinh hãi, hần chột nghe Diệp Linh Tô thánh thoát kêu lớn tiếng, con ưng trắng đang hạ xuống, phóng về phía cô gái, vươn móng vuốt chụp vào cô.

Diệp Linh Tô vung chưởng nghênh đón, nhưng con chim trắng hết sức nhanh nhẹn, chưởng phong vừa đến, nó tức khắc tránh ra xa, khi cô gái sơ hở một chút, nó lại lướt tới, bước tiến bước lui rất có phong phạm một đại cao thủ.

Lạc Chi Dương há hốc mồm, tròn mắt nhìn cảnh chiến đấu trên cây giữa người và chim,

Song phương tới lui như gió, thân thủ kín kẽ, Diệp Linh Tô phát liên tiếp một số kim châm, đều bị ưng trắng tránh thoát, cô bỗng sử hư chiêu, đôi chân lão đảo, vấp vấp dường như sắp té, chim ưng dù sao cũng là muông thú, không nghĩ ra rằng trên thế gian lại có trò trá nguy như vậy, nó bèn nhào vào, giương móng vuốt ra chụp, khi thấy tay trái Diệp Linh Tô vung ra, nó không kị chưởng phong của cô, bèn bay vút lên hơn một thước, chẳng dè tay phải Diệp Linh Tô đã ném ra thật nhanh một nắm kim, chui tọt ngay vào giữa đám lông trắng. Con ưng trắng gào lên thảm thiết, nó bay vút nhanh thật cao tít tắp lên trời, rồi như một mũi tên lìa dây cung, nó bay vù đến triền núi bên trên, biến mất dạng.

Lạc Chi Dương từng nếm qua đau khổ của "Dạ Vũ Thần Châm", bị kim châm đâm vào, người còn chịu không thấu, huống hồ một con chim. Con ưng trắng trúng kim rồi mà vẫn còn sức bay vút lên thật cao, nếu chẳng phải da đồng gân sắt, cũng có phần tà ma quỷ mị!

Diệp Linh Tô ngẩng đầu trông trời, cô cũng bị sửng sờ, Lạc Chi Dương đến gần bên cô, hần chú mắt dõi trông, nơi gần đỉnh núi, có một hang động,

do bị đá tảng bên dưới che khuất, nếu không có hướng bay của chim ưng làm chuẩn, cũng rất khó phát hiện.

"Chỗ đó là tổ ưng hả?", Lạc Chi Dương chẳng lười, "Thiệt là một con chim vô cùng lợi hại."

"Đó là chim ưng sao?", Diệp Linh Tô tâm thần hoảng hốt, "Thật sự là đồ tà ma, nhanh nhẹn như quỷ!"

Lạc Chi Dương cười: "Nhanh mấy cũng không thoát khỏi Dạ Vũ Thần Châm."

Diệp Linh Tô lờm hẩn một cái, cô muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu, cô rầu rĩ hỏi: "Ma Vân đâu?"

Lạc Chi Dương chếp miệng, Diệp Linh Tô nhảy xuống dưới đất, cô nhìn xác chim, buồn rầu đến mất hồn, một lát sau, cô rút kiếm đào một lỗ lớn, đem vùi con ưng xám xuống.

Lạc Chi Dương nhìn nắm đất nho nhỏ nọ, hẩn cũng cảm giác đau xót trong lòng,

Ma Vân chết đi, cái chước cầu viện cũng mất theo, nếu muốn rời khỏi đảo này, đành phải tìm phương thức khác.

Chợt nghe Diệp Linh Tô nói: "Đi thôi."

Cô gần mất hết thần trí, quày mình bước đi, Lạc Chi Dương không dám làm rộn cô, hẩn ủ rũ cúi thấp đầu đi theo sau.

Trên đường đi, hai người thu nhặt một ít cỏ khô, nhánh cây, gần về đến nơi, bỗng nghe loáng thoáng tiếng người.

Lạc Chi Dương máy động trong đầu, hẩn giơ tay làm hiệu với Diệp Linh Tô, cả hai rón rén nấp sau cây cối, giương mắt trông vào, chỉ thấy

Xung đại sư, Minh Đẩu cùng Tịch Ứng Chân đứng thành hình ba góc, đang to tiếng qua lại trước cửa động.

Diệp Linh Tô sẵn đang bức tức, cô định nhào ra, nhưng đã bị Lạc Chi Dương nắm ống tay áo kéo cô lại.

Diệp Linh Tô quay đầu lại, cảm tức, bỗng cô thấy Lạc Chi Dương thò ngón trỏ viết trên mặt đất: "Âm thầm giấu mình, dùng phi châm xử lý."

Diệp Linh Tô khẽ nhú mày, "Dạ Vũ Thần Châm" tuy là ám khí, nhưng uy lực cực to, từ khi cô luyện thành đến giờ, chỉ phát châm thẳng mặt, rất hiếm khi nào đánh lén sau lưng đối thủ. Mưu chước của Lạc Chi Dương tuy cao, nhưng thiếu phần quang minh lỗi lạc.

Còn đang dự dự, cô chợt nghe Xung đại sư cười cười: "Tịch chân nhân, ông nhất định không chịu tiết lộ lối vào cổ mộ?"

Hai người nghe được, đều nghĩ thầm, bằng cách nào mà Tịch Ứng Chân lại biết lối vào mộ phần?

Lão đạo sĩ im lặng một chút, bỗng ông cười vang: "Đại hòa thượng, người do đâu mà đoán rằng ta biết chỗ vào mộ?"

"Ông vừa đặt chân lên đảo này, đã lớn tiếng bàn luận về đường lối phong thủy trên đảo. Vừa rồi, bọn ta tìm kiếm lối vào cổ mộ, kiếm bao nhiêu lần đều không thấy, mới chợt nghĩ tới một sự kiện. Thằng hoặc Thích Ấn Thần mê tín phong thủy, thế nào lối vào mộ huyết cũng có dính dáng tới phong thủy, chỉ có điều, ta bình sinh tự mình hành sự, không say mê những gì là ngoại vật, nên chuyện phong thủy, cái hiểu biết thật có giới hạn. Lâu nay nghe nói Tịch chân nhân tinh thông âm dương thuật số, hòa thượng đành muối mặt đến cầu xin chân nhân chỉ điểm bến mê."

Lạc, Diệp hai người nghe lão nói, đều mắng thầm: "Tặc trọc lư da mặt thực dày, nếu Tịch chân nhân biết, đâu việc gì phải nói cho người hay?"

Nhưng họ lại nghe Tịch Ứng Chân cười âm, bảo: "Đại hòa thượng, người đến hỏi nơi ta, bộ không sợ là đã đi hỏi nhầm người sao?"

"Đâu có nhầm đâu, đâu có nhầm!", Xung đại sư cười hì hì, nói đại: "Tịch chân nhân, mình làm cái giao ước, nếu trong cổ mộ Ấn Thần thực sự ẩn chứa bí kíp, trân bảo, ông cũng sẽ được chia một phần, ông chịu không?"

"Nói giỡn chơi hoài!", Tịch Ứng Chân nhạt giọng đáp, "Nếu ta biết, sẽ tự chính mình đến lấy, có gì phải bảo cho nhà người hay?"

Xung đại sư cười: "Chân nhân không giống ta, ông là thầy của vương tôn Đại Minh, cai quản đạo giáo cả nước, chiếm cả phần hơn của nhân gian, những trân bảo thế gian ông không để vào trong mắt. Võ học của Thích Ấn Thần, ông biết có mà không lấy, chẳng phải không ham muốn, mà vì coi thường chúng thôi."

"Quái lạ.", Tịch Ứng Chân nhạt giọng: "Người đã biết tâm tư ta như vậy, sao còn mất công uốn lưỡi cho tốn nước bọt?"

"Chẳng vì cái gì ư? Chẳng qua, yêu cầu này của ta, chân nhân không thể không ưng thuận!"

Tịch Ứng Chân cười ha hả, ông vỗ tay, nói: "Nghe hay quá! Hay quá! Người định dùng võ công bức bách ta chăng?"

"Không dám đâu!", Xung đại sư vẫn cười, "Chẳng qua, Tịch chân nhân, ông biết tại sao ta đưa 'Thiên Cơ Thần Công đồ' cho ông không?"

Tịch Ứng Chân nói: "Bị bó buộc mà phải đưa thôi, còn huyền cơ nào khác đâu?"

"Chả phải vậy! Chả phải!", Xung đại sư lắc đầu, "Hòa thượng bình sinh hành sự, không bao giờ để bị người ta bắt bớ, Tịch chân nhân, ông tin hay

không, ta có thể đưa sách cho ông, thì cũng có thể lấy về dễ dàng"

Tịch Ứng Chân nhíu mày: "Nếu ta không tin?"

"Được thôi!", Xung đại sư mỉm cười, lão vỗ tay, "Như vậy, bốn ngày nữa, mình sẽ gặp lại!"

Tịch Ứng Chân biến sắc, hàng lông mày ông xoắn tít lên. Lạc Chi Dương cũng bị chấn động trong lòng, hắn nhìn sang Diệp Linh Tô, thấy cô gái đang mím môi, mặt hoa thoáng tái xanh.

Im lặng một lúc, Tịch Ứng Chân chậm rãi hỏi: "Đại hòa thượng, người cũng biết chuyện 'Nghịch Dương chỉ'?"

"Trước khi đến đây gặp chân nhân, Minh tôn chủ đã đem tất cả mọi chuyện kể cho ta nghe. Trong người Tịch chân nhân mang tật bệnh kỳ lạ, nếu không được giải cứu kịp thời, sẽ chỉ sống được có mỗi bảy ngày. Minh huynh đã tính toán kỹ, lần cứu chữa trước cách đây ba ngày, vậy thời gian phát tác còn bốn ngày. Cách giải cứu đó, trên đời này chỉ có hai người biết, một thì ở mãi tận Côn Lôn, một thì tung tích hiện không rõ nơi nao, bản tăng rất giàu kiên nhẫn, chỉ cần chờ thêm bốn ngày nữa, quyển sách kia tự nhiên trở về trong tay."

Tịch Ứng Chân gằn giọng, nói: "Đại hòa thượng, người mơ mộng ư? Trong vòng bốn ngày đó, ta có thể huỷ sách bất cứ lúc nào."

"Tùy chân nhân thôi." Xung đại sư cười cười, mắt xạ hàn quang, "nhưng một khi chân nhân cười hạc về trời, không có 'Thiên Cơ Thần Công đồ' làm bùa hộ mệnh, hai thiếu niên nam nữ thủ hạ của chân nhân e rằng có chút không ổn."

Tịch Ứng Chân trầm ngâm một lúc lâu, ông thở dài, nói: "Đại hòa thượng, người nói như vậy, đúng là buộc ta phải giết người."

Xung đại sư cười nói: "Chân nhân vốn nhân từ trung hậu, nếu muốn giết ta, đã giết từ lâu rồi, đâu có để đến bây giờ?"

Tịch Ứng Chân không nói gì, ông chăm chú nhìn Xung đại sư một lát, rồi chậm rãi nói: "Hòa thượng, người bản tính sắc sảo, trí tuệ sáng rõ, Kim Cương môn mỗi đời chỉ một truyền nhân, lệnh sư chọn người làm đồ đệ, đích xác không có sai lầm. Đáng tiếc, nói về tài, nói về đức, người ta có câu: "Tài đem vào đức chỉ dùng làm vốn, đức dồi dào tài mới là cái chủ chốt", làm người không có đức hạnh, không tài hoa, chỉ là càng ngày càng lún sâu vào tạo ác. Đại hòa thượng, người nếu còn nửa phần lương tri, hay hơn hết là tỉnh ngộ, hồi đầu, đừng làm phụ lòng lệnh sư đã khổ tâm dạy bảo người."

Xung đại sư gật gù, nói: "Tịch chân nhân, hai ta tuy biết nhau không nhiều, nhưng ta kính ông ba phần. Đáng tiếc, việc phục quốc là việc trọng đại, chỉ được phép tiến, không thể lui, chân nhân mà cứ khẳng khẳng bảo thủ ý mình, hòa thượng đành phải chờ cho đủ bốn ngày nữa, rồi sẽ lại đến thỉnh giáo cao chiêu."

Lạc Chi Dương nghe lão nói vậy, hắn không sao nhịn được nữa, bèn vọt ra, lớn tiếng nói: "Tặc trọc lư, chỉ cần Lạc Chi Dương ta còn một hơi thở, người đừng hòng động chạm đến một sợi lông Tịch đạo trưởng."

Minh Đẩu cười gằn: "Đồ tiểu cầu, bản lãnh nhỏ tí, mà khẩu khí thật không nhỏ!"

Lạc Chi Dương đáp lại liền: "Ta là tiểu cầu, người chính là đồ chân chó cứ ngày ngày bám theo dít con giặc lừa sói đầu, chờ ních cứt lừa rơi rớt của nó!"

Minh Đẩu toàn khuôn mặt đỏ quạch, lão định nhào ra, bỗng thấy Xung đại sư xoay người bước đi, lão đành tự trấn áp xuống, hung hăng trừng mắt vào Lạc Chi Dương, rồi cũng bám gót đi theo sau.

Diệp Linh Tô không sao nhẫn nhịn, cô la lớn: "Tịch đạo trưởng, còn khách khí gì nữa với bọn ác nhân đó, bọn ta ba người hợp sức lại, chưa chắc thua tụi chúng!"

Sắc mặt Tịch Ứng Chân u ám như tro tàn, ông lắc đầu, nói: "Hãy vào động rồi nói sau."

Ba người vào đến trong hang, Lạc Chi Dương rải cỏ khô ra xong, Tịch Ứng Chân im lặng một lúc, rồi ông đột nhiên nói: "Lạc Chi Dương, tiểu cô nương, đúng như lời hòa thượng nói, ta chỉ còn sống có bốn ngày nữa thôi, nay có chút chuyện hậu sự phải trao lại."

Lạc Chi Dương nghe ông nói, trong lòng hấn quặn thắt, bèn lớn tiếng nói: "Tịch đạo trưởng, ngài chớ quá nản lòng, ông trời không khi nào dứt con đường sống, thế nào mình cũng nghĩ ra cách giải quyết."

Tịch Ứng Chân lắc đầu, ông gượng cười: "Khi 'Nghịch Dương chỉ' phát tác, sẽ làm khí huyết trong ta chạy ngược nhau, ngoài cách tự đảo hành chân khí, đừng trông mong phá giải nổi. Chân khí trong con người, vận hành đều phải đi theo một thứ tự rõ rệt, bây giờ muốn chúng chạy ngược, giống như muốn làm cho mặt trời mặt trăng di chuyển ngược ngạo, trời đất sẽ lộn tùng phèo cả lên, tai họa không biết đâu mà lường cho hết!"

Lạc Chi Dương nghe ông giải thích, hấn thấy tuyệt vọng, bỗng nghe Diệp Linh Tô nhẹ giọng bàn vào: "Đảo hành chân khí thật ra cũng không phải không thể làm, hồi đó, 'Tây Côn Lô' Lương Tiêu, từng sáng tạo một thuật pháp 'Chuyển Âm Dịch Dương', dùng loạn chuyển ngũ hành mà nghịch chuyển âm dương."

Tịch Ứng Chân cười: "Cô nương nói đúng, 'Chuyển Âm Dịch Dương thuật' chính thị gốc nguồn của ngón 'Nghịch Dương chỉ'. Tây Côn Lô suốt đời làm gì cũng theo ý nghĩ của ông ta, chẳng cần biết hậu quả ra sao. Ông ta nghĩ ra 'Nghịch Dương chỉ', bốn ý dùng nó nghiên cứu sâu rộng võ học,

nhưng truyền đến đời sau, nó lại trở thành một công cụ khổ hình để tra tấn kẻ địch."

Lạc Chi Dương nghe lời bàn đó, hăn nảy sinh một hy vọng, vội nói: "Diệp cô nương, cô là nữ ... nữ đệ tử của Vân đảo vương, không hiểu cô có được học qua thuật 'Chuyển Âm Dịch Dương' này hay không?"

Hăn nhanh nhẩu miệng lưỡi, gần như buột mồm thốt ra hai từ 'Nữ nhân'.

Diệp Linh Tô khẽ lắc đầu: "Cái ngón tâm pháp giữ nhà này, Lương Tiêu truyền cho Hoa Kính Viên, rồi Hoa Kính Viên lại dạy cho tổ sư Vân Đình, đang dạy nửa chừng thì tổ sư Hoa Kính Viên thất tung, cho nên tổ sư Vân Đình cũng không học được toàn bộ. Sau này, tuy có bổ cứu thêm, nhưng chung quy không thể theo kịp tâm pháp nguyên thủy, cho nên việc tu luyện nó chất chứa rất nhiều phong hiểm. Tu vì ta còn mỏng, đảo vương sợ ta bị tẩu hỏa nhập ma, nên đã không đem nó dạy ta."

"Đáng tiếc, đáng tiếc." Lạc Chi Dương tức tối đến độ hăn giậm chân giậm cẳng đùng đùng. Tịch Ứng Chân lại cứ thản nhiên, ông cười, nói: "Ý trời đã định, chẳng thể cưỡng cầu, có lẽ số phận bần đạo là buộc phải táng thân trên đảo này, 'Trang Tử khóc vợ chết, đã chỉ vỗ bồn mà ca', sinh sinh tử tử, rốt cục có đáng cái quái gì!",

Ông càng thức thời hiểu rõ số mệnh, Lạc Chi Dương càng thấy trong lòng buồn lo, hăn nghĩ tới những tình nghĩa của hai năm qua sống cạnh họ Tịch, ruột gan hăn quặn thắt, gần như muốn sa lệ.

Chợt nghe Tịch Ứng Chân nói thêm: "Ta còn sống ngày nào, ngày này là Xung đại sư không dám đến phạm, ta chết đi, hăn nhất định sẽ nghĩ trăm mưu ngàn kế để đối phó hai đứa các người. Cũng còn may, Lạc Chi Dương thông minh, đã bắt buộc hăn đưa ra 'Thiên Cơ Thần Công đồ', quyển sách này rất quan trọng đến công chuyện phục quốc Mông Nguyên, mình có thể

dùng nó chế ngự hăn. Lạc Chi Dương, quyền sách này ta giao cho mi giữ lấy, vô luận thế nào, mi cũng phải bảo đảm an toàn cho Diệp cô nương."

Tịch Ứng Chân nói xong, ông lấy quyền sách đưa cho gã thiếu niên. Diệp Linh Tô bức tức: "Sách này là đồ vật của Đông Đảo mình, sao lại đưa cho tên quỷ ba xạo này giữ? Ngoài cái tài nói dối, hăn còn có được bốn sự nào coi cho được để mà đấu đá! Hừ, chưa kể, hăn tài cán gì mà đòi bảo đảm an toàn cho ta?"

Còn đang cơn bất bình, bỗng cô thấy Lạc Chi Dương cứ đứng tần ngần, không nhận quyền sách.

Tịch Ứng Chân không vui, nói: "Tiểu tử, mi còn ngần ngại ra đây làm gì?"

Lạc Chi Dương lắc đầu, thưa: "Đạo trưởng, ngài ngày nào chưa chết, ngày đó, mình còn có thể tìm cách chữa trị, chỉ cần ngài còn một hơi thở thì quyền sách này còn phải do chính ngài giữ gìn."

Hàng lông mày Tịch Ứng Chân nhú cao, ông bảo: "Tiểu tử, cho đến giờ, ta thấy mi lanh lợi, tại sao đến thời điểm mấu chốt, mi lại không thông đại thể?"

"Đạo trưởng quá coi trọng tui", Lạc Chi Dương gượng cười, "Tui chỉ là một thằng lưu manh sông Tần Hoài, làm sao hiểu được gì là đại thể, gì là tiểu thể? Nếu tui nhận quyền sách này, chẳng phải cho rằng ngài thể nào cũng sẽ chết? Tìm sống sót nhờ vào cái chết của đạo trưởng, hai đứa tui ngàn vạn lần không thể nào làm cho được."

Tịch Ứng Chân vừa bức mình, vừa cảm động, ông lắc đầu lia lịa: "Thằng nhỏ này, mi tự dối mình và xem thường người khác."

Nói xong, ông nhắm hai mắt lại, nhạt giọng bảo: "Thôi, hai đứa người kéo nhau đi ra ngoài đi."

Lạc Chi Dương lẳng lẳng bước ra khỏi hang động, hắn đưa mắt nhìn trùng khơi, nghĩ đến những gian nan sắp đến, trong lòng rất buồn phiền. Bỗng mũi hắn ngửi được một mùi thơm, ngoảnh nhìn lại, hắn thấy Diệp Linh Tô đã lặng lẽ đi đến bên cạnh. Đôi mắt nàng trong như nước hồ thu, cô gái im lặng nhìn vào hắn một hồi, rồi cô đột nhiên nói: "Vừa rồi, người đã làm rất phải!"

Nói xong, mặt hoa thoáng ửng hồng, cô vung vẩy tay áo, quày mình đi về phía xa xăm.

Một lúc sau, cô trở về, trong tay ôm một khối đất sứ, cô đặt nó xuống đất, bắt đầu nhào nặn ra những món có hình dạng chén bát, đĩa, chậu...

Lạc Chi Dương nhìn ra ý định của cô, hắn xốc tinh thần lên, đến bên cạnh giúp cô một tay. Hai người vẫn lặng thinh, cùng nhào nặn đất sứ thành chén bát, đĩa, chậu ... rồi sau đó,

Lạc Chi Dương tạo một khuôn lò, hắn nôi lửa nung lò đồ sứ.

Xong việc này, Lạc Chi Dương săn về một con sơn dương, hắn xin Diệp Linh Tô một kim châm, uốn cong nó thành lưỡi câu, rồi rút chỉ áo làm dây câu, hắn kiếm được hai con cá lớn, băm nhỏ thịt dê nhồi vào trong cá, sau một hồi nấu nướng, đã xong được một chậu món "Ngư Dương tiên", bưng vô trong động. (ND: Tiên '鲜' nghĩa là tươi, gồm bên phải là bộ NGƯ '魚', bên trái là chữ DƯƠNG (dê) '羊') Nguyên lai, cá thì tanh, dê thì hoi, thịt dê nhồi bụng cá, nấu nướng xong, chẳng những cả mùi tanh lẫn mùi hoi đều biến mất, món ăn này bốc mùi thơm lừng, đưa vào miệng lại ngon lành kỳ lạ, thịt cá biển tươi rói, nhai chậm chậm, cho cảm giác thanh thoát nhẹ nhẹ. Tịch Ứng Chân ăn vào, ông khen ngợi không dứt, có cảm giác quên hết hân những mỹ vị ông từng nếm qua trước đây, vui vẻ nói: "Hai chữ NGƯ và DƯƠNG tụ hợp với nhau lại thành chữ TIÊN, đúng là người xưa đã không có lừa gạt ta! Lạc Chi Dương, mi nấu món này, vậy có biết lai lịch từ đâu không?"

Lạc Chi Dương cười, đáp: "Tui là một thằng ngốc, chỉ biết nấu nướng mà ăn, bàn đến lai lịch, một tí xú cũng không rõ!"

Tịch Ứng Chân giải thích: "Người phương Bắc chuyên ăn dê, người phương nam chủ yếu ăn cá, hai thứ này thiệt chẳng có tí gì liên quan với nhau. Chẳng dè, vào thời Xuân Thu, ở nước Tề nảy sinh một tay đầu bếp kỳ tài, tên gọi Dịch Nha, chuyên nấu ăn cho Tề Hoàn Công ..."

"Tiểu nữ có nghe nói qua về người này!", Diệp Linh Tô Nga nhăn mặt, nhú mày, "nó chẳng phải là một đại gian thần sao?"

"Chuyện nấu nướng không mắc mớ gì tới trung hay gian!", Tịch Ứng Chân xua tay áo, "từ xưa tới nay, những tên đại gian thần, phần lớn đều là những nhân vật cực kỳ thông minh. Tên Triệu Cao thuộc lòng toàn bộ luật lệ, rất giỏi môn thư pháp Thái Kinh, còn Tần Cối đồ trượng nguyên thời Đại Tống, chuyện văn chương tất nhiên cũng là tuyệt hảo. Thằng Dịch Nha này nhân phẩm tuy kém, nhưng nghề nấu ăn đúng là thiên phú. Hắn có cách nấu độc đáo, đem bắc dương nam ngư pha trộn vào nhau, bụng cá nhồi thịt dê, tạo nên một món mỹ thực tuyệt phẩm. Tề Hoàn Công ăn lần nào cũng khen rồi rít, đưa đến chỗ từ đó vô cùng tin cậy hắn. Người ta hay chê cá tanh, dê hôi, thế nhưng hai cái thứ có mùi cực kỳ khó ngửi đó, khi pha lẫn vào nhau, đã triệt tiêu cả tanh lẫn hôi, vị cá hoà cùng vị thịt dê, vừa ăn vô miệng là thấy rõ rệt từng thứ, đâu ra đấy!"

Lạc Chi Dương vội hỏi: "Đạo trưởng thấy món này tui nấu ra sao?"

"Không tệ, không tệ!", Tịch Ứng Chân vuốt râu, vui vẻ nói, "Tươi đã là lạ, mà ngon cũng không thua cổ nhân. Ta chỉ thấy kỳ ở chỗ, tiểu tử nhà mi này đã học được ở đâu thuật nấu ăn khéo léo vậy?" Diệp Linh Tô nghe ông nói, cô cũng thấy tò mò, hai mắt chớp khê, cô liếc trộm vào Lạc Chi Dương, thấy gã này cười hì hì: "Đâu có đi học ở đâu đâu, toàn vì cái bụng đói mà ra! Ông già tui ông không chăm làm, hồng biết phân biệt năm giống lúa, ông thà ôm cái bụng đói mà đọc sách, chứ không khứng sờ tay vô việc

bếp núc, nếu tui hông biết nấu cơm, chắc là không sống sót nổi. Hơn nữa gia cảnh chật vật, chẳng mua nổi thịt thà ở chợ, tui thường cùng thằng Giang Tiểu Lưu đi săn bắt dã thú chốn đồng hoang, rồi lén coi cách nấu nướng của mấy người đầu bếp trong thanh lâu, ngày một ngày hai, cũng học được cách làm một số món. Nhị vị có chỗ không biết, bàn về nấu ăn, tại kinh thành, mấy đầu bếp của rẻo sông Tần Hoài là số một, thức ăn nhiều món đa dạng, ngon chẳng kém gì ngự trù trong Tử Cấm thành!"

Hắn nói đến đây, bất giác buồn cười, nhưng nhìn thần sắc bần thần của hai người đang dòm dòm vào hắn, Lạc Chi Dương hiểu họ đang nghĩ gì, hắn bản tính cứng cỏi, không thích bị người khác thương hại, hắn gắng gượng nói: "Nhị vị, món này phải ăn nóng mới ngon, để nguội, mùi cá, mùi dê bốc lên, sẽ hết ngon!"

Tịch Ứng Chân hít vào một hơi dài, ông nói: "Hai tay Lạc Thiều Phượng chỉ chuyên múa bút, gảy đàn, buộc ông ta đi làm việc nhà quả có khuất tất thiệt. Mà cũng kỳ, ông ta sa cơ thất thế đến tột cùng như vậy, ngay cả tự bản thân còn lo không xong, vậy tại sao còn nhặt mi về làm con nuôi?"

Nghe ông hỏi, Lạc Chi Dương lại chạnh nhớ tới khối ngọc, mấy tấm vàng lá đang cất giữ trong túi áo trong, nhớ tới tờ thư tuyệt mệnh, mà từng dòng, từng dòng chữ trong thư đang hiện trở lại trong óc, biết bao nghi vấn trỗi dậy trong tâm, cảm giác nhiều đợt sóng lòng đang dâng cao trụt thấp như bão táp trên biển cả.

Bỗng nhiên, mất hứng thú ăn uống, hắn không sao nuốt trôi nữa, bèn đứng lên, đi ra ngoài.

Lúc này trời chạng vạng tối, mặt biển lặn dần những mảng sáng trắng bạc loá loá, ánh trăng chiếu lên ngọn núi kỳ dị mé sau, vẽ nên cảnh cây vàng lá ngọc, cây cối trước núi tắm ánh sáng trắng bàng bạc ánh kim loại

như núi vàng núi bạc phản chiếu tuyết trắng, đường muồn đua chen cùng ngân quang từ sóng biển vỗ bập bênh.

Trước cảnh sắc đó, Lạc Chi Dương thấy những muộn phiền trong lòng tan biến sạch. Hắn rũ bỏ hết tạp niệm, xúc tình thần lên, đi một mạch ra chỗ bãi đá tảng, thấy tứ phía là đá cùng cây cỏ, gió biển rì rào qua cành lá, thanh âm chọt lớn chọt nhỏ, khi âm ã như tiếng rỗng hú cộp gầm, lúc nhẹ tựa giọng ma hờn quỷ oán.

Lạc Chi Dương nhắm nghiền hai mắt, những âm thanh các loại đó đồng lúc vang vọng trong tai, không kể tiếng gió, ngoài tiếng sóng, ngay cả tiếng lá rơi rụng, tiếng cá giỡn sóng, hoà cùng tiếng sè sè của "Hải Âm Mộng Điệp trận", chúng như một tia, không ngừng chạm vào màng nhĩ hắn.

Bất tri bất giác, luồng suy nghĩ trong đầu hắn bập bênh trôi dạt, trong khung cảnh trời cao biển rộng đó, những ý tưởng kỳ diệu nổ bùng ra, hoà cùng đất trời thành một thể thống nhất. Cái cảm tưởng đó, như mộng mà không phải là mộng, khó tả thành lời, từ lúc tuổi còn thơ đến khi khôn lớn, vẫn tiềm tàng trong lòng, mỗi lần hắn gặp bi thương phiền não, chỉ cần tiến vào cảnh giới đó, đều có thể làm cho hắn hưng phấn trở lại.

Qua một lúc đắm chìm trong cảnh đó, Lạc Chi Dương mở mắt, cảm giác thân thể đang từ mềm mại nhu nhuyến, đang từ uể oải bạc nhược, bỗng tâm tư chọt sống động, đầu óc minh mẫn lạ thường. Hắn chăm chú nhìn ra biển rộng, thấy những con sóng lớn dần lên, hình dạng tựa những dải lụa mềm mại toả sắc đen thẫm.

Ngắm biển một hồi, hắn đưa sáo lên môi, bắt đầu thổi khúc 'Dương Minh Thanh Vị', rồi chuyển qua 'Thái Âm An Tì', quá nửa chi khúc, từ trên xuống dưới, cơ thể dường như ngâm trong nước nóng, nhiệt huyết dần chìm xuống, hơi ấm lan toả, chân khí thâm nhập vào từng lỗ chân lông, khiến lông tóc dường như tự động đứng lên.

Đột nhiên, trong đầu Lạc Chi Dương loé ra một ý niệm kinh khủng, "muốn trừ khử 'Nghịch Dương chỉ', cần làm cho khí huyết nghịch lưu, nếu mình đem thối ngược 'Chu Thiên Linh Phi khúc' từ dưới lên, thay vì thối bắt đầu từ khúc 'Dương Minh Thanh Vị', hãy thối khúc 'Dương Kiều điều' thuộc nhóm kỳ kinh bát mạch trước, xem xem có thể làm cho khí huyết nghịch chuyển hay không?"

'Chu Thiên Linh Phi' vốn có hai mươi hai chi khúc, ứng theo mười bốn kinh mạch cùng tám mạch kì kinh, nếu thối theo thứ tự, chân khí sẽ lưu chuyển theo nhạc, đúng như vòng chảy của khí huyết vận hành theo con đường chính đạo. Với ý niệm kia, đem thối ngược hai mươi hai chi khúc nọ, thì sẽ làm cho chân khí vận hành ngược lại chẳng?

Ý niệm vừa đến, Lạc Chi Dương rung động toàn thân, từ trong mảng đen tối trước mặt bỗng hiện ra một tia sáng, nếu có thể dùng tiếng sáo gây nghịch chuyển chân khí, thì cái bài toán khó của "Nghịch Dương chỉ" cũng có thể dựa theo đó mà tìm ra giải đáp.

Hắn xốc cao tinh thần, bắt đầu thối từ khúc cuối cùng là 'Dương Kiều điều' thối ngược thứ tự về trước, thối xong khúc này, hắn chưa thấy có gì khác lạ, khi tấu qua chi khúc kế là 'Âm Kiều điều', hắn chợt cảm giác chân khí bỗng nóng rực lên trong hai mạch "Dương Kiều" và "Âm Kiều", luồng chân khí nọ tả xung hữu đột, mừng rỡ đang gây đau xót nhẹ nhẹ trong mỗi huyết đạo của hai mạch đó.

Hai đường kinh mạch thuộc tám mạch kỳ kinh đó, khí mạch thật nhỏ, li ti như có như không, hành giả tu luyện nội công, chỉ khi nào tích lũy được chân khí sung túc rồi mới có thể dẫn dắt chân khí đi vào hai kinh mạch này. Thành thử, trong các pháp môn luyện công chính phái thông thường, hai mạch "Âm Kiều" và "Dương Kiều" đều chỉ được tu tập vào giai đoạn cuối cùng.

Lạc Chi Dương làm ngược ngạo như vậy, căn bản là đi nghịch thiên, hắn còn chưa dứt khúc 'Âm Kiều điều', độ nóng của luồng khí càng lúc càng tăng, nó sống động tựa một con rắn nhỏ, luồn qua lách lại trong hai mạch, gây va chạm khiến hai kinh mạch phát đau đớn, ngứa ngáy, nổi khó chịu không sao hình dung nổi. Lạc Chi Dương đang định bỏ ngang, nhưng hắn nghĩ đến chỗ tính mạng Tịch Ứng Chân không còn được bao lâu, hắn đành miễn cưỡng, cố gắng chịu đựng, đem hai chi khúc Dương Kiều và Âm Kiều thối lạp đi lạp lại bảy, tám lần, nhưng chân khí toàn thân vẫn không chút động tĩnh, đang cơn tuyệt vọng, hắn đột nhiên cảm giác mạch "Dương Kiều" bị chấn động mạnh, một tia chân khí như chớp giật đã đột phá mọi cản trở, điều mà hắn chưa từng trải nghiệm, đã rót vào mạch "Âm Kiều".

Lạc Chi Dương mừng rỡ quá sức, hắn thối tiếp qua chi khúc thứ ba 'Dương Duy điều', mong muốn dẫn chân khí vào mạch "Dương Duy". Nào ngờ, chân khí đưa đến đấy, bỗng nó bị chặn đứng lại, nhiệt độ mỗi lúc một nóng lên, thất thoát ra ngoài cơ thể. Lạc Chi Dương xuất hạn, mồ hôi đổ như tắm, ngay cả khi hắn gắng thối thêm vài lần, đều vô ích, đột nhiên, một làn hơi thở vọt ra khỏi miệng, buộc hắn buông cây sáo, rớt cuộc, hắn không thể nào thối tiếp được nữa.

Đang trong trạng thái mệt mỏi, hắn chợt nghe xoạt xoạt, từ chỗ cao trên trời bỗng sa xuống một vật gì loang loáng trắng.

--- hết chương 12 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 13 : Kiểm Dịch Tinh Đầu 1

Lạc Chi Dương hoảng hồn, hấn chụp cây sáo, nhảy lui về mé sau. Dưới ánh trăng, hấn nhìn kỹ lại, vật nọ chính là một con ửng trắng thần tuấn, lông cổ lông cánh trắng ngần như tuyết băng, đuôi nhỏ ỨC LỚN, hai con mắt sâu thẳm, nhuốm ít nét buồn thẳm, ánh mắt lạnh lạnh như hàn tinh, trong đêm tối loe loé sáng kinh người.

Cặp móng vuốt của ửng trắng bầu xuống đất, nó đứng cách Lạc Chi Dương không hơn một trượng. Lạc Chi Dương chột hiếu ngay, con ửng trắng này đúng là hung thủ giết chết Ma Vân. Hấn nổi nóng, quát khẽ một tiếng, làm bộ xông ra phía trước, con ửng trắng tung mình, mở rộng đôi cánh bay vút lên trời, chớp mắt đã mất dạng vào màn đêm.

Lạc Chi Dương thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, hấn định thần, tiếp tục nâng sáo thổi vang khúc 'Dương Duy điều', chân khí lại thêm nóng hực, tưởng chừng đang có một đốm lửa to thiêu đốt kinh mạch rất bỏng. Đang cơn khổ sở, hấn lại nghe tiếng động cô cô, Lạc Chi Dương đưa mắt trông sang, không biết tự bao giờ, ửng trắng đã lại gần bên người hấn, mở to đôi mắt sắc bén, lạnh lùng nhìn hấn.

Lạc Chi Dương rợn tóc gáy, bất giác nắm chặt cây sáo, hấn gay gắt trợn mắt vào con ửng trắng, trong bụng tự hỏi: "Thứ đồ quỷ gì đâu, không mời mà đến, đi không cáo từ, trúng kim châm của Diệp Linh Tô cũng không hề hấn gì? Nửa đêm không ngủ được, bay đến đây làm gì?"

Hấn thầm sợ hãi, bất giác ngừng thổi. Vị khách không mời nọ nghiêng nghiêng cái đầu dòm hấn một hồi, đột nhiên nó vỗ cánh bay lên, lượn vòng

vòng trên không, miệng rít lên những tiếng kêu to sắc nhọn.

Lạc Chi Dương nghe ửng rú rít, trong lòng máy động, hẩn nẩy sinh một ý nghĩ kỳ quặc. Để kiểm nghiệm ý này, hẩn lại nâng sáo thổi tiếp, đưa âm thanh lên vút lên cao, chẳng mấy chốc, đã nghe tiếng rào rạt đập cánh, thấy con ửng trắng đáp xuống, dáng thênh thênh, đứng ngay trước mặt.

Con tim Lạc Chi Dương đập thình thịch, hẩn loáng thoáng hiểu được tại sao con ửng trắng đến đây, để ấn chứng thêm, hẩn lại hạ cây sáo xuống. Tiếng sáo vừa ngưng, vị khách lại nghiêng đầu, đảo mắt, cất cánh bay đi, Lạc Chi Dương thổi sáo ngọc lên, nó nghe thấy, lại lò mò tìm đến.

Thử vài bận, cùng một kết quả, Lạc Chi Dương chăm chú nhìn ửng trắng, trong lòng thầm hỏi: "Hay là con chim ửng này thích nghe mình thổi sáo chẳng? Ha ha, người xưa từng thổi tiêu gọi chim phượng, còn mình thì tấu sáo khiến khách lạ mò tới, cũng không thua kém cổ nhân bao nhiêu!" (ND chú thêm:

[Lộng Ngọc là con gái vua Tần Mục Công. Nàng xinh đẹp tuyệt trần, thổi sáo rất hay. Vua muốn tìm chồng cho con gái, nhưng nàng chỉ chịu lấy người có tài thổi sáo hơn mình.

Tiêu Sứ là một vị tiên, ông thổi tiêu hay đến mức chim phượng, chim hoàng nghe tiếng nhạc là bay tới châu chực xung quanh. Lộng Ngọc mến tài Tiêu Sứ, đem lòng thương yêu. Hai người lấy nhau rồi cùng cười rống bay lên trời. - Đông Chu Liệt Quốc])

Nghĩ vậy, hẩn rất đặc ý, đem hết tâm hồn đặt vào tiếng sáo, trối đến hứng thú ngất ngây. Vị khách vui mừng thưởng thức một hồi, bỗng nó giương cánh bay lên, theo tiếng sáo mà bay vòng quanh bên trên gã thiếu niên, hoà theo tiết tấu, nó bắt đầu múa may.

Lạc Chi Dương trông thấy, hẩn trố mắt, miệng bỗng đờ ra, tiếng sáo trở thành lạch lạch, đứt quãng ... con ửng trắng bay một vòng, bỗng hạ mình thật

nhanh, nó đáp xuống, đưa con mắt sâu thẳm nhìn chăm chăm vào thiếu niên, hiển nhiên biểu lộ ý trách móc.

Lạc Chi Dương càng ngạc nhiên tột, hần tự hỏi: "Bộ chim chóc có khả năng nhận biết âm nhạc sao?"

Theo ý nghĩ, hần ngừng thối 'Linh Phi khúc', đổi qua bài 'Hát thạch điều', mới thối được một đoạn, con ưng trắng đã vỗ cánh bay mất dạng vào giữa đám cây rừng thâm u.

Lạc Chi Dương vội thối trở về 'Linh Phi khúc', một lát sau, ưng trắng lại hết một mũi tên cực nhanh, từ chốn rừng rú mà bay vụt ra, nó đến bay lượn, múa may, không giấu được vẻ sung sướng.

Lạc Chi Dương thấy thú vị, hần cơ hồ cười ra thành tiếng, nên giốc hết tinh thần, vận toàn lực ra thối sáo ngọc. Song phương một bay trên cao, một đứng bên dưới, trong khung cảnh, trên là vàng trắng sáng, dưới là biển xanh rì rào, tiếng sáo mơn man, điệu múa thanh thoát, tất cả khiến lòng người uể chuyển rung động, đúng là một cảnh tượng hiếm thấy từ ngàn xưa đến giờ.

Tấu xong toàn bộ khúc nhạc, Lạc Chi Dương ngừng thối sáo, con ưng trắng cũng nhẹ nhàng đáp xuống, hai con mắt nó chăm chú nhìn hần, ánh mắt êm dịu, không còn vẻ sắc bén như trước kia.

Nhớ lại tình cảnh vừa rồi, tâm thần Lạc Chi Dương có chút mơ hồ, hần bần thần nhìn ưng trắng, nghĩ con này chẳng phải thứ chim máu thịt bình thường, mà là một loài chim thành tinh! Hần ngu ngơ một lúc, rồi thở ra, nói: "Ưng huynh ơi ưng huynh, tại sao mi giết chết 'Ma Vân' làm chi vậy? Nếu không vì mi, bọn ta đã có thể rời khỏi hòn đảo này rồi!"

Con chim ngó quanh quất, dĩ nhiên chẳng trả lời hần. Lạc Chi Dương tự cười thầm, nghĩ bụng: "Mình đúng là một tên ngốc, nói chi những điều vô nghĩa với cái đồ súc sinh đàn độn này!"

Hắn vừa định xoay mình bỏ đi, bỗng nghe con chim kêu gù gù không dứt, nó đứng bám chặt chân trái xuống đất, run rẩy giơ cái móng vuốt bên phải ra.

Lạc Chi Dương đang cảm giác kỳ quặc, hắn bỗng thấy loe loé ánh kim quang từ chân con chim, hắn quan sát kỹ, thấy có một kim châm đâm xuyên suốt qua chân nó, thịt da nơi đó bị sưng tấy lên.

Thì ra kim châm của Diệp LinhTô kia đã không giết được con chim, chỉ đã đâm thương móng vuốt của nó. "Dạ Vũ Thần Châm" rẽ gân cốt mà ghim vào, giữ không ra, con ưng trắng dù có thông linh đến mấy, cũng không sao tự nhổ kim ra được. Con chim hùng cứ hòn đảo này, nó làm vua làm chúa, hươu, dê, thỏ rừng chỉ nghe tiếng xé gió của nó là đã chạy dài, nhưng không sinh vật nào có thể giúp nó trừ khử cái phiền não này, nó bị tiếng sáo quyến rũ mà đến, nên nảy sinh hảo cảm với kẻ thổi sáo, bèn buông bỏ ngạo khí, giơ móng vuốt bị thương ra cầu cứu nơi Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương hỏi: "Ưng huynh, mi muốn ta rút cây châm ra cho mi, phải không?"

Ưng trắng xoay chuyển ánh mắt, tiếng gù gù phát ra từ cuống họng.

Lạc Chi Dương nhìn kim châm, hắn nhớ lại chuyện cũ, nhớ những đau khổ khi chính mình bị Trương Thiên Ý tra tấn, đâm kim châm vào buồng tim, lập tức hắn nảy sinh lân mẫn, bèn gật đầu, bảo nó: "Được rồi, ưng huynh, ta giúp mi rút cây châm ra, mi chớ khá làm càn nghe!"

Nói xong, hắn chậm chậm lại gần ưng trắng, con chim này thân xác hùng vĩ, đứng cao cỡ hai thước trên mặt đất, nó dõi mắt chăm chú nhìn vào Lạc Chi Dương, tuy có nhiều hy vọng, nhưng vẫn có ý giữ kẽ, cảnh giác với hắn.

Lạc Chi Dương từng trông thấy cái thần uy lúc nó bẻ cổ Ma Vân, hắn nghĩ bụng, móng vuốt con chim này cực kỳ sắc bén, lãnh một cú đập, một

trảo của nó là mất mạng như chơi, nếu trong khi mình nhỡ châm mà nó nổi chứng làm khó dễ mình, há chẳng phải là một cái đại đột to lớn sao?

Ngần ngừ một chút, Lạc Chi Dương cúi mình xuống, thò hai ngón tay ra, nắm vào đầu kim, hấn cảm giác con ửng run cầm cập, con tim hấn hần như muốn nhảy tuốt lên tận cuống họng, hấn bèn lập tức né tránh ánh mắt con ửng trắng, miệng thì thầm: "Ứng huynh đừng sợ, ứng huynh đừng sợ...." Nói đến lần thứ ba, hấn bỗng vận sức ra đầu ngón tay, rút mạnh một cái, cây kim châm trong tay đã được kéo ra hấn, làm phọt một tia máu.

Ứng trắng rú lên một tiếng thảm thiết, cái mỏ nhọn hoắt của nó nhanh như chớp giật, hung hấn mỗ vào lưng bàn tay Lạc Chi Dương. Lạc Chi Dương rú to một tiếng, hấn nhảy nhồm lên, chỉ thấy chớp loé một bóng trắng, con ửng đã bay vút lên cao, trong nháy mắt, đã biến mất dạng.

Lạc Chi Dương quan sát lưng bàn tay, chỉ thấy miệng vết thương đen ngòm, máu rỉ ra như suối, trong lòng thật là vừa tức giận vừa hãi kinh, lại nảy hối hận đáng lẽ không nên đâm đầu vào cái chuyện vớ vẩn này, súc sinh rốt cuộc vẫn là súc sinh, toàn là thứ lòng dạ vô ân vô nghĩa, thú tính khó thuần phục được, động một chút là đã thương người.

Còn đang áo não, hấn chợt nghe tiếng người cười, nói: "Hảo tiểu tử, đã biết lợi hại chưa?"

Lạc Chi Dương quay đầu nhìn, Tịch Ứng Chân chấp hai tay sau lưng, đi ra từ mặt sau một tảng tiều thạch, hấn thầm hiểu, những diễn tiến vừa rồi nhất định đã bị lão đạo sĩ trông thấy, hấn lập tức đỏ mặt lên tận mang tai, không tránh khỏi xấu hổ.

Lão đạo liếc hấn một cái, ông cười cười: "Tiểu tử, mi có biết lai lịch con chim này không?"

Lạc Chi Dương lắc đầu, Tịch Ứng Chân đưa tay vuốt râu, rồi hỏi tiếp "VẬY MI ĐÃ CÓ NGHE NÓI QUA VỀ LOÀI HẢI ĐÔNG THANH CHƯA?" (hải đông

thanh=ó biển)

Lạc Chi Dương sững sờ, hần buột miệng: "Hải Thanh Nã Nga!" (ND: chim ó biển rượt bắt ngỗng trời, tên một khúc nhạc của người phương bắc)

Tịch Ứng Chân cười, bảo: "Không sai, đúng là 'Hải Thanh Nã Nga'."

'Hải Thanh Nã Nga' là khúc nhạc, trong đó, hải thanh muốn chỉ về hải đông thanh.

Hải đông thanh được người Nữ Chân xưng tụng là "Vạn Ứng Chi Thần", chúng sinh trưởng tại vùng đông bắc bờ biển, bay cao, lướt nhanh tựa sấm chớp sao băng, có thể từ trên chín tầng trời truy đuổi và đánh rơi thiên nga. Từ xưa, các bộ tộc phương bắc đều coi hải đông thanh như thần vật, một khi được thuần hóa, nó bên trên cao đánh rơi chim chóc, dưới mặt đất truy đuổi bách thú, cự ly di chuyển đến ngàn dặm, không đâu là không tới được. Khúc nhạc 'Hải Thanh Nã Nga' này, Lạc Chi Dương từng tấu qua cả ngàn lần, nhưng chính mắt thấy hải đông thanh, đây vẫn là lần đầu tiên, khi hần nghĩ đến bản lãnh lợi hại của ứng trắng, con tim không khỏi đập mạnh hần lên.

Tịch Ứng Chân đưa ánh mắt nhìn ra xa xăm phía trước, ông chậm rãi nói: "Năm đó, ta du lịch vùng Liêu Đông, những con hải đông thanh ta gặp đều có thể trạng nhỏ gầy, to lớn như con này, ta sống bảy mươi tuổi mới là lần đầu tiên được thấy, chắc hẳn đảo này có linh khí trời đất tụ hội, mới sản sinh ra một con dị chủng như vậy."

Lạc Chi Dương nhìn mé sau lưng ông, hần lẩm bẩm: "Dị chủng gì nó? Chỉ là một con chim thối tha."

Tịch Ứng Chân cười ha hả: "Tiểu tử nhà mi, phạm sai lầm vì quá to gan, con hải đông thanh tuy nhỏ con nhưng uy lực cực lớn, đến ngay cả chim điêu to gấp mấy cũng phải nhượng bộ nó đôi ba phần. Mi vô tình đến quá

gần nó, bị chút thương tích nơi tay coi như còn hên lắm lắm, nếu cái mỏ đó mổ vô mặt, con người mi là đã bị nó móc văng ra ngoài rồi!"

Lạc Chi Dương cười khố nói: "Tui đầu óc đặc sệt những bùn, đã để cho đạo trưởng chê cười rồi."

Tịch Ứng Chân lườm hăn một phát, ông tùm tùm cười, nói: "Ta nào dám cười chê cái ý của mi, thằng nhỏ này, mi lòng dạ nhân hậu từ ái, thương xót đến cả chim muông, cái đó tốt lắm, hay lắm, lão đạo ta quả không có nhìn lầm người."

Lạc Chi Dương nhún vai, bĩu môi, nói: "Đáng tiếc, hảo tâm không thấy có đền đáp cho thoả đáng!"

Tịch Ứng Chân lắc đầu: "Làm việc thiện là để trong lòng an định, nếu mong muốn được đền đáp, thì ngược lại, sẽ thấp kém lắm!"

Lạc Chi Dương cười, thưa: "Đạo trưởng nói rất phải, tiểu tử xin lãnh giáo.", nói đến đây, hăn hơi có chút kỳ quái, "Tịch đạo trưởng, ngài không nghỉ ngơi, lại đi ra đây làm gì kia?"

"Nghe tiếng sáo, bèn thả bước đi ra đây", Tịch Ứng Chân ngồi trên một tảng đá trước mặt hăn, ông đưa tay vuốt chòm râu dài, mắt dỗi ra đại hải, thần sắc thay đổi, dường như ông đang miệt mài suy nghĩ gì đó, một lúc sau, ông chậm rãi hỏi: "Lạc Chi Dương, mi có muốn học môn 'Dịch Tinh kiếm' của ta không?"

Lạc Chi Dương sửng sốt: "Đạo trưởng sao lại hỏi thế, ông chả phải đã có nói là không thể thu tui làm đệ tử sao?"

Tịch Ứng Chân lắc đầu: "Ta chưa có nói muốn thu mi làm đệ tử, chỉ muốn hỏi mi có thích học kiếm pháp hay không."

Lạc Chi Dương cảm giác khó hiểu, hắn ấp úng hỏi lại: "Có chỗ nào khác nhau?"

Tịch Ứng Chân lờ mờ hắn, nói: "Tên tiểu tử này, bình thường mi thực là tiêu sái, sao đến thời điểm mấu chốt lại ảm a ảm ớ như mấy mẹ? Trước cái cấp bách của tình hình, mình phải tòng quyền, hiện giờ đại địch ngay trước mặt, ta lại chẳng còn sống không bao lâu, võ công mi quá yếu, làm sao đối phó cho nổi lũ ác nhân đó?"

Đầu óc Lạc Chi Dương sáng hắn ra, vào mấu chốt nguy ngập này, Tịch Ứng Chân đành phải tự ý gạt bỏ quy của môn phái ra ngoài, ông quyết tâm truyền "Dịch Tinh kiếm" cho hắn, để ngày sau giúp hắn đủ sức giữ mình trước Xung đại sư. Nghĩ đến đây, hắn cảm động đến nóng hừng hực trong tim, nước mắt hầu như muốn tuôn trào.

Tịch Ứng Chân vờ không thấy, ông đứng dậy, nói: "Dịch Tinh kiếm và môn 'Phi Ảnh Thần Kiếm' giống nhau, cùng xuất phát từ môn 'Quy Tàng kiếm' của vị tiền bối đại kiếm khách Công Dương Vũ. Kiếm pháp này ám hợp tiên thiên dịch lý, trong đó phần lý thuyết học hỏi vô cùng tinh thâm, tuy có rất nhiều người tập luyện nó, nhưng đạt đến trình độ cao siêu thì không được mấy. Từ khi Công Dương tiên sinh mất đi, những người được chân truyền cũng chỉ có đại hiệp Vân Thù, 'Tây Côn Lôn' Lương Tiêu, 'Kính Thiên' Hoa Kính Viên cùng với hai vị tổ sư Tình chân nhân và Ách chân nhân của bốn phái. Hồi đó, để chống quân Nguyên, đại hiệp họ Vân thấy 'Quy Tàng kiếm' rất khó học, ông ta muốn đem nó dạy cho nhiều người, nên đã chỉ giữ lại cái thần ý, giản lược đi nhiều, sáng chế ra 'Phi Ảnh Thần kiếm'. Lộ kiếm pháp này, nếu luyện đến tuyệt đỉnh, khi sử ra, sẽ gây rối loạn tinh thần đối thủ như phi ảnh, tạo hư ảo, quả tình là một thứ kiếm pháp lợi hại số một. So với 'Quy Tàng kiếm', 'Phi Ảnh Thần kiếm' dễ học hơn, nhưng khi luyện đến một mức độ nào đó, sẽ gặp rất nhiều trở ngại lớn, lúc đó, nếu có được nghiên cứu sâu rộng về dịch lý, sẽ giúp đạt được đến cái siêu tuyệt của 'Quy Tàng kiếm' nguyên gốc. Về sau, Lương Tiêu

sinh sống nơi hải ngoại xa xôi, còn Hoa Kính Viên tuyệt tích giang hồ, vị tổ sư Tình chân nhân của bốn phái tuy là nữ lưu, nhưng tâm tư linh tuệ, có khi còn hơn bậc nam tử, về già, bà đưa nguyên lý vận hành tinh tú vào kiếm pháp, đến đời gia sư, người lại thêm thuật đánh cờ vào trong đó, đồng thời sàng đi lọc lại, thêm thắt nhiều biến hóa, từ ‘Quy Tàng kiếm’, đã chế ra chín lộ kiếm pháp, đặt tên là ‘Dịch Tinh kiếm’. Dịch Tinh kiếm dựa theo tinh tượng, thêm được thuật đánh cờ, dễ học hơn là mấy môn thuật số, cho nên ta mới dám đem dạy cho người, đổi lại, nếu đem ‘Quy Tàng kiếm’ ra dạy, nội chuyện giảng giải về thuật số âm dương, sẽ tốn rất nhiều ngày tháng mới học xong"

Lạc Chi Dương mừng muốn nghệt thở, hăn luôn miệng vâng dạ, nhìn về mặt hăn, Tịch Ứng Chân mỉm cười, nói: "Mi cũng đừng cao hứng quá sớm, ‘Quy Tàng kiếm’ dĩ nhiên hao tổn trí lực, thời gian, nhưng ‘Dịch Tinh kiếm’ cũng không phải nội năm, ba ngày mà học xong, ta chỉ tận sức truyền thụ, mi có thể tiếp thu được nhiều hay ít, toàn trông vào cơ duyên vận số của mi". Nói xong, ông chìa bàn tay phải, bảo hăn: "Cho ta mượn cây sáo ngọc một chút."

Lạc Chi Dương đưa ông sáo ngọc, Tịch Ứng Chân tiếp nhận, ông suy nghĩ một chút, sắc ngọc bích lóng lánh, phát quangg dưới ánh trăng, gợn gợn ánh nước hồ thu, trong tay ông, thân sáo dường như có làn sinh khí lưu chuyển.

Tịch Ứng Chân cầm ống sáo, ông hầu như biến thành một người khác, cái vẻ già nua biến mất hăn, thần thái rạng rỡ, dáng đứng sừng sững như tùng như bách. Ông ngẩng nhìn trời cao, dải ngân hà mờ nhạt, sao trời lấp lánh đầy đặc đây đó, nhiều không biết là bao nhiêu, đếm không xuể.

Tịch Ứng Chân hứng thú bột phát, ông thét nhỏ một tiếng, rồi bảo hăn: "Nhìn cho kỹ, đây là ‘Thiên Xung thức!'. Ông nhảy vút lên xuất kiếm chiêu, sáo ngọc vạch những đường sáng, loa loa ánh xanh biếc, rải ra những đốm như đom đóm, miệng ông ngâm nga:

" Thiên hà ý trường kiếm,
Xung tiêu hữu phi tinh,
Thất tinh tòng trung xuất,
Ngũ đế sái lưu linh,
Hoán nhiên trịch điện quang,
Bôn tẩu như lôi đình,
Tả kiếm văn nguyệt hoa,
Hữu thủ tiếp nhật cảnh,
Quang minh diệu thập phương,
Quý mị tấn độn hình..... "

(ND: Đây là kiếm quyết, khó dịch cho xuôi!)

Lúc đầu, để Lạc Chi Dương nhìn cho rõ, lão đạo chiêu thức sử xuất thông thả, dần dà, ông nổi hứng, bóng người nhào lộn, tách ra hợp vào không chừng, hoà lẫn vào bóng đêm mịt mù, tưởng chừng như có hai Tịch Ứng Chân đang cùng nhau múa kiếm, cây sáo vung vẩy khắp không gian như một luồng sấm chớp xanh biêng biếc.

Lạc Chi Dương mắt nhìn mê say, tai nghe sấm chớp, có cảm giác từng chữ từng chữ lọt vào tai làm trong lòng rộn rã, người và kiếm bay nhảy xem đến hoa cả mắt.

Hắn trợn trừng hai mắt thật to, gắng theo dõi sát sao, nhưng thân ảnh Tịch Ứng Chân mỗi một nhào, khiến hắn không khỏi bực bội.

Đang trong cảm giác khó chịu đó, hắn chợt nghe một tiếng thét dài, Tịch Ứng Chân thu hồi bóng hình lay động, ông đứng lặng yên, đôi mắt dõi trông quanh đây, làm như chưa hề có xoay chuyển thân mình.

Lạc Chi Dương dáng ngây người, hắn vỗ tay cổ vũ: "Hảo kiếm pháp, lợi hại, lợi hại."

Tịch Ứng Chân lờm hắn một cái, bỗng ông hỏi: "Hay ho chỗ nào?"

Lạc Chi Dương hơi sững, hắn nói: "Hay ở chỗ xuất kiếm rất nhanh, sấm sét chớp giạt chỉ đến thế là cùng"

" Không đúng." Tịch Ứng Chân lắc đầu, "Nếu so mau lẹ, chẳng bằng được ‘Phi Ảnh Thần kiếm’".

"Hắn là ... hắn là...", Lạc Chi Dương cúi đầu ngẫm nghĩ, bỗng hắn vỗ tay, vui vẻ nói: "Đúng rồi, nhanh không ở chỗ xuất kiếm, mà là nhanh nơi bộ pháp."

Tịch Ứng Chân sắc mặt kinh ngạc, ông gật đầu, nói: "Đứa nhỏ này giỏi, mi chính là đã nhìn đúng chỗ nhanh nhẹn của nó, Không sai, kiếm chiêu Dịch Tinh kiếm phần lớn xuất xứ từ 'Quy Tàng kiếm', duy mấy bộ pháp 'Tử Vi Đấu bộ' là phần do bốn phái tự sáng chế, ám theo đấu số, bước bước tuyệt diệu, trong vòng mười bước đoạt mạng địch nhân, không thấy dấu vết. (ND chú thêm: ý lấy từ câu thơ trong bài Hiệp Khách Hành

...

Thập bộ sát nhất nhân,

Thiên lý bất lưu hành

...

của thi hào Lý Bạch)

Nói cho cùng, kiếm khách xuất kiếm, không ở nhiều chiêu ít chiêu, chỉ cần mi có thân pháp cực nhanh, bộ pháp chuẩn mực, chỉ lướt đến gần chỗ hiểm yếu của địch nhân, mi tiện tay phóng ra một kiếm, là đã đủ phân thắng bại."

Lạc Chi Dương vẻ như hiểu như không, hắc gãi đầu liên tay, Tịch Ứng Chân vui vẻ bảo: "Mi chớ khá phiền não, ăn cơm cũng phải ăn từng miếng từng miếng, kiếm pháp cũng phải từng chiêu từng thức mà tập luyện, có muốn mau chóng cũng không được ... Mi lại đây, ta sẽ từ từ dạy mi học"

Lạc Chi Dương nghe lời, hắc tiến lại gần, Tịch Ứng Chân tay ra thế thức, miệng giải thích những cái mấu chốt của "Dịch Tinh kiếm". Môn kiếm pháp này có liên quan tinh tú, trước khi học kiếm, phải am hiểu thiên văn. Lúc bấy giờ, sao giăng đầy trời, tay chỉ trỏ, miệng giảng giải, đúng là một thời cơ tuyệt hảo.

Tịch Ứng Chân tay chỉ trời, miệng giảng giải về vận chuyển tinh tú, sao trời chỗ dày đặc, nơi tản mạn, chỗ chỗ ẩn chứa rất nhiều ảo diệu, khi đưa vào bộ pháp, thấy rất nhiều điểm siêu việt.

"Dịch Tinh kiếm" gồm chín đại thức, Tịch Ứng Chân bắt đầu bằng "Thiên Xung thức", ông giảng một canh giờ, Lạc Chi Dương có chút lĩnh hội, thân pháp dựa theo vận chuyển tinh tú, tùy theo bước đi mà vung sáo, thân cùng kiếm hợp nhất, biến hoá vô tận.

Võ công Thái Hạo cốc đặt yêu cầu rất cao về ngộ tính, thiếu phần ngộ tính, coi như luyện cả đời không đi đến đâu. Người được thiên phú ngộ tính cao, sẽ hội nhập rất nhanh, chuyện học hỏi dễ dàng, chỉ chuyên tìm những khó khăn để khắc phục.

Học mãi đến canh năm, Lạc Chi Dương đã thông qua được phần nửa "Thiên Xung thức", nhưng lúc đưa vào thực hành, tay chân hắc vụng về quờ quạo, có thật nhiều chỗ loạn quạo!

Một dạy một học, bất giác trăng sao đã lặn hết, nơi phương đông mờ mờ sáng, hai người mòn mỏi khí lực, bèn cùng nhau trở về động. Diệp Linh Tô ngồi xếp bằng dựa vào tường, cô sợ địch nhân đến phá phách, cho nên trường kiếm nắm chặt trong tay, cô không hoàn toàn say ngủ, khi vừa nghe động tĩnh, cô lập tức mở mắt, khi thấy đó là hai người, cô mới nhắm mắt trở lại, điều hoà hơi thở.

Tịch Ứng Chân khoanh chân nhập định, Lạc Chi Dương để nguyên quần áo mà ngủ.

Hắn vừa mới thiu thiu, bỗng nghe Diệp Linh Tô lớn tiếng la ó, hắn bàng hoàng, nhảy dựng lên, tưởng là Xung đại sư tìm đến, hắn bèn chụp lấy cây sáo, lao mình ra ngoài động, khi định thần nhìn kỹ, thấy mặt trời đã lên cao hơn ba con sào, nắng vàng chói chang, Diệp Linh Tô đang đứng tần ngần nhìn mấy con thỏ chết nằm trên mặt đất.

Tịch Ứng Chân cũng đi ra ngoài, ông hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Diệp Linh Tô chỉ vào mấy con thỏ, cô nhú mày nói: "Tiểu nữ vừa ra đây, liền thấy mấy con thỏ này."

Lạc Chi Dương bình tĩnh, nói: "Mấy con thỏ nhỏ nhỏ, có cái gì là lạ đâu. Nghe cô la ó, tui cứ tưởng cô trông thấy quỷ kia!"

"Người mới là gặp quỷ nà.", Diệp Linh Tô lờm hăn, "Tại sao mấy con thỏ này lại chết? Tại sao xác chúng nằm ở đây?"

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, hăn cười xoa: "Chắc là Xung đại sư đem tới, bên trong có tấm thuốc mê, mình ăn thịt thỏ, sẽ lập tức mê man."

Diệp Linh Tô nghe hăn giải thích, cô thấy cũng có lý.

Tịch Ứng Chân nhắc xác thỏ lên, ông quan sát, rồi mỉm cười, nói: "Mấy con này đều bị gãy cổ mà chết, nhưng không phải do bàn tay con người."

Lạc Chi Dương đón lấy mà xem, thấy dấu vết móng vuốt trên xác thỏ, hấn lập tức hiểu ra, bèn vỗ tay, nói: "Tui biết tại sao", hấn còn chưa nói xong câu, bên trên đầu chợt có tiếng gió, hấn vội vàng nhảy nhanh sang một bên, chỉ thấy một con hải điều từ trên trời vút xuống, nó đậu xoạt một cái trước mặt hấn.

Lạc Chi Dương vừa dỗi mắt nhìn sang, chợt một bóng loáng nhanh tự tên bắn, đã bay cao lên không trung.

Diệp Linh Tô vừa nghe động đã vung tay định phát châm, Lạc Chi Dương cuống cuống chụp vào tay cô, con ưng trắng đã như chớp loé, bay mất dạng vào giữa đám cây rừng.

Diệp Linh Tô tay còn cầm kim châm, cô trừng mắt nhìn toé lửa vào Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương vội nói: "Diệp cô nương đừng bức, con hải đông thanh này chịu ơn của tui, nên đã sẵn bắt muông thú đến đền ơn mình đó mà"

"Chịu ơn?", Diệp Linh Tô vẻ nghi ngờ, "Nó chịu ơn gì của người?"

Lạc Chi Dương kể sơ sài qua, Diệp Linh Tô mím môi, cô lặng thinh nghe cho hết lời kể, rồi cô bỗng nghiêng răng nói: "Hay nhỉ, ta dùng châm bắn vào nó, người lại rút châm ra hộ nó, ta là ác nhân, người làm người tốt, người làm ơn, còn ta thì đã làm cái gì? Ma Vân... Ma Vân, thực tình là đã chết uống!"

Nói đến đây, hai mắt thoáng nhuộm hồng, cô quay cái rẹt một vòng, vun vút bỏ chạy như một làn khói.

Lạc Chi Dương có cảm giác nói năng thất thố, hấn còn chưa hiểu gì, nhìn theo bóng dáng cô gái, rồi hấn quay sang dòm dòm vào Tịch Ứng Chân, bối rối nói: "Ui, tiểu nha đầu toàn nói gì đâu không hà!"

Tịch Ứng Chân gượng cười, nói: "Ngốc tiểu tử, cô nàng đánh hải đông thanh bị thương, mi lại cứu nó, nói trắng ra, chả phải là mi chỉ muốn chống đối cô ta hay sao?"

Lạc Chi Dương vẫn không tức giận, hắn nói: "Có cái quái gì đâu? Chẳng phải một con chim quèn sao? Mà nó cũng không phải kẻ địch, cứu hay không cứu, thì đã có gì quan trọng đâu."

"Mi chả biết gì hết?" Tịch Ứng Chân lắc đầu lia lịa, "Đám con gái tâm tư tỉ mỉ, nếu gặp người hợp ý, tất nhiên chỉ muốn chàng lúc nào cũng đồng tâm ý với cô ta. Mi làm cái gì cũng đối nghịch, làm sao cô ta vui cho được?"

Ông nói xong, miệng cười cười, đưa tay nhắc mấy con thỏ lên, ông thênh thênh đi vô động.

Lạc Chi Dương đứng ngăn người ở đấy, những điều Tịch Ứng Chân nói xoay chuyển trong đầu óc, hắn không khỏi thầm nghĩ: "Ông già này nói thẳng thừng, người hợp ý cô ta là ông buột miệng nói ra hay sao? Mình với Diệp cô nương chỉ thân thiết nhau qua âm nhạc, những thứ khác, toàn không chút tình ý gì hết." Hắn cứ một dòng suy nghĩ đó, mà chẳng thể tự mình thuyết phục lấy mình, lại nhớ đến vẻ mặt Diệp Linh Tô lúc cô bỏ chạy, rmi mắt thoáng ửng đỏ, hầu như cô sắp khóc đến nơi, trong lòng hắn rất rối rắm, lại nghĩ thêm "Thân thể cô ta quá thảm, chẳng trách cô suy tư nhiều, lo âu nhiều, vậy mình phải cố tìm cách nào làm cô khuây khoả mới được"

Nghĩ vậy, hắn rào bước về phía cô gái bỏ đi. Được một quãng, chẳng thấy ai, hắn đang định chuyển hướng, bỗng nghe từ mé trước vọng đến tiếng quát tháo, hắn bèn vạch cây cỏ ra nhìn, kịp thấy Diệp Linh Tô, nhuyển kiếm trong tay, đang chận vật giao chiến cùng Minh Đẩu, Trúc Nhân Phong đứng bên cạnh, nói lập lòe: " Mỹ nhân ui, đừng đấu đá làm vậy, rui nàng bị thương, lòng ta làm sao chịu cho thấu! Chẳng bằng ngoan ngoãn buông kiếm, theo hảo ca ca đây về nhà hưởng phúc, không phải ta tán phét đâu,

chỉ cần nàng làm nữ nhân của ta, bảo đảm nàng sẽ ngất ngây ngây ngất, đến chết cũng chẳng muốn rời xa ta!"

Lạc Chi Dương cấp tập, hăn chẳng chút nghĩ ngợi đã nhảy ào ra, miệng hét lớn: "Tụi bây hai cái đại nam nhân, lại đi ức hiếp một nữ nhân, không thấy mắc cỡ hả?"

Trúc Nhân Phong gặp lại cự thù, hăn nóng mắt, cười nham hiểm, nói: "Nhóc con, lại đây mà chịu chết nào!"

Diệp Linh Tô vung tay ném ra một ít kim châm, đều thấy Minh Đẩu hoảng hốt tránh thoát.

Trúc Nhân Phong nội thương chưa lành, giờ tay nhắc chân không được lanh lẹ như trước đây, bao nhiêu lần y hạ sát thủ, đều thấy Lạc Chi Dương tránh thoát hết. Đẩu được dăm hiệp, y chợt thấy Lạc Chi Dương nâng sáo lên miệng, lập tức y nhớ đến cái thảm họa trải qua hồi "Ngao Đầu luận kiếm", khiến y gấp rút lướt nhanh tới, vung ra hai chưởng, làm Lạc Chi Dương không rảnh tay để thổi sáo.

Lạc Chi Dương võ công không cao, lại chẳng thể tấu "Thương Tâm Dẫn" kích phát nội thương đối thủ, trong một lúc, hăn vô kế khả thi. Hai người xoay quanh, quần thảo được ít chiêu nữa, trong cơn quần bách, Lạc Chi Dương đột nhiên nghĩ bụng: "Dịch Tinh kiếm có bộ pháp riêng, Linh Vũ cũng là một thứ bộ pháp, ta lại chưa học xong hết 'Tử Vi Đẩu bộ', trong khi ta rất nhuần nhuyễn món 'Linh Vũ', nếu đem bộ pháp 'Linh Vũ' dung hợp cùng 'Thiên Xung thức', không hiểu sẽ có kết quả thế nào?"

Nghĩ vậy, chân hăn chuyển theo một bước kỳ lạ, hăn lướt quanh một vòng, tay làm bộ nâng sáo ngọc. Trúc Nhân Phong sợ hăn tấu nhạc, y hét lớn một tiếng, bất chấp nội thương, y ra chiêu mãnh liệt tấn công, đã vô tình để hở một chút dưới hạ bàn.

Lạc Chi Dương xem thấy rõ ràng, hắt phát động Linh Vũ, thân mình như nhàn liễu dưới gió, cây sáo biếc toả ánh cầu vồng, len lỏi vượt qua chướng kình bên phải của Trúc Nhân Phong, điểm vào chỗ ba phân dưới nách y.

Chiêu kiếm đó đích thực là "Thiên Xung thức", có tên "Nguyệt Sinh Thương Hải", ẩn chứa sự vận chuyển của nhật nguyệt, đầy nét ảo diệu của kì thuật, nhắm vào chỗ thiếu phòng bị của địch thủ.

Lạc Nhân Phong gặp nguy không loạn, hắt vội uốn eo lưng, cây sáo ngọc lướt sang bên cạnh người hắt, quét đúng vào huyết 'Thiên Trì', khiến nửa người Trúc Nhân Phong rã rượi, cước bộ có hơi lảo đảo.

Lạc Chi Dương một chiêu đắc thủ, hắt mừng như điên, đang định thu cây sáo ngọc về, chẳng dè Trúc Nhân Phong vụt quơ tay phải, túm lấy mạch môn của hắt

Trong cái biến chuyển kỳ lạ đó, tình thế đảo ngược, sắp phân thắng bại đến nơi, nửa thân mình Lạc Chi Dương mềm oặt xuống, yếu huyết nơi tay bị chế trụ khiến cây sáo ngọc rơi đánh 'xoảng' một tiếng trên mặt đất. Trúc Nhân Phong bốn ý bẻ gãy tay hắt, nhưng vì huyết 'Thiên Trì' đang bị chế ngự, lực đạo tay phải yếu hắt đi, y bèn hét to, vung tay trái chém vào cổ Lạc Chi Dương. Gã này đang bị đối thủ nắm chặt lấy, nhìn phát chướng ập vào mà không sao tránh né được.

Ngay lúc đó, cuồng phong đổ nhào xuống đỉnh đầu, một luồng bóng trắng từ trên trời giáng xuống, Trúc Nhân Phong còn chưa kịp định thần, y đã cảm giác sọ não nhức buốt, lập tức kêu lên thảm thiết, y buông Lạc Chi Dương ra, huy động song chướng đánh vung vít lên trên trời.

Nhưng con ưng trắng này một kích trúng đích, đã né thoát, làn chướng phong sượt ngang mình nó, chỉ làm rơi dăm ba sợi lông măng.

Lạc Chi Dương tử cỗi chết trở về, hăn lặn mình ra, đưa tay chụp lấy cây sáo ngọc. Hăn lặn thêm vài thước, xoay người nhảy lên, chỉ kịp thấy Trúc Nhân Phong ôm trán, kêu rên âm ỉ, máu tươi trào ra, năm vết móng chim hiện ra rõ ràng, thấy được xương sọ trắng trắng bên trong.

Ứng trắng đặc thế, không buông tha y, nó bay lượn một vòng, lại nhào xuống, Trúc Nhân Phong nghe tiếng gió, y một tay bịt miệng vết thương, một tay huy chương đánh ứng, vì vậy y đã để trống toác toàn thân. Lạc Chi Dương thừa dịp nhào tới, vung cây sáo ngọc ra đâm trúng vào bụng y.

Trúc Nhân Phong phát ra một tiếng hét thê thảm, y đột nhiên một tay ôm đầu, một tay thít chặt vào bụng, loạng quạng, lão đảo, y xoay mình bỏ chạy, như một cơn lốc, đã biến mất dạng vào trong rừng.

Minh Đẩu vốn đang chiêm thượng phong, lão lập tâm bắt sống cô gái, bỗng bên tai nghe tiếng Trúc Nhân Phong kêu thét bỏ chạy, lão đang còn chưa biết xảy ra chuyện gì, đã thấy Lạc Chi phóng tới, cùng Diệp Linh Tô song kiếm hợp bích, tả hữu giáp công.

Trong tai còn vang vọng tiếng Trúc Nhân Phong kêu la thảm thiết, Minh Đẩu tâm hoảng ý loạn, lão lập tức mất tinh thần, không còn lòng ham chiến, lão vội vàng tung bảy hai chiêu, rồi đột nhiên gằn giọng hừ một tiếng, xoay người bước đi, nhanh tự sao xẹt, lão biến mất dạng vào rừng cây.

Diệp Linh Tô vốn đang chật vật với địch nhân, bỗng thấy lão bỏ chạy, hết sức ngoài ý muốn. Cô thu hồi nhuyễn kiếm, nhìn vào Lạc Chi Dương, rồi lại ngược mắt lại ngó con chim ưng trắng, cô bậm đôi môi nhỏ nhắn, đột nhiên hừ nhẹ một tiếng, cô xoay người, đi về phía bờ biển.

Lạc Chi Dương sợ cô đi riêng lẻ sẽ đụng độ cường địch, hăn đuổi kịp tới, nói: "Diệp cô nương, tứ phía trên đảo đầy những nguy cơ, chớ nên đi xa một mình."

Diệp Linh Tô vẫn lặng thinh, cước bộ cũng đã lơ lửng. Hai người sóng vai mà đi, một lúc sau, đã ra đến bờ biển. Cô gái ngồi xuống, nhón một vỏ sò, để trong lòng bàn tay mà ngắm nghía. Lạc Chi Dương đang đứng gần cô, hăn chợt thấy cổ tay đau nhức, đưa mắt nhìn kỹ, thấy chỗ bị Trúc Nhân Phong thít chặt đã xuất hiện năm dấu ngón tay đen nhẻm. Hăn vung tay ra, lập tức đau buốt thấu xương, bất giác hăn hít vô một hơi dài.

Thì ra, dù Trúc Nhân Phong chưa bẻ gãy cổ tay, nhưng nội kinh y đã thâm nhập, làm gân cốt cổ tay bị thương, mới rồi vì khổ công chiến đấu, hăn không để ý tới, bây giờ rảnh rang, hăn mới nhìn vào, thấy vết thương bắt đầu phát tác. Vết thâm tím lan dần từ cổ tay lên, trong chớp mắt, toàn bộ cánh tay đã tím ngắt, chỉ khẽ động đậy là thấy đau không chịu nổi.

Hăn đang nghiến hai hàm răng, bặm môi bặm miệng chịu đau, bỗng nghe Diệp Linh Tô bảo: "Đưa đây xem nào."

Lạc Chi Dương gượng nặn một nét cười, nói: "Không sao đâu, chỉ là một vết thương nhỏ."

Diệp Linh Tô không ngẩng lên, cô lạnh lùng nói: "Chân khí 'Thái Âm' của Yến Nhiên sơn rất âm độc, nó theo khí huyết mà lan đi, công đả ngũ tạng, để giây giữa nữa, nó vào đến tim, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không cứu nổi người."

Lạc Chi Dương bán tín bán nghi, hăn đành cúi đầu đến gần, Diệp Linh Tô lại "Hừ" một tiếng, hỏi: "Người là đứa ngờ nghệch hay sao? Còn đứng đực mặt ra đây làm gì?"

Lạc Chi Dương bị cô nàng rầy rà, hăn bối rối, cay cú nói: "Tui ... tui ..."

Diệp Linh Tô chẳng để hăn nói dứt, cô đưa tay vỗ nhẹ nhẹ lên tảng đá bên cạnh, giọng nhạt nhẽo, nói: "Đến đây ngồi đi."

Lạc Chi Dương đành phải ngồi xuống, Diệp LinhTô lại bảo: "Đưa tay ra."

Gã thiếu niên không làm gì khác hơn được, hần bèn chìa tay ra, Diệp LinhTô đột nhiên dang tay, nắm chặt vào chỗ cổ tay bị thương. Lạc Chi Dương ú ớ, hần đang định giãy dụa, chợt nghe Diệp LinhTô nhẹ giọng quát: "Yên nào!"

Cô nói xong, thoáng ửng hồng, mặt cúi gằm xuống, đôi mắt hạnh chăm chú nhìn vào chỗ bị thương nơi cổ tay, cô thò mấy ngón tay xinh xắn nòn nà xoa vuốt nhẹ nhẹ vào cánh tay hần.

Từ nhỏ đến giờ, ngoài Chu Vi, chưa khi nào Lạc Chi Dương chạm tay vào cùng một cô gái khác, khiến tim hần đập thành thịch, miệng khô, lưỡi đắng, chỉ cảm giác theo chỗ được những ngón tay trắng nuột của Diệp LinhTô xoa bóp, một cỗ chân khí ấm áp rót vào cánh tay, nó chuyển theo kinh mạch của tay mà đi lên trên, rồi lưu chuyển một vòng đại chu thiên khắp người hần. Chẳng hiểu vì tâm tình khẩn trương, hay do tác dụng của cỗ chân khí nọ, toàn thân Lạc Chi Dương dần dà nóng hực lên, hần xuất hạm đầm đề khắp các lỗ chân lông.

Diệp LinhTô mới đầu thủ pháp còn nhẹ, mềm mại như tơ, dần dần cô tăng chỉ lực, nhưng thật kỳ quái, vừa rồi chỗ trúng thương đau rát, giờ đây, chỉ có hơi ngứa ngáy, hắc khí cũng dần dần tản đi, làn da cánh tay cũng đỏ thắm dần lên.

Lại thêm một lát, Diệp LinhTô buông tay, Lạc Chi Dương vung vẩy cánh tay, cảm giác bình thường như xưa, hần quá sức vui mừng, nói: "Đa tạ Diệp cô nương..."

Rồi nghĩ nhớ về lúc được bàn tay nuột nà của cô xoa bóp, hần chợt thấy rạo rức, mất hần tự nhiên.

Diệp LinhTô ngồi ghịch mấy vỏ sò, cô lặng yên. Lạc Chi Dương bản tính trời sinh ít gò bó, ít câu thúc, hần nhìn bộ dạng của cô, cảm giác cực kỳ khó chịu, liền nói: "Diệp cô nương, tui biết đã làm cô giận, mà thôi, tính tình tui hồng tốt, cô có muốn mắng tui thì cứ mắng, muốn đánh thì cứ đánh, chớ cô cứ giữ mãi trong lòng, làm tui rầu muốn chết!"

Diệp LinhTô lườm hần một cái, cô có vẻ kỳ lạ, hỏi: "Người đã có làm gì không đúng?"

Lạc Chi Dương sừng sờ: "Cô chả phải giận tui đã ra tay cứu con hải đông thanh kia sao?"

"Hải đông thanh?", Diệp LinhTô ngừng đầu nhìn con ửng trắng đang bay lượn bên trên, "Người đang nói về nó hả?"

Rồi cô bắt đắ dĩ lắc đầu: "Quên đi, nó đã cứu hai ta, ừm, ta không thềm so đo với nó nữa, nhưng nó hại chết Ma Vân, hừ, ta sẽ không bao giờ tha thứ cho nó đâu."

Lạc Chi Dương hấp háy con mắt, hần vui vẻ hỏi: "Đố cô biết do đâu tui nhận ra nó?"

"Ta làm sao mà biết cho được?", Diệp LinhTô khẩu khí lãnh đạm, nhưng ánh mắt lại lộ ra một tia tò mò.

Lạc Chi Dương miệng nói, tay chỉ trỏ, hần thuật lại một cách sống động những gì xảy ra hồi đêm, nói qua một lượt. Diệp LinhTô nghe mà trợn cặp mắt đẹp lên, cô bảo: "Quý ba xạo, cái đồ súc sinh lông xù đẹp lép đó làm sao mà hiểu được ‘Chu Thiên Linh Phi khúc’? Hừm, ta xem ra, không chừng người đã tấu khúc ‘Chu Thiên Xuy Ngưu’ thì có"

Khi cô nói, hai gò má đỏ lựng, đôi mày liễu trợn ngược, mi mắt nhú lên, y hệt dáng vẻ một cô gái nhỏ hần từng thấy qua trước đây. Lạc Chi Dương nhìn thần thái đó của cô, hần thấy vui trong lòng, cãi lại: "Cô không

tin hả? Coi đây nè, tui sẽ ra tay đại đầu bếp mần một món thiệt là nóng sốt cho cô mở banh mắt ra mà coi nè!"

Nói xong, hần đưa sáo ngọc lên môi, tấu vang Linh khúc.

Ứng trắng theo tiết tấu của khúc nhạc mà xoay quanh, lượn vòng, đến ngang nửa khúc nhạc, nó từ trên cao đáp xuống, đứng nghỉ ở trên một khối tiều thạch, mở to đôi mắt ứng, chăm chú nhìn hai người.

Diệp Linh Tô không khỏi thấy kinh ngạc, nhưng chịu thua thì mắc cỡ, cô lờm nguýt hần, ra dáng không bức tức, nói: "Có cái quái quỷ gì là lạ đâu, chỉ gặp dịp may, mèo mù vớ được cá rán thì có!"

Lạc Chi Dương cười, hần hạ cây sáo, dứt âm nhạc, con ứng trắng kêu 'quác' một tiếng, nó lại vỗ cánh, bay vút lên không trung. Diệp Linh Tô há hốc mồm, cô tròn xoe đôi mắt, Lạc Chi Dương cũng không giữ tế nhị, hần lại tấu vang khúc nhạc, lại lôi cuốn con hải đông thanh bay trở về, nó xoay chuyển, lượn vòng vòng bên trên hai người.

Diệp Linh Tô vừa then vừa tức, cô chu mỏ, bốc lên một nắm cát vãi vào Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương lắc mình né tránh, miệng vẫn cứ thối không ngừng nghỉ,

Diệp Linh Tô lại ném cái vỏ sò trong tay ra, Lạc Chi Dương liền nhào mình nằm xuống, hần lặn qua lộn lại, tránh né vỏ sò, tiếng sáo vẫn không ngừng trời vang.

Diệp Linh Tô quá tức tối, cô nhào tới, tính giằng lấy cây sáo. Lạc Chi Dương mình mẩy đầy đất cát, hần vung đôi chân, đá tung cát ào ào vào cô gái, tiếng sáo không hề gián đoạn, nghe lại càng thêm thêm uyển chuyển, rung động lòng người.

Diệp LinhTô chạy vòng quanh hẩn, uốn qua lượn lại, cô chẳng thể tiến gần vì sợ cát bắn vào mình, cũng không thể lùi được, đang còn vô phương, bỗng Lạc Chi Dương ngừng bật tiếng sáo, trở mắt ra nhìn vào cô. Hai kẻ bất động, bốn mắt nhìn vào nhau, Diệp LinhTô thấy hẩn đầu cổ tóc tai đầy đất cát, mặt mày tươi tắn, cô không sao nhìn được, đã ôm bụng cười rũ rượi.

Nét cười này, còn đẹp hơn tuyết tan băng rã, hơn hoa khai nhụy, hơn sen nở rộ, cái tình ý đậm đà đến đất trời cũng nghiêng ngửa, từ khi quen biết cô đến giờ, đây mới chỉ là lần thứ hai hẩn mục kích đáng về mê hoặc đó nơi cô gái, hẩn nhất thời ngồi ngệt ra dưới đất, ngây người nhìn cô. Diệp LinhTô cười rũ ra một chút, thoáng thấy thần sắc hẩn khác thường, cô lập tức vung chân đá cho hẩn một cước, quát mắng: "Người dòm dòm cái gì?"

Lạc Chi Dương chẳng chút nghĩ ngợi, hẩn mở to mồm miệng nói ngay: "Dòm vào cô a! Cô cười rũ ra như vậy thiệt là ưa nhìn!"

Diệp LinhTô hơi khựng lại, ánh mắt có nét giận dữ, cô bậm môi nói: "Người ... người...", rồi đột nhiên đôi mắt đỏ ửng lên, nước mắt cô tuôn ra thành dòng.

Lạc Chi Dương đã chẳng tốn công sức làm trò khiến cô cười, hẩn không ngờ, chỉ một cái chớp mắt, cô gái đã oà khóc, hẩn lập tức nản chí, ngớ ngẩn đứng lên, miệng nói: "Diệp cô nương, tại sao cô khóc? Nếu tui có gì sai, tui nhận lỗi với cô lên tức thì!"

Hẩn càng nói nhiều, nước mắt Diệp LinhTô càng nhỏ xuống dần dụa hơn, mấy ngày rày, cô nhẫn nhịn chất chứa trong lòng bao phiền muộn, bao nỗi thương tâm, bao điều mê hoặc, bao phần nộ, tất cả giờ hoà tan vào thành nước mắt trong cơn tức tưởi, chừng như trước khi cô đem chúng vùi sâu xuống đất, phải khóc một trận cho hả!

Lạc Chi Dương cho dù có tài ứng biến cơ xảo đến đâu, hẩn cũng bó tay, chẳng biết phải làm gì, hẩn chỉ không ngớt cất tiếng khuyên cô: "Ui... khóc

cái gì vậy? Có chuyện gì thì cứ thủng thẳng mà nói ... đừng khóc ... khóc đâu có hay ho gì đâu..."

Hắn càng lảm nhảm bên cạnh, Diệp LinhTô nghe thấy, càng thêm phần phiền não, cô ngẩng đầu, mặt mũi ướt đầm đìa, phần nộ bảo hắn: "Người biết gì, người cái gì cũng đều chẳng hiểu gì sất!"

Lạc Chi Dương sững sờ, Diệp LinhTô tự cảm giác đang thất thố, cô cúi gằm, rầu rầu nói nhỏ: "Ta ... ta là một thứ nghiệt chủng, căn bản, căn bản là chẳng nên sống trên đời này làm gì..."

Nói xong, cô lại thương thân, nước mắt lại đổ ra nhiều hơn nữa.

Vốn Đông Đảo duy trì một nền lễ giáo sâm nghiêm, vẫn mang hơi hướm Đại Tống. Hơn nữa, mẫu thân đã mất, Diệp LinhTô càng cố tâm giữ gìn danh phận, bây giờ, thân thể cô không rõ ràng minh bạch, vừa chẳng là con gái nhà họ Diệp, mà cũng không là tiểu thư Vân gia, chỉ là một đứa con tư sinh, mọi mặt đều dễ dàng bị người ta coi thường. Chẳng qua, nỗi lòng của cô, Lạc Chi Dương không thể nào hiểu cho được, nếu Diệp LinhTô là nghiệt chủng, hắn, một đứa không cha không mẹ, há chẳng phải là một cái mặt hàng thứ thiệt của giống con hoang hay sao? Là một trong những đứa con hoang sống ven sông Tần Hoài, Lạc Chi Dương đã chẳng đôi khi bị người ta mắng chửi làm nhục "Tạp chủng... súc sinh... ". Cho dù người nói không có ý cáo buộc, hắn nghe xong, hoặc giả mắng chửi trở lại, hoặc cười trừ, từ chỗ tự ti thành tự phụ, đối với những nơi gia thế danh phận, Lạc Chi Dương luôn luôn tránh thật xa. Cho nên ở trong ý nghĩ của hắn, Diệp Thành thật đáng giận, Trác Khinh Như đáng thương, Vân Hư thiếu quang minh lỗi lạc. Nhưng đối với hai người Vân, Trác, họ thương yêu nhau, có sinh hạ ra Diệp LinhTô, căn bản là chuyện tình nghĩa họ với nhau, nếu Diệp LinhTô lấy đó mà buồn giận, chỉ là lo nghĩ một chuyện thừa thừa.

Sau một lát, Diệp LinhTô thoáng bình tĩnh, cô gạt lệ nói: "Lạc Chi Dương, ta không phải cố tình mắng mỏ người. Chẳng hiểu tại sao, cứ nghĩ

đến mấy chuyện nọ, ta cứ buồn rầu suốt!"

"Vậy đừng nghĩ đến chúng nữa!", Lạc Chi Dương giọng bất cần, hãnh bảo cô: "Nếu cô không vui vẻ, tui lại thối sáo nữa, đem con chim nọ đến đây nhảy múa cho cô giải khuây"

Diệp LinhTô nhìn thoáng vào con chim ửng nơi xa xa, cô bơ phờ nói: "Hai hôm rồi, ta cứ nằm mơ thấy mẹ ta hoài!"

Trong lòng Lạc Chi Dương thoáng ghen ngào, hãnh vội nói : "Ui... chuyện đã qua , đừng nghĩ ngợi đến nữa!"

Diệp LinhTô thở ra một hơi, cô lắc đầu: "Không nghĩ ngợi ... nói dễ hơn làm! Mà cũng kỳ, dáng điệu của mẹ, ta đều nhớ rõ, tựa như là đã khắc ghi thật sâu trong lòng, có lẽ ... có lẽ ... bà rất đẹp, ta chỉ nhìn qua một lần là cứ không sao quên được. Ta còn nhớ rõ, bà đặc biệt thích cười, nụ cười thiệt là mê người khi nhìn vào ta, còn nữa, giọng bà êm dịu nhỏ nhẹ, thiệt rất dễ nghe, trong ký ức của ta, bà chưa khi nao mắng mỏ ta, chưa khi nao nổi giận với ta."

Nói đến đây, hồi ức chợt trở về, nước mắt Diệp LinhTô lại tuôn chảy xuống.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 13 : Kiểm Dịch Tinh Đầu 2

Lạc Chi Dương cũng thấy thương cảm, hấn gãi tai gãi đầu, nói: "Diệp cô nương, dù tốt dù xấu, cô còn có thể nhớ rõ hình dáng mẹ cô, còn mẹ tui, đến ngay bà là ai, tui cũng hông biết nữa! Những như vậy mà hay, nhất quyết là đỡ đi khá nhiều phiền não."

Diệp Linh Tô liếc Lạc Chi Dương, cô nghĩ bụng: "Đúng vậy thật, ta dù danh phận bất chính, nhưng cũng còn biết được cha mẹ là ai, quý ba xạo là trẻ mồ côi, xem ra còn đáng thương hơn mình nhiều!"

Nghĩ vậy, cái sầu muộn giảm đi, cô nổi lòng lân mẫn, thở dài: "Quý ba xạo, đã có bao giờ người nghĩ đến việc đi tìm cha mẹ sinh ra người?"

"Có nghĩ đến đấy chứ!", Lạc Chi Dương cười hì hì: "Sau khi ông già tui ông nói cho tui hay thân thế của mình, tui cũng rầu rĩ mất mấy ngày! Có một hôm, tui lén bỏ nhà ra đi, tính đi tìm cha mẹ, kết quả, tuổi quá nhỏ, cứ tưởng một khoảng kinh thành là tất cả thiên hạ, thiên hạ chính là kinh thành. Tui từ cửa nam đi ra khỏi thành, đi vòng quanh tường thành một hồi là đến cửa bắc, lúc đó, vừa mệt vừa đói, trời cũng đã tối đen, tui bèn chui xuống một góc mái hiên nhà người ta mà ngồi ngủ gà ngủ gật, bị một thằng cha say xỉn đi ngang qua, vạch quần rưới cho một bãi, tui tức giận quá, la hét ầm ĩ, may mà hán tử nọ tuy say nhưng tâm địa không xấu, bị tui la ó, hấn tỉnh rượu, thấy tình thế bất diệu, đã mang tui đi tắm rửa, thay quần áo, còn đưa về tận nhà, trước khi bỏ đi còn cho tui hai cây kẹo kéo ngọt ngọt. Một bãi nước tiểu đổi lấy hai cây kẹo, thằng Giang Tiểu Lưu vừa nghe qua,

hắn tính toán, bèn đi tìm một góc tường thành nằm khoèo chờ cho ba ngày đêm, kết quả một giọt cũng là không!"

Diệp LinhTô nghe xong, cô dở khóc dở cười, đưa tay lau nước mắt, cô mắng hắn: "Quý ba xạo, chuyện gì qua miệng người thay đổi ráo trời. Ta chỉ nghe nói 'có kẻ ôm cây đợi thỏ', chứ chưa nghe nói có đứa ngu dốt nằm khoèo góc tường chờ người ta rải nước đá vô?"

Lạc Chi Dương từ chối cho ý kiến, hắn hả hê cười ha hả. Diệp LinhTô cũng cảm thấy buồn cười, nhưng lại không tiện biểu lộ, cô gắng chịu đựng cái khó đó, bảo hắn: "Lạc Chi Dương, lúc giao thủ vừa rồi, ta thấy kiếm pháp của ngươi có hơi quen quen, có phải chính là võ công của Đông Đảo nhà ta chăng?"

Lạc Chi Dương có tật giật mình, hắn vội vàng xoa tay, nói: "Không phải, không phải, cái đó là Tịch đạo trưởng đã dạy tui."

"Nói gì?", Diệp LinhTô không khỏi giật mình, "Ông ấy đem 'Dịch Tinh kiếm' dạy người?"

Lạc Chi Dương đáp: "Đạo trưởng sợ nếu có gì không hay xảy ra cho ông, cô và tui không đủ sức đối phó cường địch."

Nghe hắn nói, Diệp LinhTô cũng nảy sinh lo buồn, cô đảo mắt nhìn ra, thấy con hải đông thanh đang bay lượn bên trên mặt biển, bỗng vút thật nhanh như tên bắn, nó nhào xuống nước, khi bay lên trở lại, đã cặp theo một con cá lớn, vảy loang loáng màu bạc trắng, cá nặng ước chừng hơn hai mươi cân.

Ứng trắng tha con cá to đến bờ phía trên một tảng tiều thạch, nó lấy mỏ rĩa vào thân cá, làm vẩy bạc bắn tung toé, máu cá phọt ra đỏ chót, rồi nó ngẩng cao đầu, đảo cặp mắt tròn trắng con người đen phân minh mà nhìn quanh, khí thế kiêu hùng khác thường.

Diệp Linh Tô nhìn xem đến đấy, một ý nghĩ chợt máy động trong đầu, cô buột miệng kêu lên: "Ta có cách này rồi!"

Lạc Chi Dương ngạc nhiên, hỏi: "Cách gì thế?"

Diệp Linh Tô trở tay vào con ửng trắng nọ: "Mình muốn rời khỏi hòn đảo này, tất cả đều trông vào con chim đó!"

Vốn đầu óc nhạy bén, Lạc Chi Dương nghe nói, hần nhận ra ngay cái ý tưởng hay ho của cô, hần bèn vỗ tay, nói lớn giọng: "Cô muốn nói sẽ thuần hoá con hải đông thanh này, rồi sai nó giống như sai con Ma Vân, đưa thư về Đông Đảo?"

Chợt thấy Diệp Linh Tô tủm tỉm cười, không nói gì, hần lại tự vỗ đầu, "Tui ngớ ngẩn mất rồi, nó có biết Đông Đảo ở đâu mà đưa thư cho mình được!"

Diệp Linh Tô đáp: "Nó không biết Đông Đảo ở chỗ nào, nhưng trong vòng trăm dặm xa, nó dõi mắt tứ phía, chỉ cần hòn đảo phụ cận nào có tàu thuyền ra vào, là chẳng thể thoát khỏi tầm mắt của nó"

Con tim Lạc Chi Dương đập loạn nhịp, hần hỏi lại cô: "Cái ý đó hay vô cùng, nhưng mình làm cách nào thuần phục nó?"

"Muốn thuần phục hải ửng, trước phải hành hạ nó, không cho ngủ, không cho nghỉ, thì mới khuất phục được chim. Nhưng con hải đông thanh này tính linh rất cao, nó chuộng âm nhạc, có thể dùng tiếng sáo của người điều khiển, cho nên chuyện hành hạ chim có thể bỏ qua. Dựa vào một ít căn cơ đó, ta sẽ dạy người thuật 'Ngự Ưng', mình làm chừng dăm ba bữa, đủ cho nó học và hiểu ửng ngữ."

Lạc Chi Dương mừng rỡ quá thế, hần vội vàng xin cô chỉ dạy. Diệp Linh Tô rốc túi truyền nghề, dạy hần toàn bộ thuật 'Ngự Ưng'. Kinh nghiệm hàng trăm năm thuần phục chim ửng của Đông Đảo khiến họ hiểu

rất rõ tính nết loài chim này, từ đó nghiệm ra nhiều cách thức quái dị. Hai người dựa vào chỗ ửng trắng thích nghe 'Chu Thiên Linh Phi', đã cải tiến một số, đổi sự phát hiệu lệnh bằng tiếng người sang dùng tiếng sáo, đổi sự quơ dải khăn đỏ bằng cách khua động cây sáo ngọc xanh biếc, dùng thủ pháp múa may cây sáo để truyền đạt "Ứng ngữ".

Con ửng trắng từng đau khổ vì Dạ Vũ Thần Châm, nên nó ghi mỗi hận Diệp LinhTô trong lòng, nó chỉ tuân theo mệnh lệnh phát ra từ Lạc Chi Dương, không hề ngó ngang gì tới cô gái.

Diệp LinhTô cũng nhìn ra địch ý của nó, cộng thêm mỗi hận nó giết chết Ma Vân, cho nên cô chỉ truyền thụ thuật "Ngự Ứng", quyết không trực tiếp tham gia việc thuần phục con ửng trắng.

Hai người ban ngày cùng nhau thuần ửng, ban đêm, Tịch Ứng Chân truyền thụ "Dịch Tinh kiếm" cho Lạc Chi Dương, khiến gã này ngủ không đầy giấc, khá là vất vả, có điều kiếm đạo tinh vi, mức độ tiến triển chậm chạp, sau hai ngày, Lạc Chi Dương học hết "Thiên Xung thức", chuyển sang "Thiên Môn thức", hẳn học hành ngu ngơ, chẳng tiếp thu được mấy!

Sang tới hôm thứ ba, Lạc Chi Dương xuất chiêu "Tử Phủ Triều Viên", sử dụng ba lần, mà vẫn chưa nắm vững chỗ áo diệu của chiêu thức, hẳn đang định thử thêm lần nữa, chợt nghe Tịch Ứng Chân thở dài, ông nói: "Tiểu tử, ngừng thôi, thu kiếm về đi!"

Lạc Chi Dương thu hồi sáo ngọc, hẳn ngược nhìn lão đạo, dáng mờ mịt khó hiểu, Tịch Ứng Chân ủ rũ, rầu rĩ, ông lắc đầu, nói: "Cứ tiếp tục như vậy, học lơ mơ lơ mờ, đến lúc đối địch, không thể nào đem ra sử dụng cho được!"

Lạc Chi Dương thầm ngượng ngịu, hẳn nhỏ giọng, nói: "Chỉ tại tui vô dụng, khiến đạo trưởng đã tốn công mà lại rước lấy buồn phiền."

Tịch Ứng Chân lắc đầu nói: "Không ăn nhập gì đến mi, hoàn toàn vì ta nôn nóng muốn mi thành tài, ta mơ tưởng chuyện trời ơi, nghề học võ phải tuần tự chậm rãi mà tiến, đâu có thể nao đi tắt được! Trông mong mi trong vòng bốn ngày luyện thành ‘Dịch Tinh kiếm’, chẳng qua là chuyện mộng mơ mà thôi."

Nói đến đây, ông nhíu mày, vuốt râu, dáng chừng đang ngẫm nghĩ cách giải quyết một bài toán khó, Lạc Chi Dương đứng bên, hẩn nín thở, đến một câu cũng không dám thốt ra.

Sau một lúc lâu, Tịch Ứng Chân thở dài, ông nói: "Đến nước này, không thể bỏ phí nửa đường, vậy nè, ta đem toàn bộ kiếm quyết truyền thụ cho mi, ngày sau, mi có thể lĩnh ngộ nhiều ít, toàn trông vào cơ duyên, phần số của mi."

Lạc Chi Dương nghe ông nói, hẩn thật ray rứt trong lòng, vội nói "Tịch đạo trưởng, ngài mà còn nói như thế, tui không học nữa!"

Tịch Ứng Chân lườm hẩn một cái, ông cười, nói: "Thằng nhỏ này, cái gì cũng giỏi, chỉ phải tội quá dối mình khinh người. Thiên địa vạn vật, sinh tử hữu mệnh, thay vì ham sống sợ chết, chẳng bằng bình thản mà chịu đựng, ta đây còn không sợ, mi lại sợ cái gì?"

Lạc Chi Dương cay mắt cay mũi, hẩn nhìn sáo ngọc, ngẩn ngơ, xuất thần, Tịch Ứng Chân vỗ vỗ vào vai hẩn, ông nói: "Nhỏ ngoan, ta biết tấm lòng mi, ở đời, chuyện vừa ý thì ít, chuyện không hài lòng lại quá nhiều, thay vì chấp nê, chẳng bằng buông bỏ hết, mi hãy chú tâm nghe ta dạy kiếm quyết, cố gắng ghi nhớ trong lòng, đừng để quên mất, nếu không, ta nhắm mắt chết đi vẫn còn mang tiếc nuối." Nghe ông bảo, Lạc Chi Dương đành xốc tinh thần, lắng nghe Tịch Ứng Chân niệm đọc khẩu quyết. Lão đạo sĩ miệng đọc, tay ra chiêu thế, được hơn hai mươi chiêu, Lạc Chi Dương bỗng có cảm giác những chiêu thức này của Tịch Ứng Chân có phần quen quen, hẩn chăm chú theo dõi, và lục lọi trí nhớ, thấy chúng na ná

giống thể thức trình bày trong quyển kiểm phổ 'Phi Ảnh Thần Kiếm'. Chẳng qua, về tiểu tiết, có khác biệt, tỉ như so sánh tay phải với tay trái, ắt có khác, nhưng về đại thể thì chúng giống nhau như một gốc. Nếu đem cái nọ dẫn chứng cái kia, sẽ dễ dàng tiếp thu, khiến hân mừng vui đến độ trợn mắt nhú mày, hận chẳng thể tiến ra biểu diễn một chặp.

Trong số chín đại thức của "Dịch Tinh kiếm", suốt ba ngày vừa qua, Lạc Chi Dương chỉ học được có hai đại thức. trong đó 'Thiên Xung thức' chủ yếu tấn công, 'Thiên Môn thức' chuyên về phòng thủ, mấy thức khác gồm Vũ Khúc, Văn Khúc, Thiên Cơ, Thiên Tướng, Thiên Nguyên, Phá Quân, Bắc Đẩu. (ND: giống tên các sao trong Tử Vi đẩu số!)

Tịch Ứng Chân đọc xong một đoạn kiếm quyết, ông bảo Lạc Chi Dương nhắc lại. Những kiếm quyết này dựa theo luật ngũ ngôn của thi phú, nếu chậm rãi ngâm nga đúng cách, thấy có âm điệu. Trí nhớ của Lạc Chi Dương là vô song, lời nói qua tai, hân chẳng quên, lão đạo sĩ dạy qua một lượt chín thức kiếm quyết, hân đã thuộc lòng, lúc trả bài, hầu như không cần gặng gượng lắm.

Tịch Ứng Chân nghe hân trả bài, ông liên tục gật đầu, khen hân: "Hảo tiểu tử, ta bình sinh gặp không ít người, nhưng có trí nhớ dai, chưa ai bằng mi. Với tài đó, mi không đi học kinh thư để dự thi Trạng Nguyên, thật có chút đáng tiếc..."

Nói đến đây, ông chợt dừng, trầm nghĩ: "Nói đến thi cử, triều đình chỉ dựa vào lối văn bát cổ mà chọn thí sinh, cứ câu nệ, không thay đổi, chỉ làm người ta ngu muội, cho dù có đỗ cao, cũng chẳng có gì thú vị. Đứa nhỏ này thông minh sáng láng, vốn là loại người thông thoáng ít câu nệ, đáng được thông dong dạo chơi khắp miền trần thế, bắt nó vào chốn quan trường khí trọc ngút trời, đầy rẫy những ô trọc, buộc nó vào chốn cung cấm khảo thí, có khác gì biến nó thành hư hỏng đâu?"

Ông nghĩ vậy, bèn đưa mắt nhìn vào Lạc Chi Dương, lại nảy ý muốn: "Đứa nhỏ này cùng ta tính tình hoà hợp, nếu đưa nó gia nhập cửa huyền của mình, đúng là một nhân tài rất đáng ra công đào tạo, chỉ tiếc ta tánh mạng không lâu dài, nếu thu nó làm đồ đệ, chỉ để có cái tiếng thầy trò mà thôi, vả lại, còn di huấn nợ của tổ sư, mình chẳng thể làm sai trái cho được!", ông đành thở ra, vứt bỏ ý niệm đó đi. Ông tiếp tục giảng giải: "Chín đại định thức, nếu tách rời ra mà sử xuất, sẽ có uy lực hạn hẹp, chỉ khi nào mình luân phiên tập hợp chúng lại mà dùng, thì mới có thể phát huy tuyệt đại thần thông."

Lạc Chi Dương lấy làm lạ: "Làm sao luân phiên tập hợp chúng lại?"

Tịch Ứng Chân vui vẻ hỏi lại hắn: "Ta có một thiên tổng cương, mi thử đoán xem nó có xuất xứ từ đâu?"

"Tổng cương?", Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, hắn buột miệng kêu lên: "Là có dính dáng đến thuật chơi cờ chăng?"

"Hảo tiểu tử, mi đúng là một con ma xó!", Tịch Ứng Chân vỗ tay khoái chí: "'Dịch Tinh kiếm', ba từ đó có ý nghĩa riêng biệt, 'kiếm' chỉ về 'Quy Tàng kiếm', 'Tinh' ý nói 'Tử Vi Đẩu bộ', nguyên bộ kiếm pháp có chín đại định thức, nhưng nếu muốn dung hợp, thiếu đi mất cái từ thứ nhất là từ 'dịch', sẽ không thể."

Ông nói đến đây, trầm ngâm một lúc, rồi tiếp: "Tiểu tử, ta đem tổng cương truyền cho mi, mi hãy gắng công học cho thuộc!"

Lạc Chi Dương gục gặc mái đầu, Tịch Ứng Chân lẩm nhẩm một chút, rồi ông nhỏ giọng, thì thầm:

"Kì tinh như tử,

Kì đạo như dịch,

Hữu tiên nhi hậu,
Hữu hậu nhi tiên,
Ý tại bộ tiên,
Bộ tại kiếm tiên,
Trữ nhượng nhất bộ,
Bất thất nhất tiên,
Kích tả nhi thị hữu,
Công tiền nhi cố hậu,
Khoát bất khả sơ,
Mật bất khả xúc,
Bất luyện khí tử,
Cố nhi tự bổ,
Bỉ chúng ngã quả,
Tiên mưu kì sinh,
Ngã chúng bỉ quả,
Vụ trường kì thế.
Thiện thắng giả bất tranh,
Thiện trận giả bất chiến,
Thiện chiến giả bất bại,

Thiện bại giả bất loạn,

Vô sự tự bố,

Cô hư xâm tuyết,

Xá tiêu đồ đại,

Cao hạ tại tâm ..."

(lược dịch: Lấy sao trời làm quân, lấy thuật đánh cờ hoà vào kinh Dịch, có nước trước nước sau, đi sau mà tranh tiên, có lùi một bước để đó tiến nhiều bước, đặt thần ý ở bộ pháp, bộ pháp lại tùy theo chiêu kiếm, cần thì nhường một bước, để không mất thế tranh tiên, đánh bên tả mà thực ra nhắm bên hữu, công phía trước mà nhìn kỹ mé sau, rộng thoáng nhưng chẳng rời rạc, dày đặc lại không gấp gáp, chẳng ham thí quân, gắng tự bồi bổ, lừa địch tưởng mình bị xé lẻ, chính là sắp đặt mưu chước để mở lối thoát, giả vào thế cô quạnh, để nhắm vào nước sau đó, thường kẻ thắng không cần tranh, kẻ giỏi bày trận thế không ham chiến, kẻ đang bí không loạn, cờ vào nước bình hoà thì tự lo bồi bổ, giả làm quân lạc lõng để bày trận thế hư ảo, bỏ chỗ nhỏ nhắm nước cao, hơn kém cao thấp tính toán trong đầu ...)

Lạc Chi Dương một mặt lắng nghe, một mặt nhắm và ghi nhớ, nếu hãn thủ biện giải thì đầu óc mờ mịt, những lời thuyết của Tịch Ứng Chân toàn về thuật chơi cờ, không có màu sắc võ học, bộ đánh nhau với người, chả lẽ một tay cầm bảo kiếm, một tay giấu vài quân cờ, sử ra một kiếm, ném ra một quân? Còn chưa kể, quân cờ tròn trịa, tuy có thể dùng làm ám khí, nhưng nếu đối thủ không đi ngang, không bước dọc, không để thấy rõ thế trận, thì ném quân cờ ra sao, đi bước tiếp thế nào, quả là rắc rối!

Dù nhiều nghi vấn, nhưng Lạc Chi Dương vẫn yên lặng nhắm theo cho thuộc. Tịch Ứng Chân đọc được một lần, ông chưa kịp thêm phần chú giải, màu trời đã bừng sáng. Hai người đành phải trở vào động, Lạc Chi Dương

đầy một đầu khâu quyết, hẩn suy nghĩ, phân vân, lặn qua lộn lại, e sợ mai một quên lửng đi, hẩn bèn đem kiếm quyết ngâm nga thêm một lần, rồi mới chìm sâu vào giấc ngủ.

Ngủ một giấc thẳng cánh đến tận trưa, hẩn mới vừa tỉnh dậy, mũi đã ngửi thấy mùi thịt nướng. Thò đầu ra khỏi động thì thấy ngay một con heo rừng bị móng vuốt chim ưng phá vỡ toác cái bụng, ruột gan phòi ra rất thắm, lại thấy Diệp Linh Tô đang thổi lửa nướng một con thỏ hoang. Lạc Chi Dương tỉnh táo hẩn, hẩn đem con heo lột da lóc xương, hầm một nồi thịt, Tịch Ứng Chân ăn vô không ngớt khen ngợi.

Lão đạo sĩ ăn uống no đủ xong, ông xếp bằng, khoanh chân ngồi xuống nhập định, Lạc Chi Dương trông hình dạng ông, nghĩ đến ông không còn sống được bao lâu, trong lòng hẩn không khỏi phiền muộn.

Diệp Linh Tô hiểu tâm tư của hẩn, cô nói: "Tịch đạo trưởng không phải ngồi yên lặng đâu, đạo trưởng tĩnh tọa nhập định, là để nghiền ngẫm, suy nghĩ cách nghịch chuyển âm dương, mình ở lại đây, dễ làm nhiều loạn suy nghĩ ông, chi bằng đi thuận phục con hải đông thanh kia."

Thuần ứng cũng là việc liên quan đến rời khỏi đảo. Lạc Chi Dương đành phải thu thập tâm tình, theo cô gái đi ra bờ biển, thổi sáo gọi ưng trắng. Dạy được một canh giờ, con ưng trắng đã học xong "Ứng ngữ", khi Lạc Chi Dương huy động sáo ngọc, nó cũng theo chuyển động của cây sáo nhanh hay chậm, vẽ vòng lớn thì bay nhanh, vòng nhỏ thì lượn chậm, thử nhiều lần, nó đều làm theo đúng mệnh lệnh. Diệp Linh Tô khó nén nỗi vui mừng, cô vỗ tay, trầm trồ: "Con chim này thực thông minh, ta đã từng dạy không ít chim ưng, nhưng không có con nào học nhanh bằng nó."

Trước lúc này, cô căng thẳng, không mấy vui vẻ, bây giờ, cô hiển lộ thần thái một tiểu nữ nhân, mắt, mi tươi sáng, tiểu ý tràn trề, tựa sen mùa thu nở rộ, tựa chị hằng vén mây ra mắt, Lạc Chi Dương đứng một bên nhìn

ngắm cô, những vầng vất trong lòng cũng nhẹ đi, hẩn bất giác buông cây sáo, cất tiếng cười vang.

Hai người bọn họ nhìn nhau mà cười, con ửng trắng trên bầu trời không hiểu chuyện gì, nó hạ cánh xuống, đậu bên trên một khối tiều thạch, đưa cặp mắt dòm dòm vào cả hai.

Diệp Linh Tô thấy bộ dáng nó thần tuấn, cô nảy ý muốn đưa tay vuốt ve nó, nhưng nghĩ đến chỗ nó lợi hại ra sao, bèn dẫn lòng, cô nghĩ ngợi, rồi bảo Lạc Chi Dương: "Người thuần phục nó hơn nửa ngày, mà còn chưa chịu đặt cho nó một cái tên thật hay ho à?"

Lạc Chi Dương ngắm nhìn con ửng trắng, hẩn vui vẻ, nói: "Nó thiên tính thông linh, lông trắng hơn tuyết, gọi nó là 'Linh Tuyết', nghe được lắm!"

Diệp Linh Tô hơi hơi bực tức, cô nói: "Cái đầu óc nhà người sao tối tăm thế, tên ta là Linh Tô, người gọi nó 'Linh Tuyết', người ta nghe qua, chẳng hiểu nó là cái gì của ta?"

"Ông trời chứng giám cho tui", Lạc Chi Dương thề thốt lia lịa, "Tui chỉ buột miệng nói ra, chứ không hề có ý xấu với cô!"

"Đồ nhà người dám!." Diệp Linh Tô hừ nhẹ một tiếng, "Nhưng chữ 'Linh' này không dùng được, hừm, ửng là giống bay lượn, gọi nó 'Phi Tuyết' thấy hay hơn."

Lạc Chi Dương tuy thích cái tên "Linh tuyết" hơn, nhưng không tiện làm trái ý cô gái, hẩn đành gật đầu nói: "Hảo, hảo, vậy kêu là Phi Tuyết." Nói xong, hẩn nhìn thẳng vào ửng trắng, đồng dặc ra lệnh: "Ừng huynh, mi hiện giờ có tên rồi, gọi là 'Phi Tuyết', Phi như trong 'Xung Phi', Tuyết như 'Băng Tuyết', phải nhớ cho kỹ, cấm quên đấy!"

Hắn nói rất trang trọng, con ửng trắng lại cũng hiểu rõ ràng, con mắt chớp chớp, nó gục gặt cái đầu, giống như muốn trả lời câu Lạc Chi Dương dặn dò. Diệp Linh Tô đứng xem, cô không khỏi cười phá lên.

Cười đã rồi, Diệp Linh Tô lại hỏi: "Lạc Chi Dương, kiếm pháp luyện người luyện đến đâu rồi?"

Lạc Chi Dương vừa nghe hỏi, bao nhiêu cái thoải mái trong lòng tắt ngấm, hắn rầu rĩ, đau khổ đáp: "Đừng nói chuyện đó nữa, luyện hai buổi tối mà không xong được mấy chiêu. Tịch đạo trưởng quá sức thất vọng, đành bắt tui học thuộc lòng kiếm quyết, để tự tui tìm hiểu lấy."

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ, rồi cô nói: "Đại hiệp Vân Thù từng dạy, 'Khổ luyện mười năm chốn thâm sơn, không bằng chiến đấu nơi sa trường ba ngày, võ công tuyệt kỹ hay ho cách mấy, nếu không được ấn chứng cùng đối thủ, cũng chỉ là bàn chuyện đánh giặc trên giấy'. Kiếm pháp vốn là cách thức đả đấu, người tự tìm hiểu một mình, sẽ không thấy rõ những ảo diệu bên trong, nếu có ai cùng người luyện kiếm, nhất định người sẽ tiến được ít nhiều."

Kiếm pháp Đông Đảo cùng Thái Hạo cốc chung một nguồn, nhưng cách tập luyện chiêu thức lại khác nhau to. "Phi Ảnh Thần kiếm" nhằm vào chiến đấu, dạy cách ứng đối, từ trong sát phạt mà truy và thấu hiểu huyền cơ. Các đời tổ sư của Thái Hạo Cốc đều là đạo sĩ cửa huyền, cuộc sống chủ yếu thanh đạm, không ham tranh đấu, khi dạy kiếm, trước hết họ chú trọng phần giảng cứu ngộ đạo, rồi mới đến luyện tập chiêu thức, một khi lĩnh ngộ kiếm đạo, kiếm pháp tự nhiên thành tựu.

Về phần Lạc Chi Dương, hắn không nhiều thời gian, và không phải đệ tử huyền môn, ít có hiểu biết về lễ đạo, đấy chính là một trở ngại thật lớn trong tập luyện kiếm pháp.

Diệp Linh Tô dứt lời, cô bẻ một nhánh cây, tước hết cành lá, rồi cô cười dài, nói: "Người dùng 'Dịch Tinh kiếm' thử tấn công ta xem."

"Không dám!", Lạc Chi Dương le lưỡi. "Tui làm sao đối địch với cô cho được?"

"Đồ quỷ nhát gan!", Diệp Linh Tô vẻ khinh miệt, "Người sợ cái gì? Đây là nhánh cây, chẳng giết được ai."

"Thôi được", Lạc Chi Dương dang tay, cười cười, "Tui xông vô nè"

Diệp Linh Tô một tay chống eo, cô chìa mặt tới, lạnh lùng nói: "Muốn tới cứ tới, chớ khá rườm lời!"

Lạc Chi Dương hươi cây sáo, hẳn đang định xông ra, chợt nhớ tới một chuyện, bèn ngoảnh lại, nói: "Phi Tuyết, vị Diệp cô nương này là bạn tốt của ta, ta sắp cùng cô đùa giỡn một chút, mi chớ có xen vô làm cổ bị thương nhen."

Ừng trắng ra vẻ hiểu ý, nó gục gặc cái đầu.

Diệp Linh Tô nghe hẳn dặn dò con chim, cô thấy hơi bức trong lòng, bèn bảo hẳn: "Người hồng cần mua chuộc cảm tình, chấp cả hai, bốn cô nương hồng ngán!"

Lạc Chi Dương cười cười: "Hay... hay lắm ...", nói vừa dứt, hẳn vung sáo ngọc, định xuất kỳ bất ý tấn công, để Diệp Linh Tô không kịp xoay trở.

Diệp Linh Tô lui nửa bước, cô uốn eo lưng, xuất chiêu, đưa nhánh cây gạt vào sáo ngọc, rồi cô khẽ đẩy một cái. Lạc Chi Dương bỗng thấy hồ khẩu buốt nóng, sáo ngọc gần muốn tuột khỏi tay, hẳn cuống quýt vận sức giữ lại. Chỉ chú tâm vào cây sáo, hẳn chợt nghe một làn gió mạnh tạt vô mặt, chính là Diệp Linh Tô đang vung gươm chém tới. Lạc Chi Dương hốt

hoảng tránh né, nhưng cái thần tốc của 'Phi Ảnh Thần kiếm' đã đưa đầu nhánh cây điểm trúng vào vùng ngực bên trái.

Lạc Chi Dương toát mồ hôi lạnh, còn may đây chỉ là nhánh cây, nếu cô sử nhuyễn kiếm, cú vừa rồi hẳn đã đâm xuyên ngực! Hắn giương mắt trông ra, kịp thấy cô gái đứng chỗ cũ, ba ngón tay ngọc cầm nhánh cây, miệng cô túm tùm một nụ cười hàm tiếu, giống hệt một cô bé nhỏ đang chơi trò giải gianh trên bãi cỏ.

Lạc Chi Dương gạt bỏ tạp niệm, hẳn xốc tinh thần, chân đạp theo bộ pháp Tinh Đấu, loáng trái, vờn phải, hẳn lượn đến sát bên Diệp Linh Tô, sử ra một chiêu của "Thiên Xung thức", nhắm đâm vào đầu vai cô gái.

Nhánh cây của Diệp Linh Tô quật xéo, nó lướt trên sáo ngọc, phản công một kiếm.

Đôi chân Lạc Chi Dương chuyển động, tới lui như cuồng phong, được nửa bước, hắn gạt ngang, ra chiêu trong "Thiên Môn thức", chặn đứng nhánh cây. Diệp Linh Tô hô một tiếng "Hay lắm", cô khẽ xoay mình, đã biến mất dạng.

Lạc Chi Dương cuống cuồng ngoái trước trông sau tìm cô, chỉ thấy nhoang nhoáng bóng người, cô gái đã hiện ra mé sau hắn.

Hắn còn chưa kịp quay lại, đã thấy hình dạng nhánh cây mờ nhạt hư ảo, tạo cảm giác như đang có hơn mười người đồng lúc xông vào hắn.

Cho dù Lạc Chi Dương thi triển bộ pháp cực nhanh, nơi vai trái, phía sau lưng hắn vẫn bị điểm trúng hai phát, đau buốt rất không thôi.

Lạc Chi Dương hét lớn một tiếng, hắn dõng bước xoay người, vừa thoáng thấy bóng dáng Diệp Linh Tô, hắn múa sáo ngọc, tận sức đâm tới.

Thân mình cô gái nhoáng lên, vừa giống như cánh hoa lay động, lại hết như nhành liễu xanh nghênh gió, cặp mắt Lạc Chi Dương mê loạn, sáo ngọc đâm trượt, nhánh cây trong tay cô gái phát nhẹ một phát, lướt ngang mạch môn của hắn, khiến Lạc Chi Dương nửa người mềm nhũn, đôi chân lảo đảo, hắn vội vã sử ra "Linh Vũ" mới quay người tránh ra được hơn một trượng.

Còn chưa yên vị, Diệp Linh Tô đã đuổi tới, nhánh cây toả đầy một trời kiếm khí, như gió giật, như mưa sa, táp vô hắn.

Cho dù Lạc Chi Dương xuất sử "Thiên Môn thức", hắn vẫn không ngăn chặn nổi thế tấn công vũ bão, đó , lập tức đã lãnh thêm hai nhát kiếm.

Dù Lạc Chi Dương liên tục trúng đòn, hắn vẫn giữ bình tĩnh, tinh thần càng chăm chú hơn, những lời giảng dạy của Tịch Ứng Chân hiện dần ra trong óc như uống nước mát trong nắng hạ, không những hắn hiểu rõ rệt hơn những chiêu thức của "Thiên Xung", "Thiên Môn", mà các thức khác cũng sáng hẳn ra, trong những bước tiến lui, công thủ , hắn thảnh thơi sử ra "Vũ Khúc thức" cùng "Văn Khúc thức" để đối phó.

"Vũ Khúc thức" mãnh liệt khác thường, trong cương có nhu, còn "Văn Khúc thức" chiêu số triển miên, trong nhu chứa cương, hai thức này được hắn luân phiên sử ra, văn vũ tương sinh, cương nhu gồm đủ, giúp hắn tạm thời ngăn trở được những đòn nhanh như chớp giạt của cô gái.

Song phương người tới ta lui, đấu đến mặt trời đỏ chói nơi phương tây, ráng chiều phản chiếu mặt biển xanh thẳm, tô những mảng màu hồng hồng, tím tím, đẹp vô ngần, hải âu vờn sóng, cất những tràng dài tiếng quang quác.

Qua lại thêm ít chiêu nữa, Lạc Chi Dương bên hông trúng kiếm, không khỏi đau buốt, cước bộ trở thành hỗn loạn, Diệp Linh Tô thừa thắng truy kích, hươi kiếm quang lượn vòng, ép hắn không sao ngẩng đầu lên nổi. Lạc

Chi Dương lùi từng bước ra sau, đến lúc chạm lưng vào một khối tiều thạch. thấy Diệp Linh Tô tung người lên cao, áp sát vào hắn như chim cắt chụp mồi.

Lạc Chi Dương dựa lưng sát vách đá, hắn không còn đường lui, đành phải hươi sáo ngọc, sử ra một chiêu trong "Vũ Khúc thức" có tên "Nhật Chiếu Lôi Môn", lấy công chống công, tận sức phản kích.

Bình khí song phương vừa chạm nhau, cái nhánh cây từ cương biến sang nhu, nghe 'soạt' một tiếng, nó quăn lầy sáo ngọc mà rút ngược về, Diệp Linh Tô quát một tiếng: "Buông tay!", lập tức hồ khẩu Lạc Chi Dương nhúc buốt, cây sáo ngọc tức thì rời tay, Diệp Linh Tô quài tay chụp lấy nó, đầu nhánh cây khê khàng vươn lên, chạm đúng vào cổ họng hắn.

Lạc Chi Dương nhìn cô gái, sắc mặt tái nhợt, Diệp Linh Tô đưa sáo ngọc đặt vào tay hắn, cô bình thản nói: "Kiếm pháp của người cũng tạm tạm!"

"Tạm tạm?", Lạc Chi Dương xoa xoa vào mấy chỗ đau trên người, giọng nói chằng

chút tức bực: "Nếu trong tay cô là nhuyễn kiếm, tui đã chết từ hồi nào hồi nào rồi".

"Kiếm thuật của ta cũng chưa là gì cả", Diệp Linh Tô giọng lơ là, cô nói, sử "Phi Ảnh Thần kiếm đến tuyệt đỉnh, sẽ không cho thấy hình ảnh, khi hư lúc thực, hồi trước, người sáng tạo ra nó là Vân Thù tổ sư có một chiêu tuyệt diệu 'Nhất Kiếm Câu Cừ Mệnh' (một kiếm khử đi chín mạng), tương truyền tổ sư trên chiến trường, lúc sử một chiêu đó, đã giết đi chín Thát tử."

"Định gạt tui hả?", Lạc Chi Dương thè lưỡi, "Đừng nói chín người, ngay đến cả chín con cóc khùng cũng chẳng thể một nhát kiếm mà đâm xỏ qua được!"

Đôi mắt Diệp Linh Tô hung hãn trợn trừng vào hắc, cô cá giận, nói "Ai nói xỏ chín người trên thân kiếm? Chiêu 'Nhất Kiếm Câu Cửu Mệnh', chính để hình dung mức độ nhanh chóng của cây kiếm, đâm ra chín nhát kiếm, người đứng ngoài thoát nhìn, cứ tưởng chỉ có một nhát thôi, cái ý tứ đó không có gì sai."

Lạc Chi Dương hít vô một hơi, hắc cười già lã: "Như vậy phải nói, vẫn là chín kiếm giết chết chín Thát tử."

Mặt hoa của cô gái thoáng đỏ ửng, cô nổi sùng, nghiêng răng bảo: "Lạc Chi Dương, trong đầu ngươi là óc bần, hổng biết gì hết."

Lạc Chi Dương tự phụ cơ biến đa mưu, bình sinh, đây là lần đầu tiên bị người mắng "óc bần", hắc cũng tức giận, lại hận Diệp Linh Tô sử kiếm quá nhanh, đem hắc làm cái bia để luyện kiếm, hắc lập tức cười, nói: "Ốc bần cũng còn thua da trâu, một chiêu 'Nhất Kiếm Câu Cửu Mệnh' đã ghê gớm gì, tui chỉ một phát thôi vô mặt trống da trâu, là giết chết tiêu chín con trâu, đó là tuyệt chiêu 'Nhất Khí Xuy Cửu Ngưu'(ND: xuy ngưu= nói xạo), nếu thôi chết có tám trâu thôi, cũng chưa tính là có bản lĩnh giỏi"

Mặt Diệp Linh Tô sắc đỏ pha lẫn tái xanh, cô bỗng giậm chân, xoay người bỏ đi.

Câu nói vừa ra khỏi miệng, Lạc Chi Dương lập tức hối hận thầm, hắc vội vàng gọi theo: "Diệp cô nương, tui nói giỡn chơi thôi mà, cô đừng để bụng."

Diệp Linh Tô cũng không ngoái trông lại, cô đi một mạch về đến thạch động, khi thấy Tịch Ứng Chân vẫn còn ngồi nhập định, cô hậm hực ngồi xuống, nhắm mắt đả tọa. Lạc Chi Dương theo cô về tới trong động, hắc hết lời xin lỗi Diệp Linh Tô, cô gái đang bức tức, không thềm lí gì đến hắc.

Lạc Chi Dương không làm gì khác hơn, hắc đành đứng ra lo cơm nước.

Tịch Ứng Chân không khoẻ trong người, thần sắc ỉu xiu, ông ăn chút đỉnh rồi tiếp tục ngồi nhập định.

Diệp Linh Tô giận dữ không ăn, cơm nguội canh lạnh cũng không thấy cô đứng dậy.

Cu cậu Lạc Chi Dương không biết làm gì, hẩn nản ườn trên mặt đất, trong lòng chợt nhớ lại tình hình đấu kiếm lúc ban ngày.

Hắn lập tức đi ra ngoài thạch động, tìm một chỗ tĩnh mịch, dưới ánh trăng, đem "Dịch Tinh kiếm" xuất sử, vừa ra chiêu thức, vừa moi óc nhớ lại cách thức Diệp Linh Tô sách chiêu, trong lòng tràn trề hứng khởi, giúp hắn lĩnh ngộ khá nhiều.

Do đó, Lạc Chi Dương hết sức ngạc nhiên, hắn lục trí nhớ, tìm về bí kíp 'Kiếm Đàm Lục', lập tức thấy 'Phi Ảnh Thần Kiếm' hệt như một mặt gương, nó chiếu rọi những chiêu thức của 'Dịch Tinh kiếm', khiến hắn đâu đấy thấu hiểu rõ, những chỗ khó hiểu trong quá khứ dần dà cũng có thể suy ngầm mà thông suốt.

Nguyên lai, hai lộ kiếm pháp này có cùng nguồn, đều là phiên bản khác của 'Quy Tàng kiếm', tuy kiếm lí bất đồng, phong cách khác hẳn nhau, nhưng kiếm ý thì lại chung một gốc. Đôi chỗ khó hiểu của 'Phi Ảnh Thần kiếm', khi đem đối chiếu cùng "Dịch Tinh kiếm" thì lại hiểu ngay, những chỗ thâm thúy của "Dịch Tinh kiếm", nếu đem so cùng "Phi Ảnh Thần kiếm", đều không phải là không thể lĩnh hội.

Từ khi phân chia thành hai tông phái đại kiếm pháp, chưa có người nào đồng lúc nắm được kiếm quyết của cả hai tông phái, mạnh mẽ như Tịch Ứng Chân cùng Vân Hư, cũng không biết rằng kiếm pháp hai phái tuy về chi tiết có phần như nước với lửa, nhưng khi gộp vào nhau, lại phát sinh nhiều điều kỳ diệu.

Lạc Chi Dương đem đối chiêu "Phi Ảnh Thần kiếm" để tập luyện "Dịch Tinh kiếm", hai bên tương trợ nhau, giúp hần đạt được nhiều tinh tiến thần tốc.

Đang say sưa tập luyện, hần chợt nghe có tiếng cười gằn, ngoảnh trông ra, thấy từ trong rừng đi ra một người, mũi lõ và nhọn, hình dung gầy yếu, trên trán hần năm làn sẹo, khiến khuôn mặt gầy gò càng thêm vẻ hung tợn.

Lạc Chi Dương trong lòng nặng trĩu xuống, hần cầm chặt cây sáo ngọc, cười nhạt, hỏi: "Trúc Nhân Phong, cái đầu khốn nạn của người chịu khổ đau đã thấy đủ chưa?"

Trúc Nhân Phong nhố toẹt, gò má nóng hực, mấy vết sẹo nổi tái xanh, y giận dữ đáp: "Người thì là cái quái gì? Hết dựa vô đàn bà con gái, lại cậy nhờ đến chim chóc, có giỏi thì đơn đả độc đấu với ông nội người đây."

Lạc Chi Dương chớp chớp con mắt, hần nâng sáo lên ngang miệng, khiến Trúc Nhân Phong ứ ớ, y kinh hãi, nhảy lui thật nhanh ra đằng sau.

Lạc Chi Dương buông cây sáo, hần cất tiếng cười âm, Trúc Nhân Phong biết vừa bị hần giễu vợt, y không nén nổi cơn giận, lạnh lùng nói: "Xú tiểu tử, có giỏi thì đừng thối cây sáo, ta với người tỷ thí võ công, đũa nào dùng tà pháp, đũa đó không tính là hảo hán."

Lạc Chi Dương thấy y quá sợ 'Thương Tâm Dẫn', thâm hiểu nội thương y chưa lành, hần lập tức cười, đáp: "Ta ngay cả không dùng tà pháp, người cũng chả có cái gì là hảo hán. Được rồi, muốn luận võ thì luận võ, để cho người thua mà tâm phục, khẩu phục."

Từ bữa bị Phi Tuyết cào thủng năm vết trên trán, Trúc Nhân Phong phải dưỡng thương mất mấy ngày, vết cào vừa mới khép miệng, mỗi hận trong lòng khó nguôi, cho nên y lên tới nơi đây tìm thời cơ trả thù. Khi thấy Lạc Chi Dương luyện kiếm, y không nhẫn nhịn được, đã nhảy ra khiêu chiến,

Lạc Chi Dương chịu thách thức, y quá sức mừng rỡ, cắt lời hẳn: "Nhất ngôn vi định, cấm nuốt lời!".

"Chỉ đứa nào làm con, làm cháu mới nuốt lời!", Lạc Chi Dương cười cười, "Người dùng binh khí hay vẫn cứ sử quyền cước?" Trúc Nhân Phong cười nhạt: "Nói cái gì vậy? Ta từ môn phái Yến Nhiên sơn, chỉ dùng tay trơn thẳng đao kiếm, một đôi nhục chưởng này còn mạnh bằng mấy lần các món thần binh lợi khí. Ta coi người sử chiêu, ý hẳn là ‘Dịch Tinh kiếm’ của Tịch lão nhân. Được rồi, ta dùng tay không, thử chơi một lúc mấy chiêu thức mèo què của Tịch lão quỷ."

Lạc Chi Dương cười: "Thầy kệ mèo què hay mèo lành, chỉ cần là mèo cũng đủ đánh bại lũ chuột nhắt nhà người"

Trúc Nhân Phong nổi giận to, y đang muốn mắng trả, bỗng thấy Lạc Chi Dương đem cây sáo giắt vào bên hông, y không khỏi nghi ngờ, vội hỏi: "Người không dùng sáo, thì xuất chiêu bằng cái gì?"

Lạc Chi Dương đưa tay bẻ một cành cây, nói: "Cây sáo chỉ để tấu nhạc, khi dùng gọi oanh, gọi phượng thì không sai sót lắm, nếu cần đánh chó, chỉ một cây gậy là đủ rồi."

Trúc Nhân Phong giận tới hai mắt trợn ngược, y thét to: "Đồ tiểu cầu chết toi, đấu đá liền đấu đá, đánh võ mồm làm cái quái gì? Ta nói trước, người quyết dùng gậy đối đầu ta, sau này đừng có hối!"

"Sẽ không hối hận", Lạc Chi Dương hươ hươ cây gậy, vừa cười vừa hô, "Hảo cầu nhi, lại đây, lại đây!"

Trúc Nhân Phong giận tím ruột tím gan, y bất giác thét lớn một tiếng, tung mình lên cao, tung một chưởng về phía trước, có tiếng xé lụa xoèn xoẹt, luồng tượng nhát chém của phép đánh đơn đao.

Lạc Chi Dương đi theo "Tử Vi Đấu bộ", chân rẽ mây mà đi, thân mình xoay tròn, lướt tránh chưởng lực đối thủ, hần sử ra chiêu "Anh Tinh Nhập Miếu" của "Vũ Khúc thức", cây gậy nhanh như cuồng phong, tà tà điểm vào chỗ trống trải nơi trước ngực Trúc Nhân Phong.

Gã này 'hắc' một tiếng, y xuống trung bình tấn, xoay eo lưng, bàn tay biến sang thế quét, năm ngón tay khi bấu khi chụp, sử ra một chiêu thức vạch xéo của phán quan bút.

Chiêu thức của y biến hóa cực kỳ thần tốc, Lạc Chi Dương không kịp rút tay về, nghe "chát" một tiếng, mộc côn đụng phải chưởng lực, đã bị tiện đứt đi mất ba tấc.

Trúc Nhân Phong đắc thế, y không rời tay, năm ngón tay thay đổi liên tục, cổ tay xoay tròn, quay vòng theo thế thức của Chuyển Xa Luân, đã vẽ nên một màn hư ảnh, nhắm vào cây gậy gỗ của Lạc Chi Dương mà đoạt lấy.

Lạc Chi Dương không kịp biến chiêu, hần bước lùi một bước Thái Tinh Đấu, như một làn gió, hần đã lướt ra xa được hơn một trượng. Trúc Nhân Phong hơi trì trệ một chút, cây gậy gỗ bị y chặt cụt giờ trở thành như một con trủy thủ, đã vờn đến mé trái Trúc Nhân Phong, nhắm đâm vào sau eo lưng y.

Như một con lốc xoáy, Trúc Nhân Phong quay ngược trở lại thật nhanh, hai tay bung rộng ra, giống một trường thương xoay xoáy, theo tiếng gió táp táp nghe rất rạt thấu xương, nhanh cực kỳ, không thấy được rõ là sẽ đâm phải hay thích trái, chưởng kinh khi dọc lúc ngang, tạo nên một tấm lưới kín kẽ. Cái lưới này to nhỏ không chừng, mắt lưới khi thưa khi khít, Lạc Chi Dương hơi cây đoán cơn vòng vòng, định xuất sử mười chiêu thì chín chiêu lung tung, còn được một chiêu thì không thấy quen tay, hần lúng túng, trước chưởng ảnh dày đặc hung hãn, ngoài cách lẩn tránh, muốn chống trả nửa thức cũng không xong.

Nội thương Trúc Nhân Phong vốn không nhẹ, võ công bản thân chỉ có thể phát huy năm thành, đang lúc chiếm thượng phong này, y bất giác thấy phoir phoir trong lòng, khí thể cực to lớn, cái diệu dụng của "Đại Huyền Binh thủ" được y vận dụng ra hết mức, tay chân lạnh lện, lướt lướt như bay, trong vòng mấy trượng đều dày đặc kinh khí sần sật, sắc bén đến độ xén đứt cỏ, chặt gãy cây.

Dần dà, Lạc Chi Dương hết chống đỡ nổi, hắn chỉ luôn tìm cách tránh đòn, cự ly giữa hai người mỗi lúc một lớn, từ vài bước lúc ban đầu giờ đã thành xa hơn một trượng. Cho dù cách xa địch thủ đến thế, Lạc Chi Dương vẫn cực kỳ khốn khổ dưới sức ép từ chưởng kinh của Trúc Nhân Phong, hắn thậm hời hận đã tự mình đâm đầu vào hiểm cảnh.

Ba lần đụng độ trước đây cùng y, Lạc Chi Dương đều chiếm thượng phong, cho nên hắn có lơ là chuyện phòng bị Trúc Nhân Phong, giờ đây, liên tiếp gặp nguy hiểm, hắn mới biết võ công đối thủ cao gấp mấy mình, có điều, lỡ leo lên lưng cọp rồi, hắn không có cách gì khác ngoài việc cố gắng dồn hết sức lực ra đả đấu

Qua lại thêm vài hiệp, Lạc Chi Dương không thể sách chiêu được nữa, hắn đột nhiên xoay mình chạy trốn. Trúc Nhân Phong quá giận dữ, y hét lên: "Chạy đi đâu?". Nhờ môn khinh công trác tuyệt "Lăng Hư Độ kiếp" (vượt lên trên không trung mà đi như chớp), mỗi sải bước dài hơn một trượng, nhanh tựa cưỡi mây lướt gió, trong nháy mắt, y tiến sát vào Lạc Chi Dương, y vung tay tung một chưởng nhắm lưng hắn. Lạc Chi Dương nghe tiếng chưởng phong, hắn bèn sử công phu "Linh Vũ", chẳng tiến mà lùi, vờn mé trái mà lại đi sang bên phải, khiến Trúc Nhân Phong hoa mắt, Lạc Chi Dương nhờ đó đã chạy đến nấp vào sau một gốc đại thụ. Trúc Nhân Phong hét to một tiếng, y hươi chưởng quét ngang, nghe 'sột' một tiếng, cây cổ thụ to bằng mấy miệng bát đã bị tiện đứt đôi, đổ ầm ầm xuống đầu Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương không chỗ né tránh, hẫng nằm ngửa, lăn lộn thân mình, đôi chân xoay vù vù như bánh xe, văng mình tới phía trước. Thân pháp này chẳng những kỳ dị, mà lại có nét phiêu dật, giống rồng cuộn, rắn bay, tư thế biến chuyển đến độ khó lường.

Trúc Nhân Phong nhìn mà ngẩn ngơ, quên hẳn chuyện đuổi theo, khi nhìn kỹ, y thấy Lạc Chi Dương trong khoảnh khắc một hơi thở lớn, đã lăn ra xa hơn một trượng, tránh nạn bị cây đè, rồi hẫng chống tay trái xuống, đẩy một phát, đã bắn tung thân mình, nhảy lên.

Trúc Nhân Phong tức thì tỉnh trí, y vùng tay phải như đao, ra dáng muốn chém xuống. Lạc Chi Dương sau vòng biến hóa nọ, hẫng hầu như cạn hết sinh lực, mắt thấy chướng đến, hẫng nghiêng người né tránh, không ngờ tay trái Trúc Nhân Phong đã vút đến, năm ngón tay giương ra, khí thế như bảo kiếm, đâm thẳng vào tâm khẩu hẫng.

Lạc Chi Dương cước bộ đang loạn, hẫng không kịp tránh, bỗng nghe gió bão tấp vào người, thấy thân mình bị giật ngược ra sau, giúp hẫng thoát khỏi ngón trảo đến ngoài một trượng, rồi thấy toàn thân nhẹ nhàng hạ xuống. Lạc Chi Dương ngoảnh trông lại thì thấy Tịch Ứng Chân một tay níu vào lưng áo hẫng, ông đang đứng đấy, vẻ mặt thanh thản, oai nghiêm như thần thánh.

Trúc Nhân Phong gặp khắc tinh, y cuống quít lui thật nhanh mấy bước ra đằng sau, miệng la lớn: "Tịch Ứng Chân, ông thân phận tiền bối giang hồ mà cũng định lấy nhiều thủ thế sao? Cho dù cậ số đông, lão gia ta cũng chẳng sợ."

Y ra vẻ mạnh miệng, nói không sợ, kỳ thật trong lòng ngán muốn chết, Trúc Nhân Phong đang mang nội thương, Tịch Ứng Chân mà ra tay, y chỉ có co cẳng chạy dài.

Tịch Ứng Chân nhìn rõ tim đen của y, ông cười cười, nói: "Trúc Nhân Phong, ta đã từng qua chiêu với sư phụ Thiết Mộc Lê của người hơn hai lần, đến ngay cả ông ấy, ta cũng không thêm lấy nhiều thủ thắng."

Trúc Nhân Phong thở ra một hơi nhẹ nhõm, thấy bạo gan hơn lên, y nói: "Hay lắm, hôm nay coi như bỏ qua, ngày khác, lại xin đến lĩnh giáo."

Y xoay người định bỏ đi, Tịch Ứng Chân nói ngay: "Khoan đã, đâu phải người muốn đi thì đi dễ dàng vậy được?"

Trúc Nhân Phong biến sắc, y vừa từng bước lui ra sau, vừa nói: "Lỗ mũi trâu, người định giữ ta lại hả?"

"Ta giữ người lại đây làm chi?", Tịch Ứng Chân giọng lơ đãng, ông nói tiếp, "Người hãy đánh với Lạc Chi Dương một trận nữa, nếu người thắng, ta để cho người đi."

Ông vừa dứt lời, cả hai người kia đều giật mình. Trong trận chiến vừa qua, Trúc Nhân Phong đã sắp thắng vì võ công hai bên chênh lệch quá nhiều, Lạc Chi Dương chỉ có sử dụng "Thương Tâm Dẫn" mới mong đánh bại y.

Trúc Nhân Phong cũng hiểu điều đó, y cười nhạt, nói: "Lỗ mũi trâu, ta biết rồi, người muốn để hăn thối cái khúc sáo cổ quái nọ mà thắng ta."

Tịch Ứng Chân liếc qua Lạc Chi Dương, ông lắc đầu, trả lời: "Không thối sáo, chỉ tỉ thí võ công, nghĩa là, nếu người đánh thắng nó, ta mặc người đi."

Trúc Nhân Phong tròn mắt nhìn vào hai người, y không khỏi nghi ngờ, nhưng với bản lãnh Tịch Ứng Chân, nếu y bỏ chạy, cũng chưa chắc đã thoát, do đó, y lấy hết can đảm, cười mát mà nói: "Tốt thôi, ta hầu như đánh bại nó đã hai bận, thắng thêm lần nữa thì có khó gì? Nhưng phải nói trước,

quyền cước không có mắt, nếu ta lỡ tay đánh chết nó, lỗ mũi trâu nhà người không được làm khó dễ ta."

Tịch Ứng Chân gật đầu: "Người cứ hết sức mà làm, ta nhất định không khó dễ gì người."

Trúc Nhân Phong càng thêm nghi hoặc, y tro trở mắt nhìn vào lão đạo sĩ, không đoán nổi ông đang tính toán gì trong đầu. Lạc Chi Dương cũng không yên tâm, hẩn nhìn Tịch Ứng Chân, muốn nói lại thôi,

Tịch Ứng Chân dòm hẩn, ông khoát khoát tay áo, hạ thấp giọng nói: "Hãy nhớ cho kỹ kiếm quyết, giốc hết sức ra, tuyệt đối không ngần ngại"

Lạc Chi Dương nghe ông dặn, hẩn thấy bạo gan hẩn lên, nghĩ thầm: "Có Tịch đạo trưởng áp trận, mình việc quái gì phải sợ thứ chuột nhắt này?"

Nghĩ vậy, hẩn chấn chỉnh quần áo, cười hì hì, nói: "Hay lắm, trận vừa rồi không tính, Trúc Nhân Phong, mình lại xáp vô lần nữa."

Trúc Nhân Phong "Hừ" một tiếng, y cười gằn: "Xú tiểu tử, có chỗ dựa rồi, làm tàng hả? Hừ, ta nhường cho người ra tay trước. Lần này, ta mà không bẻ cái đầu của người xuống, coi như ta hồng phải họ Trúc!"

Lạc Chi Dương gật đầu, nói: "Ừa...", tiếng còn chưa dứt, mũi chân hẩn chọt vung lên, nghe soạt một cái, đã đá tung một nắm cát vào mặt y.

Trúc Nhân Phong có năm mơ cũng không đoán được tiểu tử này chơi ám chiêu, y không kịp tránh né, dăm hạt cát đã lọt vô mắt, làm y xốn xang không thấu, nước mắt trào ra. Cùng lúc, một luồng gió mạnh đánh ập vô bụng dưới y, Trúc Nhân Phong có mắt như mù, y cuống quýt dang tay ngăn trở, chẳng dè đó là một hư chiêu, Lạc Chi Dương bất ngờ biến chiêu, vung cây gậy quất vào sườn trái của y, Trúc Nhân Phong toan vặn eo lưng né tránh, nhưng đã trễ, nghe 'bộp' một tiếng, cây gậy đã quật trúng vào, khiến y đau khôn tả.

Trúc Nhân Phong vừa tức vừa hời, y lùi ra xa hơn một trượng, ổn định xong, đưa tay sờ hông thấy vết thương toác ứa máu, y lập tức giụi mắt, cả giận: "Lạc tiểu cầu, dám đánh lén hả?"

Lạc Chi Dương vuốt cây gậy, cười hô hố, nói: "Thầy kệ người muốn nói gì thì nói, trận này ta thắng, tội mình coi như huề, chơi ba trận, mỗi bên thắng một, bây giờ, trận thứ ba sẽ quyết định hơn kém"

Tịch Ứng Chân cũng không liệu được Lạc Chi Dương dùng quỷ kế thủ thắng, dù sao, đó cũng đủ làm giảm nhục khí Trúc Nhân Phong, ông vui vẻ nói: "Không sai, hai bên bây giờ cầm đồng, một trận chót định thắng bại."

Lão đạo sĩ đã nói vậy, Trúc Nhân Phong cũng không làm gì khác được, y trợn trừng mắt vào Lạc Chi Dương, hận không thể há miệng mà nuốt tươi hẳn. Y lập tức không rườm lời, tung bổng thân mình lên cao, vỗ ra một chưởng. Lạc Chi Dương đi theo bộ pháp, né tả tránh hữu, hai người một tiến một lui, chỉ thấy Trúc Nhân Phong tấn công, y tiến lên được hơn dăm trượng, trong khi Lạc Chi Dương vẫn cứ né tránh, chẳng phản công được lấy một chiêu thức nào.

Tịch Ứng Chân trông thấy, ông nhíu mày, lớn giọng bảo hẳn: "Lạc Chi Dương, mi làm gì thế? Chỉ toàn thủ, không công, kiếm pháp gì kỳ lạ vậy?"

Lạc Chi Dương đã bị thua thiệt nhiều, hẳn có chút e ngại, đôi ba lần muốn phản kích, hẳn đều bị mềm yếu ruột gan, bỏ dở thế công, hẳn nghe ông nói thế, đành phải miễn cưỡng gồng mình, đâm cây gậy tới. Gậy vừa ra, Trúc Nhân Phong vung bàn tay lên, sột một tiếng, đã tiện đứt đi mất nửa cây gậy.

Tịch Ứng Chân lắc đầu lia lịa, ông nói: "Tiểu tử, ai khiến mi tấn công kiểu đó? Mi yếu hẳn mạnh, nếu lấy cứng đối cứng, đó là tử lộ, ôi, Dịch Tinh kiếm, Dịch Tinh kiếm, mi sử chính là Kiếm, cước bộ chính là Tinh, nhưng đã quên mất cái chữ 'Dịch'".

Đoạn tổng cương nọ, Lạc Chi Dương nhớ rõ từng chữ, có điều, vận dụng ra sao lại là chuyện khác. Hắn nghe Tịch Ứng Chân dạy, đang moi óc toàn bộ tổng cương, tâm thần có hơi lơ lửng, đã thấy Trúc Nhân Phong thừa dịp xông lên, chăm chăm hạ độc thủ, Lạc Chi Dương phải trở thân pháp "Linh Vũ" để né tránh chưởng phong, miệng lớn tiếng hỏi: "Tịch đạo trưởng, rốt cuộc phải làm như thế nào mới đúng?"

Tịch Ứng Chân đáp: "Chẳng phải mi đang đánh cờ sao? Hãy gắng xem nơi đây như bàn cờ, nhìn đối thủ thành quân cờ, chẳng qua, bàn cờ có khi to khi nhỏ, quân cờ có thể chạy, có thể cử động, mi dùng lý thuyết trong tổng cương để dẫn dắt nó, cứ thử đi vài nước, là mi liền hiểu được rồi."

Lạc Chi Dương càng nghe càng thấy lơ mơ, chỉ thiếu cẩn thận một chút, Trúc Nhân Phong đã bổ một chưởng như búa lớn, sát sạt thân mình, khiến hắn đổ mồ hôi lạnh đầm đề, còn chưa kịp lấy lại hơi thở, đã nghe Tịch Ứng Chân quát to: "Đánh trái mà nhắm vào phải..."

Lạc Chi Dương nghe tiếng quát, hắn rùng mình, liếc xéo xuống, nhờ đúng lúc thân mình đôi bên gần sát nhau, nhận ngay rằng huyết "Phúc Kết" của Trúc Nhân Phong hé lộ chút sơ hở, đó là vì nội thương y chưa lành, hành động trì trệ một thoáng. Khi nghe Tịch Ứng Chân mách nước, Trúc Nhân Phong cũng phát sợ, y thấy Lạc Chi Dương định đâm vô nơi đó, đã vội vàng thu hồi chưởng lực, cấp tốc bảo vệ chỗ hiểm bên sườn trái.

Trong đầu Lạc Chi Dương vụt loé sáng, cái gọi là "Đánh trái mà nhắm vào phải..." chỉ là cái ý đại cương, không hẳn ông bảo hắn "nhắm bên trái mà đâm bên phải". Khi Trúc Nhân Phong rút tay về phòng thủ sườn trái, y vừa khẽ xoay chuyển thân mình, ngực bên phải đã bày ra sơ hở, Lạc Chi Dương không cần nghĩ ngợi, hắn giương cây gậy, sử chiêu "Cơ Nguyệt Đồng Lương" nhắm điểm vào huyết "Chương Môn" bên ngực phải của Trúc Nhân Phong.

Đây là một sát chiêu của "Thiên Cơ thức", sử thật đúng lúc, khéo tuyệt diệu, khiến cho Trúc Nhân Phong ú ớ hoảng hốt uốn eo lưng vung chưởng ra sức cản trở cây gậy.

Y không ngờ, Lạc Chi Dương nhân kiếm hợp nhất, hản đáp theo bộ pháp, nhanh như sao xẹt, đã lượn đến sát người y, đâm xoát xoát một kiếm vào hậu tâm y. Trúc Nhân Phong trợn mắt đại loạn, y đành khom người, rún thấp ra đằng trước, tư thế hết sức rồ dại, nhưng cũng đã giấu được chỗ yếu phía sau. Cây gậy đập trúng vào đầu vai y, tức thì gây buốt nhức, y lại nghe Tịch Ứng Chân vỗ tay, cười ầm "Giỏi ... giỏi cho một đòn nước trước vừa tấn công xong, đã thấy có nước sau đến liền..."

Trúc Nhân Phong giật mình tỉnh ngộ, cái chiêu "Cơ Nguyệt Đồng Lương" nọ chỉ là hư chiêu, mục tiêu thực sự là chỗ yếu hại mặt sau của y, bị nước cờ hai hư một thật đó, y thật khó lòng phòng bị.

Trúc Nhân Phong thẹn và giận, y chống mạnh một tay, đẩy thân mình bung lên, kịp thấy gậy bay tới định điểm vào mặt, gã này hét to một tiếng, đưa tay trái chặn cây gậy, tay phải như đơn đao chém vào ngực Lạc Chi Dương, những mong mổ toang ngực bụng đối thủ mà moi tim gan, phèo phổi hản vứt ra ngoài.

Nhưng y chỉ để ý đến cây gậy, đã quên rằng tất cả tuyệt diệu của "Dịch Tinh kiếm" là ở dưới chân, đầu bộ vừa chuyển, phương vị của người cùng kiếm cũng lập tức di chuyển, cây gậy hết một con chim cắt, đã lẹ làng lướt tạt ngang chưởng kinh của Trúc Nhân Phong, nhắm điểm vào huyệt "Đào Đạo" trên lưng y.

Đó chính là chỗ sơ hở của Trúc Nhân Phong, y nghe tiếng gió, vội cấp tập bước ra phía trước, quài tay đánh vào bụng đối thủ, chẳng dè, Lạc Chi Dương đã thu gậy về, đầu bộ chuyển động, cây gậy như có mắt, đã chỉ đúng vào chỗ y không phòng bị là huyệt "Kinh Môn", khiến Trúc Nhân Phong thất kinh, vội rút tay về, chẳng dè đây cũng nằm trong dự tính của

Lạc Chi Dương, gã này kiếm đi theo người, đầu gậy lại trở vào huyết "Thiên Khoát" nơi trước cổ họng đối thủ.

Trúc Nhân Phong bất đắc dĩ phải đưa tay che chắn. Trong khoảng thời gian ngắn, hai người xoay vòng, mỗi kiếm của Lạc Chi Dương đều giống hư chiêu, chỉ có điều, cây kiếm này biết trước động thái của đối thủ mà cứ luôn trở vào nơi sơ hở của Trúc Nhân Phong, mỗi sơ hở này đều xuất phát từ chỗ y bị thụ động dưới chiêu kiếm trước đó mà phơi bày ra.

Chuyện này y hết ta chơi cờ, một khi tranh tiên, những nước sau đều nằm chủ động, Trúc Nhân Phong bị kém thế, cứ phải lo ngăn tả đón hữu, tuy y có võ công vượt quá đối thủ mà không sao đánh trả.

Tịch Ứng Chân rất thoải mái trước tình thế, ông không khỏi vuốt râu tán thưởng: "Có trước rồi nảy ra sau, đi nước sau lại bày thành thế đón trước, một quân đi sai nước, coi như toàn cuộc cờ bị hỏng!"

Trúc Nhân Phong bị rơi xuống thụ động, y cảm thấy trời tay trời chân, trong lòng hết sức bức bối. Lạc Chi Dương lại từ côi chết tìm ra sinh lộ, hần lĩnh ngộ được cái ảo diệu của sự tranh tiên, tay lạnh mắt lạnh, hần chỉ đông đánh tây, bước ngang chốt chặn sao Sâm sao Thương, bước dọc cản trở sao Liễu sao Tĩnh, bước ra là Tâm Quỷ, bước vào lấy Tử Vi, đập đủ hai mươi tám bước, đảo điên thất diệu ngũ hành, bộ pháp điều động thân pháp, thân pháp chỉ huy kiếm pháp, huy sái tự nhiên, tiêu diệu nhập thần, hần diễn tấu cước bộ dưới ánh trăng hệt như phong thái của thiên tiên xuống trần.

Trúc Nhân Phong liên tục lui ra sau, y cảm thấy bốn phương tám hướng đều là bóng người, trong lòng y vừa sợ vừa giận, âm thầm nảy sinh một tia sợ hãi, khi nhìn Lạc Chi Dương phong thái thanh thoát, y nổi một cơn giận dữ, sách chiêu thêm vài hiệp, trong đầu y chợt loé lên một tia sáng, khiến y giật mình tỉnh ngộ: "Lão tử quá hồ đồ, thằng tiểu cầu này đâu có dùng kiếm thép đâu, cây gậy của nó, việc quái gì mà phải e sợ!"

Nghĩ vậy, y rút lui hai bước, ngầm vận "Huyền Âm Li Hợp thần công", thứ nội công gồm cả cương lẫn nhu, khi phân thì như nước mùa xuân, lúc hợp lại hết băng giá, Trúc Nhân Phong chân khí vừa chuyển động, đã dàn ra khắp vùng ngực. Vừa hay Lạc Chi Dương đâm vô huyệt "Phúc Trung" nơi bụng, huyệt đạo còn có tên "Trung Đan Điền", là trọng địa của mạch Phế, nếu bị điểm vào, không chết cũng trọng thương.

Lạc Chi Dương nghĩ Trúc Nhân Phong thế nào cũng tránh né, đâu ngờ, đầu gậy vừa chọc vào, đã bị cắt đứt gọn một khúc.

Lạc Chi Dương còn chưa kịp vui mừng, đã cảm giác chỗ bị điểm cứng rắn như một tấm sắt, đầu gậy chạm vô đã bị một luồng nội kinh từ trong cơ thể Trúc Nhân Phong chặn đứng lại, nghe 'sột' một cái, gậy đã gãy làm đôi.

--- hết chương 13 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 14 : Ấn Thần Cổ Mộ 1

Trúc Nhân Phong thấy mưu kế đặc dụng, y càng không ngần ngại, vận chưởng như gió, nhắm chém vào cổ họng Lạc Chi Dương. Gã này chỉ còn trong tay có nửa khúc gậy, liền vội vã dùng nó điểm vô mạch môn y. Trúc Nhân Phong chẳng chút e sợ, y tiếp tục đưa nhát chưởng vào. Khi nửa cây gậy chạm vô cổ tay Trúc Nhân Phong, nó lại bị chấn gãy thêm một khúc nữa.

Trước hai diễn tiến đột ngột này, Tịch Ứng Chân biến sắc, ông hét to: "Lui ra mau..." Lời còn chưa dứt, chân phải Trúc Nhân Phong đã đá vung lên với khí thế một cây trường thương, nhắm công vào hạ bàn Lạc Chi Dương.

Gặp chiêu thức âm độc này, Lạc Chi Dương vừa lui nhanh ra, vừa chữa cây gậy ngăn nhằm điểm vô huyết "Tam Âm Giao" trên cái chân đang vung tới. "Tam Âm Giao" là nơi tụ hội của ba mạch âm, nếu bị chế ngự, sẽ gây tổn hại đến ba mạch đó, thế nhưng Trúc Nhân Phong vẫn không tránh, không che trở, y tiếp tục đá tới.

Nên biết rằng, sư phụ Thiết Mộc Lê của y là tông sư một môn phái lớn trong đời, Trúc Nhân Phong tai mắt linh hoạt, qua một hồi giao thủ, y đã đoán trước được những biến hoá của "Dịch Tinh kiếm", cho nên, sau khi mất tiên cơ, y tạm lùi lại, đã có thể dự liệu được chiêu số của Lạc Chi Dương, vừa kịp thấy hướng đi của cây gậy y đã vận nội kinh đưa vào "Tam Âm Giao", khiến nó như được tường đồng vách sắt che chở.

Trong giây phút quyết định sinh tử này, tay phải Lạc Chi Dương hươi cây gậy, tay trái đưa xuống bên hông, xoạt một tiếng, hắn đã rút cây sáo ngọc mà vung ra đằng trước.

Chiêu kiếm đó lại chẳng phải "Dịch Tinh kiếm", nó nhanh như chớp giạt ngoài dự kiến của Trúc Nhân Phong, y lập tức cảm giác đau rất nơi bụng dưới, đã bị sáo ngọc điểm trúng. Chỉ vì thời điểm đó, bao nhiêu nội kình y tập trung quá nửa vào "Tam Âm Giao", đã để trống toàn thể ngực và bụng, khiến sáo ngọc điểm vô, đã làm y đau nhức đến tận lục phủ ngũ tạng.

Trong lúc cây sáo của Lạc Chi Dương điểm huyết, cây gậy cũng đã gõ trúng vào mắt cá chân Trúc Nhân Phong, dư kình của gã này đã làm bắn tung cây gậy ra đằng sau, khi Lạc Chi Dương định thần nhìn kỹ, chỉ kịp thấy Trúc Nhân Phong mặt đỏ rực màu máu, mắt trợn trừng, lão đảo lùi ra sau, rồi y hét một tiếng điên dại, tay ôm bụng, y co giò chạy mất dạng vô rùng.

Lạc Chi Dương nhìn theo, con tim hắn đập thành thịch, chiêu số hắn xuất sử vừa rồi toàn do bản năng cầu sinh, bây giờ nghĩ nhớ trở lại, chiêu thức gậy tay phải chính thị "Hỏa Mộc Thông Minh" của "Vũ Khúc thức", cây sáo trong tay trái đã sử chiêu "Linh Dương Quả Giác" của "Phi Ảnh Thần kiếm", hắn bất chợt, trong lúc gấp rút đã vung ra để tự cứu, gây chấn thương Trúc Nhân Phong.

Lạc Chi Dương càng lúc càng kinh ngạc, hắn bỗng nghe tiếng Tịch Ứng Chân hỏi thăm hắn: "Tiểu tử, mi không sao chứ?"

Lạc Chi Dương ngoái trông lại, thấy lão đạo sĩ đứng đằng sau lưng, ánh mắt đầy vẻ lo âu.

Trong cơn nguy cấp vừa qua, Tịch Ứng Chân bất kể đến sự thất tín, lão đạo sĩ định nhảy vô trợ giúp Lạc Chi Dương, đâu dè, trong một chớp mắt, Lạc Chi Dương chuyển bại thành thắng, đã đánh lui cường địch, khiến Tịch

Ứng Chân vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, sự tình xảy ra nằm hoàn toàn ngoài ý định của ông.

Lạc Chi Dương trấn định tâm thần xong, hắn nói: "Tịch đạo trưởng, tui không sao hết, vừa qua ... vừa qua ...", trong lòng hơi bồn chồn, hắn muốn nói lại thôi.

Tịch Ứng Chân cười cười, tiếp lời hắn: "Chiêu thức mi vừa sử đó, đâu có phải là ‘Dịch Tinh

kiếm?’"

Lạc Chi Dương hai gò má nóng hực, hắn ấp úng, Tịch Ứng Chân nhìn nhìn vào hắn, ông gật gù, hỏi: "Tiểu tử, mi đã từng thấy Hoàng Hà và Trường Giang chưa?"

Lạc Chi Dương đáp: "Trường Giang thì tui đã từng tới, còn Hoàng Hà hử, tui chỉ nghe nói qua, chưa có chính mắt trông thấy."

Tịch Ứng Chân bảo: "Giang cũng hay, mà Hà cũng vậy, chúng đều bắt nguồn từ vùng sa mạc phương Tây, chảy xuyên vạn dặm, cùng đổ ra đại hải, giang hà một khi nhập hải, nước càng mênh mông, thế càng oai hùng, đó là cái lẽ 'hợp lâu rồi sẽ tan, tan lâu ắt sẽ lại hợp'."

Lạc Chi Dương nghe mà không hiểu ý tứ, hắn gãi đầu, hỏi ông: "Tịch đạo trưởng, ngài nói vậy với ý tứ gì?"

Tịch Ứng Chân cười ha hả, ông chuyển mình bước đi, được dăm ba bước, bỗng ông đứng phắt lại. Lạc Chi Dương chạy theo, vừa đến ngang hông ông, hắn chợt thấy lão đạo sĩ hai chân mềm nhũn, ông ngã quỵ xuống đất, nằm thẳng cẳng.

Trước đột biến này, Lạc Chi Dương hoảng sợ, hắn cúi xuống nhìn, thấy Tịch Ứng Chân nắm chặt hai bàn tay, khắp người ông run rẩy, hai mắt

nhắm nghiền, nơi khóe miệng ứa một dòng nước dãi.

"Tịch đạo trưởng, ngài sao vậy... ", Lạc Chi Dương cuống quít nâng lão đạo sĩ dậy, hắn thấy ông run bần bật, như chiếc lá khô dưới gió, hắn vừa định hỏi, bỗng nghe ông thều thào qua hai hàm răng nghiền chặt: "Đỡ ta ... về động",.

Trong lòng Lạc Chi Dương cực kỳ bất ổn, hắn đỡ ông đứng lên, dìu ông đi về hướng thạch động. Tịch Ứng Chân toàn thân ẻo uột, ông kéo lê đôi gót chân trên mặt đất, chỉ trông cậy vào sức Lạc Chi Dương nâng đỡ. Trái tim Lạc Chi Dương quá hồi hộp, hắn loáng thoáng hiểu được gì đã xảy ra, chỉ là quá sức bất ngờ, khiến hắn không kịp phòng bị.

Như một con lốc, hắn chạy tọt vào động, Diệp Linh Tô đã sớm tỉnh giấc, cô thấy bộ dạng hai người, sắc mặt cũng rộ lên nét khủng hoảng, cô vội hỏi: "Tịch chân nhân đang bị phát tác hả?"

Lạc Chi Dương nghiền răng, gật đầu.

Cả ba vào hắn bên trong rồi, lão đạo sĩ trước giờ chưa có biểu hiện này, nhưng trong lòng hai người từng biết thời khắc ấy sớm muộn gì cũng phải đến, giờ đây trước tình thế đó, họ vẫn thấy hết như đang chứng kiến một núi băng đổ ụp xuống, cả hai đưa mắt nhìn nhau, thấy người kia mặt mày tái mét.

Bị khí huyết nghịch chuyển, gây đau đớn cực kỳ, Tịch Ứng Chân nằm trên mặt đất, miệng khe khẽ rên rỉ.

Hai người Lạc, Diệp như vừa tỉnh mộng, Lạc Chi Dương cập rập nói: "Làm sao bây giờ... ", vừa hỏi, hắn vừa dõng nhìn chăm chăm vào Diệp Linh Tô, cô gái lại chẳng chút tức bực, cô nói: "Người nhìn vào ta làm gì? Ta đâu có giải được ‘Nghịch Dương chỉ’."

Lạc Chi Dương mắt mũi cay xè, hần run giọng: "Diệp cô nương, dù sao, 'Nghịch Dương chi' tốt xấu gì cũng là võ công Đông Đảo, chẳng lẽ cô không biết lấy một chút cách thức gì à?"

Diệp Linh Tô vừa rồi vừa bực, cô to tiếng đáp: "Người nói vậy là ý tứ gì? Chẳng lẽ ta lại cố tình giấu nghề, để mặc kệ Tịch chân nhân chết sao?"

Ruột gan Lạc Chi Dương rồi bời bời, hần chẳng lòng dạ nào tranh luận cùng cô, chỉ ôm đầu suy nghĩ một chút, rồi đưa cây sáo lên miệng, hần thổi ngược khúc "Chu Thiên Linh Phi".

Diệp Linh Tô thấy hần không tìm cách cứu người, mà lại còn tấu nhạc ồn ào, cô rất kinh dị, nghe hần thổi dứt 'Dương Kiều điều', cô không nhẫn nại được nữa, la lớn: "Quý ba xạo, người ta đang lo sốt vó lên được, người còn có lòng dạ làm trò quái quỷ hả?"

Lạc Chi Dương cũng thây kệ, hần tấu dứt khúc 'Dương Kiều điều', bèn chuyển sang 'Âm Kiều điều', nội tức theo âm thanh mà chuyển động, từ mạch "Dương Kiều" rót sang mạch "Âm Kiều", mới đi được một lần, vận chuyển của chân khí càng lúc càng rõ, chỉ có điều, hần cảm giác nhiệt độ kinh mạch cũng tăng theo không ít.

Lạc Chi Dương nóng lòng cứu người, hần bất chấp, lại thổi sang 'Dương Duy điều' cùng 'Âm Duy điều'. Ban đầu, còn gặp nhiều trở ngại, rồi có lẽ tự nó biến động, chân khí bỗng đột phá từ mạch Âm Kiều đã rót vào mạch Dương Duy, rồi lại từ Dương Duy chảy ngược trở về mạch Âm Duy, cứ thế, trở ngại bớt dần, chân khí liên tiếp đôi ba lần tuần chảy trong "Kì Kinh bát mạch", coi thì giống như thuận lí, chỉ là có chỗ không khá, hần thấy chân khí ngày càng nóng hực lên, khi vào đến "Xung Mạch", đã tạo nóng bỏng như thiêu như đốt.

Lạc Chi Dương trực giác có chút không ổn, hần toan dừng thổi, nhưng chẳng cam tâm, hần gắng gượng thổi vang 'Đốc Mạch thao'. Chân khí đang

vận chuyển trôi chảy trong Xung mạch, khi vào đến Đốc mạch, đột nhiên nó bị chặn đứng lại.

Lạc Chi Dương tiếp tục thổi thêm hai lần 'Đốc mạch thao', mà chân khí cũng không hề tiến lên được chút nào, hắn cảm giác hết như có một cây đao nung đỏ rực đang cứa đi cắt lại trong Xung mạch. Không chịu đựng được nữa, Lạc Chi Dương đành ngừng thổi, nhưng cổ chân khí nọ vẫn tiếp tục hành hạ hắn.

Lạc Chi Dương không nghĩ ra cách nào khác, hắn bèn thổi xuôi khúc 'Xung Mạch dẫn', hy vọng khi đi theo quy trình chính của nhạc khúc 'Linh Phi', âm thanh sẽ giúp đưa chân khí về trở lại Xung mạch. Những lần trước, việc đó đều đã làm được như hắn mong muốn, nhưng hiện giờ, ngay cả khi hắn thổi vài bận, cái cổ chân khí nóng hừng hực kia không lùi thì chớ, nó lại mạnh mẽ nhiều hơn lên.

Linh đạo nhân dưới tuổi vàng mà hay biết chuyện này, thế nào ông ta cũng phải lắc đầu quầy quậy! Phải biết rằng, dù là võ công, dù là âm luật, Linh đạo nhân từng là tông chủ lưng lầy một thời, ông đem tất cả tâm huyết sáng tạo nên công pháp đó, đâu ai có thể tự tiện mà thay đổi cho được? Đừng nói Lạc Chi Dương mới vào cửa võ học, kiến thức thô thiển, ngay đến đại cao thủ, đại tông sư tầm cỡ Linh đạo nhân mà muốn sửa đổi lộ công pháp đó, cũng phải hết sức thận trọng, vì chỉ hơi có chút lầm lạc, sẽ xảy ra ngay tai hoạ khủng khiếp.

Lạc Chi Dương cả gan làm ẩu, dám thổi ngược khúc nhạc, để tự mua lấy khốn khổ, nhưng chẳng một ai khác ngoài hắn biết cảnh khổ đó. Ngơ ngác đứng cạnh bên, Diệp Linh Tô nghe hắn cứ thổi đi thổi lại khúc 'Xung Mạch dẫn', cô nổi giận thực sự, mày liễu trợn ngược, chỉ những muốn giật cây sáo khỏi tay hắn, đá một cước bắn tung hắn ra ngoài động.

Đang cơn tức bực, bỗng một giọng nói truyền rành mạch vào tai cô:
"Tịch chân nhân, bần tăng có một chuyện không rõ, xin được vào lãnh giáo

một đôi lời."

Diệp Linh Tô kinh hãi, cô biến sắc, Xung đại sư sớm không đến, muộn không đến, ngay lúc này lại lần mò tới. Nếu lão biết Tịch Ứng Chân đang đổ bệnh, mọi chuyện coi như xong! Trong lòng quá rối rắm, cô nhìn đến Lạc Chi Dương, thấy tiểu tử cầm đầu thối sáo, như không biết trời trăng gì khác nữa, cô chẳng khỏi tự hỏi: "Hắn làm sao kia? Hay vì quá quẫn bách mà phát điên rồi chăng?"

Cô thận trọng quan sát, thấy có chỗ không đúng, Lạc Chi Dương đôi mắt nhắm nghiền, mặt đỏ như nhuộm chu sa, mồ hôi đổ ròng ròng đến ướt sạch quần áo, mi mắt hắn không ngừng chớp giật, ánh mắt toát vẻ đau đớn vô ngần.

Diệp Linh Tô đâm ra ngờ ngác, cô mơ hồ có cảm tưởng Lạc Chi Dương đang bị một biến cố gì đó, nhưng là loại biến cố nào, cô nhìn không ra, cô xoay chuyển ý nghĩ, lại đoán mò: "Đúng rồi, có khi hắn đã sớm phát hiện bẻ lũ tặc trọc lư, nên cố làm ra vẻ trấn định, muốn chơi kế 'không thành', như khi xưa, Gia Cát Khổng Minh đã ung dung gậy đàn trong cái kế 'không thành' đó, khiến quân địch đã không sao dò được thực thể của ông ta. Phì ... Quý ba xạo này là một tên du côn bé nhỏ, làm sao sánh tài trí cùng tiên sinh Khổng Minh cho được? Theo ta thấy, hắn chỉ là làm trò bát nháo ... Đúng rồi ... nhất định chính làm bát nháo."

Cô còn đang suy nghĩ miên man, lại nghe Xung đại sư lớn tiếng hỏi: "Chân nhân có trong đó không?"

Diệp Linh Tô không đắn đo, cô buột miệng nói: "Không ... Ông ta không có trong đây."

Lời còn chưa dứt, hòa thượng nọ rộ một tiếng cười dài, kể đó, cửa động vụt tối sầm lại, là bóng một thân hình cao lớn, kim châm của Diệp Linh Tô đã cạy, cô đành phải nhẹ nhàng xông ra trước Tịch Ứng Chân, vung kiếm

che chắn. Mắt Xung đại sư xạ tinh quang, lão dòm cô gái rồi trông sang Lạc Chi Dương, khi thấy hắc văn cứ thối sáo, mặt lão cũng đầy vẻ ngạc nhiên. Cùng lúc, đằng sau lão, Trúc Nhân Phong reo lên: "Lỗ mũi trâu quả nhiên xum rồi, tiểu tử này bày trò giả thần giả quỷ, mình suýt bị nó lừa gạt"

Nguyên lai, công lực Lạc Chi Dương có hạn, Trúc Nhân Phong bị đánh trúng một sáo, thương thế cũng không trầm trọng, y thấy Tịch Ứng Chân xông vào, sợ lão đạo sĩ ra tay, nên đã xoay người bỏ trốn. Tuy nhiên, y thua vào tay Lạc Chi Dương mà vẫn không cam tâm, bỏ chạy được một quãng, y lần mò trở về, ý muốn tìm thời cơ trả thù, nào ngờ thật xảo hợp, đã đúng lúc Tịch Ứng Chân bị cố tật phát tác.

Vẫn hây còn e ngại uy phong của lão đạo sĩ, Trúc Nhân Phong không dám liều lĩnh ra mặt, y vội vàng chạy về thông báo Xung đại sư. Một đoàn ba tên chạy tới trước động, bỗng nghe thấy tiếng sáo của Lạc Chi Dương, lập tức chúng ngần ngại, sợ trúng kế, cho rằng nếu quả tình bệnh cũ Tịch Ứng Chân tái phát, sao Lạc Chi Dương còn đủ hứng thú tấu nhạc, ắt hẳn họ có âm mưu trá nguy gì đây.

Giữ ý niệm đó trong đầu, cả ba người không dám đi vô động, chỉ đứng nghe ngóng một hồi, rốt cục, Xung đại sư chẳng nhẫn nại nữa, đã đánh tiếng thử, nếu Diệp Linh Tô không trả lời gì, ba người không hiểu địch thủ kế sách ra sao, nhất định không dám đi vào động. Nhưng cô nàng rất cuộc không lạnh lợi, buột miệng nói ra, đã bị Xung đại sư nắm trúng sơ hở.

Diệp, Lạc hai người đang trong động, có gì Tịch Ứng Chân lại vắng mặt? Kiểu giấu đầu lòi đuôi như vậy, đã phơi bày toàn bộ hình tích!

Một lúc cả đám cường địch cùng đến, con tim Diệp Linh Tô đập như trống làng, mồ hôi lạnh đầm đìa từ trên đổ xuống.

Xung đại sư xoay chuyển ánh mắt, lão liếc sang, ra hiệu cho Minh Đẩu. Lão này hiểu ý, bèn vung ra một chưởng quét sà sạt lên mặt đất trong

động, dập tắt mọi đèn lửa.

Diệp Linh Tô không làm chi khác được, cô hơi kiểm nghênh địch, mũi kiếm kê soạn soạn trong chưởng kinh, chớp mắt, đôi bên đã qua lại ba chưởng hai kiếm, Minh Đẩu tất nhiên không thể tiến ra trước, Diệp Linh Tô cũng bị lão quần lấy. Trúc Nhân Phong thừa cơ, y lướt tránh qua hai người, khi thấy Lạc Chi Dương vẫn say sưa thối sáo ở đấy, y vừa kinh ngạc vừa tức giận, lớn giọng quát thét: "Tiểu tử, thối sáo khóc cha người hả? Người tính giở trò bát nháo gì đây? Định xem thường thiên hạ chăng?"

Y bỗng xoè năm ngón tay, chụp một trảo vào đầu Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương bất đắc dĩ phải cố nhịn đau, hăn buông cây sáo, quài tay phản công một chưởng vào cổ tay Trúc Nhân Phong. Trúc Nhân Phong hô lớn "Hay lắm", y biến trảo thành chưởng quét ra, hai chưởng chạm nhau, Trúc Nhân Phong cảm giác một làn nhiệt khí chui vào lòng bàn tay, nóng hực như thiêu đốt, y lập tức quát lớn một tiếng, thúc đẩy nội kinh phóng ra. liền thấy Lạc Chi Dương bay vút lên cao, bắn ra đằng sau hơn một trượng, đập tấm lưng lên vách động, rồi thân mình hăn trôi tuột xuống, một luồng kinh khí chạy ngược ngạo trong cơ thể như sóng vỡ bờ, khiến hăn đau quặn thắt toàn thân.

Trúc Nhân Phong đánh bay đối thủ, nhưng y cũng không khá gì, một luồng hỏa khí đang công phá khắp nơi trong cơ thể, không tiêu tan thì chớ, lại hết một con rắn độc đang len lỏi muốn chui vào buồng tim.

Trúc Nhân Phong sợ như gặp phải ma quỷ, y cấp tốc vận nội lực hóa giải kinh khí đó, tạm thời không rảnh để truy kích.

Minh, Trúc hai người bận giao chiến, Xung đại sư không còn bị ai ngăn cản, lão phóng nhanh như gió đến sát bên Tịch Ứng Chân, buông một tràng cười dài, nói: "Tịch chân nhân, đặc tội!", vừa nói, vừa đưa tay toan sờ soạng vào bên trong ngực áo tìm quyển "Thiên Cơ Thần Công đồ".

Đầu ngón tay còn chưa kịp chạm vào vải áo, Xung đại sư bỗng có cảm giác bất diệu, lão ngó lên, lập tức rung mình kinh hãi, thấy Tịch Ứng Chân trợn to hai mắt, hàng lông mày nhú lại, tay phải lão đạo sĩ đang nhẹ nhàng cất lên, đẩy một chưởng thoăn thoắt chụp vô ngực lão.

Chưởng nọ coi bộ chậm chạp mà lại đến nhanh kinh khiếp, kinh khí bao trùm một vùng không gian rộng lớn, dầu như Xung đại sư không bị đánh lén, có dự trù sẵn toàn lực đối phó cũng chưa hẳn thoát khỏi.

Lão tức thì quyết định vận khởi tối đa đại kim cương thần lực, tập trung vô vùng ngực, đón đỡ phát chưởng. Chỉ nghe "Bộp" một tiếng, Xung đại sư bị đẩy lui mấy bước, da mặt đỏ ửng như nhuộm máu, đôi mắt lão trợn ngược nhìn Tịch Ứng Chân, đột nhiên, lão không hó hé gì khác, đã co giò bỏ chạy, như một làn khói, biến mất tăm tích ra ngoài động.

Tới lúc đó, hai người Minh, Trúc mới kịp định thần, trông vào Tịch Ứng Chân, thấy ông ta sắc mặt nghiêm nghị đang chậm rãi đứng lên.

Hai người biết bị trúng kế, họ quay đầu bỏ chạy, hộc tốc như chim sổ lồng, lanh lẹ tựa cá thoát lưới, ù té chạy như điên, không hề ngoái trông lại một lần, trong chớp mắt, đã biến mất dạng vào rừng cây.

Thấy hai đứa đó bất kể thân phận, tẩu thoát nhanh như vậy, thật sự ra ngoài Tịch Ứng Chân dự kiến, ông đang định rượt theo, chợt thấy Lạc Chi Dương dựa người vô vách đá, thần sắc thống khổ, ông tiến đến đỡ hăn dậy, hỏi hăn: "Sao vậy? Mi bị thương?"

Lạc Chi Dương mắt trợn trừng, miệng há hốc, hăn đờ lười, không sao nói lên thành tiếng.

Tịch Ứng Chân mỉm cười, thấy Diệp Linh Tô đang nằm nhuyễn kiếm, sắc mặt đầy ý dọ hỏi, ông lập tức lắc đầu, nói: "Không cần hỏi han, ta vẫn ổn."

Diệp Linh Tô như đang nằm mộng, cô ấp úng: "Nhưng mà ... nhưng mà người... "

Tịch Ứng Chân ngắt lời cô: "Nếu ta không giả mắc bệnh, sẽ không thể đánh trọng thương tên hòa thượng kia."

Diệp Linh Tô thở ra một hơi, cô còn nghe Tịch Ứng Chân nói thêm: "Ta bình sinh chưa khi nào trá nguy, hòa thượng nọ ắt phải biết. Nhưng dù ta chẳng ưa làm như vậy, chỉ vì không còn cách nào khác, một người chính trực đột nhiên làm dối trá, mới có thể xuất kỳ bất ý lừa gạt được một kẻ tuyệt đỉnh thông minh. Ta từng ngẫm nghĩ kế sách trong mấy ngày qua, còn đang bị bí, tối hôm qua, Trúc Nhân Phong bỏ đi rồi mà còn quay trở về, lén rình mò trong rừng, ta mới thầm tính tương kế tựu kế, đặt ra một cái bẫy, mới dụ cho Xung đại sư bị mắc mưu."

Lạc Chi Dương lãnh một chương của Trúc Trúc Nhân Phong, nội tức trong cơ thể bớt công phá, hãn giảm đau khá nhiều, nghe ông giải thích xong, hãn gượng cười, nói "Tịch đạo trưởng, nếu ngài bó buộc trá thương, sao lại lừa gạt luôn cả hai đứa tui?"

Tịch Ứng Chân lờm hãn một cái, ông bình thản nói: "Nếu đến hai đứa mi mà lừa không xong, thì làm sao gạt được hòa thượng nọ?"

Diệp Linh Tô chợt nảy ý kiến cô nói: "Thật hay quá, mình thừa dịp rượt theo chúng nó, đánh cho tụi chúng không còn manh giáp!"

Tịch Ứng Chân cười nói: "Ta cũng đang có ý đó, cho dù không giết bọn chúng, cũng tìm cách chế phục, để sau khi ta chết, chúng không thể làm khó dễ hai đứa. "

Nói xong, ông phất tay áo, xoay người, sải bước đi ra ngoài động. Diệp Linh Tô sợ ông quả bất địch chúng, lại lo ông hiền từ nương tay, dễ dàng buông tha ba tên ác nhân, cô cũng rút kiếm đi theo. Lạc Chi Dương cố gắng nhịn đau, đi áp chót.

Ba người vào rừng, tìm kiếm một hồi, trời đã rạng sáng, có thể thấy rõ hết cảnh vật. Vượt qua một quãng rừng cây, băng ngang một con lạch nhỏ, họ thấy một căn lều gỗ nằm giữa hai cội cây, trong lều vắng tanh.

Diệp Linh Tô thăm dò đồng tro tàn, cô nói: "Tro nguội lạnh từ lâu, bọn chúng nó chưa trở về lại đây"

Tịch Ứng Chân gật đầu, bảo: "Đại hòa thượng có thể nhắc lên, có thể bỏ xuống, chẳng phải thứ ngu si dốt nát, hăn mang nội thương, nhất định sẽ trốn tránh đầu mặt cùng ta"

"Vậy mới phiền phức to! ", Diệp Linh Tô đảo mắt nhìn tứ phía, trong lòng thầm phiền muộn, "Hòn đảo này rộng lớn như vậy, tụi nó mà cố tình lẩn tránh, mình biết tìm nơi đâu cho ra?"

Tịch Ứng Chân ngẩng đầu nhìn sắc trời, thái dương đã lên cao nơi phương đông, toả sáng chói lọi, Lão đạo sĩ cảm giác ngày tháng trôi nhanh, đạo tâm mất mát, ông sốt ruột, giọng cả quyết: "Ta không nhiều thì giờ, bất kể bọn họ ở đâu, vẫn phải tìm cho bằng được"

Diệp Linh Tô dõi ánh mắt nhìn ông, cô mím môi, nói: "Mình còn chưa đi tới khu rừng bên tây". Tịch Ứng Chân gật đầu, hai người sử khinh công, nhắm hướng tây chạy đi, được chừng mười bước, bỗng nghe từ phía sau "huých" một tiếng, họ quay đầu nhìn lại, thấy Lạc Chi Dương ngã sóng soài trên đất, hai hàm răng nghiến chặt, mắt nhắm nghiền, tựa hồ ngất xỉu. Hai người cả kinh, Tịch Ứng Chân chạy trở lại, nâng đỡ gã thiếu niên, ôm vào trong lòng. Lạc Chi Dương tỉnh lại, sắc mặt tái xanh, môi miệng không ngừng run rẩy. Tịch Ứng Chân thăm dò mạch môn hãn, ông buột miệng kêu lên: "Uả, mi cũng trúng phải 'Nghịch Dương chỉ' hả?"

Diệp Linh Tô giật mình, cô kêu lên: "Sao thế được?"

Nét mặt trầm xuống, Tịch Ứng Chân thăm dò kinh mạch hãn, rồi ông lắc đầu, nói: "Không phải 'Nghịch Dương chỉ', nhưng trong Xung mạch nó

hiện có một luồng chân khí Thiếu Dương đang nghịch hành, công phá mạch đó".

Ông chăm chú nhìn Lạc Chi Dương, ánh mắt đầy âu lo, hỏi hần "Tiểu tử, lúc mi giao tranh cùng Trúc Nhân Phong, có thấy cái gì cổ quái trong chưởng kinh của nó không?"

Lạc Chi Dương tự biết lỗi nơi mình, chuyện này không dính líu gì tới Trúc Nhân Phong, mình khéo quá hoá vụng, Làn chân khí nóng hực nộ, bình thường cứ nằm im im trong hai mạch Xung và mạch Nhâm, nội khí bên trên không xuống được dưới, từ dưới không thể di chuyển lên trên, nếu hần cổ vận khí, sẽ làm làn chân khí nóng đó chạy ngược trở lại, quấy như rồng như rắn, cửa cắt như đao như kiếm, gây đau đớn khôn tả. Vừa rồi, hần định sử "Loạn Vân bộ" chạy theo hai người, kết quả, hần vừa mới vận nội lực, nghịch khí lập tức phát tác, khiến hần đau gần muốn xỉu.

Diệp Linh Tô thấy hần im lặng, cô bắn lên, thúc giục hần: "Người cầm điếu rồi sao? Tịch đạo trưởng hỏi người có phải Trúc Nhân Phong đã đã thương người?"

Lạc Chi Dương biết mình làm mình chịu, hần ngượng ngùng, giọng ấp úng: "Tui cũng không biết nữa, có lẽ tại luyện công sai đường lối"

"Sai đường lối?", Diệp Linh Tô ngăn người, "Người luyện loại nội công nào?"

Lạc Chi Dương ấp úng "Ờ .. ờ ... là Linh Phi công."

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ, cô cười nhạt, nói: "Nội công trên đời này, ta biết không ít, chưa khi nào nghe nói có cái gì là 'Linh Phi công', quý ba xạo người lại nói vung vít lên rồi á"

Lạc Chi Dương vốn đang buồn bực, nghe cô rầy, giống như lửa cháy đổ thêm dầu, hần buột miệng "Chỉ có là con cô mới nói vung vít"

Hắn ăn nói không lựa lời, Diệp Linh Tô giận tới mặt mũi đỏ ửng, cô hét lên: "Người, người nói bậy bạ gì thế, ta ... ta có con hời nào?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Đúng rồi, cô không có con, tui đương nhiên cũng không có nói vung nói vít."

Diệp Linh Tô tức giận đến nghẹn họng tắt tiếng, nhưng lại không thể hành hung người bệnh, cô nhất thời không biết phát tiết vào đâu, bèn xách kiếm đi chém loạn vào đám cây cối kế bên.

Thanh nhuyễn kiếm sắc bén khủng khiếp, chém thấy hoa lá rơi rụng tơi tả, cây cành gãy đổ ào ào, bỗng nghe soạt một tiếng, từ trong đám cây cối một người nhảy vù ra, y giơ cao hai tay, miệng rồi rít hét tướng lên "Đừng chém, đừng chém nữa, tui đầu hàng... tui đầu hàng."

Diễn tiến bất ngờ này làm Diệp Linh Tô bị dọa lui hai bước, cô định thần nhìn kỹ, thấy Thích Vương Tôn đang đứng đấy, đầu cổ y đầy lá cây, mặt kinh hãi.

Thì ra, y ẩn mình trốn trong bụi rậm với ý định chờ ba người rời đi, ai ngờ gặp Diệp Linh Tô vẻ mặt phẫn nộ, hươi kiếm chặt cây, vốn nhất gan, Thích Vương Tôn cứ tưởng tung tích đã bại lộ, y quá hãi sợ, vội vàng nhảy ra đầu thú.

Diệp Linh Tô hươi kiếm chém tứ tung, bất ngờ tróc ra được một cái miệng còn tươi tốt, còn nói năng được, cô mừng phát điên, liền quát hỏi y: "Người trốn trong đó làm gì?"

Cô vung trường kiếm lên, gí mũi kiếm vào tâm khẩu y.

Thích Vương Tôn cảm giác kiếm khí dày đặc, y sợ tới mức hai chân muốn khuỵu xuống, miệng lắp bắp: "Tui đang đi ỉa ở trỏng"

Diệp Linh Tô bất ngờ trước câu trả lời, cô còn đang sững sờ, đã nghe Lạc Chi Dương cười hỏi: "Họ Thích kia, mi đi ỉa mà sao hãy còn mặc quần vậy?"

Thích Vương Tôn mặt dạn mày dày, y trả lời tỉnh khô: "Có người cởi truồng đi ỉa ra mùi thúỉ lắm, sao tui lại không được để nguyên quần mà ỉa?"

Y mồm năm miệng mười, càng nói càng thấy hạ lưu, Diệp Linh Tô nghe không lọt tai, cô nguýt Lạc Chi Dương một cái, rồi quay sang bảo y: "Thích Vương Tôn, người mà còn nói xàm, ta nhấn vô một phát, là đời người thôi không cần đi đại tiện nữa, khỏi cần cởi cái đó ra luôn"

"Dạ ... dạ ... ", Thích Vương Tôn cảm giác mũi kiếm ấn vào, y hãi quá, tim đập thình thịch, gật đầu lia lịa: "Thôi không nói xàm nữa đâu."

"Được lắm, ta hỏi người, người trốn trong đó làm gì?"

Thích Vương Tôn giọng run rẩy: "Minh Đẩu muốn giết tui, tui đành phải trốn lão."

"Tại sao lão lại muốn giết người?", Diệp Linh Tô cảm thấy kỳ lạ, "Tụi bay không phải một giuộc mèo mả gà đồng với nhau sao?"

"Mèo mả gà đồng, cũng phải coi lại coi ai là mèo, ai là gà ...", Thích Vương Tôn dánh đầu khỗ, y kể lể, "Tối hôm qua, nửa đêm tui vô bụi đi cầu, chính thực sự là tui đi đại tiện đó, bỗng nghe có tiếng bước chân, tui dòm lên thì thấy đám hòa thượng ba người kia đang chạy về. Tui tại đi chưa xong, nên chưa đứng dậy tiếp đón, chợt thấy Minh Đẩu nói: 'Sao thằng họ Thích lại không có đây? Tới nước này, không thể không giết nó được.' tui nghe lão nói mà hết hồn, ngừng thở, một cái rằm cũng nín khe, lại nghe Trúc Nhân Phong nói thêm: 'Lưu người này lại, là cuối cùng sẽ gây họa hoạn, khó bảo đảm nó hoàn toàn không biết lối đi vào cổ mộ'"

"Đi vô cổ mộ?", Tịch Ứng Chân buột miệng hỏi y, "Người có biết lối vô mộ?"

"Tui đương nhiên không biết.", Thích Vương Tôn thành khẩn nói, "Đó là vì Minh Đẩu lại nói: 'Cứ giết phứt cho rồi, thà giết oan còn hơn chừa hậu hoạn, rui nó biết mà đem nói lại cho Tịch Ứng Chân hay, tui mình hết mong trốn thoát.' tui lại nghe thấy Xung đại sư nói: 'Thây kệ cho nó đi đi, ta khổ tâm suy nghĩ mất mấy đêm, mới đoán được lối vào mộ ở chỗ nào, ta cho rằng với trí óc nó, chưa chắc nó đã biết.' Minh Đẩu lại nói: 'Người khôn ngoan ngàn lần thế nào cũng có lúc bị hố một lần. Đại sư nếu tự cho mình giỏi trí lự, sao lại để lọt vô bẫy của Tịch Ứng Chân? Vô luận thế nào, Thích Vương Tôn cũng là hậu duệ của Thích gia, nó biết lối vô mộ thì cũng chẳng có gì là lạ, chỉ vì muốn độc chiếm bảo vật trong mộ cho nên mới không chịu tiết lộ thật tình. Ta tính cưỡng ép nó vài lần, đều bị người ngăn trở, mà nay chả phải là nó đã chạy tới chỗ đó rồi hay sao' Tui nghe được, phát sợ tới mức hồn vía lên mây, còn may là Xung đại sư đã nói: 'Nó chưa có đi đâu, dù nó có muốn đi, cũng phải chờ tui mình' Minh Đẩu lại nói: 'cái đó chưa chắc, có khi nó không muốn dựa vào ta cùng Trúc huynh, mà thầm tính toán dựa vào đại sư không chừng' Xung đại sư hỏi: 'Minh tôn chủ nghi ngờ ta đã sớm biết lối vào mộ?' Minh Đẩu đáp: 'ta chỉ biết là, nếu không vào bước đường cùng, người cũng sẽ không để hai ta đi theo vào.' tui nghe thế, thấy kỳ lạ, lão họ Minh lúc nào cũng vâng vâng dạ dạ với Xung đại sư, sao bây giờ lại trở giọng gay gắt, tui dòm kỹ lại, mới phát hiện Xung đại sư sắc mặt khó coi, thiệt giống như vừa phát sinh bệnh nặng. Lão nghe Minh Đẩu nói, chỉ cúi đầu, buồn rầu, không trả lời. Lại nghe Trúc Nhân Phong thúc giục: 'Còn cãi vã gì nữa? Không mau chạy, phe đối đầu tìm tới, là hết có đi', Y nói xong, cả ba người dời bước ra đi."

Diệp Linh Tô nghe xong một hồi kể lể, cô mơ hồ hiểu được chút ít. Xung đại sư nghĩ ra được lối vô mộ, lão muốn vô đó để trốn tránh Tịch Ứng Chân. Minh Đẩu lại cho rằng Xung đại sư biết lối vô mộ qua miệng

Thích Vương Tôn, cho nên lão ta muốn giết Thích Vương Tôn diệt khẩu. Nghĩ vậy, cô lớn tiếng hỏi y: "Người thật sự không biết lối nào vô mộ?"

Thích Vương Tôn chìa ngón tay lên trời, thề thốt "Tui mà biết, xin cho thiên lôi đả tặc thì!`. Diệp Linh Tô lại hỏi: "Vậy thì kỳ quá, tui nó thay vì giết người diệt khẩu, mang người đi cùng không phải tốt hơn sao?"

Thích Vương Tôn vẻ đau khổ, nói: "Tui nó nói tui không đi theo được."

Diệp Linh Tô ngạc nhiên , hỏi: "Tại sao không đi theo được?"

Diệp Linh Tô vừa hỏi xong, đã nghe Tịch Ứng Chân thở dài, ông đáp: "Ta biết tại sao rồi, bởi vì lối vào mộ nọ không ở trên mặt đất, mà là ở trên trời."

"Ở trên trời?", mọi người giật mình. Tịch Ứng Chân gật đầu, ông nói tiếp: "Đảo này chơ vơ giữa biển, không liền mạch đất, cũng chẳng có những sóng núi cao ngất trời, theo phong thủy mà nói, đã chẳng được thế đất, lại không thể liền với trời, chỉ có thể coi hòn đảo như một con rồng với tư thế uốn lượn của đảo làm thân rồng, lấy hòn núi cao nọ làm đầu rồng, chỉ có chỗ nào mà miệng con rồng hướng thượng, thì ở chỗ đó mới có thể ngắm Liêm Trinh, dòm Bắc Đẩu, nuốt nhả nhật nguyệt, hô hấp phong vân, chỉ khi đó, cái long mạch này mới thành một con rồng sống!`"

"Ui!", Lạc Chi Dương vỗ một phát lên trán, "Đạo trưởng ý muốn nói, chỗ vào mộ huyết phải nằm ở đỉnh núi?"

Mọi người nghe hẩn bàn vô, đều ngược trông lên, dưới ánh thái dương hòn núi sáng loang loáng, trơ trọi bốn bề là vách đá, chẳng thấy đâu là cửa vào mộ.

Thích Vương Tôn giọng kỳ quái: "Vô bằng chỗ nào đâu?"

Tịch Ứng Chân trở ngón tay về phía đỉnh núi, ông trả lời: "Không phải ở đó sao?"

Mọi người chú mắt trông thật kỹ, quả nhiên gần đỉnh núi, có một cái lỗ hang động sâu thẳm và tối đen.

Lạc Chi Dương thấy hơi quen quen, hẩn loé lên một ý trong đầu, buột miệng kêu lên: "Chu choa, cái đó là tổ của con Phi Tuyết đấy mà!``

Động khẩu nọ đúng là hang ổ của con hải đông thanh, ở bên trên mặt đất có hơn mười trượng, nhác trông giống giống chiếc mũ đặt nằm ngửa.

Thích Vương Tôn le lưỡi hít hà: "Trời ơi, cao như vậy , làm sao mà đưa quan tài lên tận nơi được?"

"Bọn người từng nghe nói đến chôn cất kiểu treo quan tài chưa?", lão đạo sĩ hỏi.

Mọi người cùng lắc đầu.

"Hồi đó, ta ngao du vùng Tam Hạp, (ND: chỗ hiểm nghèo của Trường Giang, hẻm núi cao chát ngất, nước chảy xiết mé dưới), hai bên bờ sông, trên vách núi đen dựng đứng, ta thấy nhiều huyệt động chứa quan tài gỗ, quan tài lơ lửng từng không, coi rất cực kỳ tuyệt diệu. Sau khi ta tra xét rõ ràng, đã phát hiện nhiều lỗ trổ vào vách đá, chỉ cần đóng vô trồng một cái cọc, đặt lên trên vài tấm ván gỗ, là tạo thành một cái sạn đạo (ND: lối đi bằng nhiều phiến gỗ ghép nối tiếp nhau giữa lưng chừng trời, như tích truyện Hàn Tín 'minh tu Sạn Đạo ám độ Trần Thương`!), đưa lên đến tận nơi huyệt động cao cao bên trên. Nếu muốn đưa quan tài lên chót núi, chỉ cần trước hết tái tạo sạn đạo, đưa được cỗ quan tài lên rồi, triệt phá sạn đạo, coi như quan tài được treo lơ lửng giữa không trung. Cách chôn cất kiểu treo quan tài như vậy, vừa phòng chống đào mả ăn trộm, vừa dựa theo thể hiểm trở của sông và núi, là một cách táng kỳ dị của thuật phong thủy."

Lạc Chi Dương rất lấy làm lạ, hẩn hỏi: "Tặc trọc lư không am hiểu phong thủy, cũng không chắc biết đến treo quan tài mà chôn, bằng vào đầu lão ta biết lối vào mộ là ở trên núi cao?"

"Cái đó dễ thôi", Tịch Ứng Chân rầu rĩ đáp, "Ta vừa nói, muốn đưa quan tài gổ lên đến đỉnh núi, phải đục lỗ trong vách núi, phải tạo sạn đạo. Sạn đạo sau đó có thể triệt bỏ, nhưng những lỗ hổng kia vẫn còn đấy, với đầu óc thông minh của hoà thượng, chỉ cần nhìn mấy cái lỗ thì chẳng mấy chốc lão ta đã đoán ra được công dụng ảo diệu của chúng``

Đạo sĩ còn đang nói, Diệp Linh Tô chỉ vào một chỗ nơi ngọn núi, kêu lên: "Xem kìa!"

Mọi người tập trung ánh mắt, thấy trên vách núi trọc, có ẩn hiện ba đạo nhân ảnh, đang lần theo vách núi mà trèo lên bên trên.

"Quả nhiên ... không sai ", Thích Vương Tôn hằm hừ rên rầm, "Lão đạo sĩ, ngài đúng là đoán việc như thần. Chẳng trách bọn hẩn bảo tui không thể đi theo, cái vách núi trơn láng đó nó sáng loáng như mặt gương, mà tui nó cũng leo trèo lên được! Con mẹ nó, ba cái thằng giặc này hổng phải người, đều là thần lẩn ráo trội, hừm ... lão tử cầu mong bọn chúng tuột tay mà rơi xuống thành ba cái xác thúi!``

Y mang từ lâu một mối hận trong lòng, nên được dịp, đã thốt lời nguyên rủa.

Bốn người không dám chần chờ, họ vội vã chạy đến chân núi, quả nhiên thấy trên vách đá đầy những lỗ hổng đường kính chừng năm tấc, mỗi lỗ cách xa nhau dăm thước, liền một đường quanh co theo hình chữ chi nối lên tổ chim ưng.

Hiện thời, đã có một ít cọc gổ đóng vào lỗ, thớ gổ trắng nhạt, vỏ cây còn xanh, là đã được ai đó dùng lực cắm vào lỗ hổng, tạm làm chỗ đặt chân như những nấc thang.

Quan sát kỹ hơn thì họ thấy bọn Xung đại sư dùng dây mây buộc vào cọc, Minh Đẩu đi đầu, lão sử "Qua Toàn kinh" chêm từng cọc vào lỗ hồng, xong cái nọ, Xung, Trúc hai người bên dưới lập tức đưa ngay lên cho lão một cái cọc khác. Lúc ấy, họ nhận thấy đám ba người nọ đã lên đến được lưng chừng núi.

"Ngon ghê!", Lạc Chi Dương vỗ tay cười hỉ hả, "Có lũ con ngoan mở đường phía trước, bọn mình vừa vặn sẵn có thang mà lên."

"Chớ khá khinh địch. ", Tịch Ứng Chân vừa trông lên, vừa nói: "Mình ta đi lên, bọn các người ở lại dưới này."

Đôi mi thanh tú của Diệp Linh Tô hơi nhúu khẽ, cô còn chưa có ý kiến, đã nghe Lạc Chi Dương lớn giọng: "Sao lại nói thế? Cho tới bây giờ, bọn mình luôn đồng sinh cộng tử."

Diệp Linh Tô liếc vào hắn, cô gật đầu nói: "Đúng! Mọi người đồng sinh cộng tử. "

Cô nói ngắn gọn, nhưng vẻ mặt kiên nghị, ý kiên quyết, không chịu thay đổi.

Tịch Ứng Chân trừng mắt nhìn hai người, tuy ông bức, nhưng lại cảm động, đành phải nói: "Trận chiến này không phải dễ ăn, hai đứa các người chớ xem thường đấy nhé... ". Ông lại chú mắt vào Lạc Chi Dương, có ý bảo hắn đang bị rối loạn chân khí, tốt nhất là ở lại dưới chân núi, nhưng ông thấy hắn thần sắc quyết liệt, ông không sao nói lên lời, chỉ nghĩ bụng "Hai đứa nhỏ này có tình có nghĩa, ta chẳng đáng để cho chúng đem mạng sống ra giúp mình, thôi ... mình chỉ đành tận sức cái thân già này lo chúng nó được an toàn mà thôi."

Nghĩ vậy, ông tung mình đặt chân lên cọc, sử thân pháp 'Tĩnh Đình Điểm Thủy' (chuồn chuồn nhảy mặt nước) mà chạy nhanh lên bên trên.

Diệp Linh Tô dòm dòm vào Lạc Chi Dương, cô nói: "Người lên trước đi. "

Lạc Chi Dương hỏi: "Tại sao?"

Diệp Linh Tô mặt hoa sa sầm, cô quát: "Bảo đi thì cứ đi, còn nói tầm xàm cái gì nữa?"

Lạc Chi Dương le lưỡi, hăn nhảy lên cọc, di chuyển từng bước một về phía trên. Hăn từng nếm qua đau khổ, hiện giờ không dám vận nội lực, nhưng nhờ luyện tập võ nghệ đã lâu, mặc dù không dùng nội công, thân thủ hăn vẫn nhanh nhẹn hơn hăn người thường.

Đi được khoảng mười cọc, hăn chợt nghe phía dưới có người kêu la thảm thiết, Lạc Chi Dương cúi trông xuống, bất giác không nhịn được cười, thì ra Thích Vương Tôn không biết tự lượng sức, y cũng muốn trèo lên theo, kết quả y hụt chân, đã té nhào hơn một trượng cao xuống chân núi, chồm đầu đâm phải đá nhọn vỡ toang, đổ máu đầm đề. y đang nằm dài trên mặt đất kêu rên ầm ỹ.

Sạn đạo càng lên cao càng hiểm trở, đến ngang sườn núi, gió biển gào thét thốc vào, hầu như muốn thổi cho con người ta té nhào xuống núi. Lạc Chi Dương không khỏi kinh tâm, khi hăn cúi nhìn, cây cối dưới chân núi khua xào xạc, sương khói trôi nổi bập bênh, cảm giác thân mình giống như đang treo vào vách đá, bị gió lửa tạt qua tạt lại.

Càng nhìn, hăn càng hãi, thấy váng đầu hoa mắt, nhưng phàm leo thang lên cao, càng e ngại lại càng dễ trượt chân.

Lạc Chi Dương run lấy ba lấy bảy, hăn đi thêm được hai bước, đột nhiên bị hụt chân, thân

mình nghiêng ngả ra đằng sau, hăn hoảng quá, đưa tay bấu vào vách đá, ngón trỏ đó sử dụng nội lực, lập tức chân khí trong hăn chạy ngược, toàn

thân vô lực, nhoáng một cái, hẫng té nhào xuống dưới.

Bỗng nhiên, như một tia chớp, một bàn tay thò ra, chộp đúng ngay vào cánh tay hẫng mà ghì lấy thật chặt chẽ. Thân mình Lạc Chi Dương khựng lại, hẫng nhìn sang, thấy mặt hoa

Diệp Linh Tô đỏ hồng, con mắt sắc lạnh, cô giống như một con chim bạch yến, một tay ghì lấy hẫng, một tay bám chặt vào cái cọc.

Cô gái vận khí vào cánh tay, cô quát khê một tiếng thánh thót, đã kéo được Lạc Chi Dương lên đứng bên trên cọc. Gã thiếu niên run bắn, Diệp Linh Tô cũng xoay người đi lên, cô trừng mắt nhìn hẫng, lấy lại hơi thở, nói: "Người để ý một chút nhen, đừng làm vướng tay vướng chân người ta."

"Ai làm vướng tay vướng chân?", Lạc Chi Dương hậm hực, "Chả phải chỉ có té nhào một cái thôi sao?"

"Té có một cái?" Diệp Linh Tô cười gằn, "Chỉ sợ té luôn xuống tới âm tào địa phủ!"

Lạc Chi Dương vẫn không chịu thua, hẫng gân cổ lên cãi: "Càng hay! Tui còn chưa có dịp xuống đó, cũng muốn đi thử một lần xem nó ra sao. "

Diệp Linh Tô chẳng nổi nóng, cô bảo hẫng: "Còn nói bậy nữa, nếu té xuống , sợ rằng không ai cứu người đâu đó."

Nhìn vẻ mặt cô, Lạc Chi Dương cười thầm, hẫng nói: "Diệp cô nương, cô nhất quyết đòi đi đằng sau tui, ý hẫng sợ tui té chớ gì?"

Diệp Linh Tô bị hẫng nói trúng tim đen, mặt hoa đỏ ửng, cô hậm hê nạt: "Người nằm mơ hả? Thứ đồ quý ba xạo như người, té chết một trăm đũa ta cũng thây kệ!."

Lạc Chi Dương cười hô hô, bỗng nghe Tịch Ứng Chân hắng giọng thật to, hai người ngẩng nhìn, thấy lão đạo ngoắc tay, nói: "Tiểu nha đầu, nhổ ít cây cộc gỗ đưa lên đây đi."

Nguyên lai Xung đại sư gian giáo, lão thấy có người đuổi theo, bèn cứ đi được bước nào bèn nhổ bỏ cây cộc lão vừa dùng xong. Tịch Ứng Chân hết đường lên, đành phải đòi cô gái lấy mấy cộc bên dưới lên bổ khuyết vào. Diệp Linh Tô nhổ ra một cái cộc, ném lên cho Tịch Ứng Chân, lão đạo đón lấy, trám vào lỗ hổng.

Cuộc rượt đuổi này thật sự xưa nay hiếm thấy. Song phương một bên nhổ cộc, một bên ráp vô trở lại, tìm cách mở đường tiến lên tí trên cao. Mắt thấy Xung đại sư lên càng lúc càng tiến nhanh hơn, sắp tới gần ổ chim ưng, Lạc Chi Dương bỗng rút sáo ngọc, tận lực thổi vang lên. Diệp Linh Tô thấy kỳ quái, cô hỏi: "Người làm gì vậy?"

Câu hỏi còn chưa dứt, từ trong ổ chim rít vang một tiếng sắc nhọn, một cái bóng trắng bay vù ra, cô gái "Ồ" một tiếng, kêu lớn: "Là Phi Tuyết!"

Lạc Chi Dương múa may cây sáo, phát hiệu lệnh, ưng trắng sau một tiếng hót lớn, nó vù vù như tên bắn, bay xuống chụp vào đỉnh đầu Minh Đẩu.

Chợt bị đánh lén, Minh Đẩu luống cuống tay chân, lão cúi đầu né tránh. Số lão còn may, Trúc Nhân Phong đã nhanh nhẹn vụt cây gậy trong tay ra, Phi Tuyết phải lượn tránh, Minh Đẩu mới thoát một kiếp nạn, nhưng đầu vai lão đã trúng một trảo, máu tươi toé đầm đìa.

Phi Tuyết bị cây cộc chọc giận, nó xoay người, hướng Trúc Nhân Phong đánh tới. Trúc Nhân Phong từng bị nó đả thương, y thù hận con chim vô cùng, bèn gầm lớn một tiếng, tận sức vung ra một chưởng. Chưởng kinh như cát, bao phủ hơn một trượng, Phi Tuyết còn chưa vào gần, đã bị trúng

đòn, nhất thời lông vũ trắng bay tán loạn, nó kêu thét âm ỉ, bay vút lên cao, vòng vào mé sau Trúc Nhân Phong, giương móng vuốt chụp vào lưng y.

Nếu trên đất bằng, Trúc Nhân Phong di chuyển tùy ý, y đủ sức tự vệ, nhưng lúc này, lưng dựa vào vách đá, y xoay chuyển khó khăn, sự lạnh lén không sánh kịp con hải đông thanh đang bay nhanh như chớp giạt, y vừa nghe tiếng gió đằng sau lưng, muốn né tránh đã không kịp. Xung đại sư mé dưới thấy thế, lão tung một chưởng lên trên, Phi Tuyết không dám trực diện nghênh đón, nó đã bay vù ra xa, quay một vòng trên không, lại nhắm hướng hòa thượng vọt tới.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 14 : Ấn Thần Cổ Mộ 2

Con ưng trắng bản tính cao ngạo, nó ăn phải một chút đòn, càng thêm hung ác. Nó thay đổi sách lược, khi thấy ba người nhấc tay, lập tức bay lảng ra xa, không ngừng xoay vòng chung quanh, tìm góc chết của cả ba người mà tấn công như vũ bão, thế đến nhanh như gió, nhẹ nhàng như tuyết, ba tên ác nhân hành động khó khăn, đều đã bị nguy khốn vào tay một con chim chóc trên vách núi đá đen. Thấy Lạc Chi Dương biết điều khiến con chim ưng, lão đạo sĩ mừng vui ra ngoài tâm ý, ông bèn cùng Diệp Linh Tô hợp sức mở đường, đã tiến rất nhanh đến sát kẻ địch.

Lạc Chi Dương sợ Phi Tuyết đánh lâu dễ sơ thất, hăn thối sáo ra lệnh, con Phi Tuyết nghe thấy, bèn buông tha địch nhân, bay lên trên trời cao, uốn lượn xoay quanh.

Lạc Chi Dương mừng sợ lẫn lộn, Diệp Linh Tô cũng thầm kêu lạ. Phải biết rằng, chim ưng bản năng ưa đánh giết, bắt nó phải buông tha con mồi, cũng không dễ, vì cái thiên tính sợ bị cướp mồi đã ăn sâu, Phi Tuyết nghe theo hiệu lệnh mà bãi chiến, cho thấy nó đã hết lòng hết ý coi Lạc Chi Dương như chủ nhân duy nhất.

Tiếng sáo còn chưa tắt, Tịch Ứng Chân đã tiến gần kề bên dưới Xung đại sư, gã hòa thượng đá ngược xuống một cước, Tịch Ứng Chân né tránh ngọn cước, ông vịn vào một cái cọc, khẽ nhún mình vọt lên trên, đồng thời vung hai chân đá vào Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong huy chưởng nghênh đòn, khi quyền cước giao tiếp, Trúc Nhân Phong cảm giác hai bàn tay nóng hực, y bị đẩy lui ra sau, bỗng

nhiên hai chân y đạp vào thình không, khiến y rơi thẳng tuột xuống. Tiểu tử này sợ tới mức rú lên thất thanh, cùng lúc, đầu vai y bị kéo căng thẳng, là y đã được Minh Đẩu dang tay ra chụp trúng. Trúc Nhân Phong còn chưa định thần hồn, y định nói cảm ơn, bỗng nghe Minh Đẩu gằn giọng hừ một tiếng, vung thân mình y ra, quét vào Tịch Ứng Chân.

Đây là lần đầu tiên trong đời Trúc Nhân Phong bị người ta dùng làm vũ khí, y nhất thời đổi từ vui mừng sang tức giận, há miệng chửi mắng.

Đang lúc Tịch Ứng Chân giao tranh Xung đại sư, ông nghe tiếng gió ào mạnh tới, thân mình Trúc Nhân Phong đánh vào, gã này là một món binh khí sống động, y huy động cả quyền lẫn cước công ra, Tịch Ứng Chân không làm gì khác hơn được, ông đành bỏ Xung đại sư quay ra nghênh địch.

Xung đại sư thừa cơ nhảy lên trên, lão bỗng thấy hàn khí mù mịt phá không ập lại, lão lập tức nhủ thầm 'không hay', bèn vung tay phải đập vô vách, đẩy toàn thân bắn ngang ra hơn thước, nghe vù một tiếng, một làn sáng xanh đã bay sát ngang người, nghe rền một tiếng, đã kịp thấy cây kiếm phá vỡ một mẫu đá núi, làm nó rơi bắn xuống dưới.

Xung đại sư gầm một tiếng, thân mình lão dán vào vách núi mà tụt xuống phía dưới, đồng lúc song cước đá liên hoàn vào cô gái. Diệp Linh Tô không dám đón đỡ, cô xoay cổ tay, cây Thanh Li đã cắm vào vách đá ba tấc. Cô mượn phản lực tung người lên, thân mình nhẹ nhàng mềm dẻo như nước, xoay như gió cuốn thành một vòng quanh thân kiếm, lượn sang mé trái hòa thượng, cô vung chân đá vào eo lưng Xung đại sư.

Xung đại sư bị bất ngờ, lão vội quai tay đánh ra một quyền để ngăn cản, nghe "bộp" một tiếng, thân mình Diệp Linh Tô đã bắn vung lên trên, Xung đại sư lại cảm giác trong ngực nhộn nhạo, hoa mắt, lão gần muốn ói máu. Vốn lão bị một chiêu của Tịch Ứng Chân, thương thế thực không nhẹ, nhưng cô gái không để cho lão kịp điều hoà hơi thở, mũi chân Diệp Linh

Tô trụ vào một cái cọc, cô uốn cong mình như thân cung, vung kiếm đâm lão.

Xung đại sư không làm gì khác được, lão đành nhổ lấy một cái cọc dùng làm binh khí, miễn cưỡng nghênh đòn.

Ở mé dưới, Lạc Chi Dương ngậy người ra mà nhìn hai trận ác chiến với mức độ hung hiểm hẳn chưa từng thấy. Năm người bên trên, thân mình bay qua lượn lại, như chim yến, như chim sẻ, họ chỉ dựa vào đôi chân bám trụ vào cọc gỗ mà tung ra những chiêu thức đoạt mạng, xuất thủ không chút nhẹ đòn, lạnh lẹn sắc bén như gió tạt mưa sa, công ra nhiều thế thức hiểm độc khôn cùng. Có đôi lúc, Lạc Chi Dương tưởng chừng có kẻ sắp rơi xuống, nhưng cả năm người này rốt cục đều có thể chuyển nguy thành an, từ chỗ chết tìm ra đường sống.

Nếu giao chiến trên đất bằng, trong năm người, Tịch Ứng Chân có võ công cao nhất, nhưng tại vách đá đen này, hết thảy bản lãnh cá nhân là bị hạn chế gò bó, Minh Đẩu cùng Trúc Nhân Phong giở thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ vì tự vệ mà xả thân quyết chiến, họ tấn công hung bạo khiến lão đạo sĩ bị lạc hạ phong. Bảo kiếm trong tay, Diệp Linh Tô lại chiếm nhiều thế mạnh, thanh gươm sắc bén dễ dàng đâm vô đá núi, giúp cô gái những lúc nguy cấp, có thể mượn vách đá làm chỗ dựa. Trong khi đó, Xung đại sư thân mang nội thương không nhẹ, thân hình lão lại cao lớn, trở thành một cái bia thật tốt cho thanh kiếm, lão bị vây hãm trong màn kiếm quang, xung tả đột hữu, vô cùng chật vật.

Lão trực diện khổ chiến Diệp Linh Tô, để trống mặt sau, Lạc Chi Dương nhìn rõ, bèn hươi cây sáo ra lệnh cho Phi Tuyết dang rộng đôi cánh mà bay lên đến chụp vào chỗ hiểm trên lưng Xung đại sư.

Xung đại sư chỉ cảm giác tiếng gió ập vô, lão không né tránh kịp, lập tức đau buốt đến co đầu rụt cổ, lúc móng ưng cào vào, đã làm rách toác da thịt, toé máu.

Diệp Linh Tô thừa cơ huy động thanh kiếm như vũ bão, đâm soạt soạt vô mặt lão, khiến Xung đại sư phải lộn người lui về phía sau, bất ngờ lão huyệt chân, té lộn nhào xuống.

Diệp Linh Tô đánh rơi cường địch, cô vừa mừng vừa sợ, chẳng dè, Xung đại sư thân mình chơi vơi ở giữa thinh không, trong lúc tìm lối thoát, lão dùng sợi dây mây quấn cộc gỗ, vung nó ra như một nhuyễn tiên, cuốn vào chân trái Lạc Chi Dương. Gã này bị bất ngờ, thân mình truy xuống, phải vội vàng ôm chặt lấy một cái cộc.

Ở bên trên, Diệp Linh Tô nhìn thấy diễn tiến đó mà cô đổ mồ hôi lạnh đầm đìa, còn Xung đại sư thì đã vươn tay ra, lão đập vô vách đá, mượn phản lực mà nhoáng một cái lên cao hơn một trượng, lão ôm ngay vào một cái cộc, rồi lão xoay người, vung tay chộp vào cổ họng Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương múa sáo ngọc, sử ra một chiêu " Anh Tinh Nhập Miếu", xuyên qua sợi dây mây mà đâm vào ngực hoà thượng.

Xung đại sư lập tức lật ngược cổ tay, chụp đúng vô cánh tay hắc, hai người hầu như đồng lúc trúng đòn, ngực Xung đại sư lãnh một kích, tuy có đau đớn, nhưng không gây hại, còn Lạc Chi Dương xương tay đau như gần bị gãy, cánh tay hắc như bị một cái vòng sắt thít chặt lấy, khi hắc cảm giác nội kình Xung đại sư xộc vào, hắc cuống quít vận kình lực phản kích.

Cú vận khí này lập tức làm chân khí trong xung mạch hắc chạy ngược, là toàn thân hắc mềm nhũn ra, huyệt chân, té nhào.

Xung đại sư đã trúng thương liên tiếp mấy lần, nội lực lão không còn mạnh, mấy biến động vừa rồi hầu như làm cạn kiệt sinh lực trong người, lão vốn tưởng chiêu trao sử xuất nọ chẳng đủ chế ngự đối thủ, không dè Lạc Chi Dương bỗng té nhào, ra hắc ngoài dự kiến của lão. Hòa thượng không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, lão vươn cánh tay vươn, nhanh như chớp chụp và ghì chặt lấy gã thiếu niên, treo người gã giữa khoảng không, đang

định kéo hẳn lên thì lão chợt cảm giác lạnh tanh nơi cần cổ, chính là đang bị mũi kiếm Thanh Li gí vào, rồi nghe Diệp Linh Tô quát thét: "Tặc trọc lư, người muốn sống hay muốn chết?"

Xung đại sư thầm hít vô một hơi thật sâu, lão cười cười: "Diệp cô nương, cái câu đó chính ra cô nên hỏi nơi tiểu tử họ Lạc này."

Nguyên lai, lúc hòa thượng chụp lấy Lạc Chi Dương, Diệp Linh Tô thừa cơ trở mũi kiếm vào cổ lão, nếu Xung đại sư lãnh nhất kiếm, thể nào Lạc Chi Dương cũng té xuống núi mà chết tươi.

Cô gái đang bối rối, đâm kiếm tới, Lạc Chi Dương ắt phải chết theo, mà cô cũng không cam tâm rút kiếm về, còn đang lưỡng lự, cô chợt nghe Xung đại sư nói: "Diệp cô nương, cô hãy thu kiếm trước, bọn mình cùng đi lên, khi vào đến huyết động, ta nhất định sẽ buông tiểu tử này ra."

Diệp Linh Tô cười gằn: "Người quý kế đa đoan, làm sao ta tin lời người cho được. "

Xung đại sư lạnh nhạt nói: "Người không tin ta, chắc hẳn tin tưởng vua Diêm La. Ta đoán tiểu tử có bà con với vua Diêm La, nó có té xuống cũng chẳng chết"

Nói xong, lão khẽ rung tay, thân mình Lạc Chi Dương bị đung đưa chao đảo. Gã nọ mặt tái xanh tái xám, nhưng vẫn há họng la lớn: " Diệp cô nương, đừng để tâm đến tui, lời nói của lão hoà thượng này chẳng thể tin nổi, cô nhất quyết đừng sa vào bẫy của hắn."

Diệp Linh Tô nghe hắn la hét, lòng đau như cắt, cô ngẫm nghĩ, rồi nghiêng rằng, cô lớn giọng: "Được rồi, tặc trọc lư, nếu người nuốt lời, ta sẽ đồng quy vu tận cùng người."

"Chả dám ... chả dám đâu.", Xung đại sư cười, ửng chịu.

Diệp Linh Tô thu hồi trường kiếm, Xung đại sư cũng kéo Lạc Chi Dương lên.

Ở bên trên, ba người mắt thấy tai nghe rõ ràng, họ cũng lần lượt ngừng tay. Tịch Ứng Chân nhìn vào Lạc Chi Dương, ánh mắt đậm vẻ sâu muộn.

Xung đại sư cười vang nói: "Tịch chân nhân, Minh huynh, Trúc huynh, xin mời đi trước mấy bước."

Ba người nhìn nhau, Minh, Trúc hai người đồng tiến bước, Tịch Ứng Chân ngần ngừ một chút rồi ông cũng đi theo lên. Xung đại sư vẫn cười cười: "Diệp cô nương, mời cô."

Lão tuy có con tin trong tay, khí độ lại thung dung, Phi Tuyết muốn đánh lén, cũng bị Diệp Linh Tô quát lui ra.

Một hàng người thôi đánh nhau, cùng theo thang cây mà đi lên. Chẳng nẩy chốc, họ đã vào đến trong hang động, Xung đại sư đi sau chót cũng vừa đến nơi.

Hang động nọ càng vô trong càng cao dần lên, vách đá xung quanh có dấu vết đẻo gọt, mặt đất phủ đầy những xương cốt muông thú, cái nhỏ tựa của chim én, lớn cỡ sơn dương, mới có , cũ có ... trông rất rợn người, đều là xương xẩu từ miếng ăn của con ưng trắng. Hang ỗ bị chiếm cứ, con Phi Tuyết rú rít âm ỉ bên ngoài động, nhưng chưa có hiệu lệnh của chủ nhân, nó không dám tự tiện xâm nhập.

Ở cuối hang động không thấy quan tài gì cả, duy nhất một cánh cửa bằng đồng đã han gỉ xanh đen qua nhiều năm tháng.

Xung đại sư quan sát bốn bề, lão vui vẻ nói: "Chỗ tốt dữ a! Để kiến tạo nơi này, đã hao phí không biết bao nhiêu là sức người!"

Diệp Linh Tô cất giọng khó chịu bảo lão: "Đại hòa thượng, đừng nói nhăng nhít nữa, đã lên đến nơi rồi, người thả người ra đi thôi"

Xung đại sư cười cười: "Chớ vội ... chớ khá vội vã, rồi sẽ thả thôi"

Diệp Linh Tô nghe giọng lưỡi lão không đành lòng, cô hơi thót tim, bèn la lên: "Tặc trọc lư, người định bội tín chăng?"

Minh Đẩu cười nhạt, nói: "Ừa ... chẳng cần giữ lời, Xung đại sư, chẳng cần nói đến tín nghĩa làm gì, cứ dùng tiểu tử này làm con tin, buộc tội nó phải nhượng bộ."

Xung đại sư lườm lão một cái, rồi nói: "Minh tôn chủ sao lại nói thế? Làm người mà bất tín, coi sao được. Ừ ... ta đương nhiên sẽ thả người, nhưng có một cái yêu sách."

Tịch Ứng Chân hỏi: "Muốn gì?"

Xung đại sư cười cười: "Chỉ mong chân nhân cho xin lại quyển 'Thiên Cơ Thần Công đồ;'"

Lão đạo sĩ dòm dòm vào Lạc Chi Dương, ông thở ra một hơi, đưa tay vô bọc lấy quyển sách ra. Ông vừa muốn đưa nó qua, bỗng Diệp Linh Tô vươn tay đoạt lấy, cô cười nhạt, hỏi: "Đại hòa thượng, người muốn quyển sách, phải không?"

Xung đại sư không vui vẻ gì lắm, lão đáp: "Chỉ mong cô nương cho xin nó!"

"Được!" Diệp Linh Tô nói: "Người thả người ra, ta sẽ đưa cho người một nửa. "

Xung đại sư sửng sốt: "Một nửa? Một nửa gì...?"

Diệp Linh Tô vung cây kiếm lên, chỉ một nhát, cô đã cắt quyển sách thật dày làm hai mảnh cô giữ một nửa trong tay, nửa kia ghim vào mũi kiếm, lạnh lùng nói: "Một nửa này đưa cho người, khi người thả người xong, ta sẽ đưa nốt nửa kia."

Trong sách phần lớn là bản vẽ, nếu là văn tự còn có thể phỏng đoán, nhưng bản vẽ thiếu một nửa, cũng chẳng khác gì đồ phế vật. Xung đại sư bất ngờ trước chiêu này, lão vừa bực, vừa hãi, mặt mày đỏ ửng, lão chậm rãi, hỏi: "Diệp cô nương, cô không sợ ta giết tiểu tử này?"

"Giết hắn cũng không ăn thua gì. ", Diệp Linh Tô nhổ toẹt, cô tránh không nhìn vào Lạc Chi Dương, "Nửa quyển còn lại này, ta sẽ xé tan nát thành nhiều mảnh vụn, đem quăng xuống chân núi, mặc cho cuồng phong thổi bay đi, thổi lên núi, thổi xuống biển ... tha hồ mà rơi rụng vô số."

Xung đại sư rất ngần ngại, lão đã phải trải nhiều kiếp nạn toàn vì quyển sách, bèn nghĩ thầm "Một nửa còn hơn không, trước hết thả người, lão đạo Tịch Ứng Chân một lời nói đáng giá ngàn vàng, tất nhiên sẽ không lật lọng."

Nghĩ vậy, lão cười cười: "Thôi được rồi, coi như ta thua. Tịch chân nhân, ông hãy buông lời thề, nếu ta giao tiểu tử này ra, ông không được làm khó dễ ba người bọn ta nữa."

Tịch Ứng Chân im lặng một chút, rồi ông gật đầu, nói: "Hảo, người cũng lập một lời thề, sau khi ta chết, không được sinh sự với hai đứa nhỏ này."

"Nói thật hay", Xung đại sư giương cao cánh tay, lão cười hì hì nói, "Toàn như lời chân nhân nói, ta nếu sai lời thề, sẽ bị Phật tổ hành tội. "

Lạc Chi Dương nghe lão thề thốt, hắn không khỏi la ầm lên: "Đạo trưởng, ngài đừng tin hắn, hắn là một tên hòa thượng giả mạo, căn bản chẳng kính trọng Phật tổ gì hết."

Tịch Ứng Chân lườm hằm một cái, ông khẽ cười nhạt, giơ tay lên, thề: "Bần đạo cũng thề, nếu ta làm khó dễ cả ba người bọn người, sẽ bị trời tru đất diệt."

Xung đại sư vỗ tay cười to, nói: "Diệp cô nương, đưa sách ra đây đi. "

Diệp Linh Tô đưa mũi gươm tới, Xung đại sư tiếp nhận sách xong, lão đẩy vào Lạc Chi Dương một cái, cười nói: "Đi đi thôi!"

Lạc Chi Dương cúi đầu ủ rũ tiến đến cạnh Diệp Linh Tô, hằm hằm hực nói: "Đem sách đổi tui về làm chi? Mình còn giữ sách trong tay, hằm chả dám làm gì đâu."

Diệp Linh Tô dáng vẻ hung dữ, cô lườm nguýt hằm một cái, rồi quài tay cắt quyển sách cô trong bọc áo.

Sắc mặt đại biến, Xung đại sư quát tháo: "Tiểu nha đầu, ngươi làm gì vậy?"

Diệp Linh Tô thản nhiên nói: "Tịch chân nhân là quân tử chí thành, một lời nặng ngàn vàng, Ta lại chả thể, vì Khổng Phu tử từng dạy: ‘Chỉ có tiểu nhân cùng nữ tử là khó dạy thôi!’ Bọn nữ tử chúng ta đứng ngang hàng với tiểu nhân, cũng không biết, không học được cái gọi là tín nghĩa."

Xung đại sư chỉ trông vào Tịch Ứng Chân, lại không tính đến Diệp Linh Tô, bây giờ mới thấy đã bị hố to!

Lạc Chi Dương cũng không ngờ Diệp Linh Tô nói câu nói hay ho đến thế, hằm mừng thầm, pha chút e ngại, nhưng nom vẻ mặt ảo não của Xung đại sư, hằm không sao nhịn được, hả hê cười hô hố.

Xung đại sư gằn giọng, lão lớn tiếng: "Tịch chân nhân, tiểu nha đầu thất tín, ông nói năng sao đây?"

Tịch Ứng Chân ngoác miệng ra cười, ông bảo: "Đại hòa thượng người trách lầm người rồi. Sách đó vốn là vật của Đông Đảo, Diệp cô nương mới là chủ nhân, cô ta muốn làm gì thì làm, bản đạo không có quyền góp ý vô."

Xung đại sư cứng họng, không nói gì được, sau một lúc lâu, lão thở dài "Thôi, chơi dao lăm ắt có ngày đứt tay, tiểu nha đầu, coi như người lợi hại."

" Cũng tạm tạm!", Diệp Linh Tô lạnh lùng, "Cái đó gọi là lấy độc trị độc, đối phó với hạng người bất tín, thì cũng chẳng kể sá gì đến cái gọi là tín nghĩa."

Xung đại sư "Hừ" một tiếng, lão đi đến trước khung cửa.

Hai cánh cửa khép kín, mọi khe hở đều được bít chặt bằng đất sét khiến không khí bên trong mộ bị cách ly hẳn với ngoài động. Hòa thượng đưa tay đẩy, hai cánh cửa vẫn chẳng có chút tiếng động, tuy lão đang mang nội thương, nhưng sức lực trong cái đẩy đó cũng có hơn trăm cân, đủ thấy cửa nẻo kiên cố đến chừng nào.

Lạc Chi Dương vì tò mò, cũng đến gần nhìn ngó. Trúc Nhân Phong chú mục vào hẳn, ánh mắt đầy giá lạnh: "Con mẹ nó, bày đặt cái trò chính nhân quân tử gì, rút cục cũng lần mò đến tận đây! Xú tiểu tử, ta báo cho người biết, mọi thứ đồ vật này nọ trong mộ đều đã có chủ, người muốn thó cái gì, chẳng khác gì mèo mù nhắm nhe cá rán, đừng có nghèo mà ham!"

"Ai nói ta là chính nhân quân tử?" Lạc Chi Dương cười hì hì, "Ta thấy cái cánh cửa đồng này so ra còn dày, còn cứng rắn hơn da mặt nhà người, Trúc huynh mà muốn chui qua, cũng tựa như Vương Bát muốn lên trời, đã nghèo mà còn ham hố!"

Trúc Nhân Phong nổi sùng, giọng chát chúa, y hét to: "Cầu tiểu tử, người thử chửi mắng thêm một câu nữa xem tao có xé toác cái miệng của người ra không?"

"Giỏi á!", Lạc Chi Dương cười âm, "Đứa nào không dám đến xé nó ra, đứa đó là con cháu của ông đây!"

Chẳng qua Trúc Nhân Phong chỉ muốn lớn lối đe dọa, có Tịch Ứng Chân ngăn cản, y cũng chẳng dám làm, coi như từ giờ trở đi, y phải mang cái danh nghĩa làm "con cháu" của hắn, khiến y giận đến hai mắt trợn ngược, mũi thở khò khè!

Hai người cứ đấu võ mồm, Xung đại sư làm như không nghe thấy, lão đưa mắt đánh giá cánh cửa bằng đồng một hồi, rồi thò tay vô bọc lấy ra một mũi khoan thép, một món khí cụ tên 'chìa khoá nâng chốt', khí cụ nọ hình dạng như một cây thước thợ, mảnh mai mà mềm dẻo, dài hơn hai thước, còn đầu mũi khoan thì hết sức bén nhọn.

Tịch Ứng Chân thấy mấy món đó, ông thoáng biến sắc, "Tay này giỏi! Khí cụ cạy cửa 'chìa khoá nâng chốt' mà cũng có mang theo sẵn! Đại hòa thượng, người quả nhiên có chuẩn bị từ trước."

"Quá khen!", Xung đại sư dùng mũi khoan cạo bỏ đất sét trám cửa, một mùi hôi thối trào mạnh ra, khiến tất cả phải hè nhau lui nhanh ra đằng sau.

Chờ đến khi mùi hôi hám tan bớt đi, Xung đại sư mới giở mắt vào gần mà quan sát, lão gật gù: "Quả nhiên là kiểu một cây song hồng bằng đá tự động khoá cửa"

Song hồng đó là một phiến đá dài hình hộp, gài bên trên hai cánh cửa, khi từ bên ngoài đóng cửa lại, nó sẽ tự động rơi xuống nằm vào giữa hai cái chốt ngang hàn trên cánh cửa, chốt chúng lại, khoá chặt lối ra vào. ,

Khi cây song hồng đã được đặt xuống chốt chặn, nếu muốn mở cửa, nhất định phải dùng một khí cụ có tên 'chìa khoá nâng chốt' Xung đại sư dựng đứng mũi khoan, lão lấy 'chìa khoá' dựa vào mà luồn qua khe dưới, rồi lão xoay nhẹ một cái, chìa khoá biến thành dựng đứng, chạm vào cây song hồng.

Xung đại sư ghì chặt 'chìa khoá', lão vận sức, hô một tiếng to "mở", nghe âm một cái, cây song hồng đã rời ra khỏi chốt cửa mà rơi xuống.

Xung đại sư rút cái 'chìa khoá' về, lão khễ khàng đưa tay đẩy, hai cánh cửa mở toang, ánh sáng mặt trời lùa vào, soi rõ không gian bên trong ngôi mộ.

Gian phòng bên trong mộ bốn phía vuông vức, thoáng trông thì thấy: bên trái là mấy giá gỗ, dựng đao thương kiếm kích, do đã quá lâu năm, binh khí phần lớn mục nát, bên phải là ba cái rương sắt, vết han rỉ loang lổ, không biết chứa những gì; ngay giữa mộ thất là một toà tháp bằng đá, cao ước chừng hai thân người, dáng thon dài.

Không chờ Xung đại sư đánh tiếng, Minh, Trúc hai người vọt nhanh vào mộ thất, họ tranh nhau mở mấy cái rương sắt, chỉ thấy trong rương đầu là mấy món đồ cổ, vết gỉ đồng loang lổ, không bắt mắt lắm. Rương thứ hai chứa kinh sách, tranh vẽ nhà Phật, phần lớn đã mục nát; trong rương thứ ba là các món đồ thờ tự, các loại đồ sứ, đồ vàng bạc, các thứ dụng cụ.

Đồ vật trong rương đều không phải tục phẩm, nhưng cũng không phải thứ trân quý. Hai kẻ lục lọi không khỏi thất vọng, nhưng vì cái định luật 'Ăn trộm chẳng ra về tay không', họ thi nhau tom góp những tách chén bằng vàng bạc mà thồn đầy vô ngực áo. Tịch Ứng Chân cùng Diệp Linh Tô đưa mắt lạnh nhạt, thờ ơ nhìn quang cảnh, họ đều không giấu vẻ khinh bỉ, đồ trong rương chôn theo Thích Ấn Thần ắt hẳn là những món ông ta ưa thích lúc sinh tiền, chúng cũng không thoát khỏi bàn tay ma quỷ của hai đứa nọ.

Lạc Chi Dương bản tính tò mò, thấy hai người kia giành hết ba rương sắt, hần bèn đi ra quan sát mấy cái giá binh khí, phần lớn hư hỏng, phủ đầy han gỉ, riêng có một thanh trường kiếm còn trong vỏ dựng nơi góc tường, chuôi kiếm hình dạng cổ kính, phần trên vỏ kiếm bọc da cần sắt. Lạc Chi Dương nhắc trường kiếm, rút ra khỏi vỏ, bỗng hần nghe một tiếng reng

rẻng, lập tức hàn khí toát ra lạnh người, thân kiếm mới ra khỏi vỏ được một nửa, đã thấy long lanh như nước hồ thu, có thể soi rõ lông mi lông mày.

Minh, Trúc hai người mắt thao láo, miệng há hốc, bọn hăn chỉ lo lục tung mấy cái rương, đâu có ngờ trong một đồng đồ đồng nát kia lại ẩn giấu một thanh bảo kiếm.

Trải qua hơn năm trăm năm mà thân kiếm vẫn sáng loáng như mới, chỉ bằng mỗi điểm này, cũng đủ biết đây là một bảo vật hiếm có.

Lạc Chi Dương đưa kiếm ra chỗ ánh sáng, hăn nhìn kỹ thân kiếm, dưới chuôi kiếm khắc một hàng chữ triện, chữ viết theo cổ phong, hăn đọc không ra. Tịch Ứng Chân đón lấy nó, ông lẩm nhẩm 'Chân Cương Đoạn Ngọc', bất giác ông nhướng mày, kêu "ủa" một tiếng, rồi buột miệng la lớn "Đây là thanh Chân Cương trong số 'Việt Vương bát kiếm' đây mà!"

"Việt Vương bát kiếm?", Lạc Chi Dương ngạc nhiên, hỏi ông, "Là cái gì vậy?"

Tịch Ứng Chân khẽ vuốt ve thân kiếm, vẻ mặt sống động, "Tương truyền, thời Xuân Thu, vua nước Việt là Câu Tiễn đã dùng quặng sắt khai khẩn từ núi Côn Luân, dẫn nguồn nước từ Xích Tuyền về, triệu tập các danh thủ nghề đúc kiếm lại mà tạo nên tám cây kiếm, một cái trong đó chính là Chân Cương. Kiếm này cắt ngọc, chặt sắt như cắt bùn, không thua mấy cây Cự Khuyết, Trảm Lư là bao. Ta cứ nghĩ rằng đó chỉ là truyền thuyết, ai ngờ đúng là có kiếm này thật, tính toán kỹ, nó có tuổi đời hơn hai ngàn năm, nó đã được tôi luyện giỏi đến nỗi không mang một chút dấu vết han rỉ."

Diệp Linh Tô nhú mày: "Ở đâu kiếm ra được một thanh gươm qua hai ngàn năm mà không rỉ sét, chắc đây chỉ là của giả thôi!"

Tịch Ứng Chân cười nói: "Thử một lần khắc biết."

Ông lấy một cái đỉnh đồng từ trong rừng sắt ra, hươi kiếm nhẹ nhàng một phát, "rèng", đã cắt cái đỉnh ra làm đôi, vết cắt sáng choang như gương, bằng bần như ta lấy dao xắt đậu hủ.

Tịch Ứng Chân cười cười: "Cái này kêu là 'Chân Cương Đoạn Ngọc'. (thực sự cứng đến có thể chặt sắt cắt ngọc)"

Thấy Diệp Linh Tô vẫn ra dáng không phục, ông mỉm miệng cười, bảo cô: "Dĩ nhiên, kiếm này tuy sắc bén, nhưng luận về chất thép, vẫn không bằng cây Thanh Li."

Diệp Linh Tô nghe xong, cô mới thấy hài lòng, bèn gật đầu lia lịa.

Minh, Trúc hai người để xống măt của quý, họ hối hận không thôi, cứ nhìn chăm chăm vào cây "Chân Cương", thần sắc cực kỳ ham muốn. Tịch Ứng Chân thấy thế, ông khẽ nhú mày, đưa cây kiếm cho Lạc Chi Dương, nói: "Mi giữ cho kỹ nhé, đừng để mất. "

Lạc Chi Dương mừng rơn, hần hỏi lại: "Cho tui thiệt hả?"

Tịch Ứng Chân lẳng lặng gật đầu, trong lòng ông thầm nghĩ "Đây là vật chôn theo người, lấy đi thật không phải phép, nhưng ta mà không lấy, ắt sẽ rơi vào tay ác nhân."

Xung đại sư thủy chung cứ khoanh tay đứng nhìn, lúc này lão mới cười cười: "Lạc lão đệ được thanh kiếm lòng danh này, thật đáng mừng, đáng hài lòng lắm. "

Lạc Chi Dương dứt trả kiếm vào vỏ, hần vui vẻ nói: "Tui cũng hỉ hả lắm, nếu không có đại hòa thượng người, thanh kiếm này cũng không sao xuất thế được."

Trúc Nhân Phong "phì" một tiếng, y rửa xả "Một cây kiếm tàng, có cái gì đặc sắc đâu kia chứ? Cho dù là bảo kiếm thiệt, người sử kiếm chẳng tài

cán gì, cũng chỉ là sự lãng phí nhảm mà thôi."

"Mùi giấm ganh ghét chua ghê ta! Chua quá xá!", Lạc Chi Dương dang tay xua xua lia lịa, mũi khụt khịt liên liên, "Mùi giấm chua ghê gớm quá đi!"

Trúc Nhân Phong đang định nổi sùng, Xung đại sư đã ngăn y lại, lão hỏi: "Tịch chân nhân, tòa thạch tháp này, ý ông thấy thế nào?"

Tịch Ứng Chân trả lời: "Đây là loại tháp chứa pháp thể của Phật gia sau khi tịch diệt, đặt ở chốn này, thấy thật khó hiểu."

Xung đại sư cười mím chi: "Thích Ấn Thần xuất thân cửa Phật, về sau ông ta hoàn tục, chắc lúc tuổi về chiều thì ông ta giác ngộ, đã quay trở lại cửa Không, khi chết đi, đã dùng nghi thức nhà Phật mà táng."

Tịch Ứng Chân vuốt râu, hỏi trở lại: "Nói như vậy, di cốt là ở bên trong tháp?"

"Không sai!", Xung đại sư quay sang Lạc Chi Dương, nói, "Chỉ còn trông cậy vào sự sắc bén của 'Chân Cương' để mở toà tháp này, xem cho đến rốt ráo."

Tịch Ứng Chân thở dài: "Đại hòa thượng, sao người phải khổ tâm quấy rầy anh linh... "

Xung đại sư vẫn cười: "Đến nước này, không mở tháp là không xong, nếu buộc ta sử dụng quyền chưởng, e rằng phải gây đổ nát không ít"

Toà tháp đúc bằng sắt, cửa nẻo được hàn chặt bằng đồng, nếu để Xung đại sư đập phá cánh cửa sắt, lẽ tất nhiên sẽ làm đổ vỡ toà tháp luôn, biến nó thành một đồng sắt vụn.

Tịch Ứng Chân không sao khác hơn, ông gật nhẹ đầu với Lạc Chi Dương. Thiếu niên rút kiếm ra khỏi vỏ, hắt nhẹ nhàn vung lên, nghe rẹt rẹt mấy tiếng, mỗi hàn cửa đã đứt vỡ toang, khiến cánh cửa rơi rầm rầm xuống đất. Mọi người định thần trông vào, đằng sau khung cửa là màn trướng cẩm tú, ngay giữa tháp là một nam tử khôi vĩ đang ngồi thẳng lưng tại đấy, mặt chữ điền, râu dài, đôi mắt khép hờ, hàng lông mày rậm vất xếch ngược lên.

Mọi người không hện mà cùng lúc lui về phía sau một bước, họ chăm chú nhìn vào người ngồi trong tháp, trong lòng không khỏi thất kinh, kiểu như người nọ sắp sửa mở to đôi mắt mà bước ra.

Chỉ thấy sau một lúc lâu, người nọ chẳng chút động tĩnh, thấy ông ngồi kiết già, hai bàn tay đặt trên đầu gối, lòng bàn tay hướng lên trên, tay trái cầm một nhánh hoa sen bằng ngọc bích, tay phải nâng một hộp bằng bạch ngọc màu mỡ dề, chất ngọc của cả hai đều trong veo, nhìn rất bắt mắt.

"Vô Lượng Thọ Phật.", Tịch Ứng Chân chợt động dung, ông chấp tay, nói tiếp "Thật là một kim thân bất huỷ tuyệt vời, xem ra, Thích tiên bối đã thực sự giác ngộ diệu pháp, đã chứng quả vô thượng đại đạo."

Từ xưa tới nay, không ít cao tăng nhà Phật, sau khi tịch diệt, kim thân không bị huỷ hoại. Nhục thể của ngài Lục tổ Tuệ Năng bên Thiền Tông truyền từ thời Sơ Đường, kim thân đặt trong toà Phật tháp, để người đời sau chiêm ngưỡng. Tại sao kim thân bất huỷ, người ta giải thích, đó là các vị đã chứng quả thành Phật. Ngay lúc này đây, ngồi trong tháp, Thích Ấn Thần tịch diệt đã hơn năm trăm năm, mà gương mặt vẫn như lúc còn sống, chừng như cũng giống ngài Lục tổ, ông ta đã đạt đến trình độ nhục thể không bị huỷ diệt.

Trước kỳ tịch đó, Tịch Ứng Chân thân tâm bị chấn động, ông bất ngờ cảm giác cuồng phong nổi dậy, là đang bị ba luồng kinh lực đồng lúc đánh lén vô lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ ba mặt thụ địch, ông cảm thấy quá bất ngờ, nhưng nhìn thế công của ba kẻ địch, họ đã sớm toa rập nhau, họ đều nhận định ông là kinh địch thực sự, đánh ngã được ông rồi, Lạc Chi Dương cùng Diệp Linh Tô đều không đáng lo.

Trong cơn nguy cấp, tay trái Tịch Ứng Chân xuất một chiêu của "Phất Ảnh thủ", thế thức hư hư thực thực, đón đỡ ngón "Thiên Nhận" của Trúc Nhân Phong, tay phải ông giấu trong ống tay áo, vẩy một chiêu của "Lục Dương Mai Hoa quyền", cử một hào ra sáu biến, ngăn cản đòn "Bích Hải Kinh Đào chưởng" của Minh Đẩu, lấy nhu khắc cương, dùng dương chế ngự âm, trong khoảnh khắc, đã triệt tiêu thế đến như sóng cả của ngọn chưởng.

"Phất Ảnh thủ" chủ yếu tấn công, đã khiến Trúc Nhân Phong hoa cả mắt, y không ứng phó nổi, còn "Mai Hoa quyền" chuyên về thủ, Minh Đẩu không có cách nào đối phó, làm chưởng kinh của lão bị kìm hãm mạnh. Chỉ mình Xung đại sư chưa bị ngăn trở, lão tung một quyền theo góc độ vô cùng quỷ quyệt, tìm đúng thời cơ tối hảo, thuận dịp mà phát, coi mọi lão sắp thành công.

Bỗng dừng, cước bộ Tịch Ứng Chân đột ngột di chuyển, quyền kinh của Xung đại sư đánh hụt, làm lão thót tim, mới sức nhớ ra rằng lão ta đã chỉ tính đến quyền cước của ông đạo sĩ, mà quên phứt đi mất ngón "Tử Vi Đẩu Bộ".

Tịch Ứng Chân trụ thân vào sao Tử Vi, di chuyển theo Bắc Đẩu, tay bên trái đang sử "Phất Ảnh thủ" khẽ vụt chéo một cái, đã hợp lực cùng ngón "Mai Hoa quyền", tạo nên một luồng sóng kinh lực mãnh liệt tấn công vào Xung đại sư.

Hiệp trước ứng phó Minh, Trúc hai người, chiêu số đã được dồn đầy ắp kinh lực, bây giờ ông công đòn này ra, chưởng kinh chẳng nhỏ. Xung đại sư không dám đón đỡ, lão lướt mình ra sau né tránh.

Hai tên Minh, Trúc thừa cơ bèn tả hữu giáp công, chúng không ngờ, cước bộ Tịch Ứng Chân vừa chuyển, hai tay ông bỗng tách ra, đưa "Phất Ảnh thủ" tấn công sang Minh Đẩu, còn "Mai Hoa quyền" thì nhắm vào tâm khẩu Trúc Nhân Phong.

"Bịch", "bịch" hai tiếng, đã thấy mặt Minh Đẩu tím ngắt, lão đã bị đẩy lui mất hai bước, trong khi thân mình Trúc Nhân Phong văng tuốt ra xa, y cảm giác một làn kinh khí nóng hực đang chạy toán loạn trong ngực, nội thương cũ phát tác, khiến khí huyết trong y nhộn nhạo trào dâng.

Song quyền Tịch Ứng Chân lúc hợp lúc phân, đã đánh lui ba đại cao thủ, ông chợt thấy nhoáng lên một bóng trắng, thì ra Xung đại sư đã xông tới trước tháp, lão thò tay định giựt lấy cái hộp ngọc. Tịch Ứng Chân quát lớn một tiếng, ông tấn công xoát xoát hai chưởng vào hòa thượng khiến Xung đại sư nghe chưởng phong ủa đến, đành phải quay trở lại chống đỡ, có điều lão đã chậm một bước, ngón trảo Tịch Ứng Chân đã quét vào cái đầu bóng lưỡng, để lại một vạch máu, gây cho lão một cơn đau nhức rất bỏng.

Minh Đẩu thấy tình thế không ổn, lão nhảy lên, vung chưởng đánh vào hậu tâm Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ bèn xoay tay lại nghênh tiếp, quyền cước tung ra như mưa. Xung đại sư thừa dịp tiến lên giáp công. Ba người xoay trở nhanh như tia chớp, lui tới như gió bão, công thủ cực nhanh, mắt người ngoài không sao thấy rõ.

Dù trước mặt, sau lưng Tịch Ứng Chân đều thụ địch, ông vẫn không lạc hạ phong, Trúc Nhân Phong thấy thế, y định nhào vô tiếp tay đồng bọn, bất ngờ kiếm quang lạnh ngắt đã ập đến, một mũi gươm đang đâm vào người y.

Trúc Nhân Phong thét một tiếng thét quái dị, y né tránh nhát kiếm, xoát xoát phản công sáu chưởng, chưởng kinh sắc như đao, chém dọc cắt ngang, khiến Diệp Linh Tô vất vả trốn tránh. Y tính dứt điểm cô gái, không ngờ dư kinh của đòn "Mai Hoa quyền" chợt phát động, huyết khí nội thể

còn chưa bình phục, y vì gắng đánh mau đánh mạnh đã làm phủ tạng phát ề ẩm, tay chân lộ nhiều sơ hở trong chiêu thức. Diệp Linh Tô thấy rõ rành rành, cô đưa người theo kiểm, vung lên một màn lưới sắc xanh cuộn cuộn vây khốn Trúc Nhân Phong, khiến y phải hết sức cập rập che chắn.

Xung đại sư thăm than khổ, lão và Trúc Nhân Phong đều mang nội thương từ trước, nếu trực diện giao phong, nhất định không có phần thắng, chớ đừng nói đến chuyện cướp giật lấy cái hộp ngọc mà kim thân Thích Ấn Thần đang bưng trong tay. Lão có trực giác bên trong hộp ngọc cất giấu nhiều bí kíp, không chừng là toàn bộ võ học một đời của Thích Ấn Thần.

Đứng bên cạnh quan chiến, lúc đầu Lạc Chi Dương không khỏi lo sốt vó, nhưng sau mười hiệp, phe ta chiếm thượng phong, hẳn nhất thời yên tâm, khi nhìn đến cái hộp ngọc nọ, hẳn nghĩ bụng, "Tặc trọc lư cứ muốn chiếm đoạt cái hộp, chả hiểu bên trong đó chứa đựng những gì?"

Hắn còn đang suy tư, đột nhiên nghe một tiếng kêu đau, thì ra tay trái Minh Đẩu đã lãnh một đòn "Phất Ảnh thủ", buộc lão phải lui thật nhanh ra sau.

Xung đại sư vây Ngụy cứu Triệu, lão tấn công mạnh bạo vào mé sau Tịch Ứng Chân.

Tịch Ứng Chân xoay người né qua, ông tung một cước "Tinh Trì Lưu Điện" trúng ngay vào ống quyển bên trái của Xung đại sư. Thân mình hòa thượng lão đảo ngã về đằng sau, nó va chạm mạnh vào lưng toà thạch tháp, khiến ngọn tháp này nghiêng ngả, nghe bịch một cái, hộp ngọc đã rời tay kim thân mà rơi ra ngoài tháp.

Xương ống quyển Xung đại sư hầu như muốn gãy rời, nghe lục cục lục cục, chợt Tịch Ứng Chân một bước xông tới, ông huy chưởng chụp vô lão

Xung đại sư vung quyền nghênh tiếp, "bộp" một tiếng, khi kinh lực giao tiếp, hòa thượng thấy nửa người tê tái, khí huyết trào ngược lên tận cuống

họng.

Bỗng nhiên, cánh tay Xung đại sư nhẹ hẫng, mọi áp lực mất tăm tích, lão có cảm giác đầu quyền đối thủ mềm xèo như quả bong bóng lợn, chẳng hiểu tại sao bỗng nhiên nó mất hết khí lực.

Xung đại sư không kịp nghĩ ngợi, lão rút tay về, lập tức thấy Tịch Ứng Chân loạn choạng, ông ngã người, nghiêng về đằng sau.

Từ cõi chết trở về đất sống, hòa thượng rất kinh ngạc, khi lão định thần nhìn lại, thấy mặt đối thủ đỏ như nhuộm máu, ánh mắt ông ta mờ mịt, bước chân lão đảo vật vờ, dường như ông ta đột nhiên phát bệnh nặng.

Xung đại sư xoay chuyển ý niệm, lão giật mình hiểu ngay. Những biểu hiện chân bước loạn choạng, mắt thất thần đó là do "Nghịch Dương chỉ" cuối cùng đã phát tác. Hòa thượng mừng quá đổi, lão la thầm "Trời giúp ta rồi!", lão nhảy xổ tới, tổng ra một quyền.

Tịch Ứng Chân gắng gượng đè nén nỗi khó chịu, ông giơ tay phải lên, muốn xuất quyền, chẳng dè, năm nắm vừa giao tiếp quyền đầu của địch thủ, khí huyết trong cơ thể ông vụt chạy toán loạn, như bị một con rắn độc quấy mạnh, ông hụt hơi, quyền kinh của Xung đại sư tức thì tổng vào, vang một tiếng "bộp" đúng in ngay giữa ngực.

Tịch Ứng Chân như điều đứt dây, ông bị bắn tung ra xa đến mấy trượng, thân mình mãnh liệt đập vô vách đá, chỉ chớp mắt, toàn thân ông rũ xuống, không còn sức lực mà ngóc đầu lên nổi.

Xung đại sư không làm thì thôi, đã làm, phải làm đến cùng, lão lướt nhanh tới, định hạ sát thủ. Bỗng nhiên kiếm quang chớp loé, Lạc Chi Dương theo kiếm xông vào. Lão hoà thượng không kịp nghĩ nhiều, vung chưởng quét ra, chưởng lực còn chưa ra đến đầu quyền, Lạc Chi Dương đã thu hồi bảo kiếm, cước bộ hẫng chuyển động, hãn phóng kiếm đâm vào hậu tâm lão.

Chiêu kiếm này không có gì là nhanh, nhưng mang nét phiêu dật chuẩn xác, hậu chiêu dày đặc. Xung đại sư vừa cảm giác kiếm khí lạnh lạnh, sau lưng lão đã bị kiếm phong của Chân Cương vây phủ, lão đành buông bỏ ý niệm hạ sát đạo sĩ, phải xoay người, đứng một chân theo hạc bộ, tung chưởng đáp trả chiêu kiếm.

Lạc Chi Dương không nội lực, lại bị chứng nghịch khí cản trở, khi hãn xuất chiêu, sức lực và độ nhanh không bằng khi xưa, đối đầu một đại cao thủ như Xung đại sư, thực có thể nói là hãn đem trứng chọi đá. Nhưng thật kỳ lạ, càng vào tình thế bất lợi, tâm thần hãn càng thêm chuyên chú, đầu tiên, hãn sử "Tử Vi Đấu Bộ" để né tránh đối thủ, kiếm pháp cứ dựa theo đạo lý của "Tổng Cương", hãn dương đông kích tây, hãn đoạt tiên cơ, áp dụng nguyên lý của "Dịch" vào kiếm pháp, tuy là nói đang luận võ, thực sự phải bảo rằng hãn đấu trí, hãn né tránh mũi nhọn, mỗi kiếm đâm tới hay thu về, đều nhằm tránh đòn tấn công của Xung đại sư và không ngừng dò tìm sơ hở của lão.

Xung đại sư liên tiếp huy động quyền cước, nhưng toàn là đánh hụt, lão bị Lạc Chi Dương chiếm mất tiên cơ, hãn vùng kiếm trở vào những chỗ sơ hở của lão. Xung đại sư vốn không hề biết tiểu tử này đã mất nội lực, chiêu thức của hãn chỉ hư trương thanh thế, lão lại kiêng kỵ bảo kiếm "Chân Cương", ngay cả khi Lạc Chi Dương chưa xuất chiêu, lão cũng không dám ơ hờ, chỉ mau chóng né tránh mũi gươm, nên không rảnh tay đến làm hại Tịch Ứng Chân.

Lạc Chi Dương quần vào Xung đại sư, hãn lại không tính đến Minh Đấu, tên này không ai cản trở, đã lướt tới chỗ lão đạo sĩ. Tịch Ứng Chân ngồi dựa lưng vào vách tường, nội thể đang bị công phá đến long trời lở đất, mắt thấy địch nhân tới gần, ông lại không sao vực dậy nổi một tia khí lực. Đúng lúc ấy, Diệp Linh Tô khẽ vận eo thon, cô lướt xa khỏi Trúc Nhân Phong, xuất chiêu "Nguyệt Ảnh Không Lai" (đưa ánh trăng hư ảo đến) thẳng hướng Minh Đấu. Nhất kiếm này là một sát chiêu của "Phi Ảnh Thần

kiếm", nó mờ mịt như trăng soi mặt nước, hư ảo ở chỗ không rõ nó sẽ công vô nơi nao.

Minh Đẩu biết lợi hại, đành phải buông bỏ lão đạo, quay ra sách chiêu. Hai người chưởng đến kiếm đi, chỉ trong khoảnh khắc, đã qua lại được dăm hiệp. Trúc Nhân Phong mắt thấy đằng sau cô gái bỏ trống toác, y bèn lướt tới, thò ngón tay nhắm điểm vào huyệt "Chí Dương" của cô.

Diệp Linh Tô đang bị vướng bận tay chân cùng Minh Đẩu, tuy biết có đòn đánh lén mé sau lưng, nhưng cô lại không cách chi né tránh. Còn đang kinh hoàng, cô thấy Lạc Chi Dương bước sang trái một bước, nửa cố ý, nửa vô tình, hần nhẹ nhàng hươi trường kiếm tạt ngang vào sườn Trúc Nhân Phong, rất đúng lúc tên này thò tay ra điểm huyệt, tựa như Trúc Nhân Phong tự ý chìa tay cho mũi kiếm đó đâm vào. Trúc Nhân Phong ứ ớ kinh hãi, y tru tréo, quài tay công một trảo vào Lạc Chi Dương. Cùng lúc, Xung đại sư cũng đang huy quyền đâm vào, cho dù bộ pháp Lạc Chi Dương có tuyệt diệu đến đâu, hần cũng khó lòng đương đầu một kích hợp lực của hai đại cao thủ.

Hần đang cảm giác kinh phong áp sát cơ thể, khí huyết muốn rộ lên, đột nhiên, trong tai vang một tiếng thét thánh thót, hần kịp thấy Diệp Linh Tô buông bỏ đối thủ, cô tung xoát xoát hai chiêu kiếm, nhắm từng nhát vào Xung, Trúc hai tên, thế kiếm đến rất hiểm độc, khiến chúng phải bỏ qua Lạc Chi Dương mà vội vàng sách giải chiêu kiếm.

Minh Đẩu thừa cơ xông lên, lão huy chưởng công vào sau lưng Diệp Linh Tô, chẳng dè, kinh lực lão còn chưa nhả, kiếm quang đã nhoáng lên, cây Chân Cương xuyên qua đám người, trực diện đâm vô lòng bàn tay của lão. Nếu Minh Đẩu không rút tay về, chưởng tâm nọ thế nào cũng vồ đúng vào mũi nhọn của trường kiếm.

Cho dù Minh Đẩu có thần công hộ thể, lão cũng không dám coi thường mũi nhọn đó của cây Chân Cương, bất đắc dĩ lão đành triệt chưởng, đang

định biến chiêu, Diệp Linh Tô đã chém ngược cây kiếm trong tay về, hai cây Thanh Li và Chân Cương, đồng loạt đâm vô người lão. Hai thanh thần kiếm toả hàn khí ngút trời, Minh Đẩu cảm giác hoa mắt vì kiếm quang, theo bản năng, lão không dám chống chọi, mà lướt thật nhanh hơn một trượng ra đằng sau.

Lạc, Diệp hai người nhất tâm kháng địch, lúc đầu, cả hai cũng không tính toán chi nhiều, chẳng dè song kiếm cùng sử xuất, đã đánh lui một lúc cả ba tên đại cường địch. Đến lúc này, hai đứa nhìn nhau, trong lòng không sao tránh khỏi kinh ngạc. Còn chưa kịp suy nghĩ gì khác, Xung đại sư cùng Trúc Nhân Phong đã xông lên, hai người đành thu hồi mê hoặc, đem toàn lực ra chống đỡ. Diệp Linh Tô kiếm đến như mưa bão, một nhát đâm cùng lúc vào mấy người, Lạc Chi Dương lại chăm chăm đánh tạt sườn, tùy cơ ứng biến. Trên trường đấu, hai người, một giống như quân chính quy đánh trực diện, một như kỳ binh du kích đánh lẻ, cả đạo chính diện cùng đạo kỳ binh phối hợp lại, biến hóa vô cùng tận, lại thêm hai thanh thần kiếm thôi long mãnh vô là đứt, đã giúp cả hai đủ sức đánh cầm đồng hai đại cường địch.

Minh Đẩu quá tức bực, trong đầu nảy sinh ý tưởng độc ác, lão cũng xông vào, liên thủ với hai tên Xung, Trúc, tính giũ sổ hai đứa nhỏ trước rồi thanh toán lão đạo sau.

Đến lúc này, lửa đang cháy đỏ thêm dầu, Diệp Linh Tô còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, Lạc Chi Dương lại cảm giác áp lực đè nặng như núi, hô hấp khó khăn, cây Chân Cương tựa như một mảnh lá rụng bị gió bão thổi vờ, hẫ hẫ như không nắm vững được chuôi kiếm.

Nội lực đang bị khoá chặt, hẳn không thể phát huy uy lực của chữ "Kiếm" (Dịch Tinh Kiếm), đành phải tận sức vận dụng hai chữ Tinh và Dịch. Đồng thời, hẳn lại dung hoà "Linh Vũ" vào với "Tử Vi Đẩu Bộ", chẳng những bộ pháp khó dò, mà thân ảnh cũng thêm nhiều biến hoá, vốn "Linh Vũ" căn cứ vào tám chữ "Thiên hạ độc bộ, bàng nhược vô nhân"

(mỗi bước đều coi như đang ở chốn không người), nghĩa là không những nhìn đối thủ, mà còn phải để ý toàn cục, hoàn toàn phù hợp với "Tổng Cương" của "Dịch Tinh Kiếm".

Lạc Chi Dương lĩnh ngộ điểm này, hẳn để ý tình thế, căng rộng tầm mắt ra, coi mộ thất như một bàn cờ, coi đối thủ như quân cờ, tự mình trông rõ toàn cục, quân cờ đã chết xem như bỏ, không để ý đến những quân vô vị, chuyên tâm tranh tiên, từ trong những chiêu khoái kiếm mờ ảo của Diệp Linh Tô, thỉnh thoảng hẳn ngẫu nhiên phóng ra một chiêu, hết như vẽ rồng mà điểm nhãn, cứ mỗi cú tấn công tưởng chừng đặc thủ từ ba kẻ địch, kiếm Chân Cương dường như có sắp đặt sẵn rồi, nó cứ nhắm đúng vào chỗ hiểm yếu của đối thủ, xảo hợp đến nỗi nó làm như đã dàn sẵn mai phục, chờ địch nhân tự chui vô bẫy.

Ba người đều bị kinh ngạc rất nhiều, họ cứ bị đánh lui ra sau, điều đó ít nhất cũng giảm bớt áp lực trên Diệp Linh Tô, khoái kiếm của cô nàng càng thêm thuận lợi, đã hình thành một tấm thuẫn thật lớn che mưa chắn gió cho Lạc Chi Dương, tạo cho hẳn cơ hội tha hồ tung dụng mà nghiền ngẫm kiếm pháp.

Hai người chưa từng liên thủ đối địch, lần đầu tiên song kiếm hợp bích, hết như thiên y vô phùng (áo trời liền lạc không kẽ hở), càng đấu họ càng ăn ý, như cá vào nước, tha hồ tung hoành. Kiếm pháp hai người có phong cách trái nghịch, nhưng họ có thể lấy dài bổ khuyết cho ngắn, liên miên như nước sông cuộn chảy, kết hợp âm dương như tạo hoá, những chiêu thức diệu kỳ cứ nảy sinh bất tận.

Bất tri bất giác, đôi bên đã tranh đấu ngoài năm mươi chiêu, ba người phe Xung đại sư liên thủ, thế nhưng không thể chế ngự phe hai người bên kia, khiến trong lòng bọn họ nhuốm đủ mùi vị phức tạp, vừa tức tối, vừa ngưỡng ngùng, vừa mê man, vừa kinh ngạc, chẳng hiểu do đâu mà hai cái đứa thiếu niên nam nữ này cứ từng bước đăng thiên, luyện nên một thần kỹ

cờ đó. Đến ngay cả Tịch Ứng Chân cũng quên hẳn đau khổ của "Nghịch Dương chỉ" mà mở to đôi mắt già nua ngơ ngẩn nhìn hai người.

Đấu thêm ít hiệp nữa, Lạc Chi Dương không thể vận dụng nội lực, dần dà khí lực hẳn suy giảm, đường kiếm mỗi lúc một trì trệ, chỉ không bao lâu, cả hai sẽ bị khốn khổ.

Lạc Chi Dương trong lòng tự hiểu, cứ như thế này, ắt sẽ thua to.

Hắn luyện tập "Linh Vũ", có thể vừa đấu đả vừa phân tâm quan sát tứ phía, ánh mắt hẳn chạm vào cái hộp ngọc đang nằm trên đất, hộp này từng rớt xuống từ tay kim thân Thích Ấn Thần, song mọi người vì mãi mê đấu đá, đã chẳng thể nhìn nhõi gì đến nó.

Lạc Chi Dương lui ra sau dăm bước, hẳn đến gần hộp ngọc, rồi rảo mắt nhìn về cửa mộ, hẳn đột nhiên co chân lên, đá một phát vô hộp ngọc, khiến nó như một đạo bạch quang, bay vù vù thật nhanh như sao xẹt ra bên ngoài cửa.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 15 : Tuyệt Cảnh Phùng Sinh

Diễn biến này thật hết sức ra ngoài dự kiến của phe địch. Minh Đẩu xoay người bỏ chạy thẳng về phía cái hộp ngọc, Xung đại sư cũng bám sát theo sau. Kế đó, tên Trúc Nhân Phong bị bỏ rơi còn đang ngần ngừ, hai thanh kiếm đồng lúc đâm vô ý. Y hoảng hốt né tránh, nhưng đối thủ phối hợp đã lâu, chiêu thức liên lạc, Trúc Nhân Phong tránh được khoai kiếm của Diệp Linh Tô, nhưng y đâu ngờ Lạc Chi Dương sử một chiêu trong "Thiên Tướng kiếm", thanh Chân Cương lướt xéo ngang về đùi y, lập tức máu bắn tung toé trên sàn, y rú lên thảm thiết.

Trúc Nhân Phong loạng choạng, y lủi thật nhanh ra đằng sau, hai cây gươm như bóng theo hình, đã đồng loạt đâm tới. Không còn lòng dạ đâu mà chiến đấu nữa, y chạy vù thật nhanh ra khỏi mộ thất. Lạc Chi Dương chỉ chờ có thế, hấn hô to: "Đóng cửa!"

Diệp Linh Tô nghe tiếng hét, cô tỉnh ngộ, hai người tức thì mỗi bên đẩy vào một cánh cửa đồng, nghe "rầm" một tiếng, cửa mộ đã bị phong bế.

Ba người bên ngoài thấy bị mắc mưu, chúng hè nhau xông tới, chẳng đợi bọn họ vào gần, Lạc Chi Dương nâng song hồng lên, cài chặt chẽ vào hai chốt cửa.

Cách ly được kinh địch rồi, , Diệp Linh Tô như trút được gánh nặng, cô cảm giác huyết đàn điền trống rỗng, toàn thân rã rời, rất đặc ý, cô ngồi dựa vào cánh cửa, há hốc mồm ra thở hỗn hển.

Còn đang lấy lại hơi sức, cô chợt thấy Lạc Chi Dương đứng tựa vào bên cạnh cửa, bất động, rất ngạc nhiên, cô định mở miệng hỏi, thì hắn đã ra dấu bảo cô chớ lên tiếng.

Diệp Linh Tô càng thêm thắc mắc, cô dõi theo hướng hắn đang quan sát, bỗng thấy một cây thép dài mảnh đang được luồn qua khe cửa bên dưới mà vào.

"Ồ .. cái 'chìa khoá' ...", cô gái thót tim, vừa định nhảy nhồm lên thì Lạc Chi Dương đã níu cô lại, hắn lắc đầu lia lịa. Diệp Linh Tô còn chưa hiểu ý định của hắn, mắt thấy thanh thép vươn dài ra, đang từ từ ngóc lên phía song hồng, Lạc Chi Dương đột nhiên vung kiếm chặt một phát, "rèng", cây chìa khoá đã bị tiện đứt gọn ngay phần dưới.

Ba người bên ngoài cửa hả hê chửi bới, Lạc Chi Dương cười ha hả, nói: "Tặc trọc lư, còn có trò gì khác hay ho thì đem thi thố nốt ra đi!"

Tiếng chửi rủa bên ngoài giảm dần xuống, giọng âm trầm, Minh Đẩu bực bội nói: "Xú tiểu tử, hãy bớt khoái chí đi, bên trong mộ thất không nước nôi, không lương thực, để xem bọn người còn cầm cự được bao lâu nữa!"

"Bọn ta không nước, không lương thực, bộ tụi bay có hả?", Lạc Chi Dương cười cười "Bọn ta chết đói chết khát, các người cũng chẳng tốt đẹp gì hơn"

Minh Đẩu nhất thời không trả lời được, khi leo núi, bọn hắn có bọc theo thịt khô, nước trong, lúc đánh nhau trên vách đá, đều đã bị vứt bỏ hết. Nơi đây trên không đến trời, dưới chẳng chạm đất, cũng chẳng khá gì hơn người bên trong mộ. Lão nghĩ vậy, thầm chửi tiểu tử giáo hoạt.

Xung đại sư chớp chớp mắt, lão dè giọng xuống thấp, khẩu khí ỏn thót nghe dễ động lòng người: "Lạc lão đệ, Tịch chân nhân phát bệnh, còn cứ ở lại trong đó ắt chỉ có chết, chi bằng người mở cửa, tụi mình tìm cách cứu

ông ấy. Ta nói theo nghĩa khí, thề sẽ nhất quyết không làm khó dễ gì người, món đại kim cương thần lực của bốn môn có thể trừ tuyệt trăm tà, không chừng đủ sức phá giải ‘Nghịch Dương chỉ’”.

"Nói nghe thiệt hay!", Lạc Chi Dương cười âm, "Tặc trọc lư, người mà nói nghĩa khí, thì lợn sẽ cũng có thể leo lên cây. Thôi đừng hoa ngôn xảo ngữ nữa, lời nói của người chẳng câu nào đáng tin hết"

Xung đại sư sắc mặt âm trầm, lão gượng cười, nói: "Vậy cũng được, tụi mình thử thi nhau chờ đợi, ta có công phu thiền định, dù một năm hay lâu hơn nữa, ta đều có thể nhịn ăn nhịn uống. Ta cứ ở ngoài này, cho người xuống núi đem đồ ăn thức uống lên đây, người trong đó cứ thử chờ xem được bao lâu, xem ai thắng ai thua"

"Ai mà sợ!", Lạc Chi Dương giọng không nhanh không chậm, nói tiếp: "Vừa qua, cả đám đụng độ nhau, các người ba người mà còn không thắng nổi, bây giờ cho đi xuống núi bớt một người, thiệt chính hợp ý ta."

Hắn hư trương thanh thế, ngoài cửa ba người lại nảy sinh ngờ vực, vừa rồi song kiếm hợp bích, uy lực kinh người, bây giờ, nếu họ thiếu một người, không chừng chẳng thắng nổi thật. Trúc Nhân Phong đã lãnh một kiếm, nhưng chưa cam tâm, hắn lớn lối: "Cầu tiểu tử khoan đặc ý, chúng ta cho người xuống núi hay không, người làm sao biết cho nổi."

Lạc Chi Dương cười ha hả, hắn nâng cây "Chân Cương", khoét một vòng vào tấm cửa đồng, mũi gươm cắt kim loại như cắt đất sét, chỉ một lúc, đã trở trên cửa một cái lỗ nhỏ.

Lạc Chi Dương gí sát mắt vào, hắn dòm dòm, rồi cười, nói: "Không tệ .. không tệ chút nào, thấy thiệt rõ ràng!"

Ba người ngoài cửa hết vốn, thấy đều lập tức nhụt chí.

Lạc Chi Dương nói như thật, thực tình, quá nửa đều là hư trương thanh thế, vừa rồi, đánh ngang tay ba người nọ, chỉ nhờ chỗ chiếm được cái xuất kỳ bất ý, Huống hồ, hãn không thể vận khí, đánh nhau lâu dài, ắt sẽ lộ tẩy!

Chẳng qua, trước sinh tử của Tịch Ứng Chân, mấy cái phiền toái nọ đều không đáng nhắc tới. Lão đạo sĩ vốn đang bị "Nghịch Dương chỉ" hoành hành, lại lãnh thêm một trọng quyền từ Xung đại sư, ông lúc này đang ngồi dựa vào vách đá. hầu như sắp hấp hối đến nơi.

Diệp Linh Tô lấy ra một bình ngọc, trút từ trong hai hoàn thuốc màu vàng nhạt to cỡ mắt rồng, cô bịt mũi, banh miệng Tịch Ứng Chân ra, thồn mạnh hai hoàn thuốc đó xuống dưới cổ họng ông.

Lạc Chi Dương buột miệng hỏi: "Đó là thuốc men gì thế?"

Diệp Linh Tô thì thào: "Là 'Ngọc Tủy Hồi Nguyên đan', phương thuốc bào chế do 'Tổ Tâm Thần y' lưu lại từ xưa, tuy không thể nghịch chuyển âm dương, nhưng có công dụng đại bổ nguyên khí."

Đan dược quả như lời, Tịch Ứng Chân dùng xong, trên mặt ông đã có chút sắc hồng hồng, sau một lúc lâu, ông mở to hai mắt, giọng khản đặc, ông nói: "Tiểu cô nương, linh đơn này quý lắm, đừng lãng phí trên mình ta, lão đạo ta lúc này đây, sợ không qua khỏi."

Lạc Chi Dương vội la lớn: "Tịch đạo trưởng, ngài đừng nói vậy, tui tui nhất định tìm cách cứu chữa cho ngài."

"Cứu nổi gì?", Tịch Ứng Chân lắc đầu, ông gượng cười, "‘Tổ Tâm Thần y' Hoa Hiếu Sương, thầy thuốc giỏi, làm phúc cứu chữa cho đời, nhưng bà vẫn thường nói: ‘chỉ có thể cứu sinh, không thể cứu tử’. Thương thế của ta, ta biết, bản đạo thân thể xác xơ, có chết cũng không tiếc nuôi gì, nhưng làm hai đứa bị vây hãm trong này, thật là mang nhiều tội nghiệp quá!"

Lạc Chi Dương nghe ông nói, hẳn có cảm giác vừa sa xuống một hố băng, còn Diệp Linh Tô cũng buồn nản, cô lặng yên cúi đầu, cứ nghĩ đến chỗ tai ương của Tịch Ứng Chân thâm đến mức này, toàn là do Vân Hư ban tặng, oán hận trong lòng cô đối với người cha đẻ ra mình lại tăng thêm một chút.

Tịch Ứng Chân ho khan vài tiếng, ông cố đè nén khí huyết trong mình, rồi tiếp: "Cái hộp ngọc kia phải vô cùng quan trọng, nếu không, thì đã chẳng được đặt trong tay kim thân Thích Ấn Thần, bây giờ nó bị lũ ác nhân chiếm đoạt, mai đây thế nào cũng xảy đến nhiều tai hoạ khủng khiếp".

"Tui thiệt không có cách nào khác!", Lạc Chi Dương ủ rũ, "Không dùng hộp đó làm mối, nhất định chẳng thể dẫn dụ tụi tặc trọc lư cùng Minh Đấu chạy ra bên ngoài".

"Trái lại, mi làm vậy giỏi lắm", Tịch Ứng Chân liếc hẳn, mặt thoáng nét vui vẻ, "Ta chỉ tiếc đã đánh mất nó thôi!"

Lạc Chi Dương nghe ông nói, trong đầu vụt có ý lạ, hẳn hỏi ông: "Nếu cái hộp quan trọng, thế thì bông sen ngọc kia là sao?"

Tịch Ứng Chân ngẫm nghĩ, ông nói: "Đã đến nước này, mình cứ thử lấy xuống xem, xong rồi thì lại để về như cũ, ta nghĩ Thích tiền bối cũng sẽ không quở trách đâu".

Lạc Chi Dương vốn tò mò, hẳn nghe lời ông, bước lại gần toà tháp, trong bóng tối, bông sen ngọc toả sáng mờ mờ, soi tỏ nét mặt đầy nét quý mị của kim thân,

Lạc Chi Dương chợt cảm giác sống lưng lạnh ngắt, hẳn thầm khẩn khứa đôi câu, rồi gỡ lấy bông sen đem về đưa cho Tịch Ứng Chân.

Lão đạo đón lấy, ông tỉ mỉ quan sát, thấy chất ngọc của bông hoa không phải thứ ngọc bích tầm thường, mà được chế tạo từ một thứ đá phát quang,

các cánh hoa nở rộ, cuống dài mà thon. Tịch Ứng Chân xem xét một lát, đột nhiên ông kêu "Ừa" một tiếng, ông gi sát mắt vô gần, hàng lông mày rậm nhăn tít lại, Lạc Chi Dương vội hỏi: "Có gì vậy?"

Tịch Ứng Chân chỉ tay vào cuống hoa thật dài, nói: "Mi nhìn thật kỹ vô đây xem"

Lạc Chi Dương nheo mắt nhìn, toàn bộ bông hoa đặc một màu xanh biếc của ngọc, trong khi cuống hoa trong suốt như pha lê, bỗng hần nghe Diệp Linh Tô "À há!" một tiếng, cô khẽ rú lên: "Cuống hoa trống rỗng!"

Tịch Ứng Chân gật gù mái đầu, ông xoay trở bông hoa, đưa tay sờ sờ vào đầu cuống hoa, hỏi: "Mình có thứ gì bên nhọn không nhỉ?"

Lạc Chi Dương nhớ tới cái 'chìa khóa', hần đến bên cửa, nhặt lên khúc thép bị chặt đứt. Tịch Ứng Chân đưa cả bông hoa sen cho hần, nói: "Cạo bỏ lớp sáp gắn ở đầu này đi"

Lạc Chi Dương đón lấy, hần nhìn kỹ, thì ra cuống hoa là một cái ống bằng ngọc, đầu ống có gắn sáp bít kín lại. Lạc Chi Dương cạo bỏ lớp sáp niêm phong, thấy có vật gì bên trong, hần lắc nhẹ cái ống, từ trong rơi ra một cuộn giấy nhỏ.

Con tim mọi người bỗng đập nhanh hần lên, Lạc Chi Dương mở rộng cuộn giấy, dưới ánh dạ quang mờ mờ của bông hoa, hần đọc thấy nội dung tờ giấy có hai phần, phần trên chỉ chút những chữ nho nhỏ, phần kia lại thấy vẽ cuộn cuộn những lần ngang dọc, nét vẽ đẹp, mé dưới có ghi chú một hàng chữ nhỏ "Sơn Hà Tiềm Long quyết" (bí kíp của núi sông theo thể rồng đang ẩn mình)

Lạc Chi Dương thắc mắc: "Cái gì thế này, đâu có phải nói về võ công đâu?"

Tịch Ứng Chân hai tay run run, cổ nén đau, ông cầm tờ giấy lên đọc một hồi, rồi ông thở dài, giải thích : "Phần bên trên nói, cái hộp ngọc chứa quyền kinh của "Đại Tượng Vô Hình quyền"

Hai người Lạc, Diệp nghe thế, họ lập tức thấy nản. Diệp Linh Tô rên rầm: "Bộ ông trời không có mắt sao ta?"

"Đừng nóng!", Tịch Ứng Chân mỉm cười, "Trong đây còn ghi, muốn tập luyện "Đại Tượng quyền", trước hết phải thông thạo "Tiềm Long quyết", phần đầu tờ giấy này ghi chú cách tập luyện của những môn nội công căn cơ cần thiết"

Lạc Chi Dương mừng quá sức: "Như vậy, tặc trọc lư lấy được quyền kinh chắc cũng không thể luyện được nó?"

"Chưa hẳn!", Tịch Ứng Chân giọng bình thản, "Tên đó tài trí siêu việt, mình không thể suy luận theo lẽ thường được!"

Lạc Chi Dương thoáng thất vọng, hần chỉ vào những nét vẽ cong queo ngoằn ngoèo, hỏi: "Còn đây là gì vậy? Quanh qua lộn lại hết như tổ mối con giun đất"

"Mấy hình vẽ ngoằn ngoèo như tổ giun đất này lại có lai lịch không nhỏ", Tịch Ứng Chân cười cười, ông tiếp "Nó là bản vẽ phong thủy của những long mạch trong khắp thiên hạ đấy"

"Phong thủy long mạch?", hai người kia ngạc nhiên, Diệp Linh Tô nhún mày, hỏi: " Đây là tâm pháp tu tập nội công, có liên quan gì tới phong thủy?"

"Cô cũng không biết hả?", Tịch Ứng Chân thở ra, ông nói: "Xem chừng đây là bí mật của nhà họ Thích, họ giấu không muốn người ngoài biết, ta nhờ xem qua mấy hình vẽ này mới biết rằng tâm pháp tu luyện nội công của Thích gia bắt nguồn từ thuật phong thủy. Bộ 'Tiềm Long quyết' này, coi

cơ thể con người như thiên địa, coi kinh mạch như long mạch, xem xét các lẽ tụ thủy tàng phong (chỗ tích tụ của nước, chỗ xoay chuyển của gió), trên bình địa thì xét theo thể rồng nằm, cần thì nhìn tinh tú để đoán hình thế ngang trời, chúng như âm dương, có giao tiếp, bên trong lại có biến hoá của ngũ hành, có chuyển biến của khí thể, có ẩn tàng sự hoà hợp giữa núi sông, từ thượng cổ đến giờ chưa từng có thiên khảo luận nào lại bàn bạc sâu rộng đến thế"

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Lạc Chi Dương lấy làm lạ, hẩn hỏi: "Tịch đạo trưởng, ngài có thể hiểu hết à?"

Tịch Ứng Chân mỉm cười: "Hiểu chút đỉnh, nhưng ta không còn nhiều thời gian lắm..."

Nói xong, hàng lông mày trắng khê cau lại, ông chăm chú đọc lầm nhấm: "Ngũ Nhạc chân long lạc, Tử Long không túng hoành, Cửu Thiên Ngọc long phi, Hoàng Long bất tri xuân?..." (ND: đây là thuật ngữ của Phong Thủy, khó dịch cho lộn nghĩa, trong đó Ngũ Nhạc, Hoàng Long là địa danh, bốn câu này có thể muốn bàn về cá tính của long mạch mỗi nơi?)

Hai người thấy ông thần tình kỳ lạ, họ đều lạ lắm, muốn hỏi, nhưng lại sợ cắt đứt mạch suy nghĩ của ông.

Một lát sau, Tịch Ứng Chân thở ra một hơi, ông nhìn hai người, chậm rãi nói: "Trời không dứt ta, trong này có một phương pháp có thể giúp ta tạm sống thêm ít lâu nữa".

Hai người quá sức vui mừng, Lạc Chi Dương hỏi ngay: "Phương pháp như thế nào?"

Tịch Ứng Chân đáp: "Trong những chỉ dạy của 'Tiềm Long quyết', có một pháp môn tên 'Triết Long miên', những ai tu tập nó, giống như con rồng nằm ngủ, sẽ có thể khiến khí huyết vận hành chậm lại, nhịp hô hấp

giãn dài ra, toàn thân như một Triết Long ngủ đông, cơ thể sống trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê".

Lạc Chi Dương ngờ ngạc hỏi: "Vậy thì có liên quan gì tới 'Nghịch Dương chỉ' đâu?"

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ, cô khẽ vỗ tay, nói: "Ta hiểu rồi, khí huyết chảy chậm, nhịp thở kéo dài, thì tác động của 'Nghịch Dương chỉ' cũng sẽ bị trì trệ đi thật nhiều".

Tịch Ứng Chân liếc cô, ý tán thưởng: "Chẳng những khí huyết chảy chậm, nếu tu luyện đến cấp cao nhất, khí huyết sẽ như ngừng chảy, cơ thể ngủ đông như rắn, như gấu bắc cực, người đi vô hôn mê, độc khí của 'Nghịch Dương chỉ' cũng theo đó mà bị ngưng trệ, rốt cuộc không thể làm hung!"

Lạc Chi Dương vỗ tay: "Hay quá! Nếu vậy, mình có thể chờ để đi đến Côn Lôn, tìm Lương Tư Cầm."

"Nói dễ hơn làm", Tịch Ứng Chân lắc đầu, "Phương pháp này chỉ có thể dùng cho cái nguy cấp trước mắt, duy có một phiền toái vô cùng to lớn!"

Lạc Chi Dương vội hỏi: "Phiền toái gì?"

"Khi tiến vào giấc ngủ 'Triết Long', rốt cuộc ta không thể sử dụng võ công, còn lúc khí huyết bình thường như cũ, 'Nghịch Dương chỉ' lại sẽ phát tác". Nói đến đây, Tịch Ứng Chân nhú ngược lông mày, "Và ngủ như thế, ta lập tức thành gánh nặng cho hai đứa"

"Sao nói vậy?", Lạc Chi Dương cười cười, "Cho dù ngài là một cái gánh nặng, tui cũng sẽ vẫn gánh ngài đi đến tận Côn Lôn".

Diệp Linh Tô cũng nói: "Thật vậy, Mọi người mình cùng trải qua hoạn nạn, nghĩa là mình đồng sinh cộng tử".

Sắc mặt Tịch Ứng Chân không ngớt thay đổi, cuối cùng, ông lập quyết tâm, ông gật đầu, nói: "Được! Sau khi ta vào nhập định, mi hãy đem bông sen ngọc đặt trở lại chỗ cũ nhé"

Nói xong, chiếu theo hướng dẫn của "Tiềm Long quyết", ông rử mi, khép mắt, thở ra thật dài, hít vô chầm chậm, nhờ nội lực tinh thâm, chỉ chốc lát, ông đã thông suốt, tiến rất nhanh vào trạng thái ngủ, khí huyết chảy rất chậm, hô hấp như có như không, ông dựa vào tường mà ngồi, hình thể như gỗ như đá.

Lạc Chi Dương trong lòng vui sướng, hẩn cầm bông sen ngọc lên, đi đến trước thạch tháp, hẩn đang định đặt bông sen xuống, bỗng nhiên con tim thót lại vì chợt thấy sắc mặt kim thân như người sống, cùng một kiểu thần thái độc nhất vô nhị của Tịch Ứng Chân.

Lạc Chi Dương cảm thấy tóc trên đầu dựng đứng, hẩn chỉ sợ Thích Ấn Thần đột nhiên mở mắt, sợ ông ta đứng bật dậy, hẩn vội vàng buông sen ngọc, chạy đến cạnh Diệp Linh Tô, nhỏ giọng nói: "Diệp cô nương, cái ông Thích Ấn Thần này có khi chưa chết, chính là ... khụ .. chính là đang chìm sâu trong giấc ngủ 'Triết Long'?"

Diệp Linh Tô quá kinh hoàng, lập tức tim cô đập thành thịch, cô gắng hết sức tự trấn định, cô trừng mắt lườm Lạc Chi Dương, nghiến răng, nói: "Đừng có mà hù người ta! Ta là hồng có sợ".

Lạc Chi Dương quá hãi hùng, hẩn nghiêm mặt, nói: "Cô không tin, cứ nhìn bộ dáng của ổng, hồng giống người chết chút nào, y như là đang ngủ vậy đó."

Diệp Linh Tô phát rùng mình, càng nghĩ càng sợ, cô những muốn tổng cho tiểu tử này một quyền. Hai người bốn con mắt ngó nhau, chừng như có thể nghe tiếng đập tim của người kia. Một lát sau, cũng chẳng chút động tĩnh, Diệp Linh Tô khe khẽ thở ra, giọng giận dỗi: "Quý ba xạo này thiệt rất

đáng ghét. Thích Ấn Thần là người thời nhà Tống, cho dù có tiến vào giấc ngủ 'Triết Long', cũng chẳng thể nào ngủ tới quá năm trăm năm".

Lạc Chi Dương rầu rĩ hỏi: "Thế thì tại sao thi thế không thối rửa?"

Diệp Linh Tô đáp: "Đó là bí thuật của nhà Phật, duyên do, chỉ có trời mới biết".

Nháo nhào một lúc, từ ngoài cửa truyền vào tiếng lục đục, Lạc Chi Dương hoảng hốt, hăn la lớn: "Không xong, mình chỉ lo chuyện Tịch đạo trường, quên khuấy đi mất ba tên cầu tặc kia". Hăn bước ra chỗ cửa, đôi mắt xem xét, chỉ thấy trong tổ ưng chẳng còn ai, con Phi Tuyết đã bay trở về sào huyết, nó đang đi tới đi lui trong ổ.

Lạc Chi Dương hiểu ngay, con ửng trắng rất cơ cảnh, nếu còn có người ẩn nấp đâu đó, nó sẽ nhất định không vào, nghĩ vậy, hăn hạ song hồng xuống.

Diệp Linh Tô giật mình, cô hỏi: "Người làm gì thế?"

Cô còn chưa kịp ngăn cản, Lạc Chi Dương đã đẩy cửa đi ra,

Phi Tuyết chợt thấy có người, nó định tấn công, khi nhận ra hăn, nó mới cụp cánh, rồi rít kêu gù gù.

Lạc Chi Dương chạy nhanh đến huyền nhai, chỉ kịp thấy ba kẻ kia đang sắp chạm chân xuống mặt đất, tất cả những cây cọc làm bậc thang đều đã bị nhổ sạch.

Lạc Chi Dương vừa hãi vừa tức, hăn buột miệng hả họng chửi lớn: "Hào cầu tặc, sao mà ác độc quá vậy!"

Huyền nhai thiên tạo, vách đá dựng đứng thẳng băng, đến đại cao thủ hạng tuyệt đỉnh mà không có cọc làm bậc thang cũng đừng mong xuống tới

đất. Ba kẻ nọ nhổ bỏ hết cọc, quyết chí dồn toàn phe Lạc Chi Dương vào tuyệt địa trên đỉnh núi, không nước uống, không lương thực, chỉ vài hôm là bị đói khát khốn khổ mà chết.

Mưu kế này thập phần ác độc, Lạc Chi Dương hả hê chửi bới, mé dưới, ba người nghe thấy đều hè nhau cười âm. Trúc Nhân Phong là đứa bị thua thiệt nhiều nhất, y thù hận Lạc Chi Dương thấu xương, bị mắng chửi, y lại thấy khoái trá, bèn lớn tiếng trả lời: "Xú tiểu tử, để tao xem xem mi nổi giận cuồng điên được bao lâu. Ba ngày nữa, lão tử sẽ đến nhặt xác mi!"

Xung đại sư cũng nói: "Lạc lão đệ, nếu ngươi sợ chết, hãy mau đầu hàng. Hãy đưa ra nửa phần quyền 'Thiên Cơ Thần Công đồ' thì ta sẽ để cho ngươi xuống được dưới đây"

Lạc Chi Dương giận quá sức giận, hăn la lớn: "Sách thì không có, chỉ có một bãi nước tiểu thôi đây nè".

Hăn cười giãy lưng, nhắm vào lũ người bên dưới tè vung vãi ra một bãi to, Diệp Linh Tô đang ra đến cửa, thấy thế, cô phát ngượng chín cả người, phải lùi nhanh vô trở lại, trong bụng mắng thầm không dứt.

Phía dưới, ba người vừa hoảng vừa hãi, sợ bị trúng phải nước tiểu, hè nhau ôm đầu chạy trốn. Lạc Chi Dương hả giận, hăn cười ha hả, nói: "Thứ đồ cầu trệ này nọ kia, cái khúc 'Cao Sơn Lưu Thủy' đó của lão tử, bọn bay thấy được không"

Ba người trốn được vào bìa rừng, họ thi nhau lớn tiếng chửi bậy, Lạc Chi Dương ra sức mắng trả, hăn chửi mắng đã đời đến tận háo miệng rất lười mới chịu thông thả lui binh.

Mắt nhìn theo địch nhân đi mất dạng, Lạc Chi Dương ngã phịch ngồi xuống đất, trong lòng đầy tràn thâm não nề, một cái khó chưa giải quyết xong, đã chồng chất thêm một cái mới khác, lần này lâm vào tuyệt cảnh, chỉ sợ rốt cuộc không có kế thoát thân.

Diệp Linh Tô đi đến bên vách đá, cô ngơ ngẩn nhìn xuống phía dưới, lặng im không nói. Chợt nghe 'quác' một tiếng, con Phi Tuyết bay vút thẳng lên cao, nó thả sức bay lượn vòng vòng. Trông thấy con ửng trắng, mắt Lạc Chi Dương vụt lóe sáng, hăn đột nhiên vỗ tay, vui vẻ nói: "Tui có cách rồi!"

Diệp Linh Tô vội hỏi: "Cách gì"

Lạc Chi Dương chỉ vào ửng trắng: "Tụi mình không thể đi xuống, còn nó thì sao?"

"Cái đó khó à nhen", Diệp Linh Tô trầm ngâm, "Săn bắt sinh vật là bầm tính trời sinh của chim ửng, cái cọc gỗ là vật chết, người muốn sai Phi Tuyết khuân lên đây, nó thể nào cũng không hiểu nổi cái ý muốn đó"

"Thuyền bè há chẳng phải vật chết sao? Ma Vân có thể tìm kiếm, phát hiện thuyền bè, cứ gì Phi Tuyết lại không thể khuân cọc gỗ lên trên đây?"

"Người biết cái quái gì?", Diệp Linh Tô lạnh lùng nói, "Thuật thuần ửng gồm hai cảnh giới, một là săn bắt vật sống, hai là truy tìm vật chết. Cảnh giới đầu là từ thiên bẩm, còn cảnh giới kia, cần huấn luyện cho ửng biết phân biệt cái gì là vật sống, cái gì là vật chết, phân biệt được trăm thứ khác nhau, chẳng phải chuyện dễ làm. Nếu người có thể sai Phi Tuyết khuân lên một cọc gỗ, thì cũng có thể sai nó truy tìm thuyền bè"

Lạc Chi Dương bừng bừng hào khí, hăn lên tinh thần, phát hiệu lệnh, mấy cây cọc gỗ vất la liệt dưới chân núi, nếu con ửng trắng làm đúng mệnh lệnh, nó có thể khuân lên đây dăm cái.

Phi Tuyết đáp xuống, chỉ chớp mắt, nó tóm và quắp đưa lên một con gà rừng.

Lạc Chi Dương thấy mà ngơ ngác, hăn sợ bị Diệp Linh Tô cười giễu, bèn làm ra vẻ vừa ý, cười hì hì nói: "Hay lắm, mình cứ từ từ mà làm, trước tiên bắt vật sống, kế đó lượm vật chết!"

Nói xong, hắn lại phát hiệu lệnh, Phi Tuyết bay xuống, chẳng mấy chốc, đã mang về một con thỏ rừng. Hơi ngượng, cu cậu nhà ta đưa mắt sang Diệp Linh Tô, thấy cô ngồi bên cạnh, thần thái chẳng lộ mừng, giận, hắn lập tức dặng hắng thật lớn, nói: "Lần trước bắt một giống phi cầm, lần này là thứ biết chạy nhảy, toàn những thứ trên đất bằng, so với gà cũng ít tiến bộ!"

Nói xong, hắn lên tiếng cầu nhàu con chim, Phi Tuyết đành phải nghe hắn lâu bầu một lúc, cái đầu cúi gằm, ủ rũ. Lần kế tiếp, nó đi ước chừng một khắc, Lạc Chi Dương đang gần mất kiên nhẫn, bỗng hắn nghe tiếng rú rít chói tai, nhìn ra, Phi Tuyết đang cố giữ chặt một con heo rừng nhỏ, gắng sức bay lên.

Con heo rừng tuột ra, rơi xuống đất, nó hãy còn sống, đã hoảng sợ chạy vù ra khỏi hang, đến chỗ vách đá, nó tụt xuống, rơi vù vù vào khoảng không, Phi Tuyết không để con heo chạm đất, nó đã giương rộng cánh, lao ra, chụp con heo, mỗ cho một phát chết tươi, rồi đem lên trên động, vứt con heo xuống sàn đất, đứng mở to đôi mắt tròn đen thăm chăm chú nhìn vào Lạc Chi Dương, ý muốn tâng công.

Lạc Chi Dương dở khóc dở cười, mắng: "Chim đàn, chim ngốc ...". Hắn chưa kịp mắng tiếp, Diệp Linh Tô ngồi bên ngoác miệng ra cười, Lạc Chi Dương nguýt cô, ra vẻ không quan trọng: "Vây cũng tốt, có được mấy con mồi đó, mình không sợ bị chết đói!"

Diệp Linh Tô nói: "Không chết đói, nhưng sẽ chết khát!"

Lạc Chi Dương buồn nản quá, hắn gãi đầu gãi tai, hỏi: "Vây bây giờ làm sao?"

Diệp Linh Tô không sao nhịn được, cô cười phá lên, nói: "Mới rồi còn ăn nói lớn lối lắm, sao nhụt chí nhanh thế? Thuật thuần ưng, cần nhất là kiên nhẫn. Đến ngay cả những con đã thuần khá lâu rồi, muốn nó phân biệt

vật sống vật chết cũng phải tốn ít ra dăm tháng. Con hải đông thanh này tuổi trời cũng khá trọng, nó đang xưng hùng xưng bá trên khắp hải đảo, không có địch thủ, nó mà chịu nghe lệnh từ người, đã là một chuyện lạ khá lớn rồi, chưa kể, con Phi Tuyết ngộ tính kinh người, vượt xa lặc đồng loại, coi như vừa qua, nó đầu tiên là nghĩ đến bắt con mồi, chưa phân biệt được loại trên trời, loại dưới đất. Được người một phen dạy dỗ, nó đã rất nhanh hiểu rằng phải bắt mồi chạy trên mặt đất, rồi thấy người không vừa ý, nó đoán rằng phải bắt mồi lớn hơn thỏ, cho nên đã gắng kiếm, bắt và tha về một con heo con. Những sự phân biệt đó, thấy thì tưởng nhỏ nhặt, nhưng bình thường, dạy cho con chim hiểu cũng tốn ít ra dăm ba ngày."

"Đúng vậy", niềm tin của Lạc Chi Dương vững chắc hơn lên, hãnh quay sang bảo Phi Tuyết: "Con ta giỏi lắm ta đã mắng sai người, người dù có ngu, có đần hơn nữa, cũng còn ngon gấp mấy lần chim ưng Đông Đảo!"

Diệp Linh Tô vừa hăng vừa bức tức, cô quát tháo: "Lạc Chi Dương, người mà còn nói hươu nói vượn, ta .. ta hồng thêm giầy vào với người nữa"

Lạc Chi Dương le lưỡi, hãnh cười giả lả: "Nói chơi cho vui, đừng nghĩ là thiệt!"

Nói xong, hãnh lại quay ra sai Phi Tuyết, con này bèn mang về một con dê nhỏ, rồi một con hươu sao, thậm chí còn bay thật xa ra khơi, săn về một con cá thật to, dài.tới mấy thước

Chẳng bao lâu, một số sinh linh chủng loại các thứ trên đảo đã bị nó săn về, khiến Diệp Linh Tô không khỏi vỗ tay, khen: "Con chim này thông minh quá xá!"

"Thông minh cái rắm!", Lạc Chi Dương nhìn vào con cá, rầu rĩ, "Cái này kêu là mắc thêm lỗi lầm hoài hoài"

"Người biết mốc gì?", Diệp Linh Tô lườm nguýt hân, "Những con mồi của nó, chưa khi nào lặp lại, cho thấy nó cũng biết chưa đúng, cho nên không ngừng thử săn mồi mới khác"

Lạc Chi Dương nói: "Hòn đảo này còn nhiều giống thú quá, cứ phải thử, thì thử biết đến bao giờ mới xong?"

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ, cô nói: "Người đưa cây sáo cho nó cầm một lúc đi". Lạc Chi Dương ngờ ngợ, khó hiểu, Diệp Linh Tô lại thúc giục: "Mau lên"

Lạc Chi Dương bất đắc dĩ, đưa cây sáo ngọc ra, ý bảo ửng trắng giữ lấy.

Phi Tuyết tung bay đến đậu trên cây sáo, một lát sau, Diệp Linh Tô nói: "Được rồi, người sai nó đi kiếm về một thứ gì giống như vậy đi:"

Lạc Chi Dương phát lệnh, ửng trắng lao ra, một lát, nó đem về một con rắn biển cực độc, khiến hai người cả kinh, phải lùi nhanh ra sau.

Lạc Chi Dương bực tức: "Đây đúng là cái ý hay ho của cô đây"

Diệp Linh Tô "hừ" một tiếng, cô bảo: "Lần này là ngoại lệ, thử thêm một lần nữa xem sao".

Phi Tuyết tuân lệnh ra đi, ước chừng một khắc, đã cắp trong móng vuốt mang về một nhánh cây dài ngang cây sáo.

"Cái này đúng lắm rồi", Diệp Linh Tô cầm nhánh cây, mặt hoa nở rộ, bộc lộ vẻ mỹ miều của nữ nhân. "Thấy chưa? Nó đem về một thứ đồ vật chết, đến ngay cả kích cỡ cũng không sai lệch bao nhiêu".

Lạc Chi Dương không khỏi bội phục, hân chấp tay: "Vẫn là Diệp cô nương biết cách thức"

Diệp Linh Tô lại nói: "Lần này tiến bộ cực to, người phải thưởng nó, nhưng đừng thưởng nhiều quá. Ưng mà còn đói thì dễ sai bảo, cho ăn no rồi thì chỉ muốn ngủ!"

Lạc Chi Dương cắt một mẫu thịt dê, đút cho Phi Tuyết.

Phi Tuyết ăn xong, nó tạm ngồi nghỉ một chút, rồi lại kiếm mang về nhánh cây khác, giờ thì thô ráp và dài hơn lên.

Lạc Chi Dương lại thưởng nó một khúc cá, ý bảo nó, nhánh cây hãy còn mềm, hãy còn ngắn ... Phi Tuyết thử thêm vài lần nữa, sau chừng hai canh giờ, đột nhiên nó chui vào động, trong hai móng vuốt rõ ràng là một cây cọc!

Hai người rốt cục thành công, họ vui mừng quá đổi, nhất thời quên hết mọi sự, bốn bàn tay nắm chặt vào nhau, họ nhảy nhót, ngoác miệng cười đến tận mang tai.

Vui mừng đã rồi, kịp nhìn lại, Diệp Linh Tô tự giác thất thố, cô rút nhanh hai tay về, mặt nghiêm nghị: "Đừng náo loạn nữa, còn không nhanh chóng khao thưởng nó cho thật to"

Lạc Chi Dương cười hì hì, hần bước ra, vung kiếm cắt thịt heo rừng thành từng khối, đút cho Phi Tuyết, quả như lời cô gái, ưng trắng ăn no, thần thái dịu lại, nó nhắm mắt ngủ liền.

Bọn Xung đại sư trở lại chân núi, họ quan sát động tĩnh bên trên vách đá, tuy thấy con ưng trắng thỉnh thoảng lên cao xuống thấp, nhưng bên phe Lạc Chi Dương, không một ai dám mạo hiểm xuống núi. Xung đại sư hết hần nghi ngại, biết đối phương vô phương, lão bèn ngồi xuống điều tức, chuyên tâm chữa trị nội thương.

Để tránh phe địch phát hiện, chờ đến tận chiều tối, Lạc Chi Dương mới sai Phi Tuyết xuống đem cọc gỗ lên, cùng con chim bận rộn mãi tới canh

ba, hắn mới tạm chợp mắt ngủ một lúc, tang tảng sáng, hắn lại thức dậy, sai con chim tiếp tục đưa cọc lên, cho đến khi thu thập được khoảng ba mươi cọc mới coi như xong việc.

Tịch Ứng Chân tu luyện "Triết Long miên", ngoài việc thân thể mềm mại của ông còn chút hơi ấm, chả có một biểu hiệu gì khác của sự sống, đôi khi ông ngẫu nhiên tỉnh lại, cũng chỉ uể oải, đã dượng. Nhưng bất kể là gì, ông vẫn còn sống.

Tối hôm đó, bầu trời nhiều mây, trăng sao mờ mịt, màn đêm tối ám, Lạc Chi Dương sai ứng trảng bay lên thật cao tuần tra, cảnh giác động tĩnh từ bốn phía. Diệp Linh Tô tra lô cọc vào lỗ hồng trên vách đá, tái tạo nấc thang. Lạc Chi Dương điều động cho song hồng tự khóa hai cánh cửa xong, hắn cũng Tịch Ứng Chân đi theo sau cô gái.

Nấc thang dựng cheo leo trên vách đá, gập ghềnh mỗi nấc một khác, đi tay không đã là cực kỳ hiểm trở, huống hồ hắn còn phải cõng trên lưng một người, mỗi bước đi, hắn đều thấy chân căng chùn nhụt, tim đập như trống châu, mồ hôi lạnh đổ ròng ròng, nếu thỉnh thoảng không được Diệp Linh Tô nâng đỡ, chỉ sợ đi không quá mười bước, là hắn đã muốn té nhào, đưa bản thân cùng lão đạo sĩ hai mạng ô hô.

Vừa đi vừa nghỉ, mất công sức qua gần nửa đêm thì ba người cuối cùng cũng chạm đất dưới chân núi, lúc này mây tan, trăng lại tỏa sáng trên khắp đảo, hai người Diệp, Lạc nằm thẳng cẳng trên mặt đất, toàn thân mỏi mệt. Trong lòng Tịch Ứng Chân, niềm cảm kích trào dâng, ông nói: "Đại ân không có thể dùng lời để cảm tạ, lão đạo ta còn giữ được cái mạng nhỏ nhoi này toàn là do công đức của nhị vị đã ban tặng, mai sau được trời cho cơ hội, xin đem hết sức lực ra bồi hoàn"

Lạc Chi Dương cười: "Tịch đạo trưởng, tui lúc nào cũng kính trọng nét tiêu sái của ngài, sao bữa nay ngài lại thốt những lời thừa thãi?"

Diệp Linh Tô cũng nói: "Chân nhân có công lao to tát với Đông Đảo của tiện nữ, Linh Tô đâu có phải kết cỏ ngậm vành cũng gắng đền đáp chân nhân."

Tịch Ứng Chân không biết phải trả lời thế nào, ông đành chỉ thở ra một hơi thật dài.

Để đề phòng đối thủ phát hiện, Diệp Linh Tô trở lên triệt hết các cọc, trên vách đá giờ chỉ thấy toàn là những lỗ hổng trống rỗng.

Bận rộn cho xong xuôi mọi việc, ba người đi đến suối nước ống đầy một bụng, rồi tìm chỗ kín đáo nghỉ ngơi.

Giữa trưa hôm sau, Lạc Chi Dương phục hồi tinh thần, hăn nghĩ bụng "Tịch đạo trưởng không thể động võ, ta cũng bị một nửa người là phế nhân, đâu có song kiếm hợp bích cùng Diệp Linh Tô, chưa chắc đã thắng nổi ba tên ác côn, chi bằng mình đi dò thám, tìm kế sách, xem có được thời cơ tốt nào không"

Nghĩ vậy, hăn huy động sáo ngọc để gọi ửng trắng, múa may một hồi, đã sai con chim ửng đi thám thính, chẳng bao lâu, thấy nó bay vòng vòng một chỗ trên không trung, . Lạc Chi Dương hiểu là có địch nhân ngay tại phía dưới, hăn lập tức nhắc Chân Cương, giắt cây Không Bích vào ngang eo, rào bước đi về phía trước.

--- hết chương 15 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 16 : Phong Lưu Vân Tán 1 - Dịch Giả: Livan

Diệp Linh Tô lập tức hỏi: "Người đi đâu?"

Lạc Chi Dương giải thích xong, Diệp Linh Tô nói ngay: "Ta đi với người".

Lạc Chi Dương cười: "Cô đi, lấy ai lo liệu cho Tịch đạo trưởng?"

Tịch Ứng Chân lúc ấy đang tỉnh, ông bảo: "Chỗ này kín đáo, trên đảo lại không có mãnh thú, hai đứa cứ đi đi, đừng lo cho bản đạo".

Lạc Chi Dương đành phải ửng chịu. Hai người xách vai đi về hướng con Phi Tuyết, họ còn chưa vào gần, đã nghe tiếng trò chuyện nho nhỏ, cả hai rón rén bước đến, vạch cỏ cây nhìn vào thì thấy, trên một bãi cát dài ngổn ngang những đá tảng cao nghệu, đám Xung đại sư đang quây quần quanh một con thuyền gỗ, lớn tiếng bàn cãi. Tấm vải phủ thuyền chưa dàn trải ra, cho thấy trong khoang thuyền chất một đống những gương sen cùng dăm ba ống tre.

Trước cảnh đó, cả hai người Lạc, Diệp đều chung ý nghĩ "Bọn hăn sửa soạn thuyền bè, chẳng lẽ dự tính rời đảo Vô Song?"

Còn đang thắc mắc, bỗng nghe Thích Vương Tôn hỏi: "Mình bỏ đi như vậy, mấy người bị kẹt trên đỉnh núi rồi sẽ ra sao?"

Xung đại sư trả lời: "Sau một ngày một đêm nữa, Tịch Ứng Chân thế nào cũng chết, hai cái đũa cùng đường đó mà có giỏi chịu đựng tới đâu, coi

bộ cũng chẳng được mấy nổi. Trên núi không nước uống, không lương thực, chỉ vón vện hai xác chết, dăm ba bữa nữa, thế nào chúng nó cũng đói đến mờ mắt ra. Con người ta lúc đói quá, đến xác chết cũng phải gặm, tới chừng đó, mình đem nướng đồ ăn cho bốc mùi lên trên mà dụ, nhất định thế nào tụi nó cũng sẽ ngoan ngoãn đầu hàng".

Trúc Nhân Phong dặng hắng một tiếng, giọng ma mãnh, nói: "Thế thì hay lắm, con bé họ Diệp là phần ta, đến lúc đó, mình mảy nó mềm nhũn vô lực, ông nó đây là phải âu yếm cho một quần!" Y nói xong, lửa dục bốc cao, đôi mắt loe loe, y thè lưỡi liếm liếm vào môi mép. Thích Vương Tôn đứng bên dòm thấy, hần hả miệng cười, giọng cười quái dị.

Lạc Chi Dương cảm tưởng thân mình Diệp Linh Tô run rẩy, hần dôi mắt trông, thấy cô gái đang mím môi, cặp mắt tóa lửa.

Sợ cô xông ra làm dữ, Lạc Chi Dương vội vội vàng vàng níu chặt lấy tay áo cô, Diệp Linh Tô cũng vẫn không nhìn hần, cô dăm dăm trông ra đằng trước, lồng ngực phấn khích, phập phồng.

Xung đại sư cũng góp vào hai tiếng cười, rồi nói: "Tóm lại, mọi người đồng tâm hiệp lực, mình lo chuẩn bị đầy đủ đồ ăn nước uống cho tròn năm ngày, là có thể về trở lại trung thổ".

"Năm ngày có lẽ còn hơi ít", Minh Đấu lạnh lùng nói tiếp, "Ngồi thuyền vượt biển khơi, còn phải trông vào ý tứ của ông trời, còn cầu mong biển êm sóng lặng, không nẩy sinh sự cố gì mới là tốt đẹp"

Cả bọn nghĩ đến phong ba bất trắc, đều phát rầu rĩ. Trúc Nhân Phong giương mắt lên, thấy Phi Tuyết, y nhất thời mắng mỏ rầm rĩ: "Đồ chim súc sinh, mi tới đây làm cái gì?" Y nhặt một hòn đá, không vận nội lực, ném lên trên.

Phi Tuyết lượn cao, hòn đá xẹt ngang dưới chân nó.

Xung đại sư chăm chú nhìn con ửng trắng một hồi, rồi lão thúc giục mọi người chung tay lật úp con thuyền xuống, sau đó, cả bọn cười cười nói nói, kéo nhau bỏ đi.

Nhạc, Diệp hai người ẩn mình tại chỗ một lúc, rồi họ trở về thương nghị cùng Tịch Ứng Chân: "Bọn hăn nhốt hết cộc, giam hãm tụi mình trên núi, vậy mình cũng lên trộm thuyền đi ra biển, cho tụi nó bị mắc kẹt lại trên cô đảo này".

Kế sách đã định, họ chờ đến đêm, trước lúc ba người xuất phát, Lạc Chi Dương sai Phi Tuyết đi thám thính tình hình.

Diệp Linh Tô lại thiếu kiên nhẫn, cô nói: "Cần gì phải thám thính? Bọn chúng nhất định chẳng nghi ngờ gì".

Lạc Chi Dương cười, trả lời: "Cẩn tắc vô áy náy, cẩn thận một tí cho chắc ăn".

Đang trao đổi ý kiến, bỗng thấy trong ánh trăng, con Phi Tuyết lượn xoay vòng vòng, ý bảo đằng trước có người. Hai người nhìn nhau, đều kinh hãi, con hải đông thanh này thực không phải thứ chim chóc bình thường, đêm tối mà nó nhìn biết sự vật, trông rõ đâu vào đấy.

Hai người dè dặt tiến bước, Diệp Linh Tô đi trước dò đường, Lạc Chi Dương công Tịch Ứng Chân theo sát cô, khi đến ngang bìa rừng, họ dừng bước, chú mắt nhìn ra, thấy chiếc thuyền vẫn đang nằm lật úp như ban ngày, bên cạnh đấy không một bóng người. Nhìn lên, con ửng trắng vẫn cứ bay vòng vòng như cũ.

Ba người nín thở theo dõi, sau một hồi khá lâu, Diệp Linh Tô hết kiên nhẫn, cô định chạy ra, Lạc Chi Dương níu chặt lấy tay áo của cô, hăn lắc đầu, ý nói không thể, cô nhìn sang Tịch Ứng Chân, ông cũng đang liên tục xua tay. Cô gái đành phải thôi, hơi bức dọc, nghĩ thầm "Nếu có người, sao thật lâu, mãi vẫn không nghe thấy động tĩnh?" Ngắc đầu nhìn lại, con ửng

trắng đang đậu trên ngọn cây, dáng kiêu hùng, nó vẫn đang chăm chú thăm dò, vì thế cô lại cho rằng: "Con chim cũng đã thôi bay lượn, nào có thấy bóng dáng ai đâu? Quá nửa là heo rừng lẫn mò ra đây gặm rễ cây". Nghĩ thế, cô liếc sang Lạc Chi Dương, trong lòng thoáng chút khinh khi: "Tiểu tử này nhất gan kiêu đó, thật chán ghê!"

Lại chờ ngóng thêm một hồi nữa, trăng ngả về hướng tây, đêm đã quá canh ba, cây cối ven biển nhập nhoạng, mờ mờ ngả bóng dài ra. Diệp Linh Tô mất hết kiên nhẫn, cô vừa định đứng lên, bỗng thấy bóng người chớp nhoá, từ trong rừng cây có hai người bước ra, đến chỗ có ánh sáng trăng, đúng là Xung đại sư cùng Minh Đẩu. Cô gái bị bất ngờ, cô hốt hoảng, thiếu chút nữa là đã kêu thành tiếng, nhất thời nhìn hai người đó, tim cô đập thình thịch.

Hai người nọ im lặng một hồi, rồi Minh Đẩu giọng chẳng mấy vui vẻ, nói: "Hòa thượng, người buộc ta ra đây ẩn nấp, nói là có thể có chuyện bất ngờ, tại sao náo loạn hơn nửa buổi mà có thấy bất ngờ quái gì đâu, rõ ràng chỉ toàn là muỗi mòng của giấc nửa đêm"

Xung đại sư rộ hai tiếng cười, nói: "Minh huynh chớ trách, bản tăng đã có hơi nhạy cảm, chẳng hiểu Minh huynh có còn nhớ, hồi mình ở ngang vách đá, đã từng bị con ưng trắng nó tấn công không?"

Minh Đẩu nói: "Chỗ đó ngay tổ của nó, có người đến gần, chim chóc nó muốn bảo vệ hang ổ, dĩ nhiên là ra tấn công mấy kẻ đang tiến đến".

"Cũng không phải vậy", Xung đại sư chậm rãi lắc đầu, "Ta xem con ưng trắng kia hành động rất có chương pháp, chiều hôm nay, nó lại xoay quanh bên trên bọn mình, ta nảy sinh lòng nghi ngờ nó đang bị người sai khiến, đã bị sai dọ thám động tĩnh tại mình."

Minh Đẩu "phì" một tiếng, lão cười nhạt, nói: "Đúng là có thuật thuần phục chim ưng, nhưng ngay đến chim ưng nhà, muốn thuần phục cũng phải

mất mấy tháng. Con ưng trắng nọ hung hãn vô cùng, là giống hiểm gặp, tất cả vừa mới lên đảo chưa quá năm ngày, ta chẳng tin nó đã chịu nghe người ta sai bảo như thế".

"Xin lỗi Minh huynh cho ta nói thẳng", Xung đại sư hít một hơi, "Từ lên đảo tới nay, người và ta cứ tính đâu trật đấy, đối thủ tài trí cao minh, thật sự không nên xem thường".

"Tài trí cao minh tới đâu cũng chẳng qua khỏi một chữ 'đối'", Minh Đẩu phất tay áo, lão xoay người nhìn vào Xung đại sư, cười nhạt, "Đại hòa thượng, bản quyền kinh đó, người thấy nó ra sao"

Xung đại sư cười, trả lời: "Mới đọc sơ sơ, chưa nghiên cứu kỹ".

Minh Đẩu "hừ" một tiếng, lão bảo: "Người đừng có mà giở trò ma mãnh! Vì tình thế, quyền kinh do người tạm giữ. Khi về đến đất liền, phải đem nó sao thành bốn bản, chia đều mỗi người một bản"

"Nói hay lắm ... hay lắm", Xung đại sư cười cười, "Nếu Minh huynh không tin cây bần tăng, chi bằng đem chia cắt luôn nó ra làm ba, Minh huynh, ta cùng Trúc lão đệ mỗi người giữ một phần, được chăng?"

"Vây là tốt nhất", Minh Đẩu vung tay, "Về trở lại chỗ ở, mình cứ thế mà làm".

Nói xong, lão xoay mình bước đi, Xung đại sư đứng tần ngần dưới ánh trăng một lúc, rồi như một bóng ma, lão vù mất dạng vào khu rừng.

Ba người đợi lão đi thật xa rồi mới dám trút ra một hơi thở dài.

Diệp Linh Tô đưa mắt liếc trộm Lạc Chi Dương, trong lòng cô còn thâm vương vẫn chút sợ hãi, nhưng giờ thấy có pha thêm chút ý nể sợ: "Tiểu tử này bình thường lỗ mãng làm càn, nhưng đến lúc mấu chốt, hẳn cũng vững

dạ giữ được bình tĩnh". Chợt cô nghe Lạc Chi Dương cười khì: "Minh Đẩu lại bị mắc mưu rồi".

Diệp Linh Tô tò mò: "Lão bị mắc mưu như thế nào?"

Lạc Chi Dương đáp: "Tặc trọc lư mà chịu chia quyền kinh ra làm ba, lão nhất định đã sớm học thuộc lòng toàn bộ kinh văn rồi, Minh Đẩu chỉ có được một phần ba nội dung, e rằng vô dụng ráo trọi".

"Đạo này lão ít có rảnh rang", Diệp Linh Tô rất không tin, "Tặc trọc lư vừa phải lo thuyền bè, vừa lo phần lương thực, nước uống, chưa thấy ai có tài nhìn qua là nhớ, vậy lão làm sao mà học thuộc nó được?"

Lạc Chi Dương cười mà không nói, Tịch Ứng Chân lại thở dài: "Diệp cô nương, bản lãnh qua mắt không quên, trên đời này thật cũng có đấy".

Diệp Linh Tô nửa tin nửa ngờ: "Nếu lão ta có thể đọc qua là thuộc, vậy sách 'Thiên Cơ Thần Công đồ' chẳng phải cũng đã thuộc lòng rồi sao?"

"Không cùng một loại sách", Tịch Ứng Chân chậm rãi nói, "Thứ nhất, sách 'Thiên Cơ Thần Công' rất sâu xa về nghĩa lý, muốn đọc, hiểu và nhớ, cần ít ra mười ngày, nửa tháng; Thứ hai, lão vợ được cuốn sách đó rồi, lấy làm đặc ý, không ngờ đến chỗ sẽ bị bọn mình đoạt trở lại".

Ba người vừa trò chuyện, vừa tiến ra chỗ mấy đá tảng, họ lật ngửa con thuyền lên, chất đồ ăn, nước uống vào đấy, hai người Nhạc, Diệp khuân con thuyền gỗ, lần theo đường mòn sau mấy tảng đá mà đi ra tới bờ biển. Diệp Linh Tô ngồi đuôi thuyền, Lạc Chi Dương cồng Tịch Ứng Chân xuống thuyền xong, cô gái bèn cử mái chèo, từ từ đưa thuyền ra khơi.

Đi được nửa canh giờ, Lạc Chi Dương chèo thay cho Diệp Linh Tô, cứ vậy mà đăng trình, chợt thấy phương đông hừng sáng, ngoài trông lại, đảo Vô Song đã khuất vào chân trời, chỉ còn thấy hình dạng mờ ảo, lại có dáng

thê lương. Ánh nắng chói chang, bọt nước sôi sục, gợn sóng nhấp nhô, phản chiếu nắng, óng ánh như màu non xanh nước biếc.

Diệp Linh Tô uống nước đựng trong mấy ống tre lót lá sen, nước mát rượi thấm vào tận phế phủ, cô nghĩ đến chỗ bốn tên ác nhân tổn biết bao công sức sửa soạn thức ăn nước uống cho mình thoải mái thưởng thức, trong lòng tràn trề một cảm giác khoan khoái khôn tả.

Chợt nghe từ tít cao trên trời tiếng chim rít sắc nhọn, họ giương mắt trông, thấy Phi Tuyết dáng cập rập, đang bay xoay vòng, lượn lờ trên ấy.

Lạc Chi Dương múa may sáo ngọc, Phi Tuyết từ trên trời đáp xuống nơi đầu thuyền, nó trở mắt nhìn hắn.

Nguyên Lạc Chi Dương vẫn lo ửng trắng không chịu rời đảo, hắn không dè nó trung thành với hắn, nhất quyết đi theo, hắn vô cùng mừng rỡ, bèn lấy thịt nướng đút cho nó ăn, con ửng trắng no nê rồi bèn nhắm mắt ngủ say.

Tịch Ứng Chân nhìn con ửng, đột nhiên ông hỏi: "Diệp cô nương, Đông Đảo thuần hóa ửng như vậy đã được bao nhiêu năm rồi?"

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ, nói: "Trước khi dòng họ của tiện nữ đến sống ở Đông Đảo, dân đảo đã từng có nuôi và huấn luyện chim ửng."

"Thế thì đúng rồi", Tịch Ứng Chân dường như vừa hiểu, "Thích gia nuôi ửng nhất định đã từ lâu, con ửng trắng này là chim thần giữ mộ. Con hải đông thanh này tiến, lùi, tấn công đều có ẩn chứa võ học, hắn là tổ tiên nó đã từng được Thích gia dạy dỗ, rồi sau đó, đời nọ qua đời kia, dần dà thành một bản năng tự nhiên. Theo ta ước đoán, hồi bắt đầu lập cổ mộ, số chim ửng giữ mộ phải hơn một con, dần dà chết bớt đi, còn lại duy nhất con này. Mình mà đến chậm thêm vài năm nữa, e rằng khi ấy giống ửng trắng tuyệt chủng mất"

Lạc Chi Dương hỏi: "Tịch đạo trưởng, Phi Tuyết này là đực hay cái?"

Tịch Ứng Chân lắc đầu: "Cái đó ta không biết".

Diệp Linh Tô nhìn xem, cô hạ thấp giọng: "Là chim đực".

"Khá lắm, thẳng tổ sư du côn này!", Lạc Chi Dương hai mắt lóe sáng, hấn vỗ tay, reo to, "Chờ tui mang nó về đến trung thổ, sẽ tìm cho nó một con cái mỹ nhân thật xứng lứa vừa đôi cho nó gầy giống, sinh ra một con tiểu ưng thật ngon lành, làm dòng họ phát dương quang đại mới phải phép"

Tịch Ứng Chân vuốt râu, cười cười, Diệp Linh Tô mặt hoa đỏ ửng, cô nhố toẹt, giọng chua ngoa: "Cái gì mà mỹ nhân thật xứng lứa vừa đôi cho gầy giống, hông có đứng đắn chút nào!"

"Sao lại không đứng đắn?", Lạc Chi Dương lắc đầu quây quây, "Trai thì dựng vợ, gái thì gả chồng, chả lẽ cô rồi sẽ không tìm người làm ông mai bà mối sao?"

Mặt Diệp Linh Tô đỏ bừng thấu mang tai, cô chụp lấy một mái chèo, vụt vào đầu hấn.

Lạc Chi Dương cuống quít vung mái chèo trong tay chống đỡ, hai người xem tiểu thuyền như chiến trường, người tới ta lui, che trên chắn dưới, Tịch Ứng Chân buộc phải chột vút cúi thấp đầu tránh né, con Phi Tuyết cũng bị kinh động, nó phóng lên cao, đôi nhìn xuống đám đánh nhau bên dưới, tự hỏi có nên giúp đỡ chủ nhân hay không.

Đột nhiên, từ phía đảo Vô Song truyền đến một tiếng thét giận dữ, mọi người nhận ra giọng của Minh Đẩu, ý hấn lão phát giác bị một võ nặng, đã giận dữ mà kêu thét.

Diệp Linh Tô nhú nhú mày, chột cô buông mái chèo, đứng thẳng lên, khê chum đôi môi, tiềm vận nội khí, cô ngẩng đầu lên trời, phát ra một tiếng thét dài, khí thể bạt gió quét mây, liên miên không dứt, hết như một cánh chim phượng đấu tranh cùng một cánh đại bàng, tiếng thét của cô bay bổng cùng tiếng thét kia, chúng quần thảo nhau trong khoảng mênh mông trời biển, cô tuyệt không rơi hạ phong chút nào.

Một lát sau, Minh Đẩu vô kế khả thi, lão đành phải ngừng tiếng thét. Diệp Linh Tô cũng phất tay áo một cái, cô khoan thai ngồi xuống. Cô liếc mắt trông vào trời cao biển rộng, những uất kết chất chứa bao ngày qua trong lòng vụt tan biến sạch.

Tịch Ứng Chân nhìn cô, ông lặng lẽ gật đầu, nghĩ bụng: Tiểu cô nương khí phách hơn người, không thua kém bọn mày râu, đáng tiếc thân là nữ tử, trời sinh cô bị lép vế một chút, nếu sinh làm nam nhi, chưa hẳn không thể tự mình tạo nên một thiên đại sự.

Ba người đều chất chứa tâm sự, họ ngồi trên con thuyền lướt sóng đi về phía trước, đói ăn lương khô, khát uống nước ống tre.

Tịch Ứng Chân tu luyện "Triết Long miên", quá nửa thời gian ông chìm trong hôn mê, theo giải thích của 'Sơn Hà Tiềm Long quyết', võ công Thích Ấn Thần kiêm hai nguồn Phật và Đạo, tâm pháp 'Triết Long miên' thoát thai từ sự tích thời Ngũ Đại, đạo sĩ Trần Đoàn từng luyện công phu 'Hoa Sơn Thập Nhị Thụy công' mà ngủ và đắc đạo trong giấc mộng dài, ở trên núi Hoa Sơn, có lần Trần Đoàn đã ngủ một mạch ba năm, không tỉnh giấc. Tịch Ứng Chân xuất thân Đạo gia, khi tu luyện công phu này, ông dễ thành tựu hơn người ngoài huyền môn, trong giấc ngủ, thân thể ông tựa gỗ đá, hơi thở như có như không, thoáng trông giống như người chết.

Lạc Chi Dương mãi miết dạy ứng trảng truy tầm thuyền bè tứ phương. Nội việc phân biệt vật sống vật chết đã là một cửa ải thật lớn, nhưng nhận biết một thứ mà nó chưa bao giờ gặp qua là tàu thuyền, cũng làm khó Lạc

Chi Dương vô cùng. Có khi Phi Tuyết dẫn con thuyền đi hơn mười dặm mà chẳng thấy gì, có khi tìm được đến nơi, không thấy tàu thuyền mà chỉ là một con cá voi to như hòn núi đang giỡn sóng.

Cứ đi lạc tới lạc lui như vậy, thức ăn, nước uống cạn dần, khiến Lạc Chi Dương mất kiên nhẫn, hăn lớn tiếng rầy la con ửng trắng. Có lần, Diệp Linh Tô nhin tức bực, cô khuyên hăn: "Đừng nóng vội! Nóng vội đâu có giải quyết được gì? Con hải đông thanh trời sinh cao ngạo, mình không thể mắng mỏ rầy la nó nhiều, bị làm nhục mãi, sau này nó cùn nhụt hùng tâm, mình thế nào cũng sẽ bị bó chân bó tay đấy"

Lạc Chi Dương nghe lời khuyên, hăn đành cố dẹp cái ý rầy la, gắng kiên nhẫn tiếp tục dạy ửng. Lại qua nửa ngày, ửng trắng từ phương xa trở về, nó lượn một cái vòng lớn bên trên mọi người, ý muốn báo tin: "Có một chiếc thuyền lớn nơi xa xa"

Mấy bận trước, Phi Tuyết từng biểu lộ cái ý đó, nhưng đi đến chỗ nó thông báo thì hoặc không cá kình to lớn thì cũng là bãi đá cạn ... khiến người ta mừng hụt. Lần này, Lạc Chi Dương bán tín bán nghi, hăn chèo thuyền về phía đó, đi được chừng bảy tám dặm, bỗng nơi chân trời thoáng có hình dáng một cánh buồm, rồi dần dà hiện ra một cỗ thuyền lớn ba cột buồm, đang di chuyển về hướng đông nam.

Mọi người vừa mừng vừa lo ngại ... Diệp Linh Tô phát ra một tiếng hú to để gọi chú ý cho thuyền lớn. Lạc Chi Dương đón con Phi Tuyết, cho nó nghỉ tại đầu vai, đút cho nó thật nhiều thịt khô, được thưởng đậm, rồi đây nó sẽ tăng thêm kinh nghiệm nhận biết tàu thuyền.

Nghe tiếng hú, Tịch Ứng Chân tỉnh giấc, ông ngồi dậy, dôi mắt nhìn, thấy cỗ thuyền kia đang từ từ đổi hướng, tiến về chỗ này. Đột nhiên, ông nhận rõ hình con chim ửng đen trên cánh buồm, ông biến sắc, kêu lên: "Không xong, đó là oa khẩu."

Lạc Chi Dương nghe nói, hấn giật mình, khi nhìn kỹ, hấn thấy mấy nam tử đứng đầu thuyền đều mặc áo tay rộng, đeo trường đao, tóc chia ba, buộc túm, để lộ da đầu bóng nhoáng.

Hồi còn ở Tân Hoài, Lạc Chi Dương từng nghe tiếng ác của oa khấu, biết bọn này thường xâm nhập vùng ven biển, không từ bất cứ chuyện ác nào, hấn chẳng ngờ, trên biển cả mênh mông lại gặp gỡ lũ ác nhân này. Trong lòng lo âu, hấn nhìn quanh, chỉ thấy Diệp Linh Tô dáng thong dong tự tại, ánh mắt lãnh đạm, hấn vội hỏi: "Mình làm gì bây giờ?"

"Còn làm gì nữa?", Diệp Linh Tô lườm hấn, cô khẽ chớp mi, "Tự nhiên là mình lên thuyền".

Lạc Chi Dương còn chưa kịp hỏi rõ, thuyền oa khấu đã cập vào gần, bọn người oa đứng đầu thuyền đang chỉ chỗ vào con thuyền nhỏ, miệng nói cười, hi hi ha ha.

Cỗ thuyền này lại chẳng giảm tốc lực, khí thế như một bức tường thành đang áp mạnh vào.

Lạc Chi Dương bỗng hiểu ngay ác ý của đối phương, "bọn oa khấu này không phải đến cứu người, mà là với dự tính đựng cho tiểu thuyền chìm, làm ba người rơi xuống biển rồi chúng sẽ nhảy xuống tróc nã".

"Đồ cầu trệ gì đâu!", Lạc Chi Dương chửi thề, hấn chống bơi chèo thật mạnh vô vách cỗ thuyền, đẩy chiếc thuyền nhỏ đang ra ngoài xa hơn một trượng, vừa kịp tránh cỗ thuyền buồm đang xẹt qua, làm con thuyền nhỏ không ngớt chòng chành.

Lạc Chi Dương vội khua động mái chèo ổn định tiểu thuyền, hấn chợt nghe một tiếng thét thánh thót, thấy loá loá một bóng trắng, là Diệp Linh Tô đã phóng lên cao, hai chân cô đạp vô thành cỗ thuyền, nhún mình một cái, cô đã đặt chân lên trên sàn oa thuyền.

"Đạp Yển Kinh Long!" Tịch Ứng Chân buột miệng cất tiếng khen ngợi, "Hảo khinh công."

Bước nhảy khinh công này, Lạc Chi Dương từng mục kích Vân Thường thi triển, về mau lẹ, Vân Thường nhanh hơn, nhưng nói đến cái nhẹ nhàng mềm dẻo, y thua xa Diệp Linh Tô.

Bọn người oa thoát đầu cả kinh, khi chúng nhận ra đây là một cô gái đẹp tựa thiên tiên, chúng nổi lòng dâm tà, không ngớt cười khà ố, hè nhau xông đến. Chúng còn chưa kịp vào gần, đã thấy lóe lên ánh chớp đen huyền, cổ họng hai đứa đi đầu đã trúng kiếm mà phun máu, khiến chúng đồng loạt té nhào xuống sàn. Những tên kia kinh hãi thất sắc, nhìn kỹ lại, thấy nàng kia mặt lạnh như băng tuyết, mắt lóe hàn tinh, cây trường kiếm chỉ xéo xuống, một dòng máu chảy dọc thân kiếm, nhỏ giọt rơi từ mũi kiếm xuống dưới.

Lũ oa khẩu gầm lên, chúng rùng rùng rút oa đao, miệng hầm hừ giận dữ. Diệp Linh Tô thét một tiếng nhỏ, thân hình chớp động, cô tung mình vào giữa bọn chúng, tên oa khẩu đầu đàn chỉ cảm giác có gió nhẹ quất vào mặt, trường đao y còn chưa chém xuống, bụng tim y lạnh ngắt, toàn thân không còn chút khí lực, y té quy xuống đất, oằn mình một cái rồi tắt thở.

Oa đao rất dài, nâng cao rồi chém xuống rất tốn sức và mất thì giờ, thua xa lắc cây kiếm Thanh Li đâm thẳng chém thẳng, xoèn xoẹt như chớp giật, cứ mỗi nhát gươm Diệp Linh Tô vung lên là một tên người oa ngã vật xuống đất, những làn oa đao chém ào ào lại không hề chạm vào được vào chéo áo của cô, trông từ xa, cô rõ ràng như mây bay sấm chớp, như cây ngọc ngời ánh sáng, dáng dấp thuyết thế hiếm có, khiến người ta trông vào bị lóa mắt đến mê mẩn.

Càng thấy Diệp Linh Tô xinh đẹp, bọn oa khẩu càng cảm giác buốt giá con tim, chúng nghĩ cô gái này không phải con người, mà là một loại yêu ma chuyên hấp hồn, nếu cô là con người, cho dù cô mạnh mẽ đến đâu, ít ra

chúng còn có khả năng chiến thắng, nhưng trước yêu ma quỷ mị, chúng tuyệt không một chút hy vọng nào!

Ưu điểm số một của "Phi Ảnh Thần kiếm" là sử dụng trong chiến trận giữa đám loạn chiến, lũ oa nhân tha hồ mà dùng mãi đến đâu, cũng chẳng thể nào đương đầu nổi một thứ khoái kiếm nhanh mạnh đến mức vô thường như vậy, chỉ trong khoảnh khắc, quá nửa oa khẩu đã ngã gục, ba tên còn lại khiếp sợ quá, chúng rống lên, vút đao co cẳng bỏ chạy.

Còn chưa chạy quá mười bước, Diệp Linh Tô như một làn khói nhẹ, cô bay bỗng tới trước, chặn đường cả ba. Cô gái xinh đẹp như tiên, ba tên người oa như gặp đúng phải quỷ câu hồn, chúng hãi quá, chân căng mềm nhũn, đều quỳ thụp ngay xuống mà lạy như tể sao.

Diệp Linh Tô nhú mày, cô hươi kiếm, nói: "Đừng quỳ, đứng cả lên đi!"

Trông bộ dạng của cô, ba tên người oa hiểu ý, chúng run rẩy đứng lên. Diệp Linh Tô lại ra hiệu bảo chúng đưa hai người từ tiểu thuyền lên trên boong.

Oa nhân coi tính mệnh quan trọng hơn, chúng cuống quýt đem móc câu, thừng chèo giúp kéo hai người Lạc, Tịch lên thuyền lớn. Đến nơi, Tịch Ứng Chân trông thấy thân chết đầy đất, ông không khỏi thương cảm, bèn chấp tay niệm: "Vô Lượng Thọ Phật, tội quá, tội quá!"

Lạc Chi Dương cũng thấy rùng mình, hấn găng một nụ cười, hỏi cô: "Diệp cô nương, người chết hết, lấy ai lo việc tàu thuyền?"

Chỉ vào ba tên oa nhân, Diệp Linh Tô nói: "Bọn hấn không phải là người sao?" Lạc Chi Dương đưa mắt nhìn lướt qua, ba người nọ mặt không còn chút máu, chúng bỗng quỳ rạp đầu xuống đến sát sàn tàu.

Bỗng từ phía khoang bên dưới truyền lên một tràng tiếng khóc thảm thiết, cả nam lẫn nữ, giọng khản đặc. Sợ Diệp Linh Tô lại nổi sát tính, Lạc

Chi Dương rút Chân Cường ra cầm tay, hắt đi xuống dưới, thấy ngoài mấy khoang thuyền chất đầy những vàng bạc tài vật, còn có hai nhà tù, đang giam hơn mười thanh niên nam nữ, đầu tóc sổ tung, quần áo tả tơi không che đủ thân, họ trông thấy Lạc Chi Dương bèn thi nhau dùng tiếng Hoa cầu cứu.

Lạc Chi Dương thăm hỏi, mới biết được đây là nạn nhân bị oa khấu bắt, hắt lập tức chặt khóa cửa, thả người.

Tất cả vội vàng quỳ xuống cảm tạ, rồi họ theo Lạc Chi Dương lên boong, khi trông thấy đầy rẫy xác chết, họ đều vừa mừng vừa sợ. Ai trong số cũng đều có thân nhân bị giặc oa sát hại, họ nổi giận dùng đòn, ủa nhau vào đâm đá, không để cho Lạc Chi Dương kịp ngăn cản, đã giết chết tươi ba tên giặc người oa.

Lạc Chi Dương không làm gì khác được, hắt chỉ lắc đầu, thở dài. Một cô gái được cứu thoát nhìn ra nỗi lo âu của hắt, cô tiến lên, nói: "Ân công yên tâm, bọn tôi đều xuất thân đánh cá, việc tàu thuyền khá thành thạo, ân công muốn đi đâu cứ bảo cho một câu là xong"

Lạc Chi Dương quá mừng rỡ, hắt luôn miệng kêu "Hay lắm", mấy nạn dân kia cũng đã đến chỗ ba người bọn hắt, không ngớt nói lời cảm tạ và kể lễ khúc nhôi chuyện bị oa khấu bắt giữ.

Những người này vốn là ngư dân nơi phủ Ninh Ba, họ bị oa khấu bắt giam với ý định mang họ về Nhật Bản bán làm nô lệ, bọn oa khấu hành hạ đầy đọa cả đám suốt đường đi, trong lòng đang tuyệt vọng, nào ngờ ông trời đưa đến cứu tinh, ban cho họ con đường sống.

Ban sơ, Lạc Chi Dương nhìn Diệp Linh Tô giết người quá nhiều, trong lòng hắt có một ít bất nhẫn, nhưng nghe thuật lại những việc ác của oa khấu, hắt thấy chúng chết trong tay cô gái thật không oan ức chút nào.

Diệp Linh Tô nghe nạn nhân nói xong, cô ngoảnh nhìn sang, nhạt giọng hỏi: "Tịch chân nhân, oa khẩu tàn hại dân chúng, thế Chu Nguyên Chương có sai sót phần nào không?"

Tịch Ứng Chân trầm mặc một chút, ông thông thả đáp: "Giặc oa gây rối đã lâu, triều đình không phải không có biện pháp. Ngài Tín Quốc công Thang Hòa vâng thánh chỉ, lập đồn lũy canh phòng vùng ven biển, ngăn ngừa lũ oa khẩu đổ bộ. Có điều, bờ biển dài mấy ngàn dặm, việc phòng bị cũng rất khó khăn. Bốn năm trước, Tín Quốc công chết vì bệnh tật, quốc gia mất đi mất một trụ cột, những chủ soái thay thế ông ta bất lực trong việc phòng uy, khiến tệ nạn oa khẩu đó lại đã bùng nổ"

Lão đạo sĩ nói đến đây, sắc mặt lộ vẻ ưu tư, Lạc Chi Dương buột miệng hỏi: "Nếu không phòng thủ được cho tốt, tại sao không tính đến chuyện triệt phá chúng ngay từ gốc rễ? Bọn oa nhân làm loạn ở trung thổ, mình đến thẳng hang ổ chúng nó tại Oa quốc mà trừ tuyệt chúng nó đi"

"Nói thì nói vậy, nhưng làm không dễ dàng", Tịch Ứng Chân ngẫm nghĩ giây lát, rồi tiếp: "Triều Nguyên hùng mạnh nhường ấy, nhưng hai lần định cử quân chinh thảo Oa quốc, đều đụng phải gió lốc mà thất bại, bon người Oa cạy ở nơi xa xôi, khó viễn chinh nên nông cuồng tự đắc. Nhiều năm trước đây, Chu Nguyên Chương cử sứ giả đến khiển trách thân vương Oa quốc, kết quả lại nhận được thư khiêu chiến từ đối phương. Hiện giờ, cái đe dọa lớn của Đại Minh không ở trên biển mà là từ phương bắc, ngày nào còn bọn Mông Cổ nhà Nguyên, ngày ấy mình còn chưa yên, cho nên Chu Nguyên Chương tuy nhận được chiến thư, cũng không làm gì khác được, phần vừa có vết xe đổ mới đây của nhà Nguyên, vả lại, chế tạo thuyền bè đi chinh phạt, sẽ khiến cả nước bị chấn động, tội Mông Nguyên thừa cơ tràn xuống, cái đó mới là cái phiền toái số một"

Ông đang nói, mấy ngư dân ném hết xác chết xuống biển xong, đến xin lệnh xuất phát. Lạc Chi Dương còn chưa kịp trả lời, Diệp Linh Tô đã nói ngay: "Nhắm hướng tây đi trung thổ đi."

Hai người Lạc, Tịch giật mình, Lạc Chi Dương vội hỏi: "Diệp cô nương, cô không trở về Đông Đảo à?"

Diệp Linh Tô lắc đầu, cô nhỏ giọng, đáp: "Lúc rời Đông Đảo, ta đã quyết không khi nào trở lại".

Lạc Chi Dương ngơ ngẩn, hần hỏi: "Tại sao?"

Diệp Linh Tô lặng thinh, cô ngoái trông về hướng đông nam một lúc, rồi đột nhiên hai mắt ửng đỏ, cô vội vã xoay người bước đi.

Các ngư dân có thể sớm về quê hương, tất cả đều vui mừng vô hạn.

Lạc Chi Dương nhớ đến lời hứa cùng Giang Tiểu Lưu, tự giác có một ít khiếm khuyết với bạn, hần suy đi tính lại, thấy Giang Tiểu Lưu vốn là đệ tử Đông Đảo, để y ở lại Đông Đảo thấy hợp tình hợp lý hơn, còn mình chỉ là một tên tạp dịch, ở lì lại chỗ đó làm gì? Ý niệm này lại khơi trong hần hình ảnh Chu Vi, đã quá hai năm rồi, không biết tiểu công chúa có được yên lành, lại nhớ đến cảnh tượng hồi tay trong tay cùng cô dạo chơi, hần cảm tưởng trong lòng bàn tay phải vẫn còn vương vất chút hơi ấm, khiến lòng mong muốn đi về phía tây của Lạc Chi Dương càng thêm thúc bách.

Diệp Linh Tô lớn lên từ hải đảo, cô rất thành thạo nghề đi biển, cô dùng la bàn xác định phương hướng, điều khiển thủy thủ, từ trên xuống dưới đâu đấy đều suôn sẻ. Dưới sự chỉ huy của cô, mọi người giương buồm khởi hành, nhanh chóng nhắm hướng tây nam xuất phát.

Tịch Ứng Chân không thể ở lâu trong trạng thái tỉnh, một khi công việc dàn xếp xong, ông đã tiến rất nhanh vào giấc ngủ say. Lạc Chi Dương vô công rồi việc, hần ra đầu thuyền dạy ứng. Một người một ưng rất ăn ý, Phi Tuyết cứ theo hiệu lệnh mà bay đi, mà quay về, lúc nhàn rồi, nó đậu trên đầu vai Lạc Chi Dương mà chơi đùa. Nó có dáng oai hùng, con mắt sắc bén kinh người, ngư dân từ nơi xa trông lại, đều đem lòng kính sợ.

Cũng là một hảo sự trời cho, vào nửa đêm, gió đông nổi lên, mây cánh buồm lộng gió, đưa con thuyền lướt sóng như bay, qua ba ngày, đã thấy lục địa đang trước mặt. Diệp Linh Tô chỉ huy mọi người tìm chỗ kín đáo cập bờ, vận chuyển hết tài vật từ thuyền lên đất liền, cô đem phân phát đều cho ngư dân rồi bảo họ tự tìm đường trở về quê nhà.

Tất cả bọn họ không ngớt thốt lời cảm tạ, còn có dăm ba ngư phụ trẻ tuổi cứ nằng nặc xin được theo làm tỳ nữ hầu hạ cô, Diệp Linh Tô phải tốn nhiều nước bọt mới khước từ, mới khuyên được mấy cô gái đó ra đi.

Chẳng mấy chốc, trên bãi biển chỉ còn lại ba người. Họ đi tiếp về hướng tây chừng nửa ngày, đến một làng chài cá, hỏi thăm mới biết chỗ đó là phủ Ninh Ba, huyện Định Hải, kinh thành là ở về phía bắc, cách đây không xa lắm. Lạc Chi Dương tưởng tượng đến chỗ khoảng cách tới Chu Vi càng lúc càng thu ngắn lại, con tim hân hoan nhất thời nóng lên hừng hực.

Ngày nọ, họ tạm trú nhà một nông gia, Lạc Chi Dương đem Phi Tuyết ra ngoài đồng săn thú, ưng trắng hiển lộ oai phong, chỉ chốc lát đã bắt ngay được ba con thỏ hoang. Lạc Chi Dương xách mỗi săn trở về, gần đến nhà, hân chột ngó thấy Diệp Linh Tô đang ngồi dưới một tàng cây, cô đang chăm chú đọc gì đó, có người đến cận kề mà cô cũng không hay biết. Nhìn bóng dáng đằng sau lưng cô gái, Lạc Chi Dương nổi hứng trêu ghẹo cô, hân buông mỗi săn xuống, rón rén lại gần, thấy Diệp Linh Tô cầm trong tay một tờ giấy viết chỉ chút những chữ nhỏ như đầu ruồi, chẳng phải gì khác, chính là bản 'Sơn Hà Tiềm Long quyết'.

Lạc Chi Dương kinh hãi, hân ú ớ, cứ tưởng bản bí kíp này do Tịch Ứng Chân giữ trên người, nào ngờ mấy ngày không thấy, giờ đang nằm trong tay Diệp Linh Tô. Nghĩ đến đây, hân hét lớn một tiếng, Diệp Linh Tô giật mình. cô nhảy nhồm, cập rập đem tờ giấy giấu vào trong lòng, cô quay lại, vừa thấy Lạc Chi Dương, tức thì đỏ mặt tía tai, cô tức bực, nói: "Người hô ma gọi quỷ gì thế?"

Lạc Chi Dương cười mơn: "Diệp cô nương, tui biết rồi, cô nhất định đang rình ăn trộm gà mái của người ta hén".

Diệp Linh Tô da mặt ửng hồng, cô nhố toẹt, nói: "Người mới là kẻ đi ăn trộm gà, đồ cáo già, đồ xú hồ ly".

Lạc Chi Dương cười cười: "Nếu không rình ăn trộm gà, sao cô thập thà thập thò lén lút cả buổi?"

Diệp Linh Tô nhất thời ghen hòng, hai gò má phơn phớt hồng, càng tăng thêm nét kiều diễm. Lạc Chi Dương thấy thần sắc đó, hăn buột miệng hỏi: "Sao bản 'Sơn Hà Tiềm Long quyết' lại ở trong tay cô?" "Diệp Linh Tô nghinh mặt, cô đưa tay vén mớ tóc mai, cười nhạt, hỏi trở lại: "Vậy thì sao? Tịch Ứng Chân có thể đọc nó, sao ta lại không được đọc?" Đôi mi thanh tú khẽ nhướng lên, trong mắt lộ ra một tia khiêu khích, "Sao? Người cũng muốn đọc hả? Hừ, được thôi, người xin ta, ta sẽ cho người đọc sơ qua một cái. "

Lạc Chi Dương nhún vai, vẻ bất cần, hăn nói: "Chẳng phải đó chỉ là một manh giấy con con thôi sao? Có cái gì hay để xem đâu, cô nói lớn lối dữ!"

Diệp Linh Tô lạnh nhạt bảo, "Đây chính là võ học cổ kim hiếm thấy, đã là người học võ, ai cũng mơ ước được nhìn qua một lát. Hừ, ta là chẳng tin người không một chút gì không động tâm?" Lạc Chi Dương cười, trả lời: "Tui mà muốn đọc thì đã đọc nó từ khuya rồi, đâu cần chờ đến giờ? Võ học ư, tui hổng hứng thú lắm, học được thì học, bằng không, cũng chả sao cả!"

Diệp Linh Tô nghe hăn nói vậy, cô nửa tin nửa ngờ, hai người bốn mắt ngó nhau, tai cô gái có hơi nóng nóng, cô cụp mi, nhỏ giọng hỏi: "Người, người thật sự không muốn đọc?"

"Không đọc ... không đọc", Lạc Chi Dương xua loạn hai tay, "Một chữ cũng không đọc!"

Diệp Linh Tô nhìn hắn, ánh mắt cô bỗng dịu xuống, cô nhỏ nhẹ hỏi: "Lạc Chi Dương, rồi ra người có dự tính gì chưa? Làm gì ở kinh thành đó mà!"

Sắc mặt Lạc Chi Dương sa sầm, "Tui phải điều tra xem ai đã ám sát cha tui!" Diệp Linh Tô bậm bậm môi, một lát sau cô mới ấp úng hỏi: "Người kia thì sao? Người sẽ tìm gặp hay không? Là Chu Vi đó!", Diệp Linh Tô đáng lơ đãng, cô hỏi, "Chả phải nàng cũng ở kinh thành hay sao?"

Lạc Chi Dương lòng dạ rối bời, hắn không biết phải trả lời cô ra sao.

Diệp Linh Tô liếc trộm vào hắn, ánh mắt thoáng ảm đạm, cô cúi nhìn xuống mấy ngón chân, vẻ thầm kín, cô hỏi hắn: "Sao không nói gì hết vậy? Về đến kinh thành rồi, chả phải người lại có thể gặp nàng ư?"

Lạc Chi Dương nhìn thần khí kỳ lạ của cô, hắn loáng thoáng đoán được suy nghĩ trong lòng cô, đột nhiên ma xui quỷ khiến, hắn buột miệng hỏi cô: "Diệp cô nương, cô còn nhớ đến Giang Tiểu Lưu không?"

Diệp Linh Tô tức thì hỏi lại ngay: "Người đề cập đến nó làm gì?" Lạc Chi Dương lời đã ra khỏi miệng, hắn đâm lao phải theo lao, đáp: "Cô đâu có biết đâu, nó tán dương cô dữ lắm, nó nói cái đẹp toàn thiên hạ, mình cô đã chiếm đi mất một nửa, chỗ còn lại mới đem chia đều cho các mỹ nhân kia. Con người nó ... ừm ... tuy thô lỗ thiệt đó, nhưng tâm địa cũng không tệ..."

Hắn biết Giang Tiểu Lưu say mê Diệp Linh Tô, đã gắng hết sức tán tỉnh giúp thẳng bạn, chẳng dè. câu nói còn chưa dứt, hắn đã chột thấy mặt cô tái xanh tái xám, đôi tròng mắt chừng như mờ mịt, giống hệt mới bị một làn mây mù che phủ đi.

Ánh mắt hắn chạm vào ánh mắt cô, con tim Lạc Chi Dương vụt sượng ngắt lại, mồm miệng bỗng dừng đặc sệt, hắn không sao nói tiếp được.

Diệp Linh Tô chăm chăm dòm hăn, đột nhiên cô bảo: "Tán thêm đi, sao lại lặng thinh vậy?"

Thấy ánh mắt cô gay gắt bất thiện, Lạc Chi Dương cố nặn hai tiếng cười, tiếp: "Ui ...dù gì ... nó cũng là đứa tốt".

Diệp Linh Tô quay mặt đi, cô dôi ánh mắt về xa xăm, giọng nhạt nhẽo: "Nó mà không tốt, ăn thua gì tới ta?"

"Nhưng mà ... ", Lạc Chi Dương ập ứng, nói không nên lời.

Diệp Linh Tô cười gằn nhẹ nhẹ, cô đột nhiên nói: "Lạc Chi Dương, người nói tốt cho Giang Tiểu Lưu, ý hăn muốn ta ưa thích nó chẳng?"

Nàng một câu nói đã lật huých tẹt ra cái tẩy của hăn, khiến Lạc Chi Dương tắc họng, đớ lưỡi. Mà thực tình, nói cho đúng, hăn cũng thấy Giang Tiểu Lưu không phải hạng đứng ngang với Diệp Linh Tô, nhưng vì quá trọng nghĩa khí, nếu tự hăn không nói tốt hộ cho bạn, e rằng trọn đời Diệp Linh Tô cũng sẽ không sao biết tới tấm lòng của Giang Tiểu Lưu, do đó, hăn bất đắc dĩ phải gật đầu.

Diệp Linh Tô nhìn đăm đăm vào hăn một hồi, đột nhiên cô gật đầu, nói: "Hay lắm ... Lạc Chi Dương, người hay lắm lắm".

Lạc Chi Dương không khỏi ngượng ngùng, hăn gãi đầu gãi tai, ập ứng: "Tui hay cái gì?"

Diệp Linh Tô lặng thinh, cô quay phắt đi, rào bước chạy vô trong khu trang trại.

Lạc Chi Dương vung tay đập bôm bốp lên đầu, hăn thầm mắng mình hồ đồ, rồi ra không biết ăn nói thế nào cùng Diệp Linh Tô đây. Rồi hăn giận lây đến Giang Tiểu Lưu, thiếu gì mấy cô gái không hay, lại nhè đi si mê cái

cô Diệp Linh Tô nở, cô nhỏ này đẹp thì có đẹp, nhưng tâm tư lại như cây kim chìm sâu đáy biển, hổng ai mò cho ra!

Chiều tối, khi Tịch Ứng Chân tỉnh giấc, ba người như thường lệ ngồi cùng bàn ăn cơm. Dưới ánh sáng ngọn đèn, Lạc Chi Dương nhìn trộm sắc mặt Diệp Linh Tô, hần thấy cô thần thái điềm đạm, cử chỉ bình thường. Lạc Chi Dương không đoán nổi tâm tư cô, hần cho rằng cô đã hết tức giận, đã hòa hoãn trở lại, hần bèn phấn chấn tinh thần, ra sức huyền thuyên pha trò, chọc cười, thân thể Tịch Ứng Chân đã dượt, ông cũng chỉ góp chuyện đôi ba lần, còn Diệp Linh Tô cứ lạnh nhạt, cô thủy chung không nói năng gì.

Lạc Chi Dương tự nói tự cười, hần thấy vô vị, giống như đang bị một khối đá to nặng đè nén trong lòng, hần mơ hồ trực giác một chuyện không hay sắp xảy tới.

Sáng sớm hôm sau, Lạc Chi Dương chuẩn bị bữa điểm tâm ngon lành rồi đến phòng đang trước cất tiếng gọi Diệp Linh Tô. Hần gọi hai tiếng, không người trả lời.

Bỗng bà chủ trang trại đi ra và nói: "Người gọi cô tiểu thư kia hả? Cô đã ra đi từ rất sớm, cô nhờ ta nhắn với người rằng, bữa nay cô đi, không hẹn ngày gặp lại, mong người ráng giữ gìn sức khỏe và chăm lo chu đáo cho vị đạo trưởng kia."

Lạc Chi Dương như bị sét đánh, trong một chớp mắt, bao nhiêu ý niệm dồn đến trong đầu, hần tự hỏi, trời cao đất rộng, đường đời gian nan, một thân nữ tử cô đơn như Diệp Linh Tô làm sao đi đây đi đó cho được? Tuy võ công cô không tồi, nhưng chỉ trông vào võ công, chưa hần có được mọi chuyện như ý muốn, rồi từ giờ, cô sẽ ở đâu, sẽ ăn uống ra sao? Nếu rủi mắc bệnh mà lạc loài, lấy ai chăm sóc cho cô? Trong lúc đầu óc hần còn đầy rậm rối, hần vô tình ngẩng đầu, thấy bà chủ nhà đang chăm chú ngó vào hần, ánh mắt đầy trách móc, hần vội hỏi: "Đại nương, cô ấy có nói sẽ đi đâu không?"

"Sao rồi? Đang hồi hận à?", bà chủ trang trại nghiêng răng, cười gằn: "Tiểu thư kia xinh đẹp gấp mấy người thiên hạ, người ruồng bỏ cô ta, thế nào cũng ân hận suốt đời. Ôi, trông cô ta thiệt đáng thương, nhìn một đứa nhỏ nước mắt đầm đìa như thế, ta già bấy nhiêu tuổi mà còn thấy đứt ruột, nát gan!"

Lạc Chi Dương kinh hãi quá, hăn ấp úng hỏi: "Bà... bà nói cô ấy đã khóc hả? Sao lại khóc?" Bà chủ nhà kể: "Cô ta vừa nói được mấy câu, nước mắt đã tuôn trào xuống đây. Ta hỏi tại sao, cô ấy chỉ lắc đầu, một câu cũng không nói thêm được".

Con tim Lạc Chi Dương quặn thắt, hăn vội hỏi: "Đại nương, cô ấy cuối cùng đã đi về hướng nào"

Bà ta ngẫm nghĩ một chút, rồi trở về phía tây: "Đi phía đó..."

Không chờ bà ta dứt lời, Lạc Chi Dương đã ù té chạy về phía tây, hăn đoán thăm, Vân Hư đi Côn Lôn, núi ấy ở phương tây, Diệp Linh Tô nhắm phía đó mà đi, chắc hăn cô đi tìm Vân Hư.

Hăn phát cuồng, chạy như điên, trong lòng vừa lo lắng, vừa mờ mịt, tự hăn cũng không biết tại sao phải đuổi theo cô gái, chỉ có cảm giác, thắng hoặc không bắt kịp Diệp Linh Tô, suốt cuộc đời này, hăn sẽ ôm mãi trong lòng một mối hận thật lớn.

Hăn chạy một hơi gần mười dặm, cho đến một ngã ba đường, mới dừng phắt lại. Lạc Chi Dương gọi con Phi Tuyết, sai nó tuần tra bốn phía, vẫn không phát hiện tung tích cô gái. Rõ ràng Diệp Linh Tô đã tính trước, cô đã đề phòng, dùng một xảo thuật gì đó để trốn thoát cặp mắt sắc bén của con hải đông thanh.

Lạc Chi Dương nhìn con đường đằng trước, lòng không khỏi phiền muộn. Con đường trống vắng không một bóng người, từ khoảnh rừng cây

bên cạnh vọng đến tiếng họa mi hót, mới đầu nghe thật êm ả, nghe được một lúc, hẳn dần dà thấy tiếng chim có phần thê lương buồn nản.

Lạc Chi Dương đi trở về trang trại, hẳn chờ Tịch Ứng Chân tỉnh giấc, liền đem mọi sự tình Diệp Linh Tô không giã từ mà đi thuật cho ông nghe.

Tịch Ứng Chân nghe xong, thấy hẳn cúi đầu ủ rũ, ông không khỏi cười cười: "Tiểu cô nương tính tình quả quyết, không phải một nữ tử bình thường. Hồi trước, Xung đại sư vạch trần thân thế của cô, lão bốn ý một phát bắn hạ ba con chim, phá tan toàn gia họ Vân ba người. Kết quả, phụ tử họ Vân thấy đều sập bẫy, kẻ đi thì đi thiệt nhanh, kẻ trốn tránh cũng trốn cho lẹ, chỉ vì vinh nhục riêng của bản thân mà vất bỏ hết, đưa Đông Đảo đến chỗ trí mạng gần tuyệt diệt, chỉ mỗi mình tiểu cô nương đã nhẫn nhục ở lại, đã không mắc mưu hòa thượng. Sau đó, Hoa Miên bị bắt, trong khi mọi người bó tay, lại chỉ có mình cô ta dám có cái ý 'ngọc thạch câu phần (ngọc và đá cùng tan tành)', mạnh dạn ném kim châm, từ trong côi chết tìm ra con đường sống, xoay chuyển cục diện. Chỉ mỗi điểm đó, mấy trăm đệ tử Đông Đảo chẳng có một ai có thể sánh bằng. Lại nữa, trên đảo Vô Song, Xung đại sư dùng mi làm con tin, bức bách ta giao ra 'Thiên Cơ Thần Công đồ', lão đạo ta đã chẳng làm được gì ra hồn, lại chính cô ta xông tới, khuất phục được cường địch. Xung đại sư luôn luôn tính kế ăn người, kết quả thua trắng vào tay tiểu cô nương. Chao ôi, giờ ngẫm nghĩ lại càng khiến người ta thấy hả."

Lạc Chi Dương nghe ông nói, hẳn có chút yên lòng, bèn thở dài: "Chỉ là cô ta tính tình quật cường, động võ với người ta, rủi đụng vô tay giỏi, thì làm sao? Cũng không phải là lúc nào cũng thắng".

Tịch Ứng Chân đáng lơ đãng, ông nói, "Cô ta được chân truyền từ Vân Hư, người trong thiên hạ đánh thắng được cô không nhiều, lại nữa, cô ta có bí kíp 'Sơn Hà Tiềm Long' trong tay, mai đây, cái thành tựu của tiểu cô nương là ở bên trên mi, không dưới mi đâu."

Lạc Chi Dương trong đầu máy động, hẩn hỏi ngay: "'Sơn Hà Tiềm Long quyết' do đạo trưởng đưa cho cô ấy hả?"

Tịch Ứng Chân ngần ngừ một chút, ông chậm rãi gật đầu, "Ngày hôm qua, lúc mi đi săn, cô ấy đến tìm ta đòi bí kíp, cô nói ta thân là đệ tử của Đại Minh, khi chết đi, 'Sơn Hà Tiềm Long quyết' nhất định sẽ rơi vào tay Chu Nguyên Chương. Mà Đông Đảo ở thế đối đầu Đại Minh, cô buộc ta giao bí kíp cho cô đem về Đông Đảo."

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 16 : Phong Lưu Vân Tán 2 - Dịch Giả: Livan

Ông giải thích một cách hời hợt, nhẹ nhàng, Lạc Chi Dương lại nghe ra trong đó cái gay gắt của sự việc.

Tịch Ứng Chân giờ mất võ công, Diệp Linh Tô có phải bó buộc ra tay cường đoạt, chắc hẳn cô cũng không ngần ngại.

Nghĩ vậy, lòng Lạc Chi Dương chợt ghê ghê, hăn cứ tưởng rằng mình hiểu Diệp Linh Tô, bây giờ, nghĩ lại, tâm tư cô gái thực ra hăn chưa bao giờ rành biết cho đúng, với những gì cô đã làm, mặt tình cũng đúng, mặt nghĩa cũng tốt, có rất nhiều sự việc cô làm, chẳng qua chỉ đã tình nguyện chiều ý hăn thôi.

Tịch Ứng Chân thấy hăn vẻ mặt ngờ nghệch, ông hỏi: "Mi đang nghĩ gì?"

Lạc Chi Dương ngập ngừng "Chuyện này, tại sao cô ấy không hé răng với tui lấy một chữ?"

Tịch Ứng Chân cười cười, hỏi: "Nếu cô ta đem bàn với mi, thì mi sẽ làm gì?"

Lạc Chi Dương sửng sốt, hăn nghĩ thầm, nếu để mình biết, thế nào cũng trăm phương ngàn cách ngăn cản. Tịch Ứng Chân nhìn ra suy tư của hăn, ông gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu để mi biết, tất sẽ ngăn cản. Nhưng cô ta không muốn trở mặt với mi, cho nên thừa dịp vắng mặt mi mới xuống tay. Cho nên ta bảo, dầu tiêu cô nương lợi hại đến đâu, đối với mi, cô ta đã có rất nhiều sự không đành lòng, nếu mi thực tâm với cô, nhất định cô ta sẽ

không bỏ đi lấy nửa bước. Ô, ta cứ nghĩ hai đứa bay cùng chung hoạn nạn ắt nảy sinh tình cảm, đâu có dè, mây màu dễ tan, mộng uyên ương khó thành, cũng chẳng hiểu lòng mi nghĩ gì, cứ hững hờ coi cô ta như đang xa cách vạn dặm"

Lão đạo sĩ nói thật thẳng thắn, Lạc Chi Dương ngẩn người, hăn đột nhiên bậm môi, nghiêng răng, quỳ thụp xuống đất.

Tịch Ứng Chân chẳng khỏi kinh ngạc, ông vội hỏi: "Tiểu tử, mi làm gì thế này?"

Lạc Chi Dương mặt mày đỏ ửng, hăn lặng im hồi lâu, rồi mới nói: "Tịch đạo trưởng, có một chuyện này, ngài chớ trách tui"

Tịch Ứng Chân gật đầu: "Mi cứ nói ta nghe xem nào".

Lạc Chi Dương liền đem việc hăn bị bức bách đưa vô hoàng cung, kết quả gặp Chu Vi, hai đứa phải lòng nhau, rồi chuyện mưu mô xuất cung, chuyện chia tay Chu Vi ... mọi sự việc hăn đã trải qua, nhất nhất nói ra.

Tịch Ứng Chân nghe kể, ông ngạc nhiên không thôi, hàng lông mày liên tục xoắn lại. Đợi hăn kể xong, ông trầm mặc thật lâu, rồi vừa vỗ tay, ông vừa thở dài: "Nguyên lai mi một thân nội công xuất xứ từ ‘Linh Đạo thạch ngư’, hèn chi thấy thiệt hài hòa tự tại, cao thâm khó lường. Càng khiến người ta bất ngờ hơn nữa, ý trung nhân của mi lại là đồ nhi của ta".

Nói đến đây, ông nhíu mày thật đậm, ngẫm nghĩ, rồi lại lắc đầu lia lịa: ""Đáng tiếc, thực đáng tiếc",

Lạc Chi Dương nhìn thần thái ông, hăn vội hỏi: "Đáng tiếc cái gì?"

"Đáng tiếc là Chu Nguyên Chương xuất thân nghèo hèn, sau khi xưng đế, ông rất sợ bị người ta khinh khi, cho nên, khác hăn người thường, ông vô cùng coi trọng thứ bậc, giai cấp. Một khi ông ta biết việc này, nhất định

lập tức giết mi. Người này lòng dạ sắt đá, khi đã quyết đoán công chuyện, không ai có thể lay chuyển, đến ngay cả ta cũng chẳng thể làm ông ta thay đổi tâm ý".

"Đạo trưởng nói đúng lắm!", Lạc Chi Dương phản uất, "Nhưng chả hiểu vì sao, những năm gần đây, tui không lúc nào là không nhớ nàng, càng cách xa, nỗi nhớ càng sâu, đến trong giấc mộng cũng vẫn cứ mơ thấy nàng, mỗi khi thối sáo, trong tai lại văng vẳng tiếng đàn của nàng. Ôi, tui cũng không mong ước gì khác, chỉ cần được ở gần, đưa mắt nhìn nàng, cũng thấy là đủ rồi".

"Tiểu tử mi bị ma ám rồi", Tịch Ứng Chân lắc đầu quày quật, "Mi làm sao dám mơ ước như vậy được? Nó là nữ nhân chốn hoàng gia, sớm muộn gì cũng sẽ phải xuất giá, khi đó mi đứng kế bên nhìn, chỉ vô dụng, chỉ thêm buồn rầu thôi. Cái gọi là 'Phải dứt ngay mà không dứt, ắt sẽ gây họa to', mi thông minh nhường ấy, tại sao không vung tuế kiếm chặt đứt tơ tình, cắt bỏ một đoạn nghiệt duyên đó đi?"

Lạc Chi Dương nghe câu đó, sóng lòng trong hân trào dâng mãnh liệt: "Đúng ... tui cũng đã suy nghĩ chín rồi, cho nên đạo trước mới đi Đông Đảo, vốn nghĩ rằng cách xa vạn dặm trùng khơi, có lẽ có thể quên được nàng, nhưng đến nơi rồi, nỗi buồn trong lòng lại càng sâu đậm hơn lên!"

Nói đến đây, hân cảm giác trong lòng nguội lạnh, bèn đứng lên, nói: "Thôi bỏ đi ... những cái vừa nói đó, đều là vì sóng lòng sôi nổi, tui nhất thời nói tầm xàm thôi."

Tịch Ứng Chân lời đời, ông biết rõ ai cũng phải tuân theo thứ tự trên dưới, phải biết số phận con tạo an bài cho mình, cái si mê vọng tưởng này của Lạc Chi Dương là bế tắc. Nhưng ông kết nghĩa làm bạn vong niên cùng Lạc Chi Dương, hợp tính hợp tình, lúc dưới thuyền hay khi trên đảo, ông đều nhờ hân xả thân quên hân sống chết, bản thân ông mới giữ được cái mạng của mình.

Tuy ông gửi thân vào cửa huyền, lão đạo sĩ cũng rất coi trọng hai chữ "Ân nghĩa", cho nên thà chịu trăm cay ngàn đắng từ "Nghịch Dương chỉ", ông nhất quyết không chiều theo ý Vân Hư đi ám sát Chu Nguyên Chương. Lúc này, nhìn Lạc Chi Dương khổ nỗi vì tình, trong lòng ông rất phiền não, chỉ muốn tìm cách thành toàn cho tấm chân tình mê đắm của hân, nhưng xem chừng việc này quá mức khiên cưỡng, ông suy đi, nghĩ lại, rồi mới mở miệng nói: "Khoan đi đã."

Vốn đang tuyệt vọng, Lạc Chi Dương nghe thấy thế, hân rúng động tâm tư, tức thì dừng bước, ngoái trông vào lão đạo sĩ, ánh mắt ngời sáng.

"Nếu chỉ muốn gặp Vi nhi, thật ra cũng không phải hoàn toàn không có biện pháp", Tịch Ứng Chân thở ra một hơi dài, ông gượng cười, nói tiếp; "Như vậy nè, mi hóa trang thành đạo đồng, theo ta cùng nhau về kinh thành. Vi nhân là đệ tử của ta, khi đến kinh thành, thế nào ta cũng phải tiến cung gặp nó, khi đó, ta lấy cớ mang trọng bệnh, cần có mi kề cận để hầu hạ, tự nhiên mi có thể nhìn thấy nó".

Lạc Chi Dương mừng rỡ quá sức: "Hay quá, cách làm của đạo trưởng dễ mà hay".

"Hay cái rắm!", "Tịch Ứng Chân tức giận, ông hừ một tiếng, "Tiểu tử mi khoan cao hứng đã, mi phải ứng chịu với ta ba điều!".

Lạc Chi Dương cười cười: "Đừng nói ba điều, ba trăm điều tui cũng ưng!"

Tịch Ứng Chân nhìn hân đặc ý đến quên hết mọi sự, ông không khỏi nhăn tít hàng lông mày, ông trừng mắt nhìn Lạc Chi Dương một hồi, rồi chậm rãi nói: "Thứ nhất, mi đã từng vào cung, cái tên Lạc Chi Dương này không thể dùng, mi hóa trang thành đạo sĩ, đương nhiên phải mặc đạo bào. Chữ tiếp theo trong hàng bối phận môn phái ta là chữ 'Đạo', nội công của

mi học từ Linh đạo nhân, vậy nếu đặt đạo hiệu mi là ‘Đạo Linh’, thật hay vô cùng".

Lạc Chi Dương cười nói: "Được rồi, Đạo Linh thì Đạo Linh", trong đầu hần lại thầm nghĩ: "Đạo Linh (道灵), Đạo Linh (盗铃), còn chẳng phải là 'Yểm Nhĩ Đạo Linh' (掩耳盗铃) [ND: bịt tai đi ăn trộm chuông] sao?"

"Điều thứ hai, mi gặp Vi nhi, không được thừa cơ, lại càng không thể làm càn bậy, xảy đến chuyện gì, ta cũng không sao cứu mi cho được"

Lạc Chi Dương suy nghĩ một chút, rồi hần gật đầu: "Được ... tui sẽ gắng sức theo hết như vậy"

Tịch Ứng Chân nhìn ra hần bụng một đặng, miệng nói một nẻo, ông gượng cười: "Về điều thứ ba, không cần thiết lắm thì không được hiển lộ võ công. Võ công của mi cùng ta bất đồng, một khi hiển lộ, sẽ dễ bị người ta đoán ra mà sinh nghi".

"Điều này ngài không cần phải lo", Lạc Chi Dương cười đau khổ, nói: "Tui nghịch luyện 'Linh Phi kinh', chân khí trong mình chạy ngược loạn cả lên, có muốn dùng võ công cũng không phải dễ".

Tịch Ứng Chân nghe thế, ông vội hỏi cho đến rốt ráo, Lạc Chi Dương đành phải giải thích sự tình, do thói ngược 'Chu Thiên Linh Phi khúc', hần đã bị tắc nghẽn kinh mạch, không thể vận dụng nội công.

Lão đạo sĩ cảm động, ông suy tư một lúc lâu, rồi thở dài: "Hảo tiểu tử, kinh mạch của mi bị tắc nghẽn, nguyên do cũng từ nơi ta, ôi ... lão đạo sĩ lại mắc nợ mi thêm một món nợ nhân tình nữa!"

"Đạo trưởng chớ khách khí", Lạc Chi Dương vờ bất cần, "Hiện giờ tui không đau, không ngứa, ăn uống đi đồng ... hết thầy đều vẫn bình thường, tuy nói trước mắt không thể vận khí, chắc ít lâu nữa, sẽ khá hơn"

Tịch Ứng Chân liếc hẩn một cái, ông định nói lại thôi, trong lòng thầm lo: "Đứa nhỏ này thực sự không biết nặng nhẹ là gì, Linh đạo nhân là nhân vật như thế nào, nội công tâm pháp của ông ta lại có thể nào tùy tiện sửa đổi? Một môn nội công thượng thừa như vậy, hễ muốn đổi là thay đổi, dễ ăn lắm sao? May mà tu vi nó còn sơ sài, chỉ bị mất đi nội công, nếu tu vi quá sâu ắt đà tẩu hỏa nhập ma, chỉ sợ ngay cả tánh mạng cũng không bảo toàn được".

Nghĩ vậy, trong lòng ông lo âu khôn xiết, nhưng ngại làm Lạc Chi Dương sợ hãi, cho nên ông ần nhần không nói, chỉ đành yên lặng gật đầu với hẩn.

Hai người dùng xong bữa sáng, họ lên đường. Ngày nọ, đến bên trong thành của huyện Định Hải, Lạc Chi Dương đem tấm vàng lá từ gia tài Lạc Thiều Phượng để lại đổi thành bạc lẻ, hẩn mua một cỗ xe ngựa đi đường trường, theo chỉ dẫn của Tịch Ứng Chân, hẩn tìm thợ may mua hai bộ đạo bào. Về trở lại khách điểm, Tịch Ứng Chân bảo hẩn thay đạo bào, Lạc Chi Dương đứng ngấm mình trước gương, hẩn trong lòng lo lắng, hỏi ông: "Hình dạng của tui không thay đổi, liệu có thể bị người ta nhận ra không?"

Tịch Ứng Chân lắc đầu: "So với hơn hai năm trước, mi cao hẩn lên, lại bị nắng gió nên da dẻ đen xạm, tướng mạo cũng có biến đổi, giờ mặc đạo bào giả làm đạo sĩ, coi như mi đã thay da đổi thịt, không còn hình dáng xưa kia", ông ngừng một chập, nói tiếp: "Chu Nguyên Chương cho rằng mi đã chết, ông ta mang định kiến đó rồi, sẽ không thắc mắc gì lắm đâu, nếu chỉ có mỗi mặt đó, ta thấy không có gì hệ trọng; Lãnh Huyền ánh mắt sắc bén, có thể hẩn nhận ra được mi, nhưng cái đó cũng không quan hệ, do chính tay hẩn lo liệu đưa mi xuất cung, trong lòng hẩn có tật, nhất định không dám tố cáo mi, cái đáng lo duy nhất chính là Vi nhi, nó lòng dạ mềm yếu, nếu nhận ra được mi, nó dám quên giữ ý mà thất thố, cái đó mới thật hết sức không ổn".

Lạc Chi Dương nghĩ đến lúc lại gặp mặt Chu Vi, con tim hẳn đập thành thịch, hẳn những muốn mọc cánh mà bay tức thì tới Tử Cấm thành. Tịch Ứng Chân phân tích lợi hại, bốn ý muốn hẳn thấy khó mà lui, ai ngờ có tác dụng ngược, càng kích thích khao khát trong hẳn, lão đạo sĩ quá sức bất đắc dĩ, đành phải lắc đầu mà thở dài.

Nghỉ trọ một đêm, hôm sau hai người dong xe đi về hướng bắc. Dọc đường, những lúc Tịch Ứng Chân tỉnh giấc, ông chỉ bảo cho Lạc Chi Dương những lễ tiết đạo gia, sau hai ngày thụ giáo, Lạc Chi Dương cử chỉ, đi đứng cũng đã có dáng vẻ đạo sĩ, Cây sáo ngọc là quà tặng của Chu Vi, để tránh lộ hình tích, hẳn đã mua một cây sáo trúc đeo ngang hông, đem cây Không Bích cùng thanh kiếm Chân Cương bọc kín vào trong một túi gấm.

Chẳng mấy chốc, họ tiến vào địa phận phủ Ứng Thiên, đã thấy cảnh vật phồn hoa, cư dân trù mật.

Lạc Chi Dương rời trung thổ đã lâu, giờ đây trở lại kinh thành, lòng hẳn không khỏi cảm khái.

Hôm ấy, khi nhìn thấy tòa lầu thành ở cổng vào kinh đô, Tịch Ứng Chân đột nhiên nói: "Tiểu tử, khoan vào thành đã".

Lạc Chi Dương lấy làm lạ: "Không vào thành thì mình đi đâu?" Tịch Ứng Chân đáp: "Đạo sĩ về chỗ của đạo sĩ, trước khi triều kiến hoàng đế, mình hãy đến ‘Dương Minh quán’ nơi ngoại thành"

Lạc Chi Dương bất đắc dĩ cho ngựa quay đầu, đi một mạch về phía núi Tương Sơn,

Từ xa xa, đã thấy một cung điện tường đen ngói xanh, chỉ chút những lầu các sừng sững, một con đường rải đá cuội trắng dẫn đến tòa cổng cái cao ngất, bên trên có treo một tấm biển bằng ngọc bích thếp năm chữ ngự bút lớn bằng hoàng kim "Sắc Kiến Dương Minh quan".

Dương Minh quán trực thuộc hoàng gia, người dân thường không được phép léo hánh tới gần. Lạc Chi Dương tuy sinh sống ở kinh thành, hẳn cũng chưa từng đến đây bao giờ, xe của hắn còn ở xa, đạo sĩ canh cửa đã chạy đến, nghinh mặt, trợn mắt nhú mày lớn tiếng chửi mắng: "Thằng đạo sĩ rùng rú kia, mi định đi đâu vậy? Mi chán sống rồi sao, hãy mở cho to cặp mắt chó của mi ra mà nhìn xem đây là nơi nào, có phải chỗ cho mi đi vô hay không?"

Lạc Chi Dương còn chưa kịp nói năng gì, Tịch Ứng Chân đã vén rèm cửa sổ, ông thò đầu ra, hỏi: "Người đang nói ai vậy?"

Đạo sĩ canh cửa kinh hoàng, sắc mặt tái mét, y quỳ thụp ngay xuống, giập đầu lia lịa: "Cái miệng đáng chết của tiểu nhân, không biết lão thần tiên giá lâm, thật đáng chết, đáng chết".

"Chả đến nỗi đáng chết đâu!", Tịch Ứng Chân giọng thản nhiên: "Mai mốt, bớt chửi bới lão đạo hai câu là được rồi".

Đạo sĩ đỏ bừng mặt, y ra sức giập đầu bình bình đến nỗi cái trán sưng tím.

Có một tiểu đạo sớm nom thấy sự việc, nó co giò chạy biến như một làn khói vào cấp báo quán chủ. Lập tức chuông khua trống gióng, đồng loạt kêu ầm vang, đạo nhân các cấp bậc đã sắp hàng từ con đường lớn trong cửa đạo quán lũ lượt tiến ra, đến trước cỗ xe ngựa, họ rùng rùng chấp tay hành lễ, đồng thanh hô to: "Lão thần tiên pháp giá".

Lạc Chi Dương thấy thanh thế đó, hắn thềm chặt lưỡi, Tịch Ứng Chân lại nhú xoắn tít hàng lông mày, ông xua xua tay: "Miễn, ta tự đến tự đi, không kham nổi cái hư lễ này".

Nói xong, ông chìa tay ra để Lạc Chi Dương giúp đỡ xuống xe ngựa. Vị quán chủ thủ lãnh vẻ mặt hãi kinh, y khom mình xuống, hỏi: "Lão thần tiên đang khó ở ạ?"

"Chỉ cần làm người, có ai không bị tuổi già sức yếu", Tịch Ứng Chân đáng hờ hững, ông đưa mắt liếc nhìn vào quán chủ nợ, "Đạo Thanh, mấy năm không gặp, ta thấy người trẻ hẳn ra".

"Lão thần tiên đã nói đùa rồi!" Đạo Thanh vẻ mặt xấu hổ, "Đồ nhi tuy người trần mắt thịt, cũng nhận thấy lão thần tiên khí sắc không nhuần, mình vàng vóc ngọc của ngài lẽ có chút gì khiếm khuyết, đồ nhi dầu chết ngàn vạn lần cũng không đủ đền tội, trước kính thỉnh ngài vào đạo quán, để Đạo Thanh đây còn lo đi rước thái y".

"Miễn", Tịch Ứng Chân chậm rãi xua tay, "Tuổi già lão này, nếu có chút đỉnh bệnh tật, tự ta lo liệu, chưa hẳn thái y đã làm gì được, còn nếu vô bệnh, sao dám gây phiền hà người khác".

Bất đắc dĩ, Đạo Thanh đành phải nói : "Lão thần tiên đi đường vất vả, xin để cho đồ nhi được tự tay hầu hạ".

"Không cần", Tịch Ứng Chân lại trở tay vào Lạc Chi Dương, "Đây là đứa đồ nhi ta mới thu, tên gọi Đạo Linh, có nó giúp là đủ rồi".

Ông đưa một tay bấu vào cánh tay Lạc Chi Dương, chậm rãi đi qua cửa.

Đạo Thanh đứng đầu hồng đẫy, sắc mặt y tái xanh tái xám, y ừ ừ cầm phất trần đi theo sau. Lối đi trong đạo quán gấp khúc quanh co, Lạc Chi Dương dìu lão đạo đi được một chập. đã tiến vào một gian vân phòng, thấy chỉ bày biện toàn những thứ vàng ngọc quý giá, nệm gấm màn lụa, không giống chút nào chỗ tu hành của đạo gia, là phủ đệ của bậc vương hầu thì đúng hơn. Hẳn còn đang hoa mắt, bên tai đã chợt nghe Tịch Ứng Chân hỏi nhỏ: "Tiểu tử, mi biết tại sao ta không thích ở lại kinh thành không?"

Lạc Chi Dương ngoái trông lại, nom vẻ mặt ngượng ngập của lão đạo sĩ, hẳn lập tức hiểu rõ tại sao, nhưng miệng hẳn lại cố ý cười cười: "Tui làm sao mà biết?"

Tịch Ứng Chân nhíu mày: "Mi hãy cứ trông vào cái chỗ này đi".

Lạc Chi Dương cười nói "Đẹp quá xá trời, vừa xa hoa, vừa quý phái".

"Đẹp cái rắm!", Tịch Ứng Chân trừng mắt lườm hằn, "Rườm rà làm sao hơn được đạm bạc, dung tục không qua được thanh nhã, chỗ này là chỗ ta có thể trú ngụ được ư?"

Lạc Chi Dương suýt bật cười, hần chột nhớ ra hãy còn Đạo Thanh gần kề, hần ngoái đầu nhìn lại, vị quán chủ nọ đang đứng đằng sau, mắt y dòm vào hai người, không giấu nổi nét kinh nghi. Tịch Ứng Chân cũng đã nhớ ra y, ông xua tay, bảo y: "Người đi đi, chỗ này không cần người nữa".

Đạo Thanh nhìn nhìn Lạc Chi Dương, vẻ mặt thoáng nét ghen tức, hần cổ cười ruồi: "Hảo, hảo... lão thần tiên, để đồ nhi đi sắp đặt bữa ăn".

Nói xong, y đi bước một, rề rề lui ra khỏi vân phòng. Lạc Chi Dương giúp lão đạo ngồi yên chỗ xong, hần vui vẻ hỏi: "Tịch đạo trưởng, ngài không thích xa hoa, tại sao không dẹp quách mấy cái đồ vàng ngọc này đi cho rồi?"

"Làm như vậy tức là nguy tình", Tịch Ứng Chân thở ra, nét mặt vô cảm, "Thế gian rất nhiều người tu đạo, ở thì ở hang động, ăn mặc thì qua loa cho xong, hể thấy vàng ngọc, hể thấy sắc đẹp thì sợ muốn chết, mà lẩn tránh cho nhanh! Vậy là kém, thực ra, họ làm như thế, ngược lại càng cho thấy họ thiếu tự tin, vì sâu thẳm trong tâm tư, họ vẫn còn mang dục vọng cực to tát, sợ dĩ họ khắc khổ tu hành, chỉ là bán mạng đè nén cái tâm ma. Nhưng mà đạo cao một thước, ma cao một trượng, những cái tâm ma đồ này vật nọ, càng cố đè nén, chúng lại càng thêm lợi hại, cũng giống như lửa cháy còn giội thêm dầu, đè không xong, ngược lại còn kích thích mạnh tiềm năng của tâm ma. Kết quả là tu chẳng xong, cái mỹ sắc, cái tài vật nó làm ô uế con tim, họ chỉ chơi trò đạo đức giả tìm cách che che đậy đậy, tự tạo cho mình cái vỏ cao tăng, cao đạo nhằm lừa bịp, nhằm mà mắt người đời"

Lạc Chi Dương nghe khoái lỗ tai, hần bèn hỏi: "Vậy phải làm sao mới có thể khắc chế tâm ma?"

"Đại đạo như thế của nước, thuận thì chảy băng băng nghìn dặm, nghịch thì bủa sóng ngất trời, Cho nên phép trị thủy của Đại Vũ, tìm cách đắp đê điều ngăn cản dòng chảy của sông lớn không bằng khơi rộng kinh rạch, nạo vét lòng sông, thay vì làm trò đảo điên ngược đời, tốt hơn hết là thuận theo thế sự, Minh nhìn vạn vật, nếu xét theo bề ngoài thì thấy đều không đồng nhất, từ bên trong mà suy thì chúng đều chung một thể. Nếu xét sự việc như vậy thì mới thấu hiểu cái lẽ tương đồng giữa nhìn từ trong ra hay xét theo vỏ ngoài. Khi đó, sẽ tự nhiên mà thấy rằng bạc vàng ngọc ngà chỉ là đất mùn phân khô, coi thể xác hồng phấn như bộ xương khô, thân mình trú ngụ nơi hang động mà chẳng khác đang ở chốn lâu đài thất bảo, chẳng khác gì đang ngồi nơi lầu son gác tía".

Lạc Chi Dương nghe ra thâm ý trong câu nói của Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ sợ hấn thấy những thứ vàng ngọc lụa là cầm tú đó mà sinh ra mê đắm trong cái vỏ phú quý, cho nên ông cảnh tỉnh hấn trước. Hấn lập tức cười cười: "Đạo trưởng nói đúng quá, cái đó kêu là 'âm tửu nhi bất trầm túy, kiến sắc nhi bất lạm dâm, tiến đắc xuất đắc, lai đắc khứ đắc, hòa kì quang, đồng kì trần, xuất ứ nê nhi bất nhiễm, hỗn đồng thể tục nhi bất triêm hồng trần' (Tạm dịch: uống rượu mà không say sỉn, thấy sắc mà không lạm dâm, vào được thì ra được, đi đến được thì lui về cũng được, hòa đồng với thế tục, thân đi qua chốn bần lầy mà mình không nhiễm bẩn, sống trà trộn cùng thế tục mà không vương bụi trần)"

Tịch Ứng Chân nghe hấn nói, ông không khỏi kinh ngạc, trố mắt nhìn chăm chăm vào Lạc Chi Dương, ngó tới ngó lui, ông ngập ngừng, hỏi hấn: "Câu nói đó, toàn là tự mi nghĩ ra được?"

"Đương nhiên là không", Lạc Chi Dương vui vẻ nói tiếp, "Đó là lời của Lãnh Huyền".

Tịch Ứng Chân nhíu mày, ngẫm nghĩ, thật lâu sau, ông mới nói: "Vị Lãnh Huyền này, ta cùng ông ta giao tình không sâu đậm lắm, ta không thể tưởng ông ấy vốn là thái giám, mà lại có được những suy nghĩ đăm chiêu phù hợp cùng đạo đạo"

Lạc Chi Dương buột miệng hỏi: "Tịch đạo trưởng, với bản lãnh cao siêu như vậy, tại sao Lãnh Huyền lại cam tâm đi làm tôi tớ cho Chu Nguyên Chương?".

Tịch Ứng Chân dỗi mắt nhìn hằm, ông hỏi: "Vậy mi nói thử xem, tại sao ta không chịu ám sát Chu Nguyên Chương?"

Lạc Chi Dương hơi sững sờ: "Đó là vì đạo trưởng trọng nghĩa khí".

Tịch Ứng Chân cười cười, ông vuốt râu: "Lãnh Huyền cũng thế, ông ta nợ Chu Nguyên Chương ba mạng, cho nên mới có thể cam tâm cho Chu Nguyên Chương sử dụng".

"Ba tánh mạng?" Lạc Chi Dương trợn mắt, "Tui chỉ nghe nói giống mèo có chín mạng, bộ người ta cũng có ba cái mạng hả?"

"Chuyện khá dài", Tịch Ứng Chân dừng một chút, "Lãnh Huyền này vốn là truyền nhân của Thiên Sơn Dao Trì".

"Thiên Sơn Dao Trì?", Lạc Chi Dương nghĩ ngợi, "Đó không phải là chốn thần tiên của Dao Trì Vương Mẫu nương nương sao?"

Tịch Ứng Chân cười cười, ông lắc đầu, nói: "Dao Trì này chẳng phải là cái Dao Trì của Vương Mẫu, Chẳng qua, tổ sư khai sáng Thiên Sơn Dao Trì cũng là một kì nữ như ngài Vương Mẫu. Hồi đó, nét phong hoa của 'Bạch Mã Thanh Phượng Liễu Oanh Oanh' rất to lớn, truyền nhân của bà ta. những đệ tử của phái Dao Trì phần lớn là nữ tử, họ ẩn cư Thiên Sơn, rất ít qua lại với giang hồ. Sư phụ của Lãnh Huyền cũng là một nữ đệ tử của Dao Trì, vì trốn tránh kẻ thù mà đã phải vào làm cung nữ, giấu mình chốn cung

đình, bà mang ơn Lãnh Huyền, đã thu nhận ông ta, truyền dạy cho ông một thân võ công. Học nghệ xong, nhờ nhiều công lao, Lãnh Huyền trở thành tâm phúc của Nguyên Thuận đế. Sau khi nhà Đại Nguyên suy sụp, bị Ngụy Quốc công Từ Đạt công phá kinh thành Đại Đô, Nguyên đế trốn về phương bắc mà vẫn không cam tâm, đã sai Lãnh Huyền đi ám sát công thần nhà Đại Minh. Lãnh Huyền vào Trung Nguyên, vụ ám sát thứ nhất nhắm vào Từ Đạt. Cũng là Ngụy Quốc công mệnh chưa tuyệt, có được Lương Tư Cầm thắp từng trong chuyển bắc phạt, Dao Trì có giao tình sâu đậm cùng nhà họ Lương, hồi 'Tây Côn Lôn' Lương Tiêu ghé qua Thiên Sơn có để lại một quyển võ học mà ông ta rất tâm đắc, Liễu Oanh Oanh quán thông võ học trong đó, mới sáng tạo và lưu truyền 'Tảo Tuệ công' cùng 'Âm Ma chỉ'. Khi Lãnh Huyền đột nhập doanh trại của Từ Đạt, ông ta vừa ra tay, Lương Tư Cầm đã nhận ngay ra lai lịch của Lãnh Huyền. Họ Lương chế phục được thích khách, nhưng nghĩ tới mối giao tình đời trước, ông ta do dự mãi, cuối cùng đã thả Lãnh Huyền".

"Lãnh Huyền cũng không cảm kích, trước khi dời gót, y nhìn Lương Tư Cầm, nói: 'người không giết ta, thế nào cũng sẽ hối hận, ta đâu có giết chết được thứ tướng tá khuyến mã như Từ Đạt cũng không hiển lộ rõ bản lãnh, trong vòng ba tháng nữa, ta sẽ vận dụng hết khả năng, đem chặt cái đầu thẳng chủ chốt Chu Nguyên Chương xuống'.

Lương Tư Cầm đã lỡ có lời thả y rồi, ông không tiện đổi ý, bèn bảo y: 'Được lắm, cũng trong ba tháng đó, ta sẽ đem hết sức mình ngăn chặn không cho người đắc thủ.'

Sau khi Lãnh Huyền ra đi, Lương Tư Cầm gửi thư cho ta, thông báo cho ta hết thảy mọi chuyện. Lúc đó, ta đang ở kinh thành, được tin, ta rất là lo lắng, nên đã đến báo cáo Chu Nguyên Chương. Ông này lại rất trấn định, cười nói: 'Cái này cũng thú vị đây, quả nhân rất muốn thử xem xem, một thái giám của đại hãn nhà Nguyên có bản lãnh to lớn đến đâu', ông ta nói nghe thiệt dễ dàng, nhưng ta cũng không dám vì thế mà coi thường, ngày

đêm canh chừng, không dám sơ sẩy. Bữa đó, khoảng hơn một tháng sau, giữa lúc ta có hơi lơ lửng, Lãnh Huyền bỗng nhiên xuất hiện, người này thần xuất quỷ mị, y lén vào đến gần mười trượng ta mới phát hiện. Võ công phái Dao Trì âm ngoan quỷ quyết, ta cùng y giao thủ, suýt bị thua thiệt nhiều phen. Hai bên qua lại khoảng hai mươi chiêu, Lãnh Huyền chợt sử quỷ chiêu, lướt tránh được xa ta, y vào gần bên Chu Nguyên Chương, vùng roi hung hăng hạ sát thủ, bỗng đúng lúc ấy, chợt có người vỗ vỗ vào đầu vai y ...".

"Úi?", Lạc Chi Dương vừa buột miệng kêu, hắn bỗng đưa tay vỗ trán, "Ờ ... nhất định là Lương Tư Cầm".

Tịch Ứng Chân lẳng lặng gật đầu. Lạc Chi Dương rất lấy làm kỳ quái: "Hồi ấy, làm sao ông ta biết thời điểm Lãnh Huyền ra tay ám sát Chu Nguyên Chương, chẳng lẽ ông ta đã có âm thầm bám sát theo Lãnh Huyền?"

"Không sai", Tịch Ứng Chân mỉm cười, "Lương Tư Cầm chẳng những bám theo Lãnh Huyền, mà hơn nữa, còn đeo theo y đến hơn một tháng lận".

"Đến hơn một tháng cơ à?", Lạc Chi Dương càng ngạc nhiên hơn, "Bộ Lãnh Huyền đã chẳng hề phát hiện được sao?"

Tịch Ứng Chân nói: "Đúng thế thực! Là y cũng không phát hiện nổi chút nào".

Con tim Lạc Chi Dương nhảy loạn nhịp vì kinh hãi, hắn từng chứng kiến bản sự của Lãnh Huyền, lão ta di chuyển không một tăm hơi, hệt như hóa thân của loài ma quỷ. Mang bản lãnh thần kỳ đó mà bị người ta bám sát hơn một tháng, lại tự thân không hề có chút cảm giác, thân thủ ông Lương Tư Cầm nọ thật sự không thể tưởng nó cao siêu tới đâu.

"Lãnh Huyền bị vỗ vai, tay y giương cao phất trần, thân mình chết đứng như pho tượng gỗ, Y tự hiểu không địch nổi Lương Tư Cầm, cho nên

không chút phản kháng, chỉ đành nhắm mắt chờ chết. Lương Tư Cầm cũng biết mức lợi hại của y, không dám thả hổ về rừng, ông hít vô một hơi dài, định hạ sát thủ. Chẳng dè Chu Nguyên Chương lại kêu lớn 'Chậm đã', rồi ông ta chăm chú nhìn vào Lãnh Huyền, hỏi; 'người là thái giám của đại hãn nhà Nguyên?' Lãnh Huyền gật đầu, Chu Nguyên Chương lại hỏi: 'So ta với đại hãn, ai hơn ai?' Lãnh Huyền đáp: 'Ngài không bằng người.' Chu Nguyên Chương hỏi: 'nếu vậy, tại sao người không bỏ nơi tắm tối mà về với chỗ sáng?' Lời này vừa dứt, chẳng những Lãnh Huyền giật mình, ta với Lương Tư Cầm cũng bị ra ngoài ý nghĩ. Lãnh Huyền ngẫm nghĩ rồi nói: 'không được.' Chu Nguyên Chương cười hỏi: 'tại sao lại không được?' Lãnh Huyền đáp: 'đại hãn tuy không bằng người, nhưng một thần không thể hầu hai chủ, ta dù tan xương nát thịt cũng quyết không phản bội cự chủ.' Chu Nguyên Chương gật đầu, bảo: 'nói vậy, giờ người có thể ra đi.'

Lạc Chi Dương nghe đến đó, hấn cả kinh, hỏi: "Gì vậy, sao tha y ngon lành vậy?"

"Chính ta nghe xong, cũng rúng động, ta nghĩ bụng, hoàng đế này bình thường sát phạt quyết đoán, sao hôm nay lại khác hẳn, khơi khơi buông tha thích khách? Lãnh Huyền cũng bị kinh nghi vô cùng, y lớn tiếng nói: 'ta vâng ý chỉ của đại hãn, thể nào cũng phải lấy cho được tánh mạng của người. Hôm nay người tha ta, ngày mai ta vẫn cứ còn muốn giết người.' Chu Nguyên Chương cười nói: 'quả nhân ở đây, bất cứ lúc nào, tùy người cứ đến mà giết là xong'. Lãnh Huyền ngăn người, bỏ đi. Lần này y ra đi, mất tâm mất tích ước chừng một tháng, đến ngay cả Lương Tư Cầm cũng lần không ra tông tích y. Cho đến tết trung thu, Chu Nguyên Chương thưởng nguyệt xong, trở về thành, ông cười ngựa vượt qua cầu 'Chu Tước', bỗng Lãnh Huyền đột ngột nhảy từ dưới đáy sông lên, tung một roi, chém đứt ông ta làm bốn khúc..."

"Ồ!", Lạc Chi Dương khó hiểu, "Chu Nguyên Chương chết? Sao được, sao vậy được, tại sao ông ta giờ vẫn còn sống nhần?" Tịch Ứng Chân cười

khổ, lắc đầu, "Đơn giản, 'Chu Nguyên Chương' nọ không phải chính ông ta, mà là người thế thân."

"Thế thân?" Lạc Chi Dương giật mình, hẩn hieu ra, 'Chu Nguyên Chương biết Lãnh Huyền muốn giết mình, ông ta là người thủ lĩnh hùng tài, lại không phải đứa ngốc nghếch vô mưu, ông biết có thích khách rình rập bên ngoài, đương nhiên sẽ không làm chuyện hớ hênh. Trước tiên, ta với Lương Tư Cầm thay phiên phòng vệ cạnh ông, kể đó, những lần phải ra ngoài, toàn dùng thế thân. Việc canh phòng cho thế thân cũng rất nghiêm. Nhưng Lãnh Huyền dùng thuật 'Quy Tức' nín hơi, ẩn núp đáy sông cỡ nửa canh giờ, qua mặt được tuần tra của cấm vệ. Y vung một roi như sấm sét, bọn vệ sĩ xung quanh, tất cả đều chỉ có ngẩn người ra mà trông, Lãnh Huyền giết xong thế thân, tự biết không thể thoát thân, đã rơi mất roi, y đành thúc thủ để bị bắt. Nhưng bọn vệ binh đã được dặn trước, đã không giết y, chỉ điệu y đến gặp Chu Nguyên Chương.

Lãnh Huyền trông thấy người thật, y tự hiểu đã mắc mưu, chỉ cúi đầu, không nói gì. Chu Nguyên Chương cười hỏi y: 'Nếu ta tha cho người lần này, người có còn muốn giết ta nữa hay không?' Lãnh Huyền đáp: Thân mang trọng trách, chưa xong việc, chưa thôi' Chu Nguyên Chương lại bảo y 'Được rồi, ta tha người một lần nữa, nếu người thất thủ, thì sẽ ra sao?' Lãnh Huyền không khỏi kinh ngạc, y cả quyết nói: 'nếu lại thất thủ, ta sẽ tự siết cổ mà chết!' Chu Nguyên Chương gật đầu nói: 'hảo, người đi đi!' ta vừa nghe xong, đã cất tiếng ngăn cản, nhưng Chu Nguyên Chương chủ ý đã định, tất cả bọn ta chỉ đành trơ mắt nhìn Lãnh Huyền rời bước ra đi.

Lạc Chi Dương không nhịn được, hẩn buột miệng hỏi: "Rồi Lãnh Huyền có bỏ cuộc không?"

"Đương nhiên là không! Y biết có ta cùng Lương Tư Cầm ở đây, nhất định y không hạ sát nổi Chu Nguyên Chương. Càng nghĩ, chỉ có một thời điểm, hai người chúng ta không ở bên cạnh Chu Nguyên Chương. Tiểu tử, mi đoán xem đó là thời điểm nào?"

Mi mắt hấp háy, Lạc Chi Dương cười hì hì, đáp: "Là lúc đi nhà xí chẳng?"

"Hảo tiểu tử, đoán trúng phóc!", Tịch Ứng Chân chân thành khen ngợi, "Hơn một tháng sau, vẫn còn trong kỳ hạn ba tháng, cũng không hiểu Lãnh Huyền làm cách nào mà đã lên vô và núp được bên trong nhà xí của tấm điện. Mà hết như y dự tính, đúng ngay lúc Chu Nguyên Chương định đi cầu, may có được Lương Tư Cầm tháp tùng. Ông này có lỗi tai nhay bén, vừa đến gần bên, đã phát hiện kẻ gian nấp nánh, lập tức ra hiệu cho Chu Nguyên Chương dừng chân bên ngoài, miệng vẫn tiếp tục nói chuyện, còn ông ta thì đẩy cửa mà vào. Lãnh Huyền tưởng là Chu Nguyên Chương, y xuất thủ và đã bị Lương Tư Cầm bắt trói".

"Được đưa đến trước Chu Nguyên Chương, Lãnh Huyền không chờ bị tra hỏi, y mở miệng nói ngay: 'không cần nói gì hết, mở trói cho ta, ta sẽ tự tay cắt đầu tặng người.' Chu Nguyên Chương chỉ cười cười, nói: 'hảo thái giám, lần trước trốn dưới đáy sông, rồi đến núp trong nhà xí, tiếp theo đây, người sẽ ra tay ở đâu?' Lãnh Huyền trừng mắt nhìn Chu Nguyên Chương, một lúc lâu sau y mới nói: 'người còn dám tha ta?' Chu Nguyên Chương vẫn cười, đáp: 'sao không dám? Gia Cát Lượng thất cầm Mạnh Hoạch, trăm là nhất quốc chi quân, há chẳng bằng ông ta à? người dám giết ta, ta liền dám thả người, thử ba lần không xong, ta thả người bảy lần, bảy lần làm không được, ta thả người mười lần.'

"Lãnh Huyền ngần ngừ một lúc lâu, rồi hỏi: 'ngay cả khi ta chỉ là một thái giám', Chu Nguyên Chương lại bảo: 'thái giám cũng có tốt xấu, người trung với chủ, lòng trung thành khó kiếm. Người từng bảo đại hân nhà Nguyên không bằng ta, hẳn biết người trung trinh mới mà ủy nhiệm cho người việc lớn, nếu ta giết người, chẳng phải là ngược lại, ta không bằng hẳn sao?' Lãnh Huyền nghe thế, y quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói: 'Lãnh Huyền con người hèn mọn, có chết cũng chẳng đáng tiếc, Thánh Thượng ba lượt tha tiểu nhân, Lãnh Huyền này tam sinh tam thế cũng không sao

báo đáp cho được, duy chỉ có làm trâu làm ngựa, hầu hạ bên mình Thánh Thượng, suốt đời không thôi, đến chết cũng không thay lòng đổi dạ', ta vừa nghe, liền tâu: ' người này âm hiểm xảo trá, ngàn vạn không thể tin cậy' Chu Nguyên Chương lại vui vẻ đi đến bên y, đích thân cời trói cho Lãnh Huyền, phán: 'tên người là Lãnh Huyền à? Hay lắm, từ giờ trở đi, người hãy theo giúp ta', từ đó về sau, ông giữ y bên người, sớm hôm thị phụng, cho đến ngày nay."

Lạc Chi Dương nghe thuật, hần le lưỡi, nói: "Chu Nguyên Chương này, bộ ông ta không sợ bị Lãnh Huyền đâm sau lưng sao?"

"Đó là chỗ ông ta hơn người, là cái vốn liếng giúp ông ta đánh chiếm được thiên hạ", Tịch Ứng Chân thở nhẹ ra một hơi, "Bình sinh ta gặp bậc tài giỏi, chưa ai hơn được Chu, Lương hai người, nhưng nói đến con mắt sành sỏi biết nhìn người, đến ngay cả Lương Tư Cầm, cũng không theo kịp Chu Nguyên Chương một li. Ông ta đánh cuộc một trận vô cùng hung hiểm để đổi lấy một kẻ sĩ trung thành vô song, dám sống chết cho ông ta. Từ đó trở đi, Lãnh Huyền không nề hà, không lìa xa ông ta, xả thân vì ông ta đánh lui vô số cường cừu đại địch, chỉ cần có lão thái giám ở cạnh ông ta, thích khách lớn nhỏ nào cũng đều chẳng thoát qua khỏi tay y".

Nói đến đây, Tịch Ứng Chân nghiêm nét mặt, ông nhìn Lạc Chi Dương, nói: "Quần thần của Chu Nguyên Chương, chỉ Lãnh Huyền là khó chơi nhất, nếu mi vào cung, người mà mi phải đề phòng vào hàng số một chính là y"

Lạc Chi Dương lẳng lẳng gật đầu, Tịch Ứng Chân sau một hồi thuật chuyện khá lâu, ông cũng mệt mỏi, sinh buồn ngủ. Lúc này, thức ăn đã được bày biện xong, ông ta dùng bữa rồi nằm xuống ngủ thiếp đi.

Đợi ông ngủ say, Lạc Chi Dương đi ra khỏi vân phòng, hần vừa đóng cửa xong, quày mình lại thì thấy Đạo Thanh đứng chờ sẵn bên ngoài, y

thấy hần, mặt mày hớn hở, dang tay ghì lấy hần, nói: "Đạo Linh sư đệ, ta chờ người đã lâu."

Lạc Chi Dương tim đập nhanh hần lên, vội nói: "Quán chủ mạnh giỏi a? Tiểu đạo sao dám cùng ngài xưng huynh gọi đệ cho được?"

Đạo Thanh thấy hần khiêm cung, y càng thêm cao hứng, nói: "Sư đệ đâu cần khiêm tốn vậy làm gì, cả tội mình đều mang bởi tự là chữ 'Đạo', tự nhiên phải xưng hô theo sư huynh sư đệ. Người mới nhập môn, còn chưa rành biết mọi điều lợi hại. Theo bối phận của Thái Hạo cốc, chữ 'ỨNG' chỉ duy nhất mình lão thần tiên thôi, đến chữ 'Đạo', kể luôn đệ và huynh cũng bất quá có ba người, Đạo Diễn sư huynh sống mãi tận chốn Bắc Bình xa xôi, còn những đồng môn tục gia khác, về sư huynh có Yến vương, Ninh vương, sư muội có Bảo Huy công chúa, thấy đều là con của đường kim thiên tử. Ta nói thế, để cho đệ, Đạo Linh, chỉ bằng hai chữ này, nguyên tòa đạo quán Dương Minh, ngoài lão thần tiên cùng vi huynh, không ai hơn được đệ đâu. Ta đã ra lệnh cho chúng rồi, đồ ăn thức uống, đạo bào, y phục ... tất thấy đều y hệt ta, đứa nào dám bất kính, cứ việc nọc nó ra mà đánh cho chết."

Đạo Thanh ghì lấy Lạc Chi Dương, nói nói cười cười, một kiểu cách vô cùng thân thiết, tựa như đã có quen biết nhau hàng chục năm rồi, khiến Lạc Chi Dương vừa nghe qua, hần chẳng chút nào bị phổng mũi, đó là nhờ đã được Tịch Ứng Chân tiên hạ thủ vi cường, cảnh tỉnh hần về cái đạo lý 'toàn bộ xa hoa phú quý chốn đô thành này chả khác một gian nhà tranh thô sơ' ... hần mới không bị trúng ngón bùa mê thuốc lú này của tên quán chủ. Hần lập tức cười cười: "Quán chủ chỉ nói đùa, tiểu đạo có được bao nhiêu phân lượng? Con thỏ con sao có thể sánh bằng một đại tượng?"

"Cái gì mà quán chủ, hãy gọi ta bằng sư huynh", Đạo Thanh vẻ trách móc, "Tự sư đệ đã có sẵn phân lượng, chớ nên mình hạ thấp mình. Ta thấy lão thần tiên có con mắt ưu ái với đệ, trong tương lai, vi huynh còn phải nhờ cậy nơi đệ nhiều lắm đó"

Lạc Chi Dương găng nhin cười, hăn không thể tưởng, vị quán chủ ma mãnh này lại đậm tục khí đến thế, chẳng có được lấy nửa điểm phong cách của người xuất gia, chả hiểu tại sao Tịch Ứng Chân lại thu hăn vô làm đệ tử. Còn nhớ, hồi trên đảo Linh Ngao. khi Tịch Ứng Chân nói đến tứ đại đệ tử, trong số cũng không có nhân vật mang đạo hiệu Đạo Thanh này, có khi tên Đạo Thanh tự xưng bối phận chữ "Đạo", e rằng làm trò dựa hơi rồng để hù dọa phượng, tự mình dát vàng lên mặt mình cho oai.

Chẳng mấy chốc, trăng sáng hiện ra ở phương đông, Lạc Chi Dương lấy một ít hương hoa, trà rượu, hăn ra khỏi Dương Minh quán, lần theo ánh trăng rơi mặt đất mà đi về phía sông Tần Hoài. Đi được một chập, đến trước mộ phần Lạc Thiều Phượng, hăn thả hương, bày biện hoa quả để tế lễ, nước mắt tuôn đầm đề, hăn khóc rống một hồi, nghĩ nhớ về công lao dưỡng dục, trong lòng đầy thương cảm, lại nhớ đến tình trạng Lạc Thiều Phượng chết thảm, hăn nổi cơn buồn giận đến nóng hừng hực đầu óc. Đáng hận hơn nữa, cho đến giờ, hung thủ vẫn còn chưa rõ, Lạc Chi Dương thâm hận mình vô năng, hăn nhìn vào ngôi mộ cô quạnh mà không sao phát tiết cho hết nỗi buồn bực, cho nên hăn lấy sáo ngọc, trước tiên thổi một khúc 'Bá Vương Tá Giáp', (Sở Bá vương [Hạng Vũ] cởi áo giáp), nhịp điệu kịch liệt, phát tiết phần nộ trong lòng. Cho đến khi tâm tư bình hòa trở lại, hăn mới tấu nguyên một khúc 'Hạnh Hoa Thiên Ảnh' để ủy lạo vong linh nghĩa phụ trên cõi thiêng.

Ánh trăng sáng mờ mờ, dòng sông trải dài thanh tĩnh, tiếng sáo dịu dặt nhẹ nhàng thâm thấp, như một bầu đàn những cô hồn trôi nổi trên mặt sông, tứ phía quanh ngôi mộ ngập tràn một không khí đậm nét thâm lương, lòng Lạc Chi Dương hòa hợp cùng khúc nhạc, hăn thổi đến xuất thần, chợt từ nơi xa xa thấp thoáng ánh đèn lửa, là một ngọn đuốc soi đường cho một cỗ nhuyễn kiệu màu hồng đang chậm chậm lại gần.

Khi Lạc Chi Dương phát hiện có người tới, cỗ kiệu đã vào sát bên. Người cầm đuốc là một lão tuổi chừng ngoài năm mươi, hai tên kiệu phu

đặt cổ kiệu xuống, đưa tay xoa mồ hôi, một đứa càu nhàu: "Ngồi kiệu thì quá dễ, khiêng kiệu khó chết thôi, tiểu thư bộ không thấy thương tình cho hai đứa tôi đã vất vả, nguyên do chỉ vì một tên đạo sĩ đang thôi sáo ư? Liệu có đáng để đánh một vòng xa lắc ra ngoài lộ trình?"

Người trong kiệu còn chưa trả lời, lão giả đã nhổ toẹt một bãi, mắng: "Khiêng kiệu thì cứ lo mà khiêng, nói năng những rắm thối gì vậy? Còn cái giọng đó, lão tử trừ tiền công của người liền". Gã kiệu phu hừ một tiếng, nén giận, không trả lời. Lạc Chi Dương cũng thấy kỳ quái, hẩn chăm chú nhìn lại, thấy rèm kiệu khẽ lay động, tựa hồ có người đang từ trong nhìn trộm ra. Lạc Chi Dương vốn đang phiền muộn, hẩn buông cây sáo, giọng không tức giận: "Nhìn cái gì? Chưa hề thấy người ta tế mộ sao? Vô sự, còn không nhanh chóng rút đi, đừng có ở đó quấy nhiễu cái thanh tĩnh của người quá cố".

"Lỗ mũi trâu, người bảo ai rút?", lão giả trợn trừng cặp mắt, mũi thở phì phò, "Ta xem chừng người nửa đêm tế mộ, chẳng phải kẻ lương thiện, có khi là đồ gian tặc đang bị quan phủ tập nã!"

Lạc Chi Dương giận dữ, hẩn đang định hả họng chửi lại, chợt nghe người trong kiệu nũng nịu nói: "Lộ lão, bớt cãi cọ đi, mình quấy rầy người ta tế lễ, chung quy vẫn là mình sai trái"

Thanh âm tinh tế dịu dàng, hết tiếng tơ tiếng trúc. Lão giả nghe câu đó, bèn lui sang một bên, chiếu hai mắt loe loe ánh giận dữ nhìn chòng chọc vào Lạc Chi Dương.

Bỗng nhiên rèm kiệu mở ra, một bàn tay trắng mịn đang vén rèm cuộn lên cao, cho thấy một nữ tử còn trẻ, đầu Lạc Chi Dương đang cơn bức dọc, khi hẩn nhìn thấy nữ tử, cảm giác trước mắt lóa sáng ngời, hẩn thấy nàng tư dung tú lệ, không trang điểm một chút vòng ngọc thoa vàng nào, chỉ dùng một dải lụa bạch vấn gọn mái tóc xanh mượt, váy lụa màu nguyệt bạch thêu hoa, họa trang uốn lượn, không kém phần trang nhã, cô ôm trong lòng một

con mèo Ba Tư, lông nó trắng như tuyết, đang lười nhác cuộn mình, đôi mắt mèo kéo mảnh mai thành một đường, long lanh chớp động.

Lạc Chi Dương chỉ thấy ngạc nhiên, hần tự hỏi, giữa chốn hoang dã ven sông này, ở đâu ra một mỹ nhân? Nữ tử này giơ tay nhắc chân, đều lộ vẻ yêu kiều, giống như làn sương sớm mong manh trên mái ngói, chỉ cần phả một hơi thở nhẹ cũng đủ làm nàng tan biến.

Chợt nghe lão già họ Lộ căn nhắc: "Tiểu thư, cô xuống kiệu làm gì? Một tên rừng rú như nó bộ xứng đáng nhìn thấy dung mạo của cô sao?"

Nữ tử lặng im, cô rảo mắt trông qua khuôn mặt Lạc Chi Dương, rồi quay sang đọc nhẩm chữ khắc trên mộ bia, giọng thì thầm: "Cố phụ khảo Lạc thị Thiều Phượng công chi mộ, bất tiểu tử Lạc Chi Dương kính lập. Ủa, Lạc Thiều Phượng, tên người này hình như có chút quen tai".

Hai gò má Lạc Chi Dương chợt đỏ ửng, con tim tự dưng đập loạn, hần chợt nghe lão Lộ nói: "Lạc Thiều Phượng ta không quen biết, nhưng mộ phần của lão Lạc ta thật sự có thấy qua, hồi đó, lão bán giọng ca ở ven Tân Hoài, có một thằng nhóc lỗ mũi thò lò kè kè theo một bên..."

Lão già nói thao thao, đôi mắt đẹp của nữ tử vẫn không rời xa gương mặt Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương gắng giữ bình tĩnh, đôi mắt hần dôi nhìn trên mặt sông, bỗng hần nghe nữ tử hỏi: "Tiểu đạo trưởng, ngài có quen biết vị Lạc tiên sinh này sao?"

Lạc Chi Dương không tức giận nói: "Có biết, ông ấy là một tiên bối, bạn của thầy ta".

"Nói chuyện tầm xàm suốt ... ", Lão Lộ lầu bầu, "Tế bái sư hữu không làm vào dịp Thanh Minh, vào ban ngày ban mặt mà nửa đêm đi tế cái mồ mả quái quỷ gì chứ?"

Lạc Chi Dương trong lòng tức giận, hắc cười cười, nói: "Dù sao, không phải mộ phần của lão nhân gia nhà ông là được rồi"

Lão vừa xoay chuyển ý nghĩ, đã dùng dùng nổi giận: "Tiểu súc sinh, người dám trù ẻo là ta đã chết rồi hả?"

Nữ tử khe khẽ nhú mày, cô lườm lão Lộ một cái, rồi cô khom mình, nói: "Tiểu nữ ta đã đường đột, vừa rồi đến đây, chỉ vì nghe tiếng sáo của đạo trưởng. Tài thổi sáo của đạo trưởng tinh diệu, nhưng không biết đã theo học nơi vị nào?"

Lạc Chi Dương mất kiên nhẫn, hắc đáp bừa: "Ta theo học với ai, ăn nhập gì tới cô?"

"Danh sư xuất cao túc, tiểu nữ tử cũng ưa thích âm nhạc, nếu có chút cơ duyên, cũng muốn được học hỏi chút đỉnh từ lệnh sư".

"Xin miễn cho", Lạc Chi Dương lạnh lùng, "Gia sư là người phương ngoại, không lui tới cùng người trần thế".

Nữ tử "ù" một tiếng, đôi mắt đẹp chăm chú đánh giá Lạc Chi Dương một hồi, "Thì ra lệnh sư cũng là đạo sĩ?", cô cúi đầu ngẫm nghĩ, nở một nụ cười mê hồn, hai gò má lộ lúm đồng tiền, "Nói vậy, đạo trưởng đến kinh, ý hắc để tham gia Nhạc Đạo đại hội?"

"Nhạc Đạo đại hội?", Lạc Chi Dương sửng sốt, hắc hỏi, "Nhạc Đạo đại hội là cái gì?"

Nữ tử dòm hắc một hồi, rồi cô gạt đầu, nói: "Thôi được, sau này mình còn gặp lại. "

Cô xoay người, trở về trong kiệu, kiệu phu nâng cổ kiệu lên, nhoáng một cái, cả bọn đã chậm rãi ra đi.

Lạc Chi Dương nhìn theo ánh đuốc nơi xa, đầu óc hẳn làm việc cực mạnh. Nữ tử này bỗng nhiên mà đến, lại bỗng nhiên mà đi, từ đầu đến cuối toát ra vẻ thần bí. Hắn suy đi tính lại, giắt cây sáo vào eo lưng, lặng lẽ đi theo sau cổ nhuyễn kiêu.

--- Hết chương 16 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 17 : Bát Bộ Chi Chủ - Dịch Giả: Livan

Bám theo sau cổ kiệu được vài dặm, hần dần dà vào đến khu vực thôn hoa, người du ngoạn ven sông đông như mắc cửi, hoa thuyền đậu dàn hàng trên mặt sông, trên các thanh lâu, đám quần hồng lượn lờ phát phối, oanh ca yến ngữ, tiếng cười đùa rộn rã không dứt.

Cổ nhuyễn kiệu như một chiếc thuyền câu nho nhỏ, nó trôi nổi giữa đám đông, quanh trái quẹo phải, Lạc Chi Dương vẫn bám sát theo sau, phút chốc hần đã đến trước miếu Phu Tử. Du khách ồn ào, nhộn nhịp, hần vệt người mà đi, cố sức tiến bước ra mé trước, bất đồ bị mấy đứa nhỏ ăn xin quây chặt lấy, xin tiền.

Lạc Chi Dương bị chúng níu kéo một hồi, hần bèn thò tay móc từ trong túi một nắm đồng tiền, ném vung xuống đất, bọn khất cái lập tức ủa nhau đến, tranh nhau bò xuống sát đất nhặt tiền, hần thừa cơ, chạy thoát nạn ăn xin, lúc rảo mắt tìm kiếm, chỉ thấy đầu người đen kịt đang nhộn nhạo di động, không còn hình dạng cổ kiệu đâu nữa

Trong lòng Lạc Chi Dương thầm hối hận, vì tránh để người ta chú ý, hần đã chẳng đem theo con Phi Tuyết, chứ nếu có con ưng trắng ở đấy, có người, có vật nào thoát khỏi con mắt sắc bén của nó.

Miếu Phu Tử là chỗ hồi nhỏ Lạc Chi Dương thường đến chơi đùa, giờ đây, trở về chốn cũ, hần không khỏi thấy bàn hoàn. Rạp hát đã đổi chủ, đang mở rộng cửa đón khách. Hồi tưởng quang cảnh của ánh đao quang vun vút giữa màn mưa máu năm nào, trong lòng Lạc Chi Dương bỗng rét run.

Đang thả bộ dạo chơi, hăn chợt nghe tiếng reo hò ầm ĩ, khi đảo mắt nhìn lại, hăn thấy phía trước rạp hát có đám đông quây vòng trong vòng ngoài hơn ba lớp, nhân số không ít. Hăn chợt nổi cơn tò mò, chen ngay vào đám ấy, thấy một gã nam tử đang biểu diễn trò phun lửa. Trò này cũng không có gì hiếm, Lạc Chi Dương đang định bỏ đi, hăn chợt thấy nam tử ngửa mặt lên trời, y há mồm phun xoạt xoạt ra một cột lửa thật to và dài, Cột lửa này vắn vẹo vài cái, đã biến thành một con hỏa long, lắc đầu quẫy đuôi, vẫy rồng uốn lượn. Cái khiến người ta thêm sợ hãi chính là, trong những trò phun lửa bình thường, lửa vừa phun ra được một vừng thì liền tắt ngấm, lửa từ miệng nam tử lại hết như vô cùng vô tận, con hỏa long cũng vật vờ trong không gian, chẳng tan biến ngay mà lại múa may bay lượn như một vật sống. Đám đông reo hò cổ vũ, Lạc Chi Dương cũng không khỏi mạnh mẽ vỗ tay, hăn quan sát kỹ, thấy nam tử phun lửa tuổi chưa đến bốn mươi, không cao không thấp, tướng mạo bình thường, chỉ vì đang gắng sức phun lửa, sắc mặt y có hơi trắng nhợt.

Một lúc sau, con hỏa long vừa rời rã, nam tử lại phun ra một con hỏa phượng, đầu ngẩng cao, đuôi xòe rộng, giương cánh muốn bay bổng, kể đó là hỏa xà, hỏa mã, thấy đều uốn lượn, chạy nhảy, không khác vật thật còn sống.

Lạc Chi Dương xem mê mết, hăn chặt lưỡi, thầm đoán nam tử đang làm trò ảo thuật gì đó, nhưng là loại ảo thuật nào, tự hăn cũng không nghĩ ra được. Còn đang nghĩ ngợi, nam tử triệt lửa, y cầm mâm đồng đi vòng quanh thu tiền, chỉ nghe tiếng leng keng không dứt, phút chốc, y đã nhận được một mâm đầy những tiền,

Lạc Chi Dương nhất thời cao hứng, đã ném vào đấy một đỉnh bạc nửa lượng. Nam tử thấy thế, miệng cười hì hì, y lúc lắc cái đầu cảm ơn hăn.

Nam tử thu xong tiền thưởng liền đứng sang bên cạnh, một hồi phèng la báo hiệu màn kế của một gã to lớn như ngọn tháp sắt, thân cao chín thước, da mặt đỏ tựa đồng hun, thân thể r ám nắng ngăm ngăm đen, cơ bắp cuồn

cuộn, y vòng tay chào đám đông, rồi lặng im không một lời, đến nằm dài giữa hai tấm thiết bản đóng đinh chơ chớm, một dưới lưng ngang mặt đất, một đặt trên bụng.

Kẻ gõ phèng la là một gã mập ù, y đặt phèng la xuống, nâng lên một cây thiết chùy cực lớn, vẻ mặt tươi cười niềm nở, bụng to tròn như trống châu, lúc y bước đi, từng xúc thịt bụng rung lên nung núc.

Gã mập ù đến bên chỗ người to lớn đang nằm, y nhìn nhìn, rồi đột nhiên giương cao thiết chùy, y thẳng cánh quật một cú thật mạnh lên tấm thiết bản, nghe ầm một tiếng đinh tai, tấm thiết bản lún xuống, những đinh sắt chỗ thiết chùy đập vào đồng loạt cong oằn.

Từ trong đám đông, nhiều tiếng kêu thét hãi hùng cùng lúc rộ lên, gã mập ù cũng vẫn không dừng tay, y vùng thiết chùy liên tiếp đập xuống thêm hai ba cú nữa, cho đến khi những đầu đinh đều oằn cả xuống,

Gã mập ù vùng một cước đá bắn tung tấm thiết bản ra xa, thấy ngay gã da đen to con nhảy vút lên, cả người y từ trên xuống dưới không bị chút thương tích gì, chỉ thấy lổm đổm những vết trắng.

Gã mập ù cầm tấm thiết bản đi đến chỗ những người đứng mé trước, y cười hì hì, dang tay đưa cho họ xem, miệng nói: "Mời xem, mời xem...", Lạc Chi Dương cũng hiếu kỳ, hần thò tay sờ soạng một chút, quả nhiên thiết bản, đinh đều đúc bằng sắt, nếu chịu một lực cỡ năm trăm cân đập vào, tất cũng bị oằn đi. Hãn từng nghe Tịch Ứng Chân nói qua, ngoại gia kiên trì khổ luyện, khi đạt đến một mức độ nào đó, có thể đập tan bia đá, đao thương không đâm thủng được vô thân thể. Hắc đại hán làm được trò đó, nói vậy y cũng là cao thủ ngoại gia. Chẳng qua, Tịch Ứng Chân còn nói, khổ luyện công phu gặp gỡ cao thủ ngoại gia, lấy khí chống khí, nhất định phải thua thiệt nhiều.

Gã mập ù đi hết một vòng, y bỗng rút ra một đoản kiếm, đưa vào tay hắc đại hán, gã này mắt môi mắt lợi, nâng đoản kiếm chém một nhát mạnh bạo vào đầu vai gã mập.

Mọi người kinh hãi kêu thét, đoản kiếm như chém trúng vào da thuộc, nó nảy bật lên, Cho dù hắc đại hán chém liên liên xuống vài nhát nữa, đến ngay cả quần áo gã mập cũng không suy suyễn, mọi người sau cơn kinh hãi, lại thấy tình hình rất hoạt kê, họ thi nhau cười rộ.

Trong tiếng cười ha hả, hắc đại hán trợn mắt, y thét to, đột nhiên đâm mạnh một kiếm, đúng ngay vào cái bụng phệ của gã mập, thanh kiếm đâm lút vô, gã mập thụt lui về sau hai bước, tay chỉ chỉ vào hắc hán, hai mắt y đột nhiên trợn ngược, nghe huych một tiếng, y đã ngã ngời ngay xuống đất. Đám đông nhất thời lặng ngắt, họ thấy gã mập trợn mắt, mồm há hốc. Bỗng nhiên, có tiếng người ha ha ha cười to. Hắc đại hán nghe tiếng cười, y đảo mắt nhìn lại, người đang cười chính là một thiếu niên công tử, toàn thân lụa là, phục sức trang nhã, tuổi chưa quá mười tám, ánh mắt toát ra một vẻ kiêu ngạo. Hắc đại hán vẻ mặt không vui, y hỏi: "Khách quan, người cười gì vậy?" Giọng y đầy ắp trung khí, nghe rang rang như tiếng đại hồng chung.

Thiếu niên bĩu môi, nói: "Chỉ là trò lừa dối! Hừ ... con mẹ nó của ta cũng không bị bịp"

Hắc đại hán hai mắt tròn trợn ngược: "Ai nói đây là trò lừa bịp?"

Công tử lắc đầu lia lịa: "Thanh kiếm này có trò ma mãnh, mũi kiếm có thể thụt ra rút vô, khi đâm vô người, thân kiếm rút vô chuôi, lúc rút ra, mũi kiếm lại duỗi dài như cũ. Ta hồng có dối gạt người đâu, trong nhà ta cũng có một cây kiếm hệt như vậy để làm trò đùa, lừa bịp con mẹ nó .. còn có thể, nhưng đưa đi gạt người ngoài là không dối được ai hết!"

Hắc đại hán sững sốt, y quay đầu lại nhìn gã mập kia, rồi râu ria tóc lên, y cả giận nói: "Nói nhảm, thanh kiếm này là hàng thật trăm phần trăm,

không có lường gạt gì hết"

"Hay lắm!" Công tử cười hì hì nói, "Người rút kiếm ra cho ta coi thử một chút."

Hắc đại hán lại càng sững sờ, y dặng hắng hai tiếng, ngậm ngừng nói: ""Nếu không phải thân kiếm rút vô chuôi thì sao?"

Công tử lấy ra một đỉnh bạc trắng thật to, y hươi hươi nó trước hắc đại hán, giở giọng bướng bỉnh, nói: "Nếu kiếm không rút vô chuôi, năm mươi lượng bạc này thuộc về ngươi."

Hắc đại hán nheo nheo đôi mắt hổ, nhìn lom lom vào đỉnh bạc, trên mặt thoáng hiện nét ngần ngại Công tử nọ thấy hăn chột dạ, càng thêm khí thế, cười nói: "Con mẹ nó, đừng có mà giương con mắt thèm thuồng, nếu là thân kiếm rút vô chuôi, ngươi cũng phải trả cho ta năm mươi lượng bạc, vậy đó, muốn cá cược không?"

Sắc mặt hắc đại hán chuyển từ đen sang màu tím ngắt, y buồn bực một chút, rồi chậm rãi nói: "Năm mươi lượng quá ít, năm trăm lượng được không?" Công tử bị hắng một chút, y hơi khựng, rồi cười ha hả, nói: "Hảo tiểu tử, ngươi con mẹ nó tính trí trá chẳng? Ngươi tăng tiền cược, định hù ta thấy khó mà lui, hì ... cũng hồng thềm dòm xem xem lão tử đây là ai?" Y ngoắc tay một cái, thủ hạ đứng kế bên đưa ra một cái túi to, công tử trút ngược miệng túi xuống phía dưới, đổ ra rất nhiều thoi vàng nguyên bảo, tính sơ sơ cũng trị giá ít nhất cỡ sáu trăm lượng bạc. Đám đông xì xào, ai nấy đều trở mắt vào đồng hoàng kim, toát ra vẻ thèm khát.

"Thế nào? Vầy đủ chưa?", Công tử đắc ý, vênh váo nhìn chung quanh, "Tiểu tử mặt đen người mà trắng, đồng vàng nguyên bảo liền con mẹ nó là của ngươi." Bỗng ý công tử là lấy vàng ra hù kẻ nọ, khiến hắc đại hán lẽ tất nhiên quá hãi sợ mà phải chịu thú nhận đã tố bậy, chẳng dè, hắc đại hán bất động thanh sắc, y quày mình, rút đánh sột một cái thanh kiếm ra, ném

'choang' một tiếng trước mặt chàng công tử. Thân kiếm tỏa ánh hàn quang bức nhân, chẳng có lấy một vết máu, gã mập ù đang nằm giả chết trên mặt đất, chỗ bị kiếm đâm vào nơi bụng cũng không có một vết thương tích nào.

Nhìn tình cảnh này, người trong đám đông cười đến bò lê bò càng, Lạc Chi Dương cũng ngoác miệng đến tận mang tai, hắc rử sạch những lo âu cho mấy nghệ nhân, lo họ thua cược mà không tìm đâu ra năm trăm lượng bạc.

Thần tình chàng công tử cũng tươi rói, y nhặt đoản kiếm, đưa tay ấn vào mũi kiếm một cái, thân kiếm vẫn bất động. Công tử biến sắc, y vung kiếm đâm xuống đất, "rèng" một tiếng, thân kiếm bị uốn cong vòng, vẫn không thấy rứt vô chuôi. .

"Ta đã bảo rồi mà", hắc đại hán chậm rãi nói, "Thanh kiếm này là hàng thật, không ma mãnh gì hết"

Mọi người còn chưa có phản ứng gì, gã mập ù đã vùng đứng lên, y nhảy tới chộp lấy túi tiền của công tử, cái mặt nung núc những thiet ngoác ra cười hì hì, y khoa tay, bảo: "Công tử huynh đệ, bảo kiếm giờ thuộc về người rồi, bỏ năm trăm lượng bạc mua một cây kiếm, người cũng con mẹ nó nên xách kiếm thật mà đi về nhà đi"

Mặt mày chàng công tử méo xẹo như cái mền rách, y cất tiếng hét quái dị, nhắc kiếm chỉ vào hắc hán cùng gã mập: "Hai cái tên cầu tử gì đâu này, tội người hòa nhau lừa gạt ông nội tội người. Chúng bay đâu, nhào vô đập tội nó một trận cho ta"

Ba đứa đầy tớ bặm trợn bên cạnh y vốn đã xoa tay vung quyền sẵn nãy giờ, được lệnh của chủ nhân, chúng như đàn hổ đói xông vào bắt dê, cùng nhào vô gã mập ú nọ. Bọn hắc rử chứng kiến bốn sự của hắc đại hán, cho nên tránh chỗ mạnh đánh nơi yếu, trước hết, thanh toán tên mập, giựt túi tiền về rồi tính sau.

Gã mập đứng ì thì lì tại chỗ, chừng như ngơ ngẩn, như mất vía. Thoắt một cái, mấy đầu quyền của bọn đầy tớ đã giáng vô mình y, làm rung rinh những sợi thịt núng nính của y. Có điều, một quyền đánh ra, quyền kế tiếp bỗng khựng lại, chỉ vì thân mình mập ú đó vừa mềm xèo vừa nhão nhẹt, quyền đánh vào đấy như đập trúng bông gòn, lập tức lún sâu vào trong, từ chỗ thịt béo bị lõm vô, nảy sinh một thứ lực hút, năm đấm của bọn đầy tớ bị hấp lực đó ghì chặt lấy, không sao rút ra nổi một li.

Mọi người đứng ngoài trông vào, thấy đều không hiểu chuyện kỳ diệu gì đang xảy ra., cứ tưởng kẻ trúng đòn mà kêu la thảm thiết phải là gã mập ú, chẳng dè gương mặt hần chẳng chút đổi sắc, miệng vẫn cứ cười hì hì, còn lũ đầy tớ miệng mím môi, mắt trợn trừng, đứa nào đứa nấy thần khí cổ quái, nhưng bọn hần cũng chưa từ bỏ ý định, găng đấm đá, nếu đánh hụt thì còn được, lỡ đánh trúng vô mình gã mập, thì lại bị giữ riết lấy. Ba tên đầy tớ hung hăng, giống như ruồi vướng phải lưới nhện, đều dính chùm vô mình gã mập, tiến không xong, mà lui cũng chẳng được, chúng ỷ sức mạnh để đàn áp đối thủ, nhưng gã mập ú này vững vàng như núi, chẳng chút động đậy, chỉ có gương mặt càng thêm nét hí hửng. Khách bàng quan thấy khó hiểu, nhưng là người trong nghề, Lạc Chi Dương càng trông càng bị giật mình, gã mập ú này rõ ràng là một cao thủ nội gia, y dùng nội lực mà hút chặt lấy đầu quyền của cả ba tên đầy tớ.

Ba đứa này cũng là tay có võ nghệ, công phu nội ngoại đều gồm đủ, lực đạo quyền cước mỗi đứa không dưới trăm cân, để có thể chế trụ chúng, gã mập cần nội lực thật hồn hậu, thật mạnh mẽ mới mong thắng được chúng.

Lạc Chi Dương từng đụng độ thứ cao thủ đó, món "Qua Toàn kinh" của Minh Đẩu cũng gần giống, nhưng lão này phải phát huy kinh lực dưới dạng chưởng kinh, trong khi gã mập ú toàn thân đâu đâu cũng đều hút được người.

Thiếu niên công tử vốn định nhảy vô, y nhìn tình hình, đâm do dự không quyết, chợt nghe gã mập cười hi ha, thẳng chân rảo bước lại gần y.

Lũ đầy tớ bị y kéo ào ào theo về phía trước, đưa thì co căng nhảy cà tưng, đưa thì bị kéo lê trên đất, mặc chúng thả sức giầy giụa, toàn là uống công phí sức, tình cảnh này vừa cổ quái, vừa hoạt kê, ban đầu, khách bàng quan bị hãi sợ, nhưng kể đó họ lại phá lên cười ầm ĩ.

Tiếng cười rào rào từ trận nọ sang trận kia, ba tên đầy tớ hồ then lẫn bực tức, hận không thể đánh thêm vô gã mập một đấm, một đá nào khác. Gã mập cười hi hi ha ha, gã đi hết vòng nhỏ lại đi tiếp vòng lớn, càng đi càng nhanh, nghe vù vù như cối xay gió, bọn đầy tớ ban đầu còn chửi bới liên miện, riết rồi kiệt sức, chỗ tay chân bị đánh trở thành đỏ ửng, sưng vù, khiến chúng đổ lệ chan hòa, ba cái thân xác hết còn chạm đất, nom tựa ba con điều giấy đang chập chững cất lên.

Thiếu niên công tử đứng tần ngần một bên, tay y cầm đoản kiếm, nhìn chăm chăm vào đám bốn người, mặt khó đăm đăm. Tự hiểu đã đụng phải cao nhân, nhưng y sinh trưởng chốn quyền quý, ít khi nào bị mấy võ nặng, y không cam tâm bỏ cuộc mà lui ra.

Y còn đang dự dự, người diễn trò phun lửa đã đứng dậy, ho khan một tiếng, mở miệng hỏi: "Lão Bạc, quấy nhộn vậy đã đủ chưa? Đừng quên mình còn có việc chính đây."

Gã mập cười rộ, rồi gã đột nhiên dừng bước, sau tiếng thét "Cút đi", đầu quyền đầu cước lũ đầy tớ đã được gã buông tha, thân mình chúng không tự kiểm soát được, đã theo ba hướng bắn tung về phía chàng công tử nọ. Công tử vừa cảm giác trước mắt tối sầm, y đã bị sức nặng mấy trăm cân của ba thân người đè bẹp xuống dưới, xương cốt toàn thân tưởng chừng đang nát vụn, y nhất thời kêu thảm một tiếng.

Gã mập cười vang, y xoay người bước đi, hắc đại hán cùng người phun lửa bám theo sau, trong chớp mắt, họ đã vệt đám đông mà biến mất dạng. Ba tên đầy tớ chật vật bò dậy, chúng nhìn lại, kịp thấy tiểu công tử mặt mày

rúm rỏ, y gần ngất xỉu. họ bèn gấp rút cứu y tỉnh lại, ba cái miệng đồng thanh kêu hỏi: "Điện hạ, ngài ổn chứ?"

Tiểu tử nọ chậm chậm hoàn hồn y rảo mắt nhìn tứ phía, nghiêng rằng, giận dữ hỏi: "Ổn con mẹ người cái rắm, ba câu tặc này nọ đó đâu rồi?" Một tên đầy tớ giọng tức giận, đáp: "Chạy cả rồi!"

"Cái gì vậy?", công tử tức giận, "Đến phủ Ứng Thiên gọi quan sai, biểu đi truy nã tui nó, không để thoát đứa nào, nếu không đem bầm thây tui nó ra vạ mảnh, ta Chu Cao Hú, thề không làm người!"

Bọn đầy tớ dánh ngượng ngùng, một đứa nhỏ giọng nói: "Điện hạ, vẫn là phải bỏ qua đi, bề trên mà biết ngài ra quây phá ở Tần Hoài, có chạy đằng trời cũng không thoát đâu."

Công tử biến sắc, y ngần ngừ một lúc lâu, đột nhiên nản lòng nhụt chí, y đành hả họng mắng chửi ầm ĩ một hồi rồi được bọn đầy tớ dìu dắt, y tập tễnh bỏ đi.

Lạc Chi Dương đứng kế bên nghe rất rõ, hần nghĩ thầm, chàng công tử bột này tự xưng "Chu Cao Hú", người hầu lại gọi y bằng "Điện hạ", chẳng lẽ y là một nhân vật thuộc hoàng thất họ Chu? Người này tính khí bông phèng mà lại táo tợn, chuyên ăn hiếp người thế cô, người yếu kém, cú này y bị thua thiệt nặng, âu cũng là chuyện nhân quả báo ứng.

Khách xem trò đã tản đi hết, Lạc Chi Dương ngẩng trông, trăng đã lên gần thiên đỉnh, giờ giấc không còn sớm nữa, hần vừa định quay về "Dương Minh quán", bỗng nhiên trong đầu máy động, hần rảo mắt xem kỹ lại, thấp thoáng từ trong đám đông người qua kẻ lại, hần nhận rõ một gian hàng đắp tượng đất sứ, bên trong gian hàng là một bà già miệng cười tươi tắn, đang nhào nặn làm tượng cho một vị khách.

Con tim Lạc Chi Dương đập rộn rã, thì ra bà già này đúng là "Địa Mẫu" Thu Đào, ngày đó, trong khuôn viên rạp hát, nếu không được bà xuất thủ

cứu giúp, hắn cùng Chu Vi đã sớm làm ma dưới lưỡi gươm Trương Thiên Ý rồi.

Lạc Chi Dương nhìn Thu Đào, trong lòng dấy lên một mối khích động không tên, hắn định bước đến buông lời tạ ơn, đồng thời dò hỏi hình tích của Chu Vi sau vụ đó, nhưng hắn vừa đi được hai bước, lại nghĩ tới chỗ Thu Đào từng ngó thấy con Linh Đạo Thạch Ngư, bây giờ bà phát hiện mình chưa chết, nếu bà truy hỏi, sẽ rất khó nói năng.

Đang do dự, Thu Đào làm xong pho tượng sứ, bà giao cho khách mua, rồi đột nhiên nhìn nhìn bầu trời, bà thu dọn hàng quán, sắp xếp đồ đạc vào hai giỏ, dùng đòn gánh nhắc chúng lên, bà bắt đầu bước đi. Lạc Chi Dương chưa dứt dòng tâm tư, hắn không khỏi tiến bước đi xa xa theo sau bà.

Thu Đào vướng đòn gánh, bà đi không nhanh không chậm, xuyên qua đường lớn, hẻm nhỏ, thẳng một lèo đến con đường chạy dọc theo bờ Trường Giang. Nhìn dòng nước chảy xuôi về đông, sóng nước chập chờn, nhà cửa ven sông thưa thớt, hắn thấy dăm ba thuyền câu bập bênh trên mặt sông, đèn đóm trong thuyền bé như hạt đậu, mờ mờ ảo ảo.

Bất tri bất giác, khi đến bên trên ghềnh đá Yến Tử ki, Thu Đào đột nhiên dừng lại, hắn nghe có người người hắng giọng gọi: "Thu sư tỷ, sao mãi đến giờ tỷ mới tới?"

Tiếng gọi rõ to, nghe quen tai. Lạc Chi Dương lẩn mình nấp vào mé sau một khối đá to lớn, hắn đưa mắt thăm dò, thấy bên trên ghềnh đá có ba người đứng đấy, người lên tiếng chính là gã to con cao lớn, đích thị hắc đại hán làm trò trước cửa miếu Phu Tử, hiện thời y mặc một tấm áo xanh, dáng kiêu hùng tuyệt luân, hết như thiên thần. Bên trái y là người phun lửa, còn bên phải là gã mập ú.

Thu Đào buông đòn gánh, bà đưa tay vén mớ tóc mai, cười cười nói: "Ta sao đi nhanh bằng mấy đệ tay không cho được, ta đi đâu cũng phải lo

khiêng gánh đồ kiếm cơm"

"Đồ kiếm cơm gì?" Gã mập nheo nheo con mắt, giọng kéo dài ra, "Đệ thấy đó toàn là những thứ làm người ta yếu mạng thôi hà! Mấy cái món đất sét trắng trong gánh, nặng muốn chết người luôn"

"Bạc Lưu", Thu Đào lườm gã mập một cái, lạnh lùng hỏi, "Đệ có biết tối hôm nay đệ đã trêu chọc vào ai không?"

"Đệ mà còn đi trêu chọc ai kia?", gã mập đưa hai tay vuốt cái bụng bự, cười híp mắt, nói, "Sư tỷ lại không phải không biết, đệ đây lúc nào cũng luôn làm điều thiện, đâu có trêu chọc ai bao giờ"

Thu Đào gằn giọng hừ một tiếng, nói: "Ba đứa đệ, nói là để kiếm chút đỉnh lộ phí, đã đi mãi nghề xin tiền, kết quả chỉ lo trêu chọc người ta mà gây rối. Hừ, nơi đây chính là kinh thành, đừng quên bọn ta vì có gì mà phải đến tụ tập ở chỗ này"

Ba người im ắng hẳn xuống, rồi gã phun lửa nói: "Sư tỷ, coi như bọn đệ đã sai, nhưng thằng công tử bột đó nó khinh người quá đáng."

"Đúng đó", hắc đại hán cũng nói, "Sư tỷ, tiểu tử nọ xác láo khinh người, nếu không giáo huấn nó một chút, có khi nó còn hồng biết cha sinh mẹ đẻ ra nó là ai".

Thu Đào gằn giọng, hỏi: "Đệ biết cha mẹ nó là ai không?"

Ba người đưa mắt nhìn vào nhau, Bạc Lưu cười cười: "Sư tỷ ở lại sau khá lâu, chắc cũng có nghe được chút ít phong thanh"

"Nó tên Chu Cao Hú.", Thu Đào giọng bình thản, "Cha nó là Yến vương Chu Lệ, mẹ nó là con gái của Từ Đạt"

Ba người kia đồng thanh "ồ" lên một tiếng, Bắc Lưu vỗ ngực, giậm chân, y hả hống la lớn: "Uống quá, uống quá, nếu sớm biết vậy, thì đã mạnh tay hơn chút nữa, hông xẻo đi của nó một chút thịt thì cũng đánh gãy mấy rẻ xương sườn mới là phải phép"

Hai gã kia đều nói: "Đúng ... đúng."

"Lại còn nói mạnh nữa kia", Thu Đào quát, "Tội đệ quên mấy cấm lệnh của thành chủ rồi sao?"

Ba người ngó vào nhau, Bắc Lưu vẻ đau khổ, nói: "Không quên, tám bộ Tây Thành không được gây thù kết oán cùng Chu Nguyên Chương. Nhưng Chu Nguyên Chương là Chu Nguyên Chương, bộ tội mình không thể động chạm đến hần, chẳng lẽ ngay cả con cháu của hần mà cũng không thể chọc ghẹo sao?"

"Lại còn cãi lý", Thu Đào không tức giận, nói, "Đệ đã thương Chu Cao Hú, lẽ tự nhiên sẽ kinh động đến Chu Nguyên Chương. Hơn nữa, bọn đây tứ thập tùng Chu Cao Hú cũng không phải thứ thường, tất cả đều là thị vệ trong phủ của Yến vương trên Bắc Bình".

Bắc Lưu giật mình nói: "Chẳng trách bọn hần đều nói khẩu âm phương bắc, quyền cước công phu cũng không yếu. Lại nói thêm, sao con thỏ nhỏ họ Chu đó không ở lì tại Bắc Bình mà hưởng phúc, chạy tới kinh thành làm gì chứ?"

Thu Đào nói: "Mấy năm trước đây, Chu Nguyên Chương hạ một đạo thánh chỉ, ra lệnh chư vương thiên hạ đưa con trai đến kinh sư, để tự ông ta dạy văn giảng võ. Hần nói là dạy dỗ cháu, người có chút kiến thức đều hiểu là giữ cháu ở kinh sư, chính là dùng làm con tin, chư vương ngay cả có đã tâm bao nhiêu, cũng không dám làm phản triều đình."

"Đồ tặc lộ!", Hắc đại hán lớn tiếng tức tối, "Cha giả này đến con cháu của chính mình mà còn không tin cậy, vậy còn ai có thể để cho lão ta tin"

bây giờ?"

"Chuyện này cũng chả thể trách hần", Thu Đào chậm rãi phân tích, "Xưa nay, vì cái ngai vàng, cha giết con, con hại chết cha, chuyện xảy ra hoài hoài. Chu Nguyên Chương tuổi tác đã khá cao, những tính toán, đầu hần không làm cho chính bản thân thì cũng nhằm bảo toàn cho hoàng thái tôn. "

Hắc đại hán "Hừ" một tiếng, vẫn cứ là phần uất, bực bội. Thu Đào lại nói: "Trong đám cháu của Chu Nguyên Chương, tên Chu Cao Hú nổi tiếng là đứa ngỗ nghịch, học hành chẳng mấy nổi, võ nghệ như mèo quào, hai năm trước đây, nó dám khơi khơi trộm ngựa để dâng đi dạo chơi phương bắc, trên đường chạy trốn còn cả gan đả thương quan quân truy đuổi, kết quả lẽ tự nhiên nó đã bị cạo một mách khá nặng, Nhưng tiểu tử này lại chóng quên những đau khổ của hình phạt răn đe, chiều tối hôm nay, nó đã lén đi quậy nhà thổ ven bờ Tần Hoài, nó sợ tổ phụ hay biết chuyện đó, nên dẫu bị mấy đệ chọc phá, cũng nhất định không dám làm to chuyện, nhưng nếu đánh nó đến trọng thương, lại là chuyện khác."

Hắc đại hán rầu rĩ hỏi: "Thu sư tỷ, đệ thiệt không thể hiểu cho nổi. Thành chủ có tài nghiêng trời lệch đất, tại sao cứ phải nhịn tới nhịn lui nhà họ Chu? Huynh đệ tỷ muội mình tám người, ai nấy đều mang huyết hải thâm cừu cùng Chu Nguyên Chương, cho dù không thể chính tay đâm lão này, chẳng lẽ chỉ phát tác một chút uất ức cũng chẳng được hay sao?"

Lạc Chi Dương nghe bốn chữ "nghiêng trời lệch đất", con tim hần nhảy dựng, hần nhớ rõ, di chúc của Lạc Thiệu Phượng cũng bảo cừu gia có khả năng đó. Người thiên hạ có thể mang danh tiếng này không nhiều, vậy vị "Thành chủ" đây là thần thánh phương nao? Hần chợt nghe Thu Đào hít một hơi thở sâu, mắt bà dời về phía hần, nhưng vẫn không nói gì. Bên trên yên ắng một lúc, rồi gã phun lửa nói: "Thạch Xuyên, đệ quên lời của thành chủ dạy rồi sao? Thiên hạ dễ động mà khó tĩnh, một khi dễ xảy ra loạn lạc, rất khó dọn yên. Ngày nay, sau một thời gian dài bị chiến loạn, bá tánh vừa

mới hưởng thái bình được có vài ngày, rủi nảy sinh chút ít biến cố trong hoàng thất nhà Chu, thiên hạ lại sẽ rơi vào chiến tranh. Giữ cho thiên hạ yên ổn là việc công nghĩa, cừu thù của bọn mình là riêng tư, không thể vì cái riêng tư của mình mà gây đau khổ cho người người trong thiên hạ."

Bặc Lưu đứng bên nghe, y vuốt cái bụng bự, ngao ngán thở dài, hắc đại hán mặt nghiêm trang, vẽ oán hận, góp ý: "Chu Liệt, huynh nói rất đúng, nhưng Thạch Xuyên đệ chỉ là không sao nuốt trôi luận điệu đó."

"Tên đá tảng kia, đệ quên rồi hả?", Thu Đào ngừng một chút, bà trầm giọng, tiếp, "Hồi đó, ngài tổ sư gia chỉ vì thù hận riêng tư, đã công thành phá quốc, gây chiến loạn cho dân lành, để rồi trọn nửa cuộc đời về sau, ngài đành hối hận, đến chết khôn nguôi"

"Thôi!", Thạch Xuyên nắm chặt quyền đầu, mạnh bạo vung lên, "Giang sơn gấm vóc coi như mất trắng vào thẳng súc sinh đó. Gây họa từ đôi quyền này, há đệ dám khinh xuất sao!" Chu Liệt lắc đầu thở dài, "Thành chủ tài ba như người trời vậy mà còn bó tay, bọn mình chút xíu bản sự, tốt nhất là tuân theo ý chỉ của ngài"

Lạc Chi Dương nấp sau tảng đá, nghe họ đàm luận mà càng lúc càng thêm mờ mịt, bốn người này tựa hồ mang cừu hận cùng Chu gia, nhưng vì chịu một ước thú gì đó nên không sao báo thù tuyết hận.

Hắn còn đang ngẫm nghĩ, bỗng Thu Đào xoay mình, ngoảnh mặt về phía hắn, bà mỉm cười, giọng thanh thoát: "Túc hạ nghe này giờ lâu như vậy, có thấy thích thú lắm không?"

Nghe bà đột nhiên nói thế, Lạc Chi Dương như vừa bị ăn một gậy vô đầu, hắn nháo nhào vùng dậy, bỏ chạy, mới được hai bước, thấy đằng trước nhoáng lên một bóng người, Thạch Xuyên đã chường mặt chặn đường, Lạc Chi Dương vội vàng co cẳng chạy sang hướng khác, đâu dè đập ngay vào mặt là gã mập ú đang dòm dòm hắn, ngoác miệng ra cười ha hả. Hắn ú ớ,

kinh hãi vung cây sáo trúc, sử ra một chiêu "Anh Hoàng Nhập Miếu" chọc thẳng vô giữa ngực Bạc Lưu, chỉ thấy mềm xèo, khi đầu cây sáo vô sâu chừng hơn tấc, hần lập tức nhớ tới cái kết cục của ba tên đầy tớ, Lạc Chi Dương hoảng hốt, hần định rút cây sáo về, nhưng quá muộn, từ trong cơ thể Bạc Lưu, một lực hút đã ghì chặt lấy cây sáo.

Lạc Chi Dương không thu hồi được sáo, hần vung tả chưởng tấn công, được nửa đường, bỗng tỉnh ngộ, hần vội vã co tay triệt hồi phát chưởng. Hần đành buông bỏ cây sáo, bước thụt lùi về phía sau, còn chưa đứng vững, bên tai ừ lên một tiếng hú trầm hùng, bàn tay to như cái quạt lá của Thạch Xuyên đã chụp tới, Lạc Chi Dương quài tay xuất chiêu "Ưu Tông Trung Lai" điểm đúng ngay vào huyệt "Khúc Trì" trên cánh tay y,

Hệt.như đập vô đá, cánh tay nọ vẫn bất động, Lạc Chi Dương cảm giác đau điên, mấy ngón tay dường sắp gãy, hần nhanh chóng hít vô một hơi dài.

Thạch Xuyên hừ một tiếng, ngọn trảo vẫn tiếp tục dẫn vào. Lạc Chi Dương sử một ngón "Loạn Vân bộ", lui ra sau hai bước, hần tung tả cước, đá phịch một cái đúng in vô bụng y. Đòn "Vô Định cước" này phương vị quỷ quái, thể đi hiểm độc, nhưng ngón chân vừa đụng vào mục tiêu, hần có cảm tưởng vừa vấp phải một bức tường đồng, cơn đau nhức bộc phát làm Lạc Chi Dương rú lên thảm thiết, hần lò cò chân phải, nhảy thật nhanh ra sau.

Còn chưa ổn định, bàn tay to lớn của Thạch Xuyên đã chụp đến nơi, Lạc Chi Dương chân trái nhúc nhối, nhanh như cắt, hần cố xoay người né tránh, có điều huyệt Kiên Tĩnh đã bị đối phương chế trụ. Lạc Chi Dương toàn thân rã rượi, không chút hơi sức, Thạch Xuyên cười ha hả, y khoát tay, túm hần, nhấc lên cao, y rảo những bước dài đi trở về Yến Tử ki. Bạc Lưu tay cầm sáo trúc, cười hì hì đi theo sau.

Thạch Xuyên điểm thêm hai huyết đạo của Lạc Chi Dương, rồi nói to: "Ta biết rồi, tiểu tử này là gian tế Đông Đảo ..."

"Trật lất!", Bạc Lưu ngoác miệng cười, "Lúc nó đâm đê, cho thấy còn lắm mưu mẹo, còn nhiều hậu chiêu kín kẽ, đúng là công phu của Thái Hạo cốc."

"Bậy bạ.", Thạch Xuyên trợn mắt, "Đòn nó đánh huynh, rõ ràng ngón ‘Vong Ưu quyền’, chân có sáu bảy phần là đá theo ‘Vô Định cước’"

"Giống có sáu bảy phần, nhưng còn ba bốn phần khác biệt", Bạc Lưu lắc đầu lia lịa, "Lão tăng đá huynh mắt nhìn không rõ rồi? Tiểu tử này là đạo sĩ, trăm phần trăm nó là đê tử Thái Hạo cốc."

Thạch Xuyên "phì" một cái, bảo: "Ta nói đê tử Đông Đảo."

Bạc Lưu cười: "Kì quái, Đông Đảo có đạo sĩ từ hồi nào?"

Nói đến đây, hai người trợn mắt vào nhau.

Chu Liệt vội xua tay, nói: "Đừng cãi cộ nữa, có lẽ hẳn vừa là Đông Đảo, vừa là Thái Hạo cốc."

Bạc, Lưu hai gã cùng la lớn: "Nói cái gì lạ vậy? Làm sao nó gồm thấu được tuyệt nghệ cả hai môn phái khác nhau cho được?"

Chu Liệt hơi ngần ngại, y quay đầu lại hỏi: "Thu sư tỷ, tỷ nhận định thế nào?"

Thu Đào cười nói: "Ta thấy nó đều không thuộc về hai nhà đó, chiêu thức chỉ thấy dạng, không thấy thần, lạ ở chỗ là hoàn toàn không chút nội lực. Luyện quyền không luyện công, đến già cũng vẫn là không... nếu là đê tử hai nhà đó, tại sao nó chỉ biết chiêu thức, không luyện nội công?"

Mọi người nghe phân tích hợp lý, họ đều mau mắn gật đầu, Thạch Xuyên nói: "Chờ đê hỏi nó một câu đã.", y ngoảnh mặt sang, nhếch mép

hỏi, "Tiểu tử, ngươi là đệ tử của Đông Đảo?"

Lạc Chi Dương quá nản chí vì bị bắt, cu cậu nói "Không phải."

Thạch Xuyên sắc mặt tối sầm, Bạc Lữ nguýt y một cái, rất đặc ý, y gắng giữ vẻ bình thản, hỏi Lạc Chi Dương: "Nếu vậy, ngươi hẳn là môn đồ Thái Hạo cốc?"

Lạc Chi Dương lạnh lùng đáp: "Cũng không phải!"

Mặt Bạc Lữ mất hẳn nét tươi cười, Thạch Xuyên thấy thế, y khoái chí, cười ha hả.

Bạc Lữ lườm y, rồi lại hỏi: "Tiểu đạo sĩ, ngươi rốt cuộc là ai? Tại sao núp sau tảng đá?"

Lạc Chi Dương không thể bày tỏ thân phận, hẳn làm mặt cứng, đáp: "Tui có đạo hiệu là 'Đạo Linh', chỉ tình cờ tạt qua đây."

"Đạo Linh? Thiết đúng là tiểu tặc 'Yểm nhĩ đạo linh' (bịt tai đi trộm chuông)."

Thu Đào mỉm cười, "Ngươi từ miếu Phu Tử lò mò theo lão thân tới tận Yến Tử ki, có hơn mười dặm đường, vậy mà nói tình cờ tạt qua?"

Lạc Chi Dương mới biết rằng Thu Đào đã sớm phát hiện, hẳn tự cười thầm, cứ tưởng mình hành tung bí ẩn, đến nước này, hẳn đành phải tiếp tục bịa đặt "Con đường này lại không phải của bà kiến tạo nên, bà đi được, tui tại sao lại không đi được? Đi theo sau bà, đâu có phải theo dõi bà đâu?"

"Hảo tiểu tử, còn cãi bướng.", Thạch Xuyên làm bộ xông vào, Thu Đào giơ tay ngăn y lại, bảo: "Thôi, dù nó không nói, ta cũng đã đoán được lai lịch nó."

Lạc Chi Dương vừa nghe bà nói, hăn hết hồn hết vía, nghĩ rằng Thu Đào đã nhận ra mình, lại nghe Thu Đào nói tiếp: "Tên tiểu đạo sĩ này ắt là người của Diêm bang."

Lạc Chi Dương bỗng sững sờ, hăn hoàn toàn không nghĩ bà lại hiểu lắm đến thế. Nhìn thần sắc hăn, Thu Đào lại càng chắc chắn, bà không khỏi có nét vui mừng.

Chu Liệt ngẫm nghĩ, cũng góp vô: "Thu sư tỷ cao kiến, môn hạ Diêm bang lai lịch phức tạp, võ công cũng năm cha ba mẹ, từ đó suy ra, võ công, chiêu thức nó, mình cũng có thể hiểu được thông suốt."

Lạc Chi Dương càng nghe càng hãi, lại thấy Thạch Xuyên vỗ đầu, lớn tiếng đồng ý: "Đúng vậy thiệt, hồi đó, con số đệ tử Đông Đảo đầu nhập Diêm bang cũng không ít, Trương Sĩ Thành chính là một đứa. Úi, còn cái vụ Thái Hạo cốc kia thì giải thích thế nào?"

"Cái đó, hồi nhỏ, đệ từng nghe qua", Chu Liệt chậm rãi nói tiếp, "Tổ sư Bách Ách của Thái Hạo cốc có thu nhận một nữ đệ tử, người này sau đó đã vào làm Diêm sứ giả trong Diêm bang, y thị tạo nhiều ác nghiệp, cuối cùng đã bị chính Bách Ách xử tử. Cho nên công phu Thái Hạo cốc còn lưu truyền lại ở Diêm bang cũng không có gì lạ"

"Kẻ này không nội công, đích thực là lâu la của Diêm bang", Thu Đào ngừng một chút, bà chăm chú nhìn Lạc Chi Dương, "Ta hỏi người nè, thương thế Tề Hạo Đỉnh ra sao rồi?"

Lạc Chi Dương bị hiểu nhầm là người của Diêm bang, còn đang dờ khóc dở cười, hăn buột miệng hỏi trở lại: "Tề Hạo Đỉnh là ai?"

Thu Đào chau mày, bà mất kiên nhẫn, nói: "Hảo tiểu tử, thân làm môn hạ Diêm bang, vậy mà ngay cả tên họ bang chủ mi cũng không biết hả?"

"Ai nói tui là môn hạ Diêm bang?", Lạc Chi Dương cả giận, "Bộ trên mặt tui có viết cái chữ ‘ Diêm’ hay sao?"

Thu Đào cười, hỏi: "Người không phải người của Diêm bang, vậy thì là cái gì?" Lạc Chi Dương muốn nói lại thôi, bốn người nọ thấy điệu bộ đó, đều há họng cười ha hả, cho rằng hắn bị lộ tẩy qua vô công, nên há miệng mắc quai, không thể đối đáp.

Cười đã đời một trận, Chu Liệt nói: "Diêm bang thực sự là đồ ma quỷ, đã lần đến Thu sư tỷ thiệt lệ. Cũng may, đưa lần mò đến chỉ là một thằng mồm miệng ấm ớ, nếu là Ngũ Diêm sứ giả, thật cũng có phiền toái."

"Phiền toái cái rắm", Thạch Xuyên chun mũi, "Ngũ Diêm sứ giả là cái quái gì mà đem so đo cùng bát bộ Tây Thành mình?"

"Không nên khinh địch", Thu Đào nói, "môn hạ Diêm bang trải rộng khắp thiên hạ, trong đó có không ít kỳ nhân dị sĩ, bốn phái gốc rễ nơi phương Tây, chẳng chút căn cứ gì tại trung thổ, Cường long không trấn áp nổi rắn thối địa, xảy ra đấu đá chưa hẳn chiếm thượng phong. Chỉ mong Tề Hạo Đình vô sự, mọi chuyện êm đẹp, không nảy sinh thêm rắc rối", Nói đến đây, bà ngừng một chút, rồi giọng buồn bực, nói tiếp, "Tại sao đã quá nửa buổi rồi mà mấy người đằng lão Vạn còn chưa đến?"

Bạc Lưu cười cười: "Chắc họ có chút chậm trễ gì đó, mình đợi thêm chút xíu nữa cũng chả sao"

Y đang nói, Thạch Xuyên đột nhiên trở ngón tay ra phía trước, miệng kêu lên: "Còn không phải kia à?"

Mọi người đảo mắt nhìn theo, trên mặt sông xuất hiện một đốm nhỏ ánh lửa, tiến vô bờ một cách không mấy bình thường. Một lúc sau, ánh lửa vào gần, thấy chỉ là một cái đèn lồng bọc lụa trắng. Ánh lửa soi tỏ người cầm đèn, Lạc Chi Dương vừa trông rõ, hắn "ủa" một tiếng kêu kinh hãi.

Người cầm đèn lồng chính là một nam tử áo trắng, tóc dài trắng như tuyết, mỗi bước đi rải hơn một trượng, y không cần thuyền bè gì, như một con chuồn chuồn, cứ điểm chân xuống mặt sông mà bay về hướng Yến Tử ki..

Lạc Chi Dương căng mắt ra dòm, hắn cứ tưởng đang nằm mơ, bèn hít vô một hơi, hắn định thần lại, cổ trăn áp nhịp đập loạn xạ của con tim, hắn nhìn thật kỹ,

Bạch y nhân tay trái cầm đèn, tay phải giương một cây dù trắng, tay áo dài xếp lớp, tóc trắng xóa cất cao lên trời, toàn thân trồi cao tụt thấp giống như có một lực đạo vô hình nâng y nổi giữa thình không, cho nên bước bước đi trên mặt sông hệt thần tiên, cứ mỗi mũi chân điểm nhẹ xuống mặt nước là để lại một vòng gợn sóng.

"Lan Truy!", Thu Đào nhìn người vừa tới, thần sắc nghi hoặc, "Tại sao chỉ có mình đệ thôi?"

"Thu sư tỷ", bạch y nhân nói thật là chậm rãi, giọng bình thản, "Chuyện rõ ràng!"

Hai người một hỏi một đáp, Lan Truy đã vào tới mé dưới Yến Tử ki, y tung cao thân mình, co chân đạp vào vách đá của ghềnh Yến tử, nhẹ nhàng phiêu hốt bay lên, đến mặt trên của ghềnh đá, y đáp vào mặt đất, không khuấy động một chút bụi, coi bộ còn nhẹ nhàng hơn chim se sẻ. Lạc Chi Dương nghe y nói, hắn thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, nghĩ thầm, kẻ này chung quy là người, không phải yêu tà quỷ mị. Hắn bất giác đưa mắt quan sát người vừa tới, chỉ thấy y ngoài ba mươi, lông tóc trắng xóa, ngũ quan tuấn tú bất phàm, có điều hàng mi trắng có hơi cau cau.

"Lan Truy!", Thạch Xuyên thấy tình thế không ổn, y lớn tiếng hét, "Đệ làm cái gì mà mặt mày như đưa ma, chẳng khác gì mới vừa bị chết cha, chết mẹ"

"Sự tình không hay lắm!", bạch y nhân nói không nhanh không chậm, "Tên Tô Thừa Quang kia sa vào tay Diêm bang rồi."

"Cái gì?", bọn bốn người trên Yến Tử ki đồng thanh sợ hãi. Bạc Lưu cũng trợn trừng cặp mắt ti hí, giọng bén nhọn: "Tô Thừa Quang của Lôi bộ thần thông xuất thần nhập hóa, số người thiên hạ đánh thắng hẳn đếm được trên mấy đầu ngón tay".

Thạch Xuyên cũng nói: "Ừa ... , một lũ ô hợp Diêm bang, kẻ nào mà bắt nổi lão quỷ đam mê cờ bạc đó?"

Thu Đào sắc mặt tối ám, bà nhú mày hỏi: "Lan Truy, tin tức đó chính xác không?"

"Ngàn vạn lần chính xác.", Lan Truy trả lời, coi như sự việc đối với y tất nhiên không liên quan, "Vạn sư huynh cùng Mộc sư huynh đã đi thẳng tới tổng đường Diêm bang, nhưng sợ Diêm chúng đông người, cho nên phái ta đến báo tin cho các vị rõ".

"Hay lắm!". Thạch Xuyên giậm chân, reo hò, "Bọn mình liền tới quây một màn 'Bát Bộ đại náo Diêm bang', đập cho con mẹ tui nó tơi bời luôn!"

"Đúng ... đúng", Bạc Lưu cung tay vo quyền, miệng cười hì hì, "Lão tử đến kinh thành đã lâu, chưa có dịp giãn gân giãn cốt, cứ vầy riết là thể nào cũng bị rỉ sét ráo trọi!"

"Lão tửng đá, tên béo ị, chuyện này chẳng thể lơ mãng!", Chu Liệt lắc đầu quày quẩy, "Thứ nhất, Tô Thừa Quang đang nằm trong tay Diêm bang, nếu mình tới làm càn, tánh mạng hẳn khó toàn, thứ hai, bộ chủ Lôi bộ là nhân vật mạnh nhất nhì trong phái ta, Diêm bang mà giam giữ được hẳn, nhất định họ có người tài giỏi nổi tiếng đấy"

Thạch Xuyên "phì" một cái, y nóng nảy, "Diêm bang ở đâu mà có được người tài giỏi như vậy? Đến Tề Hạo Đình đứng đầu một bang mà cũng

hồng chịu nổi ba chương của Tô Thừa Quang"

"Tên tảng đá không nên khinh địch.", Thu Đào rủ thấp hàng mi, giọng dẫn đo, "Chu sư đệ nói đúng, chuyện này phải dùng trí, không thể làm ẩu, một chút sai lầm bất cẩn sẽ đe dọa tới tánh mạng Tô sư đệ"

Thạch Xuyên nghe xong lời này, y hậm hực trong họng không thôi, Chu Liệt lại nói: "Việc không thể trì hoãn, mình phải cấp tốc đi cho mau, tránh cho hai bộ Thiên, Thủy phải chờ đợi quá lâu." Mọi người đều gật đầu. Bạc Lưu chỉ Lạc Chi Dương: "Tiểu tử này .. tính sao?"

"Mang nó theo, đừng dả thương nó.", Thu Đào liếc vào Lạc Chi Dương, "Mình đối xử tử tế đệ tử Diêm bang, cũng để thể hiện cái thành ý của phe mình."

Lạc Chi Dương không khỏi kêu ầm lên: "Mấy người nhìn lầm rồi, tui hồng phải đệ tử Diêm bang."

Lan Truy dòm dòm hẩn, rồi hỏi: "Thu sư tỷ, tiểu đạo sĩ này là ai vậy?"

Thu Đào đáp: "Nó là thám tử của Diêm bang. Cứ thầy kệ nó đi, việc chính quan trọng hơn."

Tổng đàn Diêm bang ở bên kia Trường giang.

Bỏ ngoài tai những lăm nhảm của Lạc Chi Dương, Thạch Xuyên xốc hẩn lên trên vai, y rảo bước chạy nhanh về phía trước. Lạc Chi Dương nắm vắt vào nơi đầu vai đại hán, hẩn bị nhồi xóc đến ruột gan nhào lộn từng phèo, hít thở cũng đã là hết sức khó khăn, nói chi lâu bầu.

Năm người chạy một chặp, họ kiếm được con đò để sang sông, Lan Truy cũng không xuống đò, y giương dù, từng bước từng bước lướt trên mặt sông mà đi. Nhìn gần, cây dù chẳng phải để giữ thăng bằng, mà dùng bọc gió phập phồng, nâng bổng thân người.

Không bao lâu, họ tới bờ bên kia, Lan Truy xếp dù lại, giắt nó vào bên hông, chân không chấm đất, y đi trước dẫn đường. Bám sát theo sau là Bặc Lưu, y mập ú, lúc chạy, người y từng từng như một bong bóng lợn, dưới ánh trăng, nó nảy cao trụt thấp mà vù vù phóng như bay. Thu Đào vẫn gánh quang gánh như cũ, theo từng bước chân, hai cái thúng tạt phải tạt trái, hết như đôi cánh, đưa bà ta lượn nhanh tới. Duy nhất Chu Liệt đi sau cùng, trông có vẻ không nhanh không chậm, thủy chung y chưa hề bị bỏ rơi một bước nào.

Lạc Chi Dương rất ngạc nhiên. Năm người này thân thủ cao siêu, không thua bốn tôn Đông Đảo, họ tự xưng bát bộ Tây Thành, hẳn cũng không biết lý do vì sao. Điều làm hắn bức bối, là bị ngộ nhận làm lâu la của Diêm bang, cho dù hắn hao tổn không biết bao nhiêu nước bọt mà cũng không sao giải thích cho rõ được, một khi bị đưa vào tổng đàn Diêm bang, hắn lộ tẩy, chưa biết sẽ ra sao đây!

Hắn lo lắng trong lòng, đang nghĩ ngợi, Thạch Xuyên đột nhiên dừng bước. Lạc Chi Dương giãy dụa, hắn cảm giác năm ngón tay đối phương như sắt thép thít chặt vào hắn, căn bản không mong thoát khỏi, hắn lập tức dôi mắt trông, chỉ thấy tọa lạc giữa đồi núi chập chùng là một tòa trang viện, quy mô lớn rộng, đèn đóm sáng choang.

"Minh tiến vô theo cách nào?". Bặc Lưu hỏi, "Lén lút hay đường hoàng vô bằng cửa chính?"

Thu Đào nhú mày, bà lạnh lùng nói: "Lén lút chi cho giống lũ chuột nhắt. Đến thì cũng đã đến rồi, cứ quang minh chính đại mà đi vào thôi."

Mọi người phấn chấn tinh thần, họ bước nhanh đến trước trang. Lạc Chi Dương giương mắt nhìn, tấm biển treo trên cổng đề ba đại tự "Hữu vị đường" (sảnh đường thơm tho), hai cánh cửa mở rộng toác, chẳng bóng dáng một ai canh gác. Mọi người còn đang ngờ vực, đột nhiên Chu Liệt trở ngón tay chỉ lên phía trên, nói nhỏ: "Trông kia kìa", Mọi người nhìn vào, tí

tắp bên trên tháp canh, có treo hai người, một tả một hữu, lặng yên không một tiếng động.

"Để ta lên nhìn xem.", Lan Truy lướt nhẹ lên, tựa như một làn khói, y lượn vòng quanh nóc nhà, thò tay nắm lấy hai người, rồi cả tùm buông rơi thẳng tắp xuống phía dưới. Mọi người quan sát kỹ, thấy đó là hai tên lục y nam tử, tay chân bị bó chặt bằng những sợi tơ mảnh mai, trên đầu hai người chít khăn trắng.

Cùng lúc, hai người nọ nhìn vào khách mới đến, tròn mắt long lên sòng sọc, mặt đầy vẻ phẫn nộ.

"Đây là tơ Thiên Tôn của Vạn sư huynh!", Thu Đào chăm chú nhìn vào sợi trói, bà phất tay giải huyết cho một người. Kẻ này vừa mới có thể nói chuyện, đã hả hống mắng chửi liên: "Ám toán đả thương người, ta chửi rửa tám đời tổ tông nhà" Còn chưa dứt lời, Bạc Lưu túm hắt lên, trợn con mắt ti hí, lớn tiếng quát: "Người mắng chửi ai?", rồi y vung tay đánh cho gã hai bạt tai, khiến kẻ nọ hộc máu mồm máu mũi.

Người này không khỏi kinh hãi, y run run đáp: "Ta lại không chửi mắng người, chỉ rửa xả đứa tặc tử nào đã đánh lén ta."

Bạc Lưu hỏi: "Đánh lén như thế nào?"

Lục y nhân hắt học nói: "Ta cũng không biết nữa, tự nhiên trên người căng cứng, lập tức bị lôi tuột lên trên." Nói đến đây, hắt trở mắt nhìn cả đám, vẻ cảnh giác, "Mấy người là ai?"

Bạc Lưu cười dài nói: "Người đánh lén người chính là thủ lãnh bọn ta."

Lục y nhân chấn động, há mồm tính báo động, Bạc Lưu sớm đã vung tay điểm huyết hắt, y ngoái lại, nói: "Vạn sư huynh đã vào rồi." Thu Đào gật đầu nói: "Mình cũng đi vào thôi."

"Thu sư tử!", Thạch Xuyên xốc Lạc Chi Dương lên, nói to, "Vạn sư huynh đã ra mặt rồi, mình còn mang theo tiểu tử này vô làm chi" Thu Đào ngần ngừ, rồi bà gật đầu, nói: "Bỏ nó lại đây cũng được."

Lạc Chi Dương hoảng hồn, hẩn nghĩ thầm, đây là trọng địa Diêm bang, một mình hẩn ở lại, bị bang chúng phát hiện, ắt sẽ bị coi là gian tế, sẽ bị xử trí. Nghĩ vậy, hẩn vất bỏ hết mọi giữ kẽ, há miệng kêu lớn: "Thu đại nương, bà thật sự quên tui rồi sao?"

Thu Đào đang định cất bước, nghe hẩn nói, bà quay đầu lại, nhìn hẩn, kinh ngạc hỏi: "Người nói gì? Hai ta gặp nhau hồi nào?"

Về mặt đau khổ, Lạc Chi Dương nói: "Hai năm trước, tại khuôn viên rạp hát nơi miếu Phu Tử, bà đã đánh bại Trương Thiên Ý, đã cứu tui một mạng."

Thu Đào sửng sốt, bà nhìn chăm chăm từ trên xuống dưới vào Lạc Chi Dương, rồi bà "ồ" lên một tiếng, kinh ngạc hỏi: "Thực sự là người sao? Người vẫn còn sống? Đầu nhập Diêm bang tự lúc nào?"

Lạc Chi Dương nhất thời không thể trả lời hết được, hẩn đành phải nói: "Một lời khó giải thích cho hết, Thu đại nương, tui hồng phải đệ tử Diêm bang, bà buông thả tui liền, được không?"

Thu Đào không rảnh để hỏi nhiều, bà giải huyệt cho hẩn, giọng trách móc: "Thằng nhỏ này, tại sao lại không nói ra cho sớm?"

Lạc Chi Dương rất bối rối, hẩn lặng im, cúi đầu. Mấy người kia thấy thế, đều lấy làm lạ, Thạch Xuyên buột miệng hỏi: "Thu sư tử, tử thực sự có quen biết tiểu tử này từ trước?"

Thu Đào "Ừ" một tiếng, đáp: "Từng có duyên gặp gỡ, hơn hai năm rồi, ta cơ hồ quên mất tiêu"

Bà đưa mắt nhìn Lạc Chi Dương, bảo hăn: "Bọn ta mắc công chuyện, tự người đi về đi thôi!"

Lạc Chi Dương còn chưa kịp trả lời, Chu Liệt đột nhiên nói: "Thu sư tỷ, tên tiểu đạo sĩ này mập mờ lén lút, tuy chẳng phải người của Diêm bang, chưa hẳn không phải gian tế."

Bặc Lưu cũng nói: "Đúng quá, nếu nó không phải đệ tử Diêm bang, tại sao lại theo dõi tỷ?"

Thu Đào nghe có lý, bà đang định tra hỏi kỹ hơn, chợt nghe từ xa truyền đến một tiếng hú dài, âm điệu du dương uyển chuyển, như một giòng suối chảy xuyên núi rót xuống lòng sâu, đầy nét nhu hòa thanh thoát mà lại chứa một kinh khí sắc bén khôn tả.

Thu Đào khẽ biến sắc, bà buột miệng kêu: "Là Mộc sư đệ."

Những người kia cũng rùng mình, Thạch Xuyên hô to "Chạy tới đó mau", y nhấn mạnh gót chân, tung mình phóng đi, đất đá chỗ gót chân dẫm vào thấy đều bị nát vụn, Trong lòng cấp rập, Thu Đào quay sang bảo Lạc Chi Dương: "Người đi theo ta". Một tay bà nhắc lên gánh đất sứ, một tay níu chặt lấy cánh tay hăn, bà kéo hăn chạy đi,

Lạc Chi Dương bị bà tóm theo, hăn thầm kêu "Xúi quẩy!". Chuyện mấy tỷ đệ Thu Đào có xích mích cùng Diêm bang chả dính líu gì tới hăn, nhưng nếu như Diêm chúng nhìn thấy hăn cùng trong đoàn người này, tất nhiên coi hăn là đồng lõa của phe Thu Đào.

Đường đi không bị ai ngăn trở, trên vài cây to hai bên, có treo hơn mười người, nom giống lũ dơi treo ngược cánh, đung đưa dưới làn gió đêm, Mặt đất cũng nằm ngổn ngang không ít đệ tử Diêm bang, kẻ nào cũng há mồm trừng mắt, mặt tái nhợt. Chu Liệt cúi người điều tra, trầm ngâm nói: "Đây là 'Ngưng Tuyết công'."

"Có ai chết không?", Thu Đào không khỏi lo lắng.

"Đều còn sống", Chu Liệt lắc đầu, "Mộc sư huynh thủ hạ lưu tình." Thu Đào nghe xong, bà thở ra một hơi dài nhẹ nhõm.

Mọi người bước nhanh, đi đến cuối đường, mắt chợt sáng lóa, một khoảnh đất to rộng mở ra đằng trước. Từ phía, đuốc cầm cao, soi sáng tựa ban ngày, có hơn mười người đầu chít khăn trắng, lưng thắt dải vải trắng, họ vây quần chung quanh hai người, một người vận trường bào đen huyền, tuổi quá tứ tuần, mặt gầy mi dài, người kia tuổi tác đã cao, áo màu xanh lục, râu dài, y vung đôi tay đánh, chụp, trong nháy mắt, đã công vào người áo đen mười trảo, tám cước.

Lạc Chi Dương tuy mất nội lực, ánh mắt vẫn sắc sảo, lục bào lão nhân phiêu hốt vung trảo, hai chân tưởng chừng không chạm đất, y giống như một con chim to, công vào đối thủ những phát chiêu với lực đạo xoay tới chuyển lui, chiêu thức khác thường, thế đi ngàn dặm. Nhưng tấn công nhanh đến thế, y vẫn không làm gì được người áo đen, mỗi đòn công vào, người này thân mình uốn lượn, co trái rụt phải tựa hồ không xương cốt, cứ đi theo những phương hướng cổ quái mà tránh né, lướt khỏi những ngón trảo mạnh mẽ đầy đặc đang vùn vụt tấp vào tựa gió lớn mưa mau.

Lạc Chi Dương xem mà thấy nản, luận võ công, người áo đen cao hơn đối thủ một bậc, nhưng không hiểu tại sao, thủy chung y không ra đòn sát thủ. Thu Đào nhú mày, bà đặt giỏ xuống, bốc ra một khối đất sứ trắng toát, miệng hỏi to: "Mộc sư đệ, Vạn sư huynh đâu?"

Câu hỏi vừa dứt, có tiếng người lạnh lùng đáp: "Ta ở đây".

Lạc Chi Dương đảo mắt nhìn, nơi góc tường tối tối, có một lão giả đứng đấy, áo xanh, mũ vuông, mặt trắng, râu dài, khí độ ung dung, dáng dấp nhàn hạ.

Nhóm mười người nghe hỏi đáp, họ rùng rùng ngoái trông ra, khi thấy bọn Thu Đào, họ đều nắm chặt đầu quyền, trừng mắt, đầy vẻ cảnh giác. Chợt nghe huyền y nhân cười nhẹ, y lớn tiếng nói: "Đỗ Diêm sử, trận này tính ngang tay, được chăng?" Lục bào lão nhân vẫn cứ im ỉm, lão huy động ngón trỏ, xoát xoát xoát cầm đầu mãnh công. Huyền y nhân giữ thân mình đứng thẳng, chỉ uốn éo né trảo. Lão áo lục thấy tả trảo đánh hụt, lão bèn nhấn đầu ngón chân, nghiêng mình sang trái, đưa hữu trảo chụp tới, người áo đen lượn lờ phát phơ như nhánh liễu uốn mình theo chiều gió, y di chuyển một vòng cung, chỉ nghe soạt một tiếng, ngón trảo đã vồ trượt, suột ngang cần cổ.

Huyền bào nhân cười vang, nường theo thế xoay mình, y lúi nhanh ra hơn một trượng, vạt áo lay động, y khom mình trước Thu Đào, cười nói: "Mộc Hàm Băng kính chào Thu sư tỷ."

Lúc y nói chuyện, đã đưa nguyên cái lưng về phía lão áo lục, lão già này đứng im tại chỗ, đôi mắt trông vào đối thủ, sắc mặt một màu tái xám.

Thu Đào khẽ gật đầu với Mộc Hàm Băng, rồi bà quay sang lão áo lục, cười mỉm, nói: "Lâu nay nghe nói Bích Diêm sử giả 'Đỗ Dật Dương' là truyền nhân của 'Kiêu Trảo môn' nơi Âm sơn, một lộ 'Vô Thường trảo' này quả nhiên phiêu hốt sắc bén, danh tiếng không ngoa"

Đỗ Dật Dương chăm chú nhìn Thu Đào, chòm râu lão khẽ rung, lão nuốt ực một ngụm nước miếng, khản giọng hỏi: "Người họ Thu, chẳng lẽ là 'Địa Mẫu' Thu Đào của Tây Thành?"

Bà đáp: "Cái tên hèn mọn, chẳng dám bêu xấu"

Đỗ Dật Dương lại nhìn sang Lan Truy; "Túc hạ đầu tóc bạc khác thường, ắt hẳn là chủ Phong bộ, có danh hiệu 'Phong Ma tán' Lan Truy?"

Lan Truy vẻ mặt hồ hững, y chỉ khoanh tay, không trả lời.

Đỗ Dậu Dương trong lòng hơi rợn, lão nhìn vào đám người Thu Đào, nhăm đếm đếm, rồi con tim vụt đập mạnh hơn lên, giọng hoảng sợ, lão nói: "Úi chà ... tám bộ Tây Thành kéo nhau đến tụ tập tại 'Hữu Vị trang' của ta chẳng?"

Thu Đào còn chưa đáp trả, bỗng có người cười gằn: "Tám bộ Tây Thành có cái gì hay ho?"

Cùng trong câu nói đó, ba người vệt đám mười người đi ra, cầm đầu là một lão già áo tím sử một cây quai trượng đúc thép ròng, râu tóc muối tiêu, mắt sâu, tỏa ánh rừng rực ghê người. Bên trái lão là một đại hán áo xanh, đeo ngang hai vai một cặp đoản kích, y lưng dài, vai rộng, mũi thẳng, cằm vuông, giữa hàng lông mày rậm có một nốt ruồi to, thoáng trông thì tưởng là một con mắt thứ ba. Mé phải lão giả là một hồng y nữ tử, vừa cao vừa to con, tướng mạo thật xấu, mũi tẹt, mắt ti hí, đôi môi dày cộm, thập thò bên khóe mép là hai cái răng nanh rõ to..

Thu Đào cư trú nơi kinh thành đã lâu, kiến thức sâu rộng, bà cười, nói: "Vị lão tiên sinh này, có lẽ là 'Tử Diêm sứ giả' Vương Tử Côn chẳng?"

Lão giả áo tím hếch mắt lên trời, chỉ hừ lạnh một tiếng, rồi nghe Thu Đào nói thêm: "Vị huynh đài này ý hẳn là 'Thanh Diêm sứ giả', nức tiếng giang hồ 'Tam Nhân Ôn hầu' Thuần Vu Anh?"

Hán tử áo xanh rất trọng lễ tiết, y trang trọng chấp tay: "Địa Mẫu cũng biết đến cái tên hèn, Thuần Vu Anh thật hân hạnh...", y còn chưa dứt lời, Vương Tử Côn đã động quai trượng, lớn tiếng: "Diêm sứ giả Thuần Vu sao khách khí với người ta thế?"

Thuần Vu Anh thở dài: "Vô luận địch hay bạn, người đến là khách, Diêm bang ta là một đại bang lừng lẫy, không thể để mất lễ số."

Vương Tử Côn lờm y, ánh mắt rất âm trầm.

Thu Đào lại quay sang hồng y nữ, cười cười: "Từng nghe danh đã lâu, 'Xích Diêm sứ giả' Mạnh Phi Yến cùng ta đều là nữ lưu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên không sai." Hồng y nữ nghe nói, y thị nhe răng nhếch miệng, phát ra một tràng cười to, thanh âm rần rỏi mạnh mẽ, so ra chẳng thua kém Thạch Xuyên bao nhiêu.

Lạc Chi Dương dòm vào hồng y nữ, trong lòng cảm giác kỳ quái, hẳn nghĩ bụng, sao nữ tử này lại cũng mang tên "Phi Yến"? Nhớ tới hồi trước, thời nhà Hán, nàng Triệu Phi Yến thân thể rất nhẹ, nàng múa giỏi, Hán Thành đế ra lệnh thái giám nâng một cái khay bằng đồng, để cho nàng đứng múa trên đó. Nếu đổi vào là nàng Mạnh Phi Yến này, tên thái giám nâng khay nhất định bị đè bẹp dúm mà chết tươi.

Thu Đào đảo mắt nhìn một vòng, bà cười nụ: "Sao không thấy Bạch Diêm sứ giả?"

Vương Tử Côn cười nhạt: "Hoa Diêm sứ bận việc riêng, để đối phó tám bộ Tây Thành, bốn người chúng ta là đủ rồi."

"Lão già khú, nói mạnh miệng dữ a", Thạch Xuyên cực giận, nhưng y lại cười, y nhào tới một bước, giơ nắm tay to như cái tô bự ra, "Được lắm, dám thử xem miệng mạnh hay nắm đấm của ông nội người mạnh hơn?"

Thân mình như tòa thiết tháp, y đứng thách thức với khí thế hùng hực như thiên quân vạn mã, đệ tử Diêm bang đều kinh khiếp, chúng thi nhau loảng xoảng rút gươm, đao ra khỏi vỏ.

"Thiệt là hay!!" Thạch Xuyên hét lớn một tiếng, y tung mình nhảy vào đám đệ tử. Thân thể cao lớn lực lưỡng của y xông pha hết như quỷ mị, đệ tử Diêm bang hốt hoảng múa gươm vung đao ngăn cản. Thạch Xuyên vẫy vùng trong đó, hai tay tách ra, cùng lúc chụp vào mũi một đao, thân một kiếm, y vận thần lực, nghe rắc rắc, đã bẻ gãy cả hai món binh khí, hai tên đệ tử hổ khẩu tóa máu, lần lượt bị đá bắn tung ra ngoài.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 17 : Bát Bộ Chi Chủ 2

Y dùng tay không bẻ gãy đao kiếm, lại không dính một chút thương tích, lũ đệ tử thấy thế , chúng tuy quá khiếp sợ, vẫn gào thét như điên cuồng, ùn ùn xông tới. Thạch Xuyên không né không tránh, hai tay vung tả quơ hữu, chụp vào vũ khí kẻ gần bên, hoặc là bẻ cho gãy rời, hoặc là vò xoắn chúng vào với nhau thành một bó tròn, đao kiếm chém vào người y hệt như chém vào đá tảng, phát tiếng kêu choang choang.

"Ui chu choa!", chợt thấy Bạc Lưu vọt vào đám đánh nhau, vừa chạy ào ào, y vừa kêu the thé, "Xong rồi ... xong rồi... để đó cho ta . ..má ơi ... lão tảng đá, làm chậm chậm thôi nha..." Y vừa béo ị, vừa tròn quay, lại thêm cử chỉ vụng về, y xông xáo vào rừng đao kiếm, hệt như ta đưa con vật vào lò mổ cho người xẻ thịt, đệ tử Diêm bang cứ hươi đao kiếm mà đâm chém vào cho thỏa thuê, cho bằng thích, khi bị mỗi nhát đâm chém vô mình, y đều keo eng éc như tiếng heo bị thọc tiết, người quan chiến đều cho rằng y nhất định là chết cái chết không thể nghi ngờ, có điều, người cầm đao, kiếm đâm chém y cũng có nỗi khổ riêng, chỉ mình họ tự biết, khi mũi nhọn đao kiếm lụi vô mình y, cảm giác như đã lụi vô một bao cát, rời từ cơ thể Bạc Lưu, một lực hút đã ghì chặt lấy vũ khí, y ưỡn qua ẹo lại, khiến hổ khẩu kẻ đâm buốt nhức, lập tức đao kiếm rời tay, phút chốc, đã thấy một đám người tay không đứng thộn mặt ra đấy! Trong chớp mắt, thân mình Bạc Lưu ghim tua tua những đao cùng kiếm , hệt một con nhím.Y lăn mình vào đâu, người ở đấy hè nhau né tránh, Bạc Lưu chẳng tìm thêm được ai để xung chàng nữa, y cả cười, nhoáng thân mình một cái, bao nhiêu món vũ khí dính trên mình y đều rơi loảng xoảng đầy đất.

Thạch, Bặc hai người tả xung hữu đột, đánh cho đệ tử Diêm bang một trận toir bởi hoa lá, nhìn tình thế bất diệu, Vương Tử Côn ngửa mặt lên cao, the the thet to một hiệu lệnh. Nơi đầu tường, trên nóc nhà, mấy mươi xạ thủ nghe lệnh đã ra mặt, tay cầm nỏ cứng, chĩa cả xuống, đầu mũi tên lấp trên nỏ loe lóe sáng.

Còn chưa kịp phát tiễn, chợt nghe hai tiếng hú nho nhỏ, Lan Truy vung vẩy tay áo, y tung mình lướt lên, như một cụm mây trắng, y đã nhè nhẹ vút thẳng lên cao. Bọn cung thủ ú ớ vì kinh hãi, chúng bấm cò, mấy chục mũi tên đồng lúc bay vút ra.

Lan Truy không tránh không né, y giương cây dù, đưa năm ngón xoay cái tán, làm nó quay vù vù, bao nhiêu mũi tên đụng vào vải bọc tán, đều bị nảy ngược ra tứ phía.

Lan Truy nương theo thế gió của cây dù mà bay lên, bọn cung thủ còn chưa kịp lấy lại thần hồn, một cái bóng đã tà tà đáp tại đầu tường. Lan Truy múa may cái tán dù, tạo cuồng phong quét dài theo tường, một tên cung thủ vừa bám vào đầu tường, thân mình y bị cái tán tạt ngang ót, khiến y mất thăng bằng, không tự chủ được, đã bị hút dính vô mặt trên của tán, Miệng y kêu thet be be, thân mình y đã lại quét trúng vào một cung thủ khác, khiến tên này cũng bị dính theo y, cả hai di chuyển theo cây dù, cứ như thế, nghe liên tiếp một loạt tiếng lộp bộp, đã hình thành một dây bảy người như một con rắn dài. Đột nhiên cây dù vung lên, cả đám bảy người lộp độp rơi xuống, khiến chúng váng đầu hoa mắt, mồm miệng hầu như sắp ói ra máu.

Đỗ Dậu Dương không giấu nổi hoảng sợ, lão mở rộng song cửa, định tung mình lên đầu tường, chẳng dè một thân ảnh màu đen nhóang lên, Mộc Hàm Băng đã chặn đường lão, cười hì hì: "Đỗ Diêm sử, trận trước còn chưa phân thắng bại, tui mình chơi tiếp!"

Đỗ Dậu Dương không nói gì, lão vung song trao ra. Mộc Hàm Băng vẫn cười hì hì, thân trên y uốn nhẹ, hạ bàn bất động, người mềm xèo như không

xương, y lắc mạnh mình ra sau một cái, đưa toàn bộ thân thể như cây trường tiên, uốn một vòng trên không xong, y tung ngay một quyền nhằm vô bụng dưới Đỗ Dậu Dương, lão này cấp tốc lui về đằng sau, hạ ngón trảo thấp xuống chụp vô cổ tay Mộc Hàm Băng. Người này cười khế, y mổ cánh tay phải hai phát, giống một con rắn độc, đã lách cái đầu rắn qua khỏi ngón trảo đối thủ, vỗ một chưởng in ngay mặt lão ta.

Đỗ Dậu Dương cảm giác gió lạnh quất vào mặt, làn da nơi ấy buốt nhức, lão hoảng kinh đến nỗi nháy mắt một hơi hơn một trượng ra thật xa, nhưng làn da mặt vẫn còn tê tái, đầu óc có chút mê man, buộc lão phải gấp rút vận nội lực hóa giải cái kinh khí khác lạ của Mộc Hàm Băng.

Lại nói về Thuần Vu Anh, hắn cầm trong tay đoản kích, đang đấu với Bạc Lưu. Hắn vừa chứng kiến sự lợi hại của gã mập, đồ rằng dầu tên mập nội công cao siêu đến đâu, cũng không thể vận dụng vào hai mắt, hắn lập tức múa may đoản kích, chỉ chăm chăm tấn công mắt Bạc Lưu.

Bạc Lưu vẫn hì hì, y quay đầu tránh đoản kích, vung đôi tay trần đánh thẳng mặt đối thủ.

Ngón đánh kích của Thuần Vu Anh cao diệu, hiểm gặp địch thủ, hắn không ngờ đụng phải quái nhân này, y dùng tấm thân béo ị làm vũ khí, chém không được, đâm không thấu, mềm mềm nhào nhào, hút chặt mọi thứ.

Thuần Vu Anh rất e dè, hắn một mặt chuyên tấn công hai mắt y, một mặt né tránh đôi tay y. Cứ mỗi cái vung tay của Bạc Lưu, hắn lại chuyển hướng đoản kích, chặt vật lùi ra.

Còn Mạnh Phi Yến thì ngăn cản Thạch Xuyên, chẳng nói năng gì, ả đã vỗ ngay một quyền. Thạch Xuyên tự thị tài giỏi, thấy đối thủ là hạng nữ lưu, y coi nhẹ cô gái xấu xí này, chỉ lơ là đưa tay ra ngăn chặn, nghe 'bộp' một tiếng, đầu quyền đã đánh trúng cánh tay. Thạch Xuyên cảm giác từ

nắm đấm nọ một cỗ nhu kinh, nó chọc thủng thần công hộ thể của y, xuyên mạnh mẽ vào tận xương tủy

Thạch Xuyên nửa người tê tái, y không khỏi chấn động, còn chưa kịp suy tính gì, quyền thứ hai của Mạnh Phi Yển đã nhẹ nhàng đánh tới, vô thanh vô tức, chẳng một chút quyền phong. Thạch Xuyên không dám chậm trễ, y lui một bước, xuống trung bình tấn, vung mạnh tả quyền ra. Khi hai ngọn quyền chạm vào nhau, cả hai đều bị chấn động, Thạch Xuyên chỉ cảm thấy một làn kinh khí mềm mại, nhưng hết như độc xà mổ mạnh, nó đã xộc vô, gây rối loạn khí huyết. Hắc thét lớn một tiếng, thúc đẩy chân khí lưu chuyển toàn thân, khiến cơ bắp toàn cơ thể cứng rắn lên, phá rách quần áo, trực miên kinh nọ ra.

Hắn vận khí bức được miên kinh xong, khi chăm chú nhìn lại, Mạnh Phi Yển cũng đã bị đẩy lui ra sau một bước, bộ mặt xấu xí cũng đã đỏ ửng lên, hai răng nanh càng lộ ra rõ hơn.

Thạch Xuyên hiểu cô ta lãnh một đòn "Đại Khai Sơn quyền", bị Chu Lưu Thạch Kinh nhập thể, nhất định ả cũng không mấy dễ chịu. Y đang định xông ra, chợt nghe Thu Đào hô lớn: "Thạch sư đệ coi chừng, ả là đệ tử của Cửu Hoa sơn họ Sở đấy."

Thạch Xuyên thoáng giật mình, y hỏi Mạnh Phi Yển: "Sở Không Sơn là gì của người?"

Mạnh Phi Yển hít vô một hơi thật sâu, ả điều hòa hơi thở xong, chính sắc nói: "Đó là gia sư."

Thạch Xuyên trở mắt nhìn ả, có chút thất sắc: "Nếu vậy, quyền pháp vừa qua là 'Liên Hương quyền'?"

"Vậy thì sao?", Mạnh Phi Yển lạnh lùng đáp.

"Có chút ý tứ.", Thạch Xuyên cười vang, "Từng nghe nói họ Sở phái Cửu Hoa không ưa mỹ nhân, chỉ say mê danh hoa. Sở Không Sơn nhất định lú lẫn rồi, bằng không, sao lão ấy lại có thể thu nhận một xú bát quái kiểu này vô làm đồ đệ?"

Tướng mạo xấu xa vốn là nỗi đau thầm kín của Mạnh Phi Yến, ả nghe vậy, nhất thời nổi giận, toác miệng ra mắng: "Thằng mọi đen kia, ta là xú bát quái, người chính là xú cửu quái, xú thập quái, xú thập bát quái...", miệng mắng, tay huy quyền đánh ra, cô ả thân mình lực lưỡng, to béo, nhưng chiêu quyền lại linh động phiêu dật, nhẹ nhàng như vuốt liễu hái hoa, khéo như thêu thùa, xuyên mũi kim tạo đường chỉ, kinh lực thu gọn không ồ ạt, hết sức có nét phong lưu hoa mỹ. Nếu lộ quyền pháp được xuất sử từ một mỹ nhân, nhất định dáng vẻ sẽ làm người ta bị xao động trong lòng, có điều từ Mạnh Phi Yến, thật còn tệ hơn Trương Phi thêu hoa, râu gặm mẫu đơn, chẳng những gây buồn cười chết được, lại tạo một quang cảnh thậm sát ý.

Thạch Xuyên tuy buồn cười, y chẳng dám xem thường, chỉ vung "Đại Khai Sơn quyền" ra đối phó.

Lộ quyền pháp này cực kỳ cương mãnh, bên trong tàng chứa "Chu Lưu Thạch kinh" thừa sức đập nát đá, phá vỡ bia.

Hai người quyền thế chưa giao, Mạnh Phi Yến uốn mạnh eo lưng, ả vung hữu quyền một vòng sang trái, tránh thoát quyền kinh của Thạch Xuyên, tay trái ả xoay một vòng xuống dưới, nghe 'chát' một tiếng, đã đập trúng cổ tay Thạch Xuyên. . Chưởng lực ập thẳng vào mạch môn, nửa người Thạch Xuyên rung động, y hoảng hốt rút tay lại, lui về phía sau, chẳng dè Mạnh Phi Yến vụt bước vượt qua, ả vung chân trái đá phốc vô vế đùi y. Thạch Xuyên dồn chân khí xuống hạ bàn, tay phải sử một chiêu "Hoàn Lâm Tam Sơn", quét vào mặt Mạnh Phi Yến, không ngờ Mạnh Phi Yến né nhẹ ra sau, thân mình ả tách ra, chẳng những tránh thoát đầu quyền của Thạch Xuyên, ả dồn toàn lực vô tả cước, đá ngược lên.

Thạch Xuyên chỉ cảm giác một luồng kinh lực ập vô, y có cảm tưởng đang bị một con trăn to lớn quấn vào, phá thế thăng bằng của tấn mã bộ nơi hạ bàn, y lập tức thét lớn một tiếng, xoay người nhảy ra xa hơn một trượng, khi tạm bình ổn, y đưa mắt nhìn, kịp thấy Mạnh Phi Yến đang dè dặt thu hồi chân trái, giống hệt như phía dưới chân ả có giấu một con kiến, chỉ chút sơ ý, y sẽ bị kiến cắn. Thạch Xuyên chợt hiểu ra, y buột miệng kêu: "Tích Ngọc bộ?", rồi nét ảo não hiện ngay lên mặt. Đúng thế thực, chiết giải xong 'Liên Hương quyền', thế nào cũng sẽ va phải 'Tích Ngọc bộ', lời giảng dạy của Thành chủ từng nói qua, hai môn công phu này lấy nhu thắng cương, dùng nhược chế cường, khi luyện đến chỗ tuyệt đỉnh, là khắc tinh của 'Đại khai sơn quyền' của y.

Nghĩ như vậy, hắn gạt bỏ hết mọi khinh địch, thét lớn một tiếng, công ra ngay một đòn gồm cả quyền lẫn cước.

Nãy giờ, y xem thường đối phương là nữ lưu cho nên nhẹ tay, giờ đây, y giốc toàn lực ra, cho thấy ngay khí thế dõng non. lấp biển. Hai môn "Liên Hương quyền" cùng "Tích Ngọc bộ" là thứ võ công nội gia hàng nhất lưu, những cao thủ ngoại gia tầm thường mà đụng vô ắt bị bó tay bó chân. Có điều, Thạch Xuyên mang một thân võ công kỳ lạ cỡ đẳng phong tạo cực, hết sức cương mãnh, từ chí dương phản sinh nhu kinh, trong các chiêu thức quyền cước, tuy y vận lực mười phần, vẫn giữ dư kinh liên miên không dứt, cho dù Mạnh Phi Yến cậy có "Thiết Mộc thần công" hộ thể, chỉ sau khi sách chiêu đâm hiệp, ả cũng cảm giác tạng phủ chấn động, gân cốt rã rời.

Y thị còn đang gắng gượng, bỗng nghe ba tiếng 'bach bach bach' quái lạ, ả phát hiệu kỳ, phải đảo mắt trông sang, chỉ thấy khối đất sứ trong tay Thu Đào giờ đã biến thành một nhuyễn côn, nó vụt cao đánh thấp, quần quật quét tạt hữu, đánh cho Vương Tử Côn hầu như không ngóc nổi đầu, đột nhiên nhuyễn côn đập mạnh vô cây thiết quả, lại phát âm thanh kỳ quái, chỉ thấy cây trượng của Vương Tử Côn rung lên, muốn vượt khỏi tay lão, chẳng dè đầu ngọn nhuyễn côn đã lại hệt như mãnh hổ quấy đuôi, nó ngoái

mình quét ngược về, buộc lão phải cấp tốc ngửa người ra sau, tránh né đầu côn, bất ngờ nhuyễn côn đã bám sát theo, nó vươn dài ra, liên tục tấn công trực diện vào hai bên tả hữu.

Vương Tử Côn quá hoảng hốt, lão giộng mạnh thiết quả, gắng sức nhảy lui. Lập tức cánh tay lão bị kéo căng ra, do nhuyễn côn đang thít chặt lấy khúc giữa quả trượng như một con măng xà siết mồi.

Vương Tử Côn lực đã cạn, không chút dư lực, lão thấy hồ khẩu nóng buốt, nghe sột một tiếng, thiết quả đã rời tay. Lão sợ Thu Đào truy kích, bèn thuận thế nằm dài xuống đất, gân cốt rã rời, lão lăn nhanh ra xa, lúc đứng lên được trở lại, mặt mày xám xạm như tro tàn, hết sức cập rập. Lão định thần nhìn lại, Thu Đào một tay giữ nhuyễn côn, một tay nâng thiết quả, bà cười hì hì, nói: "Vương Diêm sứ, trả lại người."

Bà vung tay lên, cây thiết quả đã vù vù thẳng mặt lão mà bay tới, Vương Tử Côn đưa tay chụp lấy, khuôn mặt già nua của lão chợt ngượng chín đỏ lên.

Mạnh Phi Yến không khỏi kinh hãi, ả nhìn sang Đỗ Dật Dương, Thuần Vu Anh, cả hai đều lạc xuống hạ phong, bằng vào vẻ ung dung của đối thủ hai sứ giả đó, ả thấy rõ ràng họ chưa dùng hết toàn lực. Về phần cung thủ bên trên, chẳng còn thấy bóng dáng lấy một đứa, Lan Truy đang đứng trên đầu góc tường, y đưa mắt hững hờ nhìn cuộc chiến bên dưới. Khoan tính đến hai bộ chủ Thiên và Hỏa còn chưa nhập cuộc, họ đang đứng trợ trận bên cạnh, chưa rõ tài nghệ họ cao thâm tới đâu.

Mạnh Phi Yến nhìn tình thế, ả càng nghĩ càng kinh hãi, chỉ hơi một chút hoảng loạn tâm thần, Thạch Xuyên thừa cơ tấn vào, đầu quyền y như lưu tinh, xẹt thẳng ngay mặt. ả.

Mạnh Phi Yến vội sử một chiêu "Phất Liễu Dương Hoa", năm ngón tay phải khum khum chĩa ra, điểm đúng vô huyệt "Thái Uyên" của y.

Bị nhu kinh đó xâm nhập cơ thể, cánh tay gã hắc đại hán chấn động, thể đi của đầu quyền lơi ra, Mạnh Phi Yển vặn vẹo eo lưng, lùi nhanh về phía sau, dáng dấp ả cố làm ra kiểu tùy liễu nghênh phong, trong mắt người quan chiến, ý là tùy liễu, nhưng cử chỉ lại hết như chặn đầu con trâu, tưởng có vẻ đón gió, nhưng thật sự chả khác người say ngật ngưỡng. .

Lạc Chi Dương xem thấy, hắc buột miệng cười ầm.

Mạnh Phi Yển nghe tiếng cười nhạo, ả hung tợn trợn mắt nhìn Lạc Chi Dương, có điều, tuy ả tránh được đầu quyền của Thạch Xuyên, nhưng cũng đã không sao hóa giải quyền kinh của đối phương, ả thấy buột nhức từ cổ tay lên tận đầu vai', hốt thấy Thạch Xuyên lập thể, ả lớn tiếng quát ngay: "Dừng tay!"

"Sao nào?", Thạch Xuyên sững sốt. Nhưng y chỉ thấy ả trợn tròn đôi mắt tì hí, rồi Mạnh Phi Yển nghiêng rằng, hậm hực lớn giọng, nói: "Thôi, hôm nay bản bang nhận thua!."

--- Hết chương 17 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 18 : Âm Thông Khoản Khúc

Dịch giả: levan

Tô Thừa Quang "Ừa" một tiếng, y đưa mắt nhìn, người nói chính là một đạo sĩ trẻ tuổi, y nhất thời nảy sinh tình ý tri kỷ, bèn chìa cao ngón cái, hỏi: "Chí lớn gặp nhau, xin hỏi vị đạo huynh này có phải cũng là người trong nghề với ta chăng?"

"Không dám", Lạc Chi Dương cười cười, "Kẻ hèn này nghề đồ đen cũng bình bình, chơi mười ván, thua hết chín. Nhưng dựa vào bản lãnh của Tô huynh, cứu thoát nàng kia chỉ cần huynh động sức một chút, việc gì phải đi kiếm tiền để chuộc? Trong nghề cờ bạc, vật cá cược là mục tiêu số một."

Tô Thừa Quang nét mặt nghiêm túc, "Nàng kia bị ông bố đem gán cho sòng bạc, có giấy trắng mực đen làm bằng. Nếu ta ra tay cướp đoạt về, chính là hủy ước, một khi đồn đãi ra ngoài, ta làm sao còn có thể đứng trong đồ quốc nữa? Tô mỗ là con nghiện cờ bạc, thua mất cái chân chính đó đi thì làm sao gỡ trở về cho được? Vì thế ta xin chủ sòng tạm hoãn bán cô gái, cho ta một đêm làm ăn, hôm sau sẽ đem tiền đến chuộc nữ tử này."

Lạc Chi Dương không khỏi động dung: "Huynh một đêm kiếm được tới ba ngàn lượng bạc?"

"Cũng hồng cần nguyên một đêm", Tô Thừa Quang nói khơi khơi, "Ba canh giờ là đủ rồi."

"Đúng rồi." Thạch Xuyên vỗ mạnh bàn tay hộ pháp, vẻ am hiểu, "Đệ ăn sòng bài nhiều tiền quá, họ hồng cho đệ rời sòng ra đi, đúng không?"

"Sòng bạc thua nhiều tiền như vậy, thật ra cũng chưa có gì để làm khó", Tô Thừa Quang nói đến đây, y đột nhiên thở dài, "Họ chung tiền rồi, ta đến gặp chủ sòng để nạp tiền chuộc. Chẳng dè, mở cửa phòng giam ra, đã thấy đầy một bức vách là máu me, Nguyên lai, nàg kia thấy ta người xa lạ, cô không tin ta sẽ đem ba ngàn lượng chuộc cô, đã thừa dịp không ai canh chừng, đập đầu vô tường mà chết."

Thu Đào nghe thế, trong lòng trào dâng một tư vị không tên, bà thầm thở dài: "Nữ hài tử, ôi, thiệt vô phước quá."

Mạnh Phi Yến cũng nhin không được, ả phải hỏi: "Tô Thừa Quang, người thật sự không có quen biết nữ tử từ trước?"

"Không quen biết." Tô Thừa Quang thần sắc ngưng trọng, liên tục lắc đầu, "Nhưng nàg thà chết không chịu nhục, Tô mỗ thập phần bội phục, lập tức ôm lấy thi thể, định đem chôn cất cho tử tế. Ai ngờ chủ sòng kia ngăn ta lại, y nói: ‘Có thể đem người đi, nhưng bạc thì phải để lại, Ta nổi sùng, nói: ‘Người thì đã chết rồi, còn đòi tiền bạc cái chó má gì?’ Chủ sòng lại bảo: ‘Trước tiên là phải nói cho rõ mọi việc đã, người hứa bữa nay chuộc người nên tối hôm qua ta mới không có đem bán nàg đi. Kết quả, nữ nhân này chết, người ra đi, chẳng phải là ta vừa mất người lại vừa mất tiền sao? Tệ hơn nữa, chính là, người lấy bạc của sòng ta đem chuộc người của ta, rõ ràng người đùa cợt lão tử. Hừ, người để bạc lại đây, muốn đi, còn phải để thêm cái bàn tay mặt lại nữa kia"

"Ta vừa nghe y nói, chỉ cảm thấy buồn cười, trả lời: ‘bạc là của ta, không thể tùy tiện cho ai hết. Còn tay ư, ta vẫn cứ muốn giữ nó lại để xoa bài cừ. Thế này này, người nếu không thấy phiền lòng, ta lưu cho người một sợi tóc, chịu chưa?’ Chủ sòng nọ giận dữ, hô tiểu nhị rùng rùng xúm vô vây quanh ta, nói: ‘người chớ nên châm ngòi thuốc nổ, ta nói thiệt cho

người hay, sòng bạc này là sản nghiệp của Diêm bang. Tôn chỉ bản bang là 'ai kính ta một phen, ta kính lại một tấc, người nào phạm ta một thước, ta phạm trở lại một trượng'. Người đắc tội Diêm bang, cũng không phải chỉ đơn giản để lại một bàn tay như vậy thôi đâu", ta vừa nghe đến đây, tức đầy ruột, nói: 'Diêm bang, chả phải là một lũ bán muối lậu làm loạn sao? Hay lắm, lão tử mà có phải phạm, thì phạm liền tức thì, coi coi người hồi đáp ta mấy trượng cùng mấy thước?', nói xong, ta quật tung xà ngẫu cái sòng bạc đó lên. Các vị cũng biết, ta nổi cơn, xem chừng cũng có hơi nặng tay..."

"Hay cho cái câu 'có hơi nặng tay' ...!" Vương Tử Côn lạnh lùng, "Chủ sòng họ Lý bị người đánh gãy cột sống, coi như trọn đời này phải nằm liệt giường."

"Đánh thiệt hay!", Thạch Xuyên vỗ tay khen ngợi, "Vào tay lão tử, nằm liệt giường thì đã tính cái gì? Nằm tuốt dưới mồ mới coi như xong việc."

"Giết người ... xin miễn." Tô Thừa Quang khoát tay áo, "Vạn sư huynh dặn đi dặn lại, khiến ta rán nuốt giận, ta tự nhiên không thể làm càn bậy." Mọi người đều cố nhịn cười, nghĩ thầm, rằng cái 'không thể làm càn bậy' trong miệng người này, có lẽ phải khá tốn công để giải thích.

"Cây muôn lạng mà gió chẳng dừng!, ta đã thủ hạ lưu tình mà Diêm bang cũng không biết điều, Ta an táng nàng nọ, sắm quan quách, lập bia mộ, từ đầu đến cuối có hơn hai mươi người, đánh lén có, đánh ra mặt có, cứ nhắm ta mà hạ thủ. Ta hống chịu nổi phiền nhiễu đó, nghĩ bụng, Diêm bang tự xưng có ba mươi vạn đệ tử, nguyên một đám cứ chạy tới quấy rầy, không chết vì mệt cũng chết vì phiền toái, lại thấy cái kết cục thê thảm của nữ tử này, lòng ta nổi tức giận không dần xuống được. vì thế ta đã chạy vào một mạch tìm tới tổng đàn Diêm bang, tính dẹp tận hang ổ cho tụi nó biết!"

"Tô sư đệ, đệ rất lỗ mãng." Vạn Thăng nhú mày, "Chuyện to lớn như thế, đáng lẽ phải đến bàn bạc kỹ lưỡng với chúng ta".

"Sư huynh dạy rất phải!", Tô Thừa Quang gãi gãi đầu, "Khi đó ý nghĩ nóng lên, đệ cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, một mạch xông vào 'Hữu Vị trang', quây nát tan, cuối cùng cũng bức được Tề Hạo Đình ra mặt.." Y nói sơ sài, giọng nhẹ nhẹ, băng quơ, mọi người thấy đều hiểu, tổng đàn Diêm bang đâu có thua gì đầm rồng hang hổ, nếu y không mang một thân tuyệt nghệ, nhất định chỉ có vào mà không có ra. Lạc Chi Dương nhìn cái uy phong đó, hăn không khỏi hô lớn một tiếng "Hảo", hăn thấy kệ tui Diêm chúng trợn con mắt giận dữ vô hăn.

Tô Thừa Quang rất có hảo cảm với Lạc Chi Dương, nghe hăn hô thế, y nhìn hăn mỉm cười, rồi nói tiếp: "Đến lúc đó, ta tự thông báo tên họ, Tề Hạo Đình nghe xong, y hơi giật mình, bèn nói: 'Tám bộ Tây Thành từng nghe danh đã lâu, nhưng người ở Tây Vực, ta ở trung thổ, nước giếng không phạm nước sông, người tại sao đến quây phá sông bạc của ta, đã thương đệ tử của ta?' ta đáp: 'Diêm bang là buôn bán muối lậu, có khi nao đem bán người? Đem người ta bức tử cho chết tươi, có thiên lý ở đâu nào?'

Tề Hạo Đình nghe ta nói vậy, y cho gọi Tử Diêm sứ giả đến đối chất, cha già họ Vương này miệng phóng thí, phủ nhận ráo trọi, khẳng định là ta cậy mạnh cướp đoạt người, trong cơn náo loạn, lỡ tay đánh chết nàng nọ, cả một đám tiểu nhị tại sông bạc đều có thể làm chứng.

"Ta đâu có một trăm cái miệng cũng cãi không lại, hết sức giận dữ. Tề Hạo Đình ngẫm nghĩ rồi nói: 'Vương Diêm sứ, ta giao tình cùng người đã nhiều năm, người là hạng người như thế nào, ta cũng biết được một phần. Quân tử ái tài, thủ chi hữu đạo, (người quân tử có ham thích tài vật, cũng phải cho đúng đắn), Diêm bang ta không kể là quân tử, nhưng cũng phải giữ tín nghĩa cùng giang hồ. Đỗ phường, thanh lâu từ xưa vẫn vậy, nói đến đỗ phường, là không tránh khỏi làm cho người ta mắc nợ nần; còn thanh lâu, lại là buộc người lương thiện vô nghiệp ca xướng. Hai cái vụ này, có lớn, có nhỏ, lớn thì kinh động quan phủ, nhỏ thì để người ta dòm vô mà chê cười. Thôi, từ giờ trở đi, người đem dẹp sạch hết mấy cái sông bạc, lâu

xanh nơi kinh thành đi.’ ta nghe y nói thế, âm thầm gật đầu, nghĩ bụng, Tề Hạo Đình này không hổ danh đứng đầu một bang, coi như thông hiểu cái lý trong đó. Vì thế, cơn tức giận tiêu tan, ta định xoay người bước đi, Tề Hạo Đình lại gọi giật ta trở về.

Y nói: ‘Tô tiên sinh, Diêm bang ta tuy có sơ thất, nhưng cũng không thể làm sai quy củ lưu truyền. Cái gọi là mắc nợ thì phải trả, bố nợ nần thì con gái phải thanh toán, là thiên kinh địa nghĩa. Tô bộ chủ nếu đem nàng kia đi, ta nể mặt Tây Thành, có thể coi như việc lớn hóa nhỏ. Nhưng người liên tiếp đả thương bang chúng của ta, không thể nào bỏ qua dễ dàng như vậy cho được!’

"Ta nghe giọng lưỡi hằn không tốt, bèn hỏi: ‘Được ... người nói ta phải làm gì bây giờ?’ Tề Hạo Đình nói: ‘Tôn chỉ bản bang, ai phạm ta một thước, ta phạm trở lại một trượng. Người coi thường bang ta, có mắt không trông, đả thương đệ tử ta, coi như nợ máu phải trả. Như vậy đi, nể mặt quý phái, người để lại đây một con mắt, một bàn tay ... là xong’, ta nghe qua, thấy thú vị, bèn nói: ‘Hay lắm ... để lại một tay mắt cũng được, Tề Hạo Đình, người tiếp ta năm chương, nếu người đứng vững không ngã, ta tức thì tự móc mắt, tự chặt bàn tay kính dâng lên. Người nếu không đứng vững được, phải để ta đi, Tề Hạo Đình không tính đến ta còn có thách thức này, trước mặt mọi người, không sao lui bước, hãn đành phải nhận lời. Kết quả, hãn chịu mới ba chương, đã té ngồi bệt xuống, hết đứng lên nổi..."

"Nói xàm suốt ...!" Vương Tử Côn lớn tiếng hét, "Họ Tô kia, lúc người cùng bang chủ đối chương, có nghe tiếng sấm nổ mạnh, sau đó, ta xem kỹ lại, thấy chấy đen từ tay bang chủ trở lên, rõ ràng là người đã có giấu hỏa khí trong ống tay áo"

Tô Thừa Quang cười ầm, Thu Đào thở ra một hơi, nói: "Vương Diêm sử đã hiểu lầm, 'Lôi Âm chương' của Tô sư đệ là tuyệt nghệ trong thiên hạ, khi đánh ra, hệt như có thiên lôi ầm ầm, đừng nói là Tề bang chủ, gặp vào người cao cường hơn mà không biết trước ... thì cũng bị khốn đốn to."

Vương Tử Côn tức giận hừ một tiếng, coi bộ không tin. Vạn Thắng ngẫm nghĩ, rồi đột nhiên hỏi: "Tô sư đệ, có phải đệ dùng đúng ngón 'Ngũ Lôi Oanh Đỉnh' không?" Tô Thừa Quang đáp: "Không sai." Vạn Thắng gật đầu nói: "Nếu là 'Ngũ Lôi Oanh Đỉnh', năm chương còn chưa đánh ra hết, vậy hẳn là đệ đã chưa xuất toàn lực."

"Xuất cái gì toàn lực? Đệ đâu có muốn lấy mạng hẳn." Tô Thừa Quang cười cười, "Đệ đánh xong ba chương, liền thông tay bỏ đi, hổng nghĩ là ông nọ không chịu nổi, chỉ chưa qua hai ngày mà đã một mạng ô hô."

Vạn Thắng nhú mày không nói, Mộc Hàm Băng nhin không được, hỏi y: "Lão đồ quỷ, đệ đã đi thoát rồi, tại sao còn lộn trở về đây tìm cái chết?"

"Huynh nghĩ là đệ tự nguyện sao?" Tô Thừa Quang đập cùi sắt rầm rầm, bon Diêm chúng nghe thấy, chúng cặp rập siết tay vô lấy nỏ.

Tô Thừa Quang làm như không thấy, y lạnh lùng cười, nói "Đệ xông vào 'Hữu Vị trang', đả thương Tề Hạo Đỉnh, Diêm bang tất nhiên sẽ không bỏ qua, trưa nay, đệ đang uống rượu trên quán 'Trích Tinh' ở thành nam, bỗng nhiên có năm người tìm đến, cầm đầu đích thị lão già họ Vương này."

"Năm người?" Thu Đào động dung, hỏi, "Ngũ Diêm sứ giả chẳng?"

"Đúng thế", Tô Thừa Quang nói, "Đôi bên cãi vã một hồi, đệ mới hay tin Tề Hạo Đỉnh chết, nên đưa mắt trông ra bên ngoài, thấy đệ tử Diêm bang vây hai ba vòng vây kín, kẻ giấu mặt, đưa hiện thân, đệ biết là bữa nay thế nào cũng xảy một trận ác chiến, tuy đối phương nhiều người, đệ thật cũng không sợ, Ngũ Diêm sứ giả dẫn xác tới, chỉ cần bắt lấy một đứa dùng làm con tin mà hộ thân."

Bọn Diêm sứ đều bày ra sắc mặt khó coi, Mạnh Phi Yến lớn tiếng nói: "Tô Thừa Quang, người nói càn không biết ngượng miệng"

Tô Thừa Quang liếc mắt vào ả, y cười, nói: "Mạnh Phi Yến, cái món 'Liên Hương quyền', 'Tích Ngọc bộ' đúng là thiên hạ tuyệt học, nếu chính lão Sử Không Sơn ra tay, ta nào dám nói sẽ thắng được dễ dàng. . Nhưng giữa trưa hôm nay, nếu người không có Bạch Diêm sứ giả giúp sức, e rằng người cũng sử được không quá mười chiêu.", Nói đến đây, y đưa mắt sang, "Thuần Vu Anh, ta dùng hai chiếc đũa để đối phó với song kích của người, vậy người chiếm đã được bao nhiêu tiện nghi?," Thuần Vu Anh sắc mặt tái mét, y máy môi vài cái, không đáp được.

"Còn 'Vô Thường thảo' ư, cái tên nghe thiệt thú vị hoắc, đem giờ giới ra, coi bộ còn thua xa lẫn món chân gà mà ta nhâm nhi nhậu rượu."

Tô Thừa Quang không đợi Đỗ Dậu Dương phát tác, y quay sang Vương Tử Côn, mỉm cười, "Về phần cái kêu tên 'Hiên Viên Phục Ma trượng', phì... đừng nói phục ma, ngay đến cả heo còn đánh không chết, hoàng đế Hiên Viên thần minh mà hay được, thế nào ngài cũng phải phát khùng mà lăn đùng ra chêt ngòm, chẳng sai".

"Người, người....." Vương Tử Côn hai mắt trắng dã, tay chỉ chỏ vào Tô Thừa Quang, miệng ấp úng không nói nên lời. Gã họ Tô giờ giọng bài bác, bọn Diêm sứ lại không thể đối đáp, cho thấy trên lầu Trích Tinh, cả năm Diêm sứ đều đã thua to, cho nên họ đuối lí, không thể cãi.

Mộc Hàm Băng ho khan một tiếng, nói: "Lão đồ quỷ, trước đừng khoe mẽ cái miệng, đệ oai phong như thế, sao vẫn cứ bị người ta tróc đến đây?"

"Đệ đã có nói, hổng ai tróc đệ hết, là đệ tự mình đi tới đây thôi.", Tô Thừa Quang ngược đôi mắt nhìn trời, y lạnh lùng nói, "Đang vào lúc giảng co, bỗng nhiên, bên cạnh có người nói chen vô."

Bạc Lưu "ủa", y kinh ngạc, hỏi: "Trên lầu còn có người khác nữa sao?"

"Ừa .., ta cứ tưởng đánh nhau âm ầm, khách khứa trên lầu là phải bỏ chạy sạch từ lâu. Nhưng ta rảo mắt nhìn thì thấy, ở một góc sáng sủa có

một nữ tử còn đây. Nàng ngồi ở đó, bất động thanh sắc, mở miệng bảo: ‘Từ lâu, nghe nói nhân vật Tây Thành kiêu căng và ngang bướng, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là thứ bọ chết sống trong sinh lầy thừa cơ cắn người’

"Chuyện vô lý !", Thạch Xuyên cả giận, "Cô ta thuộc môn phái nào? Dám mắng Tây Thành mình là bọ chết? Tô Thừa Quang, đệ cứ ngồi im nghe mắng hả?"

"Dĩ nhiên là không, ta vừa nghe, liền nói: ‘Ui... Tiểu cô nương, tại sao cô lại mắng người?’ nàng kia đáp: ‘rõ ràng ta chỉ mắng lũ bọ chết, đâu có mắng người hời nào?’ ta nói: ‘Tiểu cô nương, cô biết ta là Tây Thành, vậy cô cũng có chút xiu lai lịch gì đó. Nhưng việc hôm nay không dính dáng gì đến cô, vung bòn này cô đừng nhúng vào thì hơn’

"Chậm đã," Mộc Hàm Băng cười tủm tủm, hỏi, "Tiểu cô nương có bộ dạng rất đẹp, phải không?"

Tô Thừa Quang sững sốt, lấy làm lạ y hỏi trở lại: "Làm sao huynh biết?"

Mộc Hàm Băng dòm dòm vào y, cười, rồi thở dài: "Theo tính cách của đệ, nếu không phải một vị đại mỹ nhân, có gì đã bị mắng rồi, vẫn cứ nhỏ nhẹ giọng mà nói chuyện với người ta?"

"Xéo ... xéo ...", Tô Thừa Quang da mặt đỏ ửng, bực tức, "Xéo con mẹ nhà huynh đi"

"Thú vị, thú vị." Bạc Lưu nháy mắt với Thạch Xuyên, y nhỏ giọng hỏi, "Huynh từng thấy lão đồ quỷ đỏ mặt bao giờ chưa?"

Thạch Xuyên ngo ngoạy cái đầu ngẫm nghĩ, rồi y giật mình: "Có thể thật, chưa từng thấy, da mặt lão đồ quỷ so với da bụng của đệ còn dày hơn, muốn làm y đỏ mặt một lần, coi bộ còn khó hơn lên trời." Bạc Lưu thui hăn một quyền, cả giận nói: "Da bụng ai dày?"

Tô Thừa Quang làm ra vẻ như không nghe thấy, y ho khan một tiếng, nói tiếp: "Nàng kia nghe ta nói vậy, vẫn giữ bình tĩnh, trả lời 'giữa đường gặp chuyện bất bình ắt có người can thiệp, Tây Thành võ công đầu cao cường, cũng không thể cường quá một chữ lý. Giết người đền mạng, có vay có trả, người giết Tề Hạo Đình, phải đem cái mạng của mình ra mà đền'. Ta hơi bức, nói: 'ta cùng hãn hai bên đánh cuộc rất công bình, hãn tài nghệ không bằng người, còn có cách chi khác?' nữ tử lại nói: 'rất nhiều người trong thiên hạ võ công thua kém người, chẳng lẽ nói người muốn giết ai thì giết à?'"

"Cái miệng lưỡi thiệt là lợi hại.", Mộc Hàm Băng bất giác chen vô, "Nữ tử này đối với Tây Thành mình tựa hồ mang thành kiến rất nặng?"

"Ta cũng đoán như thế, bèn nói: 'Tiểu cô nương, người không biết nội tình, đừng đi chụp mũ người khác. Tô mỗ không phải thứ người thích lạm sát, ta đối đầu Diêm bang đều có đạo lý của ta.' nàng kia nói: 'dù người nói trời nói đất gì đi nữa, người chết vẫn cứ là Tề Hạo Đình, không phải người, Tô Thừa Quang.' Ta thấy cô ấy cứ châm chọc mình hoài, bèn nhất thời thân kệ cô ta muốn nói gì thì nói, chỉ tìm cách tính toán tốc chiến tốc thắng, mắt vừa thấy Đỗ Dật Dương lộ sơ hở, ta bèn lập tức sửa soạn xuất chiêu, định xuất kỳ bất ý bắt hãn làm con tin, chợt nghe nữ tử nói: 'người áo lục... coi chừng huyết Kỳ Môn đó', ta và hãn nghe thế, đều cả kinh, cái sơ hở của Đỗ Dật Dương tại huyết Kỳ Môn bị y che chắn, làm ta không còn lợi dụng được. Lại nhìn thấy cha họ Vương này trống trải nơi huyết Thái Uyên, còn chưa kịp động thủ, chẳng dè đã nghe nữ tử nọ kêu lên 'ông áo tím, phải cẩn thận huyết Thái Uyên.'"

Mọi người nghe y kể, thấy đều kinh ngạc, Thạch Xuyên buột miệng la lớn: "Gặp ma rồi ...bà nương này gốc gác ở đâu vậy?"

"Ta cũng không biết nữa." Tô Thừa Quang lắc đầu, "Ta hai lần bị nàng chọc phá, trong lòng nổi hứng, bèn hỏi cô ta: 'Tiểu cô nương hảo nhân lực, Tô mỗ bất tài, cũng muốn lĩnh giáo cao chiêu của túc hạ.' nàng kia nhìn

nhìn ta một hồi, rồi cô lắc đầu, nói: ‘hôm nay bốn cô nương tâm tình không tốt, hồng muốn đấu đá với ai hết. Tô Thừa Quang, người dám thử đỏ đen cùng ta một châu không?’”

Người Tây Thành nghe được, ai nấy đều than thầm "Hồng to".

Quả nhiên, Tô Thừa Quang nói ngang "đỏ đen", mắt y sáng rỡ, y cười hì hì, tiếp: "Ta vừa nghe nói là quá sức vui mừng, vội hỏi: ‘Tiểu cô nương cũng chính là dân chơi hả? Hay vô cùng ... người chơi trò gì? Đồ xúc sắc, bài cừu, song lục, mạt chược, đoán số... Trò đỏ đen thiên hạ cô cứ tha hồ chọn, hồng có món nào mà Tô mỗ hồng rành hết. Nàng kia nói: ‘Vậy chơi đoán số.’, nàng chỉ một ngón tay vô con gà nướng trui trước mặt, nói. ‘người đoán thử xem, tổng số xương cốt con gà này là số chẵn hay số lẻ?’”

Mọi người đều là sừng sốt, Thạch Xuyên kêu ầm lên: "Nguy quá ... ai mà biết gà có bao nhiêu xương?" Bạc Lưu cũng gãi đầu gãi tai, y lầm bầm: "Ta từng ăn không ít gà, nhưng con gà có bao nhiêu xương thì chưa hề đếm! Hai đứa mình tám lạng nửa cân."

Tô Thừa Quang, lắc đầu, thở dài, "Ta vừa nghe cổ đưa ra đề tài câu đố, nhất thời hai mắt mờ dần. Nhìn kỹ lại con gà nướng trui đó, thấy nó đã được bọc đất sét nướng thiệt hoàn hảo, hồng có bị động thủ động cước. Điều đáng ngại nhất là cô này đã có chuẩn bị sẵn, cổ đã sớm biết số lượng xương trong con gà. Tuy là nói vậy, Tô mỗ bình sinh có ba cái không ngán, không sợ, một không ngán đấu đá, hai không sợ chết, đệ tam hả, dĩ nhiên không ngán trò đỏ đen. Ta thà chết, cũng không thể không khứng cá cược, liền nói ngay: ‘Tốt lắm ... Tiểu cô nương, cá thì cá, nếu cô thua thì sao?’ nữ tử nói: ‘ta thua, sẽ giúp người đối phó Diêm bang; người thua, phải lập tức thành khẩn đi tới bên cạnh linh đường Tề Hạo Đình chờ nghe phát lạc.'"

"Ta nghe xong, nảy sinh nghi ngờ lớn, chỉ sợ Diêm bang sắp đặt gài bẫy, nhưng nhìn bộ dạng năm Diêm sứ, ai cũng ngạc nhiên, chừng như họ chưa hề quen biết nữ tử này, có lẽ đúng như lời cổ nói, giữa đường thấy sự bất

bình, nên làm khó ta. Nghĩ vậy, ta nói: ‘thôi được, cá cược là do người đề xương, người làm nhà cái, ta là người đoán, ta đoán con gà này tổng số xương là số chẵn’

Nàng kia hỏi: ‘căn cứ vô đâu?’ ta nói: ‘là người hay là gà, hoặc hai tay hai chân, hoặc hai cánh hai cựa, một tả một hữu, hai bên đối xứng, cho nên từ đó mà suy, số xương trong con gà là số chẵn’ nàng kia cười nói: ‘ người đến đây đếm đi nào’ ta nói: ‘gà đang bọc, làm sao đếm? Nàng kia nói: ‘dễ thôi, ta mời người cùng ăn gà.’ nói xong cô gỡ bỏ lớp bọc ngoài, bóc con gà ra, chia làm hai, đem một nửa đưa cho ta, cô ta ăn nửa kia. Nói ra thấy mắc cười, hai ta vốn là đối đầu, lại ngồi chung một bàn cùng nhau ăn thịt gà”

Mạnh Phi Yến nghe đến đây, ả nhớ lại tình hình lúc đó, chẳng thể nhịn, đã cười khúc khích. Vương Tử Côn nghe thấy, lão hàm hừ ngó qua, ả xấu xí cuống quýt thu hồi nét tươi cười, cố ý tạo dáng nghiêm túc, Lan Truy nói khơi khơi: "Nữ tử này không tục, có vài phần hào khí."

Từ khi vào trang đến giờ, y rất ít nói, bỗng nhiên mở miệng bình phẩm, ai nấy đều thấy lạ. Tô Thừa Quang đưa mắt liếc y một cái, cười nói: "Nghe kể thì thấy cô ta đúng là có hào khí, nhưng huynh còn chưa thấy cách cô ta ăn, vừa tinh tế vừa thanh lịch, đến các công chúa nương nương cũng chỉ đến thế là cùng."

Bạc Lưu hắng giọng một tiếng, nói: "Đủ rồi ... đủ rồi ... lão đồ quý, gì thì gì, trong mắt đệ, nàng cái gì cũng đều hay ho cả. Nói mau, con gà nọ rốt cuộc có bao nhiêu xương?"

"Bọn ta tước thịt một mẫu, gỡ được một mẫu xương, có câu 'chim sẻ tuy nhỏ, nhưng ngũ tạng vẫn đầy đủ', tuy con gà này bé, xương xẩu lại nhiều, đếm bảy mươi, tám mươi, chín mươi, mỗi lúc một nhiều. Cùng lúc, nàng nọ thở ra một hơi, lăm thăm lâu bầu nói: ‘Gà trui của Trích Tinh lâu là hữu danh vô thực, chung quy còn kém xa con gà mình ăn bữa nọ, ngon thiệt là

ngon" ta nẩy sinh tò mò, hỏi: 'bữa nọ? nữ tử tròng mắt lườm ta một cái, nói: 'ăn thì cứ ăn, lém lỉnh cái miệng nghe mà phát mệt"

Lạc Chi Dương nghe y kể, đầu óc hẩn thoáng hiện ý niệm, có cảm tưởng ngữ khí của nữ tử này có hơi quen tai. Hẩn còn đang nghĩ ngợi, Thạch Xuyên lại hét lên: "Lão đồ quỷ, ít nói tầm xàm, mau lên, tổng cộng có bao nhiêu mẫu xương gà?"

"Đếm tới chót cùng hả?" Tô Thừa Quang thở dài, y dần từng tiếng một: "Tổng cộng một trăm sáu mươi ba cái!"

"Úi!" Thạch, Bạc hai người đồng loạt la lớn, "Quả nhiên đệ thua."

Lan Truy lại 'hừ' một tiếng, lạnh lùng nói: "Tô Thừa Quang, bộ đệ để thua dễ dàng như vậy hả?"

"‘Phong Ma Tán’ cao kiến.,’ Tô Thừa Quang giương ngón cái lên, y cười hì hì nói, "Ta thấy không ổn, mắt thấy trên tay còn một mẫu xương mềm, ta tức thì quyết định, thả nó vô miệng, nhai trệu trạo, nuốt trộng xuống tức thì"

"Hay cho cái trò hủy thi diệt tích." Mộc Hàm Băng chặc chặc lưỡi, nói, "Đụng phải cái đồ vô lại hạng nặng nhà đệ, nàng kia đúng là hổ to"

Mặt Tô Thừa Quang không chút vẻ đắc ý, y gượng cười, nói: "Nàng kia cũng không ngu ngốc, cố hỏi: ‘Tô Thừa Quang, tại sao người ăn mất mẫu xương vậy?’ ta trả lời: ‘xương đâu mà xương? Rõ ràng là miếng thịt, vừa mềm vừa béo, ngon chết thôi.’ lão già họ Vương dòm thấy từ đầu đến cuối, thẳng chả hét toáng lên: ‘Chơi vậy hồng phải là xấu lắm sao? Chương quây đâu, đem cho một con gà nướng trui khác, để đếm lại từ đầu', ta vừa nghe, vội nói: ‘vậy không được, đã đồng ý số xương con gà này, đem con khác thay vô coi như hủy bỏ cá cược’ nàng kia hỏi: ‘tại sao?', ta nói: ‘thiên hạ to lớn, chuyện lạ chẳng thiếu, có người bàn tay mang sáu ngón, chưa chắc không có con gà mọc sáu móng vuốt. con gà này có một trăm sáu mươi hai

mẫu xương, con kế có thể có tới một trăm sáu mươi ba mẫu xương lận, người ta có chỗ khác nhau, vậy gà đâu có hoàn toàn con nào cũng giống con nào.'"

"Thiệt không hồ danh là lão đồ quỷ." Bạc Lữ giương ngón cái, "Quả nhiên là một tên gian hoạt số một."

Tô Thừa Quang "Hừ" một tiếng, y nghiêm mặt nói: "Ta cãi như vậy, cha già họ Vương hết đường đấu lý. Nữ tử lại đưa mắt liếc ta một cái, cô ả bỗng nhiên cười rộ, hỏi: 'Tô Thừa Quang, người chắc chắn là một trăm sáu mươi hai cái xương?', ta thấy ả cười tươi quá, chợt thấy không ổn, nhưng lời đã ra khỏi miệng rồi, đành phải đáp: 'đương nhiên, hai là số chẵn, Tô mỡ trắng.' nàg kia bất động thanh sắc, lấy từ trong ống tay áo ra một mẫu xương thiệt nhỏ của móng gà, bảo ta: 'người nói rất đúng, có kẻ mang bàn tay sáu ngón, chưa hẳn không có gà nơi chân mọc sáu cái móng vuốt. Công thêm mẫu móng vuốt này, thành một trăm sáu mươi ba cái. Ba là số lẻ, Tô Thừa Quang, người thua.' ta hết hồn hết vía, la lớn: 'Hổng có được! mẫu xương này là người chuẩn bị sẵn từ trước.' nữ tử mỉm cười, ả đem sắp mấy cái mẫu móng vuốt vào với nhau, lập nguyên hình một cái giò gà! Ta dòm thấy, trong lòng vừa hối hận vừa bức tức, tổng số xương là một trăm sáu mươi bốn cái, ta đoán số chẵn là ăn rồi, kết quả cậy mình thông minh, ngược lại tự mình đem đầu chui vô bẫy của nữ tử này. lại tự trách mình đoảng, không để ý là thiếu một cái móng vuốt, mà cũng kỳ, ta ngồi cùng bàn với cô mà không có phát hiện nàg chơi trò quỷ, cho thấy nữ tử chẳng những tâm tư giảo hoạt, mà nghề tí toáy ngón tay cũng quá xá giỏi.'"

Thu Đào buột miệng hỏi: "Đệ không có xuất thủ cùng nàg?"

"Không có!" Tô Thừa Quang lắc đầu quây quây, "Đệ lúc ấy trong lòng không phục, vỗ bàn cái rầm, thét lớn: 'Tiểu cô nương, người ăn gian.', tiếng thét này đã dùng tới 'Thiên Lôi hống', đệ tính làm cho cô ả hồn vía tán loạn để thừa dịp xóa bỏ cá cược. Chẳng dè, nàg kia thập phần trấn định, ngay cả một cái chớp mi cũng là không, cô nói: 'Tô Thừa Quang,

người cũng đã chẳng nuốt đi mất một mẫu xương hay sao? Mẫu xương này ta có thể đưa ra cho tổng số thành số lẻ, mẫu xương kia của người, người có thể khắc ra trở lại không? Người ăn gian chính là người mới đúng, đáng tiếc, làm bậy để tự hại mình, để bị xui xẻo mà thua. Ván này thắng bại đã rõ, ta có việc phải đi ngay bây giờ, người nếu còn có liêm sỉ, hãy tuân thủ vụ cá cược, đến chỗ Diêm bang chờ phát lạc.', nói xong cô ta đứng dậy, phơi phới đi mất dạng."

"Đệ để cho cô ta đi dễ dàng vậy sao?", Chu Liệt giậm chân la lớn, "Cô nàng đã sớm tính toán ăn gian từ đầu, thấy đệ nuốt mẫu xương, mới đưa cái móng ra cho thành số lẻ, nếu đệ không nuốt, cô nàng cũng không đưa ra, tính tới tính lui, cách gì, đệ cũng thua"

Tô Thừa Quang hít một hơi, mặt đau khổ, nói : "Cá cược chính là đấu trí, có thể buộc đối phương chưa nhập cuộc đã thua, đó cũng là một bản lĩnh vô cùng to tát. Nữ tử này tính toán không chút sơ hở nào, Tô mỗ không thể không phục. Nghĩ lại, Tô Thừa Quang ta tung hoành đồ quốc, trải trăm trận chiến, chưa từng thua một lần, kết quả lại bái xái bại xại trước một đồng xương gà. Ôi, đành phải theo điều lệ cá cược, đem đầu tới đây nghe phát lạc. Kết quả chờ thì cứ chờ, chẳng bị một ai đụng đến một sợi tóc, mấy người nói xem, chuyện này kỳ quái hay không kỳ quái?"

Vương Tử Côn nghe thế, lão khoái trá: "Các vị đều nghe rõ chưa? Hẳn thua cuộc, tự đến chịu phạt, nếu bây giờ tự tiện rời đi, thì hẳn phải là một đứa tiểu nhân vô tín vô nghĩa, là đồ vô lại ăn gian ăn lận trong nghề đỏ đen,

"Đánh cái rắm thúi con mẹ nó!", Tô Thừa Quang cả giận, "Ông nội người ở ngay tại đây, có đứa nào đem ông nội người giết, họ Tô mà có một chút nhú mày, sẽ không tính là hảo hán."

"Tô sư đệ, đừng nổi nóng.", Vạn Thăng trầm ngâm một chút, ông quay sang hỏi Vương Tử Côn, "Vương Diêm sư, quý bang định xử trí Tô sư đệ ra sao?"

Tây Thành tám bộ như ruột thịt, quyết không đứng im nhìn Tô Thừa Quang chết, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, mười bốn ánh mắt dừng trên mặt Vương Tử Côn. Đứng kế bên, Lạc Chi Dương cảm giác sát khí đằng đằng, hần nín thở, lén lùi ra sau nửa bước, chỉ cần nổ ra hỗn chiến là hần ù té bỏ chạy.

Vương Tử Côn nhú chặt hàng mi, lão không nói được một lời, tựa hồ tâm thần có chút bất định.

Vạn Thăng chờ hoài, ông cất cao giọng, lại hỏi lần nữa: "Vương Diêm sứ, xin hỏi tôn ý?"

Vương Tử Côn vẫn không lên tiếng, ba Diêm sứ kia nhìn nhau, Đỗ Dậu Dương đằng hắng một tiếng, giọng bối rối, nói: "Vạn bộ chủ, không dám nói man ngải, xử trí người này ra sao, cả bốn người chúng tôi cũng không làm chủ được."

Thạch Xuyên mất kiên nhẫn: "Vậy ai có thể làm chủ?" Đỗ Dậu Dương nghiêm nét mặt: "Đương nhiên là bang chủ bản bang." Mộc Hàm Băng kỳ lạ: "Tề Hạo Đình không phải là đã chết rồi ư?"

"Lão bang chủ tạ thế.". Đỗ Dậu Dương dừng một chút, nhấn mạnh từng chữ một, "Còn có tân bang chủ kia!"

"Tân bang chủ?" Vạn Thăng kinh ngạc, "Diêm bang đã tuyển được tân bang chủ rồi sao?"

Đỗ Dậu Dương cùng Thuần Vu Anh nhìn nhau, thần sắc ngằn ngại, Mạnh Phi Yến thẳng tính, ả buột miệng: "Mấy người không nói, để ta nói. Trước khi Tề bang chủ tạ thế, có trời lại với Ngũ Diêm sứ giả 'ai có thể trả thù cho ngài, kẻ đó sẽ đứng đầu Diêm bang!'"

Tây Thành mọi người đều kinh ngạc, Tô Thừa Quang vỗ đùi, y cười âm: "Thú vị, thú vị, con mẹ nó ... thiệt là thú vị."

Thạch Xuyên phải hỏi: "Lão đồ quỷ, thú vị gì? Muốn lên làm bang chủ, ai ai cũng đều nhắm nhe giành nhau giết đệ kia mà."

Mặt Tô Thừa Quang không chút vẻ đắc ý, y gượng cười, nói: "Nàng kia cũng không ngu ngốc, cố hỏi: ‘Tô Thừa Quang, tại sao người ăn mất mẩu xương vậy?’ ta trả lời: ‘xương đâu mà xương? Rõ ràng là miếng thịt, vừa mềm vừa béo, ngon chết thôi.’ lão già họ Vương dòm thấy từ đầu đến cuối, thẳng chả hét toáng lên: ‘Chơi vậy hổng phải là xấu lắm sao? Chường quày đâu, đem cho một con gà nướng trui khác, để đếm lại từ đầu', ta vừa nghe, vội nói: ‘vậy không được, đã đồng ý số xương con gà này, đem con khác thay vô coi như hủy bỏ cá cược’ nàng kia hỏi: ‘tại sao?, ta nói: ‘thiên hạ to lớn, chuyện lạ chẳng thiếu, có người bàn tay mang sáu ngón, chưa chắc không có con gà mọc sáu móng vuốt. con gà này có một trăm sáu mươi hai mẩu xương, con kế có thể có tới một trăm sáu mươi ba mẩu xương lận, người ta có chỗ khác nhau, vậy gà đâu có hoàn toàn con nào cũng giống con nào.’"

"Thiệt không hổ danh là lão đồ quỷ." Bạc Lưu giương ngón cái, "Quả nhiên là một tên gian hoạt số một."

Tô Thừa Quang "Hừ" một tiếng, y nghiêm mặt nói: "Ta cãi như vậy, cha già họ Vương hết đường đầu lý. Nữ tử lại đưa mắt liếc ta một cái, cô ả bỗng nhiên cười rộ, hỏi: ‘Tô Thừa Quang, người chắc chắn là một trăm sáu mươi hai cái xương?, ta thấy ả cười tươi quá, chợt thấy không ổn, nhưng lời đã ra khỏi miệng rồi, đành phải đáp: ‘đương nhiên, hai là số chẵn, Tô mỗ thắng.’ nàng kia bất động thanh sắc, lấy từ trong ống tay áo ra một mẩu xương thiệt nhỏ của móng gà, bảo ta: ‘người nói rất đúng, có kẻ mang bàn tay sáu ngón, chưa hẳn không có gà nơi chân mọc sáu cái móng vuốt. Công thêm mẩu móng vuốt này, thành một trăm sáu mươi ba cái. Ba là số lẻ, Tô Thừa Quang, người thua.’ ta hết hồn hết vía, la lớn: ‘Hổng có được! mẩu xương này là người chuẩn bị sẵn từ trước.’ nữ tử mỉm cười, ả đem sắp mấy cái mẩu móng vuốt vào với nhau, lập nguyên hình một cái giò gà! Ta dòm thấy,

trong lòng vừa hối hận vừa bực tức, tổng số xương là một trăm sáu mươi bốn cái, ta đoán số chẵn là ăn rồi, kết quả cậ mình thông minh, ngược lại tự mình đem đầu chui vô bẫy của nữ tử này. lại tự trách mình đoảng, không để ý là thiếu một cái móng vuốt, mà cũng kỳ, ta ngồi cùng bàn với cô mà không có phát hiện nàng chơi trò quý, cho thấy nữ tử chẳng những tâm tư giao hoạt, mà nghề tí toáy ngón tay cũng quá xá giỏi."

Thu Đào buột miệng hỏi: "Đệ không có xuất thủ cùng nàng?"

"Không có!" Tô Thừa Quang lắc đầu quây quây, "Đệ lúc ấy trong lòng không phục, vỗ bàn cái rầm, hét lớn: ‘Tiểu cô nương, người ăn gian.’, tiếng hét này đã dùng tới ‘Thiên Lôi hồng’, đệ tính làm cho cô ả hồn vía tán loạn để thừa dịp xóa bỏ cá cược. Chẳng dè, nàng kia thập phần trấn định, ngay cả một cái chớp mi cũng là không, cô nói: ‘Tô Thừa Quang, người cũng đã chẳng nuốt đi mất một mẫu xương hay sao? Mẫu xương này ta có thể đưa ra cho tổng số thành số lẻ, mẫu xương kia của người, người có thể khắc ra trở lại không? Người ăn gian chính là người mới đúng, đáng tiếc, làm bậy để tự hại mình, để bị xui xẻo mà thua. Ván này thắng bại đã rõ, ta có việc phải đi ngay bây giờ, người nếu còn có liêm sỉ, hãy tuân thủ vụ cá cược, đến chỗ Diêm bang chờ phát lạc.’, nói xong cô ta đứng dậy, phơi phơi đi mất dạng."

"Đệ để cho cô ta đi dễ dàng vậy sao?", Chu Liệt giậm chân la lớn, "Cô nàng đã sớm tính toán ăn gian từ đầu, thấy đệ nuốt mẫu xương, mới đưa cái móng ra cho thành số lẻ, nếu đệ không nuốt, cô nàng cũng không đưa ra, tính tới tính lui, cách gì, đệ cũng thua"

Tô Thừa Quang hít một hơi, mặt đau khổ, nói : "Cá cược chính là đấu trí, có thể buộc đối phương chưa nhập cuộc đã thua, đó cũng là một bản lĩnh vô cùng to tát. Nữ tử này tính toán không chút sơ hở nào, Tô mỗ không thể không phục. Nghĩ lại, Tô Thừa Quang ta tung hoành đồ quốc, trải trăm trận chiến, chưa từng thua một lần, kết quả lại bái xái bại xạ trước một đồng xương gà. Ôi, đành phải theo điều lệ cá cược, đem đầu tới đây

nghe phát lạc. Kết quả chờ thì cứ chờ, chẳng bị một ai đụng đến một sợi tóc, mấy người nói xem, chuyện này kỳ quái hay không kỳ quái?"

Vương Tử Côn nghe thế, lão khoái trá: "Các vị đều nghe rõ chưa? Hẳn thua cuộc, tự đến chịu phạt, nếu bây giờ tự tiện rời đi, thì hẳn phải là một đứá tiểu nhân vô tín vô nghĩa, là đồ vô lại ăn gian ăn lận trong nghề đồ đen,

"Đánh cái rắm thúi con mẹ nó!", Tô Thừa Quang cả giận, "Ông nội người ở ngay tại đây, có đứá nào đem ông nội người giết, họ Tô mà có một chút nhú máu, sẽ không tính là hảo hán."

"Tô sư đệ, đừng nổi nóng.", Vạn Thăng trầm ngâm một chút, ông quay sang hỏi Vương Tử Côn, "Vương Diêm sứ, quý bang định xử trí Tô sư đệ ra sao?"

Tây Thành tám bộ như ruột thịt, quyết không đứng im nhìn Tô Thừa Quang chết, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, mười bốn ánh mắt dừng trên mặt Vương Tử Côn. Đứng kế bên, Lạc Chi Dương cảm giác sát khí đằng đằng, hẳn nín thở, lén lùi ra sau nửa bước, chỉ cần nổ ra hỗn chiến là hẳn ù té bỏ chạy.

Vương Tử Côn nhú chặt hàng mi, lão không nói được một lời, tựa hồ tâm thần có chút bất định.

Vạn Thăng chờ hoài, ông cất cao giọng, lại hỏi lần nữa: "Vương Diêm sứ, xin hỏi tôn ý?"

Vương Tử Côn vẫn không lên tiếng, ba Diêm sứ kia nhìn nhau, Đỗ Dật Dương đằng hắng một tiếng, giọng bồi rối, nói: "Vạn bộ chủ, không dám nói man ngải, xử trí người này ra sao, cả bốn người chúng tôi cũng không làm chủ được."

Thạch Xuyên mất kiên nhẫn: "Vậy ai có thể làm chủ?" Đỗ Dật Dương nghiêm nét mặt: "Đương nhiên là bang chủ bản bang." Mộc Hàm Băng kỳ

lạ: "Tề Hạo Đình không phải là đã chết rồi ư?"

"Lão bang chủ tạ thế.". Đỗ Dậu Dương dừng một chút, nhấn mạnh từng chữ một, "Còn có tân bang chủ kia!"

"Tân bang chủ?" Vạn Thăng kinh ngạc, "Diêm bang đã tuyển được tân bang chủ rồi sao?"

Đỗ Dậu Dương cùng Thuần Vu Anh nhìn nhau, thần sắc ngần ngại, Mạnh Phi Yến thẳng tính, ả buột miệng: "Mấy người không nói, để ta nói. Trước khi Tề bang chủ tạ thế, có trời lại với Ngũ Diêm sứ giả 'ai có thể trả thù cho ngài, kẻ đó sẽ đứng đầu Diêm bang!'"

Tây Thành mọi người đều kinh ngạc, Tô Thừa Quang vỗ đùi, y cười âm: "Thú vị, thú vị, con mẹ nó ... thiệt là thú vị."

Thạch Xuyên phải hỏi: "Lão đồ quỷ, thú vị gì? Muốn lên làm bang chủ, ai ai cũng đều nhằm nhe giành nhau giết đệ kia mà."

Tô Thừa Quang cười: "Huynh nói thử xem, trong mấy người này, ai là kẻ thích hợp nhất để giết đệ?" Thạch Xuyên hơi bị hăng, y ngẫm nghĩ một chút, chợt y giật mình, nói: "Mấy người ở đây, không có ai thích hợp hết."

Tô Thừa Quang gật đầu: "Đệ không phải do Ngũ Diêm sứ giả bắt về mà vì thua cuộc tự chui đầu vô lưới, một trong những vị này giết đệ để lên làm bang chủ, mấy người kia sẽ không phục. Nhưng nếu họ xúm nhau vô, chức bang chủ lại chỉ có một. Vậy cho nên, đây là một cái nan đề cực kỳ lớn, Xem ra, di mệnh của Tề Hạo Đình đã thành tấm bùa hộ mạng cho đệ, nếu cứ liều lĩnh ra tay giết đệ, bọn họ sẽ tuyển không ra bang chủ."

Hắn nói đến đây, vẻ dương dương đắc ý, khi nhìn mặt thiếu não của bốn Diêm sứ, y bật cười, hỏi: "'Bạch Diêm sứ giả' Hoa Đình đâu, sao hắn không có mặt ở đây?"

Mạnh Phi Yến hừ, tức giận, nói: "Hoa Diêm sứ bận đi tìm vị cô nương của Trích Tinh lâu, việc ông ấy làm xem ra còn có lý hơn."

Tô Thừa Quang gật gù, y nghiêm mặt nói, "Tìm được nữ tử nọ, mới có thể giải quyết cái khó này. Nhưng nếu vậy, chả phải cô ta sẽ thành bang chủ Diêm bang à?"

Mạnh Phi Yến thần sắc nghiêm trang, ả lớn tiếng nói: "Tuân theo di mệnh lão bang chủ, nếu cô ta tự tay đâm người chết, lẽ tự nhiên thành người đứng đầu bang."

Sau một hồi lặng yên khá lâu, Tô Thừa Quang thần khí cổ quái, y cười âm, gật gù: "Càng hay, ta chờ cô ta đến!". Người Tây Thành nghe thế, thấy đều kinh hãi, bức tức.

Chợt Vương Tử Côn than dài một hơi, lão ngừng mặt lên, nói: "Ba vị Diêm sứ, ta xem việc này quá dễ. Một ngày chưa tìm ra cô nàng kia, chẳng lẽ là một ngày không giết Tô Thừa Quang? Một ngày không giết Tô Thừa Quang, chẳng lẽ Diêm bang ta thêm một ngày vô chủ? Theo ta thấy, không bằng mọi người hợp lực giết tiểu tử này, sau đó đề cử một người đảm nhiệm bang chủ."

"Vương Tử Côn!" Đỗ Dật Dương tức tối, "Bang chủ thi hài còn chưa lạnh, người đà dám nói vậy sao? Lịch đại bang chủ, đều từ tiền đại bang chủ đề cử, Ngũ Diêm sứ giả bất quá làm hộ vệ cho bang chủ, có khi nào đứng ra đề cử bang chủ chưa?"

Mạnh Phi Yến cùng Thuần Vu Anh cũng kêu lên: "Đỗ Diêm sứ nói đúng, bang chủ di lệnh, nhất quyết không thể làm sai trái!"

Vương Tử Côn thấy khó chống lại số đông, lão đành nói: "Thôi, thôi, tùy ý các vị. Nếu vĩnh viễn không tìm thấy nữ tử nọ, các vị sẽ nuôi họ Tô này cả đời sao?"

Chúng Diêm sử chưa kịp trả lời, Vạn Thăng lạnh lùng nói: "Việc này không để các vị quan tâm, Tô Thừa Quang là người của Tây Thành ta, bọn ta một khi đến đây, là muốn đem hắn đi."

Tô Thừa Quang sửng sốt, y kêu lên: "Vạn sư huynh...."

"Câm mồm", Vạn Thăng xua tay, trầm giọng nói, "Thiên bộ là đứng đầu tám bộ, không có Thành chủ ở đây, mọi chuyện do chính ta quyết định."

Nói đến đây, ông trút bỏ vẻ nho nhã, mắt loe lóe sáng, Tô Thừa Quang nhìn thẳng mặt ông ta, sau một lúc lâu, y thở ra một hơi, nói: "Vạn sư huynh, đệ không thể đi theo huynh."

Mặt Vạn Thăng thoáng một sắc xanh, ông lạnh lùng nói: "Tô Thừa Quang, ngươi muốn ồn ào đến bao giờ?" Tô Thừa Quang lắc đầu nói: "Vạn sư huynh, huynh có đạo của huynh, đệ có đạo riêng của đệ. Thành chủ thường nói: ‘Không hợp đạo nhau, không thể cùng chung mưu kế’, đạo của huynh. đệ không hiểu lắm, còn của đệ, huynh cũng khó nắm cho rõ"

Vạn Thăng dòm y chăm chăm, nét mặt biến chuyển mấy lần, bỗng ông vung tay áo, từ trong đó bay ra vô số bóng trắng. Bóng này biến thành những sợi tơ mảnh mai, bọn cung thủ vây quanh cúi đầu còn chưa kịp hiểu, những cây nỏ trong tay chúng đã bị tơ cuốn lấy. Bọn hắn cuống quýt bấm lẫy nỏ, chẳng dè Vạn Thăng rung tay, lực đạo theo tơ truyền đến, tất cả mũi nỏ hướng lên trời, nghe sột sột, bao nhiêu tên phóng ra đã ghim hết lên trên trần.

Trong một tiếng thét dài, Vạn Thăng nhảy bung lên, vượt xà ngang, ông vờn đôi tay như cánh bướm, vung trên vãi dưới, quét phải tạt trái, đã thấy tám cung thủ nỏ vẫn còn trong tay, miệng kêu thét ầm ỹ, đều đã bị treo lên cao, thân hình mỗi đứa đung đưa như tổ kén,

Những diễn tiến này liên tiếp xảy ra nhanh như chớp giật, khi Vạn Thăng đáp trở lại trên sàn nhà, bang chúng vừa hoàn hồn, đang định nhào

lên tiếp cứu, đều đã bị người Tây Thành ngăn cản, không đũa nào dám vọng động. . Vạn Thăng vung tay xuất chưởng nhanh như gió, thế như đao to búa lớn, đã đập nát vụn cái lồng gỗ, Vạn Thăng vừa định đến mở cũi sắt, chẳng dè Tô Thừa Quang hét lớn một tiếng, y vung một chưởng vào Vạn Thăng, Ông này thất kinh, đành bất đắc dĩ huy chưởng nghênh tiếp. Hai chưởng kinh chạm nhau, lập tức chớp loe lóe tơ trắng trong tiếng sấm ầm ỉ. Thân hình Tô Thừa Quang dạt ra, Vạn Thăng cũng lui ra sau nửa bước, ông cả giận hỏi: "Thừa Quang, ý tứ gì thế này?"

"Không ý tứ gì.", Tô Thừa Quang cười rộ, nói, "Đệ đang có hứng ở lại trong này, cách chi cũng không đi."

"Nói nhảm!", Tuy Vạn Thăng luôn luôn bình tĩnh, bây giờ ông cũng nổi giận thực sự, "Đệ đi ra đây cho ta.", rồi đột nhiên ông phất tay áo, huy chưởng, một chùm tơ mờ mờ như sương như khói, theo cổ tay ông bắn mạnh ra, xuyên qua song sắt của cái cũi mà xoèn xoẹt quấn lấy hai tay hai chân Tô Thừa Quang.

Tô Thừa Quang biết rõ, tơ này quấn quanh là hư ảo, một khi Vạn Thăng rút "Chu Lưu Thiên kính" vào, chúng sẽ như dùi sắt công phá cả trăm huyết đạo, làm toàn thân không thể động đậy, y lập tức không dám coi thường, dừng mãnh vận dụng "Chu Lưu Điện kinh", y hét lớn một tiếng, thúc đẩy chân khí lưu chuyển toàn thân, y lắc mình một cái, tơ trắng đã bị vụn nát ra, dưới tác động của điện kinh, đã bốc cháy thành từng vầng vàng khói.

Vạn Thăng hừ một tiếng, thân như lốc xoáy, ông chạy vòng quanh cũi sắt, vung chưởng, tơ trắng từ ống tay áo ồ ạt bung ra cuộn cuộn, Tô Thừa Quang nhất thời bị chấn động, đã bị quấn chặt, y hả hê la lớn: "Âm hồn không chịu tiêu tan hả?". Y xuống trung bình tấn, quất ra ngoài cũi sắt hai chưởng, Vạn Thăng nhẹ nhàng xông tới, vung ngón trở bàn tay thúc đẩy một dây tơ trắng quấn lấy từ đầu đến chân Tô Thừa Quang, kéo một cái, lôi tuột gã này quy xuống. Tô Thừa Quang cảm giác nửa người run bần bật,

thế trung bình dao động mất hai bước, y cuống quít tiềm vận nội kinh chống cự.

"Thạch Xuyên, Bạc Lưu.", Vạn Thăng trợn hai mắt, lớn tiếng ra lệnh, "Còn đứng nhìn cái gì? Mau hủy cái cũi sắt đi"

Hai người như sức tỉnh giấc mộng, song song tiến lên. Tô Thừa Quang ba mặt thụ địch, y giậm chân, miệng thét to, như tiếng sấm sét, khiến mắt Lạc Chi Dương tối sầm, lỗ tai ù lên ong óng.

Dứt tiếng thét, Tô Thừa Quang chìa hai tay chụp vào chấn song, y ra sức nhấc cái cũi lên, nghe tiếng sắt thép khua rồn rảng một hồi, cái cũi nâng cao, trở thành một món binh khí trong tay. đã được y vung mạnh ra.

Thạch Xuyên dừng mãnh xông vào, đâm một quyền, song sắt chạm nhau khua ầm ỉ, đồng lúc, Thạch Xuyên kêu rên thảm thiết, y lui nhanh hai bước, cặp mắt hồ trợn ngược, da mặt ửng đỏ chuyển sang trắng bệch, hai nắm đấm cũng run lập cập.

Cũi sắt bị đánh bật lên, rồi hạ xuống. Bạc Lưu xông vào, đưa cái bụng to nung núc lạng lẽ cuộn vào cái cũi, Y là chủ Trạch bộ, "Chu Lưu Trạch kình" vận chuyển toàn thân, tạo sức hút như đầm lầy, chôn sâu vạn vật. Cũi sắt bị ghì chặt lấy, Bạc Lưu cười ha hả, vừa được hai tiếng, y cảm giác không ổn, "Chu Lưu Điện kình" đã như một cơn lũ theo song sắt tràn vào cơ thể y, giật tung lục phủ ngũ tạng lên.

"Hồng to ...", Bạc Lưu khốn khổ thét lên, "Mẹ ôi, cũi sắt có thể dẫn điện kình..." Ý niệm mới lóe ra trong đầu, y không còn sức chịu đựng, phải nhả cái cũi ra, loạng choạng lui lại mấy bước, "Bùm" một tiếng, y té quỵ, ngồi bệt trên sàn nhà, mặt không chút máu.

Cũi sắt nặng mấy trăm cân, Tô Thừa Quang lại rút điện kình vào, y dùng thần lực quét nó ra, biến nó thành một món binh khí uy lực to tát, đập vào đâu, phóng điện ra đấy. Hai bộ chủ Sơn Trạch không chống cự nổi, chỉ

có nước kéo nhau rút lui. Vạn Thắng cứ chạy xa xa , dẫu ông chưởng pháp tinh kì, cũng không thể tiếp cận đối thủ. Trận chiến này khí thế to lớn, uy lực cực đại, vượt xa tầm tưởng tượng của Diêm chúng, đến các chủ bộ kia của Tây Thành cũng không đứng tại chỗ được, họ phải gấp rút chạy ra ngoài linh đường. Thu Đào càng xem càng lo lắng, bà biết Vạn, Tô hai người bản sự tương đương, bà chỉ sợ trước khi quyết định xong thắng bại, linh đường Tề Hạo Đỉnh đã bị tan tành, gây thêm hận thù mới cùng Diêm bang.

Nghĩ vậy, bà cất cao giọng kêu lên: "Mau dừng tay, nghe ta nói một câu." Bà có uy tín thậm cao, hai người cùng ngừng tay, Vạn Thắng nhảy vọt ra phía sau, Tô Thừa Quang thừa dịp, y hạ cũi sắt xuống cái rầm, lại chui vô ngồi trở lại trong cũi.

Vạn Thắng trợn mắt nhìn y, ông cả giận nói: "Tô Thừa Quang, người cút ra đây cho ta!" Tô Thừa Quang cười hì hì, y ngồi xếp bằng, nói: "Đã nói không ra, vậy thì không ra."

Vạn Thắng trên mặt nổi một làn thanh khí, ông vừa định nhảy vô, bà Thu Đào đã ngăn lại, nói: "Vạn sư huynh, Thừa Quang tính quật cường, dùng sức mạnh với nó, trong lòng nó không phục, có bức cách mấy cũng vô dụng, chuyện này mình phải bàn bạc cho kỹ mới được."

"Muội không biết." Vạn Thắng lắc đầu, thở dài, "Nó còn ở lại trong đây, sẽ gặp rất nhiều nguy cơ tứ phía. Những người này không cần động đao động kiếm, chỉ cần không cho ăn, uống, sẽ làm nó chết khát, chết đói."

Thu Đào vừa nghe, bà đang ngần ngừ, chợt nghe Thuần Vu Anh cả tiếng, nói: "Tô Thừa Quang, ta kính trọng người là một hán tử kiêu hùng. trước linh cữu Tề bang chủ, ta, Thuần Vu Anh thề, một ngày tìm không thấy nàng kia, một ngày Diêm bang ta không làm khó người, cơm nước, rượu trà đều sẽ cung ứng đầy đủ.. Ai nếu có chút ý đồ hại người, người đó là đối địch cùng Thuần Vu Anh ta." Nói xong, y rút ra một cây đoản kích,

hai tay bẻ mạnh một cái, đã làm gãy cán gậy. Thuần Vu Anh ném hai mẩu kích đi, y rảo ánh mắt lên tất cả mọi người, trầm giọng nói, "Nếu sai lời thề, sẽ bị như cây kích này!"

Đoản kích này là món binh khí tùy thân của y, y bẻ gãy nó lập thề, không lời thề nào có thể to, nặng hơn được. Mọi người Tây Thành đều động dung, Vạn Thăng đưa mắt nhìn cây kích gãy, ông trầm ngâm một chút, rồi bỗng dừng vung tay áo, ông khẽ khàng đi ra ngoài linh đường. Sáu chủ bộ kia thấy ông ra đi, họ cũng đành phải nối bước đi theo sau, lại nghe Tô Thừa Quang ở đằng sau cười ha ha, nói với theo: "Chư vị đồng môn, cứ đi thông thả, đệ không tiễn."

Người Tây Thành nghe thế, họ đều mang trong lòng một tư vị khó tả, Lạc Chi Dương chưa từng gặp một người trọng lời hứa đến thế, coi thường sinh tử, quả là một đại hảo hán, y ngoái nhìn Tô Thừa Quang, nhất thời rất khâm phục.

Ra khỏi "Hữu Vị trang", đến một chỗ vắng, Mộc Hàm Băng buộc phải hỏi: "Vạn sư huynh, mình cứ là đi liền như vậy sao?"

"Không đi, thì làm gì bây giờ?" Vạn Thăng thở ra một hơi, "Ta không sợ gây hấn cùng Diêm bang, nhưng Tô sư đệ trọng lời thề ước cá cược, ta chả có cách gì hết?"

Thạch Xuyên nóng hừng hực trong đầu, y bốc giận, lớn tiếng nói: "Có cái quái gì to tát đâu, tui mình đồng tâm hiệp lực, đem triệt phá quách cái tổng đàn này của bọn muỗi lậu, thiên hạ không còn 'Diêm bang', vụ đánh cuộc nợ chẳng phải cũng tiêu ma luôn sao."

"Nói bậy bạ gì đó?", Thu Đào trợn mắt liếc y một cái, bà đánh giọng, quát, "Người thì chỉ biết có đá đá sát sát. Diêm bang ba mươi vạn đệ tử, người có giết hết được không?" Thạch Xuyên hậm hực: "Không làm vậy,

thì làm gì khác bây giờ?" Mọi người đều nhú mào, chột nghe Lạc Chi Dương cười, nói: "Tui thật ra có một cách".

Mọi người đang âu sầu, quên phứt sự hiện diện của hân. Bạc Lưu chớp con mắt, y cười, hỏi: "Tiểu đạo trưởng, người có diệu kế gì thế?"

"Hồng có diệu kế gì đâu." Lạc Chi Dương cười hì hì nói, "Muốn cởi chuông, còn tùy thuộc vào người buộc chuông. Tô huynh bị giữ trong tay Diêm bang, tất cả đều do vụ đánh cuộc kia, chỉ cần phỗng tay trên Diêm bang, tìm ra trước họ nữ tử nọ, thuyết phục nàng hủy bỏ đánh cuộc là xong."

Mọi người vừa nghe, tinh thần lập tức đại chấn, Thạch Xuyên vỗ trán lia lia, kêu lên: "Đúng rồi, cái cách thức đơn giản thế, sao mình lại không nghĩ tới?"

Vạn Thăng cũng vuốt râu, ông gật gù, nói: "Chiêu ‘Phủ Đế Trừu Tân’ (nghĩa đen: rút bớt củi dưới nồi, nghĩa bóng: dùng biện pháp mạnh đối phó tình hình) này thật tuyệt diệu. Lan sư đệ, đệ có khinh công giỏi nhất, đệ chạy cho mau đến Trích Tinh lâu, tìm cho được tiểu nhị của quán, hỏi kỹ hình dạng nàng kia, tướng mạo, quần áo, rồi đệ vẽ hình, sao thêm bốn bản nữa, giao cho ta, Chu sư đệ, Mộc sư đệ cùng Bạc sư đệ, bọn mình năm người chia ra năm ngả tìm kiếm."

"Còn đệ thì sao?" Thạch Xuyên vừa nghe, y khẩn trương, tự chỉ tay vào chóp mũi, hét ầm lên, "Đệ sẽ làm gì?"

"Người cùng Thu sư muội họp nhau ở lại phụ cận, thứ nhất giám thị Diêm bang, thứ hai hộ vệ Tô sư đệ, ngăn ngừa Diêm bang gây hại. Nếu Hoa Đình tìm được nữ tử kia, Thu sư muội cần phải chặn bọn họ lại, dùng lý hay động võ, làm sao thuyết cho nàng kia hủy bỏ đánh cuộc."

Thạch Xuyên tính lỗ mãng, trong tám bộ, y chỉ phục hai người Vạn, Thu. Vạn Thăng để y lại với Thu Đào chính nhờ bà cai quản y, gã hắc đại

hán không thể làm gì khác, cu cậu trong lòng khó chịu, chỉ lăm bằm dăm tiếng, vẻ mặt thiếu nể. Thu Đào cười cười: "Vạn sư huynh yên tâm, việc này giao cho muội là tốt lắm." Vạn Thăng yên lặng gật đầu, Lan Truy xoay người, chỉ nhoáng một bóng trắng, y đã mất dạng vào màn đêm. Đoàn người Vạn Thăng cũng theo sát, chớp mắt, bốn bóng đen nhòa lẫn vào đêm tối.

Thu Đào nhìn theo mọi người đi xa, bà ngó Lạc Chi Dương, hỏi: "Trương Thiên Ý sao lại buông tha người?"

Lạc Chi Dương cười: "Hắn bị nội thương phát tác, chưa kịp giết tui, đã chết ngủm."

"Trương Thiên Ý chết?", Thu Đào thoát đầu cả kinh, rồi lại thấy khó hiểu, "Ta xem thân thủ hắn ngày đó, thấy không giống kẻ sắp chết, hay là hắn vốn bị cố tật, trong khi bỏ trốn, đã phát động thương thế?"

Lạc Chi Dương không tiện nói nhiều, hắn gật đầu nói: "Có lẽ là vậy."

Hắn lại hỏi, "Thu đại nương, sau đó, bà có còn gặp lại cô gái đồng hành với tui không?"

"Cái cô gái giả trai đó hả?" Thu Đào khẽ lắc đầu, "Khi ta trở về, nàng đã đi đâu mất. Sao vậy? Hai đứa người lạc nhau hả? Cũng không có gì đáng lo, cô ta là cao đồ của Thái Hạo cốc, võ công cao hơn người rất nhiều. Ừ... chẳng trách người có sử một chiêu mang phong cách 'Dịch Tinh kiếm', ý hẳn là do cô ta đã dạy cho người."

Bà lườm Lạc Chi Dương một cái, mặt lộ vẻ không vui, "Đứa nhỏ nhà người này thực kỳ quái, thấy ta mà không chịu nhận liền, cứ lén lén lút lút, gây hiểu lầm vô vị! "

Lạc Chi Dương gãi đầu, nói: "Tui chỉ là tò mò, võ công Thu đại nương như vậy, vì sao cam lòng đi mai nghệ tại miếu Phu Tử?"

Thu Đào thản nhiên nói: "Võ công lại không làm ra cơm mà ăn. Võ công cao tới đâu, trong cuộc sống, thắng hoặc không trộm, không cướp ... đành phải đi bán tượng đất sứ cho người mua vui"

Bà nói, ánh mắt chớp động, rõ ràng là lời xuất phát tự tâm khảm.

Thu Đào lại hỏi hẩn tu ở đạo quán nào, Lạc Chi Dương nói là Dương Minh quán. Thu Đào kinh ngạc: "Chỗ đó thuộc về hoàng gia. Ừa .., Dương Minh quán cùng Thái Hạo cốc rất có uyên nguyên sâu xa, người đi làm đạo sĩ, là để dò tìm tiểu cô nương kia, phải không?"

Câu đoán tuy không trúng, cũng không xa lắm, Lạc Chi Dương đành phải gật đầu.

"Người thật sự đưa si tâm." Thu Đào than một hơi, "Cô gái nọ, ta thấy dễ thương, đích xác khó lòng quên cho được. Tiểu tử kia, người cùng ta coi như hữu duyên, nếu người cần ta giúp đỡ những việc ta làm được, người chỉ cần mở miệng nói ra thôi. Ta hành tung bất định, người nếu muốn tìm ta, hãy đi tới ven hồ Huyền Vũ, kiếm chuông quỳ họ Phương trong quán 'Thiên Thu các'."

Bà thò tay vô giỏ, ngắt một mẫu đất sứ, nặn ra một con mèo Ba Tư nhỏ, đưa cho Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương nhìn con mèo đất, có cảm giác quen mắt, hẩn sức nhớ lại, cô gái ngồi kiệu gập ven sông cũng có một con thần tình tương tự, hẩn lại nghe Thu Đào dặn: "Bốn phái làm việc, không giống thế tục. Để tránh liên lụy, người hãy quên hết những việc xảy ra đêm nay."

Bà không hề dả động đến "Linh Đạo Thạch ngư", Lạc Chi Dương thầm kêu "Đáng xấu hổ thật", tự mình che che giấu giấu, đúng là lòng dạ tiểu nhân, đâu phải thế gian này ai cũng một kiểu với Trương Thiên Ý, với Triệu Thế Hùng, hẩn trông thần khí Thu Đào, rõ ràng bà chẳng hề để Thạch ngư vào mắt.

Lạc Chi Dương lập tức cắt con mèo đất, buông lời giã từ Thu Đào.

Lạc Chi Dương về đến Dương Minh quán, trời đã sang canh năm. Đạo quán đã đóng cửa, nhưng hắc có thân phận đặc biệt, đạo sĩ canh cửa vừa thấy hắc, vội vàng mở cửa đón tiếp.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 18 : Âm Thông Khoản Khúc 2

Nằm trên giường, Lạc Chi Dương nhớ lại cảnh tượng đêm qua, trong lòng vẫn còn kích động: Đông Đảo, Tây Thành, hai cái tên nhưng thật sự luôn đi đôi. Nhóm người Tây Thành này, võ công cổ quái, môn phái họ, hẳn mới nghe tên lần đầu, chờ Tịch đạo trưởng tỉnh lại, nhất định phải hỏi cho rõ lai lịch. Tô Thừa Quang là một đại hảo hán, chỉ mong y được thoát thân yên lành. Về phần nữ tử trên Trích Tinh lâu nọ, hành xử có giống Diệp Linh Tô, nhưng cô nàng này một lòng né tránh hẳn, nếu biết hẳn đang ở Nam Kinh, nhất định sẽ không tìm đến. Ôi, chưa biết đến khi nào mới có thể gặp trở lại Chu Vi, nhưng, thấy được nàng rồi, ta sẽ phải làm sao đây? Chính như lời Tịch đạo trưởng nói, sẽ chỉ thêm ưu phiền, thêm buồn rầu mà thôi. Hẳn chập vạt nguyên một đêm, hết sức mệt mỏi, nằm nghĩ ngợi một chập rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Ngày kế, dùng xong điểm tâm, Tịch Ứng Chân vẫn chưa thức dậy. Lạc Chi Dương đang ngồi buồn, chợt nghe có tiếng gõ cửa, mở cửa thì thấy đó là đạo đồng tùy thân Đạo Thanh, y thi lễ với hẳn: "Sư thúc tổ, quán chủ có lời mời."

Lạc Chi Dương sửa soạn sơ sài, theo đạo đồng đi ra khách sảnh, đã thấy Đạo Thanh cầm trong tay phất trần, đang đứng thẳng người chờ hẳn. Phía sau có hai nam tử đang ngồi, một không râu, một có râu, người không râu tuổi ngoài năm mươi, y phục mũ mào kiểu cách cung đình, Lạc Chi Dương từng vào cung, vừa thấy sắc phục, đã biết đây là thái giám trong cung, con tim hẳn nhất thời rộn rã, gò má bốc máu nóng, Hẳn định thần, nhìn kỹ người kia, thấy y ngoài bốn mươi, vẻ tuấn tú bất phàm, mặc áo bào rộng,

đội mũ bằng lụa đen, eo lưng có mang đai ngọc, xem bộ dạng, hẳn là một vị đại quan triều đình.

"Sư đệ đã tới!," Đạo Thanh tiến ra tiếp đón, y kéo tay hắn, miệng cười nói, "Mới vừa nhận thánh chỉ, ngài vạn tuế hồng ân sai người tới đón Tịch chân nhân vào cung triều kiến."

Tuy Lạc Chi Dương dự đoán được vài phần, nhưng hắn nghe Đạo Thanh nói, vẫn bị kích động. Hắn cố gắng trấn tĩnh, nhìn vào hai người kia, chấp tay thi lễ. Nam tử áo bào đứng dậy đáp lễ, lão thái giám tay cầm chung trà vẫn không nhúc nhích. Đạo Thanh chỉ vào nam tử áo bào, cười nói: "Vị Mai đại nhân đây là Ninh Quốc phò mã, là rể quý của Thánh Thượng."

Nam tử áo bào cười nói: "Hạ quan Mai Ân, là người trần tục, cái tể danh hèn mọn chỉ sợ khuấy rầy thanh tịnh chốn huyền môn." Lạc Chi Dương từng nghe nói qua, Chu Nguyên Chương có mười sáu con gái, công chúa Lâm An tước hiệu Ninh Quốc, hồi đó gả về cho con một công thần, xem ra chính là Mai Ân này.

Đạo Thanh lại chỉ vào thái giám nọ: "Đây là Phùng công công, là người hầu cận bệ hạ, Thánh Thượng phái công công đến tuyên chỉ, ta chính là được nhiều vẻ vang lắm."

Phùng thái giám xua tay, tay kia vẫn giữ chén trà, không hề ghé mắt qua chút nào.

Đạo Thanh đựng phải một cái đình nhon, y nặn hai tiếng cười, quay qua Lạc Chi Dương: "Đây là Đạo Linh sư đệ, là thị đồng mới thu của lão thần tiên, chuyện ẩm thực, nghỉ ngơi của lão thần tiên toàn do một tay hắn xử lý."

Phùng thái giám nghe giới thiệu, lão đặt chén trà xuống, rảo mắt trông ra, trên mặt hiện một tia kinh ngạc. Mai Ân cũng mỉm cười, nói: "Nguyên

lai là thị đồng của lão thần tiên, chẳng trách thần khí trong sáng, tuần tú bất phàm."

Lạc Chi Dương tươi cười đáp: "Phò mã gia khen trật rồi, Đạo Linh là hạng vô tri, thật đáng hổ thẹn trong pháp nhãn của lão thần tiên."

Mai Ân thấy hần thần khí tự tại, không tự ti, không kiêu căng, chẳng có chút gì của vẻ nô bộc, trong lòng thầm kinh ngạc, y cười nói: "Sao nói vậy? Lão thần tiên nhìn người không hề sai lầm, đạo trưởng là hàng bối tự chữ Đạo, coi như đồng vai vế với Yến vương, Ninh vương, thiếu niên đặc chí, tương lai sẽ đầy hứa hẹn."

Phùng thái giám cũng đứng dậy, sắc mặt thay đổi, y cười hì hì nói: "Thất kinh thất kinh, túc hạ nguyên lai là tiên đồng tùy thân của lão thần tiên. Ta phụng mệnh Thánh Thượng, cùng Mai Phò mã đến đón lão thần tiên vào cung. Nghe quán chủ nói, lão thần tiên quý thể không an, không biết tình hình như thế nào?"

Tịch Ứng Chân hãy còn ngủ, Lạc Chi Dương cũng chưa rõ khi nào ông thức tỉnh, hần đành nói: "Lão thần tiên đích xác không khỏe, giấc ngủ rất dài để an dưỡng tinh thần, còn khi nào ngài tỉnh lại, tiểu đạo cũng không rõ."

Phùng thái giám cả kinh, vội nói: "Tiên đồng ngàn vạn lần thông cảm cho một chút, kính nhờ đánh thức lão thần tiên. Thánh Thượng đã cho thiết yến, chỉ chờ lão thần tiên vào cung. Người cũng biết, Thánh Thượng dễ nổi lôi đình, đi sớm còn được, chứ đi trễ, lão thần tiên không việc gì, bọn nô tài chúng ta sẽ bị tai họa." Nói đến đây, lão rù rù rì rì thở dài như gà chờ thóc.

Kiểu cách cung đình của lão, Lạc Chi Dương nhìn mà thấy tức cười. Mai Ân cũng nói: "Đạo Linh tiên trưởng, Phùng công công nói đúng đó, bệ hạ nóng lòng gặp lại cựu hữu, chỉ sợ không thể trì hoãn."

Lạc Chi Dương đành phải nói: "Thôi được, tiểu đạo đi xem thử xem."

Hắn vào vân phòng, thấy Tịch Ứng Chân đã tỉnh giấc, do "Triết Long miên" không phải giấc ngủ say, chỉ trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh, thần trí tỉnh lặng, giác quan trải ra bốn bề, trong sảnh đường có người vào ra, nói chuyện, Tịch Ứng Chân cũng có biết, Khi nghe đối thoại, dựa vào giờ giấc, ông cũng đoán là trong cung cử người đến đón, nên đã thu công mà tỉnh dậy, trông thấy Lạc Chi Dương, ông cười, hỏi: "Chu Nguyên Chương phải người đến?"

Lạc Chi Dương vui vẻ nói: "Đạo trưởng đúng là thần tiên sống, ngoài Phùng thái giám, còn có một vị Ninh Quốc phò mã."

"Ninh Quốc phò mã?", Tịch Ứng Chân khẽ nhú mày, "Hắn đến làm gì?" Lạc Chi Dương đáp: "Tui cũng không rõ, đạo trưởng có thể đi được chăng?" Tịch Ứng Chân thở ra: "Chỉ sợ không thể."

Lạc Chi Dương ra thông báo, Phùng thái giám và Mai Ân không nghĩ Tịch Ứng Chân bệnh nặng đến thế, họ giương mắt nhìn nhau. Đạo Thanh chỉ sợ Tịch Ứng Chân không thể vào cung, mất đi sủng ái của hoàng đế, y vội nói: "Việc rất dễ, bản đạo lập tức sắp đặt một cỗ kiệu."

Không bao lâu, đã gọi đến một cỗ đại kiệu tám người khiêng; Lạc Chi Dương giúp Tịch Ứng Chân sửa soạn, đưa ông ra gặp khách. Mai Ân bước đến, đưa tay đỡ lão đạo sĩ, y cười, nói: "Lão thần tiên, điệt tử Mai Ân kính thỉnh an "

Tịch Ứng Chân vui vẻ đáp: "Ninh Quốc vẫn khỏe chứ?" Mai Ân vội thưa: "Dạ khỏe ... ít bữa nữa, sẽ xin đến chào. Lão thần tiên quý thể không an, xin để vãn bối được theo vào hầu hạ trong kiệu?"

"Không cần phiền thế đâu", Tịch Ứng Chân cười cười, "Có Đạo Linh là đủ rồi." Nhưng ông thấy thần sắc Mai Ân có chút khó khăn, biết y có việc

riêng muốn nói với mình, ông bèn bảo y, "Cũng được, trong kiệu còn trống chỗ, người cũng lên đi!"

Mai Ân mặt lộ vẻ vui mừng, y vào ngồi cùng kiệu với hai người. Tám đạo sĩ lực lưỡng nâng kiệu, đi thẳng đến cung thành. Phùng thái giám dẫn đầu cấm quân, cười ngửa mở đường. Lạc Chi Dương lén vén rèm kiệu nhìn ra, kinh thành, phố phường vẫn phồn hoa như ngày nào, đáng tiếc cảnh cũ thiếu người xưa, gây trong hân nhiều xúc cảm.

Mai Ân nhìn nhìn Lạc Chi Dương, muốn nói lại thôi, Tịch Ứng Chân cười, bảo y: "Đạo Linh không phải người ngoài, người có việc gì, cứ nói, đừng ngại"

Mai Ân hít vô một hơi, nói: "Lão thần tiên pháp nhãn sắc bén, văn bối không dám giấu giếm. Từ đầu năm tới nay, bệ hạ long thể khiếm an, không bằng ngày xưa, ít phê tấu chương, giao cho thái tôn điện hạ phê chuẩn.".,

Tịch Ứng Chân giật mình, ông biến sắc, hỏi: "Bệ hạ chăm lo việc triều chính không ngừng nghỉ, trừ khi bệnh thể trầm trọng mới không phê tấu chương, tình hình này xảy ra đã bao nhiêu lâu rồi?",

Mai Ân đáp: "Hơn hai tháng."

Tịch Ứng Chân lại hỏi: "Có bao nhiêu người biết?"

"Không quá mười người." Mai Ân thấp giọng nói, "Bệ hạ thiên tính cứng cỏi, chỉ cần có quần thần bên cạnh, nhất định tinh thần phấn chấn."

Tịch Ứng Chân đôi mắt nhìn y một hồi, ông bỗng cười mà rằng: "Mai Ân, người là sợ ta nhìn ra được việc bệnh hoạn, sẽ thông báo đến Yến Vương cùng Ninh Vương chăng?"

Mai Ân mặt đỏ bừng, y khom mình, nói: "Lão thần tiên giỏi đoán, Mai Ân không giám che giấu."

Tịch Ứng Chân vuốt râu, ông gật gù, nói: "Như thế, bệnh tình bệ hạ vẫn là giấu chư vương."

Mai Ân lẳng lẳng gật đầu.

Tịch Ứng Chân cười cười, vẻ lơ đãng, ông nói: "Kiểu này, ngươi là do thái tôn ủy thác?"

Mai Ân càng thêm ngượng ngịu, mặt y đỏ bừng bừng, hai mắt e dè nhìn quanh. Tịch Ứng Chân hít một hơi, giọng chua chát: "Vả lại, trong số các vương, Yến vương cùng Ninh vương đều có binh lực cực mạnh, hơn nữa, cả hai đều là đồ đệ của ta. Thái tôn mà có cách gì đó, nhất định không để cho bệ hạ thấy ta..."

Mai Ân kinh hãi, y vội nói: "Thái tôn tuyệt không hề có ý này, chỉ mong lão thần tiên vì yên ổn của xã tắc mà tránh tiết lộ bệnh tình bệ hạ."

"Bách thiện hiếu vi tiên" (Hiếu là đứng đầu của trăm điều thiện)." Tịch Ứng Chân khẽ lắc đầu, "Không bảo cho đứa con biết bệnh tình phụ thân, không khỏi quá tiết kiệm lời nói!"

Mai Ân biến sắc, y vội nói: "Đây là hoàng thất thiên tử, không giống nhà dân dã, Chư vương thế lực sâu rộng, làm ồn không có lợi, Trong khu vực kinh thành, tay chân của chư vương trải rộng khắp. Thái tôn xử sự dùng lễ nhân từ là chính, không chút gian hùng, nếu lộ bệnh tình bệ hạ ra ngoài, nhất định sẽ gây phong ba bão táp, khó dẹp yên nổi."

Hàng mi trắng Tịch Ứng Chân nhú lại: "Tình hình đó, bệ hạ có biết?" Mai Ân gượng cười: "Bệ hạ trước giờ luôn tự tin, việc này ngài cũng không bận tâm, Tháng tới, có tổ chức đại hội 'Nhạc Đạo', tất cả chư vương đều sẽ phải về kinh đô."

Tịch Ứng Chân trầm tư một chút, nói: "Mai Ân, ngươi là rể của bệ hạ, chuyện tranh đấu trong hoàng gia đầy rẫy hung hiểm, ngươi nếu lún vô quá

sâu, không phải là con đường giữ phúc khí tốt cho toàn thân."

Mai Ân trầm mặc một lúc lâu, y thở dài: "Làm thần tử phải giữ chữ trung, diệt tử không dám cầu tha, thờ ơ đứng nhìn."

Tịch Ứng Chân thật sự kinh ngạc: "Hay đây là bệ hạ phó thác người?"

Mai Ân cúi đầu không nói, Tịch ứng biết mình đoán không sai, ông gật đầu nói: "Được rồi, người về bẩm lại cùng thái tôn, lão hủ như ngọn nến tàn trước gió, như làn sương mỏng trên mái ngói, có vào cung, chỉ là để gặp lại lão hữu. Những gì về tình hình trong cung, một chữ ta cũng sẽ không hé miệng tiết lộ."

Mai Ân mặt đầy vẻ kinh hãi, y cúi thấp người, nói: "Lão thần tiên một lời như sơn, tất không thất tín." Tịch Ứng Chân mỉm cười, nói thêm: "Phò mã gia không cần lo lắng, hoạn đồ hiểm ác, mọi sự đều bắt nguồn từ chữ 'quyền'. Lão đạo ta còn có thể sống tới ngày nay, tất cả đều nhờ đã lánh xa mọi tranh đấu quyền vị, không tham dự vô chính sự. Lần này đây, đương nhiên sẽ không ngoại lệ." Ông nói thẳng tuột, khiến Mai Ân lộ vẻ xấu hổ, y gượng cười, lại nhìn nhìn vào Lạc Chi Dương, trong mắt có vài nét nghi ngờ.

Đến trước cửa hoàng thành, nhóm đạo sĩ lui ra để tám thái giám tiếp nhận cổ kiệu. Phùng thái giám xuống ngựa, cầm phất trần đi trước. Xuyên qua vài ngõ nhỏ, kiệu được đặt xuống đất, Phùng thái giám nói: "Lão thần tiên, đằng trước là cấm cung, xin để tiên đồng chờ ngoài cửa."

Lạc Chi Dương hốt hoảng, chợt nghe Tịch Ứng Chân nói: "Ta bệnh cũ quá nặng, thỉnh thoảng phát tác, ngoài Đạo Linh, không ai khác biết cách cứu chữa. Bần đạo thật không sợ chết, nhưng trước mặt rồng, để xảy ra chuyện không hay, đáng thẹn lắm."

Phùng thái giám nghe nói, lão rất do dự. Lạc Chi Dương không phải thái giám, để hấn vào nội cung là phạm điều cấm, nhưng nếu không cho hấn

vào, Tịch Ứng Chân phát bệnh không ai lo được, xảy ra cái chết trước Chu Nguyên Chương, một khi truy cứu, tánh mạng khó toàn..

Mai Ân muốn mua cảm tình Tịch Ứng Chân, vội nói: "Đạo Linh tiên trưởng là người xuất gia, lục căn thanh tịnh, bền vững thiện tâm, phàm phu tục tử sánh sao cho bằng được? Phùng công công yên tâm, Mai mạo lấy tánh mạng đảm bảo, Tiểu đạo trưởng lẽ tất nhiên tuân theo quy củ đạo giáo, sẽ không mạo phạm cung đình."

Phùng thái giám cười nói: "Bằng vào vị thế tiên đồng của lão thần tiên, lại thêm sự bảo đảm của Mai phò mã, mạo gia còn phải lo lắng gì nữa?" Nói xong, lão khoa tay, ra hiệu xuất phát. Lạc Chi Dương thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, con tim vẫn hồi hộp, hẩn nhìn trộm sang Tịch Ứng Chân, thấy lão đạo sĩ ngồi ngay ngắn, mắt nhắm hờ, dáng bình lặng, hẩn cũng thoáng bình tĩnh.

Sau một lúc lâu, cổ kiệu lại chạm đất, hai thái giám mở rộng rèm kiệu, cung kính "Mời lão thần tiên xuống kiệu".

Tịch Ứng Chân mở mắt, đứng dậy, ông vin vào tay Lạc Chi Dương, chậm rãi đi ra ngoài cửa kiệu. Lạc Chi Dương giương mắt nhìn, tòa cung điện đằng trước chạm rồng, khắc phượng, nguy nga bề thế, cỏ hoa um tùm ven một con đường rải đá cuội trắng. Cuối đường, cửa điện mở hé, nhiều thái giám, cung nữ khoanh tay, cúi đầu đứng chầu chực, dáng điệu cung kính. Còn chưa vào gần, chợt nghe 'choang' một tiếng, giống như có đồ sứ vỡ vụn, thái giám cung nữ nghe thấy, đều phát run, họ càng cúi thấp đầu hơn nữa.

Chợt nghe từ trong điện có người lớn tiếng đức lác: "Quả nhân vâng mệnh trời, vung ba thước kiếm bình định thiên hạ, pháo không thể phạm, tên bắn vào không gây thương tích, lớn nhỏ mấy trăm trận chiến, chưa từng lãnh một đao một thương vào thân. Mà nay không phải thuốc sắc thì là thuốc tể, đường đường vua một nước, lại phải trông vào mấy cái rễ cây, vô

cây này nọ để sống qua ngày. Đều nói là bệnh nhỏ, bệnh vặt .. tại sao hết năm nọ sang tháng kia ... hoài mà không khỏi? Rõ ràng chính là mấy tên này đích thị lang băm, cây nghề thuốc giỏi mà chẳng chịu hết lòng, bay đầu, đem bọn lang băm này xuống đánh trăm hèo...." Nói đến đây, người này bỗng nổi một trận ho rũ rượi, ho tưởng chừng ruột gan sắp sửa lộn hết ra ngoài.

Người nói đúng là Chu Nguyên Chương, con tim Lạc Chi Dương không khỏi nhộn nhạo, hắt cợt cảm giác Tịch Ứng Chân cũng ngừng bước, ngoái trông lại, hắt thấy lão đạo sĩ đang chú mắt dõi vào trong điện, dáng ông hơi xuất thần, đôi mắt, hàng mi biểu lộ nét u uẩn.

Giữa tràng tiếng ho, ai nấy đều im thin thít, đoàn người thấp tùng Mai Ân cũng cúi đầu, nín thở, không dám dẫn bước đi tiếp. Bỗng nhiên, trong đại điện vang lên thanh âm: "Phụ hoàng nổi lôi đình giữa buổi triều, nộ khí quá nặng, dễ mang hại vào thân. Phụ hoàng thân mình là chân long, sao khổ sở chi vì mấy người phạm phu tục tử, khiến thân thể mắc bệnh..."

Thanh âm thánh thót uyển chuyển, vào tai Lạc Chi Dương, làm hắt bỗng cảm tưởng đất bằng nổi sấm sét ầm vang. Con tim hắt đập mạnh hắt lên, máu nóng dâng ngập đầu, toàn thân nhẹ hẫng như đang trôi nổi giữa thình không, hắt có cảm giác đang lạc loài chốn vô định không một bóng người

"Vi nhi..." Chu Nguyên Chương tạm ngớt ho, giọng nói hơi khản, "Con không biết đâu, mấy đứa lang băm tệ hại này dựa vào một chút tài nghề dùng thuốc, lộng hành chuyện kê đơn điều chế, năm nọ qua tháng kia, làm trăm bị ghiền thuốc, bị lệ thuộc vào bè lũ chúng nó..."

Bọn thái y vừa nghe, đã vội vàng kêu lên "Oan quá... ". Lạc Chi Dương cũng kinh hãi, hắt từng diện kiến Chu Nguyên Chương hai lần, biết rõ người này tính tình tàn nhẫn, tâm ngoan thủ lạt, nghe ông ta nói khơi khơi một hơi như vậy, tánh mạng mấy vị thái y này khó bảo toàn. Lạc Chi

Dương rảo mắt nhìn về Tịch Ứng Chân, thấy ông vẫn đứng ở chỗ cũ, vẫn bất động, hần tự hỏi: "Tịch đạo trưởng là bạn lâu năm của Chu Nguyên Chương, chẳng biết lão đạo sĩ có thể lên tiếng khuyên can được ông ta?"

Hần đang nghĩ ngợi, chợt nghe Chu Vi nhỏ nhẹ, uyển chuyển nói: "Phụ hoàng vâng mệnh trời, thiên ý lại cao, khó lường được, thời tiết đã có quy luật, cho nên nhật nguyệt có mọc có lặn, bốn mùa có lạnh có nóng, Nghịch thời tiết khiến người bị thương, làm trái nhật nguyệt thì dễ mắc bệnh. Phụ hoàng chăm lo chính sự, đêm đã không ngủ ngon, lại không để ý tiết xuân thu nóng lạnh, cho nên mầm bệnh tích lũy trong mình. Linh đan diệu dược, chỉ là vật phàm tục, đâu có thể dùng để đi ngược quy luật thời tiết. Phụ hoàng ban ngày uống thuốc, ban đêm lại phê duyệt tấu chương, bệnh tới rồi lui, lặp đi lặp lại không lành. Kinh Dịch có dạy: ‘Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức’ (Kinh Dịch - quẻ Càn: Trời dịch chuyển mạnh mẽ, người quân tử tự cường phấn đấu vươn lên không ngừng nghỉ.) thuận theo thiên, nghỉ ngơi thì khỏe, hơn hần dùng tất cả các thứ linh đan diệu dược. Nếu coi bệnh hoạn như địch nhân, chỉ cần tự thân mình khỏe mạnh, kẻ địch sẽ không có cơ mà phá, tựa như binh pháp Tôn Tử thường nói: ‘tiên vi bất khả thắng, dĩ đãi địch chi khả thắng’." (“tiên vi bất khả thắng”= trước tiên phải tạo lập ra được cái thế địch không thể thắng nơi mình trước mọi mưu đồ tấn công từ phía địch nhân, Ngoài ra, song song và cùng trên cơ sở đó, cần luôn luôn chờ đón sai lầm địch sẽ mắc để đánh cho chúng bại vong= "dĩ đãi địch chi khả thắng")

Trong điện yên lặng một hồi, Chu Nguyên Chương đột nhiên cười ha hả thật to, nói: "Con bé này, đao kiếm cũng chưa từng gặp qua mấy bận, biết cái chó má gì về binh pháp? Trẫm biết rồi, con nói tới nói lui cũng chỉ để giúp mấy tên thái y, không nói bọn hần y thuật không giỏi, ngược lại nói trẫm ngày đêm miệt mài, làm suy yếu thân mình, kết quả bệnh khí thừa cơ mà vào. Hết như đánh giặc, chọn sai chỗ đặt doanh trại, sắp xếp lộn trật thế, khiến địch nhân tấn công vào, đương nhiên khó chống đỡ. Hừ, ngôn ngữ trẻ con, quả nhân một đời dụng binh, trăm chiến trăm thắng, quần hùng

thiên hạ chả làm gì được ta, mấy cái bệnh vặt vãnh thì sao làm khó ta cho nổi?" Nói đến đây, ông nhớ tới những thành quả vẻ vang của sự nghiệp bình định thiên hạ, trong lòng vui hân lên, ông cao giọng nói, "Tất cả mấy đứa người, cút hết đi!"

Trong điện vang lên tiếng bước chân khua động, Chu Vi chợt nói: "Xin Lý Thái y dừng bước, phiên thái y đem sắc lại thang thuốc này..." Còn chưa dứt lời, Chu Nguyên Chương đã "phi" một tiếng, nói: "Vừa nói chữa bệnh là ở mình tự cường, tại sao lại bảo sắc thuốc mới?"

Chu Vi ung dung nói: "Dụng binh giỏi, còn cần nhất trí, nếu địch quá mạnh, đôi khi cũng phải triệu tập viện binh." Chu Nguyên Chương trầm mặc một chút, bỗng ông cười xòa, nói: "Tiểu nha đầu càng ngày càng ngụy biện hơn, nghe như mi vừa nói, quả nhân mà không chữa cho khỏi bệnh, chẳng phải cũng như bị đánh bại sao? Thôi, uống thuốc thì uống thuốc, tránh bị thua một trận. lão tử đỡ mất mặt mất mày. Nhưng tiểu nha đầu miệng lưỡi sắc bén, vi phụ cũng phải phạt mi."

Chu Vi nói: "Nữ nhân cam chịu trách phạt." Chu Nguyên Chương cười, nói: "Liên phạt đánh đàn, quả nhân chưa dùng xong thuốc, con chưa được nghỉ." Chu Vi mỉm cười: "Phụ hoàng, vậy đâu có phải là phạt? Rõ ràng khen thưởng. Được chơi đàn hầu phụ hoàng, nữ nhân sung sướng còn gì bằng."

Tịch Ứng Chân nghe cô nói thế ông đột nhiên cười lớn tiếng. Trong điện "ủa" một tiếng, Chu Nguyên Chương bảo: "Lỗ mũi trâu đã đến." Chu Vi cũng nói: "Sư phụ đây rồi", giọng cô không giấu nét vui mừng.

Tịch Ứng Chân vỗ nhẹ vào tay Lạc Chi Dương, gã này như sức tỉnh cơn mộng, hân đưa tay dìu ông đi vào đại điện. Chỉ thấy bốn vách tường chạm vẽ nhiều điển tích, đại điện đậm vẻ thư hương, dăm cung nữ cùng thái y đang quỳ trên sàn, ai nấy mặt không chút máu, toàn thân run rẩy. Một cái bát sứ thanh hoa vỡ nát trên mặt đất, thuốc nước bắn tung tóe xung quanh.

Chu Nguyên Chương ngồi trên long sàng, tựa người vào một cái án thư thấp, hai năm không gặp, hình dạng ông càng thêm già nua, đầu tóc bạc phơ, hai gò má thật sâu, duy đôi mắt vẫn loe lóe sáng, nhìn vẫn có oai phong.

Lãnh Huyền đứng ở đằng sau hoàng đế, vẫn toàn thân áo trắng, hai mắt nửa khép nửa hở, khi mọi người tiến vào, lão cũng không mở mắt nhìn.

Chu Vi ôm dao cầm, đứng kế bên lão hoàng đế, hai năm xa cách, cô gái mỹ lệ hơn xưa, thêm kiều diễm, dáng thanh thoát như ngọc, trắng tựa bạch liên, người cao gầy như xưa, trông cô hết một đóa danh hoa ngậm sương đang hàm tiếu, bày nét quyến rũ bức nhân.

Chu Vi nhìn thấy sư phụ, cô quá vui mừng, hé miệng mỉm cười, hai gò má ẩn hiện lúm đồng tiền, rồi cô xoay chuyển ánh mắt, dừng trên mặt Lạc Chi Dương, khi ánh mắt họ chạm nhau, Chu Vi khắp người rúng động, một tia hoảng hốt thoáng gợn trên mặt, hai khóe môi nhỏ khẽ khàng mở, giống như cô sắp buột miệng hét lên

Hơn hai năm rồi, cái khoảnh khắc này từng hiện ra trong hàng trăm, hàng ngàn giấc mộng của Lạc Chi Dương, bây giờ, giấc mộng thành sự thực, hắn chỉ cảm giác tim đập như sấm, khiến hắn quên hết mọi chuyện. Bỗng nhiên có người vỗ nhẹ vào mu bàn tay, hắn đưa mắt nhìn, Tịch Ứng Chân vẫn ngó ra trước, hàng mi trắng hơi nhú lại, Lạc Chi Dương giật mình, hắn sức nhớ mình đang ở đâu, vội vàng cup mi mắt, không dám nhìn thẳng vào Chu Vi nữa.

Trọn mấy năm rồi, hắn làm ruộng, trải nắng gió, tướng mạo có chút thay đổi, hiện giờ lại mặc đạo bào, Chu Vi nhìn hắn một hồi, cô cũng cảm giác ngờ ngợ, bèn hạ ánh mắt ảm đạm xuống, nét mặt bỗng dưng mờ mịt.

Thái y cùng cung nữ nối bước nhau đi ra, Tịch Ứng Chân là người phương ngoại, ông dùng lễ thể ngoại mà chào. Chu Nguyên Chương thấy

ông suy nhược, rất kinh ngạc, Tịch Ứng Chân cũng thấy ông ta già nua bệnh hoạn, lão đạo sĩ hồi tưởng vãng sự, trong lòng không khỏi thê lương. Hai người bạn già im lặng nhìn nhau, một khoảng thời gian ngắn, họ cùng một cảm nghĩ về quãng đời người anh hùng lúc tuổi xế chiều.

--- Hết chương 18 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 19 : Phiến Sơn Vi Vũ 1

Dịch giả: levan

(ND: Phiến Sơn Vi Vũ= Mưa bụi trên khoảnh núi - trong tiếng Trung, phát âm na ná như cụm từ 'chọc ghẹo SƠN bằng võ' - đến gần giữa hồi, mới xuất hiện công chúa Hàm Sơn [em gái cùng cha khác mẹ với Chu Vi] , học trò của Lãnh Huyền, cô này đàn hanh hiếu thắng, thường đấu võ bị thua vào tay Chu Vi, nên đã lừa gạt và cưỡng ép họ Lạc trình bày cho ả xem chiêu thức 'Dịch Tinh kiếm' để qua đó học cách đánh bại nàng Chu Vi. Họ Lạc lém miệng đã chọc ghẹo cô ta bằng Linh Vũ cùng Linh Phi!)

Lạc Chi Dương vừa nghe Chu Nguyên Chương nói xong, hẩn như sực tỉnh giấc mộng, thầm trách mình quá hồ đồ. Lúc Tây Thành lời qua tiếng lại cùng Diêm bang, tên núi Côn Lôn từng đã được nêu lên đôi ba lần, còn Tịch Ứng Chân cũng có nói đến Lương Tư Cầm ở xa tít tận Côn Lôn, chỉ vì hẩn đã sơ ý, không kết nối hai sự kiện đó vào nhau. Nhân vật Tây Thành hiển lộ những thần thông hẩn chưa nghe, chưa từng thấy, ngoài Lương Tư Cầm, còn có ai khác đủ khả năng đào tạo ra tám bộ chủ? Nhưng kết quả này không thể nào tốt hơn nữa được, tám bộ chủ Tây Thành đã đến kinh thành, Lương Tư Cầm nhất định cũng ở gần đâu đó thôi, chỉ cần cầu khẩn ông ra tay, "Nghịch Dương chỉ" sẽ được giải trừ. Nghĩ vậy, Lạc Chi Dương vứt bỏ hết mọi ưu sầu, tinh thần rất phấn chấn. Chợt nghe Tịch Ứng Chân nói: "Lương Tư Cầm đã lánh xa trần thế, lâu lắm rồi không có tin tức."

"Người này còn sống ngày nào, ngày đó mỗi đại họa tâm phúc vẫn tồn tại...", Chu Nguyên Chương đột nhiên ngừng nói, ông đưa mắt dõi thật sát

sao vào Tịch Ứng Chân, "Lỗ mũi trâu, người thực sự không có tin tức gì của hân?"

"Thực sự là vậy", Tịch Ứng Chân giọng lạnh nhạt, "Lão đạo ta không gặp người này, đã hơn hai mươi năm."

Ánh mắt khốc liệt của Chu Nguyên Chương chiếu một hồi lâu vào lão đạo sĩ, rồi ông ta gượng một nét cười, xoay chuyển ánh mắt, dừng lại trên mình Lạc Chi Dương, ông quan sát hân một lúc, rồi cất giọng bình thản hỏi: "Lỗ mũi trâu, đây là đồ đệ người mới vừa thu nhận hả?"

Tịch Ứng Chân cười cười: "Coi như là thế! Người và ta tuổi tác ngang nhau, cũng phải có chút nghĩ ngợi tới hậu sự!" Chu Nguyên Chương vuốt bộ râu dài, hàng mi trắng chớp chớp, "Đạo Diễn kia tu theo Tiểu Thừa, không làm đạo sĩ, chỉ muốn làm hòa thượng, nửa tăng nửa đạo, chả đâu vào đâu; Đạo Thanh là đồ nịnh hót, chính là 'Một thứ chó theo chủ ve vẩy đuôi, chả có cái tài cán gì'. Trẫm có mấy đứa con trai, con gái, lại toàn là người trong trần thế, một khi người tọa hóa, ít ra cũng còn có một tên đồ đệ kế thừa truyền thống đạo pháp, giúp trẫm trông coi việc đạo tông của thiên hạ."

"Thánh Thượng quá khen.", Tịch Ứng Chân nói, "Đứa nhỏ này tư chất cùng lịch duyệt rất thô thiển, không gánh vác nổi cái trách nhiệm to tát ấy đâu."

"Nói cái giọng sặc mùi sách vở cổ hủ", Chu Nguyên Chương sôi nổi, "Nói đến tư chất cùng lịch duyệt, hồi bọn mình khởi sự năm đó, có chút gì là lịch duyệt với lại tư chất? Tiểu đạo sĩ này không đủ để cho trẫm dùng, nhưng thái tôn của ta còn nhỏ tuổi, có thể đem đưa sang cho nó dùng"

Tịch Ứng Chân thở dài: "Bần đạo lại chưa hề nói chuyện, bệ hạ dựa vào đâu nhận định nó là truyền nhân kế thừa y bát của ta?"

"Đồ lỗ mũi trâu nhà người này, chả có làm việc nào cho đơn giản hết!", Chu Nguyên Chương chỉ ngón tay vào chòm mũi Tịch Ứng Chân, "Nếu nó không là truyền nhân, tại sao lại đưa nó vào cung gặp ta?". Ông liếc sơ ánh mắt vào Lạc Chi Dương, vẻ lơ đãng, hỏi: "Tiểu đạo sĩ, tên người là gì?"

Lạc Chi Dương đè giọng thấp xuống, tạo khản tiếng, nói: "Tiểu khả hiệu là Đạo Linh."

Chu Nguyên Chương khẽ gật gù, nói: "Người ngẩng đầu lên, cho trẫm xem nào."

Lạc Chi Dương mặt không còn chút máu, con tim đập thành thịch như muốn phá vỡ lồng ngực, có điều hoàng mệnh khó từ chối, hắn đành chậm rãi ngẩng đầu lên, Chu Nguyên Chương liếc hắn một cái, ông nhú mày nói: "Tiểu đạo sĩ bộ dạng không xấu, thấy có chút quen thuộc, tựa hồ từng gặp qua đâu đó."

Lạc Chi Dương hai chân mềm nhũn, suýt nữa hắn té quỵ trên mặt đất, chỉ thấy Chu Nguyên Chương nhăn tít hàng lông mày, cố gắng lục lại trí nhớ, trong khoảng thời gian ngắn, từ trong cái cô tịch của trời đất, sóng to gió bão sắp nổi ầm ầm lên đến nơi.

Sau một lúc lâu, Chu Nguyên Chương ngược nhìn lên, ông lầm thầm: "Kỳ quá, nghĩ không ra ... Kê kia... Ủm ... Hình như là đã chết mất rồi..."

Lạc Chi Dương thở ra một hơi, hắn cảm giác toàn thân hư nhược, đạo bào đã ướt đầm mồ hôi. Chu Nguyên Chương oai phong lẫm lẫm, khá nhiều trọng thần của triều đình, trước mặt ông ta cũng run lấy bà lấy bấy, đổ mồ hôi đầm đề. Lạc Chi Dương lần đầu triều kiến hoàng đế, Chu Nguyên Chương nom hắn sợ hãi đến mồ hôi thấm ướt áo, ông cũng không để ý gì lắm, ông ta xoay chuyển ánh mắt, nhìn thấy cây sáo trúc hắn giắt ngang hông, ông nhất thời vui vẻ hỏi: "Người biết thổi sáo ư? Hay lắm. người là quan môn đệ tử của lỗ mũi trâu, vậy Vi nhi là sư tỷ của người, hai

đưa dừng ngai, hãy hợp tấu một khúc, để cho trẫm xem qua một chút xem người có cái linh khí tự nhiên của đạo pháp hay không?"

Lạc Chi Dương mồm miệng đắng ngắt, hăn tự hiểu, nếu phải thối sáo, nhất định sẽ lộ dấu vết, hăn ngoái đầu nhìn về phía Tịch Ứng Chân, ánh mắt lộ vẻ cầu cứu. Lão đạo cũng bị bất đắc dĩ, Chu Nguyên Chương rõ ràng nảy ý lạ, lời phán của ông ta là kim khẩu ngọc nha, độc đoán ... Lạc Chi Dương cho dù không phải thực sự là đệ tử Tịch Ứng Chân, chỉ với mấy câu hỏi đáp vừa qua, ông cũng đành phải lộng giả thành chân, chẳng thể nào không coi hăn là đệ tử quan môn. Tịch Ứng Chân không làm sao khác được, chỉ im lặng gật đầu, ý bảo Lạc Chi Dương tùy cơ ứng biến.

Lạc Chi Dương găng ngẩng đầu lên, thấp giọng hỏi: "Tiểu đạo ngu muội, không biết công chúa muốn tấu khúc nhạc gì?"

Chu Vi mang tâm sự riêng, thần tình không mấy mặn mà, cô thản nhiên đáp: "Muốn thối bài gì cũng được, người bắt đầu tấu sáo, ta sẽ hòa đàn theo là được."

Lạc Chi Dương nói: "Vậy thì chơi bài 'Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ' đi."

Chu Vi lặng im không nói, đôi mắt trong veo như thanh thủy, cô dõi nhìn vào mấy sợi dây đàn.

Lạc Chi Dương thấy cô thê lương nét mặt, trong lòng hăn rức lên, "Vừa rồi, nàng thật vui vẻ bình thường, đề cập đến cưới hỏi, là trở nên buồn bã âu sầu, coi bộ đáng đó, ý hăn nàng không ưng về làm dâu nhà họ Cảnh" .

Nghĩ vậy, tâm tình nở rộ, hăn bèn nâng ngang cây sáo, đặt vào môi, nhẹ nhẹ thổi, đưa một làn thanh âm sâu thẳm vào không gian trong tòa đại điện.

Tiếng sáo này như có ma lực, Chu Vi bất giác rung động, ngón tay cô vô tình chạm vào dây đàn làm phát ra một mảnh tạp âm, tự dừng cô rụt chân, ngẩng đầu, đôi mắt đổ dồn vào nhìn Lạc Chi Dương. Gã này lại như không

hay biết, ánh mắt hướng lên trời, gã say sưa thối sáo. Toàn thân Chu Vi phát run, nhiệt huyết xông lên trên mặt, hai gò má màu bạch ngọc ửng hồng, hết như ráng chiều gợn gợn trên sóng nước, nét mặt lẳng lẳng thư giãn ra, nét xuân sơn rõ ràng, mới vừa vài giây phút trước đây, cô còn ngo ngác thần thờ, hết như gỗ đá, chỉ vừa nghe qua vài âm thanh của sáo, thần thái Chu Vi đột nhiên sống động, nó như muốn bay bổng lên tới tận trời cao..

Bổng Tịch Ứng Chân vỗ tay làm nhịp, ông cất cao giọng ngâm:

" Xuân giang triều thủy liên hải bình,

Hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh.."

(ND: Đây là hai câu đầu bài thơ của Trương-Nhược-Hư, miêu tả cảnh đẹp của đêm trăng trên sông xuân... xin tạm trích ở đây mấy câu đầu một thi phẩm trác tuyệt:

春江花月夜 - 张若虚

春江潮水连海平,

海上明月共潮生。

滟滟随波千万里,

何处春江无月明。 ...

Xuân giang hoa nguyệt dạ - Trương-Nhược-Hư

Xuân giang triều thủy liên hải bình,

Hải thượng minh nguyệt cộng triều sinh.

Diễm diễm tùy ba thiên vạn lý,

Hà xứ xuân giang vô nguyệt minh. ...

Tản Đà dịch thơ:

Đêm trăng hoa trên sông xuân

Sông xuân sáng nước liền ngang biển,

Vầng trăng trong mặt biển lên cao.

Ánh trăng theo sóng đẹp sao!

Sông xuân muôn dặm chỗ nào không trăng? ...)

tiếng ngâm thơ rộn rã lọt vào tai, khiến Chu Vi đột nhiên giật mình, cô lúng túng, rảo vội mắt nhìn về phụ thân, thấy ông đang bị tiếng sáo của Lạc Chi Dương thu hút thần hồn, ông còn chưa trông thấy dáng quần bách của cô. Lãnh Huyền cup mi khép hờ mắt, cũng có vẻ không hay biết. Tịch Ứng Chân miệng ngâm thơ, đôi mắt ông lại chăm chú nhìn vào cô, thật sâu trong đáy mắt ông thoáng hiện nét lo âu.

Chu Vi giật mình, hiểu ngay mình đang thất thố, cô bèn gắng dè nén sóng lòng, vào nhịp cung thương, bắt đầu gảy cây dao cầm. "Phi Bộc Lưu Châu" vốn là món nhạc cụ tuyệt diệu, tiếng đàn mượt mà như châu ngọc, vừa thánh thót phát ra đôi ba âm thanh, đã lại cho thấy như một cơn hồng thủy bị đẩy lùi ngay ra xa ngàn dặm, để đánh tan mây, trên trời cao, hiện rõ ngay một vòng nguyệt kiêu diễm.

Lạc Chi Dương bắt lấy ý nhạc, tiếng sáo hân thoáng chuyển làn, đã lập tức hòa theo âm vận của đàn, hết sức nhẹ nhàng, linh hoạt mà biến chuyển tựa một cơn gió mạnh đánh văng mây tản nhanh ra, để ánh trăng rải mượt mà tứ phía, lại mang nét linh hoạt của một cánh chim hồng, từ phương tây, đang vượt trùng khơi vạn dặm vỗ cánh bay đến đây.

Từ dạo xa nhau hồi đó, đến bây giờ, hai người mới lại được một đàn, một sáo hợp tấu, họ vẫn hết sức ăn ý như xưa, có thể tĩnh có thể động, lúc nhẹ nhàng, lúc mạnh mẽ, lớn tựa biển trời mênh mông, nhỏ như hạt bụi li ti, có nét dặt dìu chảy man mác như nước sông cuộn cuộn, có khi thê lương não nùng như cô phụ than thở chốn phòng khuê, có dũng mãnh tựa gió táp sóng bủa, có tịch mịch như ánh trăng rải rác trên muôn hoa, tiếng sáo uyển chuyển nổi trôi như kiếp người phiêu bạt cõi vô thường, tiếng đàn liên lạc trải dài không dứt tựa máy trời chuyển động chốn vĩnh hằng, Tâm tư đôi trẻ hòa vào nhau, âm vận khoan khoái tựa cá vào nước, họ tấu đắc ý đến cùng tận. Mười ngón tay Chu Vi như liên lạc cùng nhịp tim, đôi lúc tiếng đàn tạo cảm giác như có sáu, bảy nhạc công cùng nhau diễn tấu, tiếng trong, tiếng đục dập dìu như ngàn đợt sóng chen nhau bủa tới, còn Lạc Chi Dương thì giữ một làn trung khí không đứt đoạn, đưa tiếng sáo chầm chậm vươn lên, hết một sợi từng vô hình liên tiếp dâng cao lên chín tầng mây, rồi kết tụ tại đây như một mảnh băng giá bàng bạc.

Chu Nguyên Chương, Tịch Ứng Chân đều là lão nhân ngoài bảy mươi, trải qua biết bao thế sự, nếm đủ mùi vị của vui buồn sướng khổ, nhưng khi tiết tấu của khúc nhạc thâm nhập vào tâm trí, nó đã gây xúc cảm rung động, nó gợi nhớ những oanh liệt oanh của một đời vẫy vùng, gợi nhớ những tiếng quân reo, ngựa hí, tiếng sắt thép của đao thương kiếm kích ... rồi tất cả tan biến vào sóng nước nhẹ nhàng dưới bóng nguyệt mờ nhạt ... đến khi sáo và đàn đã chơi dứt khúc nhạc từ lâu, mà dư âm hãy còn vương vấn trong tâm khảm.

Trong cái tĩnh lặng của đại điện, ai nấy đều đắm chìm trong nghĩ nhớ về xa xưa... Sau một lúc thật lâu, Chu Nguyên Chương thở sượt một hơi dài, chậm chậm nói: "Lỗ mũi trâu, lệnh đồ thối sáo thật tuyệt!"

Lạc Chi Dương rùng mình kinh hãi, Chu Nguyên Chương tâm tính khó dò, hẳn thật cũng không biết câu này khen thực sự hay mỉa mai! Còn đang lo lắng, hẳn đã nghe Tịch Ứng Chân vui vẻ nói: "Không dám nhận lời khen, nhưng ngón nghề thối sáo này không phải do bần đạo dạy hẳn."

Chu Nguyên Chương cười: "Tất nhiên, người cũng chả thể dạy được! Nghe âm nhạc này, hiểu được cái ý tứ đó, đủ thấy tiếng sáo là bất tục. Lỗ mũi trâu, coi như con mắt nhìn người của người không tệ."

Tịch Ứng Chân cười, Lạc Chi Dương vẫn ngẩn ngơ, chờ dẫn đứng yên, Lãnh Huyền bỗng mở to mắt, lão hét to: "Đạo sĩ đàn... bệ hạ khen người kia kìa! Còn không mau tiến ra tạ ơn?"

Lạc Chi Dương giật mình, hẳn cuống quýt chụm gối, quỳ xuống, thưa: "Cảm tạ bệ hạ."

Chu Nguyên Chương giơ tay lên, bảo hẳn: "Miễn lễ cho người! Năm nay người bao nhiêu tuổi?"

Lạc Chi Dương thầm thở ra nhẹ nhõm, hẳn thấp giọng: "Sắp được mười tám."

"Mười tám?" Chu Nguyên Chương vuốt râu, dáng trầm ngâm, "Vi nhi, vừa rồi, nghe thối sáo, ta sức nhớ ra. Con còn nhớ hai năm trước, nhớ tiểu thái giám không? Chẳng trách ta cảm giác tiểu đạo sĩ hơi quen quen, nguyên lai hai người hình dáng thực sự có giống nhau."

Đôi mắt Lạc Chi Dương chợt tối sầm, hẳn gần muốn ngất xỉu. Sắc mặt Chu Vi cũng trắng bệch, mồm miệng cô cứng đờ. Bỗng Chu Nguyên Chương chậm rãi nói tiếp: "Vi nhi, ta biết, con mang ơn tiểu thái giám cứu

mạng, nó bị Trương Thiên Ý giết chết, trong lòng con vẫn khắc khoải. Trong cung cũng như ngoại thành, không có tay chơi sáo nào có ngón nghề cân xứng với tài đàn của con, suốt hai năm qua, con rầu rĩ kém vui, duyên do chắc vì thiếu người tri âm hòa sáo. Giờ thì quá hay, như ta thấy, ngón sáo của tiểu đạo sĩ này so với tiểu thái giám kia còn cao minh gấp bội, từ giờ trở đi, mỗi lúc ta có thì giờ nhàn hạ, sẽ cho triệu nó vào cung để hòa đàn với con..."

Lạc Chi Dương nghe hoàng đế phán, tảng đá to lớn nặng trĩu tâm tư vụt tan biến, hần đang định thở ra một hơi nhẹ nhõm, chợt nghe Lãnh Huyền tâu: "Thánh Thượng minh giám, đạo sĩ không phải thái giám, đâu có thể đi lại trong cung? Nếu bệ hạ muốn cho nó hòa nhạc cùng công chúa, tốt nhất là vung một đao gọn ghẽ, hoạn phứt nó đi là xong!"

Lạc Chi Dương vừa kinh hãi vừa tức giận, Chu Vi cũng tái mặt, cô ấp úng: "Này, đâu có cần đến thế? Nữ nhi cũng không cần người hòa nhạc cùng..."

Chu Nguyên Chương khoa khoa tay, ông cười: "Lãnh Huyền nói đó, không phải không có lý..."

Lạc Chi Dương cảm giác xương sống lạnh ngắt, tóc tai dựng đứng lên, nhưng hần nghe Chu Nguyên Chương nói thêm: "Nhưng cái đó là theo lẽ thông thường, thái y cũng không bị hoạn, vẫn cứ đi lại được trong cung. Đạo Linh là đồ đệ của lỗ mũi trâu, thỉnh thoảng ra vào cung, cũng không phạm vào điều cấm."

Lãnh Huyền u ám thở dài, nói: "Bệ hạ đã phán, nô tài không dám nhiều lời. Nhưng những cấm đoán quan trọng trong cung cấm, cẩn thận vẫn là hơn."

Chu Nguyên Chương giọng bình thản: "Người phụ trách chuyện hộ vệ trong cung, cứ sắp đặt cho tốt là được"

Lãnh Huyền khẽ gật đầu, lão cup mi, khom mình, rồi như một bóng ma, lão đã lùi về đứng đằng sau hoàng đế".

Lạc Chi Dương thầm xỉ vả: "Lão gà thiến còn chưa đủ ác độc, bất ngờ đòi đem hoạn lão tử, tự bản thân lão chả làm được trọn vẹn như nam nhân, cứ muốn tất cả người trong thiên hạ đều y hệt như lão." Nghĩ vậy, hắn lại âm lo, ngờ rằng "Lão gà thiến này con mắt độc địa, chả hiểu có nhìn ra sơ hở nào đó của mình không?", hắn đưa mắt nhìn kỹ, thấy Lãnh Huyền thần sắc đờ đẫn, lão đứng thẳng người, bất động, mới trông, tưởng như cạn kiệt sinh khí, hệt một con người chừng nơi cửa hàng mã bồi bằng giấy, màu trắng nhờ nhờ.

Bổng Chu Nguyên Chương nói: thêm "Lỗ mũi trâu, hôm nay đến đây, khoan dời bước ra về, ở lại đánh hai ba ván cờ với ta, nói chuyện cổ sự Hiện giờ, lứa tuổi già lão từng chinh chiến thiên hạ ngày càng thưa dần, ngoài nhà người, chỉ còn có mỗi Cảnh Bình Văn cùng với Quách Anh."

Chu Vi vui vẻ nói: "Phụ hoàng cùng sư phụ đánh cờ, trò chuyện, để con hầu một bên pha trà, dạo đàn"

Chu Nguyên Chương cười cười, ông xua tay, phán: "Lãnh Huyền, người mang tiểu đạo sĩ đi nghỉ ngơi đi, không cần ở cạnh để trông chừng hắn, mà cũng đừng cho hắn đi lung tung trong hoàng cung"

"Tuân chỉ." Lãnh Huyền nhìn vào Lạc Chi Dương, chậm chạp nói, "Xin đi theo ta!" Dầu Lạc Chi Dương chẳng muốn rời xa Chu Vi, hắn không làm gì khác được, đành phải đi theo sau Lãnh Huyền.

Lão thái giám đi trước dẫn đường, quanh qua quẹo lại, một thân ảnh trắng trắng tiêu điều, đầy vẻ quý mị dẫn hắn đi chừng mấy trăm bước, đến một chỗ hẻm nhỏ giữa hai tòa nhà, Lãnh Huyền trông trước trông sau không có ai khác, lão đứng phắt lại, rồi lướt lẹ ra sau, Lạc Chi Dương thấy hoa mắt, nghe gió mạnh táp vô mình, hắn vừa định né tránh thì đã không

kip thoát khỏi cước bộ như ma như quỷ của Lãnh Huyền, cần cổ hần đã bị thít chặt như đóng đai bằng sắt, rồi toàn thân hần bị vụt mạnh bắn tung lên cao, vập ngay vào một cây cột nhà.

Sau ót Lạc Chi Dương đau đớn, xương sống lưng buốt nhức, cần cổ hầu gãy rời làm đôi. Lúc hần định thần, đã thấy Lãnh Huyền một tay quơ phất trần, một tay bóp ngang cổ hần, khuôn mặt khô héo tối ám, ánh mắt lạnh lẽo như băng ngó thẳng vào Lạc Chi Dương, không giấu nét độc ác.

"Tiểu tử", giọng Lãnh Huyền vừa nhỏ vừa buốt lạnh, "Người thật là to gan lớn mật!"

"Quá khen... quá khen...", giọng Lạc Chi Dương khục khục từ trong cổ họng bị siết, "Lãnh công công... Công công nhìn lầm người rồi..."

"Thúi!", Lãnh Huyền nhổ một bãi nước miếng, "Người lừa gạt được bệ hạ, tưởng lừa được ta sao? Bệ hạ không nhận ra người, vì ngài chủ quan, định ninh là người đã chết rồi. Người tính lừa gạt Lãnh mỗ, đó là năm mơ giữa ban ngày!"

Lạc Chi Dương vẫn cố khôi hài: "Tui mà năm mơ ... khụ ... giữa ban ngày... Khụ... nhất định... Khụ...mơ mộng thấy cái đầu Lãnh công công rời khỏi cổ, lăn lông lốc..."

"Giỡn chơi há?", ánh mắt Lãnh Huyền lại lạnh hơn lên, "Bằng vào mấy cái ngón võ mèo quào của người, tính làm cho Lãnh mỗ đầu rơi hả?"

"Sao lại không thể?", Lạc Chi Dương chậm rãi nói, "Hồi đó, là lão đem tui ra khỏi hoàng thành, tui mà tố cáo lên hết, lão cũng xong đời như tui thôi. Chu Nguyên Chương hết lòng tin cậy lão, ông ta mà biết việc này, thế nào cũng giận điên lên, đừng nói đầu lìa khỏi cổ, có khi là năm ngựa phân thây không chừng!"

Làn da mặt Lãnh Huyền khề nhảnh một chút, lão lạnh giọng nói: "Tiểu tử, bình sinh ta ghét nhất là bị người áp chế. Ta cùng bộ hạ dùng tín nghĩa tương giao, chỉ cần ta hộ vệ ngài chu đáo, chuyện to đến đâu, ngài cũng chẳng để ý tới. Nhưng nếu người cứ khăng khăng thù địch, người tưởng có thể li gián cái nghĩa quân thần của ta chăng?"

"Khá lắm .. nghĩa quân thần" Lạc Chi Dương cười cười, "Nhưng không biết quân đây là Nguyên Thuận đế hay là Hồng Vũ đế?"

Trong một chớp mắt, mặt Lãnh Huyền nổi một làn tử khí, lão trợn mắt nhìn vào Lạc Chi Dương một hồi, rồi chu miệng, gằn giọng: "Tiểu tử, người đừng tưởng ta không dám giết người. Ta làm nhiệm vụ hộ vệ cấm cung, nắm trọn quyền sinh sát trong tay, chỉ cần viện một cái cớ nào đó, là dứt đi cái mạng nhỏ của người, ta tìm giết một ả cung nữ, đổ họa cho người, nói người muốn bức gian không được nên giết người diệt khẩu, bị ta bắt gặp, đã ra tay hạ sát người. Bộ hạ tín nhiệm ta, sẽ chẳng chút nghi ngờ, Tịch Ứng Chân đâu có hoài nghi, liệu đã làm gì được ta."

Lạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ, hần nhận định, lão thái giám này tàn ác độc địa, nếu mình làm quá, không chừng đẩy lão đến thế cùng túng mà làm liều, hần bèn nói: "Lãnh công công, lão không còn muốn ‘Linh Đạo thạch ngư’ nữa sao?"

Lãnh Huyền nghe vậy, thần sắc hơi giãn, lão chớp chớp đôi mắt, chậm rãi hỏi: "Thạch ngư hiện ở đâu?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Tiêu tan rồi."

"Gì?", hàng mi trắng bạc của Lãnh Huyền trợn ngược, "Tiêu tan?"

"Ừa.", Lạc Chi Dương nói, "Tui đào được thạch ngư lên, quơ búa đập một phát, nó bể thành mảnh vụn, kết quả bên trong chỉ có một tờ giấy, viết bốn đại tự."

Lãnh Huyền vội hỏi: "Bốn đại tự nào?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Người, đồ ngớ ngẩn!" Lãnh Huyền giật mình, lão lập tức hiểu bị hấn đùa giỡn, bèn nổi giận, tăng thêm kinh lực vào tay, siết cổ Lạc Chi Dương khiến gã này lè lưỡi, trợn mắt, gần tắt thở. Lãnh Huyền để hấn chịu khổ đau một lúc rồi buông tay, lão cười gằn: "Xú tiểu tử, ta giết người dễ như gí chết một con kiến."

Lạc Chi Dương lấy lại hơi thở xong, hấn cười cười: "Lão gà thiên, lão dám giết tui?"

Lãnh Huyền nói: "Người đưa ‘Linh Đạo Thạch ngư’ ra, ta tha chết cho người."

Lạc Chi Dương đáp: "Chẳng phải tui đã có nói rồi sao? Bên trong chứa một tờ giấy, có bốn chữ to."

Lãnh Huyền dĩ nhiên không tin, lão lạnh lùng bảo: "Người không nói cũng được, hiện giờ người lọt vào tay ta, thế nào ta cũng có cách buộc người cuối cùng phải mở miệng."

Lạc Chi Dương vẫn cười: "Cũng còn phải xem tui có hứng nói hay không nữa." Trong lòng hấn cũng hiểu rõ, cái mạng nhỏ nhoi giữ được hay không còn tùy vào lúc Lãnh Huyền xuống tay, lão vì hầy còn ham muốn "Linh Đạo Thạch ngư" mà chần chừ, hấn chỉ trông mong vào chút xiu đó mà toàn mạng.

Hai người trợn mắt găng nhau, trong đầu Lãnh Huyền ngàn mối rằm rối, rốt cuộc lão vẫn không buông bỏ được thạch ngư. Lão thấy Lạc Chi Dương võ công tầm thường, hấn còn chưa khám phá bí ẩn trong thạch ngư, chỉ cần ra oai hoặc làm phước đúng lúc đúng chừng mực, không cần sợ hấn cứ giấu giếm mãi, lão lập tức giận dữ, hừ một tiếng, thả Lạc Chi Dương ra: "Tiểu tử, điều chính nhất vẫn là người tránh xa thật xa công chúa Bảo Huy. cô ấy

là đấng vạn kim, người thì là cái thá gì? Chẳng mấy chốc, công chúa sẽ xuất giá, đồ tiểu hầu nhà người chớ có làm hỏng đi danh dự của công chúa"

Lạc Chi Dương nghe từ "xuất giá", con tim đau nhói, hăn nghiến răng, nói: "Lão gà thiện, bớt nói lằng nhằng, cô ấy xuất giá hay không, mắc mớ gì đến tui"

Lãnh Huyền trừng mắt vào hăn, thần sắc nghi hoặc, một lúc lâu sau mới nói: "Tiểu tử, người bớt quậy phá ... người diễn trò gì, lão phu chỉ liếc sơ con mắt một cái là nhìn thấu hết." Nói xong, lão quay mình, dẫn Lạc Chi Dương đi chừng mấy chục bước, đến một căn nhà nhỏ tịch mịch, phòng ốc nhỏ bé, quần áo, thức ăn thức uống đều đã được sắp đặt đầy đủ, Lãnh Huyền lại cho gọi hai tiểu thái giám đến, nói là phục dịch Lạc Chi Dương, thực ra để giám sát hăn.

Tự lão không thể rời xa Chu Nguyên Chương quá lâu, xong xuôi, lão bèn lập tức bỏ đi.

Tiểu thái giám dâng ngự thiện, Lạc Chi Dương ăn uống sơ sài xong, hăn nằm dài trên giường, con tim hồi hộp. Chu Vi đã được hứa gả người khác, như hăn từng dự kiến, vậy mà khi nghe tin này, hăn vẫn cứ như bị sấm sét đả ầm ầm. Đến nước này, ngoài cố gắng quên nàng đi, hăn không còn đường nào khác, nhưng bằng cách nào để quên, còn làm đau xé tim nát ruột gan gấp bao nhiêu lần.

Chỉ cần khép mi mắt, Lạc Chi Dương đã thấy hiện ra trong đầu khuôn mặt khả ái như đóa sen trắng, lại nghĩ đến nàng sắp bị gả về Cảnh Tuyền, ruột hăn như đứt ra từng khúc, chỉ những muốn chết quách cho rồi., Trần trọc mãi trên giường, giấc ngủ không đến, qua song cửa, nắng chiều nhạt mờ, ánh trăng dần trải xuống, đêm đã đến, mãi vẫn không thấy âm hao của Tịch Ứng Chân, kiểu này, hăn sẽ phải qua đêm một mình nơi đây.

Lạc Chi Dương mơ mơ màng màng một hồi, bỗng nghe từ xa vẳng đến tiếng người đang rào bước vào gần.

Tuy Lạc Chi Dương không thể vận dụng nội công, nội lực hãn vẫn sung mãn, tai mắt vẫn lanh lợi hơn người thường, tiếng gió đùa ngọn cỏ trong vòng mây trượng hãn cũng nghe được rõ. Chợt bước chân dừng lại, có tiếng đàm thoại nho nhỏ, hãn còn đang nghi ngại, nghe tiếng kèn kẹt, cánh cửa mở rộng, hai tên giám sát đưa vào một thái giám trông tuổi, tay cầm phất trần, sắc mặt âm trầm. Lạc Chi Dương kinh ngạc, đứng dậy hỏi: "Có việc gì thế?"

"Công chúa cho gọi.", Đại thái giám giọng sắc nhọn, "Tiên trưởng hãy theo bọn ta đi một chuyến."

Lạc Chi Dương nghe hai từ "Công chúa", nhất thời máu nóng trào lên óc, tim đập thành thịch, nhưng hãn có một linh cảm nhỏ, hơi là lạ: 'Chu Vi dám công nhiên cho gọi, bộ cô không sợ người khác nghi ngờ sao?'

Còn đang dự dự, đại thái giám thúc giục: "Tiên trưởng, xin mời đi theo."

Nghe thế, Lạc Chi Dương hết hãn nghi ngờ, hãn thấy tim đập loạn, bèn ừ hử một tiếng, rồi dẫn bước đi cùng. Theo ánh sáng đèn lồng đi trước dẫn đường, họ băng ngang qua một vùng cây cỏ rậm rạp, tàn một nén nhang, đã đến bên ngoài một tòa cung điện, thái giám đột nhiên dừng bước, nói: "Đã đến nơi."

Cung điện tối tăm, không đèn lửa, cây cỏ bên ngoài um tùm khóac màu thê lương, chẳng chút sinh khí, đầy vẻ ma quái.

Thái giám đẩy cửa, nói: "Mời vào."

Lạc Chi Dương nhìn cánh cửa di chuyển, hãn thấy nóng hực trong đầu, bèn bất chấp tất cả, co giò nhảy ào vô,

Ra ngoài dự kiến của hắn, trong cung trống trơn, không một món đồ đặc gì. Lạc Chi Dương còn đang kinh nghi, chợt nghe 'rầm' một tiếng, đằng sau lưng, cửa cung đã bị đóng ập lại.

Lạc Chi Dương kinh hãi, vừa định xoay người phá cửa, bỗng nghe tiếng cười khúc khích, âm thanh thánh thót, êm tai.

Bất giác Lạc Chi Dương mừng rỡ, hắn dõi nhìn về phía đó, thấy dưới ánh trăng xuyên qua song cửa, có một bóng người thon thả, yếu điệu.

Tiếng cười khúc khích vẫn không ngừng nghỉ, từ sau cây cột bước đến một nữ tử, cung trang toàn thân, lưng thon eo nhỏ, theo bước chân cô đi, vạt cung trang vờn vờn lay động.

Lạc Chi Dương nhìn nữ tử, tim đập như trống châu, hắn há miệng, mới thoát ra từ "Chu", bỗng dừng tắt tiếng, nghẹn đứt đi mất phần kế tiếp của tiếng kêu.

Nữ tử tiến vào vùng có ánh trăng chiếu tới, ngoài hắn dự kiến, Lạc Chi Dương thấy nàng nọ không phải Chu Vi mà là một cô gái cùng trang lứa, gương mặt tú lệ trắng mịn, đủ phẩm chất một mỹ nữ, chỉ đáng tiếc, dưới khóe mắt, hàng mi kéo dài xeo xéo, hiển lộ một nét hung ác rợn người. Dáng dấp cô này giống đến gần tám phần thể thái của Chu Vi, Lạc Chi Dương bị tơ tình làm mờ mắt, hắn trông gà hóa cuốc, rất ngượng nghịu, hắn cất giọng rụt rè hỏi: "Cô là ai?"

Cô gái cười hì hì: "Người đoán xem ta là ai?" Lạc Chi Dương giọng bình thường, nói: "Cô là ma quỷ."

"Người nói gì?" Cô gái sa sầm nét mặt, ánh mắt cực kỳ tức giận, "Người dám mắng ta?"

"Nếu không phải ma quỷ, tại sao nửa đêm canh ba chạy tới chỗ này làm gì?"

Cô gái càng thêm tức giận, hăn học nói: "Người mới là ma quỷ, hừ, ta biết rồi, người là đồ đệ của Tịch Ứng Chân."

Lạc Chi Dương vẫn cười cười: "Ai bảo tui là đồ đệ của Tịch Ứng Chân, trên mặt tui đâu có xăm chữ gì đâu"

Cô gái trợn mắt nhìn hăn, vẻ không mấy chắc chắn, cô thét hỏi: "Người không phải đồ đệ của Tịch Ứng Chân hả?"

Lạc Chi Dương cười: "Cũng không chừng."

Cô gái càng thêm hồ đồ, cô giậm chân, tức tối: "Không chừng ... nghĩa là sao?"

"Không chừng chính muốn nói, có thể vậy, có thể không phải vậy!"

Cô gái bị hăn quây cho hồ đồ tối tăm mặt mày, cô nghĩ tới nghĩ lui, sức tình ngộ, bèn nghiêng răng nói: "Hay nhỉ ... người dám giễu cợt ta nữa kia. Hừ, người không thú nhận cũng không được, trong Tử Cấm thành, ngoài người cùng Tịch Ứng Chân ra, còn có ai mặc đạo bào của đạo sĩ?"

"Thông minh.", Lạc Chi Dương vỗ tay, ưỡn dài cái lưng ra, "Đáng tiếc một điều, đạo gia đây đang mệt, không có hứng chuyện phiếm dài dòng cùng cô." Nói xong, hăn xoay người định bỏ đi, bất ngờ nghe gió mạnh tạt vào, Lạc Chi Dương cuống quýt uốn mình né tránh, chợt thấy một ngọn trường tiên xẹt ngang qua thân mình rồi cuộn ngược trở về, như một con linh xà, nó quấn chặt ngay vào chân trái Lạc Chi Dương, giật mạnh, bắn tung thân mình hăn lên trên cao. Tuy không thể vận dụng nội lực, thân pháp Lạc Chi Dương vẫn không sút giảm, trong tình không, hăn vung vẩy chân phải xuống, vặn eo lưng, di chuyển ngược chiều quấn của cây roi, thân mình lượn lơ hai vòng, vừa đáp xuống đất, chân trái đã cởi bỏ hết mấy vòng quấn của roi, nhanh như rồng rắn quẫy mình, hăn lăn được ngay ra bên ngoài.

Bất ngờ trước chiêu thức thoát thân đó, cô gái 'ùa' một tiếng, lại quét trường tiên tới.

Lạc Chi Dương vừa kịp đứng vững, bóng roi loe lóe trước mắt, gò má bên trái đã lãnh gọn một nhát, da mặt từ trán xuống đến khóe miệng bông rạt như bị phồng lửa.

Vừa ra tay, cô gái đã hạ độc thủ, Lạc Chi Dương tức giận pha lẫn kinh hãi, hấn đưa tay nắm chặt vào cây sáo trúc đang đeo ngang hông, miệng quát hỏi: "Tại sao cô đánh tui?"

"Đánh người thì sao?", cô gái một tay chống ngang eo, cô cười gằn, "Có phải người đúng là đệ tử của Tịch Ứng Chân không? Theo ta thấy, công phu của người tầm thường lắm, thua xa Bảo Huy nhiều."

Mặt Lạc Chi Dương đau rát, hấn vừa muốn nổi sùng, khi nghe được hai từ "Bảo Huy", hấn lập tức hỏi ngay: "Cô cũng quen biết Chu Vi?"

"Hỗn láo", cô gái lớn giọng, "Chu Vi hai chữ bộ để cho người gọi sao?"

Lạc Chi Dương không tức giận, hỏi: "Không gọi Chu Vi thì gọi bằng gì?"

"Dĩ nhiên là gọi điện hạ, gọi công chúa.", cô gái rất bức dọc, "Cái thằng này, đến cả quy củ xưng hô cũng không rành"

"Cho dù tui không rành quy củ!" Lạc Chi Dương chớp chớp con mắt, "Cô là ai? Làm sao cô quen biết Chu Vi?"

Cô gái cười gằn: "Người không cần biết ta là ai, người là đồng môn với Bảo Huy, nhất định đã có học 'Dịch Tinh kiếm' rồi, phải không?"

"Nếu có học qua rồi thì sao?", Lạc Chi Dương hỏi.

"Tốt lắm...", ánh mắt cô gái đầy nét vui mừng, "Người đem kiếm pháp đó diễn ra từ đầu tới cuối, diễn trọn vẹn một lần cho ta xem."

Lạc Chi Dương cố nén cười, nói: "Cô lại không phải hoàng hậu, không phải công chúa, việc gì tui phải diễn ra cho cô xem?"

Sắc mặt lạnh lùng, cô gái nói: "Ai bảo ta không phải công chúa?"

Lạc Chi Dương ngẩn ngơ, hẩn sức nhớ lại, lúc đại thái giám đến triều, cũng có nói là "Công chúa cho gọi", chẳng lẽ cái cô gái điêu ngoa này lại thật sự là công chúa gì đó sao? Nghĩ đến đây, hẩn không khỏi bị ngu ngơ trong đầu.

Cô gái mất kiên nhẫn, quát: "Tiểu đạo sĩ, người rút cuộc diễn hay không diễn?"

Lạc Chi Dương cười: "Không diễn thì sao?"

"Không diễn hả?" , ánh mắt cô gái phát lãnh, cô đột nhiên quát nạt, "Ăn trước vài roi nào.", cô vung vẩy trường tiên, quét vào cổ họng Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương vội sử Linh Vũ, nghiêng mình né tránh, không dè, làn roi kia thoát trông thì như hướng về bên tả, bất chợt đã chuyển sang bên hữu, cuộn theo một ngọn gió dữ, đã quật 'chát' một tiếng vào đầu vai trái. Lạc Chi Dương vừa đau vừa giận, hẩn mạnh mẽ nhẩy dựng về đằng sau, rút cây sáo ra, kịp thấy trường tiên lại như một con phi xà, đang ngoằn ngoèo phá không mạnh bạo vụt tới. Nghĩ đến đánh rắn phải đập giập đầu, hẩn sử chiêu "Nguyệt Xuất Thương Hải", nhắm đúng ngọn roi, vụt ngang cây sáo ra.

"Bịch", thân roi chạm mạnh cây sáo, hồ khẩu Lạc Chi Dương nóng rực, cây sáo gần muốn rời tay, trường tiên thoáng co rút lại, hết như độc xà cắn

cao đầu, một tia chớp xẹt tới, ngọn roi đã in ngay vào giữa đùi phải Lạc Chi Dương.

Võ công cô gái không phải quá cao, cũng không hơn nhì lưu của Đông Đảo, nếu nội lực đầy đủ, Lạc Chi Dương sẽ chẳng mấy khó khăn đánh bại cô, Hiện giờ, hãn trông rất rõ ràng thể đến của trường tiên, cũng biết cách hóa giải, nhưng lực bất tòng tâm, cho dù cử sáo đánh trúng vào roi, vẫn không đủ sức chặn võ khí đối thủ. Trên thân roi, cô gái phả vào một nhu kinh kỳ diệu, roi đi vun vút như chớp giạt, lúc mạnh mẽ, lúc mềm mại, Lạc Chi Dương ngăn phải đón trái, hoàn toàn vô ích, chỉ nghe tiếng bồm bộp liên miên, hãn đã bị roi vút trúng toàn thân, đau như cắt da sẻ thịt, khiến hãn không ngừng rên siết.

Cô gái vốn chỉ muốn đánh hãn một roi cho té quy, nhưng cô giận hãn nói năng thiếu lễ độ, bèn nảy ý mè oòn chuột, cố tình làm nhục hãn, lập tức cô đứng bất động, tả một tiên, hữu một tiên, đánh cho Lạc Chi Dương hai chân nhảy nhót toán loạn. Trong lòng khoái chí, cô cười hì hì, hỏi: "Xú tiểu tử, biết lợi hại chưa? Quỳ xuống mà xin tha mạng, ta giảm bớt cho người một hai roi."

Lạc Chi Dương cả giận: "Xin tha mạng? Xin lỗi ... còn lâu!"

Cô gái mặt lạnh tanh, cô xoay cổ tay, vung cây roi ra, cuộn chặt lấy chân trái hãn, cô vận sức, lôi mạnh một cái, kéo Lạc Chi Dương ngã sấp mặt xuống, tay chân quơ quào, hãn cảm giác máu nóng xộc lên từ cuống họng, thoát ra hai lỗ mũi tuôn ra ngoài.

Lạc Chi Dương giận phát điên, uất khí ngập tràn trong lồng ngực, hãn chỉ muốn nhảy dựng lên liều mạng với cô. Có điều, đối phương võ công cao hơn, thủ đoạn cũng độc ác, nơi đây lại là thâm cung hoang phế, cô ra tay đánh hãn chết tươi, sợ cũng không ai hay biết, hãn lập tức đè nén cơn giận, tập trung tư tưởng tìm phương pháp đối phó.

Cô gái thấy hắc nằm bẹp gí, bèn quát to: "Giả chết hả, đứng lên mau.", cô nâng roi, vụt hai phát vào ót và lưng Lạc Chi Dương.

Vốn Lạc Chi Dương định nằm bất động, dụ cô đến gần để sử ngón cầm nã "Bộ Kinh thủ" hồng chế ngự cô, chẳng dè cô có thể vung roi từ xa hạ độc thủ, hắc nhất thời ăn hai roi, đầu thấu xương tuỷ, đành rên hừ hừ, lồm cồm bò dậy, đứng còn chưa vững chân, đã bị cô gái vung roi quất lấy cánh tay, vụt hắc ra xa hơn một trượng, đầu cổ vập ngay vào một cây cột.

Mắt Lạc Chi Dương vụt tối sầm, hắc hầu như mất tri giác, lại nghe cô gái gằn giọng, nói: "Thế nào, phục chưa? Hừ, đồ vô dụng, mẽ như người mà cũng đòi làm đồ đệ Tịch Ưng Chân?" Cô cố tình tạo oai phong, vừa nói, vừa quất roi vun vút vào không khí, vẽ nên nhiều đóa tiên hoa,

Lạc Chi Dương nghe tiếng roi rú rít, hắc chợt máy động trong óc. Kinh mạch hắc bị tắc nghẽn, chân khí "Linh Khúc" không thể chuyển vận, ngay cả bộ pháp "Linh Vũ" cũng không sao thể hiện ra hết mức kỳ diệu, duy nhất ngón "Linh Cảm" luyện thành công ở Phong Huyệt trước đây là vẫn còn, lại tăng tiến lên nhiều hơn, bất kể âm thanh nhỏ đến đâu, chạm vào màng nhĩ, hắc đều có thể xử lý và ứng phó.

Nghe tiếng trường tiên quấy gió, Lạc Chi Dương rõ ràng có cảm giác, thanh âm này đến đến, đi đi, có dạng một nhạc khúc với tiết tấu nhất định, Tuy thanh âm này có biến chuyển, cái phức tạp của nó lại không bằng một góc sự phồn nhiễu của tiếng gió hú xuất phát dưới "Phong Huyệt", hắc chỉ cần nắm vững tiết tấu bên trong của tiếng vút, đã rất dễ dàng nhận biết hướng di chuyển sắp đến của đầu roi.

Đột nhiên đầu óc Lạc Chi Dương lóe sáng, một hàng chữ hiện lên trong não, "Thiên địa hữu tiết, động tĩnh hữu phương, thi sậu chi đạo, nhất dĩ quán chi, tri kì tiền nhi chế kì hậu, ứng tiết nhi phát, cử vô bất trung....." (ND: xem giải thích chi tiết bên dưới)

Đó là một đoạn kinh văn trong "Diệu Nhạc Linh Phi", thuộc về chương "Linh Phi thiên", đại ý: "Vạn vật trong trời đất đều có tiết tấu, cái tiết tấu gồm sự động tĩnh, sự biến hoá nhanh hay chậm, Một khi am hiểu biến hóa đó, sẽ thấy nó y hệt một khúc nhạc, có cái tiết tấu độc đáo, có những chuyển hóa nhỏ của nhịp điệu, tiết tấu xuyên suốt từ đầu đến đuôi, không thể trước sau cùng hợp, bằng không, diễn tấu khúc nhạc sẽ thành vô nghĩa. Thiên địa có thời tiết, động tĩnh có thể thức, nhạc khúc có nhịp điệu, võ công cũng có tiết tấu. Âm nhạc càng dễ nghe, nhịp điệu càng độc đáo, võ công càng cao minh, tiết tấu lại càng vi diệu hơn. Đối mặt một lộ võ công, chỉ cần nắm vững cái "Tiết tấu" ẩn chứa bên trong đó, ta có thể từ chiêu thức này suy luận ra biến hóa của chiêu thức kế tiếp.

Trong kỳ "Ngao Đầu luận kiếm", Lạc Chi Dương khi giao đấu cùng Dương Cảnh, hẳn từng xử lý môn "Bích Hải Kinh Đào chương" như một chi khúc, hẳn đã nhìn ra những biến hóa kế tiếp của chương pháp, có điều, lúc ấy nội lực hẳn sung mãn, hẳn tới lui nhanh như gió, đã đánh bại Dương Cảnh, phần lớn dựa vào chân khí "Linh Khúc", ngay khi có cảm giác tiết tấu, hẳn cũng không ghi nhớ trong lòng. Bây giờ mất đi nội lực, chỉ còn vồn vẹn "Linh Cảm" làm vốn, Lạc Chi Dương ngưng thần nghe qua, hẳn cảm tưởng cây trường tiên của cô gái như một nhạc cụ, chiêu thức xuất sử là như một chi khúc, trong đó cái tiết tấu độc đáo thuộc vào hàng nhất lưu của võ công, đáng tiếc cô gái kém hỏa hậu, sự thi triển chưa đạt mức độ cao minh.

Hắn còn đang nghĩ ngợi, cô gái quá sốt ruột, đã quất thêm hai roi nữa lên lưng Lạc Chi Dương. Kinh lực quái dị trên thân roi thâm nhập cơ thể khiến hắn đau tận phế phủ, buốt rát như đao cứa, lửa thiêu. Cô gái cử trường tiên, định đánh nữa, Lạc Chi Dương vội nhảy dựng lên, hét to: "Khoan đã."

Cô gái thoáng một chút sững sờ, cười gằn, cô hỏi: "Chịu rồi hả? Mau đem 'Dịch Tinh kiếm' diễn ra ta xem, bằng không, ta đánh cho người tan

xương nát thịt"

Lạc Chi Dương cười cười: "Cô muốn xem tui trình bày chiêu thức ‘Dịch Tinh kiếm’, hay còn có âm mưu quái quỷ gì khác nữa?"

Ánh mắt cô gái buốt lạnh, cô sắc giọng đáp: "Cái đó không mắc mớ gì tới người, ta bảo cho hay, muốn giữ mạng, lập tức diễn hết ra cho ta xem."

Lạc Chi Dương thấy cô ta có vẻ sốt ruột, hăn lấy làm lạ, nghĩ một chút, rồi thở dài nói: "Đáng tiếc.. ui... tui không diễn được."

"Vì sao?", cô gái ngạc nhiên, chỉ thấy . Lạc Chi Dương cười ha hả: "Bởi vì tui căn bản là không muốn!"

Cô gái trợn mắt nhìn hăn, sắc mặt chợt tái mét, cô buột miệng hỏi: "Tại sao người... người không chịu nói từ đầu?"

Lạc Chi Dương vẫn cười, nói: "Cô không hỏi, làm sao tui biết mà nói?"

Thần sắc cô gái tối sầm vì tức giận, cô nghiêng răng, rít lên : "Người muốn chết."

Trường tiên vung ra, quấy một làn gió buốt rát mặt, tệt hại hơn tước đây nhiều. Nghe tiếng roi xé gió, Lạc Chi Dương biết cô gái bị chọc giận, chiêu này, cô vận toàn lực đánh ra, hăn mà trúng đòn, không chết cũng trọng thương. Nghĩ vậy, hăn hít vô một hơi, lắng nghe tiếng gió, nhưng không tránh không né, ngược lại, hăn còn bước tới một bước.

Bước này, chẳng biết vô tình hay cố ý, đã đưa thân mình hăn vận bên trái, vẹo bên phải, một thân pháp vô đối xuất xứ tự thâm ý của "Linh Vũ", hăn nghe tiếng roi vút ngang sườn, đòn đánh của cô gái hụt mục tiêu, trong khi cô ta hầy còn kinh ngạc, toàn bộ thân roi đã hầu như lọt hăn ra ngoài tầm đối thủ, Lạc Chi Dương dẫn thân vào vòng trong của roi, nhìn thì giống như tự chui vô rọ, thực ra, hăn đã thâm nhập vào chỗ góc chết của trường

tiên. giả dụ một cao thủ nhất lưu nào khác ngoài Lạc Chi Dương này, từ vị trí đó, cô gái nhất định sẽ bị đối thủ nhanh chóng nhập nội, cô sẽ tức thì bại trận.

Nhờ có được sư thừa cao minh, cô gái sở hữu kiến thức võ học bất phàm, cô không để cho Lạc Chi Dương tiếp cận, đã nhảy vọt thật nhanh ra đằng sau, rút mạnh cây roi về, nhắm quần vào cổ đối thủ.

Lạc Chi Dương cũng chẳng ngoái đầu, hẩn nghe theo Linh Cảm, từ tiếng roi xé gió, đã tiên liệu được hướng đi của trường tiên. Nếu đem so với âm luật, chiêu đầu của cô gái hết khúc nhạc của tiếng mưa rơi, nhanh mà mạnh, tiếng rõ mà đanh, chiêu sau án theo khúc điệu cung thương, chậm rãi miên man, ý tứ vời vợi, hai khúc nhạc một trải rộng, một thu hẹp, khác nhau thật xa, để tấu chúng lên và tránh chuyển biến đột ngột, người chơi nhạc phải điều chỉnh ngón đàn cho nhuần nhuyễn, hai chiêu trường tiên này sử xuất liên tiếp, lúc một vừa đi khỏi, một còn chưa tới, giữa chừng ắt lộ ra sơ hở.

Cái sơ hở này chỉ có thể hội ý mà thấy, không diễn tả ra được bằng lời nói. Lạc Chi Dương không thể dựa vào nội lực, khi chuyên chú lắng nghe, Linh Cảm càng thêm nhạy bén, sâu sắc. Hẩn lập tức chẳng xoay người, sử ra chiêu "Phạm Hoặc Thủ Tâm", giương sáo trúc lên, quài tay đánh ngược về phía sau một phát. Đây là một tuyệt chiêu của "Thiên Nguyên kiếm", đúng vào lúc kinh lực của trường tiên bị đứt đoạn, không chệch chút nào, Nội kinh của cô gái truyền đi đến cuối đường, roi bỗng bị cản trở, cô không thể xoay trở, thân roi bỗng dừng èo uột, nó khẽ khàng trượt ngang qua Lạc Chi Dương, chẳng gây sát thương.

Cô gái giật mình, cô thu hồi roi, định biến chiêu. Lạc Chi Dương nghe ra tiết tấu, đoán được chiêu kế tiếp đang chuyển đổi, tựa khi chơi nhạc, phải đổi qua dùng thủ pháp "Chuyển làn", hẩn lập tức xuất sử "Tử Vi Đấu bộ", dẫn người tới, ra chiêu "Tuệ Tinh Tảo đình", sáo trúc nhẹ nhàng lướt tránh thể đi của cây roi, nhắm điểm vào gò má bên trái cô gái.

Chiêu này đến quá đột ngột, cô gái không sao đón đỡ, phải uốn nhanh nửa người ra sau, nhưng cô vẫn bị chậm một chút, cây sáo đã quệt vào má, hơi đau đau. Cô vừa hãi vừa bức, sợ bị vạch thêm một phát mà mang sẹo mặt, cô đành phải vứt bỏ mọi ý nghĩ phản công, chân lui thật nhanh ra đằng sau, miệng không quên hỏi: "Đó có phải là 'Dịch Tinh kiếm' không?"

"Đúng thế" Lạc Chi Dương vừa trả lời, vừa xoay người dời chỗ.

Cô gái cả giận: "Chiêu đó tên gì?", vừa hỏi, vừa vung roi quét ngang, khí thế sắc bén, tiếng roi như xé lụa.

"Chiêu tên gì hả?", Lạc Chi Dương cười cười nói nói, "Tên là 'Đả Lạn Cầu Đầu' (đánh vỡ đầu chó)", hăn đột nhiên lượn sang bên phải, chuyển qua bên trái, ung dung tránh né ngón trường tiên sát thủ của cô gái.

Cô gái vừa sợ vừa giận, hả hống mắng: "Người mới là cầu, cầu đạo sĩ, xem ta đánh vỡ cái đầu chó của người." Vừa quát thét, cô vừa vung roi quất xoát xoát xoát, trường tiên bay ngang lượn dọc, dệt thành một tấm lưới lớn.

Nhưng Lạc Chi Dương đã nhìn ra tiết tấu của tiên pháp, cái nhanh, chậm, cái tới, lui ... các biến hóa đánh thẳng, móc ngược ... hăn đều thấy trước rất rõ rệt. Tiên pháp của cô gái tuy tinh kì, bản thân cô lại chưa có thể tận lực đạt mức kỳ diệu, lại thêm tính tình kiêu ngạo, sau mấy lần liên tiếp đánh hụt, cô nhất thời tức giận càn hông, khiến nhịp tim, hơi thở bị gắt gao nóng nảy, dễ cho Lạc Chi Dương phát hiện sơ hở giữa hai chiêu thức, càng đánh về sau, cô càng chơi sai nhịp điệu, sai tiếng nhạc, cước bộ, chương pháp càng thêm loạn, sơ hở ngày một nhiều, dần dà cô không chấn chỉnh nổi

Lại sách thêm ít chiêu nữa, lúc cô gái tận lực xoay người, huyệt "Ngũ Xu" bên hông cô bỏ ngõ, Lạc Chi Dương thừa cơ, huy sáo điểm tới, cô gái nghe tiếng gió, vội vàng vạy người né tránh, nội lực cô hùng mạnh, hành

động thần tốc, tuy Lạc Chi Dương nắm tiên cơ, hăn vẫn bị chậm một chút, lúc cây sáo vung tới, cô gái đã xoay người đi. Lạc Chi Dương thấy hạ bàn cô chợt hờ, hăn thuận thế hơi sáo vụt "bịch" một tiếng đúng ngay vào chỗ thịt đầy đặn nơi hông cô.

Cô gái cất tiếng thét chói tai như mèo bị đập vào đuôi, cô đưa tay bợ hông, lùi nhanh ra sau, trợn ngược hai mắt tóe lửa vào Lạc Chi Dương

Lạc Chi Dương rút cây sáo về, hăn cười hì hì, nói: "Chiêu này cũng xuất phát từ 'Dịch Tinh kiếm', cô thử đoán xem tên nó là gì?"

Cô gái tuy trong lòng giận càn hông, nhưng vẫn tò mò, hỏi: "Tên gì?"

Lạc Chi Dương thấy cô bộp chộp vô ý, hăn hả hống cười to, nói: "Chiêu này tên là 'Trúc Duẩn Tử Sao Nhục'!" (thịt heo xào măng trúc, phát âm na ná giống 'ống trúc gõ thịt').

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 19 : Phiến Sơn Vi Vũ 2

"Trúc Duẩn Tử Sao Nhục ... ?", cô gái ngẫm nghĩ, bỗng hiểu được bị hấn chọc ghẹo, cô giận không thể tả, lớn tiếng thét, "Cầu đạo sĩ, có người thì không có ta."

Cô múa may trường tiên, hung hăng quét tới, Lạc Chi Dương đã thấu hiểu tiên pháp của cô, hấn ngay cả nhắm mắt cũng có thể nghe gió đoán hình, bèn lập tức chuyển mình, xoay người, dung hòa "Tử Vi Đẩu Bộ" cùng "Linh Vũ", khiến trường tiên lướt tạt sang bên thân mình mà qua, Lạc Chi Dương thuận thế tiến vào, đến sát cô gái, hấn vung cây sáo điểm vào huyệt "Thiên Trung" của cô

Lúc này trường tiên đã đi trọn đà ra ngoài xa, muốn thu hồi về đỡ cũng không xong, cô gái nghiêng răng, bậm môi, cô vung tay trái lên, trong bàn tay có nắm một cây chủy thủ, cô vẽ một làn đao phong, nhắm đâm vô mặt Lạc Chi Dương. Gã này đang bận theo dõi tiết tấu của trường tiên, bất ngờ, cùng lúc vừa roi, vừa chủy thủ đồng loạt diễn tấu, là cả một diễn tiến cực lớn, ngón "Linh Cảm" của hấn bất quá ở giai đoạn nhập môn, đụng vào biến cố to tát này, hấn nhất thời ứng phó không nổi. Người ta thường nói "Một tắc ngăn là một tắc hiểm", trường tiên chuyên tấn công xa, chủy thủ là món vũ khí tiếp cận, kịp thời bổ khuyết cho chỗ sơ hở của tiên pháp.

Không sao tránh kịp nhất đâm, Lạc Chi Dương cảm giác cánh tay lạnh buốt, máu đỏ thấm ướt ống tay áo.

Cô gái một chiêu đắc thủ, vô cùng vui mừng, khi thấy Lạc Chi Dương tay chân toán loạn, tay trái cô vừa múa chủy thủ tạt ngang, tay phải kéo

trường tiên nghèo về, nhắm quần vô đối thủ.

Lạc Chi Dương bận đề phòng chủ thủ, quên mất trường tiên, trong lúc thất thổ này, hắn thấy toàn thân bị roi quần chặt hai vòng, Hắn định giãy dụa mở vòng quần, một cổ kinh khí từ roi xộc thẳng vào cơ thể, nghe cô gái thét một tiếng, cô xuất toàn lực kéo Lạc Chi Dương té lăn cù trên sàn đất.

Nhìn đối thủ đang thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, cô gái nhớ đến những nỗi khuất nhục vừa qua, cô nảy sinh sát ý, bèn hung hăng vung chân đá cho hắn hai cước, phong tỏa huyết đạo hắn rồi cúi sát xuống, nghiêng răng, hỏi: "Cầu đạo sĩ, ngươi muốn được chết như thế nào?"

Lạc Chi Dương thầm biết lúc này đây khó tránh kiếp nạn, hắn vẫn gan lì, cười nói: "Tui muốn được chết bội thực do ăn nhiều dưa hấu!"

Cô gái sững sờ, nhổ một bãi, nói: "Giờ đang vào cuối thu, kiếm ở đâu ra cho được dưa hấu..." Bỗng cô chợt hiểu trò quỷ của đối phương, bèn cười gằn, nói: "Cầu đạo sĩ, chết đến nơi rồi mà còn cứ nói hươu nói vượn?"

"Có ai không chết?", Lạc Chi Dương nói, "Một ngày nào đó, cô sẽ bị chết, còn thảm hơn tui nhiều."

Cô gái nói: "Sao thế được? Ta băm vằm người chết đi, còn ai có thể báo thù cho người?"

" Có chớ.", Lạc Chi Dương cười hì hì, "Ông trời già sẽ trả thù cho tui."

" Phi!" Cô gái phun phì phì, "Ngươi là cái quái gì, mà cũng bắt được ông trời già nhọc sức vì ngươi?"

"Cô không tin hả?", Lạc Chi Dương chậm rãi nói kiểu giải thích, "Cô giết tui bằng chủ thủ, ông trời già giết cô, chính là bằng thời gian."

"Thời gian?" Cô gái vốn chăm chăm một sát ý, đang hận chưa đâm được vài chục nhát dao vào Lạc Chi Dương, nghe hẳn nói vậy, cô thấy có chút thú vị tận kỳ, bèn không đành lòng xuống tay, cô quát hỏi, "Chỉ nói vậy, thời gian làm sao có thể giết người?"

"Sao lại không thể? ", Lạc Chi Dương vẻ tươi cười không thay đổi, hẳn liền thoảng, "Cái chết thâm nhất đời, không gì bằng cái chết già, cứ chậm chậm tiến vào gần! Cô dầu thọ đến tám chín mươi tuổi, tóc bạc, da mồi, hồng còn một cái răng, coi hết một bong bóng heo xì hơi, lúc đó, cô có muốn đánh người, muốn mắng người, chỉ là lực bất tòng tâm, cô nằm ì trên giường, cũng sẽ cứt đái đầy mình, Ai nấy nhìn vào cô, đều bịt mũi tránh cho xa, duy nhất mình cô yếu ớt nằm chờ chết, không làm gì khác được..."

"Đủ rồi ...đủ rồi....", Cô gái toàn thân mọc ốc, tóc tai dựng đứng, cô đưa tay bịt kín hai lỗ tai, "Ta không nghe, ta không nghe, ta nhất định không lão, lại càng không chết....."

Lạc Chi Dương cười nói: "Xưa giờ, hoàng đế lão nhân cũng chẳng tránh khỏi cái chết, chẳng lẽ cô còn lợi hại hơn cả hoàng đế? Tui hôm nay chết, là chết lúc còn thanh xuân, chờ đến ngày cô chết, vừa già khú vừa xấu hoắc, hai ta tái ngộ tại âm tào địa phủ, cái tình hình nọ xem ra thú vị cực kỳ."

Cô gái vừa nghe thế, nảy sinh dự dự, cô trầm ngâm bảo: "Nói như vậy, ta giết người nhưng thật ra lại cho người được tiện nghi?" Lạc Chi Dương vội nói: "Đúng quá rồi, tốt nhất làm sao tui cũng từ từ mà chết già, như vậy mới coi như công bình, hợp lý"

Cô gái liếc hẳn một cái, cô cười gằn: "Người tính toán cũng hay, hừ, ta không giết người, sẽ cho người theo bên cạnh ta mà chết già chậm chậm....."

"Theo cô mà chết già?", Lạc Chi Dương còn chưa nghĩ ra, cô gái hạ chủy thủ xuống phía dưới, chỗ hạ thân hẳn: "Cầu đạo sĩ, ta thiến người,

biến người thành một thái giám, ở lại trong cung làm bạn với ta."

Lạc Chi Dương không ngờ khéo quá hóa vụng, nhất thời ngớ mắt đờ lưỡi, hần cảm giác cây chủ thủ lạnh như băng quẹt qua quẹt lại, bán thân bên dưới hần nổi gai sồn ốc, khắp người mềm nhũn ra.

Thấy hần quá sợ hãi, cô gái càng khoái chí, cô cười, nói: "Sao? Sợ rồi hả? Hừ, người dám sử cái chiêu "Trúc Duẩn Tử Sao Nhục" nọ, đây là cái kết cục của người."

"Cũng được", Lạc Chi Dương thở ra một hơi, "Mong rằng trước khi xuống tay, xin nói cho tui biết tên họ của cô, để tui còn rõ là đã chết vào tay ai."

Cô gái thấy hần đến nước này mà còn an nhiên, cô thầm thấy kỳ, đang định lên tiếng tự báo tên họ, chợt nghe từ ngoài cửa truyền vào một thanh âm êm ái: "Cô ấy là công chúa Hàm Sơn, cũng là muội muội của ta."

Lạc Chi Dương nhận ra tiếng Chu Vi, hần mừng đến nỗi gần hét lên, còn sắc mặt công chúa Hàm Sơn thì tái mét, cô nhẩy nhồm, đưa mắt dôi ra phía cửa, rồi bỗng cô cười khanh khách, nói: "Bảo Huy, người đến thật đúng lúc, chỉ chậm chút nữa là trong Tử Cấm thành này được có thêm một tên thái giám."

Cửa điện ken két mở rộng, Chu Vi bước vào, y phục giản dị, dáng khoan thai, trên tay là một thanh trường kiếm còn trong vỏ, khuôn mặt điềm tĩnh thanh thoát, hiện rạng rỡ dưới ánh trăng mờ nhạt.

Lạc Chi Dương tim đập càng thêm mạnh, hần nhìn thấy tiểu công chúa, suýt hả họng la lớn, cảm giác một cụm nhiệt khí đang chặn nghẹn cuống họng, mắt mũi hần cay sè, hầu như gần đổ lệ. Chu Vi cũng đưa mắt liếc sơ vào hần, mặt thoáng vẻ buồn vui lẫn lộn, hai gò má hơi ửng ửng hồng, cô cất giọng nhàn nhạt bảo hần: "Đạo Linh, đến là khổ."

Hai từ "Đạo Linh" lọt vào tai, Lạc Chi Dương lập tức nhớ lại thân phận, những gì định nói, hần đành nuốt xuống trở lại, rồi nghe Chu Vi bảo: "Hàm Sơn, có gì không phải, muội bàn với ta, đừng làm khó Đạo Linh."

"Ta cứ muốn làm khó hần.," Hàm Sơn cười gằn, lạnh nhạt nói, "Người làm gì được ta nào?"

"Hàm Sơn.", Chu Vi khẽ nhú mào, "Đừng quên, Đạo Linh cùng sư phụ ta là như nhau, đều là khách mời của phụ hoàng."

"Phụ hoàng, hừ, lại là phụ hoàng." Hàm Sơn bặm môi, ánh mắt lộ vẻ không cam chịu, "Lúc nào, phụ hoàng cũng chỉ thương người, không ngó ngàng gì đến ta. Hừ, người thì có cái gì hơn ta? Mẹ ta là phi tần, mẹ người cũng không phải hoàng hậu; anh người là Ninh vương, anh ta cũng là Liêu vương. Ta thật không hiểu được, vì cái gì mà ai nấy đều xem người trội hơn? Tam ca, tứ ca, đại tỷ, nhị tỷ, ai nấy đều khen, đều nói tốt cho người. Phụ hoàng mắc bệnh, ngài không muốn phi tử chăm sóc, chỉ muốn được tiểu nha đầu người kề cận hầu hạ. Hừ, ai nấy đều hết sức chiều chuộng người, ta quả tình không sao chịu nổi, Theo ta thấy, người chính là một đũa tiểu tiện nhân vừa giả dối, lại vừa xảo hoạt."

Chu Vi bản tính hiền lành, không thích cãi nhau với người khác, cô nghe xong một tràng những lời đó, chỉ bức tức đến đỏ mặt tía tai, không biết nói chi để phản bác. Lạc Chi Dương rất khó chịu, hần lớn giọng nói: "Nếu cô ấy là tiểu tiện nhân, người chính là tiểu âm phụ."

Hàm Sơn lập tức giận dữ, cô gằn giọng: "Người mắng ai?"

Lạc Chi Dương đáp: "Nếu không phải âm phụ, tại sao đêm hôm khuya khoắt lại cho gọi một đại nam nhân, lừa gạt người ta đến chỗ này?"

Hàm Sơn tức giận đến nổi giậm chân đùng đùng: "Cầu đạo sĩ, ta gọi người đến đây là muốn xem người biểu diễn toàn bộ 'Dịch Tinh kiếm', để

tìm chỗ sơ hở trong kiếm pháp đó hòng đánh bại tiểu tiện nhân này, hừ, cầu đạo sĩ, hiểu chưa?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Ta là cầu đạo sĩ, người chính là trư công chúa."

Hàm Sơn sững sờ, cô chợt hiểu trò nói giọng ngoắt ngoéo của hắn, nhất thời ánh mắt tối sầm, cô thét lên: "Hay nhỉ, người nói lời đại nghịch bất đạo đó, ta phải chặt phăng cái đầu chó của người xuống."

Chu Vi biết cô ta nói được làm được, lại sợ Lạc Chi Dương nổi khùng mà đốp chát đến cùng, cô lập tức nói: "Hàm Sơn, muội hện ta tới chỗ này luận võ, ta đã đến rồi, vậy Đạo Linh vô tội, muội buông tha cho hắn đi đi."

"Không được.", Hàm Sơn cả giận, "Tiểu tử này cứ mạo phạm ta, ta nhất định phải đem thiên hắn."

Chu Vi thoáng hiện sắc giận dữ, cô trầm giọng nói: "Hàm Sơn, muội tự tung tự tác, bộ không sợ phụ hoàng động nộ sao?"

"Động nộ thì làm gì", Hàm Sơn căng căng cái mặt, gằn giọng, "Phụ hoàng sẽ không đánh ta đau, ta cũng là con gái ngài, ta vẫn cứ không tin, vì một thằng cầu đạo sĩ mà ngài bắt ta thường mạng?"

Đôi hàng mi thanh tú của Chu Vi nhăn tít lại, cô nhăn nạy hỏi: "Hàm Sơn, vậy muội muốn thế nào?"

"Chả muốn gì hết.", Hàm Sơn vung vẩy cây trường tiên, mắt láo liên, "Bảo Huy, người đánh thắng ta, ta sẽ để mặc cho hắn đi, người thua, ta tặng người một tên tiểu thái giám, được chưa?"

Chu Vi tái mặt, cô liếc mắt sang Lạc Chi Dương một cái, nghiêng răng nói: "Hàm Sơn, ta lần này đến đây, vốn không nghĩ phải động thủ với muội, cho dù muội nghĩ thế nào về ta, hai đứa mình vẫn cứ là tỉ muội. Ta luôn thật

lòng hiếu để cùng phụ hoàng, chẳng hề nghĩ làm vậy để tranh đoạt cảm tình, các ca ca tỷ tỷ yêu thương ta, đó là phúc phận trời cho ta, ta không bao giờ bày trò, làm mẽ để mua chuộc. Muội nếu hận ta vì những cái đó, mặc muội, chẳng qua, Đạo Linh này, ta phải đem đi."

"Hay lắm.", Hàm Sơn cười gằn, nói, "Vậy thử xem xem."

Nói xong, cô ta vung trường tiên lên quấy, dưới ánh trăng, tiên hoa đầy đặc, roi phát tiếng vun vút như tiếng rú rít của ma quỷ.

Chu Vi liếc sơ qua Lạc Chi Dương, rồi cô nhẹ nhàng rút trường kiếm khỏi vỏ, đứng bất động, trở mũi kiếm xeo xéo xuống dưới.

Nhìn tình thế đó, Lạc Chi Dương thầm ngượng, hăn dự định sau hai năm khổ luyện, lần này trở về trung thổ, cho dù không thể giương danh giang hồ, ít ra cũng khiến Chu Vi phải lác mắt, nào ngờ, mới chạm mặt cô, đã phải nhờ tiểu công chúa ra tay cứu giúp. Hăn càng nghĩ càng nản, chỉ muốn đâm đầu vô tường chết phứt cho rồi.

Song phương một động một tĩnh, giằng co một hồi, bỗng nghe 'vụt' một tiếng, trường tiên dựng đứng lên, nó xé gió quét ra. Chu Vi khẽ uốn lượn thân hình, cô tà tà bước xéo một bước, thân mình noi theo làn roi chuyển động, chỉ nghe rột một tiếng, thân roi đã quật mạnh vào mặt đất, tạo tiếng vang dội tứ phương, thấy để lại một vệt mờ mờ.

Lạc Chi Dương rùng mình, hăn nghĩ thầm, lực đạo trên chiêu roi đó thật kinh người, khi đấu với hăn, Hàm Sơn tựa hồ chưa giở hết toàn lực. Cũng may thân pháp "Tử Vi Đấu bộ" của Chu Vi thực rành rọt, tự nhiên, cô vừa thấy trường tiên chuyển động, đã nhún mình, hơi cúi đầu về phía trước, song cước di chuyển, như tung mây lướt gió, cô đã tiếp cận Hàm Sơn vài thước. Hàm Sơn khẽ xoay người, trường tiên phát một tiếng kêu chát chúa, hết giao long vẩy đuôi, đã nhắm xoắn vào eo lưng Chu Vi.

Thân ảnh Chu Vi nhoáng lên một cái, cô không lùi mà lại tiến tới, nhấn mạnh đôi chân, đưa thân mình nhảy vào giữa đám tiên hoa, kiếm trong tay cô chặt sang tả một nhát, chém sang hữu một nhát, trường tiên vừa vào tới gần, đã bị thanh kiếm gạt hẳn ra. Nghe chan chát liên tục một hồi, tiên hoa tiêu tan, hai bên đều có môn hộ rộng mở, khoảng cách giữa hai người còn không quá năm thước.

Hàm Sơn thầm kêu "Không xong!", cô vận hết kình lực, sử cho trường tiên co vào duỗi ra, nhắm đánh vào đỉnh đầu Chu Vi. Chu Vi khẽ né mình, tránh trường tiên, trường kiếm phạt sang bên phải một nhát, rồi đột nhiên nó đứng thẳng tắp giữa không trung, làm cho trường tiên không thể biến thế, đã tự vụt bằng bạn vào lưỡi kiếm, cây cổ kiếm này sắc bén khôn tả, lập tức chặt đứt cây roi thành hai khúc.

Chiêu kiếm này có tính toán trước đường roi của đối thủ, cô sử rất nhẹ nhàng mà kiếm thế trầm trọng, khiến Lạc Chi Dương không nhận được phải trầm trồ kêu lớn "Tuyệt diệu", hẳn thầm sánh một Chu Vi lúc đối địch Trương Thiên Ý trong rạp hát hồi hai năm trước, tuy hồi ấy, kiếm pháp cô gái công thủ đã là khá rồi, so cùng Chu Vi bây giờ, cô tinh tiến vượt bậc, dạo ấy, tuy đường kiếm có nhanh, nhưng không xảo diệu bằng hiện thời

Lúc vào cuộc, Hàm Sơn đầy tự tin, cô ta không ngờ rằng chỉ vòn vẹn hai chiêu, roi đã bị đứt đoạn, lại còn nghe Lạc Chi Dương đứng ngoài tán thưởng, cô ta vừa giận vừa thẹn, chiếu ánh mắt hung tợn lườm gã thiếu niên, sắc mặt tràn ngập sát ý. Cô ta gầm lên một tiếng, rút chủy thủ, xông vào đối thủ, định rạch một nhát vào mặt Chu Vi.

Thân mình Chu Vi nhoáng lên một cái, cô nhẹ nhàng lướt tránh ra sau, cây chủy thủ của Hàm Sơn tuy bám sát theo, nhưng nó không sao chạm được vào đối phương,

Hàm Sơn sốt ruột, tay trái sử chủy thủ, tay phải múa trường tiên tung hoành, đánh vung vít nom giống kẻ điên khùng, Chu Vi không chút hoang

mang, trường kiếm trong tay cô vạch phải một nhát, chém trái một phát, toàn nhắm vào chỗ yếu của trường tiên. Hàm Sơn chỉ sợ lại bị chặt đứt roi, nên không dám đi cật lực.

Đấu thêm một chập nữa, qua hơn hai mươi chiêu, vì lo cho Chu Vi, thấy cô gặp nhiều hiểm cảnh, con tim Lạc Chi Dương hồi hộp, hơi thở gấp gáp... Hẳn dùng "Linh Cảm" nghe võ công cả hai, có cảm giác kiếm pháp Chu Vi đình đình trung chính, thông thả, khi mau lúc chậm đều hợp cách, đem so với chơi nhạc, hết như cô đang gảy dao cầm, mỗi đường kiếm xuất sử đều đạt mức tuyệt nghệ, còn tiên pháp công chúa Hàm Sơn lại có rối loạn trong trật tự trình diễn, trong những chỗ cần gảy mau thì bị trì trệ, thật giống đang gảy đàn tì bà, những khúc cần gảy xoáy vòng, cái nhịp điệu cô ta trực trặc, có gắng lắm thì cũng gảy ra thanh âm tựa tựa tiếng mưa to gió lớn.

Thoạt nhìn, Chu Vi có vẻ lạc hạ phong, đang bị vây khốn giữa đám tiên hoa. Nếu trông kỹ, đường kiếm của cô ám theo dịch lý, mỗi chiêu đánh ra đều có dự trù biến hoá kế tiếp, khiến Hàm Sơn dần dà bị ép về thế thủ. Thêm dăm hiệp nữa, tấn công của Hàm Sơn giảm dần, đường roi trì trệ hơn lên, trong khi kiếm chiêu của Chu Vi tăng tốc, nhanh dần lên. Hai người, một bên chậm lại, một bên nhanh hẳn lên, đến lúc nhịp điệu ngang ngửa, thanh âm từ roi và kiếm phù hợp nhau, nhưng dáng vẻ Chu Vi đích vẫn thung dung, sắc mặt Hàm Sơn cho thấy cô đang cật rập, đang mất kiên nhẫn.

Lạc Chi Dương càng thêm kinh ngạc, hồi giao tranh cùng Hàm Sơn, hẳn dựa vào Linh Cảm đã tạo nhiều rối loạn trong tiết tấu xuất sử trường tiên. Vào lúc này, Chu Vi còn cao hơn một bậc, cô bức bách Hàm Sơn khi sử roi phải đi theo sau trường kiếm, khiến cô này bất tri bất giác rơi vào tiết tấu chỉ định bởi Chu Vi, hết như trâu bò bị người ta xỏ mũi mà từng bước từng bước dẫn đi.

Hàm Sơn lạc vào tình huống đó, cô ta bị gò ép, bị kiếm pháp dắt dây, không sao tự mình lo liệu tiết tấu mong muốn, hẳn thấy hai người di

chuyển, cước bộ lại giống như họ đang cùng múa một khúc nhạc, rất ăn nhịp nhau.

Lạc Chi Dương càng thêm bội phục, trong đầu hẳn ngộ được nhiều cái mới: Mình trước đây chỉ chăm chú đánh loạn tiết tấu bên địch, nhè quên hẳn tiết tấu của chính bản thân, bất tri bất giác tự loạn trận cước, bị rơi vào trong tiết tấu đối phương, cho nên khi Hàm Sơn vùng chủ thủ, tiết tấu cô ta biến đổi, mình không thích ứng kịp. Nếu muốn thắng kẻ địch, còn phải lấy mình làm chính, đừng để loạn tiết tấu bản thân, rồi mới buộc được đối thủ rơi vào tiết tấu của mình. Nếu làm được điều này, tất cả võ công trong thiên hạ đều không có gì khiến mình e ngại. Lại đem so cùng pháp quyết của Linh Vũ "Xem như đang ở chốn không người, đó mới là thiên hạ độc bộ", cũng ý tứ này, áp chế người mà không bị áp chế bởi tay người, đó đúng là nguyên lý chính của "Linh Phi"

Với suy nghĩ đó, hẳn nhắm chặt hai mắt, chỉ dựa theo Linh Cảm mà tưởng tượng ra những biến hóa của song phương. tuy mắt không thấy, nhưng mỗi chiêu mỗi thức, tiến lui công thủ ... hẳn đều hiểu rõ ràng như được vẽ trong đầu, cảm giác tiết tấu Chu Vi càng lúc càng nhanh, còn Hàm Sơn càng ngày càng loạn, sơ hở càng lúc càng nhiều, khiến cô ta kiệt sức vì biến chiêu, giống như nằm ngủ phải co chân chỗ nọ bù vào chỗ kia, cô ta mỗi lúc một quần bách.

Kiểm phong của Chu Vi lại liên lạc như thủy ngân co giãn, dần dần vây khốn đối thủ

"Hàm Sơn thua.", ý niệm này vừa tới trong đầu, đã nghe một tiếng thét chói tai. Lạc Chi Dương mở bừng mắt, thấy công chúa Hàm Sơn đang bị trường tiên quấn vào thân mình, Chu Vi tay trái nắm chuôi roi, tay phải giáng trường kiếm vào cổ họng cô ta..

Hàm Sơn sắc mặt tái mét, nước mắt ngập ngựa, bỗng dừng cô chìa mặt ra, lớn giọng, nói: "Tiểu tiện nhân, người giết ta cho rồi!"

Chu Vi dòm dòm cô ta, rồi cô hạ thấp mũi kiếm, giọng thản nhiên: "Ta giết muội làm chi? Muội đã thua rồi!"

Gò má Hàm Sơn đỏ ửng, cô gỡ bỏ roi cuốn, nghiêng rằng: "Người đừng vội đắc ý, hừ, một ngày nào đó, ta sẽ đánh bại ngươi."

Chu Vi khẽ cười, cô tra kiếm vào vỏ, dáng lơ đãng: "Tùy muội ... ta chẳng quan tâm chút nào"

Cô càng thung dung, càng khiến Hàm Sơn thêm tức giận, bỗng dưng cô ả giậm chân, vút roi, lao mình như một cơn lốc, chạy nhanh ra ngoài cửa điện.

Chu Vi dõi mắt trông theo bóng dáng Hàm Sơn, cô thở dài, rồi đến bên Lạc Chi Dương, giải huyết cho hần.

Lạc Chi Dương nhảy dựng lên, hần hồ hởi nói: "Lợi hại, lợi hại, sau hai năm không gặp, khiến người ta xem mà phục lẫn!"

Chu Vi nhìn hần, ánh mắt phức tạp, khó biết cô đang nghĩ gì, bỗng cô uẩn hỏi: "Thực sự ... đúng là huynh đây sao?"

Lạc Chi Dương kinh ngạc, hần hỏi ngược lại: "Không phải huynh, thì là ai?"

Cô gái nhìn hần, nét mặt như khóc, như cười: "Hết như một giấc mộng nha, muội... muội cứ tưởng huynh đã chết mất rồi.", nói đến đây, hai hàng nước mắt bỗng dưng lăn chã tuôn rơi.

"Chưa từng nghe câu nói 'lưu họa ngàn năm' sao?", Lạc Chi Dương mỉm cười, hần đưa tay lau nước mắt cho cô, "Đừng khóc, huynh có là quỷ ba xạo cỡ đó, ông trời già mới tha cho mà không bắt đưa về âm phủ!"

Chu Vi nhìn tới nhìn lui vào hắc một hồi, rồi cô mỉm cười, rưng rưng nói qua làn nước mắt: "Đúng là huynh thật rồi, ôi ... Lạc Chi Dương, ôi ... Lạc Chi Dương, huynh cái mũi cao, huynh làn da đen nhẻm, đúng là tiếng sáo cũng vẫn cứ hay, đúng là cách nói chuyện cũng vẫn vậy, không một chút gì là thay đổi hết!"

"Ai là Lạc Chi Dương?", Lạc Chi Dương cười hì hì, "Công chúa điện hạ, ngài phải gọi tui là Đạo Linh tiên trưởng."

Chu Vi nguýt hắc một cái: "Gọi huynh là quý ba xạo mới đúng kia."

Nói đến đây, hai người đưa mắt liếc nhau, rồi không sao nhìn được, họ cất tiếng cười ha hả.

Vừa mới cười được hai tiếng, Chu Vi đột nhiên dang tay, chặn Lạc Chi Dương lại, găng giọng, nói nhỏ: "Đừng cười, chỗ này không phải nơi có thể cười đùa!."

Lạc Chi Dương lấy làm lạ: "Tại sao?"

Chu Vi đưa mắt nhìn quanh, giọng nhỏ: "Đây là lãnh cung, nơi giam cầm những cung nữ, phi tần có tội."

Lạc Chi Dương kinh ngạc: "Đây là lãnh cung?"

Chu Vi gật đầu: "Những nữ tử bị giam trong lãnh cung, phần lớn sống sót không bao lâu."

Lạc Chi Dương nhìn nhìn chung quanh, hắc cảm thấy âm khí rờn rợn, vội nói: "Tiểu công chúa,. nơi đây rất lạnh lẽo, để huynh đưa muội về cung Bảo Huy."

Chu Vi liếc nhìn hắc, cô lắc đầu nói: "Huynh còn gọi muội bằng tiểu công chúa sao? Đáng tiếc, muội giờ đã lớn trọng rồi...", nói đến đây, cô cúi

thấp đầu, giọng nhỏ đi, nghèn nghẹn, "đã sắp sửa xuất giá rồi."

Lạc Chi Dương hết bị giáng trúng một quyền, trong lòng hẫng quá chua xót. Dưới ánh trăng, vầng trán Chu Vi rủ thấp, thân ảnh cô khổ sở, lạc loài, Lạc Chi Dương chỉ những muốn lao mình tới, dang tay ôm trọn cô vào lòng mà vỗ về, mà an ủi. Dầu tâm tình của hẫng vô cùng cấp bách, đôi chân hẫng lại tê liệt, cứng đờ, đột nhiên, Lạc Chi Dương có cảm giác giữa hẫng cùng Chu Vi đang bị ngăn cách bởi một bức tường vô hình cao ngất. Bức tường này không thể đập đổ, không sao nhảy vượt qua được, cho đến cuối cuộc đời này, mãi mãi sẽ chỉ là thế thôi.

Hai người yên lặng nhìn nhau, chung quanh họ, bóng trăng chầm chậm di chuyển, chừng như u hồn một nàng phi tần đang vất vưởng đâu đây, từ bãi cỏ bên ngoài, tiếng giun dế rỉ rả truyền vào từng hồi thấp nhỏ, càng làm tăng thêm nét thê lương.

"Lạc Chi Dương!", Chu Vi ngẩng đầu, mi mắt thoáng đỏ ửng, khóe mắt còn lưu lệ, cô khẽ gượng một nụ cười, "Kể cho muội nghe một chút những gì đã xảy đến cho huynh đi? Huynh ... huynh do đâu mà quên biết sự phụ, rồi tại sao lại hóa trang thành đạo sĩ để vô được trong cung?"

Lạc Chi Dương đành xốc tinh thần, kể cô nghe những tao ngộ của hai năm qua. Chu Vi nghe đến những chỗ kinh hiểm, bất giác cô nhăn mày nhíu mặt, thần khí khẩn trương, nghe được những khổ nhục của Lạc Chi Dương, cô tức giận đến không nói nên lời, nghe kể chuyện hẫng đại náo, vẩy cứt đá đầy Phi Kinh các, cô lại thấy hoạt kê mà nguôi giận, cất tiếng cười khanh khách, đến khi hay tin Tịch Ứng Chân mắc họa "Nghịch Dương chỉ", cô lại nhăn tít hàng lông mày, dáng vẻ hết sức buồn bã.

Hết gần một canh giờ, Lạc Chi Dương mới kể dứt chuyện, Chu Vi trông ra màn đêm sâu thẳm bên ngoài, cô ngơ ngẩn thất thần một hồi, rồi đột nhiên nói: "Chả trách sự phụ nhìn như buồn ngủ, thì ra đã trúng 'Nghịch Dương chỉ'. Ôi ... sự phụ giỏi cờ, nước cờ xưa nay luôn cao hơn phụ hoàng,

vậy mà hôm nay cũng thua bái xái bại xại, đáng người đã dưng, cuối cuộc cờ, đến ngay hai mắt cũng không nhướng lên được. Phụ hoàng thoát đầu vui mừng, sau thấy sư phụ như thế, trong lòng phụ hoàng cũng buồn rầu không ít..." Nói đến đây, cô bặm môi, cắn chặt hàm răng, bất chợt hỏi, "Vị Diệp cô nương kia, huynh có thích cô ấy không?"

Lạc Chi Dương sững sờ: "Muội hỏi gì lạ vậy?"

Giọng nói chẳng chút đắn đo, Chu Vi bảo: "Nghe huynh kể, cô ấy là một nữ tử vô cùng tốt đẹp, nếu huynh bỏ qua nàng, không khỏi có chút đáng tiếc."

Lạc Chi Dương lồng ngực đau quặn thắt, những suy nghĩ, nhớ nhung dồn nén từ bao năm qua, những nỗi ủy khuất khi nghe hôn sự Chu Vi, những đau lòng, những phần nộ ... tất cả hòa vào chung một niềm oán hận, hăn buột miệng la lớn: "Được ...huynh đi tìm cô ấy!", nói xong, hăn xoay người bước đi.

Ra đến cửa, hăn mềm lòng, ngoái trông lại, Chu Vi thần thờ nhìn hăn, sắc mặt cô tái nhợt, cặp mắt vô thần, làn môi run nhè nhẹ, nước mắt lặng lẽ tuôn trào giàn giụa, đầm ướt hai gò má.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Lạc Chi Dương chợt cảm giác một vừng máu nóng xông thẳng lên gò má, Trong một sát na, những gì là hoàng quyền, cao sang hay nghèo hèn, lễ luật cung cấm thâm sâu, hăn đồng loạt vứt bỏ hết ra sau. Hăn vọt mạnh người đến bên cô, dang rộng hai tay ôm chầm, ghì cô sát vào trong lòng. Thân mình mềm mại, nồng ấm, mùi hương tỏa ra từ tóc mai cô, những giọt nước mắt lạnh lạnh .. tất cả như biến thành một đám mây mù, bao trùm lấp kín hai người.

Chu Vi khép hờ đôi mắt, một niềm hoan lạc dâng lên tận đáy con tim, nó đánh tan mọi u buồn cùng đau thương, biến chúng thành một làn sóng to lớn tuôn chảy vào khắp tứ chi. Ruột gan cô mềm nhũn xuống, toàn thân

lâng lâng, cô chỉ mong được hóa thành một hồ nước mùa xuân, vĩnh viễn hòa tan vào trong lòng Lạc Chi Dương.

"Chu Vi!", đầu óc Lạc Chi Dương nóng bừng bừng như bốc cháy, hấn ghé sát môi vào vành tai Chu Vi, khe khẽ nói, "Đi theo huynh đi."

"Đi?", Chu Vi vẫn còn mê loạn, "Đi đâu?"

"Đi Vô Song đảo nơi hải ngoại,", Lạc Chi Dương thì thào, "Nơi đó không có ai khác, chỉ có muội cùng huynh, không ai tìm ra được hai ta, mình có thể sống một cuộc sống không ưu phiền, không lo lắng."

"Nơi ấy đẹp lắm không?", Chu Vi u uẩn tự hỏi, "Đẹp hẳn đi chứ... Ở đó, hai đứa mình có thể ngồi dưới gốc đại thụ nhìn ngắm mặt trời mọc, lúc vàng thái dương từ dưới biển dâng lên, sẽ hết như đại hải đang mở mắt. Biển sẽ khoác một màu xanh lam, thái dương mang màu đỏ, mây sớm ánh tím tím, từ vùng tím của mây, hải âu trắng toát vỗ cánh bay ra. Ở nơi ấy, muội có thể ôm huynh suốt ngày, một li một tí cũng không lơ lửng huynh ra."

Chu Vi khép hờ đôi mắt, cô buông thả cho thần trí tưởng tượng, cảm thấy đẹp dễ và vui sướng, một hồi lâu sau, cô khe khẽ thở dài, than: "Lạc Chi Dương, muội đúng là ngu ngốc, đã đi tin ngay vào chuyện ma quỷ của huynh nói ... Huynh chịu lời cùng muội chẳng?"

Con tim Lạc Chi Dương rộn lên vì vui mừng, "Muội bằng lòng đi theo huynh?"

Không gian trong cung điện bỗng lắng xuống, ruột gan Lạc Chi Dương đột nhiên hệt hẫng, hấn cúi xuống nhìn, đôi mắt cô gái khép hờ, làn môi run rẩy, mặt hoa se sẽ nhả, hàng mi cong vút chớp nhẹ, thật lâu sau, Chu Vi mở hé mi mắt, cô khẽ nói: "Không ...", cô ngừng một chút, ngược nhìn lên, đôi mắt đẹp bỗng giàn giụa nước mắt, "muội không thể đi theo huynh ..."

Nhịp tim Lạc Chi Dương chùng hẫ xuống, Chu Vi dăm dăm nhìn hẫ, cô đưa tay nhẹ vuốt gò má hẫ, giọng êm dịu: "Huynh cũng biết đấy, hai ta, không có chỗ nào có thể cùng nhau trốn đi cho được."

Lạc Chi Dương cúi đầu, nghiêng răng: "Huynh không biết gì hết!."

"Huynh biết!.", Chu Vi vẽ mặt thờ thần, "Mình trốn đi rồi, phụ hoàng cùng sư phụ sẽ ra sao? Phụ hoàng còn sống chẳng được bao lâu, bất kể thế nào, muội cũng phải ở lại bên mình ngài."

Lạc Chi Dương nhìn cô gái, hẫ cảm tưởng tay chân lạnh như băng giá, toàn thân suy sụp trống rỗng, niềm tuyệt vọng như một vùng đêm đen vây khốn lấy hẫ, Bên tai hẫ mơ hồ nghe tiếng thì thầm mảnh như tơ, như có như không của Chu Vi: "Lạc Chi Dương, muội xin lỗi, tất cả đều tại muội..."

Lạc Chi Dương trầm ngâm một lúc, hẫ buông nữ tử, hai tay thông xuống, thầm hít vô một hơi dài, gượng cười: "Trách muội thì được gì? Trăm sự toàn do tự huynh quá hồ đồ.", Hẫ ngập ngừng một chút, rồi hỏi, "Công chúa Bảo Huy, công chúa đã có gặp qua người con trai của Cảnh Bình Văn chưa?"

Chu Vi nghe hẫ xưng hô theo tôn ti trật tự, trong lòng quá sức chua xót, cô lặng im hồi lâu mới khe khẽ gật đầu.

"Công chúa bằng lòng lấy chàng ta làm chồng?", Lạc Chi Dương ngẩng đầu, mắt nhìn thẳng vào cô gái.

Chu Vi tránh tia nhìn của hẫ, cô buồn bã nói: "Sinh vào cửa đế vương, có rất nhiều sự tình mình không tự làm chủ được."

Tim Lạc Chi Dương đập mạnh hẫ lên, hẫ hỏi tức thì: "Nói vậy, công chúa không ưng lấy chàng ta?"

Chu Vi khẽ thở ra, cô không trả lời. Tim Lạc Chi Dương càng đập nhanh hơn, hắn vươn tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của cô gái, không chớp mi mắt, hắn dòm chăm chăm vào cô, dần từng tiếng một: "Vô luận thế nào, cũng sẽ không để công chúa lấy người mà công chúa không thương yêu"

Chu Vi nhìn ánh mắt hắn, trong lòng dường như vừa bị một suối nước nóng bỏng phun từ đáy tim trào lên tận cổ, đầu óc rối bời bời, nhưng cô lại cảm giác một tư vị ngọt ngào không thể diễn tả thành lời. Biết rõ những gì Lạc Chi Dương nói đó toàn là hy vọng hảo huyền, nhưng cô nhất quyết không chịu bỏ qua bất cứ hy vọng nhỏ nhoi nào, cô ngược nhìn vào nam tử trước mặt, chỉ mong thời gian ngừng trôi, để hai người họ được tay trong tay mãi như thế cho đến trọn kiếp.

"Nói càn bậy mà không ngượng miệng!", một thanh âm lạnh lùng truyền đến, hai kẻ đang ở bên trong điện hoảng hốt, vội vàng buông tay nhau, họ ngoái trông ra, thấy Lãnh Huyền như ma như quỷ, đang hiện nhanh ra từ màn đêm đen, ánh mắt lão sắc lẹm như đao kiếm, lảng lảng nhìn cả hai.

Quên hẳn rằng nội lực đã mất, Lạc Chi Dương xông ra đứng trước Chu Vi, hắn lớn giọng, nói: "Lãnh Huyền, mọi chuyện đều là tui làm sai, lão đừng làm khó công chúa Bảo Huy..."

Hắn còn chưa dứt lời, công chúa Hàm Sơn cười hì hì, vọt ra từ đằng sau Lãnh Huyền, ả vỗ tay, nói: "Người làm gì sai?"

Trông thấy cô ta, hai mắt Lạc Chi Dương tối sầm. Nếu chỉ duy nhất Lãnh Huyền, hắn còn có khả năng thu xếp cho gọn, nhưng trong trường hợp Hàm Sơn đã chứng kiến trọn vẹn mọi chuyện, coi như đại cục hỏng to.

Trong một tích tắc, hắn hạ quyết tâm, lập chủ ý, dù có bị trăm ngàn nhát dao khoét mổ, cho dù khổ hình dữ dội thế mấy đi nữa, cũng cương quyết

phủ nhận tư tình cùng Chu Vi. Chủ định xong, hăn hết căng thẳng, lại thấy Chu Vi mấp máy môi định nói gì đó, hăn vội vàng cướp lời: "Không có làm gì sai hết, vừa rồi bọn ta gì cũng không làm... gì cũng chẳng nói."

Cho dù cô ả bản tính điêu ngoa, Hàm Sơn cũng chưa từng gặp một thủ đoạn hết sức vô lại như thế, cô ta nhất thời nổi giận đùng đùng, hã hống la lớn: "Còn dám nói xạo, chính mắt ta thấy người nắm chặt lấy tay cô ấy, còn nói ‘vô luận thế nào, cũng sẽ không để cho cô ấy lấy người cô ta không thương yêu’, hừ, ta phải tiêu lại không sót một chữ cho phụ hoàng nghe cô con gái ngoan của ngài làm chuyện hay ho."

Lạc Chi Dương nghe cô ta nói thế, hăn như trút được gánh nặng, thì ra, Lãnh Huyền, Hàm Sơn chỉ vừa mới đến, họ đã chỉ nghe được mỗi câu nói cuối cùng. Lập tức, con mắt láo liên, hăn cười hì hì, nói: "Nắm tay thì đã là cái gì? Công chúa Hàm Sơn, công chúa điện hạ còn cời cả cái quần của kẻ hèn này kia mà!"

"Ta lột da người.", Hàm Sơn tức giận đến đỏ mặt tía tai, "Thằng quỷ mọii kia, người dám ngậm máu phun người?"

"Là ai đã nói bậy?", Lạc Chi Dương dang rộng hai tay, đẩy về oan ức,: "Công chúa chẳng phải đã nói phải thiến tui, biến tui thành một tên thái giám? Có phải vậy không?"

Hàm Sơn thiếu suy nghĩ, cô ta buột miệng, "Người ...thứ đồ quý hạ lưu, đáng đem thiến cho thành thái giám!"

"Đúng y chang rồi", " Lạc Chi Dương cười cười, quay sang nhìn vào Lãnh Huyền, "Lãnh công công, công công cũng từng có trải qua, muốn thiến ai, liệu có phải buộc người đó tụt quần, cời truồng ra trước khi động thủ hay không?"

Mặt xanh lè, Lãnh Huyền ngậm miệng làm thinh. Nên biết rằng, bị buộc phải thiến, chuyện này là một nỗi đau thầm kín to nhất đời làm thái giám,

lão nghe Lạc Chi Dương hỏi vậy, chỉ những muồn vung tay bẻ gãy cụp cái cần cổ hần cho chết tươi cho rồi.

Lạc Chi Dương sớm đã vứt bỏ sống chết sang một bên, hần cười hi hi, nói tiếp, "Lúc đó, công chúa Hàm Sơn nói được ắt làm được, chỉ là vừa cởi tụt quần tui ra thì công chúa Bảo Huy đột nhiên như thần binh trời sai xuống, kịp thời dội nước cho tắt hỏa hoạn, những gì công chúa Hàm Sơn nói và làm, công chúa Bảo Huy đều thấy và nghe rõ hết."

Hàm Sơn thực ra chỉ muốn hăm dọa Lạc Chi Dương, cô ta cũng không chủ tâm động thủ, huống hồ, lúc ấy cô chỉ dùng chủ thủ quẹt qua quẹt lại, chưa có thò tay chạm tới dây lưng quần của hần.

Lạc Chi Dương liền thoảng một hồi nửa thật nửa giả, không phải không có ý vu khống, Hàm Sơn quá sức bối rối, cô buột miệng kêu ầm lên: "Cầu đạo sĩ, người nói bậy, ta ... ta đâu có cởi quần của người..... Sự tình vô cùng quan trọng, ta có nhân chứng."

Lạc Chi Dương quay sang Chu Vi, "Công chúa Bảo Huy, lúc công chúa Hàm Sơn động thủ, rõ ràng là công chúa điện hạ đã chính mắt nhìn thấy hết." Hần vừa nói, vừa đánh mắt ra hiệu. Chu Vi hiểu được ý nghĩ Lạc Chi Dương, hần bày đặt chuyện nọ chuyện kia, chủ ý để bịt miệng Hàm Sơn, tránh cô nàng đem mọi sự việc đến hải tội họ cùng Chu Nguyên Chương.

Thằng hoặc Chu Nguyên Chương biết việc này, tự cô thật không hề hần gì, Lạc Chi Dương nhất định phải chết, không thể nghi ngờ. Cho dù Chu Vi không muốn trí trá, cô cũng đành phải dối lòng mà gật đầu. Hàm Sơn tức giận đến nước mắt đổ ròn ròn, cô ta nín ống tay áo Lãnh Huyền, nói: "Sư phụ, bọn hần đồng lòng một miệng vu hãm ta. sư phụ chính mắt thấy đó, bọn hần tay nắm tay, nhất định có chuyện lén lút tư tình ."

Lãnh Huyền im lặng một hồi, rồi lão đột nhiên lạnh lùng nói: "Ta cái gì cũng là không thấy hết!"

Hàm Sơn sững sốt, cô ta chợt thấy Lãnh Huyền chú mắt dòm vào mình, miệng nói: "Chuyện Bảo Huy khoan nói đã, người nửa đêm canh ba lại hẹn gặp riêng nam nhân, nếu để Thánh Thượng biết, thì sẽ ra sao? Chuyện nắm tay, công chúa Bảo Huy còn có thể bảo là bị tiểu đạo sĩ mạo phạm, tiểu đạo sĩ nếu chỉ hé mồm khai ra vụ cời quần, e rằng tổn hại rất lớn đến cái nữ đức của công chúa Hàm Sơn. Tiểu đạo sĩ có chết cũng chả ai thương hại, nhưng danh dự hoàng gia khó có thể vẫn hồi. Cho nên, theo ý lão hủ, bỏ hết mọi chuyện, vụ việc Bảo Huy, ta và người đều không hề chứng kiến, chuyện giữa người cùng Lạc Chi Dương, lão hủ cũng chẳng có hay biết gì ráo".

Hàm Sơn nghe Lãnh Huyền nói vậy, cô không có cách gì phản đối, trong lòng bưng bưng lửa giận, cô hung hăng lườm nguýt Lạc Chi Dương, khi cô thấy gã này sắc mặt vui mừng, cô thêm tức muốn ói máu, chỉ những mong có thể nhào vô cắn xé hăn cho đã nư. Lại đổ oán vô người khác, cô la lớn: "Sư phụ, đều tại sư phụ không chịu dạy ta ‘Âm Ma chỉ’, nếu không, nhất định ta là đánh cho con tiểu tiện nhân này tơi bời hoa lá!"

Lãnh Huyền đúng là sư phụ dạy võ học thượng thừa cho Hàm Sơn. Lão thêm muốn con "Linh Đạo thạch ngư" quá, trở về lo cho Chu Nguyên Chương an giấc xong, lão chạy ngay tới căn nhà nhỏ kiếm Lạc Chi Dương buộc hăn đưa ra thạch ngư. Chẳng dè, lão đến nơi, nhà không phòng trống, tra hỏi hai tên tiểu thái giám, mới hay công chúa Hàm Sơn đang giở trò ma quỷ. Vì vậy, lão chạy đến cung Hàm Sơn, đúng vào lúc cô công chúa Hàm Sơn này đại bại quay về. Khi được biết qua miệng cô ta là Chu Vi cùng gã họ Lạc đang túm tụm ở lãnh cung, Lãnh Huyền giật nảy mình, lão chỉ lo hai người ý loạn tình mê, bèn định ba chân bốn cẳng vù đến đấy. Hàm Sơn bị thua mà vẫn chưa cam tâm, cô ta cũng có ý định dựa hơi lão thái giám để bắt nạt Chu Vi, cho nên khẳng khẳng đòi lão cho đi theo cùng, Cô ta thân phận cao quý, dù Lãnh Huyền mang danh sư phụ dạy võ mà lão cũng không dám làm trái ý cô ta, đành phải cho cô đi theo. Hai người chạy tới lãnh cung. đúng ngay lúc Lạc Chi Dương cùng Chu Vi tay trong tay, đang trò chuyện với nhau. Lãnh Huyền cảm thấy đau đầu, không biết phải giải

quyết sao cho êm đẹp, cũng may Lạc Chi Dương giở trò vô lại, khiến Hàm Sơn há miệng mắc quai, không nói lại hẳn. Lãnh Huyền thừa dịp đã chấm dứt ổn thỏa mọi công chuyện. Bây giờ, lại nghe Hàm Sơn trách móc, lão lập tức hỏi: "Ừa ... vậy môn 'Băng Hà Huyền công', mi luyện được mấy thành rồi?"

Hàm Sơn ngẩn ngơ, cô chèm chẹp cái miệng nhỏ nhắn, ấp úng: "Ồ ... Bốn thành!"

Lãnh Huyền bất động thanh sắc, "Vậy đó ...Còn 'Tảo Tuệ công' thì lại làm được bao nhiêu?" Hàm Sơn gò má bừng bừng đỏ hồng, cô ngượng ngập đáp: "Ba thành."

Lãnh Huyền giọng khẽ khàng, nói: "Âm ma chỉ là tuyệt nghệ trấn sơn của phái 'Dao Trì' ta, có thể đột phá nội công thiên hạ. Muốn luyện 'Âm Ma chỉ', cần có chín thành hỏa hầu 'Băng Hà Huyền công', cộng thêm tám phần hỏa hầu 'Tảo Tuệ công', Với tu vi của mi hiện thời, ta có dạy cũng chỉ uổng công"

Hàm Sơn giậm chân: "Như vậy, tiếp tục đi tới, phải luyện cho đến bao giờ?"

Lãnh Huyền lạnh lùng nói: "Cái kiểu nóng nảy bộp chộp như mi, có luyện cả đời cũng không xong. Sẵn dịp nói luôn, ngón 'Phất Ảnh thủ' của 'Thái Hạo cốc' có khả năng nghe gió đoán hình, mi còn chưa luyện thành công 'Âm Ma chỉ', lần tới người đụng độ Bảo Huy, thế nào cũng thua"

Hàm Sơn bậm môi, sắc mặt lúc đỏ hồng, lúc trắng bệch. Chu Vi thấy thương tình, bèn nói: "Hàm Sơn, đừng so đo nữa, coi như ta thua vào tay muội, vậy được chưa?"

Hàm Sơn nhìn nhìn vào cô, ánh mắt đắm lệ vẫn cứ sáng loe loe, cô đột nhiên la lớn: "Ta là không cần người thương hại, một ngày nào đó, ta phải tự tay đánh bại người, buộc người phải quỳ xuống cầu cạnh ta..."

Nói đến đây, cô giận tới mức không kìm được, nước mắt tuôn chảy xuống dưới, không muốn kẻ địch nom thấy, cô ta gắng sức đưa tay gạt lệ, rồi ù té bỏ chạy đi mất.

Lạc Chi Dương nhìn theo bóng dáng cô ta, hần cười cười: "Lãnh Huyền, lão người ưa nhàn nhã, lại đi thu cái cô công chúa đó làm đồ đệ."

"Người thì biết cái gì?", Lãnh Huyền ngược mắt trông trời, "Vốn là, Thiên Sơn Dao Trì của ta, nữ tử chiếm số đông. Võ công bốn phái cũng hợp cho nữ tử tập luyện hơn. Lãnh mỗi phái trà trộn trong đó, thấy hổ thẹn với tổ sư. Có Hàm Sơn vào làm môn hạ, ta mới trút bỏ được nỗi thẹn đó"

Nói tới đây, lão quay sang Chu Vi, hỏi giọng lơ là, "công chúa Bảo Huy, cô thắng công chúa Hàm Sơn nhờ đã dùng công phu gì?"

Chu Vi thành thực nói: "Ta dùng 'Phất Ảnh thủ' để cướp được roi, kế đó, sử chiêu 'Tinh Hán Vô Cực' trong 'Thiên Nguyên thức' buộc cô ta phải xoay mình, rồi vung roi quấn chặt vào người cô ta."

"Hay lắm!", Lãnh Huyền khẽ gật đầu, "Cô hãy sử 'Tinh Hán Vô Cực' đánh vào ta thử xem."

Chu Vi ngẩn người, cô vội nói: "Không dám."

Lãnh Huyền chìa cái mặt ra, lạnh lùng nói: "Nếu cô không dám, ta sẽ đến thụ giáo cùng Tịch Ứng Chân, được chăng?"

Chu Vi trong lòng hơi hoảng, cô biết nội lực Tịch Ứng Chân cạn kiệt, nếu ông bị Lãnh Huyền khiêu chiến, tất nhiên không thể ứng phó, cô lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, giọng bị ép buộc: "Được ... thỉnh Lãnh công công chỉ giáo."

Cô đưa kiếm xeo xéo, chăm chú nhìn đối thủ.

Lãnh Huyền đứng lom khom, hai chân không để theo chữ Đinh hoặc chữ Bát, tay trái hạ thấp, tay phải đưa phất trần rũ lên trên bấp tay, lão thấy Chu Vi vẫn do dự chưa xuất thủ, giọng hối thúc: "Công chúa điện hạ, còn chờ cái gì?" Chu Vi bậm môi nhè nhẹ, cô xoay thân kiếm một vòng, đâm tới. Lãnh Huyền không di chuyển, không tránh né, vút một cái, mũi kiếm đã trượt sát ngang thân trên của lão cỡ hai tấc.

Chu Vi giật mình, cô vừa định thu kiếm, bỗng nhiên ánh bạc chớp lóa, phất trần vung sau mà đến trước, đập lên trên thân kiếm. Lập tức hồ khẩu Chu Vi buốt nóng, trường kiếm hóa thành một tia chớp xẹt, bay ghim dính mũi kiếm cỡ một tấc vô xạ ngang trên trần, thân kiếm rung lên. Chu Vi một chiêu lạc bại, mặt không chút huyết sắc, cô lại nghe giọng Lãnh Huyền nói như dạy bảo: "Lão nô ra tay một chút chỉ để nói cho công chúa hay, Hàm Sơn mà bại, chính tại cô ấy thiếu hỏa hầu, không phải do ‘Tảo Tuệ công’ thua kém ‘Dịch Tinh kiếm’."

Đột nhiên, nhanh như cắt, lão vươn tay chụp cứng lấy Lạc Chi Dương, rồi xoay người bước đi, một cái chớp mắt, đã ra xa tận mấy trượng.

Khi Lạc Chi Dương ngoái trông lại, hình bóng Chu Vi đã mất hẳn, thoát một cái, tòa lãnh cung hoang vu cũng đã bị xóa nhòa vào màn đêm.

Hai người đi một chập, đã về đến căn nhà nhỏ, Lãnh Huyền đem Lạc Chi Dương bỏ vô trong phòng, đuổi hai đứa tiểu thái giám đi xong, lão gằn giọng: "Tiểu tử, hiện giờ chỉ còn có ngươi và ta, hãy ngoan ngoãn khai ra chỗ cất giấu thạch ngư, để tránh ít nhiều đau khổ."

Lạc Chi Dương cười cười: "Thạch ngư không còn trong tay tui, đã bị Trương Thiên Ý lấy mất rồi."

"Nói láo!", đôi mắt Lãnh Huyền đầy nét tức giận, "Thằng nhỏ này, từ gặp mặt tới nay, chưa từng nói một câu cho thật. Đừng khi ta không biết,

mới vừa rồi người bơi nhỏ Hàm Sơn, làm hoen ố danh tiết cô ta, để che giấu gian tình giữa người cùng Bảo Huy. Thả cái rắm con mẹ nó!"

Lãnh Huyền xỉ nhục Chu Vi, Lạc Chi Dương giận không thể tả, hăn hét to, "Đồ thái giám không trứng nhà lão, biết gian tình là gì mà nói?"

Lãnh Huyền quá tức giận, lão vung tay phóng chưởng, được nửa chừng, bỗng lão dừng phắt lại, rũ bỏ nét tức giận trên mặt, thay vào đó bằng một nụ cười giễu cợt: "Tiểu tử, ta biết rồi, người dám ăn nói ngược ngạo với ta, đó chính là vì người chưa biết sợ!. Nếu ta đã thương người, chuyện lọt vào tai Thánh Thượng cùng Tịch Ứng Chân, họ truy vấn tới .. Lãnh mỗ khó thoát khỏi khiên trách"

Lạc Chi Dương bị lão lật tẩy, hăn đành cười cười: "Lão biết vậy là tốt."

Lãnh Huyền hừ một tiếng, nói: "Người tin hay không tin, ta có một cách này hành hạ người khổ đau cùng cực mà Tịch Ứng Chân không thể truy ra dấu vết."

Lạc Chi Dương thầm kêu "Khổ rồi", hăn vội nói: "Lãnh Huyền, lão đừng tưởng bở, Tịch chân nhân con mắt sắc bén, bất kể lão dùng cách gì tra tấn tui, sau đó, ông ta đều có thể truy ra dấu vết"

"Hay vô cùng... ", Lãnh Huyền giọng cười ma quái, "Người vừa nói vậy, càng khiến Lãnh mỗ thêm hứng thú. Hai ta đánh cuộc nhen, nếu Tịch Ứng Chân có thể truy ra cách ta hành hạ, từ nay về sau, ta sẽ không làm phiền phức gì đến người nữa."

Nhìn thần khi lão, Lạc Chi Dương rợn tóc gáy, hăn nhảy ào lên, co cẳng chạy ra cửa.

Lãnh Huyền ngồi ngay ngắn bất động, lão hừ một tiếng, Lạc Chi Dương vừa nghe một làn gió lạnh ủa tới, đuôi phải hăn lập tức tê liệt, Hăn co chân nhảy lò cò, Lãnh Huyền lại điểm tới một chỉ vào ngay chân trái, khiến Lạc

Chi Dương ngã quỵ xuống, giãy giụa đủ kiểu mà hăn vẫn không sao đứng lên nổi.

"Ngón sắp tới đây tên là 'Thái Âm luyện hồn'", Lãnh Huyền chiêu một ngụm trà, rồi lão thản nhiên đứng dậy, "Ta dùng 'Âm Ma chỉ' điểm vào kỳ kinh bát mạch của người, dụng lực vừa phải, đủ để gây đau đớn kinh hồn lạc phách, nhưng lại không làm tổn thương ngũ tạng lục phủ, không gây hư hại tứ chi. Lúc bị điểm trúng, người sẽ đau tới hết muốn sống, nhưng rồi sẽ không để lại dấu vết gì"

Lão ngừng lại một chút, "Tiểu tử, nếu người sợ hãi, hãy ngoan ngoãn nói ta biết tung tích thạch ngư."

Lạc Chi Dương giận điên người, hăn to tiếng, nói: "Cá thì không có, muốn gà hông, tui thực sự lại có một con gà?"

"Gà?", Lãnh Huyền hơi khựng.

"Đúng vậy... Một con họ Lãnh tên Huyền... một con gà thiến mắc dịch! ..."

Lãnh Huyền làm thái giám, bình sinh lão thù ghét nhất là chữ 'THIỆN' này, lão cả giận, vung một ngón tay ra, điểm đúng ngay vào huyệt "Khí Xá" của Lạc Chi Dương.

Cổ họng Lạc Chi Dương nghẹt cứng, không nói ra thành tiếng được nữa, hăn đành thầm chửi bới thậm tệ trong đầu!

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 20 : Đảo Hành Nghịch Thi 1

Dịch: levan

Tám mạch kỳ kinh gồm các mạch Nhâm, Đốc, Xung, Đới, Âm Dục, Dương Dục, Âm Kiếu, Dương Kiếu, chúng không giống mười hai mạch chính, không thông với ngũ tạng lục phủ, không cố định, tự vận hành theo lẽ lối riêng.

Lãnh Huyền vận dụng "Âm Ma chỉ", đưa chỉ lực từ huyệt "Chiếu Hải" đi vào mạch Âm Kiếu, khiến Lạc Chi Dương cảm giác một làn hơi lạnh chảy vô kinh mạch, mới đầu chưa có gì khác lạ, vào được nửa chừng, bỗng nhiên làn hơi thành giá rét lạ thường, gây nhức nhối như có hàng trăm cây kim đang châm chích. Càng khó chịu hơn, làn chỉ lực nọ mềm mại mà sống động, nó giống một con rết nhiều chân bằng băng tuyết, bò dần từ xương hông đi vào huyệt "Hội âm", nấn ná một lúc rồi nó bò dần lên cổ, đi theo xương tỳ bà để lên đến tận gò má, rồi chui vào đi lòng vòng trong hốc mắt,

Khiến người ta phát điên chính là loại cảm giác này, Lạc Chi Dương chịu hết nổi, á huyết lại bị khóa, không thể la hét, vì quá đau đớn, da thịt toàn thân co thắt vận vẹo, mồm méo xệch, trông hằm vô cùng dữ tợn.

Lãnh Huyền mặt trơ trơ, một lúc lâu sau, lão ngừng đánh phá mạch Âm Kiếu, đưa chỉ lực từ huyệt "Thân Mạch" vào phá mạch Dương Kiếu. Lạc Chi Dương cảm thấy con rết nọ từ cổ đi lên miệng, rồi theo miệng xông lên hốc mắt, quay một vòng trong hộp sọ rồi thoát ra ngoài qua huyệt Thái Dương.

Lạc Chi Dương sống không được, chết chẳng xong, nếu hắn có thể phát âm, thế nào cũng năn nỉ chịu thua, đưa toàn bộ "Diệu Nhạc Linh Phi kinh" nộp cho lão. Nào ngờ lão thái giám giận hắn giấu cột nổi đau của lão, đã lập tâm hành hạ cho hắn thật đau khổ, lão tuần tự tra tấn từng mạch, từng mạch của tám mạch kỳ kinh cho đủ số. Khi lão xong mạch số năm là mạch Đới, thân thể Lạc Chi Dương đã sớm hư nhược, chỉ hít vào mà khó thở ra, hai mắt đăm đăm vào Lãnh Huyền, đầy nét khẩn cầu.

Lãnh Huyền thấy bộ dạng thống khổ của hắn, lão rất khoái trá, bắt đầu đưa chỉ lực tra tấn mạch Xung, Vào giờ phút này, Lạc Chi Dương chẳng còn ham sống nữa, có điều muốn chết, lại chẳng thể như nguyện, hắn nhìn ngón tay Lãnh Huyền xuất thủ rồi nhắm nghiền hai mắt, chầm chậm đợi cơn thống khổ xảy đến.

Đang trong ý nghĩ sinh tử, luồng hàn khí đã vào gần đến kinh mạch, đi được quá nửa, bỗng biến thành vô cùng rét buốt, toàn thân Lạc Chi Dương run rẩy, hắn đang định kêu khổ, chợt có cảm giác một dòng nhiệt lưu từ huyết Hội Âm trời lên, tiến vào bụng, tiếp đón luồng khí lạnh kia Hai luồng nóng lạnh gặp nhau, nguồn lạnh thì vô chầm chậm, trong khi luồng nóng thì hệt như đại xà đang trong giấc ngủ đông, bị một kích lớn, đột nhiên thức dậy, khí nóng này từ thô sơ âm ỉ, đã dần dà tăng trưởng mạnh mẽ. Chỉ lực của Lãnh Huyền bỗng nhiên gặp trở ngại, lão thầm thấy kỳ quái, lập tức thúc đẩy nó mạnh lên để phá vỡ chướng ngại.

Lạc Chi Dương có cảm giác nguồn khí lạnh gia tăng, đang áp chế luồng hơi nóng, nhưng làn nhiệt lưu không chịu thua, nó thoáng lùi một chút, rồi phản kích, tạo sức nóng hừng hực, như lửa đỏ, đập vào nguồn chỉ lực, đã khiến nguồn này yếu hẳn đi.

Tuy Lạc Chi Dương không kham nổi cái khổ của ngón luyện hồn, sau một ít hô hấp, đầu óc hắn cũng dần dà sáng ra, suy nghĩ một chút, hắn đã phát hiện cỗ nhiệt lưu nọ đúng là luồng khí Thiếu Dương chạy ngược trong các mạch Xung, mạch Nhâm và mạch Đốc, do lâu nay, hắn không vận nội

lực, hầu như đã quên bằng chúng đi..Luồng khí chạy ngược này rất bướng bỉnh, cho dù lúc sau này, Lạc Chi Dương không đụng chạm đến, nghịch khí lại vẫn không ngừng tích tụ, hết như dung nham nóng rẫy dưới hỏa diệm sơn cứ tích tụ dài ngày, đến một lúc nào đó, sẽ mạnh mẽ phun lên, khiến cơ thể nào xúc tích nó phải nổ tung mà chết chẳng sai.

Nếu là một thứ chân khí khác, còn chưa nói làm chi, nhưng "Âm Ma chỉ" thuộc loại chân khí Thái Âm.

Thái Âm vốn tương sinh tương khắc cùng Thiếu Dương, hai luồng chân khí này đụng độ nhau trong mạch Xung, hết như khi ta đem nước đá thả vào bếp rực lửa, chúng sẽ khắc chế lẫn nhau. Ban đầu, thế công của "Âm Ma chỉ" như rồng bay qua biển, luồng nghịch khí Thiếu Dương tạm bị áp đảo, nhưng bản chất nó tự sinh sôi bên trong cơ thể Lạc Chi Dương, nên đã không ngừng phản kích, cho dù tạm thời bị áp đảo, nó lập tức được cơ thể bổ sung, bởi vậy tuy sơ khai nó bại, rồi nó tự chiến đấu, càng gặp cường địch, càng được viện binh tăng sức mạnh lên, cuối cùng đạt đến thế giằng co cùng "Âm Ma chỉ".

Trời sinh Lãnh Huyền tính gan lì, hồi đó, lão ba lần mưu toan ám sát Chu Nguyên Chương, dù biết chắc là chết, cũng vẫn gắng sức vì nghĩa khí với cự chủ. Hiện tại, chỉ lực vấp phải đề kháng, gặp phải đối địch, không chút nghĩ ngợi, lão thúc đẩy chân khí cật lực áp chế. Luồng nghịch khí Thiếu Dương bị đàn áp, nó phản kháng càng mạnh, từ công phu hai năm Lạc Chi Dương đã bỏ ra khổ luyện, chân khí "Linh Khúc" trong hân cũng đồng thời bị kích động, nó đã ồ ạt chuyển biến thành luồng nghịch khí Thiếu Dương. Tình hình giao đấu của hai bên hết như cuộc đấu của hai đại xà, một băng giá, một lửa đỏ, đánh nhau kịch liệt. Thoạt đầu, chiến trường chỉ khoanh vùng trong mạch Xung, nhưng một khi cường độ tăng vọt, giao tranh đã tràn lan ra ngoài, đã mở rộng sang các mạch Đới, mạch Âm Duy, mạch Dương Duy, mạch Âm Kiêu, mạch Dương Kiêu. Thêm một lúc nữa, khi sáu mạch kỳ kinh đều bị tràn ngập, đến lượt hai mạch Nhâm, Đốc vốn

giữ vai trò con hào sâu phòng thủ, đã buộc nghịch khí đang chảy trong hai mạch đó không chỗ thoát, phải tìm kiếm lối ra.

Lãnh Huyền càng đấu càng hãi, lão có cảm giác thật sâu kín trong cơ thể Lạc Chi Dương có một kinh lực cổ quái, khi lão trông kỹ, tiểu tử nọ mặt lúc xanh lúc đỏ, hai mắt hấp háy nửa kín nửa hở, hàng lông mày trợn dọc, nhưng hãn không còn vắn vẹo, không còn thô thảm như mấy phút trước đây.

Lãnh Huyền hết sức khó hiểu, lão bỗng cắt chỉ lực, quát hỏi: "Tiểu tử, người đang làm trò quỷ gì vậy?". Lão sức nhớ ra Lạc Chi Dương không thể trả lời, bèn giải á huyết cho hãn, rồi hỏi, "Người đã phục chưa?"

"Âm Ma chỉ" vừa ngừng, nghịch khí chiếm thượng phong, tạo ngay cảm giác nóng bỏng, hệt như chất lỏng của sắt thép bị nung chảy.

Cảm giác này cũng không mấy dễ chịu, nhưng đỡ tệ hơn nỗi đau khổ của "Thái Âm Luyện Hồn", có điều chắc chắn cũng có hơi hướm của thể giới cực lạc! Lạc Chi Dương vứt hết mọi ý định đầu hàng, tính ương bướng trỗi dậy, hãn hả họng đáp trả: "Không phục thì sao?"

Lãnh Huyền giận dữ, vung chỉ nhắm tấn công mạch "Nhâm", chỉ lực quần quai như rắn bò, nó từ huyết "Hội Âm" xông thẳng xuống huyết "Thừa Tướng". Luồng nghịch khí Thiếu Dương chỉ nằm trong mạch "Xung", không hiện diện ở mạch "Nhâm", khiến những đau đớn trước đây lại rùng rùng kéo về, dù Lạc Chi Dương ương bướng hơn người, cũng không nhịn được đau, phải rên rỉ ầm ĩ. Lãnh Huyền khẽ cười gằn, hỏi: "Tiểu tử, mùi vị này thế nào?"

Lạc Chi Dương vừa tính mở miệng chịu thua, bỗng hãn cảm giác trong mạch "Xung", một làn chân khí nóng hổi vụt cuộn cuộn trào dâng, cùng lúc, làn khí giá lạnh của Lãnh Huyền rót vô mạch "Nhâm" dường như bị một lực gì đó thúc đẩy, đang bị kéo chìm dần xuống bên dưới, hai luồng

chân khí nóng và lạnh bỗng như hai cục nam châm đặt gần nhau, chúng hút lẫn nhau, mỗi lúc một vào gần hơn. Đột nhiên, hai mạch Nhâm và Đốc chợt đả thông, chân khí nóng và lạnh dưới bùng lên, trên dội xuống, vào đúng lúc ấy, chúng giao hòa cùng nhau, mọi nỗi đau đớn trong Lạc Chi Dương chợt biến mất, những lời năn nỉ đầu hàng vừa lên đến miệng đã bị hắt nuốt nhanh ngay xuống.

Lãnh Huyền đang khoái chí, chợt cảm giác chỉ lực triệt tiêu mất dạng, bên trong cơ thể Lạc Chi Dương nảy sinh một hấp lực, cứ không ngừng cuộn cuộn hút đi chỉ kình của lão.

Lãnh Huyền không khỏi kinh ngạc, lại thấy sắc mặt đối phương trở thành hòa hoãn, lão lập tức nổi nóng, gầm một tiếng, tăng thêm kình lực vô ngón chỉ, nào ngờ, những kỳ kinh của Lạc Chi Dương bỗng giống như vực thẳm không đáy, vô luận lão rót vào ít hoặc nhiều kình lực, tất cả đều chìm sâu xuống đáy vực. đều bị biến hóa thành Thiếu Dương nghịch khí.

Tình huống này xảy ra, cả hai người Lãnh, Lạc tuy trong lòng thấy đều bối rối, cùng chẳng hiểu nguyên nhân. Nên biết rằng, trong trời đất, vạn vật đi tới cùng cực tất sẽ chuyển ngược trở về, có câu nói "Đông chí nhất Dương sinh", "Lão Âm sinh Thiếu Dương". Lạc Chi Dương tu luyện "Linh Phi kinh", luyện chính sẽ tạo Dương, luyện phản sinh ra Âm, cho nên khi hắt thổi ngược "Chu Thiên Linh Phi khúc", bên trong kỳ kinh nảy sinh ra một luồng chân khí Lão Âm, khi chân khí đó vô tời mạch "Xung", gặp toàn bộ thuộc Âm nhu, hết từ trường cùng một cực ắt đẩy nhau, bèn dội ngược trở về, chẳng lâu lắm chi, đã trở thành nghịch khí Thiếu Dương,. Chân khí Thiếu Dương này không đủ mạnh để đột phá hai mạch Nhâm và Đốc, cho nên bị giam hãm trong mạch Xung, từ đó làm tắc nghẽn toàn thể nội lực của Lạc Chi Dương..

"Âm Ma chỉ" của Lãnh Huyền thuộc loại chân khí Thái Âm, kình khí này đột nhập mạch Xung, bị nghịch khí Thiếu Dương hút lấy, từ Lão Âm hoá thành Thiếu Dương, lão thái giám càng đưa nhiều vào, chẳng đã

thương được cơ thể đối phương thì chớ, chân khí Thiếu Dương trong kẻ địch lại càng được bồi bổ thêm lên.

Tuy nội lực lão thái giám cực mạnh, tu vi Lạc Chi Dương chẳng sánh bằng, nhưng kinh lực "Âm Ma chỉ" cũng không sao lấn át được chân khí Lão Âm do Lạc Chi Dương tự luyện lấy. Nghịch khí Thiếu Dương do bị kích thích quá mức, nó tự sinh tự dưỡng, đạt được tầm vóc to lớn. Trong mạch Nhâm tuy không có nghịch khí, nhưng hai mạch Xung và Nhâm chỉ cách nhau có một huyết, Âm Dương vốn hấp dẫn nhau, Thiếu Dương bèn hút ngay lấy kinh lực của Âm Ma chỉ, Âm từ trên xuống, Dương từ dưới lên, hợp sức lại, chúng đã phá được cấm chế giữa hai mạch Nhâm và mạch Đốc, đã thông hai mạch này.

Đến nước này, Lãnh Huyền lỡ leo lên lưng cọt rồi, khó xuống ... Cái hay của ngón "Thái Âm luyện hồn" nằm ở chỗ dùng nội kinh vừa phải trong chỉ lực để tra tấn mà vẫn không gây thương tích trên mình đối thủ, Nếu gia tăng kinh lực, lão tất có thể tiêu diệt luồng chân khí Thiếu Dương nọ, nhưng đồng thời cũng khiến Lạc Chi Dương bị thương trầm trọng, từ đó khó ăn khó nói trước Chu Nguyên Chương, nhưng nếu lão bỏ ngang, chẳng phải quá tiện nghi cho Lạc Chi Dương sao? Tiểu tử này giao hoạt quật cường, nếu lão không buộc được chính hãn mở miệng chịu thua, con "Linh Đạo thạch ngư" coi như vô hy vọng.

Trong lòng đầy mâu thuẫn, lão đành phải mím môi thúc đẩy chỉ lực, giao đấu với luồng nghịch khí "Thiếu Dương" có đặc tính thu hút kinh khí. Luồng nghịch khí này hết cá vô nước, nó không ngừng nuốt trọn chỉ lực, biến chỉ kinh làm kinh khí của riêng mình, Trong tình hình đó, Lạc Chi Dương có cảm tưởng mạch Xung trong nội thể giống một bong bóng heo đang bị thổi phồng lên, kéo nội thể căng theo, căng đến chỗ cùng cực mà sắp nổ tung, nhưng khi hãn cúi nhìn xuống, cơ thể vẫn giữ nguyên hình dạng bình thường, cái cảm giác căng cứng nọ chỉ là ảo tưởng.

Vận dụng "Âm Ma chỉ" rất hao tổn chân khí, cho dù nội lực Lãnh Huyền thâm hậu, sau một thời gian dài, lão cũng thấy đan điền trống rỗng dần, mà hấp lực trong Lạc Chi Dương càng chiến đấu càng mạnh mẽ lên, giống một đầm lầy làm chìm lún mọi thứ rơi vào đấy, nó cứ cuồn cuộn không ngừng bòn rút chỉ lực. Lãnh Huyền không còn gắng gượng được nữa, lão gầm một tiếng, đột ngột cắt chỉ lực.

Nghịch khí "Thiếu Dương" đang giằng co cùng "Âm Ma chỉ", bỗng nhiên mất đối thủ, nó nhất thời biến hóa thành một cơn hồng thủy, chảy ồ ạt vô hai mạch Nhâm Đốc, khiến toàn thân Lạc Chi Dương rung động, nhiệt độ trong cơ thể tăng vọt, chân khí như là một hồ nước quá đầy, đã tràn bờ, phá vỡ đê điều, chảy xuyên qua hai mạch Nhâm Đốc, nó dũng mãnh chạy ngược, đổ ập vào mười hai chính kinh. Trong phút chốc, chân khí khắp người di chuyển ngược, thế mạnh như cơn sóng trong sông Tiền Đường, sóng này từ biển chảy ngược lên sông, chạy nhanh như tên bắn, đầu sóng cao ngút trời.

Lãnh Huyền nhìn vào, chỉ thấy Lạc Chi Dương hai mắt nhắm nghiền, mặt đầy thống khổ, dưới làn da giống như có ngọn lửa lưu động, một vùng khí nóng rực bốc ra từ hân, lão đứng cách xa mấy thước cũng cảm thấy nóng. Lão thái giám xem chừng không ổn, lão đưa tay định bắt mạch hân, vừa nắm vào cổ tay, một lực đạo nóng rẫy từ dưới làn da hân tông mạnh, cơ hồ làm bung vượt tay lão ra. Lãnh Huyền khê tăng lực, mới đàn áp được lực đạo đó, vừa dò được kinh mạch hân, lão hốt hoảng với ý nghĩ: "Chân khí di chuyển ngược trong kinh mạch, xưa giờ chỉ duy nhất 'Tây Côn Lôn' Lương Tiêu hồi đó dùng thuật 'Chuyển Âm Dịch Dương' mới có thể thực hiện. Hay là tiểu tử này đã luyện thành một công phu kỳ lạ? 'Chuyển Âm Dịch Dương', điên đảo càn khôn, chẳng trách hân đã có thể chống cự được ngón 'Thái Âm luyện hồn'." Ý nghĩ này không khỏi khiến lão có chút tự hào, "Dù sao, thua vào tay môn thần công cái thế của 'Tây Côn Lôn', coi như Lãnh mỗ cũng không bị mất mặt nhiều."

Còn đang nghĩ ngợi, lão chợt thấy Lạc Chi Dương hé môi kêu ư ử, hơi nóng bốc ra từ miệng hừng hực như ngọn lửa, cả thất khổng đều rỉ máu.

Lãnh Huyền nhăn tít hàng lông mày, lão lại chấn mạch, chỉ cảm giác chân khí trong Lạc Chi Dương đang di chuyển lung tung, có biểu hiệu của "Dương Kháng tuyệt mạch" (Dương lên quá cao làm nghẽn kinh mạch). Nguyên lai, chân khí hãn nghịch hành không bị ngăn trở, nghịch khí Thiếu Dương không còn đối thủ Âm Ma chỉ, dần dà biến sang hiện tượng Lão Dương. Trong phép luyện nội công, đến mức "Kháng Long Hữu Hối" (ND: hào 6 của quẻ Càn trong Kinh Dịch, nghĩa đen 'Rồng bay lên quá cao, ắt có khi ăn năn'.), nếu không có cách gì đưa "Lão Dương" về thành "Thiếu Âm", sẽ xảy ra hiện tượng "Dương Kháng tuyệt mạch", nhất định hãn sẽ vì tình huyết cạn khô mà chết.

Lạc Chi Dương chết nơi đây, Chu Nguyên Chương điều tra ra, Lãnh Huyền ắt mang tội tặc trách, cho dù lão tuyệt không muốn, cũng phải ra tay cứu hãn. Cũng còn may Lạc Chi Dương số mệnh đại phúc, nếu không phải Lãnh Huyền mà là ai đó khác, trước hiểm họa "Dương Khí tuyệt mạch", người đó sẽ chẳng cứu nổi. Ngón "Âm Ma chỉ" của Lãnh Huyền là chí âm chí nhu, đúng là khắc tinh của Lão Dương.

Tình thế nguy cấp, Lãnh Huyền không dám chần chừ, lão vung chỉ như gió, điểm vào huyết "Chí Dương" nằm sau lưng Lạc Chi Dương, Huyết này là đầu mối của Dương Khí toàn cơ thể, một khi bị điểm vào, sẽ trấn áp được Dương Khí. Do e ngại đả thương hãn, Lãnh Huyền chỉ dùng có năm thành công lực, nào ngờ, ngón tay lão mới chạm vô huyết vị, đã thấy đầu ngón tay nóng hực, từ trong Lạc Chi Dương, một luồng kinh lực nóng bỏng xộc thẳng qua đầu ngón tay vô tới "Thủ Thái Âm Phế kinh", hầu như đánh rối loạn nội khí của lão..

Lãnh Huyền miệng ú ớ vì kinh hãi, lão chưa kịp rút tay về, đã thấy Lạc Chi Dương mở bừng đôi mắt, giữa mớ máu me ứ đọng ở đấy, trong ánh mắt

mê loạn rực sáng một chớp lóe điên cuồng, đột nhiên, hắc nháy dựng lên, tung một chưởng vào Lãnh Huyền.

Khí huyết trong Lạc Chi Dương nghịch hành, hắc không thu phát theo ý muốn được, chân khí căng cứng không thể tiếp thu thêm mảy may, khi chỉ lực Lãnh Huyền điểm vào, lập tức tự chúng phản kích, khiến nội kinh ồ ạt bùng nổ, đã tự giải khai những huyết đạo bị Lãnh Huyền khống chế trước đó, hắc thừa thế nháy lên vận chân khí tập trung vào tay phải, tung chưởng, nào ngờ, nội kinh ngọn chưởng bỗng nhanh như sấm chớp, dội ngược trở về, chấn động kinh mạch nội thể hắc, Lạc Chi Dương còn chưa biết đã xảy ra biến cố gì, chân khí hắc chuyển hướng đánh trở vào thân mình hắc, khiến lục phủ ngũ tạng trong hắc nhộn nhạo, tóm lại, pháta chưởng định vỗ vào Lãnh Huyền không biết tại sao, đã không sót đi đâu chút nào, đánh vào ngay chính hắc.

Khi Lãnh Huyền thấy Lạc Chi Dương nháy lên xuất chưởng, lão lướt nhẹ tránh né, thầm đề phòng hậu chiêu, chẳng ngờ Lạc Chi Dương chưởng lực phóng ra, bỗng nhiên hắc như lãnh trọn một nhát búa tạ, bắn văng ra đằng sau, toàn thân bay bổng, va vấp ngay vào một cái bàn bát giác khiến cái bàn vỡ tan nát.

Lãnh Huyền không khỏi kinh ngạc, lão tiến lên nhìn, thấy gã thiếu niên mắt nhắm chặt, hai hàm răng xiết vào nhau, mặt xanh lè, hô hấp chỉ có hít vào nhiều, thở ra rất ít, hắc đã bất tỉnh.

Lạc Chi Dương mê man, đầu óc mờ mịt, hắc cảm tưởng đang bị nhốt bên trong một nồi hấp, toàn thân nóng rẫy, khó chịu vô cùng, lồng ngực như đang bị một khối đá cực lớn trĩu nặng đè xuống. Cảm giác này khó chịu giống lúc chết giả hồi đó, cũng may, thỉnh thoảng có một luồng khí lạnh rót vào trong cơ thể, tựa như làn nước mát xoa, đã xoa dịu phần nào cái nóng bức.

Cũng chẳng biết qua bao thời gian, hần dần dần có tri giác, loáng thoáng nghe tiếng người trò chuyện bên tai, Một giọng sắc nhọn chát chúa, đúng là của Lãnh Huyền; giọng người kia tuy già nua nhưng rắn rỏi, là của Tịch Ứng Chân.

Nghe Lãnh Huyền nói: "Dương khí nó rất thịnh, không tránh khỏi xung đột. Mạch Đốc là biển chứa 'Dương khí' coi như thống lĩnh của chân khí loại Dương, chỉ cần áp chế vị thống sủy này, những Dương khí kia mới có thể đè nén xuống được."

"Bằng không!", Tịch Ứng Chân góp ý, "Toàn thân nó bị chân khí nghịch chuyển, Âm đổi ngược qua thành Dương, Dương lại biến thành Âm, Mạch Đốc người khác thống lĩnh Dương khí, Dương khí của nó lại dồn về mạch Nhâm. Mạch này vốn thuộc Âm, hiện giờ đã thành phụ trợ cho Dương khí, cho nên vừa rồi, người điểm mạch Đốc của nó, đã có thu hoạch khả quan, vậy thử làm mạch Nhâm một lần xem sao"

Lạc Chi Dương nghe thế, hần muốn nhướng mắt lên nhìn, có điều mí mắt nặng như quả tạ, không cách chi mở ra, hần không khỏi tự hỏi thầm: "Sao Tịch đạo trưởng lại cũng ở... Mà mình hiện đang ở đâu nhỉ... Rốt cuộc, mình bị gì vậy?"

"Không đúng...", Lãnh Huyền cãi, "Mạch Nhâm gốc là Âm, nếu chặn mạch đó, dĩ nhiên Âm sẽ suy yếu đi, Dương khí của nó đang cường, khó chế ngự, làm vậy là đưa đến tẩu hỏa nhập ma chẳng sai. Ngũ tạng nó đang bị trúng thương, rủi bị thêm tẩu hỏa, có khi cái mạng nhỏ của nó ô hô ai tai. Hừ, Tịch Ứng Chân, ta theo lời ông mà ra tay cũng được, nếu có chút gì không hay xảy ra, Lãnh mỗ không chịu trách nhiệm..."

"Người muốn chối bỏ trách nhiệm!", Tịch Ứng Chân giọng lạnh lùng, "Trước đây, tuy nó có cái họa chân khí nghịch lưu, nhưng đều bị khoanh vùng trong mạch Xung, hai mạch Nhâm và Đốc là cái cửa quan chặn hậu hoạn, giữ cho chân khí nội thể không nghịch hành, ngăn chân khí trào ra

ngoài đã thương nó. Người và ta đều là hành giả luyện công, đều phải hiểu rằng không có được một trợ lực vô cùng lợi hại từ bên ngoài, chả thể nào nội một đêm mà đã thông hai mạch Nhâm, Đốc. Thôi, đến nước này, ta cũng không muốn nhiều lời, nhưng người mà chữa không xong cho nó, bệ hạ hỏi đến, ta sẽ trình bày nguyên văn như vậy"

Lãnh Huyền nín thính ngẫm nghĩ, rồi lão đột nhiên tức giận, hừ một tiếng, nói: "Thôi được, ta sẽ vận dụng cả hai ngón chỉ một lúc, nhằm chữa mạch Đốc. Hừm, tiểu tử này một thân kinh mạch rối loạn, định vị được huyết đạo thiết cũng không dễ dàng, ta hết sức mà làm, nếu có chút sai sót, lão đạo ông cũng không được chì chiết quá đáng."

"Lãnh công công", một giọng êm ái nói, "Có lẽ chỉ lực công công vận dụng chưa đúng mức..."

Lạc Chi Dương nghe cô nói, y rung động toàn thân, "Nàng cũng có mặt tại đây...". Hắn cựa quậy muốn ngồi dậy, có điều khắp thân mình xụi lơ như bún, đến đầu ngón tay út cũng chẳng máy động được chút nào. "Ta đã dùng tới sáu thành chỉ lực, đưa lên bảy thành, chỉ sợ hắn không kham nổi...", Lãnh Huyền nói đến đây, lão trầm mặc một lúc lâu, rồi chậm rãi nói, "Công chúa nói cũng có lý, toàn thân tiểu tử này tàng chứa nội lực khôn cùng, nó hết như đặc kịt là cương khí, cứ mỗi một chỉ đưa vô, đều bị tiềm lực trong nó giải trừ mất kinh khí của ngón chỉ, ta đưa lên bảy, tám phần, rót vào đến nơi chỉ còn có bốn. Thôi được rồi, để ta tăng lên bảy thành chỉ lực mà trị mạch Nhâm thử xem..."

Lão nói xong, chợt Lạc Chi Dương cảm giác lồng ngực đau xót vì bị một luồng khí lạnh bức vào trong cơ thể, nó mạnh bạo đã kích khắp chỗ, thể như núi băng sụp đổ, cái nóng bức đang hoành hành toàn châu thân chợt tan biến. Thế đi của luồng khí lạnh này lẫn lộn như rồng quấy, bên tai Lạc Chi Dương ầm ầm tiếng nổ như có một lúc mười ông thiên lôi cùng ra tay đã hấn, đột nhiên, hai mắt tối sầm, hắn lại mất đi tri giác thêm một lần nữa

Rồi trải qua không biết bao nhiêu lâu, Lạc Chi Dương lại thức tỉnh, hẳn cảm giác cơn sốt đã lui, cơ thể dễ chịu, hẳn mở mắt, lập tức thấy cay, mi mắt sưng húp, do chói ánh sáng, đầu óc hẳn bị choáng váng một lúc lâu.

"Tỉnh rồi đấy à?", thực sự là giọng Tịch Ứng Chân, Lạc Chi Dương khẽ cựa mình, hẳn phát hiện đã có thể nhúc nhích. Hẳn ngồi dậy, ngoái trông lại, chỉ thấy trướng gấm xa hoa, màn lụa mỏng nhẹ, đồ trang hoàng châu ngọc chung quanh sáng óng ánh, khói hương trầm vờn bay, tỏa mùi thơm dịu dịu.

Tịch Ứng Chân ngồi bên, ông dõi trông lại, tay vuốt râu, ánh mắt lộ ra nét lo âu.

Lạc Chi Dương thầm kiểm tra nội thể, chân khí lưu chuyển cùng khắp, có kiểu cách chảy ngược trong kinh mạch, rất không quen. Kiểm tra thêm lần nữa, hẳn tựa hồ thấy không có khác nữa. Lạc Chi Dương buột miệng hỏi: "Tịch đạo trưởng, tui hoàn toàn khỏi rồi hả?"

Tịch Ứng Chân gật gù, ông chậm rãi nói: "Mi mà còn có thể sống, ít nhiều nhờ vào tuyệt học 'Âm Ma chỉ' nước danh thiên hạ của Lãnh Huyền, nó giết được người, nhưng cũng có thể dùng cứu người, Lãnh Huyền phải đem công lực toàn thân mất ba đêm ròng, hẳn không ngại nguyên khí tổn thương, vừa rồi tạm thời hóa giải kiếp nạn 'Dương Kháng tuyệt mạch' của mi"

"Tạm thời?", Lạc Chi Dương sửng sốt, "Còn có thể tái phát sao?"

"Có lẽ là ta đã nói không rõ.", Tịch Ứng Chân soắn chòm râu dài, sắc mặt có dáng ưu tư, "Cái tình hình nội thể của mi rất lạ, lão đạo ta cũng chưa bao giờ thấy qua.", nói đến đây, ông ngừng lại một chút, "Mi thử đem chân khí bức ra bên ngoài cơ thể xem, nhưng nhớ cho kỹ, chớ có dùng quá sức."

Lạc Chi Dương không rõ ẩn ý của ông, hẳn bèn vận khí, kinh lực vừa đến ngang vai, bỗng như một tia chớp, nó quật ngược trở về, như một nhát

quyền cực nặng, đã đập thẳng vô ngực. Khí huyết trong Lạc Chi Dương lập tức nhộn nhạo, hấn gần ngất xỉu. Vừa kịp định thần xong, hấn ngơ ngẩn hỏi: "Tịch đạo trưởng, đây là gì vậy?"

Tịch Ứng Chân dòm dòm hấn, ông gượng cười, nói: "Mi bị nghịch hành chân khí làm rối tung toàn bộ kinh mạch trong người. Ngay hiện tại, nội kình của mi tuy rất sung mãn, nhưng có một vài chuyện lạ ...", ông ngừng một chút, rồi tiếp: "Điều thứ nhất, huyết đạo tùy theo chân khí mà thay đổi, không còn cố định một chỗ..."

"Thế thì hay quá", Lạc Chi Dương mừng rỡ quá sức, "Ai mà điểm huyết tui, ắt không đạt mục đích?"

Tịch Ứng Chân khẽ gật đầu, mặt lại chẳng chút vui mừng: "Chuyện thứ hai có lẽ không hay, chân khí mi chỉ có thể giữ trong cơ thể, nếu vận động để bức ra ngoài, chúng sẽ phản hướng về ngũ tạng, chẳng đả thương được người ta thì chớ, ngược lại mi tự đánh mình bị thương. Hệt như khi mi đánh Lãnh Huyền một chương nọ, lượng chân khí mi đã dùng đánh hấn, đã có phần nào phản hồi về đả thương mi."

Lạc Chi Dương nghe giải thích, hấn đờ người như tượng gỗ, một lúc thật lâu sau mới nói: "Như vậy có nghĩa là tui không thể vận dụng nội công trở lại?"

"Cũng không bó buộc.", Tịch Ứng Chân nói, "Chỉ là sự vận hành của chân khí trong cơ thể, cũng không có gì quan trọng. Huống hồ mi đánh người khác, sẽ bị chính chân khí mi đả thương mi, người khác đánh mi, chân khí hộ thể của mi sẽ đả thương họ, đó là điều thứ ba."

"Người khác đánh tui, chân khí tui sẽ đả thương họ?", Lạc Chi Dương không hiểu, hấn gãi đầu, hỏi, "Ý là sao?"

"Chân khí nghịch hành toả trọn châu thân, giống như tiên thiên cương khí của lão đạo ta, nếu ai đánh trúng mi một quyền, một chương, chân khí

đó ắt sẽ phản kích tương ứng. Lãnh Huyền đã dùng kinh lực của ‘Âm Ma chỉ’ đến mức độ bảy thành mới có thể giúp ngăn chặn nghịch khí trong cơ thể mi.. Mà nay người Âm Dương điều hòa, nội tức Chi Dương đã cường càng thêm hùng hậu, nếu nó đụng độ ngoại lực, cái thể phản kích cũng mạnh kinh người."

Lạc Chi Dương càng nghe càng khó hiểu, "Tịch đạo trưởng, nói như vậy, tui rốt cuộc mạnh hay yếu?"

"Ta cũng không biết", Tịch Ứng Chân nhè nhẹ lắc đầu, "Mi không thể dùng chân khí đả thương người khác, nếu mi bị kẻ cao cường muốn dùng kinh khí đánh mi, muốn đả thương mi cũng sẽ không dễ, mi thủ mạnh mà công thì yếu, là họa hay là phúc, đều khó nói. Nhưng có một điều rất không tốt, với đại hành gia luyện công, dùng thuật ‘chuyển âm dịch dương’ để nghịch chuyển chân khí, chỉ là cái kế dùng tạm, xong việc thì trở về bình thường. Tình huống của mi không giống vậy, chân khí cứ nghịch hành, không thể thuận hành, đã rất ngược ngạo lẽ trời. Trước mắt dẫu không có gì đáng ngại, chẳng lâu lắm đâu, phủ tạng cùng kinh mạch nhất định bị tổn hại."

Lạc Chi Dương nghe ông nói mà thần thờ, một lúc lâu sau, hần lại hỏi: "Tịch đạo trưởng, nếu dùng cách của tui, liệu ngài có thể nghịch chuyển khí huyết không?"

"Khó lắm!", Tịch Ứng Chân lắc đầu, "Một thân chân khí của mi luyện được từ bí quyết trong ‘Linh Đạo thạch ngư’, không giống ‘Ngưng Hà thần công’ của ta, Vừa rồi, mi nghịch chuyển trong tình thế cử tử nhất sinh, chỉ một chút khiếm khuyết, sẽ mất mạng. Ta tuổi tác cao, khí huyết đã suy, nếu quấy loạn, được nửa chừng, e rằng chết luôn."

Lạc Chi Dương nghe thế, hần vô cùng thất vọng, những việc cực kì nguy hiểm mà hần đã liều mạng làm, toàn do mong muốn chữa khỏi bệnh cho Tịch Ứng Chân, kết quả trộm gà không xong.còn mất thêm năm thóc,

đã chữa được cho lão đạo thì chớ, ngược lại còn đưa chính bản thân vào một tình huống cổ quái

Nếu vào cương vị người khác, gặp liên tiếp những thất bại kiểu này, thế nào họ cũng nhất định buồn rầu muốn chết, nhưng trời sinh Lạc Chi Dương tính tình lạc quan, nếu không làm được thì thôi, nghe qua rồi bỏ, hăn ngẫm nghĩ, rồi hớn hờ nói: "Tịch đạo trưởng, thật ra, bệnh của ngài cũng có khả năng cứu chữa đấy.", nói xong, hăn đem việc xảo ngộ tám bộ chủ Tây thành kể hết đầu đuôi. .

Tịch Ứng Chân vô cùng kinh ngạc, ông nói: "Tám bộ chủ Tây thành rất ít khi nao rời xa Côn Lôn, họ hiện tề tựu tại kinh thành, hoặc giả có chuyện gì lớn lao chăng? Bọn hăn gây thù kết oán cùng Diêm bang, Chu Nguyên Chương mà nghe được, nhất định sẽ thích thú lắm"

Nhìn thần thái của ông, Lạc Chi Dương thấy lạ, hăn phải hỏi ngay: "Tịch đạo trưởng, chuyện hồi đó giữa Chu Nguyên Chương cùng Lương Tư Cầm, rốt cuộc ngài thấy ai có lý?"

"Hai người bọn họ khó nói ai đúng ai sai.", Tịch Ứng Chân tư lự, ông thở ra một hơi, nói, "Thời nay, đời này, cái cách của Chu Nguyên Chương cũng có thể tạm dùng một ít. Nhưng thêm chừng vài trăm năm nữa, ắt phải theo cách Lương Tư Cầm."

"Vào hồi ấy, giữa hai người, rốt cuộc khác nhau chỗ nào?"

"Chuyện khá là dài.", Tịch Ứng Chân gượng một nét cười, "Mới đầu, chẳng qua tranh luận về thuật trị quốc, riết rồi đưa đến cãi cọ sự mượn tiếng, giả danh nhằm tranh quyền đoạt lợi mà thôi."

Ông thoáng liếc vào gã thiếu niên, giọng bình thản, nói: "Lạc Chi Dương, mấy chuyện này, mi càng tránh xa ra chừng nào, càng thọ thêm nhiều chừng nấy."

Lạc Chi Dương lẳng lẳng gật đầu, hắn đưa mắt nhìn nhìn tứ phía, lại hỏi: "Mình vẫn đang ở trong cung à?"

Tịch Ứng Chân nói: "Không sai."

Lạc Chi Dương lại hỏi: "Tui mê man cỡ ba ngày chẳng?"

"Chữa trị mất ba ngày, sau đó mê man thêm sáu ngày, cộng lại, mình ngán ngẩm mà ở trong cung đã gần quá chín ngày, ngay cả Chu Nguyên Chương hong đuổi ta, lão đạo ta cũng ớn hết chịu nổi nữa rồi."

Lạc Chi Dương ngần ngừ hỏi: "Chu Nguyên Chương có biết chuyện của tui không?"

"Ông ta trăm thứ bà dẫn, còn lấy đâu ra thì giờ mà để ý đến cái chuyện con con đó!", Tịch Ứng Chân cười nụ, "Mà cũng nói thêm, Lãnh Huyền sợ lộ chuyện, đã trăm mưu ngàn kế kiếm cách giấu giếm, lão nói mi bị trúng phong hàn. Vi nhi cũng nói giúp vô, Chu Nguyên Chương hỏi qua một lần rồi thôi."

Tim Lạc Chi Dương rộ lên, hắn vội hỏi: "Tịch đạo trưởng, Chu Vi cũng có đến thăm chừng tui sao?"

Tịch Ứng Chân gật đầu nói: "Trong lúc mi bệnh, cô ta mỗi đêm đều đến thăm, hai ngày qua, mi biến chuyển tốt đẹp, nên nó cũng ít lui tới..."

Ông hơi chút chần chờ, rồi nói, "Mỗi lần đến thăm, nó đứng ngay cạnh giường, cứ khóc thầm.", rồi ông liên tục lắc đầu, tựa hồ không cho thế là đúng.

Lạc Chi Dương đưa tay vuốt ve cái gối, hắn có cảm tưởng mùi dư hương vẫn còn man mác đâu đây, nghĩ đến hình ảnh cô đứng đấy, khóc thầm cạnh giường, hắn không khỏi rầu rĩ trong lòng, chợt hiển lộ thần thái ngơ ngẩn, thất thần.

Tịch Ứng Chân nhìn sắc mặt hắn, ông nghiêm nghị nói: "Tiểu tử, mi đừng tơ tưởng lung tung, nàng là công chúa hoàng gia, lại đã hứa hôn cho nhà họ Cảnh, về luật, về lý, mi đều chẳng nên có ý si mê."

Lời còn chưa dứt, Lạc Chi Dương nhất thời nổi nóng, hăn lớn giọng: "Cái gì mà luật với lại lý, thầy đều một tuồng chó má. Về luật, Chu Nguyên Chương từng là tên khất cái, bộ có quyền làm hoàng đế sao? Hắn có thể làm thiên tử, tui vì cái gì lại không thể lấy công chúa? Về lý, Chu Vi không thương yêu gì tiểu tử họ Cảnh, bắt cô ta lấy nam tử cô không thương, chẳng lẽ còn có đạo lý?"

Hắn nói một hơi xong, trợn trừng hai mắt, thở hỗn hển.

Tịch Ứng Chân nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt không giấu lo âu, một lúc lâu sau ông mới nói: "Ta chịu lời đưa mi vào cung, hiện giờ ta đã làm xong lời hứa, mi cũng đã gặp qua Vi nhi, đúng ra phải vất bỏ hết mọi cuồng vọng. Hai ta nghỉ ngơi thêm một đêm, ngày mai sẽ rời cung.", ông nghĩ bụng, một khi ra khỏi cung, không cách chi vô trở lại cấm thành, may ra có thể chặt đứt đoạn nghiệt duyên này.

Lạc Chi Dương dầu không muốn chút nào, cũng chẳng thể cãi ý ông được. Tịch Ứng Chân vừa đi khỏi, hắn cố gắng đủ mọi cách, quả như lời lão đạo sĩ nói, khí huyết chỉ có nghịch hành, không sao làm cho thuận hành, tạng phủ bị uất kết, không bắt được chân khí đi thuận chiều mà lưu thông qua đẫy một cách bình thường. Lạc Chi Dương lại thử vận nội lực bức ra, tức thì bị kinh khí dội ngược về, lục phủ ngũ tạng ngâm ngấm đau, hắn đành phải rầu rĩ nằm xuống, nghĩ đến chuyện hôn ước của Chu Vi, ruột gan quặn đau như xé, hắn không sao dỗ giấc ngủ.

Qua một đêm vô sự, sáng hôm sau, Tịch Ứng Chân chuyển tấu lời chào từ giã. Một lát sau, Phùng thái giám hồi báo, Chu Nguyên Chương sẽ đến điện Thái Cực dạy bảo lũ cháu chắt, vờ Tịch Ứng Chân đến đây triều kiến, biết lão đạo sĩ suy yếu, đã đặc cách cho dùng một cỗ đại kiệu.

Tịch Ứng Chân lên kiệu xong, Phùng thái giám lên nói nhỏ cho Lạc Chi Dương biết, trong số đại quan, quý nhân, được phép ngồi kiệu đi lại trong cung cấm chỉ có duy nhất lão đạo sĩ, đủ thấy hoàng ân to lớn biết chừng nào, dễ khiến người ta trông thấy mà nảy sinh đổ kỵ. Lạc Chi Dương không cho là đúng, hần thầm nghĩ, "Chu Nguyên Chương hồi còn tu ở chùa Hoàng Giác, đã chẳng đáng được cái mẽ ngồi kiệu, Đời này vốn trọng những kẻ nhiều quyền lực, người đời khi nắm quyền cao chức trọng trong tay, liền tự liệt mình vào hàng nhất đẳng cao nhân, hoàng đế cũng vậy, công chúa cũng thế, họ đều phải ăn uống, đều phải phóng uế, đều trong vòng sinh lão bệnh tử, đều mang một thân huyết nhục, cao nhân chỗ nào so với hàng dân đen? Từ phần uất với việc Chu Vi, hần tuổi còn nhỏ, trở nên có đầu óc giận ghét luôn thói đời, hần rảo mắt nhìn qua một cái, thấy toàn thể người ngợm của hoàng cung, tất cả đều trá ngụy cầu tình, càng khiến hần nảy sinh chán ghét thậm tệ.

Chẳng bao lâu, kiệu đến điện Thái Cực, những cháu hoàng gia quây quần thành nhóm đứng hai bên, nhỏ nhất cỡ mười tuổi, lớn tuổi nhất tầm hai mươi tuổi, ai nấy đều nín thở cúi đầu, trang trọng nghe Chu Nguyên Chương đàm luận chính sự cùng Thái tôn Chu Duẩn Văn.

Phò mã Mai Ân đứng bên trái, sánh vai cùng một vị quan trung niên.

Như mọi khi, Lãnh Huyền vẫn ở ngay sau lưng Chu Nguyên Chương, dáng gầy gò mặt không chút biểu tình. Trong cuộc tụ tập hoàng tôn này, không có nữ quyến, thiếu vắng Chu Vi, Lạc Chi Dương trong lòng thật chán nản, hần đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy Chu Cao Hú cũng có mặt. Tiểu tử này vẫn thói hiếu động, y đứng không yên, chân nọ cọ vào chân kia, hai mắt láo liên hết nhòm ngó bên đông lại trông sang phía tây, hai tay thỉnh thoảng ngo ngoay sau lưng, khi y trực giác bị người để ý, bèn ngoái đầu xem, nhận ra Lạc Chi Dương, y trước sừng sờ, rồi dùng dùng nổi giận, gương cặp mắt hung tợn trợn trừng dòm lại

Lạc Chi Dương nhớ lại tình cảnh lúc y bị hai chủ bộ Sơn, Trạch bốn cột, hăn không khỏi cười thầm.

Lúc này. nghi lễ triều kiến đã xong, Chu Nguyên Chương hạ lệnh cho phép mọi người an tọa.

Chu Duẩn Văn bước tới, nói: "Lão thần tiên được mạnh giỏi? Mấy ngày qua, vì bận chính vụ, nên chưa đến thăm hỏi, trong lòng thật bất an. Cũng may hôm nay được gặp, được thăm hỏi dăm ba câu, cũng đỡ khắc khoải."

Tịch Ứng Chân đứng dậy đáp lễ, ông vui vẻ nói: "Thái tôn là trử quân toàn quốc, phải chú trọng vào việc nước, bất quá bần đạo là thứ gỗ mục phương ngoại, không dám làm bận tâm Thái tôn."

Chu Duẩn Văn chưa kịp trả lời, đã nghe Chu Nguyên Chương cất giọng lạnh lùng nói: "Lỗ mũi trâu, người hãy khoan khách khí cùng nó, hừ, chuyện quốc sự hả ... nó bàn luận cũng chả ra thế nào hết"

Chu Duẩn Văn nghe xong, sắc mặt y trắng bệch, đầy vẻ xấu hổ, chợt nghe có người cung kính tâu: "Bệ hạ tức giận, Thái tôn điện hạ chỉ mới học bàn thảo chính sự, còn chưa quen, không khỏi có sai lầm này nọ. Bệ hạ thần vũ ngút trời, hùng tâm trải ngàn dặm, những bậc minh quân thời xưa không ai theo kịp. Thái tôn tuy chí khí chưa cao, nhưng vẫn luôn khao khát học tập, cho nên ngày đêm tận tụy đèn sách, không dám biếng nhác, chỗ nào còn chưa giỏi cần bổ khuyết, chỉ mong được bệ hạ ân tứ mà ban bố cho."

Người nói đó chính là quan nhân đứng kế bên Mai Ân, y tuổi cỡ tứ tuần, mày thanh mắt sáng, dáng nho nhã, coi cũng có chút đỉnh khí độ. Chu Nguyên Chương nghe hăn tâu, sắc mặt thoáng dịu đi, ông ta gật đầu, nói: "Hoàng Tử Trường, người làm phụ giảng cho đông cung, chả biết bốn sự khác hay ho thế nào, nhưng cái bản lãnh võ mông ngựa coi như tầm tạt!"

Vị quan nhân nọ da mặt thật dày, y nghe phán, vội làm ra vẻ mặt hèn kém, cung kính thưa: "Tiểu thần nghĩ sao nói vậy, không dám có một chữ sáo ngữ."

Chu Duẩn Văn lén liếc trộm y một cái, ánh mắt có nét cảm kích.

Chu Nguyên Chương mặt khó đăm đăm, ông đưa tay nhón một bản tấu chương, giọng lạnh lùng: "Mộc Xuyên ở xứ Vân Nam trình tấu, thổ hào đất Lộc Xuyên là Đào Kiền Mạnh làm phản, đánh đuổi sứ thần ta, giết hại cư dân, người phê duyệt ra sao?"

Chu Duẩn Văn có chút ngần ngừ, rồi y thưa: "Gởi binh lính tới, ra oai với chúng, rồi cử người chiêu an, thu phục nhân tâm."

"Cử người chiêu an, thu phục nhân tâm?", Chu Nguyên Chương vứt phạch bản tấu chương lên bàn, "Đây là phê duyệt của người hả?"

Chu Duẩn Văn toàn thân run rẩy, không biết phải trả lời ra sao, Hoàng Tử Trường thấy tình thế không ổn, vội tâu: "Bệ hạ minh giám, Vân Nam là miền đất man di, từng làm phản nhiều lần, rất khó bình định. Từ xưa, muốn bình định phương nam, không ai làm hơn được Gia Cát Khổng Minh, ông gta chú trọng bình ổn nhân tâm, ít công thành, ít chiến trận. nhờ 'thất cầm Mạnh Hoạch', đã chinh phục được lòng người, Trong bốn miền đất nước, vùng Điền Nam là nơi ít thuần hoá, phải dùng đạo đức mà sửa trị, cần thì thị uy, cần thì dùng đức thuần hoá, Đào Kiền Mạnh sẽ không cần chiến mà phải quy hàng. Thái tôn hằng học theo phép tắc các bậc tiên hiền, am tường thuật pháp cổ xưa, thần thiên nghĩ không có gì sai sót lắm"

Chu Nguyên Chương liếc vào y một cái, cười gằn: "Hoàng Tử Trường, phê duyệt này là theo chủ ý người chăng? Học theo các bậc tiên hiền, am tường thuật pháp, hừ, ta thì thấy đó là không biết quyền biến, bám víu vào cổ hủ, không biết thay đổi."

Hoàng Tử Trùng sắc mặt tái xám, y không dám ngẩng đầu. Chu Nguyên Chương ngoảnh mặt trông ra, đưa mắt quét một vòng trong đám cháu trong điện, "Theo ta thấy, tên Đào Kiền Mạnh này không phải như Mạnh Hoạch, cách của Gia Cát Lượng không dùng được, vậy chúng bay bàn xem, bây giờ mình phải làm sao?"

Mọi người e ngại làm méch lòng Thái tôn, thấy đều do dự không đáp, Chu Cao Hú đang cơn nhàm chán, vừa nghe vua hỏi, y hả hống reo lên: "Làm sao bây giờ? Dĩ nhiên là cử đại quân, giết con mẹ nó hết sạch luôn cả gà lẫn chó, đừng để sót mống nào!"

Chu Nguyên Chương thấy là y, sắc mặt khó chịu, ông nói: "Thằng tiểu tử này, chỉ biết có mỗi một chuyện đánh đánh giết giết! Nghe ta hỏi, người vì lý do gì muốn giết đến cả gà chó cũng không tha?"

Chu Cao Hú ngớ ngẩn, y gãi gãi đầu, nói: "Làm vậy để cho thằng Đào Kiền Mạnh phải bỏ cả con mẹ nó mà tẩu, trốn chui trốn nhủi"

Chu Nguyên Chương cười âm, Chu Cao Hú thấy ông cười to, y cho là mình đối đáp hay ho, nhất thời mặt mày hớn hở, y cũng hả hống cười theo. Người đứng kế bên hẳn, một nam tử khoảng ngoài hai mươi, mình mẩy béo tròn, tên này mặt mũi đỏ bừng, thò tay khê giật giật vào tay áo y. Chu Cao Hú vốn tính tình xốc nổi, đã gạt phắt tay người đó ra, còn trợn mắt lại với kẻ nọ.

Chu Nguyên Chương cười vài tiếng, đột nhiên ông vỗ cái bàn cái rầm, lớn tiếng quát:: "Bỏ cả con mẹ nó mà tẩu? Hừ, ta thấy là đánh con mẹ nó nhà người rầm!"

Chu Cao Hú đớ mồm cứng lưỡi, y ấp a ấp úng, hỏi: "Ông nội, cháu ... cháu nói sai rồi sao?"

"Sai quá xá chừng!", Chu Nguyên Chương trợn tròn hai mắt, "Thằng tiểu tử này, nói lung ta lung tung, chỉ đáng nọc ra đét cho ba roi mới phải!"

Cái gì cũng nhắm mắt làm càn!. Hừ ... đánh giấc hả, có khi thì phải cấp tốc xuất quân, có khi không chút đạo lý gì để mà làm. Thuật trị quốc hết như mỗ xẻ cá con, không kể đến đạo lý là tuyệt đối ngàn vạn lần chớ có làm! Vân Nam là chốn nhiều người man di, rở nhẹ vô một chỗ là đụng chạm tới cả mọi thứ, nên chiến thì chiến, nên phủ dụ thì phải phủ dụ, sắp đặt nhân sự, bàn định kế hoạch, cũng không có quy tắc cố định. Người chủ chiến cũng có chỗ đúng, nhưng phải chiến ra sao, còn có cái đạo lý bên trong."

Ông ta ngừng lại một chút, đảo ánh mắt lên bọn hoàng tôn, "Các người, đứa nào có thể nói ra đạo lý bên trong đó?"

Đám hoàng tôn đưa mắt nhìn nhau, gã thanh niên béo tròn đứng cạnh Chu Cao Hú muốn nói lại thôi, ngập ngừng một chút, rốt cục gã cúi đầu.

Chu Nguyên Chương mắt thấy không một ai trả lời, sắc mặt ông ta dần dần khó coi, ông dòm dòm, chợt thấy Lạc Chi Dương đằng sau lưng Tịch Ứng Chân, nét mặt lộ vẻ cười cợt, nhất thời ông càng thêm tức giận, lạnh lùng hỏi: "Đạo Linh, người cười cái gì?"

Thì ra Lạc Chi Dương thấy cả đám hoàng tôn mặt mày ngốc nghếch, hần thềm tức cười, lộ vẻ cợt nhả, không dè bị Chu Nguyên Chương nom thấy, nhất thời hần hơi hoảng hốt, vội thưa: "Tiểu đạo kiến thức nông cạn, không biết Hoàng Thượng cũng chửi má chửi mẹ nó, nghĩ tới nghĩ lui, nhìn không được nên bật cười."

Chính ra, Chu Nguyên Chương cũng có ý nghi ngờ Lạc Chi Dương cười nhạo chư tôn, ông nổi sát khí trong lòng, nhưng ông nghe hần giải thích như vậy, liền bớt giận một chút, gật đầu nói: "Chửi má nó thì đã làm sao? Càng khó nghe trong lời nói, trầm mắng càng đúng. Nhưng người trong chỗ hội họp mà bật cười, coi rẻ cung đình của trẫm, không dễ dàng gì bỏ qua cho được. Hừ, nhóc con, người hãy thuyết ta nghe, tại sao phải chiến không cần phủ dụ, thuyết nghe được, thì cho qua, bằng không, trẫm ban cho người

một trận gậy gộc." Ông g ta vung tay lên, có ngay hai thái giám cầm hèo trong tay, tiến ra đứng trước sân.

Lạc Chi Dương lâu nay nghe nói lão hoàng đế này hỉ nộ thất thường, hăn không dè, chỉ cười một cái cũng thành tội, hăn đoán tâm tư ông ta, quá nửa là giận bọn cháu bất tài, mà lại không thể trách phạt ai trong số, cho nên tìm một người ngoài mà trút giận.

Mấy cây hèo đó vừa thô ráp vừa nặng nề, theo truyền thuyết, mỗi trận gậy gộc này đánh chết rất nhiều danh tướng đại thần. Lạc Chi Dương tuy không sợ, nhưng hăn cũng không cam tâm bị đòn oan, hăn bèn thu hết can đảm, vui vẻ tâu: "Tiểu đạo ngu muội, đã thăm nghiệm ngầm thâm ý bệ hạ Mạnh Hoạch cùng Đào Kiên Mạnh đích xác không giống nhau, hồi đó, Mạnh Hoạch uy chấn toàn bộ người man, là thủ lĩnh man di phương nam, đều được tất cả tù trưởng man di kính phục. Gia Cát Lượng thu phục được một Mạnh Hoạch này, coi như thu phục được tất cả man di, khuất phục một người là bình định xong một phương, chính là một thu hoạch to tát, cho nên ông ta không tiếc bảy lần bắt, bảy lần thả, nhất định buộc được Mạnh Hoạch thần phục mới thôi. Thảng hoặc giết đi Mạnh Hoạch, lũ thủ lĩnh người man vô chủ, nhất định sẽ đẻ ra rất nhiều Lí Hoạch, Vương Hoạch, Triệu Hoạch, Trương Hoạch... tre già măng mọc, nở rộ như hoa khắp mặt đất khắp nơi, Gia Cát Lượng buộc phải chinh thảo suốt năm, còn thể nào huy quân bắc phạt, lấy lại Trung Nguyên..."

Hăn nói ngang đấy, Tịch Ứng Chân ho khan một tiếng, cất tiếng bảo: "Thôi, nói đến đây đủ rồi..."

Lạc Chi Dương đang định lui xuống, Chu Nguyên Chương dựng ngược hàng lông mi trắng, khoa tay, nói: "Không, cứ để nó nói tiếp."

Tịch Ứng Chân khẽ nhú mào, trên mặt ông hiện một thoáng sầu muộn.

Lạc Chi Dương đành phải gắng gượng ngẩng đầu lên, nói tiếp: "Tiểu đạo không biết Dao Kiền Mạnh là ai, nhưng nghe bệ hạ gọi hần là ‘thổ hào Lộc Xuyên Dao Kiền Mạnh’, chỉ là anh hùng một cõi, không phải đầu sỏ của bách tính Vân Nam. Những thổ hào ở Vân Nam giống hần chắc cũng đông, không theo vương đạo, không thuần vương hóa. Dao Kiền Mạnh đuổi sứ thần, giết chóc di dân, thắng hoặc chịu phủ dụ, không bị trừng phạt, những tù trưởng khác cũng sẽ đua tranh ngôi đầu, rủ nhau làm loạn, không thể một phát mà thu thập cho hết. Cho nên bó buộc chinh thảo, giết chết kẻ ác đầu sỏ này, giết gà làm cho khỉ sợ, về sau không đứa nào dám liều lĩnh nữa. Cái này kêu là giết một người ắt bình một phương, so với Gia Cát Không Minh thủ đoạn bất đồng, nhưng kết quả như nhau."

Hần một hơi thuyết xong, bên trong điện Thái Cực bỗng lặng thinh, hơn mười mấy ánh mắt dõi nhìn vào hần, họ đều kinh ngạc, đều hận vì đã không nghĩ được như hần. Chu Nguyên Chương chăm chăm nhìn tấu chương, ông vuốt râu, không nói, một lúc thật lâu sau, mới gật đầu phán: "Khá lắm, giết một người ắt bình một phương, hãy dùng câu này phê duyệt đi."

Ông nhắc bút lông, chấm vào nghiên mực đen, soạt soạt viết một hàng chữ ở đầu bản tấu chương, viết xong, ông đặt sang một bên, không nói năng gì khác, ông nhắc bản tấu chương thứ hai lên, đọc thoáng qua, rồi phán: "Đây là một phần bản tấu của tri phủ Ninh Hải, mấy ngày gần đây, người Oa liên tiếp xâm phạm vùng duyên hải. Duẩn Văn, người phê duyệt chuyện này ra sao?"

Chu Duẩn Văn cúi thấp người, thưa: "Phương pháp của tôn nhi là dựng thêm thành lũy, xây thêm pháo đài, căn cơ xưa là cứ sáu mươi dặm lập một thành, cứ mỗi ba mươi dặm thì một đồn canh, kiểu cách này khiến mắt lưới thưa rộng, bọn giặc Oa thừa cơ mà len vào, cho nên, lúc quan binh hành quân tới, người Oa sớm đã cướp bóc và dong thuyền chạy mất từ lâu. Vì vậy, phải sửa đổi lại, mười lăm dặm một đồn bót, ba mươi dặm một thành lũy, mắt lưới kín kẽ hơn, giặc Oa không còn thừa cơ được nữa."

"Gia tăng thành lũy cũng là một cách.", Chu Nguyên Chương khẽ nhúu mày, "Nhưng do đó, quân số đồn trú đều phải thêm lên theo, rồi tu bổ thành lũy cộng phát lương quân lính, chi phí sẽ rất to lớn. Vậy lấy đâu ra tiền để trang trải chi phí?"

Chu Duẩn Văn hơi sững sờ, hần ngẫm nghĩ, rồi tâu: "Có thể nhắm vào bọn phú hộ dọc theo bờ biển mà tăng thuế."

Chu Nguyên Chương cười gằn, nói: "Gia tăng thuế má, ắt khiến người dân oán thán, dân oán sẽ làm giặc, cái cách thức đó kêu là cửa trước dẹp giặc Oa, cửa sau thúc giục dân làm loạn, trừ một hại, thêm một hại, cũng không thấy cao minh ở đâu."

Chu Duẩn Văn mặt mày đỏ ửng, hần tâu: "Vậy thì tăng thuế những huyện nằm sâu bên trong lục địa, được không?"

Chu Nguyên Chương nói: "Duyên hải, nội địa đều là dân chúng, có khác gì nhau đâu? Những huyện trong nội địa không bị giặc Oa quấy nhiễu, vô cớ bị tăng thuế, oán khí càng đậm!".

Ông ta nghĩ ngợi một hồi, bỗng quay sang hỏi Lạc Chi Dương, "Tiểu tử, người thấy thế nào?"

Đại diện bỗng nổi một trận xôn xao, nhiều nhóm hoàng tôn tò mò tùm tùm nhau dò hỏi gốc gác Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương vốn muốn tỏ ra mình giỏi giang hơn bọn họ, hần tức thì cất giọng sang sảng đáp: "Theo thiên ý tiểu đạo, thêm thành lũy chẳng bằng đóng nhiều tàu thuyền."

Chu Nguyên Chương vuốt râu, vui vẻ hỏi: "Dựa vào đạo lý nào?"

"Thành lũy là vật chết, tàu thuyền là vật sống, sống hơn hẳn chết, đó là lý do thứ nhất, Thứ hai, chi phí sẽ ít, khác xa tiền quân lương cộng tiền tu

bổ đồn bót, thứ ba, cường thổ lãnh hải ta trải rộng ngàn dặm, giặc Oa cưỡi thuyền đến từ rất xa, quân ta xuất phát thành lũy tiến ra ngăn chặn, nếu ta không có tàu thuyền, cũng chỉ đành đứng trơ mắt ếch ra nhìn, chỉ bằng dùng thuyền chống thuyền, chế tạo chiến hạm, trang bị súng ống cung nỏ, huấn luyện quân đồn bót thành hải quân, khi được tin giặc xâm lấn, mình đem thuyền chặn đường lui của chúng, rồi phối hợp thủy lục cùng tác chiến, Bọn giặc Oa một khi lọt lưới, mình đánh cho chúng tơi bời, bỏ thây trên biển, chẳng mấy chốc, người Oa nhất định không dám đến xâm phạm nữa."

Chu Nguyên Chương mỉm cười, nói: "Cái cách thức này có chút điểm đáng để ý, so với cái cách kia, có thể coi như trung sách, còn phần thượng sách ư, để trẫm còn suy nghĩ kỹ thêm."

Ý của ông, phương pháp của Chu Duẩn Văn đúng là hạ sách, khiến Hoàng Thái tôn mặt mày xanh lét, y đưa mắt lờm lờm Lạc Chi Dương, đầy nét tức giận.

Tịch Ứng Chân thấy tình thế không ổn, ông ho khan một tiếng, thưa: "Bệ hạ, bần đạo xin cáo từ."

"Chậm đã.", Chu Nguyên Chương đưa tay cầm lấy một tấu chương khác, "Cái vụ này khó giải quyết hơn, người Mông cổ nhà Nguyên đã lại lấn xuống với mức độ lớn, Duẩn Văn phê rằng dùng quân lính của Cốc vương và Yến vương, hai lộ tiến binh, Cốc vương trực diện đối địch, Yến vương đoạn hậu, tiểu đạo sĩ, ý người lại là thế nào?"

Lạc Chi Dương thuận miệng đáp: "Tiểu đạo không am hiểu binh pháp, chỉ biết rằng việc binh, việc chinh chiến là gian khổ, nguy khốn, chả bằng bất chiến tất thắng."

Đôi mắt Chu Nguyên Chương chợt sáng loe loe, ông cất cao giọng, hỏi: "Bất chiến tất thắng là sao?"

Lạc Chi Dương cười mà rằng: "Bảo bọn họ sử kế không thành."

Chu Nguyên Chương ngạc nhiên hỏi ngay: "Kế như thế nào?"

"Yến vương, Cốc vương phải hợp binh vào một chỗ, diệu võ dương oai, đồng thời rêu rao rằng bệ hạ sắp thân chinh tuần tra phương bắc. người Nguyên Mông cổ bước đầu thấy thanh thế thị uy, kể đó, nghe rêu rao, nhất định sợ tới mức tè ra quần, ỉa đùn đầy khố mà chạy..."

Lạc Chi Dương còn chưa dứt lời, Hoàng Tử Trường lớn tiếng quát mắng ngay: "Lớn mật, đây là nơi nao mà mi với thân phận gì dám trước mặt bệ hạ dùng ngôn từ ô uế, làm bẩn tai thánh thượng?"

Lạc Chi Dương nhất thời sa đà, hấn nghe quát thét, cũng bị tái mặt, thót tim, Chu Nguyên Chương lại khoát tay áo, ông thần nhiên nói: "Không phải phóng uế ra cứt đáì thì phóng cái gì? Đâu có chỗ nào là bị cấm tuyệt? Cho dù là đương kim hoàng đế, cần thì cũng ỉa đáì .. thúì lắm. Đạo Linh, trăm hỏi người, vì sao người đồng ý tấn công Đào Kiên Mạnh, mà lại không muốn đánh nhau to chống bọn người Nguyên Mông cổ?"

Lạc Chi Dương vẻ mặt sượng sùng, thưa: "Tiểu đạo chính vì có cảm giác người Nguyên Mông cổ lợi hại gấp nhiều lần Đào Kiên Mạnh."

Ý này ra ngoài dự kiến, Chu Nguyên Chương hơi khựng một chút, rồi ông cười âm: "Bộ lợi hại thì không đánh à? Đúng là ý kiến trẻ nít! Chẳng qua, cái câu ‘việc binh, việc chinh chiến là gian khổ, nguy khốn’ này thật là danh ngôn chí lý, lại còn có câu rằng ‘đại dũng nhược khiếp’ (người đại dũng thì làm ra vẻ yếu hèn), kẻ làm tướng đôi khi cũng cần vẻ khiếp nhược. Lão đây là vọt nhanh đánh mạnh, luôn luôn giục ngựa xông tới", nói đến đây, ông ta nhìn thẳng vào Chu Cao Hú, lạnh lùng hỏi: "Cao Hú, người có nghe được, có hiểu không?"

Chu Cao Hú đang miên man nghĩ vớ vẩn, nghe hỏi, y cả kinh, vội thưa: " Nghe được... nghe được."

Chu Nguyên Chương sa sầm nét mặt: "Nghe được cái gì?"

"Ừm... cái này, cái kia..." Chu Cao Hú trán toát mồ hôi, gã thanh niên béo đứng kế bên bèn ghé vào tai hắn lẩm thầm, Chu Cao Hú sắc mặt lộ vẻ vui mừng, vội nói: "A... đúng rồi, kẻ làm tướng, đương nhiên có lúc 'thiết nhục' (thái thịt / ND: y nghe lộn 'khiếp nhược' thành 'thiết nhục!'). Ông nội cứ yên tâm, tôn nhi đao pháp tinh thực, một đao đi xuống, đừng nói là thịt, ngay cả xương cốt cũng hết thấy đều tan tành ráo trội"

Trong khoảnh khắc, người bên trong điện đều có dáng hoạt kê, họ rất muốn hả miệng cười ầm, nhưng sợ mắc phải vạ, ai nấy đều cố bưng tai, trợn mắt, bấm bụng nhịn cười ... nom hết sức khốn khổ!

Chu Nguyên Chương cũng không động thanh sắc, nói: "Cao Sí a, người thật đúng là một hảo ca ca, dám ngay mặt quả nhân mà giúp đệ đệ làm bậy."

Thanh niên béo đúng là anh ruột của Chu Cao Hú, là thế tử của Yến vương Chu Lệ, tên Chu Cao Sí, nghe vua phán, y đỏ mào đỏ mặt, vội cúi xuống hành lễ: "Cao Sí lớn mật làm chuyện bội nghịch, chỉ chờ bệ hạ trách phạt."

Chu Nguyên Chương dòm dòm y một hồi, rồi bỗng gật đầu, ông nói: "Hai anh em chúng bay, thật đúng là con của lão Tứ. Cao Hú có cái dũng của lão Tứ, nhưng lảm xảo trá, Cao Sí thì được cái trí của lão Tứ, chỉ có hơi yếu ớt. Đem trộn chung hai đứa lại, rõ ràng thấy đã được đúc chung từ cái khuôn của lão Tứ. Cho nên ta bảo, huynh đệ các người, phải hết sức thương yêu nhau, lấy dài bổ khuyết cho ngắn, lão Tứ thắng hoặc không còn tại thế, các người nên vì quả nhân giữ gìn yên ổn biên thủy phương bắc."

Hai huynh đệ nghe phán, chúng đồng thanh đáp: "Tôn nhi nhất định không phụ lòng uỷ nhiệm trọng trách."

Chu Nguyên Chương khoát tay, ông quay sang hỏi Lạc Chi Dương: "Đạo Linh, người từng có đọc qua sách vở chưa?"

Lạc Chi Dương thưa: "Đọc sơ sơ dăm ba quyển."

"Sơ sơ cũng được.", Chu Nguyên Chương vui vẻ nói, "Người là đạo sĩ, không phải thư sinh, đọc sách mà nắm được nghĩa sách là tốt rồi, không cần quá vụ vào văn chương chữ nghĩa. Như vậy đi, ta ra lệnh người vào làm phụ giảng trong đông cung, từ nay, cứ mỗi ba ngày, người vô đông cung bàn luận sách vở cùng Thái tôn."

Lời này hết sức đột ngột, mọi người ai nấy đều giật mình. Tịch Ứng Chân buột miệng kêu: "Bệ hạ..."

Chu Nguyên Chương xua tay: "Ý trẫm ý đã quyết, đừng nhiều lời. Duẫn Văn cháu..."

Chu Duẫn Văn còn chưa lấy lại thần tình, vội đáp: "Bệ hạ có gì dạy bảo?"

Chu Nguyên Chương chỉ tay vào Tịch Ứng Chân: "Cháu cũng nên học theo lối giao tình giữa ta cùng lỗ mũi trâu. Từ Hào Châu, lăn lộn trải qua biết bao trận chiến sống còn, đến giờ, vẫn không thay đổi. Tiểu đạo sĩ xét việc thông thoáng, chính là đủ bù đắp vào chỗ khiếm khuyết của cháu, nếu cháu có thể tận dụng sở trường này, hẳn chính là Tịch Ứng Chân của cháu đó."

Chu Duẫn Văn còn chưa đáp lời, Hoàng Tử Trường sau một lúc tự kiểm chế, đã mất kiên nhẫn, y râu: "Bệ hạ, hẳn chỉ là đạo sĩ, sao có thể làm phụ giảng cho trử quân được..."

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 20 : Đảo Hành Nghịch Thi 2

Dịch: levan

Lạc Chi Dương nghĩ bụng, Tịch đạo trưởng thường ngày tiêu sái, có gì gặp mặt Chu Nguyên Chương, ông lập tức trở nên rụt rè nhút nhát, chả còn một tí gì sáng khoái. Tức thì hần cười hì hì, nói: "Chu Nguyên Chương không phải có con mắt nhìn người à? Ông đưa tui vô làm phụ giảng cho Thái tôn, đủ thấy con mắt ông ta rất thành thạo."

Tịch Ứng Chân dòm dòm hần, hàng lông mày trắng xoắn tít lên, ông gằn giọng, nói: "Đừng tưởng ta không biết cái ma mãnh trong đầu mi, mi tính toán vô được đông cung, còn kiếm dịp gặp lại Bảo Huy, đúng vậy không?"

Lạc Chi Dương bị ông nói trúng tim đen, da mặt thoáng nóng hực. Lại nghe Tịch Ứng Chân nói thêm. "Con mắt Chu Nguyên Chương đủ sức nhìn ra cái thông minh của mi, nhưng bằng vào cái ranh mãnh còn con đó, mi chưa đủ tài làm phụ giảng trong đông cung. Thái tôn tin cậy bọn nho sinh, tính tình nhu nhược, không uy vũ, chuyện điều binh khiển tướng đánh giặc không phải sở trường của y. Chu Nguyên Chương còn sống chẳng bao lâu, ông ta chỉ chăm chăm tìm phương cách tối hảo, tụ tập đông đảo hoàng tôn để dạy dỗ y, không khỏi có phần cực đoan. Ông ta mang một thân kiến thức vượt trội Thái tôn, cái đó là lẽ thường, vậy mà mi cậy thông minh, to mồm đưa đối sách áp đảo Thái tôn, đã làm sứt mẻ khá nặng hoàng uy của Thái tôn, những đứ hoàng tôn kia nhìn vào sẽ nảy sinh ý tưởng coi thường y. Chu Nguyên Chương đem ba bản tấu chương ra khảo mi, vốn mong mi đối

đáp lọng cọng. cho ông ta có cố nghiêm trị mi, nâng cao uy phong cho Thái tôn, nhưng mi vận khí quá tốt, ứng đối trước sau đều không phạm sai lầm nhiều. Sự bất quá tam, Chu Nguyên Chương nếu còn cù cựa nữa, không khỏi mất hứng thú, ông ta bèn tính toán đem đưa mi vô đông cung, một khi mi trở thành phận tôi đòi của Thái tôn, cái thông minh của mi sẽ được Thái tôn vợ lấy. Hừ, Hoàng Tử Trùng là đồ thư sinh hủ nho, làm sao nhìn cho thấu cái tâm kế đó?"

Lạc Chi Dương nghe ông nói một thôi, hắc đồ mồ hôi lạnh, lão hoàng đế nói nói cười cười mà trong đầu sắp đặt nhiều toan tính, chính mình chỉ lo nói hươu nói vượn, căn bản là đã thập thò chân trong chân ngoài tại Quỷ Môn quan rồi, hắc nghĩ vậy, hơi ngần ngừ, hỏi: "Tui đắc tội làm mất mặt Thái tôn, khi vô đông cung rồi, liệu y có thể kiếm cách gây khó cho tui?"

"Thái tôn có lòng bao dung, ngay cả có bị mi gây hại hơn nữa, y cũng không dữ dằn đáng sợ lắm.", Tịch Ứng Chân ngừng một chút, "Sợ là sợ Chu Nguyên Chương mang thành kiến, tìm đủ cách làm khó dễ mi, đó mới là cái phiền toái cao đến tận trời."

Lạc Chi Dương nghe ông nói, hắc rùng mình, kinh hãi, nhưng nghĩ lại, sự đã đến nước này, có suy tư cho lắm cũng vô dụng, ông ta có 'kế Trương Lương', mình ắt có 'Quá tường thê' (chơi chữ tiếng Trung, Trương Lương là mưu sĩ giỏi của Hán Cao tổ, [Lương=tốt, chữ Hán đồng âm với từ Lương là cái xà ngang, THÊ=cái thang], ý nói Chu Nguyên Chương gây khó khăn cao to, thì hắc đà có cái thang đủ để vượt tường mà chạy), nếu ông ta có ác ý, chính mình cũng sẽ không ngồi yên, chờ tai họa đến.

Nghĩ vậy, Lạc Chi Dương mặt lộ nét cười. Tịch Ứng Chân thấy hắc hoàn toàn không chút lo sợ, thầm biết hắc trẻ người non dạ, hiếu thắng, hắc nghe mà không khứng thuận theo lời can gián, ông đành lắc đầu, nói: "Tạm ngừng nói thêm chuyện đó, chân khí mi nghịch hành, rất là không ổn, nghĩ tới nghĩ lui, ta đoán chỉ có thuật 'Chuyển Âm Dịch Dương' mới có thể chữa

dứt. Mi có giao tình cùng ‘Địa Mẫu’ Thu Đào, hãy thử qua bà ấy mà cầu kiến Lương Tư Cầm."

Nói xong, ông lại lấy ra một vòng chuỗi bạch ngọc, "Vòng châu ngọc này là quà hồi đó Lương Tư Cầm tặng ta, khi mi gặp ông ấy, nếu có trắc trở, hãy đưa chuỗi ngọc này ra. Người đó tính tình kỳ lạ, nhưng rất trọng tình nghĩa, ông ta nhìn vật nhớ đến người, sẽ chẳng thể thấy chết mà không cứu."

Lạc Chi Dương cất giữ chuỗi vòng ngọc, hẩn từ biệt Tịch Ứng Chân, trở về phòng riêng, lấy Chân Cương kiếm, sáo Không Bích, đi ra đằng sau núi tấu khúc 'Chu Thiên Linh Phi'. Trước hôm vào cung, hẩn thả Phi Tuyết ở lại Tương sơn, mấy hôm rồi, con ưng trắng ngao du vùng núi non, nó sẵn thỏ tróc cáo, ăn uống thoả thê đến nỗi bộ lông trắng mượt, thần thái bức người, nghe tiếng sáo gọi, nó đã xuyên rừng vượt núi mà ra, đến đậu, nghỉ trên vai chủ nhân, vô cùng vui mừng, quyến luyến không rời.

Lạc Chi Dương lại đến ven sông Tần Hoài, vào một cửa hàng y phục may sẵn, thay bỏ đạo trang, mặc một tấm áo bào bằng gấm màu thanh thủy, chân dận một đôi giày lụa màu đen trắng, ngang lưng đeo khối ngọc hình bán nguyệt do cha nuôi lưu lại, cùng cây kiếm Chân Cương, đầu đội mũ bằng sa màu đen, eo bên trái cài cây sáo ngọc màu phi thủy do Chu Vi tặng, nhìn ngấm hình ảnh mình trong gương, thấy đầy vẻ lâm phong ngọc thụ, ra dáng một công tử đẹp đẽ như tiên trên trời.

Hẩn tức thì cùng ưng vào thành, trong bộ dạng áo hoa, lưng đeo cổ kiếm, trên vai là con ưng hùng vĩ, trên đường đi, không ít người trở mắt ra nhìn.

Chẳng mấy chốc, hẩn đã đến ven hồ Huyền Vũ, bèn hỏi thăm đường đến quán "Thiên Thu các".

Đi thêm một quãng, trước mắt hần hiện ra một tòa tửu lâu, cao hai tầng, phản chiếu ánh nước hồ, nhìn sơ qua thấy rất thoáng mát, rộng lớn.

Vừa định bước vào quán, hần chợt nghe từ xa xa truyền đến tiếng hồ cầm nỉ non, nghe thật ai oán não nùng, khiến ruột gan hần quặn thắt. Là người hiểu biết âm nhạc, Lạc Chi Dương đánh giá ngón đàn điêu luyện, khúc điệu nghe xa lạ, khiến hần bất giác dừng bước. Nào ngờ, nghe được vài câu nhạc, trong hần dấy lên niềm nhớ nhung rất nhiều chuyện cũ, khơi dậy hình ảnh một đứa bé không cha không mẹ, sống sót nhờ vào nhân tình ấm lạnh của người đời, chùng lớn lên thêm một ít nữa, lại gặp cảnh nghĩa phụ vương thảm hoạ mà chết đi, khiến hần thành con người không còn một mái nhà thân thương nào để trở về, phải đem thân lưu lạc giang hồ, đến giờ phút này, người con gái dịu hiền khả ái kia lại sắp bị gả bán cho người khác, tự mình thân trai bảy thước lại chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, không làm gì khác được. Càng nghĩ, hần càng khổ sở, trong lòng dâng lên một niềm chua xót, mắt cay cay, buồn rầu không để đâu cho hết, hần thần thờ ngoái trông lại, từ cuối con phố dài, có một lão già bước chân phiêu dật đang tiến lại gần, lão già áo xám nhuốm bụi trần, đầu đội khăn vuông, hình dáng gầy gò, vẻ mặt không có gì khác lạ. Tay trái ông lão nâng đàn, tay phải kéo nhị, đôi mắt trông trời, điệu bộ như đang ở chốn không người, nom hết một mảnh thuyền con đang cô đơn ngược dòng nước mà trôi nổi tới gần,

Nhưng tiếng đàn hồ cầm quá sức bi ai, lão già chơi hay đến nỗi, người chung quanh, bất kể là lái buôn, nho sinh, đến ngay cả phu phen khiêng vác, ai nấy đều mang thần sắc thê lương, mặt mày bí xị, như bố mẹ vừa chết, thậm chí còn có người khóc lóc hu hu nghe rất thảm thiết.

Lạc Chi Dương nghe đến xuất thần, hần không khỏi thầm nhớ câu nói cha nuôi thường nhắc "Cái tuyệt diệu của âm nhạc là gây thương cảm cùng cực, nhưng bình sinh mình chưa từng thấy qua, duy có lão già này mới xứng với năm chữ 'gây thương cảm cùng cực' này"

Lão giả đi đến trước quán Thiên Thu các liền dừng bước, lão đưa mắt trông ra mặt hồ, thoáng chút đăm chiêu, cái nhị trong tay lại lay chuyển, phát ra âm thanh càng nãy nề hơn, Lạc Chi Dương đứng nghe đến quên mất luôn mình đang ở chỗ nào..

Đột nhiên, từ trong quán, hai gã tiểu nhị chạy vọt ra, một tên chỉ tay vào lão giả, mắng to: "Lão cẩu ngớ ngẩn kia, cút đi, chơi cái khúc nhạc thê thảm như nhạc đưa ma, không để cho người ta làm ăn buôn bán hả?" Gã đó vừa mắng chửi, vừa xắn tay áo lên muốn động thủ đánh đập lão già.

Lạc Chi Dương thấy lão giả gầy yếu, e sợ ông bị kẻ chửi tục nọ hành hung, hần bước ra ngăn chặn tiểu nhị, lạnh lùng nói: "Người chửi mắng ai? Vị lão tiên sinh này là khách mời của ta đó."

Tiểu nhị thấy hần quần áo bảnh bao, hình dung tuấn mỹ, gã vội cuống quýt khom người, cười cầu tài: "Xin công tử tha tội, tiếng đàn của lão nhân gia đây nghe khổ não quá, khiến thực khách bên trên bị mất hứng."

Lúc này lão già chơi dứt khúc đàn, lão ngừng tay, đưa mắt nhìn hồ nước, ngơ ngác xuất thần. Lạc Chi Dương thừa dịp bước đến gần, vui vẻ nói: "Lão tiên sinh kéo hồ cầm thật hay, chẳng biết tiểu sinh có được cái hân hạnh mời lão nhân gia lên lầu cùng uống một chén rượu nhạt chăng?"

Lão già đảo mắt liếc nhìn Lạc Chi Dương rồi gật đầu nói: "Nếu khước từ thì quá khiếm lễ!"

Lạc Chi Dương thấy lão khí độ thanh nhã, không chút vẻ gì của hàng tục lưu, hần đang sợ lão từ chối lời mời, nghe lão chấp thuận, hần mừng vui vô cùng.

Hai người lên lầu Thiên Thu các, chọn ngòai nơi bàn trông ra hồ đón gió, gần bên song cửa. Tiểu nhị đến chào hỏi: "Nhị vị khách quan có gì sai bảo?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Xin cho hỏi một câu, chương quây lâu này họ gì?"

Tiểu nhị hơi khựng, y trả lời: "Họ Phương."

Lạc Chi Dương lại hỏi: "Ông ấy hiện có mặt ở đây không?"

Tiểu nhị vội đáp: "Có ... có" Lạc Chi Dương thò tay vô ngực áo lấy ra con mèo bằng đất sứ trắng mà Thu Đào tặng, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Tiểu nhị thấy con mèo, gã thoáng biến sắc, liền xoay người cấp rập chạy xuống lầu. Một lát sau, có một trung niên nam tử bước nhanh lên lầu, y ăn mặc giản dị, sắc mặt tươi tắn, thấy con mèo, y bèn mỉm cười nói: "Kẻ hèn này tên Phương Thiếu Kiệt, làm chương quây tại đây, không biết nguyên do công tử đưa con mèo đất sứ ra?"

"Đó là quà tặng của một lão thái thái.", Lạc Chi Dương cười cười, "Bà dặn, muốn tìm bà hãy đem vật ấy đến đưa cho Phương chương quây."

"Tốt lắm ..", Phương chương quây vui vẻ đáp, "Hiện thời, người nọ không ở gần đây, để tiểu nhân sai người đi thỉnh. Nhị vị tạm thời dùng rượu và thức ăn trước, chờ cho một lúc."

"Làm phiền chương quây mất rồi", Lạc Chi Dương cười hì hì, bảo, "Những món gì ngon nức tiếng lâu nay, xin cứ cho đưa đến"

Phương chương quây mỉm cười bước đi, không bao lâu, tiểu nhị dọn lên gà béo vịt mềm, cộng thêm vài thức tươi ngon khác, cùng một hồ "Nữ Nhi hồng" lâu năm.

Lạc Chi Dương vui vẻ rót rượu, y nâng chén mời lão già áo xám. Lão già rượu mời đến là uống, không chối từ, tuy quần áo lão cũ kỹ, hình dung lão gầy héo, nhưng mỗi giờ tay nhắc chân, đều toát ra một khí độ khác

thường đầy nét cao quý, phong thái mang nét chừng như đại tửu lâu chỉ riêng mình lão.

Lạc Chi Dương ngắm cây hồ cầm, hần nhoén miệng cười, cất tiếng hỏi: "Lão tiên sinh, xin kính hỏi quý danh?"

Lão già lạnh nhạt nói: "Lão hủ Lạc Vũ Sinh, Lạc như trong 'Điều lạc chi lạc', (điều lạc: héo rụng), Vũ như 'Vũ mao chi vũ'." (vũ mao: lông măng của chim)

Lạc Chi Dương thầm bực: Người này rõ ràng dùng tên giả. Lạc Vũ... hai chữ 'lạc vũ', chẳng phải ý nói "rụng lông" sao? Có câu "Phượng hoàng trụ lông thì không bằng gà", nhìn khí độ lão già này, không chừng xưa kia từng là một vị quý nhân, mà nay bần cùng, phải mưu sinh bằng nghề đàn hồ cầm dạo? Nghĩ vậy, hần có chút cảm khái, bèn hỏi tiếp: "Lạc lão tiên sinh, ngón đàn của ngài thật tuyệt diệu, nhưng khúc nhạc vừa rồi, vẫn bối chính thật chưa hề nghe qua, không hiểu xuất xứ từ khúc phổ nào?"

"Chỉ là bài nhạc đáng chê cười thôi!", vẻ mặt thờ ơ, Lạc Vũ Sinh nói tiếp: "Khúc nhạc đó chẳng xuất xứ từ đâu hết, lão hủ vì quá chán đời, đã quơ quào mà tự biên tự diễn."

Lạc Chi Dương kinh ngạc, hỏi ngay: "Khúc nhạc đó có một cái tên gì chẳng?"

"Có đấy...", dáng lơ đãng, Lạc Vũ Sinh nói, "Tên là khúc 'Chung Thành Hôi Thố' (tất cả rồi cuối cùng cũng thành tro bụi)"

"Chung Thành Hôi Thố?", Lạc Chi Dương ngần ngừ, "Nhạc thì thật hay, nhưng cái tên nghe sao thê thảm quá".

"Sự nghiệp gầy dựng ngàn năm, rốt cuộc cũng thành tro bụi.", Lạc Vũ Sinh nhắc hồ cầm lên, khởi động cái nhị, ông tấu nhạc, miệng cất tiếng ngâm nga:

"Khuynh thành khuynh quốc hận hữu dư,

Kỉ đa hồng lệ khắp Cô Tô.

Ỡ phong ngưỡng thê tuyết cơ phu.

Ngô chủ sơn hà không lạc nhật,

Việt vương cung điện bán bình vu.

Ngẫu hoa lãng mạn mãi trọng hồ."

(ND: tạm diễn nôm bài Tống từ này:

"Người đẹp nghiêng nước nghiêng thành mang mối hận không cùng,

Thành Cô Tô bao phen nhỏ huyết lệ.

Làn gió vui dập làn da trắng như tuyết

Giang sơn vua Ngô trống vắng lúc chiều tàn

Quá nửa cung điện Việt Vương bị cỏ dại mọc lan tràn.

Hoa súng, củ ấu dần trải rộng khắp mặt hồ.")

Giọng nói lão già khàn khàn, nghe sâu thẳm, nhưng tiếng ông ngâm lại uyển chuyển tuyệt vời, ngồi nghe, Lạc Chi Dương tưởng chừng thấy người đẹp khuynh quốc đã biến thành một nhúm hoàng thổ, lầu son gác tía tịch mịch đã trở thành mảnh vườn hoang, thành vũng nước hồ lạnh lẽo, nỗi niềm thương hải tang điền mờ ảo trước mắt như mây mù khói toả, những hình ảnh ấy lần lượt hiện ra, nhòa dần đi theo cung đàn tiếng ngâm của ông lão.

Lạc Vũ Sinh ngâm xong, trên lầu chợt yên ắng một hồi, trong lòng chất chứa u uẩn, Lạc Chi Dương nhất thời nâng sáo tấu vang khúc nhạc "Chung

Thành Hôi Thố".

Hắn mới chỉ nghe qua một lần, nhưng âm hưởng một khi vào tai là không quên, hắn thổi khúc nhạc không sai sẩy chút nào, dẫu không thể lường bằng cây hồ cầm, nhưng nét mềm mại uyển chuyển lại có phần hơn. Lạc Vũ Sinh nghe qua, ánh mắt ông lão đầy ngạc nhiên, chợt ông cũng kéo nhị trên hồ cầm, hứng thú tấu theo sáo, cái uyển chuyển của sáo hoà vào tiếng ầm ức của đàn cứ trải dài khơi rộng mãi ra, chúng quấn quýt vào nhau không thôi.

Khúc nhạc dứt, hai gò má Lạc Chi Dương thoáng lành lạnh, hắn đưa tay gạt lệ đầm đìa, giọng ngượng nghịu, nói: "Lão tiên sinh, vãn sinh đã thất thố rồi. "

Lạc Vũ Sinh liếc nhìn hắn, ông gật đầu, bảo: "Người tuổi còn nhỏ nhỏ, mà lại mang nhiều tâm sự uất kết, nặng tình quá sẽ không thọ, ưu sầu nhiều cuộc sống khó dài lâu."

Với một câu nói, ông đã chỉ rõ tâm bệnh Lạc Chi Dương, khiến hắn bất giác buồn bã, buột miệng phản bác: "Lão tiên sinh chắc gì đã không có tâm sự? 'Ai đồng sơn hà, kỷ nhân ưu thiên'." (Bi thương trong khoảnh nước non, cũng như người nước Kỷ lo trời sụp)

"Hay cho cái câu 'Kỷ nhân ưu thiên'." , Lạc Vũ Sinh đắm đắm nhìn vào rượu trong chén, ông chờ đợi, giây phút người giãy lát, đột nhiên ông nâng chén, nói, "Nào ... nói lên được một câu bốn chữ thẳng thừng đó, lão hủ kính người một ly."

Lạc Chi Dương cười vang, hắn nốc cạn một hơi, thò đũa gắp một miếng thịt gà, quài tay đút cho Phi Tuyết.

Con ưng trắng đớp, nuốt gọn một cú trọn mẩu thịt rồi nó nhú mào, ngẩng đầu, dáng kiêu hùng uy vũ.

Lạc Vũ Sinh ngấm con ửng trắng, thoáng dăm chiêu rồi ông đột nhiên nói: "Kỳ nhỉ, giống 'Thiên chuẩn Nữ Chân' (thiên chuẩn: chim ưng rừng) này hãy còn sót lại trên đời à?"

"Thiên chuẩn Nữ Chân?", Lạc Chi Dương thắc mắc, "Là tiền bối đang nói về con hải đông thanh?"

Giọng nhạt nhẽo, Lạc Vũ Sinh chậm rãi giải thích: "Con hải đông thanh này không phải giống chim bình thường, cái vóc mạnh mẽ của thân thể, cái uy hù của khí thế y hệt của loài chim ưng trấn quốc triều Đại Kim, khi họ lập quốc, con ưng đó thành biểu hiệu của hoàng gia nhà Kim. Đến lúc nhà Kim bị diệt, loài 'Thiên chuẩn Nữ Chân' này cũng tuyệt tích theo."

Lạc Chi Dương nghe, thấy vô cùng cao hứng về lai lịch con Phi Tuyết, hẳn vội hỏi: "Xin tiền bối thuật lại trọn vẹn khúc nhé."

"Từ xưa, hải đông thanh gồm năm hạng, hạng thứ nhất Ngọc Trảo, thứ hai Hỏa Vũ, thứ ba Thanh Nhãn, thứ tư Lô Hoa, thứ năm Thập Tam Hoàng. Nhưng có một loại hải đông thanh không ở trong nhóm năm hạng đó, ấy là Thiên chuẩn Nữ Chân. Nếu bảo hải đông thanh là 'thần của loài ưng', con Thiên chuẩn chính là 'Vua của thần', theo truyền thuyết Nữ Chân, thiên chuẩn khởi nguồn từ Bắc hải (TG: trích dẫn từ tài liệu của dòng họ Bối Gia Nhĩ người Hồ, tộc Kim) chính là dị chủng do bạch điều giao phối với một con Ngọc Trảo mà sinh ra, thân thể to lớn gấp bội loài hải đông thanh, vận tốc bay nhanh, thể lực mạnh mẽ gấp trăm ngàn lần chim ó, có thể đánh đại điêu, săn bắt hổ báo, hung dữ mãnh liệt, vô địch tất cả.

"Người Nữ Chân giữ bí mật sự xuất hiện Thiên chuẩn đến được cả trăm năm, nhưng sự đời, cây kim giấu mãi trong bọc cũng có lúc lòi ra, Thiên Tộ đế của nước Liêu hay biết, đã gửi sứ thần đến đòi tù trưởng Nữ Chân là Hoàn Nhan A Cốt Đả phải dâng hiến. A Cốt Đả vì muốn giữ thiên chuẩn, đề nghị thay thế bằng một vạn chi nhân sâm, nhưng sứ giả cự tuyệt; lại xin tiến cống ngàn thớt tuần mã, sứ giả vẫn không chịu; A Cốt Đả bất đắc dĩ

phải năn nỉ hiến dâng trăm mỹ nữ, trong số có luôn vị thê tử hãn vừa cưới về.

"Sứ thần không dám tự chuyên, trở về bẩm báo Thiên Tộ đế, Thiên Tộ đế gửi ngay sứ giả đến bảo A Cốt Đả: "Một vạn nữ tử người Nữ Chân cũng không sánh bằng một con thiên chuẩn."

A Cốt Đả nghe thế, ông ta nổi giận, giết chết sứ thần, khởi binh kháng Liêu, kết quả đánh đâu thắng đấy, dùng một ngàn thiết kỵ, trước diệt Liêu quốc, sau xâm lấn nhà Tống, nếu chẳng bị Nhạc Vũ Mục thần vũ ngút trời ngăn cản, e rằng từ kinh đô Lâm An trở xuống, một nửa giang sơn đã rơi vào tay A Cốt Đả. Từ đó về sau, người Nữ Chân cho rằng khí vận nhà Đại Kim do thiên chuẩn mang đến, và để kỉ niệm Kim Thái tổ A Cốt Đả, con ưng này cũng có tên 'A Cốt Đả chuẩn'. Từ Đại Kim lập quốc về sau, thiên chuẩn không ra khỏi hoàng cung, hết như Ngọc Tỉ truyền quốc của người Hán, không phải thuộc hoàng tộc, tuyệt khó lòng nhìn thấy hình dáng con chim. Về sau Mông Cổ phát lên, Thành Cát Tư Hãn công phá Trung Đô của Kim quốc, Kim Tuyên Tông mang thiên chuẩn trốn đến Khai Phong, Tới lượt Khai Phong bị vây hãm, Kim Ai Tông lại đem thiên chuẩn chạy xuống Thái Châu, về sau, Tống và Mông Cổ hợp lực tấn công, Kim Ai tông vào bước đường cùng, nghe đồn đã giết con thiên chuẩn, rồi y treo cổ tự tận nơi U Lan hiên. Trận chiến Thái Châu này, quân Tống nhập thành trước người Mông Cổ, do đó vua Oa Khoát Đài hãn của Mông Cổ hoài nghi con thiên chuẩn rơi vào tay Tống quân, cho nên ông ta ghi hận, lập tâm phá Tống, dẫn đến chiến dịch Đoan Bình."

Nói đến đây, Lạc Vũ Sinh thở ra một hơi dài. Lạc Chi Dương nghe mà mê mẩn, hãn nhìn con Phi Tuyết, giọng ngân ngừ, hỏi: "Lão tiên sinh, những gì ngài nói đó đều là sự thật?"

"Thật thì sao .. mà không thật thì sao?", dáng lơ đãng, Lạc Vũ Sinh nói, "Thiên chuẩn cũng hay mà địa chuẩn cũng tốt, chừng hơn mười năm nữa, đều chả thành một nhúm xương trắng cả sao."

Ông chợt nâng chén, uống một hơi cạn, rồi đứng dậy nói, "Cảm ơn bữa rượu, giờ xin từ biệt:"

Lạc Chi Dương buột miệng hỏi: "Lão tiên sinh, ngài có định tham gia 'Lạc Đạo đại hội' không?"

Lạc Vũ Sinh cũng không trả lời, ông cầm nhị, nâng đàn, khoan thai xuống lầu, người đã đi thật xa, tiếng nhạc "Chung Thành Hôi Thổ" vẫn cứ chầm chậm vọng về.

Lão già bỗng bỏ đi, Lạc Chi Dương có chút mất mát, hắn đưa mắt nhìn bạch chuẩn, thầm nghĩ rằng nếu nó thuộc thiên chuẩn Nữ Chân, có sao lưu lạc đến đảo Vô Song? Hồi Thích Ấn Thần chết, người Nữ Chân còn chưa lập quốc, thiên chuẩn rốt cuộc là người Nữ Chân chiếm từ Thích gia, hay có khi hậu bối Thích gia đoạt được từ Đại Kim, cái bí mật này e rằng khó mà truy ra cho rõ được.

Nhưng nếu lời Lạc Vũ Sinh là thật, chủng tộc thiên chuẩn đã tận diệt, con Phi Tuyết không còn đồng loại, nó đã phải sống lầm lũi cô đơn trên đảo Vô Song, hắn tưởng tượng đến, thấy thê lương khôn xiết.

Nghĩ vậy, Lạc Chi Dương đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve lông măng con Phi Tuyết. Bạch chuẩn cúi đầu ngậm mỏ, ngoan ngoãn dị thường, Lạc Chi Dương càng nhìn càng thương cảm: "Phi Tuyết nếu không còn đồng loại, vậy nó đâu có thể sinh sản hậu duệ, chẳng lẽ thực sự cô độc đến cuối đời ư? Ôi, nếu Chu Vi lập gia đình, ta cũng sẽ không lấy vợ, Ưng cô đơn đi với trai độc thân, thật cũng thành một đôi, tiếc rằng con ưng này sống lâu không quá mười năm, sau mười năm ấy, còn có ai làm bạn cùng ta?"

Ý niệm nảy sinh, hắn thương thân, những thức ăn ngon, rượu quý, tất cả đều không còn chút tư vị gì.

Đang suy tư, bên trên mặt hồ chèo tới một chiếc thuyền nhỏ, người chèo thuyền đội mũ tre, mình mặc áo tơi, hai mái chèo vun vút đẩy thuyền bay

như tên bắn, lướt trên mặt nước hồ xanh thắm về phía quán Thiên Thu các.

Trong chốc lát, Phương chường quầy bước nhanh lên lầu, y cười nói: "Công tử gia, người đã đến rồi đó."

Lạc Chi Dương chuyển thân đi xuống dưới lầu, theo Phương chường quầy đến bên bờ hồ, thấy con thuyền gác mái chèo đậu ven bờ, người chèo thuyền cúi thấp đầu. Trong lòng còn u uẩn, hăn chợt nghe Phương chường quầy nói: "Xin xuống thuyền."

Lạc Chi Dương nhẹ nhàng nhảy xuống, người chèo thuyền chống một nhát bơi dầm, đẩy con thuyền rời bến, rồi cử mái chèo điều khiển thuyền lướt sóng nước ra hồ.

Lạc Chi Dương buột miệng hỏi: "Thuyền gia, mình đi đâu đây?"

"Hành Hạnh thủy tạ.", thuyền gia giọng mềm mại, đúng là giọng nữ.

Lạc Chi Dương giật mình, hăn nhìn kỹ, cùng lúc thuyền gia nọ cũng ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt tròn trịa trắng hồng, hàng mi cong hình bán nguyệt, mắt sáng như sao sa, cô chu chu khoé miệng nhỏ nhắn, hé ra hàm răng kiêu mị

Lạc Chi Dương kinh ngạc: "Ừa ... thì ra là con gái."

Nữ tử cười, bảo: "Ánh mắt người không tệ."

Lạc Chi Dương nghe ra ngữ điệu bốn cột, hăn vui vẻ nói: "Cô nương này một thân y phục bó chèn, gợi tui nghĩ đến một thứ của dịp tết đoàn ngộ."

"Về trò đua thuyền rồng kết hoa hả?", nữ tử cười, hỏi.

"Không phải ...", Lạc Chi Dương cười ầm, đáp, "Là ăn bánh tét, nhìn bề ngoài khó coi, bóc trần hết lá gói rồi, bên trong trắng ngần, thơm phức..."

Nói còn chưa dứt lời, hăn chợt thấy cô gái trợn ngược cặp mắt, quát mắng: "Người nói gì? Ai là bánh tét? Người thử bóc trần quần áo ta xem?"

Lạc Chi Dương tự giác lờ lờ, hăn vội nói: "Tui chỉ nói so sánh thôi mà, cô nương hiểu lầm rồi."

Cô gái nguýt hăn một cái, nói: "Tên này miệng lưỡi bẻo lẻo, chả có chút xiu gì là đàng hoàng hết. Hừ, nếu không nể mặt Địa Mẫu nương nương, ta là phang vô đầu một bơi chèo, đánh cho lọt tuốt xuống hồ mà nuôi cá."

"Thôi .. thôi ...", Lạc Chi Dương gượng cười, nói, "Tui từ giờ ngậm miệng, không nói năng gì nữa."

Cô gái hừ nhẹ một tiếng, cô vừa chèo, vừa nhìn ngăm Phi Tuyết, bỗng cô buột miệng hỏi: "Con ưng này là của người? Trông đẹp đẽ quá."

Lạc Chi Dương mắt nhìn đầu mũi, hăn lay động nhẹ nhẹ cái đầu, cứ nín thinh, không nói gì, cô gái không chịu nổi, la lên: "Ô hay, ta hỏi, sao người không trả lời?"

Lạc Chi Dương tay chỉ miệng, lắc đầu lia lịa, cô gái vừa bực vừa mắc cười, bảo hăn: "Thôi được rồi, ta cho phép người nói đó."

Lạc Chi Dương mới chịu mở miệng, vui vẻ hỏi: "Vậy cô có còn đánh tui lọt xuống hồ nuôi cá nữa hay không?"

Cô gái đỏ mặt, cô nguýt hăn một cái, nói: "Cái miệng của người mà há ra dưới nước, tôm cá đều bị hôi thúi mà chết ráo ...vậy để người ở lại trên thuyền cũng tốt, tránh cho tôm cá mắc họa."

Lạc Chi Dương cười ầm, cô gái lại bảo: "Khoan cười đã, con ưng này thực sự là của người?"

"Ờ ...", Lạc Chi Dương ve vuốt lông con Phi Tuyết, "Nó là huynh đệ thiệt dễ thương của tui."

Cô gái cũng thấy ham: "Ta thử sờ sờ nó một chút được không?"

"Cô có gan thì cứ việc thử", Lạc Chi Dương dòm dòm cô gái, dáng bồn chồn, nữ tử bị ánh mắt hân khiêu khích, cô nổi hiếu thắng, đặt mái chèo xuống, thò tay ra định vuốt lông con chim, Lạc Chi Dương ngăm ra hiệu, nữ tử còn chưa định đến, con Phi Tuyết nhanh như sét đánh ngang tai, nó hung hăng mổ thật mạnh tới. khiến cô gái hoảng hồn kịp rút tay về, cảm giác mỏ nhọn con chim chỉ lướt sát qua trong gang tấc, cô sợ tới rợn tóc gáy, mặt tái mét. Cô ta ngây người một chút, chợt nhìn thấy vẻ cười cợt trên mặt Lạc Chi Dương, cô lập tức nổi nóng, quơ mái chèo định phang hằm, khi thấy Lạc Chi Dương vẫn cứ cười hì hì, không tránh né, cô chợt tự giác thất thố, bèn hậm hực thu hồi mái chèo, rồi cúi gằm, mặt dàu dàu.

Không bao lâu, đằng trước hiện ra một tòa thủy tạ, hoa sen trắng, bông súng hồng nổi đầy mặt nước, thủy tạ mang nét thanh tĩnh an nhiên.

Cô gái cho thuyền cập bờ, giọng dấm dấp: "Đến nơi rồi, còn không mau cuốn xéo khỏi thuyền đi?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Đắc tội đã nhiều, xin rộng lòng tha thứ, xin hỏi phương danh cô nương?"

Cô gái lạnh nhạt nói: "Ta việc gì phải nói cho người nghe?"

Lạc Chi Dương đáp: "Không nói hả? Ui, tui đây đành phải gọi cô là cô bánh tét vậy."

"Ai là bánh tét?", cô gái bực tức, cô buột miệng, "Tên ta là Liên Hàng."

Nói vừa dứt lời, cô chợt nhận đã trúng kế khích tướng, đã đưa đầu vào cái tròng của Lạc Chi Dương, cô nổi sùng, đỏ mặt tía tai, chỉ muốn quơ mái

chèo vút bắn tung hắt xuống hồ.

"Liên Hàng?", Lạc Chi Dương vui vẻ nói, "Liên Độ Từ Hàng (ND: Trích từ kinh Phật, ý nói bước đi trên một hàng hoa sen đang mọc tiếp nối nhau để sang bờ giác ngộ bên kia), đúng là một cái tên thật hay"

Liên Hàng nghe hắt nói ra cái ẩn ý trong tên mình, cô chợt nghe lòng nhộn nhạo, chưa kịp trả lời, Lạc Chi Dương đã nhẹ nhàng tung mình nhảy lên bờ.

Qua khỏi gian thủy tạ, hắt chợt trông thấy một khoảnh vườn hoa, cây cối, hoa cỏ um tùm, bướm lượn tung tăng, giữa vườn có một cô gái áo xanh, một tay ôm giỏ trúc, một tay cầm cây cuốc cong cong mỏ hạc, đang làm cỏ.

Lạc Chi Dương lập tức đánh tiếng: "Cô nương, xin cho hỏi, Địa Mẫu nương nương hiện ở đâu?"

Cô gái ngược trông ra, cô xoay người, cho thấy làn da trắng như trứng gà bóc, đôi mắt, hàng mi thanh tú, miệng nhỏ nhắn tựa đoá hồng lành, cô mỉm cười, hé lộ hàm răng ngà, hỏi hắt: "Người là ai vậy?"

Lạc Chi Dương đáp: "Chính là Lạc Chi Dương, được Phương chương quỳ chỉ dẫn đến đây."

Cô gái "ủa" một tiếng, cô đứng dậy nói: "Là người hả, hãy đi theo ta."

Nói xong, cô nâng cuốc ngang vai, tay ôm giỏ trúc, thoăn thoắt đi trước dẫn đường. Lạc Chi Dương theo sau, hắt vui vẻ hỏi: "Xin cô nương cho biết phương danh?"

"Không dám đâu", cô gái áo xanh đáp, "Ta là tỳ nữ ở đây, tên Lam Vân, Lam như trong "Lam Ái", Vân như trong "Canh Vân".(ND: thành ngữ chưa tìm được ý nghĩa!)

"Vụ Canh Lam Vân (ND: thành ngữ ý nói vất vả làm ruộng dây cỏ), ý tứ thiệt hay". Lạc Chi Dương tuy nói nói cười cười, hẩn thẩn thấy phiền não: "Liên Hàng, Lam Vân, thật đúng một đôi liễn, phải chăng Liên Hàng cũng là tỳ nữ của Thu Đào? Lão thái bà có nhà cửa đàn ông không ở, có nha đầu tỳ nữ lại không dùng, cố tình đi nặn tượng đất sứ kiếm ăn, vô cùng quái lạ."

Lam Vân đi một quãng, đến cuối gian thủy tạ, chợt gặp Liên Hàng vô sau mà đến đây trước, cô ta đã cởi bỏ áo tơi, mặc áo và váy màu hồng nhạt, khi cô nhìn thấy Lạc Chi Dương, ánh mắt lộ nét tức giận.

Đàn ông sau cô, về bên trái, có một nữ tử nghiêng mình tựa vào lan can, đang rải thức ăn xuống nuôi cá, mặt hồ lay động vòng to vòng nhỏ, từng đàn cá ngóc đầu tranh nhau ăn, làm lay chuyển vô vàn bông sen, khuấy nước mặt hồ rộn rã.

Lam Vân tiến đến gần, cô hành lễ, giọng ôn nhu: "Tiểu thư, vị Lạc Chi Dương này là do Phương chương quỳ dẫn tiến đến."

Nữ tử quay đầu, hai người bốn mắt nhìn nhau, chợt cùng ú ớ vì kinh ngạc.

Nữ tử này chẳng phải ai khác, chính là cô tiểu thư ẻo lả ngồi kiệu mà hẩn từng gặp trước phần mộ Lạc Thiều Phượng.

Lần gặp gỡ đó vào ban đêm, ánh đuốc nhập nhoạng, nét mặt không nhìn được rõ, giờ đây, giữa ban ngày, trời quang mây tạnh, được lung linh phản chiếu ánh nước hồ, nữ tử đứng tựa lan can, da thịt trắng ngà như mỡ đông, dáng dấp kiều diễm, khoé mắt làn mi làm ngây ngất lòng người, nét ẻo lả tựa liễu yếu đào tơ, vẫn không chút yếu đuối.

"Là người?", Nữ tử nhú mày trông kỹ, Lạc Chi Dương vừa chạm vào ánh mắt cô, nhất thời sóng lòng chao động, hẩn vội vàng chuyển tia nhìn ra

nơi khác, rồi khẽ nghiêng mình, hỏi: " Xin cho biết Thu lão tiền bối hiện đang ở đâu?"

"Người hỏi Địa Mẫu ư?", Nữ tử khoan thai đứng thẳng người lên, "Bà hiện không có ở đây."

Lạc Chi Dương thất vọng: "Bà đi đâu vậy?,"

"Cũng không rõ.", nữ tử lắc đầu, nói: "Tối qua, gia sư ra ngoài, đến giờ chưa về."

"Gia sư?" Lạc Chi Dương nhìn nhìn nữ tử, lòng thầm kinh ngạc, "Cô nương là đệ tử của Thu tiền bối?"

Nữ tử mỉm cười: "Là đứa đồ đệ kém cỏi, làm xấu mặt sư môn."

Lạc Chi Dương nhủ thầm, cô gái này ảo lả, chẳng vẻ gì là có tập tành võ nghệ, nói thực ra, bảo Liên Hàng là đệ tử Địa Mẫu, có khi lại dễ tin hơn, hăn lòng thắc mắc, miệng hỏi: "Không biết khi nào thì Địa Mẫu trở về?"

"Cũng không sao nói rõ được", cô gái nói. giọng vẫn vờ, "Gia sư hành tung bất định, có khi đi chút xíu thì về, có khi năm ba ngày cũng không chừng."

Lạc Chi Dương đang cảm giác hụt hẫng, nhưng vì sự tình quá quan trọng, dấn dáp tới sống còn của Tịch Ứng Chân, hăn đành phải nói: "Nếu vậy, xin phép được ở lại đây chờ bà ấy."

"Người tìm gia sư có việc gì thế?", nữ tử hỏi.

Lạc Chi Dương không quen biết cô, dĩ nhiên hăn chẳng nói ra hết mọi sự, bèn thuận miệng đáp: "Chuyện nho nhỏ, không đáng để tiểu thư quan ngại, xin cô cứ tiếp tục thả mồi nuôi cá, đừng lý gì đến tui"

Nữ tử nhìn ngăm hẩn một lúc, rồi cô mỉm cười, hỏi: "Người họ Lạc, tên Chi Dương?"

Lạc Chi Dương gật đầu.

Nữ tử nói: "Ta họ Thủy, tên Liên Ảnh, coi như chủ nhân nơi đây. Giữ người mãi tại chỗ này, chẳng đúng cách tiếp khách, xin theo ta nhập thất dùng chén trà thơm..."

Thấy trong thủy tạ toàn là nữ tử, Lạc Chi Dương đang định khước từ, bỗng nghe Phi Tuyết rít lên một tiếng thét chói tai thật ghê gớm, nó vụt tung cánh bay vút vào giữa không trung. Lạc Chi Dương ngoảnh trông lại, bên trên lan can cách đây không xa lắm, chẳng biết đã xuất hiện tự khi nào một con mèo Ba Tư lông trắng (TG: rốt cục con Bắc Lạc Sư Môn cũng đã ra mặt), đôi mắt xanh lè sáng lóng lánh như châu như ngọc.

Lạc Chi Dương còn chưa kịp nghĩ ngợi phải làm gì, con Phi Tuyết đã cụp cánh, nhắm con bạch miêu dũng mãnh vồ xuống.

Lạc Chi Dương toàn thân rung động, hẩn định cất tiếng quát thét nó ngừng lại, con bạch miêu đột nhiên mất dạng.

Phi Tuyết một phát vồ trượt, nó rảo mắt tìm kiếm, thấy bạch miêu không biết bằng cách nào, đã chui tọt vào nằm trong lòng Thủy Liên Ảnh.

Bạch chuẩn bình thường vồ trăm phát trăm trúng, bỗng nhiên thất thủ, nó nhất thời giận dữ, xoay người lại, nhắm hướng Thủy Liên Ảnh phóng tới.

Lạc Chi Dương không kịp quát thét để cản nó, hẩn nhảy ào đến hàng trước Thủy Liên Ảnh, dang cánh tay ra bảo vệ cô gái.

Bạch chuẩn thấy thế, nó lắc mình bay lên, Lạc Chi Dương vội dùng "ưng ngữ" quát thét, Phi Tuyết bèn xoay quanh hai vòng, đến đậu bằng bẹn

trên đầu vai hăn, đôi cặp mắt ửng, hung hăng nhìn không chớp mí mắt vào bạch miêu. Con mèo Ba Tư vẫn thờ ơ biếng nhác như chẳng có gì xảy ra, cứ nằm cuộn tròn trong lòng chủ nhân.

Hầu như Lạc Chi Dương không dám tin, một con mèo lười nhác như nó lại đã có thể tránh thoát thế vồ chụp sấm sét của con chim ưng.

"Bắc Lạc Sư Môn!", Thủy Liên Ảnh vuốt ve lông cổ con mèo Ba Tư, cô mỉm cười, giọng tức giận, bảo nó: "Mi lại giở trò nghịch ngợm rồi, nếu để cho con chim to lớn kia vồ tới, ta là thầy kẻ mi đó."

Con mèo vẫn nhắm nghiền hai mắt, không nhúc nhích chút nào, làm như đang ngủ.

Đàng này, Lạc thiếu Dương cũng lên tiếng giáo huấn Phi Tuyết: "Đã bảo nhiều lần rồi mà, chưa có lệnh của ta, không được làm loạn mà vồ chụp mồi. Hừ, to đầu lớn xác cỡ này, vẫn chẳng có chút khí phách gì sất, cái con mèo bé tẹo đó có đáng gì mà vồ, mà chụp. mi vóc dài thân lớn như vậy, giỏi thì kiếm cộp beo... mới tính là có bản lĩnh!"

Phi Tuyết bị mắng, nó dụi dụi cái đầu, đáng ử rử, đột nhiên, nó liếc trộm một cái, kiểu như một đứa nhỏ vừa phạm lỗi. Ba cô gái xem thấy thích thú, Liên Hàng bưng miệng cười khanh khách,

Thủy Liên Ảnh cũng cười ngoác miệng tận mang tai, cô nói: "Cho dù đánh nó một chưởng vô thanh vô tức, con mèo này của ta cũng vẫn coi như không"

Lạc Chi Dương kỳ quái: "Coi như không là sao?"

Thủy Liên Ảnh cười, không đáp, Liên Hàng nhanh nhẩu, cướp lời: "Cộp beo mà đã là cái quái gì? Con mèo của bọn ta còn lợi hại gấp mấy ấy chứ!"

Thủy Liên Ảnh khẽ nhú mày, cô nhỏ giọng quát "Liên Hàng, lại ăn nói lớn lối rồi"

Liên Hàng chu chu cái miệng nhỏ nhắn, đáng bất phục, nói: "Lớn lối là sao? Bắc Lạc Sư Môn nó..."

"Lại còn cãi nữa kia...?", Thủy Liên Ảnh trợn mày liễu, ánh mắt đang lạnh như sương giá chợt biến thành mềm mỏng, dường như cô vừa biến hoá thành một người khác. Liên Hàng mặt hoa thất sắc, cô ta lặng im, không nói gì nữa.

Thủy Liên Ảnh cũng khôi phục thần khí nhu hoà, cô ngoảnh lại, vui vẻ nói, "Lạc công tử, xin mời!"

Lạc Chi Dương không thể khước từ thịnh tình, hần đành phải theo cô đi vào một tòa thủy đình, tám mặt trống toác, gió thổi nhẹ nhẹ từ ngoài vào, liễu mềm rũ bóng ngoài song cửa, mùi hương sen thoang thoảng theo gió mà thấm vào không khí bên trong thủy đình.

Thủy Liên Ảnh ôm con mèo tiếp chuyện, chẳng mấy chốc, Liên Hàng, Lam Vân dâng trà thơm loại Bích Loa Xuân, tách chén men sứ làm từ thời Tống, màu men óng ánh như bạch ngọc, nước trà trong chén xanh biếc như một khối ngọc phi thúy. Thức điểm tâm có mứt quế hoa ngàn tầng, dọn trong chén đĩa pha lê, mỗi tầng mứt mang một hương vị khác nhau. Có thứ màu thiên thanh nổi trên nền trắng đĩa sứ, có nhiều thứ mứt trái cây, sắc vàng của quýt, sắc đỏ của thạch lựu, Lam Vân dùng dao nhỏ bổ dưa Tây Vực, ruột dưa vàng óng trên sớ dưa trắng nom tựa được dát vàng, nạm ngọc.

Những thứ mỹ thực, những chén đĩa đẹp đẽ này, trong hoàng cung đại nội hần cũng ít thấy, Lạc Chi Dương khen ngợi không dứt, hần làm trọn nửa quả dưa, ăn gần hết sạch đĩa mứt quế hoa, khiến Liên Hàng đứng một

bên giấu mỏ ra mà rằng: "Quý tham ăn kia, chưa từng nếm qua mứt quế hoa hả?"

Lạc Chi Dương vui vẻ đáp: "Mứt quế hoa, tui từng ăn nhiều lần rồi, nhưng có hương vị thế này thì chưa bao giờ thưởng thức!"

Thủy Liên Ảnh cười: "Nếu thấy thích, cứ dùng thêm đi."

Lạc Chi Dương vội nói: "No lắm ... no lắm rồi."

Thủy Liên Ảnh lại cười cười, nói tiếp: "Ngày dài nhàn hạ, không gì hay bằng tấu chơi chút nhạc tiêu khiển."

Lạc Chi Dương mừng rỡ, nói: "Chẳng còn gì hay hơn thế, đây có mỹ thực, có chén đĩa đẹp, lại thêm ba vị mỹ nhân, được thêm mỹ nhạc vào, y như lời cổ nhân, "Được đủ cả tứ mỹ, đâu còn cần gì khác nữa"

"Chỉ nói nhảm", Liên Hàng dấm dăn, "trời tốt, cảnh đẹp, lòng vui, nhạc hay .. mới được sắp vào hàng tứ mỹ, nhà người này lại tính bốn cái mỹ gì khác vậy?"

"Liên Hàng.", Thủy Liên Ảnh nhẹ giọng rầy cô, "Ta đã nói biết bao nhiêu lần rồi, mọi người phải giữ chút đỉnh lễ phép với khách khứa chứ."

"Đối với khách khác, tiểu tỳ giữ lễ phép, nhưng với hần ư", Liên Hàng chu chu cái miệng nhỏ nhắn, nguýt dài vào Lạc Chi Dương, "Tiểu thư còn chưa biết, hần đã làm nhiều chuyện thiệt dễ giận? Gọi tiểu tỳ là tổng tử cô nương, lại nhầm sai con xú điều mỗ tiểu tỳ nữa."

Thủy Liên Ảnh cười xoa, cô lắc đầu: "Lạc công tử, tiểu hoàn này của ta tính nết hung dữ, đã đắc tội nhiều, mong công tử rộng dung."

"Đâu có đâu?", Lạc Chi Dương khoa tay, hần cười cười, "Liên Hàng cô nương người thẳng tính, ăn nói thẳng thắn, hết như ngày hè oi bức được

nhai nước đá, trong lạnh thấy có cái nóng, giữa nhiệt lại cảm giác hàn lãnh, lãnh nhiệt hoà vô nhau, trong lòng thấy thiệt khoan khoái"

Ba nữ tử cùng cười ầm, Liên Hàng nhếch: "Thứ đồ tối dạ tệt, bị mắng vậy mà cứ thấy thích thú"

Thủy Liên Ảnh nói ngay: "Liên Hàng, muội tử không hiểu, Lạc công tử đây trời sinh tiêu sái, mình có muốn học làm theo cũng học không xong,", cô ngừng một chút rồi bảo, "Lam Vân, muội vào đem cây đàn tỳ bà của ta ra đây"

Lam Vân mang đến một đàn tỳ bà, Thủy Liên Ảnh vui vẻ nói: "Khiến cho công tử chê cười!"

Cô dạo khúc "Thập Diện Mai Phục", tiếng đàn dồn dập với thanh âm của đao thương kiếm kích, của chiến mã đóng giáp sắt, khí thế của chiến trận trải dài ngàn dặm, bên ngoài cửa sổ, chim chóc trên nhánh liễu bị tiếng đàn tỳ bà làm cho kinh sợ, chúng rối rít tung cánh bay cao xa ra nơi khác.

Lạc Chi Dương tay nâng chén trà, tai lắng nghe, dứt khúc đàn, Thủy Liên Ảnh buông tỳ bà, cười, hỏi: "Lạc công tử là người tao nhã, chẳng hiểu tiểu nữ dạo khúc đàn này nghe có lọt tai chăng?"

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ rồi nói: "Thứ cho tại hạ mạo muội, thủ pháp của tiểu thư cực giỏi, có điều, nghe qua, tựa hồ thiếu một chút gì đó."

Thủy Liên Ảnh "dạ" một tiếng, nói: "Xin được chỉ giáo."

"Theo tui thấy, trong tiếng đàn thiếu một chữ 'tình'. Bạch Lạc Thiên (Bạch Cư Dị của Tỳ Bà hành) từng bảo: ‘ So dây gảy đàn dăm ba tiếng nhạc, trước hết cần có cái 'tình', bất kể là nhạc khí nào, trước khi tấu nhạc, tiên quyết cần phải có tình, vì nếu vô tình, dẫu kỹ xảo cao tới đâu, sẽ chỉ như là hái hoa trong kính, mò trăng đáy nước, mọi sự sẽ trống rỗng, thực sự sẽ là hư ảo.'"

Thủy Liên Ảnh mỉm cười, dáng vẫn vợ, cô nói: "Nhưng Lưu Vũ Tích cũng đã có nói:

‘Đông biên nhật xuất tây biên vũ

Đạo thị vô tình hoàn hữu tình.'

tình trong gang tấc, nhưng theo tâm trạng mình mà có hay không có, là vô tình, là hữu tình, ai dám nói mình hiểu thấu cho rõ? Có khi cái hữu tình của ta lại là cái vô tình của công tử, có khi hữu tình của các hạ lại là vô tình của ta "

(ND: trích bài thơ Đường

Trúc chi từ - Nguyên tác: Lưu Vũ Tích

Dương liễu thanh thanh giang thủy bình

Văn lang giang thượng xứng ca thanh

Đông biên nhật xuất tây biên vũ

Đạo thị vô tình hoàn hữu tình."

--Dịch nghĩa--

Cây dương liễu xanh xanh, nước sông phẳng lặng

Nghe tiếng chàng hát hò trên sông

Phía đông mặt trời đang mọc, phía tây thì lại có mưa

Bảo rằng trời không tạnh, tiếp lại thấy là tạnh.

[đây là kiểu chơi chữ đồng âm, 'tình' 晴 bộ NHẬT nghĩa là tạnh, "tình" 情 bộ TÂM có nghĩa yêu thương])

"Ừa đúng rồi .. ừa phải rồi.", Liên Hàng góp miệng giúp tiểu thư, "Người nói mạnh miệng ào ào, mà hồng biết gì hết! Hừ, người lặn lưng cây sáo dài cỡ đó, nhất định là biết thổi sáo, hãy thổi một chút nghe thử coi, ta thiệt muốn xem xem, người hữu tình hay là thứ vô tình."

Lạc Chi Dương cười hì hì: "Cô nương đã ra lệnh, không dám không tuân.."

Hắn tháo cây sáo, đưa lên ngang miệng, đuôi mắt chợt thấy Thủy Liên Ảnh dỗi mắt trông ra ngoài, có vẻ hơi cập rập, sâu trong đáy mắt cô ẩn hiện một thoáng gợn mà hắn không hiểu rõ vì sao, vẻ như cô đang lo lắng gì đó.

Lạc Chi Dương sững sờ, hắn cảm giác cô này thần khí kỳ lạ, còn đang dự dự, bỗng từ bên ngoài vọng vô một giọng nam tử ồm ồm thô lỗ: "Con mẹ nó, mấy người trong đó, mau lăn ra đây cho lão tử coi nào"

Lạc Chi Dương giật mình, hắn ghé sát vào cửa sổ nhìn ra, còn chưa thấy rõ, tiếng gió tạt mạnh vô, hắn vội vàng cúi đầu, nghe sột một tiếng, một mũi tên bay tới, cắm phập lên bức màn mỏng mảnh treo cửa sổ, đuôi tên rung rung.

Lạc Chi Dương vừa hãi vừa giận, hắn khẽ nhắc một cái ghế đưa ra che chắn trước người, ngồng cổ lên thăm dò nữa, lại nghe soạt soạt soạt ba mũi tên bay tới, cắm phập vào cái ghế.

Lạc Chi Dương một mặt đề phòng tên, một mặt nhìn trộm ra, ngoài thủy tạ có bảy, tám tiểu thuyền, người trên thuyền mặt đầy sát khí đang hè nhau nhảy lên bờ, tay cầm đao thương, ào ào xông vô thủy đình.

Lạc Chi Dương buông cái ghế, tuốt kiếm Chân Cương cầm tay, phe đối đầu đã ủa tới, khoảng hơn bốn mươi người, ai nấy hình dạng bặm trợn, thần khí dũng mãnh, thoạt trông biết ngay loại hảo thủ nội ngoại kiêm tu.

"Ai vậy?", Liên Hàng sắc giọng thét lên, "Giữa ban ngày ban mặt, dám cả gan xông vào nhà dân lương thiện?"

Lạc Chi Dương ngoái nhìn lại, Liên Hàng cầm trong tay một cây sào tre xanh biếc dài cỡ tám thước, cô đứng che chắn trước Thủy Liên Ảnh, trợn mắt trợn mày, Lam Vân cũng xách giỏ tre, cầm cuốc mỏ hạc đứng kế bên, vẻ mặt có chút khấn trương.

Bọn người xâm nhập ngó vào nhau, một tên trong bọn kêu lên: "Tại sao chỉ có mấy mạng quèn này thôi? Tặc bà nương Thu Đào kia đâu?"

Lạc Chi Dương đoán được lai lịch đối phương, chẳng để ba nữ tử trả lời, hăn giận dữ quát thét: "Thu Đào nào? Nơi đây là thủy tạ nhà dân lành, nơi chúng ta đang ngồi uống trà ăn bánh, bọn bay tự tiện xâm nhập, thử hỏi đạo lý ở đâu?"

Đối phương nghe hăn nạt nộ, vẻ mặt bỗng dừng ngần ngại, tên vừa hỏi đã lớn tiếng bảo đồng bọn: "Đừng nghe tiểu súc sinh nói nhảm, lão tử đã có thám thính rõ ràng, cái tòa ‘Hành Hạnh thủy tạ’ đây là hang ổ của Tây Thành vùng kinh sư, tặc bà nương Thu Đào kia mỗi năm đều trốn lánh tại đây. Vụ bắt cóc Tiền trưởng lão, mụ ta cũng có tham dự, làm chuyện càn rỡ, Tiền trưởng lão hăn đã bị nhốt tại đây, tặc bà nương Thu Đào kia ..."

Lạc Chi Dương nghe y nói, đưa mắt nhìn kỹ người nọ, y cũng một nam tử cỡ tứ tuần, trong tay có một mũi ngư xoa, da mặt tím bầm, đỉnh đầu hói quá nửa, y đang hùng hổ nói, đột nhiên hét thảm một tiếng, y đưa tay bưng miệng, qua kẽ mấy ngón tay, thấy máu đỏ ứa ra. Bọn kia chấn động, cùng kêu lên: "Bộc Dương huynh, làm sao vậy?"

Người nọ buông tay, khạc ra một ngụm máu tươi, trong máu có lẫn hai mẩu răng nanh, cộng thêm một hòn châu sáng loáng, nhìn kỹ lại, đúng là một viên ám khí bằng sắt dạng hạt sen. Quần hào nhất thời ngạc nhiên, ồn

ào, trợn mắt dòm Lam Vân, lão già cao lớn thủ lĩnh cả bọn cất cao giọng hỏi: "Tiểu nha đầu, người bắn ám khí đã thương huynh đệ ta?"

Lam Vân cười gằn: "Ai biểu hăn ngậm máu phun người!"

Gã mặt tím đầu hói giận không thể tả, y la lớn: "Xú nha đầu, ta Bộc Dương Chiêu, đến đánh nhau với người". Ngự xoa trong tay rung lên, y rảo bước thật dài, xông vào Lam Vân.

Liên Hàng hừ lạnh một tiếng, cô giương cao gậy trúc xanh chặn đường y,

Bộc Dương Chiêu vung ngọn xoa chém vào, đụng phải cây sào tre, y nghe rền một tiếng, Bộc Dương Chiêu chỉ cảm giác một cỗ kình lực kỳ quái ập đến từ thân sào, tức thì song chưởng bủn rủn, y phải lùi liền một hơi ba bước.

Những người khác đồng thanh ồ lên, họ hè nhau xông tới.

Liên Hàng quát một tiếng thánh thót, cô giương cao sào tre, vụt ra một vòng, bao trùm như một cái túi thật to, hai gã hán tử chạy quá nhanh, chúng va vào màn kình khí đó, thấy đầy trời bóng xanh loá loá, vội vã lui ra sau nhưng đà không kịp, cảm giác đầu gối đau nhức, khiến chúng bủn rủn đôi chân, cây sào tre thừa cơ xoắn vào, xoát xoát hai tiếng, đánh tung bay cả hai lên, làm chúng rơi rụng, té nhào vào lũ đồng bọn, lập tức vang lên ầm ỹ những tiếng gào thét đau đớn.

"Khoan đã!", lão già cao lớn hả hê ra lệnh, "Tất cả lui ra!"

Cả bọn ùn ùn lui ra, chúng trở mắt nhìn kỹ, thấy hai viên ám khí thiết liên tử đang còn quay lông lốc trên mặt đất, lập tức hiểu là hai gã kia trúng ám khí vào đùi, rồi bị sào tre xoắn lấy mà vụt tung ra, hai ả tiểu nha đầu gần xa phối hợp chiến đấu hết như áo trời kín kẽ. Ý niệm đó khiến bọn

chúng lập tức sợ hãi, mất hẳn ý khinh địch, chúng cầm chặt chẽ vũ khí trong tay, dánh e dè.

Lão già cao lớn tiến tới một bước, trầm giọng hỏi: "Bọn các người ở đây, ai làm chủ?"

"Là ta!", Thủy Liên Ảnh khoan thai đứng dậy, cô nhoẻn miệng cười, nói, "Túc hạ mặt hồ hàm én, nói giọng Giang Chiết, hẳn là Triệu Kiến Hoài, đường chủ của Ứng Thiên phân đường trong Diêm bang"

Lão già sững sờ, lão gật đầu, hỏi trở lại: "Cô nhận ra ta?"

"Từng có nghe sơ qua.", Thủy Liên Ảnh giọng thản nhiên.

Triệu Kiến Hoài nhìn xoay xoáy vào nữ tử, trầm giọng hỏi: "Ta nhìn cô dáng dấp một thiên kim tiểu thư, tại sao chỉ một lời không hợp nhĩ, đã ra tay đả thương người khác?"

"Lão đang nói đến y chẳng?", Thủy Liên Ảnh trở tay vào Bộc Dương Chiêu, "Vị Bộc Dương tiên sinh này chính là phó Đường chủ phân đường Chiết Giang, một lộ 'Hàng Long xoa' cũng có tiếng tăm chút đỉnh trên giang hồ, cố sao ăn nói tục tằn không chịu nổi, còn tệ hơn thứ lưu manh côn đồ hạ lưu hạng ba, hạng bốn"

"Người nhục mạ ai?", Bộc Dương Chiêu giậm chân đùng đùng, giận dữ, "Nếu bọn người không phải bè đảng của mục già nọ, ta là lấy cây ngư xoa này trước thọc vô miệng người, sau là làm phôi óc ra", y còn chưa dứt câu, chợt tay trái Lam Vân khẽ nhúc nhích, vùn vụt bay ra một làn gió dữ, khiến y phải hồi hải vực cương xoa, chỉ nghe "chát" một tiếng, thiết liên tử đập trúng vào lưỡi xoa, làm chấn động hồ khẩu tay Bộc Dương Chiêu.

"Họ Bộc Dương kia", Liên Hàng cười gằn, "Người bộ có nhiều răng lắm hả? Nơi đây chính là Hành Hạng thủy tạ, đâu phải chỗ cho người giệu võ giương oai đâu?"

Bộc Dương Chiêu giận dữ, đang muốn mắng trả, Triệu Kiến Hoài khoa tay, nhìn vào Thủy Liên Ảnh, hỏi: "Địa Mẫu Thu Đào là gì của cô?"

"Đó là gia sư." Thủy Liên Ảnh bình thản nói.

Bọn xâm nhập nghe thế, thấy đều cả kinh, hô hoán một chút rồi rùng rùng lui nhanh ra sau dăm bước, nét kinh hoàng hiện rõ trên mặt.

Triệu Kiến Hoài khẽ nhú mày, bỗng lão cười, nói: "Hay lắm, ta đang còn lo cô chưa có liên quan gì nhiều, nếu là phạm sư đồ, thật là không còn gì hay hơn!"

Thủy Liên Ảnh hỏi: "Xin nói rõ cho?"

Triệu Kiến Hoài gằn một tiếng, giọng lạnh tanh: "Tối hôm qua, tên họ Lan của Tây Thành đánh lén, bắt cóc đi Tiền trưởng lão của bản bang. Có đi mà không có lại thì khiếm lễ, hôm nay ta cũng bắt đi đồ đệ của Địa Mẫu Thu Đào, đem một đổi một, xem ai ăn ai?"

Lạc Chi Dương nghe mà thềm kinh hãi, hắn không ngờ chưa quá mười ngày, Diêm bang cùng Tây Thành chẳng những oan cừ còn chưa tiêu, lại lún sâu nhiều hơn nữa.

Bang chúng Diêm bang phần lớn là dân đầu đường xó chợ, người xấu kẻ tốt chen lẫn nhau, ăn nói chẳng biết dè chừng, miệng lưỡi chúng dần dà tục tĩu. càng lúc càng thêm khó nghe, Liên Hàng, Lam Vân làm sao chịu đựng mấy câu nói đồn mạt rẻ tiền này cho được, hai cô đều nổi giận phùng phùng, đỏ mặt tía tai, riêng Thủy Liên Ảnh bất động thanh sắc, cô chờ cho đối phương nhốn nháo xong, mới chậm rãi nói: "Đầu sở Diêm bang, ngoài tam đại trưởng lão, còn có năm đại diêm sứ, mười lăm đường chủ. Trong tam đại trưởng lão, Hải trưởng lão Tôn Chính Phương chưởng quản năm phân đường đông nam, gồm luôn năm tỉnh có ruộng muối, Thổ trưởng lão là Cao Kỳ chưởng quản năm phân đường phương bắc, ngoài chuyện vận chuyển muối, những mỏ muối vùng tây bắc là do ông ta quản lý, Tỉnh

trưởng lão Tiền Tư chưởng quản năm phân đường phương nam, chuyển vận muối mè tây nam ở trong tay ông ta. Tam đại trưởng lão từ nam lên bắc, mỗi người trông coi một phương, Tỉnh trưởng lão thường trú tại Thành Đô, ông ấy đến kinh thành từ lúc nào vậy?"

"Bọn Tây Thành nhà cô khinh người quá đáng.", Triệu Kiến Hoài lớn tiếng: "Vì vậy, Ngũ Diêm sứ giả phát ra ‘Thập Phương Thủy Tinh phong’, tất cả những đệ tử tinh duệ của Diêm bang đều kéo nhau về kinh thành. Tiền trưởng lão trong năm ngày đã dùng sáu thớt khoái mã chạy đến kinh thành hòng báo thù cho Tề bang chủ."

Lạc Chi Dương nghe nói mà kinh hãi, Thủy Liên Ảnh vẫn cười cười, đáng hững hờ, cô nói: "Triệu Đường chủ, xin lỗi cho ta cả gan nói thẳng. Quý bang bang chủ chưa lập xong, răn mất đầu, kéo rốc các thủ lĩnh về tụ tập nơi kinh thành, chỉ sợ xảy ra họa hoạn không hay, chưa ăn thua gì được tới Tây Thành ta, đã vì tranh giành ngôi vị Bang chủ mà đánh lẫn nhau loạn đả."

"Nói hươu nói vượn.", Triệu Kiến Hoài gằn giọng, "Chuyện nội bộ Diêm bang ta không cần cô quản. Tiểu nha đầu, tự cô chịu trời hay bó buộc bọn lão gia động thủ?"

Lời còn chưa dứt, chợt có người kêu lớn: "Triệu Đường chủ còn dám dẫn làm gì với mấy ả? Bất kể là nam hay nữ, cứ ra tay trước bắt giữ, sau nói chuyện."

Mọi người Diêm chúng cùng kêu đúng đúng ... chúng ùn ùn xông lên.

Liên Hàng thấy thế, cô quơ cây sào tre quét ra, chợt nghe tiếng thét lớn, một gã tráng hán đầy râu ria cầm song chùy xông tới, y vùng thiết chùy, bất kể ánh kinh khí xanh biếc của sào tre, đập nhàu vào.

Nghe rầm một tiếng, Liên Hàng hồ khẩu bị chấn động mạnh, cây sào gần muốn tuột khỏi tay. Lam Vân thấy tình thế không ổn, cô vùng tay ném

ra ba hạt thiết liên tử, chia làm ba ngả trên dưới đánh vô trảng hán, hán tử kia tài nghệ cũng khá cao cường, y thu hồi thiết chùy, dùng nó che chắn, nghe đình đình đình, đã đánh rơi ba món ám khí, nhưng y không dè còn một thiết liên thứ tư bay tới, đánh trúng vào huyết "Hoàn Khiêu" trên đùi y.

Hán tử chập choạng, rất chặt vật mới lui được ra sau, Liên Hàng cũng không buông tha, cô giương cao cây sào tre, nhắm đâm vô tâm khẩu y.

Lúc này, một gã nam tử áo màu vàng nghệ tay không nhảy ra, y quơ tay phải bắt gọn một viên thiết liên tử, tay trái y đột nhiên vung ra chụp dính lấy sào tre

Liên Hàng bị chấn động, cô định rút sào tre về, nam tử há miệng hét lớn, y rung tay trái, Liên Hàng như bị sét đánh, toàn thân bại hoại, cô không còn trụ được, đành buông cây sào, liên tục lui về phía sau.

Lam Vân thấy thế, cô thò tay bốc lấy một hạt thiết liên, định ném ra cứu viện Liên Hàng, không ngờ nghe suỵ suỵ, một ngọn tiểu tiễn đã phá không phóng tới. Không kịp suy nghĩ gì nhiều, bàn tay trắng nõn cô vung lên, hạt sen sắt đánh trúng vào tên, làm nó rơi xuống đất, đầu mũi tên óng sặc xanh xanh, rõ ràng có tẩm kịch độc. Lam Vân trong lòng hốt hoảng, cô rảo mắt thấy một gã áo vàng đang giương cao cái liên nỗ, bấm nút bắn thêm nhiều mũi tên tới.

Cô không dám chần chừ, bốc vội từ trong giỏ trúc một nắm thiết liên tử, cô ném ra, chỉ nghe xuy xuy, những mũi tên bị đánh bật ra, có một mũi tên đâm xuyên qua quả dưa đặt trên bàn, làm vỡ nát tan cái đĩa đựng dưa.

Liên Hàng bị mất cây sào tre, chỉ còn tay không, gã áo vàng nghệ đã hét lớn một tiếng, cử cây sào, thế mạnh như vũ bão, đâm vào bụng cô gái.

--- hết chương 20 và dứt điểm quyển 4 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 21 : Nguy Cơ Tứ Phục 1

Liên Hàng lui ra sau hai bước, cô vung tay trái chụp cây sào tre, chỉ nghe 'sột' một tiếng, sào tre đã đẩy tới vài tấc khiến Liên Hàng thấy xương cốt cánh tay buốt đau, mặt hoa bừng đỏ, cô chưa kịp định thần, gã sử song chùy đã vừa rộng to vừa vung chùy xông tới, chẳng chút thương hương tiếc ngọc, y quơ chùy đập thẳng vô mặt cô.

Liên Hàng chỉ còn nước uốn người ngửa về phía sau, hán tử áo vàng lập tức hươi cây sào tre đâm vào eo lưng cô gái.

Lạc Chi Dương kinh hãi, hăn định nhảy ra, chợt thấy Lam Vân đã đến sát cạnh, cô múa cây cuốc mở hạc bổ nhanh ra như tia chớp, chặt đứt đầu cây sào. Người áo vàng gầm lên một tiếng, y rung mạnh sào tre, khiến hồ khẩu Lam Vân nhức nhối, cán cuốc cơ hồ vượt khỏi tay, buộc cô phải lui một bước, chẳng dè Bộc Dương Chiêu thừa cơ đánh lén, y vung cương xoa, đâm ngay vô hậu tâm cô.

"Dừng tay..." cả Triệu Kiến Hoài lẫn Thủy Liên Ảnh đồng thanh hét lớn, chẳng ngờ Bộc Dương Chiêu đang hận bị đánh rớt răng, y cứ tiếp tục đâm ngọn xoa vào. Nghe 'chát' một tiếng, hàn quang chớp lóe, cây bách luyện cương xoa đã bị chặt gãy.

Bộc Dương Chiêu hoảng hốt nhảy dựng ra ngoài, y đưa mắt nhìn, thấy Lạc Chi Dương đang đứng cạnh Lam Vân, tay cầm cổ kiếm, miệng cười dài.

Bộc Dương Chiêu hãi quá, y nhìn vào lưỡi cây cương xoa cụt lủn đang nằm lẩn long lóc dưới đất, há miệng chửi: "Hay cho một đôi cầu nam cầu nữ."

Lam Vân da mặt đỏ ửng, cô dẫn dỗi mắng trả: "Người, người mới là cầu... cầu nam nào đâu..", mắng còn chưa dứt lời, người áo vàng đã quét cây sào tới khiến cô phải cập rập xuất chiêu ngăn chặn.

Bình khí hai người còn chưa chạm vào nhau, đã nghe Thủy Liên Ảnh kêu lớn: "Mọi người hãy tạm dừng tay."

Triệu Kiến Hoài cũng ngại đao kiếm không có mắt, rủi gây thương tích lên con tin, mất đi vốn liếng trao đổi với phe Tây Thành, tức thì cũng nói: "Tạm lui ra đã, xem cô ta muốn gì?"

Quần hào nghe lệnh, đều lui về đằng sau, Thủy Liên Ảnh khoan thai bước ra, miệng mỉm cười: "Triệu Đường chủ, người đến Hành Hạnh thủy tạ, rốt cuộc là muốn gì?"

Nụ cười này như gió xuân thổi tan tuyết, nét thu thủy êm ả, đầy mày cuối mắt đều hiển lộ nét yêu kiều, Quần hào nhìn thấy, họ không biết vì sao tự dưng thầm ngưỡng: "Làm vậy để gây thương tổn đến nữ tử kiều mị mong manh này, không phải tác phong của hảo hán."

Triệu Kiến Hoài nhìn nữ tử, có hơi bất ngờ, bèn đáp bừa: "Đương nhiên là để cứu Tiền trưởng lão."

Thủy Liên Ảnh khẽ gật đầu, cô nói, giọng mềm mỏng: "Được lắm để ta theo bọn người, hãy phóng thích ba người kia, được không?" Liên Hàng đầu tóc số tung, nghe cô nói, đã nhảy nhồm lên, "Tiểu thư ... đâu làm vậy được?" Lam Vân cũng hốt hoảng "Tiểu thư ... không thể... không thể..."

Vốn Lạc Chi Dương thấy Thủy Liên Ảnh nhu nhược ẻo lả, hẳn không đánh giá cao, giờ chợt nghe cô xá thân cứu người, tự nguyện làm con tin,

hắn nhất thời dòm nữ tử, con tim nóng hừng hực, khiến đầu óc kích động, khó tự chủ lấy thân.

Triệu Kiến Hoài cũng phát sinh nghi ngờ, lão đánh giá nữ tử, rồi cười phá lên: "Lão phu mạo muội, xin hỏi phương danh cô nương?"

Thủy Liên Ảnh đáp: "Ta họ Thủy!"

Triệu Kiến Hoài nói: "Thủy cô nương, xin lỗi, lão phu nói thẳng, hiện nay phe ta đang chiếm ưu thế, lão phu tại sao phải theo ý cô?"

Lời này vô cùng ngạo mạn, Liên Hàng tức giận: "Không theo thì thôi, quá lắm, đánh nhau tới chết là cùng"

Thủy Liên Ảnh trừng mắt lườm cô ả, rồi thở dài: "Triệu Đường chủ, cũng xin lỗi để ta nói thẳng, có bắt ba người bọn họ, đối với quý bang hoàn toàn vô dụng."

Triệu Kiến Hoài ngạc nhiên: "Vì sao?"

Thủy Liên Ảnh đưa bàn tay mềm mại ra chỉ trỏ vào cả ba: "Liên Hàng, Lam Vân là nha hoàn của ta, phân lượng so với Tiền trưởng lão đều kém rất xa. Còn vị Lạc công tử này, chẳng qua là khách bất chợt, căn bản không phải người Tây Thành. Chỉ có tiểu nữ đây tạm coi như truyền nhân của Địa Mẫu, nếu Triệu Đường chủ cần con tin để đem trao đổi cùng trưởng lão quý bang, ngoài ta ra, còn có ai khác đâu?"

Triệu Kiến Hoài nhú mày, trầm ngâm không quyết, Bộc Dương Chiêu chẳng nhẫn nại được, y hả hê la lối: " Triệu Đường chủ, đừng nghe ả tiểu bà nương này nói bậy. Tất cả bọn mình đều đã thấy qua yêu thuật của Thu Đào, cô ta là truyền nhân của Địa Mẫu, nhất định yêu thuật phải giỏi, mình tha ba đứa kia, chỉ còn đơn độc mình ả, chẳng phải ả sẽ thoát thân ngon lành sao?"

Mọi người nghe y nói, thấy đều ồn ào khen phải, "Bộc Dương huynh cao kiến, nếu không phải huynh cơ cảnh, là mình đã trúng gian kế của tặc bà nương này rồi."

Triệu Kiến Hoài cũng nói: "Bộc Dương lão đệ nói phải lắm, Thủy cô nương, ta thả ba đứa bọn hăn xong, cô tẩu thoát thì ta làm thế nào?"

"Triệu Đường chủ quá lo", Thủy Liên Ảnh tươi cười, giọng bình thản, cô nói, "Ta tuy là truyền nhân Địa Mẫu, nhưng không biết võ công".

Ai nấy đều kinh ngạc, Bộc Dương Chiêu la lớn: "Người tính lừa gạt luôn cả ma quỷ nữa chắc?"

Triệu Kiến Hoài cũng không tin, lão bảo: "Thủy cô nương, cô không võ công thì làm truyền nhân Địa Mẫu sao được?"

"Gia sư bản sự không chỉ có võ công.", Thủy Liên Ảnh vẫn bình thản, cô nói rành mạch, "Trồng hoa, nuôi cỏ, bốc thuốc, chữa thương tích, trị bệnh, gãy đàn, nặn tượng sứ ... đều toàn nằm trong bản sự của gia sư. Tiểu nữ theo gia sư nhiều năm, chỉ học được có mấy ngón nghề ấy. Những thần thông của Địa bộ, tiểu nữ một chút cũng không rành."

Toàn bộ người Diêm bang nửa tin nửa ngờ, họ chăm chú đánh giá nữ tử, thấy nàng dung mạo xinh đẹp tuyệt trần, thần thái yêu kiều, ra gió là bị thổi bay, đang ngỡ ắt sẽ cháy thiêu, kiêu một cô tiểu thư thiên kim, không có chút dáng dấp gì của người học võ. Lạc Chi Dương cũng phải hỏi nhỏ: "Liên Hàng, những lời ấy đều là sự thật hả?"

Liên Hàng mím môi, cô không thốt nên lời, chỉ lo âu nhìn tiểu chủ.

Triệu Kiến Hoài ngẫm nghĩ, rồi lão cười xoa: "Thôi cũng được, cô chịu làm con tin, buộc lòng ta phải trối cô lại, Bộc Dương lão đệ, người đem dây thừng lại đây."

Bộc Dương Chiêu đưa ra một sợi dây bằng da thuộc, Triệu Kiến Hoài đón nhận, nói: "Thủy cô nương, nếu cô thực sự thành tâm, mời cô tiến ra hai bước, đưa tay chịu trời."

Thủy Liên Ảnh ngần ngừ, cô gật đầu nói: "Được thôi.", cô ôm bạch miêu, chậm chậm đi ra. Liên Hàng, Lam Vân đều hốt hoảng, họ ngăn chặn cô: "Tiểu thư, đừng đi."

Thủy Liên Ảnh liếc sơ vào cả hai, cô lắc đầu: "Liên Hàng, Lam Vân, hai đứa lui ra!"

"Muội không lui.", Liên Hàng kêu lên, "Tụi chúng muốn bắt tiểu thư, trừ phi tiểu tỳ chết ..."

"Ừ .. hay lắm", Thủy Liên Ảnh hai mắt ngược nhìn trời, cô lạnh lùng nói, "Người đi chết đi ..."

Liên Hàng ngẩn ngơ như tượng gỗ, Thủy Liên Ảnh đột nhiên dang tay đẩy cô ta ra, Liên Hàng đành lui hai bước, cô quỳ thụp xuống, tay ôm mặt, khóc nức nở. Lam Vân muốn an ủi bạn, nhưng còn chưa mở miệng, nước mắt đã muốn trào xuống dưới. Thủy Liên Ảnh làm như không thấy, cô lướt ngang hai người, đến trước Triệu Kiến Hoài.

Lão già chạm ánh mắt vào cô, lão chột sượng sùng, bèn ho khan một tiếng, bảo: "Bộc Dương lão đệ, người ra tay đi."

Bộc Dương Chiêu bản tính thô lỗ, chẳng chút thương hương tiếc ngọc, hắt dạ ran, đón nhận sợi dây, vung năm ngón tay phải thành trảo, hung hăng chộp vào đầu vai Thủy Liên Ảnh. Thế trảo đi được nửa đường, y nghe hơi lạnh bức người, một lưỡi gươm loang lỗ gỉ sét đã chặn ngang ngón trảo của y, Bộc Dương Chiêu vội vã rút tay về, nhìn kỹ lại, kịp thấy Lạc Chi Dương hoành kiếm ngang ngực, hắt cười dài, nói, "Triệu Đường chủ, tui vô phép, có một thỉnh cầu."

Triệu Kiến Hoài mặt tái xanh, lão trợn trừng nhìn hăn, không nói nên lời.

Lạc Chi Dương chẳng đợi lão đáp ứng, hăn cướp lời, nói: "Tui làm con tin thay Thủy cô nương, được không?"

Câu nói thực bất ngờ, Thủy Liên Ảnh mặt đầy vẻ kinh ngạc, Triệu Kiến Hoài cũng quá giật mình, lão nhú mày, nói: "Người chẳng thuộc về Tây Thành, lão gia không có hứng thú."

"Ai bảo tui hồng phải người của Tây Thành?", Lạc Chi Dương cười hì hì, nói tiếp, "Chẳng giấu gì Triệu Đường chủ, tui chẳng những là người Tây Thành, chức phận địa vị tui còn cao gấp mấy Thủy cô nương nữa kia."

Triệu Kiến Hoài thấy khó hiểu, lão quay sang nhìn nhìn Thủy Liên Ảnh, nữ tử này nhú mày nói: "Lạc công tử, công tử đừng làm rộn nữa."

Lạc Chi Dương giọng cười cợt, nói, "Tính theo tiền, tính theo trị giá, người mà Tây Thành nắm giữ là trưởng lão Diêm bang, thân phận chỉ dưới một người mà trên vạn kẻ khác, muốn chuộc về, ít nhất cũng phải tìm một người dưới một trên ngàn vạn mới được."

Đôi mi thanh tú Thủy Liên Ảnh nhú lại, Triệu Kiến Hoài chỉ cười gằn: "Tiểu tử, bộ người là một kẻ dưới một, trên ngàn vạn sao? Hừ, nói nhăng nhít, những vị đứng đầu tám bộ ai nấy ta đều nhận biết, trong đó chẳng có nhân vật nào giống nhà ngươi."

Lạc Chi Dương cười cười, hăn thản nhiên nói: "Chủ tám bộ thì đã là cái quái gì?"

Hăn vừa nói thế, tất cả mọi người đều kinh hãi, Triệu Kiến Hoài tuy quá giận dữ, lão lại buông tiếng cười: "Tiểu tử này, người còn có địa vị cao hơn mấy vị đứng đầu tám bộ hả?"

"Đúng phóc", Lạc Chi Dương cười hì hì, "Lão nói thử xem, giữa tám chủ bộ cùng thiếu chủ Tây Thành, ai cao hơn ai?"

Triệu Kiến Hoài càng thêm hồ đồ, lão trợn trừng mắt nhìn vào Lạc Chi Dương: "Người, người..."

Lạc Chi Dương thở ra một hơi dài, "Xem chừng gia sư thoái ẩn quá lâu, người trong thiên hạ đều đã nhanh chóng quên mất!"

"Nói gì vậy", Triệu Kiến Hoài suy nghĩ thật gắt, lão buột miệng hỏi, "Người là đệ tử của Lương Tư Cầm?"

Câu đó hết như giữa trời quang mây tạnh chợt sấm sét vang dậy ùng ùng, khiến mọi người trong quần hào đều biến sắc, cả ba nữ tử nghe hẳn nói lung tung thiên cũng cảm giác vừa tức giận vừa buồn cười, Liên Hàng không nhịn nổi, cô kêu ầm lên: "Người nói bậy bạ gì đó? Ở đâu trong Tây Thành mọc ra một đệ tử như thế?"

Lạc Chi Dương lườm cô một cái, cười ma mãnh, nói: "Liên Hàng ui, nhất nhật vi sư, chung thân vi phụ, chẳng lẽ vì muốn giữ mạng, đến ngay cả cha cũng không dám nhận hả?"

Liên Hàng tức tối, cô giậm chân: "Người nói bậy, người là cha ai...."

Triệu Kiến Hoài nhìn hai người, không khỏi nghi ngờ, lão trầm ngâm, nói: "Tiểu tử, Lương thành chủ là vô địch thiên hạ, nếu người là truyền nhân, hẳn võ công chắc không tồi, có gì chưa sử xuất được một chiêu nào đã cam tâm tự nguyện làm con tin của ta?"

"Ai nói tui một chiêu chưa phát?", Lạc Chi Dương đang cười cười, bỗng dừng hẳn lớn tiếng sùng sộ, "Muốn bắt tui làm con tin, trước hết phải đánh thắng được tui đã!."

Quần hào vừa nghe hẳn, thấy bị mắc mưu, nhất thời đều nổi giận, âm ỉ chửi mắng.

Bộc Dương Chiêu lạnh lùng nói: "Được lắm, nói tới nói lui, vẫn là muốn đánh nhau."

Y vén tay áo, định nhào ra, Lạc Chi Dương xua tay, nói: "Chậm đã."

Bộc Dương Chiêu hỏi: "Sao? Sợ rồi hả?"

"Sợ?", Lạc Chi Dương cười âm, hẳn vụt xông tới, Bộc Dương Chiêu còn chưa hiểu, đã cảm giác kiếm quang mờ mịt, cây cương xoa của y vốn trước đó bị hẳn chặt đứt, chỉ còn lại có cái chuôi thép, y lập tức giơ nó lên ngăn đón, nghe reng một tiếng, cái chuôi đã bị tiện đứt đôi, cây Chân Cương thừa thế tiến vào, mũi kiếm trở đúng tâm khẩu y.

Bộc Dương Chiêu một chiêu bị chế ngự, mặt y xám như tro tàn, quần hào ào ào rút binh khí, vây Lạc Chi Dương vào giữa.

Lạc Chi Dương cũng không lí gì đến họ, hẳn trông ra, hỏi: "Triệu Đường chủ, lão và tui đánh cuộc chơi một phen, lão nghĩ sao?"

Triệu Kiến Hoài nổi giận: "Cuộc cái rắm!"

Lạc Chi Dương cười, hỏi trở lại: "Nếu lão không chơi, Bộc Dương huynh đây phải chết chẳng sai, hẳn chết đi, bọn lão báo thù, nhất định sẽ giết tui, nếu tui chết, dùng ai chuộc Tiền trưởng lão về?"

Triệu Kiến Hoài nhất thời im lặng, Bộc Dương Chiêu chết hay sống, lão chả bận tâm, nhưng nếu thực sự Lạc Chi Dương là Thiếu chủ Tây Thành, có được hẳn làm con tin là chiếm được nhiều lợi thế, lão lập tức nén giận, tự kìm chế, hỏi: "Hay lắm .. người muốn đánh cuộc như thế nào?"

Lạc Chi Dương nói: "Bên lão cử ra một người, đơn đả độc đấu với tui, bên lão thắng, tui mặc tình để lão xử trí, còn nếu tui thắng, xin các vị đi về giùm."

Hắn lớn tiếng mạnh miệng khiến mọi người đều kinh nghi, Triệu Kiến Hoài đang còn ngẫm nghĩ chưa quyết, chợt nghe có người nói to: "Triệu Đường chủ, Diêm bang mình đường đường đại bang, nếu không chấp thuận ứng chiến, chẳng phải sẽ để thiên hạ coi thường hảo hán toàn bang sao?"

Triệu Kiến Hoài ngoái trông lại, người nói đó chính đại hán sử chuy. Người này nhảy vọt ra, lớn giọng kêu lên: "Ông nội mi là 'Phá Lãng chuy' Cung Cường xin được lĩnh giáo cao chiêu."

Triệu Kiến Hoài lâm vào thế cười cợt, lão đành phải nói: "Tiểu tử, có thể đánh cuộc, nhưng người không thể xử dụng kiếm, thanh bảo kiếm này chặt sắt như chém bùn, người chiếm quá nhiều ưu thế."

Lạc Chi Dương tức thì nói: "Được thôi!", hắn tra kiếm vào vỏ, rút cây sáo ngọc cầm tay, nhìn nhìn nó, rồi tiếp: "Không cần kiếm, dùng cây sáo này, được chưa?"

Mọi người thấy đều động dung, cây sáo ngọc chẳng phải thứ đồ vật cứng rắn, đập vô một phát là tan tành, Cung Cường cảm thấy bị khinh thị, y trợn tròn cặp mắt, hả hống la lớn: "Xú tiểu tử, ta thấy cây sáo này của người hồng đáng mấy xu, va vào chùy của ta mà tan nát thì đừng có hối hận."

"Nói đúng lắm ... đúng lắm.", Lạc Chi Dương cười vang, hắn học theo giọng của đối phương, "Xú thợ rèn, tui thấy hai cái dùi trống đó cũng hồng đáng mấy đồng, bị sáo tui đập bể thì cũng đừng tiếc nuôi."

Cung Cường giận sôi máu, y đập hai chùy vào nhau, tia lửa bắn tung toé trong tiếng sắt thép va chạm đinh tai. Liên Hàng mặt mày thất sắc, cô định bước ra, Lam Vân đưa tay níu lại, bảo cô: "Đừng hoảng hốt ... tiểu tử này

dám can đảm ra mặt, có lẽ thực sự có bản lĩnh." Liên Hàng mắt không rời khỏi Lạc Chi Dương, cô hãi thâm: "Hắn có cái bản lĩnh gì? Thứ công tử xướng ca này, chỉ biết ba hoa cái miệng."

Lạc Chi Dương cầm sáo ngọc ngắm nghía thật hết sức nhàn nhã, Cung Cường càng nhìn càng gai mắt, y hét to một tiếng, quơ chùy ra phía trước, quét ào tới, khí thế mạnh mẽ trầm hùng, từ mặt đất bằng phẳng cuộn cuộn nổi lên một trận cuồng phong. Hai chân Lạc Chi Dương khẽ di chuyển, hắn nhẹ lướt ra sau, song chùy vụt trượt mấy tấc sát ngang thân mình. Lạc Chi Dương chột giống như một hình nhân bằng giấy, dưới kinh phong của song chùy, nó vật vờ uốn lượn về phía sau khiến người quan chiến đều kinh ngạc, họ thấy Lạc Chi Dương lui mỗi lúc một xa, chột hắn chạm lưng vào bức tường cuối thủy đình, hết đường cục cựa, Cung Cường quá mừng rỡ, y quát lớn một tiếng, tả chùy quét ngang nhắm vô eo lưng Lạc Chi Dương, hữu chùy quay vòng vòng trên cao, chuẩn bị giáng xuống đỉnh đầu hắn .

Song chùy mà đập vào, thế nào Lạc Chi Dương cũng hết sống, Liên Hàng không sao kìm chế nổi nữa, cô kinh hãi hét lên, tiếng kêu vừa thoát ra, chột thấy Lạc Chi Dương vung sáo ngọc, tà tà đẩy xéo nó ra, mềm mại như tơ tằm, lá lướt tựa nhành xuân liễu, không còn có thể làm cho yếu ớt hơn thế được, hắn đã khẽ đập cây sáo vô đầu quả chùy sắt bên phải. Chiêu này xuất xứ từ "Văn Khúc thức" của "Dịch Tinh kiếm", trong nhu chứa cương, kinh lực xảo diệu. Cung Cường chỉ cảm giác hồ khẩu nóng rát, quả thiết chùy đó giữa không trung thay đổi phương hướng, vẽ một vòng lớn, sượt ngang thân mình Lạc Chi Dương, đập đánh rầm một cái vào quả chùy sắt đến từ mé trái.

Hai chùy va vào nhau, song chưởng Cung Cường phát nhức nhối, trong tai y vừa nghe tiếng cười nho nhỏ của Lạc Chi Dương, sáo ngọc đã vẽ một làn lục quang, nhắm chọc thẳng vô mắt trái y. Chiêu này biến hoá từ Văn sang Võ, là một sát chiêu của " Vũ Khúc thức", Cung Cường hồi hải giới hữu chùy lên ngăn chặn, sáo ngọc bỗng lượn xuống dưới, nhắm điểm vô

tâm khẩu y. Cung Cường vội vung nhanh tả chùy ra đón, chẳng dè Lạc Chi Dương chuyển sang "Bắc Đẩu thức", sáo ngọc vụt lên trên, khiến quả thiết chùy nảy bật, nghiêng nhiên biến thành một sinh vật, đánh rầm một phát vô hữu chùy ở ngang tầm hai mắt y. Lần này, hồ khẩu Cung Cường rách toác, tuôn máu xối xả, tiếng chùy sắt đụng nhau sát bên tai hết tiếng sấm thiên lôi, chấn động song nhĩ y ong óng.

Cung Cường không thể hiểu nổi, trời sinh y thần lực để múa thiết chùy như ta se sợi bắc, chỉ là, hai chiêu vừa qua, đụng phải cú chạm, cú đẩy của sáo ngọc, y đã không sao giữ chắc được chùy trong tay. Y còn đang nghĩ ngợi, tự tìm hiểu lý do, đã thấy Lạc Chi Dương lượn vòng ra sau lưng y, sử một chiêu trong "Thiên Nguyên thức" điểm vào huyết "Thận Du" của y.

Cung Cường gầm lên một tiếng, y xoay mình, múa hữu chùy đập ra. Lạc Chi Dương lựa thời điểm thích hợp, chuyển sang một chiêu của "Thiên Cơ thức", hơi sáo ngọc về đằng trước, nhắm vuốt vào bên cạnh thiết chùy, rồi đẩy một cái, đưa hữu chùy đi xéo ra ngoài, nghe ầm một tiếng, là lần thứ ba hai quả chùy sắt va vào nhau.

Lần này, Cung Cường cảm giác cuống họng rục lên, máu chạy ngược, đổi sắc mặt y thành tím ngắt.

Ai nấy còn đang chưa hiểu, Cung Cường lại quát thét ầm ĩ như sấm, chỉ những nuốn đập loạn đả vào mà băm nát Lạc Chi Dương ra. Y huy động tuyệt kỹ "Phá Lãng chuy", vừa dũng mãnh, vừa nhanh vùn vụt, đem toàn lực ra thi triển, vũ lộng song chùy bay bay như đám mây đen, từ trên cao ụp xuống.

Do không tiện bức kinh lực ra ngoài, Lạc Chi Dương chẳng thể sử dụng chưởng, quyền, cước, toàn bộ chân khí chỉ lưu chuyển trong cơ thể, mọi cử động giơ tay nhắc chân đều được thêm phần nhẹ nhàng, hần khởi động Linh Vũ, di chuyển Đẩu bộ, đi tới , thụt lui như bóng ma, đều tránh thoát mọi nhát chùy tấn công vào hần.

Cung Cường càng đánh càng cấp rập, đường chùy mỗi lúc một thêm mãnh liệt, không ngờ Lạc Chi Dương dùng thuật "Linh Cảm", đã nhận định rõ ràng tất cả tiết tấu của y. Với hãn, cặp chùy như một đôi song lang nảy lên tụt xuống, vung qua lượn lại với phách điệu rõ rệt, hãn tha hồ dùng sáo ngọc mà đưa đẩy, mà dẫn dắt, chỉ qua lại vài phát, đã làm loạn tiết tấu của đôi thiết chùy. Cây sáo ngọc đến đến đi đi, lượn một chút bên hữu, tạt một chút bên tả, khiến cặp thiết chùy kia cứ va vấp vào nhau, nghe chan chát, liên miên còn dồn dập hơn thợ rèn gõ búa đập sắt nung đặt trên đe. Những âm thanh chan chát đó, người ngoài nghe được, chỉ thấy là tiếng sắt thép va chạm, nhưng trong tai Lạc Chi Dương, chúng có nhịp điệu, chúng đang tấu nhạc theo sự dẫn dắt của sáo ngọc.

Cứ mỗi nhát chùy sắt đập vào nhau, đôi tay Cung Cường đều bị lực đạo từ chùy chỏi ngược về thật mạnh, chẳng mấy chốc, song chưởng y tê rần, mất cảm giác, lồng ngực y quặn thắt muốn ói máu, dần dà, không phải tự y điều khiển thiết chùy nữa mà hai tay y cứ lôi kéo y đi theo hai quả chùy, vì muốn giữ sĩ diện, y gồng mình, rán sức quay cuồng theo chúng. Đấu thêm dăm hiệp nữa, Cung Cường càng lúc càng thấy khó chịu, khí huyết trong ngực sôi trào, cuống họng cứ rờn rợn muốn ói, bỗng nhiên, Lạc Chi Dương hét to "Buông tay!", sáo ngọc quật ra một nhát, đập vào quả chùy bên trái, khiến nó trượt đi, thẳng cánh nện đúng vào chùy bên phải. Lần này, tiếng sắt thép va vào nhau còn lớn hơn sấm rền, ngói trên mái đình rung lên, hồ khẩu Cung Cường bắn máu, hai thiết chùy song song rời tay, tả chùy bay vọt qua khung cửa sổ, rơi tòm vào hồ, hữu chùy bay bổng lên cao, nó phá vỡ nóc đình, rớt cuộc không biết biến mất về nơi nào. Cung Cường thụt lùi vài bước, y bỗng ngã ngồi, hai mắt ngây dại nhìn nhìn đối thủ, đột nhiên, cả người y run bắn lên, y hộc ra một ngụm máu bầm, rồi nằm lăn quay ra sàn, mặt trắng bệch như tờ giấy bản.

Thủy đình lập tức im ắng, Triệu Kiến Hoài vẻ ngần ngừ, lão đang định tiến ra, bỗng người áo vàng nghệ hắng giọng, cầm sào tre chậm chậm bước tới, y trầm giọng nói: "Tại hạ Phiền Trọng, xin lĩnh giáo cao chiêu túc hạ."

Liên Hàng chứng kiến chiến thắng ly kỳ của Lạc Chi Dương, tuy cô không hiểu ảo diệu bên trong, nhưng vẫn không sao giấu nổi niềm vui hiện đầy trên mặt, khi cô thấy người áo vàng xuất chiến, chợt kinh hãi thâm, cô buột miệng kêu lên: "Công tử coi chừng, hắn là truyền nhân của 'Lê Hoa thương' vùng Hà Bắc đó"

Lạc Chi Dương ngoái đầu cười mơn với cô, Liên Hàng đỏ mặt tận mang tai, cô hằm hừ lườm nguýt hắn, Phiền Trọng trông thấy hai anh chị đầu mày cuối mắt, y nghĩ thâm, dịp may này không thể bỏ lỡ, bèn rung cây sào tre, đâm ào ào ngay bụng Lạc Chi Dương. Đòn đánh lén này, nếu nhắm vào ai khác, người đó khó thoát nạn vỡ bụng lòe ruột, nhưng dựa vào thuật "Linh Cảm" vận dụng sẵn lên hai tai, tuy ánh mắt Lạc Chi Dương đặt cả vào Liên Hàng, nhưng màng nhĩ hắn lại không ngừng nghe ngóng, Phiền Trọng vừa giơ cây sào lên, hắn đã biết ngay, chẳng cần quay đầu lại, hắn quai tay hươi sáo, nghe "chát" một tiếng, sáo đã đập đúng ngay vào mũi nhọn của cây sào. Chiêu này, Phiền Trọng vận dụng trọn mười thành công lực, chẳng dè, sào tre vừa chạm vô cây sáo, nó mất hết khí thế, đã nghiêng xéo, tạt ngang sườn Lạc Chi Dương, đâm sột một phát xuyên qua vạt áo hắn, chỗ thùng nơi vải áo chợt nhuộm máu đo đỏ. Quần hào bị dồn nén này giờ khá lâu, đột nhiên thấy máu chảy, họ lập tức reo hò rung chuyển trời đất mà hoan hô phe ta.

Nhưng Phiền Trọng chỉ nhắm mắt nhú mày, y rút cây sào tre về, đôi mắt dăm dăm vào Lạc Chi Dương, dáng ngơ ngẩn mất hồn.

Liên Hàng nom thấy Lạc Chi Dương đổ máu, cô rùng mình, kinh hãi, vội lớn giọng hỏi: "Ồi ... người không sao chứ"

Lạc Chi Dương quay đầu nhìn cô, tươi cười nói: "Không có gì, không có gì, chỉ trầy sướt da thịt chút đỉnh..."

"Ngốc ạ ..", Liên Hàng giậm chân tức tối, "Lúc đánh nhau, chớ có hết nhìn ngang lại nhìn ngửa!"

"Nhìn ngang nhìn ngửa thì đã ăn thua gì", Lạc Chi Dương chu mỏ thè lưỡi ra, "Không mở mắt, không nhìn mới tính là giỏi."

"Không mở mắt, không nhìn... ?", Liên Hàng còn chưa hiểu gì, cô đã thấy Lạc Chi Dương cời dải dây lưng, đưa lên bịt kín đôi mắt, hần cười hề hề, hỏi cô: "Tin tui đi, tui hổng cần dùng mắt, dư sức đối phó sào tre của y."

Hần nổi tính trẻ thơ, không biết trời cao đất rộng. Liên Hàng kinh hãi, cô lật đật nói: "Đồ điên khùng ngốc nghếch, đừng làm trò náo loạn, người... người...". cô cuống lên, rối trí, không sao tìm được câu chữ cho thích đáng,

Phiền Trọng nổi giận càn hông, dù y vốn trầm tĩnh, cũng không sao nén bực tức, bèn thét to: "Tiểu tử, con mẹ nó ... người chó có khinh thường người ta quá đáng!"

"Xem thường người?", Lạc Chi Dương cười âm, "Bộ đây là người sao ta?"

Sắc mặt Phiền Trọng chột xanh chột đỏ, lửa giận thiêu đốt con tim mỗi lúc một nóng bỏng, y trợn ngược hai mắt , thét to: "Người muốn chết....", cây sào nâng lên cao, đầu sào vẽ những vòng xoàn xoạt, rồi nó hết như một con măng xà xanh lục to lớn hả thật to cái họng mà tấp tới.

. Hần là cao thủ sử hoa thương, tuy vũ khí là sào tre, chiêu thức đích thực thương pháp, lúc y giao đấu hai nữ tỳ, Lạc Chi Dương đứng quan chiến một bên đã sớm nghe ra tiết tấu trong thương pháp của y, cho nên hần bịt mắt , đầu tiên để chọc giận đối thủ, thứ nữa cũng định đem thử nghiệm tâm pháp mà hần vừa mới lĩnh ngộ gần đây. Cây sào tre múa ra gió vùn vụt, Lạc Chi Dương tập trung vào màng nhĩ, nghe được rõ ràng đâu vào đấy, hần bỗng dừng lui ra sau một bước, thân mình lượn xéo sang bên trái, bước chuyển thân đó thập phần xảo diệu, nhát đâm của Phiền Trọng do đó trượt ra ngoài, mất hết khí thế. Y kinh hãi đến ứ ứ, vừa định biến chiêu, sáo ngọc của Lạc Chi Dương đã điểm ra, chặn đứng đầu cây sào, Phiền Trọng ra sức

tạt ngang tránh sáo ngọc, không dè cây sáo tiện đà đã quét xuống, sào tre như bị một con rắn sống động quấn chặt vào, đã bị giật ngược ra suýt tuột khỏi tay y. Phiền Trọng gầm một tiếng, y xuống trung bình tấn, rùn mình, vận sức nắm chặt sào tre, quét ngang về mé tay mặt, quây lên một cơn lốc, cuồn cuộn tạt ra, Lạc Chi Dương sử "Linh Vũ", thân mình như nhành liễu đứng đưa theo gió, dưới chân đi "Tử Vi Đầu bộ", sáo ngọc vung vẩy trong tay, trong một chớp mắt, đã gõ ba nhát 'cóc cóc cóc' vô sào tre, tiết tấu cực kỳ thúc bách tựa hồ một khúc nhạc chiến đấu kỳ diệu. Người bên ngoài trông Lạc Chi Dương ra tay yếu ớt, căn bản không dịch chuyển được cây sào tre mà Phiền Trọng quét ngang với khí thế ngàn cân, duy nhất Phiền Trọng người trong cuộc mới tự biết cái khổ,

Cây sáo của Lạc Chi Dương cứ mỗi lần gõ trúng sào tre, đều chọn đúng lúc kinh lực trên cây sào đã đứt đoạn, khiến nội kinh y cũng do đó mà rối loạn theo. "Niên đao nguyệt côn nhất bối tử thương" (Đao luyện một năm, côn luyện vài tháng, thương thì luyện suốt đời) Cái khó của hoa thương không nằm trong chiêu thức, mà ở chỗ phải tạo được nội kinh trong thân cây thương, Tích tụ kinh lực trong thương giống như đưa ngón tay xỏ chỉ kim khâu, lớn lao có thể đâm rớt chim ưng, nhỏ bé có thể xuyên qua ruồi muỗi. Hiện thời nội kính y đứt đoạn, người và thương tách ra làm hai, đầu Phiền Trọng tập luyện được một thân thương pháp, ba lần y khởi động nội kinh, ba lần y đều bị cây sáo ngọc gõ vô thật đúng lúc mà làm đứt đoạn, cây sào tre kia tựa như một nhạc khí to lớn, theo điều khiển của Lạc Chi Dương mà vẽ nên một vòng thật to, đột nhiên. cước bộ hẫch chững lại, cây sào tre cũng khựng theo, y bị giữ đứng yên cách thân mình Lạc Chi Dương khoảng một thước, Hai người đang động trở thành tĩnh, khiến thời gian như đình trệ, người bên trong thủy đình đều chẳng hiểu diễn tiến kỳ diệu gì đang xảy ra, họ nín thở mà theo dõi.

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu đang nhỏ tong tỏng từ trên mặt Phiền Trọng xuống, trong lòng y dấy lên một phần tức giận, một phần mê hoặc, người quan chiến thấy rõ, chỉ cần y bước đến một bước, là đã đâm trúng

đối thủ rồi. Có điều, cái bước đó, khí thế trong cây thương Phiền Trọng đã cạn, tuy chỉ một bước ngăn ngui, y lại thấy xa vời ngàn dặm.

"Vút", tiếng vỗ cánh của một con thúy điều vừa bay xẹt qua mặt hồ, Phiền Trọng như tỉnh mộng, y sắc giọng thét to, giật mạnh cây sào tre ra khỏi ảo ảnh. Diêm chúng thấy y ra tay, họ như trút được gánh nặng, đồng loạt hoan hô ầm ĩ. Lạc Chi Dương lướt nhẹ người về phía sau, vung sáo ngọc đập lên sào tre, hốt tả hốt hữu, tùy theo đường đi của sào tre. Cây sào thật dài, cây sáo ngắn ngắn, màu sắc tựa tựa nhau, chúng linh động như một con trăn lớn, một con rắn nhỏ đang quần thảo trong không gian.

Mỗi mỗi chiêu thức của sào tre đều bị chế ngự, Phiền Trọng tuy có kinh lực lại không thi thố ra được, đối thủ bịt kín hai mắt, chẳng khác người mù, y mà không thể thủ thắng, chuyện này loan truyền giang hồ, y rất cuộc không còn mặt mũi nào gặp bất cứ ai. Y càng nghĩ càng nóng nảy, đem hết sức lực múa may sào tre, lập tức tạo nên một màn trúc ảnh thật dày đặc, hết như ngàn vạn đoá hoa nở rộ, như gió bắc thổi tuyết bay mù mịt. Lạc Chi Dương đang tính hóa giải, chợt cảm giác tiết tấu của đối phương khác lạ, hần lập tức thu hồi sáo ngọc, lui nhanh ra sau hai bước.

Nói thì chậm, xảy ra thật nhanh, Phiền Trọng vừa xoay mình xong, y đưa sào tre sang tay phải, tay trái vung ra một dải liên nhuyễn thương trắng bạc, nó lòn qua màn sào tre xanh biếc mà đâm xộc vô cổ họng Lạc Chi Dương. Chiêu này xuất kỳ bất ý, còn chưa thấy rõ, chợt nghe rẹt một tiếng, một đạo ngân quang như tia chớp đã bay ngược trở về mặt Phiền Trọng. Chiêu thức của dải nhuyễn thương xuất xứ từ tuyệt kỹ Phiền gia "Xuân Tuyết Loạn Lê Hoa". cả hai món vũ khí một cứng một mềm chợt cùng lúc xuất sử, đối phương khó lòng phòng bị. Chẳng dè Lạc Chi Dương kịp nghe ra sự thay đổi tiết tấu, hần đã sớm liệu định, bèn quai tay đánh một nhát sáo ngọc đúng vào nhuyễn thương, khiến Phiền Trọng cảm giác luồng sáng bạc bay ngược về, đâm thẳng vô mắt, y vội vàng cúi đầu né tránh, dải nhuyễn thương sượt sát vào mặt, khiến y tức thì đổ mồ hôi lạnh đầm dề.

Lạc Chi Dương đã lượn sát vào, hươi sáo ngọc đập vào màn thanh quang của sào tre. phát ra những âm thanh nghe hết sức êm tai, những va chạm này đã đả kích, khiến nội kinh Phiên Trọng tán loạn. không sao ngừng tụ vào một chỗ, y múa may nhuyển thương sang hỗ trợ, bất ngờ bị sáo ngọc bên phải một nhát, bên trái một vuốt, phát ra liên tục những tiếng xoát xoát, đã làm nhuyển thương quần vào thân sào tre. Phiên Trọng trận cước đại loạn, trong tai y nghe lũng bùng không dứt, khi thì tiếng động của sáo đập vào thân tre, khi thì tiếng sáo vụt vô nhuyển thương, thanh âm đinh đinh đinh, rẹt rẹt rẹt luân phiên nhau mà rộ, tiết tấu lúc dài lúc ngắn, ban đầu còn chưa theo chương pháp gì, dần dà đã trở thành có mạch lạc.

."Ừa!", Thủy Liên Ảnh khẽ kêu, sắc mặt cô gái toát ra một tia kinh ngạc,

"Đó là khúc 'Dương Quan Tam Điệp'", hẳn đang trong lúc đánh nhau kịch liệt mà còn có thể mở miệng trò chuyện, bọn Diêm chúng đều kinh hoàng, Bộc Dương Chiêu tức giận la lớn: "Cái chó má gì là tam điệp, đây là đám đấu võ, chẳng phải chỗ chơi nhạc."

Thủy Liên Ảnh lắc đầu phản bác: "Đúng là đấu võ, nhưng thanh âm của ngọc bích chạm vô tre trúc rõ ràng là một khúc nhạc"

Nói xong, cô hắng giọng, bắt nhịp , cất tiếng ngâm nga theo:

"Vị Thành triều vũ ập khinh trần

Khách xá thanh thanh liễu sắc tân

Khuyến quân cánh tận nhất bôi tửu

Tây xuất Dương Quan vô cố nhân."

(ND: Đường thi 'Vị Thành khúc' của Vương Duy, tạm dịch nôm:

Bài Ca Vị Thành

Sáng sớm, trên Vị Thành có mưa làm thấm ướt làn bụi mỏng.

Khách xá xanh mát màu lá non của dương liễu.

Mời bạn hãy cùng tôi uống cạn chén rượu này.

Vì một khi bạn đi về phía tây tới Dương Quan rồi, sẽ không còn có ai là cố tri nữa.

Vị Thành nay ở phía tây bắc An Huy, tỉnh Thiểm Tây, hồi xưa là thành Hàm Dương của nước Tần.

Ái Dương Quan, theo sách cổ, ở mé tây nam huyện Đôn Hoàng, tỉnh Cam Túc. Từ Vị Thành tới Dương Quan cách nhau khoảng hơn ngàn cây số đường chim bay.)

Tiếng ngâm nga thánh thót, từng chữ từng câu đều hoà theo thật sít sao âm thanh của sáo ngọc gõ lên tre. lên nhuyễn thương. Đến giờ, ai nấy bỏ buộc kinh hoàng mà hiểu ra: "Phiền Trọng chẳng những lạc hạ phong, sào tre, nhuyễn thương trong tay y đã biến thành nhạc cụ để đối phương dùng thân sáo ngọc gõ vào, tấu lên một khúc nhạc. Tỷ võ quyết định hơn thua, nhưng chẳng tốn mấy hơi sức, Lạc Chi Dương lại đã đem trận tỷ võ biến thành một trò tấu nhạc". Diêm chúng thấy đều vô cùng khiếp sợ, họ hiểu rằng võ công Lạc Chi Dương cao gấp mấy lần Phiền Trọng, hẳn đã dễ dàng dẫn dụ y rơi vào vòng tiết tấu của hẳn, Lạc Chi Dương dựa theo khúc nhạc 'Dương Quan Tam Điệp' đã buộc Phiền Trọng răm rắp làm theo ý hẳn, hết như biến y thành kẻ bán hàng rong, tự hẳn xếp hàng hoá vào giỏ, bảo y

gánh ra ngoài chợ, Phiền Trọng cũng ngoan ngoãn cong lưng gánh đi bán hàng. Khi hiểu rõ điều này, Phiền Trọng ngượng chín người, đầu thêm dăm ba hiệp nữa, y bỗng dừng nhảy dựng ra sau, hét to một tiếng "Thôi", vứt bỏ sào tre, y xoay người bước đi, như một cơn lốc, y lao ra ngoài thủy đình, chẳng ngoái trông lại một lần, đã tức thì mất dạng.

Lạc Chi Dương tháo bỏ dải bịt mắt, vui vẻ hỏi: "Đến lượt ai đây?"

Triệu Kiến Hoài nhìn quanh, Diêm chúng chẳng một ai nhúc nhích, lão thâm hiểu thuộc hạ đang bị kinh hồn táng đờm, lập tức lão gồng mình, chậm rãi nói: "Triệu mỗ bất tài, xin lãnh giáo túc hạ mấy chiêu chương pháp."

Ngón thương của Phiền Trọng, chùy pháp của Cung Cường, cả hai công phu đều rất có danh vọng, khi đụng phải cây sáo ngọc này, đã cùng thất bại thê thảm. Trong ý Triệu Kiến Hoài, lão nhất quyết, nếu thi đấu bằng võ khí, Lạc Chi Dương vô cùng lợi hại, muốn thắng hẳn, bó buộc phải bỏ ngắn dùng dài, không chọi nhau bằng binh khí được.

Lạc Chi Dương thâm suy tính, "lão già này chơi xa luân chiến với mình, đánh thắng Triệu Kiến Hoài rồi, sẽ lại có những người khác, đưa nợ nối tiếp đưa kia, căn bản không để cho mình yên. mình phải hiển lộ cho tụi chúng coi một võ công thậm cao, cho bọn chúng thấy khó mà lui". Hắn tức thì cài sáo vô eo lưng, vui vẻ nói: "Đấu kiểu người tới ta lui hoài, thật cũng nhiều phiền toái. Như vậy hay hơn, Triệu Đường chủ, tui đứng bất động để cho lão đánh tui ba chương, tui mà tiếp được, tính là lão thua, còn nếu tui không chịu nổi ... khỏi cần nói chi cho lắm!"

Hắn vừa dứt lời, toàn thể sảnh đường đều hải kinh, Triệu Kiến Hoài tức giận càn hông, lão cất giọng căm hờn, nói: "Tiểu tử, quyền cước không có mắt, rui ta đánh chết người thì sao?"

"Tui chết là đáng kiếp!", Lạc Chi Dương vẫn cười, hai mắt loé sáng, "Nếu may mắn không chết, Triệu Đường chủ tính sao?"

Triệu Kiến Hoài tức giận đến mặt mày tái xanh, lão la lớn: "Nếu người tiếp được ba chương, Triệu mỗ lập tức dẫn người rời khỏi thủy tạ."

"Hay lắm!", Lạc Chi Dương vỗ tay, "Triệu Đường chủ là quân tử, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy."

Triệu Kiến Hoài vừa nói xong câu đồng ý đó, lão chột hổi, nhưng nhìn đến vẻ mặt Lạc Chi Dương, lão giận đến mức khó đỡ, bèn xuống trung bình tấn, hơi rùn người, lão hít vô một hơi dài, dạt người ra sau một chút, đột nhiên toàn thân căng phồng, đã to lớn thêm một nửa. Lạc Chi Dương thấy lão hình dung cổ quái, đang thầm giật mình, chột nghe Thủy Liên Ảnh nói: "Lạc công tử cẩn thận, đây là 'Phục Hổ công' của phái Thê Hà!"

Giọng nói êm ái uyển chuyển, đầy nét lo lắng, Lạc Chi Dương đưa mắt nhìn lại, nữ tử mặt hoa nhọt nhọt, mắt nhuốm u sầu, dưới ánh dương quang, cô mang dáng vẻ cô đơn sầu muộn, bộc lộ ưu tư, toàn thân như một vầng mây mù gần như sắp tan rã, Lạc Chi Dương cảm giác hừng hực nóng bỏng, một cỗ ngạo khí dâng cao, hần nhủ thầm: "Hồi đó, nơi khuôn viên rạp hát, nếu ta chẳng được Địa Mẫu cứu giúp, Lạc Chi Dương này đã chết ngỏm từ lâu. Chịu ơn thì phải báo đáp là bản sắc của nam nhi, ta đường đường tẩm thân bảy thước, há có thể đứng đưng nhìn đệ tử Địa Mẫu bị người vũ nhục sao?". Nghĩ vậy, hai tay chống eo, hần rộ một tràng cười dài,

Triệu Kiến Hoài nghe cười, lão càng thêm tức giận, bỗng dưng lão đưa thân mình tới, vung tả chương nhanh như tia chớp đánh ra, nghe 'bùng' một tiếng, đã giáng cật lực một chương vào ngực Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương như lãnh một nhát búa tạ, thân mình hần bay bổng, vọt ngang ra đằng sau, đập một cái 'rầm' vô bàn uống trà, khiến nó vỡ toang

thành nhiều mảnh vụn, còn hắc thì lăn cù mèo thêm một vòng nữa, chẳng thấy cục cựa.

Không gian trong thủy đình đang lặng im như tờ bỗng vỡ oà lên trong tiếng hoan hô, cười rộ của bang chúng.

Thủy Liên Ảnh nhìn Lạc Chi Dương, ánh mắt cô gái như bị một làn sương mù che phủ. Liên Hàng bản tính xốc nổi, cô nhào người vọt tới, bỗng nhiên bị một luồng kinh phong chặn lại, đẩy cô tuốt ra xa hai bước, cô ngẩng đầu, tức tối nói: "Triệu Kiến Hoài, người thắng cũng đã thắng rồi, còn muốn gì nữa?"

Triệu Kiến Hoài bảo: "Nếu lão phu thắng, tên này phải để cho ta xử trí.", lão quài tay ngoắc, "Bộc Dương lão đệ, đến trối tiểu tử này lại."

Bộc Dương Chiêu dạ rân, y chạy đến, định động thủ, chợt nghe một tràng cười dài, Lạc Chi Dương bung mình nhảy lên, chưng ra một bộ mặt hớn hở, miệng cười hi hi ha ha, đỉnh đầu hắc gần vập ngay vô mũi Bộc Dương Chiêu. Gã này hốt hoảng, trợn mắt dòm thiếu niên, như vừa thấy ma quỷ hiện hình, Triệu Kiến Hoài cũng biến sắc, lão buột miệng hỏi: "Người ... người không bị chi hết?".

"Lão thấy tui ra sao?", Lạc Chi Dương dang rộng hai tay, mặt đầy nét cười nhạo. Trong lòng Triệu Kiến Hoài quá sức hoảng sợ, không chớp mắt, lão dòm tới dòm lui vào hắc, nghĩ bụng, chưởng vừa rồi, đem đánh vào một đại thụ, cũng phải hắc dấu vết, tên này bộ dạng vẫn bình yên, không chút suy suyễn, căn bản cực kỳ nghịch lý. Lão suy nghĩ muốn bể đầu mà hoàn toàn vô ích, do không biết Lạc Chi Dương nghịch luyện nội công, chân khí vận chuyển khác hẳn người thường, ai khác lãnh chưởng, sẽ bị khí huyết dội ngược vào đả thương ngũ tạng, còn chân khí trong Lạc Chi Dương nghịch hành, khí huyết khi dội ngược, hai cái ngược thành một cái xuôi, trở nên vô cùng thuận thế. Lúc vừa trúng chưởng, hắc hơi bị khó chịu, lúc khí nghịch chuyển đột biến sang thuận, đã nảy sinh trong hắc một tư vị khoan

khoái khó tả nên lời, xoá bỏ hầu hết nỗi đau vì trúng chưởng. Vì lẽ đó, Lạc Chi Dương chỉ những mong muốn nhận thêm được nhiều chưởng nữa mới đã thèm, mắt thấy Triệu Kiến Hoài đang ngẩn ngơ, hần mím cười, thúc giục: "Triệu Đường chủ, còn chần chờ gì nữa, xong sớm nghỉ sớm, ai nấy còn về nhà ăn cơm cho kịp bữa!"

Triệu Kiến Hoài nghe giọng hần trung khí sung mãn, lão càng thêm kinh hãi, Là người gian manh, tuy trong lòng đầy nghi vấn, lão vẫn giữ nét mặt bình thường, bắt đầu di chuyển vòng quanh Lạc Chi Dương bằng những bước nhanh nhẹn, khi tới, khi lui, không có chủ đích và phương hướng rõ rệt, mỗi bước của lão dấy lên niềm ớn lạnh trong lòng Lạc Chi Dương, hần chỉ có nước thầm rửa lão giáo hoạt. Nguyên lai, Triệu Kiến Hoài đi lòng vòng như vậy, thật khó dự đoán lão sẽ tung chưởng vào đâu, dù hần chẳng thể vận động chân khí hòng phản kích chưởng kinh.

Triệu Kiến Hoài chuyển càng nhanh hơn lên, Lạc Chi Dương mò không ra, đành tạm nhắm hai mắt để nghe gió đoán hình. Thực cũng kỳ lạ, hần vừa nghe, trong đầu bỗng như có một tấm kính lần lượt chiếu hiện hành tung Triệu Kiến Hoài. Lão này chuyển xong vòng thứ bảy, bỗng cước bộ chững lại, Triệu Kiến Hoài đồng lúc tung song chưởng, kích trúng vào lưng Lạc Chi Dương. Nơi ấy của cơ thể là vùng yếu hại, tuy hần có nghịch khí hộ thể, vẫn đau thấu tim gan. Cuống họng Lạc Chi Dương vừa phát rờn rợn, toàn thân mình hần đã bị hất bay bổng lên trời, chỉ một sát na, đã đến ngang chỗ đỉnh đầu Bộc Dương Chiêu. 'Phịch' một tiếng, gã này thừa cơ vùng quyền đánh hôì vào eo trái Lạc Chi Dương. Đầu quyền vừa chạm vào da thịt chỗ eo lưng, y còn chưa kịp khoái chí, đã cảm giác một kinh lực từ nơi ấy mạnh bạo phản kích về, Miệng Bộc Dương Chiêu hét thảm một tiếng, y bắn tung về phía sau, va mạnh vào một tên Diêm chúng, khi y chạm đất, tức thì ối ra một búng máu tươi. Y đau đón pha lẫn tức tối, trở mắt nhìn lại, Lạc Chi Dương đang đứng vững vàng, mặt mày đỏ ửng, hai mắt nhắm nghiền, nơi không xa lắm đằng sau hần, Triệu Kiến Hoài hai tay run lấy bầy, sắc mặt lão tím ngắt, mắt dòm chừng vô gã thiếu niên, không

giấu nổi vẻ cập rập. thấy Lạc Chi Dương vẫn không nhúc nhích, trong thủy tạ, mấy chục con mắt đang chăm chú vào hắn, đột nhiên, Lạc Chi Dương mở to đôi mắt, hắn xoay mình lại, mặt rờ ràng, hỏi lão: "Triệu Đường chủ, còn một chương, lão đánh nữa hay thôi?"

Con tim Triệu Kiến Hoài chùng hẫng xuống, vừa qua, lão vận đủ mười thành công lực vô phát chương "Phục Hổ công", bảo dư sức đập tan bia nát đá cũng không phải là nói ngoa, ai ngờ Lạc Chi Dương chẳng những không việc gì, cơ thể gã này bộc phát một luồng kinh lực phản kích về lão, khiến lực phủ ngũ tạng thấy nhộn nhạo, lão đã lãnh nội thương không nhẹ. Lão im lặng một lúc rồi hắn học nói: "Hai chương vừa rồi của Triệu mỗ vô dụng, lẽ ra nên biết khó mà lui, nhưng sự tình liên quan tới an nguy của Tiền trưởng lão, ta đành phải rán tới cùng"

"Nói thiệt hay.", Lạc Chi Dương cười âm, đưa tay phải ra ngoắc, "Lão tới đây đi."

Tuy hắn lãnh trọn hai đòn, chương kinh của đối thủ càng mạnh, quãng thời gian mà khí huyết trở lại thuận hành càng dài ra, tuy có khó chịu khi trúng chương, nhưng sự thuận hành khí huyết cũng tạo trong hắn nhiều khoan khoái, cái đau pha lẫn cái sướng, có thể sánh cùng sự nhảy vọt từ hố băng vào ngay giữa lò lửa, mang một tư vị khó thể tả bằng lời nói. Triệu Kiến Hoài nghiêng răng một cái, lão lượn người về phía trước, vờ tung một hữu chương vào ngực Lạc Chi Dương,

Lạc Chi Dương mới căng người vận khí vào vùng ngực bụng, chẳng dè, Triệu Kiến Hoài biến chương thành chỉ. xoạt xoạt xoạt, ngón tay lão đã điểm trúng ngay vào các đại huyệt "Bào Trung", "Thần Khuyết" và "Khí Hải". Đây là những nơi chân khí quy tụ, chỉ cần bị điểm trúng vào một, nhẹ thì tiêu tan nội lực, nặng thì chết ngay tại trận.

Lạc Chi Dương cảm giác ba chỗ bị điểm gây đau nhức toàn thân, hắn phải lui ra sau mấy bước, không ngớt run rẩy.

Triệu Kiến Hoài một kích đắc thủ, lão tung mình nhảy ra ngoài xa, vỗ tay reo hò: "Phải vậy chứ! Rồi cũng". mới nói ngang đấy, lão bỗng cứng mồm đớ lưỡi, khi thấy Lạc Chi Dương đang run run, bỗng dừng đứng vững vàng trở lại, hấn cất cao giọng, hỏi: "Triệu Đường chủ, đây là trò gì vậy? Lão đến gãi ngứa cho tui chẳng?"

Triệu Kiến Hoài mặt xám như tro tàn, bất chợt, lão xoay mình bước đi. Những tên Diêm chúng khác cũng ử rử cúi đầu, lần lượt nổi đuôi, theo nhau đi ra ngoài.

Chỉ một cái nháy mắt, người ngợm, chim chóc đi mất sạch, gian thủy đình lại im ắng như tờ,

Ba cô gái như còn trong mộng, Liên Hàng đưa mắt trông sang, thấy Lạc Chi Dương hai tay chống vào eo lưng, đứng bất động. Cô quá vui mừng gần phát điên, chạy ào ào đến thò tay chụp vào đầu vai hấn, miệng hét toáng: "Giỏi dữ a ... Bản sự người lớn như vậy, tại sao đã không nói cho sớm...." Lạc Chi Dương bị cô chụp trúng, thân hình hấn ẹo qua ẹo lại, Liên Hàng còn chưa dứt câu, đầu gối chân trái Lạc Chi Dương rũ rục, hấn đột nhiên té quỵ xuống đất, cổ họng khạc lục cục vài tiếng, nghe "oẹ", thấy hấn hả miệng hộc ra một ngụm máu tươi. Ba cô gái hốt hoảng, Lam Vân cuống quýt nâng Lạc Chi Dương dậy, cô trừng mắt vào Liên Hàng, tức giận hỏi: "Người định hại chết hấn hả?"

"Ai mà muốn hại hấn?", Liên Hàng không kham nổi nỗi oan, cô lắp bắp, "Ta, ta..." , rồi nước mắt bỗng dưng tuôn trào xuống dưới. Lam Vân còn muốn càu nhàu nữa, Lạc Chi Dương hơi tỉnh lại, hấn xua tay, nói: "Không có dính dáng gì đến cô ấy hết...", hấn còn chưa dứt lời, nghịch khí trong cơ thể chạy rối loạn hơn, khiến hấn khạc ra thêm một ngụm máu tươi nữa, rồi hai mắt trợn ngược, hấn bất tỉnh.

Hai cô tiểu tỷ vừa hấn vừa rối trí, họ đồng thanh kêu lên: "Lạc công tử..."

Thủy Liên Ảnh không nói gì, cô buông bạch miêu, đến gần, thò tay bắt mạch hần. Vừa thăm vào, cô cảm giác khí huyết trong Lạc Chi Dương rất vượng, mạch chạy như một cơn hồng thủy, có điều đang nghịch chuyển rất mãnh liệt, không tuân theo lẽ thường. Thủy Liên Ảnh moi óc tìm tòi tất cả hiểu biết về y lý, cũng không sao hiểu được cái sự kỳ dị quái gở của mạch tượng do đâu mà xảy ra, như cô biết rất rõ về lý thuyết nội kinh, ai bị mạch tượng kiểu đó đã sớm táng mạng rồi, nhưng hiện thời, Lạc Chi Dương dường bị thương, nhưng nguyên khí hần quá xung, không thấy có biểu hiện suy sụp. Thủy Liên Ảnh ngẫm nghĩ, cô lấy ra một mũi kim châm, cắm vào huyết "Quan Nguyên" của Lạc Chi Dương. Mũi kim vừa vào, đã bị một kình lực thật to lớn cản lại, bỗng đầu ngón tay cô nóng hực lên, cây kim chột nảy ngược trở ra, kéo theo một tia máu đỏ, điểm lấm tấm trên ống tay áo cô những chấm hồng diễm lệ như mấy đoá anh đào chớm nở đầu xuân.

Liên Ảnh vân vê cây kim châm, cô rủ thấp hàng mi, lẳng lặng không nói gì. Liên Hàng quá áy náy, cô khẽ hỏi: "Tiểu thư, hần, hần thế nào rồi?"

Thủy Liên Ảnh phục hồi thần trí, giọng bình thản, cô bảo: "Lam Vân, muội vô phòng ta, đem cái hộp ngọc để nơi đầu giường ra đây" Chẳng mấy chốc, Lam Vân bưng đến một cái hộp bằng ngọc màu mỡ dề trắng, Thủy Liên Ảnh mở nắp hộp, lấy ra một lọ thủy tinh nhỏ, bên trong chứa chất lỏng màu đỏ chói, vừa thấy nó, Lam Vân buột miệng kêu lên: "Phượng Khấp Huyết Lộ!" (Phượng khấp: nước mắt chim phượng; huyết lộ: chất lỏng đỏ như máu có mùi thơm)

Thủy Liên Ảnh đưa tay nâng Lạc Chi Dương dậy, ôm hần vào sát người mình, cô dùng tay kia mở nắp lọ, lập tức không gian nồng nặc một mùi hương lạ. "Đâu làm thế được!", Liên Hàng nhìn thấu tâm tư của cô tiểu chủ, cô ta rồi trí, giậm chân lia lịa, "Tiểu thư, huyết lộ này là linh dược do thành chủ đưa tiểu thư, không thể tùy tiện đem cho người ta uống".

"Nếu là linh dược, chính là để cho người ta uống!", Thủy Liên Ảnh cạy miệng Lạc Chi Dương, cô trút hết chất nước màu đỏ ấy vào cổ họng hần.

Lạc Chi Dương tuy mê man, nhưng ngũ quan vẫn còn linh hoạt, khi thuốc nước trôi xuống, hần cảm giác một tia ấm áp xuất hiện từ chỗ rất sâu trong bụng, nó chuyển dần thành một làn hơi nóng, theo khí huyết vận chuyển khắp cơ thể, nghịch khí dương xung cũng chậm chậm bị triệt thoái. Khi nội khí đã chuyển vận trở lại như trước, thần chí Lạc Chi Dương phục hồi, mũi hần ngửi một mùi u hương mềm mại, hần mở mắt, thấy trọn vẹn một gương mặt hoa ngay trước mắt, đôi con ngươi sâu thẳm như nước hồ thu, thoáng hiện một nét lo âu. Thủy Liên Ảnh thấy hần thức tỉnh, cô chợt nhớ ra đang ôm hần trong lòng, vội vàng buông gã thiếu niên, mặt đỏ bừng bừng, chuyển thân đứng lên. Lạc Chi Dương thấy mùi hương lạ đầy miệng, hần bất giác hỏi: "Tui vừa nuốt gì thế?"

"Phượng Khấp Huyết Lộ!", Liên Hàng giọng bình thường, đáp: "Đó là do thành chủ tuyển chọn thảo dược quý báu trên Thiên Sơn, huy động Chu Lưu Bát kinh, ngày đêm khổ luyện tạo thành. Tồn mất mười năm ròng rã chỉ được có ba lọ, hừ, người thật có phước, một mình nuốt trọn một lọ, người biết không, huyết lộ này là tiểu thư..."

"Liên Hàng!", Thủy Liên Ảnh sắc giọng nạt cô, "Còn không nhanh chóng đỡ Lạc công tử đứng lên."

"Tiểu thư.", Liên Hàng bậm môi, định cãi nữa, chợt thấy Thủy Liên Ảnh sa sầm nét mặt, cô ta đành phải nuốt lời nói xuống. Lạc Chi Dương thừa đủ thông minh để hiểu có sự, hần tức thì chấp tay, nói ngay: "Thủy cô nương, đội ơn cô đã tặng linh dược, tui thật sự hết lòng cảm kích."

Thủy Liên Ảnh vẫn lặng yên, cô đưa tay bắt mạch hần, rồi cô nhú mày nói: "Quái lạ, huyết khí công tử vì sao vẫn cứ chạy hỗn loạn như vậy hoài?"

Lạc Chi Dương chăm chú rà soát nội thể, chỗ trũng chưởng còn ê ẩm, hần nhớ lại những diễn tiến vừa qua, mới nhìn ra rằng hần đã tự đặt mình vào tình huống có chút hung hiểm. Khi hứng chịu "Phục Hổ công", nhờ nghịch khí hóa giải chưởng kinh, và do khí huyết nghịch hành, huyết đạo

không còn cố định, ba đòn liên hoàn của Triệu Kiến Hoài chỉ tổ làm lão ta tổn công vô ích. Dầu vậy, là máu thịt con người, đem hứng chịu những đòn nghiêm trọng, ắt cũng bị thương tổn không ít, nội thương cũ làm xốc dậy ghệch khí, suýt lãnh kiếp nạn trầm trọng

Nghĩ ngang đấy, , Lạc Chi Dương hỏi: "Thủy cô nương, cô có dự định gì không?"

Thủy Liên Ảnh thở dài: "Không thể ở lại đây chờ đợi, kẻ sách bây giờ là phải đi tìm gia sư."

Lạc Chi Dương nhớ lại mục đích của việc đến nơi đây, hăn bất giác hỏi: "Tìm Thu tiền bối ở đâu?"

Thủy Liên Ảnh ánh mắt chớp động, cô hỏi ngược lại hăn: "Lạc công tử đến kiếm gia sư vì mục đích gì?" Lạc Chi Dương thở dài: "Tui có một chuyện hệ trọng có dính dáng đến sống còn của một người, tui phải gặp Thu tiền bối, qua bà, cầu kiến Lương thành chủ."

Thủy Liên Ảnh hơi ngạc nhiên, Liên Hàng không sao ngăn được lời chọc ghẹo: "Người chẳng phải Thiếu chủ Tây Thành sao? Ngay chính sư phụ mình còn phải nhờ ai tiến dẫn?"

Lạc Chi Dương bối rối, hăn đưa tay gãi đầu gãi tai, Thủy Liên Ảnh liền rầy: "Liên Hàng, chuyện thiếu chủ ... muội đừng đem ra đùa giỡn Lạc công tử, chỉ vì quyền biến mà phải nói thế, lời nói đó, từ giờ chớ nên nhắc lại!"

Liên Hàng thè lưỡi, cười cười: "Muội không nói nữa là được."

Thủy Liên Ảnh lại nói: "Gia sư hành tung vô định, bà hiện đang ở đâu, ta cũng không biết, nhưng bốn phái khi cần, vẫn dùng ám ký để liên lạc. Chỉ cần gia sư có lưu lại dấu hiệu, nhìn sơ qua, là có thể tìm được."

Lạc Chi Dương mừng rỡ quá xá, hân vội nói: "Việc này không nên trì hoãn, bọn mình lập tức xuất phát."

Ba cô gái đưa mắt nhìn nhau, Lam Vân hỏi: "Còn thương thế Lạc công tử thì sao?"

"Tốt lắm rồi.", Lạc Chi Dương vung tay múa chân, "Lên non đâm cọt vắn, xuống biển đả rùa đen ... cô nương nếu không tin, tui công cô vô Tử Cấm thành một chuyến?"

Lam Vân da mặt đang trắng mịn, nghe hân ghẹo, đã đỏ ửng lên tận mang tai, Liên Hàng liền hỏi: "Nói ba hoa chích choè ... vô Tử Cấm thành làm gì?"

Lạc Chi Dương cười rộ: "Trồng hoa sen a."

Liên Hàng lấy làm lạ: "Cớ gì phải vô tận Tử Cấm thành mà trồng sen?"

"Đất cát trong Tử Cấm thành tốt lắm nhen!", Lạc Chi Dương giọng nghiêm trang, "Trồng sen ở trồng, lúc nở ra hoa, đài hoa nảy sanh một nữ hài tử, tại vì xuất xứ từ hoa sen, nên mới được người ta đặt tên là 'Liên Hàng', mồm miệng liến thoắng, hồng phải người tốt."

"Người mới không phải người tốt!" Liên Hàng hươi quyền muốn đánh, quyền đi đến nửa chừng, chợt nhớ tới thương thế Lạc Chi Dương, cô khựng tay giữa đường, không thể quyết định có đánh xuống hay không. Lạc Chi Dương thấy thế, hân hả hợng cười ầm, khiến Liên Hàng giận tới nghiến răng, nghiến lợi, đang muốn tìm lời khích bác hân, đã nghe Thủy Liên Ảnh nói ngay: "Liên Hàng, đại địch còn đang ở trước mặt, không nên làm rộn!."

Cô ôm con mèo, đi thẳng ra cửa, ba người kia cũng vội vàng nối bước theo sau.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 21 : Nguy Cơ Tứ Phục 2

Bên ngoài thủy tạ, thuyền Diêm bang đậu hàng hai hàng ba, chúng nhìn thấy bốn người, bèn rùng rùng ào tới. Liên Hàng tức giận, mắng: "Đồ quý dễ ghét gì đâu, âm hồn hồng có tiêu tan mà."

Lam Vân cũng rầu rĩ nói: "Hồng to, không đi đường thủy được rồi".

Thủy Liên Ảnh nghĩ ngợi, cô nói: "Thủy lộ không thông, mình đi đường bộ, trong chuồng chẳng phải không có ngựa hay sao?"

Bốn người đi về phía chuồng ngựa, ngang qua khoảnh vườn, Thủy Liên Ảnh đột nhiên dừng lại, cô tìm đến một bụi cây cao tầm nửa người, lá nhỏ nhỏ, nhành cây phủ đầy gai trĩu xuống chi chít những quả be bé cỡ kim quất màu hoàng kim, dưới ánh nắng xem thật ưa nhìn.

Thủy Liên Ảnh dùng khăn tay quấn vào tay phải, len vào các nhánh ngắt lấy một số quả. Lam Vân bất giác hỏi: "Tiểu thư hái mấy trái 'Nhân Duyên' đó làm gì?"

Thủy Liên Ảnh ra khỏi vườn hoa, cô vui vẻ: "Nếu chỗ này bị tàn phá, ít ra còn giữ được một ít hạt giống."

Lam Vân nghe nói, thần sắc thoáng một vẻ buồn bã. Lạc Chi Dương nhỏ giọng hỏi Liên Hàng: "Đây là quả gì thế?"

"Là quả Kim Ngọc.", Liên Hàng thấp giọng đáp, "Ngoài nơi đây với Tây Thành, không còn chỗ nào khác có thể trồng cho chúng sống được."

Người bóc lớp vỏ màu hoàng kim đó ra, cùi bên trong lóng lánh như hạt châu ngọc, thơ cổ có câu:

'Kim phong Ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiện thẳng khước nhân gian vô số.'

Vỏ màu hoàng kim của 'Kim Ngọc' đi với cùi như hạt châu quả tình phù hợp với ý tứ câu thơ cổ, cho nên trái cây đó còn được gọi là 'nhân duyên quả'."

(ND:

鵲橋仙 – 秦觀

纖雲弄巧，

飛星傳恨，

銀漢迢迢暗度。

今風玉露一相逢，

便勝卻人間無數。

柔情似水，

佳期如夢，

忍顧鵲橋歸路！

兩情若是久長時，

又豈在朝朝暮暮？

Thước Kiều Tiên (Ngô Quan)

Tiêm vân lộng xảo,

Phi tinh truyền hận,

Ngân Hán điều điều ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng,

Tiên thẳng khước nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy,

Giai kỳ như mộng,

Nhân cổ Thước kiều quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì,

Hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ?

Dịch nghĩa:

Những cụm mây màu khoe đẹp

Sao sa truyền cho nhau nỗi hận

Sông Ngân vời vợi thăm vượt qua

Gió vàng, sương ngọc một khi gặp nhau

Còn hay hơn biết bao lần ở dưới cỏi người trần

Tình mềm tự nước

Hẹn đẹp như trong giấc mơ

Không nỡ nhìn cầu Ô Thước làm đường về

Hai mối tình đã thật sự là lâu dài

Đâu buộc cứ phải gặp nhau mỗi sớm sớm, mỗi chiều chiều.

Bàn rộng:

Bài từ của Ngô Quan, thời Bắc Tống

Thước Kiều Tiên: cây cầu Hỉ Thước Tiên: nơi Ngưu lang Chức nữ đêm thất tịch gặp gỡ nhau, người mình thường gọi là cầu Ô Thước.

Tiên vân lộng xảo: ý nói đám mây bạc, thay đổi thất thường, chưng bày dưới nhiều dạng tinh vi.

Phi tinh: lưu tinh (sao băng) chỉ sao Khiên ngưu, sao Chức nữ

Ngân hà: sông Ngân.

Ám độ: lặng lẽ vượt qua.

Kim phong ngọc lộ: chỉ gió thu, bạch lộ. (lộ: sương mong manh)

Gió thu: mùa thu ở ngũ hành, thuộc Kim.

Ngọc lộ: sương mong manh như hạt ngọc. Câu này nói bọn họ hẹn gặp nhau đêm thất tịch

Đang mãi nói chuyện, đã đến gần chuồng ngựa, mọi người bỗng ngửi thấy mùi máu tươi, Lam Vân la lớn: "Không xong!", cô chạy vù vào, chỉ

thất bảy tám thốt ngựa nằm ngổn ngang trên đất, đầu cổ bị trúng chưởng vỡ toang mà chết.

Mọi người thấy đều kinh hãi, Lam Vân chuyên chăm sóc, nuôi nấng chúng, thấy thế, cô đã đỡ lệ ròng ròng,

Thủy Liên Ảnh thở ra một hơi dài vuốt ve mái tóc Lam Vân, cô an ủi: "Đừng quá buồn khổ nghe muội, ngựa chết chóng vánh như thế cũng không bị nhiều đau đớn"

Liên Hàng tức tối: "Lũ buôn bán muối lậu này thật là đáng ghét, thiệt dễ giận, ngay cả ngựa cũng không buông tha."

Lạc Chi Dương thở dài: "Tội nó phong toả thủy lộ, giết chết ngựa, chẳng chữa gì sắt ... muốn giam hãm bọn mình trong này."

"Không dễ dàng như vậy đâu!", ánh mắt Thủy Liên Ảnh hiển lộ thật rõ nét tức giận, "Không có ngựa, mình đi bộ."

Mọi người đồng loạt lên tinh thần, Lạc Chi Dương vỗ tay phụ họa: "Phải nên như thế."

Đi ra khỏi cửa chừng trăm bước, chợt thấy trong khoảnh rừng đằng trước đang có người nấp nánh rình mò quan sát, chúng thấy bốn người, vội vàng rút đầu, lui vô bên trong.

Lạc Chi Dương đem lòng cảnh giác, hẩn giương tay, con Phi Tuyết vỗ cánh bay vùn vụt lên trời cao, đến bên trên khoảnh rừng, nó lượn vòng quanh, diễn giải theo 'ưng ngữ', Lạc Chi Dương nói: "Không hay, trong rừng đằng trước..."

Hắn đang nói, từ trong rừng nghe 'vút', bay vọt lên một mũi vũ tiễn, Phi Tuyết chợt lướt ngang, tránh né mũi tên, rồi nó cụp cánh, lao thẳng xuống, Từ trong rừng bỗng vọng lên một tràng dài tiếng kêu la thảm thiết, đồng lúc

có nhiều nhân ảnh trắng liên tục chớp động, Phi Tuyết đã lại vút lên cao, đằng sau nó là một loạt những ám khí, những mũi tên rượt theo. Con ưng trắng rất thiện nghệ, nó thấy tất cả, giữa đám loạn tiễn, nó vút tránh né mà tiếp tục thăng thiên, những mũi tên, những ám khí hết đà đều rào rào rơi xuống, nó lại vẽ một vòng bay thật rộng, trở về đáp trên đầu vai Lạc Chi Dương, trong móng vuốt bên phải của Phi Tuyết có kẹp một mẫu tai người còn nhỏ máu ròng ròng. "Chim giỏi!", Liên Hàng vui mừng, "Lam Vân tỷ, nó đã trả thù dùm mấy con ngựa cho tỷ!".

Giữa tiếng huyên náo, hàng trăm người cử đao long thương ồ ạt chạy từ trong rừng ra, một đứa la lớn: "Con mẹ nó đồ đánh trộm, đồ chim súc sinh đã cào đứt lỗ tai Trịnh lão đệ, mau ... bắt lấy mấy đứa cầu nam cầu nữ đó, đừng để thoát đứa nào", cả đám rừng rừng đuổi tới.

Bốn người xoay mình bỏ chạy, vừa đến ngang mặt tiền thủy tạ, đã thấy Triệu Kiến Hoài dẫn một đám lâu la vọt ra. Lạc Chi Dương rảo mắt nhìn quanh, hần cất cao giọng nói: "Theo tui mau.", rồi hần co giò chạy về phía bờ hồ, có vài tên Diêm chúng sắp vào gần, Lam Vân vốc lên một nắm thiết liên tử, cô quai tay ném ngược ra sau.

Tức thì nghe dăm ba tên kêu la thảm thiết, chúng ngã sấp mặt xuống, bọn truy binh giận dữ, giương cung, nạm nỏ, đang định phát tiễn, Triệu Kiến Hoài đã một bước phóng tới, lão huy chưởng đánh bật cung nỏ ra, quát mắng: "Bắn cái con mẹ tụi bay hả? Bắn chết tụi nó, lấy gì đánh đổi Tiền trưởng lão?"

Thừa dịp đối phương sợ ném chuột vỡ đồ, bốn người chạy trối chết dọc theo bờ hồ, chẳng mấy chốc, họ ra đến chỗ có nhiều bộ hành qua lại trong những con phố nằm xuôi ven hồ, Lạc Chi Dương ngoái trông lại, bọn Diêm chúng hô hoán nhau dừng bước, không dám tiến lên, Liên Hàng lấy làm lạ, hỏi: "Tụi nó sao không đuổi theo nữa?"

Lạc Chi Dương hoan hỉ nói: "Chỗ này đã vào đến kinh thành, phố xá nhộn nhịp, bọn chúng nó không dám lộn xộn."

Liên Hằng chẳng giấu được mừng rỡ, cô quay đầu lại, làm mặt ngáo ộp khiến đối phương tức giận la hét om sòm như sấm.

Dọc theo bờ hồ, du khách thật đông, đi được hơn trăm bước, Liên Hằng quay đầu lại dòm dòm, cô đột nhiên nói: "Thật kỳ quái., không còn thấy một tên giặc bán muối lậu nào."

Lạc Chi Dương nghe thế, hần cũng ngoái trông lại, quả nhiên không thấy địch nhân, trong lòng hần không khỏi lo lắng: "Tôn chỉ của Diêm bang là 'Ai đụng vào ta một thước, ta trả đũa lại một trượng', bảo chúng thấy khó mà lui, thực sự không phải kiểu cách tụi chúng thường làm."

Đang nghĩ ngợi, trong đầu máy động, hần nảy sinh cảnh giác. Dù đường phố đông đảo nhộn nhịp, âm thanh huyên náo, nhưng hần có thuật "Linh Cảm", tiếng động thuộc loại nào, từ đâu đến, đại khái tiếng bước chân, tiếng vải áo quần sột soạt ... thấy đều không thoát khỏi màng nhĩ của hần.

Lạc Chi Dương dỏng tai lắng nghe, đột nhiên hần níu vào vạt áo Lam Vân, trở ngón tay, hạ thấp giọng, nói: "Coi chừng, tên mài dao kia ..."

Lam Vân dõi theo hần ngón tay hần, cô thấy một tên mài dao dạo đang nghênh ngang quang gánh đi tới, tuổi tác y chừng tứ tuần, dáng mộc mạc, giỏ bên trái chứa đầy những sọt tre vuông vức, giỏ bên kia dẫn một khối đá mài.

Lam Vân chưa hiểu ý, cô toan hỏi, Liên Hằng đã nhạy miệng nói: "Chả phải một kẻ làm nghề mài dao kéo sao? Có cái gì đáng lo, đáng ngại đâu?"

Lạc Chi Dương giải thích: "Là vì cước bộ y có chỗ không đúng."

Lam Vân hỏi: "Không đúng chỗ nào?"

"Là tiết tấu không đúng.", Lạc Chi Dương ngừng một chút, "Người bình thường khi đi đường, bước bước đều phần lớn giản lược, kẻ này, mỗi bước đi, bước nào bước nấy đều có sự suy tính bên trong đầu."

Liên Hàng "Xì" một tiếng, cô cười nhạo, hỏi: "Lại vớ vẩn rồi, bộ đôi theo tiếng bước chân cũng có thể nghe ra tâm sự sao? Nè, người để ý nghe kỹ bước chân của ta, xem trong lòng ta đang nghĩ gì..." Đang nói, thợ mài dao vượt qua khỏi đám đông, y đến gần cô, bỗng nhiên thân mình dạt sang một bên, cái đòn gánh y tạt ngang, đôi quang gánh như mất cân bằng, y đưa đòn gánh đánh thẳng vào đầu vai Liên Hàng.

Đòn tấn công này thực bất ngờ, xảy ra ngay trong đám đông bộ hành, Liên Hàng vì không phòng bị, cô kinh hãi đến quên cả tránh né. Lạc Chi Dương mắt lạnh tay lẹ, hấn chụp cứng cánh tay cô, kéo mạnh một cái, dạt người cô ra chừng nửa thước, cây đòn gánh sượt sát đầu vai, khiến cô bị một trận đau buốt. Liên Hàng còn chưa kịp nghĩ ngợi, vài sọt vuông trong cái giỏ bên trái đã bắn tung lên trên không, như sao xẹt, chúng ập cả vào Lam Vân.

Lam Vân nhảy dựng ra sau tránh mấy cái sọt, cô vung cuốc lên, chém vào tên thợ mài dao. Tên này vung ngược tay phải, hươi ra một thanh thái đao, nghe đánh rền một tiếng, đã ngăn được lưỡi cuốc. Lúc này Liên Hàng cũng đã xông vào, cô huy chưởng công vào eo trái của y, tên thợ mài dao tay trái vung ra một cây kéo, xoay nó vòng vòng, nhắm cắt bàn tay cô gái.

Liên Hàng vội vàng rút tay về, cô tung cước đá, gã thợ mài dao không chút hoang mang, y vung vẩy hòn đá mài ra phía trước, Liên Hàng vấp trúng hòn đá, đầu ngón chân cô phát đau điếng.

Hai nữ tử tả hữu giáp công, thợ mài dao tay đao tay kéo, y thân nhiên giao chiến, đòn gánh trên vai khi tạt ngang phải, khi vụt sang trái, nó xoay vòng, lên cao xuống thấp, nhanh như bay, hai cái giỏ lại vung vẩy như tấ

khiên, che chắn cho y. Hai nữ tử tuy chiếm số đông, cũng khó lòng đoạt thượng phong.

Lạc Chi Dương đứng lược trận, hăn thấy tuy chiêu thức tên thợ mài dao phức tạp, tiết tấu bên trong lại rất rõ ràng, hăn tức thì rút sáo ngọc, vừa định tham chiến, bỗng nghe có tiếng lộc cộc, chính là một gã nam tử, mình trần, hai tay đẩy một cái xe hai bánh nhỏ, y không ngẩng đầu, đã hùng hục tông cái xe thẳng vào hăn.

Lạc Chi Dương phát chửi thầm, hăn kéo Thủy Liên Ảnh lùi sang một bên, chẳng dè gã đẩy xe đột nhiên thét to, y nâng cao cái xe, quật ngang vô cả hai người. Lam Vân ngoái trông thấy, cô bỏ thợ mài dao, tấn công vào sau lưng gã đẩy xe.

Người nọ cười ầm, y quay cái xe lại, đưa nó ra hứng trọn nhát cước, nghe rầm một tiếng, cái xe vỡ tan nát, mảnh gỗ bay tứ tung, một mẫu gỗ nhọn đã đâm phập vào cánh tay Lam Vân, khiến cô máu đổ như suối, ướm đầm ống tay áo.

Lam Vân cắn răng nhịn đau, cô vung cước mãnh liệt tấn công. Gã đẩy xe nhắc hai cái bánh xe lên, múa chúng xé gió vù vù, lưỡi cước chạm vô bánh xe, nghe rồn rảng, thì ra đấy là bánh xe đúc bằng sắt.

Bánh xe sắt quay vù vù trên đầu, Lam Vân vô phương sách chiêu, cô đang hoảng hốt, bỗng chớp loé lên một luồng sáng, cây Chân Cương đã thẳng cánh táp vào, nghe choang một tiếng, chém đứt trục bánh xe.

Gã đẩy xe khiếp sợ làn kiếm phong, y lắc mình lui ra sau. Lạc Chi Dương thừa dịp xông vào, cây sáo ngọc bên tay trái đã vung lên, tạt vào một bánh xe. Gã đẩy xe cảm giác hồ khẩu buốt nóng, cái bánh xe tuột khỏi tay, bắn văng về bên phải, nhắm va vào đòn gánh của tên mài dao, y ú ớ, hoảng hốt nâng giỏ lên ngăn chặn bánh xe, chẳng dè, một làn kiếm quang

xẹt tới, chặt đứt một dây buộc giỏ, khiến hòn đá mài bên trong giỏ bay sột ra, nhắm lồng ngực gã đẩy xe mà tạt thẳng tới.

Gã đẩy xe hả hống chửi bới, y vung cái bánh xe lên đập nát hòn đá mài,

Cái giỏ không còn được dẫn bằng hòn đá mài nữa, quang gánh mất cân bằng, tên mài dao đành ném cái đòn tre xuống, trợn trừng cặp mắt vào Lạc Chi Dương, đầy vẻ tức giận.

Lạc Chi Dương quay về phía hai cô gái, lớn tiếng bảo họ: "Liên Hàng, Lam Vân, các cô đưa tiểu thư đi trước đi..."

Thủy Liên Ảnh còn đang ngẩn người, chưa kịp nói gì, hai ả nha hoàn một tả một hữu đã nâng đỡ cô rào bước trốn chạy. Vừa được dăm bước, nghe đằng sau có tiếng la hét ầm ĩ, Thủy Liên Ảnh ngoái đầu nhìn lại, ánh đao, ánh bánh xe đang quay chặt lấy Lạc Chi Dương.

Cô chợt nghe Lam Vân rú thảm thiết, Thủy Liên Ảnh đưa mắt trông sang, Lam Vân vai vẩy máu, đang đầu mặt một mụ bán quạt xếp, mụ này tuổi tác chừng ngoài bốn mươi, mặt mày tươi tỉnh, đôi tay mụ muá may hai chiếc quạt xếp, như mây bay gió cuốn. Liên Hàng lướt tới, mụ ta cười hăng hắc, vung tay ném hai cây quạt ra với thế bay nhanh tựa tia chớp,

Liên Hàng sợ có gian trá, cô vạy người né tránh. Quạt bay nhanh như chim én, chúng vẽ một vòng cung lượn tà tà trở về tay mụ bán quạt, Mụ khê khàng phất tay áo, đưa một làn hương loang nhanh vào không trung.

Lam Vân đang ơ hờ, chợt ngửi phải mùi hương, cô lập tức vánh đầu hoa mắt, cô thót tim, chỉ kịp kêu lên "Có độc", toàn thân đã nhũn h軟, lả người nằm xuống.

Liên Hàng đang cơn bất ngờ, cô chợt nghe tiếng gió rít lên sau lưng, không kịp quay đầu, cô quai tay quét ra một chưởng, bàn tay chợt đụng vô một vật mềm xèo sống động, cô nhìn kỹ lại, thấy rõ ràng một con mãng xà

khổng lồ, thân mình loang lỗ đen trắng, đang hung hăng nhe nanh, hả hê phun phì phì về phía cô.

Dầu Liên Hàng võ công thật cao, dù sao, là nữ tử, vừa thấy con mãng xà, cô thất kinh hồn vía, đầu óc bỗng rỗng tuếch, cô không nghĩ được phải đối phó ra sao.

Người nuôi rắn chính là một lão già, y phát một khẩu lệnh, con mãng xà to lớn đã phóng nhanh như chớp giạt đến quần hai ba vòng vào thân thể Liên Hàng. Cô gái thần hồn nhập về trở lại, cô ra sức giãy dụa, nhưng chẳng thể thoát thân, lão già thò tay điểm vào huyệt "Ngũ Xù" khiến đôi chân cô quy xuống, miệng còn gặng thét lên: "Tiểu thư, chạy mau ..."

Thủy Liên Ảnh ôm bạch miêu, vẻ mặt cô mê man pha lẫn kinh hoàng, lão già lại cười khùng khục rất quái đản, lão quai tay vô móc từ trong bọc ra một con xích liên xà màu đỏ chót như máu, vấy ra, nó oằn mình, trườn đến trước mặt cô gái.

Thủy Liên Ảnh vẫn đứng yên, cô mở to đôi mắt dôi thẳng vô mắt con rắn, thực rất kỳ lạ, con xích liên xà nhìn trúng ánh mắt cô, nó tức thì mất hẳn hung tợn, nó khép miệng, rụt lưỡi, dường như đã bị cô thôi miên.

Lão già không hiểu chuyện gì xảy ra, lão sốt ruột, há miệng rít lên vài tiếng thúc bách thú tính hung dữ của con rắn, nó bèn ngẩng cao đầu, lập tứ thế để phóng tới, đột nhiên máu rắn bắn tung toé, đầu con rắn đã rơi phịch trên mặt đất, thanh Chân Cương thuận thế lướt tới, chặt đứt gọn một ngón tay lão già.

Lão già rú thắm, lão lúi thật nhanh vào giữa đồng bọn. Thủy Liên Ảnh thở ra một hơi nhẹ nhõm, cô ngoảnh trông lại, thấy Lạc Chi Dương mặt tái nhợt, đang há mồm thở giốc, con tim Thủy Liên Ảnh vụt chùng xuống, cô buột miệng hỏi: "Người bị thương?"

Lạc Chi Dương khẽ lắc đầu, hẩn đưa mắt nhìn quanh, thấy một nam tử đang ôm Liên Hàng tính bỏ chạy về phía sau. Hẩn lướt đến, vung kiếm chém vào, bất ngờ, một luồng gió nhẹ thổi tới, đưa một mùi hương kỳ lạ xộc vào mũi hẩn. Đầu óc Lạc Chi Dương đột nhiên văng vất, tay chân bủn rủn, hẩn bèn cố gắng quai tay chém ngược về, nghe soạt một tiếng, đã chặt đứt đôi một cái quạt xếp, mục già múa quạt không dè mê hương vô dụng, rất lấy làm kinh ngạc. Cước trái Lạc Chi Dương đã vung ra đúng in giữa bụng, mục ta ngã ngời xuống, mặt mày xông máu hoá đỏ ửng.

Lạc Chi Dương vẫn còn choáng váng, hẩn rảo mắt nhìn, thấy bóng người san sát tứ phía, còn Liên Hàng đã mất tăm hình dáng. Hẩn thót ruột, sức nhớ tới Thủy Liên Ảnh, bèn quay đầu tìm kiếm, thấy một tên đồ tể tay hươi con dao bầu, đang co căng xông vào, y vung tay trái chụp vào vạt áo cô gái. Không kịp cứu viện, Lạc Chi Dương lo sốt vó, bỗng tai nghe một tiếng mèo kêu, từ trong lòng Thủy Liên Ảnh, phóng vút nhanh ra một cái bóng trắng, như chớp giật, đã chụp vô mặt gã đồ tể. Tên này rú lên thảm thiết, y rút tay trái về, liều chết gỡ con mèo trắng đang đeo dính trên mặt y, Trong tiếng kêu gào rợn người, con mèo bỗng nhảy ra, mặt gã đồ tể đầy vết cào xước trơ xương, một con người đã rút ra khỏi hốc mắt, máu me ngập ngụa. Đồ tể đau quá, y vút con dao bầu, nằm lăn lộn, rên siết quay cuồng trên mặt đất.

Bắc Lạc Sư Môn một kích đắc thủ, nó nhảy trở về đứng trên vai chủ nhân, thân mình uốn cong vòng như cánh cung, lông xù ra chơm chớm, đôi con mắt xanh lè bắn ra những tia hung dữ.

Lạc Chi Dương nhìn bạch miêu, hết sức mừng rỡ, bỗng bóng người chớp loé, phu đầy xe cùng thợ mài dao song song nhào tới tấn công nữ tử. Lạc Chi Dương hét to một tiếng, sử một chiêu "Thiên Nguyên thức", vùn vụt vung kiếm chém vô bụng tên thợ mài dao. Tên này biết thế kiếm lợi hại, y tính nhảy lui về phía sau, chẳng dè nổi tiếng gió rít trên đỉnh đầu, Phi Tuyết đang lao xuống, tên thợ mài dao cuống quýt đưa đao che đầu, bỏ

trống toác hạ bàn, thanh gươm Chân Cương thừa cơ phập vào, đâm thủng bụng y, lưỡi kiếm thuận thế đưa xuống, rách một vạch dài trên đùi y, khiến gã mài dao lạc giọng kêu rên thảm thiết, tên đầy xe nghe được, phát bủn rủn tay chân, y hốt hoảng lùi nhanh ra sau, bất ngờ cảm giác bánh xe trĩu nặng xuống, có một vật gì trắng toát đang bầu vịu vào bánh xe, y giương mắt ra trông, đích thị con Bắc Lạc Sư Môn. Tên phu xe từng chứng kiến thảm trạng gã đồ tể, y hồi hải quơ quào cái bánh xe, muốn hắt văng con mèo đi, trận cước y do đó đại loạn, cây sáo ngọc thừa cơ chọc thẳng vào đúng ngay tâm khẩu, gã phu xe 'hự' một tiếng, ngã nằm sóng soài trên đất.

Vào lúc mấu chốt, một ưng một mèo thành trợ lực. Lạc Chi Dương tính cất tiếng khen chúng đôi ba câu, bỗng nhiên ô quang loe lóe, một quả chuỳ đồng bay vùn vụt tới. Lạc Chi Dương hơi kiểm đẩy ra, kịp trông thấy một gã nam tử bộ dạng như chưởng quầy, đang huy động cây đồng côn có gắn phi chuỳ hai đầu, tấn công vào. Thực đồng côn sử theo thương pháp, còn hai quả chuỳ vung lên vụt xuống theo phong cách lưu tinh chuỳ, Lạc Chi Dương ra một chiêu "Thiên Hương thức" chặt đứt đôi cây côn đồng, tiếp theo, y vung sáo ngọc ra chiêu "Phù Quang Lực Ảnh" của "Phi Ảnh Thần kiếm" đẩy lui quả chuỳ, dọn đường cho trường kiếm thừa cơ đâm vào. Chưởng quầy rú thảm một tiếng, y thụt lùi mấy bước, khi tạm đứng vững, ngực áo đã rách toác làm đôi, lộ rõ da thịt bị rách đứt một vạch máu.

Thanh kiếm này mà hơi tới lần nữa, thế nào y cũng sẽ rách bụng lòi ruột, chưởng quầy trong lòng sợ hãi, hai chân y bủn rủn muốn quy . Bỗng nghe cuồng phong ồ ạt, một mục đàn bà sử chuỳ vuông đánh tới. Lạc Chi Dương lắc mình né tránh, hắn còn chưa trả đòn, đã nghe sột một tiếng, Phi Tuyết buông mình đáp xuống, móng vuốt sắc nhọn vươn ra, cánh tay nữ tử tuôn máu, quả chuỳ vuông rơi phịch xuống đất.

Chưởng quầy như tỉnh mộng, y diu dắt mục đàn bà lẩn vào đám đông. Lạc Chi Dương cũng thu hồi cây sáo, hắn kéo Thủy Liên Ảnh đi nhanh về phía trước. Có điều, bất cứ đi đâu, chỗ nào cũng có người cản đường: Có

đầu bếp tay phải thủ đũa cả, tay trái nắm sạn chiên xào, vừa dễ công dễ thủ, đánh đủ kiểu đủ cách, có lão già múa may hai sợi dây đầu buộc dép cỏ, điều khiển chúng như hai dải trường tiên; có nàng hái dâu, tay xách giỏ tre, tay sử dao thái dâu, đâm trái chém phải, vô cùng lợi hại, cũng có thầy tướng số, một tay vũ động cờ phướn, một tay hươi que tiền đồng xủ quẻ, cây trúc xỏ tiền như có tính linh, tìm dịp cho mấy đồng tiền lộc xọc lựa thế bay ra.

Lạc Chi Dương di chuyển khó khăn, thấy đâu đâu cũng có địch. Trong cơn hiểm nghèo, tâm thần hẳn càng thêm phần chuyên chú, linh cảm li ti như nhện giăng tơ, như bạch tuộc vươn vòi ...nhìn thấu cận kề khắp chốn mà dò tìm tiết tấu đối thủ hòng tận sức phản kích. Phi Tuyết, bạch miêu, một trên trời, một dưới đất, cũng hết lòng bảo vệ chủ nhân.

Phối hợp tác chiến tay ba đi thẳng một đường ra trước, sắp thoát vòng vây, Lạc Chi Dương chợt thấy đau nhói dưới chân trái, hẳn cúi nhìn, nơi mắt cá chân đang bị một con rắn nhỏ cắn nanh vào. Lạc Chi Dương hãi sợ lẫn tức giận, hẳn vùng trường kiếm, một nhát chặt đứt độc xà, đưa mắt trông ra, lão già nuôi rắn đứng không xa, mặt đang nhăn nhó, nhe răng cười.

Chất độc nọc rắn phát tác cực nhanh, Lạc Chi Dương hai chân lão đảo, trước mắt tối sầm, Bọn địch nhân ồ ạt xông vào, lão già cất tiếng kêu: "Chờ một chút đã!", cả lũ dừng bước nhìn lão, y cười, nói: "Đánh đấm chi cho mất công, tất cả khoan động thủ, chờ nọc rắn phát tác." Bọn chúng thấy lão nói có lý, bèn đứng cả lại, vây kín hai người vào giữa.

Lạc Chi Dương trong lòng lạnh ngắt, hẳn nhìn sang, Thủy Liên Ảnh mặt hoa trắng bệch, càng thêm phần éo lá, yếu ớt ... Lạc Chi Dương bất giác thở ra, hẳn đưa tay nắm vào bàn tay cô gái, cảm giác mềm mại, êm ấm như châu ngọc, Thủy Liên Ảnh định rút tay về, bỗng cô cũng thở ra một hơi, cô siết những ngón tay thon thả, dịu dàng nắm chặt bàn tay Lạc Chi Dương.

Bỗng nhiên, từ nơi xa xa truyền đến một khúc đàn hồ cầm, thanh âm day dứt, ai oán nghe mà muốn đứt ruột. Người đương trường vừa nghe, bỗng dưng họ đều thấy mắt mũi cay xè, những nỗi khổ đau trong đời đột ngột mãnh liệt khơi dậy trong tim, bất tri bất giác, nước mắt òa òa chan hoà.

Một khi đổ lệ rồi, nỗi đau khổ càng khoét vào thêm sâu, theo tiết điệu hồ cầm xuống thấp dần, đã có người nức nở thành tiếng. Tiếng khóc này lây lan như ôn dịch, ven một dải quanh hồ, trong quãng thời gian uống một chung trà nhỏ, bờ hồ Huyền Vũ, đâu đấy vang rộ tiếng người than khóc, Và cũng rất đa dạng các tiếng khóc này, có kẻ tức tưởi, rên rỉ, có người nhìn trời mà sụt sịt thút thít, có người ôm mặt nức nở, thậm chí có người còn bò lê ra đất mà rên siết bi ai, có kẻ quỳ thụp xuống đâm đầu mà khóc ngất đến không sao gượng dậy nổi. Khúc nhạc đích thực là khúc "Chung Thành Hối Thố", nghe còn sầu thảm gấp mấy lần hồi tại quán Thiên Thu các, âm điệu thể lương gấp bội, Lạc Chi Dương nghe qua một đoạn, hẳn cảm giác tạng phủ chua xót, nỗi thất tình lục dục làm vong thân, nước mắt cuộn cuộn trào ra, chỉ những muốn cất cao giọng lên mà rên rỉ ỉ ôi. Đang cơn mê loạn, trong tai hẳn văng vẳng tiếng người thúc giục: "Khóc lóc cái gì? Còn không mau chạy đi?"

Lạc Chi Dương nghe, hấn giật mình, nhìn tả nhìn hữu, không thấy một ai, hấn bèn xé vải áo làm nút bịt kín hai lỗ tai, nhưng khổ nỗi tiếng đàn kia hết như mũi khoan thép cứ ray rứt chui vào màng nhĩ không ngừng nghỉ.

Lạc Chi Dương bịt tai xong, hấn trông sang, thấy Thủy Liên Ảnh cũng đã bị lôi cuốn theo khúc nhạc, cô nức nở thấy thương tâm mũi lòng, những người khác lại điên cuồng vì khóc, ôm đầu, bưng mặt, vung tay, múa chân mà khóc, binh khí vất sang một bên, chẳng ai để mắt đến ai, chứ đừng nói canh chừng hấn..

Lạc Chi Dương oằn mình đứng dậy, bước tới nâng cô gái lên, chẳng dè Thủy Liên Ảnh thần chí mê loạn, cô ra sức giãy dụa. Lạc Chi Dương quá

gấp gáp, hắn chẳng biết đã lấy đâu ra được đủ sức lực mà thét lớn một tiếng, hai tay ôm chầm lấy cô, vực cô dậy, dìu cô đi. Định nhân nhìn thấy, chúng muốn đưa tay ra ngăn cản, nhưng vì bị tiếng đàn ức chế, họ khóc đến người mềm như bún, chân tay không còn chút hơi sức.

Lạc Chi Dương ôm cô gái chạy một hơi, thoát khỏi chỗ đám người nọ, đi được chừng hơn hai trăm bước, tiến vào một ngõ nhỏ, nhìn lại không thấy có truy binh, hắn mới buông nữ tử xuống.

Chỗ này ở khá xa bờ hồ, tiếng đàn hầu như quá nhỏ không còn nghe rõ. Thủy Liên Ảnh sực tỉnh lại, cô hồi tưởng những gì vừa xảy ra, không khỏi thầm mắc cở, cô lén nhìn qua, thấy Lạc Chi Dương nhú mày, dăm chiêu, cô buột miệng hỏi: "Lạc công tử đang nghĩ ngợi gì thế?"

"Kỳ quái.", Lạc Chi Dương nâng cao cổ chân, vết thương răn cấn rỉ máu đỏ nhạt, chỗ sưng của lỗ thủng cũng xẹp xuống, "Không lạ đâu!", Thủy Liên Ảnh chăm chú nhìn miệng vết thương, cô nhè nhẹ thở dài, "'Phượng Khấp Huyết Lộ' là linh dược chế từ trăm thứ dược liệu, có tính chữa thương giải độc, không gì ăn qua được nó, độc tố của răn khi vào cơ thể, đã bị huyết lộ hóa giải."

Lạc Chi Dương ngẩn người, hắn nhớ lại lúc hít phải hương mê, cũng đã không hôn mê mà té ngã, khi ấy hắn cảm thấy kỳ lạ, bây giờ nghĩ lại, cũng nhờ công dụng tốt của "Phượng Khấp Huyết Lộ".

Nghĩ được đến đây, hắn thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi hỏi: "Thủy cô nương, những người trên đường đó cũng thuộc về Diêm bang hả?"

Thủy Liên Ảnh gật đầu: "Bọn chúng là 'ba mươi sáu thích khách' của Diêm bang đấy"

"Ba mươi sáu thích khách?"

"Ba mươi sáu thích khách, xuất thân ba mươi sáu nghề, phần nhiều ở chợ búa, bến tàu ... chuyên lo việc ám sát cừu địch của Diêm bang, tiêu diệt đối thủ cạnh tranh"

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, lại hỏi tiếp: "Ba mươi sáu nghề, cộng lại thành ba mươi sáu tên thích khách ư?"

"Không phải.", Thủy Liên Ảnh lắc đầu, gượng cười, "Thiên hạ đâu phải nghề nào cũng chỉ một người thôi đâu?"

Lạc Chi Dương hấp háy con mắt, hẩn vọt cười rộ: "Nói cho đúng, thiên hạ có một nghề duy nhất một người."

Thủy Liên Ảnh ngạc nhiên hỏi: "Nghề nào?"

Lạc Chi Dương nói: "Một ngày không thể thiếu vua, một nước không thể có hai vua, nghề làm hoàng đế trong Tử Cấm thành chả phải chỉ duy nhất một người ư?"

Hai người mới thoát hiểm cảnh, hẩn lại ngựa quen đường cũ, Thủy Liên Ảnh cười chết được, nhưng thấy phục tài lém lỉnh, cô gật đầu nói: "Đã thụ giáo, thì ra còn có một cái nghề làm hoàng đế. Như vậy, phải gọi là ba mươi bảy nghề mới đúng..."

Nói đến đây, cô bỗng buồn rầu, không vui, "Cũng chẳng biết Liên Hàng cùng Lam Vân giờ ra sao."

Lạc Chi Dương nói: "Vừa rồi, tui lo vội vã thoát thân, không có thấy hai cô, nhưng chỉ cần Tiền trưởng lão còn bị giữ trong tay Tây Thành, Diêm bang nhất định không dám đối xử tệ mấy cổ."

Thủy Liên Ảnh gật đầu, cô nhoẻn miệng cười, "Vô luận thế nào, công tử xá mệnh cứu giúp, Thủy Liên Ảnh suốt đời không quên."

"Việc nhỏ, có đáng gì.", Lạc Chi Dương đang nói, đột nhiên sắc mặt đại biến, "Không xong ... tiếng đàn ven hồ đã tắt." Hắn lập tức nhò dậ, kéo Thủy Liên Ảnh bước nhanh đi.

"Người đàn hồ cầm kia lai lịch ra sao?", nữ tử không khỏi thắc mắc, "Tại sao tiếng đàn nghe bi ai đến thế?"

"Đó là một vị tiền bối.", Lạc Chi Dương vừa đi vừa nói, "Về họ tên, ông ta tự xưng ‘Lạc Vũ Sinh’, ông cũng từng có một đoạn nhân duyên với tui, Thủy cô nương, cô từng nghe nói đến cái tên đó chưa?"

"Lạc Vũ Sinh?", Thủy Liên Ảnh nghĩ ngợi, cô lắc đầu, "Xin lỗi, ta ít giao du, kém học hỏi, chưa từng nghe qua cái danh hiệu đó."

Hai người đi ra khỏi ngõ, đến chỗ ngã ba đường, chợt nghe tiếng bước chân rầm rập, quay lại nhìn, đúng là "ba mươi sáu thích khách" đã đuổi đến nơi. Lạc Chi Dương gia tăng cước bộ, khi chuyển qua một góc phố, mắt vừa nom thấy, hắn hả miệng kêu khổ, nguyên lai Triệu Kiến Hoài đang dẫn dắt rất nhiều lâu la, chặn đường phía đầu phố.

Chưa dứt cơn sững sờ, bọn thích khách đã vào gần, chúng vây vòng trong vòng ngoài vây kín hai người.

Lạc Chi Dương rút kiếm cầm tay, moi óc tìm kế sách thoát thân. Chợt nghe có người gọi to: "Đạo Linh tiên trưởng!"

Lạc Chi Dương ngược nhìn ra, từ nơi xa có một nhóm chừng mười người đang cười ngựa phóng nhanh đến, cầm đầu là hai anh em Chu Cao Sí, Chu Cao Hú.

Hai vị hoàng tôn áo đẹp, ngựa tốt, tùy tùng cũng uy vũ như cộ, trong đó có một tăng nhân y phục khác thường, tăng bào màu đen, cười ngựa bạch, tuổi ước ngũ tuần, mặt y vàng vọt như người bệnh lâu năm, tuy vậy, ánh mắt bức nhân, sắc diện không giận mà uy.

Lạc Chi Dương mừng hóm, hấn nói to: "Nhị vị điện hạ an hảo, ngọn gió nào đưa hai vị đến đây?"

Chu Cao Sí chuyển thân, y xuống ngựa, cười nói: "Ta cùng nhị đệ đi dự yến tiệc tại phủ đệ Ngụy Quốc công", y định bước tới, bỗng hắc y tăng dang tay ra ngăn y lại.

Chu Cao Sí sừng sốt, hỏi: "Đại sư làm gì vậy?"

Hắc y tăng ngửa mặt nhìn trời, bỗng y cười cười: "Kỳ lạ, đã cuối mùa thu rồi, tại sao còn thấy có ruồi bọ?"

Chu Cao Sí nhìn quanh quất: "Ruồi bọ đâu nào?"

"Ngay trước mắt!", hắc y tăng một bước vọt tới hơn trượng, chen vào đám thích khách, tay nhanh như chớp, y chụp vào tâm khẩu lão già nuôi rắn..

Lão già vốn là "Lộng Xà khách", lão vung tay, từ trong ống tay áo vọt ra một con rắn đen, dài chừng ba thước, mình to cỡ chung uống rượu, răng nanh nhọn hoắt, nhắm ngay mặt hòa thượng tấp vô.

Hắc y tăng không tránh né, y khoát tay, Lộng Xà khách bỗng la hét thảm thiết, ngã vật ra đất. Mọi người chú mắt nhìn, con hắc xà tựa một dây thừng, đã quấn bảy tám vòng thít chặt hai tay, nhe răng cắn vào cổ tay lão. Thì ra, con rắn không kham nổi kinh lực từ hoà thượng, nó điên cuồng quay về quấn chặt, cắn cổ tay Lộng Xà khách khiến lão mặt xám như tro tàn, chảy nước dãi đầy mép, mình run lẩy bẩy.

Hòa thượng ra tay cực nhanh, bọn thích khách chưa kịp nhìn rõ thủ pháp của y, đã thấy đồng lõa bị thương, chúng hè nhau áp vô, hắc y tăng cười ầm, y xông xáo giữa đám người, hai tay vung thoăn thoắt, võ khí trong tay thích khách bị y đánh rào rào tuột khỏi tay. Hòa thượng cứ quơ được món nào, lập tức dùng nó đánh lại chủ nhân, cây kéo cầm phập vào vai gã mài

dao, bánh xe tròn vô cổ tên phu xe, cây que trúc xỏ tiền thầy bói găm vô bàn tay y, ngọn ngư xoa ghì vô chân gã "Bộ Ngư khách" (bộ ngư: người đánh cá).

Trong tiếng kêu rên thảm thiết không dứt, hòa thượng di chuyển một vòng, đánh bị thương bảy tám thích khách. Mụ bán quạt "Cung Phiến khách" xem tình thế không ổn, mụ vung vẩy quạt tống xuất một làn mê hương, không dè hắc y tăng đã quay đầu về phía mụ, y thóp lồng ngực, tận sức hít vào, tất cả mê hương đều đã lọt trọn vào mũi y, "Cung Phiến khách" còn đang kinh ngạc, đã thấy hòa thượng khẽ nhếch mép, thối ra một hơi dài. Nữ tử không kịp né tránh, mụ vừa cảm giác hương mê lọt vào mũi, đã tức thì choáng váng, hoa mắt, té nằm dài dưới đất. Nguyên lai, hắc y tăng hút tất cả mê hương xong, y lại dùng nội lực bức ra, "Cung Phiến khách" chẳng đánh ngã được ai, đã trúng ngay mê hương của mình.

Triệu Kiến Hoài xem tình thế không ổn, lão xông nhanh tới. Đám hộ vệ thấy thế cũng rùng rùng động thân ào ra, song phương kiếm giương nỏ trượng, một làn sát khí bao trùm trọn không gian nơi đầu đường.

Chu Cao Hú khoái nhất trò ấu đả, y vừa thấy có khả năng đấm đá, trong lòng vui mừng khôn xiết, lập tức xắn tay áo, miệng la to: "Phản rồi ... phản rồi, bọn các người đồ dân dã ác ôn, có biết ông nội bọn người là ai đây không?"

Triệu Kiến Hoài cũng không thèm lí đến hăn, lão dòm chăm chăm vào hắc y tăng, hỏi: "Xin hỏi đại danh túc hạ?"

Hắc y tăng chấp tay, cười nói: "Bần tăng Đạo Diễn."

"Bệnh Hồ hòa thượng.", mặt Triệu Kiến Hoài đại biến, lão tức thì vung cao tay lên, hô lớn: "Rút mau!"

Diêm chúng vực những tên bị đả thương lên, chúng hè nhau trở gót bước đi. Đạo Diễn đứng khoanh tay nhìn, miệng cười cười, không ngăn

cản.

Thủy Liên Ảnh mím môi, cô đột nhiên lớn tiếng hỏi: "Triệu Kiến Hoài, hai nha hoàn của ta đâu?"

Triệu Kiến Hoài lạnh lùng không đáp, lão chạy tọt vô ngõ tắt, biến mất dạng.

Thủy Liên Ảnh nhìn theo, mặt hoa tái mét, chẳng dè Chu Cao Hú đã a sát vô, y cười hì hì, hỏi: "Sao vậy? Nha hoàn của cô nương đã bị chúng nó bắt đi hả?"

Thủy Liên Ảnh gật đầu. Chu Cao Hú "Hắc" một tiếng, y rống hòng, "Sợ quái gì, đoạt trở về là xong."

Thủy Liên Ảnh liếc hắt, cô mỉm cười nói: "Vậy xin giúp cho."

Nụ cười này của cô, thật không khác đoá u lan vừa nở rộ, không khác vàng trắng mùa thu chợt vén mây hiện ra, Chu Cao Hú dòm thấy mà hai mắt lom lom, mãi mới lấy lại thần hồn, y quay sang hét bảo hộ vệ: "Đi, mau đoạt nha hoàn của cô nương trở về cho mau."

Bọn hộ vệ dạ ran, chững ào ào lên ngựa, Đạo Diễn đánh giọng nói ngay: "Nhị điện hạ chớ lỗ mãng, đối phương không thiếu cao nhân, những thị vệ vương phủ này e rằng không phải đối thủ."

Chu Cao Hú nhổ toẹt một bãi, chửi bới: "Đồ chó má tụi cao nhân.", lại quay sang quát nạt hộ vệ, "Ngần người ra đó làm cái gì? Còn không mau đuổi theo!"

Bọn hộ vệ giục ngựa đuổi theo.

Đạo Diễn mắt nhìn hộ vệ đi xa dần, y trầm ngâm một chút rồi quay lại nói: "Đạo Linh sư đệ, may gặp đây, thật là may lắm ..."

Lạc Chi Dương nghe tên Đạo Diễn đã lâu, người này nổi danh "Bệnh Hồ", là cao đồ của Tịch Ưng Chân, đồng thời làm mưu sĩ trong phủ đệ Yến vương, tục gia họ Diêu, tên Nghiễm Hiếu, y thuộc loại người tự tung tự tác, tuy y bái Tịch Ưng Chân làm sư phụ, nhưng không vào huyền môn, lại dùng phong cách hòa thượng mà hành xử. Lạc Chi Dương bất ngờ gặp y nơi đây vào thời điểm này, đành phải trả lời: "Tiểu đệ nghe tiếng tằm sư huynh đã lâu, hôm nay vừa gặp, thấy ngay tiếng tằm ấy quả tình không phải hư danh."

Thủy Liên Ảnh nghe hần nói, cô ngoái lại xem, mặt đầy vẻ kinh ngạc, Lạc Chi Dương không để cô hỏi, hần chạm vào tay cô, khẽ véo nhẹ một chút.

Nữ tử cảm giác cái véo tay làm cô rùng mình, hai gò má bỗng đỏ bừng, cô e có thất thố, vội vàng quay ngoắt đi, đâu ngờ vừa đổi hướng, đã chợt thấy Chu Cao Hú mắt đang hau háu dòm dòm vào cô. Thủy Liên Ảnh rất bức bối, cô chuyển ánh mắt lạnh lùng nhìn về một nơi xa xăm.

Chợt nghe Đạo Diễn cười cười, hỏi : "Ta mới từ Dương Minh quán ra, có nghe sư phụ nói, sư đệ ngươi đang lo một chuyện lớn, không hiểu kết quả ra sao?"

"Đừng nói nữa." Lạc Chi Dương găng gượng một nụ cười, "Nếu không có sư huynh viện thủ, đừng nói chuyện lớn làm gì... cái mạng nhỏ nhoi này e rằng cũng lo không xong."

Đạo Diễn trầm ngâm, hỏi: "Chuyện này có dính dáng tới Diêm bang chăng?"

Lạc Chi Dương đáp: "Cũng có ít nhiều quan hệ."

Đạo Diễn "ủa" một tiếng, y nhú mày, không nói gì khác.

Chu Cao Sí đứng bên nghe thấy, y ngạc nhiên hỏi: "Sau khi Trương Sĩ Thành chết đi, bộ trên đời này vẫn hãy còn Diêm bang sao?"

Đạo Diễn chậm rãi giải thích: "Diêm bang đã có từ cổ xưa, buôn bán muối lậu vốn phạm luật nước, kẻ vì thủ lợi mà bán mạng, nếu chẳng gan góc hơn người, thật khó thành công. Cho nên đệ tử Diêm bang, thời bình thì bán muối lậu, khi đất nước loạn lạc, lại thành kẻ cướp, đạo tặc. Những kẻ nổi tiếng, gần đây có Trương Sĩ Thành, xa hơn chút nữa, vào thời tàn Đường, có Hoàng Sào, Chu Ôn đều toàn gốc gác đệ tử Diêm bang, hai người ấy làm rối tung thiên hạ, đưa đến sự diệt vong của Đại Đường."

Chu Cao Sí nghe thuyết mà rung mình, còn Chu Cao Hú lại chát giọng nói: "Hoàng Sào thù ta biết, còn Chu Ôn này lại chưa từng nghe qua. Chu Ôn, Trư Ôn, tên này thực là con mẹ nó đồ đại nghịch bất đạo, trư mà bị ôn dịch, đó chả phải muốn nguyên rửa dòng họ Chu của lão tử đây sao?"

Chu Cao Sí sắc mặt tái xanh, y cả giận, rầy: "Nhị đệ, người bớt nói đi một hai câu, Thánh Thượng nghe thấy được, coi chừng cho lột da người."

Chu Cao Hú cười nói: "Sợ cái gì? Lão nhân lại không có thuật 'thuận phong nhĩ'."

Chu Cao Sí đang định lầu bầu thêm, chợt nghe tiếng vó ngựa lộp cộp, đám hộ vệ trở về tay không. Chu Cao Hú nổi cơn giận dữ, hỏi: "Người đâu?"

"Điện hạ tha tội.", cả đám hộ vệ quỳ mọp trên mặt đất, một người nói với vẻ mặt đau khổ, "Những tên đó thiệt đúng là ma là quỷ, thoát một cái đã hết thấy tăm hơi."

"Thúi lắm.", Chu Cao Hú giơ roi ngựa để lên vai người nọ. Người này run ẩy một chút, không dám nhúc nhích.

Chu Cao Hú vừa tính vung roi, Lạc Chi Dương đưa tay cản lại, cười cười, nói: "Điện hạ bớt giận, bọn bán muối lậu đều là chuột nhắt, lén lén lút lút trốn chui trốn nhủi, lệnh thuộc hạ toàn là mãnh hổ, dùng mãnh hổ tróc chuột nhắt, lấy cái tài to dùng vô việc nhỏ, bắt chuột không được thì mất toi uy phong, có bắt được cũng chẳng danh giá gì."

Chu Cao Hú nghe hần nói, thần sắc hơi dịu, y gật đầu nói: "Không sai, hộ vệ của Yến vương phủ ta chẳng thể đi so đo cùng bọn chuột nhắt tầm thường...", y khoát tay, nói to, "Đứng lên cả đi!"

Chúng hộ vệ mới dám đứng lên, Chu Cao Sí vui vẻ hỏi: "Đạo Linh tiên trưởng, tình cờ gặp hay ho gặp lần mấy có hẹn hò trước, mời tiên trưởng theo cùng hai anh em ta đi phỏ yến, được chăng?"

Lạc Chi Dương lắc đầu : "Ngụy Quốc công lại không có mời tui."

Chu Cao Sí cười nói: "Không quan trọng, Ngụy Quốc công là dượng của ta, cháu trai đưa bạn bè đến nhà dượng dự tiệc, chính là chuyện cực kỳ bình thường. Tiên trưởng lại là đồ đệ lão thần tiên, là trợ giáo cho hoàng thái tôn, những nhân vật trong triều, chẳng thể đếm hết số người muốn kết giao cùng tiên trưởng"

"Thế tử nói đúng đấy.", Đạo Diễn cũng vui vẻ góp vào, "Người và ta, sư huynh sư đệ gặp mặt, cách gì cũng phải uống chơi cùng nhau hai chén."

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, hần ghé sát vô tai Thủy Liên Ảnh, nói nhỏ: "Diêm bang quấy nhằng quấy nhít tất cả mọi chỗ, duy nhất sợ hãi quan nha. Mà kế sách bây giờ, chỉ có đi lẫn vào cùng quan nha, mới có thể tránh bị tụi nó quấy rầy"

Chu Cao Hú thấy hai người họ cử chỉ thân mật, tự dưng nổi lòng ghen ghét, y lập tức buông thông hai tay, ho khan hai tiếng thật to.

Hai người nghe, liền tách ra, Thủy Liên Ảnh rảo mắt nhìn mọi người, thần sắc khó khăn, cô miễn cưỡng gật đầu: "Liên Ảnh đang gặp khó, mọi chuyện xin nhờ Lạc công tử lo liệu."

Lạc Chi Dương cười cười, chấp tay nói: "Tui không thể từ chối thịnh tình của thế tử, đành muối mặt đi theo kiếm chút cơm rượu."

Chu Cao Sí mừng hóm, y nói: "Hay lắm ... Dượng ta gặp tiên trưởng nhất định sẽ thích thú vô cùng."

Chu Cao Hú được cùng giai nhân đồng hành, hai mắt y loé sáng, vội vã bảo hộ vệ nhường hai thớt tuần mã.

Thủy Liên Ảnh nói: "Tiểu nữ không cười ngựa, một thớt đủ rồi."

Chu Cao Hú liền làm mặt nghiêm, vui vẻ hỏi: "Cô nương nếu không chê bỏ, mời cô cười chung với ta một ngựa, được chăng?"

Y nói lời vô lại, Thủy Liên Ảnh lặng yên không đáp, cô lạnh lùng nhìn xa xa.

Chu Cao Sí vội nói: "Nhị đệ, nam nữ phải có cách biệt, mình tìm cho cô ấy một cỗ xe mới là phải phép"

Chu Cao Hú giận dữ, y dòm dòm vô huynh trưởng. Chu Cao Sí hiểu rõ tính nết y, làm ra vẻ không thấy, cho đem đến một cỗ xe, mời Thủy Liên Ảnh lên ngồi.

Đoàn người nhắm hướng phủ đệ Ngụy Quốc công thẳng tiến, Chu Cao Hú thỉnh thoảng đưa mắt nhìn vào bên trong xe, tiếc rằng rèm che cửa quá dày, y không trông rõ được dung nhan nữ tử, không dè nén nổi lòng dục, y bèn lại gần Lạc Chi Dương, cười hi ha, hỏi: "Tiểu đạo sĩ, người cùng cô nương kia liên hệ thế nào"

Lạc Chi Dương nói cho qua: "Chỉ là gặp gỡ sơ sơ."

Chu Cao Hú lại hỏi: "Nàng họ gì?"

Lạc Chi Dương đáp: "Họ Thủy."

Chu Cao Hú vỗ đùi, cười to: "Người mang họ lạ kỳ, quả nhiên hình dạng coi thật ngon"

Y đột nhiên ghé sát gần Lạc Chi Dương, cười mơn, nói, "Tiên trưởng thuyết phục nàng về làm cơ thiếp cho ta, được không?"

Chu Cao Sí, Đạo Diễn nghe thấy, đều nhăn mặt nhú mày, chỉ là Chu Cao Hú quen thói hoang dã, đến ngay cả Chu Nguyên Chương cũng thực tình đau đầu vì y, hai người biết rằng, có khuyên răn cách mấy, y cũng chẳng thềm nghe.

Y nghe Lạc Chi Dương "Ồ" một tiếng, lớn giọng trả lời: "Thủy cô nương là thiên kim tiểu thư, mười ngón tay không quen làm việc bếp núc, cô ấy đâu có thể nấu món gà. Nói đến làm gà, tiểu đạo đây rành lắm, Điện hạ muốn ăn gà kiểu nào? Gà hấp, gà nướng, gà xì dầu, gà xối mỡ, gà nướng trui hay là gà ác hầm nhân sâm với lộc nhung?" (tiếng Trung, kê = gà nghe tựa tựa cơ =nàng hầu)

Chu Cao Hú nghe trả lời, y ngẩn tò te, bèn kiên nhẫn nói: "Không phải kê, cái ta muốn nói chính là cơ thiếp."

"Gà xắt miếng (Thiệt quá kê, phát âm na ná như 'cơ thiếp') thì phải ướp đá cho đông lạnh rồi mới xắt mỏng thành lát được."

Chu Cao Hú tức giận đến hai mắt trợn ngược, y quá bức tức: "Không phải kê, là nữ nhân."

"Cái gì?", Lạc Chi Dương kinh hãi thất sắc, "Điện hạ giờ không làm kê, lại muốn làm nữ nhân? Cái đó thật khó quá xá trời, kẻ hèn này chỉ là đạo sĩ, không phải thần tiên, biến nam nhân thành nữ nhân, tui hổng có cái bản lĩnh đó."

Chu Cao Hú bản thân hoàng tôn, mỹ nữ hay bảo vật, y muốn gì được nấy, y cứ tưởng đưa đòi hỏi ra, Lạc Chi Dương thế nào cũng phải ưng thuận răm rắp, chẳng dè tiểu tử này nói xiên nói xẹo, nói hổng rõ nghĩa, y nổi hung, hả hống mắng to: "Cầu đạo sĩ, con mẹ nó ,,, người là thằng điếc hả?"

"Hổng có đâu.", Lạc Chi Dương cười nói, "Nhị vị điện hạ mới là long tử." (tiếng Trung, LONG TỬ = thằng điếc, nói tựa tựa LONG TỬ - con rồng, con vua) . Chu Cao Hú biến sắc: "Người nói sao?"

"Nói trật rồi!", Lạc Chi Dương gãi đầu gãi tai, "Điện hạ không phải long tử, mà là long tôn, lung tử long tôn, ha ha, đúng thế thật, là một cái lung tử long tôn." Đạo Diễn nghe hẩn chữ nọ trở chữ kia, ông ta , không thể nhận được, cười âm ỉ.

Chu Cao Hú mặt mày đỏ gay, y trợn trừng cặp mắt, mũi thở khò khè ...

Ngụy Quốc công Từ Đạt lập đại công trùm đời, con trai làm phò mã, con gái gả cho vương tử, danh vọng có một không hai, ông ta chết đi, con trai là Từ Huy Tổ kế thừa tập ấm, phú quý không suy giảm, một tòa phủ đệ Ngụy Quốc phủ nguy nga, khí thế tráng lệ bất phàm.

Mọi người đến Từ phủ, thời khắc đã gần tối, đèn đóm rực rỡ sáng choang. Vừa qua khỏi cổng chính, chợt nghe có người cười to, một nam tử trung niên thân thể khôi vĩ oai vệ đi ra, ông ta níu chặt vào tay Chu Cao Sí, miệng cười, nói: "Hiền điệt dám đến muộn, bộ không sợ bị ta phạt rượu chăng?"

Người tới đúng là Từ Huy Tổ, Chu Cao Sí hàn huyên hai ba câu, rồi y chỉ vào Lạc Chi Dương, vui vẻ nói: "Cửu cửu khoan trách, trên đường, tiểu

điệt tình cờ gặp Đạo Linh tiên trưởng, nên có bị trì hoãn một lúc."

"Đạo Linh tiên trưởng?" Từ Huy Tổ lộ vẻ ngạc nhiên, "Há chẳng phải cao đồ của lão thần tiên, mới vừa được tấn phong trợ giáo cho đông cung à?"

Lạc Chi Dương vui cười chào: "Tiểu đạo xin ra mắt Từ công gia."

"Thật hay ghê!", Từ Huy Tổ vỗ tay, cười to, "Mai phò mã vừa mới nói đến đạo trưởng, nói rằng tuổi nhỏ mà đã nhẹ nhàng được tấn phong vào phục vụ đông cung, người thiếu niên đặc chí, tiền đồ không biết sẽ sáng lạn tới đâu."

Lạc Chi Dương nghe tới chuyện trợ giáo, tức thì thấy thiệt là đau đầu, hẩn lập tức đổi chủ đề: "Từ công gia, tui có một người bạn nữ, không biết có thể gửi tạm trong phủ?"

Từ Huy Tổ nhìn vào Thủy Liên Ảnh, ông ta cũng kinh ngạc trước nét diễm lệ rung động lòng người, lập tức gọi một tỳ nữ, sai ả: "Người đưa vị cô nương này vào nội đường."

Thủy Liên Ảnh nhìn về Lạc Chi Dương, ánh mắt thoáng thay đổi, cô định nói ... nhưng lại thôi, Lạc Chi Dương hiểu tâm tư cô, hẩn nhỏ giọng: "Đợi cho một lúc, tui sẽ vô đón cô."

Thủy Liên Ảnh mặt hơi gợn buồn, cô đi theo tỳ nữ.

Mọi người nói nói cười cười, họ bước vào một sảnh đường. Bên trong, giữa khách khứa tấp nập, một nam tử áo hoa ở hàng trước, y mặt trắng, tóc ngắn, tuổi tác ước tứ tuần, Mai Ân ngồi cạnh đấy, đang trò chuyện. Thấy đoàn người, nam tử áo hoa vui vẻ nói: "Hai hiền điệt giờ mới đến à?"

Chu Cao Sí đến hành lễ: "Điệt nhi kính chào Vương thúc." Kế đó, Chu Cao Hú cũng cúi chào ra mắt, Đạo Diễn vừa chấp tay, vừa nói nhỏ cùng

Lạc Chi Dương: "Vị này là Thục vương điện hạ."

Lạc Chi Dương có nghe Tịch Ứng Chân nói qua về nhân vật hoàng tộc, Chu Nguyên Chương đông con, ông ta có hơn hai mươi người, Thục vương đứng hàng thứ mười một, tên một chữ duy nhất là Cách, người này học vấn uyên bác, ưa thích văn chương, cai trị rất tốt đất Thục. Chỉ thấy hắn đứng lên, nâng hai đứa cháu dậy, hỏi: "Tứ ca còn chưa vào kinh hả?"

Chu Cao Sí cười nói: "Thưa, phụ thân bận canh phòng biên giới, đến cuối tháng này mới về kinh."

"Ta hồ đồ mất rồi.", Thục vương vỗ trán, cười âm, "Mấy hôm trước đây, Mông Nguyên xua quân xâm nhập, Tam ca, Tứ ca nhất định đều bận điều binh khiển tướng, ôi, so sánh mà nói, đất Thục thái bình vô sự, thực sự khiến ta đây hổ thẹn."

"Thái bình vô sự mới là phúc cho thiên hạ.", Đạo Diễn mỉm cười, "Lẽ ra điện hạ phải lấy thế làm vui thích chứ."

Thục vương liếc y một cái, nói: "Đạo Diễn đại sư nói đúng, thái bình khó lòng có được, thật may mắn ghê gớm. Nghe nói lão thần tiên pháp thế không tốt, chẳng hiểu thực sự có đúng thế không?"

Đạo Diễn đáp: "Thân thể gia sư hơi khiếm an, cũng may, không đáng ngại lắm."

Mai Ân bước đến, hân hoan nói: "Đạo Diễn đại sư, còn chưa giới thiệu lệnh sư đệ một chút?"

Đạo Diễn đáp trả: "Phụ mã gia kim khẩu đã khai, một chuyện không phiền hai chủ."

Mai Ân cười cười, y nói sơ sơ về Lạc Chi Dương, Thục vương ngạc nhiên: "Túc hạ còn trẻ mà đã được vậy, thật sự khiến cho người ta khó

tướng tượng nổi."

Lạc Chi Dương thuận miệng nói đôi câu sáo ngữ đáp lễ

Mai Ân lại chỉ vào một lão già ngoài năm mươi đang ngồi cạnh Thục vương: "Giới thiệu với tiên trưởng, vị đại nhân này là Phương Hiếu Nhụ, thầy dạy học cho thế tử của Thục vương, ngài là một vị đại tước nhỏ đương thời."

Phương Hiếu Nhụ chấp tay, vẻ mặt thập phần khiêm nhường.

Mai Ân lại chỉ một lão giả tướng mạo uy nghi: "Đây là Trường Hưng hầu Cảnh Bình Văn Cảnh đại nhân."

Lạc Chi Dương trong lòng nhảy dựng, hẩn đưa mắt nhìn chăm chú, thấy Cảnh Bình Văn vóc dáng không cao, người to ngang, râu tóc rậm và bạc trắng. Cảnh Bình Văn cũng không đứng dậy, khẽ gật đầu. Mai Ân lại chỉ một công tử trang nhã, vui vẻ nói: "Đây là công tử Cảnh Tuyền của Cảnh đại nhân, sắp sửa lấy công chúa Bảo Huy. Đạo Linh tiên trưởng, các người ngang tuổi, cũng nên kết thân nhau."

Lạc Chi Dương cảm giác một luồng nộ hỏa vô danh xộc lên đỉnh đầu, khiến hẩn mặt mày đỏ ửng, hai vành tai nóng rẫy, Hẩn quan sát Cảnh Tuyền, y vóc dáng khá cao, da dẻ trắng nõn, mày kiếm mắt sáng, không thiếu nét uy vũ. Cảnh Tuyền nghe Mai Ân giới thiệu như vậy, y đứng lên, hướng vào Lạc Chi Dương, chấp tay cười nói: "Ngưỡng mộ đã lâu."

Lạc Chi Dương trong lòng bức bối, mặt nặng như chì, hẩn cũng không hoàn lễ. Mai Ân thấy hẩn thất thố, ông ta nhả tí hàng lông mày, Cảnh gia phụ tử tự thấy bị coi thường, mặt họ cũng khó dăm dăm.

Lạc Chi Dương đang cơn bức tức, hẩn trực giác bị người nhìn chăm chú, hẩn đưa mắt trông lên, đằng sau Thục vương có một lão già, râu tóc muối tiêu, mặt đầy da mồi, gò má bên trái có một vết nám đen, lão ta đang

chú tâm nhìn hẩn cực gắt, trong lòng thấy quá khó hiểu, Lạc Chi Dương dựa theo hướng quan sát của lão, đã phát hiện ông ta đang trở mắt vô mảnh ngọc hình bán nguyệt Lạc Thiều Phượng để lại.

Lạc Chi Dương sức nhớ tới di thư Lạc Thiều Phượng, lòng hẩn đột ngột bốc lên một trận kinh hoàng. Di thư bảo, ai nhận ra khối ngọc đó, tất là bạn thân thiết của Lạc Thiều Phượng. Ý nghĩ này làm hẩn quên hẩn thân mình đang ở chốn nào, hẩn trở ngón tay vào lão già, hỏi: "Mai phò mã, vị lão tiên sinh này là ai?"

Lão già đang mãi nhìn khối ngọc đến gần người, bỗng nhiên bị hỏi tên, lão hốt hoảng dời ánh mắt. khỏi Lạc Chi Dương. Gã này đã không đáp lễ Cảnh gia phụ tử, lại đi hỏi tên một lão già vợ vắn, tính tình Cảnh Bình Văn thâm trầm thì hầy còn dằn bụng được, Cảnh Tuyên đã biến sắc, lỗ mũi y hừ lạnh một tiếng.

Mai Ân cũng bị sửng sốt, lão gượng cười, nói: "Đáng xấu hổ quá, vị lão tiên sinh này ở trong phủ đã rất lâu, mà ta còn chưa từng hỏi qua tên họ hẩn!"

Lão già vẻ mặt sợ hãi, lão liên tục chấp tay vái chào, miệng ấp úng: "Không dám, không dám..."

Thục vương liếc lão, cười nói: "Dượng hai nó không có hỏi, nên ta cũng chưa nói. Vị tiên sinh này họ Quách, tên Nhĩ Nhữ, đang làm nhạc sĩ trong vương phủ ta, ngón đàn tỳ bà rất cao thâm, có một không hai đấy."

Quách Nhĩ Nhữ chợt bị mọi người để mắt tới, lão đành cúi đầu, chấp tay, không giấu nổi vẻ sợ hãi.

Mai Ân cười hỏi: "Quách tiên sinh hẩn là sẽ tham gia Lạc Đạo đại hội?"

Thục vương cười: "Ta chưa thể nói."

Mai Ân chỉ tay vào ông ta: "Điện hạ khôn nhĩ, định qua mặt ta chăng?"

Y dừng lại một chút, rồi nói thêm, "bàn về âm nhạc, Đạo Linh tiên trưởng đây cũng là một hảo thủ, ngày đó, trong ngự thư phòng, hãn hợp tấu sáo cùng đàn của công chúa Bảo Huy, đến ngay cả bộ hạ cũng không ngớt lời ngợi khen "

Mọi người nghe thế, họ đều bị động dung, Cảnh Tuyền dòm vào Lạc Chi Dương, trong mắt có nét nghi hoặc, Thục vương lại chú ý đến cây sáo Không Bích, hàng lông mày ông ta se sẽ nhăn nhú, ông có vẻ đang suy tư. Lạc Chi Dương thấy ông ta để ý đến cây sáo, hãn chột ngấm ngấm sợ hãi, thầm hối hận đã đem sáo ngọc theo bên mình. Thục vương là huynh muội với Chu Vi, hãn đã từng có thấy qua cây sáo ngọc trong cung công chúa.

Còn đang sợ hãi, hãn chột nghe Phương Hiếu Nhụ ho khan một tiếng, lão ta lớn tiếng hỏi: "Tiên trưởng tài nghệ uyên bác, không hiểu đã học qua những kinh điển nào?"

Lạc Chi Dương sững sờ, hãn cả đời ít đọc sách, dĩ nhiên cũng chưa có học qua cái món quái quỷ "kinh điển" nào, trong lúc bị kẹt, hãn nói đại: "Tui chỉ học một bộ kinh điển là bộ 'Linh Phi kinh'".

"Linh Phi kinh?", Phương Hiếu Nhụ mặt ngu ngơ, "Đó là cái kinh điển gì?"

Cảnh Tuyền một bên chen vào: "Hình như là một bộ đạo kinh."

Phương Hiếu Nhụ "hừ" một tiếng, giọng răn rỏi, "Xin lỗi ta có hơi mạo muội, cái Phương mờ mờ chính là kinh sách của Nho gia, một trong số Tứ Thư Ngũ Kinh, tiên trưởng chuyên bộ nào?"

"Cái đó hả?", Lạc Chi Dương lên hết gân, đáp: "Có đọc sơ sơ hai bộ, nhưng bảo là chuyên, cũng khó nói."

Cảnh Tuyền cười âm, mặt đầy vẻ khinh miệt. sắc mặt Phương Hiếu Nhụ âm trầm, lão lớn tiếng: "Tiên trưởng như vậy là không được, làm trợ giáo trong đông cung, nếu không học rộng, không thông nho gia điển tịch, thì trợ cái gì cho trử quân?"

Mai Ân vốn biết rõ người này cổ hủ, nghe giọng lão không hay, ông ta vội nói: "Phương đại nhân nói hơi nặng, tiên trưởng là đạo sĩ, dĩ nhiên chuyên cần Đạo kinh, đại nhân là nho sĩ, đương nhiên trì Nho kinh."

"Lời đó vô nghĩa.", Phương Hiếu Nhụ lắc đầu lia lịa, "Đạo gia bàn luận chuyện huyền hoặc, không thực tế, muốn lo việc thiên hạ, cần phải đề cao Nho học của ta. Hai triều đại nhà Hán nhờ tôn vinh Nho học mà bền vững lâu, Ngụy Tấn vì ưa chuộng thứ học thuyết hão huyền mà diệt vong. Tương lai, thái tôn lên làm vua, là bậc chí trọng của thiên hạ, cần có được chính nhân kề cận giúp đỡ, tôn vinh Khổng Mạnh, luận bàn nhân nghĩa, chuyên lo giữ chính sự. Nếu chỉ kề cận bọn hòa thượng đạo sĩ, há chẳng phải sẽ phá hư giang sơn Đại Minh ta sao."

Lạc Chi Dương không biết phải nói năng ra sao, hấn bị lão mắng, trong lòng cu cậu không mấy thích thú, " Hòa thượng Đạo sĩ" bốn từ, khoan kể Tịch Ứng Chân, đến Đạo Diễn cũng bị lão gộp vô mà mạt sát,

Lạc Chi Dương đảo mắt nhìn quanh, kịp thấy Thục vương vuốt chòm râu dài, dường như ông cho rằng chẳng có gì quan trọng, hấn không khỏi nghĩ thầm: "Phương lão nhân mạt sát mình rất mặt, hay là do ý của Thục vương? Ta mới diện kiến vị Vương gia này lần đầu, có sao lão họ Phương mắng thẳng mặt ta đồ vô tích sự?"

Đang còn chưa thấm thía hết, hấn chợt nghe Đạo Diễn cười nói: "Lời của Phương đại nhân đó sai rồi. Hòa thượng, Đạo sĩ thì sao? Đạo Diễn mạo không dám nói mình rành rẽ Nho học, nhưng thật sự cũng đã từng đọc qua Tứ Thư Ngũ Kinh, nhưng không hiểu, Phương đại nhân là bậc học rộng Nho giáo, có từng xem qua vài quyển kinh Phật chưa?"

Đến ngay cả mắt lão cũng không nhìn vào nhà sư, Phương Hiếu Nhụ thản nhiên trả lời: "Kinh Phật của người Hồ nói lời dối trá, Phương mỗ không thèm để mắt tới."

Đạo Diễn cười mà rằng: "Hòa thượng có thể thông hiểu Nho học, nho sinh lại không biết kinh Phật, nói như vậy, về cao minh, nho sinh

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 22 : Hà Hàm Hải Đạm 1

(Hà Hàm Hải Đạm : Ở cửa sông, nước sông làm biển bớt mặn)

Lạc Chi Dương trong lòng máy động, hắn cũng đứng lên, lấy cớ cần đi giải, bám theo sau Chu Cao Hú. Quả nhiên, tiểu tử kia ra sân, rào bước đi thẳng vào hậu đường. Lạc Chi Dương mắng thầm, hắn bước thật nhanh, đuổi kịp, khi đến một vòm cửa rộng, hắn đã bị hai tên gia đình chặn đường, một đứa bảo: "Đàng sau là nội đường, nam tử không thể vào. "

Lạc Chi Dương bình tĩnh hỏi: "Người vừa đi vô chả phải nam tử là gì?"

"Có khác chứ!", gia đình nói, "Cao Hú điện hạ là cháu Từ công gia, ngài phải vô hậu đường bái kiến cữu mẫu, biểu muội."

Lạc Chi Dương không làm gì khác được, hắn đành phải nhờ: "Làm ơn nhắn cho Thủy tiểu thư, Thủy Liên Ảnh trong đó rằng ta đang ở đây chờ cô ấy ra."

Gia đình chịu lời, đi vào, mãi thật lâu, cũng không thấy trở ra. Lạc Chi Dương nghi Chu Cao Hú quỷ háo sắc, to gan làm càn, nếu để Thủy Liên Ảnh bị hắn tìm gặp được, rất có chỗ đáng lo ngại. Nghĩ vậy, hắn sốt ruột, xoay người ước lượng tường rào, muốn tìm cách lên vô hậu đường.

Còn đang đứng ngó ngó, bất giác có người áp vô gần, đưa tay chụp vào đầu vai hắn. Lạc Chi Dương không chút nghĩ ngợi, hắn quai ngược tay giữ chặt mạch môn người tới, lúc quay đầu nhìn lại, đã thấy Quách Nhĩ Nhữ há hốc mồm, đờ lờ, lão đang nhìn nhìn vô hắn.

Lạc Chi Dương vội buông tay, hỏi: "Quách tiên sinh sao lại ở đây?"

Quách Nhĩ Nhữ trấn định—tinh thần xong, lão thấp giọng nói: "Xin theo ta ra chỗ khác nói chuyện. ", rồi lão xoay mình bước đi.

Lạc Chi Dương trong lòng nghi hoặc, bèn đi theo, đến một góc khuất, Quách Nhĩ Nhữ quan sát bốn phía không người, mới quay lại nói: "Xin hỏi tiên trưởng, món đồ trắng non, hạ tuần, cuối tháng ... là xuất xứ từ đâu?"

"Trắng non, hạ tuần, cuối tháng ...", Lạc Chi Dương nghĩ ra ngay, hần cầm miếng ngọc hình bán nguyệt đưa lên: "Ông hỏi cái này?"

Quách Nhĩ Nhữ chăm chú nhìn khối ngọc một lát, đột nhiên lão thò tay vô bọc lấy ra một mảnh ngọc quyết, cũng hình bán nguyệt, trong suốt. Hai khối ngọc để cạnh nhau, thật nhất thời khó phân biệt.

Lạc Chi Dương giật mình, hỏi: "Quách tiên sinh, sao ngài cũng có ngọc quyết?"

Quách Nhĩ Nhữ cất ngọc quyết xong, lão nghiêm sắc mặt, hỏi: "Người hãy nói trước, món đồ trắng non, hạ tuần, cuối tháng của người từ đâu ra?"

Lạc Chi Dương đành phải nói: "Là nghĩa phụ tui cho tui."

"Nghĩa phụ?", Quách Nhĩ Nhữ trầm ngâm hỏi, "Ông ấy họ gì?"

Lạc Chi Dương đáp: "Họ Lạc!"

"Lạc Thiều Phượng?", Quách Nhĩ Nhữ sắc mặt đại biến, lão buột miệng hỏi, "Ông ta hiện đang ở đâu?"

Lạc Chi Dương ảm đạm trả lời: "Đã chết rồi."

"Chết?", Quách Nhĩ Nhữ sững sờ, "Ông ấy ... ông ấy chết như thế nào?"

Lạc Chi Dương nghiêng rãng: "Bị người ta hại mà chết."

"Cái gì?" Quách Nhĩ Nhữ giật nảy mình, gương mặt già nua đột nhiên nhả nhúm lại, ông lắp bắp, "Ai ...ai giết vậy?"

Lạc Chi Dương thấy lão mặt mày kỳ lạ, hấn quá ngạc nhiên, bèn hỏi: "Quách tiên sinh, tiên sinh không sao chứ?"

Quách Nhĩ Nhữ toàn thân run rẩy, mặt đầy nét sợ hãi, lão bỗng nuốt ực một ngụm nước miếng, rên rỉ giọng nói: "Đã đến rồi đây, thật sự là đã đến rồi."

"Cái gì đến?", Lạc Chi Dương dòm Quách Nhĩ Nhữ, đột nhiên hấn thoáng động trong óc, hỏi ngay, "Quách tiên sinh, tiên sinh biết hung thủ là ai hả?"

Quách Nhĩ Nhữ khẽ giật mình, hai mắt chớp chớp, thần sắc lão thâm trầm, nửa như khóc nửa như cười. Hai người bốn mắt nhìn nhau, tứ phía yên lặng như tờ, bỗng nhiên trời nổi một trận gió, bóng lá lay động, toát một làn không khí ma quái lan toả khắp chốn.

Quách Nhĩ Nhữ im lìm thật lâu, Lạc Chi Dương sốt ruột, đưa tay nín chặt vào vạt áo lão, miệng lạnh lùng hỏi: "Hung thủ rốt cuộc là ai?"

Quách Nhĩ Nhữ run rẩy một chút, đôi mắt đột nhiên ứa lệ rờn rờn, Lạc Chi Dương tuy định gặng hỏi, nhưng nhìn bộ dạng đó, hấn lại không đành lòng. Còn đang do dự, chợt nghe có người nói: "Quách tiên sinh có ở đây không?"

Lạc Chi Dương ngoái đầu nhìn, chỉ thấy một gia đình đứng ở chỗ tối, mặt mày không rõ nét, Quách Nhĩ Nhữ run giọng hỏi: "Chuyện gì thế?"

Gia đình thưa: "Thục vương cho gọi. "

Quách Nhĩ Nhữ đưa tay lau nước mắt, chấn chỉnh y quan, rồi nói:
"Được, ta ra ngay. "

Lạc Chi Dương giữ chặt tay ông: "Tiên sinh còn chưa nói xong mà. "

Quách Nhĩ Nhữ gượng cười: "Chuyện này khá dài, sau bữa yến tiệc, ta và người tìm một chỗ yên ắng, mình thương nghị kế lâu dài."

Trước mặt gia đình, Lạc Chi Dương không tiện nhiều lời, hăn đành phải buông lão già, đưa mắt nhìn theo bóng dáng ông khuất dần trên lối đi ra tiền sảnh.

Lạc Chi Dương đầu óc lúng búng, hăn đứng ngẩn ngơ tại chỗ, thật không ngờ gặp được bạn cố tri của nghĩa phụ tại đây, nghe cách ông ta nói chuyện, Quách Nhĩ Nhữ tựa hồ biết hung thủ là ai, chỉ chờ tan tiệc thì tìm đến hỏi ông, mọi bí ẩn sẽ được phơi bày ra.

Thoáng hiện trong đầu hăn hình ảnh Lạc Thiều Phượng chết thảm, Lạc Chi Dương bỗng nổi hung, nắm tay phải thành quyền mà đập ầm ầm lên tường, cái đau nhức từ tay giúp hăn lấy lại bình tĩnh, trong óc chợt nhớ đến Thủy Liên Ảnh, hăn vội vã quay trở về chỗ vòm cửa, trông thấy gã gia đình kia, chẳng có Thủy Liên Ảnh, hăn gần muốn đứng tim, vội hỏi: "Thủy tiểu thư đâu?"

Gia đình cúi khom người nói: "Thủy tiểu thư không có ở nội đường, tiểu nhân nghe phu nhân bảo là cô ấy chỉ ngồi chơi một lát, đã cáo từ mà đi rồi."

"Đi rồi?", Lạc Chi Dương giật mình, "Đi đâu vậy?"

Gia đình nói: "Ra ngoài phủ."

Lạc Chi Dương không khỏi ngạc nhiên, sao cô gái này lại tự ý bỏ đi, còn may, cô ta đi trước một bước, tránh thoát bàn tay ma mãnh của Chu Cao Hú. Nhưng cô đi một mình, bản thân lại chẳng có võ công, nếu rủi ro

gặp Diêm chúng, e rằng khó thoát kiếp nạn. Hăn lập tức chạy ra cửa chính, dôi mắt trông khắp, con phố dài vắng lặng, từ nơi xa chập chờn ánh sáng nhàn nhạt như ma trời của mặt nước hồ.

Lạc Chi Dương hỏi người canh cửa, gã nọ nói: "Người ra vào nhiều không để ý nên không thấy. Tựa hồ có một nữ tử đi ra ngoài theo lối cửa hông, cô đi về hướng nào, thực tình không biết"

Hăn tìm hỏi một tên gia đình khác, cũng không khá gì hơn.

Lạc Chi Dương đã định ra cửa đuổi theo, hăn lại sợ đứt mất manh mối cái chết của nghĩa phụ, còn đang lưỡng lự, chợt nghe có người kêu gọi, ngoái trông lại, đã thấy Đạo Diễn.

Hòa thượng vui vẻ hỏi: "Sự đệ sao lại ra đây, làm vì huynh tìm chết thôi."

Lạc Chi Dương rầu rĩ nói: "Thủy cô nương đi rồi. "

Đạo Diễn vội hỏi rõ sự tình, y trầm ngâm, rồi bảo: "Hăn cô ấy có việc gì quan trọng nên phải vội vã rời đi, nhưng nàng đi rồi ... cũng hay,"

Lạc Chi Dương hỏi: "Tại sao?"

Đạo Diễn thở dài: "Chu Cao Hú to gan lớn mật, sư đệ muốn che chở cho nàng kia, không khỏi gây hiềm khích với hăn. Bọn long tử long tôn đó, có thể tránh thì tránh liền, nếu không có gì là vạn bất đắc dĩ thì chớ khá trêu chọc bọn hăn."

Lạc Chi Dương trong lòng đang bức, hăn nói: "Chu Nguyên Chương sao không quản bọn hăn... "

Đạo Diễn không đợi hăn nói dứt, kéo hăn rời cửa chính, xuyên qua một hoa viên, đến ẩn mình dưới một hòn giả sơn, nhìn xem bốn phía không

người, y mới hạ thấp giọng nói: "Đây là địa phương nào mà sư đệ dám gọi thẳng tên cúng cơm của hoàng đế? Thánh Thượng gì cũng hay, cũng giỏi, chỉ duy nhất cưng chiều con cháu, để liên tục nảy sinh ra biết bao chuyện rắc rối, vì thế, đã đưa đến cái tình thế náo loạn hiện nay"

Lạc Chi Dương tò mò hỏi: "Tình thế gì vậy?" .

Đạo Diễn cười cười, hỏi trở lại: "Chắc sư đệ cũng biết tại sao Phương Hiếu Nhụ cùng Cảnh Tuyên chẳng nề mặt mũi ta chút nào?"

Lạc Chi Dương lắc đầu, Đạo Diễn vẫn cười nói: "Chả vì cái gì khác hết, bọn hắn là phe thái tôn, ta đứng về phe Yến vương."

"Phe Yến vương, phe thái tôn?", Lạc Chi Dương trều nặng lông mày, "là những cái quý quái gì vậy?"

Đạo Diễn lườm hắn một cái, y lắc đầu, thở dài: "Sư đệ vô làm quan trong triều đình, nhưng không có chút hiểu biết gì về việc này, thật sự là 'Thằng mù cưỡi ngựa đui, nửa đêm rong ruổi trong rừng thẳm', mai một có chết cũng chẳng rõ mình chết vì cái gì!"

Lạc Chi Dương cười, nói: "Tiểu đệ dốt nát ngờ nghệch, chỉ mong được sư huynh chỉ giáo."

Đạo Diễn giải thích: "Thánh Thượng đông con trai, lớn nhỏ hơn hai mươi người, nhưng những người thực sự có quyền thế cộng không quá chín, là Tấn vương, Yến vương, Chu vương, Ninh vương, Liêu vương, Cốc vương, Thục vương, Tề vương, Thế vương. Chín vương trấn thủ mỗi người một phương, phòng vệ biên thủy, giữ nước, thật sự là nền tảng vững chắc như bàn thạch cho xã tắc. Bốn ý Thánh Thượng trông cậy vào chư vương đồng lòng hiệp sức bảo vệ giang san, nhưng đứng ở vị trí thái tôn mà nói, thế lực chư vương quá lớn, đủ để uy hiếp bản thân thái tôn. Thái tử chết đi, Tấn vương lớn tuổi nhất, Yến vương là người kế. Lãnh địa phong hầu của họ ở gần bắc cương, để chống lại Mông Cổ, nên họ đều có binh hùng tướng

mạnh, có thể lực lớn nhất, thái tôn đối với cả hai cũng rất kiêng kỵ, hai vương vì muốn tự bảo vệ, đều lo kết bè kéo đảng về phe mình. Về phần bảy vương kia, vì làm em, thế lực không to, họ buộc phải hoặc là theo thái tôn, hoặc là theo Tấn, Yến hai vương. Có Liêu vương, Cốc vương, Thục vương phe phái với thái tôn, còn Chu vương, Tề vương lại cầu kết Tấn vương, Ninh vương và Thế vương thì giao hảo tốt với Yến vương. Thành thử chín đại phiên vương chia làm ba phe, thay đổi đồng đảng liên miên, họ kiềm chế lẫn nhau."

Lạc Chi Dương nghe mà mê mẩn, hẩn hỏi: "Chu Nguyên Chương cũng biết chuyện ba phe phái này?"

"Thánh Thượng tinh minh dường nào, sao lại không biết? Mấy năm trước đây, ngài đại sát công thần, trước giết phe đảng Tấn vương là Tổng Quốc công Phùng Thắng, Dĩnh quốc công Phó Hữu Đức; lại tạo ra vụ án Lam Ngọc, loại bỏ khá nhiều đại thần vây cánh của Yến vương. Sau hai đợt đại sát này, thế lực to tát của hai vương bị suy yếu khá nhiều, bước kế tiếp, chỉ cần phế truất hai vương, bắt giam thân quyến của họ, thái tôn tự nhiên vững như Thái sơn. Nhưng Thánh Thượng đối xử với người, không phải thân thích thì rất mau mắn, cứng rắn, còn ruột thịt thì khoan thứ, thần tử phạm tội là giết, còn con cháu nếu không tái phạm, ngài cũng tìm đủ mọi cách châm chước cho. Lúc ấy, hai vương Tấn, Yến nhất thời bị suy yếu, căn cơ họ vẫn còn, chỉ cần Thánh Thượng không truy cứu đến, lại dễ dàng có đủ năng lực phục hồi nguyên khí."

Đạo Diễn nói đến đây, mặt lộ vẻ hí hửng khó che giấu, Lạc Chi Dương máy động trong đầu, hẩn vui vẻ hỏi: "Ý sư huynh là khuyên tui gia nhập một phe chăng?"

"Bây giờ, quan lớn quan bé trong triều, nếu không nhập vào một trong ba phe phái, nhất định không thể sống yên ổn.", Đạo Diễn thở ra một hơi dài, "Sư đệ ngươi là trợ giáo cho đông cung, đứng ra phải thuộc phe thái tôn, nhưng vì ngươi vốn thân phận đệ tử Thái Hạo cốc, lại là đồng môn của

Yến vương và Ninh vương, kể từ hôm nay, phe thái tôn tất nhiên xem người không đồng lòng với họ, tình cảnh sư đệ thật sự có khó khăn đấy."

Lạc Chi Dương trầm ngâm, rồi hỏi: "Theo ý sư huynh, đệ phải làm sao?"

Đạo Diễn cười: "Lời tục nói rằng 'muốn đánh trống cho vang, không nhất thiết phải dùng dùi nặng', sư đệ thông minh lắm, đâu cần vi huynh chỉ vẽ?"

Lạc Chi Dương mắng thầm trong lòng, màn chuyện trò này, Đạo Diễn rõ ràng làm thuyết khách cho Yến vương, vụ yến tiệc đêm nay, là một cái bẫy thật to, Chu Cao Sí biết rõ thái tôn đang nghi ngờ mình, y lại cố tình rủ rê mình theo y tới đây, cho dù không tình cờ gặp Thục vương đi nữa, vụ phe phái ắt cũng sẽ phải đề cập tới, cái mũ 'phe phái Yến vương' rồi cũng sẽ được tròng lên đầu mình."

Lạc Chi Dương trong óc sáng tỏ, hắt lại nở một nụ cười, nói: "Chả trách Phương Hiếu Nhụ vừa thấy tui là đã mắng mỏ tới tấp"

"Hắn mắng mỏ, thật ra cũng không do nguyên nhân phe phái, Phương Hiếu Nhụ tự cho mình là tôn sư nho học đương thời, mấy năm trước, có người tiến cử hắn làm trợ giáo đông cung, chả biết duyên cớ vì sao mà Thánh Thượng không chuẩn tấu. Phương Hiếu Nhụ để bụng chuyện đó, gặp người được phong vô đông cung, trong lòng hắn tự nhiên không phục."

Lạc Chi Dương cười nói: "Bọn hắn cho tui là phe 'Yến vương', cái chức trợ giáo đông cung này e rằng cũng trót lọt tốt tuốt!"

"Cái đó không xảy ra đâu, ", Đạo Diễn lắc đầu lia lịa, "Sư đệ vô đông cung là ý chỉ Thánh Thượng, phe phái gì cũng chẳng qua khỏi một câu phán từ Thánh Thượng, cho dầu lòng thái tôn mang một ngàn vạn lần không khứng, y cũng chỉ đành im hơi lặng tiếng tuân chỉ. ", y ngừng nói

một chút, cười hì hì, rồi tiếp, "Sự đệ yên tâm, nếu người bị ai làm khó dễ, vi huynh nhất định giúp người xả giận."

Lạc Chi Dương miệng dạ dạ, trong đầu hần chửi thầm, "Câu đó của hoà thượng thiệt rất giáo hoạt, hiểu sơ ý tứ của y, thấy rõ y muốn dụ mình vô nằm vùng trong đông cung, làm gian tế cho phe ‘Yến vương của y, Cái ý này thúì không người nôi, chỉ có đồ xuẩn trư mới bị lừa vô tròng."

Hai người mang nặng suy tư, nhất thời ngưng nói chuyện. Bỗng nhiên, từ xa xa vọng đến một tràng tiếng hô hoán, phía trước đột sáng bùng, hoà cùng tiếng bước chân người chạy rầm rập, nhiều nhóm gia đình về mặt kinh hoàng đang giờ cao đuốc chạy tới chạy lui.

Trong lòng cả hai đều kinh ngạc, Đạo Diễn nín lấy một gia đình, hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Chết ... chết... ", người nọ nuốt ực một ngụm nước miếng, "là có người chết ..."

"Có người chết?", Lạc Chi Dương và Đạo Diễn đưa mắt nhìn nhau, họ rào bước đi theo người nọ, qua khỏi sân trước, bỗng thấy đèn lửa sáng choang như ban ngày, đám đông đang vây quanh một gốc đại thụ, tay giương cao đuốc, mắt chăm chú nhìn.

Lạc Chi Dương chen vào đám đông, hần ngẩng đầu trông, thấy trên ngọn cây treo một thi thể, máu thịt bày nhầy, gió thổi tạt qua tạt lại. Đột nhiên, một làn gió mạnh thổi thi thể quay mặt lại, Lạc Chi Dương định nhân nhìn lên, hần lập tức như bị sét đánh, con tim đập thành thịch, vì quá hoảng kinh, đầu óc hần vụt trống rỗng.

Người chết đúng là Quách Nhĩ Nhữ. Lúc này Thục vương cũng đã ra đến nơi, ông nhìn thi thể, mặt bỗng tái xanh, đôi mắt bốc giận toé khói. Từ Huy Tổ cũng lớn tiếng ca cẩm, Quách Nhĩ Nhữ là nhạc sĩ của phủ Thục

vương, giờ bị thảm tử tại phủ đệ Ngụy Quốc công, tin này loan ra ngoài, ắt sẽ gây náo động kinh sư.

Chỉ ngậy người một lát, Từ Huy Tổ đã tỉnh trí lại ngay, ông ta cất giọng bức tức, nạt nhỏ gia đình: "Đồ vô dụng, còn không nhanh chóng đem thi thể xuống?"

Xác chết treo cách mặt đất hơn một trượng, người nhà đã mang đến một thang gỗ, có kẻ hồi hải leo lên hạ cái xác xuống đất.

Lạc Chi Dương cũng vừa kịp khôi phục thần trí, hẩn chăm chú nhìn thi thể, bỗng có cảm tưởng như đang trong mơ, thi thể Quách Nhĩ Nhữ không còn chỗ nào lành lặn, miệng vết thương sâu hoắm. lộ cả xương cốt, nhiều vết cào cấu, vết răng cắn ... người tuy đã chết, đôi mắt vẫn cứ trợn ngược lên, cơ bắp trên mặt cực kỳ nhăn nhúm, cho thấy đã bị hãi sợ khủng khiếp, tất cả mọi biểu hiện ... đều chẳng khác cái chết có một không hai của Lạc Thiều Phượng.

Lạc Chi Dương gắng moi óc tìm lại hình ảnh kẻ đến triệu Quách Nhĩ Nhữ, y chính là một gia đình. Y đứng lẫn vào bóng tối, cúi đầu, khom mình, giờ nghĩ lại, rõ ràng người này cố tình không lộ diện, nhất định tám, chín phần mười là hung thủ.

Với ý nghĩ đó, Lạc Chi Dương bất giác quét ánh mắt ra tứ phía, người làm trong phủ quá đông, phục sức giống nhau, ngay cả hung thủ có mặt tại đây, lúc này, thật khó lòng truy cho ra.

Lạc Chi Dương cảm giác uế oải, giờ Quách Nhĩ Nhữ đã chết, manh mối lại bị đứt đoạn, kế sách duy nhất là tìm hiểu lai lịch họ Quách, lần tìm từ thân thể ông ta những dấu vết còn sót lại. Nghĩ vậy, hẩn trông về phía Thục vương, thấy vị điện hạ Chu Xuân này đang tức giận hằm hằm, hai tay chấp sau lưng, ông ta không ngừng đi tới đi lui, hẩn tức thì đến gần, hỏi: "Thục

vương điện hạ, trước đây, Quách tiên sinh từng có gây thù chuốc oán với ai không?"

Thục vương giật mình, ông lắc đầu, đáp: "Bổn vương không rõ, y là do Phương đại nhân tiến dẫn. ".

Rồi ông quay sang gọi, hỏi Phương Hiếu Nhụ.

Phương Hiếu Nhụ thưa: "Quách lão người trầm mặc, ít nói, tiểu nhân cùng y không có giao tình sâu rộng. Nghe y bảo, từng bị thất nghiệp, phải tá túc một thời gian dài ở kinh thành, sau đó y về vùng Xuyên ở đậu nhà bạn thân, khi người bạn này quá cố, y đã trở lại Thành Đô. Tiểu nhân thấy y tinh thông nhiều nhạc khí, ngón đàn tỳ bà thật giỏi, nghĩ đến ‘Lạc Đạo đại hội’ mới đưa y tiến dẫn điện hạ, ai ngờ... " , nói đến đây, ông ta bất giác rầu rĩ.

Đạo Diễn nói: "Lúc Quách lão còn thất nghiệp, ông từng sống ở kinh thành, ông ta đàn giỏi như thế, ắt không phải hạng vô danh, bần tăng thấy, cứ điều tra nơi đám nhạc công, tìm kẻ nhận diện thi thể."

"Kế đó hay lắm!", Thục vương gật gù, "Hung thủ to gan lớn mật, nếu không bị xử theo luật pháp, còn đâu là thiên lý nữa?"

Biến cố này gây kinh hãi, chẳng ai còn lòng dạ tiếp yến tiệc, họ đều thi nhau cáo từ.

Chu Cao Sí hỏi hần: "Tiên trưởng định về Dương Minh Quan ngay chăng?"

Lạc Chi Dương tâm thần không khá, hần đáp đại: "Tui còn có việc, tạm thời chưa về ngay được."

Chu Cao Sí chưa kịp nói gì, Chu Cao Hú đã gằn giọng: "Việc gì? Hẹn hò với nhỏ họ Thủy thì có! Nửa đêm gặp gỡ giai nhân, thực là đã đòi ...con

mẹ nó ... quá đã. "

Hắn tìm không ra Thủy Liên Ảnh, mọi bức tức ganh ghét ... tất cả đều phát tiết lên người Lạc Chi Dương.

Chu Cao Sí trợn mắt nhìn huynh đệ, rồi y quay sang vui vẻ nói: "Đáng tiếc, vốn dự định mời tiên trưởng về phủ uống chơi dấm chén, hôm nay tiên trưởng bận, đành phải chờ dịp khác."

Song phương hàn huyền thêm vài câu, hắn giã từ, đi ra khỏi Từ phủ, Đạo Diễn níu chặt Lạc Chi Dương, y cười cười: "Sư đệ, những gì vi huynh nói, người phải cẩn thận, phải nhớ kỹ, quan trường hiểm ác, đi sai một bước, những bước sau sẽ hỏng, vì tiền đồ ... vì công danh ... phải luôn ghi nhớ mà suy nghĩ, mà hành xử cho đúng."

Lạc Chi Dương tâm thần không khá, hắn nói bữa dấm câu cho xong, Đạo Diễn lại cho đưa đến một con ngựa, đặt dây cương tận tay hắn, y ân cần nói: "Đêm dài đường xa, cưỡi ngựa mà đi ... tốt hơn nhiều."

Lạc Chi Dương không lòng dạ nào lên ngựa, hắn cầm dây cương, chậm chậm đi về phía trước. Trong màn đêm đen dày đặc, đầu óc hắn tái hiện thảm trạng Quách Nhĩ Nhữ, bất ngờ hình ảnh xác chết Lạc Thiều Phượng cũng chớp loé. Bất tri bất giác, hai cái thân bỗng hiệp lại thành một, những vết thương gộp chung nhau thành một chậu máu to khủng khiếp, đang vô thanh vô tức, hả to họng ra cười nhạo hắn.

"Cuối cùng là kẻ nào?", nỗi buồn đau trong Lạc Chi Dương khiến hắn muốn bể đầu, hắn giơ nắm tay lên đập cồm cộp vào thóp, vừa dấm được hai phát, chợt nghe một giọng thánh thót nói: "Đầu óc chẳng phải đá hoa cương, đập quá thiệt không tốt chút nào."

Lạc Chi Dương hướng về phía thanh âm, hắn thấy rành rành thân hình yêu kiều Thủy Liên Ảnh, cô đứng dưới một hàng hiên, da dẻ trắng mịn, lúm đồng tiền ẩn hiện, ánh mắt ngập tràn nét vui sướng.

Lạc Chi Dương giật mình, hăn buột miệng kêu lên: "Là cô?"

Thủy Liên Ảnh cười: "Không phải ta, thì lại là ai?" Lạc Chi Dương vội nói: "Cô nương đừng vội hiểu lầm, tui đang lo cô đi mất rồi, đang sợ rốt cuộc không tìm được cô."

Ánh mắt sâu thẳm của Thủy Liên Ảnh liếc nhìn vô hăn, con người đen nhánh như nước hồ thu không đáy, khiến Lạc Chi Dương bồn ý hỏi xem cô vừa đi đâu, gặp ánh mắt kỳ lạ đó, tâm thần vụt hoảng hốt, hăn không biết phải nói năng ra sao.

Chợt nghe Thủy Liên Ảnh thở dài, cô rầu rầu nói: "Ta vốn định bỏ đi, chính vì ... chính vì trong lòng thấy sợ hãi, bất tri bất giác, lại quay trở về."

Lạc Chi Dương nghe cô nói, hăn thăm mũi lòng, liền gật đầu nói: "Cô trở về thế mà lại hay, đỡ tui phải mất công đi kiếm cô!"

"Thật vậy sao?", Thủy Liên Ảnh dòm dòm hăn một lúc, bỗng cô mỉm miệng cười, nụ cười trên gương mặt diễm lệ, ngay cả giữa màn đêm trong con phố dài, hết như một đoá u lan e ấp hé nở.

Lạc Chi Dương ngăm nhìn nữ tử, có chút xuất thần, sau một lúc lâu, hăn mới cất tiếng hỏi cô: "Thủy cô nương, tại sao cô bỏ đi không một lời từ giã?"

Thủy Liên Ảnh cúi đầu, khe khẽ nói: "Ta tính đi cứu người!"

Lạc Chi Dương hơi khựng, liền hỏi: "Cứu Liên Hằng và Lam Vân?"

"Ừ...!", Thủy Liên Ảnh không giấu nét rầu rĩ, "Ta lo, không biết hai nàng ra sao, có bị người ta ức hiếp lắm không."

Lạc Chi Dương hấp háy con mắt, hăn chợt mỉm cười, nói: "Cái đó hả, tui có một vị lão huynh may ra biết đấy. "

Thủy Liên Ảnh ngạc nhiên: "Ai?"

Thanh âm câu nói còn chưa tắt, Lạc Chi Dương đã nâng cây sáo lên môi, thổi hai tiếng, Phi Tuyết từ trên trời đáp xuống đậu trên đầu vai hắn.

Lạc Chi Dương vuốt ve vào lông măng con chim, cười hỏi: "Chim ngoan ... tìm được rồi hả?"

Phi Tuyết ngẩng đầu, mình thẳng đứng, gật gật cái đầu.

Thủy Liên Ảnh giật mình, cô hiểu ra: "Hèn chi, ta đã không thấy nó, thì ra nó theo dõi Diêm chúng?"

Lạc Chi Dương giơ tay, con Phi Tuyết vỗ cánh vút lên lên cao, bay vòng vòng trên ấy.

Thủy Liên Ảnh nhìn con chim ưng, thầm khen Lạc Chi Dương sáng suốt, biết tính toán trước, cô nói: "Việc gấp, không nên trì hoãn, mình mau mau xuất phát:"

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ rồi nói: "Thủy cô nương, cô ở lại kinh thành, tui đi cứu người. "

Thủy Liên Ảnh lắc đầu: "Các nàng cùng ta tuy thân phận chủ tớ, thật sự lại là tử muội... Muội muội đang bị khổ nạn, làm tử tỷ đâu có thể nào an nhiên một mình?"

Lạc Chi Dương nghĩ đến hai nữ tử, trong lòng ngực máu nóng dâng hừng hực, hắn bỗng xoay người, nhảy lên ngồi trên ngựa, đưa tay ra. Thủy Liên Ảnh còn chưa hiểu ý, cô không dè Lạc Chi Dương phóng ngựa vọt tới sát mình cô, hắn cúi xuống, dang tay ôm ngang hông, nhẹ nhàng đặt cô ngồi ở trước người hắn.

Thủy Liên Ảnh vừa ngượng vừa rồi, da mặt cô nóng rẫy như bị lửa tấp, Từ khi khôn lớn tới nay, cô chưa bao giờ gần kề một nam tử đến thế, mà nay, một ngựa hai người cưỡi, da thịt sát nhau, nghe được hơi thở của nhau, Thủy Liên Ảnh cảm thấy vầng đầu hoa mắt, tim cô đập như trống làng, làn tóc mai rìn rịn mồ hôi lạnh, cô gần như muốn xỉu.

Ngược lại, Lạc Chi Dương dường như chẳng thấy gì lạ, hần lo nắm vững dây cương điều khiển ngựa, Tâm tư Thủy Liên Ảnh mất yên ổn một hồi, dần dà thấy vững bụng, cô nghĩ thầm, rằng: "Người ta bảo 'Liễu Hạ Huệ ôm gái đẹp trong lòng mà tâm bất loạn', không dè trong cuộc sống thực sự, lại cũng có một kì nam tử như vậy. " Ý niệm này vừa đến, trong lòng cô lơ lửng hẫng, ngồi trên mình ngựa đang phi nước đại, gió đêm thổi mạnh, ánh trăng bóng cây vùn vút chạy lui về sau cực nhanh, cô còn có cảm giác trong lồng ngực nảy sinh một tư vị, một tình cảm ngất ngây khó tả thành lời.

Phi Tuyết vẫn bay, khi lên cao khi xuống thấp, lúc xa lúc gần, giống như một bóng ma trôi giữa đêm khuya ẩn hiện không chừng. Hai người phóng ngựa theo sát, đi được một canh giờ, bỗng thấy phía trước lập loè ánh đèn, nhìn kỹ, thấy đó là một căn tiểu viện nhỏ bốn gian nhà.

Đến khoảnh sân trước tiểu viện, chim ưng bay vòng quanh, không đi đâu nữa. Lạc Chi Dương biết đã đến nơi, hần giúp Thủy Liên Ảnh xuống ngựa, rón rén đến trước cửa, lấy kiếm Chân Cương tiện đứt cây chặn cửa. Hai người đẩy cửa bước vào, đi đến chỗ có ánh đèn, chợt nghe tiếng người rên rĩ.

Lạc Chi Dương chọc thùng giấy dán cửa sổ, nhìn vào trong, thấy lão "Lộng Xà khách" nằm trên giường, toàn thân bầm tím, miệng rên hừ hừ, một tiểu đồng đang sắc thuốc bên cạnh, trong phòng đầy đặc hơi nước mang mùi thuốc cay nồng.

Lạc Chi Dương thấy buồn cười, lão già suốt đời chơi rắn, nay bị rắn cắn, thật sự là một báo ứng to tát. Nghĩ vậy, hần đạp tung cửa, bước vào.

Tiểu đồng hoảng sợ, lấy thế đánh tới, bị hấn một cước đá văng ra, Lộng Xà khách kinh hoảng, giãy giụa, định ngồi dậy, Lạc Chi Dương vung trường kiếm trở vào cổ họng lão, cười hì hì nói: "Muốn giữ cái mạng sống, mau ngoan ngoãn nằm xuống."

Lộng Xà khách mặt mày ủ rũ, nằm trở lại, Lạc Chi Dương đánh mắt có ý bảo Thủy Liên Ảnh: "Cô mang tiểu tử này đi ra ngoài kia. ". Thủy Liên Ảnh khó khăn, rồi cô cũng hiểu ý hẩn, cô nhú mày nhú mi, đưa tiểu đồng đi ra ngoài.

Lạc Chi Dương lại hỏi: "Chỉ có mình người ở đây thôi sao?"

Lộng Xà khách rên rầm gật đầu. Lạc Chi Dương lại hỏi: "Những người kia đâu?"

Lộng Xà khách rên hừ hừ: "Đi rồi."

"Còn hai nữ tử kia đâu?"

Lộng Xà khách lặng thinh, lão chợt thấy cần cổ họng đau đau, vội nói: "Hai nàng... hai nàng bị Tử Diêm sứ giả đem đi. "

Lạc Chi Dương thúc giục: "Đem đi đâu vậy?"

Lộng Xà khách lắc đầu: "Không biết. "

Lạc Chi Dương cười: "Lão tiên sinh, mi không chịu nói, ta sẽ hỏi tiểu đồng, nó nói ra, mi sẽ không toàn mạng."

Lộng Xà khách diện sắc đại biến, lão ủ rũ, hẩn học nói: "Vương Diêm sứ mang hai cô ấy đi dự ‘Hà Hàm Hải Đạm'"

Lạc Chi Dương hỏi: "Hà Hàm Hải Đạm, đó là cái món gì vậy?"

"Không phải đồ vật này nọ. ", Lộng Xà khách nói, "Đó là đại hội của bản bang, tất cả mọi phân đường khắp thiên hạ, lớn nhỏ ... đều phải cử người tham dự, nghe nói lần đại hội này để tuyển chọn ra tân bang chủ."

"Tuyển bang chủ?", Lạc Chi Dương ú ớ kinh hãi, "Ô Tô Thừa Quang bộ chết rồi sao?"

"Còn chưa chết", Lộng Xà khách khẽ cười gằn, "Nhưng cũng chẳng sống được lâu đâu!"

Hắn hỏi lại ngay: "Nói vậy nghĩa là sao?"

"Vương Diêm sứ có nghĩ ra một giải pháp, tuyển bang chủ xong rồi để tân bang chủ giết Tô Thừa Quang báo thù cho lão bang chủ, như vậy vừa có thể tuyển bang chủ, lại không làm trái di nguyện lão bang chủ."

Lạc Chi Dương nhất thời im lặng, hắn vốn phục Tô Thừa Quang có hào khí hơn người, hắn không cam tâm nhìn y bị giết chết. Vương Tử Côn chơi chiêu "Phủ để trừu tân" (ND: làm thật quyết liệt) này thật độc hại vô cùng. Nghĩ vậy, hắn hỏi: "Tuyển chọn bang chủ, đưa hai nữ tử kia tới làm gì?"

Lộng Xà khách lắc đầu nói: "Ta cũng không biết."

Lạc Chi Dương lại hỏi: "Khi nào thì khai hội?"

Lộng Xà khách đáp: "Tối ngày mốt. "

Lạc Chi Dương hỏi: "Ở đâu?"

Lộng Xà khách nói: "Đảo Sùng Minh."

Lạc Chi Dương đi ra ngoài, hắn tra vấn tiểu đồng, nó nói cũng không khác lời khai Lộng Xà khách.

Thủy Liên Ảnh nghe rõ, mặt cô lộ vẻ buồn rầu. Hai người ra đi được một thôi đường, Lạc Chi Dương bỗng hỏi: "Thủy cô nương có từng đi tới đảo Sùng Minh?"

Thủy Liên Ảnh khẽ lắc đầu: "Ta chưa tới đó, nhưng có nghe nói, đấy là một tiểu đảo giữa sông, gần cửa biển, từ đây đi đến đảo ước chừng hai ngày đường. "

Nói đến đây, cô ra dáng lơ đãng, liếc sơ vào Lạc Chi Dương, rồi nói: "Lạc công tử có muốn đi, cũng chẳng thể nào bỏ rơi ta đâu đấy."

"Thủy cô nương... ", Lạc Chi Dương còn chưa kịp nói thêm, Thủy Liên Ảnh đã ngắt lời: "Diêm chúng tụ hội, cao thủ thật đông người, công tử năm chắc được mấy phần sẽ cứu thoát hai đứa chúng nó?"

Lạc Chi Dương ngẩn người, hần gượng cười: "Một phần cũng không có."

"Như thế, ta không đi là không xong.", Thủy Liên Ảnh giọng cả quyết, "Vạn bất đắc dĩ, còn có thể lấy ta đổi hai cô ấy."

Lạc Chi Dương thấy đau đầu, Thủy Liên Ảnh tâm ý đã quyết, chẳng thể từ chối chuyện đồng hành. Hai người đi dọc theo sông, đến tảng sáng, Lạc Chi Dương bán thớt ngựa mua lấy một thuyền câu nhỏ có khoang và mui.

Thủy Liên Ảnh còn chưa hiểu, Lạc Chi Dương cười, giải thích: "Diêm chúng tai mắt đông đảo, cưỡi ngựa dễ bị lộ tẩy, nấp tránh trong khoang thuyền, có thể che giấu hành tung."

Thủy Liên Ảnh lắc đầu: "Bịt tai đi trộm chuông, nhìn thử xem, người và ta, có giống dân đánh cá đâu?"

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, rồi vui vẻ nói: "Cô nương nói đúng. "

Hắn tìm mua hai bộ quần áo vải thô, mặc trùm khoác ra ngoài, Thủy Liên Ảnh gỡ trâm cài đầu, tháo vòng ngọc, bỏ tóc xoã như một cô gái quê tầm thường, cô dùng một que tre làm kẹp tóc. Da dẻ cô trắng mịn, mi mắt xinh như tranh vẽ, cho dù khoác áo vải thô lên người cũng không giấu được nét thiên hương quốc sắc, hệt như ngọc quỳnh dao ẩn trong đá, hoa hàn mai nở giữa tuyết trắng, càng giản dị, càng xinh đẹp mỹ miều..

Lạc Chi Dương đứng ngắm cô, hắn bất giác buột miệng nói: "Chẳng trách Tây Thi ngồi giặt lụa ven khe suối, cũng có thể trở thành vương phi của vua Ngô Phù Sai, mỹ nhân ấy à ... mặc gì vào người cũng đều là mỹ nhân."

Thủy Liên Ảnh hai gò má chớm hồng, như nhuộm chu sa, cô nhỏ giọng lầm bầm: "Người này nha ... bớt nói đi một chút, đâu có chết đâu?"

Lạc Chi Dương cười xoà, hắn ra khỏi khoang, bắt đầu chèo chống cho thuyền rời bến.

Thuyền trôi theo dòng chảy về đông, Lạc Chi Dương rảnh rỗi, hắn lại nghĩ đến cái chết quá mập mờ của Quách Nhĩ Nhữ, càng nghĩ càng rối, càng phiền não, bèn ra nơi đầu thuyền thôi sáo giải khuây.

Về đêm, trăng soi bóng nước, dòng sông êm ả như một dải lụa, Lạc Chi Dương thối dút một lần 'Chu Thiên Linh Phi', nhìn cảnh trăng sáng trên sông nước, hắn bỗng động tâm linh, diễn tiến trận đấu ở Hành Hạnh thủy tạ lần lượt hiện trở lại trước mắt, những giảng dạy của 'Linh Phi kinh' cũng trôi dạt trong đầu. Hắn chiến đấu ở thủy tạ toàn dựa vào Linh Cảm, giờ đây, đem đối chiếu cùng kinh văn của Diệu Nhạc Linh Phi', thấy thêm ăn khớp, đầu đầy đều phù hợp cùng tinh nghĩa của kinh.

Tỷ như kinh văn nói "Vạn vật cho ta tiết tấu, ta dùng làn hơi từ buồng phổi thổi thành thanh âm, Dòng nước chảy đâu có gắn dây đàn, nếu người nghe có tâm, thì tiếng nước chảy dẫu chẳng có dây đàn lại là một biểu hiện

của 'thiên lại', người không lòng dạ thì ngay cả có tài đánh đàn tuyệt diệu của Bá Nha, cũng là đàn gãy tai trâu. Ta tận dụng cái tâm, trời đất đều sẵn, mặc tình ta sử dụng, sấm sét kia là tiếng trống, nước chảy gió dồn đều như dây đàn đang gãy, sấm đất kia là tiếng sáo tiếng kèn, núi non kia thấy như chuông đồng một loại..."

Lạc Chi Dương đem đối chiếu Linh Cảm cùng Linh Phi, thấy mê mết, thấy say sưa như ngây dại. Dựa vào một lộ tâm pháp, dù không hoàn toàn như kinh văn giảng dạy là biến vạn vật thành âm nhạc, nhưng chỉ cần vận dụng Linh Cảm đúng cách thức, tất cả binh khí gì của thiên hạ đều có thể chuyển sang thành nhạc cụ.

Binh khí trở thành nhạc cụ, dùng tấu nhạc, con số khúc nhạc trong thiên hạ có thật nhiều, nhưng là khúc nhạc vô cùng kỳ diệu, không gì hơn được khúc 'Chu Thiên Linh Phi'

Tiết tấu múa "Linh Vũ" đến từ "Linh Khúc", mà "Linh Khúc" lại dựa trên vận hành của khí huyết trong cơ thể. Từ khí huyết con người đem tương thông cùng thiên địa, là lấy đạo trời thuận theo lòng người, chính hợp Đại Đạo.

Lạc Chi Dương càng nghĩ càng thấy kỳ diệu, hẩn hồi tưởng trận chiến trong thủy tạ, những gì khúc mắc bỗng thành giản dị, dựa theo tiết luật của "Linh Khúc", hẩn đem tâm pháp chia ra làm năm phần : Một là "Thính Phong", tập trung vào tiếng gió của binh khí, hai là "Phá Tiết", tìm tòi tiết tấu đối thủ; ba là "Loạn Vũ", gây rối loạn võ công chiêu thức đối phương; bốn là "Nhập Luật", buộc tiết tấu đối thủ phải chịu điều khiển theo tiết tấu của bản thân; năm là "Đồng Nhạc", khiến đối phương không thể tự chủ, phải xuất sử theo an bài của mình. Như thế trước sau năm phần gọi chung là 'Chỉ Qua Ngũ Luật', lấy ý từ 'Chỉ Qua vi Vũ' Ý. (ND: chữ 止 CHỈ chữ 戈 QUA hợp lại thành chữ 武 VŨ)

Lạc Chi Dương mê đắm trong nghiên ngẫm võ công, Thủy Liên Ảnh đứng xem, cô chỉ thấy, hăn khi thì cau mặt nhú mày, khi thì vẻ mặt sáng rỡ vui sướng, có lúc như lão tăng đang nhập sâu vào khô thiền, đôi khi hăn lại đứng bật dậy múa may cây sáo ngọc đủ kiểu đủ cách.

Thủy Liên Ảnh xem được một chập, cô tò mò, hỏi: "Lạc công tử đang làm gì vậy?"

Lạc Chi Dương sức tỉnh, hăn bèn đem lý thuyết của 'Chỉ Qua Ngũ Luật' giảng sơ qua một lần.

Thủy Liên Ảnh nghe mà không hiểu những kỳ diệu bên trong, cô ngần ngơ một lúc, rồi mới cười mà rằng: "Cổ nhân đem đao kiếm nấu chảy ra để đúc thành lưỡi cày, lưỡi cuốc ... người lại muốn hóa kiếm kích, hoá đao thương thành sáo, thành đàn ... cùng theo đuổi một lý tưởng hay ho. Nếu tất cả vũ khí khắp thiên hạ đều hóa thành nhạc cụ, thật sự cũng là một cái mỹ sự to lớn lắm."

Tuy vẻ mặt cười cười, trong mắt cô cũng có nét không tin. Cái đó cũng khó trách, 'Chỉ Qua Ngũ Luật' thật quá huyền ảo, người tu tập nó cũng giống kẻ uống nước, nước đó lạnh hay nóng, trong bụng tự biết, ngoại nhân muốn thấu hiểu, còn khó hơn lên trời.

Lạc Chi Dương giải thích không thành công hăn đành cười cười, ra đầu thuyền ngồi tập trung suy tư.

Thủy Liên Ảnh đi đến bên hăn, cô đưa mắt nhìn đầy trời trăng sao soi bóng trên mặt sông, ngắm rừng rậm hai bên bờ, cô đột nhiên thở dài một hơi, khe khẽ nói: "Mới qua hơn mười tám năm, nơi đây đã thay đổi quá nhiều."

Lạc Chi Dương đang suy tư võ học, nghe cô nói, hăn kinh ngạc, hỏi: "Cô từng đi ngang qua đây?"

Thủy Liên Ảnh gật đầu: "Khi đó ta mới ba tuổi, gia phụ về kinh đô làm quan, ta cùng gia mẫu đồng hành,"

Lạc Chi Dương không khỏi cười mà rằng: "Cô đã hai mươi mốt rồi à? Thật sự là tui nhìn không ra."

Thủy Liên Ảnh gượng cười: "Đời người, sống gửi, chết về ...thân thể này rồi cũng như ve sầu, một khi lột xác, cái vỏ cũ kia vất bỏ, già hay trẻ ... có cái gì quan hệ?"

Lạc Chi Dương nói: "Kiếp người khó trẻ trở lại, tui thiệt cũng muốn trẻ lại được dăm ba năm"

Thủy Liên Ảnh lườm hăn, trong con người hình như có tinh quang lưu chuyển, cô bỗng cười, nói: "Lạc công tử, lúc công tử còn bé, hăn là người không lo âu, không nghĩ ngợi ... cho nên bất cứ ở đâu, bất cứ lúc nào vẫn luôn luôn vui vẻ , luôn luôn hứng chí."

"Nói tui 'không lo âu, không nghĩ ngợi' thiệt chẳng đúng.", Lạc Chi Dương đưa ngón tay ra đếm đếm, "Tệ hại là lúc đó, có khi hết ngày đến đêm, cơm không đủ no. trời đổ tuyết, rét mướt, áo không đủ ấm, đi hát dạo trên phố phường, bị biết bao nhiêu đứa vô lại ức hiếp."

Thủy Liên Ảnh lắc đầu, giọng không mấy thích thú: "Mấy cái đó ... đã nhắm nhò gì kia chứ"

Lạc Chi Dương vẻ không chịu, hăn hỏi: "Vậy sao? Cô đã gặp những gì không vừa ý?"

Thủy Liên Ảnh trầm mặc một chút, cô đột nhiên nói: "Cha ta ... cha ta nhìn ta ... ông cười ..."

"Ông cười với cô?", Lạc Chi Dương hi ha rộ lên, "Cái đó lại là chuyện hay mà.... "

Thủy Liên Ảnh đáp: "Thế nhưng ông cười ở một nơi không thích hợp lắm. "

Lạc Chi Dương vui vẻ hỏi: "Ông ấy cười tại nơi nào?"

Thủy Liên Ảnh nhìn xuống sông nước, cô u buồn nói: "Tại đoạn đầu dài của kinh thành."

Lạc Chi Dương đỏ lười, cứng họng ... hần ấp úng: "Lệnh tôn ... lệnh tôn ... "

Thủy Liên Ảnh chờ đợi... cô gật đầu: "Ừ .. đúng thế ... là ông bị chém đầu!"

Cô ngừng một chút, rồi tiếp, "Ta cũng thấy mẹ ta cười.."

" Này... ", Lạc Chi Dương nhăn tít lông mày, "Bà lại cười ở đâu vậy?"

"Tại nhà thổ ven sông Tần Hoài.", Thủy Liên Ảnh nói với một ngữ khí cực kỳ bình thản.

Lạc Chi Dương nhìn nữ tử, ruột gan bên trong hần quặn thắt hần đi.

Thủy Liên Ảnh xuất thần một chút, bỗng cô khẽ nói: "Ta còn nhớ rõ, hồi ta ba tuổi, buổi tối hôm đó, ở tại đây, ánh trăng thật sáng, khi rơi vào thân người, thấy có mùi biến thành một cái bóng ma. Hiện tại, ánh trăng lại mờ nhạt, mười tám năm trôi qua, tất cả đều thay đổi rồi. "

Lạc Chi Dương ngẩng đầu trông, vầng trăng tròn trịa chiếu một khoảng dài trên bầu trời, hần bất giác nói: "Ánh trăng từ xưa đều vẫn cứ vậy."

"Người không biết đấy thôi", Thủy Liên Ảnh khẽ lắc đầu, "Trăng sáng trên nền trời, phản hồi thân ảnh người ta, khi lòng người thay đổi, cũng thấy ánh trăng thay đổi theo."

Lạc Chi Dương nghe nhưng không hiểu ẩn ý, Thủy Liên Ảnh đột nhiên xoay mình, cô đi vào khoang thuyền, cố dỗ giấc ngủ.

Ngủ hết một đêm, thuyền tiến vào địa phận Tùng giang, xuôi con nước thêm nửa ngày nữa đã đến cuối dòng Trường Giang. Tại cửa sông, phía đông là đại dương, mặt sông mở rộng mênh mang, Lạc Chi Dương dõi mắt nhìn, giữa sóng vỗ chập chùng, loáng thoáng bóng hình một hòn đảo, cây cối um tùm, hoa lá ken dày, hải âu chen chúc lượn lờ từng đàn, bay qua bay lại tô điểm cảnh đẹp hòn đảo, một vài thuyền câu nho nhỏ bập bênh đó đây, vắng vắng tiếng hát hò du dương của ngư phủ.

Hòn đảo nọ đích thực đảo Sùng Minh, là chỗ giao tiếp của nước sông và nước biển, mang hai màu sắc khác nhau khá rõ nét như tranh vẽ. Lạc Chi Dương chợt nảy ý nghĩ, bọn Diêm bang tổ chức đại hội ở đây, nước sông nhiễm mặn, nước biển nhạt đi, đúng là "Hà Hàm Hải Đạm" , sông thì loang rộng, biển thì bớt mặn, so với việc thiên hạ, còn có chuyện gì mà không thể làm xong?

Hắn mạo hiểm tới đây, trong lòng cũng có sợ hãi, lúc này nhìn cảnh trời biển, bỗng nhiên hào khí gia tăng, càng tin thiên hạ chẳng phải việc gì cũng khó.

Trời còn sớm, hai người khoan cập bờ, đợi giấc khuya . Chẳng bao lâu, thái dương chìm về tây, màn đêm buông xuống, Lạc Chi Dương dõi nhìn, trên đảo lập loè ánh lửa, nhiều chỗ khá sáng. Càng vào gần, số lượng thuyền cũng nhiều lên, tiếng chèo khua nước dập dềnh tiến về hòn tiểu đảo. Thuyền gia toàn là đệ tử Diêm bang, nói giọng nam giọng bắc, đều xưng danh phân đường.

Lạc Chi Dương cũng chèo theo, có ai hỏi, đều xưng Ứng Thiên đường, bọn đệ tử chẳng hề nghi ngờ trá ngụy, thậm chí còn có kẻ xin quá giang..

Chẳng mấy chốc, họ cập bờ, hai người đầu bù, áo thô, quả nhiên không bị ai để ý. Bọn hăn cùng một đám người đi đến một khoảnh đất bằng phẳng, tứ phía cắm nhiều đuốc, sáng tựa ban ngày. Lạc Chi Dương nhìn ngang nhìn ngửa, không thấy hai cô Liên Hàng, Lam Vân đâu, một lúc sau, Diêm chúng đến thật đông, quây quần chung quanh bãi đất, ít nhất cũng hơn một ngàn người.

Thoạt đầu có tiếng rì rầm trò chuyện, một lát sau, đột nhiên im ắng hăn xuống.

Lạc Chi Dương còn đang kinh ngạc, hăn chợt nghe tiếng pháo âm vang, ngoảnh mắt trông, từ ngoài bờ biển đang đi tới một cỗ thuyền lớn, cao một trượng, hai bên sườn có bánh xe, đi trên đất bằng nhờ sức kéo của hơn mười thốt ngựa.

Lạc Chi Dương tò mò, hăn buột miệng hỏi: "Cái đó rốt cuộc là xe hay là thuyền?"

Thủy Liên Ảnh còn chưa trả lời, một gã đệ tử đã vui vẻ nói: "Người là người mới nhập bang hả? Đây là ‘Bảo Luân Xa Thuyền’, lên bờ là xe, xuống nước thành thuyền."

"Đó là toạ hạ của Bang chủ?", Lạc Chi Dương ú ớ ..."Bang chủ đã tuyển xong rồi à?"

Đệ tử kia liếc hăn một cái, đầy vẻ nghi hoặc: "Còn chưa có bầu chọn!"

Lạc Chi Dương thở ra nhẹ nhõm, hăn dõi mắt nhìn lại, trên cỗ xa thuyền có một đám chừng hai mươi người, kẻ đứng, người ngồi, nơi đầu thuyền, thấy có bốn Đại Diêm sứ sắc phục tím, đỏ, xanh, lục ngồi quây quanh một cây cột, Tô Thừa Quang bị trói cả tay lẫn chân, đứng trước cột.

Nửa tháng chưa gặp lại, hăn râu ria đầy mặt, dung nhan tiêu tụy, duy có đôi mắt vẫn lăm lăm bức nhân.

Lạc Chi Dương thấy hân hào khí không giảm, trong lòng thầm khen, lại thấy đằng sau mấy đại Diêm sứ có kê một ghế bành bằng gỗ hồng, một lão già ước ngũ tuần đang ngồi chễm chệ trên ghế, áo bào trắng tay áo rộng, mặt ngọc râu dài, hai mắt y khê nhắm hờ như đang nhập định.

Lạc Chi Dương thấy khí độ y không tục, hân đoán mò: "Người này mặc áo trắng, chẳng lẽ là 'Bạch Diêm sứ giả' Hoa Đình?"

Chợt nghe chiêng trống vang rền, từ đầu sông đang tiến vào một cỗ thuyền rồng, ba tầng lầu treo đèn kết hoa, nơi đầu thuyền, một đội nhạc công đang thổi kèn giống trống, có một gã xướng cao giọng: "Phú giáp đông nam hề, duy ngã Hải diêm, độc chiêm Diêu Đầu hề, thùy dữ tranh tiên..."(Giàu nhất vùng đông nam, chỉ có bọn Hải diêm ta, độc chiếm vùng Diêu Đầu, chẳng ai dám tranh phong...)

Gã này xướng một câu, người trên thuyền reo hò theo y chang, Lạc Chi Dương nghe mà phát buồn cười, hân phải bấm bụng nhịn chết thôi.

Không bao lâu, thuyền cập bờ, một lão già tuổi ngoài năm mươi mặc áo bào thêu giao long, đầu đội mào phi ngư, trong tay cầm một dọc tấu, lão phun khói thuốc mù mịt, mặt đầy vẻ ngạo ngạn, khi lão đến ngang cỗ xa thuyền, chỉ gật đầu nhẹ nhẹ chào bọn Diêm sứ trên ấy.

Thủy Liên Ảnh ghé sát vào Lạc Chi Dương, nhỏ giọng nói: "Lão là Hải trưởng lão Tôn Chính Phương, một trong ba trưởng lão Diêm bang, chương quản năm tỉnh vùng đông nam..."

Cô đang nói, bỗng nghe tiếng ầm ì vang dậy, pháo hoa cải nổ tung toé đầy trời, kết lại thành một dòng tám chữ thật sáng và to: "Thiên địa bát hoang, Huyền Vũ tại bắc"(Trong tám cõi xa xôi của trời đất, đây là nhóm Huyền Vũ tại miền Bắc). Pháo bông được phóng lên từ một cỗ đại hoa thuyền, dòng chữ trên nền trời vừa mới nhạt nhoà, trên thuyền lại bắn tiếp một loạt pháo hoa mới, kết thành tám chữ to: "Tam tài Ngũ hành, duy Thổ

thị tôn." (trong tam tài [thiên địa nhân] hay ngũ hành, chỉ có mình Thổ là trùm)

Lạc Chi Dương găng nhin cười, hăn nhỏ giọng hỏi: "Đây hăn là Thổ trưởng lão?"

Thủy Liên Ảnh gật đầu: "Thổ trưởng lão tên Cao Kỳ, năm tỉnh bán muối lậu vùng phía bắc gồm tất cả các thứ muối mỏ, Thổ Diêm, Nham Diêm, Trì Diêm (ND: muối từ hồ nước mặn), tất cả đều do lão chưởng quản. "

Lạc Chi Dương cười cười: "Coi kiểu cách, cả lũ đều là đến để tranh ngôi bang chủ?."

"Chuyện tự nhiên. ", Thủy Liên Ảnh nhỏ nhẹ nói, "Đệ tử Diêm bang hơn ba mươi vạn đứá, buôn bán muối lậu, ai nấy đều ham hố kiếm ăn, họ chẳng những người đông thế mạnh, lại giàu có tới mức phú gia địch quốc, đem nhau đấu đá tranh ngôi bang chủ này, nhất định là quần nhau đến vỡ đầu sút trán."

Hoa thuyền cập bờ, một cỗ kiệu chuyển xuống, khiêng đến chỗ xa thuyền, từ trong kiệu bước ra một lão già hắc y, ngoài năm mươi, gầy gò nhỏ thó, y thấy Tôn Chính Phương, lập tức chĩa hai mắt trợn ngược vào lão ta,

Tôn Chính Phương buông dọc tẩu, y cười dài, nói: "Huyền Vũ ở bắc, huyền vũ chả phải ô quy là gì? Chẳng trách Cao huynh thích cười kiêu, thiệt chẳng khác ô quy đi đâu ra ngoài, đều phải lịch kịch khuôn cái mu rùa theo!"

Cao Kỳ cười nhạt, y lớn tiếng nói: "Không dám, Tôn lão đệ độc chiếm ngao đầu, ở ngao đầu này, chả phải ô quy thì là gì? Chẳng trách lão đệ nói chuyện không thông, thử nghĩ coi, mang cái não bộ cón con của ô quy, làm gì có năng lực suy nghĩ ra câu nói gì cho hay?"

Tôn Chính Phương mắng người không xong, tự mình đốt lửa để bị cháy xém vào thân, lão không khỏi tức giận, hừ một tiếng, nâng dọc tẩu, hàm hừ rít thuốc. Cao Kỳ chiêm thượng phong, y quá khoái chí, hả hê nói to: "Tỉnh trưởng lão đâu rồi? Nghe nói hần bị Tây Thành bắt giữ. Hần nếu không có mặt tại đây, Cao mỗ sẽ đoạt ngôi bang chủ, không khỏi thăng mà không mấy vinh dự."

Tôn Chính Phương xì một tiếng khinh miệt, nói: "Buôn bán muối lậu trong thiên hạ, Hải Diêm ta chiếm một nửa, người chỉ vón vện mấy cái mớ muối, hết như cầu ăn phân."

Cao Kỳ cười nói: "Hải Diêm thu nhập khá đầy, nhưng bất quá nhờ chiếm địa lợi, nếu ta ở địa vị của người, một nửa thì đã nhằm nhò gì? Hừ ... món lợi muối lậu thiên hạ, ít nhất phải ba phần tư!"

Tôn Chính Phương cả giận nói: "Chỉ biết nói nhăng, chả biết cái mớ gì hết. "

Cao Kỳ cười: "Ta dẫu nói nhăng, còn khá hơn so với người chỉ giỏi tham lam, vớ vét bòn rút quá trời."

Tôn Chính Phương biến sắc, cả giận: "Người nói gì?"

Cao Kỳ lấy ra một quyển sổ to, cười cười: "Đây là những chứng cứ sự tham ô của người, mấy năm nay, người làm Hải trưởng lão, ít nhất đã ăn bẩn hơn năm mươi vạn lượng bạc."

"Ngậm máu phun người!" Tôn Chính Phương nhoáng lên một cái, đột nhiên lao vào sát Cao Kỳ, giương trảo chụp vào quyển sổ. Cao Kỳ né nhanh sang bên trái, quyển sổ đã bị Tôn Chính Phương ghì vào một góc, hai người đồng thời ra sức, nghe sột một tiếng, quyển sổ đã bị xé toang làm hai, Tôn Chính Phương cúi đầu nhìn kỹ, lão đột nhiên ngẩn ngơ, tức giận nói: "Số sách cái chó má gì, căn bản là là một quyển lịch xem ngày."

Cao Kỳ cười ha hả: "Ta bắt quá thử qua một lần, người mau mắn đoạt trở về, cho thấy trong lòng người có quý, người có tật giết mình. "

Tôn Chính Phương tức giận, lão giậm chân lia lịa, chửi bới: "Thúi lắm, thúi lắm...."

Hai người đang đấu võ mồm, bỗng có tiếng người cười khùng khục. Hai người ngẩng đầu nhìn, người đang cười đích thị Tô Thừa Quang.

Tôn Chính Phương sa sầm nét mặt, lão gằn giọng, lạnh lùng hỏi: "Người cười cái gì?"

Tô Thừa Quang cười mà rằng: "Ta cười ô quy đánh nhau."

Hai lão Tôn, Cao lấy từ "Ô quy" bỡn cợt nhau, Tôn Chính Phương thốt nhiên giận trào máu, lão nhảy tót lên xa thuyền, dang tay vả Tô Thừa Quang một cái bạt tai.

Tô Thừa Quang nổi giận, mắt hổ trợn tròn, tinh quang loe loé, Tôn Chính Phương bị ánh mắt đó đe dọa, lão bất giác lui ra sau nửa bước, bàn tay vừa đánh người có chút đau đau, chưởng vừa qua, không giống đánh trúng da thịt con người, hết như là đã vỗ mạnh vào một tảng đá, lão không khỏi nghĩ bụng "Ta nếu để cho hắn dọa lui, ắt sẽ khiến mọi người nhạo báng. " Ý niệm độc ác nảy sinh, lão rút ra một cây đao nhọn, đâm thẳng vào tâm khẩu Tô Thừa Quang.

Chợt mũi đao đụng phải một lưỡi đoản kích nghe "rèng" một tiếng, Tôn Chính Phương thật bất ngờ, lão cả giận, quay đầu lại, la lớn: "Thuần Vu Anh, sao người dám ngăn chặn ta?"

Thuần Vu Anh bình thản đáp: "Tôn trưởng lão, ông không thể giết hắn."

Tôn Chính Phương cả giận hỏi: "Vì sao?"

Thuần Vu Anh nói: "Phải nói trước cho rõ, chỉ có tân bang chủ mới được giết hãn tể cờ."

Mặt Tôn Chính Phương thay đổi thật nhanh từ đỏ ửng sang trắng bệch, lão đột nhiên lớn giọng hỏi: "Bang chủ mới sẽ được tuyển chọn như thế nào? Luận võ công, so sánh kinh nghiệm hay là so về thu nhập kiếm tiền? Nếu so về tiền, Tôn mỗ quản lý đông nam, giàu nhất thiên hạ, thuận theo lẽ thường, đương nhiên phải cử ta làm bang chủ."

Cao Kỳ "phi" một tiếng, nói: "Đứng đầu một bang, phải lấy đức làm trọng, lại đòi so đo bản lãnh kiếm nhiều tiền, đúng là xố ra một đồng xu khí."

Tôn Chính Phương lườm y một cái, cười gằn: "Tội mình nhập bang vì cái gì, chẳng phải vì một cái chữ 'tiền' hay sao? Lấy đức làm trọng, tại sao không đi thi văn chương bát cổ, đậu lấy Trạng Nguyên?"

Chúng đệ tử nghe thấy lọt tai, họ rùng rùng kêu lên: "Đúng ... nếu không thể chỉ huy chúng nhân kiếm tiền, sao làm bang chủ cho được?"

Cao Kỳ nhất thời tắc họng, Vương Tử Côn bỗng tiến ra, xoa tay cười cười: "Nhị vị trưởng lão đều là thủ lãnh bản bang, tài đức, kinh nghiệm đều tương đương. Về chuyện bản sự kiếm tiền, đông nam giàu, phương bắc nghèo, lấy đó phân cao thấp, thật không công bình."

Cao Kỳ vội nói theo: "Đúng, đúng..."

Tôn Chính Phương chẳng thích thú gì, lão lạnh lùng nói: "Vương Diêm sử, người nói nửa buổi, cũng toàn là thói ... không khác chi lắm."

Vương Tử Côn nặn ra hai tiếng cười, nói: "Tôn trưởng lão đừng nóng, ta có một cách này, vừa tuyển ra bang chủ, vừa khiến các ứng cử viên tâm phục khẩu phục."

Tôn, Cao đồng thanh hỏi:"Cách gì vậy?"

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 22 : Hà Hàm Hải Đạm 2

Vương Tử Côn vỗ tay, gọi to: "Áp giải yêu nữ lên đây." Hai cô gái bị điệu từ giữa đám đông đi ra.

Tim Lạc, Thủy hai người đập nhanh hơn lên, hai nữ tử này đúng là Liên Hàng, Lam Vân, cả hai đầu bù tóc rối, tay chân bị trói, hai cô nhìn đám đông người tứ phía, trên mặt hiện nét sợ hãi.

Tô Thừa Quang kinh ngạc khi trông thấy họ, y hỏi: "Hai cô tại sao lại đến đây?"

Liên Hàng rơi lệ nói: "Diêm bang tấn công Hành Hạnh thủy tạ."

Tô Thừa Quang nhíu mày hỏi tiếp: "Thế tiểu thư đâu?"

Lam Vân nói: "Cám ơn trời đất, may có một cứu tinh, giúp tiểu thư trốn thoát."

Vương Tử Côn hắng giọng một tiếng, ngắt lời hai cô, y lớn giọng: "Hai tiểu tiện nhân đây là yêu nữ Tây Thành. Tôn trưởng lão, Cao trưởng lão, ta cử trói cho hai đứa, các vị lấy một chọi một, ai giết được yêu nữ trước, người đó sẽ tiếp nhiệm bang chủ."

Đám đông ồ lên một loạt, Tô Thừa Quang cả giận: "Vương Tử Côn, người khinh người quá đáng."

Vương Tử Côn cười, đáp: "Ta khinh người chỗ nào? Ai nấy đều thấy là lấy một chọi một, rõ ràng công bình quá đi chứ."

Tô Thừa Quang gầm một tiếng, dùng sức cựa mình, nhưng hăn bị trói bằng dây gân bò đính khoen sắt, dầu có sức lực ngàn cân cũng khó bứt cho đứt.

Tô Thừa Quang vô kế khả thi, nhìn hai nữ tử, lòng đau xót như đao cắt, hăn động nộ: "Ưc hiếp nữ nhân đâu có phải hảo hán? Cao Kỳ, Tôn Chính Phương, nếu có bốn sự, mỗi đứa tiếp ta mười chưởng, đứa nào chịu nổi, đứa đó con mẹ nó ... coi như bang chủ."

Cao, Tôn hai người biết Tề Hạo Đình bị chết dưới tay y, tự hếu võ công mình còn kém Tề Hạo Đình, đỡ "Lôi Âm chưởng" chẳng khác gì đi chịu chết, họ tức thì giả bộ không nghe,

Cao Kỳ nói: "Lời Vương Diêm sứ nói có lí, ai giết yêu nữ trước, coi như bang chủ."

Tôn Chính Phương cũng lẳng lẳng gật đầu.

Cao Kỳ giơ tay, hét to: "Đem bổng ra đây."

Hai đệ tử khiêng tới một lang nha bổng cực lớn, cao hơn chín thước, toàn bộ là sắt thép đúc, nặng ít nhất tám mươi cân.

Cao Kỳ nhỏ con mà bổng lại quá lớn, chính ra rất hoạt kê, nhưng y đón nhận bổng, vũ lộng hai vòng, nghe tiếng xé gió vù vù, dáng điệu y hơi bổng nhẹ nhàng, đám đông xem qua đều hò reo ủng hộ.

Lạc Chi Dương nhìn đầu nhọn của bổng, hăn cảm giác rợn tóc gáy, bổng cánh tay hơi nhức buốt, hăn trông xuống, thấy năm ngón tay Thủy Liên Ảnh bấu chặt vô hăn, tuy mắt cô dôi về đằng trước, nhưng móng tay đâm thật sâu vào da thịt hăn.

Lúc này Liên Hàng, Lam Vân đã được cởi trói, hai cô nhìn nhau, ánh mắt không giấu nổi nét buồn bã.

Mạnh Phi Yến thấy bất nhẫn, bèn lớn tiếng nói: "Vương Diêm sử, khổ sở gì mà phải giết người? Chi bằng điếm đến là được, ai thắng đối thủ trước, coi như thắng cuộc, được không?"

Thuần Vu Anh cũng nói: "Không hay lắm đâu, đường đường ba trưởng lão Diêm bang mà làm khó dễ hai nữ tử, tiếng đồn ra ngoài giang hồ, e rằng không tốt lắm đa."

"Cái này kêu là mềm lòng?", Vương Tử Côn cười gằn, "Mạnh Diêm sử, Thuần Vu Diêm sử, hai vị đã quên lão bang chủ chết như thế nào rồi sao? Diêm bang, Tây Thành không đội trời chung, giết hai tiểu yêu nữ, cũng chỉ như hả một hơi cho đã nư thôi."

Chúng đệ tử nghe thế đều hè nhau ủng hộ: "Đúng lắm, giết mấy ả, báo thù cho lão bang chủ."

Cả ngàn cái miệng đồng loạt hò hét , nghe như sấm động, hai nữ tử lạc loài trong đó, bất giác run sợ thất thần, mặt xám như tro tàn. Mạnh Phi Yến thấy đám đông một ý đối nghịch, cũng đành lắc đầu, thở dài.

Tôn Chính Phương đặt dọc tẩu xuống, hỏi hai nữ tử: "Hai người dùng binh khí gì?"

Lam Vân nói: "Ta dùng cuốc mỏ hạc"

Liên Hàng nói: "Ta sử trường thương. "

Tên "Thì Hoa khách" trong số ba mươi sáu thích khách cũng dùng cuốc ngấn, bèn vệt đám đông đến đưa cho cô mượn món vũ khí. Một người khác đem trường thương đưa tận tay Liên Hàng.

Tôn Chính Phương liếc xéo Cao Kỳ, lão hỏi: "Người chọn ai?"

Cao Kỳ đánh giá hai nữ tử, y nghĩ thầm: "Một tắc dài, một tắc mạnh, lang nha bổng dài hơn cái cuốc, trường thương dài hơn dục tẩu nhiều."

Nghĩ vậy, y mỉm cười nói: "Ta chọn cây cuốc."

Không đợi Tôn Chính Phương trả lời, y vung lang nha bổng lên quay tít, nhắm quật vô đầu Lam Vân.

Lam Vân đang định chống đỡ, chợt nghe tiếng gió, bên cạnh cô đột nhiên thêm một người. Người nọ chụp cánh tay cô, kéo cô lui nhanh ra sau,

Cao Kỳ đánh hụt một bổng, lão tức giận, trở mắt nhìn kỹ, cạnh Lam Vân có một thiếu niên nam tử, mặc quần áo nông phu, dáng dấp tuấn tú bất phàm, trong tay y cầm một sáo ngọc, mặt đầy nét cười cợt.

Hai nữ tử không giấu nổi vui mừng, cùng rú lên: "Lạc công tử!"

Cao Kỳ đầy ngờ vực, buông cây bổng xuống, y nhíu mày, hỏi: "Người là ai?"

Lạc Chi Dương còn chưa trả lời, Triệu Kiến Hoài đã la lớn: "Nó là Thiếu chủ Tây Thành."

Mọi người đồng loạt xông vào, Lạc Chi Dương thầm than khổ, lúc đó, hăn mạo xưng "Thiếu chủ", chẳng qua làm trò cáo mượn oai hùm, dọa bang chúng chơi, bây giờ lại bị phản phé! Đỗ Dật Dương dòm kỹ Lạc Chi Dương, y đột nhiên gật đầu phụ họa: "Ta nhớ ra rồi, lúc tám bộ Tây Thành xông vào 'Hữu Vị trang', nó cũng có mặt trong đám."

Bang chúng vốn hung dữ, tất cả bọn hò hét rủ nhau xông tới, Tô Thừa Quang cũng trợn mắt nhíu mày, y thét to: "Tiểu tử xảo trá kia, người định làm trò quỷ gì? Thiếu chủ Tây Thành lại là ai?"

Lạc Chi Dương nghĩ thật nhanh, hăn bỗng cười cười: "Triệu Đường chủ nhất định nghe lầm rồi, tui không phải ‘Thiếu chủ Tây Thành’, mà là tiểu tốt Tây Thành."

Triệu Kiến Hoà giận điên người, y hả họng mắng to: "Một miệng hai lưỡi, người khi thì xưng Thiếu chủ, lúc lại xưng tiểu tốt, con mẹ nó, căn bản là nói vung nói vít suốt!"

Lạc Chi Dương mặt chẳng đổi sắc, hăn cười hì hì, nói: "Không dám dối gạt Triệu Đường chủ, lần này đây, tui đến để đưa thông điệp của Lương thành chủ. Thành chủ bảo ‘Diêm bang nếu còn chút hiểu biết, phải lập tức thả người cho lệ, bằng không, Thành chủ sẽ đến đập tan hoang trại lủi ráo trại’"

"Thúi lắm, thúi lắm.", Triệu Kiến Hoà cả giận nói, "Xú tiểu tử, có quý mới tin người..... "

Y còn chưa mắng xong, chợt có người hỏi: "Tiểu tử, người đích thực làm đưa tin cho Lương Tư Cầm?", giọng thật trầm tĩnh, Lạc Chi Dương ngược nhìn lên, đó là lão già áo trắng ngồi ghế bành, chẳng biết lão đã đứng lên từ khi nào, đang chăm chú nhìn hăn.

Lạc Chi Dương thấy lão đường bộ bất phàm, hăn hơi rung động, vui vẻ đáp: "Đúng thế ... tui làm sứ giả cho ông ấy.`` Lão già vuốt râu, hỏi tiếp: "Tại sao tự ông ta không đến?"

Lạc Chi Dương cười cười: "Sao lão bá biết là ông ấy không đến?"

Lão già thoáng biến sắc, đảo mắt nhìn tứ phía.

Tô Thừa Quang "phì" một tiếng, y gằn giọng "Sở Không Sơn, uống cho người tông chủ một phái lại đi tin tưởng chuyện vợ vãn, Tây Thành ta không có gã này, chứ đừng nói có kẻ làm sứ giả cho Thành chủ."

Lão già trầm ngâm chưa quyết, Cao Kỳ cười gằn: "Sứ giả thì sao, không phải sứ giả thì sao? Lương Tư Cầm xưng thiên hạ vô địch, theo ta thấy, cũng chẳng có gì hay ho, Đệ tử Diêm bang ba mươi vạn, mỗi người phun một bãi nước miếng, cũng khiến hãn chết tươi. "

Tôn Chính Phương gật gù: "Cao trưởng lão nói đúng, Lương Tư Cầm nếu là thiên hạ vô địch, cố chi trốn tránh tại Côn Lôn, không dám ra mặt? Hừ, hãn không đến còn khá, nếu thật sự vác mặt đến, mình sẽ cho hãn coi thủ đoạn của đệ tử Diêm bang ta."

Mấy câu nói này hào khí ngút trời, cả bọn Diêm chúng nghe hứng chí, tức thì rầm rộ hồ hởi kêu ầm: "Đúng rồi, thiên hạ vô địch, nghe thiệt buồn cười muốn chết, người trong thiên hạ con số nhiều đếm không xuể, hãn đánh khắp được tất cả chưa.... Thế sự xoay vần, cái gì cũng thay đổi hết, Lương Tư Cầm giờ là một lão già khú, còn dám mạnh miệng nói vung tận trời..."

Mọi người mồm nậm miệng cười, hè nhau nói, nghe rất hứng chí, rất phấn chấn, kiểu như mỗi người trong bọn đều dư sức đánh bại Lương Tư Cầm, lấy bất cứ đệ tử nào của Diêm bang, xem chừng còn cao mình gấp mấy kẻ đứng đầu Tây Thành.

Tô Thừa Quang thoát nghe, y nổi giận, nghe được một hồi, y thực không nhịn được, buông tiếng cười ha hả, cười ầm ỹ.

Vương Tử Côn bực tức, hỏi: "Người cười cái gì?"

Tô Thừa Quang đáp: "Ta cười thủ lĩnh Tây Thành không đáng giá một đồng tiền, ông ta dạy dỗ học trò cách nào không biết mà để nó khơi khơi đánh chết bang chủ Diêm bang. À mà ta sai ... ta đánh ra hai chiêu đó, đến ngay cả một con kiến cũng không hề hấn gì, đâu làm sao giết chết Tề Hạo Đình cho nổi? Hãn nhất định là đã bị trúng gió mà chết, nói lão tử làm hãn thiệt mạng, thực là con mẹ nó oan uổng quá trời."

Nói đến đó, tứ phía lặng thinh không một tiếng động, cả đám đệ tử đều chung một ý nghĩ: "Tô Thừa Quang chính là học trò Lương Tư Cầm, đánh ra ba chiêu giết chết Tề Hạo Đình, Lương Tư Cầm thân là sư tôn, có khi thực sự ông ta thiên hạ vô địch, không sai. "

Do đó, bao nhiêu hào khí vụt tiêu tan.

Tôn Chính Phương mắt thấy quân tâm dao động, y cả tiếng nói: "Tô Thừa Quang, người khoan khoái chí đã, có câu ``sóng Trường Giang đợt sau đè đợt trước``, dù Lương Tư Cầm có lợi hại cũng chỉ là chuyện ba mươi năm về trước thôi."

"Ai nói ta đừng khoan khoái chí? Lão tử khoan khoái muốn chết.", Tô Thừa Quang cười, nói tiếp: "Thủ lĩnh Tây Thành khoan nói vội, tiểu tử này tự xưng tiểu tốt Tây Thành, nghe càng thêm bản tai Tôn trưởng lão, vốn là người rất lỗi đời. Nào ... nào ... nào ... Cao trưởng lão, Tôn trưởng lão, ai giết được tiểu tốt này, người đó chính là chủ Diêm bang. Ta, Tô Thừa Quang lời nói như đinh đóng cột, quyết không thay đổi."

Nghe y nói. Lạc Chi Dương dờ khóc dờ cười, Cao Kỳ còn do dự chưa quyết, Tô Thừa Quang lửa cháy đổ thêm dầu, để thêm: "Đường đường trưởng lão Diêm bang mà lại sợ một tiểu tốt Tây Thành ta sao?"

Cao Kỳ lờ leo lên lưng cọp, y cả giận thét: "Ta sợ cái rắm. "

Y nâng cao lang nha bổng, lấy thế, nhìn Lạc Chi Dương, quát, "Côn bổng không có mắt, mi chỉ nên trách ông trời đã chấm cho mi vận số!``

Lạc Chi Dương cười cười, không nói gì, hần chỉ sấm soi cây sáo ngọc,

Cao Kỳ nhú mày hỏi: "Võ khí của mi đâu?"

Lạc Chi Dương giơ cây sáo, hỏi lại: "Chứ đây là gì?"

Cao Kỳ sau cơn sững sờ, hét lớn một tiếng, y hơi bỗng đánh nhau,

Lạc Chi Dương sử "Linh Vũ", hai chân nhẹ bước, thân mình loáng trượt qua. Cao Kỳ thấy hần bộ pháp linh động, y thầm giật mình, cổ xóc tỉnh thần, sử ra một lộ "Tham lang phệ nguyệt côn" (sói hung đớp mặt trăng), múa cây bổng nặng hơn tám mươi cân như vũ bão, đập qua, quét lại toàn nhằm vô đỉnh đầu Lạc Chi Dương.

Hai người một tiến một lui, qua lại nhanh như gió, bỗng nhiên nghe sột một tiếng, mũi nhọn của lang nha bổng đã xé rách một mảnh áo Lạc Chi Dương. Đệ tử Diêm bang suýt soa tiếc rẻ, nghĩ bụng, chiêu bổng đó mà nhanh thêm chút nữa, hần đã róc đi một tảng thịt lớn.

Qua lại hơn mười chiêu, Lạc Chi Dương trước tiên dùng "Thính Phong", kế đó sử dụng "Phá Tiết", thuật "Linh Cảm" giúp hần nắm vững được tiết tấu của lang nha bổng, sau khi đánh thêm dăm chiêu nữa, hần đột ngột chuyển qua "Loạn Vũ", cây sáo ngọc đập trái vuốt phải, gõ lên thân bổng, phát ra những thanh âm lạnh canh ... Cứ sau mỗi tiếng gõ, Cao Kỳ lại có cảm giác hồ khẩu buốt rát, làn kinh khí mà lão phả vào bổng chợt đứt đoạn, lúc được lúc không, đầu cây bổng tựa như bị quấn riết vào một tấm lưới lớn, nó mỗi lúc một vướng víu nhiều hần lên.

Tiết tấu cây bổng bị rối loạn, sáo ngọc thừa cơ mà vào, tựa như ta dùng lưỡi dao sắc lọc thịt nạc khỏi mẩu xương, đã khiến cho côn bổng bị cây sáo lôi kéo, tiền chiêu hậu thức của lộ bổng pháp "Tham Lang Phệ Nguyệt côn" mất mạch lạc, cuối cùng, thân bổng hết như một con rắn sống động, mặc tình Cao Kỳ cố gắng vận dụng tất cả khí lực, lão vẫn không sao điều khiển côn bổng theo ý muốn cho được.

Ban sơ, Tô Thừa Quang bực tức Lạc Chi Dương mạo xưng đệ tử Tây Thành, y khích Cao Kỳ ra tay giáo huấn gã. Nhưng lời khích tướng vừa ra khỏi miệng, y lập tức thầm có chút hối hận, Lạc Chi Dương nói dối suốt buổi cũng chỉ vì hần có hảo ý giúp đỡ các cô gái, lỡ gã trúng thương dưới

cây bông thì thực sự y cũng phạm rất nhiều lỗi. Chẳng dè, y nhìn hai người giao thủ, Lạc Chi Dương bất ngờ chiêm thượng phong, Tô Thừa Quang vô cùng ngạc nhiên, y chăm chú theo dõi nhưng vẫn không sao hiểu được cái ảo diệu bên trong chiêu thức của hắn,

Chợt nghe lanh canh dăm tiếng, Cao Kỳ đang lui ra sau, thân mình lão nghiêng ngả, tưởng chừng như lão đang nhảy múa, Lạc Chi Dương giơ tay, lão cũng giơ tay, Lạc Chi Dương xoay mình, lão cũng xoay y hết. Lạc Chi Dương đưa chân đi tới một bước, lão theo đúng nhịp điệu cũng lui một bước, chẳng giống như đang giao tranh, cả hai đang cùng nhau múa một điệu khiêu vũ.

Tô Thừa Quang còn đang thảng thốt lạ lẫm, Cao Kỳ lại tối tăm mặt mày, làn sáng xanh của cây sáo ngọc quần quýt lão, hết như có một sợi dây thừng dài đang được buộc chặt chẽ vào đầu nhọn của côn bông, sợi dây này kéo lão chợt đông, chợt tây, khiến lão trông rất hoạt kê, Cao Kỳ gắng hết sức chống cự sự lôi kéo, có điều, tất cả mọi cử động của lão giờ đây toàn do sáo ngọc điều khiển.

Lạc Chi Dương thấy lão "Nhập Luật" đã chín mùi, hẩn tức thì đưa ngón "Đồng Lạc" ra, đột nhiên hẩn dùng chân trái làm trục quay, bắt đầu xoay vòng. Hai đối thủ đi cùng một nhịp điệu, Lạc Chi Dương vừa chuyển mình, Cao Kỳ cũng đành chuyển theo, ban sơ, thân mình lão di chuyển theo côn bông, dần dà, cây bông như dính vào tay lão, lão đi đâu, nó theo lão đến đấy, Cao Kỳ quá rối trí, lão cố gắng vận toàn lực chống lại, khiến cây bông trong tay lão quay tít như chong chóng.

Sáo ngọc khéo léo dẫn dắt, khiến cây lang nha bông với trọng lượng hơn tám mươi cân chuyển động nhanh dần, tạo một luồng kinh lực dũng mãnh, tay Cao Kỳ bỗng dưng không sao giữ vững được nó nữa, hổ khẩu lão rất buốt, côn bông tuột khỏi tay lão, nó bay vù vù ra, rơi vào giữa một bụi xương rồng.

Cao Kỳ mất binh khí, lão vẫn còn bị trớn của côn bồng kéo quay theo, lão xoay được bảy tám vòng loanh quanh mới dừng bước nổi, lão váng đầu, hoa mắt, cổ họng nhờ nhờ muốn ói ... lúc lão định thần trông lại, thấy Tôn Chính Phương đang vũ lộng dọc tầu đánh nhau cùng Lạc Chi Dương ở mé ngoài.

Trước địch thủ chung, Cao Kỳ dẹp bỏ mối hận, lão hả họng mách đồng bọn: "Lão Tôn phải cẩn thận, tiểu tử này giỏi sử dụng yêu thuật Tây Thành lắm đó!"

Tô Thừa Quang nghe câu mách nước, y khẽ cười gằn, nghĩ bụng: "Tiểu tử này võ công cổ quái, nhưng chẳng có chút dây mơ rễ má gì với Tây Thành ta hết. Hừ ... yêu thuật Tây Thành? Cả lũ nguyên một bang buôn muối lậu này còn chưa từng nếm qua ``yêu thuật`` chân chính mà!"

Cái dọc tầu của Tôn Chính Phương dài hơn ba thước, đúc bằng thực đồng, nặng cỡ ba cân có dư, khi múa lên, tựa như ta dùng đoản côn để điểm huyết, như dùng chùy đồng nhằm đả thương đối thủ, lão sử một lộ "Linh Xà đả" từng giúp lão lừng danh, từ khi xuất sư tới nay, giúp lão đánh bị thương không biết bao nhiêu hảo hán. Lão thấy võ công Lạc Chi Dương cổ quái, bèn tận dụng "Truy Phong đả" kết hợp với "Xiết Điện đả", tấn công tới tấp, không cho đối phương có cơ hội hoàn thủ.

Lạc Chi Dương cũng không mấy quan tâm, hắn chỉ gắng sử dụng "Thính Phong", "Phá Tiết" mà sách chiêu, chẳng dè, Tôn Chính Phương đã hả to miệng, phun ra một vầng khói đặc kịt, mùi khói thuốc lá ngập ngụa không gian, giống như lão bao trùm địch nhân vào một vùng mây trắng mù mịt.

Vụ phun khói này chẳng có tiết tấu gì, khiến Lạc Chi Dương sửng sờ, hắn sợ trong khói có độc, vội vàng nín hơi, Tôn Chính Phương thừa cơ, lão lén thật lẹ vào vùng khói trắng, thổi mạnh một hơi dài, vung vẩy, xua khói cuộn cuộn đẩy tới, khiến Lạc Chi Dương tưởng mình bị vây hãm giữa đám

sương mù dày đặc, khói thuốc xộc vô mũi làm hắt cay cay, chảy nước mắt chan hoà.

Đây là ngón "Linh Xà Bát đả" của môn "Hưng Vụ đả", trước dùng khói đặc vây khốn đối thủ, sau đó lên vô đám sương khói, thừa dịp xuất thủ. Tôn Chính Phương vừa thấy Lạc Chi Dương bị khói mù nhốt kín, lão vội vàng vận dụng "Xuyên Vân đả", dùng tai nghe hơi gió mà định hình, tiến lên tấn công tới tấp.

Nếu là ai khác, lão nhất định thành công, đâu dè, lỡ tai Lạc Chi Dương có nhĩ lực tuyệt đỉnh, thuật "Thính Phong Biện Vị" này của hắn còn cao cường gấp mấy đối thủ. Thảng hoặc Tôn Chính Phương giữ thân mình bất động, có lẽ lão làm khó được hắn, chỉ hơi cử động, lão đã khiến Lạc Chi Dương tức thì cảm giác được, hắn từ "Phá Tiết" chuyển sang "Loạn Vũ", Tôn Chính Phương đánh hụt, cái dọc tẩu bỗng nhiên bị đè xuống, cây Không Bích vừa hất lên, đập chát chát chát một hơi mấy phát, làm nội lực lão lập tức tiêu tán, hậu chiêu vô lực, lão đành phải rút dọc tẩu về, nào ngờ, cây sáo ngọc đã lại vụt tới như chớp giật, nó quấn chặt lấy mặt trên của dọc tẩu.

Tôn Chính Phương tiến không xong, lui cũng khó, lão vô cùng bối rối, khiến tiết tẩu đại loạn. Lạc Chi Dương thừa dịp chuyển sang "Nhập Luật", hắn nhẹ nhàng quét sáo ngọc, đẩy mạnh cái dọc tẩu về, nghe bộp một tiếng, đầu dọc tẩu đã giáng một nhát mãnh liệt vào má trái Chính Phương.

Tôn Chính Phương phải thụt lui ra sau hai bước, chỗ bị đánh rát bỏng như lửa thiêu, lão tức giận, định phản kích, nào ngờ cái dọc tẩu vừa ra, đã đụng ngay vô cây sáo, Tôn Chính Phương chợt cảm giác hồ khẩu nóng hực, đầu dọc tẩu đã bị quật ngược trở về đúng in vào gò má bên phải của lão.

Da mặt lão già giờ sưng húp, trong lòng vừa giận vừa rối, lão cật lực múa cái dọc tẩu nhằm đánh lui đối thủ, nào ngờ nhất cử nhất động của lão đều không ra ngoài liệu định của Lạc Chi Dương. Gã này vụt cây sáo ngọc

ngược lên trên, đập cho cái dọc tẩu bung mạnh, nó quay nửa vòng, một số thuốc lá nhồi đang cháy ngùn bên trong tẩu thuốc đột nhiên bắn tung vào bộ râu rậm trên mặt Tôn Chính Phương, tức thì mùi khét lẹt toả ra do toàn bộ chòm râu bốc cháy phừng phừng.

Tôn Chính Phương la hét âm ỉ, lão vươn tay đập lửa, chẳng dè cái dọc tẩu đã vụt ngược trở về đập một phát đúng vào giữa trán lão, tàn dư trong nôi thuốc trút lên đầu khiến tóc tai lão bén lửa cháy rùng rục như một bó đuốc. Đầu cổ, mặt mày Tôn Chính Phương giờ bị bao trùm trong lửa, lão vứt bỏ tẩu thuốc, nhào lăn ra ngoài trong một vừng khói lửa dày đặc, được thủ hạ mau chóng đem nước đến chữa cháy.

Đến khi lửa khói tắt ngúm, râu ria, tóc tai đều cháy sạch, da đầu và da mặt nám đen từng mảng, lão chặt vật, rên siết không thôi.

Lúc toàn bộ khói đặc tản hết, người ta thấy Lạc Chi Dương một tay vung vẩy sáo ngọc, một tay nâng dọc tẩu hút và chậm chậm nhả khói, bộ dạng và thần khí hấn khiến Tôn Chính Phương nhìn mà tức muốn nổ ruột. Tô Thừa Quang cũng không sao nhịn được cười, y nói: "Hảo tiểu tử, bản lãnh thực sự của ngươi, chẳng những biết đối trá, đấu đá cũng không tệ"

Lạc Chi Dương hoan hỉ đáp: "Quá khen ... quá khen ..."

Hai đại trưởng lão trước sau thua to, toàn bộ Diêm chúng từ trên xuống dưới nhất thời nhụt chí. Bọn sứ giả của chúng tự hiểu võ công thua xa hai lão, giờ nhìn cả hai đại bại thê thảm đến thế, khiến họ không dám xuất chiến, tự lượng không phải đối thủ của hãn, nhất thời cả bọn trở mắt nhìn nhau, không biết phải làm gì.

Sở Không Sơn nhìn nhìn Lạc Chi Dương, ông ta suy nghĩ một lúc lâu, đột nhiên cất tiếng gọi: "Phi Yến."

Mạnh Phi Yến ứng tiếng, ả đi ra, hết sức kính cẩn. Lại nghe Sở Không Sơn bảo: "Ngươi ra dợt với hãn hai chiêu!"

Mạnh Phi Yến hoảng sợ, ả vội hỏi lại: "Thế nhưng ... "

Sở Không Sơn không để ả dứt lời, ông ta lạnh lùng hỏi: "Người sợ chẳng?"

"Sợ thì không sợ.", Mạnh Phi Yến ngần ngừ, ả thấp giọng nói, "Chính là rủi bị thua, đệ tử sẽ để uống phí công trình sư phụ dạy bảo?"

"Có thắng tất có bại, chẳng sao đâu.", Sở Không Sơn dừng một chút, lại hỏi tiếp, "'Tham Hoa thủ' người tập luyện đến đâu rồi?"

Mạnh Phi Yến cung kính đáp: "Luyện được cũng khá. "

Sở Không Sơn gật đầu bảo: "Hay lắm, người hãy dùng lộ thủ pháp đó giao đấu với hân."

Mạnh Phi Yến thoáng biến sắc, ả còn dự dự chưa bước ra, đã nghe Tô Thừa Quang cười âm: "Sở Không Sơn, nghe nói người bình sinh có bốn cái hảo: Hảo hoa, hảo tửu, hảo nhạc, hảo mỹ nữ. Ba cái đầu không kể, cái chót cùng 'mỹ nhân', thiệt chẳng thấy có chút xiu gì nơi vị Mạnh Diêm sứ đây, Diêm bang mời ả gia nhập, căn bản là Diêm bang tự họ phá hủy tiền trình."

"Nói tầm bậy tầm bạ. ", Sở Không Sơn khẩu khí lãnh đạm, "Người này hình dung đẹp hay xấu, có ăn nhập gì tới tiền trình Diêm bang?"

Tô Thừa Quang cười cười: "Để nói về dung mạo một nữ tử quá xấu, người ta thường bảo 'Mạo Như Vô Diêm' (ND: nói tắt của 'diện mạo như Chung Vô Diệm'), Diêm bang mà Vô Diêm, thì còn có thể làm trò trống gì?" (ND: Vô Diêm = không có muối)

Mạnh Phi Yến cả giận nói: "Họ Tô kia, người chết đến nơi còn khua môi múa mép. "

Sở Không Sơn trầm ngâm một chút, ông ta cười nhạt, nói: "Ta bình sinh hảo danh hoa, hảo mỹ nhân, lại đi thu một người diện mạo như Vô Diêm làm đồ đệ, trên đời này, kẻ cười nhạo ta cũng từng có hơn một người."

Tô Thừa Quang cười, tò mò: "Chuyện này nghe thật kỳ quái, trong đó tất có sự tích gì chăng?."

Sở Không Sơn hỏi: "Người muốn nghe?"

Tô Thừa Quang vỗ tay, nói: "Đương nhiên muốn nghe."

Sở Không Sơn "hừ" một tiếng, ông ta đưa ánh mắt nhìn ra mặt sông, giọng lạnh lùng: "Hai mươi năm trước, ta bị cừu gia ám toán, trúng kì độc, đang hấp hối, may gặp Phi Yến đi ngang, đưa ta về trở lại bốn phái, lão phu mới còn sống sót đến hôm nay. Sau khi trừ khử độc chất, ta hỏi cô ấy muốn ta đền đáp gì, cô ngỏ ý muốn được báỉ ta làm sư phụ. Tuy trong lòng không thích, nhưng ta cũng không thể cự tuyệt, đành phải lập ra một điều kiện làm quy củ: Có thể gia nhập kiếm phái ta, nhưng không được có lời cầu cạnh nhờ cậy ta, nếu mở lời cầu xin, tình thầy trò coi như chấm dứt. Cái đó có phải là quá khó hay không?"

Tô Thừa Quang lớn tiếng chê bai, "Ở đâu lại có chuyện đồ đệ không nhờ cậy sư phụ vậy?"

"Thiệt cũng lạ!", Sở Không Sơn ngừng một chút, giọng lơ là, ông ta nói tiếp: "Nhập môn thật đã lâu, cho dù gặp khó khăn đến đâu, Phi Yến cũng chưa hề mở miệng cầu xin ta một câu, khi cô ấy bước chân vào giang hồ, toàn là dựa vào chính năng lực của mình. Không ngờ mười ngày trước đây, cô ấy bỗng nhiên gửi thư cho ta, nói đã kết thù oán với Tây Thành, khẩn cầu ta giúp cô ấy một tay."

Mọi người nghe thế, trong lòng đều ngổn ngang trăm mối, Mạnh Phi Yến mở miệng khẩn cầu, chẳng khác gì tự mình đuổi mình ra khỏi sư môn.

Tô Thừa Quang ngược nhìn lên, khuôn mặt xấu xí của Mạnh Phi Yến tái mét, hai mắt ả đỏ ửng.

Tô Thừa Quang rất bất bình, y hả hê la lớn: "Sở Không Sơn, ta cứ tưởng người là cao nhân, nguyên lai bất quá một kẻ trông mặt bắt hình dung, một tên thất phu vô tình vô nghĩa."

Sở Không Sơn còn chưa trả lời, Mạnh Phi Yến đột nhiên nhảy lên xa thuyền, đến tát Tô Thừa Quang một bạt tai,

Tô Thừa Quang bất ngờ, y lấy làm lạ: "Tại sao người đánh ta?"

Mạnh Phi Yến rất tức giận, nói: "Người mà còn vũ nhục gia sư, ta chặt phăng cái đầu của người xuống."

Tô Thừa Quang trừng mắt nhìn ả, y bỗng cười cười: "Cũng được, ta không đi so đo kiến thức với hạng đầu đất"

Mạnh Phi Yến hít vào một hơi dài, ả đưa mắt nhìn quanh, giọng răn rỏi, nói: "Ngoài cha mẹ, ta bình sinh chỉ kính trọng có hai người, một là gia sư, hai là Tề lão bang chủ. Lão bang chủ không chê ta xấu xí, đã giao cho ta trọng trách, ban ân lớn như ơn dưỡng dục. Nếu phải làm bất cứ gì để trả thù cho lão bang chủ, Mạnh Phi Yến dù phải rời khỏi sư môn, cũng không hối tiếc gì cả."

Nói xong, ả không nhìn qua Sở Không Sơn lấy một lần, đã nhẹ nhàng tiến ra, hai tay chống eo, nói với Lạc Chi Dương: "Xích Diêm sứ giả Mạnh Phi Yến xin thỉnh giáo cao chiêu của túc hạ."

Lạc Chi Dương thấy ả giữ trung trinh, hiếu nghĩa, hấn thâm bội phục, liền chấp tay nói: "Mạnh Diêm sứ, mình chỉ nên đi đến là ngừng, không cần phải quyết chiến sinh tử." Mạnh Phi Yến khẽ gật đầu, ả xuống tấn, vào thế, hai tay tạo thành hình dạng một đoá hoa lan. Toàn bộ tư thái này nếu được một người đẹp xuất sắc, nhất định nét mỹ miều sẽ gây rung động lòng

người. Có điều, hai chân Mạnh Phi Yến thô như chân voi, hông và eo to tựa một cái vại, mười đầu ngón tay chụm vào một chỗ, tựa như ta bó một bó dây mây, xoắn quện vào nhau, chẳng thấy có chút gì vinh danh cho ngón "Thám Hoa thủ" (Thám Hoa=nâng niu bông hoa)

Lạc Chi Dương đưa mắt nhìn qua, hắc gằn như cười lên thành tiếng.

Mạnh Phi Yến giận dữ, ả vừa thét to: "Cười cái gì", vừa vung tay ra nhanh như gió, tấn công tới.

Lạc Chi Dương lắc mình né tránh, hắc trở cây sáo điểm vào cổ họng ả. Mạnh Phi Yến dang tay phải ra chặn đường cây sáo, bên tay trái, ngón cái và ngón trỏ thò ra, nhắm kẹp vào thân sáo.

Trước thủ pháp tuyệt diệu đó, Lạc Chi Dương bó buộc phải thu hồi sáo ngọc. khi đầu ngón tay Mạnh Phi Yến xẹt ngang qua cây sáo, hồ khẩu Lạc Chi Dương hồ khẩu chột rục nóng, hắc suýt tuột sáo ngọc, bèn mở miệng tán thưởng: "Đây là ngón 'Thám Hoa thủ' hử, nhưng không biết đang nâng niu hoa gì vậy?"

"Hoa cúc.", Mạnh Phi Yến cao giọng, "Chờ xem thức 'Thải cúc' này"

Hai tay, bên tả giờ, bên hữu đề, chột cao chột thấp, như có câu thơ rằng:

"Thải cúc đông ly hạ,

Du nhiên kiến Nam sơn" (Hái hoa cúc mọc bên dưới hàng giậu phía đông, bình thản ngắm thấy Nam Sơn)".

Thủ pháp này của ả rất thanh thoát tiêu sái, mang dáng dấp và phong thái một ẩn sĩ.

(ND:

飲酒 - 陶淵明

結廬在人境,

而無車馬喧。

問君何能爾?

心遠地自偏。

採菊東籬下,

悠然見南山。

山氣日夕佳,

飛鳥相與還。

此中有真意,

欲辨已忘言。

Ẩm tửu - Đào Uyên Minh

Kết lư tại nhân cảnh,

Nhi vô xa mã huyên.

Vấn quân hà năng nhĩ?

Tâm viễn địa tự thiên.

Thái cục đông ly hạ,

Du nhiên kiến Nam sơn.

Sơn khí nhật tịch giai,

Phi điều tương dữ hoàn.

Thử trung hữu chân ý,

Dục biện dĩ vong ngôn.

Dịch thơ: (Nguyễn Hiến Lê)

Uống rượu

Nhà cỏ giữa nhân cảnh,

Không thấy ồn ngựa xe.

Hỏi ông: “Sao được vậy ?”

Lòng xa, đất tự xa.

Hái cúc dưới giậu đông,

Thơ thới nhìn núi Nam.

Khí núi ánh chiều đẹp,

Chim bay về từng đàn.

Trong cảnh có thâm vị,

Muốn tả đã quên lời.)

Lạc Chi Dương khen một tiếng "Hay", hần lui ra sau mấy bước, vung sáo ngọc thành một làn bích quang, nhắm điểm vào mạch môn của ả. Chiêu điểm huyết này tính toán thời khắc rất xảo diệu, Mạnh Phi Yến tựa như tự ý vươn tay ra cho hần đưa sáo chấm vào. Ắ kinh hãi, ứ ớ, vội vã rút tay, không ngờ Lạc Chi Dương trước "Thính Phong", sau "Phá Tiết", hần thuộc lòng tiết tấu của ả, tức thì vận dụng tâm pháp "Loạn Vũ", cây sáo ngọc bám sát vào ả như bóng theo hình, chuyên nhắm điểm vào những chỗ yếu hại của ả.

Mạnh Phi Yến vung hết hai tay ra chụp sáo ngọc, có điều, tiết tấu của ả đang bị dẫn dắt, trào nào trào nấy đều vồ vào quăng không. Ắ liên tục thất thủ, bất giác tâm hoảng ý loạn, Lạc Chi Dương đang định thừa cơ đưa ả "Nhập Luật", bất ngờ Sở Không Sơn lạnh lùng nói: "Đồ ngu ngốc! Người chỉ biết có mỗi 'Thải Cúc thức' thôi sao?"

Mạnh Phi Yến trong đầu máy động, ả chợt thay đổi thủ pháp, biến chiêu thức nhanh như gió táp mưa sa, đầy khí thế cuồng nộ.

Đột nhiên tiết tấu đối thủ thành khẩn trương, những hậu chiêu mà Lạc Chi Dương sắp đặt sẵn trong đầu trở thành vô dụng tuyệt tuột, hần đành phải thu hồi sáo ngọc, vừa tránh né, vừa cười cười, hỏi: "Giờ thì nâng niu hoa gì thế?"

"Liễu hoa.", Mạnh Phi Yến ra tay càng nhanh hơn lên, thân hình ả quay cuồng như một con lốc xoáy, như vòi rồng từ trên trời cao vụt mạnh xuống mà hút nước ... Lạc Chi Dương giật mình, hần chợt hiểu, nghĩ bụng "Đây hần là ngón 'Khinh Cuồng Liễu Như Tuỳ Phong vũ' chăng?"

Lộ võ công "Dương Như thức" này, tất cả tiết tấu biến hóa, mở, đóng, chuyển, hợp ... đều hoàn toàn khác biệt "Thải Cúc thức" Lạc Chi Dương đành phải làm lại từ đầu, hần vừa hoạch định được cách đối phó, lại chợt nghe Sở Không Sơn ho khan một tiếng, nhắc ả: "Chiết Mai thức." (bẻ nhành mai)

Mạnh Phi Yến vâng lời, ả biến chiêu, mỗi thức xuất sử mang hình dạng quỷ quái, chỉ chăm chăm chụp lấy sáo ngọc, ả pha lẫn vào đấy những đòn tiểu cầm nã nhằm bẻ mấy ngón tay Lạc Chi Dương.

Bây giờ, tiết tấu lại đột biến, Lạc Chi Dương không theo kịp, hần nhất thời luống cuống tay chân. Mạnh Phi Yến thừa dịp vận dụng "Quyết Liên thức", cổ tay ả xoay tròn, chưởng ảnh biến ảo, hết như có vô số hoa sen từ đáy giếng phun vọt lên, Lạc Chi Dương chỉ hơi sơ ý, bắp tay bên trái có gặp trắc trở, Mạnh Phi Yến mừng hóm, ả vận khí vào năm ngón tay, nhằm chế ngự huyết "Khúc Trì", đầu dè, nghịch khí trong Lạc Chi Dương đã di chuyển huyết đạo, hần giãy mạnh một phát, thoát được chiêu cầm nã của ả.

Lạc Chi Dương lui nhanh ra sau hai bước, hần cúi đầu nhìn, thấy bắp tay hần vết bấu của năm ngón, đồng lúc, Mạnh

Phi Yến sử chiêu "Vân Hạnh thức" đầy nét hù hoạ, thủ pháp ả nhẹ nhàng xảo diệu, khiến Lạc Chi Dương phải lập cập lui liên tục.

"Tham Hoa thủ" bắt nguồn từ "Liên Hương quyền", gồm mười hai lộ, dựa theo cách ngắt, cách cầm, cách nâng mười hai chủng loại hoa khác nhau. Tùy loại hoa, thủ pháp phong cách cũng biến hóa, cái nặng cái nhẹ, cái lơ cái gắt ... hết sức kỳ diệu.

Sở Không Sơn nhãn lực cao minh, ông ta nhìn ra thủ thắng của Lạc Chi Dương dựa vào tiết tấu, cho nên ông không ngừng lên tiếng chỉ điểm, bày cho Mạnh Phi Yến mọi cách biến hóa thủ pháp, một khi thủ pháp biến đổi, tiết tấu cũng đổi, Lạc Chi Dương không thích ứng kịp, đành phải thay đổi theo ả.

Tâm pháp 'Linh Phi kinh' đặt nặng vào tự thân là chính, mình có bất động, mới có thể đồng hóa tiết tấu đối thủ, Mạnh Phi Yến luôn thay đổi cực nhanh, Lạc Chi Dương phải theo ả, dĩ nhiên tự hần làm loạn trận cước của hần. Một khi rối loạn, "Chỉ Qua ngũ luật" cũng thành vô dụng.

Mạnh Phi Yến một lúc thay đổi chín loại thủ pháp, "Phản Lý" (vin cây mận), "Phân Lê" (tách hoa lê), "Tụ Đào" (gom hoa đào), "Phù Lan" (nâng hoa lan), hoặc khinh hoặc trọng, hoặc khéo hoặc vụng, khi ả sử đến lộ thứ mười "Trích Lăng thức" (hái bông súng), Lạc Chi Dương cước bộ bỗng loạng choạng, để lộ sơ hở, Mạnh Phi Yến thừa cơ, ả vung ba ngón tay thô kệch dài ngoằng chộp vào cánh tay phải của hần, Lạc Chi Dương từng nẩy qua đầu gối, hần vội rút tay về, không ngờ Mạnh Phi Yến giương đông kích tây, ả tức thì vươn tay phải chụp dính lấy cây sáo ngọc. Lạc Chi Dương sợ sáo Không Bích bị chấn gãy, trong nguy cấp, hần vận nội lực định sử một chiêu "Côn Bằng chưởng" đánh vô Mạnh Phi Yến. Nội lực kích động, nghịch khí nhất thời bốc lên, chưởng kinh vừa nhả ra, kinh khí bỗng co rút thật mạnh ngược trở về..

Lạc Chi Dương rú to một tiếng, thân mình hần bay bổng ra đằng sau, khi hần chạm đất, miệng hộc máu tươi, hai mắt nhắm nghiền, hần đã bất tỉnh nhân sự.

Chợt trong một tiếng thét kinh hoàng, có một người vệt đám đông lao ra, chạy đến đằng trước thân thể Lạc Chi Dương. Khi mọi người nhìn kỹ lại, đó là một cô gái mặc giả thôn nữ, tuy quần áo cô giản dị, nhưng phong thái xinh đẹp, dung mạo cô kiều diễm, hết một đoá thủy phù dung vừa hé nở.

Lam Vân, Liên Hàng thấy rõ nữ tử, cả hai đồng thanh gọi to: "Tiểu thư!"

Thủy Liên Ảnh cũng không nhìn gì đến hai nữ tỳ, cô tháo bỏ thanh kiếm Chân Cương, xốc thân mình Lạc Chi Dương ngồi dậy, cô đưa tay thăm mạch hần. Hai cô nha hoàn thấy thế bèn cầm binh khí đến đứng che chắn cho hai người.

Lạc Chi Dương đột nhiên trúng thương, Mạnh Phi Yến cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, ả nhìn đến cây sáo ngọc trong tay, thấy nó lấp lánh màu

ngọc bích, đúng là một vật quý, ả đang định cất nó đi, bỗng cảm giác hồ khẩu bị kéo căng, một làn kinh khí xộc từ thân sáo vô tay làm ả bị chấn động, còn chưa hiểu gì, hồ khẩu ả buốt nhức, sáo ngọc đã tuột khỏi tay, bay vút ra.

Mạnh Phi Yến hoảng hốt, dựa theo ánh trăng, ả nhìn kỹ, thấy cây sáo đang bị rất nhiều sợi tơ trắng mảnh quấn vào, ả chột rùng mình, khi ả ngoái trông ra, kịp thấy một đoàn người vệt đám đông lênh mênh tiến ra, người dẫn đầu giương tay phải lên, cây sáo ngọc tức thì bay về, nằm gọn trong tay ông ta.

Tô Thừa Quang biến sắc, y hô to: "Vạn sư huynh...", khi y nhìn thấy nữ tử theo sau Vạn Thăng, y bừng tức la lớn: "Thu sư tỷ, thì ra tất cả đều đã đến đây rồi sao?"

Cả tám chủ bộ hiện có mặt trên đảo, Thạch Xuyên tay chân dài, có nhiệm vụ công một lão già, đệ tử Diêm bang nhìn thấy lão này, chúng hè nhau kêu gọi: "Tiền trưởng lão..."

Lão già đúng là một trong ba trưởng lão, vị Tinh trưởng lão Tiền Tư này nghe tiếng bang chúng gọi mình, lão chỉ cúi gằm mặt, ủ rũ.

Sở Không Sơn nhìn sang, ông ta lớn tiếng hỏi: "Lương Tư Cầm đâu, lão ta không đến sao?"

Vạn Thăng không trả lời, Mộc Hàm Băng cười cười: "Chỉ là một chuyện nhỏ, đâu cần nhọc sức đại giá thành chủ!"

Sở Không Sơn sa sầm nét mặt, ông lạnh lùng hỏi: "Người là ai?"

Mộc Hàm Băng đáp: "Bất tài Mộc Hàm Băng, đứng đầu Thủy bộ."

Sở Không Sơn hơi cúi đầu, ông ta nhoáng mình một cái, đã nhảy xuống, đến đứng bằng bặt trên đất xong, ông quai tay rút ra một thanh mộc kiếm

đen nhánh, cất giọng sang sảng, bảo: "Cả lũ bấy đứa các người, lên hết đi!"

Thạch Xuyên, Bạc Lữ nhìn nhau, cả hai bỗng cười ầm

Sở Không Sơn nhú mày hỏi: "Hai các người cười cái gì?"

Bạc Lữ vui vẻ đáp: "Sở Không Sơn, ta cười người ngồi đây giềng ngo lên, không biết trời cao đất rộng."

Sở Không Sơn "hừ" một tiếng, hươi kiếm tính nhảy đến, Vạn Thắng đột nhiên khoát tay, nói: "Chậm đã."

Sở Không Sơn trợn mắt, lạnh lùng hỏi: "Là sao?"

Vạn Thắng nói: "Sở Không Sơn, ông cùng thành chủ tuy không thâm giao, nhưng cũng không cừu hận gì, việc gì ông phải khổ sở đi gây hấn cùng Tây Thành ta? Đao kiếm không có mắt, hôm nay ông thắng không nói làm chi, lỡ sảy tay, chẳng phải ông đem thanh danh một đời sổ toẹt đi hay sao?"

Sở Không Sơn lắc đầu: "Ở đời, có nhiều chuyện không làm không được, năm đó ta trúng độc sắp chết, nếu không được tiểu đồ đây cứu giúp, đã sớm mất mạng rồi. Ta nhận cô ta làm đệ tử, với điều kiện, nó mà ngỏ lời nhờ cậy, xong việc, tình thầy trò sẽ dứt. Suốt hai mươi năm qua, nó chưa từng cầu xin gì nơi lão phu, giờ đây, nó nhờ cậy ta, lão phu phải thủ tín mà giữ lời hứa. Quý phái lợi hại, ta không phải không biết, chỉ là, cái mạng này, ta đã đem giao phó cho nó rồi."

Mọi người nghe giải thích, đều bị động dung, Mạnh Phi Yến trong lòng quá cảm động, ả quỳ thụp ngay xuống, rơi lệ nói: "Đồ nhi bất hiếu, khiến sư phụ thân hãm hiểm địa. "

Sở Không Sơn cũng không nhìn nhôi gì đến ả, ông lạnh lùng bảo: "Nói những lời vô nghĩa đó làm gì? Hừ, ta có nhiều đệ tử, nhưng đạt thành tựu

võ học, chẳng đứa nào bằng người, từ giờ trở đi, ta cho phép người tự lập môn hộ, truyền dạy võ công bốn môn."

Nghe sư phụ nói vậy, Mạnh Phi Yến giật mình, trong lòng ả càng thêm chua xót, cố tập 'coi mặt bắt hình dung' đã ăn sâu bén rễ trong đầu ổng, cho dù hôm nay ổng đổi đầu cái chết vì lời hứa, ổng cũng không để ả được ở lại môn phái Thiên Hương.

Vạn Thăng ngẫm nghĩ, rồi nói: "Sở Không Sơn, trước khi mình tranh hơn thua, ta còn một việc phải làm cho dứt".

Là tông sư một phái, Sở Không Sơn không tiện cù nhầy thọc gây bánh xe, ổng đành phải nói: "Cũng được, người cứ tự nhiên."

Vạn Thăng đưa mắt quét một vòng, y cất cao giọng, hỏi: "Hiện giờ trong Diêm bang, ai có thể làm chủ?"

Bọn thủ lĩnh Diêm bang đưa mắt nhìn nhau, hai đại trưởng lão đại bại không còn manh giáp, mất hết nhuệ khí, bốn vị sứ giả địa vị kém, cũng khó có thể làm chủ. Đang còn do dự, Thuần Vu Anh lên tiếng: "Mạnh Diêm sứ đánh bại cường địch rửa nhục, công lao này thật to lớn, có thể tạm thay chúng ta làm chủ."

Những người khác cũng thấy y nói có lý, họ rùng rùng ủng hộ ý kiến đó.

Vạn Thăng quay qua hỏi Mạnh Phi Yến: "Tô sư đệ nằm trong tay quý bang, Tiền trưởng lão hiện bị phái ta giữ, mỗi bên tạm lùi một bước, lấy một đổi một, Xích Diêm sứ giả nghĩ sao?"

Mạnh Phi Yến còn đang ngần ngừ, Vương Tử Côn mặt căng căng, lớn tiếng nói ngay: "Đâu có lý đâu mà làm vậy! Tô Thừa Quang giết chết bang chủ, nếu mình tha mạng cho nó, ở trên cõi linh thiêng, bang chủ nhất định tức uất lên được!"

Mọi người nghe lão bàn, hè nhau tán thưởng lão.

Vạn Thăng cười nhạt: "Nói vậy, các vị bất chấp sinh tử của Tiền trưởng lão?"

Vương Tử Côn liếc sơ qua Tiền Tư một cái, y bình thản nói: "Tiền trưởng lão từng chịu ơn Tề bang chủ rất đậm, nếu phải chết cho ngài, cũng hợp lý thôi."

Tiền Tư giận càn hông, y trợn ánh mắt toé lửa vào Vương Tử Côn.

Vạn Thăng xoay chuyển ý nghĩ, ông lại hỏi: "Ý Mạnh Diêm sứ là sao?"

Mạnh Phi Yến suy nghĩ một chút, ả khẽ gật đầu rồi cất cao giọng, nói: "Đồng ý, một đổi một."

Vương Tử Côn tức thì nổi giận, y hét to: "Mạnh Phi Yến, miệng người vừa ra rả nói chịu ơn lớn của Tề bang chủ, tại sao đến lúc rốt ráo, lại buông tha cừu nhân như vậy?"

Mạnh Phi Yến lắc đầu: "Ta thả Tô Thừa Quang, quyết không phải vì đã quên cừu hận. Mà là trước thả hãn, cứu Tiền trưởng lão, rồi sau sẽ quyết đấu một trận thư hùng cùng tám bộ Tây Thành."

Nghe mấy câu đó của ả, toàn thể Diêm chúng từ trên xuống dưới đều hăng máu, chúng hè nhau hô lớn: "Không sai, trước thả người, sau đó báo thù... Quyết không để tội chúng nó toàn mạng mà đi khỏi nơi đây..."

Tiền Tư chợt thấy có cơ sống sót, lão bày tỏ cảm kích trong ánh mắt trao về Mạnh Phi Yến, trước giờ, lão vẫn xem thường nữ tử này, nào ngờ cận kề cái chết, lại được ả ra tay tương trợ, trong một thoáng thời gian ngắn, tâm tư lão rối rắm nhiều tư vị phức tạp.

Mạnh Phi Yến lại quay qua hỏi Vương Tử Côn: "Vương Diêm sứ nghĩ sao"

Vương Tử Côn lạnh lùng nói: "Ý kiến số đông đã vậy, lão phu còn nói được gì!."

Thạch Xuyên giải khai huyết đạo cho Tiền Tư, Thuần Vu Anh cũng hươi đoản kích cắt đứt dây trói Tô Thừa Quang, gã này vừa duỗi duỗi cánh tay, vừa cao giọng hỏi: "Vạn sư huynh, đã tìm thấy nữ tử trên lầu quán Trích Tinh chưa?"

Vạn Thăng lắc đầu, thở dài: "Nàng kia không biết bằng cách gì, đã mất tâm mất tích như làn gió thoảng!"

Tô Thừa Quang nhăn tít lông mày, y chuyển ánh mắt dò hỏi sang Thuần Vu Anh, gã này nói: "Cũng chưa có gặp lại Hoa Diêm sứ"

Tô Thừa Quang tràn trề thất vọng, y nhảy xuống xa thuyền, đi đến trước Lạc Chi Dương, hỏi: "Hắn thế nào?" Thủy Liên Ảnh trầm ngâm một chút, cô đứng dậy, quay về phía Thu Đào: "Sư phụ, ngài đến xem thử thương thế của hắn."

Thu Đào đến gần, bà thăm mạch Lạc Chi Dương, bỗng sắc mặt đại biến, bà buột miệng, la lớn: "Đây là Dương kháng tuyệt mạch, làm sao mà nó vẫn còn sống?" Sắc mặt trắng bệch, Thủy Liên Ảnh vội hỏi: "Có cách gì chữa khỏi không?"

Thu Đào bậm môi, bà suy tư một lúc lâu rồi bực dọc, bà nói: "Có thể chữa khỏi tình trạng này, trên đời chỉ duy nhất một người."

Thủy Liên Ảnh vội hỏi: "Ai thế?"

Thu Đào xua xua tay với cô, bà đột nhiên đứng dậy, thần sắc nghiêm nghị, bà trầm giọng nói: "Liên Hàng, Lam Vân, bảo vệ Liên Ảnh, đừng

tách rời ta quá xa."

Hai nữ tì vâng dạ, họ ngược nhìn lại, thấy đệ tử Diêm bang, binh khí trong tay, đang chậm chậm áp sát tới gần, rõ ràng muốn lấy nhiều thủ thắng. Thủy Liên Ảnh nhìn nhìn Lạc Chi Dương, ánh mắt có nét hoảng hốt, cô hỏi nhỏ: "Sư phụ, còn hãn thì sao?" Thu Đào lướt sơ ánh mắt vào cô, thần thái có chút ngạc nhiên, bà gật đầu nói: "Đem hãn theo luôn!"

Chợt nghe Sở Không Sơn lớn tiếng: "Phi Yến, người tạm bảo Diêm chúng lui ra, để ta đến xem bản lãnh nhân vật Tây Thành tới đâu."

Mạnh Phi Yến thoáng do dự, rồi ả phất tay ngăn Diêm chúng.

Sở Không Sơn một tay chống eo, ông ta dòm dòm cả tám chủ bộ, nói: "Bọn người đồng loạt lên, hay muốn chơi xa luân chiến?" Thạch Xuyên "phì" một tiếng, đáp trả: "Người mà cũng xứng cho tất cả bọn ta cùng tiến lên?", y động thân, tính đi ra. Vạn Thăng đưa tay ngăn y lại, ông nói: "Thành chủ không có đây, hãy nghe lệnh ta.", rồi ông quay sang Sở Không Sơn, chậm rãi nói: "Thiên bộ Vạn Thăng, xin lĩnh giáo thần kiếm của Thiên Hương phái."

Sở Không Sơn từng chứng kiến thủ đoạn ông ta giật sáo ngọc, bèn gật đầu hỏi: "Võ khí của người là tơ tằm?" Vạn Thăng nói: "Đã để túc hạ chê cười. "

Sở Không Sơn nâng cây hắc mộc kiếm lên, dùng một ngón trở gõ vào, nghe rồn rảng âm thanh sắt đá chạm nhau. Ông cất cao giọng, nói: "Hồi đó, thanh Thiết Mộc kiếm này từng được tổ tiên bản phái dùng luận kiếm cùng tổ sư quý phái, nét phong lưu cũ ấy đến giờ vẫn còn, cách biệt đà hơn trăm năm, nay Thiên Hương kiếm lại một lần nữa được lĩnh giáo thần công của Tây Côn Lôn."

Vạn Thăng gật gật đầu, ông đưa Không Bích cho Thu Đào, dặn: "Trả sáo lại cho đứa nhỏ kia, Tây Thành ta chịu ơn nó, đừng để nó bị tổn hại

thêm."

Thu Đào đón nhận sáo ngọc, bà thấp giọng nói: "Kẻ đối đầu lợi hại, Vạn sư huynh phải ngàn vạn lần thật cẩn thận."

Vạn Thăng chậm chậm bước ra khỏi hàng, ông nhìn vào Sở Không Sơn, chấp tay nói: "Đắc tội.", đôi tay áo vung lên, từ trong bay ra hai luồng sáng trắng. Sở Không Sơn nhún nhẹ gót chân, ông ta khẽ khàng lui ra sau, rồi ông nhảy lên trên không, uốn mình, vung Thiết Mộc kiếm, nghe soạt soạt mấy tiếng, hai dải tơ đã bị Thiết Mộc kiếm chặt đứt.

Vạn Thăng tách năm ngón tay ra, múa chúng lên, khúc tơ còn sót bỗng gấp khúc, lượn sát qua mộc kiếm, đâm sột, xuyên tay áo Sở Không Sơn.

Sở Không Sơn quai tay kiếm, chặt một nhát, phần tơ bên ngoài tay áo lại đã bị cắt đứt.

Thiết Mộc kiếm nhìn cục mịch xấu xí, nhưng khi được "Thiết Mộc thần công" phá vào, nó thừa sức chặt sắt cắt ngọc, cứ đứt sợi lông măng thôi vô, còn tơ tằm của Vạn Thăng cũng chứa đầy nội lực "Chu Lưu Thiên kinh", kinh khí này chạm phải "Thiết Mộc thần công" thì bị rã như băng tuyết vào lửa, mất tằm mất tích.

Hai người vừa vào cuộc, Vạn Thăng hơi đặc thế, Sở Không Sơn dòm dòm vào ống tay áo thùng lỗ chỗ, giọng nhạt nhẽo, hỏi: "Những sợi tơ mảnh mai của túc hạ, thế dày đặc tựa như ẩn chứa kiếm khí, hay là túc hạ đang sử một lộ kiếm pháp?"

Vạn Thăng cười, đáp: "Nhân lực Sở tiên sinh rất cao, lộ công phu đó của kẻ bất tài này chính là 'Thiên La Nhiều Chỉ kiếm'."

Sở Không Sơn quan sát những dây tơ mảnh mai của Vạn Thăng, trong đầu không khỏi ớn: "Tơ tằm này mới chỉ nhu đã chuyển sang thành chí dương, vừa đi thẳng, vừa gấp khúc, được dùng trong một lộ kiếm pháp, ắt

hắn có dư sức mà thiên biến vạn hóa, bữa nay mình không cẩn thận, coi chừng bị lật thuyền chỗ nước cạn, thua vào tay đệ tử Lương Tư Cầm mất."

Nghĩ vậy, ông ta hả miệng quát thét một tràng dài, tay áo bên trái vung lên, một kiếm trong tay phải quét ra, một nhu một cương, thế như sét đánh ngang mày, Vạn Thăng lập tức giơ tay, tơ tằm phá không, xoát xoát xoát như mưa phùn đêm xuân, sợi tơ khi đi thẳng, khi uốn khúc, lúc nhanh lúc chậm, cứng như sắt thép, mềm mại như nước, biến hóa vô cùng phức tạp, thật đúng với cái tên gọi "Thiên La" (ND: lưới trời).

Sở Không Sơn hươi kiếm, vung tay áo, một kiếm vẽ lên nhiều đóa hoa kiếm, cái lớn, cái nhỏ, cắt đứt đoạn tơ rằm, còn tay áo thì quét nhanh, mạnh như mưa rào, như gió bão, thổi cho cát bay đá chạy,

Vạn Thăng di chuyển nhanh đến khó thấy nhân ảnh, những làn kiếm bằng tơ tằm khi chạm phải kinh lực từ tay áo, nhất thời tan rã, bắn ngược trở về,

Mạnh Phi Yến xem đến thích chí, ả không ngớt lời tán thưởng: "Chiêu thức 'Vụ Lí Khán Hoa' (ND: vụ lí = ở trong sương mù) này thật tuyệt!"

Sở Không Sơn chiếm thượng phong, vừa vung kiếm, vừa quét ống tay áo, ông dẫn từng bước, từng bước tiến sát vô, đầy uy thế bức bách, Thần sắc ngưng trọng, Vạn Thăng ra tay mỗi lúc một nhanh hơn, ông múa hai tay lên cao xuống thấp, tung tơ tằm bay nhanh tựa sao băng, tựa chớp giật, cước bộ nhảy múa những bước huyền ảo khôn lường. Sở Không Sơn cũng biết nhìn người, thấy đối thủ mỗi giờ tay nhắc chân đều ẩn tàng một lộ thủ pháp cực tinh diệu, cơ xảo như máy trời, thế nuốt trăng sao, luồn lách những kẽ hở của kinh khí từ tay áo, đối thủ đã đưa những sợi tơ cực mảnh mai mà đột nhập, chúng cứng nhọn như kim thép, dày đặc tựa bụi gai dại.

Nếu kiếm pháp Sở Không Sơn thiếu kín kẽ, ông ta đã bị những tơ nọ đâm cho thùng lỗ chỗ như tổ ong.

Khoảng cách giữa hai người càng rút ngắn lại, tốc độ ra tay càng tăng, chỉ còn thấy một bóng xanh hoà một bóng trắng thoăn thoắt như quỷ mị, trong bóng đêm, đã thành một vầng sương mù của kiếm quang, họ hợp vào rồi tách ra, khó phân biệt nổi ai với ai.

Sở Không Sơn vốn tự phụ kiếm pháp cao cường, giao đấu đã lâu mà không thắng, nhìn đến những người phe Tây Thành, trong đầu ông ta chợt nảy sinh tư vị vừa phiền vừa rồi: "Mới rồi, mình khoa trương như trời, bây giờ, chỉ mỗi một Thiên bộ cũng không xong, còn đâu ý tưởng lấy một địch tám, đàn áp cả tám bộ Tây Thành?"

Suy nghĩ vậy, thân pháp ông đột nhiên trở thành gấp gáp, ông vận dụng tuyệt kỹ bản phái là "Danh Hoa Mỹ Nhân kiếm", đường kiếm mềm mại hoa mỹ, khi thì như ngàn hoa nở rộ, lúc giống hạnh hoa trong mưa, thân pháp ông biến hoá vô cùng tận, có lúc ngông cuồng như Quý Phi quá chén, đôi khi e ấp tựa Tây Tử nhũ mây, lúc lại hé nở tựa đoá sen vừa ngoi nước vươn lên, khi thì mượt mà như giọt mưa vuốt rèm, khi thời cứng cỏi quyết ý, lúc lại yếu điệu đa tình, kiếm đến kiếm đi, như người thần hươi bút vẽ tranh.

Thủ pháp của Vạn Thăng dựa theo ngón "Tinh La Tán thủ"(ND: dùng tay đan sao trời thành lưới) tinh diệu tuyệt vời của Tây Côn Lôn "Lương Tiêu , xem chừng không thua sút "Danh Hoa Mỹ Nhân kiếm" bao nhiêu.

Có điều Vạn Thăng tuổi cao mới học võ, dẫu hết lòng tu tập cần mẫn, tu vi ông chung quy không theo kịp tổ sư, còn may tơ mềm được phóng từ ngón tay dẻo dai, bất cứ nơi đâu cũng xuyên thấu, khi được ông dung nhập vào kiếm pháp, đã tạm bù lại phần nào sự thiếu kém tu vi.

Song phương tận dụng tuyệt kỹ, qua lại hơn trăm chiêu. Sở Không Sơn nội lực hồn hậu, kiếm thế mở rộng, khiến Vạn Thăng do sa sút nội lực, xuất thủ không còn linh hoạt như ban sơ.

Sở Không Sơn thừa thế đi một đường khoái kiếm, cây Thiết Mộc dật một màn tinh quang, ẩn lấp trắng sao, quay cuồng hỗn loạn, ép cho màn bạch quang của tơ tằm bị rút nhỏ xuống còn dưới hai thượ́c. Đến nước này, kiếm thế vừa bức vừa cắt, uy lực tơ tằm mất chỗ phát huy, Vạn Thăng chỉ còn trông vào "Tinh La Tán thủ" miễn cưỡng chống đỡ.

Các chủ bộ kia của Tây Thành tức thì kinh hãi, Bạc Lưu máy động trong đầu, y đột nhiên bước ra một bước, áp sát vô hai người.

Hai đại cao thủ đang trong thế giằng co, toàn thể nội khí, tâm chí, đều căng lên như dây đàn, khi chợt cảm giác ngoại lực, Sở Không Sơn đảo mắt nhìn, thấy là Bạc Lưu, ông tức thì giật mình. Bạc Lưu thân hình còn chưa động, khí thế đã bột phát, Sở Không Sơn sợ bị y đánh lén, bèn bỏ qua Vạn Thăng, hươi Thiết Mộc đâm vô Bạc Lưu.

Dự tính của ông ta là buộc Bạc Lưu né nhất kiếm mà tạm bị đẩy lui, rồi sẽ quay trở lại với Vạn Thăng.

Đâu ngờ Bạc Lưu không tránh né thì chớ, y ngược lại, còn đưa thân mình vươn tới, nghe 'sột' một tiếng, mũi kiếm Sở Không Sơn đã đâm trúng vô bụng y, thanh Thiết Mộc hệt như đem chọc xuống một vùng đầm lầy cuốn hút, đang ấn vào một chỗ rỗng không.

Sở Không Sơn vừa thấy không ổn, ông định rút kiếm, trong cơ thể Bạc Lưu chợt nảy sinh một luồng hấp lực, ghì chặt lấy mộc kiếm.

Sở Không Sơn vừa hãi vừa bức, ông hét to, rung cổ tay lên, nội kính thế như cuồng long, mãnh hổ ào ào tuôn vào cơ thể Bạc Lưu.

Ông mãi thu hồi mộc kiếm, đã quên phứt mất đại địch trước mắt. Vạn Thăng thừa cơ tiến vào, mấy trăm sợi tơ khí thế như mưa rào, úp chụp lấy Sở Không Sơn.

Sở Không Sơn không làm gì khác hơn được, ông đành buông kiếm lui về phía sau. Khi đó, màn ánh sáng bạc hiện loe loé đầy mắt, chỗ nào cũng có tơ tằm, Sở Không Sơn không thể trốn tránh, ông đành gồng mình vận "Thiết Mộc thần công" chống chọi kinh khí của tơ,

Đột nhiên, ngân quang triệt tiêu, hình ảnh toàn trường hiện rõ trở lại, Sở Không Sơn vừa lùi được mấy bước, ông chăm chú nhìn sang, Vạn Thăng đang khoanh tay đứng đấy, dáng vô sự, còn Bạc Lưu đã té lăn ra ngoài hơn một trượng, tay y giữ kiếm Thiết Mộc, khóe miệng ứa ra một dòng máu nho nhỏ. Y mạo hiểm đoạt lấy thanh Thiết Mộc, chưa kịp hóa giải kinh lực ẩn chứa trong thân kiếm, rốt cục đã lãnh nội thương không nhẹ.

Sở Không Sơn hai tay trống trơn, mặt tái mét, mang danh kiếm khách lừng danh đương thời mà bị người đoạt mất cây bảo kiếm tổ truyền, nỗi nhục to tát này thật khó kham chịu. Đương nhiên, Vạn Thăng thắng cũng không quang minh, nói Sở Không Sơn một chọi một, thật tình ông ta đã phải đối đầu hai người, tuy vậy, sau trận chiến kinh hồn này, Sở Không Sơn nhuệ khí giảm nhiều, ông ta rốt cuộc không còn dám xem nhẹ tám bộ Tây Thành nữa.

Mạnh Phi Yến thấy tình thế có diễn tiến không hay, ả sắc giọng hô lớn: "Kết 'Thần Hàm đại trận'!"

Đệ tử Diêm bang vâng lệnh, họ tản ra, di chuyển thành trong ngoài hai tầng, mỗi tầng lại có hoặc ba, hoặc năm nhóm, tầng trong có ba, án theo tam tài, do Tinh trưởng lão Tiền Tư chủ trì Thiên trận, Thổ trưởng lão Cao Kỳ chủ trì Địa trận, Hải trưởng lão Tôn Chính Phương đảm nhiệm Nhân trận.

Tầng bên ngoài án theo ngũ hành, có Vương Tử Côn chủ trì trung ương Thổ trận, Mạnh Phi Yến giữ mặt nam là Hỏa trận, Thuần Vu Anh nắm Thủy trận phương bắc, Đỗ Dậu Dương chủ trì Mộc trận bên đông, nhưng ngũ hành lại thiếu Kim thuộc phương tây, chưa có ai lo liệu.

"Sư phụ. ", Mạnh Phi Yến gọi to, "Bạch Diêm sứ giả không có đây, mời người thay thế giữ Kim trận phương tây".

Sở Không Sơn có chút do dự, ông nghĩ thầm, "kiếm Thiết Mộc kiếm rơi vào tay Bạc Lưu, nếu dựa sức một người, thật khó lòng đoạt lại", nên đã chậm rãi đi vào trong đám Diêm chúng.

Vạn Thăng quét ánh mắt một vòng, thấy đầu người lô nhô đầy kích thích, đằng đằng sát khí, ông trầm giọng nói: "Trận chiến hôm nay có tầm quan trọng sống còn, nhưng vì Diêm bang chưa phải đại ác, tránh giết chóc theo lời thành chủ dạy bảo. cho nên khi giao chiến, mọi người tự bảo vệ là chính, vạn bất đắc dĩ, không được giết người."

Mọi người lẳng lặng gật đầu, Vạn Thăng nói thêm: "Lam Vân, Liên Hàng, hai người bảo vệ cho Liên Ảnh cùng thiếu niên này, theo sát bên ta, đừng để xảy chuyện lầm lỡ."

Hai cô gật đầu. Tô Thừa Quang gượng cười, giọng bức tức, "Vạn sư huynh, việc này do đệ gây nên, làm nhọc sức chư vị, thật hổ thẹn quá."

"Nói chi những lời ử rữ đó?", VạnThăng bình thản nói, "Tám bộ đồng sinh cộng tử, đâu phải mới từ hôm nay đâu? Hồi đó, xông pha vạn dặm khói lửa chống hàng ngàn thiết kỵ, cả tám người chúng ta đều chẳng chút sợ hãi, đây chỉ Diêm bang, có gì ghê gớm?"

Mấy câu nói đó ông dùng nội lực phát ra, như hổ gầm rống hú, làm rung động tâm can, Tô Thừa Quang hơi biến sắc, y hít vô một hơi, chấp tay đáp: "Sư huynh nói thật phải, Thừa Quang xin nghe lời dạy bảo."

VạnThăng cười cười, hai hàng lông mày hơi nhíu lại, ông loe loé ánh mắt sắc lẹm, bỗng ông giơ tay lên cao, lớn tiếng ra lệnh: "Chu Lưu bát cực, tả phân hữu hợp."

Tám chủ bộ theo lệnh mà phát động, đứng án theo tiên thiên bát quái, tay trái hướng vào trong, tay phải đưa ra ngoài, hai chân không trụ theo chữ đinh hoặc chữ bát, cả tám quây thành một vòng tròn.

Trong tiếng bước chân rầm rập, trận thế của Diêm bang đã phát động, tam tài làm chủ, ngũ hành làm mắt, binh khí loang loáng sáng, vòng vây mỗi lúc một chặt. Tôn Chính Phương đột nhiên hô lớn: "Ngô Diêm thắng tuyết. " (muối của ta trắng hơn tuyết), hơn trăm tên bang chúng, đao kiếm trong tay, cuồn cuộn từ trong trận xông

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 23 : Lực Áp Tu Mi 1

(Lực Áp Tu Mi = Trấn áp bọn mây râu)

Nguyên lai, võ học Tây Thành không giống bất kỳ võ công nào khác dưới gầm trời, Lương Tư Cầm dùng một môn "Chu Lưu Lục Hư công" đánh khắp thiên hạ, Chu Lưu Lục Hư pháp môn mượn lực từ vạn vật trong thiên địa để đả thương người một cách vô hình. Pháp môn này cực kỳ khó tu luyện, nếu không hội đủ thiên tư, rất dễ mất mạng. . Vì duyên cớ đó, Lương Tư Cầm đem "Chu Lưu Lục Hư công" chia ra làm tám, tạo nên tám thứ nội kinh, đem truyền dạy cho tám chủ bộ. Tám kinh hợp theo tiên thiên bát quái, đặc tính rõ ràng bất đồng. Vạn Thắng tu luyện "Chu Lưu thiên kinh", Thu Đào tập luyện "Chu Lưu thổ kinh", của Lan Truy là "Chu Lưu phong kinh", Tô Thừa Quang học "Chu Lưu điện kinh", Chu Liệt chuyên về "Chu Lưu hỏa kinh", Mộc Hàm Băng tu tập "Chu Lưu thủy kinh", của Thạch Xuyên là "Chu Lưu thạch kinh", còn Bạc Lưu luyện tập "Chu Lưu trạch kinh".

Mỗi loại kinh khí đều tự có sở trường, có điều, sử xuất riêng rẽ, uy lực phân tán, kém thật xa môn bát kinh hợp nhất "Chu Lưu Lục Hư công". Chủ bộ nào cũng hiểu đạo lý này, vì thiên tư có hạn, không thể một thân kiêm toàn hơn một thứ kinh khí. Một đời Lương Tư Cầm dụng độ rất nhiều thù địch, ông sợ khi mình chết đi, bọn đệ tử không đủ sức đương đầu kẻ địch, nên đã vắt óc sáng chế một trận pháp, đặt tên "Chu Lưu bát cực trận", phối hợp, dung hoà tám nhân lực. Khi dung hợp nội kinh, chẳng những mỗi người thấy nội lực tăng nhiều, họ có thể đồng lúc sử ra hai trong số tám kinh, tỉ như trong "Phong Lôi tương bạc", các chủ bộ đánh ra "Phong kinh"

cùng "Điện kinh". còn với "Sơn Trạch thông khí", họ sử ra hai kinh Thạch và Trạch. Ngón "Thiên la địa võng" dùng Thiên kinh và Thổ kinh, "Thủy Hoả tương tế", dung hoà Thủy Hoả, tuy lễ thường mà nói, nước cùng lửa khó đi đôi,

Một khi phát động, "Chu Lưu bát cực trận" có thể vừa công vừa thủ, uy lực tuyệt đại. trận "Thần Hàm đại trận" của Diêm bang chẳng qua là ô hợp đông người, thoát đầu còn có chương pháp, khi gặp trở lực trong tấn công, tất cả thành đại loạn, dầu có ngàn người, cũng không sao vào sát gần thế trận của Tây Thành.

Trên đảo Sùng Minh, tiếng hò hét vang trời, các chủ bộ liên tục biến trận, ban đầu chiến đấu, đến lúc Sở Không Sơn xông vào, giúp Diêm chúng ngăn trở, cũng chẳng nên công cán gì, thấy tám chủ bộ mỗi lúc một rút về gần bờ sông.

Những đệ tử cử đến đảo Sùng Minh, đều là tinh nhuệ của Diêm bang, cả ngàn người địch tám, chiếm trọn ưu thế, nếu để toàn bộ Tây Thành an toàn rút lui khỏi đảo, giang hồ nghe được, bao nhiêu oai phong của Diêm bang coi như mất sạch, Diêm chúng thấy đều tức giận, ai nấy đều cập rập. Bổng Vương Tử Côn vận dụng nội lực. nói thật to: "Anh em đừng sợ, tụi chúng chẳng giết ai hết. ", giữa tiếng hò hét sát phạt, đệ tử Diêm bang đều nghe rõ.

Bọn họ nhìn lại, quả nhiên như lời Vương Tử Côn, tuy thấy có người bị thương, nhưng không một ai mất mạng. Diêm bang phần nhiều là đồ vô lại, chúng thấy vậy, dũng khí tăng mạnh, can đảm hăn lên, bèn xem thường thần thông của tám bộ chủ, chúng bảo nhau không giữ hàng ngũ nữa, cứ xông, cứ vọt ra phía trước.

Các chủ bộ theo lời căn dặn của Vạn Thắng, đã không ra đòn sát thủ, chẳng dè, giờ phút này, một cái hảo ý ngược lại trở thành đầy phiền toái, đối thủ không còn sợ hãi, kiểu như nước ngập lụt bị đẩy lùi, giờ đang tọc

ngược trở về, chưa có cách nào không giết chóc mà chế ngự cho được. Thạch Xuyên bực tức, quát hỏi: "Vạn sư huynh, mình còn phải cứ nhẹ tay nữa hay thôi?"

Vạn Thăng rất do dự, Tây Thành lần này đến kinh sư vì có chuyện quan trọng khác, Tô Thừa Quang vào tổng đàn Diêm bang, chỉ vì muốn giữ mạng mà ngộ sát Tề Hạo Đình, điều đó đã ra ngoài ý muốn rồi, giờ còn giết thêm đệ tử Diêm bang, cừu hận lại càng thêm sâu.

Chợt Vương Tử Côn lại đã hô lớn: "Tội mình hồ đồ cả rồi sao? Người Tây Thành đâu chỉ có tám mạng đó thôi?." Diêm chúng nghe thế, đều nhìn về chỗ bọn Thủy Liên Ảnh, thấy Lam Vân che chắn Thủy Liên Ảnh, Liên Hàng nâng đỡ Lạc Chi Dương, cả bốn bám sát Thu Đào, di chuyển theo "Chu Lưu bát cực trận"

Sở Không Sơn tự phụ thanh cao, ông không chịu ỷ mạnh hiếp yếu, nhưng ông đang đóng vai đầu sỏ, với võ công cao cường, ông chỉ toàn tấn công các chủ bộ, mọi người buộc phải làm theo ông, cho nên họ toàn tập trung vào tám chủ bộ, chưa đụng chạm tới những người kia, lúc này, theo xúi giục của Vương Tử Côn, bọn chúng ào ào di chuyển sang phía Lạc Chi Dương.

Chỉ thấy một đám mười mấy hảo thủ Diêm bang vọt tới gần, Vạn Thăng vội vàng chuyển động trận pháp nghênh đánh, chẳng dè Vương Tử Côn đang vọt đám đông xông vào Liên Hàng, y hơi thiết quả đánh nhau.

Liên Hàng một tay nâng đỡ Lạc Chi Dương, một tay vung sào trúc ngăn cản. Hai món binh khí giao tiếp, nghe rắc một tiếng, sào trúc gãy đôi. hõ khẩu Liên Hàng đổ máu, thân mình cô ngã giúi giùi vào Thu Đào. Thu Đào không làm gì khác được, bà bó buộc phải thu hồi chưởng lực, đưa tay đỡ cô gái, không ngờ Liên Hàng, do khí huyết nhộn nhạo, đã tuột tay, khiến Lạc Chi Dương lăn lông lốc sát bên Thu Đào, rút cục, hấn nằm xụi lơ bên trong vòng tròn của tám bộ chủ.

Chỗ đó là 'mắt trận' của "Chu Lưu bát cực trận", hết như ngực bụng con người, một khi 'con mắt' bị phá, trận thế sẽ tức thì tan tành như núi băng sụp đổ. Lúc trước, ngay mặt Thu Đào, kinh khí đan dày đặc như một tấm bình phong, khi bà cứu Liên Hàng, vì bà ngưng huy động nội lực, bức bình phong lộ ra kẽ hở, cho nên Lạc Chi Dương mới lần được vào bên trong vòng trận.

Thu Đào hoảng quá, bà muốn kéo gã thiếu niên ra ngoài, có điều, "Chu Lưu bát cực trận" cần sự hợp sức của cả tám mới xong, nếu thiếu phần kinh khí của Thu Đào, trận pháp lập tức sẽ bị rối loạn, ắt sẽ bị hảo thủ Diêm bang thừa cơ xông vào, Thu Đào không thể làm gì khác hơn, bà đành phải buông Liên Hàng, lập tức tung dăm ngọn chưởng đẩy lui những địch nhân đang lăm le xông phá trận địa, còn chưa kịp lấy lại hơi thở, bà đã thấy Đỗ Dật Dương thập thò kế cận, buộc Thu Đào vô kế khả thi, đành phải tiếp tục tập trung chống địch.

Lạc Chi Dương lọt vào 'mắt trận', những chủ bộ kia đều hay biết, nhưng vì ngoại địch đang mạnh bạo công phá, chẳng ai dám phân tâm, dám đến kéo hấn ra. Lạc Chi Dương vốn mất khả năng điều động nội lực, đang bị nghịch khí quấy nhiễu, chân khí nghịch hành với khí thể hung bạo tựa dùi non lấp biển, khiến toàn thân hấn đau đớn khôn tả, vừa lọt vào giữa trận địa, hấn tức thì có cảm giác đang bị vụt mạnh vào giữa một đồng bông gòn lùn nhùn, rất nhiều làn kinh khí từ tứ phía ào ạt đổ vào hấn, chúng dày đặc, cường độ cực kỳ bá đạo, cứ tầng tầng lớp lớp bủa tới, hấn dường như bị một lực xung kích to tát đang chăm chăm tìm cách nâng bổng hấn lên.

Những chân khí đó xuất xứ từ "Chu Lưu Bát kinh", nhu thì cực nhu, cương lại chí cương, lạnh ra lạnh, nóng cũng rất nóng, khi thì âm ỉ, lúc lại mờ ảo, có khi đi nhanh như gió, có khi trì trệ như bị đặc quánh lại, khí thể tựa vô số mãnh thú to lớn, chúng đột nhập, đục phá tận bên trong hấn, cường độ cực lớn, lực quá ngàn cân.

Gân mạch Lạc Chi Dương co rút lại. xương cốt vặn vẹo thay đổi phát tiếng kêu lục cục, lục phủ ngũ tạng vo lại thành một chùm, khí huyết nghịch hành chạy lung tung như thú hoang, xông ngang phá dọc, gần như muốn chọc thủng lồng ngực để thoát ra.

Tám chủ bộ hợp lực, người tầm thường nào khác lọt vào 'mắt trận' sớm đã bị "Chu Lưu Bát kinh" đập cho thịt nát xương tan rồi, duy Lạc Chi Dương toàn thân nghịch khí, càng bị ngoại lực tấn công mạnh chừng nào, nó càng phản kháng mạnh chừng nấy, hết như một bong bóng, cứ cố sức trương phồng cho căng to ra, hòng triệt tiêu áp lực từ ngoài ập vô.

Vạn Thăng quát to một tiếng, tám kinh đang hợp bồng tách ra, kéo căng mọi thứ trong cơ thể Lạc Chi Dương, tạo hấn cảm tưởng đang bị hành hình "Bát mã phân thi". Cũng may, nghịch khí cứng đầu, không chịu để bị kéo, đã co rút vô trong, một lúc hấn bị hai lực hung hăng đả đấu. Giống như dây cung kéo căng hết cỡ, Lạc Chi Dương tưởng chừng sắp đứt đến nơi. sắp đi đến phút cuối cuộc đời rồi.

Thế công của Diêm bang thêm khẩn cấp, Vạn Thăng liên tục biến trận, trận thế thay đổi, trong 'mắt trận', chân khí thay đổi theo, cho nên bị kéo căng chẳng bao lâu, bồng hấn bị ngoại lực dồn ép vô trong, khí thể này lại mãnh liệt hơn, tám kinh như dùi, như đục, chúng nhảy ập vào kinh mạch. Nghịch khí trong cơ thể tức thì dưng mãnh phản kích, hai luồng kinh lực lấy kinh mạch huyết đạo làm chiến trường, người tới ta lui, công thủ đủ cách. Nghịch khí tuy mạnh, nhưng không đủ bền vững như "Chu Lưu Bát kinh", đã trở thành tan rã, chảy ngược thật dữ dội khắp kinh mạch.

Bị chấn đông của giao đấu trong ngoài như vậy, Lạc Chi Dương quá đau đớn, thần chí bỗng thức tỉnh, cảm giác đang bị kinh lực tứ phía cuồng nộ bốc thân mình hấn lên cao, trong tư thế bị treo như vậy, hấn không thể mượn lực ở chỗ nào, khi chột nóng hừng hực, khi chột lạnh thấu xương, cơ thể hấn run bần, đau nhức khó thể chịu đựng, tưởng chừng đang bị bỏ vào

lò bát quái của Thái Thượng Lão Quân, bị nếm đủ mọi tư vị của đau đớn. Lạc Chi Dương không sao nhìn được, lớn tiếng rên rỉ.

Thu Đào nghe tiếng rên, bà dỗi mắt về phía Vạn Thắng, thấy ông ta chăm chú nhìn đằng trước, vẻ mặt u ám bất định. Lúc đó Diêm bang đang tấn công mạnh bạo vào, tám chủ bộ không thể lơ là, cho nên phải hết sức giữ vững thần uy, nếu dừng lại, ắt chết hết. Cho nên tám chủ bộ đứng trước tình thế lưỡng nan, cứu Lạc Chi Dương thì phải dừng trận pháp, tiếp tục giữ trận, bị tám kinh Chu Lưu xông phá, gã thiếu niên hẳn phải chết không thể nghi ngờ. Tám người hơi phân tâm, khí thế trận pháp chợt yếu đi, Diêm chúng thừa cơ tiếp cận, khiến Vạn Thắng phải liên tục biến trận, mới đẩy lui được bọn chúng.

Tám kinh khí thế như núi đổ, tựa hồ đối rượt đuổi đàn dê, làm nghịch khí lui về bụng vào tận đan điền. Đến lúc này, nghịch khí đầy ứ đan điền, hết chỗ lùi, trong khi Chu Lưu Bát kinh vẫn cứ ồ ạt xông đến, hai luồng chân khí quần thảo trong đan điền, bụng Lạc Chi Dương căng phồng như bong bóng bị thổi hết cỡ.

Còn tiếp tục nữa, đan điền sẽ nổ tung, Lạc Chi Dương nhất định chết, đang cơn sống chẳng được, chết không xong, trong tai hắn bỗng có giọng nói vo ve như muỗi kêu: "Chuyển Âm Giao, tẩu Thạch Môn, thượng hạ lai hồi, cửu chuyển phá quan..."(Chuyển xuống huyết Âm Giao, đi lên huyết Thạch Môn, lên cao rồi xuống thấp, làm qua lại chín lần để đột phá cửa quan....)

Lạc Chi Dương nửa tỉnh nửa mê, hắn nghe thanh âm, cứ tưởng đang bị ảo giác, hắn vẫn bất động, cố trấn tĩnh, bỗng lại nghe thanh âm kia thúc giục: "Người điếc à, ta biểu ngươi ‘Chuyển Âm Giao, tẩu Thạch Môn, thượng hạ lai hồi, cửu chuyển phá quan.’, muốn giữ mạng, phải cấp tốc làm ngay đi."

Âm thanh này sắc nhọn như một mũi kim, nó dẫn từng tiếng, giống như muốn ghi khắc trong lòng hắc. Lạc Chi Dương đột nhiên tỉnh ngộ: thanh âm không phải ảo giác, thực sự có người đang nói chuyện với hắc. Trong cơn nguy cấp, hắc liền làm theo lời người nọ, đem chân khí từ Đan Điền đưa lên huyệt "Âm Giao".

Huyệt Đan Điền vốn đang bị ứ, không chỗ thoát, Lạc Chi Dương dùng ý chí đưa đẩy, bỗng như nước lớn phá đê, chân khí mãnh liệt chảy vào "Âm Giao". Có điều, vào đến "Âm Giao", chân khí bỗng bị tắc nghẽn, Lạc Chi Dương lại đem chân khí đó đưa về huyệt "Thạch Môn", làn chân khí bùng mạnh hắc lên, khi vào đến "Thạch Môn", nó làm loạn, gây đau đớn như cầm dao sắc mà cứa. Lạc Chi Dương chịu không nổi, hắc vội vã dẫn chân khí lui về huyệt "Âm Giao", cứ lên cao xuống thấp như vậy chín lần, Lạc Chi Dương chợt cảm giác huyệt "Âm Giao" bị kích mạnh, bao tắc nghẽn được giải khai, chân khí lao ra, xông tới huyệt "Quan Nguyên".

Lúc ấy, thanh âm kia lại vang lên: "Xuất Quan Nguyên, tẩu Trung Cực, nhập Dương Quan, phá Mệnh Môn..." (từ Quan Nguyên đi lên Trung Cực, vào Dương Quan, ra Mệnh Môn...) Lạc Chi Dương làm y lời chỉ dẫn, chân khí tuân theo ý niệm mà đi, ngay cả gặp chút trở ngại, cũng đã được "Chu Lưu Bát kinh" từ mé sau thúc đẩy, dồn chân khí chảy không ngừng nghỉ về phía trước.

Thanh âm dứt quãng, khi có khi không, nhưng mỗi câu đều thuận theo vận hành của chân khí trong Lạc Chi Dương. Làm theo cách thức người nọ chỉ bảo, chân khí không phải cứ đi thẳng một đường, khi thì nó chảy về phía trước để lưu trữ, lúc lại lui về sau tụ hội, khi đi xuôi, lúc chạy ngược, khi di chuyển, lúc khựng lại, Nếu ví "Chu Lưu Bát kinh" như những đợt sóng khổng lồ, người hướng dẫn hắc là một đà công cầm lái thuyền vô cùng tài giỏi, chân khí trong thân thể Lạc Chi Dương lại là một con thuyền nhỏ, người cầm lái điều khiển con thuyền, mượn lực của sóng mà xông pha, dìu dắt con thuyền đi biển êm đẹp.

Thanh âm càng về sau càng nhanh lên, Lạc Chi Dương làm y theo lời, hẫn dẫn chân khí, với giúp sức của tám kinh, tìm mạch mà đi, xông phá huyết đạo, phối hợp cả trong lẫn ngoài, đưa chân khí qua khắp trăm huyết trên châu thân, sau khi chuyển được trọn một chu thiên, chân khí đột nhiên trầm xuống dưới, nó bắn vọt qua huyết "Hội Âm", phá toang cửa Cô Lộc quan, đi thuận chiều theo Đốc mạch thẳng một đường lên đến huyết "Ngọc Châm", rồi nó rẽ xuống dưới, như một con mãng xà, nó uốn éo vặn vẹo dăm vòng, đột nhiên bật thật mạnh lên cao, nghe "rột" một tiếng, trước mắt Lạc Chi Dương vụt tối sầm, đầu óc hẫng rỗng tuếch, tai không thể nghe, mắt không thể nhìn, tứ phía đầy đặc một màn mịt mù, hẫng nghiễm nhiên đã lạc vào cảnh giới thần trí hư vô.

Trong khi đó, trận chiến hai bên vẫn diễn ra kịch liệt, đột nhiên từ phía đầu nguồn Trường Giang truyền đến một tiếng hú to, kể đó, có người cất cao giọng kêu lên: "Các huynh đệ trên đảo, hãy tạm dừng tay một lúc!"

Lần theo tiếng gọi, tất cả trông ra, trên mặt sông đang vùn vụt chèo đến một tiểu thuyền, mái chèo quây sóng nước ào ào, tung bọt nước trắng xóa tạt mạnh hai bên đầu thuyền, ngay phía trên thuyền, đứng sánh vai hai bóng người, một nam một nữ.

Nam tử tuổi ngoài ba mươi, áo bào trắng phất phới, tướng mạo đoan chính. Nữ tử cũng toàn một thân Bạch Y, tà áo lộng gió như mây như khói, tư dung xinh đẹp tuyệt trần, giống như Lăng Ba tiên tử, dáng mỹ miều hơn hẳn nữ thủy thần.

Thu Đào nhận ra bạch bào nam tử, nói: "Đó là 'Bạch Diêm sứ giả' Hoa Đình, còn nữ tử kia là ai?"

Tô Thừa Quang thở ra một hơi, y gượng cười, nói: "Cô ta chính là chủ nợ của đệ."

Người Tây Thành đều biến sắc, Vạn Thắng vội hỏi: "Là cô gái trên lầu Trích Tinh?"

Tô Thừa Quang lẳng lặng gật đầu.

Hoa Đình lại kêu thêm hai tiếng "Dừng tay", Diêm chúng đang hăng say chiến đấu nên không nghe thấy. Bạch Y nữ đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, cô bật tung thân mình lên, rồi tựa một đoá mây trắng bay vút qua mặt sông, cô lướt đến trụ trên đầu đám lau sậy, hàng lau sậy oằn nhẹ xuống, chúng còn chưa bật thẳng trở lại, cô gái eo thon đã nhẹ nhàng nhún gót chân, nửa như bay, nửa như chạy, cô vượt qua vùng lau sậy, đặt chân lên đảo. Mọi người đều động dung, Lan Truy hằng tự phụ khinh công cao siêu, cũng phải mở miệng kêu lên: "Giỏi"

Chỉ thấy Bạch Y nữ tà tà đáp xuống, chân vừa chạm đất, cô đã nhảy vào đám đông, di chuyển vòng vèo như rồng bay rắn lượn đến ngay đằng trước Thuần Vu Anh, trong tay loé sáng một đạo ô quang từ thanh nhuyễn kiếm, cô đâm thẳng vào cổ họng gã Thanh Diêm sứ giả này.

Thuần Vu Anh đột nhiên bị tấn công, gã hốt hoảng vung đoản kích, mắt còn chưa nhận rõ làn kiếm, y chợt nghe "rèng", đoản kích rời tay mà hóa thành một đạo ngân quang vun vút bắn tung lên trời. Thuần Vu Anh phải lui thật nhanh hai bước, tay trái trống trơn, mặt ngơ ngác.

Cô gái cũng không dây dưa với y, bóng áo trắng phất phới lướt mau về phía trước, Đỗ Đậ Dương vừa hoa mắt, kiếm khí đã như gió dữ tạt vào mặt, y vội co giò lui về phía sau mấy bước, bỗng đỉnh đầu mát lạnh, tấm khăn trùm đầu cắt rời làm hai mảnh, vô số sợi tóc bạc mịt mù bay từ sọ não y rơi xuống đất.

Mẫu khăn vương còn dính nơi mũi kiếm, nữ tử đã nhảy vọt vào khu 'Địa trận' của Tam Tài, cô lách qua đao thương kiếm kích, quyền cước từ cô đồng loạt tung ra, bóng trắng chợt ẩn chợt hiện, khí thế như một con phi

ngư bay vù vù giữa sóng dữ mưa gào. Cao Kỳ hét to một tiếng, y hươi bổng đập nhâu, cô gái nhẹ nhàng lượn vào, nhuyển kiếm một nhát đập trúng thân bổng, cô khẽ khàng mượn lực, tung người bay lên, lướt qua đỉnh đầu Thổ trưởng lão, cô vung chân trái đá ngược về đằng sau, đúng in ngay hậu tâm của y.

Cao Kỳ tấm lưng nhức buốt, y bị đẩy mạnh về phía trước, bèn hươi lang nha bổng quật xuống dưới đất một phát, mới ổn định nổi thân hình. Đệ tử trong "Địa trận" phần lớn đến từ năm tỉnh phương bắc, chúng thấy trưởng lão bị trúng đòn, vội vàng ùn ùn xông tới. Cô gái không ngừng di chuyển cước bộ, nhanh vùn vụt như khói toả chuyển hướng, cô đến tập kích vào "Nhân trận" của Tam Tài, Diêm chúng không ngăn cản được, nhất thời nổi điên vì giận, hò hét chạy đuổi theo cô.

Tôn Chính phương đang chủ trì "Nhân trận", y thấy Bạch Y nữ xông vào bản trận, bèn hốt hoảng phát lệnh ngăn trở. Đệ tử "Nhân trận" vâng lệnh, chúng bỏ tấn công Tây Thành, ào ào kéo nhau xông vào cô gái. Hai trận Địa và Nhân chuyển mũi dùi, thế như hai hòn núi đổ, một trước một sau, áp vào cô gái. Đúng lúc ấy, chợt nghe một tiếng hú thánh thót, Bạch Y nữ phóng vút lên cao, mấy trăm con người không thể ngừng bước kịp lúc, đã va vấp vào nhau, nhất thời đao gãy, kiếm rơi, người té nằm ngang nằm ngửa, tiếng rên la thảm thiết không ngớt dội vào tai.

Tôn Chính Phương ngăn người, y còn chưa kịp hoàn hồn, cô gái đã đạp lên đầu người của đám đông, thẳng một đường xông đến. Từ lúc thua vào tay Lạc Chi Dương, lòng tự tin Tôn Chính Phương bị lay chuyển, nhuệ khí tiêu tan, giờ đây, chứng kiến bản lĩnh cô gái, chẳng còn lòng dạ nào chiến đấu, y vội hít một hơi dài khói thuốc, rồi tận sức thổi ra, định tạo màn khói để trốn, ai ngờ, khói thuốc còn chưa kịp tản ra, nữ tử đã lẹ làng lướt tới, cô phát ngược ống tay áo, làn khói đặc bay ngược trở về, ngưng tụ thành một quả cầu phủ kín đầu cổ mặt mày y.

Mắt mũi bị hun khói thuốc, Tôn Chính Phương nước mắt nước mũi đổ chầm ngòam, y còn đang sặc sụa, cần cổ chột lạnh toát hàn khí xộc ra từ thanh nhuyển kiếm. Hải trưởng lão hồn vía lên mây, y đang đỡ dẫn, chột nghe một tiếng gầm to, Mạnh Phi Yến từ trên trời giáng xuống, ả sử một chiêu "Ngọc Nữ tán hoa", đánh ra một hơi sáu quyền.

Bạch Y nữ cũng chẳng nhìn lên, cô giơ tay trái, đưa những ngón tay thon thả chống đỡ bàn tay hộ pháp của Mạnh Phi Yến, tả đến tả nghênh, hữu đến hữu nghênh, thủ pháp linh hoạt huyền ảo, như mây bay khói toả. Quyền chưởng giao nhau, nghe phác phác liên thanh, sáu quyền của Mạnh Phi Yến đều bị ngăn chặn, mặt mày xấu xí của ả ửng đỏ một màu máu, ả cảm tưởng chưởng pháp đối thủ không những kỳ ảo, nội lực cô gái cũng mang tầm cỡ to lớn kỳ lạ, mỗi chưởng ả nghênh tiếp đều gây khí huyết nhộn nhạo, đánh xong quyền thứ sáu, ả bỗng thấy cô gái dòm dòm vào ả, miệng cô tùm tùm cười. Mạnh Phi Yến đang ngẩn ngơ, thấy không ổn, ả định xoay người lui ra sau, bàn tay trắng mịn của cô gái đã lật ngang, nắm chặt chẽ lấy cổ tay ả.

Mạnh Phi Yến vội sử ngọn cước "Phá kinh trọng viên", tung chân đá vô tâm khẩu cô gái. Đó là một đòn sát thủ của "Tích Ngọc bộ", đủ khả năng lật ngược tình thế, giúp ả tìm đường sống trong tuyệt lộ, không ngờ cước vừa chuyển động, Bạch Y nữ đã ẩy mạnh ả một cái, đưa thân mình ả ra ngoài xa..

Mạnh Phi Yến thân thể hùng vĩ, ả nặng có hơn hai trăm cân, bị cô gái nắm giữ, ả trở thành một hình nhân bện bằng cỏ, cước trái vừa mới đá ra, ả đã bị cô gái siết chặt lấy tay, dùng toàn bộ thân mình ả làm vũ khí đánh vô hai tên Diêm chúng, hai đệ tử nọ kêu la thảm thiết, chúng bắn tung vào đám đồng bọn, làm cả lũ té đồn cục.

Trường kiếm trong tay phải Bạch Y nữ không rời khỏi cần cổ Tôn Chính Phương, tay trái cô vung Mạnh Phi Yến quật đông quét tây, đánh té nhào vô số bang chúng. Mạnh Phi Yến ngượng và giận, ả giãy dụa muốn

thoát thân, có điều bàn tay đối phương siết chặt như một gọng kìm, cho dù ả vận toàn bộ sức lực cũng không sao giãy cho thoát được. Tuyệt vọng, Mạnh Phi Yến càng không thể hiểu bằng cách nào, một cô gái kiêu diễm thế này đã tìm ở đâu ra được một thần lực như vậy.

Tôn Chính Phương đứng thẳng băng, làn kiếm phong quét qua quét lại ngang cổ, xa xa gần gần, y kinh hãi đến cơ bắp cứng đờ, mồm miệng khô khốc, rồi, không sao chịu đựng nổi nữa, y hét to: "Tất cả dừng tay ngay."

Vốn y mang oai vọng số một trong bang, tiếng hét này có uy lực tựa đất bằng sấm dậy, bang chúng nghe được đều rã rập dừng tay, đều ngoái trông vào y, Sở Không Sơn tuy không muốn, chỉ vì thế cô, lực mỏng, khi mọi người lui, ông ta cũng đành phải rút lui theo, ông nhìn sang Bạch Y nữ, thấy cô gái thoáng ngạc nhiên, rồi cô mỉm cười, đột ngột thu hồi trường kiếm, tay trái cô khê đẩy ra, buông thả Mạnh Phi Yến xuống đất. Cô một người một kiếm, đột nhập "Thần Hàm đại trận", đánh bại năm đại cao thủ, thần thái hệt rồng bay phượng múa, cô vào trận như vô chôn không người. Cả bọn bang chúng nhìn cô gái, nhất thời ai nấy nín thở, khiến hòn đảo bỗng im phăng phắc.

Hoa Đình rời thuyền lên bờ, tay xách theo một cái bao thật to, y cất cao giọng, nói: "Các vị huynh đệ, xin hãy nghe ta nói một lời."

Tôn Chính Phương vừa thoát chết, mặt mày lão hãy còn thất sắc, nghĩ đến chỗ Bạch Y nữ là do Hoa Đình dẫn về, lão nhất thời nổi đoá, lớn tiếng nói: "Hoa Đình, người làm trò quỷ gì vậy? Buông tha cừu nhân, người biết đã mắc phải tội gì không?"

Hoa Đình liếc lão một cái, hỏi: "Ai là cừu nhân?" Tôn Chính Phương mất kiên nhẫn, đáp: "Đương nhiên là tám bộ Tây Thành."

Hoa Đình lắc đầu, cãi: "Không phải." Tôn Chính Phương sừng sốt, lão nghe ẩn ý trong lời nói, lập tức hỏi: "Xin giải thích cho?"

Hoa Đình đưa mắt rảo một vòng, y nghiêm nghị nói: "Cái chết của Bang chủ không có dính líu gì đến Tây Thành, hung thủ là một người khác."

Lời còn chưa dứt, đám đông ồ lên, tám chủ bộ cũng hiện nét kinh ngạc. Hiện thời, Diêm chúng đã lui ra sau, tám bộ cũng đã triệt hạ trận pháp, Thu Đào tiến ra, bà nâng Lạc Chi Dương lên, xem mạch hần, thấy hơi thở như có như không, mạch chạy rầm rập như nước lũ, bà không khỏi thấy lạ lẫm trong lòng, vốn định hỏi cặn kẽ, nhưng đại địch trước mặt, bà không dám lơ là, Lạc Chi Dương lại đang bất tỉnh, đành phải dẹp bỏ tò mò, bà đem hần ra ngoài xa, giao cho Thủy Liên Ảnh chăm sóc.

Bổng Mạnh Phi Yến nói: "Hoa diêm sứ, sự tình tối quan trọng, huynh nói hung thủ là người khác, thế huynh có cái gì làm bằng không?"

"Có!", Hoa Đình trở một ngón tay vào Bạch Y nữ, "Vị Diệp Linh Tô, Diệp cô nương đây, hôm ấy tại lầu Trích Tinh đã khiến Tô Thừa Quang phải lọt vòng giam hãm, đây chính là một phần trong xảo kế của cô."

Chuyện này, một số Diêm chúng có biết, số người trông thấy Diệp Linh Tô trên lầu quán cũng không ít. Mạnh Phi Yến ngần ngừ, ả gật đầu nói: "Vị cô nương này ta cũng nhận biết, nhưng cô có liên quan gì tới hung thủ?"

Hoa Đình nói tiếp: "Hơn nửa tháng nay, ta chỉ một mực truy tìm tung tích Diệp cô nương, mãi đến tối qua mới gặp. Diệp cô nương vốn không muốn, nhưng ta nài nỉ mãi, cô mới khứng chịu đi một chuyến đến đây. Hai chúng ta xuôi thuyền về đông, tới ngang phủ Tùng Giang, chợt thấy có người đang lướt đi trên mặt sông..."

"Cái gì?", Tôn Chính Phương không tin tai mình nghe rõ, "Hoa diêm sứ, người nói có người lướt đi ở đâu?"

"Đi trên mặt sông", Hoa Đình thần sắc hãy còn nét kinh nghi, y chẳng hề có lấy một chút gì là đùa cợt, Tôn Chính Phương cũng ngu ngơ, bổng Vạn Thăng hỏi: "Hoa diêm sứ, thật sự là người lướt đi trên mặt sông hả?"

Hoa Đình lẳng lặng gật đầu. Vương Tử Côn tức giận, hừ một tiếng, y lạnh lùng nói: "Vạn Thăng, ngươi là chủ Thiên bộ, hẳn phải sáng suốt, chẳng lẽ ngươi cũng tin tưởng chuyyện ma quỷ đó?"

Vạn Thăng im lặng, ông ta ngoái đầu lại nhìn Thu Đào, hai người bốn mắt ngó nhau, thần khí lộ nét cổ quái. Tô Thừa Quang cười hề hề, y nói to: "Thiên hạ rộng lớn, thiếu gì chuyện lạ, có lẽ thực sự đó là kỳ nhân, có biệt tài đi trên mặt nước."

Vương Tử Côn "phi" một tiếng, "Chỉ nói nhăng! Kỳ nhân gì? Ta cho là gặp ma quỷ."

"Không phải ma quỷ, là người ta.", Diệp Linh Tô chợt cất tiếng nói, "Y lướt đi trên mặt nước, có thể nghe tiếng bàn chân vỗ vào nước. "

Toàn đảo bỗng lặng yên, nhiều người không giấu vẻ nghi ngờ trên mặt.

Hết còn bị ngoại lực xông xáo vào, Lạc Chi Dương dần dần tỉnh lại, hẳn cảm giác kinh mạch cơ thể thông suốt như thân tre trúc rỗng ruột, chân khí tuôn chảy thoải mái, không còn dấu vết nào của nghịch hành.

Biến đổi đột ngột này khiến Lạc Chi Dương vô cùng rung động, chỉ là lúc ấy quá vội vàng làm theo chỉ dẫn, hẳn đã không để ý tìm hiểu chi tiết, bây giờ đâm thắc mắc ... bỗng nghe giọng nữ tử nói chuyện, thanh âm êm ái như tiếng suối reo nghe rất quen tai, hẳn phải mở to hai mắt, nhìn thấy Bạch Y nữ, con tim hẳn đập một nhịp thật mạnh bạo, tưởng chừng nghe thấy được.

Lúc từ biệt hôm ấy, Diệp Linh Tô quá bức tức, đã hăm hừ nói sẽ không bao giờ muốn gặp lại, giờ đây, hẳn mà nhảy ào ra, chường cái mặt cho cô thấy, chỉ sợ cô tức tốc bỏ chạy mất thôi. hẳn còn đang lưỡng lự, Lạc Chi Dương chợt nghe có người gọi, ngoái trông ra, hẳn thấy Thủy Liên Ảnh đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt đầy vẻ quan tâm.

Lạc Chi Dương vội vàng động thân đứng lên, hần nói: "Thủy cô nương..."

Thủy Liên Ảnh thấy hần cử động bình thường, cô không khỏi thở hắt ra một hơi, hỏi: "Người hoàn toàn tốt cả rồi chứ?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Không thể nào tốt hơn nữa được!", rồi hần bất giác trông về phía Diệp Linh Tô, chỉ thấy, sau nửa tháng xa cách, cô gái càng thêm xinh đẹp, cô đứng trên bờ sông, dưới ánh trăng, nom cô hết một nàng tiên vừa cười sóng tìm đến, tưởng chừng Hằng Nga vừa xuống trần, nét mỹ miều toả sáng đến choá mắt.

Chợt nghe Vương Tử Côn phản bác: "Hay dữ a! Người nói là người, ta đây hỏi người, là già lão hay trẻ tuổi, là nam hay là nữ?"

Diệp Linh Tô lắc đầu nói: "Ta chỉ nhìn thấy bóng dáng, đó là một nam tử. "

Vương Tử Côn cười nhạt: "Đến ngay cả mặt mày cũng không rõ, còn dám nói chắc là người, hổng phải ma quỷ?"

Diệp Linh Tô se sẽ nhú mày, bỗng Hoa Đình lớn tiếng hỏi: "Các vị, Hoa Đình ta trước giờ hành sự đã có khi nào nói láo nói lếu chưa?"

Diêm chúng nhìn nhau, Đỗ Dậu Dương trầm ngâm nói: "Hoa diêm sứ là người chính trực, theo trí nhớ, lão phu đích xác chưa từng nghe y một lần dối trá."

Hoa Đình gật đầu nói: "Thấy người nọ đi trên mặt nước, ta cũng không dám tin mắt mình nhìn chính xác, bèn thúc giục thuyền gia gấp rút đuổi theo.Đi không bao xa, chợt thấy phía trước xuất hiện rất nhiều thuyền bè, treo đầy cờ xí, đèn lửa sáng choang Ta nhìn rõ hiệu cờ, lập tức giật mình, nguyên lai, mấy thuyền bè đó đều là thủy quân của triều đình."

Toàn đảo xôn xao, mọi người hè nhau dõi mắt ra sông, mặt nước tối ngòm, không nhìn thấy được đến chỗ tốt cùng. Mạnh Phi Yến buột miệng hỏi: "Mấy thuyền bè đó đều nhắm đi về hướng đông chăng?"

"Đúng vậy.", Hoa Đình khẽ gượng cười, "Ta sợ thủy quân có ý đồ bất lợi cho bang mình, còn đang lo lắng, chợt thấy người đi trên mặt nước nọ nhảy vọt lên trên một cỗ thuyền lớn. Lúc ấy, ta chợt hiểu ra, người này nhất định có dự tính, cố tình đưa hai người bọn ta tới chỗ này. Diệp cô nương tức thì bàn định kế hoạch, cô bảo ta ở lại giữ thuyền, còn cô ấy thì thi triển khinh công, cũng đến và tung mình đáp lên trên cỗ thuyền lớn đó."

Nghe tới đây, tất cả ánh mắt đều hướng vào Diệp Linh Tô, Mạnh Phi Yến hỏi: "Diệp cô nương, cô tìm được người kia không?"

Diệp Linh Tô khe khẽ lắc đầu: "Trên sàn thuyền có rất nhiều vệ sĩ canh gác, lúc ta thượng thuyền, cả đám thủ vệ đều ngã lăn đầy mặt thuyền, bất tỉnh nhân sự. Chỉ là, bên trong khoang thuyền, có tiếng người đang bàn cãi. Ta nhất thời tò mò, dỏng tai nghe được vài câu. Nguyên lai, người ở bên trong đang bàn bạc về quý bang..."

Vương Tử Côn tức giận nói: "Thiệt vô lý quá, làm sao có xảo hợp đến thế được?"

Diệp Linh Tô liếc sơ vào y, cô tủm tỉm cười, nói: "Các hạ đừng nóng nảy, ta còn chưa nói xong mọi chuyện kia mà. "

Vương Tử Côn tức giận, y hừ một tiếng, cười gằn: "Nói bậy nói bạ, đừng nói thì hơn."

Diệp Linh Tô ánh mắt lay động, cô lại cười, hỏi: "Vương diêm sứ không cho ta nói hết, hay là vì đang bị lấn cấn trong lòng?" Vương Tử Côn sa sầm, y cả giận nói: "Ai lấn cấn?"

Diệp Linh Tô đáp: "Túc hạ nếu không lẩn cấn, để ta kể thêm mấy câu, đâu có gì quan hệ?"

Vương Tử Côn còn chưa trả lời, Mạnh Phi Yến mau miệng nói: "Sự tình vô cùng quan trọng, Diệp cô nương, cô cứ nói đi, đừng ngại."

Diệp Linh Tô cười cười, cô kể tiếp: "Người trong khoang thuyền, có một đứa họ Thường, làm thống soái thủy quân, một đứa họ Lưu, là Chỉ huy sứ trong cấm y vệ. Bọn hãn đang bàn hai chuyện, chuyện thứ nhất là chỉ huy toán thủy quân nhằm hướng đảo Sùng Minh, giăng một tấm lưới bắt trọn ồ tinh anh của Diêm bang."

Tất cả bang chúng đồng loạt "ồ" lên, trên mặt đầy vẻ nửa tin nửa ngờ. Lại nghe Diệp Linh Tô nói: "Chuyện thứ hai có liên quan đến Tề bang chủ, theo hai đứa nó nói chuyện, Tề bang chủ là do gian tế trong bang đánh thuốc độc giết chết."

Mấy câu nói đó thật kinh thiên động địa, cả đám đệ tử nhất thời ồn ào bàn tán, Vương Tử Côn cả giận, thét: "Tiểu nha đầu nói hươu nói vượn, Tề bang chủ là Tô Thừa Quang đánh chết, sao lại nói chết vì bị hạ độc?"

"Đúng thế thật!", Diệp Linh Tô khẽ gật đầu, "Vì đã cẩn thận dự liệu trước, ta bắt sống cả hai đứa cầu quan, buộc chúng phải làm cho ta hai việc."

Mạnh Phi Yến vội vàng hỏi: "Hai việc gì?"

"Việc thứ nhất, buộc hai đứa hạ lệnh Thủy quân lui binh,"

Đám Diêm chúng nghe, rất thích thú, vỗ tay rào rào khen hay. Diệp Linh Tô nói tiếp: "Việc thứ hai, chính là tra khảo chúng, buộc tụi chúng khai ra gian tế núp trong bang..."

Nói ngang đấy, cô ngừng một chập, quay sang hỏi Vương Tử Côn: "Vương diêm sứ, sắc mặt người không tốt, hay là bị trúng gió?"

Vương Tử Côn hừ một tiếng, y nói: "Ta vẫn khoẻ như thường, ... À ... gian tế kia là ai?"

Diệp Linh Tô cười , đáp: "Ta có nói, người cũng không chịu tin, nên hay nhất là đem cầu quan đến giáp mặt, đối chất cùng gian tế."

Vương Tử Côn sững sờ, buột miệng hỏi ngay: "Cầu quan đang ở đâu?"

Diệp Linh Tô trở một ngón tay vào cái bao to của Hoa Đình: "Chả phải trong đó sao?"

Ánh mắt mọi người dồn vào cái bao, thấy lủng bùng, bên trong có vật gì sống động cựa quậy.

Hoa Đình mở nút buộc bao, lôi từ trong ra hai hán tử trung niên, một mặc áo bào màu tím, râu dài, người kia mang đoản giáp. Hai người nhìn ngang nhìn ngửa, ánh mắt toát vẻ sợ sệt. Hoa Đình giải huyệt cho họ, y quát to: "Hai đứa bay, hãy khai y hết trở lại những gì đã thú nhận trước đây."

Hán tử mặc giáp "phi" một tiếng, chửi bới: "Đồ buôn muối lậu đáng bị ngàn đao phân thân tụi bay, một khi thuỷ quân triều đình đến đây, sẽ đem bầm thân cả lũ ra thành vụn mảnh..." Y còn chưa dứt lời, Hoa Đình đã đồng lúc vừa quyền vừa cước, đánh cho y mũi miệng đổ máu chan hoà, y nằm lăn sang một bên mà không ngớt rên siết hừ hừ.

Hán tử áo tím thần khí kinh hoảng, y cúi gằm xuống. Hoa Đình trợn mắt, nói: "Hoặc khai ra hoặc ăn đòn, cho người chọn đó."

"Ta khai ... để ta khai..." Hán tử áo tím run như cây sậy, y nói, "Ta họ Lưu, làm Chỉ huy sứ trong cấm y vệ, vâng lệnh đi tiêu diệt Diêm bang....."

Hoa Đình mất kiên nhẫn, quát: "Ai hỏi người mấy cái đó, nói ra ngay, gian tế là ai?"

"Là... là...", Lưu chỉ huy sứ nhìn quanh quất vô đám Diêm chúng, miệng lắp bắp, "Nó là...." Y còn chưa nói xong, Vương Tử Côn hơi quai trượng đập một phát xuống đất, y vụt nhảy ào ra, đến ngay sau lưng Cao Kỳ. Thổ trưởng lão hoàn toàn bất ngờ, không chút phòng bị, vừa cảm giác sau lưng đau buốt, lão đã bị họ Vương kiềm chế, Tay trái Vương Tử Côn giơ lên, đưa một thanh chủy thủ, chỉ ngay vào cổ họng lão.

Mọi người đều biến sắc, Đỗ Dậu Dương cả giận: "Vương diêm sứ, người làm gì vậy?"

Vương Tử Côn nghiêng rằng, trợn mắt, không nói tiếng nào.

"Còn gì để mà nói?", Diệp Linh Tô khẽ cười gằn, "Lão già này chính là gian tế, nó hạ độc giết chết Tề bang chủ."

Toàn thể Diêm chúng trên đảo buông tiếng xầm xì , ồn ào, tất cả thủ lĩnh của họ đều bị động dung. Thuần Vu Anh trợn ngược hai hàng lông mày, lớn tiếng hỏi: "Vương diêm sứ, lời nói đó đúng không?"

Vương Tử Côn mặt tái xanh, y trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói: "Đúng thì sao?"

Lời đó vừa thốt ra, đám đệ tử đều phần nộ khôn tả, hè nhau vung vẩy binh khí. Vương Tử Côn vội quẹt quẹt chủy thủ vào cổ con tin, y rống lên: "Kẻ nào dám xông lên? Ta sẽ cùng tên họ Cao này đồng quy vu tận."

Mọi người nghe dọa đều chùn bước, Tiễn Tư cả giận nói: "Vương Tử Côn, vừa mới đây, người xin vào bang, thân mang trọng án, bị quan phủ truy nã, người vào bước đường cùng, không còn nẻo nào để đi, nhờ Tề bang chủ giúp sức, mới tránh thoát kiếp nạn. Tề bang chủ đối với người ân trọng như núi, tại sao người hạ độc hại bang chủ?"

Vương Tử Côn mặt mày trở trở, y lạnh lùng nói: "Người chết vì tiền tài, chim chết vì miếng mồi, Hừ, thằng nhãi Tề Hạo Đình này, suốt cuộc đời là vô pháp vô thiên, đến tuổi già, còn làm bộ giả trang nhân nghĩa, con mẹ nó, đến ngay cả sòng bạc, nhà thổ cũng cho là không phải đạo. Hừ, hần đâu có thêm nghĩ, bao nhiêu công lao gây dựng sòng bạc, nhà thổ của ta chỉ bằng vào một câu của hần mà ta những gì ta tạo dựng sau nửa đời kinh doanh, chẳng phải đều tan tành như bọt nước cả hay sao?"

Mọi người nghe y nói, càng thêm tức giận, Thuần Vu Anh hét lớn một tiếng, y giơ đoản kích ra. Vương Tử Côn lui ra sau một bước, cười gằn: "Thuần Vu Anh, người mặc kệ cái sống còn của họ Cao này hả?"

Thuần Vu Anh đập song kích vào nhau, y lớn tiếng nói: "Ngũ Diêm sứ giả lãnh nhiệm vụ bảo hộ bang chủ, Thuần Vu Anh thây kệ tất cả, chỉ muốn ra tay báo thù tuyệt hận cho lão bang chủ."

Mọi người nghe, đều đồng loạt gật đầu, ánh mắt Vương Tử Côn lộ một tia tuyệt vọng, y bỗng cười thảm, nói: "Thôi được, trên đường đi xuống hoàng tuyền, ít ra ta cũng có bạn đi cùng."

Cao Kỳ sắc mặt thảm biến, lão hét ầm: "Lão Vương, từ từ để còn bàn tính mà...."

Vương Tử Côn tức giận, hừ một tiếng, y giơ chủy thủ, sắp chém xuống, chẳng dè cánh tay đau đớn, năm ngón tay chẳng còn chút khí lực, nghe choang một tiếng, chủy thủ rớt ngay xuống đất.

Vương Tử Côn vừa hãi sợ vừa bức, y định nhãn nhìn kỹ, thấy nơi huyết "Ngoại Quan" có ghim một cây kim châm, dư kinh chưa dứt, đuôi cây kim hãy còn rung rung.

Như sấm sét, cây kiếm Thanh Li xé gió đâm ngay vô ngực Cao Kỳ. Nhìn mũi kiếm, Thổ trưởng lão mặt không còn chút máu, Vương Tử Côn trông làn kiếm, y cũng chẳng hiểu nghĩa là gì. Như kiếm thần, cây nhuyễn kiếm

đột nhiên lảng không, nó uốn ngoằn ngoèo một đường vòng cung, sượt ngang thân mình Cao Kỳ, đâm sọt ngay vào Vương Tử Côn.

Ngực Vương Tử Côn chỉ cảm thấy mát lạnh, nhất thời mất hết khí lực. Cao Kỳ thừa cơ hội nhảy vọt về đằng sau, cùng lúc, Vương Tử Côn bay vọt ra ngoài xa hơn một trượng, y nằm thẳng cẳng, hết cục cựa. Có kẻ vào gần xem xét, thấy vết thương do mũi kiếm xuyên đúng tim, ngay trước lúc Cao Kỳ nhảy ra, lão già họ Vương này đã ô hô ai tai cái mạng mất rồi.

Toàn đảo Sùng Minh im lặng như tờ, tất cả mọi người nhìn cô gái, kinh ngạc lẫn vui mừng để đầu cho hết, Vui vì gian tể đền mạng, vì cứu thoát Cao Kỳ, kinh ngạc ở chỗ Vương Tử Côn là sứ giả đứng đầu ngũ diêm, võ công rất cao cường, chẳng dè vào lúc tối ư quan trọng, lại đã không đỡ nổi một đòn nhẹ nhàng của Diệp Linh Tô.

Thuần Vu Anh hươi đoản kích, lớn tiếng nói: "Gian tể đã chết, hai tên cầu quan này cũng không nên để cho toàn mạng."

Hai người nọ sắc mặt đại biến, họ co rúm cả lại, Thuần Vu Anh định xông ra, Diệp Linh Tô đưa kiếm ngăn y lại, gã này nhú mày hỏi: "Cô nương làm vậy vì lý do gì?"

Diệp Linh Tô nói: "Thuần Vu tiên sinh thứ lỗi, ta có hứa với hai người này, chỉ cần ngoan ngoãn làm theo lời ta dặn, sẽ tha cho họ khỏi chết."

"Theo lời?", Thuần Vu Anh sững sốt, "Là như thế nào?"

Diệp Linh Tô cười mà không đáp, Hoa Đình lại vỗ tay, vui vẻ giải thích: "Thuần Vu huynh, thực ra hai người bọn họ cũng không biết gian tể là ai."

Thuần Vu Anh lại thêm sững sốt, y buột miệng hỏi: "Không biết gian tể, làm sao đến nhận mặt?"

Hoa Đình cười cười: "Chu Nguyên Chương là người như thế nào, bộ ông ta dễ dàng tiết lộ vai trò của Vương Tử Côn hay sao? Hai tên cầu quan này, chức vị không cao, tự chúng cũng không biết ất giáp gì, ta cùng Diệp cô nương tra khảo không ra, Diệp cô nương thấy hai tên cầu quan này ham sống sợ chết, cô bức bách bọn hăn giả vờ chỉ mặt hung thủ, đã lừa được Vương Tử Côn quần bách như chó bị dồn dưới chân tường, y tự đứng ra thú nhận, y tự đưa mình vô tử lộ."

Bọn Diêm chúng nghe rõ mọi chi tiết, Thuần Vu Anh cười: "Thiệt giỏi quá, đừng nói Vương Tử Côn, ta cũng bị hai người lừa luôn." Mạnh Phi Yến cũng rất phục, ả ôm quyền hướng vào cô gái, khen Diệp Linh Tô: "Cô nương thật trí dũng song toàn, vừa rồi có đắc tội, xin bỏ qua cho."

Diệp Linh Tô nhạt giọng đáp: "Tỷ tỷ quá khen, chẳng qua Linh Tô có hơi to gan thôi, giả dụ gian tặc này vững tinh thần một chút, cách đó có khi vô dụng. Có lẽ anh linh Tề bang chủ bất diệt, trong cõi u minh, bang chủ đã giúp ta tìm ra được hung thủ."

Mạnh Phi Yến thấy cô ta hoàn toàn không tăng công, ả càng thêm kính nể, nghĩ nhớ đến đại ân Tề Hạo Đình, ả cay mắt, rướm lệ. Đang bồi hồi, chợt Hoa Đình vui vẻ hỏi: "Mạnh diêm sứ, muội còn nhớ di chúc của lão bang chủ không?"

"Còn nhớ rõ.", Mạnh Phi Yến gạt lệ, "Lão bang chủ có nói, ai báo thù được cho ngài, người ấy lên làm chủ toàn bang."

"Hay lắm.", Hoa Đình vỗ tay, "Chính tay Diệp cô nương đâm chết Vương Tử Côn, vậy có xem như đã báo thù cho Tề bang chủ không?"

Diêm chúng bỗng nhiên im lặng, họ đưa mắt nhìn nhau. Chợt Tôn Chính Phương ho khan một tiếng, y chậm rãi nói: "Hoa diêm sứ, người nói lời đó thấy thiếu cân nhắc. Vương Tử Côn dĩ nhiên do Diệp cô nương giết, Tề bang chủ cũng đích xác có dặn di chúc, chẳng qua, Diêm bang mình ba

mười vạn đệ tử, hầu hết là nam nhi hảo hán, bắt bọn hăn phục tùng một nữ tử, e rằng có hơi khó."

Tiền Tư cũng gật đầu lia lịa: "Tôn trưởng lão nói đúng, Diệp cô nương dung mạo như thiên tiên, võ công cũng cao, nhưng để trấn phục quần hùng, thấy thiếu phần uy nghiêm."

Mạnh Phi Yến nghe được, ả bất bình, cười nhạt, "Nói đi nói lại, các người đều coi thường nữ tử? Ta cũng là nữ tử, nữ tử có thể làm diêm sứ, tại sao không thể làm bang chủ?"

Ả xưa nay thẳng thắn, trung trực, Diệp Linh Tô báo thù cho Tề Hạo Đình, Mạnh Phi Yến vô cùng cảm kích, trong lòng đã xem cô hội đủ điều kiện làm bang chủ. Tôn, Tiền hai người lấy lý do nam nữ để khước từ, trong lòng tức giận, ả đã đứng ra phản bác.

Tôn Chính Phương liếc nhìn ả một cái, y cười hắc hắc, nói: "Mạnh diêm sứ không như vậy, đối với lão phu, người còn uy nghiêm gấp mấy nam tử."

Mạnh Phi Yến tức giận. sắc mặt trắng bệch, lời đó, Tôn Chính Phương rõ ràng giễu cợt ả dung mạo xấu xí còn hơn nam tử. Mạnh Phi Yến giậm chân, đang định phản bác, bỗng nghe Cao Kỳ lạnh lùng nói: "Tôn Chính Phương, làm bang chủ, phải là ai nói, người mới chịu nghe?"

Tôn Chính Phương hai mắt trợn ngược, y la lớn: "Hay nhỉ, người nói rõ thêm một chút, là lời ai nói mới có giá trị?"

"Là lời Tề bang chủ định đoạt! ", Cao Kỳ ngẩng cao đầu, tiếng oang oang như hồng chung, "Diêm bang mình hành tẩu giang hồ, toàn bằng hai chữ ‘tín nghĩa’, nếu đến ngay cả lời di chúc của tiền đại bang chủ mà coi như không, giang hồ nghe được, mình còn giảng tín nghĩa nổi gì? Ba mươi vạn đệ tử Diêm bang, thử hỏi, nếu ai cũng vô tín, còn ai muốn làm bang chủ?"

Tam đại trưởng lão mỗi người hùng cứ một phương, đều không phục lẫn nhau. Cao Kỳ tự ti võ công, thể lực đều không theo kịp hai lão Tôn, Tiễn, chuyện tranh ngôi bang chủ, với y, quá nửa là vô hy vọng. Hơn nữa, Diệp Linh Tô giết chết Vương Tử Côn, đã có ơn cứu mạng. Cao Kỳ xếp thứ ba trong số ứng viên làm bang chủ, nếu để yên, hoá ra quá tiện nghi cho hai cái lão đối đầu kia, chi bằng đề nghị Diệp Linh Tô làm bang chủ, thứ nhất trả ơn, thứ hai lập công đề cử, mua cảm tình, mai sau dễ thành tâm phúc, trọng thần cho tân bang chủ.

Câu nói này cực kỳ đường hoàng đứng đắn, hai người Tôn, Tiễn không thể phản bác, họ đều nấu ruột. Cao Kỳ cũng không thêm để ý đến thần sắc bọn họ, hần quay sang hỏi to: "Đỗ Dật Dương, Thuần Vu Anh, ý các người là sao?"

Đỗ Dật Dương gia nhập đã lâu, có giao tình tốt với Tiễn Tư, y liếc Tinh trưởng lão một cái, làm ra dáng trầm ngâm, nói: "Tôn, Tiễn nhị vị trưởng lão nói không phải không có đạo lý, cô ấy là nữ tử, thật sự khó có thể khiến bang chúng khâm phục."

Cao Kỳ hừ một tiếng, y dòm vào Thuần Vu Anh, gã này bảo y: "Đỗ Diêm sứ nói không đúng, lão bang chủ chỉ nói ai báo thù thì lên kế thừa ngôi bang chủ, chứ chẳng có nói người trả thù bó buộc là nam hay là nữ."

"Nói đúng quá.", Cao Kỳ vỗ tay cười to, "Đỗ Diêm sứ, Tôn, Tiễn nhị vị tính vô một bên, ta cùng Mạnh Diêm sứ, Thuần Vu Diêm sứ, Hoa Diêm sứ gom vô một bên, ba phản đối, bốn đồng ý. Ta tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Diệp cô nương chính là bang chủ thứ mười ba của Diêm bang."

Tôn, Tiễn hai người vừa bức vừa rối trí, hai lão dòm sang, thấy Diệp Linh Tô đứng xa xa, cô nhú mày không nói. Tôn Chính Phương chột máy động trong óc, y lớn tiếng, nói: "Cao Kỳ, người không cần tự biên tự diễn, Diệp cô nương còn chưa ngỏ ý chịu làm hay không muốn làm bang chủ,

xem cô hình dung băng thanh ngọc khiết, có khi cô không khứng đứng chung hàng ngũ cùng một lũ nam tử thói tha như tụi mình?"

Cao Kỳ nghe nói mà ngạc nhiên, y nghĩ lại, Diệp Linh Tô cho tới giờ chưa hề ngó ý về vụ làm bang chủ, trong phút chốc, y cập rập, vội vã đứng ra, cười nói: "Diệp cô nương, chuyện nhận lãnh chức vị bang chủ, không biết ý cô nương ra sao?".

Diệp Linh Tô ngẩng đầu, đưa đôi mắt trong veo như thủy tinh nhìn một vòng, cô khẽ cười, nói giọng không mấy quan tâm: "Tôn trưởng lão, ta nếu vào làm bang chủ, lão nhất định ta sẽ không được bang chúng nể phục?"

Tôn Chính Phương sững sờ, lão nháy nhồm lên, cười nói: "Xưa nay trọng nam khinh nữ, người bản bang phần lớn là nam tử, nói dễ nghe thì bảo là Diêm bang, nói xách mé, chính là một bang buôn muối lậu, Bản chất vốn kiêu hùng, ngạo ngược không tuân thủ pháp luật, Tôn mỗ tuy bội phục cô nương, nhưng nhân tâm đa dạng, bọn đệ tử thấp kém bên dưới chưa hẳn bằng lòng."

Diệp Linh Tô liếc lão một cái, cô gật đầu nói: "Chuyện của quý bang, ta vốn vì vô ý mà dính líu vô, theo lời Hoa Diêm sứ nói, Tô Thừa Quang thua cược ta mà bị giam cầm, Tây Thành muốn cứu người, tất nhiên phải một trận sinh tử cùng Diêm bang. Ta nghĩ kỹ, trọn việc này do ta dựng lên, Tây Thành tìm đến, ta chẳng thể khoanh tay đứng nhìn. Cứ tưởng hung phạm lộ diện, ta ắt có thể phui tay ra đi, lại để cho lão nói những gì là nam tôn nữ ti. Hừ, ta thật sự không tin, nam tử có thể làm bang chủ, tại sao nữ tử lại không thể? Được rồi, để ta ngồi thử cái ngai bang chủ một chập, xem thử xem mấy vị tôn quý nam nhi đó, rốt cuộc chịu phục hay không chịu phục ta quản thúc."

Số nữ đề tử trong bang có thể đếm được trên đầu ngón tay, bọn nam tử nghe cô nói vậy, lập tức lộ thần khí cổ quái. Mạnh Phi Yến cũng mừng rỡ, ả chẳng chờ Tôn Chính Phương đáp lời, đã rào bước đến trước mặt Diệp

Linh, lấy ra một cái lệnh bài bằng ngọc xanh, cung kính nói: "Cái lệnh bài 'Thanh Đế' này lưu truyền từ tay đại bang chủ thứ nhất Hoàng Sào công, chính là vật tượng trưng cho uy quyền bang chủ. Trong vòng bốn biển, Diêm chúng thấy lệnh như thấy người, tuân lệnh mà thi hành, cấm kháng mệnh. Lúc Tề bang chủ lâm chung đã ký thác ta cai quản nó, hôm nay, trời thương, nó đã rốt cục có chủ nhân mới. " Nói xong, ả trịnh trọng dâng lên bằng cả hai tay.

Diệp Linh Tô đón nhận, cô quan sát, mặt chính lệnh bài khắc một hàng chữ vàng: "Thanh Đế thu phong, bách hoa túc sát" (Thanh Đế có cường lực quét tan tành tất cả), mặt sau được khảm một đóa kim cúc chín cánh, đóa hoa nở rộ toát ra một khí thế lắm liệt. Cô chăm chú nhìn một lát rồi đưa mắt nhìn quanh, cô giơ cao lệnh bài, trên đảo đang tĩnh lặng, bỗng nhiên phát ra một loạt tiếng hoan hô.

Hai lão Tôn, Tiễn nghe tiếng hoan hô, đều lộ vẻ kinh ngạc, họ không hiểu vì đâu một đám nam tử kiêu ngạo đã tôn sùng một nữ tử đến từ ngoài bang. Nguyên lai, Diệp Linh Tô đơn thân xông phá trận địa, giết kẻ gian, cứu người, võ công cao cường, oai phong cô đã sớm trấn áp quần hùng. Xưa nay, ai cũng tôn sùng kẻ mạnh, đó là bản năng thiên nhiên, bang chúng lại không có gì để tranh cạnh ba trưởng lão cùng các Diêm sứ, họ chẳng có tư tâm gì với ngôi vị bang chủ, chỉ thấy cô gái đẹp một sắc đẹp rúng động lòng người, võ công lại cao cường, cô làm bang chủ chưa hẳn là một chuyện xấu.

Thuần Vu Anh tiến tới một bước, cất giọng rần rỏi, y hô lớn: " 'Bách hoa giai sát, thiên diêm quy nhất ' (quét tan tất cả, ngàn Diêm chúng quy về một mối), ngôi vị bang chủ đã định, xin mời tất cả làm lễ 'dâng muối ' để thề nguyện trung thành."

Đường chủ các tỉnh lấy từ trong bọc ra một cái tô lớn, chuyền tay nó đến khắp đệ tử trong phân đường của họ, mỗi đệ tử nhận tô liền móc từ bọc trong người ra một túi gấm, nhón lấy ít muối từ trong túi, bỏ vào tô. Đi hết

một vòng phân đường, đường chủ các tỉnh lại đem tô muối đó giao cho trưởng lão của mình. Trưởng lão đổ muối từ các tô đó vào một cái bát lớn của họ, đem giao cho Thuần Vu Anh. Thuần Vu Anh chuyển số muối trong ba cái bát lớn đó vào một cái túi gấm, y cung kính dâng túi gấm lên tận tay Diệp Linh Tô.

Lúc họ nhón muối cho vào tô, ai nấy đều giữ vẻ trang nghiêm, thần thái ngưng trọng, rõ ra một loại nghi thức. Cô gái thật không hiểu ý nghĩa, cô khẽ nhíu mày, Mạnh Phi Yến thấp giọng nói: "Bản bang lấy buôn bán muối lậu làm nghề nghiệp, muối từ mỗi túi gấm của mỗi đệ tử là tư diêm (muối riêng, muối lậu), hợp tất cả các tư diêm đó vào chung một chỗ, kính dâng tặng bang chủ, để biểu lộ lòng trung thành."

Diệp Linh Tô tiếp nhận cái túi gấm, cô còn chưa kịp phát biểu, chợt nghe Vạn Thăng nói: "Cô nương mới đăng quang lên làm bang chủ, chuyện thật rất đáng kính và đáng mừng. Mà nay mọi sự đã rõ ràng, cái chết của Tề Hạo Đình không có phần dính líu của Tô sư đệ, ân oán giữa quý bang cùng bản phái đã kết liễu, vì đêm đã khuya mà đường về lại xa, bốn phái xin cáo từ."

Diêm bang bị nhiều biến cố, đã quên phứt mất sự hiện diện Tây Thành. Nghe Vạn Thăng cáo từ, Mạnh Phi Yến tức giận nói: "Tề bang chủ không phải do Tô Thừa Quang giết, cũng vì hấn mà chết, nếu không phải hấn đánh trọng thương Tề bang chủ, Vương Tử Côn làm sao có cơ hội hạ độc?"

Chúng đệ tử cùng tám bộ qua một hồi đại chiến, số người bị thương khá nhiều, họ vừa nghe ả nói, bèn rùng rùng tán thành, hò hét hòa theo.

Chợt nghe Thuần Vu Anh lên tiếng: "Mạnh Diêm sứ nói quá lời, Vương Tử Côn lòng lang dạ sói, nếu không có Tô Thừa Quang, chưa hấn y cũng sẽ không mưu hại bang chủ. Vừa rồi, y trăm mưu ngàn kế muốn tạo bất hoà

giữa Diêm bang, Tây Thành, để hai bên xô xát một hồi. Khi đó lưỡng bại câu thương, quan binh kịp thời đến quơ một mẻ lưới hốt trọn tụi mình."

Chúng đệ tử nghe y chiết giải, họ nghĩ nhớ đến lời ăn tiếng nói của Vương Tử Côn, câu nào câu nấy đều mang dụng ý đã có tính toán, không phải ngẫu nhiên mà nói, nhất thời ai nấy đều lặng thinh, mấy ngàn con mắt đều dõi vào Diệp Linh Tô.

Cô gái khẽ nhú mày, cô chăm chú nhìn tám chủ bộ, cất cao giọng hỏi: "Các người đều là người Tây Thành? "

Vạn Thăng gật đầu: "Không sai, tại hạ Thiên bộ Vạn Thăng. "

Diệp Linh Tô hừ nhẹ một tiếng, lại hỏi: "Lương Tư Cầm không đến à?"

Vạn Thăng lắc đầu nói: "Thành chủ không có đến."

Diệp Linh Tô buột miệng: "Hắn đang ở đâu?"

Vạn Thăng thấy cô lộ vẻ cập rập, mắt y thoáng hiện một chút khó hiểu, rồi y trầm ngâm nói: "Nếu hỏi tung tích Thành chủ, Vạn mỗ không thể trả lời. "

Diệp Linh Tô nhú mày: "Thế các người có gặp qua đảo vương Vân Hư chưa?"

Vạn Thăng sửng sốt, lắc đầu: "Chưa từng gặp."

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 23 : Lực Áp Tu Mi 2

Diệp Linh Tô mặt hoa tai tái, trong lòng cô rộ lên một nỗi ưu phiền. Vân Hư đi khiêu chiến Lương Tư Cầm, cũng không biết hiện đang ở đâu. Tám chủ bộ Tây Thành là vây cánh của Lương Tư Cầm, Vân Hư một mình một kiếm, thế mỏng lực bạc, ông chẳng chút hy vọng một thanh kiếm triệt hạ Tây Thành. Tuy Diệp Linh Tô không phải không oán hận Vân Hư, nhưng giọt máu đào hơn ao nước lã, suốt mười năm qua, Vân Hư cùng cô tiếng là thầy trò, thật sự là cha con, nghĩa vụ dưỡng dục chưa từng thiếu sót, Diệp Linh Tô đâu mang muôn ngàn oán giận, cũng không thể bỏ qua một đoạn ân tình này, cô lập tức nghĩ bụng, rằng: "Ta không thể giúp ông ấy khiêu chiến Lương Tư Cầm, nhưng nếu chặt đứt vây cánh Tây Thành, cũng có thể báo đáp phần nào ơn dưỡng dục."

Ý nghĩ chớm nở, cô nghiêng rằng, nói: "Vạn bộ chủ, ta có một yêu cầu hơi táo bạo. "

Vạn Thăng nói: "Xin Diệp bang chủ cứ nói."

Diệp Linh Tô trầm mặc một chút, cô chậm rãi nói: "Ta muốn mời các vị quá bộ đến tổng đường bản bang ở chơi nguyên một năm, không đi đâu ra ngoài."

Cô vừa dứt lời, ai nấy đều ngạc nhiên, các chủ bộ đưa mắt nhìn nhau, mấy thủ lĩnh Diêm bang cũng không rõ ý nghĩa. Thu Đào dòm Diệp Linh Tô, bà chợt bật cười, hỏi: "Thứ ta mạo muội, Diệp bang chủ nói như thế này, phải chăng muốn giam lỏng bọn ta?"

Diệp Linh Tô nhạt giọng: "Người muốn nói giam lỏng, thì là giam lỏng... cũng được. "

Thu Đào cùng Vạn Thăng nhìn nhau, Vạn Thăng cười cười, hỏi cô: "Diệp bang chủ, giữa quý bang cùng bản phái, hãy còn lẫn lẫn gì khác chăng?"

Cô đáp: "Không có."

Vạn Thăng nói: "Nếu chẳng có gì khác nữa, tại sao phải giữ chúng ta lại?"

Diệp Linh Tô lườm ông ta một cái, hỏi trở lại: "Người không biết gốc gác của ta sao? "

Vạn Thăng ngẫm nghĩ một chút, đột nhiên ông thở dài: "Không sai, cô là cao đồ Đông Đảo, yêu cầu của hôm nay bắt nguồn từ cựu oán hồi xưa, đúng không?"

Diệp Linh Tô từ chối cho ý kiến, đột nhiên cô giơ cao lệnh bài Thanh Đế, quát lớn: "Dệ tử Diêm bang, bao vây người Tây Thành. Không có hiệu lệnh của ta, không được buông tha bất cứ ai."

Vừa thấy ân oán tiêu tan, bỗng lại kiếm gương nỏ trường, Diêm chúng đều ngạc nhiên, nhưng bang chủ có lệnh, không dám không theo, lập tức họ khởi động "Thần Hàm đại trận", bao vây toàn bộ người Tây Thành. Trận thế ổn định xong, Mạnh Phi Yến cung kính hỏi: "Bước tiếp theo phải làm gì, xin bang chủ thông báo."

Diệp Linh Tô lắc đầu, cô nói: "Cứ để như vậy đi."

Mạnh Phi Yến không hiểu, bỗng ả thấy Diệp Linh Tô dẫn lên một bước, giọng rần rỏi: "Cả tám bộ, ai có thể làm chủ? "

Vạn Thăng mặt nặng, ông khoanh tay đáp: "Lão phu có thể làm chủ, Diệp bang chủ có gì muốn chỉ giáo?"

Diệp Linh Tô nói: "Tám bộ Tây Thành danh chấn giang hồ, nhưng Diêm bang ta cốt thẳng ở số đông người, nếu tử chiến một trận, nhất định chết vô số."

Vạn Thăng cười nói: "Diệp bang chủ có đức hiếu sinh, chắc có biện pháp giảm thiểu?"

Diệp Linh Tô hừ nhẹ một tiếng, cô thản nhiên nói: "Ta có một cái cách này, vừa giảm bớt chết chóc, lại có thể phân thắng bại."

Vạn Thăng trong lòng chùng xuống, ông nhìn cô gái, cảm thấy không đoán nổi ý cô, ông lập tức nói: "Xin được nghe tỏ tường."

"Rất đơn giản. ", Diệp Linh Tô một tay chống eo, giọng quả quyết, "Người và ta một trận định hơn thua, người thắng, cứ thông thả rời đi, ta thắng, tám chủ bộ Tây Thành theo ta đi tổng đàn Diêm bang."

Vạn Thăng thấy ra ngoài ý muốn, ông vuốt râu trầm ngâm: "Diệp bang chủ, đao kiếm không có mắt... "

Diệp Linh Tô lạnh lùng đáp: "Chết sống tùy theo ý trời. "

Mạnh Phi Yến phải nói: "Bang chủ, ngài là đấng vạn kim, chớ khá dẫn thân nguy hiểm.. "

Hoa Đình cũng nói: "Lão bang chủ mất đã lâu, công việc trong bang còn rất nhiều thứ không lần lữa được... "

Diệp Linh Tô không để ý dứt lời, cô khoát tay, nói: "Hoa Diêm sứ, ý ta đã quyết. Nếu ta bất hạnh bại vong, người thay ta làm bang chủ."

Hoa Đình không khởi động dung, Diêm chúng cũng ồ lên một trận xô xao. Vạn Thắng thầm giật mình, ông nhấm lại, lúc Diệp Linh Tô xông phá trận, cô thần xuất quỷ một, vô cùng tuyệt mỹ, cô cũng là đệ nhất lưu cao thủ ở Đông Đảo, đừng nói chính mình năm không chắc phần thắng, ngay cả có thể thắng cô ta, cũng khó bảo đảm không đả thương cô. Nữ tử này đứng đầu bang, hoặc chết hoặc bị thương, đều sẽ chọc giận Diêm bang, rước lấy hậu họa khôn cùng.

Chỉ một thoáng, Vạn Thắng trong đầu xoay chuyển cả trăm ý niệm, đột nhiên ông nghĩ ra một kế sách, bèn lớn tiếng nói: "Diệp bang chủ, tám bộ địa vị ngang nhau, nếu là việc nhỏ, Vạn mỗ còn làm chủ được, nhưng sự tình liên quan đến tự do mỗi người, ta cũng không thể ôm đồm. "

Diệp Linh Tô nhú mày: "Nói vậy, thế nào cũng phải đại chiến một trận?"

"Cũng là không.", Vạn Thắng xoa tay, cười cười, "Diệp bang chủ mới rồi xông phá Thần Hàm đại trận, nhanh tựa du long, mạnh tựa sóng cả, phong thái tuyệt thế, khiến ai nấy đều bội phục. Như vậy đi, bốn phái cũng có một cái ‘Chu Lưu bát cực trận’ nho nhỏ, Diệp bang chủ nếu không chê, cứ đến thử một lần, chỉ cần phá được trận này, bọn ta sắp hàng, tùy bang chủ định đoạt."

Tô Thừa Quang biến sắc, y buột miệng kêu lên: "Vạn sư huynh, sao làm như thế cho... ", y chợt thấy Vạn Thắng trừng mắt, Tô Thừa Quang ngần ngừ, đành lui về chỗ cũ.

Diệp Linh Tô cũng không ngờ Vạn Thắng đề nghị như vậy, cô hơi khựng, còn chưa kịp trả lời, Mạnh Phi Yến vội lên tiếng can ngăn: "Bang chủ không nên mắc mưu, trận pháp này rất cổ quái, bọn mình tứ phía vây công cũng đã chả làm được gì họ, bang chủ đơn thân độc mã, ngàn vạn lần không nên vào trận."

Diệp Linh Tô nhất thời im lặng, suốt mấy hôm nay, cô nghiên cứu 'Sơn hà tiềm long đồ', ngày đêm tu luyện, rất có thành tựu, nếu đối địch tám chủ bộ, đơn đả độc đấu, cũng có phần thắng, nhưng lấy một địch tám, vẫn là sức lực chưa đủ, cô vừa lên ngôi bang chủ, căn cơ không tổn nhiều công sức, giờ phút này, nếu tỏ ra yếu thế, oai phong nhất định bị tổn hại nặng nề.

Ý đã quyết, cô không cần suy nghĩ thêm, bèn ngẩng cao đầu, cô lớn tiếng, nói: "Được lắm, Vạn bộ chủ, ta liền đến phá thử trận pháp quý vị."

Vạn Thăng biến sắc, Diệp Linh Tô võ công dầu cao, cũng không có lý gì khiêu chiến cả tám chủ bộ, ông đưa ra nan đề này, đã tưởng làm cho cô thấy khó mà lui, không ngờ nữ tử to gan lớn mật, chấp nhận tức khắc. Trong một phút ngắn ngủi, Vạn Thăng thấy thật quá khó xử, chính là lời đã nói ra, không thể rút về, ông đành phải đáp: "Hay lắm, Diệp bang chủ khí phách rất to lớn, áp đảo tu mi, dù thắng, dù thua, Vạn mỗi đều rất bội phục."

Diệp Linh Tô khẽ gật đầu, cô đang định tiến ra, chợt nghe một giọng lạnh lùng nói: "Tiểu nha đầu, ta cùng đi một chuyến với người, được chăng?"

Cô gái ngoài trông ra, thấy Sở Không Sơn phát phơ vạt áo, dáng tiêu sái, ông khoanh tay tiến bước đến, ánh mắt đùng đùng, loé sáng nét sắc bén như gươm như dao.

Người Tây Thành đều sùng sốt, Bạc Lưu nhố toẹt, hắng giọng mắng liền: "Sở Không Sơn, người con mẹ nó muốn gây náo động gì nữa đây? Đến ngay cả thanh bảo kiếm tổ truyền cũng giữ không nổi, còn muốn đi ra để thêm mất mặt, để thêm xấu hổ nữa hay sao?"

Sở Không Sơn biến sắc, ông trợn ngược hai hàng lông mày, to tiếng nói: "Thằng mập chết bầm, người dùng quỷ kế đoạt kiếm, món nợ này còn chưa tính đến. Có dám ra đây một chọi một với ta, xem ai mất mặt, ai xấu hổ?"

Bạc Lưu vừa múa may kiếm thiết mộc, vừa cười hi ha, nói: "Nếu bàn về quỷ kế, võ công thượng thừa trong thiên hạ, lại có mấy dạng không dùng quỷ kế? A, nghe nói họ Sở ở Cửu Hoa sơn, thấy đều là quỷ hiểu sắc, Sở Không Sơn, thứ miệng còn hơi sữa, không trưởng thành nổi này muốn lân la với người ta, định kiếm chác gì đây?"

"Nói nhăng nói càn.", Sở Không Sơn chột nổi nóng, "Thằng mập chết bầm, hãy coi chừng miệng lưỡi của người."

Bạc Lưu cười ha hả, y đang định trả miếng, chột nghe Thu Đào nói: "Bạc sư đệ, Sở tiên sinh là tông chủ cả một thế hệ, lại là chỗ quen biết cũ của Thành chủ, đệ ăn nói cho phải phép, đừng mất lễ số."

Bạc Lưu bị hăng, y cười cười: "Thu sư tỷ đừng trách, đang nói một người phá trận, Sở lão gia sính cường tự ý xuất đầu, đệ thấy chướng, đã giễu cợt dăm câu thôi."

"Không sao.", Vạn Thăng giọng bình thản, "Hai người thì hai người, Sở tiên sinh, Diệp bang chủ, các vị cùng đến ... thật tốt lắm."

Diệp Linh Tô khe khẽ nhíu mày, cô quay sang bảo ông ta: "Sở tiên sinh, việc này do ta dựng lên... "

Sở Không Sơn khoát tay áo, lạnh lùng nói: "Ta không phải xuất đầu vì cô, mà vì để rửa mối huyết hận trước đây, Vạn Thăng cùng thằng mập chết bầm sái lộng quỷ kế, đoạt mất Thiết Mộc kiếm của ta, chỉ có vô phá tan cái trận nhăng nhít này mới có thể cho ta hả dạ một chút."

Diệp Linh Tô có dáng trầm ngâm, cô vui vẻ nói: "Gia sư từng đề cập ngón 'Danh Hoa Mỹ Nhân kiếm' của quý môn phái, bảo rằng đây là một lộ kiếm pháp không linh phiêu dật, tinh vi khó lường, hôm nay dịp may hiếm có, tiểu nữ được dịp thưởng lãm thần kỹ của Sở tiên sinh."

Sở Không Sơn thấy khoái chí, ông ta vuốt râu, hỏi: "Lệnh sư là ai? "

Diệp Linh Tô hơi ngần ngừ, cô nhẹ giọng đáp: "Gia sư là Vân Hư."

Sở Không Sơn động dung, kêu lên: "Cô là truyền nhân của Vân đảo vương, hèn chi ... hèn chi...", ông ta ngừng một chút, rồi tiếp, "Diêm bang cũng có duyên với Đông Đảo, hồi đó, Trương Sĩ Thành xuất thân Đông Đảo, chọc trời khuấy nước vùng Tam Ngô, đáng tiếc vương vận không bền, rốt cuộc đại bại dưới tay hoàng đế đương thời."

Diêm chúng có nhiều người biết một đoạn cổ sự này, họ bàn tán xôn xao, có tiếng than van, chắt lưỡi. Sở Không Sơn đột nhiên vươn tay búng vào lưỡi kiếm, ông quát một tiếng thét dài, âm hưởng ngân nga, chấn động đại giang. Diệp Linh Tô đứng sững vai cùng ông ta, mặt hoa dưới ánh sáng trăng thấp thoáng ngời ngời, cây kiếm Thanh Li đưa nghiêng xuống dưới, tựa như một nét chấm phá khởi sắc hiển hiện trong màn đêm mờ mịt.

Tiếng hú của Sở Không Sơn ngân vang kéo dài, như tiếng vượn hú nơi hẻm sông, như mưa bão vùi dập hoa lá. Lẫn trong tiếng hú, hai nhân ảnh song song tung mình nhảy lên, họ xâm nhập "Chu Lưu bát cực trận", hai làn kiếm quang một đen một trắng uốn lượn, chớp nhoang nhoáng trong khoảng không.

Tám chủ bộ thần sắc điềm tĩnh, hướng tả chưởng vào trong, hữu chưởng chìa ra ngoài, kết thành một vòng trận theo dịch lý tiên thiên. Hai người Sở, Diệp còn chưa vào gần, đã thấy cát bay đá chạy, điện quang chớp loé, đất cát dưới chân di dịch uốn lượn như rồng như rắn, hai làn kinh khí nóng và lạnh cuồn cuộn ập vào, nóng như thiêu đốt, buốt lạnh như đao cắt, chúng chông chéo vào nhau, bốc lên từng đợt từng đợt tấp xuống như điên như cuồng.

Lúc còn ở trên thuyền, Diệp Linh Tô đã từng nhìn qua trận này, giờ nhập trận, cô mới biết nó thực sự lợi hại. Tám đạo kinh khí giao hoà mà biến hóa, không ngừng nảy nở, mang khí thể con sóng cả đổ ập, kèm theo gió gào sấm sét, nước lửa đồng lúc công kích, cộng thêm thiên kinh, thổ

kình, sơn và trạch ... có thể khiến người không kịp ứng phó. Diệp Linh Tô bị vây hãm trong đó, thân mình cô chịu đựng vùi dập như một bó cỏ bồng, theo gió cuốn mà bay múa, cô khó lòng tự chủ.

Thấy tình thế không ổn, Sở Không Sơn đứng chắn trước cô gái, ông hươi kiếm nhanh như chớp giật, thanh kiếm uốn lượn triền miên, như mưa phùn đêm thu không dứt hạt, nước mưa chẳng nơi đâu không gây thấm ướt. làn kình khí từ kiếm phong luôn tìm kẽ hở để thâm nhập, nhưng cứ vào gần tám chủ bộ là nó lập tức bị đánh dạt ra.

Được ông trợ lực, Diệp Linh Tô ổn định trận cước, cô tập trung tinh thần, tung ra những chiêu thức đặc ý, tả chưởng hữu kiếm, mở rộng và liên hợp, kiếm khí sắc bén tuyệt luân, chừng như cát bay đá chạy, chưởng lực mạnh mẽ tựa cá kình bay bổng, như rồng vàng quấy mình, trong vùng bát kình, nó đã tạo nên cơn lốc xoáy tả xung hữu đột, đánh cho tà áo đối phương lay động, cho râu tóc đối phương xoắn tung, đi nhanh tự du long, dư kình miên man, oai phong của tám kình cũng không thể triệt hạ.

Tám chủ bộ đều kình hải, họ cảm giác chưởng lực Diệp Linh Tô rất đặc thể với một tầm mức bình sinh họ chưa gặp qua, nhất thời tất cả nảy sinh cảnh giác, trong khi kình lực của Sở Không Sơn bằng cách nào không biết, ông đã di chuyển về gần bên cô gái.

Diệp Linh Tô thấy tuy đã cố hết sức, kình khí từ bốn phía đổ về như núi, cuồng phong giận dữ, nước lửa giao phong, sấm sét tung hoành. Cô chợt bị bế tắc lúc vận khí, thần chí lạc bại, hết như cô đang ở trong tù, đụng đâu kẹt đấy, không lối thoát. Nếu trận thế được toàn lực thi triển, đối đầu "Chu Lưu bát cực trận", ngay đến mười Diệp Linh Tô cũng không sao thủ thắng, chỉ là Vạn Thắng điều khiển trận thế, ông không muốn đàn áp quá đáng, chỉ mong hiển lộ chút đỉnh thần thông để cô gái thấy khó mà lui. Ai ngờ, Diệp Linh Tô thiên tính quật cường, địch càng mạnh cô càng gắng, dưới sức ép, võ công cô càng lúc càng diệu, Phi Ảnh thần kiếm, Thủy Vân chưởng, Dạ Vũ Thần Châm, không những cô tuôn ra bất tận những võ học Đông Đảo

đó, cô còn pha thêm công phu lĩnh ngộ được từ tâm pháp ‘Sơn Hà Tiềm Long đồ’. Diêm chúng theo dõi trận đấu, họ không ngớt chặt lưỡi chép miệng, toàn thể Diêm sứ, Trưởng lão, Đường chủ đều mừng rơn trong bụng. Diệp Linh Tô võ công thần diệu, chẳng những hơn hẳn Tề Hạo Đình, những bang chủ đời trước sợ cũng không ai bằng, cô lên làm bang chủ, chính là một cái may mắn to tát cho Diêm bang. Có điều, đa số đệ tử Diêm bang là nam tử, thân phận nữ lưu mà áp đảo được mày râu, khiến bọn họ ngưỡng ngùng pha lẫn bất bình.

Tình hình giao đấu mỗi lúc một lạ, kiếm quang Sở Không Sơn lả lướt, mềm mại mà không uỷ mị, cuồng nhưng không loạn, hệt như gió xuân trời dậy quá mạnh khiến trăm hoa tan tác, khiến cho cát bụi tung bay mù mịt, làn kiếm tựa hồ có sấm chớp loang loáng, vẫn không mất đi nét ung dung. Theo dõi một lúc lâu, mắt ai nấy phát sinh ảo giác, Sở Không Sơn không còn là nam nhi, ông hóa thân tuyệt đại giai nhân, chiêu kiếm hào hoa, bước chân, thân ảnh lả lướt, kiểu cách yêu kiều, phong tư tuyệt diệu.

Kiểm pháp Diệp Linh Tô lại tương phản, cô là nữ nhân, cách huy động trường kiếm chất chứa kinh lực hùng tráng, có khí thế nuốt trăng sao, có nét ngạo nghễ núi sông, cô sử đến chỗ tinh diệu, người và kiếm hầu như hợp nhất, bên tây kiếm quang chưa tắt, mé đông bóng người đã hiện, thân xuất quỷ một, hệt như đồng lúc có bảy tám Diệp Linh Tô đang chuyển động, kiếm quang hoà vào bóng người thành một vầng, khí thế cao rộng vô tận, có thể dời núi lấp biển, có uy lực của sóng gầm gió thét.

Mọi người xem mà mê mẩn, họ cảm tưởng Sở Không Sơn thân nam tử, kiếm pháp ông lại uyển chuyển như nữ tử, Diệp Linh Tô tuy nữ nhi, kiếm pháp cô mang khí phách to lớn, chẳng khác một hán tử hùng vĩ, theo ý họ, một nam một nữ này, lẽ ra phải hoán chuyển kiếm pháp cho nhau mới đúng.

Tám chủ bộ đương đầu tình trạng này, chưa tìm ra cách đối phó. Sở Không Sơn ngoại nhu mà nội cương, kiếm pháp vô cùng mềm mại, nhưng

ẩn chứa kinh khí dương cương mạnh mẽ, Diệp Linh Tô ngoại cương nội nhu, nhìn tưởng mở rộng, nhưng thực sự được quây chặt trong một vòng kín, khó xâm nhập. Một bên thì chí nhu thành cương, một bên thì trong cương có nhu, hai mặt cương nhu phối hợp, nảy sinh uy lực thật to lớn, hắc bạch song kiếm luôn luôn theo nhau, khiến tám chủ bộ trong một thoáng ảo ảnh, trận cước có phần nào dao động.

Vạn Thăng thấy tình thế không ổn, ông trầm giọng phát lệnh: "Tách rời họ ra! ", các chủ bộ kia vâng dạ, khi thấy hai người Sở, Diệp di chuyển vào vị trí Chấn, Tốn, họ đồng loạt chuyển vận kinh khí rút vô cơ thể Tô Thừa Quang, gã này hét to một tiếng, huy chương bổ ra, chương lực khí thể nặng như núi đổ, loe loé ánh điện quang.

Sở Không Sơn không dám trực diện nghênh tiếp, ông lắc mình chuyển sang bên hữu, trận thế tức thì thay đổi, kinh khí bây giờ tụ tập trên mình Lan Truy, y vẫn giữ dáng nhàn hạ, nhẹ nhàng tổng ra một chương, khiến cương khí bùng nổ, thiên phong ào ào táp vô, Diệp Linh Tô không thể ngăn cản, cô đành tránh qua mé tả. Bằng diễn biến này, trận pháp xoay chuyển, đã tách rời hai người ra xa nhau.

Bị tách rời xa như vậy, cho dù kiếm pháp cao siêu tới đâu, mỗi người cũng chỉ có thể độc lập tác chiến, Vạn Thăng lại hô lệnh mới: "Nam trước nữ sau."

Trận thế tức thì chuyển động, toàn bộ kinh khí mạnh bạo chụp xuống Sở Không Sơn. Ông ta liên tục lui ra sau, không dè kinh khí mạnh gấp bội đột ngột ủa đến, ông cảm giác hổ khẩu nóng rực, thanh trường kiếm lại đã bị tơ tằm quấn chặt lấy, ông định vận kinh đoạt về, một luồng chương lực đã phá không ập tới, Sở Không Sơn chỉ tránh được có hơn phân nửa chương kinh, vai trái ông bị dư kinh quệt vào, đau nhức thấu xương, phân nửa người rã rời, ông có chút thiếu chú ý, cước bộ bỗng chững lại vì hai chân lọt vô hố bùn, đất nhão từ dưới đáy hố cuộn cuộn trào lên ghì rịt lấy bàn chân, Sở Không Sơn cả thượng bàn lẫn hạ bàn đều quần bách, tức thì tay chân luống

cuống, ông chỉ có thể chiêu nào đến sách chiêu nấy mà che chắn, mất hẳn khả năng phản công.

Vây khốn xong Sở Không Sơn, trận thế lại chuyển động, nhằm tấn công mạnh bạo vào Diệp Linh Tô.

Diệp Linh Tô một bàn tay khó vỡ thành tiếng, cô từng bước lùi dần về phía sau, lúc nhìn xuống, thấy mình đã bị đẩy đến sát bờ nước, còn tiếp tục lùi, sẽ nhấn chìm thân mình xuống nước.

Nguyên lai, Vạn Thăng chủ tâm bức bách cô xuống nước, khiến mình mẩy Diệp Linh Tô đắm ướt bùn lầy, cô sẽ vô cùng lúng túng, cho dù vẫn còn muốn tiếp tục phá trận, cô cũng sẽ không mặt mũi nào để người khác thấy mình bê bối bùn đất như thế.

Cô gái hai chân dẫm vào nước, bên dưới vạt váy ướt dẫm, Vạn Thăng đang định mở miệng kêu gọi cô nhận thua, ông bỗng nhiên nảy sinh một chút cảm giác lạ. Tự dưng, ông cảm giác Diệp Linh Tô bỗng nhiên biến mất, ông không sao dò được nhân khí của cô ta. Con tim Vạn Thăng nhảy dựng, ông chú mắt nhìn kỹ, một bóng trắng đang vật vờ tại một nơi cách đây không xa, kỳ quái ở chỗ thấy nữ tử rõ ràng, ông lại không dò, không cảm được nhân khí của cô. Nhân khí của Diệp Linh Tô đang dung nhập vào vùng nước đầm lầy, Mặt nước loá loá, hình ảnh mờ nhạt, trong một lúc, mắt mọi người đều cùng cảm giác nữ tử là nước, nước là nữ tử, Diệp Linh Tô cùng với cái bóng nước phản chiếu không thể nhận biết cho rõ đâu vào đâu.

Cảm giác này tuy vi diệu, kỳ thật nó chỉ tồn tại trong một cái ý nghĩ. Nên biết rằng, cao thủ giao phong, đôi khi xuất thủ quá nhanh, thường mất phối hợp khít khao giữa tay với mắt, ý nghĩ đi trước hành động, lăm lăm vào thời điểm sinh tử, không còn lấy mắt mà nhìn, chỉ đánh hơi theo trực giác. Vạn Thăng là chủ trận, tâm niệm ông vừa phát động, khí thế trận pháp cũng chuyển động theo, một làn chưởng lực từ tay áo Mộc Hàm Băng hùng hổ phóng ra, nghe soạt một tiếng, đã trượt ngang người Diệp Linh Tô, đánh

ầm một tiếng vô vũng nước, dựng lên một bức tường nước thật cao, chỉ thấy Diệp Linh Tô thân ảnh chớp loá, cô hoà mình vào đám bọt nước trong bức tường, cô vụt biến mất, rồi tái xuất hiện đằng trước Bạc Lưu.

Tám chủ bộ đều kinh ngạc, thân pháp Diệp Linh Tô không phải cực nhanh, chỉ là nhân khí biến hóa rất cổ quái, thật sự, chỉ một cái chớp mắt, cả tám người tập trung nhân nhãn lực thật cao, cũng không thể phát hiện cô di chuyển tới gần họ bằng cách nào.

Cao thủ giao phong, tối kị mất bóng dáng địch nhân, bất kể là hình ảnh, nhân khí ... nếu không thể cảm giác, ắt rước thảm bại. Tuyệt kỹ trong ‘Sơn Hà Tiềm Long đồ’ vốn là một thành tựu to lớn của Thích Ấn Thần sáng tạo vào lúc tuổi già, nó vừa luyện nội công, đồng thời giảng dạy tâm pháp, luận bàn về thuyết "Thiên Nhân như nhất", dạy làm sao dung hoà vào thiên địa vạn vật, làm sao ở bất cứ đâu cũng thi triển được, địa hình nào cũng thông qua, không gặp trở ngại, từ đó, đánh thắng tất cả.

Lý thuyết của Tiềm Long, từ sơ khai đến sâu rộng, gồm các giai đoạn "Thủy hạ Thổ, yểm Lăng Cốc, cảm Chấn Điện, bạc Nhật Nguyệt, phục Quang Cảnh, thần Biến Hóa" (dưới nước như trên cạn, giấu mình chốn gò đồng hang động, biến hoá theo sấm sét, hoà vào ánh sáng mặt trời, mặt trăng, tàng hình trong cảnh vật, biến hoá như thần tiên) . Theo thứ tự tu luyện, sẽ sáng theo nhật nguyệt, sẽ hoà mình ẩn thân vào cùng vạn vật, Diệp Linh Tô tu vi rất thô thiển, cô chỉ mới tập xong ngón nhập môn "Thủy hạ Thổ", cô chỉ có thể làm cho tám chủ bộ nảy sinh ảo giác. Dù vậy, cô chỉ cần giấu mình trong thời khắc của một ý nghĩ thoáng qua đầu, cũng đã đủ để thay đổi chiến cuộc.

Diệp Linh Tô vào gần Bạc Lưu, cô vung kiếm đâm y. Bạc Lưu vốn định xuất chiêu chống đỡ, y chợt thấy kiếm Thanh Li đen nhánh như mực, ẩn hiện bảy sắc cầu vồng, đích thực một thanh bảo kiếm hiếm có. Y chuyên nghề cướp đoạt võ khí, thấy con mồi tự dẫn xác vào, y mừng rơn, bèn lập

chủ ý, đưa trọn phần ngực và bụng ra ngoài, rung rung mỡ bụng chờ đón nhận mũi kiếm đâm vô.

Diệp Linh Tô dự tính nhiều hậu chiêu sau nhất đâm, cô đâu ngờ đối phương đưa bụng ra tiếp nhận, còn đang ngạc nhiên, nhuyễn kiếm đâm sọt ngay vào bụng Bạc Lưu.

Mũi kiếm vừa vô, Diệp Linh Tô lập tức cảm giác thể đâm bị chững lại, cô không suy nghĩ gì lắm, tổng ngay một luồng nội kinh vô thân kiếm. Trong một tích tắc, mặt mày Bạc Lưu co rúm. ánh mắt biểu lộ nỗi đau đớn nơi bụng. Ngón "Chu Lưu Trạch kinh" của y đã luyện đến mức xuất thần nhập hóa, khiến da thịt mềm nhũn như bún, đao kiếm đâm vào sẽ đụng phải Trạch Kinh dày đặc, đủ cho y hóa giải kinh khí của đối phương, đối thủ không thể dùng sức rút về, tất nhiên bị y cướp đoạt mất binh khí. Không ngờ nội kinh của Diệp Linh Tô cũng rất kỳ lạ, trông nhu nhuyễn tựa nước chảy, nhưng dư kinh vô cùng nặng nề, khí thể mạnh bạo tựa núi đổ, Trạch Kinh vấp phải dư kinh đó, nó lập tức tan rã như ta thấy một hòn băng tuyết vô lửa đỏ.

Bạc Lưu nằm mơ cũng không thể tưởng được, y thời vận xui xẻo, đụng ngay phải kinh khí của "Đại Vật Dụng thần công" của môn phái Thích Ấn Thần, nội công của pháp môn này cao cường hết Tiềm Long giấu mình dưới vực sâu, sẽ dũng mãnh tung bật lên với khí thể long trời lở đất. Diệp Linh Tô mới luyện sơ sài, tu vi không sâu, nhưng cô thừa sức khắc chế "Chu Lưu Trạch kinh", kinh khí vừa va chạm nhau, cô đã phá hỏng chân khí hộ thân của Bạc Lưu.

Bạc Lưu rú lên thảm thiết, chỗ trúng kiếm máu phun như suối, Tây Thành tám bộ đồng khí tương cầu, Vạn Thăng phát giác không ổn, ông hét to: "Bắc Đẩu Quy Nhất", ngoài Bạc Lưu, bảy đại bộ chủ không chút nghĩ ngợi, họ vận khí tung một loạt bảy luồng nội lực gộp vào thành một cỗ đại lực, sàn sạt công phá mãnh liệt vào người Diệp Linh Tô.

Bảy đại bộ chủ toàn lực ra tay, chẳng cơ thể con người nào có thể chịu đựng. Diệp Linh Tô không kịp tránh né, cô đứng ngẩn người ra đấy. Nói thì chậm, diễn tiến cực nhanh, đột nhiên có một lực đạo vọt tới, suýt soát như cách một sợi tóc, đã đẩy bản thân mình cô ra ngoài, chưởng kinh "Bắc Đẩu Quy Nhất" vù sượt ngang qua, đập đánh ầm một tiếng vào mặt đất, đào ngay tức thì một cái hố rộng và sâu thăm thẳm.

Diệp Linh Tô vừa đáp xuống đất, người xông vào cứu cô cũng chật vật rơi theo xuống, thân mình hai người dính xà nẹo vào nhau, cả hai lăn qua lộn lại ba bốn vòng, toàn thân Diệp Linh Tô bê bết bùn đất, cô ra sức giãy dụa để đứng lên, không dè bị cú đụng chạm khá nặng này, toàn thân cô rã rời, cô phải dùng hết sức mới đẩy được người đó ra, khi cô hoàn hồn, định nhân mà nhìn, kịp thấy Lạc Chi Dương đang cười hì hì, hắc chưởng một cái mặt ngáo ộp ra với cô.

Diệp Linh Tô giận tới mặt mày tái mét, cô gần muốn xỉu, hôm đó, cô từng thề, thà chết, không thềm nhìn lại cái bản mặt thối tha này, hiện thời, vừa giận vừa oán, cô hét to: "Người làm sao lại có mặt ở đây?"

Lạc Chi Dương nghe cô hỏi, hắc ngơ ngác, bèn duyệt lại những diễn tiến vừa xảy ra, Đầu tiên, Diệp Linh Tô diệt trừ gian tế, cô lên làm bang chủ, rồi vì cùng huyết thống với Vân Hư, cô đã quay ra khiêu chiến tám chủ bộ Tây Thành. Lạc Chi Dương từng chứng kiến thủ đoạn của Bạc Lưu, khi thấy cô gái ra tay thâm y, hắc biết ngay rằng gã mập sẽ cướp đoạt bảo kiếm, tức thì hắc không nhẫn nại được nữa, đã vọt mình xông ra. Hắc chẳng dè, vừa cử động, đã cảm giác thân thể vô cùng nhẹ nhàng, bay vù một nhoáng tới sát người cô gái, đồng lúc bảy đại bộ chủ liên thủ một kích. Hắc không có thì giờ nghĩ ngợi, vừa đến cạnh cô, hắc đã nhanh như chớp ôm và đẩy mạnh Diệp Linh Tô thoát khỏi hiểm cảnh.

Lần xuất thủ này, hắc mãi cứu cô gái thành thử quên hắc mọi sự, vẫn chưa hiểu đã hành động ra sao, nhưng dưới mắt người quan chiến bên

ngoài, họ có cảm tưởng hần vừa độn thổ đến, từ dưới lòng đất, xông lên giải cứu Diệp Linh Tô.

Thạch Xuyên đỡ Bạc Lưu dậy, gã này đã gần bất tỉnh, Thạch Xuyên giận dữ pha lẫn buồn bực, y dòm dòm vào hai người Lạc, Diệp, nét mặt đầy sát khí. Thu Đào nắm cổ tay Bạc Lưu, xem mạch y rồi bà thở hắt ra một hơi, nói: "Thạch sư đệ, đừng loạn động, Bạc sư đệ không chết đâu. "

Bà nhanh chóng lấy ra kim châm, thuốc chữa thương, gọi Thủy Liên Ảnh và hai cô tiểu tì, bảo họ cho Bạc Lưu uống thuốc, băng bó vết thương cho y. Thạch Xuyên đứng cạnh đấy, luôn vung tay giậm chân, không giấu vẻ cật rập lo lắng.

Lúc này Sở Không Sơn cũng đã ra khỏi trận địa, ông ta cười nhạt, hỏi: "Vạn Thăng, tám bộ mất đi một bộ, bát cực chỉ còn bảy, cái trận ‘Chu Lưu bát cực’ có coi như đã bị phá hay không?"

Vạn Thăng nhất thời im lặng, thực ra, nếu theo sát kế hoạch chương pháp, đối thủ sẽ không có cách gì phá trận, chỉ vì Bạc Lưu đột nhiên nổi lòng tham, muốn cướp đoạt Thanh Li, kết quả y bỏ dài lấy ngắn, khiến Diệp Linh Tô có cơ hội đâm y trọng thương, như Sở Không Sơn nói, tám cực thiếu mất một, "Chu Lưu bát cực trận " coi như hỏng.

Còn đang phiền não, ông chợt nghe Chu Liệt phản bác: "Điều Sở tiên sinh nói đó không đúng, nếu không bị tiểu tử này ra tay, Diệp bang chủ là không thể toàn thân rút lui. Bảo rằng chỉ hai người phá trận, bây giờ dôi ra một người nữa, làm sao giải thích đây?"

Vạn Thăng nghe thế, ông tán thành ngay: "Không sai, không sai."

Sở Không Sơn một chút ngần ngừ, ông ta đưa mắt nhìn vào Lạc Chi Dương, gã này sau một chớp loé trong đầu, hần cả cười, nói rằng: "Theo tui thấy, trận pháp dĩ nhiên bị phá, bên tui tui cũng trái quy định, vậy toàn thể mọi người coi như bình hoà, coi như ngang tay, được không?"

"Phi!", mặt hoa đỏ bừng bừng, Diệp Linh Tô trợn trừng cặp mắt, "Ai một bên với người?"

"À há! "Lạc Chi Dương hai tay dang rộng, "Tui với cô không cùng bên, vậy tui là phe Tây Thành. Người của Tây Thành cứu cô, cô liền chối cãi ân huệ đó của Tây Thành, lại còn muốn tiếp tục gây hấn Tây Thành, chính là vong ân phụ nghĩa, mà ai vong ân phụ nghĩa, thì người đó là kẻ tiểu nhân vô sỉ."

"Người mới là tiểu nhân vô sỉ!", Diệp Linh Tô vừa bực tức vừa oán hận, cô mĩa mai trở lại, Cho đến giờ, cô lúc nào cũng bình tĩnh trước mọi sự việc, chỉ duy nhất vừa gặp tiểu tử này, cô đã lập tức mất kiên định, trận cước đại loạn, mặt hoa ửng đỏ như chu sa, hai mắt hầu như toé lửa.

Tất cả Diêm chúng thấy cô hiển lộ dáng vẻ tiểu nữ nhân, họ tức thì đều bị ngạc nhiên. Diệp Linh Tô tự giác thất thố, cô trấn định tinh thần, cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên nói: "Thôi được rồi, quý ba xạo, hừ, chỉ cần người ừng chịu ta một việc, ta sẽ thôi không so đo gì với Tây Thành nữa."

Lạc Chi Dương cười cười, hỏi: "Việc gì? "

Diệp Linh Tô ngẩng cao đầu, giọng lạnh lùng: "Ta muốn người vô làm Tử Diêm sứ giả."

Câu nói vừa dứt, tất cả đều náo động, Lạc Chi Dương cũng ngẩn ngơ, hăn gãi đầu gãi tai: "Diệp cô nương, Ngũ Diêm sứ giả không phải là làm thuộc hạ tùy tùng cho cô hay sao? Tui mà buộc phải đi làm tùy tùng cho cô, chẳng phải bị khuất tất dữ lắm sao?"

Diệp Linh Tô gằn giọng hừ một tiếng: "Nói vậy, người không khứng chịu? "

Lạc Chi Dương nhìn vào Bắc Lưu, rồi quay ra nhìn nhìn đệ tử Diêm bang, hần đột nhiên thở ra một hơi, giọng giãm giãn: "Thôi ... thôi ... tui vô làm tùy tùng của cô cũng được."

Diệp Linh Tô chiêm thượng phong, thần khí dịu đi một chút, giọng rần rỏi, cô quay sang bảo: "Vạn Thăng, hôm nay võ công ta chưa giỏi, chưa phá được trận pháp bọn người, nhưng lấy hạn ba năm, hai bên chúng ta sẽ lại tái so tài một lần, người nghĩ sao?"

Mọi người đều động dung, Vạn Thăng gật đầu: "Sẽ gặp nhau ở địa phương nào? "

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: "Vùng Ngũ Nhạc, núi Thái sơn, trên đỉnh Thiên Tử phong, ba năm nữa, cùng vào ngày này, ta lên đỉnh núi Thái Sơn gặp lại các người."

"Hay lắm! ", Vạn Thăng cả cười, "Nhất ngôn vi định."

Tô Thừa Quang sắc mặt có vẻ khó xử, y nói nhỏ: "Vạn sư huynh, như vậy chỉ sợ không ổn. "

Vạn Thăng lườm y một cái, giọng bình thản: "Tại sao không ổn? Đệ muốn ta làm rửa đen co đầu rứt cổ hả?"

Tô Thừa Quang thở dài: "Chuyện rất quan trọng, lẽ ra phải để Thành chủ quyết định."

"Lão quỷ mê cờ bạc, sao đệ bỗng dưng yếu đuối như mấy mê?", Thạch Xuyên lớn tiếng rầy rà, "Tên mập chết giãm này trúng một kiếm, đệ coi như xoá bỏ, coi như không hả? Hừ, ta biết rồi, đệ thấy tiểu cô nương bộ dạng ưa nhìn, hồng dám đụng tới một sợi tóc của cô ta."

"Thúi lắm. ", Tô Thừa Quang tức giận đến mặt mày đỏ au, "Tô mỗ là một tên du côn, vứt quách mẹ nó đi, đấu đá liên đấu đá, ba năm nữa, đưa

nào không lên Thái Sơn, đứa đó là con là cháu!"

"Không tệ ... không tệ. ", Thạch Xuyên vỗ tay cười âm, "Đây mới là lời của tên quỷ mê cờ bạc."

"Chậm đã! ", Lạc Chi Dương không kìm được nữa, hắt quay sang Diệp Linh Tô, "Diệp cô nương, cái này sự còn mong cô suy nghĩ lại."

Diệp Linh Tô cũng không thèm nhìn hắt, cô lạnh lùng nói: "Người gọi ta bằng gì? "

Lạc Chi Dương sửng sốt, hắt cười mơn, đáp: "Đúng rồi, Diệp bang chủ, thuộc hạ thất lễ."

"Được lắm... "Diệp Linh Tô dáng như không, cô nói, "Ta là bang chủ, người là thuộc hạ, phải chăng người nên nghe lời ta? "

Lạc Chi Dương ngẩn ngơ, hắt tự hiểu đã sa bẫy, đành phải gồng mình nói: "Nên, nên chứ..."

Diệp Linh Tô lườm hắt một cái, cô nhạt giọng: "Được thôi, ta ra lệnh, người ngậm miệng lại, ta chưa cho phép, không được mở miệng, bằng không, sẽ xử trí theo bang quy. Hừ, Mạnh Diêm sứ, dám chống mệnh lệnh bang chủ, phải xử ra sao?"

Mạnh Phi Yến nói: "Từ thấp lên cao, nhẹ thì đánh một trăm trượng, nặng thì cắt cả hai tai. "

Lạc Chi Dương hoảng sợ, hắt cuống cuống ngậm miệng, thầm kêu khổ: "Tiểu nha đầu gian xảo, đang không buộc ta câm miệng. Đáng bực ở chỗ mình không dẫn đo, bị trúng gian kế, bây giờ phải làm cái đồ sứ giả chó má này, tương lai nhất định chẳng có được một ngày yên ổn. Hừ, cái miệng với đôi môi chỉ là thứ nói gì cũng được, mình bất quá chỉ gặt đầu ưng chịu, lại

không có ký giấy tờ chi hết, để rồi mình kiểm cố gì đó, rút ra khỏi Diêm bang là xong."

Chính đang suy nghĩ làm thế nào rút lui, chợt nghe từ xa xa truyền đến một tiếng pháo nổ ầm vang, hần đưa mắt nhìn ra sông, mặt nước đèn lửa chói loà, hiện ra rất nhiều cỗ thuyền lớn, Tôn Chính Phương trông rõ cờ xí trên thuyền, lão la ầm lên: "Không xong ... đây là thủy quân triều đình."

Nguyên lai, Diệp Linh Tô giả truyền soái lệnh, đám thủy quân vâng lệnh triệt thoái, không dè, đại quân không phải chỉ mỗi đoàn thuyền ấy thôi, thủy quân lui một chập, khi gặp hậu quân, họ mới phát hiện bị mắc mưu, cộng thêm chủ soái mất tích, họ lập tức hợp binh vào một chỗ, bàn định kế hoạch nhanh chóng hành quân về hòn đảo này. Trùng trùng một hồi, sau khi mất khá nhiều thời gian, thủy quân cũng đã tới được đảo Sùng Minh, họ lập tức lập vòng vây, đốt pháo lệnh để hiệp công. rồi thì pháo, nổ thì nhau bắn tan tành một số thuyền bè đậu gần bờ,

Người trên đảo đồng lúc rối loạn, họ biết một khi tất cả thuyền bè bị huỷ hoại, tất cả sẽ trở thành ba ba trong vại, họ lập tức không chờ hiệu lệnh, hô hoán nhau chạy ra giành giật thuyền bè để tẩu thoát, Không ngờ Chu Nguyên Chương lập kế hoạch tỉ mỉ, định một mẻ lưới bắt trọn, ông ta đã điều động nhiều chiến hạm, trang bị dày đặc những khẩu pháo, thuyền Diêm chúng chạy chưa bao xa, đã bị trúng đạn pháo mà chìm đắm gần hết. người trên thuyền phải nhảy xuống nước bơi trở về đảo, chúng hè nhau hã hợng chửi bới quan quân.

Tên tướng họ Thường thấy Diêm chúng bị tổn hại, y không khỏi mừng rỡ, cất cao giọng nói: "Nếu thức thời, hãy mau mau thả lão gia, quân đội ngoài kia tất cả đều thuộc quyền lão gia chỉ huy, chỉ cần lão gia phán một câu, bọn chúng sẽ phải để cho các người toàn mạng. "

Lưu chỉ huy sứ cũng nói: "Đúng vậy, tha hai người bọn ta, cũng coi như lập công lớn, Thánh Thượng hài lòng, có khi miễn tội chết cho bọn người."

Mới mấy phút trước đây, một số Diêm chúng bị pháo bắn chết thảm, đệ tử Diêm bang nhìn nhìn mấy chiến hạm của quan quân, họ đang tức giận sôi ruột, nghe hai tên tù binh nói như thế, đâu có khác gì lửa cháy còn đổ thêm dầu!

Cung Cường nhảy một bước đến, soạt soạt hai nhát chùy, đã đánh cho cả hai vỡ đầu phọt óc.

Hắn đột nhiên động thủ, chẳng ai kịp ngăn cản, Cao Kỳ đến xem, thấy cả hai đều đã mất mạng, y nhất thời vừa kinh hãi vừa tức giận, lớn giọng mắng: "Cung Cường, người điên rồi hả? Hai đứa đó đều là con tin, người đánh chết tại nó, bây giờ dùng cái gì áp chế quan quân?"

Cung Cường bất chấp, y oang oang nói: "Chả phải là hai thằng cầu quan sao? Chết thì đã chết rồi, chẳng lẽ lại còn muốn bắt lão tử thường mạng à..."

Y chưa dứt câu, ô quang loé ra, tay chân Cung Cường đồng loạt trúng kiếm, y buông rơi song chùy, té quỵ ngay xuống đất, Y trợn mắt vào Diệp Linh Tô, ồm ồm hỏi: "Diệp bang chủ, tại sao dám thuộc hạ?"

Diệp Linh Tô hai má đỏ bừng, mày liễu xếch ngược, ánh mắt lạnh lẽo, cô dòm dòm Cung Cường, nói dần từng tiếng một: "Ta đã hứa tha mạng cho hai người đó, đã bảo đảm họ sẽ không bị giết."

Cung Cường bất phục: "Tụi nó là quan binh, mình là Diêm kiêu, từ xưa hai phe luôn luôn đối đầu, lão tử từng giết quan binh, nếu không được một trăm, ít ra cũng có tám mươi, giết thêm hai đứa này thì nhằm nhò gì?"

Diệp Linh Tô lắc đầu nói: "Người giết người khác ta thấy kệ, nhưng hai người này ta đã hứa tha, người giết họ, chính là chống lệnh, ta là chủ bang, người dám trái lệnh, ta quyết định xử tử, không tha."

Tất cả nghe vậy, đều biến sắc, Tôn Chính Phương vội nói: "Bang chủ, đây đúng là lúc dùng người, tên này xưa nay kiêu dũng, xin nhẹ tay cho. "

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: "Trước tình thế nguy cấp, hiệu lệnh không nghiêm, bọn ta sẽ chết hết trên đảo này."

Cung Cường tính nóng như lửa, y nghe được, nhất thời la hét rầm rĩ như sấm: "Đồ con mẹ nó xú hoa nương, lúc lão tử gia nhập Diêm bang, người con mẹ nó còn nằm ngửa bú sữa ở đâu đâu, người muốn giết lão tử, cứ giết lão tử, ai thèm đi nghe mệnh lệnh của người mà bán mạng, đồ con mẹ người xú hoa..."

Lời còn chưa dứt, y chợt cảm giác lồng ngực lạnh buốt, Cung Cường cúi nhìn, nhuyển kiếm đâm sâu vô tâm khẫu, cặp mày y còn hiện nét không tin đó là sự thực. Diệp Linh Tô rút kiếm ra, Cung Cường tức thì rũ xuống, hai mắt trợn tròn lên, y rõ ràng chết không nhắm mắt.

Lạc Chi Dương đứng nhìn xác Cung Cường, trong lòng giá rét, hắn đưa mắt trông sang, Diệp Linh Tô đang đứng ở đấy, cô toát khí thế lạnh buốt như núi băng cao ngàn trượng, đây hàn khí bức nhân, Lạc Chi Dương rờn rợn người, hắn nhìn nữ tử này, đột nhiên thấy có chút gì xa lạ.

Toàn đảo yên tĩnh một hồi, Diệp Linh Tô ngẩng đầu, ánh mắt quét trọn toàn đám người, ai nấy chạm phải tia nhìn đó, đều bất giác cup mi. Diệp Linh Tô đưa một ngón tay chỉ vào cái xác, cô cất cao giọng: "Từ giờ trở đi, ai làm trái hiệu lệnh ta, sẽ nhận lấy cái kết cục này."

Diêm chúng xưa nay tranh đấu ngoan cường, họ không ngờ Diệp Linh Tô tự tay đâm chết Cung Cường, tàn nhẫn hơn hắn một bậc, ai nấy nhất thời câm như hến, không kẻ nào dám hó hé.

Diệp Linh Tô trấn áp xong quần hào, cô giơ cao lệnh bài Thanh Đế, sắc giọng nói to: "Đường chủ các tỉnh nghe lệnh, hãy chỉ huy nhân mã của

mình, ra sức cướp trở về mấy cỗ thuyền còn sót lại, tụ tập chờ nghe hiệu lệnh."

Tất cả bang chúng y lời, ủa xuống nước, kéo thuyền lên cạn, Diêm bang nhân số hãy còn nhiều, quan quân không dám đến gần, nhưng họ phát pháo từ ngoài sông vào, khó bắn trúng thuyền nằm trên cạn.

Thấy mấy cỗ thuyền đã tập hợp lại xong, Diệp Linh Tô quay sang Lạc Chi Dương, gọi to: "Tử Diêm sứ giả! ". Gã này chấp tay làm hiệu, Diệp Linh Tô hỏi: "Hải đông thanh hiện đang ở đâu? "

Lạc Chi Dương lặng im không đáp, Diệp Linh Tô bực tức: "Tại sao không trả lời ta? "

Lạc Chi Dương chỉ chỉ vào miệng, ra dấu đang bị cấm lên tiếng,

Diệp Linh Tô nhớ lại lệnh cũ, cô dẹp tức giận, nói: "Thôi, ta cho phép người nói chuyện đó."

Nhạc Chi Dương thở hắt ra, hãnh vui vẻ nói: "Thuộc hạ tuân lệnh.", rồi hãnh nâng sáo thổi hai tiếng, Phi Tuyết từ trên không đáp xuống, nó nhìn thấy Diệp Linh Tô, trong mắt lộ ra một nét thù địch.

Cô gái thấy nó nhớ hận xưa, trong lòng không vui, cô bèn cay cú nói: "Tử Diêm sứ giả, hãy ra lệnh cho hải đông thanh trình sát tứ phương, tìm xem góc nào ít thuyền bè nhất."

Lạc Chi Dương ra dấu, con Phi Tuyết vỗ cánh bay lên cao vút, nó tuần tra một lúc, rồi bay vòng vòng trên một nơi về phía tây nam..

Lúc ấy, thủy quân nã pháo liên miên, hàng trăm cỗ thuyền sát cánh nhau dũng mãnh tiến vào, ý chừng muốn đổ bộ bắt địch nhân. Diệp Linh Tô vùng tay lên, cô hô lớn: "Tam đại trưởng lão, các vị thống lĩnh quân bản bộ, nhắm hướng tây nam mà đột phá."

Tôn Chính Phương rầu rĩ nói: "Chỉ sợ không đủ thuyền bè."

Diệp Linh Tô bảo: "Quan thuyền kia há chẳng phải là thuyền sao? "

Tôn Chính Phương ú ớ, kinh hãi: "Cướp thuyền của quan binh à? Thật quá sức hung hiểm, ai dám làm?"

"Ta sẽ làm!", Diệp Linh Tô cũng không thềm nhìn vào lão, cô ra lệnh, "Ngũ Diêm sứ giả, hãy chọn nhiều người giỏi làm quân thủ hạ theo ta xông ra đoạt thuyền."

Cô chỉ huy rất quyết liệt, tạo cảm giác yên tâm, tạo tin tưởng trong mọi người.

Sở Không Sơn cất cao giọng, hồ hởi nói: "Tiểu nha đầu, chuyện đoạt thuyền này coi mò hay đấy, nhất định không thể thiếu lão phu."

Diệp Linh Tô đáp: "Sở tiên sinh chịu tương trợ, Diệp Linh Tô cầu còn không được. "

Sở Không Sơn vuốt râu, ông mỉm cười, gật đầu lia lịa.

Diệp Linh Tô phát lệnh xong, cô dẫn đầu một đoàn gồm Sở Không Sơn, Ngũ Diêm sứ giả cùng hơn trăm bang chúng, khởi động "Bảo Luân xa thuyền" cùng một ít khoái thuyền, hạ thủy đi ngược sông. Lúc này thủy quân cũng đã đến sát hải đảo, chúng thấy có người ra trận, bèn nã pháo, bắn đá và tên nỏ hàng loạt, bang chúng bất kể nguy hiểm, chèo thuyền vọt mạnh tới, song phương xông vào nhau, trong nháy mắt, chỉ còn cách xa nhau không quá mười trượng.

Diệp Linh Tô rút kiếm, chặt đứt một đoạn cột buồm, cô dùng sức ném nó xuống nước, lướt mình theo đứng bên trên, đưa khúc gỗ di chuyển thẳng đến một cỗ thuyền địch. Đến gần kề, cô hét một tiếng, sử khinh công "Phi

Yến kinh long", nhẹ nhàng nhát lên đầu thuyền, vung kiếm đâm nhiều quân lính, tung cước đá bay số còn lại xuống nước.

Thầy trò Sở Không Sơn cũng bám theo sát, họ cũng chiếm được một quan thuyền, Lạc Chi Dương cùng Thuần Vu Anh, Đổ Dậu Dương cùng Hoa Đình cũng hè nhau cướp được hai thuyền. Nhóm người này võ công cao cường, hơn hẳn lũ quan binh, nhất thời tung hoành chém giết, trong tiếng kêu la thảm thiết không dứt, chỉ một chốc, thuỷ quân đã bị cướp mất đi hơn mười cỗ quan thuyền.

Diêm chúng quan chiến, thấy nữ bang chủ đi trước sĩ tốt, thấy cô hùng dũng cướp đoạt thuyền địch, khiến họ hưng phấn, sĩ khí dâng cao, đều hè nhau xuống thuyền phóng về hướng tây nam, chém giết từng bưng, đã mở được một con đường máu.

Tướng lãnh thuỷ quân lập tức phát hiệu lệnh, điều tất cả chiến thuyền rượt đuổi, truy sát, tiếng hò hét vang trời. Diệp Linh Tô chỉ huy bang chúng vừa chiến đấu vừa chạy, quan quân nã pháo từ xa, giết chết khá nhiều bang chúng.

Diệp Linh Tô lo chỉ huy, cô thầm rầu rĩ, nếu quan binh cứ bám sát theo sau và bên Diêm bang không ra được tới biển, toàn quân sẽ bị tiêu diệt gọn, nếu quay đầu phản công, sẽ rơi vào thế ít người, yếu sức.

Còn đang do dự, cô chợt nghe âm âm hai tiếng, trận địa bên quan quân vang rộ tiếng kêu la thảm thiết, trong một cái nháy mắt, thấy hai chiến thuyền lật ngang, nghiêng hẳn một bên rồi ùng ục chìm xuống đáy sông.

Diệp Linh Tô thoáng kinh ngạc, cô dõi mắt nhìn, đằng sau trận tuyến thuỷ quân đang tiến đến một cỗ thuyền lớn, trên thuyền chất nhiều đá tảng cực to, cao như một hòn núi. Thạch Xuyên đứng tấn trước núi đá, dáng hệt thiên thần, y một tay nhắc một khối đá lớn, miệng đột nhiên quát lớn, tay phải vung một cái, đưa tảng đá vù vù bay ra, đập trúng vào đuôi một cỗ

chiến thuyền. Chỗ đó thủng ngay một lỗ hổng cực to, nước sông ồ ồ tuôn vào thuyền, làm cổ thuyền dựng đứng lên rồi trong tiếng kêu thét của quân lính đang hè nhau nhảy xuống nước, cổ thuyền chìm ngấm.

Chợt nghe Thạch Xuyên cười âm, y vung tay trái ném ra một tảng đá lớn khác, nghe ùng một tiếng, lại đánh thủng sườn một cổ chiến thuyền đang xông vào ngăn cản y..

Cả quan quân lẫn Diêm chúng đều phát sợ, Thạch Xuyên một thân huyết nhục, y ném tảng đá lớn, uy lực không sút kém chút nào so với máy bắn đá. Chỉ thấy hai tay y không ngừng nghỉ, vung tả vung hữu, liên tục ném đá, đánh chìm khá nhiều quan thuyền. Quan quân bắn tên phản kích, tất cả các mũi tên đụng vào thân mình Thạch Xuyên đều gãy đứt đoạn, rơi lả tả xuống dưới. Bọn quan quân đâu biết cái tuyệt diệu của "Chu Lưu Thạch kình ", chúng nhìn thân hình Thạch Xuyên mà cứ tưởng đang nằm mơ.

Chợt nghe một tiếng thét thanh thoát, một cái dù trắng bay vút lên trời, đã thấy đôi chân Lan Truy đập thủy như bay, đưa y xông lên một cổ thuyền. Quan quân trên đó chưa từng thấy thần kỹ lướt đi trên sóng nước, còn chưa giao thủ, hồn phách đã tiêu tan quá nửa. Bóng dù trắng vù qua vọt lại, quan quân trên thuyền từng đứa bị đá lọt rào rào xuống sông.

Lan Truy ra tay một chập, cổ thuyền sạch nhẵn quan quân, y lại đập thủy mà vọt sang một hạm thuyền khác, y ra tay liên tục một hồi, chẳng bao lâu, trên mặt sông đã có khá nhiều thuyền vô chủ.

Chu Liệt cũng đáp lên một chiến thuyền, miệng y phun từng luồng lửa, đốt lên nhiều đám cháy chung quanh. Thủy thủ trên thuyền kinh hoàng, toàn bộ con thuyền rối loạn. Chu Liệt rảo chạy khắp chốn để phóng hỏa khiến con thuyền cháy đổ rục trời.

Tô Thừa Quang, Vạn Thắng, Mộc Hàm Băng cũng thừa dịp gây náo động, khiến trận cước quan quân bỗng đại loạn. Diệp Linh Tô mừng rỡ, cô hạ lệnh Diêm bang quay đầu thuyền phản kích. Diêm chúng đều hưng hân, vừa rồi bị truy đuổi bén gót, ai nấy lo buồn, vừa nghe hiệu lệnh, họ tranh nhau xông trận, quan quân đầu đuôi không tiếp ứng nổi, bị đánh cho tơi bời hoa lá, những quan thuyền còn sót lại đều hèn nhau bỏ chạy tứ tung.

Quan quân dẹp tan, Tây Thành cùng Diêm bang hội họp vô một chỗ, Vạn Thắng nói: "Diệp bang chủ, giặc cùng chó đuổi, mình sớm tìm cách thoát thân mới là đúng."

Lạc Chi Dương cũng góp vô: "Vạn bộ chủ nói đúng, quan quân còn nhiều người, khi chúng ổn định trận cước, vẫn là không dễ đối phó, lúc này không đi cho mau, e hối hận không kịp."

Diệp Linh Tô nghĩ ngay một kế hoạch, cô tập hợp đoàn thuyền, rời sông ra biển, đi dọc theo bờ biển về phía bắc. Đến lúc không còn thấy quan thuyền theo đuổi, họ mới cập bờ.

Lạc Chi Dương mắt thấy mọi người Tây Thành sắp ra đi, hăn vội vàng chạy đến, gọi to; "Địa mẫu nương nương, xin dừng bước. "

Thu Đào quay lại, lạnh lùng hỏi: "Tử Diêm sứ giả có điều gì chỉ giáo?"

Lạc Chi Dương thấy thần sắc bà không tốt, hăn thoáng ngần người, rồi gượng một nụ cười, nói: "Xin Địa mẫu rộng lượng, Diệp cô nương là chỗ quen biết cũ, tui không giúp cô ấy. chính là vong ân phụ nghĩa."

Thu Đào thần sắc hơi buông lỏng, bà thở dài: "Tây Thành, Diêm bang đang lẩn cấn, ngươi là Tử Diêm sứ giả, ngươi cung kính với ta như vậy, bộ không sợ Diệp bang chủ nghi ngờ ư? "

Lạc Chi Dương ngoái trông lại, thấy Diệp Linh Tô đang chăm chú vào hăn, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, thần sắc nghi hoặc, hăn lập tức cười cười:

"Địa mẫu đừng lo, tui có cách giải thích cho cô ấy hiểu. "

Hắn ngừng một chút, nói tiếp, "Thật không dám nói láo, tui tìm tiền bối, chính vì có một chuyện sinh tử vô cùng trọng đại."

Thu Đào ngạc nhiên: "Đại sự gì thế? "

Lạc Chi Dương đáp: "Tui có một vị sư hữu trùng ‘Nghịch Dương chỉ ‘ của Đông Đảo."

Thu Đào kinh hãi, bà quay sang nhìn Vạn Thăng, ông ta cũng đẩy vé kinh ngạc. Thu Đào hỏi: "Ai sử ‘Nghịch Dương chỉ’?"

Lạc Chi Dương đáp: "Vân Hư."

Các chủ bộ Tây Thành càng giật mình hơn, Vạn Thăng nói: "Diệp bang chủ không phải là đệ tử của Vân Hư sao? Vì đâu người bỏ chỗ gần mà đi tìm nơi xa? Không thỉnh cầu cô ấy, lại đến nhờ cậy bọn ta."

Lạc Chi Dương gượng cười: "Vân Hư không chịu cứu, Diệp cô nương lại chưa có luyện thuật pháp ‘Chuyển Âm dịch dương’, Lương thành chủ là truyền nhân của ‘Tây Côn Lô’, tui nghĩ ngài cũng tinh thông thuật pháp đó. Mong các vị mở lòng nhân ái, cho tui diện kiến thành chủ."

Người Tây Thành nhất thời im lặng, Vạn Thăng đột nhiên chậm chậm nói: "Chuyện này, bọn ta bất lực"

Lạc Chi Dương bất giác rung động, hắn vội nói: "Vạn bộ chủ, chuyện liên quan sinh tử, tui lúc trước nếu có chút đắc tội, chỉ mong bộ chủ rộng lòng tha thứ."

Vạn Thăng lắc đầu nói: "Việc này không có mắc mớ gì tới người..."

Ông còn chưa dứt lời, bỗng Thủy Liên Ảnh lên tiếng: "Vạn sư bá, lúc Diêm bang tấn công Hành Hạnh thủy tạ, nếu không được Lạc công tử

trượng nghĩa ra tay, Liên Ảnh thật không biết rồi sẽ sống chết ra sao. Liên Hàng, Lam Vân bị bắt, Lạc công tử vì muốn cứu các cô ấy, đã gác bỏ sinh tử ra ngoài, dũng cảm xông vào đại hội 'Hà Hàm Hải Đạm', tận lực chiến đấu quần hùng Diêm bang, để đến nỗi bị trọng thương gần chết. Thành chủ luôn luôn coi trọng ân nghĩa, Lạc công tử nghĩa khí cao cả, mình mà không giúp công tử, chẳng phải đã làm sai lời thành chủ dạy bảo?"

Liên Hàng, Lam Vân cũng song song quỳ xuống, cùng van lơn: "Những điều tiểu thư nói là sự thật, cầu xin Vạn bộ chủ gắng giúp."

Vạn Thăng hơi ngượng, ông ngần ngợ không biết nói gì, Thu Đào thở nhẹ một hơi, bà nâng hai nữ tỳ đứng lên, nói: "Vạn bộ chủ có chỗ khó xử, đại ân của Lạc công tử, chúng ta khắc ghi trong lòng, chỉ vì gặp thành chủ quả tình rất gay."

Vạn Thăng cũng gật đầu, ông bảo Lạc Chi Dương: "Khi gặp thành chủ, ta sẽ thay người chuyển đạt việc này."

Lạc Chi Dương càng nghe càng thấy nhụt chí, hần thở dài: "Vị sư hữu kia thương thế trầm trọng, chỉ sợ không kéo dài được lâu."

Vạn Thăng muốn nói, ông lại thôi, đột nhiên vung mạnh ống tay áo, ông vội vàng xoay người mà đi. Các bộ chủ kia cũng yên lặng đi theo. Rồi Thủy Liên Ảnh nhìn sang Lạc Chi Dương, cô thấy hần đờ đẫn, bèn an ủi: "Lạc công tử cứ yên tâm, Vạn sư bá một lời nặng bằng chín đỉnh, nhất định ông sẽ tìm cách giúp đỡ."

Lạc Chi Dương không biết phải trả lời ra sao, Thủy Liên Ảnh thầm thở ra nhẹ nhẹ, cô lờm Diệp Linh Tô một cái, dẫn hai tiểu tì ra đi.

Lạc Chi Dương nhìn theo sau nữ tử, trong lòng rối bời bời. Tây Thành thấy chết mà không cứu, quả ra ngoài dự kiến khá đậm, nhưng nhìn dáng vẻ Vạn Thăng và Thu Đào, dường như họ có ẩn tình, nhưng ẩn tình loại

nào, Lạc Chi Dương nghĩ tới nghĩ lui cũng không đoán ra nổi, nhớ đến thương thế Tịch Ứng Chân, hẳn càng thêm náo nức trong lòng.

Vương Tử Côn làm phản Diêm bang, hẳn có tiết lộ nhiều cơ mật, các tình đường đều có mầm hại, Diệp Linh Tô triệu tập bang chúng, cô quyết định tam đại trưởng lão cùng các Đường chủ lập tức hóa trang, lén trở về địa phận của mình điều động đệ tử đi lánh nạn. Ngũ Diêm sứ giả sẽ tháp tùng Diệp Linh Tô ở lại vùng đông nam, tiếp tục công việc tổng đàn. Chẳng qua, họ không còn có thể lưu lại kinh sư, ngay cả Hữu Vị trang cũng không thể tiếp tục sử dụng, chỉ có thể tạm đi Dương Châu tránh truy nã.

Thương nghị xong, mọi người đều giải tán. Lạc Chi Dương quay sang bảo Diệp Linh Tô: "Tui còn chút việc, chưa thể đi Dương Châu ngay."

Diệp Linh Tô cười nhạt: "Đây là người ra mặt kháng lệnh chẳng?"

Lạc Chi Dương thở dài: "Cô đừng đùa giỡn tui nữa, Diệp bang chủ, mời cô đến chỗ khuất, tui có nhiều chuyện muốn nói."

Diệp Linh Tô thấy hắc bộ dạng thất thần, cô không đành lòng làm khó hắc nữa, bèn gằn giọng hừ một tiếng, theo hắc đến một góc khuất. Lạc Chi Dương đem sự việc xảy ra trong nhiều ngày qua kể rõ một lần. Diệp Linh Tô yên lặng nghe, rồi cô đột nhiên hỏi: "Chu Vi này là con gái của hoàng đế?"

Lạc Chi Dương lẳng lẳng gật đầu, Diệp Linh Tô khẽ cười nhạt, cô hỏi thêm: "Người nói là cô ta sẽ bị đem gả bán cho người khác?"

Lạc Chi Dương nhú mày, ánh mắt hiện lên một tia thống khổ.

Diệp Linh Tô liếc hắc một cái, cô nhìn về phía xa xa, khẽ thở ra, nói: "Lạc Chi Dương, người thật sự thích cô ta sao?"

"Thích thì làm được gì?". Lạc Chi Dương gượng cười, "Cô ấy chung quy cũng bị gả bán mà thôi."

Diệp Linh Tô đột nhiên quay ngoắt lại, ánh mắt phẫn nộ, cô to tiếng: "Người đúng là một thằng ngu!"

Lạc Chi Dương sững sốt: "Tui ngu chỗ nào? "

Diệp Linh Tô mặt hoa đỏ như gấc, cô hằn như quát hằn: "Người còn không ngu à? Nếu thích cô ta, sao có thể nhìn cô ấy gả cho người khác? Nếu là ta, ta sẽ tìm cách đưa cô ta trốn ra khỏi Tử Cấm thành, cùng cô ta cao chạy xa bay."

Lạc Chi Dương cúi gầm, ủ rũ, hần lắc đầu nói: "Tui có đề nghị, nhưng cô ấy không chịu đi."

"Cô ta không chịu?", Diệp Linh Tô cười gằn, "Là cô ấy chấp nhận gả bán cho người khác, để rồi ầm ỨC cả đời?"

Lạc Chi Dương thần thờ, hần thở dài: "Cô ấy tình nguyện thế, tui còn có cách gì đây?"

"Là người chịu vậy hả?", Diệp Linh Tô trố mắt vào Lạc Chi Dương, "Người cam tâm nhìn cô ta đi lấy chồng? Hừ, bọn nam nhân các người, thật sự là thứ vô tình vô nghĩa."

"Tui ... tui ... "Lạc Chi Dương đỏ mồm cứng lưỡi, một lúc thật lâu sau, hần gượng cười, "Diệp cô nương, thôi đừng nói chuyện này nữa, bây giờ, Tây Thành không chịu cứu người, tui phải về kinh sư chăm sóc cho Tịch đạo trưởng, tui không thể đi Dương Châu với cô được."

Diệp Linh Tô nổi tức giận chưa tiêu tan, mặt cô vẫn còn đỏ gay, tâm khẩu pháp phòng, một lúc thật lâu sau mới bình tĩnh trở lại, cô nhìn Lạc

Chi Dương, bất tri bất giác, thần sắc cô dần dà lộ nét thê thảm, rồi một chớp sau, cô đột nhiên hỏi: "Người ở kinh thành, trú ngụ tại đâu?"

Lạc Chi Dương sững sờ, hần đáp: "Dương Minh Quán."

Diệp Linh Tô ừ rừ nói: "Thôi cũng được, người ở lại kinh thành làm tai mắt cho Diêm bang, nhưng mà, người là Tử Diêm sứ giả, nếu ta có chút mệnh lệnh, người hãy gắng nghe theo."

Ngữ khí tuy hết sức bình thản, cô lại không thể che giấu niềm chua xót. Nhìn bộ dáng đó, Lạc Chi Dương bỗng thăm ngượng, hần viện cố chiếu cố Tịch Ứng Chân, sâu trong nội tâm, vẫn là không muốn rời xa Chu Vi.

Chỉ một thoáng, trong tim Lạc Chi Dương trào dâng buồn nản, hần bỗng đứng xoay người, rảo bước đi thật nhanh về phía tây, bỏ lại một mình Diệp Linh Tô đứng ngẩn ngơ ở đấy, chẳng bao lâu, hình dáng hần chìm khuất vào bóng tối.

--- hết chương 23 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 24 : Cửu Vương Triều Khuyết 1

Lạc Chi Dương đi một mạch hơn hai mươi dặm, tâm tình mới lắng dịu xuống, hắn không hiểu vì sao, vừa rồi, chạm vào ánh mắt Diệp Linh Tô, hắn bỗng dừng tái tê trong lòng, chỉ muốn đi, càng xa cô chừng nào càng tốt chừng ấy.

Sau khi bị vây hãm trong trận "Chu Lưu Bát cực", cơ thể Lạc Chi Dương như được thay da đổi thịt, nội tức hắn bền bỉ, đi thật lâu như vậy mà chân khí không yếu kém thì chớ, lại còn sung mãn hơn lên, tâm chí phần chấn khiến hắn bất giác hú một tràng dài, âm thanh vút lên cao, chung quanh đầy vài dặm đều nghe rõ được.

Rảo bước đi trong tiếng hú, sau độ một tuần trà, Lạc Chi Dương cảm thấy chân khí lưu chuyển thông suốt, hắn đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ, tự hỏi: "Nhờ đâu vận hành chân khí trong cơ thể biến đổi từ nghịch sang thành thuận?"

Hắn cố lục trí nhớ, khi bị tám loại kinh khí "Chu Lưu" xộc vào cơ thể, khuấy cho nghịch khí bốc lên từ đan điền, hắn đang cực kỳ khó chịu, bỗng có một thanh âm chỉ dẫn cho hắn cách thức điều động chân khí, đưa nó đi khắp trăm huyết đạo, giúp hắn tiến vào một cảnh giới huyền diệu, đến lúc hắn hồi tỉnh lại, toàn bộ vận hành của nội khí trong cơ thể đã từ nghịch biến sang thuận.

"Người hướng dẫn nọ là ai?", Lạc Chi Dương chỉ thấy lạ lẫm, thế nhưng cảm tưởng sự thay đổi này có quan hệ mật thiết cùng tâm pháp tu luyện nội công, hắn cố nhớ lại toàn bộ những lời chỉ dẫn, y theo đó vận chuyển chân

khí một vòng, tức thì thấy nội thể hưng phấn, chân khí lưu chuyển lạnh lẽo không chút trở ngại, không còn những cảm giác cực kỳ khốn khổ của nghịch hành.

Trong đầu Lạc Chi Dương tràn đầy những nghi vấn không lời giải đáp, hắn đành gác chúng sang một bên, tiếp tục hành trình trở lại kinh thành. Sau một ngày một đêm, về đến ngoại ô, hắn thay đổi sang đạo bào, lúc phản hồi Dương Minh quan, hắn hay tin Tịch Ứng Chân đã bị triệu vào ở trong cung. Đạo Thanh được biết hắn đã về, y chạy mau tới vân phòng, mặt mày tươi rói, chúc mừng hắn..

Lạc Chi Dương kỳ quái hỏi: "Mừng chuyện gì?"

Đạo Thanh hớn hởi: "Thái tôn cho triệu đệ vô Đông cung, bộ không đáng vui mừng sao?"

"Thái tôn?", Lạc Chi Dương sửng sốt, "cho triệu tui?"

"Đúng thế!", Đạo Thanh mặt mày rạng rỡ, "Hai ngày trước đây, Thái tôn cho người đến mời đệ vào cung, lão thần tiên bảo đệ có việc bên ngoài, nhờ vị công công trở về bẩm báo. Hảo sư đệ, đệ đã về đến đây rồi, hãy mau chóng vô Đông cung, Thái tôn chính là Hoàng đế tương lai, không thể bắt phải chờ đợi quá lâu đâu"

Lạc Chi Dương nghĩ nhớ đến chuyện trợ giáo, tức thì thập phần đau đầu, đành phải nói: "Đông cung ở đâu, để tui đi cầu kiến." Đạo Thanh khoát tay, nói: "Đông cung đâu phải chỗ muốn đi là đi đâu! Trước hết, phải thảo một cái danh thiếp, Thái tôn xem qua, sẽ triệu đệ vào cung."

Lạc Chi Dương không làm gì khác được, hắn đành phải viết mấy chữ vào một danh thiếp, trình bày rằng vừa đi xa về, Thái tôn nếu có lòng ưu ái, xin được diện kiến ... vân vân. Xong rồi, sai một tiểu đạo sĩ đưa đến Đông cung. Chẳng mấy chốc, tiểu đạo sĩ trở về, cùng đi có một thái giám, đem giao cho hắn một thủ lệnh, Lạc Chi Dương đọc kỹ thấy, đúng là chữ viết

của Chu Duẩn Văn, lệnh cho hần sớm hôm sau phải vô Đông cung hầu cận. Ngủ một đêm không có chuyện gì khác lạ, ngày kế Lạc Chi Dương thức dậy sớm, hần chần chỉnh áo quần, dùng điểm tâm xong thì thấy xe của Đông cung đến đón. Đông cung ở phía đông trong Tử Cấm thành, cách cung điện hoàng đế một bức vách. Đến trước đại môn, hần lên một cỗ kiệu nhỏ, theo cửa hông đi vô cung, tới một trạm canh trước cung, bèn xuống kiệu đi bộ. Đi chừng trăm bước, bỗng nhiên nghe có tiếng cười, theo thái giám chỉ dẫn, Lạc Chi Dương đi vào một thư phòng, trông thấy Chu Duẩn Văn ngồi chủ vị, đang trò chuyện cùng ba người. Trong số có Hoàng Tử Trường, hai văn quan khác, một ngoài ngũ tuần, mặt chữ điền, râu ria rậm rạp, người kia ngoài bốn mươi, mặt ngọc, phong thái cao nhã.

Chu Duẩn Văn thấy Lạc Chi Dương, y đứng dậy, vỗ tay cười nói: "Đạo Linh tiên trưởng đã đến rồi kia."

Lạc Chi Dương tiến lên một bước, chấp tay hành lễ.

"Láo xược.", Hoàng Tử Trường cau mặt, "Tại sao không hành đại lễ trước Thái tôn?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Hoàng đại nhân là người trần tục thì theo lễ số tục gia, tiểu đạo là người phương ngoại, dĩ nhiên theo lễ số của phương ngoại."

Hoàng Tử Trường đang định phản bác, Chu Duẩn Văn khoát tay, nói: "Được rồi, lão thần tiên diện kiến Thánh Thượng cũng chỉ chấp tay mà thôi."

Hoàng Tử Trường cười nhạt: "Hần nhỏ tuổi, vô công vô đức, làm sao sánh cùng lão thần tiên cho được?"

Chu Duẩn Văn cười cười, y trở vào vị quan mặt chữ điền, nói: "Vị này là Tề Thái, Tề đại nhân đang lĩnh chức Binh Bộ thượng thư, "

Y chỉ người kia, nói, "Vị này tên Trác Kính, Trác đại nhân làm quan Hộ Bộ thị lang, các vị tuy không phải trợ giáo, nhưng có học vấn tinh thâm, đều là thầy giỏi của ta."

Lạc Chi Dương thi lễ cùng họ.

Trác Kính đưa mắt đánh giá hẩn một cái, lão chợt cười, nói: "Thái tôn điện hạ, thấy Đạo Linh tiên trưởng, vì thần bỗng nghĩ đến một việc lạ."

Chu Duẩn Văn cười hỏi: "Việc lạ ra sao, kể ta nghe chơi?"

Trác Kính nói: "Ở làng hạ quan có một hộ nông gia, năm ngoái, trong đám heo bỗng một nái sẽ đẻ được một con chó nhỏ. Làng xóm đều lấy làm kỳ, họ bàn rằng: ‘Đúng đạo lý thì là cầu để cho cầu nuôi, nhưng do heo đẻ ra, theo đạo lý mà nói thì tuy do heo đẻ, nhưng lại thuộc giống chó’."

Mọi người nghe đều cười âm, Hoàng Tử Trường vờ không hiểu, hỏi: "Chuyện thiệt thú vị, nhưng không biết có dính dáng gì tới Đạo Linh tiên trưởng?"

Trác Kính cười, đáp: "Nói 'đạo lý', bộ không có liên tưởng đến ‘đạo sĩ’ à?", mọi người càng cười to hơn.

Nguyên lai, Chu Duẩn Văn tức giận Lạc Chi Dương bữa đó vượt trội mình mà nổi bật trước nhà vua, y bàn trước cùng ba tên tâm phúc, tìm cách chọc quê hẩn, lúc ấy, tại đấy, duy nhất đạo sĩ chỉ có một mình Đạo Linh, Trác Kính dựng chuyện cười, chẳng qua ngầm bảo Lạc Chi Dương đồ đệ của heo, của chó.

Lạc Chi Dương trong lòng nổi sùng, mặt hẩn vẫn tỉnh bơ, "Nhân nói chuyện lạ, tiểu đạo hai hôm trước cũng chứng kiến một chuyện khác thường."

Ba vị quan nhìn nhau, đều có nét cười nhạt.

Lạc Chi Dương vờ không thấy, hăn kể tiếp: "Tiểu đạo trụ tại một khách điểm chợt nghe một ông khách gây gỗ cùng điểm chủ nhân, đến nơi xem, thấy trong chuồng ngựa có một con lừa (ND lừa : mao lư)."

"Có gì lạ đâu.", Hoàng Tử Trường cười gằn, "chuồng ngựa bộ không chứa được lừa sao?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Lừa dĩ nhiên có thể chứa, chỉ vì ông khách nói, hăn đem vô nhốt tại chuồng ngựa rõ ràng là một con ngựa, sau một đêm, tại sao đã biến thành lừa?"

Trác Kính cười góp: "Ắt là điểm chủ nhân đánh lộn con đen, đem lừa thay vô ngựa"

Lạc Chi Dương cười. tiếp; "Ông khách cũng nói y hệt như vậy, điểm chủ nhân lại đưa ra đạo lý của mình, y nói: ‘Khách quan có chỗ không biết, ông nhìn chữ LU’ (𠂔, bộ Mã 馬), mà xem, chữ LU’ bên trái một cái mã, bên phải một cái hộ (戶), MÃ của ông mà biến thành LU’, nhất định là đã đi vô Hộ Bộ làm quan rồi.’"

Trong điện tức thì lặng yên như tờ, Trác Kính tái mặt, y cười gằn, hỏi: "Theo như cách nói của tiên trưởng, quan ở Hộ Bộ đều là lư sao?"

Lạc Chi Dương bèn cười, đáp: "Đâu dám đâu, lời đó chẳng phải của tiểu đạo nói, mà là do điểm chủ nhân kia nói"

Trác Kính không thể phát tác, y rầu thúi ruột, Chu Duẩn Văn thấy y thua thiệt miệng lưỡi, cũng thấy không khoái gì cho lắm, bèn đánh mắt với Tề Thái. Lão này vượt râu, khề cười: "Hạ quan hôm qua cao hứng đặt một cặp câu đối, mới chỉ xong được vẽ trên, vẽ dưới nghĩ muốn bế đầu mà chưa ra, tiên trưởng học vấn cao, xin nghĩ giùm hạ quan cái vẽ dưới với."

Lạc Chi Dương thầm chửi thề: "Lão tử lại không phải thư sinh, chỉ có học vấn kiểu rậm chó thì mới đối được với vẽ đối rậm chó gì đây?" Chỉ là,

Tề Thái kêu đích danh hăn, nếu không tiếp chiêu, càng để chúng cười vào mặt, hăn đành lập tức gồng mình, đáp "Tiểu đạo kém tài ít học, chỉ sợ đối không chuẩn."

"Đừng ngại, hãy nghe qua vế trên đã.", Tề Thái cười, cất cao giọng, "Vế xuất là: 'Nhị viên đoạn mộc thâm sơn trung, tiểu hầu tử dã cảm đối cú (Cú).(hai con vượn đốn cây trên núi cao, thằng khỉ nhỏ cũng dám kéo cửa)' (ND: 'ĐỐI CÚ'/kéo cửa' nghe na ná như 'ĐỐI CÚ/đáp lại một câu')."

Mọi người cười vang, Trác Kính lại còn giơ cao ngón cái, khen rồi rít: "Tề đại nhân, vế xuất thật hay."

Lạc Chi Dương thầm giận dữ, "Đối cú" ý nói "Đối câu", vế xuất này rõ ràng mắng hăn là khỉ con, nếu đối theo từng chữ, phải chịu thua cũng đã không được rồi, lại còn mắng mình khỉ con, quyết chẳng thể đại bại vào tay lão súc sinh này. Hăn chột chớp loé trong đầu vụ lừa ngựa vừa vồi, bèn cười hì hì, đáp: "Tề đại nhân, tui đã có nghĩ ra vế sau, chỉ là sẽ có nhiều đụng chạm."

Tề Thái âm thầm kinh nghi, lão cố nặn một nụ cười, bảo: "Không sao đâu, hạ quan sẽ không để bụng."

Lạc Chi Dương mỉm cười, cao giọng ngâm: "Nhất lư hãm túc ứ nê lí, lão súc sinh như hà xuất đề (Một con lừa lọt cẳng trong hố bùn, lão súc sinh làm cách nào rút được cái vó ra)?" (ND: 'XUẤT ĐỀ/rút vó ra', nghe tựa tựa 'XUẤT ĐỀ MỤC')

Mọi người nghe, họ ngơ ngác, rồi đột nhiên đồng thanh kêu lên "Hay quá", chỉ mình Tề Thái mặt mày đỏ au, lão cố làm vẻ mặt tươi cười, nhưng có khi lão khóc mà lại dễ coi hơn.

Chu Duẩn Văn chăm chú dòm dòm vào lão, y vui vẻ nói: "Tề đại nhân đừng bức, hai câu này thật sự đối nhau chan chát, vế xuất, vế đối đều tuyệt

hảo, chẳng trách Thánh Thượng nhìn hấn với biệt nhãn, tiên trưởng quả nhiên tài trí bất phàm."

"Không dám, không dám.", Lạc Chi Dương cười cười, "Chẳng qua gặp vận may thôi."

Ba vị văn quan thua liền một lúc hai trận, nhuệ khí tan tành, Chu Duẩn Văn cũng biết ba người họ không phải đối thủ, còn tiếp tục thi đua, chỉ có mà lãnh thêm nhục nhã, y lập tức đổi đề tài, chuyển sang chuyện học vấn.

Đám Hoàng Tử Trùng ba người đều là bậc đại nho đương thời, nếu so về số kinh điển từng đọc, Lạc Chi Dương hấn thua to, nhưng nhờ vào oai phong mới tạo được, và là đạo sĩ, không bị lễ giáo ước thúc, những bàn luận về học thức, hấn đều có cách lý giải độc đáo. Ba lão hủ nho nghe hấn tro giọng tà ma ngoại đạo, đều tức giận sôi máu, chỉ là về biện bác, Lạc Chi Dương quỷ biện bất tận, xoắn nhò chùm ba câu hai giọng lấn át đến cả ba bị tắc họng, không nói năng được gì.

Chu Duẩn Văn tuy thấy tiểu tử này đi chệch hấn ra ngoài vụ trợ giáo, nhưng nghe hấn bàn luận tân kỳ, lại có thể tiêu sấu giải muộn, cho dù hấn nói năng một bước đến trời, y cũng không can thiệp vô. Ban đầu, y và hấn chỉ bàn luận học vấn, mấy ngày sau, họ bắt đầu bàn sơ về chính sự. Lấy tứ thư ngũ kinh mà đánh giá, Lạc Chi Dương chẳng khác một cái bao cỏ nhẹ ký, nhưng cần xử lý chính vụ, hấn có một chút thiên tư, chuyện khó đến đâu, hấn đều có ý tưởng mới lạ giúp giải quyết thoả đáng. từ khi Chu Duẩn Văn theo ý kiến hấn mà phê chuân tấu chương, Chu Nguyên Chương liền có thay đổi thái độ, nếu là ý kiến của lũ Hoàng Tử Trùng, y thường thường bị lão hoàng đế mắng cho tối tăm mặt mày, Chẳng mấy chốc, nhãn quan của Chu Duẩn Văn đối với Lạc Chi Dương kính trọng hơn hấn lên, y thậm chí còn nảy sinh ý lại vào hấn!

Đám Hoàng Tử Trùng vừa ghen tức vừa hận thù, những thái phó, trợ giáo trong Đông cung đều là hạng đại nho xuất thân bát cổ, họ ghen tức mờ

mắt, thường cùng nhau thông đồng giữ Hoàng Thái tôn như là của riêng, luôn tìm cách ngăn cản người khác có cơ hội ăn ké. Huống hồ, Lạc Chi Dương một tên đạo sĩ, không thông nho thuật, tuổi nhỏ mà đặc chí. Lũ hủ nho học hành, thi cử trầy da tróc vẩy. lặn lội quan trường đến tuổi da mồi tóc bạc mới tạo được một địa vị đương thời, một tên tiểu đạo sĩ bé nhỏ, vô công vô đức, sao có thể một bước đặt chân lên ngôi vị cao hơn họ cho được.

Bởi duyên cớ đó, lũ hủ nho tìm cách làm khó, chống đối Lạc Chi Dương mọi nơi, mọi lúc. Sắp có tổ chức thết đại yến nơi phủ đệ họ Từ, Hoàng Từ Trừng bắt được tin này, y ra sức trổ tài văn chương, tìm cách bôi đen Lạc Chi Dương trước mặt Chu Duẩn Văn, phao tin hắn là tay trong của Yến vương.

Trong các phiên vương Chu Duẩn Văn đại kị Tấn vương, Yến vương cùng Ninh vương, các vương này trấn thủ phương bắc, cầm trong tay quá nửa binh lực Đại Minh. Mà trong ba phiên vương, Yến vương là người uy vũ tuyệt luân, y xem Chu Duẩn Văn như cái gai trong mắt, Thái tôn trong lòng cũng ngán y, cho nên khi nghe lũ hủ nho đâm thọc, Chu Duẩn Văn nảy sinh lo ngại, y bèn giữ khoảng cách với Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương hiểu được tâm tư Hoàng Thái tôn, hăn mừng quá sức vì bớt khó nhọc, bèn chơi theo cùng một tuồng, nếu Chu Duẩn Văn không hỏi, hăn cũng quyết không nhiều lời, lũ hủ nho mà gây sự, hăn cũng ăn miếng trả miếng, tuyệt không khách khí, văn đến văn đối, vũ đến vũ đối. Nói đến bản lĩnh ăn nói thô tục, có đến mười vị trạng nguyên Đại Minh cũng không phải đối thủ của hăn.

Trong khoảng thời gian nhanh vùn vụt hơn mười ngày mà Tịch Ứng Chân bị lưu lại cấm thành, thủy chung không ra. Lạc Chi Dương nhàn rồi, không có chuyện gì để làm, hăn bèn lợi dụng khoảng thời gian ấy để luyện công theo nhạc. Tu luyện lâu ngày, hăn phát hiện, tuy một thân chân khí đã biến thành thuận, chỉ cần hăn thổi ngược khúc "Chu Thiên Linh Phi", văn

có thể gây nghịch chuyển chân khí. Lúc tận cùng của nghịch hành, chân khí chảy vun vút như lửa cháy, nóng bỏng rất khó chịu, hễ chỉ cần luyện theo chỉ dẫn của người bí mật, theo đúng tâm pháp mà người nọ đã truyền cho, chân khí nội thể lại chuyển sang thuận, êm ả tựa nước ấm, vào sâu cả trăm huyết.

Cứ như thế, đang thuận đổi qua nghịch, rồi trở về thuận, lúc lạnh lúc nóng, Lạc Chi Dương bỗng cảm thấy thú vị, cứ lặp đi lặp lại điều động chân khí, hễ có thể vào nghịch ra thuận tùy thích, muốn nóng, muốn lạnh ... cứ làm theo sở thích. Khổ luyện kiểu đó, nội kinh trong hễ mỗi lúc một thâm hậu, dường như ngày nào cũng có tinh tiến, Lạc Chi Dương thích chí, càng hăng say chuyên cần tập luyện.

Một đêm nọ, hễ thối dứt khúc "Chu Thiên Linh Phi", thối xuôi một lần, lại thối ngược một lần, đợi cho chân khí nghịch hành xong một vòng chu thiên, hễ buông cây sáo, tập luyện theo tâm pháp mà người bí mật đã truyền dạy. Chân khí thuận thể mà đi, khi lên đến "Huyệt Bách Hội", đỉnh đầu đột nhiên nhảy dựng, chân khí bỗng nhiên tan biến, mau chóng rút về đan điền, Lạc Chi Dương còn chưa kịp hiểu gì, luồng chân khí nọ bỗng chia hai, từ trong đan điền chảy ra.

Hai làn chân khí một lạnh, một nóng, một nhu một cương, chúng chảy vọt qua Hội Âm, xuống đến Chân Tâm. Chúng xoay xoay nơi huyết Dũng Tuyền một lúc, đến khi lạnh thành nóng, nóng biến sang lạnh, chúng mới song song trở về, hợp nhau tại "Mệnh môn" mà theo ngã sau đi vào hậu cảnh. Qua khỏi huyết "Ngọc Châm", bỗng một làn phân chia thành hai, nhiệt khí xông lên đỉnh đầu, khí lạnh đi qua đầu lưỡi chảy vào cổ họng, tạo cảm giác ngày nóng bức được uống một chén nước có mảnh băng tuyết, cực kỳ thống khoái, cái tư vị dễ chịu không thể diễn tả thành lời.

Chân khí khi hợp khi phân, lúc nóng lúc lạnh khiến Lạc Chi Dương rất ngạc nhiên, vô cùng khó hiểu, hễ đâu dè đã vô tình đột phá cảnh giới bình thường trong nội thể, thấy tu vi tăng nhiều, giờ đây có sự liên kết hỗ tương

thuỷ hoả, đưa sức mạnh hần ngang tầm long hổ, âm dương nội thể vận hành như một tạo hoá thiên nhiên con con, hần đã đạt đến một cảnh giới mà những nhà tu luyện nội công hằng mơ ước.

Chẳng bao lâu, Lạc Chi Dương cảm giác thân thể nhẹ nhàng, thần ý sáng rõ, tâm ý phấn chấn, dầu ngoại cảnh đang cực kỳ u tĩnh, trước mắt lại như sáng lạn, như rực rỡ. Trong cái tĩnh mịch, tri giác hần bỗng vô cùng mẫn tuệ, hai màng nhĩ hần rất nhạy bén, những tiếng động cực nhỏ của hoa rơi, chim vỗ cánh ... không gì là không thể nghe.

Sau một sát na, trong lòng Lạc Chi Dương trào dâng một niềm khoan khoái, cảm giác linh hoạt, thần chí mở rộng, vô cùng vui sướng, như từng diễn giảng trong kinh Phật: "Kiến đại quang minh, đắc đại hoan hỉ", đúng là một niềm hân hoan thỏa thích, không ngôn ngữ nào diễn tả cho mình có thể hình dung.

Thật lâu về sau, Lạc Chi Dương thu công, đứng dậy, hần thăm dò nội thể, cảm giác chân khí đầy rẫy, hai làn chân khí, âm nhu, dương cương lưu chuyển như hai dòng suối, chúng tự nhiên phân rời hợp theo sự điều động tâm ý,

Lạc Chi Dương tự xem xét một hồi, hần sức nhớ tới, trong chương bàn về thuật 'Dạ Vũ Thần Châm' của 'Kiếm Đả lục', có giảng giải rằng muốn phóng Thần Châm, phải 'lấy dương cương làm cánh cung, lấy nhu kình làm dây cung', mình hiện tại có đủ dương cương lẫn âm nhu hai làn chân khí, tại sao không áp dụng thử?"

Hần rời vân phòng, đi ra ngoài sân, đến dưới một cội tùng, đập một chưởng vào thân cây, những quả tùng rơi rụng như mưa. Lạc Chi Dương phát tay áo, gom về một số châm của quả tùng, chọn lấy một ít kim, y theo cách thức của châm phổ mà phát ra, nghe sột một tiếng, kim tung bay hơn một trượng xa, cắm vô bức vách đằng trước mặt.

Lạc Chi Dương vui mừng, thắng thốt, hẳn thâm nghĩ, kim tòng vừa nhẹ vừa mềm, không có cách phát châm đó, khó mà phóng cho đi xa được ba thước, nếu hẳn dùng kim sắt, cũng theo cách phóng đó, chẳng phải một phát là đã thương được người ta sao?

Sân đình cỏ cây tươi tốt, sâu bọ muỗi mòng thật nhiều, Lạc Chi Dương nhĩ lực tinh tiến, nghe thanh, tri hình, đầu đang ở trong bóng đêm tối ám, hẳn nghe và dò ra được phương vị của các loại côn trùng đang bay lượn. Hẳn lấy một quả tòng châm, bắn vào một con thiêu thân, đầu ngờ, dùng sức quá mạnh, kim tòng trượt đích, bay sượt ngang con thiêu thân.

Lạc Chi Dương cũng không nản, hẳn nghe âm thanh biến phương vị, lại tiếp tục phóng châm. Mới đầu cái được cái hỏng, phóng hơn một trăm lần, đột nhiên đầu óc vỡ ra, hẳn nắm được cách dụng lực nặng nhẹ, phát nhanh hay chậm, bây giờ, giương tay ném kim ra, đã găm được một con thiêu thân vô thân cây.

Từ đó trở đi, tuy Lạc Chi Dương một phát không thể thu thập, hẳn liên tục phát châm, thoát đầu hai mươi châm mới trúng một con thiêu thân, về sau, bảy tám châm đã bắn trúng một con muỗi.

Như vậy miệt mài khổ luyện, bất tri bất giác, trời đã rạng sáng, ánh nắng chói lọi khắp sân, Lạc Chi Dương định nhắm nhìn, trên mặt đất rậm rạp đầy xác thiêu thân và muỗi, chúng đều bị tòng châm xuyên thủng, chết cứng, nằm la liệt

Lạc Chi Dương ngủ một giấc ngắn, rồi dậy hứng khí, hẳn đi vào khu rừng đằng sau Dương Minh quán phóng châm giết ruồi bọ. Chỉ nội hai ngày, ruồi bọ trong rừng cơ hồ tuyệt tích. Như vậy suốt đêm khổ luyện, thủ pháp càng thêm tinh diệu, kim tòng phóng ra, cứ mười con thiêu thân, chỉ hai ba con thoát nạn. Lạc Chi Dương nhìn mặt đất đầy xác côn trùng, trong lòng rất đắc ý, hẳn thâm nghĩ: "Kim tòng tốt hơn kim châm nhiều, kim châm thiếu cẩn thận một chút sẽ đã thương người, tòng châm chắc chắn xạ

sát côn trùng, bắn trúng cơ thể con người, giỏi lắm vô sâu chừng một tấc, có thể chế trụ huyết đạo, lại sẽ không giết chết người"

Với suy luận này, hắc tử định chế tạo "Dạ Vũ Thần Châm", đi hái một bọc to những quả từng đem theo người. Có điều, hắc tử không biết, "Dạ Vũ Thần Châm" xuất từ ngón "Bích Vi tiền" của "Cùng nho Công Dương Vũ", thuở ấy, Công Dương Vũ chính dùng từng châm. Sau đó, Vân Thù ra trận giết địch, y đổi từng châm sang kim châm. Dĩ nhiên, kim châm giết người lợi hại còn hơn "Bích Vi tiền", duy thiếu vài phần tiêu sái, Lạc Chi Dương bỏ kim sắt thay bằng quả từng, đã trở về nguyên sơ, loại đi lệ khí của "Dạ Vũ Thần Châm", rất phù hợp ý tưởng của "Bích Vi tiền".

Một ngày họ Chu Duẩn Văn sai người đến gọi Lạc Chi Dương vào châu đông cung, hắc tử còn chưa đến thư phòng, đã nghe một khúc đàn 'Nguyệt Nhi Cao'. Lạc Chi Dương đóng tai lắng nghe, thấy thủ thuật cũng khá, ý cảnh cũng bình bình, nếu đem so với Chu Vi, thật không bằng một góc của tiểu công chúa.

Lạc Chi Dương vào đến thư phòng, thấy cầm thủ là một nhạc sĩ trung niên, bọn Hoàng Tử Trường đứng vây quanh, họ thấy hắc tử đi vào, đều làm lơ. Chu Duẩn Văn ngồi đằng sau bàn họp, y nhìn gã nam tử nhạc công, hàng lông mày khẽ nhíu. Nhạc công đàn dứt khúc nhạc, y đứng dậy, run rẩy lui sang đứng một bên. Chu Duẩn Văn trầm mặc một chút, rồi y hỏi: "Hoàng tiên sinh, ông nghe đàn, thấy thế nào?"

"Nghe thật tuyệt," Hoàng Tử Trường cung kính đáp, "Tiếng đàn trung chính nhẹ nhàng, không oán không thương, đúng là như Khổng Tử nghe dứt khúc nhạc, cả ba tháng sau không biết mùi vị của thịt."

Chu Duẩn Văn nửa tin nửa ngờ, Lạc Chi Dương lại buột miệng cười rộ,

Hoàng Tử Trường không may may thích thú, lão hỏi: "Người cười gì?"

Lạc Chi Dương vui vẻ nói: "Tui cười vì vị Khổng Phu Tử này thiệt đáng thương."

"Lớn mật." Hoàng Tử Trường cả giận, "Bậc tiên hiền Khổng thánh sư, đâu thể để cho người tùy tiện miệt thị vậy?"

Lạc Chi Dương vẫn cười: "Tui nói ông đáng thương mà bảo là miệt thị, trong khi Hoàng đại nhân hại lão nhân gia trọn cả đời trai lạt, vậy thì là thế nào?"

Hoàng Tử Trường sừng sốt: "Người nói lung tung gì vậy?"

Lạc Chi Dương cười: "Khúc đàn này chơi thật sự tầm thường, đừng nói tiếng đàn không chút tâm tình, nhạc ý vô hồn, từ đầu đến cuối còn đàn sai nhiều chỗ, đáng ‘Hoàng Chung’ lại gảy thành ‘Lâm Chung’, còn ‘Nam Lữ’ đem gảy thành ‘Cô Tấy’. Nghe chơi kiểu đó, Khổng Phu tử có thể ba tháng không biết mùi thịt, nếu ngài nghe đàn cho thật đúng, nghe xong hẳn phải trai lạt suốt đời chứ gì?"

Hoàng Tử Trường giận tới mặt mày đỏ au, da mặt nhăn nhúm, Tề Thái nạt to: "Tiểu đạo sĩ nói xàm không biết mắc cỡ, người nói thử coi, chơi như thế nào mới là đúng, là hay?"

Lạc Chi Dương vẫn cười cười, hần thản nhiên nói: "Bảo Huy công chúa mà gảy thì thật sự hay."

Một lũ quan lại đưa mắt nhìn nhau, nhất thời đớ lưỡi, cứng họng. Chu Duẫn Văn thở ra một hơi, nói: "Ngón đàn của Thập tam cô tự nhiên là tuyệt rồi, nhưng thân là công chúa, không thể tham gia ‘Nhạc Đạo Đại Hội’"

Lạc Chi Dương sừng sốt, hần nhìn sang nhạc công nọ, thấy y củ rũ buồn bực, hần tự hỏi: "Cái thứ lơ tơ mơ này mà cũng vô tham dự 'Lạc Đạo Đại Hội' sao?" Đảo mắt nhìn lên, hần kịp thấy Hoàng Tử Trường thần sắc rồi ren, hần tức thì sáng tỏ mọi điều "Đúng rồi, tay nhạc công này nhất định là do

lão tiến cử Thái tôn đây. Lão già khú này không hiểu một chút gì về nhạc, rõ ràng một cung điệu cũng chẳng không, lại dám vung tay mà che mắt thiên hạ. Người mà lão tiến cử vô làm thí sinh, chỉ có thua bái xái bại xại, không còn manh quần, tấm khố mà về."

Chợt nghe Chu Duẩn Văn hỏi hẵn: "Đạo Linh, nghe nói tài thối sáo của người rất tinh diệu, từng hợp tấu cùng thập tam cô, phải vậy không?"

Lạc Chi Dương nói: "Tinh diệu không dám nhận, chỉ tầm tầm thôi."

Chu Duẩn Văn nói: "Lần Lạc Đạo Đại Hội này, hoàng thân quốc thích cũng phải đóng góp nhạc sĩ làm thí sinh, ta thân là Thái tôn, không thể thua kém. Mấy bữa nay, nhạc sĩ tuyển chọn đều không hợp ý Thánh Thượng. Người nói đúng đó, vòng sơ khảo của Lạc Đạo Đại Hội phải so tài sử dụng sáu thứ nhạc khí, nếu đến cả cổ cầm cũng đàn không giỏi, mấy nhạc cụ kia đừng nói tới thì hơn"

Hoàng Tử Trường cúi đầu ủ rũ, y xua tay, nhạc công kia lẳng lẳng lui ra ngoài. Chu Duẩn Văn lại hỏi: "Đạo Linh, người có thể đề cử cho ta dăm thí sinh không?"

Lạc Chi Dương bất ngờ, hần lắc đầu nói: "Không có ai cả." Chu Duẩn Văn thở ra một hơi, nét mặt đầy vẻ thất vọng bi đát.

Lạc Chi Dương thấy thần tình đó, hần nghĩ thầm: "Hoàng Thái tôn này cư xử không tệ, đáng tiếc tính tình yếu đuối, chỉ nghe một chiều, lại còn giữ bên người một đám hủ nhỏ, ngày ngày 'chi hồ giả dã', cho nên hình dung bề ngoài yếu đuối, cộng thêm nhiều phần cổ hủ, y lên làm hoàng đế, chỉ sợ có chút điểm không ổn."

Chu Duẩn Văn trầm mặc một lúc, rồi y nói: "Đạo Linh, hôm nay gọi người vô cung, thực sự vì Thánh Thượng muốn tới đông cung tuần tra, người thân là trợ giáo cho đông cung, đừng để lộ cái kém cỏi."

Y nói giọng dè dặt, Lạc Chi Dương cũng hiểu được thâm ý trong lời nói, cái gọi là đừng để lộ kém cỏi, chính thực bảo hấn phải cẩn thận ăn nói, đừng lảm mồm lảm miệng, hấn lập tức vui vẻ trả lời: "Thái tôn yên tâm, tiểu đạo quyết không vọng ngôn."

Chu Duẩn Văn thấy hấn hiểu ý mình, y thoáng yên tâm. Bỗng một thái giám đi vào thông báo: "Thánh thượng giá lâm."

Chu Duẩn Văn tức thì đứng dậy, chỉnh chỉnh áo mão, dẫn cả lũ thuộc hạ đi ra nghênh đón.

Đến đại môn, một đoàn nhân mã hùng tráng tiến vào. Chu Nguyên Chương ngồi cao ngất ngêu trên một cái xe lăn, có Chu Vi hầu hạ bên cạnh. Ánh mắt cô vừa thấy Lạc Chi Dương, hai gò má trắng như tuyết bỗng đỏ bừng như ráng chiều. Hai người họ vừa chạm ánh mắt vào nhau, tức thì lảng ra, tiểu công chúa cố ý hay vô tình, đưa ánh mắt ngơ ngác nhìn vào rèm cửa những lầu các nơi xa xa.

Trong lòng Lạc Chi Dương buốt lạnh như băng giá, hấn hiểu Chu Vi cố ý tị hiềm, nhưng vẫn ghen ngào một nỗi khó chịu khôn tả.

Cùng lúc, Chu Nguyên Chương giơ tay lên, đội ngũ dừng bước, vây quanh cỗ xe như tinh tú châu nguyệt là những nam tử vung roi kèm ngựa, khí thế hiên ngang, trong đó có một số Lạc Chi Dương biết tên, đại khái Yến vương Chu Lệ, Ninh vương Chu Quyền, Thục vương Chu Xuân.

Cạnh Chu Lệ là một nam tử to béo, tuổi không nhỏ, mi rậm râu dài, khuôn mặt tươi cười, đầy hòa khí. Hai người phía sau, một cờ tứ tuần, râu đen, mặt dài, ánh mắt lạnh lùng, tướng mạo khá giống Chu Nguyên Chương. Ở sau Thục vương, trước Ninh vương thấy có bốn chàng trai khá trẻ, dong cường trụ ngựa, đầy ngạo khí, áo bào cho thấy họ cũng vào hàng phiên vương.

Lạc Chi Dương đếm sơ sơ, trang phục theo kiểu phiên vương có chín người, hẳn nghĩ thầm: "Đạo Diễn bảo Chu Nguyên Chương đông con, chín người có thể lực lớn nhất. Xem qua con số, có khi đây chính là chín đại phiên vương, buộc số Vương gia này đến tề tộ tại đông cung, chả hiểu hồ lô của Chu Nguyên Chương chứa thứ thuốc gì lão hoàng đế muốn rao bán?"

Chẳng những Lạc Chi Dương khó hiểu, Chu Duẩn Văn cũng bị ra ngoài ý nghĩ, y khựng một chút, tiến lên khom mình chào, nói: "Tôn nhân cung nghênh thánh giá, bái kiến các vị Vương thúc...". Y đang định rập đầu lạy, Chu Nguyên Chương khoát tay, lạnh lùng nói: "Miễn lễ, đứng lên đi!"

Chu Duẩn Văn vâng lời, y đứng lên, chợt nghe Chu Nguyên Chương nói thêm: "Người là Thái tôn của trẫm, là hoàng đế tương lai, theo lý, nhóm các thúc phụ của người phải khom mình trước người mới phải phép."

Chín đại phiên vương đều sững sờ, nam tử to béo cười hì hì, y là người trước nhất xuống ngựa, y đến quỳ rạp, vui vẻ nói: "Tấn vương Chu Bính, bái kiến Thái tôn điện hạ..." Chu Duẩn Văn cuống quýt bước tới, miệng nói: "Mời tam thúc đứng dậy, tam thúc đứng dậy..."

Y đang định đưa tay nâng, đã nghe Chu Nguyên Chương nói: "Nâng cái gì? Cứ để cho nó quỳ, tương lai người là quân, nó là thần, thần tử quỳ trước hoàng đế, chuyện đó chính là thiên kinh địa nghĩa"

Lão vừa nói, vừa quét ánh mắt lạnh lẽo vào chư vương, khí thế lẫm lẫm bức người.

Vừa đụng phải ánh mắt của lão hoàng đế, các phiên vương cuống quýt xuống ngựa, sắp hàng đến quỳ gối trước Chu Duẩn Văn. Diễn biến này đột ngột, thoát đầu, Chu Duẩn Văn cả kinh, kể đó y mừng vui như điên, nhìn một loạt đầu người quỳ trước mặt, trong lòng y khích động đến bồi hồi, y nắm chặt cứng hai bàn tay, toàn thân phát run. Phải biết rằng, mấy phiên

vương đó luôn luôn tự cao tự đại, thường ý mình đứng vai chú mà vô lễ vô phép với y, bây giờ đều đồng loạt quỳ lạy y, chuyện chưa từng có. Trước cửa Đông cung lặng yên như tờ, chỉ nghe tiếng gió thổi cờ xí bay phần phật. Quỳ như vậy khoảng một tuần trà nhỏ, Chu Nguyên Chương mới khoan thai nói: "Đứng lên đi."

Chín vương mới dám đứng lên, tất cả cụp mi, hạ thấp ánh mắt, thần khí chật vật, hết như một đám gà đá cá độ bị bại trận. Chu Nguyên Chương đảo mắt một vòng sang cả bọn, lão cười gằn, nói: "Ta biết, chín đứa chúng bay, trước giờ đối Thái tôn thập phần vô lễ. Chuyện trước kia, trầm bỏ qua, không tra cứu, từ nay về sau, phiên vương chính là phiên vương, Hoàng Thượng chính là Hoàng Thượng. Sau khi trầm quy thiên, các người đối đãi Thái tôn phải hết như với trầm y dạng, kẻ nào cả gan làm loạn, bất cứ là ai, giống một hồi trống mà xử trăm."

Chư vương theo xa giá vô đông cung, cả ngàn lần không ngờ Chu Nguyên Chương sử dụng chiêu thức ấy, nhất thời ai nấy đều ngẩn người, không biết phải trả lời như thế nào.

Chu Nguyên Chương mặt lộ vẻ không thích thú, lão thét lớn, hỏi: "Nghe rõ chưa?"

Chư vương nghe quát thét, đều cả kinh, vội vàng thưa: "Nghe rõ.", thanh âm có trước có sau, có giọng lớn, nhỏ, cao, thấp, Lạc Chi Dương lần theo tiếng, có thể hiểu bụng dạ mỗi người.

Chu Nguyên Chương còn tinh minh gấp mấy hần, tự lão cũng nghe ra những cái không đúng đó, sắc mặt sa sầm, lão lạnh lùng nói: "Mấy đứa không cười ngựa nữa, đi bộ, theo ta vào cung."

Chư vương không thể làm gì khác, đều trầm trọng bước chân mà đi. Lạc Chi Dương đang định chạy theo, hần bỗng nghe có người gọi tên, ngoái

trông lại, kịp thấy Tịch Ứng Chân thò đầu ra ngoài một cổ kiệu nhỏ, hăn vội vã chạy đến chào, đón ông.

Hơn nửa tháng không gặp, mặt lão đạo sĩ càng thêm khô héo, Lạc Chi Dương nhìn ông còm cõi, trong lòng không khỏi quặn thắt, Tịch Ứng Chân hiểu tâm tư của hăn, ông cười nói: "Yên tâm, hãy còn khắc khoải sống, chưa chết ngay đâu, ở ... đạo này người mạnh giỏi?"

Lạc Chi Dương nhỏ giọng: "Tui có gặp một ít chuyện lạ, đang định bàn thảo cùng ngài."

Tịch Ứng Chân nhìn nhìn bốn phía, ông cười, nói: "Ngay mai, ta về ở lại Dương Minh quan ít bữa, lúc đó mình nói chuyện sau, không muộn."

Lạc Chi Dương lẳng lẳng gật đầu, đi theo sau tiểu kiệu.

Vào đến chính điện đông cung, Chu Nguyên Chương không xuống xe, lão thuận miệng nói: "Duẩn nhi, gần đây người học tập tinh tiến, tấu chương phê chuẩn được lắm, từ nay về sau, ngoài những chuyện sinh sát thường phạt, những chuyện khác, không cần đệ trình tấu chương lên cho trẫm xem nữa."

Lão khen ngợi đứa cháu, hai mắt lại đảo qua chín đứa con. Chín người nọ đều là chư hầu một phương, gặp phải ánh mắt lão hoàng đế, ai nấy đều co vùi, câm như hến. Tấn vương vốn là đầu tàu chư vương, y vội cười nói: "Thái tôn trời sinh nhân hiếu, thông minh hơn người, phụ hoàng đem giang sơn giao cho điện hạ, là ngàn vạn lần không có sai sót."

Chu Nguyên Chương lườm y một cái, lão lạnh lùng phán: "Chỉ mong người tâm khẩu như nhất."

Tấn vương biến sắc, y cố nặn một nét cười, nói: "Nếu phụ hoàng không tin thế, con mổ bụng dâng trái tim lên cho người xem."

"Cũng không cần làm vậy", Chu Nguyên Chương giọng thản nhiên, "Ý niệm trong đầu người, trăm là hiểu rành rành Lúc thái tử còn sống, người lén lút mà sờ sờ làm không ít chuyện ngu ngốc. Thái tôn tuổi còn nhỏ dại, người càng thấy có nhiều cơ hội hơn, phải vậy không?" Tấn vương mặt mày tái mét, trên trán trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, y run lập cập, nói: "Tội quá, tội quá, con có được mấy cái đầu mà dám nghĩ bậy vậy?"

"Ta đồ chùng người cũng không dám.", Chu Nguyên Chương hừ lạnh một tiếng, lão xoay chuyển ánh mắt, "Lão Tứ, người thì sao?"

Chu Lệ mỉm cười, y thông thả nói: "Phụ hoàng xem con khá cao, con chỉ là một thứ võ biên, tạm gọi đủ khả năng giữ nhiệm vụ tiêu diệt dăm tên thất tử, còn chuyện lên làm hoàng đế, trông coi giang sơn, thứ nhất, con không ham, thứ nhì, con không dám, thứ ba, con không có tài. Ước mong của đời con là giữ vững biên cương, được chấm dứt cuộc đời tại thành Bắc Bình, Phụ hoàng cứ yên tâm, ai dám làm chuyện bất lợi cho Thái tôn, lão Tứ con là đứa đầu tiên khởi binh cần vương, đánh cho nó không còn manh giáp."

Y nói ngôn từ hùng tráng, Chu Nguyên Chương nghe lọt tai, lão liên tục gật đầu, rồi vuốt râu, bảo: "Quả nhiên là lão Tứ, rất tự biết mình, nói về đánh giặc hã, tám huynh đệ kia, sợ không đứa nào giỏi hơn mi."

Chu Lệ cười hì hì, nói: "Phụ hoàng quá khen, lão Tứ mà phải đi đánh giặc nữa, cũng sẽ chỉ như một con chó săn của Thái tôn, biểu căn ai là căn liền tức thì"

Chu Nguyên Chương cười cười, lão quay sang nam tử có khuôn mặt giống lão, thần sắc già này lạnh lùng suốt buổi, hỏi y: "Lão ngũ, có cao kiến gì không?" Nam tử này đúng là Chu vương Chu Chùy, đứng hàng thứ năm, y nghe hỏi, sắc mặt đờ đẫn, giọng chẳng ngọt chẳng nhạt, trả lời: "Con chỉ để tâm nghiên cứu y thuật, cho tới bây giờ, không chút bận tâm chuyện quyền thế."

Chu Nguyên Chương nhú mào, đánh giá y một chập, rồi đột nhiên hỏi: "Vậy người giải thích ta nghe xem, Đại Nguyên vì sao diệt vong?"

Chu vương ngăn người, y đáp bừa: "Đại Nguyên diệt vong, toàn vì phụ hoàng anh minh thần vũ, trận đầu bình định Thiểm Tây, trận thứ hai công phá Đại Đô, kế sách chu đáo, rốt cuộc bình định trọn Trung Nguyên."

Chu Nguyên Chương nhổ một bãi nước bọt, mắng: "Nói hươu nói vượn, toàn nói vuốt đuôi"

Chu vương da mặt đỏ bừng bừng, y nhỏ giọng nói: "Con ngu muội, chỉ mong phụ hoàng chỉ giáo."

Chu Nguyên Chương cũng không thềm lí đến y, lão quay sang Tấn vương: "Lão Tam, ý kiến của người?"

Khuôn mặt béo ị của Tấn vương lộ một nụ cười, y khom người nói: "Đại Nguyên trị quốc như thả ngựa chạy rong, coi dân đen như cỏ rác, chia dân dã thiên hạ làm bốn đẳng cấp, đưa người Mông Cổ lên hàng cao nhất, dân du mục hạng hai, người Hán phương bắc sắp vào hạng thứ ba, đem dân Hán mình ở phương nam xếp hạng chót, tha hồ trấn áp, giết người như ngoé, kết quả dân tình ở mé nam sông Hoàng Hà không chịu nổi áp bức, đã phất cờ khởi nghĩa, phụ hoàng tài năng ngút trời, thuận lòng trời, hợp lòng người, đánh đâu thắng đấy, thế như chẻ tre, đưa đến diệt vong Đại Nguyên."

Chu Nguyên Chương không cho ý kiến, lại nhìn sang Chu Lệ, gã này nói: "Con có cùng ý kiến với tam ca."

Chu Nguyên Chương hừ lạnh một tiếng, lão hướng ánh mắt lên trời, nói: "Các người ba đứa, chỉ có một cái kiến thức cón con như vậy thôi sao"

Ba vương nhìn nhau, họ cùng kêu lên: "Còn mong được phụ hoàng chỉ điểm."

Chu Nguyên Chương trầm mặc một lúc, lão chậm rãi nói: "Vật chất tự nó mà rã, rồi tự nó tái sinh, Cái lý do khiến Đại Nguyên diệt vong, thật sự từ chỗ truyền ngôi vị hoàng đế không đúng. Sau khi Nguyên Thành tông băng hà, kỷ cương triều đình đại loạn, huynh chết đệ lên thế, chú cháu truyền qua truyền lại, anh truyền cho em, chú truyền cho cháu. Cả lũ tranh nhau ngôi vua, trong vòng năm năm, thay đổi hoàng đế năm lần, Người Hoàng tộc tự giết lẫn nhau, Đại Đô cũng bị công phá hai lần. Kết quả hoàng quyền yếu hèn, quyền thần đắc thế, quân thần lo tranh đấu nội bộ, căn bản không có lòng dạ nào lo chính sự. Chính thị cái gọi là ‘thiên tác nghiệt, hoàn khả hoạt, tự tác nghiệt, bất khả hoạt’ (trời làm khó, còn có đường sống, người tự làm khó, chẳng có đường sống), triều đình như thế hỗn loạn, thiên hạ sao chẳng loạn theo?"

Nói đến đây, ánh mắt lão quét sang chư vương, giọng chắc nịch: "Ngôi vị hoàng đế truyền cho dòng trưởng, đó là cái căn bản giữ thiên hạ, một khi làm loạn thứ tự, cái kết cục của Đại Nguyên, sẽ là cái gương cho các người soi chung." Chu Nguyên Chương mang cổ tặc, lão thuyết một hơi rất dài, làm khích động phẫn phủ, khiến lão ho sù sụ không dứt, một tên thái giám tiến lên dâng cái ống nhổ, bị lão một chưởng đánh té ngửa.

Chu Vi vội vã đi lên, gọi dâng nước trà, cô hầu hạ Chu Nguyên Chương uống vài ngụm trà nóng xong, lão hoàng đế mới dứt ho khan, lão nhắm hai mắt, ngồi há mồm thở dốc.

Trong điện lặng im như tờ, Chu Duẩn Văn nhìn tổ phụ, y vừa nóng lòng vừa chua xót, cơ hồ rơi lệ. Từ khi vô đến đông cung, Chu Nguyên Chương chưa xuống xe, không phải lão không muốn xuống, mà vì lực bất tòng tâm. Lão hoàng đế cơ thể suy nhược, số ngày còn tại thế không nhiều, hôm nay lão gắng gượng, bất chấp bệnh tật, chỉ vì thực sự muốn thần phục chư vương, tạo uy tín cho Thái tôn, giải quyết cho dứt điểm một gánh nặng tâm sự.

Chu Duẩn Văn thật sự cảm động, y quỳ thụp xuống đất, nói: "Thánh Thượng quý thể bất an, cầu mong cho phép Duẩn tôn nhân được vào cung, đích thân hầu hạ Thánh Thượng."

Chu Nguyên Chương thở khò khè một lúc, lão mở to mắt, cười âm: "Chỉ là bệnh lật vật, không đáng nói tới, bệnh hoạn của trăm đều có Vi nhi chiếu cố, người chỉ cần trị vì đất nước cho giỏi, ông nội đây vui lắm lắm."

Chu Duẩn Văn còn muốn năn nì, y chợt thấy Hoàng Tử Trường đưa mắt ra hiệu, y ngần ngừ một chút, rồi đứng dậy, lui sang một bên. Chu Nguyên Chương lại uống thêm một ngụm trà, lão vui vẻ nói: "Mãng cũng đã mắng xong, tiếp theo đây, mình làm chút chuyện thú vị nhe."

Lão hoàng đế vẫy tay, một thái giám bước đến, mở rộng ra một tấm giấy to lớn, bên trên có vẽ phác ba bức tranh. Tranh thứ nhất vẽ một nhà sư đầu trọc mà lại đội mũ đạo sĩ, bức thứ hai vẽ một đạo sĩ trên đầu đội mười đạo quan; bức thứ ba họa một cây cầu gãy đổ ở ngang giữa, bên này cầu trống trơn, bên kia đầy người đứng xúm xít.

Mọi người nhìn ba bức họa, cực kỳ khó hiểu, bỗng Chu Nguyên Chương nói: "Tờ giấy có mấy hình vẽ này, tối hôm qua có người đem dán trên cửa miếu Thành Hoàng, mấy đứa các người giải thích xem, ba bức tranh đó mang ý tứ gì?"

Thái tôn cùng chư vương nhìn đồ họa, đều nghĩ nát óc không ra, Chu Nguyên Chương chờ hoài không có người trả lời, trong lòng lão không vui, bèn lạnh lùng bảo: "Lão Tam, người giải thích ra sao."

Bộ mặt béo phị của Tấn vương toát đầy mồ hôi, y khom người nói: "Nhi thần ngu dốt, không sao đoán ra."

Chu Nguyên Chương hừ lạnh một tiếng, lại hỏi Chu Lệ:

"Lão Tứ?" Chu Lệ vẻ mặt đau khổ, thưa: "Phụ hoàng không phải không biết, nhi thần là đứ trá trực tính, chẳng khi nào hiểu nổi mấy cái chuyện rắc rối này."

Chu Nguyên Chương dòm dòm y, lão cười nhạt, nói: "Khẩu thị tâm phi."

Chu Lệ sừng sờ, y đỏ mặt, ủ rũ cúi đầu, Chu Nguyên Chương lại điểm mặt mấy phiên vương kia, cao giọng hỏi: "Có ai đoán được?" Toàn đại điện lặng ngắt không tiếng động, mắt Chu Nguyên Chương thoáng một tia thất vọng, lão đột nhiên chuyển ánh mắt vào người đứng cạnh Tịch Ứng Chân, cất cao giọng hỏi: "Đạo Linh, người thử nói xem, ba bức đồ họa này có ý tứ gì?"

Lão chột vạch mặt chỉ tên, khiến cả sảnh đường thất kinh, Lạc Chi Dương cũng bị bất ngờ, ra ngoài ý muốn, nhưng hăn nhìn thần sắc lão hoàng đế, thấy không chút gì là cười cợt, hăn đành phải nói ngay: "Ý tứ của họa đồ, tiểu đạo đoán được, nếu phải nói ra, rất có chỗ mạo phạm triều đình."

Chu Nguyên Chương tươi nét mặt, lão gật đầu nói: "Ừ ... Cứ nói thẳng ra đi"

Lạc Chi Dương trấn định tâm thần, nói: "Hòa thượng đội đạo quan, ý muốn nói là có nhiều quan không giữ phép tắc, giỡn rằng quan gì mà lại hành sự không thuận theo pháp luật; một ông đạo đội mười đạo quan, ý tứ là quan thì nhiều mà pháp thì ít, những pháp lệnh triều đình đặt ra không quản nổi mấy vị lão gia đang làm quan đó, còn bức vẽ thứ ba, đám đông đổ dồn ở đầu cây cầu gãy, ý tứ là ‘không đi qua được’, chỉ vì quan lại vô pháp vô thiên, dân đen thật sự chịu không thấu."

"Hỗn xược!", Chu vương lớn tiếng rầy rà, "Mấy câu nói xàm nót bậy đó, sao người dám thốt ra trước mặt phụ hoàng?"

"Không sao!", Chu Nguyên Chương khoát tay, lão vui vẻ nói, "Những điều đó là trăm biểu nó nói đấy, ý tứ ẩn chứa trong những đồ họa tuy có hơi quá, nhưng cũng không hoàn toàn vô đạo lý. Trong thiên hạ hôm nay, quan lại tham nhũng thật nhiều, lưới pháp luật lại lỏng lẻo, làm khổ dân chúng, dân chúng uất ức bất bình, mới có thể vẽ ra ba bức họa này."

Nói đến đây, lão ngừng lại một chút, giọng rần rôi. gọi: "Tề Thái, Hoàng Tử Trùng."

Hai người nghe gọi, bước ra khỏi hàng, Chu Nguyên Chương phán: "Từ hôm nay trở đi, hai người các người đào thải quan lại tham nhũng trong thiên hạ, những kẻ phạm pháp làm bậy, có thể tiên trăm hậu tấu."

Hai người mừng lẫn sợ, bái phục lĩnh mệnh. Một đám phiên vương đứng đấy, đều có sắc mặt khó coi. Chu Nguyên Chương phái hai kẻ tâm phúc của Thái tôn đi giám sát, đào thải quan lại, chỉnh đốn kỷ cương, những vị quan bị đào thải chỉnh đốn đầu tiên nhất định là các vị quan thân cận của chư vương. Lũ quan lại đó thật không khác đất đai trồng trọt, mà chúng phiên vương là như cây cối, thủy thổ bị thay đổi đi, những cây cối dù đã có gốc rễ, sẽ rất khó lớn mạnh.

Chu Nguyên Chương nhìn chư vương, không phải không có nét đùa cợt: "Các người tự cho mình tinh minh lợi hại, rốt cục, còn không bằng một tên trợ giáo của đông cung, cho thấy thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, có người, hết thấy cứ tưởng mình tài giỏi, bất quá tự sát mà diệt vong thôi."

Chư vương cúi đầu lặng thinh, Chu Nguyên Chương cho rằng sau một trận đùa giỡn này, quyền uy của Thái tôn đã thêm vững vàng, lũ con trai bị mắng nhiếc thậm tệ vậy cũng bớt khá nhiều ương ngạnh, trong lòng lão hoà hoãn, sắc mặt dịu xuống, bèn quay sang hỏi Chu Duẩn Văn: "Lạc Đạo Đại Hội gần kề, chuyện tuyển chọn thí sinh nhạc sĩ làm tốt không?" Chu Duẩn Văn sững sờ, chuyện này chưa đâu vào đâu, nhưng nếu thẳng thắn trả lời, ắt

sẽ bị Chu Nguyên Chương quở trách y làm ăn bất lực. Đang thắc thỏm không yên, y chợt nghe Hoàng Tử Trường nói: "Bẩm Thánh Thượng, thí sinh nhạc sĩ đã chọn xong."

Chu Duẩn Văn sững sốt, y trợn mắt ngó Hoàng Tử Trường, nhất thời không hiểu ý lão ta. Lại nghe Chu Nguyên Chương hỏi: "Nhạc sĩ ở đâu nào? Cho trẫm xem qua một chút"

Chu Duẩn Văn trong lòng hốt hoảng, nhưng Hoàng Tử Trường tỉnh bơ như không, lão cung kính thưa: "Nhạc sĩ chẳng phải ai khác, chính thị Đạo Linh tiên trưởng."

Lạc Chi Dương bị một võ này còn nặng hơn lãnh nguyên một gậy phang vô đầu, hắn còn chưa kịp phản bác, ánh mắt Chu Nguyên Chương đã dôi vô hắn, rồi còn nghe Hoàng Tử Trường nói tiếp: "Đạo Linh tiên trưởng tinh thông âm luật, chơi nhạc khí nào cũng giỏi. đạo trưởng cùng công chúa Bảo Huy hoà tấu đàn sáo, đã từng được bệ hạ khen tài. Đạo trưởng tham dự, chẳng thấy còn có ai thích hợp hơn"

Lão nói vừa nhanh vừa gắt gao, không để cho Lạc Chi Dương mở miệng. Lạc Chi Dương nghe mà tức giận đến thất khiếu bốc khói. Chiêu này của Hoàng Tử Trường thâm độc vô cùng, Chu Nguyên Chương vừa mới khen Lạc Chi Dương, nếu gã này cự tuyệt tham dự đại hội, thứ nhất làm mất mặt đông cung, thứ hai Chu Nguyên Chương cũng sẽ bị bĩ mặt theo. Lão hoàng đế tâm ngoan thủ lạt, nếu làm ông ta giận, hậu quả khó lường.

Tình thế này khiến Lạc Chi Dương ngoài cam chịu, không có cách nào khác. Ngày thường đánh võ mồm, Hoàng Tử Trường không phải đối thủ, bây giờ lão xảo lộ, Lạc Chi Dương vẫn là bị một cú thua đậm Vào thời điểm mấu chốt, Hoàng Tử Trường chợt nhẹ một kích, đã dồn hắn vào chân tường.

Chu Nguyên Chương đâu biết cọ xát giữa hai người, nhưng lão hoàng đế từng nghe qua nghề thổi sáo của Lạc Chi Dương, biết tiểu tử này sở

trường âm luật, lời Hoàng Tử Trường nhất định không dối, lão lập tức vuốt râu, gật gù: "Nếu đúng như thế, tiểu đạo sĩ thật sự là thí sinh tuyệt hảo, duyên do, Thái tôn là trữ quân, đã không làm thì thôi, làm là phải làm sao cho kinh động lòng người, chỉ có thắng, không được phép thua, nếu thua, sẽ rất ư khó coi"

Lúc lão hoàng đế nói câu này, đã chú mắt vô Lạc Chi Dương, không phải không có nét uy hiếp. Ý tứ thật rõ ràng, Lạc Chi Dương đại biểu đông cung tham dự đại hội, chỉ có thể thắng, không thể bại, nếu không thể đoạt giải nhất, làm tổn thương uy vọng Thái tôn, việc xong, đem truy cứu, Lạc Chi Dương nhất định không lối thoát.

Lạc Chi Dương tthan thầm "Xui xẻo quá", nhưng lại không thể không đáp, hắn đành phải nói: "Bệ hạ yên tâm, Đạo Linh nhất định hết sức mà làm." Vừa nói, hắn vừa nhìn sang, chợt thấy Chu Vi cũng dăm dăm trông lại, ánh mắt đầy lo âu.

Lạc Chi Dương thấy ánh mắt đó, hắn bất giác mát lòng mát dạ, bao nhiêu phiền muộn bỗng tiêu tan, mừng rơn: "Hay lắm, tuy cô đi lấy người khác, trong tim vẫn còn để ý đến ta. Ta mà thua ở Lạc Đạo Đại Hội, nhất định sẽ bị chặt đầu, ta mà chết, cô nhất định sẽ khóc, để cô khóc rống một hồi, xem chừng lại hay."

Nghĩ vậy, bất giác hắn tự thương thân, bao nhiêu là chua xót ứa đến xâm chiếm cõi lòng.

Chu Nguyên Chương náo loạn một hồi, lão thấy buồn ngủ, lập tức bãi châu, lệnh hồi cung, chư vương vẫn cứ bị cấm cười ngửa, phải xếp hàng đi bộ theo sau. Chu Duẩn Văn tiến tổ phụ về tận cấm thành, y vừa phản hồi đến thư phòng trong đông cung, đã đóng cửa phòng, lớn tiếng quát: "Hoàng Tử Trường, chủ ý ngươi là gì?" Hoàng Tử Trường hỏi lại: "Điện hạ nói gì?"

Chu Duẩn Văn nhìn nhìn Lạc Chi Dương, y hừ lạnh nói: "Đương nhiên chuyện Lạc Đạo Đại Hội, tại sao người chưa hề bàn thảo với ta, mà đã dám tùy tiện đề cử ngay Đạo Linh?" Hoàng Tử Trường cười: "Điện hạ có thể tìm được người à?"

Chu Duẩn Văn lắc đầu, Hoàng Tử Trường tiếp: "Điện hạ nếu nói chưa tìm được, thế nào bộ hạ cũng sẽ bất bình, vi thần đề cử tiên trưởng, cũng là tránh cho Thái tôn khỏi bị trách cứ."

Chu Duẩn Văn thần sắc hơi dịu, nói: "Tiên trưởng nếu bị thua trong đại hội, mình sẽ làm sao cho tốt đây? Nghe ý tứ bộ hạ, nhạc sĩ của đông cung mình bó buộc phải chiếm quán quân, không thể làm khác."

Hoàng Tử Trường cười: "Cái này còn phải xem bốn sự của tiên trưởng.", lão đảo mắt nhìn Lạc Chi Dương, cười hề hề: "Chỉ còn có mười ngày nữa là Đại hội, tiên trưởng phải ra sức khổ luyện ngày đêm, ngàn vạn lần không thể lơ là." Lạc Chi Dương chửi rửa thăm, nhưng ngoài miệng cũng không lên tiếng.

Chu Duẩn Văn mặt đầy âu lo, nói: "Trong lần đại hội này, có ba vòng thi, vòng thứ nhất thử tài chơi năm nhạc khí, có cổ cầm, thối sáo, rung chuông, đàn tỳ bà, gióng trống, tuyển mười người vào vòng hai, tự chọn nhạc khí, diễn tấu một khúc nhạc quy định. Ba người đầu bảng sẽ vào vòng thứ ba do bộ hạ đích thân khảo thí, chọn quán quân trong ba người đó."

Hoàng Tử Trường nói dựa theo: "Ta chỉ cần vào vòng ba, bộ hạ 'Yêu nhau củ ấu cũng tròn', nhất định sẽ chăm cho đông cung mình đoạt khôi nguyên."

"Cái đó cũng chưa chắc", Chu Duẩn Văn nghiêm nét mặt, nói, "Nếu mình kém quá xa, bộ hạ cho dù thiên vị, cũng phải chăm theo công luận."

Y thấy Lạc Chi Dương không nói năng gì, mất kiên nhẫn, hỏi: "Đạo Linh, sao người không nói năng gì hết vậy?"

Lạc Chi Dương thở dài: "Tiểu đạo chẳng nói gì được."

Chu Duẩn Văn nghe giọng lưỡi hằn không ổn, y bất giác trừng mắt vào Hoàng Tử Trường, nét trách cứ, có điều lời đã nói ra miệng rồi, không thể vừa nhập trận đã đổi tướng soái, dù thắng dù thua, cũng chỉ có thể để Lạc Chi Dương thử một lần.

Hoàng Tử Trường cúi đầu cup mi mắt, trong lòng lão mở cờ, Lạc Chi Dương tham dự đại hội, nhất định thất bại, chỉ cần thua, Chu Nguyên Chương tất nhiên hài tội, đến lúc đó, Lạc Chi Dương chết hay sống, khó nói trước được.

Lão chắc mẫm sẽ đắc ý, Lạc Chi Dương lại cũng không hề tuyệt vọng, Lạc Thiều Phượng xưa làm chức tế tửu, trông coi dàn nhạc triều đình, ông chơi thông thạo các loại nhạc khí. Lạc Chi Dương là nghĩa tử, tuy không theo kịp nghĩa phụ, nhưng cũng phải kém cỏi cho lắm. Mà lại còn những mười ngày, ôn tập vài lần, chưa hẳn thất bại, chỉ cần vượt qua vòng thứ nhất, các vòng kia, hẳn thối sáo, rất nhiều khả năng thắng.

Ba người đang bàn luận, có thái giám vào bẩm báo: "Cốc vương cầu kiến."

Chu Duẩn Văn vừa nghe, vội nói: "Mời vào nhanh lên!"

Không bao lâu, có một nam tử trẻ bước vô, đích thị Cốc vương Chu Luyện, hơn hai mươi tuổi, vai rộng, tay dài, người cao, gầy, cặp mắt sáng, thỉnh thoảng lóe ra đăm tia quý mị.

Lạc Chi Dương từng nghe Đạo Diễn nói, Cốc vương thuộc phe đảng của Thái tôn. Chẳng qua, Đạo Diễn vô cùng giao hoạt, lời nói y chưa hẳn có thể tin. Dù sao, Chu Duẩn Văn vừa già từ Chu Nguyên Chương, Cốc vương đã lần mò đến đông cung, hai người hẳn rất thân.

Chu Duẩn Văn vừa thấy Cốc vương, y mỉm cười rảo bước đến, hai người bắt tay hàn huyên, vô cùng thân mật. Trong khi nói chuyện, Cốc vương có thói quen hay đảo mắt nhìn chung quanh, đột nhiên, y ghé sát vào tai Thái tôn, thầm thì hai câu. Chu Duẩn Văn thoáng biến sắc, y phất tay, ra lệnh: "Tất cả đều đi ra ngoài." Hoàng Tử Trường nói: "Vi thần còn có chuyện cần bẩm báo...", Chu Duẩn Văn mất kiên nhẫn nói: "Chuyện gì ... nói sau, hãy đi ra ngoài chờ."

Mọi người đành phải rời thư phòng, đến đứng tại góc tường chờ đợi.

Hoàng Tử Trường đến bàn bạc chuyện cơ mật, hốt nhiên bị đuổi ra ngoài, trong lòng lão ta không vui, bèn tìm cách trút hận vô Lạc Chi Dương, lão cười hì hì nói: "Tiên trưởng hôm nay thật sự là hết sức nổi bật, đã giải thích được đồ họa, hơn hẳn chín đại phiến vương, nhưng người phải cẩn thận, chư vương tâm cao khí ngạo, chưa hẳn bỏ qua mà không ghi hận trong lòng. Về vụ Nhạc Đạo Đại Hội, nếu người thắng được, sẽ là đại công thần của đông cung mình, Thái tôn nhất định sẽ chẳng bạc đãi người. Theo ý Hoàng mẫu, chi bằng tiên trưởng hoàn tục, đời người như vó câu qua cửa, cứ mãi giữ giới luật mà thanh tu, đâu có vui sướng bằng cùng thê thiếp đề huề, ha ha ha....."

Lão mỉa mai những lời thô tục, Lạc Chi Dương chỉ ậm ừ bàn gộp theo, hẳn trong lòng thắc mắc Chu Duẩn Văn cùng Cốc vương thương nghị chuyện gì. Xem thần tình Cốc vương, chuyện này coi bộ không nhỏ, bằng không, tại sao đến ngay cả Hoàng Tử Trường cũng bị đuổi ra ngoài?

Ý niệm vừa đến, hẳn nhện không được, dỏng tai hướng vào bên trong thư phòng, bỗng nhiên, hai thanh âm lọt vào màng nhĩ, giọng đúng là Thái tôn cùng Cốc vương.

Lạc Chi Dương giật mình, hẳn lập tức hiểu ra, từ khi nội công tinh tiến, nhĩ lực trở nên nhạy bén dị thường, một khi hẳn vận công vô hai tai, trong vòng hai mươi trượng, gió lay ngọn cỏ, tiếng muỗi vi vu hẳn đều có thể

nghe rõ hết. Thư phòng cách nơi đây không quá mười trượng, những gì hai người nói, hẳn đều nghe được rành mạch.

Lạc Chi Dương bản tính thiếu niên hiếu kỳ, hẳn tò mò lắng tai, chỉ nghe Cốc vương la lớn: ".. Việc này nếu đúng sự thật, Yến vương chết không chỗ chôn."

Lạc Chi Dương cảm thấy lạ, hẳn nghe và hiểu hai người trong phòng đang thương nghị đối phó Yến vương, Cốc vương chừng như vừa quơ được nhược điểm gì đây của Yến vương, y đặc biệt đến báo cáo Hoàng Thái tôn.

Trong phòng trầm mặc một hồi, Chu Duẩn Văn chậm rãi hỏi: "Chuyện này, bệ hạ có hay biết chưa?" Cốc vương nói: "Phụ hoàng biết hay không, ta cũng không dám nói chắc, nhưng ta điều tra, theo lời người già lão từng phục dịch trong cung nọ, nàng phi tử đúng là mang thai bảy tháng đẻ non một đứa con trai, phụ hoàng hay tin, đã giam nàng vô lãnh cung, rồi nàng chết trong đó."

Chu Duẩn Văn lại im lặng, trong phòng truyền đến tiếng chân bước lạo xạo, thật lâu sau, mới nghe y nói: "Nếu đúng như người nói đó, Yến vương không phải huyết mạch bệ hạ, tại sao bệ hạ lại để y sống trên dương gian?" Nghe hai câu nói này, Lạc Chi Dương tưởng chừng sấm nổ giữa trời quang, hẳn buột miệng cười ra thành tiếng, Hoàng Tử Trường thấy lạ, lão nghi ngờ, liền hỏi: "Tiên trưởng cười gì thế?"

Lạc Chi Dương cũng không lí đến lão, hẳn tập trung nhĩ lực, tiếp tục nghe lỏm.

Lại nghe Cốc vương nói: "... Nàng phi tử kia vô cùng quyến rũ, rất được phụ hoàng yêu quý, đến nỗi đôi khi ngài lơ là chuyện triều chính. Phụ hoàng giết nàng, cũng vì tức giận nhất thời, sau đó thậm hối hận. Huống chi, đẻ non bảy tháng, cũng không phải chưa từng có trong dân gian, rồi Yến vương đích thực là máu mủ phụ hoàng, ngài đâu nỡ giết bỏ giọt máu

rơi của mình? Hoàng hậu Hiếu Từ hiểu rõ nỗi khó xử đó, bà dứt khoát thu nhận đứa nhỏ để nuôi nấng thành Yến vương, loan b

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 24 : Cửu Vương Triều Khuyết 2

Dịch: levan

Lạc Chi Dương cười, đáp: "Phò mã gia khách khí, đúng lý, tiểu đạo đã phải sớm đến chào hỏi." Hai người họ tay bắt mặt mừng, chuyện trò tíu tít, Hoàng Tử Trường ngó người một bên mà cảm giác sự tẻ nhạt. Lão không vui vẻ gì, bèn chẳng chào hỏi Mai Ân, tức giận rào bước đi nhanh vô phủ công chúa. Lão vừa đặt chân lên con đường lớn dẫn vô trong, từ ven đường nhào ra một bóng đen, đưa chân ngáng vào cẳng lão, Hoàng Tử Trường té đập mặt về phía trước, chảy máu mũi rùng rùng.

Hoàng Tử Trường vừa đau vừa giận, lão đang định hả họng mắng chửi, bỗng từ tứ phía rộ lên một trận cười nhạo, còn nghe có người lớn tiếng bảo: "Ui nha ... đây chẳng phải Hoàng đại nhân của đông cung sao?"

Hoàng Tử Trường ngẩng đầu nhìn lại, lão tức thì thót ruột, người nói đó thân thể vạm vỡ, hai hàng lông mày thô bạo mà đen nhánh, trong mắt loé ra một nét cau có. Hoàng Tử Trường nuốt giận, lão đứng dậy, đến gần, cười cầu tài: "Hoàng Tử Trường kính cần bái yết Tề vương điện hạ."

Trong số con trai Chu Nguyên Chương, gã Tề vương Chu Phù là đứa hung bạo nhất. Y cùng phe đảng với Tấn vương, thường chống đối thái tử, cho nên Hoàng Tử Trường vừa nhìn ra là y, lão biết ngay gặp xui xẻo. Quả nhiên, lão còn chưa dứt lời, Tề vương dang tay vả cho lão một cái tát ngay má trái, khiến Hoàng Tử Trường thân mình lão đảo xoay nửa vòng, trong miệng lại mằn mằn, lão ộc ra một ngụm máu.

Hoàng Tử Trùng tuy biết đối phương có ý định xấu, nhưng lão đầu ngờ Tề vương dám to gan đánh thẳng mặt đại quan triều đình, nhất thời kinh hãi pha lẫn giận dữ, lão trở tay vô Tề vương, hét lên: "Người, người ... tại sao đánh ta?"

Tề vương nhố toẹt, mắng: "Đánh thì sao, lão tử còn muốn đá người nữa kia! Hoàng Tử Trùng, người tính cho người là ai vậy, không phải là một con chó của nhà họ Chu ta hả? Cũng không thèm soi mình vô trong gương mà coi, cái đồ mặt chó của người mà cũng dám leo lên đầu lên cổ bốn vương mà ỉa đái sao?"

Hoàng Tử Trùng nén giận, nói: "Điện hạ nói gì, ta không sao hiểu cho rõ được."

Nói còn chưa dứt lời, khuôn mặt lão lại lãnh thêm một quyền, Hoàng Tử Trùng máu mũi trào ra, mắt thấy ba mươi sáu ông sao, mệnh ú ớ, hai chân còn chưa té quy xuống, lão đã bị hai tên hầu cận Tề vương, một tả một hữu xốc lão đứng lên, bộ dáng thảm não như cá trên thớt, thịt trong mâm, thật thê lương bi thảm khó tả.

"Đồ chó gì đâu ... ta đánh cho người, tới chết thì sẽ hiểu được." Tề vương xoa xoa hai quyền đầu, nhe răng cười, "Giữ chức tri phủ tại phủ Ninh Châu là ai? Ông ta là bố đẻ ra nàng tiểu thiếp của ta, người cách chức ông ta, chẳng phải là đánh thẳng vô mặt bốn vương sao?"

Hoàng Tử Trùng lớn tiếng đáp: "Xử tội những quan lại những lạm là ý của bệ hạ, đừng nói là bố tiểu thiếp, đến ngay cả hoàng thân quốc thích..." Tề vương không để lão nói xong, đã tung một cước ngay vô bụng lão, Hoàng Tử Trùng đau đến mặt mày nhăn nhó, thân mình co rúm lại, Bọn tùy tùng cười ầm ĩ, Hoàng Tử Trùng cảm giác tuyệt vọng, lão hầm hừ: "Người ấu đả đình thần, bệ hạ mà biết..."

"Biết thì làm gì?", Tề vương đưa cao ngón cái, "Ta là con của bệ hạ, ngài đâu có giết ta đâu? Thứ đồ cầu như người, bốn vương có đánh chết một trăm đũa cũng không hề gì, còn người, cho dù đi đâu thai kiếp khác, cũng đừng hòng chạm đến một sợi lông của ta."

|Y mắng tới nổi hừng, giơ tay, vo quyền vừa muốn đánh ra, bỗng cảm giác cổ tay bị siết chặt, có người đang nắm cứng ngắc lấy nó. Tề vương né mình, còn chưa có thể giãy thoát, cái bàn tay kia tựa như một vòng sắt nung đỏ, đã làm y đau đến co rúm mặt mày, y ngoái trông lại, thấy một đạo sĩ nhỏ tuổi đang cười dài, nhìn nhìn vào y, Y nhận ra Lạc Chi Dương, tức thì cả giận, nói: "Cầu đạo sĩ, người muốn chết...", vừa nói, vừa hươi quyền định đánh, chẳng dè một luồng khí nóng bỏng đã xộc vô nội thể y, chạy thẳng tới đôi chân, Tề vương còn chưa hiểu gì, hai chân y đã mềm nhũn, làm y té quỵ ngay xuống đất.

Mấy đũa tùy tùng thấy chủ bị hại, chúng rùng rùng nhào tới, Lạc Chi Dương vung tay phải chém ra, đông một phát, tây một phát, người nào trúng chưởng đều không gượng được, thân mình xoay lông lốc như con vù, càng chuyển càng vào sát gần mà đụng nhau, ngã nằm lăn lóc trên đất, tay chân mềm nhũn, không đứng dậy nổi. Nguyên lai, Lạc Chi Dương chấm dứt chuyện trò cùng Mai Ân, hẩn đi vô trong, chợt thấy có đám đông người vây quanh, hẩn chen chân ghé xem, kịp thấy Tề vương hành hung. vai "Trương Lương", hẩn làm "Phàn Khoái" tất không thể khoanh tay đứng nhìn, Lạc Chi Dương nhất thời nảy sinh bất bình, bước ra chế trụ Tề vương.

Gã vương gia này vừa hãi vừa giận, y định hả họng mắng chửi, luồng khí nóng nọ bỗng dâng lên cuống họng, y gắng mấy cũng bị đở mồm cứng lưỡi, một chữ cũng không phun ra được. Lại nghe Lạc Chi Dương cười mà rằng: "Ai nha, sao điện hạ lại quỳ xuống đây? Hoàng đại nhân làm sao nhận cho nổi nghi lễ này." Tề vương tức giận đến điên ruột, miệng lưỡi chép chép lại không có thanh âm phát ra. Lạc Chi Dương vờ nghiêng đầu vào gần Tề vương, hẩn gật đầu lia lịa, đột nhiên quay sang hớn hờ bảo Hoàng

Tử Trùng: "Hoàng đại nhân, Vương gia điện hạ nói, ngài phạm sai lầm to, nên có lời tạ tội." Tề vương nghe vậy, y tức giận đến muốn ngất xỉu tại chỗ.

Hoàng Tử Trùng lúc này đã tỉnh thần hồn. lão bị làm nhục, chợt được Lạc Chi Dương cứu giúp, trong lòng lão già này có chút tư vị khác lạ. Còn đang ngẩn ngơ hết sức, lão thấy có một người đột nhiên bước dài bước đến, y vung tay vỗ nhẹ vô đầu vai Tề vương, khiến Lạc Chi Dương cảm giác một luồng lực đạo mãnh liệt đả kích vô hấn, nơi hổ khẩu ran rát, khiến hấn tuột tay, người nọ nhẹ nhàng kéo một phát, đã đem Tề vương rút ra ngoài.

Lạc Chi Dương đưa mắt trông lên, khi thấy rõ người tới, trong hấn ruột gan bỗng nhảy dựng lên, hệt như đang bị sa xuống một hố sâu thăm thẳm.

Tề vương rốt cục có thể nói ra tiếng, y há mồm chửi mắng: "Cầu đạo sĩ, ta bầm thây người ra vạn mảnh... rồi y quay ngoắt sang, nóng giận nói, "Đại hòa thượng, còn ngơ ngác gì nữa, chứ, mau giết chết thằng cầu đạo sĩ này"

Người ra tay cứu y, mặc tăng bào trắng, đầu bóng nhoáng, cao lớn, chả phải ai khác, đúng là kẻ tử thù của Lạc Chi Dương, đích thị Xung đại sư. Hòa thượng nghe quát thét, chỉ cười mà không đáp. Tề vương trong lòng không vui, y đang định lâu bầu thêm, hốt thấy Chu Duẩn Văn cùng công chúa Ninh Quốc đang rào bước đi tới. Nguyên lai những cái ồn ào ở đây đã làm kinh động nội đường. Hoàng Thái tôn thấy Hoàng Tử Trùng mặt mày đầy máu, y vừa hãi kinh vừa sợ, lớn tiếng hỏi: "Sao thế này? Là ai làm?"

Hoàng Tử Trùng nhìn nhìn Tề vương, do dự không đáp, chợt nghe Tề vương cười nói: "Trời tối, đường trơn, Hoàng đại nhân tự trượt chân mà té đấy."

Hoàng Tử Trùng giận toé khói, lão run lên vì tức, đưa tay trở vào y: "Người, người đâm đá mệnh quan triều đình, ta ... ta...."

Tề vương không để lão nói xong, y cười hì hì mà rằng: "Hoàng đại nhân chớ khá vu khống người tốt, bốn vương luôn luôn đối xử theo lý lẽ, chuyện đâm đá thế này, là ngàn vạn lần không làm đâu, Thái tôn nếu không tin, mấy người ở đây có thể làm chứng."

Y quét ánh mắt đảo qua tất cả đám người, không thiếu nét uy hiếp. Chu Duẩn Văn hiểu y đang diễn tuồng, bèn lạnh lùng nói: "Được lắm, ta thật muốn xem rõ xem, ai đứng ra làm chứng?"

Khoảnh sân im ắng, không một tiếng động, Thái tôn cũng tốt, tề vương cũng vậy, chẳng ai dám đắc tội cùng hai người cả. Đang yên tĩnh, chợt nghe có tiếng ho khan, một người nói: "Ta xin làm chứng, thất đệ không có đánh người, Hoàng đại nhân chính là tự té ngã đấy thôi."

Chu Duẩn Văn biến sắc, y ngoái nhìn lại, chỉ thấy Chu vương đang vệt đám đông bước ra. Y vừa dứt lời, lại nghe một tiếng nói ồm ồm: "Đúng thế, đúng thế, ta cũng thấy vậy, Hoàng đại nhân tự trượt chân mà té, còn oán hận người khác nỗi gì."

Chính là Tấn vương vừa bước ra khỏi kiệu vừa thốt lời ấy. Này hai người nói năng phi lý, Chu Duẩn Văn tức giận đến nổi mặt tái xanh, y đang định phát tác, chợt có người cười cười, nói: "Thái tôn điện hạ, ghé sang một bên mình nói chuyện."

Chu Duẩn Văn quay đầu lại thì thấy là Chu Lệ, lập tức sắc mặt y sa sầm, giọng lạnh lùng hỏi: "Nói chuyện gì?"

Chu Lệ kề miệng sát tai y, nhỏ giọng nói: "Lão bảy đánh người thì sẽ có gì xảy ra? Khắp thiên hạ chỉ có phụ hoàng mới có thể trừng phạt nó, mà phụ hoàng thân thể khiếm an, nếu bấm báo việc này vào trong cung, ngài nổi giận lên chẳng phải sẽ khiến bệnh tình thêm nguy kịch? Như ta nghĩ, chi bằng chuyện lớn hoá nhỏ, việc nhỏ hóa, không, bỏ qua hết mọi sự, thôi truy cứu."

Chu Duẩn Văn hiểu ngay, Hoàng Tử Trường sa thái quan viên, đặc tội cùng chư vương, mấy phiên vương cùng nhau âm mưu làm khó dễ lão, cố tình làm lão hết sức chịu đựng vào Hoàng Tử Trường, hết như đánh vô mặt y, Chu Lệ vờ vịt kiêu đó, thâm ý lại có vẻ hợp lí, Chu Nguyên Chương mà trừng phạt Tề vương, ắt sẽ vì giận mà thêm bệnh, y mà khẳng khẳng đến cùng, hoá ra là đùa làm chuyện bất hiểu.

Chu Duẩn Văn không thể phát tác, sắc mặt y tái xanh, phất tay áo bỏ đi. công chúa Ninh Quốc nhìn thẳng mặt mấy người anh, em, giọng rất tức tối: "Tam ca, Tứ ca, Ngũ Ca, hôm nay tiểu muội đứng ra làm chủ, cứ nghĩ làm cho mọi người hoan hỉ. Thái tôn là ta mời đến, các vị cũng là khách mời, nếu làm chuyện hàm hồ vớ vẩn, thể diện tiểu muội cũng không còn gì.", Nói đến đây, mi mắt đã râm rập ướt đỏ.

Tấn vương xoa tay, cười nói: "Nhị muội, muội nói gì vậy? Tất cả đều là hảo huynh đệ, hảo huynh muội, đối với Thái tôn, ta luôn luôn kính trọng, ai gây lộn xộn, ta là người đầu tiên không dung tha cho kẻ đó. Lão Tứ bảo xem, ta nói đúng hay không!" Y đánh mắt ra hiệu với Yến vương. Chu Lệ giả lơ như không có việc gì, y vuốt râu, vui vẻ nói: "Tam ca hỏi đệ làm gì, đệ là chỉ đến đây uống rượu thôi." Tấn vương vỗ tay cười nói: "Đúng ... đúng ... huynh đệ mình đã lâu không gặp gỡ, hôm nay nhất định phải uống dầm chén."

Công chúa Ninh Quốc thấy hơi yên tâm, bà hạ lệnh thái giám đi triệu thái y. Hoàng Tử Trường tự biết không thể làm được gì Tề vương, lão đành nén giận mà theo thái y đi trị thương.

Cùng lúc, chư vương đã bắt đầu ngồi vào chỗ. Xung đại sư nhìn Lạc Chi Dương, lão nhoẻn miệng cười, rồi nhún nhảy bước chân đi theo sau Tấn vương.

Lạc Chi Dương nhìn theo lão, hắn không khỏi hãi, chẳng hiểu bằng cách nào hòa thượng này thoát vây, lại có mặt tại đây vì cớ gì? Xem kiểu cách

giữa lão cùng Tấn vương, Tề vương, thấy họ có dây dưa mật thiết. Cái khổ nhất là không một ai khác biết thân thế Lạc Chi Dương, lão Xung đại sư này thì cái gì về hãn lão cũng rành rọt. nếu lão vạch mặt hãn, thật hồng bét.

Trong một chớp nhoáng, ruột gan hãn rối bời, suýt có ý định bỏ chạy. Bỗng chợt nghe có người gọi, hãn ngoảnh trông ra thì thấy lại là Đạo Diễn. Lạc Chi Dương vô cùng kiêng kị gã này, hãn chỉ ra hiệu chào sơ sơ, rồi lẹ bước chạy vào đại sảnh, đứng sau lưng Chu Duẩn Văn. Xung đại sư đang đứng cạnh Tấn vương, lão trông thấy hãn bước vô, bèn nở một nụ cười quý mị, khiến Lạc Chi Dương run sợ trong lòng.

Chợt nghe Tấn vương nói: "Chỉ uống rượu ăn thịt không thôi, thấy cũng vô vị, trong số thuộc hạ bốn vương có một dị nhân, sẽ biểu diễn một trò lạ tạo hứng cho các vị'.

Y đưa mắt sang Xung đại sư, lão trọc mỉm cười, bước ra, một tay nhắc vò rượu, một tay bưng chén, nghiêng vò, rót rượu vô chén, chộp mắt đã đầy chén, lão tiếp tục rót, rượu dồn trên miệng chén, thành một cột dâng cao dần, người đương trường đều râm rộ khen hay,

Xung đại sư vẫn giữ nét cười, tiếp tục rót, khi lão ngừng tay, đã có một cột rượu cao chừng hơn năm tấc, qua ánh sáng, thấy trong veo như thủy tinh.

Lạc Chi Dương thầm đoán, Xung đại sư ắt dùng "Đại Kim Cương thần lực" bao trùm lấy cột rượu, giữ cho nó không ngã nghiêng gây đổ ra ngoài, nghĩ thì dễ, nhưng làm được, thật khó vô cùng, hãn không tài nào làm nổi.

Chợt Tấn vương buông hai tiếng cười, cao giọng nói: "Đại hòa thượng, chén rượu này, người thay ta kính dâng lên Thái tôn."

Xung đại sư vâng dạ, lão buông vò rượu, hai tay nâng chén, bước đến, cười cười: "Thái tôn điện hạ, kính dâng chén rượu."

Chu Duẩn Văn trở mắt nhìn chén rượu, mặt tái nhợt, nếu y không tiếp nhận, rõ ràng bị mất Tấn vương, nhưng nhận chén với cây cột rượu bên trên, rượu sẽ đổ ập vô tay y. Huống hồ, tên hoà thượng này lai lịch bất minh, không chừng có độc trong rượu, thật khó biết.

Trong một tích tắc, Chu Duẩn Văn nhận chén cũng không xong, cự tuyệt cũng không thể, y trừng mắt nhìn cái chén, thật hết sức ngượng nghịu. Bỗng nhoáng lên một nhân ảnh, Lạc Chi Dương vọt ra trước mặt y, hãnh vui vẻ nói: "Thái tôn không khứng nhận vì yếu tửu lực, xin để thuộc hạ ra sức uống thay.", vừa nói, hãnh vừa vung cây sáo, một đầu chạm vô cột rượu, đầu kia đặt vô miệng, hãnh vận nội lực, hít ồng ộc một hơi, nguyên cột rượu chảy tọt vào cổ họng, Cái này thật giống cá voi phun nước, trong nháy mắt, cột rượu đã chảy trọn xuống cổ họng hãnh, còn cái chén không.

Lạc Chi Dương rút cây sáo về, hãnh liếm mép liếm môi, cười nói: "Rượu ngon, rượu ngon... Hảo ý Tấn vương, tiểu tử xin thay mặt Thái tôn đa tạ."

Xung đại sư lấy cái chén về, mặt có nét trào phúng, Lạc Chi Dương vừa chạm ánh mắt vô tia nhìn của lão, ruột gan trong lòng thót lại, hãnh vội vàng lui về, đứng sang một bên. Chu Duẩn Văn được hãnh giải vây, y thở ra một hơi dài, nhìn nhìn Lạc Chi Dương, ánh mắt hàm chứa ý tán thưởng.

Tấn vương ho khan một tiếng, y bỗng nói: "Đại hòa thượng, chuyện tốt nên làm thành có đôi, người hãy lại kính Yến vương một chén." Xung đại sư nhắc vô rượu. lại tạo một cột rượu trên một cái ly, đưa đến trước Yến vương.

Chu Lệ ngồi bình thản, bất động thanh sắc. Đạo Diễn đột nhiên lắc mình vọt ra, trong tay trái nâng một cái chén trống không, tay phải cầm một đôi đũa ngà, y bước tới một bước, cười hi ha, nói: "Tấn vương nói đúng, chuyện tốt thành đôi, thêm chén này cho cũng thành đôi với ly." Đũa trong tay phải vung lên, chặt cột rượu đứt ngang, đồng thời y đưa cái chén ra phía

trước, cũng không biết y dùng thủ pháp gì, cột rượu chảy trọn vô trong chén, không mất giọt nào ra ngoài.

Biến hóa này thập phần li kì, mọi người còn chưa thấy rõ, một ly rượu chia làm hai, Đạo Diễn vẩy đôi đũa, ly rượu của Xung đại sư tà tà bay về Yến vương. Chu Lệ tiện tay đón nhận, y ngửa mặt lên trời uống cạn, Hai tay Đạo Diễn lại nâng chén rượu kia cung kính dâng lên, Chu Lệ tiếp nhận, y nhìn nhìn, một hơi uống cạn, đặt chén xuống, y vui vẻ hỏi: "Vị đại hòa thượng hảo bốn sự này, xin được hỏi pháp danh?"

Xung đại sư chấp tay, vui vẻ thưa: "Pháp danh hèn mọn, chẳng bỏ nói tới"

Đạo Diễn liếc lão một cái, y chột mím cười, nói: "Đại hòa thượng, người không nói ta cũng biết, 'Đại Kim Cương thần lực' oai chấn đời xưa, danh rền thời nay, có các chữ 'Thần Uyên Kính Chi. Thái Xung Mạc Thăng', ta đã từng gặp Uyên đầu đà, người còn trẻ tuổi thế này, ắt tên nằm trong nhóm chữ 'Thái Xung Mạc Thăng, hẳn là 'Xung đại sư' chẳng sai."

Xung đại sư tươi cười, đáp: "Từng nghe danh Đạo Diễn sư huynh hơn trăm lần, hôm nay được gặp, quả nhiên không phải hư danh."

"Nói hay lắm", Đạo Diễn cười tủm tỉm, nói: " Trong Thiền tông, 'Kim Cương môn' là dòng cự phách, Phật pháp cao thâm, xong việc ở đây rồi, thế nào ta cũng phải tới tận nơi bái phỏng."

Xung đại sư cười nói: "Bần tăng tuy ít rành lễ nghĩa, cũng phải gấp rút trở về để tiếp đón."

Hai tên hòa thượng này bụng dạ âm hiểm, chúng nhìn nhau, cười xoà. Lạc Chi Dương lạnh lùng đứng xem, hẩn bất giác nghĩ thầm: "Cả hai đều là đại gian hùng đại xảo quyệt, cố tình khoác áo nhà tu làm đệ tử Phật môn, Phật Tổ trên cao kia mà hay biết, thế nào cũng tức chết đi được."

Tấn vương vốn định làm khó Thái tôn, Yến vương, không ngờ bị người phá hỏng âm mưu, y thầm tức giận trong lòng. Chợt nghe Đạo Diễn cười nói: "Nhận mà không đáp lễ cũng không phải phép, điện hạ có muốn kính dâng trở lại Tấn vương một ly không?"

Chu Lệ cười, bảo: "Hay lắm, người thay ta kính Tam ca một chén"

Đạo Diễn vâng dạ, y tay trái nghiêng hồ rượu, tay phải nhắc chén, y búng ngón tay, đưa cái chén tà tà bay tới đứng vững vàng trong không trung ngay trước mặt Tấn vương

Rồi Đạo Diễn nâng cao hồ rượu, từ miệng hồ bay ra một dòng rượu đi nhanh như chớp, xoát xoát xoát tụ vào cái chén, vừa vặn không hơn không kém một giọt, đã rót đầy ngang miệng cái chén, không suy suyển ra ngoài một chút nào.

Xung đại sư thấy thế, lão buột miệng khen: "Hảo thủ pháp."

Tấn vương gượng một nét cười, y đành phải nâng chén uống cạn.

Chu Lệ cười cười, lại nói: "Mời Tam ca, thế không kính dâng Thái tôn sao?"

Đạo Diễn thưa: "Vương gia không nhắc, bàn tăng đà quên mất."

Lão phất tay áo, đưa một cái ly chậm chậm bay ra, đáp xuống mặt bàn trước Thái tôn, chén đó liên tục xoay tròn không ngớt, đẩy cái chén của Thái tôn đang uống sang một bên. Chu Duẩn Văn trong lòng không vui, y xoắn tít lông mày, Đạo Diễn vẫn làm như cũ, y nâng hồ rượu, đẩy một dòng rượu ra, thế đi hung mãnh nhắm vào miệng cái chén mà y vừa đặt xuống đấy.

Bỗng nhiên một luồng gió nổi dậy, đập vào dòng rượu ngay không trung, khiến nó chuyển hướng, bay một vòng cung xẹt về phía Tấn vương.

Đạo Diễn biến sắc, y chợt nghe Lạc Chi Dương vui vẻ nói: "Mượn hoa hiến Phật, Thái tôn cũng kính mời Tấn vương một chén." . Chương này do hắc vận dụng thủ pháp "Bích Vi tiền", dương kinh làm cánh cung, âm kinh làm dây cung, bắn dòng rượu lệch ra ngoài, nhắm đúng bằng bản vào miệng chén của Tấn vương.

Tấn vương sa sầm sắc mặt, y chợt cảm giác một lực đạo dừng mãnh tràn tới, bao bọc "mũi tên rượu", chuyển hướng nó bay về phía Đạo Diễn. Tấn vương chú mắt nhìn, thấy Xung đại sư giương cao tả quyền, tay áo lay động, lão cười nụ, nói: "Nhưng đây là rượu mời Thái tôn, làm sao Tấn vương dám uống?"

Đạo Diễn cười cười: "Nói rất chính xác, Thái tôn không uống, ai dám uống đây?", y phất tay áo một phát, nhu kinh vọt ra, đem mũi tên rượu trải rộng ra thành một làn, bay như sao xẹt, đập vô mặt Lạc Chi Dương.

"Mời thì là mời rượu, lúc trả về lại trả bằng nước lã.", Lạc Chi Dương huy động song chưởng, bên tả cung, bên hữu làm dây, lại đưa làn rượu đó bắn sang Xung đại sư,

"Nước lã không nhận, rượu mời thì không trả trở về.", Xung đại sư mỉm cười, lão chẳng để dòng rượu kịp tạt đến, đã xuất một chưởng, đánh nó sang Đạo Diễn.

Đạo Diễn quai tay vung chưởng, lại đẩy toàn bộ về Lạc Chi Dương. Làn rượu này tàng chứa nội kinh của hai người, Lạc Chi Dương không dám chần chờ, hắc vung chưởng, dòng rượu tới gần cự ly một trượng, đã bị đẩy trở về.

Trong một phút chốc, ba đại cao thủ ra tay như gió, làm cho làn rượu kia vừa bay vù vù, vừa xoay tròn trong không gian, càng xoay càng bị hâm nóng, càng xoay càng thu nhỏ lại, rút cục thành một vầng hơi nước.

Ba người đồng lúc thu chưởng, lui đến đứng sau chủ thượng, trong một lúc, sảnh đường lặng yên đầy vẻ cổ quái. đột nhiên, Yến vương vỗ tay cười âm, kêu: "Hay quá ...ba vị đều là kỳ tài, Mai phò mã, nếu ta mà là chủ, đã kính ba vị mỗi người một ly."

Mai Ân cười đáp: "Yến vương nói đúng, Mai Ân cho tới giờ, chưa từng chứng kiến một bốn sự như vậy," y rút đầy ba chén, đưa đến từng người, ba người không sao từ chối, đành phải uống cạn. Lạc Chi Dương đối đầu hai đại kì tăng, không lạc hạ phong chút nào, Chu Duẩn Văn thật chẳng ngờ, y vui mừng không để đâu cho hết.

Chợt nghe Chu vương nói: "Màn hiến tửu đó thật quá sức thú vị, tiếp theo đây, ta cũng có một biểu diễn, để nhờ chư vị phẩm bình."

Công chúa Ninh Quốc cười, hỏi: "Ngũ Ca thường thường cổ hủ, vậy mà cũng có phần trình diễn?"

Chu vương cười mà rằng: "Nhị muội hiểu lầm rồi, chẳng phải chính tay vì huynh làm trò.", y nói xong, vỗ tay hai ba cái, chẳng mấy chốc, một gã thái giám đưa đến một hoàng y nam tử.

Người này ước chừng tứ tuần, môi thâm, mặt trắng, con mắt thô lỗ, tròng mắt lấp liếm đầy vẻ tà khí. công chúa Ninh Quốc thấy bộ dáng y, cảm giác vài phần e dè, bèn hỏi: "Người tên gì?"

Hoàng y nam tử đáp: "Cổ Nghiêm."

Thanh âm the thé, hết như tiếng răn rú rít, công chúa Ninh Quốc nhíu mày hỏi: "Người đến từ địa phương nào? Khẩu âm nghe thật ghê rợn."

Cổ Nghiêm giọng chất chúa: "Ta là người Việt."

Công chúa Ninh Quốc biết Chu vương thích chơi súc vật tằm thuốc, hay giao du cùng thứ quái nhân kiểu đó, bà lập tức hỏi: "Cổ Nghiêm, người sẽ

trình diễn gì?"

Cổ Nghiêm nói: "Ta sẽ điều khiển rắn."

"Rắn?", công chúa Ninh Quốc thấy hai tay hăn trống trơn, bà buột miệng hỏi: "Rắn ở đâu nào?"

"Ở đây!", Cổ Nghiêm vung tay lên, từ trong ống tay áo y, thấy bò ra một con rắn đen mình to như miệng bát.

Cốc vương cười nói: "Giấu rắn trong mình? Trình diễn như vậy xem chừng chả có gì li kì...", y đang nói, từ trong ống tay áo, từ trong gấu quần Cổ Nghiêm vô số rắn không ngớt chui ra, con lớn, con nhỏ, con dài con ngắn, Cốc vương còn chưa dứt câu nói, đã thấy lênh mênh hơn chục con. Cái khiến người ta thêm sợ hãi, sau khi rắn chui ra, thân mình Cổ Nghiêm bỗng co rút xuống dần, tay chân thu ngắn lại, đầu rụt xuống. Trong một tiếng hô hoán, Cổ Nghiêm bỗng mất dạng, chỉ còn lại một đồng quần áo, từ trong đó, độc xà lớn nhỏ vẫn không ngừng chui ra, hơn trăm con, bò lan tràn đầy đất.

Mọi người cảm thấy rợn tóc gáy, họ rùng rùng đôi mắt nhìn Chu vương.

Chu vương thần sắc lạnh nhạt, y nâng chén uống rượu, coi như không. Mọi người đang còn kinh nghi, chợt nghe từ bên ngoài truyền đến một tràng tiếng sắc nhọn nho nhỏ, lũ rắn theo tiếng đó mà chuyển động, trườn về trước như một dòng chảy, nhắm hướng Chu Duẩn Văn phóng tới.

Chu Duẩn Văn mặt xám như tro tàn, y đứng vụt dậy, sợ hãi đến thất thanh, kêu lên: "Hộ giá, hộ giá!"

Lạc Chi Dương thấy tình thế không ổn, hăn chụp lên hai chiếc đũa, soạt soạt phóng ra, ghim hai độc xà chết trên mặt đất, rồi hăn thò tay vô bọc bọc một nắm tòng châm, đang định phát ra, chợt nghe những thanh âm sắc bén nọ cao vút lên, có tiếng loạt xoạt kèm theo, vô số bóng đen từ bên ngoài

bay vào, tấn công lũ rắn. Lạc Chi Dương chú mắt nhìn kỹ, thấy đúng là rất nhiều dơi, to cỡ chim ưng con, nhanh như vũ bão, chúng rầm rộ giương trảo chụp rắn, rồi theo lệnh những tiếng sắc nhọn nọ mà xoay quanh một vòng, hết một vòng mây đen, bất chợt lao ra ngoài sảnh đường. Tức thì, độc xà, dơi ... tất cả đều biến mất, ngoại trừ những xác rắn bỏ la liệt trên mặt đất, dường như chưa hề xảy ra gì.

Chu Duẩn Văn sợ gần muốn khóc thét, y cảm giác hai đầu gối nhũn ra, đã ngồi phệt ngay xuống. Chu vương đứng bật dậy, y há miệng cười âm, mắt nhìn Chu Duẩn Văn đầy vẻ cột nả Những người khác như vừa tỉnh mộng cũng thi nhau cười ha hả. Chu Duẩn Văn vừa thẹn vừa tức, hận không có được một lỗ nẻ trên đất mà chui xuống.

Tấn vương giơ cao ngón cái, y cười hì hì: "Ngũ đệ trình diễn thật hay, chơi rắn còn chưa đủ kì lạ, chơi đến cả thuần phục được dơi, đây là lần đầu bốn vương trông thấy."

Công chúa Ninh Quốc cũng cười nói: "Ngũ Ca, gã Cổ Nghiêm kia đâu, chả lẽ đã biến thành rắn rồi ư?"

Chu vương vỗ tay, Cổ Nghiêm theo lệnh mà đi từ ngoài vô, thân mình y mặc áo chên màu nguyệt bạch, trong tay cầm một cay giản bằng sắt.

Công chúa Ninh Quốc lấy làm lạ, cất tiếng hỏi y: "Người vừa rồi làm cách nào mà đã đi được ra ngoài thế?"

Cổ Nghiêm lặng im không lên tiếng, Chu vương lại cười mà rằng: "Đó là nghề biểu diễn, có tính cách mà mắt người xem, nếu nói ra, sẽ hết linh nghiệm."

Chợt nghe Chu Duẩn Văn giận dỗi nói: "Ngũ thúc, thúc thúc thả rắn cắn ta, cũng là biểu diễn chẳng?"

Chu vương ngoái trông vào y, cười cười: "Chỉ để mua vui thôi, Thái tôn cho là thật sao?"

Chu Duẩn Văn tức giận, y hừ một cái, lớn tiếng nói: "Ta còn có việc phải ra về trước, các vị vui với rắn cũng tốt, vui với chọc ghẹo cũng tốt, thích vui thế nào thì cứ thế mà vui."

Y vung vẩy tay áo, chạy ào ào ra ngoài sảnh đường, bất kể công chúa Ninh Quốc kêu réo ầm ĩ đằng sau lưng.

Lạc Chi Dương không dám chần chừ, hăn cũng theo y ra khỏi Mai phủ.

Hoàng Tử Trường đang chờ bên ngoài, lão thấy Chu Duẩn Văn tức giận đùng đùng, vội hỏi đã phát sinh chuyện gì, Chu Duẩn Văn không thèm nói một câu, y lên kiệu hồi cung. Hoàng Tử Trường hỏi thái giám hầu cận, biết tỏ tường, bèn cả giận, căn nhắc Lạc Chi Dương: "Chủ thượng Thái tôn mang nhục, tại sao ngươi không liều chết đấu đá?"

Lạc Chi Dương nói: "Tui liều chết đấu đá như thế nào? Thập cổ Chu vương, quất cho y một quyền?"

Hoàng Tử Trường nói: "Ngươi không dám đắc tội Chu vương, tại sao đã không đối phó mấy con rắn?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Nói cho cùng, coi như tui thất sách. Lần tới, Hoàng đại nhân tự mình tháp tùng Thái tôn, gã xà nhân nọ mà trông thấy Hoàng đại nhân, nhất định nó mừng húm. mừng còn hơn là gặp cha đẻ ra nó nữa!."

"Nói cái gì?", Hoàng Tử Trường nóng mày mặt, "Ngươi mắng ta là một giuộc với xà nhân"

Lạc Chi Dương cười mà không đáp, hăn xoay đầu ngựa, quất roi khởi hành. Trên đường đi, trong đầu hăn duyệt lại tình hình lúc đàn dơi gây rối

loạn. Xác của Lạc Thiều Phượng và của Quách Nhĩ Nhữ đầy vết cào cào, thủng nhiều lỗ, chung quanh đầy lại tuyệt không có vết tích của thú dữ, theo ý kiến Minh Đẩu, chỉ có loài dơi mới có thể hành động được như vậy.

"Tên Cổ Nghiêm chính là hung thủ là giết chết nghĩa phụ sao?" Ý đó chợt loé trong đầu, trong lòng Lạc Chi Dương rộ lên, "Cổ Nghiêm là thuộc hạ Chu vương, chẳng lẽ Chu vương là kẻ đứng sau lưng sắp đặt mọi chuyện? Thế nhưng vì sao y phải hại nghĩa phụ cùng Quách tiên sinh?"

Hắn dừng ngựa trầm tư, càng nghĩ càng rối, lập tức quay đầu ngựa phóng nhanh về Mai phủ. Đến trước cửa, thấy hoàn toàn vắng lặng, hắn hỏi gia đình, mới biết Thái tôn bỏ đi, chư vương cũng đều ra đi.

Lạc Chi Dương nghĩ bụng: "Cổ Nghiêm là tay sai của Chu vương, nhất định trốn trong vương phủ, chi bằng thừa dịp đêm tối, lẻn vô phủ, thám thính, điều tra." Tức thì hắn trở về Dương Minh quan, thay đổi áo chèn, đeo kiếm Chân Cương trên lưng, gọi Phi Tuyết, rồi như một làn khói, hắn đã phóng nhanh tới Chu vương phủ, trăng sáng đang ngả về tây, đêm đã qua khỏi canh ba.

Lạc Chi Dương bịt mắt, nhảy lên đầu tường, chăm chú quan sát, thấy trong phủ, phòng ốc nhấp nhô cao thấp, tối ám, duy một chỗ còn thấp đèn sáng. Hắn rón rén lần tới chỗ có ánh sáng, thấy đó là một gian tiểu trúc u nhã, ánh đèn hắt qua song, có thể thấy người bên trong.

Lạc Chi Dương vận công tụ vô màng nhĩ, ngưng thần lắng nghe, có một người cười nói: "Hôm nay thiệt quá thống khoái, tiểu tử kia bị dọa đến mất thần hồn, tối nay hồi cung, nhất định mơ toàn ác mộng."

Lạc Chi Dương nghe ra giọng Tấn vương, hắn thầm giật mình, chả hiểu đêm hôm khuya khoắt, sao Tấn vương hãy còn ở lì trong Chu vương phủ. Còn đang thắc mắc, đã nghe giọng Chu vương: "Tuy có một phần ác ý, lão già xồm có muốn trách mắng cũng khó thể."

"Sợ quái gì?", Tấn vương lạnh lùng nói, "Lão xồm bệnh hoạn khủng khiếp, muốn mắng nhiếc cũng không đủ khí lực. Mấy bữa trước, lão cử quân binh đi tiêu trừ Diêm bang, kết quả tổn binh hao tướng, thua to mà về, đến ngay cả chỉ huy sứ của cấm vệ cũng bỏ mạng bên ngoài. Lão xồm phát tác một chút, nhưng cũng chả làm gì được. Hừm ... cộp già rụng sạch răng, ngay cả so với cẩu cũng thua xa lắm!"

Lạc Chi Dương nghe mà kinh hãi, ngữ điệu của Tấn vương mang đầy ý thù hận với Chu Nguyên Chương, con nói về cha mà chẳng khác nói về một kẻ thù.

Lại nghe Chu vương nói: "Lão xồm thiệt là hồ đồ, thái tử mất đi, dù gì cũng phải để cho huynh kế thừa, vậy mà nghĩ sao không biết nữa, lại đem ngôi vị truyền cho một đứa nhóc ngu dốt miệng còn hoi sữa. Về bản lãnh mà nói, bất cứ ai trong chín anh em mình đều hơn tiểu tử kia gấp mười lần. Để che chắn cho tiểu tử nọ, lão xồm đã giết khá bọn công thần, đã hao tổn ít nhiều tâm cơ, kết quả vẫn là quá thận trọng như người rón rén đi trên lớp băng mỏng, giả thử để cho Tam ca xử sự, đơn giản là không làm quá nhiều chuyện lãng phí kiểu đó."

Tấn vương thở dài: "Lão xồm càng già càng thêm hồ đồ, ta không đối gạt ngũ đệ, chỉ cần lão xồm quy thiên, tiểu tử Duẩn Văn nọ, huynh đây hoàn toàn không coi vào đâu. Cái ta thực sự lo ngại, vẫn chính là lão Tứ, bản sự y quá to lớn, lão già chết đi, ai mà kiềm chế y cho nổi, mình phải thừa dịp lão xồm còn sống, tìm mọi cách triệt để lật đổ nó thì mới là đúng."

Chu vương cười nhẹ, nói: "Nói thực ra, cái kế Tam ca mượn đao giết người thật sự là lợi hại, tên tiểu tử Duẩn Văn kia e rằng đã bị lọt vô bẫy."

Tấn vương cười hăng hắc, vô cùng tự đắc: "Cái này phần lớn công việc do thập cửu đệ lo liệu, đệ ấy mới vừa hé lộ chút phong thanh, bọn nó đã nhào ra cắn mồi câu mà giữ riết lấy. Chắc tụi nó cho rằng, dựa vào sự kiện đó, đã có thể lật đổ lão Tứ. Tụi nó lại chẳng hiểu, chuyện nó, ai từng đụng

vô đều đã bị giết, chỉ cần tụi nó nêu việc này lên, lão già nhất định sẽ từ con, từ cháu."

Chu vương im lặng một chút, rồi nhỏ giọng nói: "Thái tôn mà trình báo việc này, lão già sẽ phế nó đi chẳng?" Tấn vương cười nói: "Mười phần thì tám chín là vậy, đối lão xồm mà nói, chuyện nọ thật sự là một vụ kì sỉ đại nhục."

"Tuyệt quá, tuyệt quá", Chu vương cười rộ, "Thái tôn do vậy mà bị phế truất, nhất định Tam ca sẽ kế thừa ngôi lớn."

Tấn vương cười nói: "Cám ơn lời nói tốt đẹp của đệ, nếu huynh kế vị, nhất định sẽ không bạc đãi đệ đâu."

Chu vương trầm mặc một chút, đột nhiên nhỏ giọng hỏi: "Tam ca, thân thế lão Tứ thực sự là giả trá chẳng?"

"Đúng thì sao, không đúng thì sao?", Tấn vương cười hắc hắc, "Lời đồn thổi, cứ nói mãi, rồi sẽ tưởng thật, cho dù lão Tứ đích xác dòng máu họ Chu, cứ đồn đại mãi thì cũng có thể biến y từ thật thành giả, rút cục là xong đời y"

Chu vương cười rình rích, tán thưởng: "Vẫn là Tam ca cao kiến!"

Nghe đến đây, trong đầu Lạc Chi Dương máy động, từ nơi xa xa mơ hồ truyền đến tiếng bước chân trên mái ngói, rồi kẻ nọ ủa tới cực nhanh, đã chỉ còn cách khoảng mười trượng, Lạc Chi Dương vội vàng nhảy lên, hệt như một con mèo đi thềm, hẩn khom người chạy mau, định tránh người đang tới. Không ngờ kẻ nọ khinh công cực cao, hẩn chẳng những trốn không xong, lại bị tiếp cận nhiều hơn. Lạc Chi Dương đang muốn tăng tốc, bỗng cảm giác phía trước có tiếng động, Lạc Chi Dương gấp rút rẽ sang bên trái, phía ấy cũng có người ập đến, hẩn chuyển qua bên phải, bên phải cũng có người chặn đường.

Lạc Chi Dương tả xông hữu đột, chẳng những không thoát, ngược lại còn bị bốn người bao vây.

Hắn tự biết khó thể thoát thân, đành phải dừng bước, người nọ thấy hắn dừng lại, cũng lơ lơi bước, đứng ở cách đây hai trượng.

Lạc Chi Dương không thể làm gì khác, hắn đành phải đứng bật dậy, chú mắt nhìn, đột nhiên hắn thót tim, chỉ thấy Xung đại sư ở đằng trước, Trúc Nhân Phong phía sau, Minh Đẩu đứng bên trái, bên phải là người áo tím, mặt trắng, đích thị Cổ Nghiêm.

--- Hết chương 24 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 25 : Tẩu Vi Thượng Kế

Dịch: levan

(Thủy Nguyệt Kính Hoa = Mò trắng đáy nước, hái hoa trong gương, chuyện viễn vông huyền tưởng)

Tuy Lạc Chi Dương không còn đường thoát thân, hấn lại ổn định tâm trí, cười cười, hỏi: "Đại hòa thượng, Minh tiên sinh, các vị không ở lại đảo Vô Song mà hưởng phúc, hưởng nhàn, kéo đến kinh thành làm gì?"

Minh Đẩu ánh mắt âm trầm, Xung đại sư bất động thanh sắc, Trúc Nhân Phong nhớ lại những vất vả cực khổ trên đảo, một luồng nộ hỏa bốc lên, y nghiêng răng, muốn làm dữ: "Hưởng nhàn? Hưởng rảnh thối con mẹ ngươi! Bữa nay, ngươi lọt vô trong tay ta, đó mới là phúc khí của ngươi!."

"Không dám, không dám!" Lạc Chi Dương cười hì hì, "Trúc tiên sinh đem rảnh thối nhăm lẩn vào phúc khí, bĩ nhân thật không sao tiêu thụ nổi."

Trúc Nhân Phong thấy hấn chết đến nơi còn dám đùa giỡn, trong lòng y đã nổi sùng, nghe thêm câu này, càng như lửa cháy dội thêm dầu, tay chân tuy bất động, nhưng y đã nhảy vung thân mình lên, tung "xoát" một chưởng vào hấn.

Lạc Chi Dương khẽ lách mình, hấn nhắm đúng chưởng thế, tay trái móc nhẹ một móc, chụp vô đầu quyền Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong tự phụ nội lực cao, y dẫn người ra phía trước, chẳng dè ngón tay Lạc Chi Dương vừa chạm mục tiêu, đã đẩy ra một luồng hấp lực, tuy lực đạo không mạnh, nhưng lợi hại ở chỗ xảo diệu triền miên. Trúc Nhân Phong chỉ cảm giác cánh tay nóng hực, kinh lực y bế tắc, thầm kêu "Không xong", y đang định biến chiêu, năm ngón tay Lạc Chi Dương đã vung lên, đưa một làn kinh khí mạnh mẽ xộc vô cánh tay y, tuy nội lực y hùng hậu, y cũng thấy lồng ngực rất khó chịu.

Lạc Chi Dương thét to một tiếng "đi", hấn vung mạnh hữu chưởng, quét một làn gió mạnh mẽ vô bụng đối thủ.

Trúc Nhân Phong vội vàng vận chưởng chém xuống, "phác", chưởng lực hai bên đụng nhau, khiến cả hai người bị chấn động mạnh. Thân mình Trúc Nhân Phong lão đảo, Lạc Chi Dương lui nhanh mấy bước, ngó dưới chân bị đạp vỡ, hấn còn đứng chưa vững, đã nghe từ phía sau, cuồng phong nổi lên, một làn kinh lực hồn hậu đang đánh vô lưng.

Người đánh lén đúng là Minh Đấu, Lạc Chi Dương không thể tránh né, hấn thầm kêu khổ, bỗng nghe Xung đại sư la lớn: "Chỉ bắt sống..."

Minh Đấu khựng lại, y vội thu hồi chưởng lực, bất ngờ y mới vừa rút kinh lực về, Lạc Chi Dương đã bắn tung người đến, quét mạnh ra một cước.

Cước này thế đi hiểm ác, nghe "bụp" một tiếng, đã đá trúng cổ tay Minh Đấu, lão này chỉ cảm thấy nội kinh hùng mạnh đổ dồn liên miên vô nội thể, nó phá tan chân khí hộ thể của lão, rồi chạy từ cánh tay xông thẳng lên trên mặt.

Minh Đấu ê răng, ù tai, lui nửa bước, trong lòng rất kinh hãi. lực đạo từ cước này của Lạc Chi Dương thật lạ lắm, hết như đã được pha trộn cả "Kinh Tức công" cùng "Thao Thiên khí", cường độ còn hơn gấp bội, đã dễ dàng công phá thần công hộ thể của lão.

Lạc Chi Dương tuy đánh lui cường địch, chính bản thân cũng bị rêm, hấn trúng chưởng kinh của Minh Đấu, khí huyết trong người đâm nhộn nhạo, hấn vội mượn dư lực của chưởng đó, nhảy vọt ra sau, chuyển mình vùng chưởng đánh mạnh vô Xung đại sư.

Lão sư này trợn hàng lông mày rậm, khễ khàng đẩy hữu quyền, không một tiếng động, không chút hơi hướm gió máy. Lạc Chi Dương cảm giác không ổn, chỉ nghe hai đầu quyền chạm nhau "phịch" một tiếng, lập tức xương cốt trong mấy ngón tay Lạc Chi Dương muốn gãy rời, hết như hấn đập năm đấm vô một bức vách thép, "Đại Kim Cương thần lực" vẫn không tiêu tan, chuyển hóa thành một làn nhiệt khí dững mãnh xộc qua đầu quyền trực phá thật sâu trong cơ thể, lục phủ ngũ tạng Lạc Chi Dương như bị xoắn vào nhau, hấn hả miệng rên lên một tiếng đau đớn, xoay nhanh người, lùi ra phía sau.

Xung đại sư được thể, lão không buông tha, bước mạnh tới một bước, định truy kích, không ngờ dư lực của chưởng kinh vừa rời của Lạc Chi Dương chợt lao xao trong nội thể lão, gây chấn động ngang, dọc trong lão, khoảnh khắc một sát na, đại hòa thượng có cảm tưởng bị vây hãm bên trong một quả đại hồng chung, khi chuông bị động, thân mình lão rung động, tai ong óng, lão hết sức kinh ngạc, không dám lơ là, vội vàng vận khí hoá giải dư kinh kỳ quái nọ.

Cao thủ tranh đấu, chỉ sơ suất một chút ắt bị lỡ làng, lão có chút chần chờ đó, đã lập tức mất cơ hội thủ thắng. Lạc Chi Dương thừa thế, mượn lực, vọt nhanh như chớp về phía Cổ Nghiêm, còn đang giữa không trung, cổ tay chuyển nhẹ, đã rút kiếm ra khỏi vỏ, hấn sử ra một chiêu "Phù Quang Lược Ảnh".

Hấn nhận định quái nhân này đích thực hung thủ hạ sát nghĩa phụ, cho nên ra tay hiểm ác, không chút dung tình. Cổ Nghiêm lay động thân mình, muốn lui ra sau, chính là chiêu thức tàn bạo của "Phi Ảnh thần kiếm" đã

đến cực nhanh, hai chân y vừa chồm di chuyển, trường kiếm đã tiếp cận, soạt một tiếng xuyên đúng vô tâm khẩu y.

Một kiếm đâm trúng đích, Lạc Chi Dương cảm giác đầu mũi kiếm trống trơn, chẳng giống đâm vào thịt da, hắn nhìn kỹ lại, mũi kiếm dính vô một tấm áo, mé dưới vải áo phát phơ, chả thấy Cổ Nghiêm đâu cả.

Lạc Chi Dương thầm kêu không ổn, hắn cảm giác thân kiếm bị trữu mạnh xuống, có vài con rắn đen chui từ tấm áo ra đang lướt theo trường kiếm xông lên, hắn vội vàng xoay nhanh cổ tay, kiếm quang loe loé, nhất thời máu me bắn tung toé, toàn bộ rắn độc đã bị chém đứt rời.

Cổ Nghiêm sử tuyệt kỹ "Xà độn" mới thoát thân, y vừa hãi hùng vừa tức tối, thét to 'oa' một tiếng, lướt mình tấn công. Dưới ánh trăng, chưởng tâm y đen như mực, bốc mùi tanh tươi, Lạc Chi Dương ngửi vô một chút, tức thì váng đầu hoa mắt, hắn vội dùng "Tử Vi Đấu bộ", xoay người, xuất một chiêu "Thiên Cơ kiếm" đâm vào cổ họng đối thủ.

Cổ Nghiêm vừa thấy hàn khí tạt vào mặt, trợn đầu cổ y đã bị kiếm quang bao phủ, y toan lùi nhanh ra phía sau, nhưng "Dịch Tinh kiếm" khác "Phi Ảnh thần kiếm" ở chỗ nó nhanh mạnh hơn và có rất nhiều biến chiêu, khi Lạc Chi Dương ra tay, hắn đã dự liệu những bước kế tiếp của địch thủ, dù Cổ Nghiêm tránh né cách nào, mũi kiếm cứ bám sát vào cổ họng y.

"Oa!", Cổ Nghiêm khẽ nhếch mép, huýt một tiếng sáo miệng kỳ quái, tiếng còn chưa dứt, đã nghe loạt soạt một tràng tiếng động, trước mắt Lạc Chi Dương tối sầm xuống, vô số dơi cực to đang ồ ạt tấn công hắn.

Tầm mắt bị che lấp, Lạc Chi Dương đành phải buông bỏ Cổ Nghiêm, rút kiếm chém vào lũ dơi. Cổ Nghiêm thừa dịp đã trằm mình thoát khỏi vầng kiếm quang, y chột lui chột tiến, khẽ khàng vung hữu chưởng như làn khói nhẹ, xuyên qua vùng bóng đen của lũ dơi, tà tà nhắm chụp vô tâm khẩu Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương không có đường tránh né, hấn bèn vung tả chưởng ra. "Phác", đầu quyền hai người chạm nhau, lòng bàn tay Lạc Chi Dương bỗng phát ngứa dữ dội, hấn thót tim, còn chưa kịp biến chiêu, hai bên sườn đã bị cuồng phong tấp vào, là Trúc Nhân Phong cùng Minh Đẩu song song tập kích, một tên đánh tới một mũi nhọn, một đũa tung kinh khí nhanh mạnh tựa như tia chớp, đổ sầm sập vào hấn, Lạc Chi Dương cảm giác bị vây khốn trong một vùng bão tố.

Trong khoảnh khắc sinh tử đó, tâm trí Lạc Chi Dương ngược lại càng thêm bình tĩnh, hấn xuống tấn, trầm mình, tay trái móc một móc, dùng thuật "Chỉ Qua ngũ luật" đối phó ngọn chưởng của Cổ Nghiêm, tuy lực đạo cú móc đó không mạnh, nhưng lại diệu ở tiết tấu, đã khiến cánh tay Cổ Nghiêm nóng hực lên, y không đứng vững nổi nữa, tức thì bị đẩy dạt sang bên tả, đâm đầu thẳng vào ngực Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong bị động, y không muốn đả thương đồng bọn, bèn rút tay lại, lui một bước ra sau.

Lạc Chi Dương xoay người xuất kiếm, một làn kiếm quang tạt ngang, đi chiêu thức "Thiên Nguyên kiếm" đâm vào Minh Đẩu, thế tấn công của mũi kiếm như lượn sang trái mà lại quét về phải, sang phải mà tưởng như tạt trái, khiến Minh Đẩu trực giác song chưởng lão có biến hóa cách chi đi nữa, đều không thể thoát khỏi mũi kiếm. Trong lòng hoang mang, lão vô tình giảm bớt nửa phần chưởng kinh, có điều, "Bích Hải Kinh Đào chưởng" thật sự lợi hại, dẫu chỉ còn phân nửa kinh lực, cũng đủ làm cho ngũ tạng Lạc Chi Dương nhộn nhạo, thất khiếu hấn gần muốn toé máu. Hấn phải khom mình hít vô một khẩu chân khí để hóa giải chưởng lực, rồi thừa thế tung mình lên, vọt nhanh ra mé sau.

Trúc Nhân Phong cùng Cổ Nghiêm đồng thanh hét to, cả hai định xông tới, bỗng nhiên đầy trời bóng xanh biếc, một loạt tiếng soạt soạt vang lên, giống như mưa kim châm đang đổ ập xuống.

Hai tên cả kinh, vội vàng co mình tránh né, nhưng đã muộn, bóng xanh chạm vào thân, châm chích đau đớn, hai người đưa tay dò, thấy bị trúng vô số từng châm.

Từng châm mảnh mai như thế mà lại chứa đầy kinh lực khiến hai tên kinh hồn táng đờm, nhất thời quên hẳn dự tính tiến công. Thân mình Lạc Chi Dương liên tục quay cuồng, trong chớp nhoáng, hẳn đã lùi ra xa được hơn hai trượng .

Mấy hiệp giao thủ vừa qua, nhanh hơn sấm chớp, đầy nét quỷ mị huyền ảo, sinh tử chỉ cách nhau một khe hở nho nhỏ, Lạc Chi Dương thoát chết chạy trốn, hẳn cảm giác khí cùng lực kiệt, đôi chân như mềm nhũn ra, hẳn chẳng ham chiến, đã xoay người, co căng bỏ chạy.

Mới đông được hai bước, thấy chớp loé một bóng trắng , Xung đại sư tay áo phất phơ, đang hả hê cười dài, chặn ở phía trước. Lão này tự trọng thân phận, không muốn tham gia vây công, khi thấy Lạc Chi Dương phá vây, đã xông ra ngăn cản hẳn.

Lạc Chi Dương không chút nghĩ ngợi, hẳn vung tay ném ra cơn mưa từng châm bao phủ một phạm vi mấy trượng.

Xung đại sư vẫn tươi cười, lão khom người lui ra sau, cú lui thật thần tốc đủ tránh phi châm, hai đầu quyền liên tiếp tung ra, quây cuốn cuộn lên một trận cuồng phong.

Châm "Bích Vi Tiên" ám hợp thiên đạo, nếu người phát là Công Dương Vũ cùng Lương Tiêu, cho dù lão có thần công hộ thể, Xung đại sư cũng khó thể toàn thân mà lui. Chỉ vì hoả hầu Lạc Chi Dương chưa đủ, từng châm va vào chướng phong, đều rơi rụng như đụng vào tường. Còn may, Xung đại sư trong lòng có cố kị, lão lui ra thật xa, vô hình trung để lọt một kẽ hở, Lạc Chi Dương thừa dịp chui qua đấy, như một trận gió, hẳn chạy ào ào về phía trước.

Chạy được chừng hơn hai mươi bước, đầu óc Lạc Chi Dương thoáng hôn mê, thân mình như nhũn ra, chỗ trúng độc chường bên tay trái sưng to, ngứa ngáy khôn tả, hần cúi nhìn, dưới ánh trăng, thấy lòng bàn tay nám đen, năm ngón tay sưng gằn gập đôi.

Cước bộ hần hơi lơi, Trúc Nhân Phong đã lập tức vượt qua, y kêu thét những tiếng kỳ quái, vung trảo chụp vô, Lạc Chi Dương bèn quài tay chém ra, năm ngón tay loang loáng như có như không, đập trúng vô cổ tay Trúc Nhân Phong, đầu ngón tay hần nhẹ nhàng xẹt qua mạch môn y. Trúc Nhân Phong chột cảm giác kinh mạch buốt rát, kinh lực chìm mất tiêu. Bỗng năm ngón tay Lạc Chi Dương quơ ngược trở về, thuận thế đẩy ra một phát về mé tả khiến Trúc Nhân Phong lão đảo nghiêng hần ra ngoài.

"Con mẹ nó!" Trúc Nhân Phong hai chân chạm xuống đất, y tức giận hả họng mắng to, "Lại là chiêu thức mới lạ gì đây?"

Y tức giận là phải, hai lần Lạc Chi Dương đánh lui y đều sử cùng một chiêu thức, Tuy Trúc Nhân Phong nhìn thấy rõ ràng, y lại không tìm ra cách hóa giải, trong lòng bực bội vô cùng.

Lạc Chi Dương vừa chạy vừa cười, hần không bỏ lỡ cơ hội đánh võ miệng: "Con ta ơi, chiêu đó có tên ‘Tiểu Tỳ Bà thủ’, gậy tỳ bà tay trái, tư vị ra sao.."

Hần đang nói, Minh Đẩu đã bước vượt qua, giơ tay điểm vô hông trái hần.

Ngón chỉ này tàng chứa "Tích Thủy Kinh" của môn công phu "Kình Tức Công", giọt nước có thể xuyên đá, dư lực vô cùng. Lạc Chi Dương biết lợi hại, hần vội vàng xoay người, phản thủ điểm ngón trở ra. Hai ngón chỉ chạm vô nhau, Minh Đẩu cảm giác kinh lực đối phương như có như không, kinh lực của "Tích Thủy Kinh" dường như lạc vào chỗ hư không. Còn đang kinh ngạc, lão thấy chỉ lực Lạc Chi Dương bỗng ngưng tụ, từ hư biến thành

thực, sắc nhọn như mũi kim, nó đã soạt soạt phá tan "Tích Thủy Kinh" của lão. Minh Đẩu không khỏi thối lui nửa bước, ngón tay chấn động, lão ngạc nhiên dòm đối phương, thấy Lạc Chi Dương cũng đã lui hai bước, tay trái hấn xuống vô lực, có hơi run rẩy.

Tuy Minh Đẩu kiến thức uyên bác, lão cũng không nhìn ra gốc gác ngón chỉ của hắn, lão tò mò, quát hỏi: "Tiểu tử, chỉ pháp gì vậy?"

"Ngón này ư?", Lạc Chi Dương gắng trấn áp khí huyết, gượng một nét cười, nói, "Động Tiêu chỉ!"

"Động Tiêu chỉ?" Minh Đẩu sững sờ, "Công phu của phái nào thế?"

Lạc Chi Dương còn chưa kịp lên tiếng, đã Xung đại sư giải thích: "Động Tiêu là giả, trong thực giấu hư, từ hư sinh thực, hư thực cùng lúc sẽ tạo nên thiên lại (tiếng của thiên nhiên), Lạc thí chủ, ta nói đúng không?"

Lạc Chi Dương kinh hãi thất sắc. "Động Tiêu chỉ" này như hòa thượng nói, chính là hắn dựa theo những biến hoá nhạc lí mà tạo nên Những ngày qua, hắn ban ngày khổ luyện nhạc khí, ban đêm tu tập võ công, chẳng lâu gì cho lắm, nhạc lí nhập vô vô công, nảy sinh nhiều diệu dụng. Có một lần, hắn thổi tiêu, ngón tay hắn vô tình xuất sử thủ pháp "Thiên Mang chỉ" trong lúc bịt, mở lỗ tiêu, kết quả tiếng tiêu trở nên réo rắt, hoa mỹ khác xưa nhiều. Lạc Chi Dương rất hứng chí với phát hiện này, hắn bèn ấn chứng yếu quyết của "Diệu Nhạc Linh Phi kinh", dần dà hiểu rõ ra: "Thổi tiêu phát ra âm thanh, vì ống tiêu bề ngoài là trúc (thực), bên trong rỗng ruột (hư), thổi hơi vô, không khí va chạm vào thành bên trong của ống tiêu mà rung lên thành tiếng nghe thích thú."

Từ thuở nhỏ đến giờ, Lạc Chi Dương chỉ lo tấu nhạc khí, chưa hề thắc mắc nguyên do nào khiến nhạc khí phát ra âm thanh. Linh Phi kinh dạy rằng, "Ti trúc chi thanh vi nhân lại," (Tiếng tơ, tiếng trúc là âm thanh do con người tạo ra - Nhân Lại), đột nhiên hắn ngộ ra đạo lý THỰC HƯ, dẫn đến

lý thuyết "Trước hư sau thực", hần bèn lấy "Thiên Mang chỉ" làm gốc, chế ra một lộ chỉ pháp HU' THỰC đồng ứng, thoát tiên dùng đạo lý "hư không" để dò nội kinh đối thủ, kế đó mượn lực của đối thủ biến hóa nó thành ám kinh mà phản kích, hư hư thực thực như thế rất có thể giúp đánh thắng đối phương.

Một lí thông, trăm lí thông, khi đã thông suốt đạo lí đó, Lạc Chi Dương đem vô phân tích các thứ nhạc khí, thấy rất âm hợp cùng thiên đạo. Hần sử dụng thủ pháp "Côn Bằng chưởng" để gây cổ cầm, từ đó chế ra một lộ "Phủ Cầm chưởng", dùng "Bộ Kinh thủ" gây đàn tỳ bà, ngộ ra ngón "Tiểu Tỳ Bà thủ". mà Trúc Nhân Phong đã bị thua thiệt trong hai lần đụng phải ngón đó. Về sau, hần chuyển sang học rung chuông bằng thủ pháp "Vô Định cước", chế ra ngón "Thần Chung thoái" mà hần đã thử nghiệm trên ngọn cước đá vô Minh Đẩu, khi giao đấu Xung đại sư, ngón quyền dùng kinh lực của "Mộ Cổ quyền", lĩnh ngộ khi học giống trống theo thủ pháp của "Vong Ưu quyền".

Lạc Chi Dương sáng tạo những tuyệt kỹ, tự mở ra một kỷ nguyên mới, xưa nay chưa ai nghĩ ra, khiến hần cực kỳ đặc ý. Chẳng ngờ, Xung đại sư nhãn lực cao minh, một câu giải thích đơn giản đã chỉ ra cốt lõi ảo diệu của "Động Tiêu chỉ", khiến Lạc Chi Dương kinh hãi to, thấy nhục chí hần đi.

Minh Đẩu nghe giải thích, lão tức giận, hừ một tiếng, chìa hai tay liên tục soạt soạt phóng ra "Tích Thủy kinh", Lạc Chi Dương dùng "Động Tiêu chỉ" đối phó, có điều tu vi chưa sâu, hư thực chuyển đổi bất tận, hai bên qua lại dăm ngọn chỉ, bị "Tích Thủy kinh" xâm nhập cơ thể, gân mạch Lạc Chi Dương đau đớn, khó chịu khôn tả.

Trúc, Cổ hai người thấy thế, chúng song song nhào vô giáp công. Lạc Chi Dương lui hai bước, huy kiếm đánh dạt Cổ Nghiêm, đồng thời giẫm mạnh gót chân, phá vỡ một khoảnh ngói, rơi tụt xuống sương phòng. phòng đó là chỗ trú ngụ của gia đình, lúc Lạc Chi Dương nhảy xuống, hần đã đụng mạnh và làm gãy chân một tên người làm, khiến y thảm thiết hét

toáng lên vì đau, Những gia đình kia do đó bị đánh thức dậy, trong phòng bỗng náo loạn ầm ỹ.

Lạc Chi Dương trốn vào đám người làm, thừa dịp quấy phá cho thêm loạn. Lữ Minh Đẩu ba người vốn tạm trú vương phủ, họ không muốn gây thương tích đám gia đình đó, nhất thời không dám mạnh tay.

Lạc Chi Dương tả xông hữu đột, như một làn khói, hẩn lủi ra khỏi sương phòng, co cẳng chạy được hơn mười bước, bỗng thấy nơi tàng cây mé ttước , Xung đại sư áo trắng bóc, một tay chống eo, nhìn hẩn, gật đầu mỉm cười.

Lạc Chi Dương kêu khổ连连 miệng, hơn hẩn ba người kia, hòa thượng này mới là kinh địch, kiểu cách lão đứng chống eo mà nhìn, thật chẳng khác âm hồn không tiêu tan, cứ gặp lúc mấu chốt, lão đều xuất hiện, thừa sức ngăn cản hẩn. Lạc Chi Dương bất đắc dĩ phải xoay mình chạy vô một lối đi nhỏ kế bên.

Xung đại sư mỉm cười, lão vừa định cất bước rượt theo, bỗng cảm giác lành lạnh đằng sau lưng một làn sát khí huyền ảo, lão rùng mình, ngoái đầu lại, thét lên: "Ai?"

Phía sau cây cối um tùm, tối mù mịt, lão còn đang nghi hoặc, bỗng vọng ra từ góc tường một tiếng cười khẽ, ẩn chứa chút lạnh giá.

"Ra đi thôi!", Xung đại sư co tay định xuất quyền, bất ngờ đất cát dưới chân lão máy động, nứt toác, một vật dài mà mảnh bung ra, nhắm quần vô bấp chân lão.

"Là rắn?", trong một cái chớp mắt, đầu óc Xung đại sư xuất hiện vài ý nghĩ, theo ánh trăng sao mờ nhạt, lão thấy vật nọ chẳng phải rắn, mà là một nhánh rễ cây loe loé sáng, thoát đầu nó nhỏ tựa thân trúc, ra ngoài gió, đã lớn dần lên bằng bấp tay, nó đột ngột bắn ra một luồng kinh khí, khiến lão tuy đang trụ tấn mà cũng lao đao, hầu như bị xô nghiêng đi.

Nếu vào một kẻ khác, trước tình cảnh đó, thế nào cũng mất vía vì sợ hãi, nhưng Xung đại sư thiên tâm bất loạn, lão vận khí đưa xuống chân, nhất thời lão như thể mọc rễ cắm xuống đất, đứng vững như cột đá.

Soạt, soạt, soạt ...tiếng kỳ lạ không dứt, mặt đất liên tiếp bò ra ba rễ cây nữa, hết như lũ rắn đồng lúc chui ra khỏi ổ, chúng cứ dài ngoẵng ra, thô ráp mà quần vô đôi chân Xung đại sư để tiếp tục xộc lên trên. một tích tắc, từ eo lưng Xung đại sư trở xuống đã bị rễ cây quấn bảy tám vòng, màu rễ xanh lè, hết như gông xích, đã ghì chặt lấy lão. Xung đại sư nhìn mấy rễ cây, trong lòng không khỏi kinh hãi. Lúc lão còn nhỏ tuổi, tính tình bộp chộp dễ nổi nóng, để rên giữa tâm chí lão, Uyên đầu đà buộc lão ngồi quan sát một búp bạch liên còn non, lão ngồi xếp bằng trọn một ngày chú mắt vào búp sen, từ sáng sớm đến tối mịt, hơn sáu canh giờ, nhựa non mới ứa ra. Có một lần vào giữa mùa đông tuyết phủ khắp nơi, Xung đại sư tuân lệnh sư phụ, lão ngồi đối mặt một gốc cây khô, chờ im im nguyên bảy ngày bảy đêm, mới thấy lộc non đâm chồi, lá xanh nhú mầm.

Qua hai thử thách đó, Xung đại sư đã hiểu: "Thiên đạo sớm nở sớm tàn, dục tốc bất đạt, hoa nở lá mọc, đều phải đúng lúc, chẳng thể nào từ đất nẻ bùng nổ ra mà sinh sôi nảy nở cho được. Tình hình trước mắt hiện thời, đã không tuân theo cái đạo lý của trời, khó tin như vật thì nếu không là phép tiên, ắt phải là yêu pháp."

Nghĩ như vậy, lão máy động trong đầu óc, bình thường lão tu luyện thiên tông cao siêu, tam giới chư phật còn xem như không, đâu dễ gì hãi sợ quỷ quái yêu ma. Nghĩ vậy, lão cười hỏi: "Túc hạ là ai? Sao cứ nấp nánh, chẳng ra mặt cho ta xem với?"

Người kia cười khẽ, thân mình Xung đại sư chớp nhoáng một cái, bao nhiêu rễ cây quái đản đều đứt rời vỡ vụn ra, thật cũng kỳ quái, những rễ vừa bị đứt lại hoá thành bụi khói. Chỗ bị đứt lại có mù trào ra, rễ cây mới lại tái hiện, dường như sống lại, thực sự là vô cùng tận, chúng leo lên khỏi bụng Xung đại sư, sè sè bò lên vùng ngực lão.

Xung đại sư giữ vững tâm thần, lão chăm chú nhìn vô phía góc tường, thúc đẩy một luồng lực đạo mạnh mẽ ra khắp thân thể, nghe "bụp" một tiếng, lão rùn mình, buông tay, lần này lão vận tới chín thành "Đại Kim Cương thần lực", đừng nói rễ cây, đến sắt thép cũng bị phá gãy đứt rời.

Nghe tiếng loạt soạt liên miên, rễ cây rã ra từng đoạn, Xung đại sư còn chưa kịp tránh thoát, những khúc rễ bị chắn đứt khi chạm mặt đất đã tái sinh, càng trở nên rậm rạp, mọc nhanh vun vút, đáng sợ hơn nữa là trên rễ bây giờ chồi ra rất nhiều gai, hoặc cong hoặc thẳng, hoặc dài hoặc ngắn, đều giống như răng cạp vuốt rồng, rít cứng đôi chân Xung đại sư.

Tập trung "Đại Kim Cương thần lực" bố trí khắp thân thể, Xung đại sư như sắt thép tôi luyện kỹ, gai tuy nhiều và sắc nhọn, đều không thể xâm nhập chút nào, Loáng một cái, mặt hòa thượng chuyển sang đỏ ửng, lão hét to một tiếng như sấm, lắc mình, giậm chân, nhảy dựng lên, mặt đất rung chuyển, nơi góc tường có tiếng rên khe khẽ.

Thân mình còn treo giữa thình không, Xung đại sư tổng ra một quyền nhắm vào đại thụ đằng trước mặt, cây gãy răng rắc, đổ ầm xuống chỗ góc tường, Tức thì bóng người chớp nhoáng, Xung đại sư vừa chạm đất đã nhảy vung lên, đánh về phía bóng người, đột nhiên, từ trong bóng tối, vô số dây mây như tơ nhện bịt kín chỗ tường bị cây đè thủng, Tơ này dày đặc, tầng tầng lớp lớp, chĩa gai nhọn ra ngoài, không thể ngăn chặn, không thể xông vào trong lưới.

Xung đại sư hét to, xuất chưởng, khiến một số dây mây đứt rời, tan rã như bụi khói Biển chuyển này thập phần lạ lùng, Xung đại sư đang thấy kỳ, bỗng giọng một nữ tử cười cợt bảo lão: "Đại hòa thượng, người không sợ ngứa sao?"

Thanh âm quyến rũ cùng cực, dẫu tu vi cao siêu như Xung đại sư cũng bị dao động trong lòng, lão chợt nghe tiếng bước chân trốn chạy, vừa định đuổi theo, chợt cảm giác một cơn ngứa từ gót chân bốc mạnh lên châu thân.

Xung đại sư cúi nhìn, làn da chỗ quần bị gai móc rách nổi lên một vết trầy xước dài đang rỉ rỉ máu đen. "Trên gai có độc!", Xung đại sư chột hiệu câu nói của nữ tử, tuy lão có thần lực cao cường, vì chưa luyện thành Kim Cương bất hoại thể, độc tố xâm nhập vào gây đau ngứa lạ thường. Lão lập tức không dám nhúc nhích, ra sức bức độc tố, chẳng còn rảnh tay lo liệu chuyện khác.

Lạc Chi Dương chạy chân không chấm đất, tiếng gió tập kích vẫn lọt vào tai nghe vù vù.

Hắn liếc nhìn lại, bỗng thót tim, ba đạo nhân ảnh chột tả chột hữu, chột cao chột thấp, hẳn chẳng có cách nào trốn thoát. Lại ở chỗ Xung đại sư chưa thấy tới, Lạc Chi Dương cảm giác không ổn, ngờ rằng hòa thượng giấu mình đâu đây, hẳn không khỏi rảo mắt nhìn quanh quất tìm hình bóng lão sư.

Chỉ một chút ngần ngừ đó, cước bộ lập tức lơ lửng, Minh Đẩu thừa thế xông tới, hô hô tung hai chưởng vô sọ não hẳn.

Lạc Chi Dương nghiêng mình né, hẳn nhảy xuống khỏi mái nhà, chưởng lực đã phá hai lỗ thủng trên mái ngói. Minh Đẩu định truy kích, Lạc Chi Dương quài tay, ném ra một cơn mưa bích châm như ong vỡ tổ. Minh Đẩu chửi thề, lão nghiêng mình tránh né, Lạc Chi Dương thừa cơ chui vào một ngõ tắt nhỏ, rồi vọt lên đầu một ngọn giả sơn, hẳn khê khàng lao mình vượt tường bay ra ngoài vương phủ

Ra khỏi phủ, tứ phía lặng yên, đường phố dọc ngang đằng trước đèn đóm như sao sa. Dù Lạc Chi Dương lên cao xuống thấp, giở đủ trò mà trốn chạy, cũng vẫn không thoát khỏi sự truy đuổi. Hẳn thầm thấy kỳ quái, bèn đưa mắt quan sát tứ phía, chợt thấy dăm bóng đen di động, xoay vòng quanh bên trên, đúng là đang có một số dơi.

--- Hết chương 25 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 26 : Tam Thi Độc Chương

Dịch: levan

Lạc Chi Dương đột nhiên hiểu ra, lũ dơi này đã âm thầm theo dõi hắn, nhờ có chúng nó làm thám báo, vô luận hắn đi hướng nào, đối phương đều có thể bám sát theo.

Ý vừa đến, hắn lấy sáo ngọc, thổi vang mấy tiếng, trên trời bỗng loa loa bóng trắng, Phi Tuyết vụt bay tới, xoay quanh một vòng, nó đã dừng mãi xông vào đàn dơi, vùng trảo quơ quào, hạ sát thủ, khiến không trung bỗng chốc tràn lan máu đỏ, tiếng dơi rú thảm thật quái dị, dơi chết hay trọng hương rơi xuống đầm đệp như mưa rào.

Cổ Nghiêm vừa hãi vừa tức, y liên tiếp phát ra tiếng rít, thúc giục lũ dơi phản kích. Số dơi này gốc gác thuộc chủng loại kỳ hiếm vùng Nam Cương, đủ sức tróc cá đuối rắn, thừa sức đả thương người và súc vật, gặp phải "Đại Kim Thiên Chuẩn", thì lại giống như như chuột nhắt đụng phải mèo già, như dê cón trước hổ dữ, chỉ tìm cách trốn tránh, hoàn toàn mất sạch dũng khí. Chẳng mấy chốc, đàn dơi chết quá nửa, chúng đều bỏ qua hiệu lệnh của chủ nhân mà bay toán loạn mọi ngả, mà chạy trốn chết. Sau nhiều ngày nhàn tản, Phi Tuyết được dịp tha hồ giết chóc, nhất thời nó không buông tha, bay khắp trời đuổi giết không thôi.

Nuôi dạy dơi không phải dễ, Cổ Nghiêm hết sức đau lòng, y vừa hạ họng mắng chửi, vừa nhặt ngói ném lên trời đuổi ửng. Phi Tuyết rất tinh trí, ngói bay đến, nó tránh né, hễ y ngừng ném, nó lại rượt đuổi lũ dơi mà hạ sát thủ.

Không còn dơ làm tai mắt, Minh Đẩu cùng Trúc Nhân Phong như người mù, họ lướt trên dăm nóc nhà, chỉ thấy bóng tối mịt mù, phố xá trống trơn, trăng sao đầy trời, nhưng chẳng còn bóng dáng Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương lên nấp trong một căn nhà dân dã, chờ đối thủ bỏ đi hết hẳn mới thò mặt ra, gọi Phi Tuyết, cùng nhau trở về "Dương Minh quán".

Về đến phòng, còn chưa kịp thay quần áo, chợt thấy trên sàn nhà xuất hiện một bóng người, Lạc Chi Dương hốt hoảng rút kiếm, ngoái đầu nhìn lại, đã thấy Tịch Ứng Chân áo xám tóc bạc, đang lẳng lặng ngồi đằng trước giường.

Lạc Chi Dương thở ra một hơi nhẹ nhõm, hẩn đút kiếm vô vỏ, cười hỏi: "Là ngài đấy ư, Tịch chân nhân?"

Tịch Ứng Chân chăm chú dòm dòm hẩn một lúc lâu, rồi ông chậm rãi hỏi: "Mi định độ ai vậy?"

Lạc Chi Dương cười nói: "Hôm nay trăng sáng, tui đi lang thang dạo chơi bên ngoài."

"Thật không?", Tịch Ứng Chân hừ một tiếng, "Chìa bàn tay ra coi."

Lạc Chi Dương đưa bàn tay phải, Tịch Ứng Chân lắc đầu: "Không phải tay này."

Lạc Chi Dương bất đắc dĩ chìa tay kia ra, dưới ánh đèn, lòng bàn tay đen ngòm một vầng hắc khí kéo dài một mạch lên đến tận cổ tay.

Tịch Ứng Chân quan sát hắc khí, ông vê râu, hỏi: "Mi đã gặp gỡ ai?"

Lạc Chi Dương ấp úng: "Không có gặp ai cả."

"Lại còn nói dối?", Tịch Ứng Chân trợn ngược hàng lông mi trắng, cao giọng rầy rà, "Mi không gặp ai? Thế tại sao lại trúng 'Tam Thi Độc

Chưởng' của 'Độc Vương tông' vậy?"

"Độc Vương tông? Tam Thi Độc Chưởng?", Lạc Chi Dương sững sờ, "Đó là cái quái quỷ gì vậy?"

"Ôi ... thằng ngốc!", Tịch Ứng Chân lắc đầu, thở dài, "Mi không biết rõ đối thủ, mà dám đâm đầu đi gây chuyện?'Độc Vương tông' là tông phái luyện độc đương thời, phát xuất từ 'Tổ Tâm Thần Y' Hoa Hiếu Sương....."

"Gì lạ vậy?", Lạc Chi Dương vô cùng ngạc nhiên, "Thần y mà cũng dụng độc?"

"Có gì đáng tò mò đâu?", Tịch Ứng Chân lờm hẩn một cái, "Từ xưa, Y và Độc chẳng hề phân biệt, dùng độc vật cho đúng cách, chính là thuốc thần để chữa bệnh, còn lương dược mà phối lung tung, cũng hại sinh mạng chẳng khác sài lang hổ báo giết hại người ta. Hệt như dùng đao kiếm, giết người hay cứu người, còn phải xem bản ý người sử dụng."

Lạc Chi Dương cười nói: "Tên thần y là 'Tổ Tâm', hẳn là một người vô cùng thiện lương."

Tịch Ứng Chân nói: "Nếu bà ấy không phải người tốt, e rằng trên đời thật sự chẳng có mấy người tốt. Đáng tiếc, tạo hóa trêu người, đồ đệ của bà 'Vạn Tuế Lang Trung'..."

"Vạn Tuế Lang Trung, ui chao, danh hiệu nghe lớn lối dữ a!", Lạc Chi Dương buột miệng ngắt lời, "Hắn tự cho mình là Hoàng đế chắc?"

Tịch Ứng Chân gật đầu: "Đúng vậy, ngài vốn chính là hoàng đế."

Lạc Chi Dương cười cười: "Đạo trưởng giống tui a? Hẳn nếu là hoàng đế, lại còn làm thêm cái nghề thầy lang gì đó nữa?"

"Mi không biết đấy thôi!", Tịch Ứng Chân lắc đầu lia lịa, trên mặt lộ ra một nét buồn rầu, "Vạn Tuế Lang Trung họ Triệu, vốn là vua thời Đại Tổng suy sụp, sau trận Nhai Sơn, đã may mắn chạy thoát, từ đó ngài dứt bỏ hồng trần, chuyên tâm vào nghề chữa bệnh. Ngài cả đời nghiên cứu y đạo, chữa bệnh cứu người, số người mang ơn cứu mệnh nhiều đếm không xuể, có điều lòng họ vẫn còn tiếc nuối Đại Tổng, chi nên đã dùng hai chữ 'Vạn Tuế' làm hiệu gọi ngài. Nhưng vị lang trung này không thích thế, ai giáp mặt mà xưng hô 'Vạn Tuế', ngài nhất định nổi giận to, ngay cả kẻ đó mắc bệnh sắp chết đến nơi ở trước mặt ngài, lang trung cũng không động đậy một ngón tay."

Lạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ, hần ngấm ngấm, rồi lại hỏi: "'Vạn Tuế Lang Trung' cùng 'Độc Vương tông' có quan hệ gì?"

"Vạn Tuế Lang Trung cả đời thù ghét võ lực, thà chết không học võ. Vì thân thế ngài khác lạ, ngài là nguồn hi vọng phục quốc của người Hán, triều đình nhà Nguyên luôn coi ngài như cái gai trong mắt, tuy ngoài mặt rêu rao là ngài đã bỏ thân trên biển, họ ngấm ngấm ráo riết truy lùng tông tích ngài 'Vạn Tuế Lang Trung' không có võ công, thì làm sao đối phó chio nổi nanh vuốt của bọn người Nguyên? 'Tổ Tâm Thần y' cực chẳng đã mới phải đem thuật dụng độc rốc túi truyền thụ cho ngài, giúp đỡ để ngài phòng thân. Từ xưa Y Độc không có sự phân biệt, 'Vạn Tuế Lang Trung' hết lòng say mê học nghề thuốc, đương nhiên cũng không ghét bỏ độc dược, chẳng bao lâu, đã luyện thành một bản lãnh dụng độc kinh thể hải tặc, đừng nói chó săn của nhà Nguyên, vô số đại cao thủ cũng e sợ ngài dăm ba phần. Bởi vậy, 'Vạn Tuế Lang Trung' tuy thân mình lưu lạc chốn man di phía nam, cũng được yên ổn đến cuối đời."

Lạc Chi Dương kinh ngạc hỏi: "Vị 'Vạn Tuế Lang Trung' đích thực một kỳ nhân, thế nhưng tại sao lại không chịu học võ?"

"Điều này ta cũng không rõ", Tịch Ứng Chân khẽ lắc đầu, "'Vạn Tuế Lang Trung' sau đó truyền nghề dụng độc cho đệ tử. Độc dược giết người

không lưu dấu vết, giỏi dụng độc, có thể nắm quyền sinh sát, tên đệ tử đó sẵn độc vật trong tay, dần dà nảy sinh dã tâm to lớn, y tự xưng ‘Độc Vương’, lập môn phái, hoành hành nghề độc, không gì là không dám làm. Y biến thái trong chốn giang hồ, đến khi Đại Nguyên bị diệt, thiên hạ đại loạn, ‘Độc Vương tông’ nhân cơ hội tác quái, đã lấy người sống trong đám dân đen làm vật thí nghiệm, kết quả khiến Lương Tư Cầm nổi giận, đánh dẹp Độc Vương tông đến tan tành, Có hơn mười năm, cái tên ‘Độc Vương tông’ đã biệt vô âm tín."

Tịch Ứng Chân nghỉ một chút, ông hỏi: "Lạc Chi Dương, mi dụng độ đệ tử ‘Độc Vương tông’ ở đâu vậy?"

Lạc Chi Dương không dám giấu diếm, hắn phải khai ra: "Tại phủ Chu vương."

"Cái gì?", Tịch Ứng Chân trọng ngược hàng lông mi trắng, "Mi đã vô phủ Chu vương?"

Lạc Chi Dương lẳng lặng gật đầu, hắn đang định phân bua hai câu, Tịch Ứng Chân đã đứng bật người lên, ông thét to: "Vô lý quá! Lạc Chi Dương, mi định làm loạn đến chừng nào mới chịu thôi?"

Lạc Chi Dương sững sờ, hắn thấy chòm râu Tịch Ứng Chân run run, không sao che giấu nét tức giận trên mặt: "Mi, một thằng dân đen, mê luyện công chúa Bảo Huy công chúa cũng còn cho qua, thế mà nay không biết hay dở, dám chen chân vô đám đấu đá tranh giành ngai vàng? Bộ cả lũ con trai Chu Nguyên Chương đều là người ăn chay tu hành cả hay sao? Thử hỏi mi có mấy cái đầu? Bộ mi chán sống lắm rồi hả?"

Từ khi họ quen biết nhau tới nay, lúc nào Tịch Ứng Chân cũng trầm tĩnh điềm đạm, hiếm khi nào động nộ, chuyện nổi cơn tức giận như sấm sét thế này lại chưa hề có. Lạc Chi Dương cảm giác bị oan ức, hắn buột miệng la lên: "Nói Chu vương, chỉ riêng về Chu vương, kéo Bảo Huy vào làm gì?"

"Nếu không có Bảo Huy, mi đâu có sa chân lạc bước đến mức độ đó?", Tịch Ứng Chân cay đắng nói, "Đều tại ta nhất thời mềm lòng, đưa mi về tận kinh thành, bây giờ thân thể mi lún quá sâu trong bùn, mi mê man danh lợi mà quên bém đi mất thân phận mình là gì. Từ xưa, vì tranh giành ngai vàng, phụ thân có thể giết chết con mình để ra, con cái có thể giết cha, huynh đệ tương tàn, vợ chồng phản bội nhau, cái chỗ ô uế nhất thiên hạ, không đâu hơn nổi hoàng cung đại nội. Một là mi không quyền, hai là vô thế, chen chân vào cái vòng tranh đấu, còn không bằng một con kiến, chẳng cần Chu Nguyên Chương động thủ, một tên phiên vương nho nhỏ cũng có thể đem gí chết mi dễ dàng như không."

Lạc Chi Dương càng nghe càng cảm giác một tư vị không tên, ngạo khí nổi lên đùng đùng, hắc cười nhạt, nói: "Theo tui thấy, bọn phiên vương này cũng chỉ một cái mũi, hai con mắt, chẳng có cái gì dữ tợn đến không kham nổi."

Tịch Ứng Chân lờm lờm hắc, tựa hồ có chút thất vọng, ông ngừng một lúc thật lâu, rồi hỏi: "Mi có đựng độ Xung đại sư?" Lạc Chi Dương lại bị hắc, hắc hỏi: "Sao ngài biết?"

Tịch Ứng Chân thở dài: "Ta tuy thân ở đạo quan, nhưng cũng không mù không điếc, chuyện xảy ra nơi kinh thành còn chưa thể gạt được ta."

Lạc Chi Dương loé một ý niệm trong đầu, hắc hiếu ngay, bèn hậm hực nói: "Là tên già Đạo Thanh kia học lại?"

"Chẳng cần biết là ai nói? Mi ngụy tạo thân phận, người khác không biết, nhưng Xung đại sư bộ còn không rõ à? Nếu hắc tố cáo, mi sẽ phạm vào tội khi quân."

"Tui đồ hắc dám tố cáo", Lạc Chi Dương hừ lạnh một tiếng, "Xung đại sư là vương tử Mông Cổ, Hồ Hán không đội trời chung, Chu Nguyên

Chương mà biết, nhất định không tha cho hần. Hừ, hần tố cáo tui, bộ tui không thể vạch mặt hần sao."

Tịch Ứng Chân sừng sốt một chút, ông lắc đầu, nói: "Mi cứ luôn luôn cãi lý. Lạc Chi Dương, sự đời mà xảy ra theo ý nghĩ của mi, ngược lại xem chừng cũng hay."

"Cái này kêu là ‘nhân định thắng thiên’!", Lạc Chi Dương khoái chí, "Chỉ cần gắng sức làm, thiên hạ không có gì là không thể."

"Nhân định thắng thiên? Mi thực tình chẳng hiểu cái đó là gì!" Tịch Ứng Chân lắc đầu quày quặt, "Hồi đó, trong trận chiến trên hồ Bà Dương. Trần Hữu Lượng trúng một mũi tên mà chết, quân Hán của y vì vậy mà tan tành, nếu mũi tên nọ mà trượt, bắn vào và giết chết Chu Nguyên Chương, thiên hạ này còn chưa biết đã biến chuyển ra sao..."

Nói đến đây, ông thấy Lạc Chi Dương nhếch mép cười ruồi, trong lòng ông biết tiểu tử này gặp chuyện khó đều tai qua nạn khỏi, mọi sự đều thuận buồm xuôi gió, hần đã coi thường tất cả mọi chuyện trên đời, muốn thuyết phục hần thực không dễ.

Nghĩ vậy, Tịch Ứng Chân thấy nản, ông tức giận, nói, "Thôi, đời là một giấc mộng Nam Kha. Lạc Chi Dương, lão đạo ta đã hết lời, mi chẳng chịu nghe, ta cũng chẳng quản nổi."

Lạc Chi Dương không hiểu ý ông, hần chợt thấy Tịch Ứng Chân đưa ánh mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, ông chậm rãi nói: "Lạc Chi Dương, đêm nay ta đến tìm, vốn là để giã từ mi. "

Lạc Chi Dương ngẩn ngơ, hần buột miệng kêu lên: "Tại vì vụ Xung đại sư?"

Tịch Ứng Chân khẽ lắc đầu, ông nói: "Nhiều ngày qua, ta tập luyện thuật pháp ‘Chuyển Âm Dịch Dương’, trong đầu lĩnh hội được nhiều. Môn

tâm pháp này vốn thuộc huyền môn chính tông của ta, nhưng vì đạo pháp suy đồi, nó đã thất truyền trong Đạo giáo mà lại do chính tay 'Tây Côn Lôn' phát dương quang đại. Trọn đời, ta tu đạo, đã đi không đúng đường, mãi đến giờ mới thực sự bước chân vô cửa huyền. Đã hết lầm lạc, con đường sáng đã mở, chỉ có một nẻo mà đi để có thể đạt đến đích, thừa dịp còn được chút ít thời gian sống trên trần thế, lão đạo ta định quy ẩn về vùng Khâu Sơn, nghiên cứu đạo thuật, từ nay về sau, thôi không dính líu gì với hồng trần nữa."

Lạc Chi Dương chấn động tâm thần, hần vội nói: "Tịch chân nhân, ngài giận tui chăng?"

Tịch Ứng Chân thở dài: "Không mắc mớ gì đến chuyện của mi, trong đường tu đạo, cái chính là hai chữ 'cơ duyên', thuật pháp 'Chuyển Âm Dịch Dương' chính là cơ duyên của bản đạo. Ta vốn là người phương ngoại, sở dĩ ta đã nhập thế vì mong mỗi cứu vớt thương sinh, hiện nay, thiên hạ vô sự, cơ duyên đã đến, nếu còn ở lại hồng trần, chỉ là thêm uống phí công phu."

Chuyện xảy đến quá đột ngột, Lạc Chi Dương nhất thời không biết phải làm gì, lý lẽ huyền cơ, thiên môn, hần một vẩy cũng không thông, nhưng đồng sinh cộng tử cùng Tịch Ứng Chân bấy lâu, bao phen cùng gặp nguy nan, hần đã sớm nảy sinh tình cảm sâu đậm, giờ phút chia tay này, trong lòng hần ngàn vạn phần thê thảm, hần nhìn lão đạo, mũi cay xè, hốc mắt tự dưng đỏ ửng.

Tịch Ứng Chân nhìn và hiểu tâm tư của hần, ông vỗ vỗ đầu vai hần, vui vẻ nói: "Lạc Chi Dương, mi rất thông minh, chỉ quá nặng tình nghĩa. Triều đình cùng quan trường, phải vô tình vô nghĩa mới có thể sống yên ổn, nặng tình nặng nghĩa thì chỉ để cho người ta ức hiếp. Mi có tuệ giác, không bằng theo ta cùng đi, cho dù không thể siêu phàm nhập thánh, cũng có thể tránh dữ gặp lành, ngao du khắp nẻo giang hồ."

Con tim Lạc Chi Dương mang nặng hình bóng Chu Vi, một ngày tiểu công chúa chưa lấy chồng, hăn một ngày còn nuôi hy vọng, hăn nghe ông nói, chỉ im lặng, cúi đầu. Tịch Ứng Chân thấu hiểu tâm tư hăn, ông thầm thở ra một hơi, lấy một phong thư đưa cho hăn: "Ta không cáo từ mà đi, Chu Nguyên Chương có hỏi đến, mi giao phong thư này cho ông ấy."

Lạc Chi Dương nhận thư, hỏi: "Tịch chân nhân, độc chương của tui làm sao hóa giải?"

Tịch Ứng Chân cười, hỏi lại: "Bộ mi còn chưa thấy khoẻ sao?"

Lạc Chi Dương tập trung dò xét nội thể, hăn mù mờ, lắc đầu.

"Là vậy thôi nè", Tịch Ứng Chân gật gù, "Mi đã uống 'Phượng Khấp Huyết Lộ', lại có thêm thuật 'Chuyển Âm Dịch Dương', Tam Thi chương tuy độc hại, cũng không làm gì được mi."

Nói đến đây, ông đứng dậy đi ra, đến ngang khung cửa, ông đưa mắt nhìn sắc trời, thấy mây nhẹ nổi trôi, trăng sáng treo trên cao, bỗng nhiên đầu óc bừng sáng, ông cất cao giọng, ngâm:

"Kinh hoa du hiệp quật, sơn lâm ẩn độn tề, Chu môn hà túc vinh, vị nhược thác Bồng Lai....."

--

(ND chú thêm: đây là bốn câu đầu bài từ "Du Tiên thi" của thi hào Quách Phác thời nhà Tấn:

游仙詩 - 郭璞

京華游俠窟

山林隱遁棲

朱門何足榮

未若托蓬萊

臨源挹清波，

陵岡掇丹雘。

靈溪可潛盤，

安事登雲梯。

漆園有傲吏，

萊氏有逸妻。

進則保龍見，

退為觸蕃羝。

高蹈風塵外，

長揖謝夷齊

DU TIÊN THI (Quách Phác)

Kinh hoa du hiệp quật,

Sơn lâm ẩn độn thê,

Chu môn hà túc vinh,

Vị nhược thác Bồng lai,

Lâm nguyên ấp thanh ba,

Lăng cương tuyết đan đề,

Linh khê khả tiềm bàn,

An sự đăng vân thê.

Tất viên hữu ngạo lại.

Lai thị hữu dật thê,

Tiến tắc bảo long kiến,

Thoái vi xúc phiền đề.

Cao đạo phong trần ngoại,

Trường ấp tạ Di, Tề.

Có người dịch:

Người trọng nghĩa lánh xa đô hội,

Tìm về nơi rừng rú ẩn tài,

Đem thân gửi chốn Bồng lai vui nhàn.

Xuống nguồn nước, giỡn làn sóng biếc,

Hái lộc non ta vượt qua đồi,

Linh khê lánh khỏi cuộc đời,

Thang mây nào có thành thơ vui vầy.

Nơi Tất viên, có thấy Trang Tử,

Vợ Lão Lai, vui thú cánh rừng,

Tìm tiên, giữ được mạng rông,

Vào đời như chú dê trong giậu rào.

Đời gió bụi, ta mau rảo bước,

Ta lạy dài, bắt chước Di, Tề.)

--

Ngâm xong, ông cả cười mấy tiếng rồi phất tay áo mà đi. Lạc Chi Dương nhìn theo bóng dáng ông, nhiệt huyết bùng bùng trong lồng ngực, hận không thể đi theo, hăn chợt nhớ đến Chu Vi, con tim mềm xuống, đạo tâm tan biến, đôi chân hăn như dính chặt xuống sàn, chẳng thể động đậy.

Thần thờ một lúc lâu, Lạc Chi Dương trở về phòng, xem xét làn hắc khí trong lòng bàn tay, thấy nó có vẻ đậm lên nhiều, hăn lập tức khởi động thuật "Chuyển Âm Dịch Dương", chuyển vận chân khí vài vòng, đem làn hắc khí bức thành một vệt chạy từ chân ngón giữa đến đầu ngón tay, chẳng mấy chốc, vô số giọt máu ứa ra, quệt lên giấy thấy đen như mực.

Lạc Chi Dương trực toàn bộ độc tố xong, hăn hết sức mệt mỏi, nhìn vệt máu đen trên giấy, hăn nghĩ bụng, nếu không có "Phượng Khấp Huyết Lộ", ắt đã toi mạng vì độc fõ này, lần sau đụng độ Cổ Nghiêm, phải thật vô cùng cẩn thận. Nghĩ lại chuyện trò giữa Tấn vương và Chu vương, thấy nội dung thật thậm bất lợi cho thái tôn cùng Yến vương. Chu Lệ giao tình mật thiết với Ninh vương, gã này lại là cùng một mẹ với Chu Vi, qua những tầng quan hệ đó, tựa hồ hăn cũng nên cảnh giác nàang, chỉ có điều, lời dặn dò của Tịch Ứng Chân trước khi ra đi, ông khuyên hăn đừng lún sâu vô cuộc tranh đoạt ngai vàng, lời khuyên hãy còn vang vọng trong tai, hăn càng nghĩ càng thấy ngần ngại hơn lên.

Sáng hôm sau, hân tỉnh giấc, mặt trời đã lên cao ba sào. Chợt có người gõ cửa, Lạc Chi Dương trở mình, xuống giường, cảm giác toàn thân đau nhức như giã, hân hồi tưởng trận ác đấu trong phủ Chu Vương, tưởng chừng như trải qua một cơn ác mộng.

Vừa mở cửa, Đạo Thanh chạy ào vô, y hả họng hỏi ngay: "Lão thần tiên đâu?", đôi mắt y rảo khắp vân phòng, khi không thấy Tịch Ứng Chân, nhất thời vô cùng thất vọng.

Nhìn bộ dạng y, Lạc Chi Dương vừa rất tức cười, lại có phần thương hại, liền thuật chuyện Tịch Ứng Chân bỏ đi.

Đạo Thanh nghe xong, y đờ lười, chẳng chờ Lạc Chi Dương nói hết, y đột nhiên múa tay, giậm chân, lớn tiếng than vãn: "Lão thần tiên này, ông bỏ đi làm chi, hại tội mình đến khổ. Thánh Thượng mà truy vấn đến, mình làm sao bây giờ".

"Đừng lo!", Lạc Chi Dương cười nói, "Ông có để thư lại, Thánh Thượng mà hỏi đến, để đệ lo liệu "

Đạo Thanh nghe vậy, y mới trấn tĩnh lại một chút, y ôm chầm lấy Lạc Chi Dương, cười nói: "Hảo sư đệ, cái sọ thủ của vi huynh đây, toàn giao cho đệ trông chừng giùm."

"Sư huynh nói quá lời. ", Lạc Chi Dương đáp, "Lão thần tiên bỏ đi, Thánh Thượng sao lại sờ đến cái đầu của huynh?"

Đạo Thanh thở dài: "Sư đệ không biết đấy thôi, Thánh Thượng ghét nhất là ai không tuân theo ý sai sử, lão thần tiên không cáo từ mà đi, coi thường thánh ý, Thánh Thượng mà nổi giận, không biết phát tác vào đâu, sẽ đem tội mình ra trị tội trông coi không cẩn mật."

"Trông coi không cẩn mật?" Lạc Chi Dương bật cười, "Lão thần tiên lại không phải tù phạm."

Đạo Thanh rất ngượng ngùng, y tự vả mình một cái tát, liền miệng rên rĩ: "Đáng chết, đáng chết, cái miệng này ăn nói bậy bạ..... Khụ, chỉ là thánh ý khó dò, Đạo Linh sư đệ, đệ từng nghe chuyện về phu nhân của Thường Ngộ Xuân chưa?"

Lạc Chi Dương lắc đầu, Đạo Thanh giải thích: "Khai Bình vương Thường Ngộ Xuân kiêu dũng vô địch, người duy nhất mà y sợ, chính là bà vợ. Bà nương này chẳng sợ trời, không sợ đất, dữ như cọp, tới nỗi Khai Bình vương nghe rằm rắp. Có lần, sau một chiến công lớn, Khai Bình vương được Thánh Thượng thưởng cho hai cung nữ, trong đó có một nàng hầu hạ y rửa ráy. Khai Bình vương thấy đôi tay cô nàng nhỏ bé trắng mịn, buột miệng khen một câu ‘Tay trắng mịn, đẹp quá’, kết quả, quay đi quay lại, Thường phu nhân sai người đưa tới cho y một cái hộp, Khai Bình vương mở ra thì thấy đôi tay cô cung nữ kia nằm rõ ràng bên trong, tuy y xông pha trăm trận chiến, cũng sợ tới mức hét to một tiếng, gần muốn xỉu tại trận."

"Dữ hè .. ", Lạc Chi Dương chẳng lưỡi, "Thiệt là một bà nương lợi hại."

"Lợi hại còn ở tại khúc sau kia!", Đạo Thanh nuốt ực một ngụm nước miếng, "Thánh Thượng nghe kể chuyện này, bèn gọi Khai Bình vương vào cung, ban cho rượu uống để giảm cơn sợ hãi. Y uống say khướt, Thánh Thượng lại ân tứ ban cho Khai Bình vương một chén canh thịt cho già rượu. Khai Bình vương không biết canh gì, bèn uống cạn, Thánh Thượng hỏi y canh mùi vị ra sao. Khai Bình vương chỉ biết khen ngon, Thánh Thượng cười cười, nói: ‘Canh này có cái tên đặc biệt là ‘Đỗ Phụ thang’ (ND: Đỗ Phụ = người đàn bà ghen tuông)".

Khai Bình vương kinh ngạc hỏi: "'Đỗ Phụ thang'? Thì ra ông Đỗ Phủ này chẳng những làm thơ giỏi mà còn biết làm thang già rượu!" (ND; Đỗ Phủ nghe na ná Đỗ Phụ) Thánh Thượng nghe xong bèn cười ầm, phất tay cho y ra về.

Khai Bình vương vừa về qua đại môn, đã nghe trong nhà khóc lóc âm ỉ, y vừa hỏi thì biết, lúc y uống rượu trong cung cấm, Thánh Thượng sai người đến giết Thường phu nhân, xác cũng không để lại nhà. Khai Bình vương vừa nghe, y giật mình tỉnh ngộ, nguyên lai "Đỗ Phụ" chẳng phải Đỗ Phủ, chén thang nọ, đúng là lấy thịt Thường phu nhân đem hầm thành canh."

Lạc Chi Dương nghe được, hăn kinh hãi kêu lên "Ô" một tiếng, rồi hỏi: "Sau ra sao?"

Đạo Thanh nói: "Khai Bình vương hiểu được chân tướng sự việc, y mất hồn lạc vía, trở bệnh thật nặng, tuổi chưa quá tứ tuần đã qua đời trong quân ngũ"

Lạc Chi Dương nghĩ đến thủ đoạn của Chu Nguyên Chương, hăn bất giác kinh hãi rùng mình, lại nghe Đạo Thanh nói tiếp: "Khai Bình vương công lao trùm đời, phu nhân cũng là mệnh phụ hàng nhất phẩm, chỉ vì hại một cung nữ mà phải gánh kết cục bi thảm như thế. Đệ và ta, bất quá hai tên đạo sĩ, Thánh Thượng muốn giết bọn mình, còn dễ hơn gí chết hai con kiến."

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, hăn lắc đầu, nói: "Đạo Thanh sư huynh, Thánh Thượng giết Thường phu nhân, không phải vì nàng cung nữ kia. "

Đạo Thanh thấy kỳ quái, y hỏi: "Vậy thì vì cái gì?"

Lạc Chi Dương đáp: "Thường Ngô Xuân tay cầm trọng binh, lại răm rắp nghe lời bà vợ, rồi một ngày nào đó, Thường phu nhân xúi giục y làm phản, chống đối Thánh Thượng, Thường Ngô Xuân lại sẽ làm gì đây?"

"Đúng rồi!", Đạo Thanh vỗ vỗ lên sọ não, "Thiên vô nhị nhật, thần vô nhị chủ" (mặt trời không quá một ngày, quần thần không thể hai chủ), Khai Bình vương thân là đại tướng, chỉ có thể duy nhất nghe lời Thánh Thượng thôi."

"Thật sự là vậy.", Lạc Chi Dương gật đầu, "Thánh Thượng không sợ gì khác, chỉ e Thường phu nhân xen vô quốc chính, chuyện cung nữ, chẳng qua là mượn có thôi."

Đạo Thanh dòm dòm Lạc Chi Dương, bất giác nghĩ thầm: "Tiểu tử này tuổi không nhiều, thế nhưng chuyện gì cũng thấu hiểu lí lẽ, chẳng trách hẳn đã được ngay cả Thánh Thượng cùng thái tôn trọng dụng, nếu lão thần tiên bỏ đi và không trở lại, nửa đời còn lại của mình, mọi phú quý đều tùy thuộc nơi hắn."

Nghĩ vậy mặt mày y hớn hở, tăng bốc: "Lão đệ văn hay võ giỏi, thật sự là tài năng trị quốc, bằng vào nhãn quang kiến thức đó, thừa sức làm nên chức trọng quyền cao."

Lạc Chi Dương nghe hắn thối phồng, trong đầu lằng lằng đặc ý, có điều, hắn xoay chuyển ý nghĩ, thấy những trò quyền mưu định kế này thật tàn nhẫn ti tiện, tự mình có thể hiểu thấu, cũng không thấy con người mình quang minh chính đại, hay là đúng như lời Tịch Ứng Chân, chen chân lâu ngày trong cái môi trường quyền lực này, sẽ tự nhiên bị lún sâu xuống, cũng sẽ trở thành loại tiểu nhân gian tà.

Nghĩ vậy, hắn buồn rầu, không vui. Đạo Thanh không hiểu tâm tư này của hắn, cứ tiếp tục vỗ mông ngựa, đưa hắn lên tận trời xanh, y không giống một quán chủ, mà thật như là người hầu cận của Lạc Chi Dương.

Tịch Ứng Chân thoái ẩn là đại sự, tin tức nhanh chóng báo vào cung. Giữa khoảng trưa, thái giám đến triệu Đạo Thanh cùng Lạc Chi Dương tiến cung.

Lạc Chi Dương ngoài mặt tuy dừng dừng, trong lòng cũng nao nao bất ổn. Tâm tính Chu Nguyên Chương khó dò, ông ta trở mặt giết người chỉ một cái nháy mắt, ông đối đãi công thần danh tướng còn như thế, lần này vào hoàng cung, cũng không biết có thể giữ được tính mạng mà ra về hay

không nữa. Hắn ngoái trông sang Đạo Thanh, gã đạo sĩ này mặt mày xanh lét, toàn thân run rẩy, chẳng giống vào cung triều kiến, mà thật như đi ra pháp trường. Lạc Chi Dương nghĩ bụng: "Người ta bảo, Lữ thái hậu (nhà Hán - Lưu Bang) áp dụng quân pháp trong tiệc rượu, thần tử trước khi đi phó yến, đều trời trần vĩnh biệt người thân. Rượu của Lữ thái hậu mình chưa được nếm qua, oai phong của Chu Nguyên Chương thật sự còn vượt cao lên hơn một bậc."

Vào đến trong cung, Chu Nguyên Chương nằm dài trên giường, Chu Vi hầu hạ một bên, khuôn mặt tái nhợt, thần sắc rầu rĩ, khóe mắt lệ còn chưa khô, tựa hồ cô vừa mới khóc một trận. Trông thấy Lạc Chi Dương, gương mặt cô thoáng ửng hồng, khi hai người bốn mắt nhìn nhau, Lạc Chi Dương hồn phách tiêu tan, những e dè về nguyên do xa cách cũng biến đi đâu mất. Chu Vi thấy hắn thất thố, cô sợ để lộ sơ hở, vội vàng cup mi, đưa ánh mắt cúi nhìn chăm chăm vào hoa văn thêu trên đôi hài đen xuất thần.

Lạc Chi Dương như sực tỉnh cơn mộng, hắn đưa mắt nhìn quanh, mới phát hiện Chu Duẩn Văn cùng Tấn vương, Yến vương cũng có mặt, ba người theo thứ bậc, chấp tay đứng yên, không gian trong đại điện có chút trầm trọng.

Lạc Chi Dương dâng lên tờ lưu thư của Tịch Ứng Chân. Chu Nguyên Chương xem qua, ông gằn một tiếng, ngẩng đầu hỏi: "Trước lúc ra đi, hắn nói năng gì"

Lạc Chi Dương trả lời rành mạch: "Có ngâm một đoạn thơ. "

Chu Nguyên Chương hỏi: "Thơ như thế nào?"

Lạc Chi Dương ngẫm nghĩ, rồi cất tiếng ngâm:

"Kinh hoa du hiệp quật,

Sơn lâm ẩn độn thê,

Chu môn hà túc vinh,

Vị nhược thác Bồng lai! "

Chu Nguyên Chương nhíu mày, hỏi: "Đây là thơ thần gì vậy?"

Chu Vi ghé sát vào tai ông, khẽ nói: "Đây là mấy câu trong bài từ 'Du Tiên' của thi hào Quách Phác đời Tấn."

--- hết chương 26 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 27 : Giả Thủ Chi Kế

Dịch: levan

(Giả thủ = mượn tay người khác)

"Du Tiên thi?" Chu Nguyên Chương lại hừ một tiếng, "Nếu trên đảo Bồng Lai thực sự có thần tiên, vào hồi thiên hạ loạn lạc, dân đen ly tán, bọn hăn ở đâu, làm gì? Mắt thấy người dân khốn khổ mà chính mình lại vẫn cứ tiêu diêu tự tại, những thứ thần tiên tự tư tự lợi đó thà không có còn hơn."

Tự cổ, nhiều đế vương quá tin thần thánh, Tần Thủy hoàng, Hán Vũ đế lúc về già không ngớt cầu tiên, bị lừa bịp rồi lại cứ đầu vào đấy, tiếp tục bị bịp vài lần nữa, Đường Thái Tông uống phải kim đan giả mạo mà chết yếu.. Hiện nay, bọn phiên vương công khanh đều dung dưỡng tăng nhân, đạo sĩ, vì muốn tìm trường sinh. nghị luận mới mẻ, sắc bén này của Chu Nguyên Chương vạch thẳng thừng những cái dở này khiến mọi người nghe xong đều thấy kinh dị.

Yến vương cười nói: "Mưu cầu thần tiên, bất quá là hảo huyền, chỉ tiếc rằng quân vương thời xưa đều không hiểu cho rõ. Hán Văn đế là một minh quân nổi tiếng, vẫn kể Cổ Nghị không hỏi han gì đến lũ dân đen, mà chỉ chuyên hỏi về quỷ thần. Như mọi người đều biết, bậc vua chúa, chỉ cần yêu dân, cai trị cho đúng là đã tạo nhiều công đức gấp mấy lần đi cầu khẩn đại la thần tiên."

Chu Nguyên Chương vuốt râu, mỉm cười, Chu Duẩn Văn bất giác nổi ganh ty, hăn học lờm Chu Lệ, nhú mày trợn mắt.

Tấn vương đầu óc xoay chuyển, y cười cười: "Tứ đệ nói rất hay, bất quá thần tiên trong thiên địa tạo hóa, chưa hẳn đã là hảo, bọn hã không xuất thế cứu dân, e rằng đều không phải không có nghĩ đến, mà vì biết phụ hoàng thần vũ, đánh đâu thắng đấy, chẳng cần cầu viện thần tiên, cũng bình định thiên hạ được đấy thôi."

Chu Nguyên Chương xì một tiếng khinh miệt, mắng: "Con mẹ nó, lão Tam, mi đồ tiểu tử lưu manh, chỉ biết vỗ mông ngựa cha mi thôi."

Ông ta miệng mắng, mặt lại có nét cười cười khoan khoái. Hơn hẳn Yến vương, câu này của Tấn vương đi guốc trúng phóc vô bụng Chu Nguyên Chương, lão hoàng đế ngoài miệng chê bai đả kích thần tiên, nội tâm lại không thoát khỏi mê tín thần thánh, bảo thần tiên không hay ho, chỉ là tự đắc công nghiệp, cho rằng mình cao tay hơn thần thánh, bởi vì ông ta một tay tạo dựng sự nghiệp hiển hách, tự lập lên làm quân vương, ông tự thị tài giỏi như trời, bọn thần tiên nho nhỏ chốn Bồng Lai... là không thềm để vô trong mắt.

Yến vương cùng Thái Tôn đều hiểu được cái lí ấy, hai người dòm dòm vào Tấn vương, trong lòng rất không dễ chịu.

Chu Nguyên Chương đặt tờ thư xuống, ông cười gằn, nói: "Những gì là tu tiên đắc đạo, thầy đều mượn cớ, Tên lỗ mũi trâu Tịch Ứng Chân này, hổng phải không sợ bị trăm trăm mất đi cái đầu. "

Nói đến đấy, ông đưa hai mắt dõi nhìn trời, thần thờ một lúc lâu, rồi nói, "Đi rồi cũng hay, tất cả đều đi cả rồi, để trăm ở lại một mình thật ra trăm vẫn cứ tiêu diêu tự tại."

Chu Vi vội nói: "Phụ hoàng, Người đã hiểu lầm sư phụ. "

Chu Nguyên Chương lắc đầu: "Trăm cùng hã hơn mười năm giao tình, còn không biết con người hã là thế nào hay sao? Trên đời này có ba người, có thể đánh bạn cùng trăm, có thể là đối thủ của trăm, nhưng lại không thể

làm thần tử phục vụ trăm. Sự phụ người chính là một trong ba người đó, hẳn ngoài mặt cung kính ta, trong lòng lại chưa bao giờ chịu thần phục trăm hết."

Yến vương cười nói: "Nếu không được như thế, phụ hoàng cũng sẽ không xem ông ấy như tri kỷ, lại càng không để cho mấy đứa con bái ông ấy làm sư phụ. "

Chu Nguyên Chương lờm y một cái, ông thần nhiên nói: "Không sai, làm thần tử của trăm, nhiều ít gì cũng cho qua, nhưng được đánh bạn hả ... rất ít, rất ít..... ", ông than một hơi, tựa hồ có chút cô đơn hiu quạnh.

Tấn vương hấp háy con mắt, y cười nịnh bợ: "Phụ hoàng kể ra ba người, ngoài Tịch Ưng Chân, hai người kia là ai?"

"Người thứ hai là Vương Bảo Bảo!" Chu Nguyên Chương chậm rãi nói, "Y là một kì nam tử, ở trận Thiểm Tây, Vương Bảo Bảo chỉ có một đạo quân đơn lẻ, phải cần sự hợp lực của Thường Ngô Xuân với Từ Đạt mới phá được y. Sau khi Thường Ngô Xuân chết đi, Từ Đạt đơn độc trong cuộc bắc chinh, khi đụng phải Vương Bảo Bảo, quân binh bị phá tan tành, chủ soái chết ngoài quan tái. Tong đời dụng binh của trăm, người này là đệ nhất kình địch, y không theo giúp rập dưới trướng của trăm, thật sự là một điều cực kỳ tiếc hận ."

Mọi người yên lặng gật đầu, Lạc Chi Dương lại nghĩ khác: "Nếu y vào làm thần tử của ông, e rằng kết quả sẽ như Lam Ngọc thôi."

Chu Nguyên Chương nhất thời im lặng, hai mắt nhìn trời, thoáng chút dăm chiêu, Chu Vi tò mò, cô buột miệng hỏi: "Người thứ ba là ai vậy?"

Chu Nguyên Chương liếc nhìn cô, ông thần nhiên nói: "Người thứ ba ư, chính là Lương Tư Cầm... "

Câu nói vừa dứt, Lãnh Huyền run rẩy toàn thân, đôi hàng mi trắng đột nhiên trợn ngược, những người khác bên trong điện đều lộ nét mặt cổ quái.

Chu Nguyên Chương nói tiếp: "Người này văn võ toàn tài, trầm được thiên hạ, ít nhiều nhờ hắc. Có điều, hắc không thức thời, có ý nghĩ khác người, chẳng theo Khổng Mạnh, coi khinh nhà Chu, nhà Thương, hắc gây dựng bè đảng, thuyết giảng tà ý. Để trừ khử hắc, trăm phí sức của chín trâu hai hổ, dùng mọi thủ đoạn vừa ngầm vừa công khai mà cũng không giết nổi. Hiện giờ, hắc ở tuốt bên Tây Vực, lưu mằm độc hại nơi Trung Nguyên, quan lại trong triều đều chịu ảnh hưởng nặng, đã ngược ngạo luân thường, khinh rẻ cung cấm của trăm. Mấy năm sau này, trăm giết người vô số, khu trừ kẻ sĩ rập khuôn của hắc, tìm trăm mưu ngàn kế thanh lọc dư đảng của kẻ này..."

Nói đến đây, ông rảo mắt nhìn vào lũ con cháu, thần sắc nghiêm nghị hắc lên, "Vương Bảo Bảo tuy hùng dũng, chỉ là di hoạn của bọn Hồ, còn những học thuyết tà đạo của Lương Tư Cầm mới là cái hoạ ruột gan của Đại Minh ta, một ngày không trừ, một ngày chưa yên. Hắc ở xa tít bên Tây Vực, trăm không đụng tới được, nhưng nếu hắc bước chân vào trung thổ, quyết không cho hắc còn mạng sống mà ra đi."

Nói đến đây, ông quắc mắt vào Chu Duẩn Văn. Gã này run run thưa: "Cháu kính cần tuân lệnh hoàng tổ."

Chu Nguyên Chương bị cảm xúc nặng, làm kích động tim phổi, khiến ông ta không dẫn nổi cơn ho khan dằng dặc. Chu Vi vừa lo hầu hạ phụ thân, vừa ngẫm nghĩ lời ông nói, thoạt nghe tưởng nói chơi, nhưng đích xác đó là những lời trần trối. Nghĩ vậy, trong lòng cô bi thảm, đôi mắt tự dưng ửng đỏ.

Chu Nguyên Chương thấy vẻ mặt cô, ông gắng hết sức dẫn, nhịn cơn ho, ông mỉm cười, vỗ nhẹ vô tay cô, rồi ngồi nhóm dậy, ông quét ánh mắt lên mọi người, than thầm: "Hổ tuy gây yếu nhưng uy phong vẫn còn, trăm

chết thì cũng được đi, nhưng cái khí thế này tiếc rằng chẳng chuyển qua cho ai khác được."

Nghĩ vậy, ông cất cao giọng, hỏi: "Duẩn Văn, nhạc sĩ của mi tập tành tới đâu rồi? "

Chu Duẩn Văn hơi ngẩn ngơ, y nhìn vào Lạc Chi Dương, lắp bắp nói: "Dường như có ít nhiều tiến triển?"

"Dường như?", Chu Nguyên Chương dòm vào thằng cháu, trong lòng rất không vui, ông bình sinh sát phạt quyết đoán, Chu Duẩn Văn tuy hiểu tâm tâm tàm, tính tình lại quá mềm yếu, không hợp ý ông. Nghĩ vậy, Chu Nguyên Chương chợt đưa mắt nhìn sang Chu Lệ, ông thầm thở dài: "Đáng tiếc, không thể lập hẳn kế nghiệp, bằng không, giang sơn Đại Minh sắt thép này của ta, kẻ nào có thể làm lay chuyển mảy may?"

Ý này chợt đến rồi tan biến đi ngay, Chu Nguyên Chương liên tục lắc đầu, cố đè nén trấn áp cái ý niệm đó xuống, ông chậm rãi nói: "Duẩn Văn, dù gì đi nữa, mi đừng để trầm thất vọng."

Nói xong, ông lại lờm lờm vô Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương mắng thầm, Chu Nguyên Chương có ý tứ thật rõ ràng, ông muốn giữ thể diện Thái Tôn, "Nhạc đạo đại hội " chỉ có thắng, không được bại, nếu bại, cái mạng nhỏ nhoi của Lạc Chi Dương khó giữ.

Ý nghĩ đó khiến Lạc Chi Dương gần như muốn xa chạy cao bay, có điều, hắn ngược nhìn lên, thấy Chu Vi, bỗng tình tự trào dâng triền miên, không thể dứt bỏ, hắn cảm thấy chết vì cô, cũng cam tâm tình nguyện, nghĩ thế, cái toan tính bỏ chạy kia lại xù xuống.

Chợt nghe Chu Nguyên Chương hỏi: "Tịch Ứng Chân đi rồi, lấy ai chấp chương Đạo giáo?"

Chu Duẩn Văn trong lòng hồi hộp, y vội nói: "Tôn nhi nghĩ, Đạo Linh tiên trưởng tuy tuổi nhỏ nhưng có thể nhận trách nhiệm lớn". Lạc Chi Dương hoảng sợ, hấn trợn mắt ngó Thái Tôn, đầu óc rối beng.

Chu Nguyên Chương còn chưa nói, Yến vương bước ra, râu: "Đạo Linh sư đệ tuổi quá nhỏ, ít kinh nghiệm, trong khi người của Đạo giáo tông môn đều là những bậc lão thành, chỉ sợ không chịu cho hấn điều quản."

Chu Duẩn Văn giận dữ, y hấn học lờm nguýt Chu Lệ. Con số đạo sĩ trong thiên hạ thật lớn, tín đồ đến hàng ngàn vạn, nắm giữ được các đạo tràng, là có trong tay một thế lực vô hình to tát, thắng hoặc chử vương áp bức, Chu Duẩn Văn quyền vị không vững, nếu Lạc Chi Dương có thể nắm Đạo giáo, có nhiều lực lượng phò đông cung Chu Duẩn Văn tính toán theo ý mình, lại không biết Lạc Chi Dương là đạo sĩ giả hiệu, không đọc hơn ba quyển Đạo kinh, chẳng học cho thông Đạo pháp, giao cho hấn đứng đầu Đạo giáo, thật hăng khác mời người mù đi xem hát tuồng, rử kẻ điếc đi nghe ngâm thơ, kể truyện.

Chu Nguyên Chương trầm ngâm một lúc, rồi ông gật đầu nói: "Lão Tứ nói có lí, Đạo Linh tuổi nhỏ, ít kinh nghiệm, khó lãnh trọng trách. Lão Tứ, người nếu thấy có ai thích hợp, hãy viết một bản điều trần, ngày mai đưa trẫm xem qua."

Yến vương vâng dạ, y quay sang đưa ánh mắt chằm biếm nhìn Thái Tôn, mặt tuy không cười nhưng đầy nét khoan khoái, khiến. Chu Duẩn Văn càng thêm tức giận, Lạc Chi Dương cũng thở ra một hơi dài nhẹ nhõm, tưởng tượng đến quản lý một đoàn đạo sĩ, hấn không những đau đầu, ruột gan cũng râm ran bèo bọt.

Chu Duẩn Văn trên mặt lúc đỏ ửng, lúc tái xanh, y bỗng nghiêng rằng, nảy sinh ý ác độc, quỳ xuống trang trọng hành một lễ, giọng răn rỏi: "Hoàng tổ, tôn nhi có được nghe một ít lời đồn đãi, không dám giấu diếm, muốn bẩm báo."

Chu Nguyên Chương nói: "Cho mi nói."

Chu Duẩn Văn nhìn vào tả hữu: "Chuyện này, không thể để người ngoại tộc nghe, rất không ổn. "

Chu Nguyên Chương chăm chú nhìn đứa cháu, ông thầm nghi ngờ, nhưng thấy y thành khẩn, ông gật đầu, nói: "Được, ngoại trừ hoàng thất, những người khác hãy lui ra."

Thái giám, cung nữ rùng rùng lui gót đi ra điện, Lạc Chi Dương đang muốn đi, Chu Duẩn Văn bỗng nhỏ giọng nói: "Đạo Linh, người chờ ta ngoài điện"

Lạc Chi Dương gật đầu, lẳng lặng lui ra. Mấy tháng rồi, Chu Duẩn Văn càng ngày càng ý lại nhiều vào hắn, lúc này bảo hắn chờ, tất có chuyện quan trọng cần bàn bạc.

Ra khỏi cung điện, Lạc Chi Dương đứng đợi kế bên ống máng xối, Lân Huyền là người cuối cùng đi ra khỏi điện, lão thông thả đưa hai tay khép cửa điện, quay đầu lại, trông thấy Lạc Chi Dương, lão cười nhạt, nói : "Đạo Linh tiên trưởng, khí sắc người thấy không tệ a."

Lạc Chi Dương nhớ lại những khốn khổ bị "Âm Ma chỉ" hành hạ ngày nọ, trong lòng hắn dâng hừng hực một luồng nộ hỏa không tên, chỉ muốn đem băm vằm lão thái giám này. Hắn trợn mắt dòm trở lại, Lân Huyền lại làm ra vẻ như không thấy, lão lầm bầm: "Sao trong cung này, giờ tệ quá, nhiều chuột nhắt ghê, ban ngày ban mặt mà cũng dám chạy tới chạy lui, hống sợ người chút nào."

Bọn cung nhân không hiểu ý lão muốn nói gì, chúng đều nhìn quanh quất, một thái giám lộ vẻ kinh ngạc, nói: "Lân công công, chuột ở đâu vậy, tiểu nhân lại không thấy?"

Lãnh Huyền hừ một tiếng, lão lờm lờm Lạc Chi Dương: "Cái thứ chuột nhắt này cứ thậm thà thậm thụt, hổng dám đưa cái mặt thật ra. ". Lão nói câu nói có ẩn ý khiến mọi người nghe mà hoang mang, Lạc Chi Dương cũng kinh hãi đến rợn người, hắn tuy biết rõ lão thái giám không dám tố giác mình, nhưng vì có tật giật mình, hắn mắng thầm: "Con mẹ nó lão gà thiến, ta là chuột nhắt, người chính là con của chuột, là cháu của chuột, ... ờ nhưng mà không đúng, nếu hắn là con, là cháu mình, dòng họ Lạc của lão gia chẳng phải sẽ không người nối dõi? Không ổn, không ổn, hắn ngay cả làm chuột cũng không xong, cao tay lắm là làm cút chuột."

Hắn trong đầu tính toán mắng chửi sao cho đúng, xong rồi bèn ghé mắt trông sang, thấy Lãnh Huyền đầy vẻ chuyên chú, đang giởng lỗ tai hướng vào đại điện. Lạc Chi Dương trong lòng máy động, hắn cũng vận công lực vô hai màng nhĩ, nhờ tu tập thần công, nhĩ lực siêu việt hơn người, ngay cả không lập tâm nghe trộm, lời đối thoại trong điện vẫn chẳng sót một chữ nào, đang tuôn vào hai lỗ tai.

--- hết chương 27 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 28 : Hoàng Hậu Di Giáo

(Hoàng Hậu Di Giáo = Di mệnh của hoàng hậu)

Tiếng Chu Nguyên Chương đang nói, ngữ điệu vẻ như không hài lòng:
"Duẩn Văn, mi ú ớ ... rốt cuộc muốn nói cái gì?"

Chu Duẩn Văn ấp úng: "Thập tam cô, Thập tam cô... "

Chu Vi hiểu ý, vội nói: "Phụ hoàng, nữ nhi cũng đi ra ngoài nhé "

Chu Nguyên Chương gằn giọng: "Con là con ruột của ta, tại sao phải đi ra ngoài? Cứ ở lại đây nghe xem nó muốn nói cái gì!"

Yên lặng một lúc, có tiếng quỳ thụp xuống, chợt nghe Chu Duẩn Văn nói: "Hoàng tổ tha tội. "

Chu Nguyên Chương "hử" một tiếng, hỏi: "Mi quỳ đây là để làm gì?"

Chu Duẩn Văn nói: "Lời tôn nhi sắp nói có quan hệ trọng đại, thắng hoặc thánh thượng thấy nghịch nhĩ, thỉnh cầu hoàng tổ rộng dung."

Chu Nguyên Chương cả giận nói: "Ấm a ấm ớ, thực không sáng khoái. "

Chu Duẩn Văn nói: "Hoàng tổ nếu không khoan dung, tôn nhi dầu chết cũng không nói."

Chu Nguyên Chương ho khù khụ hai tiếng, rồi nói: "Được rồi, vô luận mi nói cái gì, trẫm không bắt tội mi là được."

Chu Duẩn Văn nói: "Hoàng tổ xét cho, nếu chuyện không trọng đại đến thế, tôn nhi thật không dám nhiều lời... "

Chu Nguyên Chương mất kiên nhẫn: "Nói mau."

Lại quá một lát, Chu Duẩn Văn mới chậm rãi nói: "Cháu có nghe được một tin tức, có truyền thuyết cho rằng tứ hoàng thúc, tứ hoàng thúc đây....không phải thực sự con cháu Chu gia mình...."

Chu Vi "Ủi" một tiếng kinh hãi, kể đó là lặng yên. Con tim Lạc Chi Dương đập loạn xạ vì kinh hoàng, hăn thầm mắng Chu Duẩn Văn quá sức lỗ mãng. Lúc hăn nghe được chuyện này tại phủ Chu vương, còn chưa nghĩ được cách nào đối phó cho tốt, Chu Duẩn Văn nói toạc ra như vậy, chẳng phải đã lọt đúng ngay vào bẫy gian kế của Tấn vương cùng Chu vương sao?

Trong lòng ngập tràn lo lắng, mà lại vô kế khả thi, chỉ một cái chớp mắt, trán hăn đã rướm đầy mồ hôi. Hăn liếc trộm về phía Lãnh Huyền, hàng mi trắng của lão thái giám cũng nhăn tít lại, hăn lão cũng đang vô cùng kinh nghi. Lão cảm giác bị Lạc Chi Dương ngó trộm, bèn nhướng mày, rọi ánh mắt sắc bén như đao quét vào mặt hăn. Lạc Chi Dương lo ngại bị lão nhìn thấu tâm tư, hăn vội vàng cup mí mắt, không dám thở mạnh.

Mặt Lãnh huyền đầy vẻ nghi hoặc, nội công Lạc Chi Dương lão rành rẽ lắm, cao thấp bao nhiêu, Lãnh Huyền biết tường tận như đồ vật trong lòng bàn tay, theo công lực đó của Lạc Chi Dương, hăn chẳng thể nào nghe lỏm được đối thoại bên trong điện, thế nhưng thần sắc hăn có liên quan đến những diễn biến đầy kịch tính ở đây. Cho dù Lãnh Huyền tinh minh đến đâu, lão cũng không thể ngờ rằng Lạc Chi Dương nhờ tập luyện 'Diệu Nhạc Linh Phi', gần như có được thần thông "Thiên nhĩ", tuy công lực hăn kém xa Lãnh Huyền, nhĩ lực lại hơn lão gấp bội.

Còn đang nghi hoặc, lão chợt nghe Yến vương mở miệng, chậm rãi nói: "Thái tôn điện hạ, nếu có gì bất mãn ta, cứ đem đao thương kiếm kích mình bạch mà bầm ta cho thi thể nát như, nguy tạo lời đồn như thế, rốt cuộc là muốn gì?"

Tuy y hết sức trấn định, cái giận dữ trong ngữ điệu lại không thể che giấu được.

"Tứ hoàng thúc..." Chu Duẩn Văn khẩu khí yếu đuối, tựa hồ y đang co đầu rút cổ, "Xin hỏi một câu, thúc thúc ...có phải do chính Hiếu Từ hoàng hậu sinh ra?"

Y còn chưa dứt lời, Yến vương giận dữ: "Láo xược, đồ con cháu vô tri, nói xàm không biết ngượng, cái câu mất dạy đó mà người cũng có thể đem ra hỏi ư?"

Tấn vương vội khuyên nhủ: "Lão Tứ bớt giận, trước mặt phụ hoàng, đừng làm loạn quy củ."

Chu Duẩn Văn chừng như có thót tim, y nói to: "Tam thúc, thúc thúc không cần khuyên ta đừng sợ hãi. Đối với hã, ta chỉ là thứ con cháu ngu si, tại trước mặt ta, hã có bao giờ giữ gìn quy củ? Ta thân là trử quân, giang sơn nặng gánh trên vai, tứ hoàng thúc tay cầm trọng binh, trấn thủ bắc cương, cái thân thể của hã rất quan hệ tới an nguy của xã tắc, ta phải hỏi thẳng mặt hã, hỏi rõ ràng đâu vào đấy. Tứ hoàng thúc, ta hỏi lần nữa, người có phải do chính Hiếu Từ hoàng hậu sinh ra?"

Yến vương lặng im, không trả lời, Chu Vi giọng nhút nhát, hỏi: "Thái tôn điện hạ, chuyện này ... đâu có thể nói khơi khơi được?"

Chu Duẩn Văn đáp: "Thập tam cô là phận nữ nhi, xin đừng xen vô."

Chu Vi nói: "Ta... ta....."

Lạc Chi Dương nghe thế, trong lòng hấn động nộ: "Tên Chu Duẩn Văn này thiệt ngu như bò, sắp chết đến nơi còn mở miệng nói bướng!"

Nhưng đã nghe Yến vương nói: "Thập tam muội, việc này không dính dáng gì đến muội. Không sai, Hiếu Từ hoàng hậu không phải là mẹ đẻ ra ta, chuyện này chẳng những ta biết, Tam ca, Ngũ đệ cũng đều biết."

Chu Vi buột miệng kêu thất thanh, đầy sợ hãi. Nhiều người thường nghĩ Yến vương và Tấn, Chu hai vương do cùng một mẹ sinh ra, ngoài trừ số ít ỏi dám người biết chân tướng. Chu Vi tuy là muội muội y, cô cũng chẳng hay biết gì.

Yến vương im lặng một chút, rồi cất cao giọng nói: "Ta tuy không phải mẫu hậu sinh hạ, nhưng do mẫu hậu một tay nuôi lớn, mẫu hậu coi ta như con ruột, ta thường xem mẫu hậu như mẹ đẻ ra mình, giữa ta cùng mẫu hậu có cùng huyết thống, sao lại có thể để người khác châm ngòi li gián?"

"Cùng huyết thống?", Chu Duẩn Văn cười nhạt, "Có mang thai trong bụng thì mới tính cùng huyết thống, tứ hoàng thúc không phải do Hiếu Từ hoàng hậu mang nặng đẻ đau, sao lại tính cái gì huyết thống?"

"Lý lẽ ở đâu vậy." , Chu Lệ giận không thể kìm chế, "Phụ hoàng, Người cũng có nghe, không phải nhi thần khí lượng hẹp hòi, thật sự hoàng Thái tôn bức người quá đáng. Hấn nếu không giữ công đạo, nhi thần.. . nhi thần sợ có sự đổ máu .tại chỗ..."

Lạc Chi Dương nghe y nói thế, con tim hấn đập thành thạch, nhưng sợ Lãnh Huyền phát giác, hấn thủy chung cúi đầu, không dám mở to mắt, nghe trong điện yên lặng thật lâu, rồi Chu Nguyên Chương chậm rãi hỏi: "Lão Tứ, ngươi bao nhiêu tuổi rồi?"

Chu Lệ nói: "Sắp qua bốn mươi."

"Gần bốn mươi tuổi rồi, tại sao vẫn không tự kiểm soát được nóng giận?", Chu Nguyên Chương khẽ hừ một tiếng, "Bình pháp nói: ‘Giận mất khôn’, tại chiến trường, kẻ địch mới hơi hơi khiêu khích một chút, người chẳng phải đâm ngay đầu, lọt vô bẫy của đối phương?"

Chu Lệ nói: "Sự tình liên quan mẫu hậu, nhi thần chẳng thể coi như không có việc gì..."

Chu Duẩn Văn lạnh lùng nói: "Mẫu hậu gì? Là Hiếu Từ hoàng hậu.."

Chu Lệ bực tức: "Người...."

Chu Nguyên Chương ngắt lời hẳn: "Đủ rồi... Duẩn Văn, mi đừng giở trò lấp la lấp lửng nữa, nói một mạch tất cả cho trọn đi."

"Dạ!", Chu Duẩn Văn kính cẩn đáp: "Tôn nhi nếu không có bằng chứng, không dám nói càn? Chẳng dám đối gạt hoàng tổ, tôn nhi có trong tay một bản di mệnh của Hiếu Từ hoàng hậu."

"Di mệnh của Hiếu Từ?..", Chu Nguyên Chương tựa hồ cũng thực sự kinh ngạc, "Tại sao ta lại không biết?"

Chu Duẩn Văn nói: "Hiếu Từ hoàng hậu có lưu lại ba bản di mệnh, chia cho ba cung nữ giữ, một trong ba người đã đưa bản di mệnh đó đến tay tôn nhi."

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói: "Cung nữ đó hiện đang ở đâu?"

Chu Duẩn Văn nói: "Đã .. đã chết."

" Chết?", Chu Lệ cả giận, "Sao lại chết, chết vì lẽ gì?"

Chu Duẩn Văn ngập ngừng: "Không biết vì đâu, nàng đưa bản di mệnh xong, đã tự treo cổ mà chết."

"Lão xược!", Chu Nguyên Chương nạt, "Một người tự vận, lai lịch bất minh, mà mi cũng tin tưởng nó có giữ di mệnh của Hiếu Từ?"

"Hoàng tổ bớt giận!", Chu Duẩn Văn run giọng, "Tôn nhi không dám tự chuyên, trước khi đưa chuyện này, đã có hỏi nơi tam hoàng thúc, theo lời thúc thúc, chữ viết trong di mệnh đúng là tự tích của Hiếu Từ hoàng hậu, đến ngay cả con dấu cũng đích xác không sai lệch chút nào."

Chu Nguyên Chương thở nhè nhẹ, đột nhiên gằn giọng, hỏi: "Lão Tam, người... Cũng can dự vô việc này?"

"Tội cho nhi thần quá.", Tấn vương cung kính thưa, "Thái tôn có lệnh, nhìn thần nào dám bất tuân."

"Hay cho cái 'đâu dám bất tuân'.", Chu Nguyên Chương giọng giá lạnh, nói, "nói vậy, người cũng đã có đọc qua cái gọi là di mệnh này?"

Tấn vương nói: "Chuyện này... Nhi thần phạm tội, thỉnh phụ hoàng trách phạt."

Chu Nguyên Chương nói: "Được lắm, người nói ta nghe, di mệnh viết những gì?" Tấn vương lắp bắp: "Này... Nhi thần không dám?"

"Không dám?" Chu Nguyên Chương cười nhạt, "Vậy thì, Duẩn Văn, mi nói."

Chu Duẩn Văn thưa: "Tôn nhi không dám mạo muội, kính thỉnh hoàng tổ tự mình đọc qua...."

Chu Nguyên Chương xì một tiếng khinh miệt, mắng: "Có gan nêu ra, không có gan đọc hả? Đọc ngay đi, một chữ cũng không bỏ sót."

Chu Duẩn Văn nghĩ ngợi một chút, rồi chậm chậm đọc nho nhỏ: "Đại Minh thừa vận, hoàng hậu mệnh rằng, Thạc phi xuất thân dị tộc, người

nhân sắc mị nhân, mang thai không rõ ràng, rất khả nghi, bảy tháng đẻ non một bé trai, thật đáng tiếc. đứa con trai tên Lệ này, trời phú thông minh, giỏi giảo hơn người, có điều lúc nằm trong bụng mẹ bị ảnh hưởng bởi những âm mưu gian tà của mẹ, sợ bị thay đổi nhân tính, mà người mẹ gốc rợ Hồ vì thai kỳ không đủ chín tháng, nếu thằng con này mà lên ngôi vua, chỉ sợ rằng họ Chu sẽ suy đồi, giang sơn ngàn dặm rơi vào dị tộc..."

"Đủ rồi!", Chu Nguyên Chương hét to một tiếng, "Đưa đây, trẫm xem xem nào."

Lạc Chi Dương nghe thật rõ ràng, hấn bất giác kinh hãi rùng mình, nếu di mệnh này là sự thật, chẳng những thiên hạ khiếp sợ, Chu Nguyên Chương lại mất mặt, vị Yến vương này ắt chẳng còn đường sống.

Hấn còn đang miên man suy nghĩ, chợt nghe Chu Duẩn Văn giọng hãi hùng: "Hoàng tổ, sao lại đốt..." Lạc Chi Dương rùng mình, hấn dứt bỏ dòng suy nghĩ, ngưng thần lắng nghe.

Giọng Chu Nguyên Chương lạnh lùng: "Di mệnh này là giả mạo!"

Chu Duẩn Văn nói: "Nhưng tam hoàng thúc..."

Chu Nguyên Chương hỏi: "Thời gian ta làm chồng của Hiếu Từ và làm bố của lão Tam, cái nào dài?"

Chu Duẩn Văn ú ớ một chút, hấn nhỏ giọng: "Dĩ nhiên là làm chồng dài hơn...."

Chu Nguyên Chương nói: "Nét chữ của Hiếu Từ ta nhớ rất rõ, ta bảo giả mạo, chính là giả. Trong cái di mệnh nhảm nhí này, bảo lão Tứ là do Thạc phi sanh ra thì không giả, đẻ thiếu tháng, chuyện này người cũ trong cung đều có thể làm chứng. Thạc phi bị băng huyết sau khi sanh mà chết, làm trẫm thương tiếc một thời gian dài. Hiếu Từ yêu quý Thạc phi như chị em ruột, thấy thương tình lão Tứ mồ côi mẹ, cho nên nhận làm con mà nuôi

dường. Lão Tứ, theo ký ức của người, cung cách cư xử của hoàng hậu với người, có thể có chuyện gì không ổn không?"

"Phụ hoàng sáng suốt mà xem xét cho...", Chu Lệ giọng nghẹn ngào, "Mẫu hậu đối đãi con hết như là con đẻ, đại ân đại đức đó, nhi thần suốt đời không quên."

--- hết chương 28 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 29 : Thái Tổ Chi Thương

Dịch: levan

(Thái Tổ Chi Thương : Bệnh của thái tổ)

"Vậy thì đúng rồi.", Chu Nguyên Chương giọng âm trầm, nói, "Hoàng hậu đãi người như thế, làm sao có thể lưu lại một cái di mệnh chó má thế này?"

"Hoàng tổ....." Chu Duẩn Văn lắp bắp, "Cháu ... cháu"

Chu Nguyên Chương nạt: "Cháu ... cái gì? Mi đi tin lời đồn nhảm, làm nhục trưởng bối, lại bôi nhọ huyết mạch hoàng gia ta, mi biết tội chưa?"

Chu Duẩn Văn run run giọng: "Tôn nhi hồ đồ, tôn nhi.... Đáng chết."

Chu Nguyên Chương trầm mặc một chút, ông thở ra: "Nếu là ai khác, trẫm nhất định lột da nó, rút gân nó, chặt đầu nó ném cho chó, chỉ vì mi ... vì mi là Thái tôn của trẫm, có lẽ là trẫm đã phạm sai lầm rồi, trẫm lẽ ra không nên cho mi kế thừa ngai vàng."

"Hoàng tổ.", Chu Duẩn Văn run giọng, "Tôn nhi biết tội..." Chu Nguyên Chương cắt ngang: "Biết tội thì phải lập tức tạ tội."

Chu Duẩn Văn ấp úng, nhỏ giọng nói: "Tứ thúc, diệt nhi hoang đường, đi tin lời đồn..."

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói: "Cái đó đâu phải cách tạ tội của nhà ta, mi quỳ xuống, nói lớn giọng..."

Chu Duẩn Văn quỳ thụp xuống, run giọng nói: "Điệt nhi có tội, mong rằng tử thúc rộng lượng...."

Chu Lệ vẫn im lặng, lại một lúc lâu sau, Chu Nguyên Chương giọng trầm trầm: "Sao vậy? Lão tứ, người còn chưa vừa lòng?"

"Nhi thần không dám!", Chu Lệ thấp giọng nói, "Duẩn Văn bảo tổng cộng có ba phong di mệnh, phụ hoàng đốt đi một phong, hai phong kia không rõ tung tích. Thằng nếu lại xuất hiện trong tương lai, nhi thần sẽ phải làm gì cho đúng?"

Chu Nguyên Chương hỏi: "Người sợ sau khi ta chết, có người khơi dậy chuyện xưa?"

Chu Lệ bối rối: "Nhi thần không dám, phụ hoàng vạn thọ vô cương....."

"Vạn thọ vô cương ... chó má!" Chu Nguyên Chương cười nhạt, "Trẫm sống chết ... đều tự hiểu là số mệnh. Lão tứ, người một ngày là con trẫm, vĩnh viễn là con trẫm, ai dám nổi dậy một chữ thôi, trẫm tru diệt chín họ nhà nó." Ông nghiêng răng mà nói, ngữ điệu đầy sát khí buốt lạnh.

"Phụ hoàng." Chu Lệ quỳ thụp xuống, "Nhi thần có tan xương nát thịt cũng không đủ báo đáp thân ân."

Chu Nguyên Chương húng hắng ho, hít vô hai khẩu khí, lại hỏi: "Như vậy, người tha thứ cho Duẩn Văn?"

Chu Lệ trầm mặc một chút, rồi nói: "Thái tôn trẻ tuổi, kiến thức thô thiển, bị người ta mê hoặc, nhi thần không cư xử khác gì với nó. Đáng giận chính là kẻ đứng sau màn giật dây, ngụy tạo di mệnh là đứa nào, đưa đến cho Thái tôn và xúi giục bẩm báo, là ai?"

Tấn vương đột nhiên ho khan một tiếng, nói: "Lão tứ, người nhìn nhìn ta làm gì?"

Chu Duẩn Văn vội nói: "Tứ thúc, chỉ toàn do cháu hồ đồ, chuyện này không dính líu gì tới tam thúc."

Chu Lệ lạnh lùng nói: "Phụ hoàng, sự tình vô cùng quan trọng, nhi thần muốn tự mình thẩm tra vụ án này."

Chu Nguyên Chương trầm mặc một chút rồi chậm rãi nói: "Lão tứ, mấy chuyên lật vật nhỏ nhít đó, người cần gì phải nhọc sức? Việc này đến đây là dứt, chẳng nên dây dưa cho lắm."

Chu Lệ thưa: "Phụ hoàng không đáp ứng, nhi thần chỉ còn cách lấy cái chết để minh chứng mình trong sạch."

Chu Nguyên Chương nói: "Trẫm nói người trong sạch, thì người trong sạch."

Chu Lệ nói: "Phụ hoàng lời nặng bằng chín đỉnh, nhưng mà miệng người đời rất đáng sợ, đến ngay bậc đế vương, thánh hiền, cũng không bị được miệng lưỡi tầm xàm của thiên hạ."

Lại thêm một lúc yên lặng, Chu Nguyên Chương đột nhiên nói: "Được lắm, người thẩm tra, tra cho rõ hết mọi chuyện, cho rạch ròi đến tận gốc rễ."

Chu Lệ hoan hỉ nói: "Phụ hoàng anh minh."

"Khoan cao hứng đã.", giọng khó chịu, Chu Nguyên Chương bảo y, "Nhưng có một điều, ngày nào người còn chưa tra cho rõ, ngày ấy không được gặp trẫm."

Chu Lệ sững sốt, nói: "Phụ hoàng, cái này..."

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, giọng lạnh lẽo: "Người còn muốn thẩm tra nữa chẳng?"

Chu Lệ thưa: "Con ... con....."

Chu Nguyên Chương nói: "Người và ta là một thực thể cha con, thầy kệ miệng người đời nhăng nhít, nếu người cứ muốn điều tra, chính là trong lòng có hoài nghi, hoài nghi mình không phải là con trẫm, một khi đã nghĩ vậy, còn gặp trẫm làm chi?"

"Con không dám." Chu Lệ sợ hãi, "Con chính là phải tự chứng minh thân thể mình trong sạch."

"Trong sạch?" Chu Nguyên Chương cười âm "Thiên địa còn khiếm khuyết, ngọc bích vẫn có tì vết, người trên thế gian này, lại có cái gì là thật trong sạch sao?"

"Phụ hoàng thứ tội." Chu Lệ tạm dừng một chút, đắn đo chọn chữ, nói, "Nhi thần tâm ý đã quyết."

Chu Nguyên Chương ho hen một hơi, rồi ông cười hắc hắc hai tiếng, nói: "Không hổ là lão tử của trẫm, cứng đầu như lửa hết trẫm. Thôi, người đứng lên!"

Nói đến đây, tựa hồ hết hứng, ông phán, "Vi nhi ở lại, tất cả đều lui ra, cho gọi Lãnh Huyền, Đạo Linh vào đây."

Lạc Chi Dương nghe thế, hắt cả kinh, bỗng cửa điện mở rộng, Tấn vương cùng Yến vương và Thái tôn sóng vai đi ra.. Tấn vương ánh mắt ngu ngơ, chừng như tâm thần không yên, còn Yến vương hai mắt ửng hồng, trên mặt còn có ngấn nước mắt. Lạc Chi Dương nghĩ bụng, y là danh vương đương thời, phải rơi lệ trước người khác, ý hẳn thấy bị vũ nhục nặng, khiến hẳn có đôi chút thương hại.

Chu Duẩn Văn mất hồn mất vía, y gặp Lạc Chi Dương, miễn cưỡng một nụ cười, nói nhỏ: "Hoàng tổ cho vời người vào, nhớ rõ, khi xong việc, đến đông cung gặp ta."

Lạc Chi Dương vâng dạ, rồi đi vô điện, hẩn nhìn lên, Chu Nguyên Chương ngồi trên giường, mặt râu rầu, đôi mắt nhìn vẫn vờ vào một góc tường, tựa hồ đang suy tư gì. Chu Vi đứng kế bên, mặt cô không một chút huyết sắc, trông thấy Lạc Chi Dương, ánh mắt cô có chút lo lắng.

Lạc Chi Dương không dám lên tiếng, sau một lúc lâu, mới nghe Chu Nguyên Chương nói: "Vi nhi, Đạo Linh, hai đứa hợp tấu một khúc nhạc."

Chu Vi vội hỏi: "Phụ hoàng muốn nghe bài nào?"

Chu Nguyên Chương hỏi: " 'Hạnh Hoa Thiên Ảnh' được không?"

"Dạ được.", Chu Vi thấy kỳ lạ, theo trí nhớ, chưa khi nào Chu Nguyên Chương bảo cô đàn khúc nhạc này.

Cô ngẫm nghĩ, quay sang một cung nữ: "Người ra mé sau lấy một cây sáo đem đến đây."

Cung nữ mang đến một cây sáo trúc dài, Lạc Chi Dương đón nhận, Chu Vi chỉnh dây đàn, dạo thử mấy tiếng, người ngoài nghe thì thấy uyển chuyển tự nhiên, Lạc Chi Dương lại cảm tưởng có chút do dự, như nước đang chảy bị đá to chặn lại, phải chuyển ngang. Tiếng đàn bộc lộ tiếng lòng, cô gái tâm không yên, tự nhiên cũng hiển lộ qua tiếng đàn.

Chợt Chu Nguyên Chương lại hỏi: "Ca được không?"

Chu Vi khe khẽ gật đầu, cô đảo mắt nhìn Lạc Chi Dương.

Lạc Chi Dương nâng sáo tấu nhạc, Chu Vi đặt tay lên mặt đàn, hé môi, cất giọng ca trong trẻo thánh thót như chim oanh hót:

"Lục ti đề phát uyên ương phổ,
Tưởng Đào Diệp đương thì hoán độ,
Hựu tương sầu nhân dữ xuân phong.
Đãi khứ, ý lan nạo, canh thiếu trú.
Kim Lăng lộ, oanh ca yển vũ.
Toán triều thủy tri nhân tối khổ,
Mãn đình phương thảo bất thành quy.
Nhật mộ, canh di chu,
Hướng thậm xử?"

(Dịch nôm:

"Tơ liễu mềm phơ phát bến Uyên Ương
Cứ ngỡ Đào Diệp thưở nao ngồi đò sang sông
Lại là đôi mắt u buồn hứng gió xuân
Ngồi chờ, tựa cánh hoa lan, thuyền ít ghé vào bến sông
Đường xá Kim Lăng, oanh ca yển múa
Con nước trên sông liệu có biết lòng người đang vô cùng sầu muộn?
Cỏ thơm ngát đầy khắp bãi sông, chẳng trở về được
Trời về chiều, chèo thuyền đi, nào biết là sẽ về tận đâu?")

Chu Nguyên Chương ngẩng đầu nhìn lên, mắt ngu ngơ dõi vào xà nhà, thần thái mờ ảo mê ly, tựa hồ ông đang thả hồn tìm về ký ức, khúc nhạc chưa dứt, chợt da mặt ông căng phồng, đỏ ửng, bỗng ông há miệng hộc ra một ngụm máu tươi.

Trong điện nhất thời đại loạn, Chu Vi buông cây dao cầm xuống, cô tiến đến nâng đỡ, Lãnh Huyền cấp tốc cho gọi thái y, cung nữ vội vàng thay đổi chăn nệm, Lạc Chi Dương đứng ngẩn ngơ một bên, tay siết chặt cây sáo không biết phải làm gì.

Chu Nguyên Chương hai mắt khép hờ, mặt vàng vọt, ông đột nhiên thì thào: "Canh di chu, hướng thậm xử ... Canh di chu, hướng thậm xử..." Thanh âm thật nhỏ, không giấu nổi thê lương.

Lạc Chi Dương nghe mà kinh ngạc, hấn bất chợt miên man suy nghĩ, bỗng bị Lãnh Huyền trợn mắt vào hấn, cất tiếng lạnh lạnh rầy hấn: "Đứng đó làm gì? Còn không cút đi cho mau?"

Lạc Chi Dương ngẩn ngơ: "Thánh Thượng"

"Nhớ cho kỹ!", Lãnh Huyền ánh mắt âm trầm, "Thánh Thượng ho ra máu, ngắt xiu, một chữ cũng không được học lại cho người ngoài biết, nếu không, coi chừng cái mạng nhỏ xiu của ngươi."

Lạc Chi Dương ậm ừ vâng dạ, hấn đi ra ngoài cửa, ngoài trông về phía Chu Vi, tiểu công chúa đặt hết quan tâm lên phụ thân, Lạc Chi Dương ra đi, cô cũng thoáng như không biết, khiến Lạc Chi Dương chẳng hiểu vì sao, bất giác ruột gan chua xót, máu nóng hừng hực bốc lên, làm đầu óc mờ mịt khiến hấn khó chịu khôn tả.

--- hết chương 29 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 30 : Diệt Phật Diệt Ma

Dịch: levan

(Diệt Phật Diệt Ma = vừa là Phật, vừa là ma)

Về đến đông cung, vì có Cốc vương tới chơi, Lạc Chi Dương phải chờ khá lâu bên ngoài thư phòng, rồi thấy Cốc vương đi ra, mặt y tái mét, ánh mắt lơ đãng, y vượt ngang qua Lạc Chi Dương mà đi, dáng dấp như người mộng du.

Lạc Chi Dương bước vào thư phòng, Chu Duẫn Văn đang khoanh tay cúi đầu, chân bước tới bước lui, trông thấy hắc y miễn cưỡng tạo vẻ mặt tươi cười, hỏi Chu Nguyên Chương giữ hắc y làm gì.

Lạc Chi Dương nói chỉ để tấu nhạc. Chu Duẫn Văn nghe xong có chút thất vọng, y lặng im một lúc lâu rồi nói: "Đạo Linh, hai ta thành thật với nhau, mình hợp lực đồng tâm, ngày sau ta lên ngôi cửu ngũ, nhất định sẽ không phụ rầy công lao ngươi. Hôm nay, vì Yến vương bàn ra, người không được chấp chương Đạo giáo, chẳng sao đâu, khi nào ta làm hoàng đế, sẽ phong ngươi làm quốc sư."

Lạc Chi Dương hoảng sợ, vội nói: "Quốc sư đều là bậc lão thành râu dài, tiểu đạo còn chưa có lông măng mọc trên mép, làm quốc sư chẳng khiến người ta cười đến rụng răng ư?"

Chu Duẫn Văn cố nhịn cười, dòm dòm hắc y, rồi vui vẻ nói: "Không sai, người tuổi còn non, phải đi tu làm đạo sĩ, thiếu mất đi nhiều lạc thú trần

gian. Như vậy nè, đợi ta lên ngôi, sẽ cho phép người hoàn tục. Ờ... người thông minh hơn người, lại biết võ, ta phong cho người chức thống lĩnh Cẩm Y vệ. Người đừng xem thường chức quan này, dầu là vương hầu mà gặp ông ta, cũng phải khép nép, khúm núm như đang đi trên mặt băng mỏng..."

Hắn tự cho mình lỗi đời, nói xong, vỗ tay cười âm. Lạc Chi Dương nghe y nói, mới đầu chỉ tức cười, nhưng nghĩ kỹ một chút, nếu có thể trở thành cận thần của thiên tử, chẳng phải sẽ được thêm nhiều cơ hội tiếp cận Chu Vi sao.

Nghĩ vậy, trong lòng hắn nôn nao, nảy sinh rất nhiều si niệm. Chu Duẩn Văn lại dụ dỗ hắn vài câu nữa, giữ hắn xử lý công việc đến khuya khoắt mới cho hắn về.

Lạc Chi Dương phóng ngựa ra khỏi cổng thành, còn chưa đến cổng chính đạo quán, đã có tiểu đạo đồng đón đường, bẩm báo với hắn: "Sư thúc tổ, có người đến tìm ngài."

"Ai vậy kia?", Lạc Chi Dương còn chưa kịp xuống ngựa, đã nghe tiếng người vui vẻ nói: "Vô Lượng Thọ Phật, bần tăng chờ cũng đã khá lâu."

Lạc Chi Dương đưa mắt trông ra, thấy Xung đại sư áo trắng tiêu sái, thần thái phiêu dật, đứng trước đạo quan, hết một pho tượng người ngọc.

Lạc Chi Dương ú ớ, kinh hãi, quét ánh mắt nhìn tứ phía, nhỏ giọng hỏi: "Lão đến làm gì?"

"Không có gì!", Xung đại sư vui vẻ, cười nói, "Chuyện phiếm, lãnh giáo một chút huyền cơ."

Lạc Chi Dương nói: "Lão là hòa thượng, tui đạo sĩ, có cái gì mà lãnh giáo?"

Xung đại sư nói: "Đạo quy về một mối, phật pháp chẳng có hai, Lão Tử qua khỏi cửa Hàm Cốc, hoá thành Phật đà, ngó sen trắng với hoa sen xanh, vốn cùng một nhà (ND: ý nói Đạo giáo và Phật giáo quy về một mối) ."

Ý nghĩa đạo giáo của câu nói sâu xa, Lạc Chi Dương một mực không hiểu, cái làm hấn lo ngại, chính là Xung đại sư biết rõ thân thể của hấn, một khi lão tiết lộ ra ngoài, là hấn toi mạng.

Lạc Chi Dương dòm dòm Xung đại sư, cẩn thận tìm hiểu ý lão, gã tăng nhân này vẫn tươi cười hòa ái, chẳng cho thấy một manh mối gì. Lạc Chi Dương không đoán ra được, đành phải nói: "Được rồi, mời đại sư nói ra ý định trước!"

"Không cần.", Xung đại sư đáp, "Bần tăng có một chỗ này khá tốt, mời tiên trưởng theo ta đi, nên chăng?."

Ngữ điệu lão trang trọng mà khiêm nhường, nhưng Lạc Chi Dương lại nghe ra cái ẩn ý chèn ép bên trong. Trong một chớp mắt, đầu óc hấn xoay chuyển mấy ý niệm: Xung đại sư phò tá Tấn vương, đến tìm hấn tuyệt không ác ý, trước khi lão đạt được chút thành quả thì có khi chưa trở mặt với hấn. Hai người đứng trước "Dương Minh quán", nhiều đạo sĩ trong quán nhìn thấy, nếu mình có gặp bất trắc gì đó, Xung đại sư cũng khó thoát khỏi liên hệ. Như thế, đại hòa thượng hấn không có ý đồ xấu, nếu chính mình không đi theo lão, không khỏi lộ khiếp nhược, chẳng chút khí phách gì của một đại trượng phu.

Nghĩ vậy, Lạc Chi Dương vui vẻ bảo lão: "Được thôi, xin đại sư dẫn đường."

Xung đại sư cười cười, lão xoay mình, lên ngựa, ra roi đi về phía trước. Hai người yên lặng phi ngựa nước đại, chẳng mấy chốc, đã đến bờ sông Tần Hoài.

Lúc ấy trời đã khuya, trăng mờ sao nhạt, mặt sông nước trôi êm đềm, tiếng đàn ca bất tuyệt, đèn đóm lung linh hai bên bờ sông như sao sa, rõ là cảnh sắc phồn hoa. Xung đại sứ dừng ngựa, lão dường như có hẹn gặp ai ở chỗ ấy, Lạc Chi Dương buột miệng hỏi: "Đại hòa thượng, định làm quái quỷ gì đây?"

Xung đại sứ khoát tay áo, chỉ về phía thượng du, Lạc Chi Dương chăm chú nhìn, thấy một cỗ thuyền buồm trắng đang êm đềm trôi xuống. Xung đại sứ xuống ngựa, nói: "Đến rồi kia."

Thuyền cập bờ, hai nam tử nhảy xuống đón nhận dây cương ngựa. Xung đại sứ thông thả lên thuyền, ngoắc tay bảo: "Ngựa giao cho họ, bọn mình đêm nay ngao du Tần Hoài."

"Ngao du cái rắm!", Lạc Chi Dương nhổ toẹt một bãi, "Hòa thượng, đạo sĩ thì ngao du cái gì ở Tần Hoài?"

Xung đại sứ cười cười: "Người là đạo sĩ hả?" Lạc Chi Dương hơi khựng, hần đáp trả: "Lão cũng không thể coi là hòa thượng."

Xung đại sứ vỗ tay cười to: "Đã như vậy, tại sao không chơi một chuyến?"

Lão vén rèm cửa, chui vô khoang thuyền.

Lạc Chi Dương không có đường lui, hần bậm môi, xuống ngựa và lên thuyền. Hần vận khí lên toàn thân, đưa tay vén rèm, nghĩ bụng, nếu đối phương có chút cử động, sẽ lập tức vung tay phản kích.

Nào ngờ mọi chuyện bình thường, trong khoang đèn nến sáng choang, trần thiết trang nhã, ấm sứ pha trà, lò hương thơm ngát, bàn ghế bằng gỗ hồng có bày biện vài thức ăn điểm tâm. Xung đại sứ khoanh chân ngồi, như một hòn núi nhỏ, một cô gái áo xanh đến trang trọng châm trà cho lão, cô

gái này da trắng như tuyết, mi mắt như họa, con người đen nhánh, ánh mắt đầy vẻ phong lưu.

Lạc Chi Dương bất giác ngây người, Xung đại sư cười cười: "Tiên trưởng yên tâm, hòa thượng bảo chuyện phiếm, thì chỉ nói chuyện phiếm, không đánh nhau."

Lạc Chi Dương tự giác mình quá nghi ngờ, thiếu tiêu sái, hăn lập tức mỉm cười, đình huỳnh ngồi xuống. Cô gái rón rén đến châm trà, Lạc Chi Dương xoa tay, nói: "Không cần, ta chỉ ngồi chơi một chốc rồi đi."

Cô gái giống như không nghe thấy, cô vẫn cứ rót trà đầy chén, Lạc Chi Dương đành nói: "Đa tạ."

Cô gái mỉm cười, vẫn không lên tiếng.

Con thuyền lênh đênh trên sóng, ngó ra hai bên song cửa, cảnh sắc ven sông đều thấy đầy đủ. Xung đại sư bỗng cười lớn, kêu: "Lạc Chi Dương..."

Lạc Chi Dương cả kinh, hăn rảo ánh mắt nhìn thẳng vào cô gái. Xung đại sư nói: "Yên tâm, cô ta không nghe gì hết."

Lạc Chi Dương kinh ngạc: "Cô ta điếc?"

Xung đại sư gật đầu: "Đúng là câm điếc."

Lạc Chi Dương lại có chút sửng sốt, hăn nhìn kỹ cô gái, trong lòng không khỏi tiếc thềm, buột miệng hỏi: "Cô ta là gì?"

Xung đại sư đáp: "Trên sông Tần Hoài, còn có người làm gì khác sao"

Lạc Chi Dương nói: "Cô nàng là kĩ nữ trên thuyền?" Xung đại sư cười nói: "Nàng này có tên 'Thạch Cơ', vừa câm vừa điếc, ù lý như đá tảng, chẳng biết đàn ca hát xướng, duy được một điều tối hảo, trước mặt cô ta, tha hồ trò chuyện, không sợ tiết lộ mảy may"

"Hay cho một lão Hoa hòa thượng.", Lạc Chi Dương chắt lưỡi, "Làm hòa thượng mà đi chơi gái, lão bộ không sợ phạm sắc giới?"

"Người dân thì bảo là sắc, kẻ tu Không môn thì chả thấy sắc đâu hết, không tức là sắc, sắc tức là không.", Xung đại sư thần thái chẳng chút ngượng ngịu, lão chậm rãi nói, "'Kinh Kim Cương' có dạy, 'tất cả đều có pháp tướng của nó, như mộng ảo như bọt nước'. Cái gọi là giới luật nhà Phật, cũng hết như mộng ảo của bọt nước, chỉ có dung tục phàm tăng, mới tự mình tự hạn chế, tự che mắt, không thấy đại quang minh, khó đạt được đại tự tại."

Lạc Chi Dương hỏi: "Ăn, uống, chơi bời, cờ bạc ... cũng là tự tại?"

Xung đại sư đáp: "Tự tại ở trong tâm, không phải từ bên ngoài đến. ăn, uống, chơi bời, đồ bạc ... là những thứ bên ngoài, được thì như mặc áo, mất thì tựa cắt mũ, cởi quần áo, giày dép ... có đáng nói tới chăng?"

Lạc Chi Dương xì một tiếng. giọng khinh miệt: "Hoa hòa thượng chỉ giỏi ngụy biện."

Xung đại sư cười nói: "Đắc đạo thành Phật hay thua thiệt mà làm ma, chỉ khác nhau từ trong một ý niệm, là ngụy biện hay đúng lý, có khi chỉ cách nhau một tờ giấy mỏng"

Lạc Chi Dương hỏi: "Vậy lão là ma hay là Phật?"

Xung đại sư đáp: "Tiến thì là ma, lui thời thành Phật, hoặc Phật hoặc ma, chẳng Phật cũng chẳng ma."

--- Hết chương 30 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 31 : Tứ Cá Bán Nhân

Dịch: levan

(Tứ Cá Bán Nhân = Bốn người rười)

“Đủ rồi ... Đủ rồi...”, Lạc Chi Dương cảm giác nhức đầu, hấn khoa tay, nói, “Hoa hòa thượng, nói thực đi, trên con sông này, rốt cuộc lão có bao nhiêu mối tình?”

Xung đại sư vẻ mặt cười nhạo: “Hòa thượng không có em nào, Lạc Chi Dương, con số mấy em của người cũng kha khá, tính ra không ít.”

“Bậy bạ!” Lạc Chi Dương có tật giật mình, hấn cố nặn một nụ cười, miễn cưỡng nói, “Tui có em nào đâu?”

“Sao lại không có?”, Xung đại sư đếm bằng ngón tay, “Diệp Linh Tô tính một em. Cô gái tối qua tại phủ Chu vương, là một em nữa ... tức hạ hay đầu châu đầy, thiệt ngon lành quá xá.”

“Cô gái trong phủ Chu vương?”, Lạc Chi Dương ngần ngừ hỏi, “Là ai vậy kia?”

“Người không biết ư?”, Xung đại sư trố mắt dòm hấn, thấy hấn không giống giả vờ, “Nếu hổng có cô gái đó ngăn chặn ta, với bốn sự của người, làm sao có thể nào toàn mạng rút lui?”

Lạc Chi Dương càng thêm kinh nghi, hấn nghĩ ngợi, rồi vỗ tay nói: “Ừa .. là nàng?”

“Ai thế?” Xung đại sư hỏi.

Lạc Chi Dương lườm lão một cái, cười nói: “Diệp Linh Tô chứ ai... Cô ta mấy lúc sau này võ công tinh tiến, đúng là đối thủ của lão..”

“Không đúng.” Xung đại sư khe khẽ lắc đầu, “Diệp Linh Tô xuất thân thế gia, võ nghệ quang minh lỗi lạc, nữ tử tối qua ra tay toàn làm trò quỷ quyết, chỉ toàn là tà khí. Xuất thủ của cô ta chả giống võ công, thật ra giống như thi triển tà thuật, hòa thượng tự truy vấn kiến thức thô thiển, thật chẳng biết đầu vào đâu, mò không ra.”

“Tui hiểu rồi.”, Lạc Chi Dương vỗ tay cười ồ, “Đại hòa thượng lão như vậy mà không biết người nọ là ai, ắt hẳn đã bị thua thiệt nhiều...”

Xung đại sư cười cười, không trả lời, khiến Lạc Chi Dương càng thêm chắc chắn, hăn hỏi: “Nàng kia bộ dạng ra sao?”

Xung đại sư yên lặng, lắc đầu.

Lạc Chi Dương thầm giật mình, hăn biết rõ bản lĩnh Xung đại sư cao đến đâu, nhìn bộ tịch lão, đại hòa thượng chẳng những thua to, đến ngay cả bộ dạng đối thủ cũng không thấy rõ, nếu lão không nói láo, nữ tử kia lại là thần thánh phương nào?

Hăn còn trong dòng suy tư, chợt nghe Xung đại sư hỏi: “Thôi không nói đến nàng kia nữa, Lạc Chi Dương, người tại sao hoá thân làm đạo sĩ?”

“Còn lão thì sao?”, Lạc Chi Dương cười, “Tại sao lão lại đầu nhập vô phe đảng Tấn vương?”

Xung đại sư mỉm cười, lão đưa ngón tay chấm nước trà, dùng đầu ngón tay trắng mịn như bạch ngọc viết lên trên mặt bàn một chữ “Danh”, nói: “Người mai danh ẩn tính, vậy nguyên nhân hoá trang không liên quan gì đến ‘DANH’ hết”

Lão xoá đi, lại viết chữ “Lợi”, rồi nói: “Người tính tình khoáng đạt, không phải thứ đồ đệ chạy theo thầy để trục lợi”

Lại xoá chữ “Lợi”, thay bằng chữ “Quyền”

“Người có thân phận khả nghi, hễ lên vị trí quyền lực càng cao, nguy hiểm càng sâu, giống như trứng treo đầu đẳng, có ngày phải rơi vỡ.”

Xung đại sư lại xoá đi chữ “Quyền”, lão lườm Lạc Chi Dương một cái, cả cười, viết ngay một chữ “Tình”.

“Bị tình vây khốn, chẳng được đặc ý, là cái đang hành hạ người đến khổ, đúng không?”

Con tim Lạc Chi Dương đập thành thịch vì quá kinh hoàng, hấn cổ giữ nét trấn định: “Nói hươu nói vượn, lão biết cóc gì?”

Xung đại sư bất chấp thái độ đó, lão cả quyết: “Bị nguy khốn vì tình, nhất định con tim người đã lụy sâu vô người ta rồi, người trà trộn trong đám vương hầu, nàng kia tất có thân thế quyền quý. Là thiếu nữ con quan? Là quận chúa, là vương phi? Cứ dò theo đầu mối đó,, sẽ không khó mà truy ra được rõ ràng.”

Lão liệu sự như thần, tuy Lạc Chi Dương cơ hồ tắt thở, lão lại cười ha hả, hấn bèn nói: “Tui giả trang vì cái gì, không cần lão suy đoán, nhưng âm mưu quỷ kế của lão, tui là hai năm rõ mười.”

Xung đại sư chiêu một ngụm trà, cười và hỏi: “Nói thế, người đã nghe rõ hết tất cả rồi hả?”

Lạc Chi Dương hỏi trở lại: “Nghe cái gì?”

Xung đại sư vặn ngược: “Vậy người vô phủ Chu vương làm gì?”

Lạc Chi Dương nhìn vẻ mặt lão, hần chột loé sáng trong đầu, bèn nói: “Lão muốn nói về thân thể của Yến vương?”

Xung đại sứ đột ngột ngắc đầu, lão kinh ngạc: “Chuyện này người cũng có nghe sao?”

Ý tưởng trong đầu Lạc Chi Dương xoay nhanh, hần hỏi: “Đại hòa thượng, lão toa rập theo Tấn vương, giúp Thái tôn một tay để loại trừ Yến vương?”

“Toa rập là không dám đâu”, Xung đại sứ mặt bình thản, “Tấn vương nắm rõ thân thể Yến vương, muốn loại trừ cái mầm hoạ tâm phúc to lớn này, tự mình không tiện động thủ, đành phải mượn qua tay Thái tôn.”

Lạc Chi Dương nói: “Nói như vậy, di mệnh của hoàng hậu Hiếu Từ cũng do lão ngụy tạo hả?”

“Người cũng biết luôn cả chuyện di mệnh?”, Xung đại sứ càng thêm kinh ngạc, “Ai bảo di mệnh đó là ngụy tạo?”

“Gì?”, Lạc Chi Dương chấn động, “Vậy di mệnh là có thực?”

Xung đại sứ cười, nói: “Cái chết của Thạc phi vốn là một tay của Hiếu Từ dựng nên, bà ta đâu có dễ gì ngồi yên xem Yến vương được cao sang? Không những đã để lại di mệnh, bà còn lưu di ngôn uy hiếp hoàng đế, nếu không, Yến vương hùng tài đại lược, sau khi thái tử chết, Chu Nguyên Chương vì lẽ gì lại không truyền ngai vàng cho Yến vương?”

Lạc Chi Dương rất kỳ lạ, hần hỏi: “Thạc phi cùng hoàng hậu Hiếu Từ có thù oán?”

Xung đại sứ cười nói: “Nữ nhân của Hoàng đế, bà nào được thánh thượng sủng ái, bà đó chính là kẻ thù. Thạc phi đắc sủng, dĩ nhiên là kẻ thù của hoàng hậu.”

Lạc Chi Dương chăm chú nhìn Xung đại sư, tìm hiểu suy đoán lão, rồi đầy nét nghi ngờ, hẩn hỏi: “Hoa hòa thượng, làm sao lão thông tỏ việc này?”

Dáng lơ đãng, Xung đại sư đáp: “Chỉ vì luận theo bối phận, Thạc phi là vai trên của ta.”

“Ủa!”, Lạc Chi Dương buột miệng kêu lên, “Bà ta cũng là người Mông Cổ sao?”

Xung đại sư gật gật đầu, thở dài: “Bà vốn là một kì nữ tử của dòng họ ta, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh, chẳng có được một cái kết tốt đẹp.”

Lạc Chi Dương cảm giác chuyện này ra ngoài ý nghĩ, hẩn ngần ngại một lúc lâu mới hỏi: “Yến vương có thật sự là con ruột của Chu Nguyên Chương?”

Xung đại sư cười cười: “Cái này, e rằng duy nhất Thạc phi biết.”

Lạc Chi Dương nhíu mày: “Nhưng bà ấy đã chết rồi mà?.”

“Chết mới thật là hay”, Xung đại sư vỗ tay cười ầm, “Cái này gọi là ‘tử vô đối chứng’, Yến vương vĩnh viễn chẳng thể rửa sạch hiềm nghi, mà rửa không sạch, coi như khỏi làm hoàng đế.”

Lạc Chi Dương chăm chú nhìn lão một lát, rồi đột nhiên hỏi: “Lão sợ Yến vương?”

Xung đại sư gật đầu: “Người xuất gia không nói dối, nếu Yến vương lên làm hoàng đế, Đại Nguyên ta coi như không có ngày Nam hạ.”

Lão mặc nhiên thừa nhận, Lạc Chi Dương thấy ra ngoài dự đoán, hẩn suy nghĩ rồi lại hỏi: “Còn Tấn vương cùng Thái tôn thì sao?”

Xung đại sư khẽ khàng đặt chung trà xuống, giọng bình thản: “Thứ đồ tầm thường, chả đáng nói tới.”

“Lão mà cũng còn có người để sợ ư?”, Lạc Chi Dương bất giác cười xoa, “Tui cứ tưởng lão là chẳng để ai vào mắt, chẳng nề sợ gì ai hết.”

“Quá khen ... quá khen.”, Xung đại sư cười nói, “Trong thiên hạ, chỉ có bốn người rười là bần tăng tuyệt đối không dám coi nhẹ.”

“Bốn người rười ... ai vậy?”, Lạc Chi Dương tò mò hỏi.

“Thứ nhất là gia sư Uyên đầu đà.”, Xung đại sư vẻ mặt nghiêm nghị, “Sở học của Người uyên bác sâu thẳm, dự đoán thiên cơ như thần.”

Lạc Chi Dương cười hỏi: “Kế đó là ai?”

Xung đại sư đáp: “Thứ hai, thứ ba là hai cha con Chu Nguyên Chương, Chu Lệ. Chu Nguyên Chương hùng tài thao lược, có công đoạt về và tái tạo Hoa Hạ, Chu Lệ hùng tâm tráng chí, ngang hàng Hán Vũ đế, nếu y đắc chí, chẳng ai đối địch cho lại.”

“Cái đó cũng được đi”, Lạc Chi Dương suy nghĩ, “Thứ tư có phải là Lương Tư Cầm chẳng?”

“Không sai!” Xung đại sư trợn mắt nhìn Lạc Chi Dương, tựa hồ có chút kinh ngạc, “Chủ nhân Tây Thành biến hóa như rồng, bần tăng sinh sau mấy năm, chưa có chính mắt thấy phong thái ông ta. Nhưng gia sư rất tôn kính ông ta, con mắt pháp nhãn của gia sư thông thiên, xem người không có lầm”

Lạc Chi Dương suy nghĩ, lại hỏi: “Còn một nửa kia là ai? Tịch đạo trưởng chẳng?”

Xung đại sư lắc đầu, Lạc Chi Dương lại hỏi: “Vân Hư chẳng?”

Xung đại sư vẻ khinh thường, nói: “Vân Hư ... Vân Hư .. mây trôi nổi, tâm hư thoát, trên đảo Linh Ngao, đừng ta một đòn là văng mất, chả tính được vào đâu hết?”

Lạc Chi Dương nói: “Vậy thì là Thiết Mộc Lê hả?”

Xung đại sư vẫn cứ lắc đầu, Lạc Chi Dương còn kể thêm vài người, Xung đại sư vẫn không đồng ý.

Lạc Chi Dương nghĩ tới nghĩ lui, hăn thở dài: “Vậy tốt cùng là ai? Tui chịu, đoán không ra.”

— hết chương 31 —

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 32 : Hư Dữ Ủy Di

Dịch: levan

(Hư Dữ Ủy Di = Giả vờ thuận theo)

Xung đại sư dòm dòm hăn một hồi, rồi lão chỉ ngón tay vào đầu mũi hăn, cười nói: “Cái nữa còn lại kia, chính là túc hạ nhà ngươi.”

Lạc Chi Dương ú ớ vì kinh hãi: “Đại hòa thượng, lão bốn cột tui chẳng?”

Xung đại sư cười, nói: “Bần tăng suốt đời hành sự, bao giờ cũng sắp đặt mưu kế rồi mới vào việc, rất hiếm bị thua, bị bại. Thế nhưng, trên Ngao Đầu ki, tại đảo Vô Song, bị thua hai lần vào tay nhà ngươi, hầu như suýt bị vây hãm mà chết trên hoang đảo, không có đường trở về Trung Nguyên. Ngươi nói thử xem, ta còn dám coi thường ngươi chẳng? Chẳng qua ngươi tuổi còn quá nhỏ, lông cánh chưa ra đủ, cho nên chỉ tính có một nửa.”

Lạc Chi Dương nghe lão nói, hăn sững phồng lỗ mũi, bèn vỗ tay, vui vẻ nói: “Đại hòa thượng, cảm ơn lão có lời khích lệ, khiến tui thiệt là hổ thẹn, hổ thẹn...”

Miệng thì nói khiêm tốn, nét mặt lại chẳng có chút gì là ngượng ngùng thẹn thùng..

Xung đại sư cười nói: “Ngươi chả việc gì phải hổ thẹn, kiến thức bần tăng không tẻ, trong số thiếu niên cùng trang lứa, ta chưa từng thấy kỳ tài

nào như của túc hạ. Người vốn là đại bàng trên trời cao, chẳng nên sống chui rúc rui nhà mãi, theo bần tăng thấy, thôi đừng mai danh ẩn tính nữa, hãy làm một cái gì to tát thật oanh liệt một phen”

Lạc Chi Dương càng nghe càng thấy lạ, hẩn nghi ngờ, hỏi: “Đại hòa thượng, lão tự xưng đưa đây, rốt cuộc với ý tứ gì?”

“Còn chưa hiểu sao?”, Xung đại sư nở một nụ cười quái dị, “Thay vì người và ta cứ đấu đá nhau mãi, tại sao mình không cùng nhau bắt tay hành sự?”

Lạc Chi Dương xoay chuyển vài ý niệm trong đầu, hẩn buột miệng la lên: “Ồ ... lão muốn tui phản bội Thái tôn, đầu nhập Tấn vương?”

“Tấn vương thì làm quái gì?”, Xung đại sư gằn giọng, “Nếu người và ta đồng tâm hiệp lực, thiên hạ của Đại Minh sẽ là vật trong túi.”

Con tim Lạc Chi Dương đập thành thịch loạn nhịp, hẩn trừng mắt nhìn hòa thượng, một lúc lâu sau, hẩn lắc đầu nói: “Lão điên rồi, tui là không làm chó săn cho người Mông Cổ.”

Xung đại sư cười nói: “Túc hạ là người thông thoáng, chó nên quá câu nệ. Người Hán chưa hẳn đều là thánh hiền, người Hồ vị tất toàn giống cầm thú, chỉ cần đó là người, thì có thể chuyển hoá. Thất bại của Đại Nguyên do phân biệt người Hoa với người rợ di, nếu phục hưng cơ đồ, sẽ ăn năn mà sửa đổi, tở như vua Thái tôn nhà Đại Đường, nhờ coi Hoa Di như một nhà, đã an định tứ hải, hiếu hoà cùng lân bang, cai trị tốt, khiến thiên hạ thái bình.”

“Lão nói nghe thiệt hay.”, Lạc Chi Dương khẽ cười nhạt, “Một chữ tui cũng không tin.”

“Không tin cũng chả sao”, Xung đại sư giọng lơ là, nói chậm rãi, “Chẳng qua, nếu người bại lộ thân phận, chả hiểu Thái tôn rồi sẽ nghĩ gì?”

“Doạ tui chẳng?”, Lạc Chi Dương cười gằn, “Thân phận lão cũng không trong sạch.”

“Người và ta không giống nhau!”, Xung đại sư mỉm cười, “Ta phải đi thì rũ áo mà đi, quyết không chần chờ, người lòng nhiều vương mắc, chưa chắc đã dứt bỏ được vị cô nương kia.”

“Cô nương nào?”, Lạc Chi Dương miệng phủ nhận, trong lòng lại nóng hực, nhiệt huyết xông lên tận trên mặt, Xung đại sư chăm chú dòm hẩn một lúc lâu, lão đột nhiên cười ầm. Lạc Chi Dương da mặt phát ngứa, hình ảnh kiều diễm Chu Vi hiện trong óc, hẩn nhất thời tâm tư rối beng.

Ngoài song cửa, nước sông êm êm, lặng lẽ, phản chiếu như gương đèn đóm từ những hoa thuyền, tạo một quang sáng huyền ảo mê ly, hoà cùng tiếng hát ca từ xa vọng về, gây rung động lòng người, khơi dậy suy tư, Lạc Chi Dương nhớ tới hình ảnh mười ngón tay Chu Vi dạo dao cầm, miệng cô ngâm khúc “Hạnh Hoa Thiên Ảnh”, hẩn chợt xốn xang hoảng hốt, rồi đột nhiên hẩn nổi giận: “Thiên hạ này thuộc về ai, với mình thì mắc mớ gì? Mình chỉ cần xum họp cùng tiểu công chúa, cóc sợ gì hết, cóc cần gì hết. Từ lúc về trở lại kinh thành, gặp người mình nói tiếng người, gặp ma quỷ thì nói chuyện ma quỷ, Đại hòa thượng chả phải thứ lương thiện, mình nói chơi vài câu ma quỷ cợt đùa lão cũng hay.”

Hẩn trấn định tâm thần, vụt cả cười, nói: “Đại hòa thượng, Chu Nguyên Chương chả phải cha ta, hoà thượng đối với ta cũng chẳng có thù hận bất cộng đái thiên. Ai làm hoàng đế đều như nhau, vì vậy, tui trợ lực cùng lão cũng không có vấn đề gì.”

Xung đại sư chẳng thể ngờ hẩn bỗng dưng dễ chơi vậy, lão vô cùng thống khoái, kinh ngạc nói to: “Lạc lão đệ, người quả nhiên thức thời, hảo, hai ta kích chương lập thệ.”

Lạc Chi Dương cười đáp: “Hay lắm”

Hai người vỗ tay rồi cùng cất tiếng cười ha hả.

Trong lúc hai người cười rộ, con thuyền chuyển hướng, rẽ chậm chậm vào bờ. Lạc Chi Dương hỏi: “Cặp bờ à?”

“Không!”, Xung đại sư nói, “Ta có hẹn gặp một người quen cũ.”

Đúng lúc ấy, thuyền vào bến. Qua song cửa, Lạc Chi Dương thấy trên bờ một bóng đen đang đứng đấy, y sau một chút do dự, đã nhẹ nhàng đáp thuyền, rồi vén rèm bước vô.

Lạc Chi Dương quan sát người tới, thấy y chưa đến ba mươi, mặt trắng, không râu, hốc mắt sâu, mũi cao, áo xanh, mũ nhỏ, tuy hình dạng bình thường, thấy y khí vũ hiên ngang, bặm trợn.

Người áo xanh rảo mắt nhìn quanh khoang thuyền, y hơi sửng sốt một chút, rồi buột miệng kêu lên: “Đạo Linh tiên trưởng!” Lạc Chi Dương hoảng hồn, hăn trừng mắt dòm đối phương, nói không nên lời

Người đó hiểu tâm tư của hăn, y vội giải thích: “Tối hôm qua, tại phủ phò mã, tiểu nhân có trông thấy tiên trưởng.” Lạc Chi Dương vắt óc, nghĩ không ra, hăn ngần ngừ: “Người là...”

Người kia cười nói: “Tiểu nhân Trịnh Hoà, làm việc tại phủ Yến vương, tối hôm qua hầu hạ thiên tuế, may mắn được thấy phong thái tiên trưởng.”

Lạc Chi Dương nghe nói hăn làm việc trong phủ Yến vương, hăn nhất thời rung mình kinh hãi, bèn đưa mắt nhìn, dò hỏi Xung đại sư, đại hòa thượng vẫn nâng chung trà lên uống, dường như với lão, mọi chuyện vô sự.

Lạc Chi Dương có trực giác bị xập bầy, hăn không hiểu lí lẽ bên trong, trong lòng có chút thắc thỏm, bèn quan sát kỹ hơn Trịnh Hoà, thấy y mặt trắng nhẵn nhụi, chả ra nam chả ra nữ, ý niệm thoáng qua trong đầu óc, hăn lạc giọng, la lên “Ủa... người là thái giám...”

” Tiên trưởng ánh mắt sắc bén!”, Trịnh Hoà đỏ mặt, y thấp giọng, “Tiểu nhân chính là thái giám trong phủ Yến vương.”

Lạc Chi Dương trấn định, hỏi: “Trịnh công công, người đến đây làm gì?”

“Tiểu nhân có hẹn gặp một vị cố nhân.”, Trịnh Hoà nhìn quanh, vẻ mặt ngờ ngác, “Kỳ quá, chắc lên nhầm thuyền rồi... Xin lỗi ... xin lỗi...”, y đang định đi ra, chợt nghe Xung đại sư cười lớn: “Tam Bảo, đã đến đây rồi, sao không ngồi xuống.”

Trịnh Hoà nghe mà giật mình, mặt đầy nét cổ quái, y trợn mắt vào Xung đại sư, thân mình đột nhiên run lấy bầy, y bỗng nhiên quỳ thụp xuống, lạc giọng kêu lên: “Vương tử Tiết Thiện, thực ... thật sự là ngài à?”

Xung đại sư lắc đầu cười nói: “Tiết Thiện đã chết, chỉ còn có bần tăng.”

Trịnh Hoà vẻ mặt mờ mịt. Xung đại sư lại khoa tay: “Tam Bảo, đứng lên đi, ta đã là người xuất gia, đừng dùng lễ thói người đời.”

Trịnh Hoà rón rén ngồi dậy, y nhìn nhìn Lạc Chi Dương, ánh mắt không giấu nét mê hoặc, Xung đại sư cười, bảo y: “Đừng ngại, Đạo Linh tiên trưởng là người trong nhà.”

Lạc Chi Dương nhìn kỹ hai người, không khỏi kinh ngạc, thái giám của Yến vương lại là chỗ quen biết của Xung đại sư, hoà thượng này chỗ nào cũng gài tai mắt được, khiến người ta lạ lẫm đến không thể tưởng.

“Vương tử Tiết Thiện!”, Trịnh Hoà giọng run run, “Ta..... Tiểu nhân cứ nghĩ ngài đã không còn trên đời.”

“Không sai.”, Xung đại sư mỉm cười, “Bần tăng coi như đã từng chết mất một lần.”

Trịnh Hoà ngơ ngác nhìn hòa thượng, thì thầm nói: “Vương tử Tiết Thiện, thật sự là ngài sao? Tiểu nhân ... tiểu nhân đang nằm mơ hả?”

Xung đại sư chấp tay, nói: “Chẳng là mộng, mộng chẳng phải, là thực hay huyền, vạn pháp là không, thiên địa vốn là không, người và ta ... tại đây ... đều là khách trong mộng cả thôi.”

Trịnh Hoà ngẩn người một lúc lâu, y thấp giọng hỏi: “Vương tử Tiết Thiện, ngài còn nhớ rõ cái ngày đó không?” Xung đại sư hỏi: “Là ngày nào?”

“Ngài và tiểu nhân phân ly ngày đó.”, Trịnh Hoà gượng cười một chút, “Vào sáng sớm, Đạt Lí Ma nghênh chiến Mộc Anh cùng Lam Ngọc, bại trận như bị cuốn trong nước lũ, quân số chết mất mười vạn, gia phụ cũng chết trong trận. Vương tử ngài thương hại tiểu nhân, bảo tiểu nhân về nhà gặp lại mẫu thân, tiểu nhân đi về mất một ngày một đêm, lúc trở lại phủ, thì toàn thể phủ đệ trống trơn, tất cả mọi người đều đã bỏ chạy cả rồi, không còn thấy ngài đâu hết...”

— hết chương 32 —

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 33 : Hồi Thủ Vãng Sự

Dịch: levan

Nói đến đây, đôi mắt Trịnh Hoà ửng đỏ, giọng nghẹn ngào: “Về sau, lại nghe tin ngài mất ... may nhờ trời thương. chứ tiểu nhân cứ tưởng không còn được gặp lại ngài trên cõi đời...”

Xung đại sư cười cười, giọng bình thản: “Bần tăng người Không môn, chẳng chết, cũng chẳng sống, Tam Bảo, người còn giữ đạo Hồi không?”

Trịnh Hoà cung kính đáp: “Đội ơn phúc đức vương tử, Tam Bảo vẫn một lòng tôn kính chân chúa.”

“Ta giờ đây vong quốc, còn đâu phúc đức nữa mà nói?”, Xung đại sư khoát tay áo, “Hai chữ vương tử, thôi đừng nhắc lại nữa, Tiết Thiện đã chết, thế gian này chỉ còn hòa thượng Xung đại sư.”

Trịnh Hoà vội thưa: “Tiểu nhân đâu dám, trong đầu óc tiểu nhân, ngài vĩnh viễn là vương tử Tiết Thiện.”

Xung đại sư chăm chú nhìn người bạn thời thơ ấu, lão cho thấy thấp thoáng một nét thương cảm trong ánh mắt, Lạc Chi Dương ngồi bên nom được, hăn cũng không khỏi lấy làm lạ. Từ lần đầu gặp lão đến giờ, Xung đại sư, hoà thượng này tâm ngoan thủ lạt, quỷ quyết trăm điều, tuy ăn nói mềm mỏng cười cợt, con tim lão còn cứng rắn hơn sắt đá, chưa khi nao bộc lộ một chút chân tình.

Trịnh Hoà lại hỏi: “Vương tử Tiết Thiện, kể từ cái ngày đó về sau, cuối cùng là xảy ra chuyện gì? Ngài tại sao ẩn mình chốn Không môn?”

“Ngày đó hả? Lửa cháy ngút trời, ao chuôm ruộng vườn gì cũng đổ rục ánh hồng”, Xung đại sư nhìn ra mặt sông, lão im lặng một chút, “Tam Bảo, người còn nhớ rõ muội tử của ta không?”

“Sao tiểu nhân lại không nhớ rõ?”, nét mặt Trịnh Hoà đầy vẻ nhớ nhung, “Quận chúa Bảo Âm người băng thanh ngọc khiết, khả ái vô cùng, khắp phủ đệ không ai là không quý mến quận chúa.”

Xung đại sư khẽ nhắm hai mắt, giọng mềm mỏng, nói: “Khi đó, bên ngoài điện âm ỉ loạn lạc, bên trong vương phủ lại yên lặng một cách kỳ lạ đáng sợ, ai nấy đều mặt mày khó khăn, đi đứng rón rén không phát tiếng động, khiến toàn toà đại phủ đệ lạnh lẽo như một nhà mồ, ai nấy đều ngột ngạt. Mẫu thân thấy tình thế không ổn, bảo ta đưa muội tử về thư phòng đánh cờ. Bảo Âm tuổi còn nhỏ, trước giờ ta thường chấp cô ấy vài quân, hôm đó, cô thấy ta không vui, liền nói: ‘Ca ca, đừng giữ vẻ mặt quàu quàu nữa? Bữa nay, ca ca không cần nhường muội, cứ đi cờ thẳng tay ... muội thua ... cũng không sao hết.’”

“Ta hơn Bảo Âm vài tuổi, biết tình thế biến chuyển, ta nghe cô ta nói như vậy, trong lòng sầu muộn, đã để rơi nước mắt, Bảo Âm vươn mình tới, lấy khăn tay đưa cho ta gạt lệ. Ta gắng kìm nước mắt, bảo cô ta: ‘Bảo Âm, từ giờ trở đi, muội nghe ta dặn, bất luận phát sinh chuyện gì, muội đều phải làm theo lời ta.’

Bảo Âm gật đầu đáp: ‘Được thôi, bất luận phát sinh cái gì, muội cũng đều tuân theo ý ca ca nói.’”

Trịnh Hoà thở dài: “Bảo Âm quận chúa thật ngoan, tuy thân phận cao quý, nhưng không một chút gì là kiêu xa, mấy năm sau này, tiểu nhân gặp

gỡ rất nhiều công nương, quận chúa ... nhưng chả ai bằng quận chúa Bảo Âm.”

Lạc Chi Dương thầm bất bình, hăn tự nhủ: “Sao lại không bằng? Đó là người chưa gặp qua Chu Vi.”

Xung đại sư cười cười, lão tiếp tục kể chuyện: “Ta đang cùng Bảo Âm trò chuyện, bỗng mẫu thân đến, bà ôm hai ta, rơi lệ, ta hỏi duyên cớ, bà không nói. Lúc này, một thân binh của phụ vương vào, bẩm: ‘Vương phi, đã đến lúc rồi’. Mẫu thân lau nước mắt, bà dẫn hai ta đi ra cổng. Phụ vương đang chờ bên ngoài, chỉ có một đêm mà đầu tóc ông bạc phơ, mặt ông tái xanh, mắt sâu hoắm xuống. Trong viện đông nghìn nghịt những người là người, có phi tần, có đại thần, và mấy huynh đệ tỷ muội khác, mọi người tề tựu vào một chỗ, không ai nói năng gì. Thân binh đưa bọn ta vượt lên trước xe ngựa, ra khỏi vương phủ, đi Côn Minh. Trên đường, tất cả đều không nói chuyện, ngoài tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe lăn, chỉ nghe tiếng nữ nhân khóc nho nhỏ.

“Ta ra sức vỗ về Bảo Âm, không bao lâu, cô ta đã chìm vào giấc ngủ. Ta nghĩ thầm, Đạt Lí Ma đã bại trận, quân tinh nhuệ của phụ vương đều bị dẹp tan tành, không còn quân lính nào khác, kế sách hiện thời chỉ có hai đường, hoặc là chạy tuốt xuống vùng Đại Lí, hai là lưu vong gửi thân tại An Nam, Chiêm Thành. Đại Lí ít quân, thiếu lương, nếu quân Minh tìm đến, thế nào họ cũng kéo cờ trắng đầu hàng, đem bọn mình giao nộp ngay cho Mộc Anh, Lam Ngọc. Về phần An Nam, vốn là đối đầu với Đại Nguyên mình, họ vờ thần phục, bụng dạ lại khác, lọt vào trong tay họ cũng là dữ nhiều lành ít, còn Chiêm Thành, nước nhỏ, không chịu nổi một kích, căn bản không phải chỗ có thể ở lâu dài. Cho nên ta càng nghĩ, càng thấy đâu cũng là tử lộ, chẳng trách người xưa có câu: ‘Tổ chim đã bị lật nhào, trứng chim bên dưới liệu có còn nguyên vẹn hay không’, Đại Nguyên tàn rồi, lũ di dân bọn ta, chắc đành để cho họ đem chôn cất giùm.”

Lạc Chi Dương buột miệng hỏi: “Đại hòa thượng, hồi đó, lão mấy tuổi?”

Xung đại sư đáp: “Mười tuổi.”

“Chỉ khéo gạt người.”, Lạc Chi Dương cười cười, “Đứa nhỏ mười tuổi làm sao đã có được mấy suy nghĩ quá lạ, quá ngạc nhiên, lắm cổ quái trong đầu?”

Xung đại sư cười, không phản bác, Trịnh Hoà lại rất bất bình, y nói: “Vương tử Tiết Thiện rất thông tuệ, tuy còn nhỏ, đã là thần đồng...”

Xung đại sư khoa tay, nói: “Tam Bảo, điều đó chả ăn thua gì tới câu chuyện, người cãi vã làm chi?”

“Dạ!”, Trịnh Hoà cung kính đáp, “Tiểu nhân thẳng tính, không chịu được ai nói điều không hay về vương tử.”

Xung đại sư lờm hẩn một cái, lão gật đầu nói: “Được lắm, Tam Bảo, người tốt lắm.”

Trịnh Hoà hỏi: “Nhưng rồi sự tình về sau diễn tiến ra sao?”

Xung đại sư trầm mặc một chút rồi nói: “Xe ngựa đi một hồi, bỗng ngừng lại, ta xuống xe, thấy đã đến bờ hồ Điền Trì. Lúc đó, mặt trời đã lặn, nước hồ đỏ như máu, ven hồ một khoảnh cỏ héo úa, nhìn mà phát rầu. Phụ vương đứng ven hồ, ngơ ngẩn trông ra hồ, bỗng ông khua roi ngựa đánh vút một cái, quay đầu lại nhìn nhìn vào bọn ta, nói: ‘Hết rồi, tất cả là xong hết rồi.’, ông vừa dứt lời, tiếng khóc rộ lên vang trời, Bảo Âm tuy nhiên không khóc, cô níu chặt vào vạt áo ta, dựa thân mình run rẩy vào ta.

“Phụ vương lại nói: ‘Quân Minh mà đuổi đến, nam nhân đều phải chết, nữ nhân đều bị ô nhục. Hồi đó, quân Tống đại bại ở Nhai sơn, mười vạn quân dân đều đã lao mình xuống biển mà chết, người Tống xưa nay ươn

hèn, vậy mà còn dám tự trầm, bọn mình thân là con cháu gia tộc hoàng kim, chẳng lẽ không bằng được người Tống sao?’ Ông nói thật dễ hiểu, đang cố vũ mọi người thà chết không chịu sống nhục, hãy tự trầm mà tuân quốc. Nhưng mà con kiến còn ham sống, lũ phi tần, vương tôn trước giờ sống cao sang, chưa từng nếm hoạn nạn, gian nan, trong lúc đó, chỉ hè nhau khóc lóc rả rích, chẳng một ai tiến ra trầm mình.

“Phụ vương chờ một hồi, ông cuối cùng vung tay lên, vệ binh bèn trưng cung đáp tên, bao vây tứ phía, chỉ chờa lối ra hồ. Phụ vương nói: ‘Bây giờ, ta điểm danh, gọi tên ai, người đó tự trầm mình xuống nước, nếu không, đừng trách bốn vương vô tình.’

Ông dứt lời, đưa mắt rào một vòng, ai nấy ngơ ngác đứng yên, không kẻ nào nhúc nhích một bước. Phụ vương thở ra một hơi, ông mở miệng gọi tên người. Thứ nhất gọi Cao phu nhân, Tam Bảo, người còn nhớ rõ bà ấy không?”

“Còn nhớ rõ.”, Trịnh Hoà cung kính đáp “Bà người da trắng, tính tình ương bướng, mồm miệng sắc sảo, do đó, bà không mấy được Vương gia ưa thích, có điều, bà cùng Vương phi giao tình không tệ.”

Xung đại sư nói: “Cao phu nhân tính tình cứng cỏi, không hoà thuận lắm với nhiều người trong vương phủ, mẫu thân cư xử người ngoài ôn nhu bình dị, thật ra cũng chẳng có hiềm khích gì với bà ta. Phụ vương điểm danh buộc bà tự trầm, Cao phu nhân biết không thể tránh đâu cho khỏi, vì thế bà hả họng chửi rửa, từ phụ vương, phi tần, cho tới bọn tì nữ trong phủ, ngay cả các bậc vương hầu Đại Nguyên cũng bị bà rửa xả. Phụ vương quá tức giận, ra lệnh vệ binh đánh bà một bạt tai văng mấy cái răng ra ngoài, Cao phu nhân đầy miệng là máu, bà giãy giụa tránh thoát vệ binh, ôm lấy chân mẫu thân, gào lên: ‘Vương phi nương nương, muội biết nương nương đối xử muội rất tốt, rất tốt ...’

Đến nông nổi này, mẫu thân cũng vô kế khả thi, đành trơ mắt nhìn vệ binh lôi bà ta đi, buộc đá vào người rồi ném chết tươi xuống hồ.”

— Hết chương 33 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 34 : Di Thế Vương Tử - Dịch: Livan

Đang kể đến đây, Xung đại sư bỗng im lặng, Mặt Trịnh Hoà tái nhợt, y dõi ánh mắt vào lửa nển, dáng hoảng hốt không yên, Lạc Chi Dương cảm giác không khí trong khoang thuyền nặng nề, hân buột miệng thở hắt ra.

Xung đại sư liếc mắt nhìn hân, lão nói tiếp: “Nhìn thăm trạng Cao phu nhân, Bảo Âm vô cùng kinh hãi, cô rúc vào lòng ta, khóc rấm rức, những người kia lặng câm. Bờ hồ im ắng một cách đáng sợ, mặt phụ vương vẫn trơ trơ, ông tiếp tục gọi tên, nhóm nữ quyến không làm gì khác được, kéo nhau nhảy xuống hồ, nếu có cô nào chống cự, liền bị vệ binh vung đao múa thương giết ngay. Tam Bảo, người còn nhớ A Mộc Nhĩ không?”

“Là vương tử A Mộc Nhĩ?”, giọng Trịnh Hoà khản đặc, “Đó là con trai của phu nhân A Như Na, tiểu nhân còn nhớ, nó rất khoẻ, có thể nâng con sư tử đá trước vương phủ mà múa may.”

Xung đại sư nói: “Nó cướp lấy một con ngựa, bỏ chạy, kết quả, người lẫn ngựa bị vệ binh bắn tên chơm chớm như con nhím, phu nhân A Như Na dù bị ngất xỉu cũng cứ bị ném xuống hồ. À .. người còn nhớ cô Tô Nhật Na không?”

“Dạ nhớ.”, Trịnh Hoà khẽ thở dài, “Trong số những quận chúa mới lớn lên, cô ấy đẹp nhất, bọn con trai tìm trăm phương ngàn kế để nhìn trộm cô ta một cái.”

“Cô ấy phát điên!”, Xung đại sư nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, “Cô vừa khóc vừa cười, giật đoạn đao của vệ sĩ, tự xẻo đi hai gò má, rồi cô vung đao

đâm cổ mà chết.”

Trịnh Hoà lẩm nhẩm: “Ui ... ui...”. Thân mình mềm nhũn, y nằm gục hẳn xuống sàn thuyền.

Xung đại sư mỉm miệng cười gượng, lão kể tiếp: “Mỗi lần phụ vương gọi lên một tên, là có một người mất mạng, bắt đầu từ nữ quyến, tiểu hài tử, kể đến lũ quan lại, sau chót là vệ binh, số người ven bờ thừa thớt dần. Mới đầu còn có người khóc lóc huyên náo, về sau, họ lẳng lặng đi như mất hồn, bước xuống vùng nước sâu Từ khôn lớn đến lúc ấy, ta chưa bao giờ gặp qua một cảnh tượng tương tự, ngu xuẩn như heo, chó, trâu, dê..trước lúc chết cũng kêu rên thảm thiết, chỉ có con người lẳng lặng đi chịu chết như thế ... không có hó hé ra được một tiếng.

“Mỗi lần phụ thân kêu tên một người, con tim ta quặn thắt, dần dà nó cũng thành trơ trơ như gỗ đá, thấy rằng, chết chẳng qua cũng vậy thôi, nhào người ùm xuống một cái là xong. Tuy tự mình trấn an mình, ta cũng thắc thỏm lắm, Bảo Âm giúi mặt vô trong lòng ta, thân mình run rẩy. Ta đang định trấn an nó vài câu, bỗng nhiên nghe phụ vương gọi tên mẫu thân.”

“Ồ!”, Trịnh Hoà khê kêu một tiếng, Lạc Chi Dương cũng thấy con tim chùng xuống.

Xung đại sư vẫn như không, lão kể tiếp: “Mẫu thân nghe gọi tên, bà ngoái trông sang hai đứa ta, rồi hỏi phụ vương: ‘Ông thực phải đuổi tận giết tuyệt chẳng?’ phụ vương lặng thinh, mẫu thân lại nói: ‘Ông chỉ có hai đứa nó.’ phụ vương vẫn không nói gì, mẫu thân lại kêu: ‘Huyết mạch của ông vậy là đứt.’ mới nghe phụ vương trả lời: ‘Đứt cho rồi.’ mẫu thân nói: ‘Được rồi, thép đi trước một bước, mấy đứa nhỏ, giao cho ông.’ Bà đưa mắt liếc vào ta một cái, xoay người đi vào hồ, còn chưa chạm nước, Bảo Âm bỗng nhiên kêu lớn: ‘Mẹ... mẹ...’, nó nhảy ra khỏi lòng ta, chạy đến ôm ghì lấy mẫu thân. Mẫu thân vừa rơi lệ, vừa hỏi ta: ‘Tiết Thiện, hãy nghĩ xem có cách nào.’, ta đành phải bảo nó: ‘Bảo Âm, muội bằng lòng nghe lời

huynh, làm những gì huynh nói, huynh gọi muội về, sao muội không nghe lời...' Bảo Âm khóc lóc: 'Mẹ .. mẹ sắp chết rồi ... sắp phải chết rồi' ta hãy nó: 'Bảo Âm, muội quên rồi hả, huynh đã có nói rồi, dưới đáy nước có Long vương, mẹ mình đi Long cung chơi một đêm, mai sẽ trở về.' Bảo Âm bán tín bán nghi, nhưng nó vốn luôn luôn nghe ta, bèn hỏi: 'Muội cũng đi chơi luôn, được không?' ta đáp: 'Mẹ phải hỏi qua Long vương, ngài đồng ý, muội mới đi được.' Bảo Âm nghe ta nói thế, nó bèn buông mẫu thân, mẫu thân hé miệng cười thảm, bà lặng lẽ đi xuống đáy nước.

"Ta tay ôm Bảo Âm, mắt trơ ra nhìn mẫu thân đang mất dạng, bỗng thấy phụ vương lại gần, ông nhìn ta rồi lại nhìn sang Bảo Âm, hỏi: 'Tiết Thiện, mi sao phải khổ công gây hy vọng cho nó? Chẳng lẽ mi không biết, thất vọng còn khó kham chịu hơn chết sao?' ta đáp: 'Người còn chưa chết, còn nuôi hy vọng.' phụ vương gượng cười một chút, ông rút kiếm đánh soạt, đâm thẳng vô tim Bảo Âm..."

Trịnh Hoà gắng hít vô một khẩu lãnh khí, Xung đại sư liếc y, lão cười cười: "Đừng lo... Bảo Âm chết cũng không đau đớn gì lắm, nó không khóc không rên la, cứ nằm ì trong lòng ta, hết như đang ngủ." Nói đến đây, lão cúi đầu nhìn vào trước ngực, ánh mắt thấp thoáng một thần thái ôn nhu khó tả.

Thấy lão kể lại thảm sự với giọng điệu khơi khơi như chả có gì, Lạc Chi Dương nổi nóng trong lòng, hăn lạnh lùng hỏi: "Cô ta là em ruột của lão, bộ lão không thấy quá đau lòng sao?"

Mắt Xung đại sư cũng không thèm nhìn hăn, lão thản nhiên cất tiếng ngâm:

“‘Đông Hán Mạnh Mẫn bối trứ tăng tẩu lộ,

bất thận tương tăng suất phá,

Mạnh Mẫn khán dã bất khán,

chuyển thân tựu tấu,

đương thì danh sĩ Quách Lâm Tông kiến liễu, thập phân kì quái, vấn tha vi hà như thử.

Mạnh Mẫn thuyết: ‘Tăng dĩ kinh suất phá liễu, khán tha hựu hữu thập yêu dụng ni?’

(ND: Thời Đông Hán, Mạnh Mẫn đeo trên lưng một nôi đất đi đường, vô ý đụng vỡ mất cái nôi, Mạnh Mẫn vẫn coi như không, tiếp tục hành trình. Danh sĩ đương thời là Quách Tâm Tông trông thấy thế, lấy làm lạ, bèn hỏi tại sao. Mạnh Mẫn giải thích: ‘Nôi vỡ cũng đã vỡ rồi, có tiếc thì cũng chả làm gì?’)

Nôi mà còn vậy, nói chi đến người? Nếu ta đau lòng mà có thể làm cho Bảo Âm đang từ chết sống dậy? Đau đớn một chút thật cũng chả được gì, chỉ khởi tình cảm khổ lụy vào mình mà thôi.”

Trịnh Hoà thở dài: “Vương gia sao mà ác tâm, quận chúa Bảo Âm đẹp mỹ miều khả ái, mà ngài cũng xuống tay giết cho được.”

Xung đại sư nói: “Chớ bị đẩy vô bước đường cùng, đâu tránh được căn càn, sửa loạn, con người ta đến hồi tuyệt vọng, đều có những hành động khó tưởng tượng nổi. Phụ vương giết xong Bảo Âm, ông chìa mũi kiếm vào ta, hỏi: ‘Vậy mi còn ôm hy vọng gì không?’ ta nói: ‘Đương nhiên.’ phụ vương nhìn nhìn ta một lát, rồi lại hỏi: ‘Nếu hôm nay mi không chết, thì sẽ làm gì?’ ta nói: ‘Sẽ giết ông, trả thù cho mẹ cùng Bảo Âm.’ phụ thân sững sờ một chút, ông cười ầm vài tiếng, rồi buông bảo kiếm nói: ‘Mi đi đi, tránh càng xa càng tốt.’ nói xong, ông chẳng hề quay đầu lại, đi thẳng vô một cái lều tranh, ta còn chưa hiểu chuyện gì, đang đứng ngẩn ra đấy thì trong phút chốc, cái lều cháy bùng lên, qua màn khói lửa, thấy phụ thân bỗng cười, bỗng khóc, một lúc sau, chẳng còn thanh âm nào nữa.

“Ta đứng bên bờ hồ, nhìn lều tranh cháy rụi, đưa mắt nhìn tứ phía, khắp bờ hồ Điền Trì to rộng chỉ còn lại duy nhất là ta. Ta cũng không hiểu tại sao phụ thân tha ta, ta vốn thù hận ông tặn xương tuỷ, giờ ông tự thiêu mà chết, làm cho ta mỗi hận không chỗ nào phát tiết, định quyết tâm tìm ông trả thù, nhưng tới bây giờ, cừu nhân của ta là ai đâu? Ta vô cùng hoang mang, rời xa hồ Điền Trì, sống vất vưởng như cô hồn dã quỷ, cái khốn khổ thời ấy khó tả thành lời, nếu không xảo ngộ gia sư, ta đã sớm trở thành một đồng xương khô nơi hoang dã. Ta cứ tưởng rằng giấu thân trong Không môn, với phép Phật vô biên, có thể hóa giải oan nghiệt của thế gian, nào ngờ những thảm cảnh năm xưa cứ âm thầm tồn tại, vẫn vương trong lòng, biến thành tâm ma, việc này ngày nào còn chưa giải toả, ngày ấy khó đạt đại đạo.”

Xung đại sư nói đến đây, lão nâng chung trà, hai mắt khép hờ, khuôn mặt êm ả, tựa như tham thiền nhập định. Trong khoang thuyền tĩnh lặng, Trịnh Hoà ngơ ngác như tượng gỗ, lòng Lạc Chi Dương cũng ngập tràn một tư vị không tên, hình ảnh Xung đại sư ôm xác muội tử, đôi nhìn mẫu thân chết chìm dường như khắc sâu trong tâm tư, không xoá nhoà được.

Lạc Chi Dương nhìn Xung đại sư, hẩn bất giác nghĩ thầm: “Bảo Huy, Bảo Âm, tên hai người chỉ khác nhau một chữ, là công chúa, là quận chúa, cũng không khác nhau lắm, công chúa Bảo Huy, thỉnh thoảng ta còn có dịp nhìn thấy, vị quận chúa Bảo Âm kia, đại hòa thượng rốt cuộc không còn bao giờ thấy lại nữa.” Ý nghĩ này khiến hẩn chợt mũi lòng thương xót.

— hết chương 34 —

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 35 : Trung Hiếu Nan Thủ

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

Chợt nghe Xung đại sư nhỏ giọng hỏi: "Tam Bảo, mấy năm nay, người ra sao?"

Trịnh Hoà thoáng giật mình, y khe khẽ đáp: "Sau khi Côn Minh bị phá, tiểu nhân thành tù binh của Lam Ngọc, quân Minh hạ lệnh, phạm là dòng dõi quý tộc. nam tử trưởng thành bị xử trảm, nữ tử sung vô nhà thổ, con trai còn nhỏ đem hoạn rồi bắt làm người hầu cho quan nhân."

Xung đại sư trầm mặc một chút, rồi hỏi: "Người khi đó thành thái giám?"

Trịnh Hoà gượng cười: "Sau khi hoạn, rất nhiều trẻ bị chết, tiểu nhân may mắn sống sót, về sau, được Lam Ngọc đem vào kinh, dịp may, gặp gỡ Yến vương, thấy tiểu nhân chu đáo cẩn thận, vương gia bèn tuyển vào giúp việc trong phủ đệ, rồi ở mãi trong phủ Yến vương đến giờ."

Xung đại sư thở ra một hơi, lão khẽ khàng đánh nhịp lên án thư, cất giọng ca:

"Khứ niên nhân tại Phượng Hoàng trì,

ngân chúc dạ đạn ti,

trầm hỏa hương tiêu,

lê vân mộng noãn,

thâm viện tú liêm thù.

Kim niên lãnh lạc Giang Nam dạ,

tâm sự hữu thù tri,

dương liễu phong hòa,

hải đường nguyệt đậm,

độc tự ý lan thì."

(Dịch nô: Cũng khoảng thời gian này năm ngoái, tại ao Phượng Hoàng, người thấp nển dạo đàn, khói hương trầm thơm êm trôi, hạ rèm xuống, vui niềm vui bất tận

Năm nay, lạc lõng trong đêm lạnh giá Giang Nam, tâm sự này ai biết cho, liễu xanh vờn gió nhẹ, ngắm hải đường dưới ánh trăng mờ, một mình ngồi tựa lan can mà ca"

Giọng hát lão thật hay, như tiếng ngọc khuê, tiếng khánh vàng, cao vút tận trời mây, trầm lắng sinh tình.

Lạc Chi Dương thầm tán thưởng, "Bài từ này, hoà thượng ca hay hơn Ninh vương nhiều, nếu có được tiểu công chúa hoà đàn, ta thôi sáo phụ hoạ cho đại hoà thượng ca hát, trên đời ắt hẳn vô song vô đối." Nghĩ vậy, lại thấy ước mơ đó tuyệt không thể thực hiện, hẳn thầm tiếc hận khôn cùng.

Trịnh Hoà nghe khúc hát, y nhớ lại cảnh phồn hoa năm nào nơi thành Côn Minh, giờ đây, gặp lại người cũ mà vật đổi sao dời, bao nhiêu khổ ải

chất chứa trong lòng bỗng bùng dậy, y dòm ánh lửa nền chập chờn, nước mắt bỗng dưng nhỏ dài chảy xuống thành hai hàng.

Xung đại sư theo dõi thần thái y, lão đột nhiên hỏi: "Tam Bảo, người có thù hận quân Minh không?"

Trịnh Hoà sững sốt, y lau nước mắt, lắc đầu nói: "Tam Bảo là người ti tiện, gặp thời loạn, còn giữ được mạng sống đã là may mắn lắm rồi."

"Sao lại tự hạ mình quá thế.", Xung đại sư nở cười ảm đạm, "Yến vương Chu Lệ có tài xem người, ông ta chọn người trong số thái giám, ắt người cũng có chỗ hơn người"

"Hỗ then lắm ...", Trịnh Hoà đáp, "Thân tàn ma dại, chả được việc gì, chả làm nên trò trống gì."

"Làm được lắm đi chứ.", Xung đại sư đặt chén trà xuống, cười nói, "Tam Bảo, người xưa nay vốn thông minh, nếu mà không bị biến cố gì to tát, ắt là rất có tài.", ngừng một chút, lão hỏi thêm, "Nghe nói Yến vương giữ người kẻ cận phục vụ, đúng không?"

Trịnh Hoà nói: "Giữ sát bên người cũng không hoàn toàn đúng, ngoài hầu cận điện hạ, còn làm rất nhiều việc vặt vãnh." Xung đại sư ánh mắt loe lóe, giọng hững hờ, lão nói: "Tỉ như thống lĩnh thiện binh."

Trịnh Hoà ú ớ vì kinh hãi, y buột miệng hỏi: "Làm sao ngài biết?."

Xung đại sư mỉm cười, lại hỏi: "Tam Bảo, người còn coi ta như bằng hữu không?"

Trịnh Hoà chấp tay, thưa: "Không dám, ngài là chủ tử của Tam Bảo, đã là chủ một ngày, trọn đời không thay đổi."

"Hay lắm.", Xung đại sư tạm dừng một chút, "Còn Yến vương thì sao?"

Trịnh Hoà ngần ngừ, rồi nói: "Yến vương đối tiểu nhân có ơn..."

Xung đại sư hỏi: "Nếu ta yêu cầu người làm một việc, người sẵn lòng chẳng?"

Trịnh Hoà hỏi: "Việc gì?"

Xung đại sư cười cười: "Phản Yến vương."

Trịnh Hoà toàn thân rung động, y trợn mắt ngó Xung đại sư, mồm há hốc. Xung đại sư vẫn như thường, lão nói tiếp: "Tam Bảo, ai khiến người nhà tan cửa nát, ai khiến người thành tuyệt tự? Ba đời nhà người đà tận trung cùng Lương vương, đã thụ hưởng nhiều hồng ân của Đại Nguyên ta, tận hưởng vinh hoa phú quý. Đại trượng phu ân oán rõ ràng, có hận thù phải trả, mang ơn phải đền đáp, chẳng lẽ người chả nghĩ gì đến đòi công đạo sao?"

Trịnh Hoà cúi đầu không nói, một lúc thật lâu sau, y lí nhí: "Vương tử Tiết Thiện, Tam Bảo chả phải đại trượng phu gì hết, chỉ là một tên thái giám vô tích sự"

Xung đại sư lắc đầu nói: "Tam Bảo, hồi nhỏ, người và ta chính là bạn nối khố, tính tình người thế nào ta đều hiểu rõ, cho dù bị làm thái giám, tánh người vẫn vậy, nam tử trên đời này không có mấy kẻ sánh bằng. Nếu người chịu làm nội ứng, ẩn mình ở phủ Yến vương, mình trong ngoài kết hợp, làm cho Yến vương bị phế. biên giới phía bắc không còn tướng giỏi, thiết kỵ của Đại Nguyên thừa thế nam hạ, sẽ thu phục toàn cõi Trung Nguyên, đến lúc đó, người chính là đại anh hùng, đại công thần phục hưng bản triều."

Trịnh Hoà mở to mắt dòm Xung đại sư, khi ánh mắt hai người giao nhau, mặt Trịnh Hoà thoáng lộ một chút tránh né. Xung đại sư lại nói: "Xem xét mọi mặt, phản Yến vương lại chả phải bất trung, nếu quên đi thù

nhà thì là bất hiếu, không xuất lực cho chuyện phục hưng Đại Nguyên lại là bất nghĩa cực kỳ, vậy người hãy nên cân nhắc khinh trọng,"

Trịnh Hoà sắc mặt thoáng sa sầm, y liếc nhanh về Lạc Chi Dương, tựa hồ có nghi ngờ. Xung đại sư cười nói: "Không lo, Đạo Linh tiên trưởng nhất quyết không tiết lộ một chữ, đúng không?", lão chăm chăm nhìn Lạc Chi Dương, ánh mắt đầy vẻ uy hiếp.

Lạc Chi Dương trong lòng mắng thầm, miệng hằn lại cười cười: "Đúng vậy, tui với vị Thạch Cơ cô nương giống hệt nhau, vừa điếc, vừa câm."

Trịnh Hoà cup ánh mắt xuống, ngơ ngác nhìn mặt bàn, Xung đại sư dòm y một lát, rồi nói: "Nếu có chút khó nói ra, thì như vậy nè, người chịu thì cứ gật đầu, không chịu thì lắc đầu, yên tâm, ta sẽ không làm khó người đâu, người nếu cự tuyệt, chuyện đêm nay cứ coi như chưa bao giờ xảy ra."

Lạc Chi Dương trong đầu máy động, hần liếc trộm Xung đại sư, thấy lão cười nói thung dung, ánh mắt êm dịu, nhưng ngang cần cổ, gân xanh bỗng nổi lên, rõ ràng lão đang vận động chân khí. Chút biểu hiện này của lão hoà thượng rốt cục đã giúp Lạc Chi Dương hiểu lão hơn, miệng lão thẳng thắn nói bỏ qua, nhưng thật sự đang chuyển động sát khí, Trịnh Hoà nếu còn do dự, hoặc mở miệng cự tuyệt, nhất quyết sẽ không toàn mạng mà rời đi.

Lạc Chi Dương động lòng trắc ẩn, hần tiềm vận chân khí lên tay chân. Nhưng hần có chút nghĩ lại, khoang thuyền này nhỏ hẹp, nếu phải động thủ, ắt là chuyện sinh tử, thần lực Xung đại sư vô cùng dũng mãnh, mình không nắm nhiều phần thắng, mà thái giám họ Trịnh này với mình chẳng mấy liên quan, cố gì phải vì y mà đặt cuộc sinh mạng cùng đại hòa thượng.

Còn đang dự dự, bỗng thấy Trịnh Hoà biểu tình chua chát, y khe khẽ gật đầu. Lạc Chi Dương không khỏi thở ra nhẹ nhõm, hần nhìn Trịnh Hoà, hơi

có chút thất vọng: "Thái giám đúng là thái giám, chả phải người bình thường, lòng trung nghĩa cũng là không."

Xung đại sư đắc chí, lão vỗ tay vài cái. Bên ngoài khoang, mái chèo khua nước, con thuyền nhẹ nhàng rời bến, từ từ đi về hướng đông nam.

Qua cửa sổ, Lạc Chi Dương nhìn ra sự di chuyển, hần thắc mắc hỏi: "Giờ mình đi đâu?"

Xung đại sư vui vẻ đáp: "Đến nơi thì biết."

Chẳng mấy chốc, có tiếng đàn ca vọng đến từ phía trước, rồi thấy xuất hiện một cỗ hoa thuyền hai tầng lầu, trạm trổ hoa mỹ. Tiểu thuyền đến mé dưới cỗ hoa thuyền, từ trên đó thả xuống một cái thang gỗ.

Xung đại sư cất tiếng: "Xin mời!", rồi lão vịn thang leo lên.

Trịnh Hoà cùng Lạc Chi Dương nhìn nhau, cả hai lòng tràn đầy nghi hoặc, nối gót theo sau lão

Khi vào đến trong khoang thuyền, họ đồng lúc cả kinh, thấy Tấn vương ngồi ngất ngểu ngôi chủ vị bên trên, tay ôm một ả ca kỹ, miệng cười cợt, uống rượu, Lũ ba người Minh Đấu, Trúc Nhân Phong, Cổ Nghiêm canh gác ba góc, khi trông thấy Lạc Chi Dương, họ tức thì kinh hãi rồi đều lộ vẻ giận dữ.

Lạc Chi Dương cũng nảy sinh cảnh giác, hần làm ra vẻ muốn lùi bước đi trở ra, Tấn vương vừa thấy hần, ông ta buông ả ca kỹ, ngoắc tay, cười, gọi: "Đạo Linh tiên trưởng."

Lạc Chi Dương tự hiểu thân lạc vào bẫy rập, hần đưa mắt tức giận liếc sang Xung đại sư, lão này mặt nghiêm trang, khiến hần không sao đoán ra tâm tư của lão. Khi ngoái trông lại, chiếc tiểu thuyền nọ đã đi xa, chung quanh cỗ hoa thuyền, tứ phía trống trải, ngoài sông nước, không có gì khác.

Lạc Chi Dương thầm kêu khổ, hắn lấy hết tinh thần, chấp tay hành lễ, vui vẻ nói: "Thật khéo quá, Tấn vương điện hạ cũng có mặt?"

Tấn vương cười âm, lão hướng ánh mắt về phía Trịnh Hoà: "Nếu ta không nhầm, vị này hẳn là Trịnh công công."

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 36 : Xuất Thủ Tương Cứu

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

Trịnh Hoà quá ngỡ ngàng, tay chân y bỗng thành thừa thãi, Xung đại sư đột nhiên nói: "Tam Bảo, còn không vái chào Tấn vương?" Trịnh Hoà ngập ngừng ậm ự, không thành tiếng, Xung đại sư nhướn lông mày lên, Tấn vương khoát tay, nói: "Không sao, không sao, gặp nhau lần đầu, nên tránh gò bó." Ông ta chăm chú nhìn Xung đại sư, vui vẻ nói, "Bữa trước, đại sư bảo rằng có thể mời đại giá tiên trưởng cùng công công đến diện kiến, bốn vương trong lòng còn có mấy phần không tin, chẳng dè đại sư nói được làm được, thực sự có tài điên đảo càn khôn." Xung đại sư cười nói: "Điện hạ quá khen, có câu rằng ‘kẻ thức thời là người tuần kiệt’, đây chẳng phải hòa thượng lợi hại, mà nhị vị này đều biết khi nào làm một bậc tuần kiệt, đều biết rõ theo Tấn vương sẽ tạo dựng nên sự nghiệp to lớn." Tấn vương gật gù, ông ta cười cười, hỏi: "Đạo Linh tiên trưởng, Trịnh công công, đại sư nói đúng chứ?" Lạc Chi Dương đáp: "Tiểu đạo là thần tử của Thánh Thượng, điện hạ là hoàng nam của Thánh Thượng, chúng ta đều theo hiệu mệnh Thánh Thượng, lẽ tự nhiên không phải người ngoài." Tấn vương có chút sửng sốt, ông ta đưa mắt nhìn Xung đại sư, hình như có chút không hài lòng. Xung đại sư mỉm cười: "Đạo Linh tiên trưởng nhỏ tuổi, thích khôi hài, thích cười giỡn, nói tới nói lui, hẳn tự thâm tâm chỉ muốn tận sức phục vụ điện hạ.", lão đưa mắt liếc Lạc Chi Dương, đầy nét uy hiếp, "Tiên trưởng, ta nói đúng chứ?" Lạc Chi Dương ừm một tiếng, khẽ gật đầu. Tấn vương thần sắc hơi giãn, ông ta quay sang hỏi Trịnh Hoà: "Trịnh công công

thì sao?"Trịnh Hoà hít vô một hơi dài, y đột nhiên cất cao giọng, nói: "Tiểu nhân không rõ ý tứ của điện hạ." Tấn vương nhíu mày, ông ta cười cười: "Trịnh công công, Xung đại sư không có giải thích rõ cho công công à?"

Trịnh Hoà nói: "Đại sư là bạn thân của tiểu nhân thuở nhỏ, lâu quá không gặp lại, hai bên chốc có nói chuyện xưa cũ, những gì khác, xin lỗi, tiểu nhân ngu dốt, một chữ cũng không hiểu."Trong khoang thuyền, chẳng mặt ai là không bị biến động, Tấn vương nhìn Trịnh Hoà, vẻ âm trầm, Xung đại sư nhíu mày nói: "Tam Bảo, người nói bậy bạ gì đó?"Trịnh Hoà thở ra một hơi, y gượng cười, nói: "Tiểu nhân không nói bậy gì cả. Hồi đó, tiểu nhân là tù binh của Lam Ngọc, bị tịnh thân biến thành nô bộc, đã hứng chịu biết bao lăng nhục, nếu không gặp gỡ Yến vương, đã sớm là xa cõi đời rồi. Yến vương dạy tiểu nhân đọc sách, học chữ, giao cho việc tâm phúc to tát, cái ơn tri ngộ này, tiểu nhân dầu tan xương nát thịt cũng không thể báo đáp."Lạc Chi Dương nhìn lom lom vô Trịnh Hoà, rất khó hiểu: "Người thái giám này điên rồi sao?Không sớm không muộn, nè lúc này mà đổi ý, hết muốn sống rồi chẳng?", nhưng chỉ thấy Trịnh Hoà thần sắc bình thản tự tại, hiển nhiên tâm ý đã quyết, Chẳng hiểu vì sao Lạc Chi Dương bỗng nhiên nảy sinh một chút hồ thẹn: "Cổ nhân nói: ‘thụ lộc của người, phải trung với người’, ta được Thái tôn tin yêu, lại chả có một tí nào gọi là lòng trung, bàn về phẩm chất, mình còn không bằng một thái giám, đáng chết, đáng chết!"Trong khoang thuyền bỗng yên lặng, nghe Tấn vương cười nhạt một tiếng, dẫn mạnh chung rượu xuống mặt bàn, sắc mặt âm trầm, đôi mắt nhìn Xung đại sư.Xung đại sư im lặng một chút, rồi thông thả nói: "Tam Bảo, nói vậy, giao tình giữa hai ta cũng chẳng bằng được lòng trung của người dành cho Yến vương?"Trịnh Hoà đáp: "Một thân không thờ hai chủ, nếu là vào mười năm trước đây, Tam Bảo sẽ hết lòng vì ngài, nhưng hiện giờ, chủ nhân của Tam Bảo duy nhất là Yến vương."Xung đại sư hừ một tiếng, lão vươn tay chụp lấy cổ tay Trịnh Hoà, năm ngón tay kẹp chặt, rungrung.Trịnh Hoà kêu thảm một tiếng, thân mình y ngã nghiêng, tựa hồ không thể đứng thẳng.Xung đại sư đưa mắt nhìn trời, lạnh lùng nói: "Tam Bảo, ta hỏi lần nữa, giữa Yến vương với ta, người nguyện trung thành cùng ai?" Trịnh Hoà

đau đến mặt mày co rúm, y nghiêng răng, hít vô một khẩu chân khí, gượng một nụ cười thảm, nhìn đại sư, y mím môi nói: "Yến vương!" Xung đại sư cười ha hả, lão phát lực, nghe răng rắc, xương cổ tay Trịnh Hoà đã trật khớp, khiến y té quỵ xuống, những giọt mồ hôi to như hạt đậu tong tong chảy xuống.

"Tam Bảo." Xung đại sư vươn dài tay bấu vào đầu vai y, chậm rãi nói, "Tay ta có thể bóp nát vụn đá tảng, lòng trung của người dành cho Yến vương liệu có cứng rắn hơn đá không?" Trịnh Hoà cười thảm đáp: "Phận thần tử vì trung mà chết, phận làm con xin chết vì chữ hiếu, Trịnh Hoà thụ hình mà đoạn tử tuyệt tôn, có thể nói rằng đó là đại đại bất hiếu, thảng nếu làm thần tử mà không giữ lòng trung, thì làm sao xứng đáng vui sống trong vòng trời đất?". "Rắc, xương bả vai Trịnh Hoà bị gãy, mặt y trắng bệch như xác chết, nhưng hai hàm răng vẫn nghiến chặt, máu rỉ rả chảy ra." "Tam Bảo." Xung đại sư mặt lạnh nhạt, "Cái trò trung hiếu, bất quá là bọn hủ nho người Hán nói thánh nói tướng, miệng người vừa béo lẻo những gì là trung hiếu, nhưng thân phận thái giám như người, con mắt người đời còn xem không bằng một con chuột nhắt, người sống bị người đời chán ghét, chết không ai hay biết, lòng trung của người đối với Yến vương, liệu ông ta có để vô mắt không?" Trịnh Hoà trợn mắt nhìn Xung đại sư, có chút giật mình, lại có phần tự thương cảm, bỗng nhiên y thở dài, nói nho nhỏ: "Ta giữ trung trinh với người, con tim được yên ổn, ai khác nhìn tara sao, ta cũng không cần biết. Lẽ ra ta đã phải chết từ hai mươi năm trước, ta còn sống đến hôm nay, thực nhờ ơn chủ tể, thôi cũng được, chết trong tay người có khi lại hay bằng mấy bị người khác giết." Xung đại sư lạnh lùng nói: "Người thật muốn chết?" Trịnh Hoà nhắm nghiền hai mắt, trầm mặc không đáp. Xung đại sư nhìn chăm chăm vào y, sắc mặt lúc trắng lúc đỏ, lão đảo mắt liếc sang Tấn vương, ông này nheo nheo hai mắt, đầy nét đùa cợt. Hai hàng lông mày Xung đại sư xoắn tít lại, lão đột nhiên buông tiếng cười âm, tiếng nghe chói tai, cười như điên cuồng. Dứt tiếng cười, Xung đại sư hét to: "Hay lắm!", năm ngón tay lão mở bung, chụp vô cổ Trịnh Hoà. Nãy giờ, Lạc Chi Dương đứng khoanh tay nhìn, hẳn chứng kiến sự bất khuất chẳng sợ chết

của Trịnh Hoà, lòng hẩn nảy sinh ý niệm thái thậm kính nể, giờ chợt thấy Xung đại sư thẳng tay hạ sát y, chẳng hiểu vì sao, nhiệt huyết trong tâm trào dâng, hẩn vùng mạnh tay, điểm ra một chỉ. Một chêu "Động Tiêu chỉ" như có như không, mơ hồ bất định. Xung đại sư nghe tiếng gió, lão cậ có "Đại Kim Cương thần lực", vẫn tiếp tục vùng tay tới trước. Chỉ trong một chớp nhoáng, ngón chỉ đã điểm trúng ngay vô cổ tay lão, Xung đại sư cảm giác một làn kinh khí kỳ quái xộc vô huyết "Khúc Trì", rồi nhanh như điện, nó chạy vụt lên cánh tay, khiến khí huyết toàn thân lão bị kích động, gây ghê răng ù tai, nửa người tê cứng. Xung đại sư vội hít một hơi, vận chuyển "Đại Kim Cương thần lực" xua tan làn kinh khí, đồng thời phản kích khiến đầu ngón tay Lạc Chi Dương nhúc nhối, hệt như hẩn điểm vào hòn đá,

một luồng kinh lực khổng lồ từ nội thể đối thủ bắn ngược về hẩn, xương ngón tay gần muốn gãy nát. Lạc Chi Dương vội vàng rút ngón trở về, quai tay đánh ngược một chiêu tinh diệu của thức "Phủ Cầm chưởng". Xung đại sư lòn tay phải lên, chụp vô cổ tay đối thủ, Lạc Chi Dương xoay thật nhanh cái cổ tay đó, xuất một thức cầm nã của ngón "Tiểu Tỳ bà thủ", năm ngón tay múa nhanh vùn vụt như gãy đàn, bắn ra chỉ phong xuýt xuýt vào lòng bàn tay Xung đại, lão này liên tiếp bị mấy đầu ngón tay hẩn quét trúng, kinh mạch trong cánh tay lão giống như mấy dây đàn tỳ bà bị gãy mạnh mà rung bần bật, Cánh tay Xung đại sư tê dại, một thân thần lực của lão đã không thể ngưng tụ chotoàn diện. Vô cùng kinh ngạc, lão định biến chiêu, đã bị Lạc Chi Dương chiếm trước một bước, hai ngón trở và ngón giữa điểm mạnh vô cánh tay lão, hẩn mượn sức từ đó mà nhảy vùng lên, tung hai đòn "Thần Chung cước", đá liên hoàn đôi chân vô đối thủ. Xung đại sư lập tâm tránh né, nhưng một khi Lạc Chi Dương cước chiêu đặc thế, đôi chân hẩn như gió thổi mây bay, chân nọ kế tiếp chân kia liên miên bất tuyệt mà lại đi theo một tiết tấu kỳ lạ, Xung đại sư biết rõ, nếu không ngăn cản được, một khi cước pháp tiết tấu đại thành, khí thế rộng lớn như nước đổ từ trên non cao, chuyện hóa giải càng thêm phiền toái. Tức thì Xung đại sư dang tay che chắn. Tay chân hai người chạm mạnh vô nhau, phát ra một chuỗi tiếng trầm đục. Lạc Chi Dương có cảm tưởng như đá trúng vách sắt, đau

đến méo miệngmím môi. Mặt khác, Xung đại sư cũng có cảm giác như lão đang ngồi lọt thỏm bên trong mộtđại hồng chung, bị người ta giộng chuông khiến thần khí xao động, con tim hồi hộp, ngũ tạnglục phủ cũng không thể giữ cho trầm ổn.

--- Hết chương 36 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 37 : Xá Sanh Thủ Nghĩa

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

Thứ cảm giác quái dị này, ngoài Xung đại sư, người trong khoang thuyền chẳng một ai nắm được, Đại hòa thượng đau khổ tự biết, lão không khỏi vô cùng kinh ngạc: "Tiểu tử này công phu thiết quái lạ, rồi sẽ còn gì khác nữa đây?" Trong đầu đầy ý nghĩ, nhưng hai tay lại không rảnh, lão lui một bước ngăn, nhanh như chớp giật hô hô tấn ra hai quyền. Lạc Chi Dương cước pháp bị ngăn trở, giảm nhiều khí thế, lại vì thân mình đang treo giữa không trung, hấn không nể tránh né, miệnh thét to "xem chằm", tay trái giương lên, tung ravaì làn sáng xanh. Đối đầu với "Bích Vi tiền" là chuyện lão rất kiêng kị, hoà thượng đành rút tay về, lui ra sau, vung tay áo đánh rơi tòng chằm. Lạc Chi Dương thừa dịp đáp mình xuống đất, hấn xốc Trịnh Hoà lên, lui nhanh ba bước, vừa qua, hấn hóa giải cường kình từ Xung đại sư, lúc đôi chân tạm đứng vững, thấy khí huyết bốc lên rạo rức trong lồng ngực, từ eo trở xuống cảm giác tê rần. Hai người này giao thủ dăm hiệp, biến chiêu thần tốc, phong thái tiêu sái, hệt như gió tốc lá bay, vừa chạm nhau đã tách ra, Trịnh Hoà chỉ nghe tiếng gió vùn vụt đến đến đi đi, thân mình y đã ở sát bên Lạc Chi Dương, còn chưa hiểu đã xảy ra những gì, y tròn mắt nhìn Lạc Chi Dương, mặt ngơ ngác, không hề biết rằng, trong khoảnh khắc ấy, y đã vào, ra Quỷ Môn quan mấy lượt. Tất cả người bên trong khoang thuyền đều ngạc nhiên, Xung đại sư trợn mắt vào Lạc Chi Dương, lão cười nụ, hỏi: "Đạo Linh tiên trưởng, người cũng định làm khó dễ ta chăng?" Lạc Chi Dương hít vô một hơi thở sâu, cổ đè nén khí

huyết trong lồng ngực, hần lớn tiếng trả lời: "Trên đại lộ, thấy sự bất bình ắt có người can thiệp, Đại hòa thượng, ta không thích mấy chuyện càn rỡ của lão." Xung đại sư ngạc nhiên hỏi: "Ta làm gì càn rỡ?" Lạc Chi Dương nói: "Giết bất kể người thân, sơ." Xung đại sư lắc đầu nói: "Ta người xuất gia, tứ đại giai không, không thân, chẳng sơ, vậy bất kể là thế nào?"

"Khá lắm cái câu không thân, chẳng sơ!", Lạc Chi Dương lớn giọng, "Nếu là sư phụ lão, lão có giết không?" Xung đại sư sửng sốt, lắc đầu nói: "Ta giết không nổi, gia sư võ công hơn ta quá xa." Lạc Chi Dương hừ một tiếng, lại hỏi: "Nếu đó là muội tử lão thì sao?" Xung đại sư hai hàng lông mày trợn đứng, mắt thoáng hiện một tia tức giận, rồi lão trấn tĩnh, nhếch mép cười, nói: "Cô ta đã chết rồi." Lạc Chi Dương nói: "Giả tử còn sống" Xung đại sư lắc đầu: "Sống là sống, chết là chết, sinh tử là chuyện lớn, đâu có giả thử được?" Xung đại sư miệng lưỡi xảo quyệt, viết sách kể chuyện làm ác qua cái lưỡi nguy hiểm của lão đều có thể thành một thiên nghị luận đầy đủ lý lẽ. Lạc Chi Dương xoay chuyển ý nghĩ, đuôi mắt hắt qua Tấn vương, chợt máy động trong đầu, hần cười cười, hỏi: "Nếu Tấn vương đây làm như chuyện của lão, liệu lão có giết điện hạ chăng?" Tấn vương sa sầm nét mặt, ông ta lờm sang Xung đại sư, nhú mày thật cau. Lão này nhoẻn miệng cười, cung kính nói: "Điện hạ và ta từng cắt huyết ăn thề, cùng chung chí hướng, Đạo Linh tiên trưởng muốn châm ngòi li gián, cần nghĩ cách nào hay hơn" Tấn vương cũng hiểu ẩn ý Lạc Chi Dương, ông ta vỗ tay nói: "Đại sư nói đúng lắm." "Thôi được rồi.", Lạc Chi Dương quả quyết, "Đại hòa thượng lão chỉ giỏi nguy hiểm, tui chán quá ... hết muốn tranh cãi, chẳng qua, Trịnh công công đây sẽ toàn do tui lo liệu." Trịnh Hoà sửng sốt, y kinh ngạc ấp úng: "Đạo Linh tiên trưởng..." Lạc Chi Dương nhìn y, khoa tay, ý nói y chẳng nên nhiều lời. Xung đại sư chăm chú nhìn hai người, lão bỗng lắc đầu, bảo, "Đạo Linh tiên trưởng, người xưa giờ vẫn ưa thích hành xử tiêu sái, chả phải thứ tầm thường ngu dốt học đòi trung hiếu. Chẳng lẽ người nói vậy, ý cũng muốn học theo tên thái giám ngớ ngẩn này làm một đứa nô tài trung thần hiếu tử?" "Không sai.", Lạc Chi Dương nghênh nghênh lão, "Trung thần hiếu tử có buồn chán mấy đi nữa, cũng còn khả ái hơn thứ

tặc trọc lư như lão thập bội!"Câu đó nói thật đanh thép, mấy người kia chẳng ai là không tái mặt, Trúc Nhân Phong vờ xông tới, Xung đại sư dang tay chặn lại, lão nói: "Đạo Linh tiên trưởng, nước đổ đi rồi khó hốt trở về, người ăn nói thế này, đừng hối hận."

Lạc Chi Dương cười cười, không đáp, Trịnh Hoà chẳng thể nhịn nữa, y ghé sát vào gần nói: "Tiên trưởng, Tam Bảo là tiểu nhân ti tiện, có chết cũng đáng, tiên trưởng đừng vì tiểu nhân mà trở mặt với bọn họ." Lạc Chi Dương vỗ vai y, vui vẻ nói: "Thái giám còn không sợ chết, tui lại sợ sao?" Trịnh Hoà khựng lại, y run rẩy đôi môi, nhất thời không nói nên lời.. Xung đại sư thở ra một hơi, lão chấp tay cùng Tấn vương, thưa: "Bần tăng không biết nhìn người, đã lầm lẫn tiến dẫn hạng tồi tệ, nên xử trí nó ra sao, kính thỉnh điện hạ định đoạt." Tấn vương hết hứng, ông ta phất tay áo, nói: "Chỉ cần tránh hậu hoạn là được." Xung đại sư quay sang bảo Lạc, Trịnh hai người: "Đã vậy, bần tăng đắc tội!" Lạc Chi Dương đưa tay giữ riết lấy Trịnh Hoà, hắn quét ánh mắt khắp khoang thuyền, thấy bọn Minh Đẩu, Trúc Nhân Phong, Cổ Nghiêm cùng một ánh mắt âm trầm, chúng hè nhau dần lên, đến chiếm giữ các phương vị. Phải biết rằng, song phương qua mấy bận giao thủ, tuy võ công Lạc Chi Dương kém họ xa lắc, hắn vẫn cứ luôn chiếm thượng phong, đám Minh Đẩu đâu không phục, cũng đều hiểu tiểu tử này vô cùng xảo trá, đủ kiểu lừa lẹo, nên họ đã sớm vất bỏ ý khinh địch. Vào giờ phút này, hắn một khi trở mặt, tất cả đều ngưng thần vận khí, khoan phát tác, một khi phát động tất là đánh ra một đòn thật sấm sét. Lạc Chi Dương cũng hiểu được điều này, hắn nhận định tình hình, một mình thoát thân thấy đã quá khó, huống chi lần này phó ước, hắn không mang theo binh khí, thiếu bảo kiếm trong tay, võ công bị suy giảm nhiều, lại còn phải lo bảo bọc cho Trịnh Hoà, hậu quả sẽ rất thâm trọng. Sau mấy giây đắn đo suy nghĩ, Lạc Chi Dương cười lớn, nói: "Đại hòa thượng, tui là thân cận của thái tôn, Trịnh công công là tâm phúc của Yến vương, hai người bọn ta chết tại đây, lão không sợ chuyện bất trắc chưa dự liệu xảy đến cho lão sao?" Xung đại sư thấy hắn thân hăm tuyệt cảnh mà khí thế không suy, lão lấy làm lạ: "Tiểu tử này giao hoạt như hồ ly, có khi hãy còn sắp đặt mưu chước gì nữa đây?"

Vừa suy nghĩ, lão vừa cười: "Chỗ này tứ phía là sông nước, giết xong ném xác xuống sông, có bất trắc bất ngờ gì thì cũng phải cả trăm năm nữa kia!" "Nói đúng ghê!", Lạc Chi Dương cười một tràng dài, hần nháy vút ra đằng sau. Phía đó, cửa sổ bát giác của khoang không xa lắm, nhìn qua đấy có thể thấy thấp thoáng ánh đèn lửa hai bên bờ sông. Nhưng ý đồ của hần không thoát khỏi tính toán của đối thủ. Lạc Chi Dương vừa động, Minh Đẩu đã tạt ngang chặn đường, lão

Lạc Chi Dương thân hình vừa chuyển, đã đưa Trịnh Hoà ra trước, tay phải sử ra một chiêu "Phủ Cầm chưởng", đỡ ngón đòn của Minh Đẩu. Nếu tính theo góc độ, "Kình Tức công" chiếm thượng phong, nhưng khi hai chưởng giao tiếp, Lạc Chi Dương chuyển hướng xuống phía dưới một chút, Minh Đẩu có cảm giác kinh mạch trong cánh tay chợt rung mạnh, giống như lão bị đối phương bầu véo vào mà rút, tạo một dị cảm tê tê khó chịu khôn tả. Do Minh Đẩu liên tiếp dưới cơ Lạc Chi Dương, lão e ngại trúng ám toán, vội xuống tấn, vận khinh hãm hoá giải dị cảm. Chỉ một thoáng chần chờ đó, lão chẳng kịp biến chiêu truy kích, đành trơ mắt nhìn Lạc Chi Dương mượn sức bắn tung người về cửa sổ. Minh Đẩu thầm kêu 'hồng to', lão đang định đuổi theo, bỗng chớp nhoáng một bóng người, là Trúc Nhân Phong vọt ra ngăn cản Lạc Chi Dương, y vung chưởng như đao phong, chém thẳng mặt địch thủ. Lạc Chi Dương lách mình xông ra cửa chính, đã thấy Xung đại sư tùm tùm cười, đứng khoanh tay chờ sẵn nơi ấy. Lạc Chi Dương chùng như không kèm hãm nổi cước bộ, hần nháo nhào ập vô Xung đại sư. Lão sư kinh ngạc, đang định vung tay ngăn trở, chợt nghe Lạc Chi Dương hét to "Đỡ!", hần tung Trịnh Hoà ra phía trước. Chiêu này thập phần đột ngột, trí lự như Xung đại sư cũng không hiểu duyên cớ gì, lão vừa kịp thấy Trịnh Hoà va vào mặt, không chút nghĩ ngợi, đã đưa tay phải đón nhận, đồng thời chém tả quyền ra, kình lực như cơn sóng to, ào ạt bủa vây Lạc Chi Dương. Lạc Chi Dương phát động "Đạp Ca bộ", hai chân chụm lại, người xoay tròn như chong chóng, như thiên ma cuồng vũ, lại giống như lốc xoáy, đây chẳng phải một cuộc tranh đấu sống còn, mà là một biểu diễn múa trác tuyệt, hần uốn éo lả lướt, khiến người đương trường nhìn mà hoa cả mắt.

--- Hết chương 37 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 38 : Kiếp Trì Đối Trĩ

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

(Kiếp Trì Đối Trĩ = bắt con tin dẫn đến song phương bế tắc) Minh Đấu cùng Trúc Nhân Phong đồng thanh hét lớn, chúng song song nhảy lên, người còn ở giữa không trung, chưởng phong đã bủa đến, hai luồng đại lực tập kích cùng một mục tiêu, khiến cánh cửa sổ lay động khépkhépkhép mở mở làm đèn lửa trong khoang chập chờn, chén bát trên bàn va chạm nhau kêu lách cách. Đôi chân Lạc Chi Dương vẫn không ngừng di chuyển, chân trái uốn éo, chân phải nhoáng lên, giống như chim lượn trong gió, cá lướt mình dưới đáy nước, làn chưởng phong của Minh, Trúc hai người đánh hụt ra ngoài, Lạc Chi Dương mượn sức của chúng mà thoát ra xa. Xung đại sư thầm kêu ‘nguy to’, cú lướt mình đã đưa Lạc Chi Dương đến sát ngay trước bàn Tấn vương. Lúc này phe phái ông ta đã phân tán mỏng, chỉ còn mỗi mình Cổ Nghiêm hộ vệ Tấn vương, y rút lên một tiếng quái đản, vung tay tung song chưởng vào Lạc Chi Dương, dẫn theo hai làn khí đen xì bốc mùi tanh tưởi như xác chết. Lạc Chi Dương từng đau khổ vì độc chưởng này, hần bèn nín thở, né tránh song chưởng, tổng một cước đá vào bụng Cổ Nghiêm, Gã này chuyển hướng song chưởng xuống phía dưới, từ cổ tay áo y vọt ra hai con rắn to, chúng nhe nanh trắng nhọn cắn vào mắt cá chân Lạc Chi Dương. Lạc Chi Dương khẽ lắc mình, hần hất ngược mũi chân lên, ‘bịch bịch’ đúng ngay đầu rắn, nội kình ẩn chứa trong hai ngón “Thần Chung cước” đó tức thì giết chết đôi rắn, dư kình tiếp tục từ thân rắn xộc vào nội thể đối thủ, khiến gã Cổ Nghiêm thấy tức ngực, hoa mắt ù tai, y kinh

hải, vộimúa may song chường bảo vệ toàn thân. Chẳng dè, mắt y choá lên, đang còn không biết đối thủLạc Chi Dương biến mất đi đâu, chợt từ mé sau vang lên một tiếng thét kinh hải, Cổ Nghiêm vộiivàng ngoái trông lại, thấy Lạc Chi Dương trụ một chân trên mặt bàn, gót chân kia đang dè vàođầu Tấn vương.Tấn vương mặt đỏ bừng bừng, gân xanh hằn rõ nét trên trán, ánh mắt đầy nét khủng hoảng bất an.

Bọn Xung đại sư chầm chậm tiến vào gần, họ không dám vọng động, chỉ vây kín quanh haingười, cả bọn đều tức giận vì mắc mưu đối thủ.Thì ra Lạc Chi Dương tả xung hữu đột, không phải để cướp đường chạy trốn, mà nhằm tách rờiđám hộ vệ của Tấn vương, nếu bọn chúng đồng loạt ủa vào, Lạc Chi Dương vô phương đối phó,nhưng khi chúng xé lẻ, hẳn có nhiều cơ hội hơn. Có điều, cách làm này thật vô cùng mạo hiểm,trong khi dụ địch, có thể bị cường địch chế trụ, hoặc một đứa trong bọn chăm chú ở lại cạnhTấn vương làm hộ vệ, ắt Lạc Chi Dương khó lòng đắc thủ, còn may cả ba tên đều nóng lòng rửa hận cá nhân, nên ngược lại bị Lạc Chi Dương dương đông kích tây, xử dụng chước cầm tặc cầmvương.Những chuyển biến đó cực nhanh, mắt không kịp theo dõi, thần tình không kịp nghĩ suy, Lạc ChiDương nhìn nhìn đám nọ, trong lòng hãy còn hồi hộp. Hẳn rảo ánh mắt, khi dừng lại trên mìnhTrịnh Hoà, thấy y cũng đang đăm đăm nhìn hẳn, mặt mày ngơ ngác, mờ mịt như người đangngủ mê.Lạc Chi Dương thầm hít vô một hơi, khi hẳn tung Trịnh Hoà, đã đặt cược một ván bài, đồ rằngXung đại sư không quên người cũ, có điều, nếu hòa thượng không niệm tình cố cựu, một quyềngiết chết Trịnh Hoà, rồi sau đó tiếp tục truy kích, hẳn sẽ không thể thoát thân, nhất định lọt vàotuyệt cảnh.Lạc Chi Dương nghĩ bụng: “Đại hòa thượng cái miệng và con tim không đồng nhất, ngoài miệngthì chối bỏ người thân, trong lòng vẫn hãy còn quyến luyến. ” Hẳn cúi nhìn sơ qua Tấn vươngrồi quay đầu lại, cười cười, hỏi: “Đại hòa thượng, còn có gì để nói không?”Xung đại sư trầm mặc một chút, thở dài: “Chẳng còn gì để nói nữa.”Lạc Chi Dương nói: “Như vậy, thả Trịnh công công ra.”“Năm mơ!” Minh Đẩu tức giận, “Người thả điện hạ trước đã.”“Vậy hả?”, Lạc Chi Dương khề nhấn gót chân xuống, làn da mặt Tấn

vương ửng đỏ, hai mắt ông ta lồi ra, miệng không ngớt rên hừ hừ. Minh Đẩu nhăn tít lông mày, lão ngó sang Xung đại sư, hoà thượng này coi như không có gì ... chỉ cười cười, không nói. Tấn vương bực mình, ông ta hét lên: “Hoà thượng, còn chờ gì nữa?” Xung đại sư cười, thưa: “Điện hạ yên tâm, bản tăng dám lấy tánh mạng đảm bảo, Đạo Linh tiên trưởng nhất quyết không dám động đến một cọng lông điện hạ.” Tấn vương cả giận: “Người nói những gì thế?”

Page 3

Xung đại sư liếc mắt vào Lạc Chi Dương, lão chợt cười mà rằng: “Ta không buông thả Trịnh công công, người sẽ làm gì với Tấn vương?” Lạc Chi Dương đang bất ngờ, hăn thấy Xung đại sư tăng sức vô năm ngón tay, khiến Trịnh Hoà mặt mày nhăn nhúm vì đau, hăn bực tức thét lên: “Tặc trọc lư, người làm gì vậy?” Xung đại sư cười, nói: “Tiên trưởng thân thủ lợi hại nhưng kiến thức lại kém. Thái giám này người thấp hèn như giun dế, có chết cũng chẳng ai thương tiếc, trong khi Tấn vương điện hạ là đấng mình vàng, ruột thịt của bệ hạ, mi thử nghĩ một chút xem, có gì không hay xảy đến cho điện hạ, liệu triều đình có còn được yên ổn?” Lạc Chi Dương cảm giác nóng mặt, con tim tự dừng loạn nhịp, hăn đã chỉ lo cầm tặc cầm vương, lại không nghĩ tới bắt được Tấn vương rồi sẽ phải xử trí thế nào, hăn dự một chút, gượng cười, nói: “Giết người phải đền mạng, Trịnh công công chết đi, lão còn được yên ổn chẳng?” “Dễ thôi!”, Xung đại sư nói chậm rãi, “Ta khai với quan phủ là thái giám này bị người xúi giục đi hành thích Tấn vương, âm mưu bại lộ bị ta một quyền đánh gục. Thử nghĩ coi, quan phủ một ngày xử lý trăm vụ việc, đâu có thì giờ đâu cho cái sống chết một tên thái giám?” Lạc Chi Dương cãi: “Y là tâm phúc của Yến vương.” Xung đại sư “ha” một tiếng, lão cười ồ: “Nói vậy, người xúi y hành thích Tấn vương chính là Yến vương, Hoà thượng mà nghe được, ngài nhất định vô cùng thú vị.” Lạc Chi Dương vừa hãi vừa tức, Tấn vương cũng hớn hờ, reo lên: “Không sai, không sai....” Lạc Chi Dương quá tức giận, hăn dồn sức xuống gót chân khiến mồm miệng Tấn vương tức thì

câmặt Lạc Chi Dương cúi đầu ngẫm nghĩ, hần lớn giọng, nói: “Hòa thượng, chả việc quái gì hết, tuicùng lắm bỏ hết mọi chuyện, xa chạy cao bay là xong.” Nói vừa dứt lời, hần thấy nhẹ nhõm hần, trong lòng khoan khoái, Tịch Ứng Chân nói thật đúng, trời sinh hần thông thoáng, hần chẳng chịu nổi trò chơi uy quyền chốn triều đình. mới chỉ phải chung đụng có mấy tháng ngắn ngủn mà những trò nhơ bẩn thiên hạ vấy vào nhau đã làm cho hần ngấy tận mang tai, chỉ mong có thể vất bỏ hết để rong chơi chốn giang hồ. Tấn vương biến sắc, ông trợn trừng mắt nhìn Xung đại sư, môi khẽ mấp máy, không nói nên lời. Xung đại sư nháy nháy mắt với ông ta, lão cười cười, hỏi: “Đạo Linh tiên trưởng, để đi vong mệnh thiên nhai, người buông bỏ được hết chẳng?” Lạc Chi Dương hỏi trở lại: “Tui có cái gì mà không buông bỏ được?” Xung đại sư cười cười, lão nhẩn nga ngẫm:

“Đán vi hành vân, Mộ vi hành vũ, Triều triều mộ mộ, Dương Đài chi hạ.” (Dịch nôm sớm làm mây, tối làm mưa; sớm sớm tối tối, ở dưới Dương Đài.) Con tim trong Lạc Chi Dương đột nhiên chùng hần xuống, mấy câu đó xuất xứ từ bài phú ‘Cao Đường’ của Tống Ngọc, tục truyền Sở Hoài vương qua đêm ở Cao Đường, nằm mộng gặp thần nữ Vu Sơn hai người vui thú thật triền miên, thần nữ tự nói lai lịch. lúc Sở Hoài vương tỉnh mộng, nhà vua như lạc mất hồn vía, bèn kể chuyện và hỏi ý Tống Ngọc, ông này bèn sáng tác bài phú ‘Cao Đường’ miêu tả thần nữ Vu Sơn tuyệt thế phong hoa. Chu Vi tuy không phải hoàn toàn triều vân mộ vũ như thần nữ, nàng hàng đêm đến gặp gỡ hần trong giấc mộng, khiến Lạc Chi Dương luống bần thần, Sở vương Thần nữ, chẳng qua chuyện một đêm, hần cùng Chu Vi, là cơn mộng dài cả cuộc đời. Xung đại sư sành sỏi thế tình, chuyện Lạc Chi Dương lụy vì tình không giấu được con mắt sắc bén của lão, tuy lão không biết đối tượng mà hần ái mộ là ai, nhưng cũng đủ để lão đoán được bảy tám phần. Mấy câu của bài phú, người khác nghe chỉ thấy đột ngột mà cho qua, nhưng câu nào câu nấy đều đã vạch đúng tâm bệnh Lạc Chi Dương, một ngày Chu Vi còn ở lại trong cung là một ngày hần không thể dứt bỏ để xa rời kinh thành nửa bước. Hoài niệm này khiến Lạc Chi Dương đâm ra uế oải, Xung đại sư thừa cơ nhấn thêm: “Đạo Linh tiên trưởng, người cùng tên

thái giám này chẳng giống nhau, chỉ cần người buông tha điện hạ, ta bảo đảm người được vô sự rời đi, điện hạ, ngài thấy vậy được không?” Tấn vương vội đáp: “Đúng ... đúng, tiên trưởng là cao đồ của lão thần tiên, là sủng ái của Thái tôn, mình cứ làm như vậy là xong....”

— Hết chương 38 —

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 39 : Liễu Âm Hoa Minh

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

(Liễu Âm Hoa Minh = thấy hy vọng giữa cơn khó khăn)Trịnh Hoà thấy Lạc Chi Dương vẫn còn ngần ngại, y bất giác nói to: "Đạo Linh tiên trưởng, ngài cứ đi đi, tiểu nhân Trịnh Hoà bị trọng hình thành phế nhân, thành người hèn mọn, không xứng để ngài uống mạng vì tiểu nhân..."Xung đại sư nhấn thêm sức tay khiến xương cốt Trịnh Hoà gần muốn gãy rời, y đau đến không nói ra tiếng. Lạc Chi Dương giận sôi máu, hăn hét lên: "Đồ con lừa sói đầu, chỉ giỏi mồm miệng béo lẻo, tui cóc tin ... người không chịu thả y, vậy thử làm gì xem xem nào"Xung đại sư cười nói: "Được lắm!", lão vươn tay lên cao, nhắm đỉnh đầu Trịnh Hoà vỗ xuống, lão tâm tính tàn nhẫn, thấy rõ Lạc Chi Dương không dám mạnh tay với Tấn vương, bèn lập tâm giết chết Trịnh Hoà chặt đứt đường rút lui của Lạc Chi Dương. Lạc Chi Dương quá bất ngờ, mắt hăn nhìn bàn tay kia vỗ xuống, đầu óc trống rỗng. "Xoạt", một làn chớp đen bắn xộc vô, nhắm thẳng ót Xung đại sư, lão sư này phải ngừng tay nửa chừng, lui nhanh ra sau, quài tay, dùng hai ngón trỏ và ngón cái chụp món ám khí, lão nhìn kỹ, thấy đó là một hạt bồ đề bằng gỗ đen huyền. Lão còn đang sửng người, đã nghe một tràng cười rộ, tiếp theo là bóng người chớp lên, từ bên ngoài khoang thuyền một người tiến vào, đầu trọc lóc, thần thái phấn khích, mình mặc áo chên lộn nước màu đen tuyền, những giọt nước không ngừng nhỏ xuống theo dải bước chân của y. "Là huynh?", Lạc Chi Dương buột miệng kêu lên. Minh Đẩu thấy người tới, lão cũng lạc giọng hô hoán: "Diêu Nghiễm Hiếu!" Người tới đứng là

hoà thượng Đạo Diễn, Diêu Nghiễm Hiếu là tên tục, rất ít người biết, lão bị Minh Đẩu gọi ra, trong lòng rất lạ lẫm, bèn đưa mắt quan sát người nọ, Minh Đẩu vừa buột miệng, đã vội vàng nín thinh, mặt làm ra vẻ dửng dưng. Trịnh Hoà trông thấy Đạo Diễn, y giống hệt như gặp cứu tinh, giọng yếu ớt: "Đạo Diễn đại sư, làm sao ... làm sao đại sư đến được đây?"

Đạo Diễn cười cười: "May mắn đúng lúc thôi." Xung đại sư bữu môi dòm dòm y một chút, rồi cười, bảo: "Đạo huynh này, xem cách thức ăn mặc, chừng như không mấy quang minh chính đại.""Quá khen.", Đạo Diễn cười cười, đáp, "Còn hơn đại sư gian xảo, vô sỉ, Đạo Diễn ta đành chào thua." Xung đại sư cười: "Đa tạ. Đa tạ, nhưng không biết huynh làm vậy là tại sao?" Đạo Diễn đáp: "Người biết rõ mà còn vờ hỏi." Xung đại sư kinh ngạc: "Bần tăng thật sự không biết." Thấy lão sư này vờ vịt, Đạo Diễn nổi sùng trong lòng, bèn chỉ vào Trịnh Hoà, lạnh lùng nói: "Đại sư nể mặt ta một chút, xin buông tha vị công công này, được chăng?" Xung đại sư cười hỏi: "Người nhận biết nó?" Đạo Diễn trả lời: "Hắn là người của phủ Yến vương." Xung đại sư cười cợt: "Đạo huynh có là Yến vương đâu?" Đạo Diễn bị khựng, bèn hỏi lại "Xin chỉ giáo cho?" Xung đại sư lạnh nhạt nói: "Là người của phủ Yến vương, đúng lí, phải chính Yến vương đến chuộc về, trong đánh giá của bần tăng, đạo huynh còn chưa đủ tư cách để đòi người." Đạo Diễn ánh mắt loe loé, song quyền chậm chậm nắm chặt. Xung đại sư vẫn cười hì hì, lão nhìn thẳng mặt đối thủ, tăng sức trong năm ngón tay một chút, cổ Trịnh Hoà kêu òng ọc, đôi chân y bị nhắc hồng mặt đất, hai mắt lòi ra trắng dã, đầu lưỡi lè ra bên ngoài. Đạo Diễn ném chuột sợ vỡ lọ cổ, lão còn đang ngần ngừ, bỗng từ bên ngoài khoang thuyền có người nói to: "Yến vương đã đến đây, người chịu thả người chưa?" Xung đại sư nghe thế, lão ngẩn người ra, chăm chú nhìn khung cửa, đầy nét kinh ngạc. Chỉ nghe tiếng bước chân rậm rịch, một người bước những bước dài xông vào, trên mình cũng mặc áo chẽn lợi nước, vai rộng, eo thon, tứ chi vạm vỡ, mỗi cái giò tay nhắc chân đều toát ra một khí thế phi phàm. Tấn vương giật mình, kêu lên: "Lão Tứ.." Xung đại sư cũng nhắc tay, lão thở ra: "Thiện tai, thiện tai!"

Lạc Chi Dương tuyệt không ngờ gặp gỡ Yến vương tại thời điểm này, hần nhìn chăm chăm ChuLệ, không giấu nổi nét kinh ngạc. Yến vương dòm hần, ông ta cười cười, rồi quay sang bảo Xung đại sư: "Người xuất gia không nói dối, bốn vương đã đến đây, người thả người đi chứ?" Thần thái ông ta oai nghiêm, hai mắt sáng như điện, cỡ như Xung đại sư cũng chẳng dám chống trả ánh mắt đó, lão lẳng lặng ngó về phía Tấn vương. Yến vương hiểu ý lão, ông ta cất cao giọng, vui vẻ bảo: "Đạo Linh sư đệ, xin làm ơn rứt cái cẳng vè, buông tha cho vị vương huynh này." Lạc Chi Dương ập ứng: "Chỉ là..." Yến vương khoát tay một cái, nói: "Tất cả đã có ta lo liệu." Lạc Chi Dương thấy ông ta đầy tự tin, hần lập tức thu chân trái, nhảy xuống khỏi bàn án. Tấn vương vừa giận vừa thẹn, lẳng im, không nói. Yến vương cười cợt, xoay người, chăm chú nhìn vào Xung đại sư. Xung đại sư bị ánh mắt đó uy hiếp, lão cúi đầu trầm ngâm một chút, rồi lẳng lặng buông Trịnh Hoà. Trịnh Hoà rơi xuống đất, hai chân y èo uột, khiến y suýt ngã sấp mặt, Yến vương đưa tay kéo y đứng dậy. Trịnh Hoà trong lòng bồi hồi, y run run nói: "Điện hạ, tiểu nhân..." Yến vương nhìn y, ông ta gật gù, nói: "Những gì người nói, ta đều nghe thấy đủ ... Tốt lắm, tốt lắm, bốn vương đã không nhìn lầm người!" Ông vận sức vào tay, nghe răng rắc vài tiếng, đã nắn xương cốt Trịnh Hoà vào khớp trở lại. Mặt Trịnh Hoà tái nhợt, mồ hôi tuôn ròng ròng, y cố cắn răng chịu đau, không hé miệng rên rỉ lấy một tiếng. Yến vương ngẩng đầu, ông cười nhạt, nói: "Vương huynh, xin cáo từ." Ông đang định chuyển gót, Tấn vương dang tay, nói: "Chậm đã!" Yến vương ngoái nhìn lại hỏi: "Còn gì nữa?" Tấn vương mỉm cười, nói: "Lần này hồi kinh, hai huynh đệ mình còn chưa có dịp hàn huyên, bay đâu, sắp xếp bàn tiệc, để ta cùng lão Tứ cạn vài chén." Người hầu bên ngoài khoang thuyền dạ ran, hai người nô bộc tiến vào sắp xếp bàn ghế, bày biện rượu ngon, thức nhắm.

Yến vương lẳng lặng đứng chăm chú nhìn, Đạo Diễn ghé sát vào, nói nhỏ: "Điện hạ, chỉ sợ có trò gian trá." "Gian trá cái gì?", Yến vương cười gằn, "Vương huynh cho uống rượu, lẽ đâu dám khước từ" Ông khoan thai ngồi xuống. Tấn vương vỗ tay cười âm, ông ta lại chỉ vào mấy ghế trống,

nói: "Đạo Diễn đại sư, Trịnh công công, Đạo Linh tiên trưởng, cũng xin mời ba vị vào bàn." Đạo Diễn do dự bất định, Lạc Chi Dương cười cười, nói: "Cung kính không bằng tuân lệnh.", hãnh phát tay áo vung vẩy, khễ khàng xoay người, đình huỳnh ngồi xuống, Yến vương vỗ tay khen: "Hảo sư đệ, xem thật là tiêu sái." Những người kia nghe vậy, cũng đành phải ngồi vào chỗ. Tấn vương cười nói: "Lão Tứ, người mặc áo chên kiểu đó, hết như mấy đứa làm giặc." Yến vương lắc đầu, vui vẻ đáp: "Không phải làm giặc, mà là đi truy nã giặc." Tấn vương cười hỏi: "Ai là giặc vậy?" Yến vương đáp: "Người nào làm giặc thì tự hiểu thôi." Tấn vương cười âm, nói: "Lão Tứ, như ta thấy, người bó chên như vậy, là để đến dò thám vi huỳnh." Yến vương cười đáp: "Không dám!" Tấn vương nói: "Có câu là: ‘bạc thiên kim thì không dẫn mình chỗ hiểm nghèo’, đệ muốn dò thám vi huỳnh, chỉ cần sai thuộc hạ, việc gì tự dẫn thân nguy hiểm, chẳng lẽ nói, khắp phủ Yến vương không có người à?" Yến vương cười mà rằng: "'Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con', tiểu đệ vốn chẳng có tài hoạch định, đành phải chuyện gì cũng lẩn lảng ra mà tự lo." "Không vào hang cọp?", Tấn vương cười một tiếng, "Chẳng lẽ vi huỳnh là cọp?" Yến vương cười nói: "Vương huỳnh chính là lừng danh với tên ‘Tiểu diện hổ’, sớm đã biết rành rành rồi kia mà." Tấn vương nặn ra hai tiếng cười, ông ta nâng chén, nói: "Hay lắm ... lão Tứ, vi huỳnh kính người một ly." Yến vương nâng chén, đưa qua đưa lại ngang môi, nhưng không uống, rồi đặt chén xuống.

Tấn vương cười hỏi: "Lão Tứ, người luôn luôn chẳng sợ trời, chẳng sợ đất, chẳng lẽ lại sợ uống một chén rượu của ta mời sao?" "Ừa" Yến vương vuốt râu, mặt lạnh nhạt, "Tiểu đệ thiên không sợ, địa không sợ, duy chỉ sợ chết thôi." "Nói gì vậy?", Tấn vương rất không thích thú, "Người với ta anh em ruột thịt, chẳng lẽ ta lại hạp độc vô rượu sao?"

--- Hết chương 39 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 40 : Ba Tuần Quỷ Đàn

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

Yến vương hứ một tiếng, chậm rãi nói: "Năm Hồng Vũ thứ hai mươi bốn, có người tố cáo huynh bàn mưu tính kế soán nghịch, phụ hoàng lệnh thái tử tiến hành điều tra. Thái tử tước hết binh quyền của huynh, tự tay điệu huynh về kinh thành, vì muốn giáo huấn huynh, đã ăn cùng mâm, ngủ cùng phòng, về sau, khi phụ hoàng định trừng phạt huynh, cũng là thái tử hết lòng bảo đảm, nhờ đó huynh mới thoát đại nạn." Tấn vương nói: "Chuyện đã qua như mây khói, nhắc đến làm gì?", ông ta nói mà ánh mắt láo liên, chừng như không mấy thoải mái lắm. Yến vương mặt hồ hững, ông nói tiếp: "Chỉ là sau đó không lâu, thái tử mắc bệnh, thoát đầu tởng bị cảm mạo, chẳng dè bệnh đổ nặng, thái y trong triều đều bó tay. Khi ta đến thăm, xương cốt thái tử dần dà vỡ vụn mà chết, cái lạ là trên mình thái tử toát ra mùi đàn hương." "Cái đó thì có gì là lạ.", Tấn vương cười cười, "Hoặc vì trong phòng xúc quá nhiều đàn hương, hoặc là có túi chứa vụn gỗ đàn trên giường bệnh." "Không đúng!" Yến vương lắc đầu, "Thái tử chẳng ưa đàn hương, chỉ thích trầm hương cùng long não." Tấn vương nói: "Có khi vì bệnh nặng mà thay đổi ý thích?" Yến vương đáp: "Mới đầu ta cũng tưởng vậy, nhưng lần sau đến thăm, mùi đàn hương trên mình thái tử lại càng nồng hơn lên, vì sự nồng đậm đó mà khiến người ta thấy khó chịu." "Lão Tứ." Tấn vương nhăn tít lông mày, "Người nói chuyện này để làm gì?" Yến vương nói: "Khi đó trong lòng ta sinh nghi, về sau, ta hỏi Đạo Diễn, y bàn rằng, thái tử có lẽ không phải mắc bệnh, mà bị trúng một loại kì độc." Tấn vương

a một tiếng, kinh ngạc hỏi: "Độc gì vậy?" Yến vương trả lời: "Ba Tuần Quỷ Đàn." Tấn vương lắc đầu: "Chưa từng nghe qua."

Yến vương chăm chú nhìn Tấn vương, khẽ cười gằn, "Đó là một loại độc vô sắc vô vị, bị trúng độc, người hệt như mắc phong hàn, nếu không có giải dược đặc chế, có thể nói không thuốc nào trị cho khỏi. Người trúng độc bệnh tình ngày một nặng, kiệt sức dần mà chết, khám nghiệm tử thi, cũng không có chứng tích. Dấu hiệu duy nhất là người bệnh sẽ phát ra một làn hơi đàn hương kỳ lạ, trúng độc càng sâu, mùi hương càng nồng nặc." Tấn vương cười: "Trong độc ẩn chứa mùi hương, nghe thiệt rất có nét phong nhã." Yến vương nói: "Theo chỗ ta biết, 'Ba Tuần Quỷ Đàn' xuất xứ từ một môn phái thần bí có tên 'Độc Vương tông'." "Nói vậy..." Tấn vương vuốt râu trầm ngâm, "Có kẻ xấu từ Độc vương tông hại chết thái tử?" Yến vương khẽ lắc đầu: "Ba Tuần Quỷ Đàn độc tính không mãnh liệt, phải phục độc nhiều lần mới có thể làm trí mạng, cho nên phải liên tục hạ độc. Người hạ độc tất là kẻ chí thân kẻ cận người bị đánh độc." Tấn vương dòm lom lom vào Yến vương, hai con mắt hẹp và dài trợn lên, loe loé hào quang: "Lão Tứ, đừng nói loạn rằng ta đánh độc chết thái tử?" Yến vương nói: "Trước khi thái tử trúng độc, vương huynh là người thân cận số một." "Nói bậy!", mặt Tấn vương xanh lè, ông ta găng giọng, "Ngoài ta, bên cạnh thái tử còn có nhiều nô bộc, nhiều cơ thiếp." Yến vương nói: "Nô bộc, cơ thiếp nôi cơm trông vào thái tử, hại chết thái tử thì ăn cái gì?" Tấn vương lớn tiếng: "Ta hại chết thái tử thì được gì?" Yến vương thản nhiên đáp: "Thái tử mà chết, huynh tiến gần ngai vàng thêm một bước." "Hoang đường!" Tấn vương trợn mày trợn mắt, thần tình đầy tức giận, "Theo thứ tự, sau thái tử còn có Thái tôn, luận tuổi tác, trên ta còn có Tần vương." "Thật không?", Yến vương lạnh lùng, "Tần vương lại đã chết như thế nào?"

--- Hết chương 40 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 41 : Sát Cơ Tất Hiện

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

Chu Nguyên Chương cùng Mã hoàng hậu tổng cộng sinh được bốn trai: Thái tử Chu Tiêu, Tần vương Chu Sảng, Tấn vương Chu Yên và Chu vương Chu Thu. Yến vương tiếng là con hoàng hậu, thật sự là do Thạc phi sinh ra. Thái tử cùng bốn vương lập công lao trong nhiều năm, đều là thành trì của xã tắc, rất được Chu Nguyên Chương tin cậy. Có điều con tạo trêu người, năm Hồng Vũ thứ hai mươi bốn, thái tử cảm phong hàn, rồi chết vì bệnh, sau đó gần bốn năm, Hồng Vũ thứ hai mươi tám, Tần vương dẹp giặc Tây Phiên, mắc bạo bệnh mà chết, Chu Nguyên Chương chết mất hai đứa con, tinh thần suy sụp, vương tật bệnh, ítra ngoài. Cái chết của Thái tử cùng Tần vương gây chấn động thiên hạ, Lạc Chi Dương cũng có nghe thấy, nhưng theo lược thuật của Yến vương, tựa hồ họ chết không minh bạch. Tấn vương mặt ngu ngơ, ông ta kinh ngạc, nói: "Nhị ca mắc bệnh mà chết kia, bộ người không biết hả?" "Bệnh gì?" Yến vương hỏi dồn. Tấn vương trầm mặc một chút, chậm rãi đáp: "Nghe nói cũng bị cảm mạo phong hàn." "Lạ nhỉ.", Yến vương vuốt râu, khẽ cười gằn, "Thái tử thân mình mảnh dẻ, lỡ cảm phong hàn mà mất mạng còn cho qua được, Tần vương thân thể tráng kiện như trâu, lúc chinh thảo bọn Tây Khương, người không rời mình ngựa, xung trận phá địch, vậy mà chỉ chưa đến hai tháng sa lại chết vì cảm mạo sơ sài? Hừ, mấy chuyện này xem chừng khá tẩu xảo đấy!" "Ừ!" Tấn vương vẻ mặt giấu cợt, "Theo kiểu cách người nói, lại là cái trò quỷ đàn gì gì đó chăng?" "Ta có hỏi sơ sơ người liệm xác!", Yến vương chú mắt thẳng vô

Tần vương, không chớp mi, "Trước khi chết, cơ thể Tần vương toát ra mùi đàn hương, ngay sau tang ma, một tiểu thiếp thân cận bỗng nhiên vô cớ mất tích. Lúc ấy tang gia bối rối, không ai tra cứu, nhưng theo tathầy, tiểu thiếp kia chính là hung thủ hạ độc." "Nói vậy...", Tần vương hứ một tiếng, mắt thì dòm Yến vương, "Người không truy tìm tiểu thiếp mà hỏi tội, kéo bốn vương ta vô làm cái gì?"

"Tiểu thiếp là hung thủ, nhưng không phải chính phạm.", Yến vương khẽ khua động mấy chén rượu, "Nghĩ kỹ xem, phận nữ lưu nếu không được người chỉ huy, há dám đánh độc giết chết thiên vương một cõi sao? Nếu không có ngoại ứng, làm sao nàng ta trốn khỏi vương phủ, biến mất tăm mất tích?" "Lão Tứ à lão Tứ, người thực là có óc tưởng tượng rất phong phú.", Tần vương vỗ tay cười hahả, "Khi đó phụ hoàng đã ban bố ý định lập Thái tôn, ta nếu có chút tâm soán nghịch, tại sao phải hại chết Tần vương? Hại chết Thái tôn chẳng phải hay hơn không?" "Thái tôn tính tình nhu nhược không cả quyết, phụ hoàng có phần không hài lòng." Yến vương cười cười, ông khe khẽ thở dài, kín đáo, "Khi đó đã nhỏ to tin đồn phụ hoàng dự định đưa Tần vương kế vị, muốn tạo uy cho Tần vương, đã sai huynh ấy đi chinh thảo Tây Phiên, dùng uy vũ của chiến thắng để bịt miệng bọn hủ nho dèm pha. Dẹp xong Tây Phiên, phụ hoàng hạ chỉ gọi Tần vương hồi trào, nào ngờ, Tần vương giữa đường mắc bệnh, không qua khỏi, suýt chút nữa lên kế thừa ngôi đại bảo....." "Lời đồn đại nghe nói, không đủ bằng chứng.", Tần vương lạnh lùng, "Theo như người bàn luận, nếu ta là hung thủ, tại sao kẻ kế tiếp là Thái tôn đã quá ba năm nay vẫn bình yên vô sự?" "Nguyên nhân có tới hai lận.", Yến vương cười cười, vẻ trào phúng, vẻ kể chuyện tiểu lâm, "Thứ nhất, quá nhiều người chết, chết quá nhanh, dễ dàng khơi dậy hiềm nghi, thái tử mất bốn năm mới giết Tần vương, huynh ấy vừa quá cố, muốn hạ thủ Thái tôn, cũng nên chờ thêm ba bốn năm nữa mới được; thứ hai, con trai thái tử chuộng lũ nho sinh, mà bọn nho sinh tuy hủ lậu, nhưng đầy lòng trung nghĩa, không dễ dàng bị mua chuộc. Cho đến ngày nay, trong đông cung, huynh cũng chưa tìm được một tay trong đặc lực, bởi duyên cớ đó, huynh mới tìm cách dụ dỗ, uy hiếp sư đệ Đạo Linh để làm cho

hắn xuống nước.""Hoang đường!", Tấn vương đập bàn, giận dữ tới mặt mày đỏ bừng bừng, "Lão Tứ, người rồ dại rồi chăng? Những lời này, ta đem kể lại cho phụ hoàng, thế nào cũng khép người vô tội phỉ báng bôi nhọ.""Hay vô cùng.", Yến vương cười âm, "Phụ hoàng nhất định muốn gặp nhân chứng mà ta vừa tìm thấy." "Nhân chứng?", Tấn vương sửng sốt, "Ai vậy?""Hắn!", Yến vương trở ngón tay vào Cổ Nghiêm, "Tên quái nhân chơi rắn này chính là truyền nhân của Độc Vương tông." Mặt Cổ Nghiêm thoáng biến sắc, tang thịt trên gò má Tấn vương run lên, ông ta gằn giọng: "Nói hươu nói vượn, vô lí quá?"

"Vậy hả?", Yến vương khua, nghịch nhẹ đưa vào chén bát, "Nếu vương huynh tự cho mình quang minh lỗi lạc, cứ giao nó cho tiểu đệ, để đệ tra hỏi cho tỏ tường.""Nói giỡn!", Tấn vương nghênh nghênh bộ mặt, "Nó là người của ta, việc gì phải giao cho người?" Yến vương nói: "Không dám giao, vậy là trong lòng có tật nên giết mình." Tấn vương trầm mặc một chút, vẻ mặt ma mãnh, ông ta cười gằn: "Lão Tứ, người không cần nói khích, ngay tại đây, nếu người đủ tài sức, cứ đưa nó đi là được.""Hay lắm!", Yến vương động thân đứng vụt lên, bước những bước dài về phía Cổ Nghiêm. Mắt kinh hoàng, Cổ Nghiêm nhìn vào Tấn vương, ông này khẽ lắc đầu, quay về mé bên trái, đánh mắt cho Minh Đấu, Trúc Nhân Phong. Hai gã đó nhìn nhau, song song đứng lên. Yến vương làm như không thấy, ông ta nắm chặt chuôi kiếm. Cổ Nghiêm hẳn học ngó vào Yến vương, khuôn mặt căng cứng của y khẽ gợn lên, y đột nhiên hé môi húyt một tiếng sáo miêng sắc nhọn. Vụt vụt vụt, từ trên nóc khoang thuyền dăm bóng đen chớp nhoáng lên, dơi khổng lồ từ trên đó ào ạt giáng xuống."Soạt", hàn quang loe loé, máu dơi bắn tung toé, mũi kiếm "Quyết Vân" vùn vụt đâm chém, xác dơi bị chém thành mảnh vụn bay tan tã, làn kiếm quang sáng trắng chuyển hướng, nhằm quét vô cuống họng Cổ Nghiêm. Cổ Nghiêm nháy vút ra sau, hai tay huy động đẩy ra hai con rắn lớn ngo ngoe, chúng lượn ngang trường kiếm, nhắm mõ vào cổ tay Yến vương."Sát", Yến vương thét lớn, ông vươn vai, đứng thẳng, tung người nhảy vọt lên cao, quét một vòng trường kiếm, chém đứt đoạn cả hai con rắn. Tay phải Cổ Nghiêm vung mạnh ra, phóng thêm một con rắn

khác, Yến vương khom mình, trường kiếm bung ra, theo làn chớp của kiếm quang, mũi nhọn của kiếm đã đâm lút vô đầu con rắn, nghe "xoẹt xoẹt", dưới ánh hàn quang, con rắn bị sẻ làm đôi từ đầu đến đuôi thành hai mảnh, kiếm phong rít lên, màn kiếm quang dày đặc vun vút khiến gã Cổ Nghiêm mờ mắt như người mù. Cốt lõi của "Dịch Tinh kiếm" là tính toán nhiều, sắp đặt vô số hậu chiêu, trong đời kiếm thủ của Yến vương, lần này ông tung sát thủ, ra đòn quyết đoán, vừa chặt chẽ, vừa mang khí thế bức nhân tuyệt luân. Cho dù Cổ Nghiêm thay đổi phương vị liên miên cũng không sao thoát khỏi

màn kiếm quang bao phủ, y vô cùng lo lắng, đảo mắt nhìn quanh, bất đồ bị hút ngay vào ánh mắt của Yến vương. Yến vương trợn ngược hai hàng lông mày, ông hét to "Sát", sóng âm thanh làm chấn động khoang thuyền, bụi bậm đổ rào rào từ trên nóc xuống. Cổ Nghiêm tai ù, cổ họng nghẹn cứng, đôi chân mềm nhũn, trường kiếm của Yến vương bỗng trầm xuống nhằm chém vô đầu phải của y. "Reng", một chung rượu bay tới, đập trúng vô thân kiếm. Mảnh sứ vỡ bắn tung toé, đồng thời hồ khẩu Yến vương nóng rát, thanh trường kiếm bị đẩy nghiêng đi, vút xẹt ngang đầu Cổ Nghiêm mà đâm "chát" một tiếng vào sàn thuyền. Cổ Nghiêm hãi sợ tới mức ngã bệt xuống, y đưa mắt nhìn, vải quần bị cắt đứt một vạch dài, thiếu chút nữa là y thành thái giám. Một chung rượu đánh bật được cổ thiết kiếm, thật khó tưởng tượng nổi. Yến vương ngoảnh nhìn lại, thấy Xung đại sư đang cười dài, lão đứng dậy, rảo bước vài bước đi quá hơn một trượng, lão vùng quyền đánh tới, chiêu thức phiêu phiêu, thần thái nhàn nhã, tuy không dậy quyền phong vẫn không thiếu sát khí. Yến vương là đại hành gia, ông nhận ra đường quyền tuy có vẻ bình thường, nhưng ẩn chứa đầy kinh khí bức nhân, ông vội thu hồi trường kiếm, chém tạt ngang vào đầu quyền Xung đại sư.

--- Hết chương 41 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 42 : Đoạn Túc Chi Tâm

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

Tác giả: Phượng Ca

Dịch thuật: Livan

Quyển 6: Thuỷ Nguyệt Kính Hoa

Chương 42: Đoạn Túc Chi Tâm

(Đoạn Túc Chi Tâm = muốn giết chết người em - thủ túc [tay chân] ý nói huynh đệ, đoạn túc =chặt chân/giết em) Xung đại sư không tránh không giảm lực, đường quyền tiếp tục công tới. Yến vương kinh ngạc,tự hỏi: "Cái năm đâm này bằng sắt thép chẳng?..." Ý niệm vừa tới trong óc, ngón trỏ Xung đại sư đã bung ra, điểm trúng vào thân kiếm, nghe 'rèng' một tiếng, hồ khẩu Yến vương buốt nhức,nửa người ông tê dại, trường kiếm trong tay bắn ngược thật mạnh lên, nhắm vô cổ họng ông ta.Yến vương hừ một tiếng, trong phút giây nguy cấp, ông xuống tấn, nửa thân trên ưỡn ngược ra sau, làn kiếm quang vụt sượt ngang mặt cách chồm mũi chùng dưới nửa tấc."Ồ!", Xung đại sư khẽ giật mình, ngón chỉ đó là "Nhất Hợp Sinh Tương Vạn Pháp Quy Nhất",theo dự tính của lão, ắt là một đòn dứt điểm, chẳng dè Chu Lệ biến chiêu cực nhanh, đã kịp néthoát làn kiếm phong.Xung đại sư nghĩ thầm: "Người này mang mình vàng vóc ngọc của bậc vương hầu mà vẫn miệt mài luyện tập võ nghệ không ngừng nghỉ, hơn thật xa Tấn vương, để y

sống sót trên đời, là lưu một cái hoạ cực kỳ to lớn." Lão nẩy sinh sát ý, chẳng chờ Yến vương kịp đứng dậy, đã quai tay tung chưởng, thế như Thái Sơn áp đỉnh, ép dán sát Yến vương vào sàn thuyền như cuồng phong đè một cọng rơm gục xuống. Trong một tràng cười dài, thấp thoáng bóng người chộp lên, chẳng hiểu Đạo Diễn cử động ra sao, đã thấy lão ta áp sát vô hai người, năm ngón bàn tay trái lão xoè ra, nhắm chụp vô cổ tay Xung đại sư. Cái phất tay này xem thật mềm mại, nhưng vô cùng hiểm độc, Xung đại sư phải xoay tay, bỏ Yến vương, quay sang chụp ngay mạch môn Đạo Diễn. Phác, hai tay chạm nhau, hệt như đập vào mặt trống, Xung đại sư lạng người đi dăm bước, lảnda mặt trắng trẻo chột ửng hồng, Đạo Diễn cũng loạng choạng lui ba bước, mặt lão tái nhợt, tay trái buông thông xuống, giấu trong ống tay áo, thoáng run rẩy.

Yến vương hít vô một hơi, ông động thân, hươi kiếm, chém xoát xoát xoát liên tiếp ba chiêu, giống như sao xẹt, kinh lực phổ vào thân kiếm, phát tiếng rít như rờng ngâm. Xung đại sư tập trung nhìn Đạo Diễn, đôi chân bất động, thân mình vắn vẹo né mũi kiếm đang sượt sát bên người lão, cách không quá vài li. Yến vương đánh hụt, giống như quấy kiếm trong nước, ông không khỏi tức bực, lớn tiếng quát thét: "Hòa thượng con mắt trịch thượng, miệt thị thiên hạ quá lắm!" "Không dám." Xung đại sư cười, lão tung mình nhảy lên, huy quyền cước cao thấp hóa giải năm chưởng, năm cước của Đạo Diễn. Hai người vụt tới vụt lui, vừa nhập vô đã tách ra, họ xoay chuyển trong vòng kiếm quang của Yến vương tựa như đôi chim yến bay lượn giữa vùng trời đầy sấm sét. Tình thế trở thành Yến vương cùng Đạo Diễn giáp công Xung đại sư, Chu Lệ tự thị thân phận, ông thu kiếm lui về phía sau hai bước, chột nghe có người nói: "Điện hạ nếu thấy tịch mịch, tatuy bất tài, cũng có cách giúp giải khuây." Yến vương ngoái trông lại, thấy Minh Đẩu lấy từ trong tay áo ra một dải lụa màu tím, lão cười hì hì, vút tay hai cái, dải lụa trải dài ra thành một nhuyển tiên tím nhạt. Minh Đẩu vận kinh vẩy nó lên, phát tiếng vun vút chấn động tứ phương. "Kình Túc công" vốn là một môn võ dựa vào nội công, dải lụa có nội lực phả vào, nó mềm như bông gòn, mỏng như giấy hoa tiên, sắc bén dư sức đả thương người.

Yến vương vừa nghe tiếngroi vút, đã biết lợi hại, trong lòng thầm than: "Lão Tam bản lĩnh không nhỏ, chỉ mấy thángkhông gặp, đã quy tụ được dưới trướng nhiều người tài giỏi vậy?" Minh Đẩu múa nhuyễn tiên quét đến, dải lụa trong tay lão nhẹ như tơ, sắc bén như dao, uốnlượn dẻo dai tựa linh xà, nó luồn lọt, xuyên qua màn kiếm phong của Quyết Vân mà nhắm điểmvô những chỗ hiểm trên mình đối thủ. Chu Lệ hươi kiếm ngăn đón, tiếng rít như rồng ngâm, ánh điện quang loá loá, khí thế vô cùng kinh nhân. Xoẹt xoẹt xoẹt, vút vút vút, trường kiếm và nhuyễn tiên qua lại, lui tới lần lượt thay đổi, nhanh đến chóng mặt, " Dịch Tinh kiếm" mưu kế hậu chiêu, chưa khởi động thì thôi, khi vung ra thìđòn tới như sấm sét. Sau một ít chiêu thăm dò, Yến vương thét một tràng dài, ông bung người tới, khí thế tựa chim ưng bắt se sẻ, hươi kiếm nhắm đâm vô bụng Minh Đẩu. Minh Đẩu hít vô một hơi, lão thót bụng, quay một vòng tiên hoa, nghe "vút" một cái, dùngnhuyễn tiên quấn lấy thân kiếm. Yến vương "hừ" một tiếng, ông vận khí, phá vô thân kiếm, "Quyết Vân" vốn là bảo kiếm, được nạp nội kinh, lực lớn đến có thể sẻ đôi một con ngựa, chinghe rẹt một tiếng, đã cắt đứt rời một mẫu lụa, kịp lúc Minh Đẩu vung tay trái ra, điểm ngón trỏ vào đối thủ. Lạc Chi Dương vừa nhìn thấy thế, hăn buột miệng la lớn: "Coi ..."

Page 3

Tiếng "chùng" chưa khỏi miệng, Yến vương sớm đã có cảnh giác, ông lạng người sang một bên, kịp tránh một làn chỉ phong sượt ngang đầu vai, dư kinh xộc thấu vô huyết "Kiên Tinh" khiếnYến vương bị tê tái nửa người, đường kiếm chậm hẳn lại. Minh Đẩu rung tay khuấy nhuyễn tiên làm cho hồ khẩu tay kiếm Yến vương bỗng nóng rát, suýt nữa vuột mất bảo kiếm, ông lập tứcvung chưởng đánh ra, Minh Đẩu cử chưởng nghênh đón, nghe "phạch", hai làn chưởng lựcchạm nhau, Yến vương có cảm tưởng nội kinh đối thủ cứng rắn tựa vách đá, chưởng kinh củaông đụng vào không tạo được chút suy suyển nào, ông hốt hoảng, vội vã vận khí để trấn định,chiêu kiếm do đó bị trì trệ. Minh Đẩu được thế, lão xông tới, sử nhuyễn tiên liên tục quấn lấy trường kiếm, đầu roi mỗi lúc một nhanh hơn lên, Yến vương

che trên chân dưới, đôi chân lùi dần về phía sau, ông liên tục vung kiếm ngăn chặn lực đạo của "Tích Thủy kính" đang thẳng thế. Về mặt binh khí, trường kiếm Yến vương ưu việt hơn nhuyễn tiên của Minh Đẩu, nhưng về công phu điểm chỉ, ngón "Phất Ảnh thủ" của Thái Hạo cốt vẫn kém thế trước "Kình Tức công" của Đông Đảo, hai người vận dụng sở trường bù vô sở đoản, lui tới, qua lại, nhất thời khó phân cao thấp. Trịnh Hoà quá kinh hãi, y quay đầu nhìn vào Lạc Chi Dương, mặt đầy nét cầu khẩn:

"Tiên trưởng..." Lạc Chi Dương nghe gọi, hẩn ngược trông, thấy Trịnh Hoà ngần ngừ một chút, rồi y nhỏ giọng nói: "Điện hạ là đấng vạn kim, cầu xin... xin tiên trưởng nghĩ cách...." Lạc Chi Dương thấy dáng điệu thành kính đó, trong đầu chợt có ý nghĩ không hay: "Người này mọi thứ đều được, chỉ tội cái đầu óc bị khẹp chặt vào vai trò nô bộc." Rảo mắt nhìn sơ sơ một vòng, hẩn thấy trận chiến giữa Xung đại sư cùng Đạo Diễn đang ở thế giằng co, Đạo Diễn chiêu thức phong phú, thân như du long, gót chân vừa chuyển, người đã dạt xa ra hơn một trượng, thân mình chớp nhoáng một cái, lại đã xoay vòng quanh đối thủ, dù tung chưởng hay phi cước, sự di động giúp lão ta đối qua bảy tám phương vị, vừa thấy người ở đằng trước, đã lọt tuốt ra sau, thật khó lòng đoán được lão ta sẽ xuất thủ vào đâu. Lạc Chi Dương thầm kêu lạ, lão ta là đại đệ tử của Tịch Ứng Chân, lộ số, võ công của Đạo Diễn khác Tịch đạo trưởng rất nhiều. Tịch Ứng Chân nhân hạ, tư thế phiêu dật, không nhuốm sát khí; Đạo Diễn lui nhanh như con trốt, vọt tiến như sấm sét, chiêu thức đồng dạng cùng sư tôn mà thấy khác lạ, toát nhiều nét kì quái. Trông sang Xung đại sư, lão hoà thượng này lấy vụng đối phó xảo, lấy tịnh chế động, xuất chiêu coi hờ hững mà đâu đấy đều đúng chỗ, mỗi giơ tay nhắc chân đều ẩn chứa "Đại Kim Cương Thần lực", liên miên bất tuyệt, khí thế như sóng cả, lão tự tạo quanh mình một vách ngăn, thahồ Đạo Diễn biến hóa như rồng, cũng không thể tiếp cận vài tấc vô gần lão ta. Lạc Chi Dương nhìn đến chỗ tinh diệu, cảm giác mỗi lúc một thêm sợ; luận võ công, Xung đại sư cao hơn hẩn không biết bao nhiêu, hẩn từng trốn khỏi lão, phải nói có ông trời giúp sức, chính hẩn không đủ bản lĩnh mà chạy cho thoát. Lại nhìn sang mấy người kia, Trúc Nhân Phong và Cổ Nghiêm đang đứng cạnh Tấn vương, họ Trúc chỉ rình thời cơ xáp trận,

còn Cổ Nghiêm trong taythủ sẵn răn độc, Tấn vương thì ngồi bình thản ngó lom lom không chớp mắt vô Yến vương, sắc mặt như cười cười, có vẻ hoà hoãn, chỉ có cặp mắt gian xảo đưa đẩy, đáy mắt lộ ra một néthiêm ác khó tả. Lạc Chi Dương nghĩ thầm: "Lão tiểu tử này chối bỏ tình anh em thủ túc, rõ ràng chỉ chăm chăm muốn giết chết em ruột, Yến vương mặc thường phục vì hành, rủi ông ta chết tại đây, không ai hay biết, mình sẽ vương phải cái hoạ sát nhân diệt khẩu." Xoay chuyển xong mấy ý niệm đó trong đầu, Lạc Chi Dương nhặt một đôi đũa ngà, hân cười hìhì, đứng dậy, khẽ lướt ngang mấy cái bàn ghế, như một cơn gió, hân vọt tới cạnh Minh Đẩu, cười cợt: "Đâm vô mắt chó!", lia đôi đũa ngà nhanh như sấm sét chọc thẳng vô hai mắt Minh Đẩu.

--- Hết chương 42 ---

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 43 : Tước Phiên Chi Ý

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

Quyển 6: Thuỷ Nguyệt Kính Hoa

Chương 43: Tước Phiên Chi Ý

(Tước Phiên Chi Ý = Ý định bãi bỏ phiên trấn) Minh Đẩu do từng trải trăm trận chiến, cước bộ không loạn, lão đột nhiên xoay cổ tay, vung nhuyễn tiên ngược lên, vẽ nhanh một vòng tiên hoa, nhắm quần lấy đôi đũa. “Uả!”, Lạc Chi Dương vung tay, đôi đũa tách ra rồi đập lại, kẹp cứng dải lụa, miệng hắn reo lên: “Chụp được cái đuôi chó của người rồi đây nè!” “Phì!”, Minh Đẩu tức khí, lão vội vàng vận kinh giật về, há miệng mắng: “Con mẹ nó, chỉ có người mới là cẩu...” Hai người cùng lúc ra sức, kéo dải lụa căng thẳng ra, Yến vương hơi kiếm vòng lên trên, nhắm chém vô cổ tay Minh Đẩu, lão này tiến thối lưỡng nan, lão đành buông bỏ nhuyễn tiên, ào ào tung ra hai chưởng về hai hướng nhắm đánh vào đối thủ Yến, Lạc. Cùng lúc, Trúc Nhân Phong và Cổ Nghiêm đồng thanh hét lớn, chúng hè nhau xông tới, vung chưởng, hơi răn độc tấn công Lạc Chi Dương. Lạc Chi Dương thò tay chụp dải lụa, hắn khởi động chân khí, chuyển âm sang dương, rút nội kinh vô nhuyễn tiên, quét nó vào đầu Trúc Nhân Phong. Trúc Nhân Phong nghiêng đầu tránh dải lụa, y quai tay chụp lấy nhuyễn tiên. Yến vương đã khoát trường kiếm một phát đâm vô bấp tay y, Trúc Nhân Phong vội vàng rút tay về, cùng lúc, Lạc Chi Dương dựng ngược nhuyễn tiên, như một con độc xà, đưa đầu roi mõ vào mắt trái của y. Trúc Nhân

Phong thụt lui thật nhanh, y tránh được đầu roi, hai má bị dư kinh ngọn nhuyễn tiên quệt trúng, tuy giữ được con mắt trái, nhưng làn da chỗ gò má đỏ rực, nóng rát như bị lửa thiêu. Lạc Chi Dương một tay đánh lui Trúc Nhân Phong, tay kia cũng không để yên, hấn quét một làn bạch quang, đưa đôi đũa điểm vô con rắn độc. Con rắn hả họng, nhe răng nanh trắng nhọn, tung mình thẳng đứng lên, đúng lúc đũa ngà chuyển hướng, đập ngay vô chỗ bấy tắc, khiến con rắn gục đầu rũ rục thân mình xuống, mất hết vẻ hung dữ. Cổ Nghiêm tức giận pha lẫn sợ hãi, y rú một tiếng quái dị, vung con rắn độc trong tay trái tay trái lên cho nó mổ vào cần cổ Lạc Chi Dương. Lạc Chi Dương quai tay quất ngược nhuyễn tiên, quần tròn con rắn, hấn nhả kinh lực khiến toàn thân rắn nọ căng thẳng tắp ra, Cổ Nghiêm vừa cảm giác hồ khẩu rung động, kinh mạch trong tay chợt loạn nhịp, toàn cơ thể tê tái, y bất đắc dĩ đành phải buông con rắn. Lạc Chi Dương uốn tay, rung nhuyễn tiên, đưa con rắn vụt vào cổ họng y, Cổ Nghiêm luống cuống, không làm gì khác được, con rắn trong tay phải cũng bị vọt mất. Lạc Chi Dương cười âm, hấn vung đũa lên, đẩy vào con rắn đó cho nó bay thẳng vô Minh Đẩu. Minh Đẩu đang giằng co cùng Yến vương, lão thấy độc xà bay tới, miệng ứ ở kinh hãi. Còn chưa kịp ngăn chặn con rắn, Lạc Chi Dương đã vung nhuyễn tiên lên đưa con rắn kia áp sát người lão ta, khiến tay chân lão cập rập, Yến vương thừa cơ vung kiếm phóng một hơi năm sáu nhát, bức bách lão ta phải lui nhanh hơn một trượng ra đằng sau. Hai người chỉ dùng tạm một đòn liên thủ đã đánh lui ba đại cường địch, họ liếc nhìn nhau, đồng một nét kinh ngạc. Yến vương thu kiếm, cười nói: “Sư đệ viện thủ, đa tạ .. đa tạ...” Lạc Chi Dương cười, đáp: “Vương gia uy dũng như thần, đây chỉ là vẽ vờ thêm hoa lá vào gấm vóc mà thôi.” Yến vương cười vang, trường kiếm một nhát tạt ngang, tà tà chỉ về hướng đông nam, dưới chân đứng tấn chẳng phải chữ đinh, cũng không ra hình chữ bát, ông vào thế “Tiểu Vị”, chiếu đôi mắt hổ loa loa sáng, nét lạnh lùng, dõng vào Minh Đẩu.

Lạc Chi Dương nhận định đó là thế khởi đầu của “Thiên Cơ kiếm”, đầu óc máy động, hấn bèn bước vòng ra phía trước, đũa ngà trong tay phải cũng chĩa ra thành bộ dạng một khởi thức. Minh Đẩu xuất thân Đông Đảo, nhìn

thoáng qua, lão nhận ra ngay đó là khởi thức của “Phi Ảnh Thần kiếm”, bụng than thầm: “i mẹ ơi, tiểu tử quỷ này học được kiếm pháp của đảo mình từ hồi nào vậy kìa?” Trong cơn bức bối, lão chợt nghe Tấn vương gằn mạnh một tiếng ‘hừ’, chừng như vô cùng bất mãn. Trúc Nhân Phong vội vàng xông tới, có Cổ Nghiêm bám sát, kể đó, Minh Đẩu bất đắc dĩ đành phải vung quyền nhập cuộc. Yển vương buông một tiếng thét, Lạc Chi Dương cùng lúc khởi động, hai người như hình với bóng, sử hai lộ kiếm pháp Phi Ảnh, Dịch Tinh, họ lập tức ăn ý nhau, đường kiếm lúc nhanh lúc chậm mà thật nhịp nhàng, hết như họ đã cùng nhau luyện tập từ nhiều năm qua. Yển vương cũng vô cùng kinh ngạc, ông liếc Lạc Chi Dương một cái, có cảm tưởng từng thấy qua những chiêu thức này của hắn ở đâu đó, chỉ vì còn có đại địch trước mặt, ông không thể chăm chú phân tích. Minh, Trúc hai người tới lui nhanh như gió, mạnh tựa sấm sét, Cổ Nghiêm cầm trong tay hai con rắn mình mẩy ngân hoa sắc sỡ, là thứ rắn kịch độc, y tự biết võ công thấp kém, chỉ chạy vòng ngoài, rình rập thời cơ lén thả rắn mồi đối phương. Qua lại chừng hơn hai mươi hiệp, tay Lạc Chi Dương chuyên tâm sử kiếm, miệng không quên bỡn cợt đối thủ, hắn giả dạng khua đĩa, khi thì vừa kêu: “Chọc lỗ mũi heo nè”, vừa thọc đầu nhả đám vô mũi Trúc Nhân Phong, lúc thì hô: “Xỏ lỗ tai chó đây”, đâm soạt soạt chiếc đĩa vô hai vành tai Minh Đẩu. Trúc, Minh hai người vốn tự hào cao thủ, trước mặt Tấn vương bị Lạc Chi Dương chọc mũi, đâm lỗ tai, thật hết sức mất mặt bầu cua, e rằng sau này hết dám gặp ai, trong lòng còn đang bức bối, đĩa đã công vào, vừa kịp tránh né thì dải lụa đã ngoằn ngoèo xộc đến, chật vật né được lụa thì “Quyết Vân kiếm” đã như sấm sét bủa vô, khí thế như xung trận chém đứt đầu ngựa. Cổ Nghiêm cầm độc xà lấp ló rình rập thời cơ, Lạc Chi Dương biết tông ý đồ của y, hắn vờ vung đĩa tấn công Minh Đẩu, bỏ trống toác mé sau lưng, Cổ Nghiêm vừa thập thò lén vào, Lạc Chi Dương đã xoay mình, vung đĩa đập vô một con rắn, khí thế hùng hùng hổ hổ, Cổ Nghiêm thấy hắn ra tay, y vội né tránh chiếc đĩa, bất chợt nhuyển tiên nhá đến, y đành phải buông rắn khỏi tay, lui nhanh ra sau. Lạc Chi Dương xoắn lấy rắn, quay nó một vòng rồi vụt ra, con rắn bay vù đến nằm bằng bạnh đánh ‘phịch’ một cái ngay trên bàn trước mặt Tấn vương. Tấn vương hốt hoảng

nhảy dựng lên, ông ta lạch bạch lui ra sau, hai mắt nhìn trố trố vào con rắn, mấy sợi thịt núc ních trên hai gò má run run, da mặt tái mét, không chút huyết sắc. Ông đứng dựa lưng sát vô vách khoang, rảo mắt nhìn tứ phía, xem xét tình hình trong khoang thuyền. Xung đại sư cùng Đạo Diễn đang cù cửa, bọn Minh Đẩu ba người lấy nhiều đánh ít, mà ngược lại còn lạc hạ phong, xem chừng không hay ho gì lắm, phe mình muốn cầm chân Yến vương, đã không xong, chính mình còn thua thiệt nhiều, ông ta nghĩ vậy, bèn lớn giọng kêu lên: “Tất cả dừng tay!” Mọi người nghe hô, bèn tách ra, Mấy tảng thịt trên gò má Tấn vương run run, ông nặn ra vẻ tươi cười: “Lão Tứ, người rốt cuộc tới đây với mục đích gì?” Yến vương nhú mày, ông tìm đến có lý do, nhưng không tiện thẳng thắn nói ra, còn đang dự dự, chợt nghe Tấn vương hỏi thêm: “Người đến vì mấy bản di mệnh của mẫu hậu, phải không?” Yến vương biến sắc, ông sắc giọng, hỏi: “Huynh nói gì?” “Thật không nói man.”, Tấn vương cười âm hiểm, “Hai bản di mệnh còn lại, ta đều biết chúng hạp lạc nơi nao.” “Giỏi nhỉ.”, Yến vương bóp chặt chuôi kiếm, nén giận, “Hoá ra là huynh đưa đây, bày trò cho Thái tôn hại ta.”

“Quá khen.” Tấn vương vuốt chòm râu, giọng chắc nịch, chậm chậm nói, “Thái tôn hận người tàn xương tuỷ, đâu cần ta đưa đây.” “Huynh bảo sao?”, Yến vương nhú mày, “Ta không hiểu!” “Đừng vờ vịt nữa?”, Tấn vương tạm dừng một chút, “Người đàn ông hoàng không nói quanh co, một khi Thái tôn tức vị, thế nào cũng bãi bỏ phiên trấn, khi đó trăm xà trăm đầu, ta và người chẳng ai tránh cho thoát!” Yến vương lắc đầu: “Phiên trấn là do phụ hoàng an bài, đã nhấn mạnh không thể di dịch, mình vững như bàn thạch, Thái tôn luôn luôn hiếu thuận, lẽ nào dám sửa đổi định chế của tổ tông?” “Lão Tứ à lão Tứ, hoặc người thực sự hồ đồ, hoặc là giả vờ hồ đồ!” Tấn vương lắc đầu lia lịa, “Nói thực tình, nhân nghĩa, hiếu đạo đều là màu mè bên ngoài, quyền lực lợi hại mới là cái lý cốt lõi. Ngay cả Thái tôn có hiếu thuận đi nữa, chung quanh hắn tụ tập một đám hủ nho, rĩ rả hàng ngày những gì là mạnh với yếu, là vua muốn mạnh thì cần bãi bỏ phiên trấn, Thái tôn nhỏ tuổi, ít kinh nghiệm, ít hiểu biết, thật khó bảo đảm hắn sẽ

không nghe theo lời tụi nó xúi bầy.”Yến vương dòm dòm Tấn vương, một lúc lâu sau mới hỏi: “Lão Tam, rốt cục, huynh muốn thuyết cái gì?”

— Hết chương 43 —

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 44 : Đoạn Túc Chi Tâm

Linh phi trải qua Chương 71: Đứt chân chi tâm

Linh phi trải qua chương trước: Chương 70: Hi vọng (*trong hoàn cảnh khốn khó) linh phi trải qua chương sau: Chương 72: Vui vẻ nói đại hội

Xung Đại Sư không tránh không cho, huy quyền như cũ, Yến vương trong nội tâm kinh ngạc: "Cái này nắm đấm là làm bằng sắt sao. . ." Ý niệm trong đầu hiện lên, Xung Đại Sư ngón trở bắn ra, lúc, thân kiếm rung động mãnh liệt, Yến vương hồ khẩu kịch liệt đau nhức, nửa người tê liệt, kiếm trong tay quang chột hiện quay về, ngược cổ của hắn hạng gọt đến.

Yến vương hừ một tiếng, trong lúc nguy cấp trung bình tấn trầm xuống, trên thân trên diện rộng ngửa ra sau, kiếm quang kề mặt đảo qua, khoảng cách chớp mũi không quá nửa phân.

"Ồ." Xung Đại Sư hơi cảm thấy giật mình, cái này Nhất Chỉ xuất từ "Nhất Hợp Sinh Tương", Vạn Pháp Quy Nhất, tụ lực một kích, vốn định nhất cử đánh ngã, không muốn Chu Lệ biến chiêu cực nhanh, lại tại trong lúc vội vã né tránh mũi kiếm.

Xung Đại Sư suy nghĩ: "Người này thiên hoàng hậu duệ quý tộc, vẫn là tập võ không ngừng, so về Tấn vương nhất thiên nhất địa, lưu hắn ở đây thế, cuối cùng sâu sắc mầm tai họa." Sát cơ cùng một chỗ, không đợi Yến vương đứng dậy, hô mà trở tay đập rơi, thế như Thái Sơn che đỉnh, ép tới Yến vương giống như gió thổi mạch cán, cả người hướng mặt đất ngoặt gãy.

Cười tiếng vang lên, bóng người lắc lư, không thấy Đạo Diễn như thế nào động tác, người đã tới hai người phụ cận, tay trái nắm ngón tay tách ra, phật hướng Xung Đại Sư đích cổ tay.

Cái này phất một cái nhìn như nhu hòa, Xung Đại Sư lại chưởng thế dừng lại: một châu, buông tha Yến vương, trên cổ tay trở mình, trở tay chụp vào Đạo Diễn mạch môn.

Phốc, hai tay đụng vào nhau, như đánh bại cách, Xung Đại Sư lướt ngang vài thước, quang bạch gương mặt dâng lên một vòng huyết hồng. Đạo Diễn cũng đặng đặng đặng rút lui ba bước, sắc mặt trắng bệch, tay trái rũ xuống, giấu ở tay áo đang lúc có chút phát run.

Yến vương trì hoãn qua khí đến, động thân huy kiếm, xoát xoát xoát liên tiếp ba chiêu, phảng phất Tinh Hà ngược lại chảy nước, đuôi sao chổi vượt qua thiên, kinh lực chăm chú thân kiếm, bốn xích chiến kiếm tiếng như rỗng ngâm.

Xung Đại Sư nhìn chăm chú Đạo Diễn, dưới chân bất động, thân thể tùy ý thay đổi, mũi kiếm thiếp thân mà qua, sai một ly, trật ngàn dặm.

Yến vương từng chiêu thất bại, phảng phất rút kiếm đoạn thủy, trong nội tâm không thẳng không được tự nhiên, duệ tiếng uống nói: "Hòa thượng, xem nhẹ người sao?"

"Không dám." Xung Đại Sư tiếng cười lồi ra, thân hình rút lên, quyền cước cao thấp lên xuống, hóa giải Đạo Diễn năm chưởng năm chân. Hai người chột tiến chột lui, chột tụ tập chột phân, ở vào Yến vương kiếm quang bên trong, tựa như tia chớp trong xuyên thẳng qua hai cái Phi Yến.

Đến lúc này, biến thành Yến vương cùng Đạo Diễn giáp công Xung Đại Sư, Chu Lệ tự lo thân phận, thu kiếm lui về phía sau hai bước, chột nghe có người cười nói: "Điện hạ như ngại cô đơn lạnh lẽo, bất tài có một biện pháp có thể giải buồn mà."

Yến vương quay đầu nhìn lại, Minh Đẩu theo trong tay áo lấy ra một cái màu tím băng găm, cười hì hì run lên hai cái, băng găm vận thành một nhúm, hóa thành một đầu màu tím nhuần tiên. Minh Đẩu vận kinh run lên, BA~, âm thanh chấn bốn phương.

"Kinh Tứ Công" vốn là nội công bên trong nhân tài kiệt xuất, nội lực chỗ đến, mềm như bông lụa, mỏng như giấy Tuyên Thành, đồng đều có thể hóa thành đả thương người lợi khí. Yến vương nghe xong cây roi âm thanh đã biết lợi hại, trong lòng âm thầm nghiêm nghị: "Lão Tam bản lĩnh không nhỏ, mấy tháng không thấy, thủ hạ lôi kéo nhiều như vậy người tài ba?"

Minh Đẩu vũ nảy sinh cây roi đến, nhuần tiên đến trong tay hắt, nhẹ như sợi thô, mềm dai như thép, khéo léo như linh xà quái mãng, vượt qua quyết vân mũi kiếm, trực chỉ Yến vương chỗ hiểm. Chu Lệ huy kiếm đón chào, rỗng ngậm nhiều tiếng, điện quang soàn soạt, thanh thế hết sức kinh người.

Xoát xoát xoát, ô ô ô, kiếm cây roi giao thoa vắng lai, khiến người không kịp nhìn."Dịch sao kiếm" mưu định sau di chuyển, bất động thì thôi, di chuyển tức thì Lôi Đình Nhất Kích. Yến vương thăm dò mấy chiêu, phát ra một tiếng thét dài, thả người thẳng tiến, thế như bay ưng kích Tước, đâm về Minh Đẩu bụng dưới.

Minh Đẩu hấp khí hóp bụng, kéo một cái cây roi hoa, BA~, nhuần tiên cuốn lấy thân kiếm. Yến vương hừ lạnh một tiếng, khí quan thân kiếm, "Quyết vân" vốn là bảo kiếm, dung nhập nội kinh của hắt, lớn có thể trăm mã, tiểu Khả đứt đoạn. Xùy~~ một tiếng, nhuần tiên ngăn một đoạn, lúc này Minh Đẩu tay trái giơ lên, ngón trở về phía trước điểm ra, Nhạc Chi Dương một bên nhìn thấy, nhin không được kêu to: "Lúc. . ."

"Tâm" chữ còn không ra khỏi miệng, Yến vương sớm đã cảnh giác, thân hình hết sức lệch lạc, một đám duệ gió gặp thoáng qua, kinh lực rót vào "Kiên Tĩnh" huyết, Yến vương nửa người mềm yếu, kiếm chiêu chịu dừng

một chút. Minh Đẩu tiện tay kéo trường tiên, Yến vương hồ khẩu nóng lên, phát nhiệt, bảo kiếm suýt nữa rời tay, lập tức huy chương đánh ra, Minh Đẩu giơ chương đón chào, ba ba ba, chương lực tương giao, Yến vương chỉ cảm thấy đối phương nội kình coi như một bức tường đá, đáng sợ sừng sững không thể rung chuyển, hấn trong lòng nghiêm nghị, cuống quýt vận khí chống đỡ, kể từ đó, xuất kiếm càng là chậm trễ.

Minh Đẩu thừa cơ tiến công, nhuyễn tiên liên quần mang lượn quanh, trước hết nhanh giống như trước hết. Yến vương cao thấp ngăn cản, từng bước lui về phía sau, cần huy kiếm đánh trả, "Tích thủy sức lực" lại liên tiếp tới.

Luận binh khí, Yến vương kiếm pháp còn hơn Minh Đẩu nhuyễn tiên, nhưng luận tay không công phu, Thái Hạo Cốc "Phất Ảnh Thủ" nhưng thì không bằng Đông Đảo "Kình Tức Công". Hai người có tất cả dài ngắn, lẫn nhau có công thủ, người tới ta đi, nhất thời khó phân cao thấp.

Trịnh Hòa thấy kinh hãi, quay đầu nhìn Nhạc Chi Dương, trên mặt khẩn cầu thần khí: "Tiên trưởng. . ."

Nhạc Chi Dương lên tiếng quay đầu lại, Trịnh Hòa chần chờ thoáng một phát, nhỏ giọng nói ra: "Điện hạ Vạn Kim thân thể, kính xin, kính xin nghỉ cách. . ."

Nhạc Chi Dương thấy hấn thành kính bộ dáng, trong nội tâm hiện lên một tia ghét: "Người này mọi thứ khá tốt, chính là nô tài khí quá nặng."

Đảo mắt nhìn lại, Xung Đại Sư cùng Đạo Diễn lâm vào giằng co, Đạo Diễn chiêu thức bách biến, thân như du long, dưới bàn chân vừa nhấc, người đã rơi vào hơn một trượng bên ngoài, thân thể nhoáng một cái, lại lượn quanh đối thủ vòng vo mấy vòng, vô luận huy chương ra chân, trên nửa đường phải thay đổi bảy tám cái phương vị, xem chi phía trước, chợt

yên ở phía sau, làm cho người đoán không ra hấn đến cùng từ chỗ nào ra tay.

Nhạc Chi Dương âm thầm nói thầm, thân là Tịch Ứng thật sự Đại Đệ Tử, Đạo Diễn võ công con đường cùng lão đạo sĩ khác nhau rất lớn. Tịch Ứng thực nhân văn dã hạc, phiêu dật xông cùng, không mang theo sát khí; Đạo Diễn nhưng là lui như Tật Phong, tiến như bôn lôi, chiêu thức cùng sư tôn chỉ tốt ở bề ngoài, khắp nơi lộ ra kỳ quý.

Trái lại Xung Đại Sư, dùng kém cỏi chế khéo léo, lấy tịnh chế động, ra tay khắp lơ đãng, chiêu thức vừa đúng, giơ tay nhắc chân tầm đó, "Đại Kim Cương thần lực" tự nhiên phát ra, trước sức lực chưa tiêu, tác dụng chậm lại lên, thế như sóng tuôn ra biển lập, ở bên cạnh hấn hóa thành bức tường ngăn cản, tùy ý Đạo Diễn biến hóa như rồng, cũng không cách nào tới gần hấn trước người vài tấc.

Nhạc Chi Dương chứng kiến tình diệu chỗ, chỉ cảm thấy một trận hoảng sợ; luận võ công, Xung Đại Sư tại phía xa hấn phía trên, có thể nhiều lần theo dưới tay hấn đào thoát, chỉ có thể nói là ông trời chiếu cố, tuyệt không phải sức người có khả năng làm được. Lại nhìn người khác, Trúc Nhân Phong kích động, Cổ Nghiêm tay kéo độc xà, hai người một trái một phải mà canh giữ ở Tấn vương bên người. Tấn vương thẳng tĩnh tọa, chăm chăm vào Yến vương nhìn không chuyển mắt, trên mặt giống như cười mà không phải cười, xem ra thập phần hiền lành, chỉ có hai mắt thỉnh thoảng một vòng, đáy mắt ở bên trong lộ ra một cổ nói không nên lời bất thường.

Nhạc Chi Dương suy nghĩ: "Lão Tiểu Tử Lục Thân Bất Nhận, rõ ràng triển khai giết đệ tâm tư, Yến vương cải trang xuất hành, chết ở chỗ này cũng không có người biết, ừ, hấn như chết rồi, cũng phải giết ta diệt khẩu."

Liên vòng mấy cái ý niệm trong đầu, Nhạc Chi Dương cầm lấy một đôi đũa ngà, cười hì hì đứng dậy, nhẹ nhàng nhảy qua bàn, một trận gió vọt tới

Minh Đẩu bên người, cười nói: "Đâm mắt chó!" Chiếc đũa tia chớp đưa ra, đâm vào Minh Đẩu hai mắt.

Minh Đẩu thân kinh bách chiến, đầu trận tuyến bất loạn, thủ đoạn rồi đột nhiên một phen, nhuyễn tiên từ phía dưới thẳng chui lên đến, BA~, lẳng không run cái cây roi hoa, xoát xoát xoát quần hướng chiếc đũa.

"A!" Nhạc Chi Dương giương một tay lên, hai cây chiếc đũa chột phân chột hợp, mạnh mẽ kẹp lấy nhuyễn tiên cây roi sao, "Kẹp chó của người cái đuôi!"

"Phì!" Minh Đẩu vừa sợ vừa giận, cuống quít vận kinh đoạt lại, "Người con mẹ nó mới là con chó. . ."

Hai người đồng thời phát lực, nhuyễn tiên kéo căng thẳng tắp. Yển vương huy kiếm vượt qua, đâm về Minh Đẩu đích cổ tay, Minh Đẩu tiến thối lưỡng nan, bỗng nhiên buông ra nhuyễn tiên, vù vù hai chưởng, phân biệt đánh về phía yển, vui cười hai người.

Trúc Nhân Phong cùng Cổ Nghiêm cùng kêu lên gào to, song song đánh về phía Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương nhặt lên nhuyễn tiên, vòng âm dễ dàng mặt trời, nội kinh rót vào nhuyễn tiên, vèo họa (vẽ) một cái nửa vòng, hướng Trúc Nhân Phong vào đầu rút xuống.

Trúc Nhân Phong nghiêng đầu lại để cho qua, trở tay chụp vào nhuyễn tiên. Yển vương trường kiếm bãi xuống, tia chớp gọt tay hấn lưng (vác), Trúc Nhân Phong vội vàng rút tay về, lúc này Nhạc Chi Dương run tay giơ roi, cây roi sao vẽ lên cái vòng tròn, độc xà tựa như điểm hướng mắt trái của hấn.

Trúc Nhân Phong gấp về phía sau ngưỡng, tránh thoát mặc mắt chi ách, đôi má lại bị quét thoáng một phát, nhất thời ngược lại lùi lại mấy bước, đứng lại lúc trong cây roi địa phương đỏ thẫm như máu, giống như bị ngọn lửa bị bỏng qua bình thường.

Nhạc Chi Dương một tay đánh lui Trúc Nhân Phong, tay kia lại không nhàn rỗi, trắng loá chiếc đĩa đối mặt tối như mực độc xà. Hắc Xà thè làm cho răng, co duỗi như điện, trên chiếc đĩa hạ tung bay, phảng phất dài quá con mắt, vèo kẹp lấy một cái độc xà "Bảy tấc", con rắn kia ử rử, nhất thời đáng vẻ khí thế độc ác đều không có.

Cổ Nghiêm vừa sợ vừa giận, hú lên quái dị, giơ lên tay trái độc xà đến cản Nhạc Chi Dương cổ. Nhạc Chi Dương trở tay trước hết cuốn lấy thân rắn, độc xà từ đầu tới đuôi dây đàn tựa như đầu sắt đứng lên, Cổ Nghiêm chỉ cảm thấy hồ khẩu run lên, kinh mạch tự dừng run rẩy, thân thể một hồi như nhũn ra, rơi vào đường cùng, đành phải ném đi độc xà. Nhạc Chi Dương run lên tay, nhuyển tiên mang theo độc xà quán hương cổ của hắn, Cổ Nghiêm không cách nào có thể tưởng tượng, đem tay phải độc xà cũng cùng nhau ném đi.

Nhạc Chi Dương cười ha ha, chiếc đĩa giương lên, độc xà vèo bay về phía Minh Đẩu.

Minh Đẩu đang cùng Yến vương giữ lẫn nhau, độc xà bay tới, lấp bắp kinh hãi. Không kịp ngăn cản, Nhạc Chi Dương nhuyển tiên hất lên, điều thứ hai độc xà lại bay tới. Minh Đẩu luống cuống tay chân, Yến vương thừa cơ xuất kích, xoát xoát xoát liên hoàn vài kiếm, đưa hắn bức lui một trượng có thừa.

Hai người lần đầu tiên liên thủ, bức lui Tam đại cường địch, liếc nhau, đồng đều cảm giác kinh ngạc. Yến vương thu kiếm cười nói: "Sư đệ viện thủ, đa tạ đa tạ." Nhạc Chi Dương cười nói: "Vương gia thần uy rất cao minh, tiểu Khả dật hoa trên gấm mà thôi."

Yến vương cười to, trường kiếm quét ngang, chỉ xéo Đông Nam, dưới bàn chân bất đình bất bát (*không khép không hở), đứng lại "Tiểu qua" vị, một đôi mắt hồ tinh quang sáng rực, lạnh lùng nhìn chăm chú Minh Đẩu.

Nhạc Chi Dương nhận ra cái này tư thế là "Thiên Toàn kiếm" thức mở đầu, trong lòng khẽ động, khom bước về phía trước, tay phải chiếc đũa cũng bày ra một cái tư thế.

Minh Đẩu xuất thân Đông Đảo, liếc liền nhận ra cái này tư thế xuất từ "Phi ảnh thần kiếm", trong nội tâm vô cùng buồn bực: "Gặp con mẹ nó quý, tiểu tử này lúc nào học xong vốn đảo kiếm pháp?" Do dự đang lúc, chợt nghe Tấn vương hừ lạnh một tiếng, tựa hồ rất là bất mãn. Trúc Nhân Phong lên tiếng đập ra, Cổ Nghiêm theo sát phía sau, Minh Đẩu bất đắc dĩ, cũng chỉ tốt huy chương đuổi kịp.

Yến vương một tiếng thét dài, Nhạc Chi Dương tùy theo phát động, hai người như bóng với hình, sử dụng ra phi ảnh, dịch sao hai đường kiếm pháp. Trong lúc nhất thời, đang kỳ tương sinh, tốc độ tương đắc, trong đó ẩn ý giống như cùng một chỗ hợp luyện nhiều năm.

Yến vương càng phát ra kinh ngạc, lại lờm Nhạc Chi Dương liếc, nhưng cảm giác hẩn chiêu thức nhìn quen mắt, tựa hồ tại nơi nào báỉ kiến, thế nhưng là tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, không để cho hẩn cẩn thận suy nghĩ. Rõ ràng, trúc hai người qua như gió, Động Như Lôi Đình, Cổ Nghiêm run tay lật cổ tay, lại nhiều ra hai cái đại xà, thân rắn che kín Ngân văn Kim Hoàn, nhìn lên chính là vật kịch độc, Cổ Nghiêm tự biết võ công hơi kém, chỉ ở ngoại vi chạy, trông thấy sơ hở mới tung xà đến cản.

Tiến thối công thủ, đấu hơn hai mươi hợp, Nhạc Chi Dương một lòng mấy dùng, liên kiếm ngoài không quên trêu cợt đối thủ, chiếc đũa nhiều lần : so so hoa hoa, chợt kêu một tiếng: "Mũi heo tử!" Chiếc đũa tách ra, đâm hướng Trúc Nhân Phong lỗ mũi, trong chốc lát còn gọi là âm thanh "Tai chó đóa", xoát xoát xoát cố gắng hết sức hướng Minh Đẩu hai cái lỗ tai mời đến.

Trúc, Minh hai người tự nghĩ cao thủ thân phận, ngay trước mặt Tấn vương gọi Nhạc Chi Dương chọc trong lỗ mũi hoặc là kẹp lấy lỗ tai, ngày

sau rốt cuộc không cần lẩn lộn. Mang thai như thế bắn khoản, chiếc đũa chỗ qua, hai người trốn chi không kịp, thế nhưng là tránh thoát chiếc đũa, Nhạc Chi Dương nhuyển tiên lại đến, tản ra khép mở, ám phục sát cơ, miễn cưỡng tránh thoát nhuyển tiên, "Quyết vân kiếm" Lôi oanh công tắc, gào thét mà đến, rất có phá trận trăm mã thần uy.

Cổ Nghiêm kéo độc xà lén lén lút lút, một bên tìm kiếm thời cơ, Nhạc Chi Dương xem phải hiểu, trong lòng khê động, giơ lên chiếc đũa đánh nghi binh Minh Đẩu, sau lưng lộ ra sơ hở, Cổ Nghiêm đang muốn đánh lén, Nhạc Chi Dương quay người lại, mạnh mà kẹp lấy một cái độc xà.

Hắn lập lại chiêu cũ, Cổ Nghiêm rõ ràng thấy hắn ra tay, hết lần này tới lần khác trốn tránh không ra, chợt thấy nhuyển tiên lại đây, đành phải buông tay lui về phía sau.

Nhạc Chi Dương kẹp lấy độc xà vùng mạnh, độc xà bay ra, BA~ mà rơi vào Tấn vương trên bàn. Tấn vương bạo khiêu dựng lên, đặng đặng đặng liền lùi mấy bước, gắt gao chăm chăm vào độc xà, béo tròn trên mặt thậm không có chút máu.

Hắn lừng tựa vách khoang, nhìn quét bốn phía, sẽ cực kỳ nhanh cân nhắc trong khoang thuyền tình thế. Xung Đại Sư cùng Đạo Diễn bất phân thắng bại, Minh Đẩu ba người lấy nhiều đánh ít, ngược lại rơi xuống hạ phong, như vậy xuống dưới, nếu không không để lại Yến vương, nào không được khá, chính mình muốn thiệt thòi lớn, nghĩ được như vậy, giương giọng kêu lên: "Toàn bộ tất cả dừng tay!"

Mọi người lên tiếng tách ra, Tấn vương trên mặt thịt mỡ run rẩy hai cái, cổ nặn ra vẻ tươi cười: "Lão Tứ, người đến cùng tới làm gì?"

Yến vương nhú nhú mày, hắn đến từ có nguyên nhân, nhưng này nguyên nhân không tiện Trương Dương, tâm niệm không đã, chợt nghe Tấn vương còn nói: "Người vì mẫu hậu di giáo mà đến a?"

Yến vương thay đổi sắc mặt, chất âm thanh nói: "Người nói cái gì?"

"Thực không dám đấu diễm." Tấn vương âm hiểm cười cười, "Còn lại hai phong di giáo, ta cũng biết hạ xuống."

"Tốt." Yến vương theo như kiếm cả giận nói, "Quả nhiên là người chọn lựa xui khiến Thái Tôn hại ta."

"Quá khen." Tấn vương tay nhặt chòm râu, chậm rãi nói, "Thái Tôn hận người tận xương, hà tất ta đến xúi giục."

"Người nói cái gì?" Yến vương nhíu mày, "Ta không rõ!"

"Giả bộ cái gì ngốc?" Tấn vương ngừng dừng một cái, "Người sáng mắt không nói tiếng lóng. Thái Tôn đang cơ, thế tất tước bỏ thuộc địa, khi đó trăm xà trăm đầu, người theo ta ai cũng trốn không thoát!"

Yến vương lắc đầu: "Phân đất phong hầu phụ hoàng sở định, cái gọi là rắc rối khó gỡ, bàn thạch chi tông, Thái Tôn luôn luôn thuần túy hiếu, sao lại, há có thể thay đổi tổ tông phương pháp?"

"Lão Tứ a... Lão Tứ, người thật hồ đồ hay là giả hồ đồ!" Tấn vương lắc đầu liên tục thở dài, "Vì chính người, nhân nghĩa hiếu đạo đều là nguy trang, quyền lực lợi hại mới là lót bên trong áo hay chăn. Mặc dù Thái Tôn thuần túy hiếu, bên cạnh hẳn một đám hủ nho, khoe khoang khoáng lác, mỗi ngày chuyện phiếm cái gì 'Mạnh mẽ làm nhược càn' chủ trương gắng sức thực hiện tôn Vương tước bỏ thuộc địa, Thái Tôn còn trẻ kiến thức nông cạn, khó bảo toàn sẽ không nghe theo bọn họ bài bố."

Yến vương xem kỹ Tấn vương, sau nửa ngày nói ra: "Lão Tam, người đến cùng muốn nói cái gì?"

Tấn vương trầm mặc lúc hứa, tựa hồ hạ quyết tâm, giận dữ nói: "Lão Tứ, ta và người đấu vài thập niên, không công tiện nghi người khác. Dưới

mắt nguy cơ lửa sém lông mày, ta và người như không dặt tay, tất nhiên luân vì người khác thịt cá."

"Liên thủ." Yến vương nhin không được cười lên, "Người cùng ta?"

"Có gì không thể?" Tấn vương nghiêm mặt nói ra, "Chỉ cần người nguyện ý, từ nay về sau, người không biết Độc Vương Tông, ta cũng không biết cái gì di giáo, mọi người đồng tâm hiệp lực, dùng cầu tự bảo vệ mình."

Yến vương nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Có đạo lý, cho ta suy nghĩ."

Tấn vương cười nói: "Bất quá dặt tay lúc trước, còn có một việc muốn làm." Yến vương nói: "Cái gì?" Tấn vương chỉ vào Nhạc Chi Dương: "Hắn là Thái Tôn tâm phúc, người lời của ta cũng không thể lại để cho Thái Tôn biết rõ."

Nhạc Chi Dương trong lòng trầm xuống, nhìn khắp bốn phía, Minh Đẩu đám người nóng lòng dục vọng bên trên. Nhạc Chi Dương ám sinh cảnh giác, khí quan toàn thân.

Yến vương tay nhặt chòm râu, trầm ngâm thoáng một phát, bỗng nhiên lắc đầu nói: "Đạo Linh là người thông minh, sẽ không bàn lộng thị phi."

Tấn vương cười nói: "Không thể không đề phòng người, tri nhân tri diện bất tri tâm. . ."

"Không sai." Yến vương nhẹ gật đầu, "Đối với Vương huynh, ta cũng là như thế."

"Lão Tứ." Tấn vương sắc mặt trầm xuống, "Người không sợ tước bỏ thuộc địa?"

"Sợ thì như thế nào? Không sợ thì như thế nào?" Yến vương chăm chăm vào huynh trưởng, ý giống như đùa cợt, "Trong nội tâm của ta không có

quỷ, lớn có thể mặc cho số phận!"

Tấn vương da mặt lúc đỏ lúc trắng, giống như muốn phát tác, thế nhưng là nuốt một hơi khí, cứng rắn đem lửa giận ép xuống, bài trừ đi ra dáng tươi cười nói ra: "Tốt, tốt, lão Tứ, ta đánh giá cao ngươi rồi."

Yến vương trả lại kiếm vào vỏ, cười nói: "Quấy rầy đã lâu, như vậy sau khi từ biệt." Không đợi Tấn vương trả lời, quay người đi ra cửa khoang, Nhạc Chi Dương chần chờ thoáng một phát, nâng dậy Trịnh Hòa theo ở phía sau.

Đạo Diễn mỉm cười, hướng Xung Đại Sư chấp tay trước ngực nói: "Cáo từ, cáo từ."

Xung Đại Sư hoàn lễ nói: "Đạo huynh võ công cao cường, bản tăng bội phục đã đến, nhưng ngươi vừa rồi sử dụng, không giống như là 'Thái Hạo Cốc' võ công, cũng làm cho ta nhớ tới một người." Đạo Diễn cười nói: "Ai à?"

Xung Đại Sư chăm chăm vào Đạo Diễn, nói từng chữ từng câu: "Tây Côn Lôn!"

Đạo Diễn sửng sờ, cười nói: "Đại sư quá lo lắng, bốn môn võ công Bắc Đại Tinh Tâm, tuy là Kim Cương truyền nhân, cũng chưa chắc có thể dòm toàn bộ sự vật." Xung Đại Sư lại dò xét hẩn liếc, cười nói: "Chỉ hy vọng như thế."

Đạo Diễn cười to mà ra, Yến vương đã phát ra tín hiệu, thượng lưu lái tới một cái thuyền hoa. Mọi người lên thuyền, Yến vương cởi nước dựa vào, quay đầu lại hỏi nói: "Tam Bảo, người tại sao đã đến Tấn vương trên thuyền?"

Trịnh Hòa nói quanh co nói: "Hòa thượng kia là nhỏ người khi còn nhỏ bạn cũ, tiểu nhân được mời phó ước, vô ý rơi vào cái bẫy."

Yến vương mỉm cười, nói ra: "Nói như vậy, ta còn phải tạ ơn hòa thượng kia, như không phải hăn, cũng lộ ra không xuất ra lòng trung thành của người. Đầu năm nay, người thông minh còn nhiều mà, trung tâm cũng rất ít."

Trịnh Hòa rất là cảm động, quỳ trên mặt đất, nước mắt nói: "Nếu không có điện hạ, tiểu nhân đã sớm cốt nhục thành bùn, tiểu nhân kết cỏ ngậm vành, chưa đủ báo đáp vạn nhất."

Yến vương nhẹ gật đầu, lại hỏi, "Hòa thượng kia võ công lợi hại, hăn là môn phái nào đệ tử?" Trịnh Hòa nói: "Chúng ta phân biệt nhiều năm, tiểu nhân cũng không biết hăn tình hình gần đây." Vừa nói, một bên vụng trộm lườm hướng Nhạc Chi Dương, Nhạc Chi Dương biết rõ hăn sợ hãi tự người nói ra thân phận của Xung Đại Sư, lập tức cười cười, nhìn chăm chú ngoài cửa sổ.

Đạo Diễn nói ra: "Vương gia nghe nói qua Kim Cương môn sao?" Yến vương lắc đầu. Đạo Diễn nói: "Chẳng trách Vương gia không biết, Kim Cương môn vốn là Thiên Môn dừng tông, nhất mạch đơn truyền, môn nhân độc lai độc vãng, cực nhỏ nhúng tay giữa trần thế tục sự."

"Không nhúng tay vào tục sự?" Yến vương cười lạnh một tiếng, "Hăn phụ tá Tấn vương lại tính toán cái gì?"

Đạo Diễn nghĩ nghĩ, cười nói: "Ta không bao lâu cùng sư phụ của hăn 'Uyên đầu đà' có chút giao tình, chuyện này ta sẽ hảo hảo kiểm chứng. . ." Nói đến đây mà, muốn nói lại thôi.

Yến vương nói: "Có lời gì? Cứ nói đừng ngại." Đạo Diễn thở dài: "Thuộc hạ không dám giấu diếm, Tấn vương thủ hạ chính là người tài ba thật sự cổ quái, chẳng những có Độc Vương Tông cùng Kim Cương môn đệ tử, còn có Đông Đảo cùng Yến Nhiên Sơn cao thủ."

"Đông Đảo, Yến Nhiên Sơn?" Yến vương khuôn mặt có chút động, "Người nói áo bào màu vàng nhân hòa mặc hắc y hay sao?"

"Đúng vậy." Đạo Diễn thần sắc mê hoặc, "Điều Nghiễm Hiếu là ta tục gia dòng họ, trên giang hồ cực nhỏ người biết, cái kia áo bào màu vàng người nhưng là một ngum kêu lên. Mới đầu ta đều không có ấn tượng, về sau mới nhớ tới hắc là Đông Đảo Minh Gia đệ tử. Năm đó Minh Ngọc trên cắt cứ Ba Thục, ta cũng chưa xuất gia, cùng hắc ở đây quỳ châu phủ Bạch Đế Thành từng có gặp mặt một lần. Về phần mặc hắc y đấy, một tay 'Thiên nhận' công phu, xác nhận Thiết Mộc Lê đích truyền."

Yến vương càng phát ra kinh ngạc, trầm ngâm nói: "Đông Đảo là ta Đại Minh địch nhân vốn có, Thiết Mộc Lê là phương bắc Thát tử quốc sư, cái này lão Tam, ý muốn như thế nào?"

Đạo Diễn nói ra: "Những sự tình này không ngại báo cho biết thánh thượng. . ."

"Không thể!" Yến vương khoát tay, "Phụ hoàng bệnh tình trầm trọng, nghe xong những tin tức này, đồ thêm phiền não của hắc. Ta thân là con của người, không thể là cha giải lo, đã là sâu sắc bất hiếu, như lại làm hắc thương tâm, lại có mặt mũi nào trên đời này sống tạm?"

Đạo Diễn nói: "Tấn vương âm súc dị mưu, kết giao loại kẻ cướp, lần này vào kinh thành có chuẩn bị mà đến, ít ngày nữa tất có đại sự phát sinh. Bệ hạ bệnh ma quần thân, ru rú trong nhà, một khi biến sinh bất trắc, Vương gia chính là lớn lao tội nhân. . ."

"Vậy thì như thế nào?" Yến vương thở dài một hơi, trên mặt đẳng chất thần khí, "Phụ hoàng lòng nghi ngờ thân thể của ta, lại cũng không muốn gặp lại ta."

"Vương gia không thể diện thánh, Thái Tôn có thể." Đạo Diễn xoay chuyển ánh mắt, quảng hướng Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương âm thầm kêu khổ, hắn có tay cầm bóp trong tay Xung Đại Sư, mặc dù không cùng Đại Hòa Thượng thông đồng làm bậy, cũng tuyệt đối không dám vạch trần hắn nội tình.

Yến vương trầm tư thoáng một phát, lắc đầu nói: "Cầm tặc cầm tang, bắt kẻ thông dân bắt song. Lão Tam âm mưu chưa thành, chỉ có thể âm thầm đề phòng, không nên trắng trợn Trương Dương, một cái dẫn đo không tốt, sẽ chọc cho người trong thiên hạ chế nhạo." Hắn chuyển hướng Nhạc Chi Dương, "Đạo Linh Sư đệ, hôm nay người chứng kiến hết thấy, phải nát trong lòng, đến một lần người nói ra đi quyết không người tín, thứ hai hoàng gia sự tình, ngoại nhân không nên nhúng tay. Nếu như người nói, người khác hỏi, ta cũng chỉ nói không biết. Khi đó người vu oan hoàng gia, một trăm đầu cũng không đủ chém."

"Tốt, tốt!" Nhạc Chi Dương cười nói, "Đêm nay ta vừa mù vừa điếc, nghe không được, cũng nhìn không tới."

Đạo Diễn lắc đầu thở dài: "Hàn Phi tử có câu: 'Cấm gian vu vị manh', gian triêu dĩ sinh, phóng nhâm kỳ thế, nhất định không cách nào thu thập."

"Vậy thì như thế nào?" Yến vương nhìn chăm chú ngoài cửa sổ, khẽ cười khổ, "Thái tử chết rồi, Tần vương chết rồi, của ta ba vị huynh trưởng chỉ còn lại có hắn!"

Đạo Diễn muốn nói lại thôi, thở dài một hơi, nói với Nhạc Chi Dương: "Đạo Linh Sư đệ, mọi người sư ra đồng môn, lẽ ra lẫn nhau giúp đỡ, thái tử tin một bề nho sinh, dùng người chẳng qua là ngộ biến tòng quyền, thực chất bên trong cũng không đem người trở thành tâm phúc, không bằng. . ."

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 45 : Lạc Đạo Đại Hội - Dịch: Livan

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

“Đạo Diễn!”, Yến vương lạnh lùng ngắt lời lão, “Đủ rồi.” Đạo Diễn bị khựng: “Chính vì...” “Ta cũng biết tình thế không ổn,” Yến vương vẫn bình tĩnh, “Mọi chuyện phó mặc ông trời, có cớ gì cầu cũng không được, huống chi Đạo Linh sư đệ ngoài mềm mỏng nhưng trong cứng rắn, hẳn tự có chủ trương, hẳn theo ai, làm gì, đâu đã đến nhà người có thể bảo ban được?”. Ông vừa nói, vừa chăm chú nhìn Lạc Chi Dương. Lời này thật vô cùng hợp tâm ý Lạc Chi Dương, hẳn bèn hai tay ôm quyền, cười hì hì vái Yến vương. Yến vương mỉm cười, cất cao giọng gọi: “Đem rượu ra đây.” Hai người phục dịch bưng hồ rượu và mấy cái chén đưa lên, Yến vương rót ra bốn chén, nói: “Khó có được một buổi tối đẹp, khó kiếm được tri kỷ, Đạo Diễn sư huynh, Đạo Linh sư đệ... Tam Bảo, Chu Lệ kính các vị một chén.” Lạc Chi Dương nhắc chén uống ngay, Đạo Diễn hơi do dự, rồi cũng từ từ uống cạn. Trịnh Hoà không dám nhận chén rượu, y sợ hãi thưa: “Thật đáng chết, đáng chết,.. tiểu nhân làm sao dám cùng điện hạ đồng ẩm.” “Cái gì dám với không dám?”, Yến vương vỗ nhẹ vô đầu vai y, “Cho người uống, người cứ uống, uống xong chén này, người sẽ hết là thái giám của ta nữa, mà là thần tử, quân thần một lòng, chẳng có gì phải phân biệt nhau.” Trịnh Hoà cảm giác máu nóng hừng hực dâng lên tận cánh mũi, y bỗng nhiên đổ lệ tràn trề hai mắt, toàn thân run rẩy, y vén tay áo, nâng chén, một hơi uống cạn. Yến vương lẳng lẳng nhìn y cạn chén, ông lại tự rót đầy một chén rượu, xoay xoay chén trong lòng bàn tay, hai mắt dõi nhìn ra mặt

sông, hàng lông mày nhăn tít lại. Lạc Chi Dương thông cảm tâm tư của ông. Hắn thầm nghĩ, sinh vào cửa đế vương, cuộc sống được nhiều nét phong quang, vậy mà ông nhận chịu nhiều phiền não hơn bất cứ ai khác, tuy oai chấn thiên hạ, Yến vương bị số kiếp long đong, trước tiên là cha mẹ nghi kị, sau bị huynh đệ hãm hại, bị cháu ruột bày mưu tính kế huỷ diệt mà ông không thể vùng tay phản kích, lại không thể tự mình chứng sự trong sạch. Lạc Chi Dương cảm thấy nếu thay vào là hắn, thế nào cũng sẽ đau đầu chết được. Thuyền hoa cập bến, Lạc Chi Dương chào già biệt Yến vương, nhưng không còn ngựa, hắn đành phải lợi bộ trở về nhà.

Về đến “Dương Minh quán”, hắn mới biết Xung đại sư phái người đưa thớt ngựa trả đạo quán, đạo sĩ tri khách không thấy Lạc Chi Dương đâu, bèn cầm giữ người trả ngựa, làm âm ỉ lên, cho tới khi y thấy Lạc Chi Dương mới chịu buông tha cho người nọ. Một ngày sau đó, Lạc Chi Dương lòng dạ thắc thỏm, sợ Xung đại sư lại sắp đặt quỷ kế, hắn suốt ngày lo lắng đề phòng, cứ mượn cớ luyện tập nhạc khí, nằm ườn tại “Dương Minh quán”, lấy tinh ứng phó động, chờ biến chuyển, chẳng dè, mấy ngày này gió êm sóng lặng, Xung đại sư chẳng chút âm hao, Yến vương cũng không có động tĩnh gì, chỉ mình Chu Duẩn Văn quá coi trọng thắng bại trong cuộc thi “Lạc Đạo Đại hội”, ngày nào cũng phái người đưa tới thức ăn chay nấu nướng ngon lành. Nói để bồi dưỡng, nhưng thật sự để ngầm dò xét tình hình tiến triển của Lạc Chi Dương tập diễn tấu những nhạc khí các loại khác nhau. Lạc Chi Dương không khoái đồ chay, hắn chuyển cho lũ đạo sĩ trong đạo quán. Bọn này ăn thích khẩu, càng thêm ái mộ vị “Sư thúc tổ”, càng cảm kích đến rơi nước mắt, mà không biết rằng “Sư thúc tổ” hàng đêm lên trốn ra ngoài tìm mua gà béo rượu nồng, toàn đạo tràng ăn chay uống nhạt, hắn nốc rượu hoành hoa, một tay gảy đàn cầm, một tay tọng từng khối thịt vô miện, người bên ngoài vân phòng cứ ngỡ hắn đang khổ luyện nhạc khí, thấy đều im hơi lặng tiếng, không dám lại gần nửa bước. Qua được vài hôm nữa đến sinh nhật Chu Nguyên Chương, cũng chính là ngày mở màn “Lạc Đạo đại hội”. Sáng sớm hôm đó, Đạo Thanh đến gõ cửa, y hết sức phấn khích, mồm miệng bahoà, chưa tới giờ Mão đã thúc giục Lạc Chi

Dương xuất phát, y triệu tập một nhóm đạo sĩ tiền hô hậu ủng đi mở đường. Tin tức đã loan truyền từ trước, dân chúng kinh thành đều trông ngóng ngày hôm nay, họ tụ tập già trẻ lớn bé đứng đông nghìn nghịt hai bên đường, đằng sau bức tường người của cấm quân ngăn chặn không cho tràn xuống lòng đường, bọn chúng đao thương kiếm kích đan ken như rừng, hết như sắp xung trận đụng độ giặc dữ. Đại hội có ba cửa quan, cửa thứ nhất là vòng sơ khảo, tỉ thí “Ngũ nhạc” ngay trên quảng trường trước Ngọ môn, thí sinh trình tấu năm loại nhạc khí, chọn lấy mười người vào cửa thứ nhì là cửa “Huyền Âm” để tuyển ba người vào vòng “Quân Thiên” tỉ thí trong cung điện do chính Chu Nguyên Chương chấm điểm quyết định thắng thua. Lạc Chi Dương cười ngựa thẳng đến Ngọ môn, tại lối vào, hắn gặp nhóm Hoàng Tử Trùng, Tề Thái cùng Trác Kính theo ngà khác tiến đến. Lạc Chi Dương cùng lũ hủ nho này ngoài mặt thề thốt trung thành Thái tôn, trong lòng lại ẩn chứa nhiều ý đồ rất khúc mắc. Lạc Chi Dương ngại hai lão Hoàng, Tề vì họ học rộng, nhưng hắn thấy họ nghị luận không thiết thực, ngược lại, Hoàng, Tề hai người hận Lạc Chi Dương thiếu niên nông cuồng, đã đến chia sẻ bớt quyền lực của họ trong đông cung, những kế sách gì của hắn đưa ra, dù đúng dù sai, họ đều phản bác một chập, họ cứ chặn, ngáng chân hắn như một vách tường, khiến hắn phát ngán. Chu Duẩn Văn hết lòng tin tưởng nho học, y vô cùng khoan dung bọn nho sinh này, cứ để mặc họ kèn cựa Lạc Chi Dương, thậm chí còn khen họ là những bậc túc nho thông thái nhất thiên hạ. Thoạt đầu, Lạc Chi Dương tức giận, dần dà hắn bị chèn ép riết cũng hết thấy nản, hắn vất bỏ hết chính sự sang một bên, ngày ngày lấy chuyện đấu khẩu cùng Hoàng, Tề làm thú tiêu khiển. Do đó, công chuyện trong đông cung trở thành bê trễ, một chuyện tầm thường bỏ qua mất dăm ba ngày không giải quyết xong. Cũng may quan Hộ Bộ Thị Lang Trác Kính đối nhân xử thế công bằng, ông rất có tài về hành chính, mới đầu ông cũng không ưa Lạc Chi Dương, sau khi công tác cùng hắn một thời gian, cũng giúp đỡ hắn khá nhiều, mỗi khi có tranh chấp trong đám, ông taluôn gắng sức hoà giải, sinh ra rắc rối với Hoàng, Tề, ông ta căn rằng chịu đựng những tức giận của bọn hai người nọ. Bốn người gặp nhau giữa đường, Hoàng, Tề hai người thăm chửi: “Lỗ mũi trâu”, bụng Lạc

Chi Dương cũng mắng “Lũ hủ nho chua, thối.” Trong bụng thì chửi bới nhau, nhưng ngoài mặt vẫn cứ như không, vẫn trò chuyện qua lại. Hoàng Tử Trường vẻ tỉnh khô, nói: “Đạo Linh tiên trưởng, cái vinh nhục của đông cung, thể diện của Thái tôn đều giao phó vào trong tay một mình nhà ngươi.” “Giao cái rắm.”, Lạc Chi Dương mắng thầm, “Tất cả đều là ta bị Hoàng lão cầu mi hại á.” “Hoàng đại nhân nói thật chính xác.”, Tề Thái chõ hai mắt lên trời, không thèm nhìn đến ai khác, lão thuyết: “‘Lễ nhạc’ xuất xứ từ ‘lục nghệ’ của Khổng Tử, người xưa bảo: ‘Nhạc là mối hoà hảo của thiên địa, lễ là trình tự của thiên địa, cả thể nào hữu lễ vô nhạc, hữu nhạc mà không lễ tất không xong, khi tiên trưởng tấu nhạc, trước tiên phải giữ cho đủ lễ trong lòng, bằng không, âm thanh trình tấu cũng sẽ chỉ là một mớ hỗn độn mơ hồ’” “Tui hiểu rõ rồi.”, Lạc Chi Dương cười nói, “Ý của Tề đại nhân chính là nói tui không đủ lễ số, chơi nhạc hàm hồ” “Đâu có vậy...” , Tề Thái thân nhiên đáp, “Tề mỗ nói câu đó, muốn tiên trưởng hiểu cái lý nhất thể giữa nhạc và lễ, trong đại hội, nếu tiên trưởng đoạt khôi nguyên, bọn mình ai nấy đều được phần thơm lây.” Lạc Chi Dương cười nói: “Tui mà thua, lão nhà ngươi liền cũng có phần.” Tề Thái hai mắt trợn ngược, đang định phát tác, Hoàng Tử Trường đã nháy nháy mắt làm hiệu với ông ta, y cười nói: “Tiên trưởng nói gì vậy? Tất cả mọi người cùng làm việc trong đông cung, vui buồn, vinh nhục cùng chịu chung với nhau.” Lão nói ra rõ ràng có lý, khẩu khí lại rất có nét đùa cợt. “Đã có Hoàng đại nhân thốt ra những lời ấy, coi như đủ dùng rồi.” Lạc Chi Dương cười cười, “Tui mà thua, nhất định sẽ tâu lên Thánh Thượng, tất cả do Hoàng đại nhân không tốt, ngày nào cũng kiểm cố kèn cựa, khiến tui không đủ tinh tâm mà luyện tập nhạc khí, Thánh Thượng nếu có trừng phạt, mong ngài trước phạt Hoàng đại nhân, thì mới hợp lý.” Hoàng Tử Trường da mặt đỏ ửng, y cả giận nói: “Đạo Linh, ngươi chớ có nói càn.” Lạc Chi Dương cười vang: “Không phải vinh nhục cùng chia sẻ sao? Vừa mới phát biểu trong câu nói, đã vút bỏ nhanh như đánh rắm, kêu một cái phẹt?” “Ngươi, ngươi.....” Hoàng Tử Trường tức giận đến chòm râu phát run, “Ngươi vũ nhục người đọc sách....”

Trác Kính thấy tình thế không ổn, vội can thiệp: “Chư vị, nhạc xuất phát từ trong lòng, đại hội sắp diễn ra rồi, tất cả hãy chấm dứt chuyện gây rối loạn tâm tư tiên trưởng.”

— hết chương 45 —

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 46 : Khán Sát Vệ Giới - Dịch: Livan

Dịch giả: livan

Nguồn: <https://lpktronbo.wordpress.com>

(Khán Sát Vệ Giới = nhìn dữ quá, làm chết người mang tên Vệ Giới)Lạc Chi Dương vui vẻ nói: “Nhạc phát từ trong lòng, cái đó không sai. Tâm có hỉ nộ, buồn, vui... khi tấu khúc ‘Túy Thái Bình’, lòng càng hoan hỉ thì tấu càng tuyệt diệu, nếu chơi khúc ‘Thập Diện mai phục’, con tim cần phải hừng hực lửa giận thì mới có thể diễn ra đủ hết khí thế, tui gặp Trác đại nhân, thấy chơi ‘Túy Thái Bình’ hay vô cùng, còn buộc phải tấu ‘Thập Diện mai phục’, nếu thiếu mất Hoàng đại nhân cùng Tề đại nhân thì không sao chơi được,” Trác Kính lắc đầu cười khổ, hai lão Hoàng, Tề mặt nặng như chì, lòng buồn và giận muốn phát điên. Lạc Chi Dương khoan khoái chọc tức bọn hủ nho, đang lúc thật đắc ý, chợt nghe có tiếng nữ tử sắc giọng hô hoán: “Lạc Chi Dương... Lạc Chi Dương....” Lạc Chi Dương tâm thần rung động, nhìn về phía hô hoán, thấy từ trong lễ đường vọt ra một thiếu phụ trung niên, áo quần lam lũ, đầu tóc rũ rượi. Con tim chùng xuống, Lạc Chi Dương than thầm “Giang đại thẩm...”, hăn vô cùng bối rối. Nữ tử chẳng phải ai khác, chính là mẹ của Giang Tiểu Lưu, bà Giang, họ Vương, bà đôi chămchăm cặp mắt toé lửa vô Lạc Chi Dương, hét lớn, hỏi hăn: “Lạc Chi Dương, Giang Tiểu Lưu đâu, mày đem bỏ bê nó ở đâu rồi?” Tuy Lạc Chi Dương lớn trọng, dung mạo có thay đổi, thêm chút thuật dịch dung, đủ để qua mặt nhiều người, có điều, gặp gỡ bạn cũ chí thân, vẫn khó tránh khỏi bại lộ hành tung. Thuở nhỏ, Lạc Chi Dương chơi đùa cùng Giang Tiểu Lưu, vào ra nhà họ Giang gia không chỉ một lần, cha mẹ Giang

Tiểu Lưu đều là xuất thân thấp kém trong cửu lưu, lời nói thô dã, cử chỉ tục tằn, đánh đập thẳng con như cơm bữa, Giang mẫu là dữ dằn nhất, Giang Tiểu Lưu bị đòn roi, Lạc Chi Dương cũng bị bà mắng chửi không ít, cho nên hăn vẫn gồm bà ta từ nhỏ đến giờ. “Đồ Vương bát....”, Giang Vương thị nhào lăn đến, “Thằng họ Lạc kia, mày có hóa thành tro bụi tao cũng nhận ra được. Con tao đâu? Mày đem nó vất bỏ lầy lất chốn nào vậy, nè .. buông ta ra, lão nương đến liều mạng với mày ...” Bà lồng lộn như cọp điên, tìm cách đẩy lui cấm quân ngăn cản, bị ngay hai tên quân đệ phăng xuống đất, một đứa khác hơi thương định đập nhàu vô bà ta. Lạc Chi Dương vội vàng nhảy xuống ngựa, vai chẳng rùn, chân bất động, hăn lướt đến tận mặt gã cấm quân nọ, ghì rít lấy cán thương. Gã nọ trợn mắt giận dữ, định đoạt trường thương về, có điều, mặc tình y dùng bao nhiêu sức lực, cán thương vẫn không nhúc nhích một li.

Lạc Chi Dương đang bận giằng co cùng tên quân, bất ngờ bị Giang Vương thị túm ngay lấy chân trái của hăn, bà ta bù lu bù loa khóc lóc: “Tiểu Lạc, tiểu Lạc, mi ngoan lắm, mau đem trả con tao cho tao, mi ngoan lắm ... trả con lại cho tao....” Nghe bà khóc thảm, lòng Lạc Chi Dương ỉu xuống, tự dưng rất áy náy. Giang Tiểu Lưu bỏ nhàn mà đi, cho dù y tự ý, nhưng nguồn cơn vẫn dây dưa từ hăn, bây giờ nhìn thảm trạng Giang mẫu, Lạc Chi Dương cay mắt cay mũi, hăn bất giác buông lỏng cán thương. Tên cấm quân đầy một bụng tức giận, y đoạt được trường thương về, định vung lên đánh, Đạo Thanh đã nhào vào, chụp cứng cán thương, nạt y: “Làm gì thế? Người của Đông cung mà người cũng dám đánh?” Gã cấm quân sửng sốt, y nhìn kỹ lại, thấy Lạc Chi Dương phục sức hoa lệ, y không khỏi tiêu tan nộ khí, bèn lên thu hồi trường thương, lui ra. Đạo Thanh quắc mắt thét mắng Giang mẫu: “Mụ điên, buông tay ra mau, nhìn kỹ xem mụ đang ôm chầm lấy ai...” Nghe y mắng, Lạc Chi Dương tỉnh ngộ lại ngay, hăn tự giác thất thố, đưa mắt nhìn quanh, bất kể là dân đen, cấm quân, người của đông cung ... tất cả đều dồn ánh mắt vào hăn. Hoàng Tử Trường cùng Tề Thái đưa tay bó chòm râu, thần sắc nghi ngờ. Lạc Chi Dương vô cùng bối rối, hăn muốn vụt thoát khỏi Giang mẫu, nhưng có chút không đành lòng. Chưa hết khó khăn,

đã thấy một hán tử rẽ đám đông bước đến, y kéo Giang mẫu dậy, vung bàn tay hộ pháp vả cho bà ta hai bạt tai, miệng chửi mắng: “Con mụ bị chó cắn hoá dại, tao đánh chết con mụ điên, đánh cho chết...” Lạc Chi Dương dờ khóc dờ cười, hán tử này đúng là bố Giang Tiểu Lưu, tên Giang Đăng, y xuất thân quý nô, mỗi khi bị bắt như ý ở kỹ viện liền về nhà đánh vợ con trút giận, Giang Vương thì bị tát tai đau quá, miệng câm như hến, về điên dại, tay ôm đầu nằm co rút người lại. Giang Đăng đánh xong, y quay sang cúi đầu, khom mình với Lạc Chi Dương: “Thật đắc tội cùng quan nhân ... đắc tội... mụ vợ này nhớ con quá mà phát điên, để tiểu nhân đưa nó về nhà...” Y trở mắt nhìn Lạc Chi Dương, thần sắc bỗng ngơ ngác. Lạc Chi Dương biết y đang sinh nghi, hắn làm ra vẻ trấn định, lấy từ trong tay áo ra một thỏi bạc ném cho y, miệng nói: “Người đừng đánh nữa, ta xem chừng bà ta mắc bệnh, hãy tìm thầy thuốc chữa bệnh cho dứt.” Giang Đăng được bạc mừng hóm, y không biết nên làm gì cho phải, Giang mẫu mặt úp sát đất, miệng rên rầm: “Lạc Chi Dương, Lạc Chi Dương...” Mỗi tiếng bà ta kêu là mỗi lần con tim Lạc Chi Dương nhảy dựng, Hắn ra sức trấn định, xoay mình, leo lên ngựa, Hoàng Tử Trường chăm chú nhìn hắn chăm chăm, bỗng lão vuốt râu, hỏi: “Tiên trưởng, ngài quen biết mụ điên này sao?”

Lạc Chi Dương đáp: “Không quen!” “Kỳ lạ nhỉ.”, Tề Thái chậm rãi bảo, “Nếu không quen, tại sao đã bị chửi mắng nhục nhã mà còn cho tiền? À mà Lạc Chi Dương? Đó là ai kia...” Lạc Chi Dương ruột gan rối beng, còn chưa biết trả lời ra sao, đang cơn rầu rĩ, chợt nghe có người cười nói: “Đạo Linh tiên trưởng lòng dạ thật từ bi, đích thực bậc xuất gia chân chính.” Thanh âm quen tai, Lạc Chi Dương ngoái trông ra, thấy Xung đại sư đang vén tay áo hươi roi giục ngựa tiến vào, lão mặc tăng bào trắng như tuyết, dáng như ngọc như ngà, cười một con bạch mã trắng phau không chút tạp mao, người lực lưỡng cười ngựa thần tuấn, cả con phố chừng như vừa sáng bừng lên. Tấn vương ngồi cỗ đại kiệu mười sáu kiệu phu, cả trăm cấm quân theo hộ vệ, càng tăng thêm nét tuấn mỹ của lão hòa thượng. Nghe Xung đại sư nói, Lạc Chi Dương sức tỉnh, hắn hiện giờ chẳng phải Lạc Chi Dương, mà là đạo sĩ Đạo Linh, gửi thân chốn huyền môn, bố thí giúp người

là để tích lũy công đức, chuyện quá sức tầm thường. Lão hủ nho Tề Thái này chỉ là vạch lá tìm sâu, kiếm cách hạ bệ Lạc Chi Dương trong bất cứ mọi chuyện, dù tốt, dù xấu, để thoả ý bốn cột hần. Tấn vương nghe nói qua nói lại, ông ta cũng thò đầu ra khỏi kiệu, hỏi: “Đạo Linh tiên trưởng mạnh giỏi ...sao không thấy Thái tôn điện hạ?” “Vương gia vạn an?.” Lạc Chi Dương cười, đáp, “Thái tôn đã đi trước một bước, vào cung chầu hầu Thánh Thượng.” Hai người này mấy bữa trước còn đánh nhau vỡ đầu nứt trán, nay trên đường phố lớn tiếng thăm hỏi ...hết như quen thân nhau đã lâu. Lạc Chi Dương nghĩ đến cái giả dối này, không khỏi lợm giọng ghê tởm. Tấn vương khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, ông ta chỉ lo trò chuyện cùng Lạc Chi Dương, ngó lơ những người khác. Ba lão nho Hoàng, Tề, Trác đều đã xuống ngựa thỉnh an, nhưng vì thấy hai người mãi nói chuyện, họ không thể nào chen miệng vô, đành trơ mắt nhìn cỗ kiệu đi xa dần, nét ngượng ngùng hiện đầy mặt, không lời nào tả cho rõ ràng được. Xung đại sư bên trái, Lạc Chi Dương bên phải, cỗ kiệu Tấn vương ở giữa, cấm quân chầu chực, thực là một quang cảnh khá thú vị. Hai người Xung, Lạc, một tăng một đạo, đều là hạng nhân vật tuần tú số một, cả hai sát cánh cùng tiến, nói cười liên miện, nét phong lưu tiêu sái hiếm gặp trên đời. Dân chúng hai bên vỉa hè tranh nhau sán lại gần mà trăm trố tán thưởng, đội ngũ họ đi đến đâu, làn sóng người dịch chuyển theo đến đấy, đùn đẩy khiến cấm quân vệ đường không đứng vững nổi. Tấn vương thấy thế cười mà rằng: “Cổ nhân bảo: ‘Khán sát Vệ Giới’, bữa nay bên cạnh bốn vương có đến hai ông Vệ Giới, nếu không được cấm quân ngăn chặn, e rằng cũng sẽ bị đám dân chúng này dòm xem cho mà chết.” Lạc Chi Dương ngơ ngác hỏi: “Vệ Giới là ai?”

Tấn vương bốn ý nói câu đùa giỡn phong nhã, ai ngờ gặp phải một gã không hiểu điển cố phong tình, ông ta còn đang tên tò, chưa biết đáp trả ra sao, Xung đại sư đã cười, gỡ rối hộ: “Vệ Giới là một mỹ nam tử thời Đông Tấn, tuy thân hình tuấn nhã, nhưng sức khoẻ kém, nhiều bệnh, có lần ông ta đi trên đường bị dân chúng xúm quanh mà nhìn ngó. Vệ Giới bị vây cứng chẳng đi tiếp tới được, bị nhọc mệt không sao chịu nổi, về đến nhà phát

bệnh mà ô hô ai tai. Cho nên người ta bảo, y là bị dân chúng nhòm ngó dữ quá mà chết ngủm.”

— hết chương 46 —

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 47 : Một Người Khác Hoàn Toàn - Convert

Từ chương này trở về sau là bản convert.

"Nguyên lai đánh thua." Đinh Vương mân mê cái miệng nhỏ nhắn, có phần không hài lòng, "Cái này thì xong rồi sao?"

"Đã xong!" Thục vương sờ sờ đầu hần, cười hì hì nói ra, "Cái hũ không rời miệng giếng phá, tướng quân khó tránh khỏi trận bên trên vong, thắng bại chuyện thường binh gia, Thường Thắng tướng quân rất ít, hắc, rất ít."

Tề vương cười lạnh một tiếng, giễu cợt nói: "11, nghe nói người nhạc sĩ chết rồi, người còn tới làm gì?"

Thục vương Văn Nhã, từ trước đến nay cùng Thái Tôn, Trữ vương hợp ý. Tề vương thị cái bao cỏ, chính mình không thương học vấn, ngược lại hèn hạ nho nhã uyên bác chi sĩ, chẳng những ghen ghét Trữ vương, cùng Thục vương cũng không đúng mắt, bắt được cơ hội muốn đùa cợt một phen.

Thục vương tính nết rất tốt, nghe xong lời này cũng không tức giận, vừa cười vừa nói: "Có đạo thị: 'Họa chính là phúc chỗ ỷ, phúc chính là họa chỗ phục' của ta nhạc sĩ bạo chết, vốn là chuyện không may, không ngờ Nhân Họa Đắc Phúc, ngày gần đây để cho ta gặp gỡ một vị kỳ nhân."

"Kỳ nhân?" Tề vương hai mắt hướng lên một phen, "Ai à? Bản Vương cũng muốn mở mang mắt."

Thục vương quay đầu lại, giương giọng kêu lên: "Lạc Lão Tiên Sinh." Một gã lão giả chậm quá trong đám người đi ra, gầy trơ xương lằng lằng, thần tình lạnh nhạt, Trác Lập trong đám người, phảng phất một vũ cô hồng.

"Lạc Vũ Sinh?" Nhạc Chi Dương chấn động, thốt ra mà ra. Thục vương nhìn thấy hắc rất là kinh ngạc: "Đạo Linh tiên trưởng, người cũng nhận ra Lạc Lão Tiên Sinh?"

Nhạc Chi Dương chần chờ thoáng một phát, nhìn chăm chú nhìn lại, Lạc Vũ Sinh liếc nhìn hắc một cái, thần sắc đậm bạc như xưa, phảng phất hai người chưa bao giờ thấy qua. Nhạc Chi Dương cười khổ nói: "Ta cùng hắc có duyên gặp mặt một lần, bất quá, với hắc Lão Tiên Sinh tham gia thi đấu, cái này 'Nhạc Đạo Đại Hội' cũng không cần mở."

Tấn vương ngạc nhiên nói: "Chỉ giáo cho?" Nhạc Chi Dương nói: "Điền tăng vượt qua cây sáo ta chưa từng nghe qua, Lạc Tiên Sinh hồ cầm ta ngược lại là may mắn nghe xong, phóng nhãn đương kim, không ai bằng."

"Thật sao?" Tấn vương cười hắc hắc, rất có không tin chi sắc. Thục vương rang rỡ, theo Nhạc Chi Dương nói chuyện liên tiếp gật đầu. Tề vương trong nội tâm không cam lòng, xông Lạc Vũ Sinh vẫy tay nói: "Lão già kia, tới đây!"

Lạc Vũ Sinh quét hắc liếc, ngưng nhưng bất động, Tề vương cả giận nói: "Lão cẩu, Bản Vương gọi người đấy?" Lạc Vũ Sinh vẫn là bất động, Tề vương giận quá, lạnh lùng nói: "Lão cẩu, gan dám miệt thị Bản Vương." Làm bộ dục vọng lên, Thục vương cuống quýt ngăn lại: "Kỳ nhân có kỳ đi, Lão Tiên Sinh khí khái bất phàm, không thể uy thế khuất chi. . ."

"Đĩ con mẹ nó kỳ nhân." Tề vương trước sau như một hung bạo, tính tình cùng một chỗ, ngoại trừ Chu Nguyên Chương ai cũng không sợ, hắc một chấp tay trước ngực, đem Thục vương nhắc lên ngã xuống đất, vén tay áo lên phóng tới Lạc Vũ Sinh.

Nhạc Chi Dương thấy tình thế không ổn, đang muốn ra tay ngăn trở, chợt thấy Tề vương hai chân quấy cùng một chỗ, một cái lão đảo té nhào vào đấy, toàn thân liên tục run rẩy, khoe miệng chảy ra một đám bọt mép.

Mọi người kinh hãi, đứng lên nhìn lên, Tề vương hai mắt đóng chặt, đã là bất tỉnh nhân sự. Ngộ môn trước loạn thành một bầy, Tấn vương gấp gọi thái y, mấy cái thái y hội chẩn, một người trong đó nói ra: "Tề vương mạch giống như như thường, ngũ tạng mạnh khỏe, như thế hôn mê bất tỉnh, xác nhận phần nộ khí công tâm, được ngồi giữa gió. Nghi ngơi một hồi, có lẽ thì tốt rồi."

Chư Vương hai mặt nhìn nhau, Tấn vương thở dài: "Cái này lão Thất, niên kỷ không nhỏ, còn như còn trẻ lúc bình thường nổi giận, ta khuyên hăn mấy lần đều không nghe, cái này tốt rồi, phụ hoàng thọ thần sinh nhật, hăn náo như vậy vừa ra, không phải sâu sắc mất hứng sao?" Quay người thét ra lệnh Tề vương phủ thái giám già sai vật đem giơ lên xuống dưới.

Xung Đại Sư để sát vào Nhạc Chi Dương, thấp giọng cười nói: "Bội phục bội phục." Nhạc Chi Dương chả trách: "Bội phục ta cái gì?" Xung Đại Sư nói: "Bội phục tay người đủ bất động liền bị thương Tề vương."

"Nói bậy!" Nhạc Chi Dương lớn cau mày, "Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?"

Xung Đại Sư nói: "Tề vương buồn bực cười ngất đấy, rõ ràng là vì khí công gây thương tích, thủ pháp che giấu xảo diệu, những thứ này lang băm tự nhiên nhìn không ra. Vừa rồi người cách hăn gần nhất, nếu không phải người, ai lại có bốn sự như vậy?"

Nhạc Chi Dương sững sờ, trả lời lại một cách mỉa mai: "Luận nội công, tặc ngốc người chỉ mạnh không yếu?" Xung Đại Sư nhìn chăm chú nhìn hăn, chợt cười nói: "Thật không là người?" Nhạc Chi Dương hừ lạnh một tiếng, Xung Đại Sư nhăn chau mày, ý giống như không tin.

Nhạc Chi Dương thấy hắc thần sắc, không khỏi suy nghĩ: "Đại Hòa Thượng nhân phẩm không chịu nổi, nhân lực lại rất lợi hại, hắc nói Tề vương tổn thương tại khí công, đoán chừng tám chín phần mười. Nơi đây nội công cao nhất chỉ có ta cùng hắc hai cái, nếu không phải hắc, có lẽ một người khác hoàn toàn." Đưa mắt quét qua, Lạc Vũ Sinh ngồi yên mà đứng, lạnh lùng nhìn thẳng phía trước.

Nhạc Chi Dương dẫn đo bất định, lại muốn: "Lạc Vũ Sinh hồ cầm thị vô cùng tốt đấy, thế nhưng là nhắc tay giờ lên đủ lại không có nửa điểm mà tập võ người bộ dạng. Hơn nữa hắc rời đi quá xa, nội công cao hơn, mấy trượng bên ngoài lại há có thể đả thương người?" Càng nghĩ càng biết nghi hoặc, đi ra phía trước, hướng Lạc Vũ Sinh hành lễ nói: "Lão Tiên Sinh không việc gì?" Lạc Vũ Sinh quét hắc liếc: "Người tiểu tử này, tại sao lại lúc này sinh đạo sĩ đã đến?"

Nhạc Chi Dương cười nói: "Tiểu nhân vốn là đạo sĩ." Lạc Vũ Sinh lắc đầu: "Người không phải." Nhạc Chi Dương sửng sò: "Ta vì sao không phải?"

"Người có đạo khí, Vô Đạo tâm, thân là đạo sĩ, tâm thị tục nhân." Lạc Vũ Sinh đưa mắt nhìn bầu trời, "Người 'Đại Kim Thiên Chuẩn' đâu này?"

Nhạc Chi Dương nói: "Có lẽ đi kiếm đồ ăn rồi." Lạc Vũ Sinh lại hỏi: "Người cũng tới tham gia 'Nhạc Đạo Đại Hội'?" Nhạc Chi Dương cười nói: "Lão Tiên Sinh lúc này, văn bối bất quá bêu xấu mà thôi."

Lạc Vũ Sinh nhìn xem Ngọ môn, hứng thú tiêu điều: "Nhạc Đạo, Nhạc Đạo? Vui cười người nhân sở cộng tri, về phần 'Đạo' sao, hừ, thế gian này lại có mấy người minh bạch?"

Nhạc Chi Dương trong lòng khê động, " Diệu Nhạc Linh Phi Kinh " bên trong câu hầu như thốt ra mà ra. Lúc này chợt nghe chuông vang mấy tiếng, đám người nhất thời yên lặng. Ba cái Bạch Phát Lão Giả lên sân khấu, đạo

bước tiến vào trúc đình, trúc đình tứ phía buông cuốn mảnh vải, ngăn cách trong ngoài.

Nhạc Chi Dương chả trách: "Những thứ này lão đầu là ai?"

"Đại hội bình phán." Lạc Vũ Sinh ngừng dừng một cái, "Đều là nhạc phường Lão Nhân, Long Dương tử Lãnh Khiêm môn đồ."

"Long Dương tử Lãnh Khiêm?" Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy kinh ngạc. Lạc Vũ Sinh hỏi: "Người nhận ra hử?" Nhạc Chi Dương chi tiết nói: "Thiếu niên lúc học qua hử khúc phổ " Thái Cổ di âm "."

Lạc Vũ Sinh điểm gật đầu một cái, không hề lên tiếng. Lúc này một cái Đại Thái Giám tay nâng thánh chỉ, tuyên bố rõ ràng quy củ, chủ quan thị công bình để đạt được mục đích, ba vị bình phán cách mảnh vải nghe âm, tham dự hội nghị nhạc sĩ bốc thăm đã định thứ tự, bởi như vậy, trọng tài không biết ai diễn tấu, chỉ có thể dùng âm nhạc phán định thắng thua. Tỷ thí nhạc khí trước sau vì đàn cổ, ống tiêu, chuông nhạc, trống hạt, tỳ bà, phân chế vì giáp, ất, Bính, đình tứ đẳng, giáp nhiều người vì thắng. Ngoài ra lại nói một trận Hồng Phúc Tề Thiên tình cảnh lời nói, về phần đến sẽ nhớ dân chúng, cũng cũng có tiền mễ (m) ban thưởng.

Nhạc Chi Dương cười nói: "Đáng tiếc không có hồ cầm, nếu không, một chi " Chung Thành Hôi Thổ Chi Khúc " tấu xong, trên quảng trường này mọi người muốn khóc chết."

"Thật sao?" Lạc Vũ Sinh nhàn nhạt nói ra, "Nếu như vậy, ta đây một cái đầu có thể không bảo vệ được." Nhạc Chi Dương sững sờ, cười nói: Là (vâng,đúng) rồi, cái kia điệu quá đau buồn, ngày sinh Ngày Đại Hỉ , diễn tấu đứng lên quá điềm xấu.

"Ngày Đại Hỉ chưa hử." Lạc Vũ Sinh hai mắt nhìn lên trời, sâu kín thờ dài một hơi, "Mình chỗ vui mừng, mẫu chỗ buồn bã, có kia sinh, tất có kia chết, phồn vinh mạnh mẽ vạn vật, sẽ thành bụi đất, mọi thứ chỉ thường thôi,

chẳng qua là thể nhân thấy không rõ lắm. . . A..., có lẽ vốn cũng không nguyện thấy rõ."

Nhạc Chi Dương thấy hẩn như thế bi quan, nghĩ thầm: "Lão Tiên Sinh khám phá thể tình, một chút cũng không có cái vui trên đời, chi bằng muốn cái biện pháp gọi hẩn cao hứng." Ý tưởng điểm, cười nói: "Nếu như ai cũng chết một lần, gì không tận hưởng lạc thú trước mắt?"

Lạc Vũ Sinh liếc hẩn một cái, gật đầu nói: "Khá lắm tận hưởng lạc thú trước mắt."

Lúc này Tiểu Thái Giám phụng một cái đăng trước đàn nước sơn khay, trên có toàn là: một màu phong thư một số, Nhạc Chi Dương lấy một phong, mở ra mảnh nhìn, phía trên viết rõ tham dự thứ tự vì 24 số, có...khác năm chi diễn tấu uốn khúc mục, phần lớn là ca công tụng đức cung đình nhã vui cười.

"Khá tốt, khá tốt." Nhạc Chi Dương xem qua, lớn thở dài một hơi, "Ta đều luyện qua (tập võ)."

Đảo mắt nhìn lên, Lạc Vũ Sinh bất động thanh sắc mà đem phong thư chiết hảo, đang định hỏi hẩn tấu gì uốn khúc mục, chợt thấy Mai Ân dẫn một người trung niên quan quân đi lên trước đến, lời kéo tay của hẩn cười to: "Đạo Linh tiên trưởng, đã lâu không gặp, thật sự là muốn giết ta. Nhiều lần đi Đông cung, Thái Tôn đều nói người không tại, cần bên trên 'Dương Minh Quan' đánh một chút tiên khí, có thể lại tục sự quần thân, mỗi lần bỏ qua."

Nhạc Chi Dương cười nói: "Phò mã gia khách khí, có việc phái người lên tiếng kêu gọi, con đường nhỏ tự nhiên nghe theo phân công."

"Không có việc gì, không có việc gì, chính là tường niệm cực kỳ." Mai Ân liên tục khoát tay, quay người chỉ vào vị kia quan quân, "Ta đến dẫn

tiến thoáng một phát, cái này một vị Lý Cảnh Long Lý công gia, thừa kế tước vị Tào Quốc Công, cố huân thần văn trung công con trai trưởng."

Lý Cảnh Long cao lớn khôi vĩ, giơ lên gương mặt thoáng qua chớp tay, ánh mắt lướt qua Nhạc Chi Dương đầu vai, lộ ra một cổ không nói ra được kiêu hung hãn.

Nhạc Chi Dương hành tấu Đông cung, nghe nói qua người này tên tuổi. Lý Cảnh Long thị khai quốc công thần con trai của Lý Văn Trung, Lý Văn Trung lại là Chu Nguyên Chương cháu ngoại trai, bởi vì này một tầng quan hệ, khai quốc công thần tận diệt, Lý Văn Trung lại có thể chết già, sau khi chết chuẩn bị cực lễ tang trọng thể. Càng khó được "Tướng môn có đem", Lý Cảnh Long kế tục phụ tước, thống lĩnh binh mã, chính là Đông cung tại trong quân trụ cột của quốc gia, Chu Nguyên Chương đối với hắn có chút coi trọng, nhiều lần làm hắn ra ngoài luyện binh, nhớ hắn kế thừa phụ nghiệp, trở thành Chu Doãn Văn đặc lực giúp đỡ.

Lập tức Nhạc Chi Dương trả thi lễ, cười nói: "Sớm nghe nói Lý đại nhân thị thánh thượng cháu ngoại trai tôn, tinh thông binh pháp, tài văn chương hơn người, bởi vì tại tướng phiên luyện binh, vô duyên thấy mặt mày, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là khí vũ hiên ngang, Đại Tướng phong độ."

Thiên xuyên vạn xuyên mã thí tâng bốc không mặc, Lý Cảnh Long nghe được thoải mái, mặt lộ vẻ dáng tươi cười, chớp tay nói: "Tiên trưởng kim khẩu khen nhâm, tiểu tướng xấu hổ không dám nhận. Nghe qua tiên trưởng thị Lão Thần Tiên đóng cửa ái đồ, cho nên đặc (biệt) mời Mai phò mã dẫn tiến, tiên trưởng thiếu niên đặc đạo, thật sự là kỳ tài cao nhân."

"Được rồi được rồi." Mai Ân phát tay cười nói, "Tất cả mọi người không là người ngoại, hư khách khí liền miễn đi, Tào Quốc Công đến kinh thành khánh thọ, còn muốn dừng lại vài ngày, mọi người có rất nhiều công

phu thân cận. Ngày mai ta làm ông chủ, đều đến phò mã phủ uống rượu, mọi người không gặp không về."

Hoàng Tử Trường dám người mặc dù được Thái Tôn tin một bề, huyết thống bên trên cuối cùng cách một tầng. Mai Ân, Lý Cảnh Long Hoàng Thân Quốc Thích, một văn một võ, một trong một ngoài mới là "Thái Tôn đảng" người tâm phúc. Mai Ân biết rõ Nhạc Chi Dương cùng người khác nho sinh bất hòa : không cùng, chỉ sợ dao động Đông cung căn cơ, nhiều lần đều muốn khuyên, thủy chung không được kia liền, lần này lấy cớ cho Lý Cảnh Long mời khách từ phương xa đến dùng cơm, muốn đem Thái Tôn một đảng tập trung lại, vứt đi hiềm khích lúc trước, tổng cộng bảo vệ Thái Tôn.

Nhạc Chi Dương minh bạch ý của hấn, cười nói: "Phò mã đối với mời, không dám không nghe theo, sợ chỉ sợ ta qua không được 'Nhạc Đạo Đại Hội' một cửa, thánh thượng trì ta một cái 'Tấu nhạc bất lực' chi tội, nhốt tại trong phòng giam hộp gió."

Mai Ân cười nói: "Tiên trưởng tài nghệ trác tuyệt, Thái Tôn thường xuyên hướng ta tán dương, chỉ cần hết sức nỗ lực, vạn không suy tàn đạo lý." Lý Cảnh Long cũng cười nói: "Tiên trưởng đa tài đa nghệ, Lý mỗ bội phục cực kỳ."

Nhạc Chi Dương cười cười, cũng không làm thanh âm, nghiêng mắt nhìn đi, Lạc Vũ Sinh nhìn xa phía trước, nhất phái đạm mạc, ba người khách sáo hàn huyên, hấn tựa hồ một câu cũng không nghe thấy.

"Ngũ nhạc" tỷ thí bắt đầu, lần lượt có người lên đài diễn tấu, mới đầu bốn người thật là bình thường, không cầu có công, nhưng cầu không qua, năm loại nhạc khí diễn tấu xuống, nghe được Nhạc Chi Dương sinh ra buồn ngủ. Người thứ năm thị Liêu Vương phủ một vị tươi đẹp giả bộ nữ tử, đàn cổ công lực quá sâu, ống tiêu thổi trúng u oán, chuông nhạc cũng gõ được một tia bất loạn, duy chỉ có đã đến trống hạt, lực yếu âm thanh nhỏ, khí thế

đều không có, ước chừng rối loạn một tắc vuông, đằng sau tỳ bà hoang âm sai nhịp, xuất liên tục mấy cái chỗ sơ suất. Cuối cùng hai kiện nhạc khí đồng đều chỉ phải rồi." Bính" phân, thêm với phía trước nhất giáp nhị ất, bất đắc dĩ ảm đạm lối ra.

Chúng nhạc sĩ thay phiên lên sân khấu, không thiếu tài nghệ trác tuyệt thế hệ, có thể phần lớn chỉ tinh một loại nhạc khí, am hiểu hai loại người đều ít đến thương cảm, về phần tinh thông ngũ nhạc, càng là không có một cái nào. Nhạc Chi Dương nghe được không thú vị, không khỏi liền đánh ngáp.

"Kỳ quái." Lý Cảnh Long thần sắc nghi hoặc, "Lý mỗ người thô kệch một cái, không thông âm luật, kính xin các vị chỉ rõ: Vì sao ngay cả thử hơn mười người, được một giáp không nhiều lắm, hai giáp người cực nhỏ, tam giáp càng là một cái cũng không có. Theo lý thuyết, tham gia này sẽ nhớ đều là nhất thời chi tuyển, vì sao mỗi cái không chịu được như thế."

"Hỗ then." Mai Ân cười khổ, "Ta từ trước đến nay tai kém cỏi, bất luận cái gì khúc nghe đều không sai biệt lắm, kính xin Đạo Linh tiên trưởng nói ra nói ra."

"Cái này sao. . ." Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, "Nhạc khí hình dạng và cấu tạo bất đồng, diễn tấu đứng lên ngày đêm khác biệt, giống vậy võ nghệ, sẽ sử dụng thương dùng đao không được, sẽ dùng đao làm cho kiếm không được, các kiểu kỹ năng mọi thứ tinh thông lại có mấy cái? Vũ khí còn như thế, khách quan phía dưới, nhạc khí phiền phức nhiều lắm."

Lý Cảnh Long cười nói: "Tiên trưởng vừa nói như vậy, Lý mỗ hiểu ra."

Nhạc Chi Dương cười cười, đang muốn khiêm tốn vài câu, chợt nghe Lạc Vũ Sinh lạnh lùng nói ra: "Hiểu ra, hắc, khá lắm hiểu ra."

Lý Cảnh Long biến sắc, hắc từ trước đến nay thanh đĩnh, tự cho mình rất cao, mang binh thống quân càng là nói một không hai, nghe ra lão giả châm

chọc chi ý, trong nội tâm rất là không khoái, nhìn thấy Lạc Vũ Sinh cười lạnh: "Vị lão huynh này là ai?"

Nhạc Chi Dương vội hỏi: "Cái này một vị thị Thục vương phủ nhạc sĩ Lạc Vũ Sinh Lão Tiên Sinh."

"Nguyên lai là Thục vương phủ cao nhân." Lý Cảnh Long cố kỵ Thục vương, khẩu khí thoáng hòa hoãn, "Nghe, tiên trưởng mà nói tựa hồ không hợp tiên sinh tâm ý, nhưng không biết tiên sinh có cái gì cao kiến?"

Lạc Vũ Sinh nói: "Võ nghệ cho dù tốt, cũng là Sát Nhân Chi Đạo, âm nhạc lại xấu, cũng là tu thân phương pháp, hai người vừa chết cả đời, có gì có thể so sánh chỗ?"

Lý Cảnh Long trong nội tâm tức giận, cười lạnh nói: "Nói như vậy, chúng ta những thứ này làm lính bảo vệ quốc gia, còn không bằng những thứ này hạ cữu lưu nhạc sĩ sao?" Nói đến đây mà, tự giác liền Nhạc Chi Dương cùng nhau mắng, nhin không được xem xét Nhạc Chi Dương liếc, người kia điềm nhiên như không có việc gì, Lý Cảnh Long mới hơi yên lòng một chút.

Mai Ân biết rõ Lý Cảnh Long tôn tính cao ngạo, bình thường người đều không tại trong mắt của hắn, chỉ sợ hắn không che đậy miệng, nói ra càng lời khó nghe, vội hỏi: "Lão Tiên Sinh nói được cũng có đạo lý, học được võ nghệ, không giết người làm gì? Thục vương luôn luôn Phong Nhã, nhìn hắn trong nhạc sĩ tất nhiên dù không sai, vị lão tiên sinh này nhất định là tinh thông âm nhạc cao nhân."

"Không dám nhận." Lạc Vũ Sinh khẩu khí lãnh đạm, "Lão hủ kẻ vô tích sự, bất quá xem xem náo nhiệt."

Lý Cảnh Long cười lạnh một tiếng, nói ra: "Như vậy tiên sinh không ngại nói một chút, vì sao không có một cái nào nhạc sĩ tinh thông năm tốt nhạc khí?"

Lạc Vũ Sinh lạnh lùng không đáp, Lý Cảnh Long nhìn thấy hần hai mắt ra Hỏa, Nhạc Chi Dương nhìn ra không ổn, chau mày, đang muốn chuyển hướng chủ đề, chợt nghe có người cười nói: "Cầm Tâm như nước, khây đàn người trước muốn giặt rửa tâm, tình trung sinh động, mới có thể u trong gặp kỳ."

Mọi người quay đầu nhìn lại, Trữ vương cười đi lên trước đến, chậm rãi nói ra: "Trống hạt tức thì trái lại, dùi trống hạ xuống như mưa, lớn di chuyển đặc (biệt) di chuyển, giống vậy thiên lôi bắn ra, vạn cười tạt đến. Ngày đây từ xưa cổ cầm người không thương kích trống, kích trống người không thích cổ cầm. Đường Minh Hoàng nhã tốt âm nhạc, đơn độc không thương đàn cổ, mỗi lần nghe xong khúc đàn, đều muốn nghe 'Trống hạt' rửa tai đi uế."

"Quả là thế." Mai Ân chợt nói, "Vừa rồi nhạc sĩ, cổ cầm đạt được cao kích trống đạt được liền ít, kích trống đạt được cao, cổ cầm đạt được liền thấp."

Trữ vương điểm gập đầu một cái: "Ổng tiêu cùng tình khí tương thông, một cây ống trúc liên tiếp : kết nối Ngũ Tạng Lục Phủ, tâm chỗ hệ, tình chỗ trung, đông sườn núi " Xích Bích phú " ở bên trong hình dung ống tiêu 'Như oán như mộ, như khóc như tố; dư âm lượn lờ, bất tuyệt như lũ; vũ u khe chi tiềm Giao Long, khóc thuyên cô độc chi quả phụ' . Làm cho tiêu người 'Tình' chữ thứ nhất, Vô Tình người thối không xuất ra tốt làn điệu." Nói đến đây mà, hữu ý vô ý mà quét Nhạc Chi Dương liếc, lại nói: "So về ống tiêu, chuông nhạc lại trái lại, số lượng rất nhiều, một chung song thanh, đồng nhất chuông nhạc, đánh vị trí bất đồng, âm luật cũng liền cực khác, thêm với 84 điều xoáy cung, người trình diễn tâm tư cần phải tinh táo, ra tay phải tinh chuẩn, này đây chiếu cố nhiều mặt, tâm như thay đổi liên tục, tình ý không cách nào chăm chú, đều muốn diễn tấu thoả đáng, chỉ bằng vứt bỏ thất tình, ngoài thân không có gì."

"Ta hiểu rồi." Mai Ân vỗ tay than thở, "Ông tiêu hữu tình, chuông nhạc Vô Tình, nếu muốn toàn lực diễn dịch, hữu tình người khó tấu Vô Tình chi vật, Vô Tình người cũng thôi không xuất ra hữu tình thanh âm."

Trữ vương mỉm cười gật đầu, Lý Cảnh Long cười nói: "Điện hạ cao kiến, như vậy tỳ bà đâu này? Yên tĩnh vẫn là di chuyển, hữu tình vẫn là Vô Tình."

"Đương nhiên là hữu tình." Mai Ân rung đùi đắc ý, "Bạch Nhạc thiên " Tỳ Bà Hành " có mây, trục xoay gảy dây cung ba lượng thanh âm, chưa thành làn điệu trước hữu tình."

"Phò mã nói rất có lý." Trữ vương mỉm cười, "Tỳ bà cùng trống hạt giống nhau, đều là người Hồ nhạc khí, đến từ Tây Vực Quy Tư. Người Hán tính tình nội liễm, người Hồ nhiệt tình không bị cản trở, đàn cổ chi dây cung dài mà trì hoãn, tỳ bà chi dây cung ngắn mà gấp, người phía trước ung dung thanh tao lịch sự, giống vậy người khiêm tốn, người kia diễn tấu đến chỗ lợi hại, bão táp mưa rào chưa đủ hình dung kia vạn nhất. Cho nên diễn tấu năm loại nhạc khí, tu hữu năm loại tính tình, tự mâu thuẫn, lẫn nhau sinh khắc, tinh thông kiêm đẹp, khó chi lại khó. Đương nhiên, nếu không phải khó, cũng lại lộ ra không xuất ra tài trí hơn người thủ đoạn."

Lý Cảnh Long nói: "Vừa nói như vậy còn thật là khó khăn, không biết là ai định ra quy củ?" Trữ vương cười mà không nói, Nhạc Chi Dương trong lòng khẽ động, vỗ tay nói: "Ta đã biết, nhất định Trữ Vương điện hạ!"

Trữ vương mỉm cười gật đầu, Mai Ân chuyển động con mắt, đột nhiên nói: "Điện hạ, quý phủ bên trên nhạc sĩ tinh thông năm loại nhạc khí sao?" Trữ vương lắc đầu: "Ta định rồi quy củ, lại tìm người tham gia, đây không phải là lại mua lại bán sao? Vì bày ra công bình, Bản Vương đành phải đứng ngoài quan sát."

Mai Ân vỗ tay cười to: "Quả nhiên công bình, quả nhiên công bình."

Lý Cảnh Long hoàn đầu chung quanh, đột nhiên nói, "Trữ Vương điện hạ, người nhìn thấy Yến vương đến sao? Ta đã đến cả buổi, cũng không có nhìn thấy hắc Ảnh nhi."

"Không sai." Mai Ân cũng nói, "Điện hạ luôn luôn cùng Yến vương giao hảo, lớn như thế sẽ, hắc vì sao không có tới?"

"Ta cũng không biết." Trữ vương thở dài, "Hôm nay sáng sớm hắc ra khỏi thành hướng Bắc đi, nói không chừng thị quay về Bắc Bình."

Yến vương Bắc về, Nhạc Chi Dương cũng thấy ngoài ý muốn, mai, Lý Nhị mặt người tướng mạo đúng, Lý Cảnh Long nói: "Thánh thượng ngày sinh cũng không tham gia? Hắc là phương bắc hồ bắt làm nô lệ xâm phạm biên giới?"

"Ta không có nhận đến quân tình." Trữ vương lớn cau mày, "Việc này quá mức kỳ quặc, ta hỏi Tứ ca, hắc cũng không nói."

Bỗng nhiên đàn cổ âm thanh truyền đến, mấy tiếng lọt vào tai, Nhạc Chi Dương lên tiếng chấn động, quay đầu lại nhìn về phía trên đài, trái tim thẳng thẩn phanh nhảy lên.

Chẳng biết lúc nào, trên đài đã ngồi một người tuổi còn trẻ nam tử, đầu đội đông sườn núi quan, đang mặc tóc xanh bào, thể trạng mảnh mai, da thịt trắng nõn, mặt mày thanh tú tuấn nhã, giống như đồ người trong bức họa, năm ngón tay non như xuân hành tây, rơi tầm đó, tiếng đàn nước chảy bình thường trôi chảy nước mà ra, mới đầu tia nước nhỏ, dần dần tràn ngập ra đến, to như vậy quảng trường không xa không giới, tung hoành phóng túng, đại dương mệnh mông vô hạn. Người nghe vốn là xì xào bàn tán, trên quảng trường ong ong một mảnh, Cầm Vận chỗ đến, lại người chậm rãi bình phục lại. Mấy vạn người một lòng theo tiếng đàn pháp phòng, hết thảy giống như yên tĩnh không phải yên tĩnh, nếu nói là yên tĩnh, một đám tiếng đàn tựa như tơ nhện, quấn quýt quanh lượn quanh, khoan thai không dứt,

nếu nói là không yên tĩnh, tiếng đàn lọt vào tai, lại khiến người tâm hoá đập tắt, phàm tục tiêu hết, xem bình sinh, như ở trong mộng mới tỉnh, cả người lỏng xuống, không nói ra được bình thân tự tại.

Nhạc Chi Dương nhìn qua trên đài nam tử, chưa phát giác ra ngay người ngây dại, đối phương một khúc đàn bỏ đi, hẳn cũng không hề hay biết, chợt nghe Lạc Vũ Sinh nói một tiếng: "Tốt!"

Một chữ lọt vào tai, Nhạc Chi Dương rồi đột nhiên giật mình, chợt thấy trên đài ba tòa trúc trong đình đưa ra ba tờ giấy trắng, thành linh đã viết ba cái "Giáp" chữ. Phải, nên biết bình phán ba người, riêng phần mình cho ra cho điểm: Một "Giáp" vì hạ giáp, hai "Giáp" chia làm trong giáp, ba "Giáp" vì bên trên giáp, "Ngũ nhạc" tỷ thí đến nay, "Bên trên giáp" chưa bao giờ có, lúc này đột nhiên xuất hiện, trong đám người nhắc lên một hồi rất nhỏ tiếng gầm.

Lý Cảnh Long chăm chăm vào người nọ vẻ mặt ngạc nhiên, bỗng nhiên "A..." một tiếng, nói ra: "Người nọ là. . ." Mai Ân che hắt miệng, cười hì hì nói ra: "Người nọ là bản phủ nhạc sĩ, thế nào, còn không có trở ngại a?"

Lý Cảnh Long sững sờ, quay về xem Trữ vương, người kia khoe miệng mỉm cười, nhìn không chuyển mắt chăm chăm vào trên đài, Lý Cảnh Long giật mình có ngộ, vội hỏi: "Nguyên lai là phò mã phủ người, khó trách, khó trách, A..., cái kia tính danh là cái gì, Dương như Nam. . . A, có chút ý tứ. . ."

Nhạc Chi Dương một mực chăm chú nhân sự, Lý Cảnh Long vừa nói, hẳn mới lưu ý đến trên đài một góc viết nhạc sĩ tính danh, nhất thời sinh lòng gợn sóng: "Như Nam, Nhược Nam, đúng rồi, nàng đã từng nói qua, mẹ của nàng họ Dương." Nghĩ được như vậy, nhìn không được nhìn Trữ vương liếc, Trữ vương hướng hắt lắc đầu. Nhạc Chi Dương định nhất định thần, lại trên khán đài người nọ, trong lòng chợt chua xót chợt nóng, suy

nghe chột cao chột thấp, như luận như thế nào cũng không cách nào bình tĩnh.

Đài người trên đứng là Chu Vi, nàng nữ giả nam trang, với tư cách Ninh Quốc công chúa nhạc sĩ tham gia đại hội, chỉ vì xen lẫn trong đám người, Nhạc Chi Dương không hề có cảm giác, thẳng đến gảy đàn, cái kia Cầm Vận Nhạc Chi Dương hồn khiên mộng nhiều, chỉ nghe hai tiếng, đã biết rõ đàn người là ai, vừa nghe tới muốn cùng Tiểu Công Chúa cùng trận độ sức, trong lòng của hắn loạn như tơ nhện, buồn rầu xen lẫn vui sướng, lượn lờ trong lòng, lái đi không được.

Đình, một cái thái giám gõ vang thạch khánh, Chu Vi mềm rũ xuống đứng dậy, cầm trong tay ống tiêu, ô nước nở ghen ngào nuốt mà thôi đứng lên, tiếng tiêu buồn bã cắt động lòng người, biến hóa tùy tâm sở dục, âm thanh chỗ ra, tình chỗ đến, mọi người cũng theo nàng tiếng tiêu chột đau buồn chột phần nộ, chột lo chột vui mừng, một khúc thổi xong, dưới đài yên tĩnh một mảnh, Lạc Vũ Sinh tay nhặt râu dài, lại kêu một tiếng: "Tốt!"

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 48 : Năm Cái Thượng Giáp

Nhạc Chi Dương biết rõ này lão tự cao, người bình thường cũng không để trong mắt, liền khoa trương Chu Vi hai chữ "Tốt", thật đúng làm cho người không tưởng được. Nghĩ đến đây, cũng thấy cùng có quang vinh, nội tâm đối với Lạc Vũ Sinh càng thêm thân cận.

Yên lặng một lúc, trong đình lại tổng xuất điểm, ba tờ giấy trắng bên trên mực nước đầm đìa, lại đã viết ba cái "Giáp" chữ, dưới đài một hồi xô xao. Chu Vi nhìn trên giấy nét mực, cũng hơi hơi xuất thần. Lúc này thạch khánh lại vang, Chu Vi giật mình, cầm lấy Tiểu Tiểu Chuông Chùy, đi đến chuông nhạc cái giá đỡ trước, hai tay chợt nảy sinh chợt rơi, tấu nảy sinh một chi "Thọ hòa chi khúc".

Chuông nhạc âm luật chuẩn xác, chuẩn mực tinh nghiêm, tung không cố tình làm, cũng tự có một cổ ung dung khí độ, diễn tấu cung đình nhã vui, rất cuộc phù hợp bất quá. Chỉ gặp hai chi Chuông Chùy nhẹ nhàng biến hóa, chỉ đông đánh tây, không một chỗ không tinh chuẩn, không một âm thanh không thoả đáng, diễn tấu đến diệu dụng, đồng chùy giao thế tới lui, trên dưới trái phải rong ruổi, phảng phất giống như mấy chục chi Chuông Chùy đồng thời đánh mấy chục mai chuông nhạc, tiếng chuông miên miên mật mật, thẳng như rồng gầm thiên ngoại, làm lòng người triều nhất thời. Nhạc Chi Dương nghe được mê mẩn, nhin không được ứng hòa tiếng chuông nhẹ giọng ngâm xướng:

"Mù mù khom người xuống, nào dám mời tại cửu trọng, lấy phiền để thông. Để tâm căng này, có cảm giác mà thông. Đã phủ lâm tại mấy tiệc lễ,

thần rực rỡ mà cùng theo. Thần mặc dù ngu muội, cổ vũ hoan cho, chính là tử tôn chi thân tổ tông. Rót thanh rượu này tại chuông, ngửa chí đức này huyền công."

Loại này mộng ngựa thơ ca tụng, Nhạc Chi Dương cuộc đời nhất là khinh thường, nhưng từ Chu Vi điệu thủ tấu lên, lại cảm giác cam như rượu ngon, không uống từ say.

Lý Cảnh Long cũng nghe được nhập thần, nói ra: "Trữ Vương điện hạ, người nói chuông nhạc muốn giải thoát thất tình, theo ta nghe tới, cái này một khúc rất có tình thú."

Trữ vương do dự không đáp, chợt nghe Lạc Vũ Sinh lạnh lùng nói ra: "Đạo thị Vô Tình nhưng lại hữu tình." Lý Cảnh Long cau mày nói: "Có ý tứ gì?"

"Tài nghệ Vô Tình người hữu tình!" Lạc Vũ Sinh khẽ nhú mày, "Kỹ gần như nói, tùy tâm sở dục, căn do sinh lòng cũng là có thể. Thường nhân đâu ra đấy, tự nhiên một chút cũng không có tình thú, cái này chuông nhạc gõ đến Tiểu Cô Nương tình trạng, hữu tình Vô Tình, toàn bộ bằng cá nhân tâm ý."

Bốn người khác hai mặt đối lập nhau, Mai Ân ho khan một tiếng, cười khan nói: "Cái gì Tiểu Cô Nương, rõ ràng là cái đại nam nhân." Lạc Vũ Sinh hắc một tiếng, không hề ngôn ngữ.

Chuông nhạc tỷ thí, giống nhau mọi người sở liệu, Chu Vi lần nữa một cái "Bên trên giáp", kế tiếp là trống hạt. Chu Vi trên thân bất động, hai tay chấp chùy, dùi trống cao thấp lên xuống, thế như cuồng phong mưa rào, tiếng trống rậm rạp cao thấp, kinh tâm động phách, một hơi đánh xong, thẳng được cả sảnh đường ủng hộ.

Lạc Vũ Sinh tay nhặt chòm râu, giữ im lặng, Trữ vương thấy hần chưa từng nói "Tốt", nhin không được đặt câu hỏi: "Lạc Tiên Sinh, cái này cổ gồ

được như thế nào?"

Lạc Vũ Sinh nhàn nhạt nói ra: "Đầu như Thanh Sơn Phong, tay giống như Bạch Vũ điểm, tài nghệ tinh diệu, xem thế là đủ rồi, bất quá. . ." Nói đến đây mà, muốn nói lại thôi.

"Đầu như Thanh Sơn Phong, tay giống như Bạch Vũ điểm" thị Đường triều Tống cảnh hình dung đập nện trống hạt câu thơ, nói rất đúng kích trống lúc trên thân bất động không núi, dùi trống hạ xuống như mưa. Lạc Vũ Sinh dùng để hình dung Chu Vi cổ kỹ, đã là cực cao đánh giá, thế nhưng là Trữ vương nghe hẩn ngữ khí, hình như có vô cùng chi ý, lập tức cười hỏi: "Bất quá cái gì?"

Lạc Vũ Sinh thở dài: "Cổ chính là nhân gian làn gió Lôi, nữ tử khí thế nhu nhược, không dễ khống chế, nhưng đến nước này, đã là thù khó xử có thể."

Lúc này trọng tài lại đánh ra "Bên trên giáp", Lý Cảnh Long lòng có không cam lòng, cười lạnh nói: "Lão Tiên Sinh nói được đạo lý rõ ràng, không biết lên đài có thể được mấy giáp?"

Lạc Vũ Sinh quét hẩn liếc, hỏi lại: "Người muốn ta phải mấy giáp?" Lý Cảnh Long sững sờ, giận quá thành cười: "Năm cái bên trên giáp như thế nào đây?" Lạc Vũ Sinh điểm gậy đầu một cái, thần sắc đạm mạc, Lý Cảnh Long càng cảm thấy tức giận, nghĩ thầm: "Lão đầu nhi cố làm ra vẻ, ta cũng muốn nhìn người có bản lĩnh gì?"

Cuối cùng hạng nhất tỳ bà, Chu Vi ngồi xuống, ôm ấp tỳ bà, ngừng rút phía trước, năm ngón tay giống như thay đổi liên tục, nghiêm nhiên tất cả tinh thần khí lực, tất cả đều rót vào bốn cây dây đàn. Thị lúc mặt trời đỏ lúc thăng, vân Bạch Phong nhẹ, thế nhưng là tiếng tỳ bà một khi vang lên, mọi người lại như đặt mình trong sóng to gió lớn, Phong Cuồng vũ bạo đập vào mặt, nhất thời tiếng lòng kéo căng, nhiệt huyết sôi sục, mới đầu có người

thủ đả nhịp, dần dần tiếng vỗ tay lan tràn, tỳ bà đạn đến một nửa, mấy ngàn người cùng một chỗ vỗ tay gõ nhịp, thanh thế cực kỳ đồ sộ. Mặc dù như thế, tiếng tỳ bà Minh Kim tung tóe ngọc, réo rắt ngút trời, phảng phất nước lên thì thuyền lên, không chút nào vì tiếng vỗ tay bao phủ, tiếng vỗ tay càng vang, tiếng tỳ bà càng phát ra trong trẻo, đợi cho hoa dây cung một tiếng, kết một tiếng dừng lại, gõ nhịp âm thanh lại hóa thành một mảnh như sấm ứng hộ.

Chu Vi buông tỳ bà, đứng dậy, hai gò má phỉm hồng, ánh mắt óng ánh, thần sắc ngượng ngùng trong lộ ra một cổ không hiểu hưng phấn. Nàng nhiều năm u cư thâm cung, không có một thân kinh thể hải tục âm nhạc, lại cực ít có người biết được, lúc này cơ duyên xảo hợp, rốt cục mở ra sở trường, có thể nói hãnh diện, trong lồng ngực không nói ra được thoải mái ngọt ngào. Nàng ánh mắt chuyển động, nhìn quét dưới đài, đột nhiên đứng ở Nhạc Chi Dương trên mặt, Nhạc Chi Dương vui cười cực dơ dáng dấp hình, cười hì hì xông nàng khơi mào ngón cái. Chu Vi sửng sốt một chút, mạnh mẽ khẽ cắn môi dưới, cúi đầu vội vàng xuống đài, ở sau lưng nàng, xoát xoát trắng xanh giấy run run, bình phán lại cho ra ba cái "Giáp" chữ.

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn Chu Vi chui vào đám người, trong nội tâm không khỏi một hồi hỗn loạn: "Nàng đi được nhanh như vậy, chẳng lẽ không bằng lòng gặp ta? Nàng tham gia đại hội có Chu Nguyên Chương bày mưu đặt kế sao? Lão Hoàng Đế luôn luôn cố chấp nghiêm khắc, làm sao sẽ làm cho nàng nữ giả nam trang, đối mặt nhiều như vậy dân chúng? Đàn cổ, ống tiêu, chuông nhạc, tỳ bà ta đều thấy nàng dùng qua, trống hạt cái đồ vật này, nàng có lẽ không có ở trước mặt ta gõ qua, cái gọi là ý hợp tâm đầu, chẳng lẽ đều là ta một bên tình nguyện, ai, nàng còn có bao nhiêu bí mật gạt ta đâu này?"

Hắn tình ý phập phồng, nhìn qua Chu Vi biến mất địa phương nghĩ ngợi lung tung, hận không thể đẩy ra đám người, xông đi lên đem Chu Vi một chút ôm, để sát vào bên tai của nàng, kể ra trong nội tâm mê hoặc. Về phần

bên người vương hầu tướng tướng, trong mắt hấn cũng như một đoàn không khí, hấn đứng ở đằng kia, si ngốc kinh ngạc, phảng phất đặt mình trong khôn cùng cánh đồng bát ngát, to như vậy Ngộ môn lúc trước, chỉ có hấn một thân một mình.

"Tốt!" Âm thanh ừng hộ giống như đất bằng sấm sét, Nhạc Chi Dương lanh lợi thoáng một phát, lên tiếng tỉnh ngộ lại, đưa mắt nhìn về phía trên đài, không khỏi lấp bắp kinh hãi. Chỉ thấy Lạc Vũ Sinh buông tỳ bà, từ từ đi xuống đài đến, cảm tình hấn ngăn người ngậy người đương lúc, lão đầu nhi đã diễn tấu đã xong năm loại nhạc khí. Nhạc Chi Dương tự phụ âm nhạc chi đạo, nghe âm giải luật, chu lang xem, ai ngờ một vượt nhi nữ cảm kích, thậm chí có mắt như đui mù, có tai như điếc, lại đặc sắc âm nhạc cũng không nghe thấy mây may.

Nhạc Chi Dương tâm gọi hồ thẹn, nhưng thấy trúc trong đình đưa ra ba tờ giấy trắng, phía trên đồng đều ghi "Giáp" chữ, không khỏi suy nghĩ: "Tỳ bà bên trên giáp, mặt khác bốn tốt nhạc khí, không biết điểm như thế nào?"

Đang nghĩ ngợi, Lạc Vũ Sinh đi đến phụ cận, Lý Cảnh Long trừng mắt hấn da mặt trướng lên, nửa xấu hổ nửa phẫn nộ, Mai Ân nhưng là cười hì hì chấp tay nói ra: "Bội phục, bội phục, bản phủ Dương nhạc sĩ được năm cái bên trên giáp, ta còn tưởng rằng đã đến đỉnh mà tiêm mà, lại cũng không có người có thể so sánh, nghe xong Lão Tiên Sinh diễn tấu, mới biết Nhân Ngoại Hữu Nhân, Thiên Ngoại Hữu Thiên, lần này Nhạc Đạo Đại Hội, Lão Tiên Sinh cùng Dương nhạc sĩ hai người mười giáp, thật sự là một đoạn giai thoại. . ."

Hấn nói được khách khí, Lạc Vũ Sinh lại thù không sắc mặt vui mừng, phảng phất hết thảy chưa từng phát sinh. Mai Ân thấy hấn thần sắc, vẫn còn giống như quay đầu ngâm một chậu nước đá, lòng tràn đầy nhiệt tình hóa thành hư ảo, bất đắc dĩ bỏ đi kết giao ý niệm trong đầu.

Nghe xong lời này, Nhạc Chi Dương mới biết được Lạc Vũ Sinh cũng phải nằm cái bên trên giáp, trong nội tâm vừa sợ dị, lại hối hận, vừa rồi chỉ muốn Chu Vi, vậy mà bỏ lỡ một hồi trò hay.

Trữ vương nhìn chăm chú Lạc Vũ Sinh thật lâu, đột nhiên nói: "Lão Tiên Sinh thần hồ kỳ kỹ, Bản Vương xem thế là đủ rồi, nhưng không biết Lão Tiên Sinh âm nhạc sư thừa người phương nào, xuất từ loại nào lưu phái?"

Lạc Vũ Sinh lắc đầu nói: "Không có sư thừa, cũng không lưu phái." Trữ vương kinh ngạc nói: "Như vậy. . ." Lạc Vũ Sinh nói ra: "Trần ngày nhàm chán, tự học mà thôi." Trữ vương nghi ngờ nói: "Xin hỏi đã học bao lâu?" Lạc Vũ Sinh khấp lợ đặng mà nói: "Hai mươi năm a."

Mọi người càng thêm kinh ngạc, đều là không tin, Lý Cảnh Long cười lạnh nói: "Cái quỷ gì lời nói? Người ít nhất cũng có 60, hai mươi năm, chẳng lẽ lại người bốn mươi tuổi tài học âm nhạc."

Lạc Vũ Sinh từ chối cho ý kiến, Trữ vương theo dõi hẩn cao thấp dò xét, trong mắt nghi hoặc càng đậm. Nhạc Chi Dương cũng nhìn không được nữa nghĩ thầm: "Nghĩa phụ thường nói, âm nhạc thiên phú cho phép, tóc để chỏm trước nếu không tiến dần từng bước, có thể nói cả đời vô vọng. Bốn mươi tuổi học âm nhạc, hắc, lẽ nào lại như vậy? Lão Tiên Sinh năng lực không nhỏ, nói chuyện lên đến lại nói chuyện không đâu."

Nghĩ được như vậy, nhìn không được nhìn về phía Chu Vi biến mất địa phương, thế nhưng là người đến người đi, thủy chung không thấy bóng dáng của nàng, Nhạc Chi Dương bi phần đứng lên: "Ta là người, những người khác cũng là người, người có thể giả gái, trước mặt mọi người diễn tấu âm nhạc, chẳng lẽ không thể đường đường chính chính liếc lấy ta một cái sao?"

Thương tâm chi tế, trong đám người táo động, hẩn vòng mắt nhìn đi, chấn động. Xung Đại Sư áo bào trắng như mây, đột nhiên lên đài, phong thái tuấn lãng, thần thái theo người, toàn thân nếu có vầng sáng, bảo tướng trang nghiêm cực kỳ, rất nhiều thiện nam tín nữ, đều bị chịu tâm gãy, ngoài miệng không nói, trong nội tâm ám niệm "A di đà Phật" .

"Tốt tuấn hòa thượng." Lý Cảnh Long bật thốt lên tán thưởng, "Ai vậy gia nhạc sĩ?"

Trữ vương mỉm cười, nói ra: "Tam ca gia đây."

"Tấn vương sao?" Lý Cảnh Long đảo mắt nhìn lại, Tấn vương ngồi ngay ngắn ở một tờ trên mặt ghế thái sư, bên người chư Vương vờn quanh, thật là náo nhiệt, Tấn vương vẻ mặt tươi cười, đối với trên đài chỉ tỏ.

Lý Cảnh Long nhú mày, hừ lạnh một tiếng, Mai Ân sắc mặt biến hóa, vụng trộm khuỷu tay hẩn thoáng một phát, Lý Cảnh Long hiểu ý, cúi đầu trầm ngâm.

Xung Đại Sư ngồi xuống cổ cầm, rải rác mấy tiếng, phong nhã đã là bất phàm. Nhạc Chi Dương không thẳng kinh ngạc, hẩn nghe qua Xung Đại Sư ca, biết hẩn am quen thuộc âm luật, thế nhưng là vạn không ngờ được, Đại Hòa Thượng đàn cổ cũng như thế được. Càng có thể trách chính là, hẩn to gan lớn mật, thân là Mông Cổ vương tử, dám can đảm tham dự này sẽ, Nhạc Chi Dương đến nay nhớ rõ, ngày đó "Tiên nguyệt cư" ở bên trong, lạnh huyền gọi phá Xung Đại Sư Mông Cổ danh tự. Hòa thượng thua khá tốt, nếu như liền qua hai giam, nhìn thấy Chu Nguyên Chương, tránh không được muốn cùng lạnh huyền đối mặt, khi đó lạnh huyền há miệng một hô, Xung Đại Sư hẩn phải chết không thể nghi ngờ.

Nhạc Chi Dương càng nghĩ, cũng đoán không ra Xung Đại Sư ý niệm trong đầu, nhưng nghe hẩn câu chọn phủ theo như, tiếng đàn thanh nhã, lại thêm dung mạo tuấn mỹ, dáng vẻ phong lưu, ngồi ở trên đài cao, trời sinh

ung dung hoa quý, không giống đúng như Phật tử, ngược lại giống như di thể Vương Tôn, dưới đài cổ gắng hết sức nhiều Vương Công quý thích, có thể cùng hân vừa so sánh với, đều bị tự ti mặc cảm.

Trữ vương nghe được nhập thần, hòa cùng tiếng đàn, hai tay im ắng phát, đột nhiên nói: "Lạc Tiên Sinh, hòa thượng này Cầm, người như thế nào bình luận?" Lạc Vũ Sinh hai hàng lông mày có chút giương lên: "Bạch ngọc dưới núi bích thủy lưu."

Trữ vương sững sờ, vỗ tay nói: "Xác đáng, xác đáng, người như bạch ngọc núi, tiếng đàn bích thủy lưu! Ta Đại Minh ranh giới vạn dặm, quả nhiên Nhân Kiệt Địa Linh."

Nhạc Chi Dương một bên nghe, âm thầm buồn cười: "Lời này sai rồi, Đại Hòa Thượng cũng không phải là người Đại Minh nhân vật."

Xung Đại Sư một khúc đàn bỏ đi, sau lưng trúc trong đình đồng loạt cho ra ba cái "Giáp" chữ. Hòa thượng thả người đứng lên, cầm trong tay trúc tiêu thổi đứng lên, tiếng tiêu lưu chuyển tự nhiên, không hề buồn bã uể uải chỗ, hiển thị rõ bản sắc phong lưu. Hân có Đại Kim Cương thần lực bên người, trung khí chi đủ, hân hữu kia thất, cao thấp, tùy thích, cao trong mây thiên tầm đó, thấp nhập Cửu Địa Chi Hạ, mấy vạn người linh hồn nhỏ bé bị hân một đám tiếng tiêu liên lụy được chột cao chột thấp, vô kể khả thi, một chi khúc không dễ yên, nghiêm nhiên độ cố gắng hết sức quan ải.

Trữ vương nghe được thoải mái, hướng Lạc Vũ Sinh cười nói: "Cái này tiếng tiêu thì như thế nào hình dung?" Lạc Vũ Sinh thuận miệng đáp: "Trên đuối tận bích lạc xuống hoàng tuyền."

"Hay lắm, hay lắm." Trữ vương vỗ tay thờ dài, "Tiếng tiêu ừ đột, không khỏi bi thương, hòa thượng này thái độ khác thường, thổi trúng hứng thú dào dạt, làm cho người như tắm gió xuân, Bản Vương thật sự là không thể đoán được."

Tiếng tiêu thổi qua, lại là một cái "Bên trên giáp", Xung Đại Sư tay áo bông bênh, đi đến chuông nhạc lúc trước, không cần Chuông Chùy, bấm tay liền đàn, thần lực chăm chú phía dưới, đàn trong chuông đồng, uyên uyên giống như kim thạch tấn công, mọi người nghe xong, cùng kêu lên trầm trồ khen ngợi.

Xung Đại Sư tay vung đưa mắt nhìn, nhìn quanh thần phi, trên kệ chuông nhạc một hơi đàn lướt, âm luật ảo diệu, phù tiết chi chuẩn, một tia bất loạn, không sai chút nào, bởi vì chỉ bên trên ẩn chứa nội kinh, tiếng chuông dư vị kéo dài, trước âm thanh không mất, sau âm thanh lại lên, tầng sóng lớn điệp sóng, sóng loạn vân quay về, mọi người đắm chìm trong đó, giống như đặt mình trong vô hạn đại dương mênh mông.

"Tốt!" Trữ vương thốt ra mà ra, "Cái này chuông nhạc lại thế nào nói?" Quay đầu nhìn về phía Lạc Vũ Sinh, Lạc Vũ Sinh nhàn nhạt nói ra: "Côn Luân ngọc nát Phượng Hoàng gọi."

Trữ vương nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Đúng vậy, tiếng chuông Thanh Dương xa xưa, thủ pháp lại vô cùng bá đạo, không đủ Cử Trọng Nhược Khinh, cũng có phá cửa nhập hộ hiềm nghi."

Xung Đại Sư gõ xong chuông nhạc, không đợi bình phán chấm điểm, quay người cầm lên trống hạt, tay không gõ đánh nhau, hắc mười cây đầu ngón tay cứng cỏi hữu lực, còn hơn bất luận cái gì dùi trống, rơi vào cổ trên da, thẳng như vạn mã tung đề, nghe nói người đều bị kinh hãi, lúc đầu chỉ cảm thấy tiếng trống rậm rạp, đông đông đông một tiếng vừa vang lên tất cả đều rơi tại trong lòng, khiến người đứng thẳng bất an, dần dần thân tùy theo di chuyển, hồn tùy theo dao động, nghiễm nhiên đứng ở cánh đồng bát ngát phía trên, gió thổi Thảo thấp, đất trống chấn động, Thiên Quân Vạn Mã gào thét mà đến, thanh thế Cuồng Bạo tuyệt luân, thẳng muốn đem người nghiền thành phần vụn.

Trữ vương nghe được kinh ngạc, hàm răng tùy theo run rẩy: "Lão, Lão Tiên Sinh, cái này cổ, cái này cổ. . ." Lạc Vũ Sinh nhìn hẩn liếc, lạnh lùng nói tiếp: "Ngư Dương trông nhỏ động địa đến."

Cái này một câu xuất từ Bạch Cư Dị " dài hận ca ", hình dung An Lộc Sơn mang theo bốn trấn đại quân xuôi nam, tan vỡ Đại Đường phồn hoa mơ mộng, đem một cái thiên cổ thịnh thế hóa thành hư ảo.

Xung Đại Sư cái này một vòng trống nhỏ, tràn ngập giết chóc chinh phạt chi khí, hai tay cùng một chỗ vừa rơi xuống, khắp nơi toát ra quét nam rửa bắc hùng tâm.

Trữ vương tri âm chi nhân, nghe ra trong đó tình cảnh, nhất thời lòng tràn đầy nghi kị: "Hòa thượng này lai lịch ra sao? Bề ngoài phong lưu tuấn nhã, đáy lòng cuồng dã không bị trói buộc, không có chút nào người xuất gia từ bi. . ."

Trong khi đang suy nghĩ, tiếng tỳ bà vang, Xung Đại Sư ôm ấp tỳ bà, tùy ý khảy đàn đứng lên, hẩn không giống mặt khác nhạc sĩ giống nhau ngồi xuống, mà là ngạo nghễ đứng thẳng, một thân thuần trắng tăng bào làm nổi bật rõ ràng hoàng tỳ bà, tựa như một đoàn sáng Ngân tím tùm hoàng kim. Đại Hòa Thượng khoe miệng mỉm cười, ánh mắt linh hoạt kỳ ảo như giặt rửa, mười ngón câu đàn rơi, luân(phiên) chỉ cực nhanh, biến hóa chi kỳ, giống như hơn mười cánh tay cùng một chỗ khảy đàn, tiếng đàn hoa lệ muôn phương, phảng phất Kim Ngọc Mãn Đường, tiết tấu biến hóa cực nhanh, lại như Bách Hoa phần nộ trán, Thúc Nhĩ một cái cao âm, đúng như Hùng Ưng bay cao, bỗng nhiên coi chừng vẽ một cái, nếu như sét đánh trời giáng, dồn dập bề bộn, thoải mái đầm đìa, dưới đài người xem như trong Phong Ma, âm thanh ủng hộ hòa cùng tỳ bà nhịp, núi thở biển ứng với, diếc tai kinh tâm.

Nhạc Chi Dương cũng là tắc tắc kêu kỳ lạ, nghĩ thầm nếu bàn về thuần hậu tinh thâm, tự dùng Chu Vi cầm đầu, nếu bàn về thâm thúy du dương,

Lạc Vũ Sinh vượt bậc đương kim, nhưng nói đến kì kĩ thâm xảo, đầu độc chúng sinh, Xung Đại Sư nếu nói là thứ hai, không người dám nói thứ nhất, ly kỳ hơn chính là, Đại Hòa Thượng giấu cái quý giá như không hề có, hai người tranh đấu nhiều lần, đối với âm nhạc một chuyện, hẳn chưa từng một tia ý, Nhạc Chi Dương tự giác bị thụ lường gạt, bội phục bên ngoài cực lớn vì tức giận.

"Tốt tỳ bà." Trữ vương nhìn qua Xung Đại Sư, một lời nghi kị hóa thành bội phục, "Lão Tiên Sinh, người còn có lời bình?"

Lạc Vũ Sinh trầm mặc thoáng một phát, thở dài: "Trang Chu mộng hồ điệp, hồ điệp mộng Trang Chu." Trữ vương sững sờ: "Có ý tứ gì?" Lạc Vũ Sinh lạnh lùng nói: "Người cần thận nghe một chút, đây là người đàn tỳ bà, vẫn là tỳ bà đàn người?"

Trữ vương lại là sững sờ, nghe ngóng, bưng tỉnh đại ngộ: "Đúng vậy, hòa thượng này tự cao kỹ xảo, một mặt khoe khoang, không thể hoàn toàn khống chế tỳ bà, phản vì kỹ xảo khó khăn bỗng nhiên ngừng, nên ngừng liên tục, nên có thu hay không, giống vậy Đại Giang vỡ đê, một phát không thể vẫn hồi, trị thủy không thành, phản vì dìm nước, vốn là đàn tỳ bà, nhưng mà làm tỳ bà đàn, cho rằng người Mộng Điệp, lại là trong mộng người."

Lạc Vũ Sinh nhìn chăm chú Trữ vương, sau nửa ngày nói ra: "Người là con trai của Chu Nguyên Chương?" Trữ vương sắc mặt biến hóa, Lý Cảnh Long càng là giận dữ, lạnh lùng nói: "Lớn mật, thánh thượng tục danh cũng là người nói. . ." Nói còn chưa dứt lời, Trữ vương vẫy vẫy tay, ý bảo hẳn không cần nhiều nói, quay người cười nói: "Lão Tiên Sinh, chỉ giáo cho?" Lạc Vũ Sinh nói: "Chi Lan ngọc thụ, sống ở đình giai."

Lời này vốn là Đông Tấn tạ huyền trả lời thúc phụ tạ an, nguyên câu thị: "Thí dụ như Chi Lan ngọc thụ, dục vọng khiến cho sống ở đình giai tai." Ở đây tạ huyền là tự nhiên hủ danh môn tuần tú, thượng giai đệ tử ý tứ. Tạ an

vững chắc thị một đời tên đối với, tạ huyền về sau cũng thành một Đại Danh Tướng, Phì Thủy đại phá Phù Kiên, trọng chấn Hán cường, tướng quân hùng vũ, không phụ ngày đó mạnh miệng. Lạc Vũ Sinh nói ra lời này, đúng là tán dương Trữ vương Chu quả tư chất tuần tú, không có nhục Chu gia công và sản.

Trữ vương lòng dạ biết rõ, cười nói: "Quá khen quá khen, tiên sinh lời bàn cao kiến, Bản Vương mới là được lợi rất nhiều." Lạc Vũ Sinh vung tay lên, lạnh lùng nói ra: "Lão hủ chi luận, không cần phải nói?"

Lúc này uốn khúc cuối cùng âm thanh nghỉ, Xung Đại Sư vứt bỏ tỳ bà, không để ý mà đi, phảng phất Lưu Vân phi nguyệt, thông dong tiêu sái cực kỳ. Sau lưng trúc trong đình tất tiếng xột xoạt tốt trong chốc lát, lần lượt cho ra ba cái "Giáp" chữ.

Lạc Vũ Sinh nhẹ nhàng nhú mày, Trữ vương cũng lắc đầu nói: "Cái này bên trên giáp, cho được miễn cưỡng một ít." Lạc Vũ Sinh nói: "Thế nhân trầm mê ở phù hoa biểu tượng, đó cũng là không cách nào khả thi, nhưng hòa thượng này đùa bỡn nhân tâm, không phải người xuất gia phân gây nên." Trữ vương liếc hẩn một cái, yên lặng gật đầu.

Không đến nửa canh giờ, xuất hiện ba cái bên trên giáp, bốn phía đám người nghị luận, đều biết không thể tưởng tượng nổi. Nhạc Chi Dương cũng do dự đứng lên, hẩn sở trường thối sáo, cái khác tài nghệ cũng không phải là tinh thông, lâm trận mới mài gươm luyện nhiều ngày, tăng lên cảnh giới thập phần có hạn. Vốn lúc Nhạc Đạo suy vi, không khó đục nước béo cò, ai ngờ ma xui quỷ khiến, xuất liên tục cao thủ, đừng nói đoạt giải nhất xưng hùng, qua Đệ Nhất Quan cũng không dễ dàng.

Kế tiếp lại có mấy danh nhạc sĩ lên đài, tài nghệ biết tròn biết méo, nhưng mà châu ngọc phía trước, so về bên trên giáp ba người thường thường không có gì lạ, đám người nhưng cảm giác nhàm chán, phát ra một hồi hư thanh.

Nhạc Chi Dương nghe thấy hư thanh, hết cách khẩn trương lên, lén phò đoán những ngày này luyện tập đoạt được, nhưng cảm giác cái gì cũng sai, không có có một cái nhạc khí làm cho người ta thoả mãn, sớm biết như thế, nên dứt bỏ võ công, toàn tâm luyện tập nhạc khí, ngày nay võ công thành công, âm nhạc sự tình lại rơi xuống.

Mắt trên khán đài người ra người vào, Nhạc Chi Dương nôn nóng đứng lên. Đinh, thạch khánh gõ vang, thái giám giơ lên một mặt ngân bài, phía trên ba cái lưu kim chữ to: "24" .

Nước đến chân, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy chóng mặt chóng mặt, đi đứng như nhũn ra, hít sâu một hơi, chậm rãi bước đi đến sân khấu, nhìn một cái trúc đình, quay người ngồi xếp bằng cổ cầm, gảy mấy tiếng, còn chưa nhập điều, liếc quét về phía dưới đài, hắc toàn thân run lên, chỉ hạ chột trượt, đạn sai rồi một cái thương lượng âm.

Theo trên đài nhìn lại, Chu Vi Thanh Y bỗng bệnh, thành linh đứng ở trong đám người ương, đôi mắt - đẹp dịu dàng, ngưng rớt trông lại, hai đầu lông mày toát ra không thẳng ân cần. Bên người nàng thị Ninh Quốc công chúa cổ kiệu, Trầm Hương Mộc, trần châu mảnh vải, xuyên thấu qua trắng muốt mượt mà trần châu, yếu điệu có thể thấy được y quan hoa mỹ phu nhân.

Quay chung quanh Trầm Hương lớn kiệu, hơn trăm tên cấm quân trận địa sẵn sàng đón quân địch, hữu ý vô ý mà đem cổ kiệu cùng Chu Vi cùng nơi vây lại, người xung quanh dừng nói tới gần, nhìn xem liếc cũng khó. Thế nhưng là Nhạc Chi Dương thân ở đài cao, vừa xem hiểu ngay, hai người lẫn nhau nhìn nhau, không chỗ nào trở ngại. Nhạc Chi Dương lòng mang phật phò, hận không thể lao xuống đài đi, lôi kéo Chu Vi xa xa đào tẩu, chân trời xa xăm cũng tốt, biến giác [góc] cũng tốt, tìm một không ai địa phương vượt qua quảng đời còn lại.

Đến lúc này, trong mắt của hắn trong nội tâm lộ vẻ Chu Vi, lại cũng không cách nào chăm chú đàn cổ, âm luật bừa bãi, sai rò liên tục không ngừng, thậm chí còn cố ý kéo dài uốn khúc mục, thầm nghĩ đàn được càng chậm càng tốt, chỉ vì đàn được càng lâu, trông thấy Chu Vi thời gian lại càng dài. Chẳng biết tại sao, hắn tổng có một loại lo lắng: Mặc dù Chu Vi gần ngay trước mắt, thời khắc cũng sẽ biến mất, giống hết sương mai sương ngấn, qua vô tung, không để cho nắm chắc.

Hắn ý loạn tình mê, đã quên người ở chỗ nào, chợt thấy Chu Vi hai hàng lông mày nhíu chặt, trong mắt hàm lo, bình tĩnh nhìn qua bên này, môi khẽ nhếch, khuôn mặt Phi Hà, một vòng đỏ tươi xâm nhuộm cái cổ trắng ngọc, bằng thêm vài phần bộ dạng thủy mị. Nhạc Chi Dương thấy nhập thần, tâm tình cảm ấm áp trì, hoà thuận vui vẻ dục vọng hóa, chỉ hạ tiếng đàn giường lên, tốt nhẽ vui cười trở nên điên cuồng đứng lên.

Chu Vi khẽ kêu một tiếng, trên mặt hiện lên một tia kinh hoảng. Loong coong, dây đàn đã đoạn một cây, khúc đàn kết một tiếng dừng lại. Nhạc Chi Dương giật mình bừng tỉnh, cúi đầu nhìn nhìn đàn cổ, nhìn khắp bốn phía, mới nhớ tới chính mình đang ở đài cao, vạn chúng nhìn chăm chú, trong nội tâm không khỏi một hồi bối rối, to như hạt đậu mồ hôi chảy xuôi xuống.

Xoát xoát xoát, trang giấy xung đột có tiếng, Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, bình phán trúc trong đình, tổng xuất ba cái "Đình" chữ, hắn được một cái "Hạ đình", tất cả nhạc sĩ bên trong, cũng là không tiền khoáng hậu thấp phen.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 49 : Hồi Tiếc Tự Thương Hại

Linh phi trải qua chương trước: Chương 74: Năm cái bên trên giáp linh phi trải qua chương sau: Chương 76: Mới luận lập tức

Nhạc Chi Dương trong nội tâm xấu hổ, ngượng ngùng buông ra đàn cổ, cầm lấy một chi ống tiêu, tiêu quản ống sáo hẳn am hiểu nhất, nhẹ nhàng thổi, thì có hàm súc thú vị. Trên quảng trường nhất thời an tĩnh lại, mỗi người tập trung tư tưởng suy nghĩ lắng nghe.

Trầm thấp thổi một đoạn, tiếng tiêu lượn lờ, lọt vào tai động tâm. Nhạc Chi Dương tâm ý lỏng, vẻ mặt hưng phấn, ánh mắt lưu chuyển, nhìn không được lại hướng dưới đài nhìn lại, nhưng thấy Chu Vi thần sắc cũng hòa hoãn xuống, khóe miệng hiển hiện vui vẻ, hướng hẳn khẽ gật đầu.

Nhạc Chi Dương trong lòng hứng khởi, căn do sinh lòng, tiếng tiêu phải biến đổi, tình ý liên tục, ôn nhu tận xương, ô nước nở ghen ngào nuốt, phảng phất thổ lộ hết tâm sự. Một đám tơ ngọc tiến vào ống tiêu, lại từ trong lỗ thùng bay lên mà ra, hoạt bát giới giống như một chú chim nhỏ, nhẹ nhàng nhưng bay vào Chu Vi trong nội tâm.

Thiếu nữ tình chấp trùng dạng, hai gò má như nhuộm Son Phấn, không mộng mà si, không ẩm tự say, ngơ ngác nhìn qua trên đài thiếu niên, đã quên nay tịch gì tịch, không biết thân ở phương nào.

Tiếng tiêu liên tiếp : kết nối hai người, uốn khúc trong chi ý cũng chỉ có hai người minh bạch, Nhạc Chi Dương thổi trúng vong ngã, phảng phất về tới bảo huy trong điện, đêm dài lạnh lùng, Cầm địch vang lên, tiểu nhi nữ

ánh mắt giao hòa, im ắng kể ra trong nội tâm ý nghĩ - yêu thương. Bất tri bất giác, Nhạc Chi Dương người tiêu hợp nhất, nhìn chăm chú Chu Vi hai mắt, thân thể chợt mềm chợt ấm, thẳng muốn làm trận hóa đi.

Đang biết hỉ nhạc, một người tuổi còn trẻ nam tử xuyên qua cấm quân tròn trận, bước nhanh đi đến Trầm Hương kiệu trước, hướng Ninh Quốc công chúa ân cần thăm hỏi một tiếng, xoay người lại, cười hì hì nhìn xem Chu Vi. Chu Vi nhìn chăm chú trên đài, không hề có cảm giác, nam tử nhú mày, để sát vào Tiểu Công Chúa vành tai, nhẹ nhàng nói một câu.

Chu Vi cả kinh quay đầu lại, trông thấy nam tử, nhất thời hồng thấu bên tai, quay đầu đều muốn tránh đi, nam tử không cảm thấy được, xê dịch thân thể, ngược lại nhờ thêm gần.

Nam tử này đúng là Trường Hưng Hầu con trai của Cảnh Bính Văn Cảnh Tuyền, Chu Vi vị hôn phu tể. Nhạc Chi Dương nhìn qua Cảnh Tuyền, vừa sợ vừa giận, lại biết đắng chát vô cùng. Hắn tình yêu cay đắng Chu Vi, trải qua gian khổ, nhưng mà Thiên Nhai Chỉ Xích, khó thể thực hiện, mặc dù hao tổn tâm cơ cũng khó được liếc nhìn nàng một cái, họ cảnh tiểu tử không đức vô năng, ý vào công thần hậu duệ, thừa lúc Long dẫn Phượng, đơn giản cưới vợ công chúa, thế gian bất bình sự tình cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Hắn càng nghĩ càng giận, tiếng tiêu giương lên, trở nên phấn khích đứng lên. Chu Vi lên tiếng ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc. Hai người bốn mắt đối lập nhau, Nhạc Chi Dương lòng chua xót khó ứ, hầu như nước mắt chảy ròng, lại nhìn Cảnh Tuyền, ngọc thụ lâm phong, tướng mạo không tầm thường, cùng Chu Vi kề vai sát cánh đứng thẳng, giống như trời đất tạo nên một đôi bích nhân. Nhạc Chi Dương trong lòng giống như có độc xà cắn xé, lòng đố kỵ bùng nổ, tiếng tiêu càng thổi càng cao, thế như một chi phần nộ Tiễn bắn vào mây xanh, gần đài người đều bị bùng tai, rời xa người cũng các loại nhú mày.

Chu Vi trong lòng bối rối, không tự kìm hãm được tiến lên một bước, Cảnh Tuyền có chút kinh ngạc, thò tay giữ chặt ống tay áo của nàng. Tình hình này rơi vào Nhạc Chi Dương trong mắt, lồng ngực của hắn coi như đã trúng một quyền, đan điền chi khí mạnh mẽ mà nhảy lên lên, hóa thành một cỗ nước lũ chui vào tiêu lỗ, BA~, tiếng tiêu mất tiếng đoạn tuyệt, ống trúc từ đó bể thành hai mảnh.

Nhạc Chi Dương sững sờ, dời tiêu quản, chăm chăm vào vết rạn ngực xuất thần. Khán giả cũng là châu đầu ghé tai, lặng lẽ nghị luận cái này một cái cộc việc lạ. Trên đời thối tiêu người thiên thiên vạn vạn, thối phá tiêu quản công việc nhưng là thiên hạ kỳ văn.

Đằng, đằng, đằng, một cái Tiểu Thái Giám bước nhanh lên đài, đem một tờ tờ giấy đưa tới Nhạc Chi Dương trong tay. Nhạc Chi Dương mở ra nhìn lên, sắc mặt biến hóa, trên giấy mực nước đầm đìa, đã viết một hàng chữ lớn: "Lại hồ đồ, muốn đầu người!" Kiểu chữ Đại Khai Đại Hợp, thể như khoái kiếm trường kích, bất quá rải rác con số, sát khí đã là giấy rách mà ra.

Nhạc Chi Dương đang ở Đông cung, qua tay thánh chỉ rất nhiều, liếc liền nhận ra Chu Nguyên Chương bút tích, trên giấy nét mực chưa khô, rõ ràng vừa mới ghi thành, như thế xem ra, Lão Hoàng Đế ngay tại lân cận. Nhạc Chi Dương tim đập nhanh hơn, đưa mắt nhìn quanh, dưới đài đầu người nhún, cũng không dấu vết để lại, lại nhìn sau lưng, Ngộ môn bên trong lờ mờ lộ vẻ trọng lâu điệp Vũ, Ngộ môn bên trên bảo đỉnh lưu kim, tại dưới ánh mặt trời lờ lờ tỏa sáng.

Nhạc Chi Dương nhin không được suy đoán lung tung: Chu Nguyên Chương không tại Ngộ môn phía trên lầu trên thành, ngay tại hai bên lầu canh, hắn thân thể suy yếu, không nên du lịch, lần này đích thân tới hội trường, đủ thấy coi trọng có gia. Nhạc Chi Dương đại biểu Đông cung, y theo Chu Nguyên Chương ý tứ, chỉ có thể thắng, không thể thua, thua bại lộ Đông cung không người, tăng thêm chư Vương oán nghịch đã tâm.

Thiên tử không việc nhỏ, một lần Tiểu Tiểu tỷ thí, vậy mà liên lụy ra vô số lợi hại. Chư Vương, Thái Tôn lục đục với nhau không nói, Lão Hoàng Đế càng là không chọc nổi Diêm La, không đụng được Thái Tuế, chính là một tờ tờ giấy, đã phán quyết Nhạc Chi Dương sinh tử.

Lúc giá trị chín tháng, trời cao không khí dễ chịu, Nhạc Chi Dương đứng ở trên đài nhưng là đầu đầy mồ hôi, hãn mồ mịt quay đầu lại, trông thấy bình phán cho ra hai Bính một đỉnh. Ống tiêu được một cái "Trong Bính", đầu khác nhau nhạc khí xem như bại hoàn toàn, đăng sau lại bại giống nhau, mơ tưởng tiến vào Top 10.

Lại dưới khán đài, Cảnh Tuyên còn đang Chu Vi bên người lần lượt dụi sát, cười cười nói nói, Chu Vi không thẳng quần bách, có thể lại không có kế thoát khỏi, cúi đầu nhìn qua mũi chân, Bạch Liên tựa như hai gò má phấn hồng không lùi.

Nhạc Chi Dương lòng như đao cắt, suy nghĩ: "Vô luận như thế nào, Chu Vi muốn cùng tiểu tử này kết hôn. . . Còn sẽ sanh ra một đám nhi nữ. . . Nhân tâm dễ dàng biến, nàng đã có nhi nữ, qua không được bao lâu sẽ đem ta đã quên. Ta sống thống khổ dày vò, như bị Chu Nguyên Chương giết, cũng chỉ là lạnh tanh một tòa cô mộ phần, không tiếp tục một người nhớ rõ. . ."

Hắn từ thương tự thương hại, hận không thể khóc lớn một hồi, có thể nghĩ lại, bỗng phẫn khích đứng lên: "Chết cũng tốt, sống cũng thế, toàn bộ đều bất quá chỉ như vậy. Con mẹ nó, Chu Nguyên Chương nói ta hồ đồ, ta liền náo một cái bộ dáng cho người nhìn một cái."

Ý tưởng điểm, hắn sinh ra một cổ ngạo khí, cứng rắn đem hai mắt từ trên người Chu Vi dịch chuyển khỏi, góc đầu lên đến, đi đến chuông nhạc cái giá đỡ trước, cầm lấy Chuông Chùy, do chậm mà nhanh mà gõ vài cái, điểm rơi tinh chuẩn, trùng hợp âm luật. Chu Vi nhìn ở trong mắt, thờ dài ra một hơi, đang cảm giác vui mừng, Nhạc Chi Dương một cái lật nghiêng,

chân trái quét ngang mà ra, mũi chân đảo qua một loạt chuông nhạc, mang theo một chuỗi tiếng chuông.

Lần này ngoài dự đoán mọi người, người xem nổi lên một hồi bạo động. Chu Vi càng là trong lòng phát nhanh, chỉ sợ Nhạc Chi Dương tái phạm hồ đồ, thế nhưng là cẩn thận nghe tới, âm luật một tia bất loạn, tiếng chuông du dương dễ nghe, so về Chuông Chùy gõ còn muốn nổi liền. Càng hay chính là, Nhạc Chi Dương ra chân chi tế không quên trong tay một chùy, tay chân đồng thời rơi xuống, phối hợp khăng khít, xảo diệu cực kỳ.

Trong lúc nhất thời, Nhạc Chi Dương lật về phía trước sau lặn, thân như du long, mũi chân điểm rơi chuẩn xác, ra chân thời cơ biến hoá kỳ lạ, phối hợp Chuông Chùy gõ, phảng phất đường đường chi trận đột xuất kỳ binh, diễn sinh ra rất nhiều khó nói lên lời biến hóa.

Từ xưa diễn tấu chuông nhạc, xông cùng tinh chuẩn, phong cách cổ đạt dào, thế nhưng là có được có mất, đã có nhiều ít phong cách cổ, thì có nhiều ít cũ kỹ. Nhạc Chi Dương như vậy một náo, tiếng chuông ở bên trong lảng không nhiều ra một cổ sức sống, làn điệu phải biến đổi, khắp nơi đánh động nhân tâm. Nhạc Chi Dương hòa cùng tiếng chuông, tháo chạy cao phục thấp, trong lúc vô tình lại dùng bên trên "Linh vũ" công phu, không bàn mà hợp ý nhau "Dừng lại thương ngũ luật", tư thái uyển chuyển, phong lưu không câu nệ, không ngớt người xem mặt mày hớn hở, một chồng âm thanh trầm trồ khen ngợi, Chu Vi nhìn ở trong mắt, cũng thấy vui vẻ thoải mái, ngơ ngác nhìn qua Nhạc Chi Dương, đã quên bên người còn có một đáng ghét đáng ghét tục vật.

Lý Cảnh Long nhìn trong chốc lát, đột nhiên cau mày nói: "Kỳ quái. . ."

"Kỳ quái cái gì? Dùng chân gõ chuông sao?" Mai Ân nhìn qua trên đài mỉm cười không thôi, "Cái này Đạo Linh tiên trưởng, thật sự là một vị bại hoại nhân vật."

"Không phải!" Lý Cảnh Long lắc đầu, ngón tay trên đài, "Vô luận hần vượt qua đập dựng thẳng đá, trên kệ chuông nhạc đều không chút sút mẻ, nếu như vậy, vì sao còn có thể phát ra tiếng chuông?"

Mai Ân cẩn thận nhìn lên, quả như Lý Cảnh Long theo như lời, không khỏi tắc tắc kêu kỳ lạ: "Quả nhiên kỳ quái, như thế này tiên trưởng xuống, có thể muốn hảo hảo hỏi một chút."

"Cái này không khó giải thích." Trữ Vương Từ Từ mở miệng, "Tiên trưởng võ công cao minh, ra chân lúc kinh lực một phát liền thu, chuông nhạc không kịp lắc lư, nội kinh đã chăm chú chuông đồng, chuông đồng do thị chấn động phát ra tiếng, lại không thuộc mình mắt có khả năng trông thấy."

Mai, Lý Nhị người đồng đều cảm giác kinh ngạc, Mai Ân ngẩn ngơ, vỗ tay cười nói: "Ta hầu như đã quên, điện hạ cùng tiên trưởng đều là Lão Thần Tiên cao túc, Lão Thần Tiên võ công cái thế, điện hạ đương nhiên cũng là võ học bên trên đại hành gia."

"Không dám nhận." Trữ vương lắc đầu cười khổ, "Ta luôn luôn không tinh đạo này, lão đệ tử của thần tiên ở bên trong không thành khí nhất."

"Điện hạ quá khiêm rồi." Lý Cảnh Long cười nói, "Lại nói tiếp, cái này gõ chuông thối pháp cũng là Lão Thần Tiên tuyệt kỹ?"

Trữ vương nhú mày không đáp, nhìn qua trên đài chần chờ nói: "Đoạn đường này thối pháp. . . Không giống như là Thái Hạo Cốc võ công." Xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Lạc Vũ Sinh, "Lão Tiên Sinh. . ."

Lạc Vũ Sinh lên tiếng quay đầu lại, Trữ vương rồi đột nhiên tỉnh ngộ, tự giễu tự cười, liên tục khoát tay, nghĩ thầm: "Ta thật hồ đồ! Lão nhân kia yếu đuối, chỗ nào lại biết cái gì võ công?"

Lúc, tiếng chuông vang lên, dư vị ung dung, Nhạc Chi Dương một khúc kết thúc, thân thể vẫn còn tại giữa không trung, chim bay tựa như xoay quanh hai vòng, vừa rồi bỗng bình rơi xuống. Hắn cười hì hì chấp tay hành lễ, người xem hô vang, chỉ nghe sa sa sa một hồi gấp vang, trúc trong đình trước sau tổng xuất ba cái "Giáp" chữ. Mọi người thấy, lại là không ngớt lời trầm trồ khen ngợi.

Nhạc Chi Dương bốn ý hồ đồ, ai ngờ cái này một trận náo xuống, chẳng những tấu đã xong uốn khúc mục, còn phải một cái "Bên trên giáp", hưng phấn ngoài, cũng thấy không thể tưởng tượng nổi, nhếch miệng cười ngây ngô, đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Không ổn." Trữ vương lắc đầu liên tục, "Đây coi là cái gì chuông nhạc? Gõ được bữa bãi lộn xộn, quả thực lẽ nào lại như vậy."

Lạc Vũ Sinh cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói ra, "Chỉ nghe không nhìn, cũng là có thể!"

Trữ vương nhất thời im lặng, Nhạc Chi Dương kỹ pháp cổ quái, không hợp chính đạo, âm luật bên trên lại cẩn thận tỉ mỉ, tinh kỳ vi diệu chỗ, vượt qua xa Chuông Chùy có khả năng bày ra. Trúc trong đình bình phán chỉ nghe âm nhạc, nhìn không thấy hắn như thế nào gõ chuông, cho ra "Bên trên giáp" cũng chẳng có gì lạ lúc này tiếng trống lại lên, Trữ vương giữ vững tinh thần, ngẩng đầu nhìn lại. Nhạc Chi Dương giống nhau Xung Đại Sư, không cần dùi trống, loạn quyền anh cổ, chỉ có điều Đại Hòa Thượng dáng vẻ đoan trang, pháp luật nghiêm cẩn, trống hạt vượt qua tại eo bụng, trên thân ổn như bàn thạch, hai tay điên cuồng như phiêu gió mưa nặng hạt, như thế động tĩnh tương đắc, cương nhu cũng tế, tuy là Xích Thủ Không Quyền, vẫn như cũ có một không hai bày luân.

Đã đến Nhạc Chi Dương nơi đây, trống hạt đã thành một kiện món đồ chơi, trong chốc lát ném ra...(đến) không trung, trong chốc lát kéo, bỗng nhiên chưởng đập, bỗng nhiên quyền anh, bỗng nhiên bấm tay loạn đạn,

bồng nhiên dùng đầu va chạm, trống hạt phảng phất đã mọc cánh, vòng quanh hần cao thấp tung bay, chợt nhìn, cùng hần nói kích trống, không bằng nói trống hạt bản thân đưa đến trên tay của hần trên chân, trên đầu trên vai, nếu như một cái đồ keo bóng cá khí cầu, gắt gao dính chặt thân thể của hần không tha. Khiến cho hưng phát, Nhạc Chi Dương trở mình bổ nhào, trồng cây chuối, đang lấy đập, phản lấy đánh, cùng hần nói kích trống, không bằng nói là xiếc ảo thuật.

Mọi người há hốc miệng, chỉ cảm thấy từ lúc chào đời tới nay, chưa bao giờ thấy qua như thế thần kỳ, dưới đài một mảnh yên lặng, liên âm thanh ủng hộ cũng không có, mỗi người nín hơi đang trông xem thế nào, sợ hãi thoáng thờ một cái mà, cái kia một mặt trống hạt sẽ âm âm rơi xuống đất.

Trừ vương càng xem càng không được tự nhiên, quay đầu cả giận nói: "Lạc Tiên Sinh, người bá kiến loại này bôn chồn biện pháp sao?"

"Trước kia không có. . ." Lạc Vũ Sinh ngừng dừng một cái, ung dung thở dài, "Hôm nay đã có!"

Tiếng nói mới rơi, Nhạc Chi Dương trở mình nhảy lên, một cước đá ra, đông, trống hạt lướt qua cả đám các loại..., hung hăng đập trúng Cảnh Tuyền mặt. Cảnh Tuyền rên thảm một tiếng, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Cấm quân nhóm:đám bọn họ hoảng hồn, ba chân bốn cẳng mà dìu lên Cảnh Tuyền, tiểu tử kia mặt mũi tràn đầy thị huyết, dĩ nhiên ngất đi. Chu Vi thấy hần chặt vật bộ dáng, lại giật mình, vừa buồn cười, chẳng qua là trở ngại cấp bậc lễ nghĩa, không tốt cười ra tiếng, hé miệng chịu khổ vui vẻ, một tờ khuôn mặt đến mức đỏ bừng.

Cảnh Bình Văn tách ra cấm quân, hai ba bước đi đến phụ cận, trông thấy ái tử thảm trạng, quay đầu lại nhìn hằm hằm trên đài. Nhạc Chi Dương mở ra hai tay, chẳng hề để ý, dạng như vậy phảng phất đang nói: "Không liên quan chuyện ta, toàn bộ trách hần vận khí không tốt."

Cảnh Bình Văn càng thêm tức giận, có thể lại không tiện phát tác, hung dữ khoét Nhạc Chi Dương liếc, nén giận mà đem Cảnh Tuyền nâng xuống dưới.

Trúc trong đình trang giấy tổng xuất, lại là ba cái "Giáp" chữ, người xem một mảnh xôn xao, đồng đều muốn Nhạc Chi Dương thất thủ ném đi trống hạt, tại sao có thể được cao phân. Người thường không biết nền tảng, người trong nghề nhưng là lòng dạ biết rõ, Nhạc Chi Dương động tác cổ quái, âm luật tinh cả, một kích cuối cùng chính là âm cuối, theo như cái này thì, trống hạt đả thương người cũng không phải là thất thủ, căn bản chính là cố ý vi chi. Có nhạc sĩ vụng trộm nói cho Cảnh Bình Văn, Cảnh Bình Văn hỗn hển, thỉnh thoảng nhìn về phía trên đài, hai mắt như muốn phun ra lửa.

Đến trình độ này, Nhạc Chi Dương dứt khoát hồ đồ đến cùng, cầm lấy một mặt tỳ bà, sử dụng ra "Tiểu Tỳ Bà tay", lưng về chọn bơi, luân(phiên) chỉ dây cung, tốt tỳ bà đến trong tay hắn, đã thành cày ruộng cái cuốc, nhóm lửa cơn gỗ, vượt qua lấy đạn, dựng thẳng lấy đạn, ôm đạn, vung mạnh lấy đạn, bừa bãi, lật qua lật lại, tư thái bịp bợm chồng chất, âm luật không loạn chút nào, đạn đến tinh diệu chỗ, thế như Đại Giang sông lớn phát triển mạnh mẽ, lại như một đoàn hỏa diễm tại sân khấu bên trên cuộn cuộn thiêu đốt.

Như thế loạn đạn tỳ bà, người trong nghề xì mũi coi thường, khán giả lại nghe được mê mẩn, thấy qua nghiện, trực giác Phu Tử miếu xiếc ảo thuật cũng bất quá chỉ như vậy, chuyện tốt nương theo tiếng tỳ bà, các loại vỗ tay đậm chân, như trong Phong Ma bình thường.

Nhạc Chi Dương đạn được tính lên, trở mình cái bố nhào, tỳ bà chuyển đến sau lưng, trở tay châm ngòi dây đàn, tay vung đưa mắt nhìn, dáng vẻ phong lưu. Mọi người thấy được hãi dị, Mai Ân tự đáy lòng thở dài: "Thường nói 'Bắn ngược tỳ bà' ta chỉ lúc cổ nhân diệu tưởng thiên khai mở, vạn không muốn thật sự có như thế thần kỳ."

Trữ vương lớn cau mày, quay đầu lại nhìn về phía Lạc Vũ Sinh, người kia nhìn chăm chú trên đài, thần sắc đờ đẫn, không thấy hỉ nộ.

Nhạc Chi Dương chợt đang chợt phản mà bắn một hồi, uốn khúc cuối cùng âm tuyệt, ngời yên đứng lặng. Trúc trong đình cho ra nhất giáp nhị ất, chỉ phải một cái "Hạ giáp", trong đám người vang lên bất mãn hư thanh.

Nhạc Chi Dương chỉ cầu thoả mái, hồ nháo như vậy một trận, có thể được một giáp đã là may mắn. Lập tức cười cười, vứt bỏ tỳ bà, nhìn chăm chú dưới đài, chợt thấy Trầm Hương kiều bên cạnh trống rỗng đấy, Chu Vi chẳng biết đi đâu. Lòng hăn đầu không còn, đứng ở tại chỗ, thẳng đến thạch khánh vang lên, có...khác nhạc sĩ lên đài, vừa rồi không thể làm gì mà lui xuống.

Trở lại Trữ vương bên người, tất cả mọi người đến chúc mừng. Nhạc Chi Dương tâm niệm Chu Vi hạ xuống, tinh thần không thuộc, thuận miệng trả lời, mọi người thấy hăn hứng thú có vẻ, chỉ cảm thấy kỳ quái, thế nhưng chỉ khi hăn lo lắng thẳng bại, tình hữu khả nguyên.

Lại dựng lên mấy người, ngày qua trong thiên, buổi trưa sắp hết, hơn ba mươi tên nhạc sĩ tất cả đều diễn tấu hoàn tất. Bài vị luận trước, Chu Vi, Lạc Vũ Sinh, Xung Đại Sư đặt song song thứ nhất, Nhạc Chi Dương vền vền sắp xếp thứ bảy, nhưng là cuối cùng tiến vào thi vòng hai. Đông cung mọi người đến chúc mừng, về phần chúc mừng tâm tình, ưu sầu buồn vui, chỉ có người trong cuộc chính mình minh bạch.

Cấm quân xuất ra mẽ (m) tiền, dân chúng xếp hàng chịu lĩnh, Vương Công quý thích tiến cung diện thánh chúc thọ. Sơ thí người thắng đi theo thái giám tiến vào Ngộ môn, đi vào một tòa Thiên Điện, trong điện sơn trăn hải vị, đào mừng thọ mì thọ đầy đủ mọi thứ, có...khác ngự tứ Trần Nhưỡng, vạch trần phong bì, kỳ hương cả điện.

Nhạc Chi Dương thủy chung lưu ý, người thắng chỉ có chín người, Chu Vi không ở trong đó, những người khác cũng phát giác được điểm này, hết nhìn đông tới nhìn tây, thần sắc mê hoặc. Nhạc Chi Dương trong nội tâm, "Nhạc Đạo Đại Hội" bên trên thủ thắng trăm lần, cũng so ra kém trông thấy Tiểu Công Chúa liếc, Chu Vi không tại, hẳn cũng như mất hồn phách, món ăn quý và lạ mỹ vị như là nhai sáp nến, điều khiến rượu Trần Nhưông cũng nhạt như Bạch Thủy.

"Đạo Linh tiên trưởng." Xung Đại Sư chẳng biết lúc nào ngồi vào Nhạc Chi Dương bên người, Nhạc Chi Dương lên tiếng quay đầu lại, nhìn qua hẳn như gặp sống quý: "Người ở đây làm sao?"

Xung Đại Sư ngồi nghiêm chỉnh, Tiêu Dao hưởng dụng trên bàn thức ăn chay, trong miệng cười nói: "Tiên trưởng tựa hồ có chút tâm sự?" Nhạc Chi Dương hừ một tiếng, chẳng muốn trả lời.

"Thiếu đi một người." Xung Đại Sư nhìn quét bốn phía, thuận miệng nói ra.

Nhạc Chi Dương trong lòng trầm xuống, ra vẻ trấn định, nhìn không chớp mắt, nhặt lên chiếc đũa chậm rãi dùng cơm.

"Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu." Xung Đại Sư phảng phất lầm bầm lâu bầu, "Vị nào Dương Nhược Nam nếu tan mất nam trang, ngược lại là một cái khó được mỹ nhân."

"Người nói cái gì chuyện ma quỷ?" Nhạc Chi Dương khẩu khí lạnh như băng, "Ta một câu cũng nghe không rõ."

"Không rõ mới đúng." Xung Đại Sư cười cười, "Tự Cổ Đa Tình Không Dư Hận, lại có mấy người có thể minh bạch?"

Nhạc Chi Dương trái tim thành thịch kinh hoàng, hẳn dấu điểm được người khác, không thể gạt được Xung Đại Sư ánh mắt gian tà. Đại Hòa

Thượng gian trá như quỷ, chẳng những nhìn ra Chu Vi thị nữ không phải nam, còn nhìn ra Nhạc Chi Dương cùng nàng tư tình, như cho hẳn biết thân phận của Chu Vi, chẳng phải lại đưa cho hẳn một cái lão đại tay cầm.

Nhạc Chi Dương trong nội tâm phiền não, lạnh lùng nói ra: "Người đừng cao hứng được quá sớm, như thế này thấy Lãnh Huyền, coi chừng hẳn bởi người hồ ly đa."

Xung Đại Sư lạnh lùng nói: "Hắn không dám!"

"Vì cái gì?" Nhạc Chi Dương trong nội tâm kinh ngạc, "Người với hẳn tay cầm?"

Xung Đại Sư cười không đáp, Nhạc Chi Dương truy vấn: "Người tham gia 'Nhạc Đạo Đại Hội ' đến tột cùng có âm mưu gì?"

"Người xuất gia, có thể có âm mưu gì?" Xung Đại Sư dáng tươi cười hòa khí, "Bần tăng nhả tốt âm luật, dùng vui cười kết bạn mà thôi."

"Phì!" Nhạc Chi Dương nhẹ nhẹ gắt một cái, "Lừa gạt con mẹ người quỷ!" Lời vừa ra khỏi miệng, lại biết không ổn, nhìn lên Xung Đại Sư liếc. Người kia thần sắc tự nhiên, đảo mắt nhìn về phía nơi khác, cười hì hì nói ra: "Người nhận ra người nọ sao?"

Nhạc Chi Dương theo ánh mắt của hẳn nhìn lại, Lạc Vũ Sinh ngồi ở nơi hẻo lánh, thế như Cô Phong độc nhạc, cự nhân xa ngàn dặm bên ngoài. Hẳn nửa khép hai mắt, tĩnh tọa không nói gì, về phần đầy bàn món ăn quý và lạ, càng là chưa bao giờ động đậy.

Nhạc Chi Dương thấy hẳn không ăn không uống, hơi cảm thấy kinh ngạc, gật đầu nói: "Ta nhận ra hẳn, người hỏi cái này làm gì?"

"Thật sao?" Xung Đại Sư nhìn chăm chú lão giả, nhiều hứng thú, "Người đoán hẳn vì sao không tiến ẩm thực?"

"Con lừa trọc không sót mài, thiên vị bắt chuột!" Nhạc Chi Dương trong nội tâm phiến não, "Hắn có ăn hay không mắc mớ gì tới người?"

Xung Đại Sư lắc đầu: "Gió đã bắt đầu thổi tại bèo tấm cuối cùng, thế gian Vạn Tượng xôn xao, khắp nơi lưu tâm đều là học vấn."

"Được rồi được rồi." Nhạc Chi Dương không kiên nhẫn nói, "Thao thao bất tuyệt, người đến cùng muốn nói gì?"

"Người phi thường, tất có khác thường sự tình!" Xung Đại Sư một chút dừng lại, "Người có thể nhớ rõ, Tề vương hướng lão giả này khiêu khích, đột nhiên trúng gió ngất đi. Khi đó ta chỉ khi người ra tay ám toán, sau đó cẩn thận tưởng tượng, Tề vương té xỉu, ai hơn có lợi, tự nhiên là lão đầu này mà rồi. Nếu không phải người xen vào việc của người khác, cái kia chính là lão nhân kia di chuyển tay."

Nhạc Chi Dương sững sờ, tâm niệm mấy vòng, cau mày nói: "Không có khả năng, hắn cách được quá xa. . ."

"Dưới đời này cố gắng hết sức có người tài ba!" Xung Đại Sư mỉm cười, "Theo ta được biết, như thế cách không đả thương người, có vài vị cao thủ có thể làm được."

Nhạc Chi Dương bán tín bán nghi, suy nghĩ: "Đại Hòa Thượng mà nói ba phần thực bảy phần giả, ta phải tin hắn, chính là một đầu lớn đồ con lợn." Lại xem Lạc Vũ Sinh liếc, Lão Nhân ánh mắt chuyển động, tựa hồ nhìn về phía bên này, Nhạc Chi Dương trong lòng khẽ động: "Chẳng lẽ hắn có thể nghe thấy chúng ta nói chuyện?" Ý tưởng điểm, trong nội tâm rất là dao động.

Chợt nghe Xung Đại Sư còn nói: "Luyện Khí chi nhân, Tích Cốc không ăn vốn là chuyện thường, về phần võ công như thế nào, ta thử một lần liền biết."

"Như thế nào. . ." Nhạc Chi Dương nói còn chưa dứt lời, một cái Lão Thái Giám tiến đến, âm thanh kêu lên: "Thời cơ đã đến, mời các vị quá bộ chỉ tiến về trước Thái Hòa điện."

Chúng nhạc sĩ thu lại thân, nối đuôi nhau đi ra ngoài, cửa điện cũng không toàn bộ triển khai, chỉ cho hai người kề vai sát cánh xuất nhập. Lạc Vũ Sinh cao ngạo Bất Quần, rơi vào cuối cùng, Xung Đại Sư vốn cùng Nhạc Chi Dương kề vai sát cánh mà đi, đã đến cánh cửa phụ cận, hăn bỗng nhiên thả chậm bước chân, thối lui đến Lạc Vũ Sinh bên người.

Nhạc Chi Dương tâm gọi không tốt, không ngăn trở kịp nữa. Xung Đại Sư ra chân như điện, để ngang Lạc Vũ Sinh chân trước. Lạc Vũ Sinh dưới chân vừa loạn, một cái lão đảo về phía trước gấp xông, mạnh mà đập phải cánh cửa, toàn bộ mà về phía trước bay ra.

Nhạc Chi Dương liền ở ngoài cửa, không chút nghĩ ngợi, thò tay bắt lấy Lạc Vũ Sinh sườn trái, chân phải nhất câu, hóa giải ngã thế, thủ đoạn lại trở mình, cứng rắn đưa hăn phù chính (từ thiếp lên làm vợ). Ai ngờ Xung Đại Sư ám kinh không lùi, vẫn là không ngừng vọt tới, Nhạc Chi Dương bề bộn vận "Đánh đàn chường", liền đẩy mang tiến đưa, dùng nhiều loại thủ pháp, vừa rồi hóa giải cái này một cỗ ám kinh.

Lạc Vũ Sinh ngã mà phục lên, kinh ngạc đứng ở tại chỗ, da mặt đỏ lên, hai mắt đăm đăm.

Xung Đại Sư ra chân cực nhanh, tinh mang điện thiểm chưa đủ hình dung, ngoại trừ Nhạc Chi Dương, không người trông thấy hăn như thế nào động tác, đều chỉ lúc Lạc Vũ Sinh đập phải ngưỡng cửa tự hành ngã sấp xuống. Chỉ có Nhạc Chi Dương minh bạch, Xung Đại Sư kết luận Lạc Vũ Sinh người mang kỳ công, không cần Chân Lực bức không xuất ra hăn sâu cạn, một khi ra tay đối với thủ, lực đạo không phải chuyện đùa, xa không tầm thường người có khả năng thừa nhận. Xung Đại Sư trước đó thông báo Nhạc Chi Dương, đúng là biết rõ hăn nhân hiệp tính tình, sẽ không đứng

nhìn mặc kệ, với hần giữ ở ngoài cửa, mặc dù dùng sức quá mạnh, cũng sẽ không náo tai nạn chết người.

Nhạc Chi Dương vịn Lão Nhân, bắt tay vào làm chỗ cơ bắp mềm mại, sự dẻo dai đều không có, phàm là người tập võ, bỗng nhiên tao ngộ biến cố, thể tất toàn thân tụ lực, cơ kéo căng, nội gia cao thủ nhẹ nhàng đựng một cái, chỉ dựa vào da thịt co giãn, có thể nhìn ra nền tảng. Lạc Vũ Sinh cái này bộ dáng, rõ ràng liền thị không biết võ công thường nhân.

Nhạc Chi Dương trong nội tâm tức giận, hung hăng trừng Xung Đại Sư liếc. Xung Đại Sư tự biết nhìn lầm, hai hàng lông mày trối chặt, trong mắt phượng lộ ra một tia mê hoặc.

Lạc Vũ Sinh tuổi tác đã cao, như vậy chột cao chột thấp, huyền não cháng váng đầu hoa mắt, bước chân cũng là lão đảo bất ổn. Nhạc Chi Dương nhiệt tâm nhanh tràng, dứt khoát nâng hần đi về phía trước, Lạc Vũ Sinh trong nội tâm cảm kích, hướng hần khẽ gật đầu.

Đã đến Thái Hòa điện, long ý không xuất, dưới bậc bầy đặt một số nhạc khí. Trữ vương thay đổi triều phục, bào phục bên trên Giao Long dây dưa, cầm tú xếp, cứ việc lừng lẫy đẹp đẽ quý giá, Nhạc Chi Dương cũng làm như không thấy, chẳng qua là ngơ ngác nhìn qua một bên Chu Vi.

Tiểu Công Chúa cao quan thanh sam, ngồi yên độc lập, tuy là đàn ông cách ăn mặc, thể nhưng dáng vẻ thướt tha, thần sắc uyển chuyển hàm xúc. Nhạc Chi Dương gặp lại giai nhân, mở cờ trong bụng, cẩn thận dò xét Chu Vi, thấy nàng thần sắc mệt mỏi đái, lông mày nhỏ nhắn nhẹ khóa, mắt hạnh ở bên trong ẩn hàm một tia buồn ý.

Chu Vi cũng thấy ra Nhạc Chi Dương nhìn chăm chú chính mình, khuôn mặt phiếm hồng, sợ hần điên cuồng phát tác, nghiêng đi cánh sen khuôn mặt, yên lặng nhìn chăm chú gỗ lim trên cây cột điêu khắc Ngũ Trảo Kim Long.

Trữ vương cầm trong tay một chồng nhạc phổ, mời đến chúng nhân ngồi xuống, cười hì hì nói ra: "Các vị sơ thí vất vả, về phần thi vòng hai, cũng là đơn giản, chỉ cần đem Tiểu Vương ghi cái này chi khúc diễn tấu một lần là được." Một mặt nói, một mặt đem trong tay khúc phổ phân phát mọi người.

Nhạc Chi Dương tiếp nhận nhìn lên, hít một hơi lãnh khí. Phổ bên trên thị một khúc " Bình Sa Lạc Nhạn ", uốn khúc mục cũng không thần kỳ, thế nhưng là Trữ vương sửa về sau, một chi khúc ở bên trong giai điệu, nhịp điệu hoàn toàn đối với bộ đồ, không ngừng lặp lại qua lại, điều này cũng mà thôi, muốn chết chính là giai điệu, nhịp điệu "Đồng đều" (theo như: Âm nhạc hiện đại bên trong 'Baidu' cổ xưng) cũng không giống nhau, chột cao chột thấp, biến hóa kịch liệt. Muốn biết rõ, đồng dạng một đoạn giai điệu, nhịp điệu, cao âm giọng thấp diễn tấu đứng lên quyết không giống nhau, chớ nói chi là chột cao chột thấp, bừa bãi chuyển điệu, hơi chút vô ý, sẽ phá âm đàn đứt dây, mặc dù miễn cưỡng diễn tấu, cũng khó tránh khỏi âm luật không hài, hoang khang sai nhịp.

Này đây cổ đại uốn khúc mục, chuyển điệu người ít, định âm điệu người nhiều, kịch liệt người ít, du dương người nhiều, chỉ cần định ra nhạc đạo, nhạc khúc giới hạn trong một đồng đều ở trong, đại khái có thể thường thường như ý như ý mà diễn tấu xuống dưới. Ngày đó Nhạc Thiều Phượng giáo sư Nhạc Chi Dương nhạc lý, nói đến đây đoạn, dài âm thanh ai thán: "Chuyển điệu khó khăn, thiên cổ đệ nhất!" Diễn tấu nhạc khí nếu muốn thập toàn thập mỹ, xoáy cung chuyển điệu thật là cổ kim đệ nhất nan đề, về phần tại sao như thế khó khăn, Nhạc Thiều Phượng cũng là nói quanh co kia từ, không cách nào tường tận giải thích.

Nhạc Chi Dương cả đời làm việc, đảm nhiệm thiên mà động, Nhạc Thiều Phượng đều không rõ, hấn cũng liền khu vực mà qua, vì vậy cầm cái này một phần nhạc phổ, chột cảm thấy lòng bàn tay xuất mồ hôi, lưng lạnh buốt, kỹ càng khê đếm, ngăn ngừa một chi khúc, chuyển điệu địa phương

bao dung tất cả đồng đều, lại có 36 chỗ nhiều. Lành nghề gia xem ra, cái này hơn ba mươi chỗ chuyển điệu, chính là 36 cái cạm bẫy, một bước bước vào, Vạn Kiếp Bất Phục.

Nhạc Chi Dương càng xem càng biết đau đầu, vòng mắt nhìn đi, những người khác cũng là vẻ mặt khổ đối với, tung như Chu Vi cùng Xung Đại Sư, cũng là các loại nhú mày, chỉ có Lạc Vũ Sinh một bộ như cũ, cao ngạo lạnh lùng, không thấy lo vui mừng.

Trừ vương nhìn qua mọi người, trong nội tâm âm thầm đặc ý, hẳn từ ấu khố tốt âm nhạc, tự xưng là thiên hạ nhạc khí không chỗ nào không tinh, vốn lấy Phiên Vương tôn sư, không tiện cùng dân gian nhạc sĩ cùng trận thi đấu thể thao, ngoài miệng không nói, nội tâm sâu cho rằng tiếc, này đây suy nghĩ khác người, viết xuống cái này một phần kỳ lạ quý hiếm cổ quái khúc phổ, khảo thi trường học thiên hạ nhạc sĩ, nếu là không người sẽ tấu, vừa vắn hiện ra sự lợi hại của hẳn, lập tức ho khan một tiếng, nói ra: "Nơi đây nhạc khí đồng đều có thể sử dụng, ai cái thứ nhất đến?"

Sau nửa ngày không người trả lời, Chu Vi chần chờ thoáng một phát, nhút nhát e lệ nói ra: "Ta tới thử xem."

Nhạc Chi Dương thấy nàng xuất đầu, vừa mừng vừa sợ, suy nghĩ âm luật chi tinh, bình sinh chứng kiến chi nhân không ra Tiểu Công Chúa chi phải, nếu như nàng cũng tấu không tốt cái này một chi khúc, như vậy phóng nhân thế gian, sợ cũng không người nào có thể diễn tấu được đến.

Chu Vi đi đến nhạc khí trước, suy nghĩ lại muốn, cầm lấy một mặt tỳ bà. Nhạc Chi Dương âm thầm trầm trồ khen ngợi, hẳn là thối sáo đại hành gia, biết rõ từ xưa chuyển điệu, diễn tấu nhạc khí khó khăn nhất, giống vậy một chi cây sáo, quản kính bất đồng, chiều dài có khác, thổi ra thanh âm cũng không hề cùng dạng. Dương cầm tức thì bất đồng, dùng chỉ theo như dây cung, có thể hạn định dây cung dài, bình thường nói đến, dây cung càng ngắn, âm càng cao, dây cung càng dài, âm nhạc thấp. Giọng thấp tốt đạn,

cao âm không dễ, tỳ bà dây cung ngắn, điều khiển vạn biến, có thể cao có thể thấp, dương cầm bên trong âm vực phổ biến nhất, chuyển điệu cũng dễ dàng nhất. " Tỳ Bà Hành " có mây: "Lớn dây cung tiếng chói tai như mưa nặng hạt", hình dung kia âm thanh độ cao; "Tiểu dây cung nhất thiết như nói nhỏ", hình dung kia âm thấp, lại vân: "Tiếng chói tai nhất thiết lẫn lộn đạn, lớn châu Tiểu Châu rơi khay ngọc." Hình dung cao thấp hai đồng đều tầm đó cấp tốc chuyển đổi, cho nên muốn đạn Trữ vương cái này một khúc, chọn lựa đầu tiên không phải tỳ bà không ai có thể hơn.

Quả nhiên, Chu Vi một đường đạn đến, nhiều chỗ chuyển hướng không sợ nguy hiểm, chẳng qua là hơi nghi ngờ trệ chất, không đủ trôi chảy tự nhiên. Đạn đến Trung Đoạn, chuyển điệu nhanh dần, hơi có không hài, rồi sau đó điệu càng chuyển càng cao, phảng phất chọc vào thiên tuyệt lĩnh, miếu không thể thành, Chu Vi điều khiển từ từ tán loạn, ý vào tuyệt diệu kỹ xảo, miễn cưỡng duy trì đến cuối cùng, đột nhiên loong coong một tiếng, dây cung đoạn âm tuyệt, đàn đứt dây cắt vỡ đầu ngón tay, nhất thời máu tươi văng khắp nơi.

Nhạc Chi Dương trông thấy máu tươi, trái tim xiết chặt, Chu Vi nhưng là vẻ mặt mờ mịt, nhú mày nhìn qua đàn đứt dây tỳ bà, đem bị thương đầu ngón tay đặt ở trong miệng mút vào, thần thái ngây thơ động lòng người.

Trữ vương nhìn Chu Vi, muốn nói lại thôi, đột nhiên ho khan một tiếng, hỏi: "Cái kia. . . Tấu đã xong sao?"

"Đã xong." Chu Vi nhỏ giọng trả lời, ánh mắt không rời tỳ bà, "Ta chỉ là muốn, cuối cùng luân(phiên) chỉ chậm một chút nữa mà thì tốt rồi. . ." Chợt thấy bầu không khí khác thường, ngẩng đầu nhìn lên, huynh trưởng thần khí cổ quái, giật mình nhớ tới không có đổi thanh âm, quay đầu lại lại nhìn, mỗi người nhìn qua nàng vẻ mặt ngạc nhiên.

Đến lúc này, dù là một cái đồ ngu, cũng nhìn ra nàng nữ giả nam trang. Chu Vi nháo cái đỏ thắm mặt, cúi đầu thối lui đến nơi hẻo lánh, mắt nhìn

mũi chân, đầu cũng nâng không nổi đến.

Nhạc Chi Dương âm thầm buồn cười, Chu Vi dài cử u cung, tính tình ngây thơ, làm cho nàng lừa gạt ..., thật sự cố mà làm, hồi tưởng lại ngày đó Tiểu Công Chúa vì hấn lừa gạt Chu Nguyên Chương tình hình, con gái trạng thái đáng yêu rõ ràng như hôm qua, Nhạc Chi Dương dư vị lâu chi, chưa phát giác ra lòng mang kích động.

Chu Vi bắt đầu, những người khác cũng kiên trì lên sân khấu, hoặc tuyển đàn tranh, hoặc tuyển tỳ bà, dùng Chu Vi chi năng, còn đã hết toàn bộ công, cái khác nhạc sĩ cũng không bằng nàng, nhiều lắm là đàn đến Trung Đoạn, hoặc là dây đàn đoạn tuyệt, hoặc là không thể tiếp tục được nữa. Bất quá mấy trụ hương công phu, thì có sáu người bại hạ trận đến, chỉ còn lại có Xung Đại Sư, Nhạc Chi Dương cùng Lạc Vũ Sinh ba cái.

Xung Đại Sư chăm chăm vào nhạc phổ, thủy chung trầm ngâm bất quyết. Nhạc Chi Dương thấy hấn chậm chạp bất động, nghĩ thầm khó tránh khỏi xấu mặt, sớm ra sớm, đang muốn tiến lên, chợt thấy Lạc Vũ Sinh ôm lấy cổ tay của hấn.

Nhạc Chi Dương khó hiểu ý nghĩa, quay đầu nhìn lại, Lạc Vũ Sinh thần sắc đờ đẫn, nhìn không ra trong lòng của hấn suy nghĩ. Lúc này chợt nghe Xung Đại Sư cười nói: "Cũng thế, thế Vô Song toàn bộ phương pháp, hòa thượng cố mà làm." Dem nhạc phổ một ném, cầm lấy một mặt tỳ bà, hai mắt nhắm lại, tiện tay khảy đàn đứng lên.

Hấn đàn được cực nhanh, trên đường hơi có trệ chất, lập tức không sợ nguy hiểm, âm âm thanh càng ngày càng cao, phồn âm xôn xao, biến hóa muôn phương, đã đến quan ải hung hiểm chỗ, mười ngón biến hóa cực nhanh, mắt thường hầu như không cách nào công nhận, chỉ nghe tiếng tỳ bà vang, hình như có hơn mười cánh tay đồng thời sờ chút dây đàn.

Nhạc Chi Dương nhĩ lực thông linh, nghe ra Xung Đại Sư chuyển điệu lúc cũng không phải là thập phần trôi chảy, nhưng bởi vì tiếng tỳ bà quá mức kịch liệt, cao âm ngăn chặn giọng thấp, đem những thứ này khuyết điểm nhỏ nhặt đều che dấu, nếu không có Nhạc Đạo người trong nghề, quyết định nghe không hiểu. Xung Đại Sư một mặt điệu thủ xuất hiện nhiều lần, khéo léo độ cửa ải khó, một mặt cuối cùng tâm tư, che dấu chuyển điệu khuyết điểm, thứ nhất nghĩ thứ hai là làm, thủy chung chưa từng kỹ cùng bị nguy. Nhạc Chi Dương mặc dù biết thủ đoạn của hãn lưu tại bá đạo, thế nhưng âm thầm có chút bội phục, chẳng qua là nghĩ mãi mà không rõ, như thế sờ chút phía dưới, tỳ bà bốn dây đàn vì sao có thể thừa nhận được, đổi lại mình, đã sớm đàn đứt dây dừng tay rồi.

Xung Đại Sư bão táp tạt tiến, phảng phất móng ngựa đạp tuyết, tướng quân đêm sẵn, dùng Cuồng Bạo xu thế quét ngang khắp nơi, một hơi đạn nguyên vẹn chi khúc, tuyết trắng gương mặt như nhuộm Son Phấn, trên ngực hạ phạt phòng, lại tại có chút thở. Nhạc Chi Dương không thẳng kinh ngạc, Đại Hòa Thượng bốn sự hãn nhiều lần lĩnh giáo, lực túm tuần mã, cánh tay phục ngư, thần lực vô cùng vô tận, chưa từng suy kiệt hiện ra, hôm nay vì một chi khúc vẻ mệt mỏi, thật sự là trước đó chưa từng có việc lạ.

Kinh ngạc đang lúc, Xung Đại Sư mở ra hai mắt, tay phải buông ra tỳ bà, kết, tỳ bà bên trên xuất hiện một tia vết rạn, theo sát lấy tạch tạch tạch không ngắt lời giòn vang, vết rạn bốn hướng lan tràn, trong nháy mắt, tỳ bà chia năm xẻ bảy, hóa thành một chồng chất mảnh vỡ.

Mọi người phát ra một mảnh kinh hô, Xung Đại Sư nhìn qua mảnh vỡ, chau mày, tựa hồ không lớn thoả mãn. Trữ vương ngăn ngại, vỗ tay cười nói: "Hảo thủ đoạn, bội phục, bội phục." Xung Đại Sư phục hồi tinh thần lại, chấp tay trước ngực nói: "Hư mất điện hạ tốt tỳ bà, tội lỗi tội lỗi."

"Bằng không thì." Trữ vương khoát tay cười nói, "Tên mã tiền đưa liệt sĩ, bảo kiếm tặng anh hùng, tỳ bà mặc dù tốt, cũng phải có người sẽ đạn,

Bản Vương nếu là cái này một mặt tỳ bà, cùng hắc treo trên tường chạm phải bụi bặm, còn không bằng rơi vào đại sư trong tay, thỏa thích diễn tấu một khúc, thịt nát xương tan cũng là cam tâm tình nguyện."

Mọi người nghe xong lời này, vừa buồn cười vừa sợ kỳ, nghĩ thầm vị này Vương gia trời sinh long chủng, trăm sự tình thoả mãn, nói đến âm nhạc lại có vài phần si khí, Đường Kim Thánh Thượng tổ dùng nghiêm khắc lấy xưng, sinh tử như thế, thật sự là một cái cộc chuyện lạ.

Xung Đại Sư lui ra, Nhạc Chi Dương nhìn chung quanh một chút, đang muốn tiến lên, Lạc Vũ Sinh vỗ vỗ tay của hắc lưng (vác), đột nhiên nói: "Ta tới trước!" Dùng một chút còn nói, "Người dụng tâm xem, dụng tâm nghe, ta theo như lời gây nên, nửa chút không nên bỏ sót."

Nhạc Chi Dương khó hiểu ý nghĩa, trong nội tâm kinh ngạc, thế nhưng là từ khi nghe xong " Chung Thành Hô Thố Chi Khúc ", hắc đôi Lạc Vũ Sinh chỉ có bội phục, lập tức nhẹ gật đầu.

Lạc Vũ Sinh bước chậm ra khỏi hàng, cúi người, nhặt lên một quả tỳ bà mảnh vỡ, xem kỹ thoáng một phát nói ra: "Đại Hòa Thượng, người âm nhạc không được tốt lắm, võ công cũng còn kém xa lắm."

Xung Đại Sư biến sắc, cười nói: "Tiên sinh có gì nói ra lời ấy?"

Lạc Vũ Sinh quét hắc liếc, nhàn nhạt nói ra: "Đại Kim Cương thần lực thị Vô Tướng phương pháp, có thể lớn có thể nhỏ, có cũng được mà không có cũng không sao, dùng Vô Tướng nhập có đối với, dùng có đối với vì chư đối với, giấu Thiên Địa tại giới tử, hóa hơi bụi vì vũ trụ, cố có thể kiên cố đồ vật, bỏ ngăn liên dài, hóa mục nát vì thần kỳ. Bởi vì cái gọi là dùng không xem có, vạn vật cố gắng hết sức có, dùng không xem ta, vốn không một vật, người không thông Vô Tướng chi đạo, vọng dùng Vô Tướng phương pháp, không vô ngã chi cảnh, mưu toan khống chế vạn vật, bị lá che mắt, không thấy vốn, thật tình không biết, phiêu gió không cuối cùng

hướng, mưa rào không cả ngày, Nhạc Đạo tức là Thiên Đạo, Thiên Đạo thủ hăng, như thế nào cuồng phong mưa rào có thể che đậy được?"

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 76 : Chương 76: Tài Luận Đương Hạ

Những lời này thâm sâu vô cùng, đám người nghe đều không hiểu, chỉ có Xung Đại Sư nhíu chặt mày, mắt lộ tia kinh ngạc. Lão giả nói, không chữ nào không phải là tinh yếu của “Đại kim cương thần lực”, chỉ là cảnh giới đó, Xung Đại Sư khổ tu nhiều năm cũng không thể khám phá. Nhưng hẳn bản tính cuồng ngạo lại tỏ vẻ khiêm tốn, mặc dù rất kinh ngạc nhưng trong lòng lại không phục, cười lạnh nói: “Tốt, tức hạ giả vờ giả vịt, thực ra lại là võ học cao thủ?”

“Võ học?” Lạc Vũ Sinh ném đi mảnh vỡ, hắc một tiếng, “Võ học lại có gì đặc biệt hơn người?”

Xung Đại Sư sững sờ, gượng cười nói: “Theo lời tức hạ, vậy cái gì mới gọi không tầm thường?”

Lạc Vũ Sinh lạnh lùng nói: “Rất nhiều thứ không tầm thường, nói người cũng không hiểu.”

Xung Đại Sư cau mày, trên mặt ẩn ẩn nộ khí, trong miệng cung kính nói ra: “Bần tăng luôn luôn dần dần, chỉ có mấy phần man lực. Tức hạ cao minh như thế, không ngại tìm một chỗ, bần tăng lãnh giáo một chút.”

“Ta già rồi.” Lạc Vũ Sinh lắc đầu, “Chém chém giết giết là vô nghĩa, đã là Nhạc Đạo Đại Hội, so âm nhạc tốt hơn.”

Xung Đại Sư nhìn chăm chú lão giả, nhưng cảm giác đối phương giơ tay nhắc chân bình thường cũng không có gì lạ, thế nhưng là từ chỗ lão có

một loại khí thể tự nhiên tạo thành, nghiệm nhiên thiên địa khởi sinh, hỗn độn chưa mở, thể gian vạn vật chưa nảy mầm, trong lòng nghĩ phải cùng cạnh tranh, nhưng cũng không biết như thế nào ra tay.

Loại khí thể này, Xung Đại Sư từ thừa bắt đầu luyện võ công đến nay chưa từng gặp qua, cũng không biết là Lạc Vũ Sinh vô ý vì đó, vẫn là cố ý bộc lộ, nếu là cố ý bộc lộ, thì thật là thâm bất khả trắc. Trong thoáng chốc Xung Đại Sư sinh ra mấy phần kính sợ, nhưng ý niệm này bất quá chỉ là lóe lên, theo ngạo khí thoát ra, hắc cười lạnh nói: “Quả nhiên kỳ diệu, bản tăng cũng muốn xem một chút, lão tiên sinh tấu khúc nhạc này thế nào?”

Lạc Vũ Sinh điểm gập đầu một cái, ngồi vào chỗ một cái đàn tranh, nhẹ nhàng gảy hai lần, âm thanh trầm thấp êm tai. Lạc Vũ Sinh ngẩng đầu nhìn về phía Ninh Vương, nói ra: “Có giấy bút a?”

Ninh Vương chần chờ một chút rồi ra lệnh cho thái giám: “Cầm giấy bút tới.” Thái giám rời đi, giây lát mang đến giấy bút mực nghiền, đặt ở trước mặt Lạc Vũ Sinh.

Lạc Vũ Sinh nói: “Vấn đề chuyển điệu, cũng không khó tại kỹ nghệ, mà là âm luật không đúng.”

“Làm sao không đúng?” Chẳng biết tại sao, Xung Đại Sư mất đi tỉnh táo, cùng Lạc Vũ Sinh đối chọi gay gắt khắp nơi, “Hoàng Đế dùng ‘Tam phân tổn ích pháp’ tính ra ‘Ngũ độ tương sinh luật’ . «Quản tử» có viết:

‘Nguyên tắc phân chia Ngũ âm, đầu tiên chia làm một phần ba, bốn lần khai hợp lại thành cửu cửu ($9 \times 9 = 81$), âm Hoàng chung đứng đầu, gọi là Cung. Thêm $\frac{1}{3}$ nữa bằng 108 là Chủy. Bớt đi $\frac{1}{3}$, đó là Thương, lại giảm đi $\frac{1}{3}$ nữa là thành Vũ. Từ Vũ tăng thêm $\frac{1}{3}$ nữa thành Giốc.’ dùng phương pháp này tính toán, Cung điệu bằng 81, Thương điệu bằng 72 ($= 81 * (1 + \frac{1}{3})$), Giốc điệu bằng 64 ($= 48 * (1 + \frac{1}{3})$), Chủy điệu bằng 108 ($= 81 * (1 + \frac{1}{3})$).

($1+1/3$)), Vũ điệu bằng 48(=72*($1-1/3$)), đặt tỉ lệ các chi đồng đều, liền có thể tùy ý chuyển điệu, mọi việc đều thuận lợi.”

(Người dịch: không biết Phụng Ca đoạn này có nhầm không, PC tính Vũ bằng 96 trong khi theo tài liệu dịch giả có được thì Vũ bằng 48, ở đây dịch giả dịch theo ý mình. (Đoạn này người convert đọc xong hoa mắt ù tai lại nghe sếp mắng nên đành bỏ đấy đại khái liên quan đến luật âm và số học chuyển làn điệu cũng phải có luật của nó chứ không có được chuyển bừa – Phụng /Ca thích số học quá)

Lạc Vũ Sinh nhìn lại Xung Đại Sư, ánh mắt tán dương mà lắc đầu nói: “Đại hòa thượng, người trí nhớ không kém nhưng lại không đủ thông minh.”

Xung Đại Sư vốn có danh thần đồng, bình sinh tự phụ về tài trí, từ lúc chào đời tới nay chưa có người nào nói hăm “Không đủ thông minh”, nhất thời thẹn quá hoá giận, tà hỏa trong lòng bùng nổ, đốt đỏ lên da mặt, từ hai mắt phun ra, giật giật khoe miệng, cười cổ quái nói: “Thật sao? Ta không đủ thông minh sao.”

Lạc Vũ Sinh nói: “Nếu như tùy ý chuyển điệu, mọi việc đều thuận lợi, người lại vì sao lại dốc hết nội lực, đánh vỡ cả tì bà?”

“Cái này a?” Xung Đại Sư đành nói quanh co, “Tiểu tăng kỹ nghệ không tinh, không còn lời nào để nói.”

“Không đúng.” Lạc Vũ Sinh lắc đầu, “Không phải kỹ nghệ không tinh, mà là thuật số không tinh.”

“Thuật số?” Xung Đại Sư sững sờ, “Âm nhạc là âm nhạc, thuật số là thuật số, hai ở giữa lại có liên quan gì?”

“Liên quan lớn.” Lạc Vũ Sinh nói nói, ” từ 'Tam phân tổn ích pháp' tính ra “Ngũ độ tương sinh luật”, các điều không đồng đều, đều có sai lệch, nơi

này một tia, nơi đó một hào, các sai lệch chồng chất cộng lại, tổng cộng có một chia làm hai ly một hào hai tia (theo: 0.1212, Trung Quốc cổ đại không có số lẻ, con số nhỏ lấy tắc phân ly hào chờ đơn vị chiều dài thay thế), đặt ở nơi khác, này một ít sai lệch không tính là cái gì, đặt ở trong âm luật, liền thành vấn đề chuyển điệu khó khăn không nhỏ, tựa như một đoạn này, như lấy ‘Ngũ độ tương sinh luật’ mà đánh lên...” Từ nhạc phổ lấy ra một đoạn, tiện tay đàn lên, quả nhiên âm thanh đi vượt tông, ê a rất khó nghe.

Nhạc Chi Dương nghe đến nơi này, trong lòng linh quang chớp động, mặc dù ý niệm mơ hồ, thế nhưng cảm giác bối rối nghĩa phụ thiên cổ nan đề có manh mối, nhất thời vui mừng nhướng mày, không chịu được liên tục xoa tay.

Xung Đại Sư khẽ nhíu mày, cực lực tìm kiếm biện pháp phản bác, thế nhưng là moi ruột gan, cũng không biết từ chỗ nào nói lại. Chợt nghe Lạc Vũ Sinh còn nói: “Dương cô nương, thời điểm người đánh đàn, không có dùng ‘Ngũ độ tương sinh luật’ đúng không!”

Chu Vi gương mặt ửng đỏ, nhẹ nói: “Đúng vậy a, lúc đánh đàn ta có tiện tay biến hóa một chút.”

“Không đúng!” Lạc Vũ Sinh nhẹ nhàng lắc đầu, “Tiểu cô nương không thành thật.”

“Ta, ta...” Chu Vi gương mặt xinh đẹp càng đỏ, “Ta làm sao không thành thật à nha?”

“Người kỹ nghệ đến đạt đến hóa cảnh, phần hoa loạn gấm, tiện tay sinh xuân, niên kỷ tuy nhỏ, lại là lão hủ cuộc đời ít thấy Nhạc đạo kỳ tài.” Lạc Vũ Sinh nói đến chỗ này, vô tình hay cố ý quét Xung Đại Sư một chút, đại hòa thượng khóe mắt thượng thiêu, ý giống như đùa cợt, rõ ràng đối với kết luận của Lạc Vũ Sinh không chịu phục.

Lạc Vũ Sinh hắc một tiếng nói tiếp: “Kỹ nghệ chỉ là thứ nhất, không những như thế, người còn tinh thông lịch đại âm luật, nhạc công bình thường không thể so sánh.”

Chu Vi sắc mặt biến hóa, nhìn chăm chăm Lạc Vũ Sinh trong lòng kinh ngạc: “Người cũng hiểu?”

Lạc Vũ Sinh cũng không nhìn lại, phối hợp nói ra: “Nửa đoạn trước, người dùng Hán đại kinh phòng ‘Tân luật’, Bát phân chuyển thành Ngũ thập tam luật, so với ‘Ngũ độ tương sinh luật’ tinh chuẩn một chút, thế nhưng là âm phù quá nhiều, nhớ kỹ không dễ, trước đây người cũng không thường dùng nó, cho nên chưa thể biến hóa tự nhiên, cho nên nửa đoạn trước có phần hơi cứng nhắc, đàn đúng thì có, nhưng hay thì chưa hẳn.”

Chu Vi hết sức bội phục, nói lên từ đáy lòng: “Tiên sinh liệu sự như thần, ta lấy thực dụng kinh phòng ‘Tân luật’, tập luyện chưa tinh, để ngài chê cười.”

“Chê cười cái gì?” Lạc Vũ Sinh lạnh lùng nói nói, ” dù sao rèn luyện cũng vô dụng.”

Hai câu này quả thật không có chút nể nang, khiến mọi người có cảm giác lão ỷ tuổi cao nói càn. Tất cả mọi người cảm giác đều cảm phần trong lòng, Chu Vi lại là liên tục gật đầu: “Tiên sinh nói rất đúng, rèn luyện cũng vô dụng, chỉ dùng ‘Kinh phòng Tân luật’ đàn không hết được bản nhạc này.”

Lạc Vũ Sinh nhìn thiếu nữ một chút, ý giống như khen ngợi: “Kinh phòng là Dịch học thượng đại hành gia, cả đời nghiên cứu « Chu Dịch », nhất định để âm luật chi đạo đứng ngang cùng với tiên thiên Dịch số, Áp dụng sáu mươi bốn quẻ của Văn Vương tuần hoàn từ đầu đến cuối. Như thế có phần cứng nhắc, ông nói gà bà nói vịt, sáng tạo ‘Tân luật’ chẳng những chưa thể tuần hoàn, các sai lệch cũng không có biến mất, nhiều lắm là bất

quá thu nhỏ một chút. Người cũng nghĩ tất minh bạch đạo lý này, cho nên hạ nửa đoạn dùng Hà Thừa Thiên của ‘Thừa Thiên luật’, Hà Thừa Thiên là của Đại toán gia triều Tấn, thuật số độc bộ nhất thời, hễ đem ‘Ngũ độ tương sinh luật’ sai lệch ‘1,0212’ tu chỉnh, bên trong mười hai luật, có vẻ như công chính bình quân, kỳ thật hỏng âm luật, Chủy, Vũ hai luật rối loạn lớn, người mặc dù trăm kế bổ cứu, vẫn là vô lực hồi thiên, cuối cùng vị trí đàn đứt dây chính là Chủy, Vũ hai luật ở giữa biến Chủy.”

Chu Vi liên tục gật đầu, trên mặt đều là vẻ khâm phục, Xung Đại Sư âm thầm tức giận, nhãn châu xoay động, khẽ cười nói: “Kính phòng, Hà Thừa Thiên đều là danh chấn cổ kim Đại toán gia, nghe lão tiên sinh khẩu khí, tựa hồ so với bọn hăn còn muốn lợi hại hơn?”

“Không dám.” Lạc Vũ Sinh từ tốn nói, “Kính, Hà nhất thời kỳ tài, chỉ bất quá đám bọn hăn đều nghĩ sai lầm, xá giản tựu phồn (ý như vẽ rắn thêm râu-ND), càng tính càng loạn.”

“Tốt.” Xung Đại Sư mỉm cười, “Hăn là túc hạ còn có đơn giản hơn biện pháp?”

Lạc Vũ Sinh nói: “Bên trên đồng đều âm cao vì hạ đồng đều hai lần, nếu như thế, chỉ cần đem cái này ‘Hai lần’ khai căn mười hai lần là đủ.”

Xung Đại Sư tài nghệ uyên bác, tinh thông thuật số, nghe vậy đổi sắc mặt, lắc đầu liên tục: “Tiên sinh nói giỡn à? Theo hòa thượng biết, thuật số bên trong, khai căn khó khăn nhất, đừng nói khai căn mười hai lần, chính là ba lần, bốn lần, từ xưa toán gia cũng không có mấy người biết giải.”

“Nói khó cũng không khó.” Lạc Vũ Sinh vận khởi bút lông, tiện tay trên giấy viết họa, “Mấy chục năm trước, trước đây toán gia đã phát minh ‘Chiêu sai thuật’, dưới đây khai căn, mọi việc đều thuận lợi.” Hăn bút tấu long xà, trên giấy viết xuống các loại kỳ quái ký hiệu, không đồng nhất,

quái như nòng nọc, những người khác một bên nhìn, một chữ cũng không nhận ra.

Lạc Vũ Sinh một đường viết xuống, hơi không ngừng lại, giây lát tràn ngập một tờ, cầm lên nhẹ nhàng thổi làm, khoan thai nói ra: “Kết quả là một tắc năm phân chín hào bốn tia sáu chột ba hơi (theo: Nay chi 1. 059463).”

Hắn buông xuống giấy bút, quay đầu nhìn lại, đám người ngốc ngơ ngác nhìn lấy mình, đều thần sắc mê mang. Lạc Vũ Sinh thở dài một hơi, tựa hồ có chút cô đơn, trầm mặc một chút, tiếp lấy nói ra: “Như thế nào tính ra, các vị không cần suy nghĩ nhiều, nhưng có đếm một lần chữ, lấy hoàng chung vì làm khởi điểm, thay đổi tăng theo cấp số nhân, liền có thể đem một phân chia đều vì mười hai âm, các đồng đều ở giữa liền có thể chuyển đổi tự nhiên.”

(theo: Lạc Vũ Sinh nói tới âm luật tức là về sau “Thập nhị bình quân luật” . Nơi này chỉ là tiểu thuyết nói đùa, trên thực tế, một trăm tám mươi sáu năm sau, “Thập nhị bình quân luật” mới từ Chu Nguyên Chương hậu đại Chu phát minh, đây là âm nhạc sử thượng vượt thời đại phát minh, dẫn trước Châu Âu năm mươi hai năm, trong đó 1. 059463 chính là “Thập nhị bình quân luật” trọng yếu nhất tham số. Minh triều toán học suy vi, Chu Tái Dục cũng không như Lạc Vũ Sinh đồng dạng vận dụng thuần toán học, mà là dùng tính bằng bàn tính khai căn đạt được cái này một tham số. “Thập nhị bình quân luật” cũng là lý luận cơ sở chế tạo dương cầm hiện đại, «hài hoà âm luật khúc tập» của Bach (nhà soạn nhạc nổi tiếng) chính là căn cứ “Thập nhị bình quân luật” viết thành. “Thập nhị bình quân luật” tinh chuẩn có thừa, thực tiễn tính không mạnh, đàn tấu Bach cái này một khúc tập, đối với bất luận cái gì dương cầm nhà đều là khảo nghiệm.)

Những lời này huyền ảo ly kỳ, vượt qua thường nhân tưởng tượng. Đám người ý giống như không tin, Nhạc Chi Dương, Chu Vi bên ngoài, vô cùng toát ra trào phúng thần khí, Xung Đại Sư cười nói: “Tiên sinh nói đến thiên

hoa loạn trụ, bần tăng rất là bội phục. Đàm bình trên giấy người người đều biết, tiên sinh thật là có bản lĩnh, đàn xong một khúc này mới có thể phục chúng.”

Lạc Vũ Sinh xem kỹ Xung Đại Sư, nửa ngày lộ ra ý cười: “Tốt hòa thượng, không thấy Phật Tổ chưa từ bỏ ý định!” Giương lên tay, hướng Ninh Vương hỏi nói, ” có nước sạch a?”

“Nước sạch?” Ninh Vương sửng sờ, “Làm gì?”

Lạc Vũ Sinh nói: “Lấy một chậu đến, ta hữu dụng chỗ.” Ngôn từ của hắn kiêu căng, đối thành người khác, Ninh Vương nhất định cực kỳ cáu giận, nhưng lời này mà từ hắn trong miệng nói ra, Ninh Vương lại cảm giác đương nhiên, kháng cự không được, quay đầu nháy mắt, khiến thái giám mang tới một chậu nước sạch.

Lạc Vũ Sinh điểm gập đầu một cái, ra hiệu đem nước để ở một bên, đi theo năm ngón tay huy sái, bắn lên đàn tranh. Cùng Xung Đại Sư khác biệt, Lạc Vũ Sinh đàn đến cực chậm, vung lên đưa tới, rõ ràng minh bạch, như thế nào theo, như thế nào chọn, như thế nào xóa, như thế nào quét, ẩn ở nơi nào, phật ở nơi nào, bình tĩnh tinh chuẩn, giống như dùng có thước đo về sau phương mới xuống tay. Càng có thể quái chính là, hắn xuất thủ cẩn thận, thần sắc cũng rất siêu nhiên, hai mắt giống cổ không gợn sóng, giống như đàn tấu sự tình không có quan hệ gì với hắn.

Gặp tình hình này, các nhạc sĩ đều cảm giác nghi hoặc, trước đây chỉ có hai người miễn cưỡng đàn xong này khúc, Chu Vi du dương, Xung Đại Sư sục sôi, đến Lạc Vũ Sinh chỗ này, bình bình đạm đạm, giống như nước sạch bên người, đã không nổi lên, cũng không rơi xuống, thế nhưng là âm phù nhao nhao từ hắn chỉ hạ bay ra, một tiếng không loạn, một chữ không kém, người khác chuyển điệu như trèo Vân Phong, như dò xét thâm cốt, không phải lạch trời, chính là việc không dám làm, sử xuất sức chín trâu

hai hồ cũng khó như ý, đến hẩn chỗ này, lại như đại đạo đường bằng phẳng, đi tới không tốn sức chút nào.

Thái Hòa điện bên trong tỉnh đến lạ thường, từ Ninh Vương, cho tới thái giám, đều tâm thần hoảng hốt, như mộng như ảo, Ninh Vương phí sức phí sức chế thành nhạc phổ, vốn cho rằng phức tạp khó khăn vô cùng, ai biết được trong tay người này đúng là dễ dàng như vậy, rung động sau khi, lại cảm giác thất lạc, trong lồng ngực trống rỗng hoàn toàn không có chỗ theo; bọn thái giám thì nhớ tới thiếu niên thời điểm, thân chưa tàn tật, ngây thơ chưa đi, mục trầu chần dề, tự nhiên mà vậy lại bình thản không thú vị; các nhạc sĩ suy nghĩ càng là mọi người khác nhau: Tại Đông Hải nhật bối, nhìn tây sơn mây trôi, đương hẻm nhỏ mua hoa, tại nơi ở ẩn nghe suối.

Chu Vi giống như ngồi tại bậc đá xanh bên trên, nhìn qua rêu ngấn thấm giai, yếu cỏ u lục, rêu bên trên cỏ ở giữa, mấy con kiến tới tới đi đi, bốn phía không khí sạch sẽ, hút vào về sau, cả người cũng biến thành trong suốt; Xung Đại Sư bỗng nhiên nghĩ đến lần thứ nhất nhìn thấy sư phụ, Uyên Đầu Đà xếp bằng phía trên đóa tuyết trắng hoa sen, có chút cười, nhìn chăm chú cá bơi nhả ra bong bóng, nhìn xem lục bình tự tán phiêu linh.

Nhạc Chi Dương cảm thụ kỳ lạ nhất, nghiêm nhiên thân ở trong nước, từ từ trôi nổi, trong mũi truyền đến một tia nước sông mùi tanh, một trương nữ tử khuôn mặt như ở trước mắt, mơ mơ hồ hồ, giống như tại rừng rừng nước nở. Nhạc Chi Dương muốn nhìn rõ nữ tử bộ dáng, ai ngờ hơi chút nhìn chăm chú, kia gương mặt trở nên hỗn độn một đoàn, tuyết trắng sáng ngời, uyển như đêm mưa tràn ra mẫu đơn, gương mặt càng đi càng xa, trôi nổi đóng đưa cảm giác lại vung đi không được,

Lúc này tiếng đàn giương lên, Nhạc Chi Dương giật mình giật mình, vừa mới huyền tượng làm hẩn phiền muộn mê võng. Định nhãn nhìn lại, Lạc Vũ Sinh chính hướng hẩn xem ra, ánh mắt nghiêm khắc, giống như ngậm trách cứ, Nhạc Chi Dương nhớ tới lão giả trước đó căn dặn, bặt bịu

lại ngừng chú tâm thần, xem xét tỉ mỉ hẳn trống tranh thủ pháp. (ND – Ý nói thủ pháp chơi đàn)

Lạc Vũ Sinh đàn xong một lần, tiếp tục bắn ra một lần, đám người biết rõ hẳn làn điệu lặp lại, thế nhưng không đành lòng để hẳn dừng lại, bất tri bất giác, một vòng thủy khí từ nước sạch bên trong dâng lên, giống như đốt Long Tiên Hương, lại như mây khói sơ hiện, thủy khí ngưng tụ biến ảo, như bướm, như hạc, như rồng, như cá. “Con cá” biến đổi mười, thập biến trăm, cả điện du tẩu, chột hợp chột phân, càng ngày càng nhiều, che kín đại điện, nhân vật như ẩn như hiện, như tại thâm sơn u cốc, bốn phía hoàn toàn mờ mịt, chỉ có đàn tranh lạnh lùng vang lên, không buồn không vui, không tàn không thiếu, đám người giống như lâm vào ác mộng ở giữa, biết rõ sự thể cổ quái, nhưng lại không cách nào động đậy.

Tranh, đàn tranh đình chỉ, đi theo một trận gió thổi tới, mây khói tan hết, tứ phương thanh minh, đàn tranh bên trên dây cung tia khoan thai lắc lư, Lạc Vũ Sinh lại là vô tung vô ảnh, sứ bồn rồng tuếch, trong đó nước sạch một giọt cũng không còn.

“A!” Một tên thái giám la hoảng lên, thanh âm lạnh lạnh như châm, “Có quý, có quý...”

Ninh Vương cũng tỉnh ngộ lại, hải nhiên tứ phương, mọi người tại đây từng cái sắc mặt trắng bệch, Lạc Vũ Sinh không trong đám người, giống như theo gió mà qua, lại như mây khói tán đi. Chu Vi gặp hẳn kinh hãi bộ dáng, nhin không được kêu lên: “Ca ca...” Lời vừa ra khỏi miệng, chột cảm thấy thất ngôn, hốt hoảng tứ phương, chỉ thấy mọi người ngốc ngơ ngác nhìn qua đàn tranh không bồn, căn bản không người nghe được nàng gọi.

“Điện hạ...” Một tên thái giám run run tác tiến lên, “Cái này, cái này...”

Ninh Vương cơ linh một chút, nghiêm nghị kêu lên: “Lục soát bốn phía, đem hắc tìm ra...” Bởi vì sợ hãi, tiếng nói biến hẹp biến nhọn, so với thái giám cũng không kém bao nhiêu.

Thái giám truyền lệnh xuống, cấm quân lập tức vây quanh bốn phía, mỗi một viên gạch viên ngói đều cẩn thận tìm kiếm. Ninh Vương chán nản ngồi xuống, sắc mặt trắng bệch, hai mắt tiêu tan thất thần, trực câu câu nhìn chăm chăm cửa điện, trong miệng của hắn nói lẩm bẩm, Nhạc Chi Dương nghe được rõ ràng: “Gặp quý, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ, gặp quý...”

Thái Hòa điện bốn phía vốn có cấm quân trấn giữ, thế nhưng là binh sĩ đều gọi không thấy có người xuất nhập. Ninh Vương suy nghĩ nát óc, cũng nghĩ không ra Lạc Vũ Sinh như thế nào biến mất, hẳn là Lão già này thật sự là thần tiên ma quái, đến mà không biết lúc nào tới, đi mà không biết hướng, thời gian một cái nháy mắt liền biến mất giữa thiên địa.

Thời điểm một lúc lâu, đám người thoáng an tâm, lao nhao, suy đoán lung tung. Thục vương Chu xuân cũng nghe hỏi chạy đến, kinh kinh hoảng hoảng, hết nhìn đông tới nhìn tây một phen, lôi kéo Ninh Vương đi đến nơi hẻo lánh bên trong khe khe bàn luận.

Ninh Vương chất vấn Thục vương ở nơi nào tìm tới Lạc Vũ Sinh cái này số một yêu nhân, Thục vương liên thanh kêu oan, kể rõ tôn người nữ sau khi chết, mình không người có thể dùng, lo lắng khó nhin thời khắc, nghe thấy Lạc Vũ Sinh lôi kéo hồ cầm, tiếng đàn tuyệt diệu, đả động Thục vương, lập tức triệu kiến lão giả, thử lượt các loại nhạc khí, không không tinh diệu kỳ tuyệt. Thục vương may mắn gặp được cao nhân, ai ngờ gặp gỡ như thế quái sự.

Hai phiên vương đau thương tương đối, Ninh Vương đoán là Hồ Tiên tác quái, Thục vương xem thường, công bố Đại Minh thừa vận, hoàng khí tươi thắm, Hồ Tiên nho nhỏ yêu vật, thần khí yếu ớt, sao dám bước vào

hoàng thành nửa bước. Theo hẩn ý kiến, nhất định là Hải thượng tiên ông, ngưỡng mộ Hồng Vũ Thịnh đức, chuyên tới để hiến khúc chúc thọ.

Hai người âm thanh nhỏ bé, nhưng không giấu giếm được Nhạc Chi Dương lỗ tai. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy buồn cười, tâm nghĩ những thứ này phiên vương bình thường tôn tính cao ngạo, gặp gỡ một chút quái sự, lập tức tin đồn thất thiệt, nghi thần nghi quỷ, liền cùng thị tỉnh tiểu dân không có gì khác biệt.

Nhạc Chi Dương luôn luôn không tin quỷ thần, người sống sờ sờ hư không tiêu thất lại là tận mắt nhìn thấy, nghĩ tới nghĩ lui, không cách nào theo lẽ thường giải thích. Về mắt nhìn đi, Chu Vi nhìn qua đàn tranh xuất thần, Xung Đại Sư hai mắt khép hờ, nghiêm nhiên tham thiền nhập định, lập tức thấp giọng hỏi: “Đại hòa thượng, người thấy thế nào?” Xung Đại Sư liếc mắt thoáng nhìn, lạnh lùng nói: “Nhìn cái gì?”

Nhạc Chi Dương gặp hẩn giả vờ giả vịt, trong lòng thầm mắng tặc ngốc, nói ra: “Đương nhiên là Lão già biến mất sự tình.”

Xung Đại Sư mỉm cười, nói ra: “Tiểu tăng thờ phụng Phật Tổ, quỷ thần sự tình hoàn toàn không biết.”

Nhạc Chi Dương trợn mắt tương hướng, Xung Đại Sư lại thần khí bình thản. Nhạc Chi Dương biết rõ đại hòa thượng rắc tâm, bề ngoài càng là bình thản, nội tâm càng là giấu giếm cơ quan, hẩn suy đoán Xung Đại Sư có lẽ biết chân tướng, chỉ là không muốn nói ra. Chẳng biết tại sao, cứ việc Lạc Vũ Sinh biến mất, Nhạc Chi Dương trong đáy lòng vẫn cảm giác hẩn không phải thần tiên ma quái nhất lưu, chỉ là trong đó nguyên do, hẩn lại không nói ra được.

Bỗng nhiên cấm quân đến báo, tìm khắp bốn phía, không thu hoạch được gì, Nhị vương tương đối im lặng, Ninh Vương tăng hăng một cái, nói

ra: “Kế sách hiện nay, chỉ có Thanh cung, thế nhưng là phụ hoàng đại thọ, thụ như thế quấy nhiễu, há không đại đại mất hứng?”

Thục vương yên lặng gật đầu, chính cảm giác vô kế khả thi, một cái lão thái giám vội vàng tiến điện, hắng giọng một cái, âm thanh nói ra: “Truyền khẩu dụ.”

Đám người nhao nhao quỳ xuống, Nhạc, Xung hai người người xuất gia, các lấy phật đạo chi lễ ứng đối. Chỉ nghe lão thái giám nói ra: “Thánh thượng có chỉ, phi thường ngày, tất có phi thường sự tình, Trẫm phủ lâm muôn phương, thần tiên quý thần đối xử như nhau, bất luận phương nào thần tiên ma quái, ai đến cũng không có cự tuyệt, đi người không đưa, mặc kệ tự tiện xong việc. Nhạc Đạo Đại Hội như thường lệ tiến hành, không cần gián đoạn, Trẫm kính trời sợ người, phó thác cho trời, về phần quái thần loạn lực, thánh nhân không nói, Trẫm cũng không để vào mắt.”

Nghe lời này, đám người đồng đều cảm giác như trút được gánh nặng, Nhạc Chi Dương nghĩ thầm: “Chu Nguyên Chương khai quốc hùng chủ, lòng dạ khí lượng quả nhiên không tầm thường, cùng so sánh, hẳn những con này còn kém xa lắm .”

Ninh Vương đứng dậy, nghĩ nghĩ, quay người nói ra: “Còn có ai chưa thử qua?” Nhạc Chi Dương cười nói: “Còn có tiểu đạo.” Nhị vương liếc nhau, Ninh Vương cười nói: “Tốt, tiên trưởng mời!”

Nhạc Chi Dương trầm ngâm một chút, ngồi vào đàn tranh trước đó, khẽ vuốt dài dây cung, chấn động có âm thanh. Hẳn hai mắt nhắm lại, Lạc Vũ Sinh mỗi chữ mỗi câu, vung lên đưa tới, tất cả đều từ trong đầu nổi lên, lập tức trầm tư một lát, học theo đàn tấu .

Chu Nguyên Chương thiết lập bát cổ, cấm tiệt toán khoa, lúc ấy người sớm đã không biết toán học là vật gì. Nhạc Chi Dương từ cũng không thể ngoại lệ, giới hạn trong thuật số, Lạc Vũ Sinh thôi diễn “Tân luật” hẳn

không thể hoàn toàn lĩnh hội, thế nhưng là trí nhớ tuyệt hảo, ngộ tính hơn người, kết hợp sở học, cẩn thận phỏng đoán, có điều đại ngộ. Lạc Vũ Sinh khi chơi đàn cố ý đánh thật chậm để hấn lấy đó học theo. Bởi vì đã nói trước, Nhạc Chi Dương sớm lưu ý, Lạc Vũ Sinh nơi nào giai điệu, nơi nào câu chọn phủ theo, hấn dù chưa nhớ toàn, cũng nhớ cái bát bát cữu cữu, lại thêm thiên phú hơn người, nhĩ lực thông huyền, dù có một chút bỏ sót, cũng lấy Linh cảm bổ túc, bởi vậy một đường đàn tấu xuống tới, thuận dòng thuận gió, thuận buồm xuôi gió, dĩ vãng khó như lên trời chuyển điệu, lại cũng dễ dàng một vùng mà qua.

Nhạc Chi Dương giống như một đứa bé mới sinh, qua một đêm bất chợt lớn lên, hôm trước còn cầm không nổi đồ vật, hôm sau tất cả đều trở nên nhẹ như lông hồng, cái này cảm thụ kỳ diệu chi cực, hấn đạn đến mê mẩn, toàn vẹn vong ngã, đạn đến càng nhiều, đối với rơi thị “Tân luật” lĩnh ngộ càng sâu. Lạc Vũ Sinh thuật số tinh tuyệt, mạch suy nghĩ kín đáo, trước thiết luật pháp, lại chuyển làn điệu; Nhạc Chi Dương tu luyện Linh Phi Kinh, nghe âm phân biệt suất, trực giác làm đầu, từ lần lượt chuyển điệu bên trong đẩy ngược Tân luật, rất dễ đoạt được, trăm sông đổ về một biển. Trong lúc nhất thời, trong mắt của hấn chỉ có đàn tranh, trong lòng chỉ có âm luật, đàn xong một khúc, vẫn chưa thỏa mãn, nhưng cảm giác bốn phía yên lặng, giương mắt xem xét, đám người ngốc ngơ ngác nhìn chăm chăm hấn, thần khí đều rất cổ quái.

Chợt thấy Chu Vi tay dè tim, thở dài nhẹ nhõm, thần sắc chậm rãi lỏng xuống. Nhạc Chi Dương không hiểu thấu, khoan thai đứng lên, Xung Đại Sư tiến lên một bước, chấp tay trước ngực cười nói: “Thiện tai thiện tai, bần tăng còn tưởng rằng tiên trưởng cũng phải biến mất đâu!”

Nhạc Chi Dương ngẩn ngơ, giật mình minh bạch Chu Vi cử động, hóa ra tiểu công chúa gặp hấn trống tranh thủ pháp, sở dụng âm luật cùng Lạc Vũ Sinh không khác nhau chút nào, chỉ sợ hấn cũng như lão giả đồng dạng đột nhiên biến mất.

“Đạo Linh tiên trưởng.” Ninh Vương lòng tràn đầy nghi hoặc, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương trên dưới dò xét, “Người khi nào học xong Lạc Vũ Sinh ‘Tân luật’ ?”

“Ngay tại vừa rồi.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” trông bầu vể gáo, để điện hạ chê cười.”

Thà, Thục Nhị vương nhìn nhau, đều là không tin, thế nhưng là Nhạc Chi Dương xuất thân Đông cung, không thể tiến vào trận chung kết, Chu Nguyên Chương nhất định rất là mất hứng. Nguyên bản Nhạc Chi Dương thi không quá quan, Ninh Vương cũng muốn nghĩ cách giúp đỡ một hai, chớ nói chi là hăn thuận lợi đàn xong một khúc, Ninh Vương mặc dù cảm giác kỳ quặc, cũng không dám truy đến cùng, lập tức cười nói: “Tiên trưởng học được thật nhanh, chỉ là quá mưu lợi một chút.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Tiểu đạo luôn luôn ngu dốt, nếu không đầu cơ trục lợi, chỗ nào còn có phần thắng?” Ninh Vương ha ha cười không ngừng.

Đến lúc này, thi vòng hai so xong, Lạc Vũ Sinh biến mất, những người còn lại luận vị sắp xếp, Nhạc, Xung, Chu đứng ở ba vị trí đầu, tiến vào cửa thứ ba “Quân Thiên” .

Là lúc sắc trời không còn sớm, mặt trời đỏ rơi tây, chân trời ầm ầm nổi lên hào quang. Ninh, Thục Nhị vương phía trước, dự thi ba người ở phía sau, mười mấy tên thái giám huynh đệ theo đuôi, tiến vào cung thành về sau, bảy ngoặt tám rẽ, đến một tòa tấm điện, ngoài điện nùng ấm như đắp, ao hoà thuận vui vẻ, trong ao bạch hạc nhanh nhẹn, uyên ương lẫn nhau làm trò, bên cạnh ao cân nhắc huê hàn hoa cúc, hoa kỳ vừa lúc, sạch mùi thơm khắp nơi.

Trước điện một mảnh đất trống, ngòi tràn đầy, Chu Nguyên Chương ở giữa chiếm cứ, nghiêng người dựa vào long sàng, thần khí âm trầm, giống

như suy tư cái gì, hoàn toàn không có thọ đản vui sướng. Bên người mấy cái phi tử, công chúa vì hấn bưng nước châm trà, lột quýt phân cam, đều là muốn gần còn xa, nơm nớp lo sợ. Trong đó Nhạc Chi Dương nhận ra Hàm Sơn, Ninh Quốc hai người, Hàm Sơn công chúa sắc đẹp thoải mái, tươi lệ triều phục ở giữa lộ ra một đoạn tuyết trắng cổ, nhìn thấy Nhạc Chi Dương, nàng hai mắt sáng lên, trên miệng nhỏ vểnh lên, giống như có phần có xem thường, thế nhưng là đáy mắt chỗ sâu, một cổ nóng rát, hoạt bát bát hào quang dâng lên mà ra, lưu chuyển không chừng.

Yến Vương bên ngoài, chư vương tất cả đều đến hội, Liêu Vương tỉnh lại, cũng cường tự chống đỡ đến chúc, hấn nằm tại một cái giường ngắn, mặt mày nghiêng lệch, uế oải không chịu nổi.

Bàn bên trên thủy lục trân tu, cái gì cần có đều có, mấy trăm tên cung nữ thái giám như ong như bướm, tới tới đi đi, không ở châm trà thêm rượu. Thọ lễ vờn quanh bốn phía, tùy ý chất đống, tích lũy giống như từng tòa nhỏ nhỏ gò núi, ở giữa trân châu như trứng, tổ lục như bàn, bồ câu giọt máu đỏ, mắt mèo hiện lam, cự tượng răng như huyền nguyệt, linh tê sừng giống như xuân sơn, ngọc có vạn năm chi nhuận, tham gia có thiên tuế chi hình, trên thân kiếm rùa lân phiến phiến lục, trong chén ánh trăng hàng đêm minh.

Lãnh Huyền gốc ở một bên, vắng lặng đứng lặng, Xung Đại Sư đến lúc, hấn hai mắt phút chốc vừa nhắc, hai tia chớp lạnh lẽo đảo qua đại hòa thượng khuôn mặt, giống như kinh giống như giận, lấp lóe tức không, vẫn như cũ cúi đầu mắt cúi xuống, khôi phục tiêu tụy thần khí.

Nhạc Chi Dương nhìn ở trong mắt, lòng tràn đầy kinh ngạc, lại nhìn Xung Đại Sư, ngẩng đầu mà bước đi qua Lãnh Huyền bên người, giống như cùng lão thái giám không liên hệ chút nào. Hai người bản là quen biết cũ, bây giờ mỗi người một ngả, Nhạc Chi Dương suy nghĩ nát óc cũng đoán không ra ảo diệu trong đó, càng nghĩ, bỗng nhiên sinh ra một cái đáng sợ suy nghĩ: “Hấn là già thiến gà lừa gạt Chu Nguyên Chương, cũng không

phải là thực tình quy hàng, mà là nguyên người lưu tại Trung Nguyên gian tế.” Hồi tưởng trước kia đủ loại, lại cảm giác Lãnh Huyền tính tình âm tàn không giả, đối Chu Nguyên Chương trung tâm lại ra ngoài thành tâm thành ý, nếu quả thật khác thường chí, Chu Nguyên Chương đã sớm chết nhiều lần.

Chợt nghe có người cười nói: “Tốt, ta không nhìn lầm người, Đạo Linh, người quả nhiên không phụ kỳ vọng.” Nhạc Chi Dương ứng thanh quay đầu, Chu Doãn Văn cười mỉm đi tới, cầm tay hắn, lưng lay nhoáng một cái, thấp giọng nói, “Cố gắng tiến lên một bước, người như thắng trận này, ta thật to thưởng người.” Liếc xem Xung Đại Sư cùng Chu Vi, nhú nhú mày, yên lặng lui qua một bên.

Chu Nguyên Chương nghe tiếng ngẩng đầu, liếc nhìn ba người, ánh mắt dừng ở Chu Vi trên mặt, khóe mắt nếp nhăn giãn ra, lộ ra một tia ấm áp, chậm chậm nói ra: “Vi Nhi cùng Đạo Linh đều thắng rồi sao? Rất tốt, dạng này mới có ý tứ.” Xoay chuyển ánh mắt, “Thà nước, Trăm tiến cử cho nhạc sĩ như thế nào?”

Ninh Quốc công chủ cười nói: “Phụ hoàng tuệ nhãn mắt rồng, liệu sự như thần, thập tam muội âm nhạc trên trời vô song, trên mặt đất vô đối, nữ nhi nhưng là đã chiếm thật là lớn tiện nghi.”

Nghe đến nơi này, Nhạc Chi Dương mới biết được Chu Vi là Chu Nguyên Chương khâm điểm cho Ninh Quốc công chủ nhạc sĩ, nhin không được quay đầu nhìn lại, Chu Vi nữ giả nam trang, phong thái tuấn nhã, Nhạc Chi Dương càng xem càng yêu, trong lòng một trận mềm nhũn: “Ta vẫn còn so sánh thử cái gì? Chỉ cần nàng vui vẻ, ta bại bởi nàng là được!” Lại nhìn Thái tôn một chút, cái sau ánh mắt tha thiết, rất có cổ vũ chi ý, Nhạc Chi Dương âm thầm buồn cười, suy nghĩ: “Ta muốn nhận thua, hẳn nhất định chọc giận gần chết, bất quá, Chu Nguyên Chương phái nữ nhi dự thi, nhất định cũng nghĩ tiêu công chúa thắng được, ta như thua, hẳn có lẽ sẽ không tức giận. Thái tôn cố kỵ người chư vương, Ninh Quốc công chủ

cũng không phải là chư vương, mai phò mã càng là Thái tôn tâm phúc, Chu Vi cho dù thắng, chư vương cũng sẽ không vì này xem nhẹ Thái tôn...”
Càng nghĩ càng thấy có lý, thu hồi tranh hùng suy nghĩ, một lòng muốn trợ Chu Vi đoạt giải nhất.

Chợt thấy Ninh Vương nói ra: “Phụ hoàng, phía dưới như thế nào, còn xin phụ hoàng chỉ thị.” Chu Nguyên Chương trầm ngâm một chút, nói ra: “Âm nhạc đơn giản một cái ‘Nghe’ chữ, không câu nệ loại nào nhạc khí, loại nào khúc mắt, ai êm tai, liền coi như người đó thắng!” Ngữ khí nhạt nhẽo, không quan tâm.

Ninh Vương thi lễ một cái, quay đầu nói ra: “Nghe được rồi sao? Ai tới trước?”

Nhạc Chi Dương đang muốn ứng thanh, Chu Vi đoạt trước nói: “Ta tới.” Gặp nàng vội vàng bộ dáng, Ninh Vương bật cười nói: “Người dùng cái gì nhạc khí.” Chu Vi nói: “Cổ cầm.”

“Cái gì khúc mắt?” Ninh Vương lại hỏi.

Chu Vi đáp: “Tiêu Tương Thủy Vân.”

Nhạc Chi Dương âm thầm gọi “Diệu”, Chu Vi cổ cầm kỹ nghệ xuất thần nhập hóa, « Tiêu Tương Thủy Vân » lại là nàng thích nhất, am hiểu nhất khúc mắt, chấm dứt kỹ tấu dang khúc, nhất định có thể áp đảo bảy luân, diên đảo chúng sinh, khi đó mình ngoan ngoãn nhận thua, cũng là chuyện đương nhiên . Còn Xung Đại Sư, tì bà cùng trống Hạc tạo nghệ không tầm thường, thế nhưng là so với Chu Vi cổ cầm, cảnh giới bên trên vẫn là rất có không bằng.

Thái giám mang tới “Thác nước liên tiếp”, Chu Vi tiếp nhận cất kỹ, tọa hạ diễn tấu . Giống nhau Nhạc Chi Dương sở liệu, từng tiếng tinh diệu, khí tượng xông xao, thiên cổ giang sơn, mây khói biến ảo, đều ở thiếu nữ mười ngón ở giữa. Chu Nguyên Chương nhắm mắt lắng nghe, ứng hòa tiết tấu

liên tiếp gật đầu, cái khác chữ Vương công chúa, cho dù không thông âm nhạc, cũng không khỏi đắm chìm trong đó, theo kia tiếng đàn cảm xúc chập trùng.

Đạn tới ý chỗ, Chu Vi người đàn hợp nhất, tâm cùng dây cung thông, trong lồng ngực tưởng tượng thay đổi đầu ngón tay, tiếng đàn bên trong ý cảnh đột nhiên khoáng đạt, mệnh mang khói sóng, mệnh mộng vô ngần, mệnh mộng Tiêu Tương giống như một bức tranh chậm chậm triển khai, miếu miếu trùng ba, ảnh hàm vạn tượng, không chỉ đắm người hơi thở âm thanh, bốn phía chim không minh, gió bất động, cá không nổi, nước không lưu, yên lặng như tờ, giữa thiên địa giống như chỉ có tiếng đàn.

Tiếng đàn khoáng đạt chi cực, lớn không thể lớn, cuối cùng lại từ từ thu liễm, giống như dòng nước mây tạnh, cuối cùng quy về yên tĩnh. Chu Vi ngốc ngời yên trong chốc lát, thần hồn mà mới từ cổ cầm bên trong trở lại trên thân, thở dài một hơi, doanh doanh đứng lên, chú mục bốn phía, trong đám người vang lên một mảnh tiếng vỗ tay, Nhạc Chi Dương vỗ tay phá lệ ra sức. Chu Vi nhin không được liếc hẳn một cái, Nhạc Chi Dương xông nàng cười một tiếng, thiếu nữ gương mặt xinh đẹp ửng đỏ, giống như hà chiếu trùng ba, rực rỡ không gì sánh được.

Tiếng vỗ tay ít nghỉ, Ninh Vương hướng Xung, Nhạc hai người cười nói: “Hai vị còn muốn so a?” Ngôn từ có chút ngạo mạn, Chu Vi là hấn bào muội, cùi chỏ hướng vào phía trong ngoặt, Ninh Vương tự nhiên cũng ngóng trông muội tử chiến thắng.

Nhạc Chi Dương đang muốn nhận thua, chợt thấy Chu Doãn Văn hướng hấn mỉm cười gật đầu, Nhạc Chi Dương nghĩ thầm: “Thái tôn không tệ với ta, ‘Nhận ủy thác của người, hết lòng vì việc người khác’, ta như không đánh mà hàng, tựa hồ có chút có lỗi với hấn...”

Đang do dự, chợt nghe Xung Đại Sư cười nói: “Cái này một khúc « Tiêu Tương Thủy Vân » bao dung vạn tượng, bần tăng lễ ra chịu thua, bất

quá đến đâu thì hay đến đó, bần tăng không cầu cao thấp thắng bại, nhưng cầu hiển một chút xấu, góp một chiều lòng, gọi cái này thọ yển vô cùng náo nhiệt, thành tựu bệ hạ vạn thọ hồng phúc.”

Chu Nguyên Chương mở hai mắt ra, chú mục Xung Đại Sư nói: “Hòa thượng, người tên gì pháp hiệu?”

“Không hào.” Xung Đại Sư cười cười, “Gia sư ban tên một cái ‘Xông’ chữ.”

Chu Nguyên Chương nói: “Trẫm cũng đã làm hòa thượng, gặp phật là duyên, người có thể đến nơi này, cũng là duyên phận.” Xung Đại Sư nói: “Không dám nhận.”

Chu Nguyên Chương lại nói: “Người hòa thượng này có chút phú quý khí, xuất gia trước đó, thế nhưng là quan lại tử đệ?”

“Bệ hạ liệu sự như thần.” Xung Đại Sư hữu ý vô ý nhìn về phía Lãnh Huyền, lão thái giám còng xuống vai công, xử ở đâu vô thanh vô tức.

“Rất tốt.” Chu Nguyên Chương nhẹ gật đầu, “Đại hòa thượng, vô luận thắng thua, Trẫm đều trùng điệp thưởng người.”

“Không dám.” Xung Đại Sư chấp tay trước ngực mỉm cười, “Người xuất gia không cầu ban thưởng, nhưng cầu dính một chút bệ hạ phúc khí.”

Chu Nguyên Chương nghe quen nịnh nọt, bất kỳ cái gì lời nịnh hót thơ ca tụng tại hãn nghe tới đều là chuyện cũ mèm, thế nhưng là những này lời nịnh nọt mà từ Xung Đại Sư trong miệng nói ra, Chu Nguyên Chương lại cảm giác câu câu lọt vào tai, rất có vài phần cao hứng, tay nhặt sợi râu nói: “Người là Tấn vương người a? Diễn tấu cái gì nhạc khí?”

“Không dối gạt bệ hạ.” Xung Đại Sư nói nói, ” bần tăng nhạc khí không ở nơi này.”

Chu Nguyên Chương sững sờ, nhìn về phía Tấn vương. Tấn vương hoảng vội vàng đứng dậy, hành lễ nói: “Kia nhạc khí hiện tại Ngọ môn bên ngoài, đạt được phụ hoàng cho phép, mới có thể đưa tiến vào cung.”

“Được.” Chu Nguyên Chương nhìn về phía một cái lão thái giám, “Trần công công, người đi lấy.”

Lão thái giám tuân mệnh, chính muốn rời khỏi, Xung Đại Sư cười nói: “Một người không đủ, nếu muốn mang tới, chỉ cần tám vị tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng thái giám.”

Chu Nguyên Chương hơi cảm thấy kinh ngạc, hỏi: “Cái gì nhạc khí, như vậy nặng nề?” Tấn vương cười nói: “Cho hài nhi thừa nước đục thả câu, món này nhạc khí, cũng là hài nhi đưa cho phụ hoàng thọ lễ.”

Chu Nguyên Chương thoáng qua gật đầu. Ninh Vương kêu sáu tên thái giám, đi theo Tấn vương hai vị tùy tùng xuất cung. Qua nửa ngày, tám người ập úng ập úng, nhắc tới một cái to lớn vật, một trượng vuông, hai người cao bao nhiêu, đại thể chia làm trên dưới hai bộ, phía dưới là một cái hình vuông tủ gỗ, tính chất vì tơ vàng gỗ trinh nam, điêu khắc chim thú hoa cỏ, tay nghề tinh diệu nhập vi, phía trên ống trúc san sát, đều là dị chủng trúc tía, trên thân trúc khảm châu khảm ngọc, rực rỡ muôn màu, miệng nòng dùng hoàng kim chế thành hoa sen nụ hoa, trên mặt cánh hoa hoa văn có thể thấy rõ ràng.

Hình vuông tủ gỗ một bên, sắp đặt mấy hàng ngọc thạch ấn phím, bạch ngọc, mặc ngọc giữa lẫn nhau tạp, mỗi một mai ấn phím đối ứng một cây ống đồng, ở trong chứa hạnh lá hình dạng tinh cương lò xo phiến, theo di chuyển ông ông tác hưởng. Có khác một chút ấn ý rương, sơn son ngân họa, tô lại có Bách Điều Triều Phượng đồ án, dùng một cây ống mềm cùng tủ gỗ tương liên.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 78 : Chương 78: Giai Nhân Gặp Khó

Chương 78: Giai nhân gặp khó

Chu Vi gương mặt xinh đẹp trắng bệch, thế nhưng là toàn không đổi sắc, cắn môi, lạnh lùng nhìn chăm chăm Tấn vương. Tấn vương cùng nàng hai mắt nhìn nhau, trong lòng có phần không được tự nhiên: “Cô nàng này luôn luôn dịu dàng ngoan ngoãn, làm sao sắp chết đến nơi như thế quật cường?” Hơi hơi trầm ngâm, chuyển hướng Chu Nguyên Chương cười nói, “phụ hoàng, người đáp ứng a?”

Chu Nguyên Chương huyết sắc tận cõi, mặt xám như tro, nhìn chăm chăm Chu Vi hai mắt đỏ thẫm, đơn giản liền muốn thấm ra máu. Tấn vương thấy bộ dáng của hắn, đặc ý cười lạnh, Chu Vi cũng nhìn ra phụ thân trong lòng do dự, cất giọng nói ra: “Phụ hoàng, ngài lấy thương sinh vi niệm, không muốn quả niệm nữ nhi, nữ nhi không sợ chết, tam ca ngõ nghịch không ngờ, ta thà rằng vừa chết, cũng không thành toàn dã tâm của hắn...”

Mấy câu nói đó thanh thúy xâu tai, đình tai nhức óc. Tấn vương sửng sốt một chút, trên mặt ần ần lộ ra vẻ giận dữ. Chu Nguyên Chương nhìn nhìn hắn, lại nhìn một chút Chu Vi, bỗng nhiên cười ha ha, gật đầu nói ra: “Hảo hài tử, không hổ là ta nữ nhi của Chu Nguyên Chương, đại nghĩa chỗ, há có thể khuất phục tại thâm uy?” Ngử điệu nặng nề, khóe mắt chớp động óng ánh quang mang.

Chu Vi gặp hắn ánh mắt, trong lòng ngực lớn đau, tự biết tính mệnh không lâu, nhịn không được quay đầu nhìn lại. Nhạc Chi Dương ghé vào chuông nhạc phía dưới, không nhúc nhích, không rõ sống chết. Chu Vi lòng

như đao cắt, nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, nàng ngẩng đầu nhìn lại, Tấn vương hí mắt nhìn thấy Chu Nguyên Chương, gặp hẳn thờ ơ, cười nói: “Tốt, ta từng cái đánh tới, nhìn người nhần đến khi nào?” Run tay một cái, kiếm quang chớp động, đâm về Chu Vi tim.

Chu Vi đem vừa nhắm mắt, đang muốn đợi chết, bỗng nhiên thanh quang lóe lên, vèo vọt tới Tấn vương trường kiếm. Tấn vương đã từng tập võ, ứng biến có phần nhanh, trở tay một kiếm, đình một tiếng đem bay tới chi vật cắt thành hai nửa, rơi trên mặt đất, đúng là một con lớn chừng quả dấm chuông nhạc.

Tấn vương sững sờ, chợt nghe xoẹt xẹt rồi một trận vang, chuông nhạc giá đỡ từ dưới đất xoay chuyển mà lên, toàn bộ mà đảo hướng Xung Đại Sư. Cái này hai lần rất là đột ngột, Xung Đại Sư cũng không kịp chuẩn bị, cuống quít bên trong hai quyền đánh về phía chuông đỡ, giá gỗ vỡ nát, chuông nhạc bay loạn, kinh lực rơi vào chuông bên trên, phát ra ong ong kích vang. Phân loạn bên trong, một bóng người xông ngang mà ra, Nhạc Chi Dương giống như hổ đói cầm dê, thả người nhào về phía Tấn vương.

Nguyên lai, Nhạc Chi Dương mới đầu cũng trúng thuốc mê, để chuông nhạc ép trên mặt đất không thể động dậy, nghe Chu Nguyên Chương bọn người đối thoại, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại vô kế khả thi. Lo lắng bên trong, đan điền đột nhiên nhảy một cái, một dòng nước nóng dâng lên, giây lát đi khắp toàn thân, trăm mạch ấm áp, tứ chi chợt lại có tri giác, chỉ là êm mềm mềm không rất được sức lực. Hẳn biết rõ Xung Đại Sư bản sự, tuy là toàn bộ bản lĩnh cũng khó thắng qua người này, giờ phút này thân mềm bất lực, đột nhiên gây khó khăn sẽ chỉ thất bại, lập tức cắn răng nhẫn nại, cực lực vận chuyển đan điền chi khí, lưu chuyển mấy chu thiên, bủn rủn dần dần lui, khí lực sinh sôi.

Khẩn yếu đương lúc, chợt nghe Tấn vương bức hiếp cha đẻ, giết chết trượng quý nhân, tiến tới đem kiếm chỉ hướng Chu Vi. Nhạc Chi Dương tức giận sôi sục, cũng không biết từ đâu tới khí lực, nắm lên trong tay một

con chuông nhạc ném hướng Tấn vương trường kiếm, vốn định đem đánh rơi, không ngờ khí lực chưa khôi phục, bị Tấn vương bảo kiếm bổ ra.

Đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, chuông nhạc xuất thủ, Nhạc Chi Dương phấn khởi khí lực đem chuông nhạc giá đỡ đẩy hướng Xung Đại Sư, ý đồ ngăn trở hòa thượng, thừa cơ tấn công Tấn vương. Tấn vương thân là đầu sỏ, nếu có thể đem hấn bắt, dù cho không thể hù sợ Xung Đại Sư, cũng có thể kéo dài nhất thời, mà đối đãi chuyển cơ.

Hấn bàn tính đánh cho như ý, ai ngờ thuốc mê độc tính chưa toàn bộ tiêu tán, nháy ra thời điểm, đã chậm một bước. Tấn vương nếm qua đau khổ, thấy một lần hấn tiến lên, không lo được Chu Vi, vung vẩy bảo kiếm, không đầu không đuôi bảo vệ toàn thân.

Nhạc Chi Dương cận thân không được, đành phải làm một chiêu “Tiểu Tỳ bà thủ”, nhẹ nhàng nhất câu, năm ngón tay dựng vào thân kiếm. Tấn vương hồ khẩu nóng lên, bảo kiếm tuột tay, sáng loáng đến Nhạc Chi Dương trong tay. Hấn kinh hô một tiếng, xoay người bỏ chạy, Nhạc Chi Dương tâm niệm cấp chuyển, buông tha Tấn vương, xoay người ôm lấy Chu Vi.

Thiếu nữ vừa mới vào lòng, sau lưng kinh như dòng lũ, lao nhanh mà tới. Nhạc Chi Dương trong lòng biết Xung Đại Sư đến, lúc này một cái lật về phía trước, phản chân hướng về sau đá ra. Hấn mới diệu ngộ thần công, “Thần Chung Thối” dung nhập “Linh Vũ”, tinh diệu càng hơn một bậc, trong chớp nhoáng có thể đá trên dưới trái phải sáu miệng chuông nhạc, vì vậy một chân đá ra, Xung Đại Sư trên dưới ba đường đều bị mũi chân bao phủ, thế như hoa thương mũi thương, hư hư thật thật, chớ biết xuất ra.

Xung Đại Sư bản nhưng cứng rắn chống đỡ đến chân, nhưng hấn gặp qua Nhạc Chi Dương một người khổng chế Ngũ hỉ thần công, trong lòng cực kì kiêng kị, hướng hồ người này trơn trượt vô cùng, quen giường đông kích tây, đương thời nhân thủ rất ít, hộ vệ Tấn vương mới là trọng yếu nhất.

Hơi chút do dự, Xung Đại Sư trung bình tấn chìm xuống, ngăn tại Tấn vương trước đó, quyền thế biến chậm, hướng về phía trước đưa ra.”Đại kim cương thần lực” bao phủ hơn một trượng, Nhạc Chi Dương vô luận đá tới đâu, đều là một cỗ to lớn nội kinh cản ra.

Xung Đại Sư lấy vụng thẳng xảo, lấy chậm đánh nhanh, năm dặm không rời Nhạc Chi Dương mũi chân. Soạt, quyền cước chạm vào nhau, Nhạc Chi Dương kêu lên một tiếng đau đớn, bay tứ tung mà ra, ngay cả lật hai cái bồ nhào, hai chân rơi xuống đất, lão đảo liên chạy. Xung Đại Sư dư kinh không cần, rơi vào một cái phi tử trên thân, kia phi tử xương sườn đứt đoạn, nhất thời hương tiêu ngọc vãn.

“Hồngбет.” Xung Đại Sư trong lòng cảm giác nặng nề, “Tiểu tử này mượn lực của ta đào tẩu.” Muốn đuổi theo, lại sợ Nhạc Chi Dương đi mà phục phản, nơi đây nhân thủ không đủ, Tấn vương khó tránh khỏi tao ngộ độc thủ của hắn. Xung Đại Sư cân nhắc liên tục, dù sao chính biến chuyện lớn, xa không phải Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi có thể so sánh, bỏ nhỏ liên lớn, cũng chỉ đành tùy hắn đi .

Nhạc Chi Dương ôm Chu Vi một trận phi nước đại, mồ hôi nóng tuôn ra, bị trúng độc tố cũng theo đó trừ sạch, đến một cái tiểu viện, đã khôi phục như lúc ban đầu.

Đằng sau không người chạy đến, Nhạc Chi Dương buông xuống Chu Vi, há mồm thở dốc, nhớ tới mới hiểm cảnh, nhất thời hết sức nghĩ mà sợ. Hắn cúi đầu nhìn về phía thiếu nữ, gặp nàng hai gò má ửng hồng, mắt Ngưng Thu Thủy, phù dung dưới mặt đẹp một đoạn cổ trắng nõn như mỡ dê, mặc dù tại trong lúc nguy cấp, Nhạc Chi Dương cũng không khỏi nhiệt huyết dâng lên, trái tim cuồng loạn, hận không thể giờ phút này vĩnh cửu trú lưu mới tốt.

Chu Vi bình tĩnh nhìn qua Nhạc Chi Dương, đột nhiên nói: “Người, người sao có thể động?” Cái này hỏi một chút, Nhạc Chi Dương mới tỉnh

ngộ lại: “Đúng vậy a, ta sao có thể động?” Nhất thời đáp không được.

Chu Vi bỗng nhiên mặt mày đỏ bừng, nước nở nói: “Nhạc Chi Dương, người, người cứu cha được chứ, còn có ca ca, tỷ tỷ, đệ đệ, bọn hần, bọn hần...” Nói còn chưa dứt lời, hai hàng nước mắt theo gương mặt chảy xuôi xuống tới.

Gặp nàng thương tâm khổ sở, Nhạc Chi Dương tâm cũng không chịu nổi, cuống quýt tích lũy lên tay áo, vì nàng lau đi nước mắt, trấn an nói: “Đừng khóc nha, đừng khóc nha, ta nhất định giúp người!” Nghĩ nghĩ, giờ lên bảo kiểm trong tay, cắt vỡ ngón tay, máu tươi chảy ra.

“Làm gì?” Chu Vi sửng sò, Nhạc Chi Dương đưa tay ngả vào nàng bên miệng, thấp giọng nói: “Há mồm.”

Chu Vi mở ra miệng nhỏ, máu tươi tràn vào, lại tanh lại mặn, nàng cuống quýt ngậm miệng, kêu lên: “Ai nha, người làm gì?”

“Người không phải hỏi ta sao có thể động a?” Nhạc Chi Dương dừng một chút, ôn nhu nói, “Ta trước kia nếm qua một tròng linh dược, từ đó về sau liền không sợ bách độc. Nhưng cái này ‘Nhuyễn Kim Hóa Ngọc Tán’ thực sự lợi hại, dù cho phục qua linh dược, ta cũng mắc lừa, một lát động đây không được.” Không dung Chu Vi phân trần, nặn ra miệng nàng, không ngừng nhỏ vào máu tươi, Chu Vi giãy dụa mấy cái, rốt cục khuất phục, đem cửa vào nhiệt huyết nuốt xuống đi.

Nhạc Chi Dương chỉ sợ độc tính mãnh liệt, gạt ra không ít máu tươi, mới buông ra Chu Vi, nhưng bởi vì mất máu, tai nóng nhịp tim, ngồi dưới đất có chút thở. Hần giương mắt nhìn về phía Chu Vi, cái sau hai mắt nhắm nghiền, không biết tốt xấu, Nhạc Chi Dương trong lòng bất ổn: “Không biết cái này biện pháp có tác dụng a? Như không dùng được, còn phải lại từ đại hòa thượng nơi đó ăn cắp giải dược, ai, thật đáng chết, lúc trước Linh Ngao Đảo ta đã cầm tới giải dược, đến Vô Song Đảo lại vứt sạch.”

Hắn hồi hận, chợt thấy Chu Vi mở mắt, đưa tay giường đủ, hoạt động ra. Nhạc Chi Dương vừa mừng vừa sợ, cơ hồ hoan kêu lên.

Nguyên lai, yển hội địa thế trống trải, Chu Vi lại rời xa “Thịnh vương quốc”, tự thân vốn là trùng độc không sâu. “Nhuyễn Kim Hóa Ngọc Tán” cũng không phải là tuyệt độc, cũng có thời gian hạn định, thời điểm một dài, tự nhiên hiệu lực yếu bớt. “Phượng khắp huyết lộ” vốn là thiên hạ độc vật khắc tinh, Nhạc Chi Dương máu bên trong phân lượng rất, nhưng cũng đủ để khắc chế Chu Vi thể nội dư độc, bởi vì ăn vào không lâu, lập tức có hiệu lực, so với Nhạc Chi Dương tự hành giải độc còn phải nhanh.

Chu Vi mặc dù có thể hoạt động, thân thể vẫn cảm giác bủn rủn, Nhạc Chi Dương dùng lòng bàn tay ở lòng bàn tay của nàng, đem một cỗ nội lực từ trong lòng bàn tay nàng “Cực khổ cung” huyết vượt qua được, theo đại chu thiên lưu chuyển mấy lần, Chu Vi mồ hôi tuôn ra, đỉnh đầu bạch khí bốc lên, một chút thời gian, bủn rủn tiêu hết, vọt người nhảy dựng lên, kêu lên: “Nhanh, mau đi cứu người.” Vừa nghĩ tới Tấn vương lạm sát kẻ vô tội thủ đoạn, trì hoãn những khi này, không biết lại có bao nhiêu phi chủ vương tôn chết ở trong tay của hắn. Chu Vi lòng nóng như lửa đốt, suýt nữa chảy ra nước mắt đến, thả người chân phát, liền hướng thọ yển chỗ chạy vội.

“Đừng nóng vội.” Nhạc Chi Dương một tay lấy nàng kéo lấy, “Người như thế vượt qua sẽ chỉ hỏng việc.”

Chu Vi nhìn hắn chăm chăm không hiểu nó ý, Nhạc Chi Dương nói ra: “Bây giờ Hoàng tộc toàn ở trong tay bọn họ, một khi động thủ, bọn hắn hung tính phát tác, không biết sẽ có nhiều ít người mất mạng.”

Chu Vi khẽ giật mình, nhớ tới mới chết thảm tại “Đại kim cương thần lực” hạ phi tử, trong lòng âm đạm, hỏi: “Kia... Người có biện pháp gì?”

Nhạc Chi Dương cúi đầu nghĩ nghĩ, nói ra: “Chúng ta trước ẩn núp quá khứ, như có cơ hội, người ta liền thủ đánh lén, diệt trừ hòa thượng kia. Hẳn vừa chết, Tấn vương vô công thấp, không đủ gây sợ.”

Chu Vi tâm loạn như ma, cũng vô lương sách, đành phải vì Nhạc Chi Dương chi mệnh là từ. Nhạc Chi Dương đem đoạt tới “Thu thần” kiếm cho Chu Vi, mình bẻ gãy đạo bên cạnh tế trúc, vót nhọn bưng đầu xem như vũ khí.

Trúc kiếm nơi tay, Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Chu Vi ngơ ngác nhìn qua hẳn, trong mắt tràn ngập mong ngóng. Chẳng biết tại sao, Nhạc Chi Dương trong lòng có chút chua chua, suy nghĩ: “Thôi được, ta cùng nàng hữu duyên vô phận, hôm nay cùng lắm thì vì nàng chết rồi, để nàng cả một đời nhớ kỹ ta tốt, cả một đời cũng không thể quên được ta.” Nghĩ đến bách vị tạp trần, hết sức thê lương.

Hoàng hôn chuyển nông, phía tây hào quang tiêu tán, trời đông nhất câu huyền nguyệt từ từ bay lên, như có như không, chỉ đang lượn lờ mây khói bên trong chậm chậm ghé qua. Cung điện hình dáng cũng bắt đầu mơ hồ, đen ngòm cửa sổ giống nhau quỷ nhãn miệng thú, lộ ra một cổ khiếp người ý vị.

Nhạc Chi Dương hai người nhiếp tay khẽ bước, lên về thọ yến phụ cận, chẳng biết lúc nào, bốn phía dâng lên một mảnh sương chiều, yếu ớt nhàn nhạt, tự tại bồng bềnh, càng đến gần thọ yến, sương mù càng là dày đặc, xâm nhập tay áo ở giữa, trên da thịt sinh ra một hơi khí lạnh.

Còn chưa tới gần, chợt nghe quát lớn đánh nhau. Nhạc Chi Dương trong lòng kinh ngạc, đánh thủ thế, ra hiệu Chu Vi nằm ở một lùm hoa cỏ đằng sau, hẳn đẩy ra nhánh hoa, định nhãn nhìn lại, Hoàng tộc nhóm nhiều bị dây thừng trói chặt, Lãnh Huyền toàn thân quấn quanh xích sắt, nằm rạp trên mặt đất không biết sống chết. Trong mọi người, chỉ có Chu Nguyên

Chương tay chân tự do, nghĩ là lẩn hẩn bệnh nặng quẩn thân, không sợ hấn đào tẩu.

Chúng Hoàng tộc bên người, đứng thẳng hơn mười nam tử, thái giám trang phục, cầm trong tay binh khí, đều là Tấn vương mang tới tâm phúc tử sĩ, vô cùng nhìn chăm chăm, trông coi một đám tù binh. Nhưng tại trước mọi người, trên đất trống ba đạo nhân ảnh chột đến chột đi, nhanh so thiểm điện. Nhạc Chi Dương cẩn thận nhìn lên, vừa mừng vừa sợ, hóa ra ba người theo thứ tự là Xung Đại Sư, Minh Đẩu cùng Trúc Nhân Phong, minh, trúc hai người cũng là thái giám cách ăn mặc, cạo lông đi cần, trên mặt chỉ riêng trần trùng trực, liên thủ chung đấu Xung Đại Sư một cái. Tấn vương đứng ở một bên thần sắc lo lắng, giẫm chân hét lớn: “Mau dừng tay, đều là lúc nào rồi? Còn không ngừng tay?”

Ba người mắt diếc tai ngơ, chỉ lo quyền cước tới lui, Xung Đại Sư lấy một địch hai, miễn cưỡng không rơi vào thế hạ phong, thế nhưng chiếm không có bao nhiêu tiện nghi.

Chu Vi lôi kéo Nhạc Chi Dương ống tay áo, nhẹ nhàng gạt đầu, ra hiệu xuất kích. Nhạc Chi Dương tay cầm trúc kiếm, thả người muốn bên trên, chột nghe Xung Đại Sư tiếng kêu “Chậm đã”, nhảy ra chiến đoàn, đứng tại Chu Nguyên Chương bên người, Nhạc Chi Dương sợ ném chuột vỡ bình, đành phải ngừng lại.

Minh, trúc hai người đều là sắc mặt âm trầm, tả hữu đứng thẳng, thế thành giáp công, Xung Đại Sư ngược lại là trấn định, chấp tay trước ngực cười nói: “Hai vị đến tột cùng có ý tứ gì?”

“Ta cũng phải hỏi người.” Trúc Nhân Phong lạnh lùng nói nói, ” người vì sao che chở Chu Nguyên Chương.”

Xung Đại Sư nói: “Hắn như chết rồi, ai truyền vị cho Tấn vương?”

“Cái này ta không hiểu.” Trúc Nhân Phong vung tay lên, thần sắc rất là không kiên nhẫn, “Ta chỉ biết là, giết Chu Nguyên Chương, thiên hạ này chính là chúng ta?”

“Đánh rắm!” Tấn vương giận tím mặt, “Họ trúc, người là ai? Thiên hạ hai chữ cũng là người xách sao...”

Trúc Nhân Phong rơi quay đầu lại, nhìn chăm chăm Tấn vương, trong mắt bắn ra hung quang. Tấn vương sững sờ, chột dạ khiếp đảm, ngừng nói, lui lại nửa bước, trông mong nhìn qua Xung Đại Sư. Xung Đại Sư hướng hần bày khoát tay chặn lại, cười nói: “Trúc huynh lời nói không phải, Đại Minh cũng không phải là Chu Nguyên Chương một người chi thiên hạ. Hần muốn vô cớ chết rồi, Thái tôn lại chưa kế vị, Tấn vương danh không chính, ngôn bất thuận, thế tất thiên hạ đại loạn, quần hùng nổi dậy như ong, hơi chút vô ý liền không thể vãn hồi. Xin hỏi trúc huynh, như có một cái giá trị liên thành bình ngọc, người muốn chinh tốt đâu, vẫn là nát tốt đâu?”

Trúc Nhân Phong ánh mắt chớp động, nghiễm nhiên tâm tư bất định, chợt nghe Chu Nguyên Chương cười lạnh một tiếng, nói ra: “Hòa thượng có chút kiến thức.”

Xung Đại Sư xoay người lại, chắp tay trước ngực, khẽ cười nói: “Thánh thượng kim khẩu một tán, hòa thượng hạnh thế nào chi!” Hần cùng Chu Nguyên Chương huyết hải thâm cừ, thế nhưng bội phục hần anh hùng cao minh, là lấy từ đầu đến cuối không thất lễ số.

Chu Nguyên Chương lạnh hừ một tiếng, cũng không làm âm thanh, hai mắt nhìn trời, tựa hồ suy tư cái gì.

Minh Đẩu dưới da thịt không cười, thỉnh linh nói ra: “Đại hòa thượng, người thủ đoạn hơn người, Minh mỗ bội phục cực kỳ, cái này kiến thức a, tựa hồ chênh lệch một chút.”

Xung Đại Sư nhướng mày, nói ra: “Xin hỏi cao minh?”

Minh Đẩu cười nói: “Bây giờ tình thế tốt đẹp, lớn bên trong, lấy người ta ba người võ công, nói một không hai, đủ để chường không toàn cục. Chiều ta nhìn, họ Chu một cái cũng không cần lưu lại, hết thầy giết sạch hết nợ.”

Mọi người không khỏi biến sắc, Tấn vương vừa sợ vừa hối hận, càng có mấy phần kinh hoảng. Xung Đại Sư nhíu nhíu mày, nói ra: “Minh tiên sinh, người nói cái gì? Bần tăng không hiểu nhiều lắm.”

“Không rõ?” Minh Đẩu hắc một tiếng, thâm trầm cười nói, ”Hoàng tộc tử quang, thiên hạ đại loạn, khi đó quần hùng nổi dậy như ong, chính là tranh giành thiên hạ thời cơ tốt. Vương hầu tướng lĩnh, chẳng phải trời sinh, chúng ta cũng có thể ném thử xưng vương xưng bá tư vị.”

Minh Đẩu thiếu niên thời điểm, bá phụ minh ngọc trên cát cứ Tứ Xuyên, tự phong Thục vương, thời gian mặc dù ngắn, Minh Đẩu lại nắm đến đại quyền nơi tay ngon ngọt. Về sau minh thị bại trong tay Chu Nguyên Chương, Minh Đẩu lưu lạc hải ngoại, đối với ngày đó phồn hoa vẫn là niệm tư tại tư, giây lát không quên, cho nên vừa đến cung trong, nhìn thấy tình hình như thế, ý niệm đầu tiên chính là diệt tuyệt Chu thị, nhiễu loạn thiên hạ, trở lại cát cứ xưng vương thời gian.

Hắn tính tình lập đi lập lại, thấy lợi tối mắt, chỉ lo bản thân chi tư, căn bản mặc kệ bách tính chết sống. Xung Đại Sư nghe lời này, nhất thời im lặng. Trúc Nhân Phong lỗ mãng tiểu nhân, gió chiều nào che chiều ấy, vừa nghe xong, lập tức nói ra: “Minh tiên sinh nói đến có lý.” Nhìn chung quanh bốn phía, ánh mắt rảo qua, các trong lòng người đồng đều lên hàn ý.

Tấn vương bất ngờ, thất kinh, Tấn vương phủ tử sĩ không thiếu hảo thủ, so với ba người này lại là thiên soa địa viễn, nếu như Xung Đại Sư cũng bị thuyết phục, ba người đảo khách thành chủ, gọi người vô pháp khả thi. Tấn vương ần ần sau đó hối hận dẫn sói vào nhà, duệ âm thanh kêu lên: “Đại sư...”

Xung Đại Sư hướng hần nháy mắt, cười nói: “Minh tiên sinh, người cần thận nhìn một cái, trong này thiếu đi ai?” Minh Đấu sững sờ, liếc nhìn Hoàng tộc đám người, do dự chưa định, Trúc Nhân Phong mắt sắc, kinh ngạc nói: “Yến Vương không đến?”

“Đúng vậy.” Xung Đại Sư chậm chậm nói, “nếu là giết sạch Hoàng tộc, há không rẻ Yến Vương? Yến Vương mới XXX người nhóm cũng là biết đến, những hoàng tử này hoàng tôn cộng lại cũng so ra kém.”

“Cái này dễ xử lý.” Minh Đấu rất có nắm chắc, “Ẩn tử trong tay chúng ta, giả mô phỏng một phần thánh chỉ, ban được chết Yến Vương không được sao?”

Cái này vừa nói, liền ngay cả ẩn núp một bên Nhạc Chi Dương cũng thấy buồn cười, Xung Đại Sư lắc đầu liên tục, nói ra: “Yến Vương kiêu hùng chi tính, cũng không phải hiểu tử hiền tôn. Minh tiên sinh, đổi lại là ta, chỉ bằng một trương thánh chỉ liền sẽ ngoan ngoãn nhận lấy cái chết a?”

Minh Đấu nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Sẽ không.” Ngừng lại một chút, “Lời tuy như thế, nước đổ khó hốt, coi như không động thủ, Tấn vương cũng nhất định ghi hận trong lòng.” Nói nhìn về phía Tấn vương, ánh mắt âm tàn.

Xung Đại Sư nhướng mày, trầm giọng nói: “Minh Đấu, người muốn làm gì?” Minh Đấu cười nói: “Một không làm, hai không...” “Đừng” chữ còn không ra khỏi miệng, Minh Đấu nhào về phía Chu Nguyên Chương, Trúc Nhân Phong thì nhào về phía Tấn vương.

Xung Đại Sư nghìn tính vạn tính, cũng không có tính tới hai người này lòng lang dạ thú, trong lúc mấu chốt cùng mình đối nghịch, trong lòng cảm giác sâu sắc hối hận, nhưng lại đâm lao phải theo lao. Đương quyền kế tiếp bức lui Minh Đấu, lại ra một cước đá hướng Trúc Nhân Phong bụng dưới, hai người để qua quyền cước, hơi lui lại tiến, chiêu pháp càng thấy lảng lệ.

Xung Đại Sư ngăn trở hai người, trong lòng lại là âm thầm kêu khổ, giờ phút này bắt Hoàng tộc, có vẻ như đại hoạch toàn thắng, thế nhưng là quyền mưu sự tình thay đổi trong nháy mắt, một cái sơ sẩy liền có diệt vong nguy hiểm, thân ở hoàng cung đại nội, chung quanh cung vô số người, cấm quân trải rộng, một khi phát giác nghịch mưu, hậu quả khó mà lường được, cho dù không đến nghiêng nguy, như muốn giải quyết tốt hậu quả, cũng sẽ thêm ra rất nhiều phiền phức. Kế sách hiện nay, chỉ có ra sức đánh bại hai cái này xuân tài, sau đó lại bức Chu Nguyên Chương đi vào khuôn khổ.

Tâm nghĩ đến đây, thống hạ sát thủ, nhất thời quyền phong hô hô, “Đại kim cương thần lực” tung hoành khuấy động, làm cho trúc, minh khoảng hai người trốn tránh, hơi có chút chật vật.

Tấn vương nhìn qua ba người, sắc mặt lúc sáng lúc tối, trong lòng do dự, đi ở khó định. Chính tâm phiền, chợt nghe tấp một tiếng, cách đó không xa hoa một tách ra, Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi nhảy ra ngoài.

Tấn vương giật nảy mình, hốt hoảng lui lại. Nhạc Chi Dương cũng không nhìn hăn, phối hợp chạy về phía Chu Nguyên Chương, một cái tử sĩ cản đường, Nhạc Chi Dương không ngừng bước, cành trúc gấp đưa, đâm vào đối phương cổ họng. Máu tươi bắn tung toé, người kia che lấy cổ ngã ngửa lên trời, Nhạc Chi Dương quay người đỡ dậy Chu Nguyên Chương, đem hăn lưng tại sau lưng.

Lão Hoàng đế gặp hăn, kinh hỉ bộc lộ, duệ âm thanh kêu lên: “Là người...” Lời còn chưa dứt, chợt nghe Chu Vi phát ra một tiếng kinh hô.

Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi ước định, hăn cứu Chu Nguyên Chương, Chu Vi ám sát Tấn vương. Nếu như thành công, Xung Đại Sư hoàn toàn không có thể đánh bại, hai không khô lỗi, âm mưu quỷ kế hết thảy đều muốn xong đời. Nguyên bản Chu Vi kiếm pháp cao minh, giết chết Tấn vương không đáng kể, nàng một kiếm đâm ra, Tấn vương bận bịu nhấc tay

bên trong cương đao ngăn cản, Chu Vi cổ tay trầm xuống, đỉnh đương một tiếng, liền đem cương đao đánh bay, một chiêu này xuất từ “Thiên Xung kiếm”, phía sau biến hóa cho là tóng kiếm thẳng tiến, đâm xuyên đối phương cổ họng. Đối Nhạc Chi Dương tất không nường tay, thế nhưng là Chu Vi bản tính ngây thơ, đối phương lại là từ nhỏ mà kính úy huynh trưởng, sắp đến đâm ra, trông thấy Tấn vương hai mắt, trong lòng mềm nhũn, kiếm thế thoáng qua dừng lại.

Cái này một do dự, Tấn vương cũng không biết từ đâu tới khí lực, lùn người xuống, né qua mũi kiếm, đi theo lại lư đã cồn, nhanh như chớp lặn ra vài thước.

Chu Vi sửng sốt một chút, đang muốn giơ kiếm truy kích, một cổ cự lực bâng bạc vọt tới, làm cho nàng thở hỗn hển không được, liên tiếp lui về phía sau hai bước. Xung Đại Sư một quyền chưa đã, quyền thứ hai phiêu nhiên đưa ra, Chu Vi vì quyền kinh lôi cuốn, khí huyết xông lên, “A” kêu thành tiếng.

Nhạc Chi Dương không kịp nghĩ nhiều, một tay ôm lấy Chu Nguyên Chương, thả người thẳng lên, trúc kiếm đâm nghiêng Xung Đại Sư cổ. Một kiếm này tinh kỳ tàn nhẫn, hậu chiêu vô tận. Xung Đại Sư không dám khinh thường, thả Chu Vi, trở bàn tay đón lấy, chưởng phong chỗ qua, răng rắc, trúc kiếm bẻ gãy một đoạn.

Nhạc Chi Dương lùi lại một bước, Xung Đại Sư đang muốn tiến công, chợt thấy hai cổ bão táp từ sau đánh tới, đành phải xoay người xuất chưởng, ba ba hai tiếng, ngăn trở Trúc Nhân Phong cùng Minh Đấu ra tay ác độc. Hắn trong lúc vội vã ngay cả đấu bốn người, được cái này mất cái khác, phải uy hiếp xuất hiện một chút kẽ hở, Chu Vi thấy được rõ ràng, cắn răng một cái, tóng kiếm đâm ra.

Xung Đại Sư cảm giác xuất kiếm gió, âm thầm kêu khổ, trong lúc cấp bách trở tay hạ quét, đương, hiểm lại càng hiểm, một chỉ đạn trúng kiếm

phong. Chu Vi hổ khẩu phát nhiệt, trường kiếm cong vẹo hướng trái lệch ra. Xung Đại Sư thì là đầu ngón tay tóe máu, lại vì “Thu thần” kiếm quét làm bị thương, lúc này kinh phong chột đến, Nhạc Chi Dương vung vẩy đoạn trúc đâm về bụng của hắn.

Xung Đại Sư tránh cũng không thể tránh, bỗng nhiên vận khí chìm thân. Nhào, đoạn trúc bên trong, tựa như đâm trúng một khối tấm sắt, Nhạc Chi Dương hổ khẩu kịch liệt đau nhức, cánh tay run lên. Xung Đại Sư lướt ngang một thước có thừa, trắng muốt khuôn mặt hiện lên một vòng huyết hồng, đâm trúng chỗ đau nhức triệt phế phủ, kinh mạch vừa đi vừa về chấn động, rất có vướng víu cảm giác. Hắn chỉ sợ mình, trúc hai người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không lo được xem kỹ thương thế, trở tay một chưởng quét ra Nhạc Chi Dương, lực xâu hai chân, bay lên không nhảy lên, hô hô hai cước đá ra, làm cho mình, trúc hai người liên tiếp lui về phía sau.

Liên lùi lại tam đại cường địch, Xung Đại Sư cuối cùng thông thả lại sức, hắn xoay người rơi xuống đất, vận chưởng bảo vệ toàn thân, hướng về phía mình, trúc hai người kêu lên: “Chu Nguyên Chương chạy trốn, ai cũng đừng nghĩ sống.”

Hai người kia ứng thanh tỉnh ngộ, Chu Nguyên Chương nếu như đào thoát, nhất định phản kích, khi đó một hô Vạn Ứng, hậu quả khó mà lường được. Tâm nghĩ đến đây, hai người bỏ Xung Đại Sư, lao thẳng tới Nhạc Chi Dương.

Xung Đại Sư trong lòng khê động, quay người phóng tới Chu Vi, hắn biết rõ Nhạc Chi Dương đối cái này tiểu công chúa tình ý, nếu có thể bắt sống Chu Vi, nhất định có thể buộc hắn đi vào khuôn khổ. Đại hòa thượng hành động như gió, đứng thẳng người ở giữa, vọt người giữa không trung, năm ngón tay đại trường, thương ưng bác thỏ chụp vào Chu Vi cổ họng.

Không ngờ năm ngón tay chưa tới, trước mắt quang mang vụt sáng, Chu Vi không tránh không né, giơ lên bảo kiếm trực tiếp nghênh đón, “Thu

thần” kiếm dày đặc khí lạnh, đánh Xung Đại Sư quanh thân rét run. Hãn không nghĩ tới cái này tiểu công chúa kiêu kiêu sợ hãi, xuất kiếm bén nhọn như vậy quả quyết, trong lòng run lên, sai bước quay người, chuyển qua Chu Vi bên trái, móng vuốt tiếp tục hướng phía trước cầm ra, ai ngờ Chu Vi trường kiếm theo hãn thân pháp chuyển động, thế như cán chùy sao Bắc Đẩu chỉ nam, mũi kiếm không rời lòng bàn tay của hãn.

Xung Đại Sư lạnh hừ một tiếng, cổ tay chuyển động, năm ngón tay co duỗi như điện, muốn tay không đoạt kiếm, không ngờ Chu Vi run tay một cái, kiếm hoa đóa đóa, phiêu như tuyết lạnh, quần qua hãn móng vuốt, thẳng đến đại hòa thượng quanh thân yếu hại.

Một chiêu này “Võ khúc kiếm” huyền diệu khó lường, Xung Đại Sư lấy làm kinh hãi, thu tay lại lui lại, nhìn chăm chăm Chu Vi lòng tràn đầy kinh ngạc. Hãn lúc trước trông thấy Chu Vi đối phó Tấn vương, cho là nàng kiếm pháp không gì hơn cái này, cho nên sinh ra ý nghĩ khinh địch, ai ngờ vừa đối mặt, đối phương kiếm pháp tinh diệu, cùng lúc trước tưởng như hai người.

Nếu là giết người giành thắng lợi, Chu Vi không khỏi nường tay, giờ phút này một lòng tự vệ, ngược lại phát huy ra “Dịch tinh kiếm” diệu dụng, đoạn đường này đạo môn kiếm pháp giảng cứu hậu phát chế nhân, không tranh mà tranh, theo địch nhân mà biến hóa, cho nên cái này mấy kiếm trong thủ có công, giết Xung Đại Sư một trở tay không kịp.

Xung Đại Sư vừa lui, Chu Vi chậm qua một hơi, quay đầu nhìn lại, Nhạc Chi Dương kéo phụ thân lấy một địch hai, ngã trái ngã phải mà sa vào hiểm cảnh, cuống quýt thả người tiến lên, vận kiếm đâm về mình, trúc hai người.

Nhạc Chi Dương xem thời cơ, sử xuất “Phi ảnh thần kiếm” . Hai người sóng vai xuất thủ, bỗng nhiên thành kết hợp chi thế, tương sinh phối hợp,

uy lực đột ngột tăng, kiếm ảnh ly hợp biến hóa, minh, trúc hai người bị nháo cái luống cuống tay chân.

Xung Đại Sư nếm qua đau khổ, nhìn lên liền biết nền tảng, đem thân nhảy lên, nhào về phía Nhạc Chi Dương sau lưng Chu Nguyên Chương.

Nhạc Chi Dương công lão Hoàng đế, thụ liên lụy, không thi triển được, Xung Đại Sư lần này công tất cứu. Nhạc Chi Dương nếu như quay người ứng phó, thế tất loạn kiếm chiêu, liên kiếm chi thế vừa vỡ, tất nhiên rơi vào bị đánh hoàn cảnh, nhưng nếu bỏ mặc, “Đại kim cương thần lực” phía dưới, Chu Nguyên Chương hẳn phải chết không nghi ngờ.

Nhạc Chi Dương vô pháp khả thi, cắn răng một cái, đang muốn quay người đối địch, thành linh một đạo bóng người màu trắng thả người bạo khởi, hoành không vọt tới Xung Đại Sư. Xung Đại Sư thốt nhiên bị tấn công, vội vã dừng thân, vung tay quét ngang, phanh, bóng trắng rút lui vài thước, Xung Đại Sư cũng đằng đằng ngược lại lùi lại mấy bước, trong lồng ngực khí huyết sôi trào, trừng mắt nhìn lại, Lãnh Huyền mang theo xiềng xích, run rẩy đứng ở nơi đó, da mặt đỏ lên phát tím, môi khép mở hai lần, nhào, phun ra một cổ huyết tiễn.

“Lãnh công công.” Nhạc Chi Dương vui vô cùng, lần đầu tiên trong đời đối Lãnh Huyền sinh ra hảo cảm.

Lãnh Huyền nuốt xuống một ngụm máu tươi, nhìn một chút hai chân, duệ âm thanh kêu lên: “Đoạn khóa!” Chu Vi hiểu ý, quay người huy kiếm, đình, chặt đứt hẳn hai chân xiềng xích, cần lại đoạn hai tay chi khóa, Xung Đại Sư sớm đã huy quyền công tới.

Lãnh Huyền hừ một tiếng, duỗi ra hai tay ngón trỏ, điểm điểm đâm đâm, co duỗi không chừng.

“Âm Ma chỉ?” Xung Đại Sư thần sắc khê biến, chìm thân ngồi ngựa, song quyền thay nhau đưa ra, quyền phong chỉ lực giao tiếp, phát ra liên

tiếp xuy xuy dị hưởng.

Lãnh Huyền cùng Minh Đẩu có thù giết cha, hai người gặp mặt, Minh Đẩu trắng trợn ầu nhục. May mà Lãnh Huyền nội lực hùng hậu, không có lúc đó mất mạng, tăng thêm Xung Đại Sư mở miệng ngăn cản, mới trốn qua một kiếp. Hắn giả ý hôn mê, tề liệt đối thủ, khẩn yếu quan đầu nổi lên, giải Nhạc Chi Dương tình thế nguy hiểm. Đối tại bình thường, Lãnh Huyền võ công thắng qua Xung Đại Sư không ít, hôm nay nội thương nặng nề, công lực giảm bớt đi nhiều, mỗi làm một cái “Âm Ma chỉ”, đều là dặt tâm kéo phổi, ngũ tạng lục phủ như muốn lật quay tới, đấu số hợp, liền cảm giác lực không thể chi, từng bước lui lại, hoàn toàn rơi xuống hạ phong.

Mặc dù như thế, Lãnh Huyền cuốn lấy Xung Đại Sư, Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi thở ra hơi, liên kiếm đối địch, vừa đánh vừa lui. Việc quan hệ thiên hạ thành bại, Trúc Nhân Phong cùng Minh Đẩu cũng làm ra tất cả vốn liếng, dù cho không thể công phá đối thủ bày ra kiếm võng, chỉ cần đem nó cuốn lấy, cũng là một cái công lớn. Nhạc Chi Dương mang theo một cái Chu Nguyên Chương, trống rỗng thêm ra lớn lao vương váu, tiến thối lưỡng nan, chỉ có thể nguyên địa đảo quanh. Tấn vương cũng sợ phụ thân thoát thân, lòng như lửa đốt, hô hô uống một chút, chỉ huy một đám tử sĩ tứ phía vòng vây.

Song phương sinh tử tương bác, tính mệnh hệ tại lông tóc. Chúng Hoàng tộc tiếng lòng căng cứng, nín hơi nhìn chăm chú, mỗi khi gặp Nhạc Chi Dương một phương gặp nạn, chúng người tim cũng nhảy lên đến cuống họng bên trên, gặp thoát hiểm, lại mới thoáng buông xuống, như thế trong lòng cảm thấy, nhất kinh nhất sợ, tâm tình khẩn trương chi rất, coi là thật cuộc đời không có, ngăn ngui một nén nhang công phu, giống như giống như vượt qua trăm năm.

Bên này đánh nhau kịch liệt, bốn phía lại là tĩnh đến lạ thường. Mặt trăng thẳng lên ngọn cây, tối mù mịt bao phủ một tầng sương mù, trên cây Hàn Nha chít chít ục ục, giống như nhẹ giọng thở dài, một con mèo đen

viên đạn giống như từ nóc nhà bên trên chạy qua, chạy bên trong quay đầu một chú ý, lục u u đồng tử giống như hai đoàn quỷ hỏa.

Cảnh vật càng phát ra mơ hồ, từ trắng sáng, cho tới cỏ cây, dần dần không có vào một mảnh mây mù. Hơi nước từ ao bên trong dâng lên, mới đầu một lớp mỏng manh, phiêu phù trên mặt nước, dần dần hội tụ trở nên nồng, tựa như ao giấu giếm giao long, từng ngum từng ngum xuyt mây thổ vụ.

Thủy khí một đoàn tiếp lấy một đoàn, trong bóng đêm yếu ớt trắng bệch, tụ mà không tiêu tan, tuần tự nuốt hết giả sơn ao, hoa mộc cây cỏ, thời gian dần trôi qua nhân vật cũng bị bao phủ, chỉ gặp hình bóng, không thấy mặt mắt.

Nhạc Chi Dương khổ đấu thật lâu, vốn đã lâm vào tuyệt cảnh. Một trận này sương mù tới không sớm không muộn, ngược lại thành tuyệt hảo che chở. Minh Đẩu cùng Trúc Nhân Phong không thể thấy mọi vật, hoặc là chân tay co cứng, hoặc là loạn đả một mạch, bởi như vậy, đối thủ bảo vệ toàn thân liền không có gì đáng ngại.

Xung Đại Sư cũng nhìn ra không ổn, liên tục huy chương xua tan sương mù, chương phong đi tới, sương mù tán mà phục tụ, chẳng những không có tiêu tán, ngược lại càng thêm dày đặc, bạch như dê bò sữa tươi, như muốn trong hư không chảy xuôi.

“Đại kim cương thần lực” to lớn chí cương, thanh thế to lớn, Lãnh Huyền chỉ nhìn sương mù lưu chuyển, liền có thể suy đoán ra Xung Đại Sư quyền lộ, trái lại “Âm Ma chỉ” lấy âm nhu được ca ngợi, tới lui hoàn toàn không có dấu hiệu, tại trong sương mù xuất thủ càng là quỷ quyết khó lường. Một cái ở ngoài sáng, một cái ở trong tối, một cái có dấu vết mà lần theo, một cái khác không chỗ có thể tìm ra. Nguyên bản Xung Đại Sư chiếm hết thượng phong, ba bốn chiêu hạ đến, hai người công thủ đổi chỗ, Lãnh Huyền ra chỉ không dứt, Xung Đại Sư chỉ có sức lực chống đỡ, nhưng

cảm giác đối phương chỉ lực như có như không, chợt đến chợt đi, hơi chút sơ sẩy, có liền bại vong mà lo lắng.

Lãnh Huyền hơi chiếm thượng phong, có nói chuyện cơ hội, thế là dát âm thanh kêu lên: “Tiểu tử, đi mau!” Nhạc Chi Dương sững sờ, lấy làm lạ hỏi: “Người gọi ta à?”

“Không gọi người thì gọi ai?” Lãnh Huyền rất là tức giận, “Thánh thượng an nguy thứ nhất, người còn lẽ mề cái gì?”

Nhạc Chi Dương hiểu ý, Chu Nguyên Chương thân hệ thiên hạ, hẳn một ngày bất tử, một ngày liền có chuyển cơ, kể sách hiện nay, trước chạy ra nơi đây lại nói. Hẳn nhĩ lực thông linh, trong sương mù phản chiếm tiện nghi, nghe ra Chu Vi phương vị, tới gần nàng thấp giọng nói: “Đưa tay cho ta.”

Chu Vi sững sờ, giao ra tay trái, hai người hai tay đem nắm, Nhạc Chi Dương xoay người chạy. Minh Đẩu cùng Trúc Nhân Phong biết rõ hai người ý đồ, thế nhưng là bên người sương mù lượn lờ, trước mắt một mảnh trắng xóa, đi theo đuổi theo đoạn đường, đối đầu lúc ẩn lúc hiện, từ đầu đến cuối khó mà nắm chắc hành tung.

Hai người lại ảo não, lại không hiểu, không biết cái này quái sương mù từ đâu mà đến, thế nhưng là ném đi Chu Nguyên Chương tuyệt đối không thể, ở đây bước, cũng chỉ có kiên trì theo đuổi không bỏ.

Nhạc Chi Dương chạy một trận, sương mù khí tiêu tán, bốn phía thanh minh, quay đầu nhìn lại, nơi xa ba đạo bóng đen tựa như tia chớp lướt đến, một người trong đó đầu não trống trơn, phản ứng ánh trắng, yếu ớt tỏa sáng. Nhạc Chi Dương trong lòng cảm giác nặng nề, thầm nghĩ Xung Đại Sư chạy đến, Lãnh Huyền nhất định dữ nhiều lành ít, nếu rơi vào tay ba người này gặp phải, không còn có thoát thân cơ hội.

Hoảng loạn bên trong, chợt nghe Chu Nguyên Chương ở bên tai nói nhỏ: “Đi ngự hoa viên.” Nhạc Chi Dương sững sờ, hỏi lại: “Ngự hoa viên ở đâu?”

“Đi theo ta.” Chu Vi lôi kéo hần gấp bên trái quay, tiến vào một đạo hành lang, chiết khấu bảy mươi phần trăm tám ngoặt, lại chui vào một đầu ngõ nhỏ.

Trong cung điện các san sát, phức tạp khúc chiết, lúc này thành tuyệt hảo che đậy, Xung Đại Sư bọn người dù có truy tung chỉ năng, muốn tại cái này ngàn mái hiên nhà vạn ngôi bên trong tìm ra ba người cũng không dễ dàng. Xung Đại Sư hô to gọi nhỏ, trên dưới chỉ huy, đem người phân hai nhóm, Trúc Nhân Phong tại hạ, xông, minh hai người ở trên, từ chỗ cao quan sát đối phương hành tung.

Nhạc Chi Dương bình tới tướng đỡ, dắt lấy Chu Vi chỉ ở dưới mái hiên, chân tường bên cạnh hành tẩu, thân ở tầm mắt góc chết, quyết không dễ dàng bại lộ. Xung Đại Sư ở trên cao nhìn xuống, cũng bất quá trông thấy một chút hình bóng, lúc ẩn lúc hiện, khác biệt khó nắm chắc, mấy lần truy sai phương hướng, trong lòng thầm mắng Nhạc Chi Dương gian xảo.

Xuyên qua mấy tòa cung điện, đều là không có một ai, Nhạc Chi Dương trong lòng kinh ngạc, nói ra: “Kỳ quái, tại sao không ai?” Chu Vi ứng thanh sững sờ, cũng nói: “Đúng nha, tại sao không ai?”

Chu Nguyên Chương lạnh hừ một tiếng, hậm hực nói: “Không cần nói, đây là Trẫm mình làm mình chịu...” Hai người khác nghe được kỳ quái, thế nhưng là thời cơ gấp gáp, hoàn mỹ hỏi nhiều.

Nguyên lai Tấn vương giả truyền thánh dụ, hạ lệnh cung nữ thái giám lui vào hoàng thành, không được tại cung trong dừng lại. Phải biết, Chu Nguyên Chương cuộc đời ngôn xuất pháp tùy, quyết không khoan hồng tại người, cung nữ, thái giám hơi không như ý, lập tức đầu người rơi xuống

đất, dần dà, lại hoang đường ý chỉ cũng không có người dám can đảm chống lại, tung cảm giác sự tình có kỳ quặc, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn theo khiến làm việc. Là lấy thọ yển bên trên đánh cho thiên hôn địa ám, cũng không một người đuổi tới hỏi. Chu Nguyên Chương quyết định nghiêm quy tuần pháp, giờ phút này phản phệ thân, sự đảo lâm đầu, ngay cả báo tin tức người cũng tìm không thấy một cái.

Lại chuyển một chỗ ngoặt, mùi hoa nước mũi, cỏ cây rậm rì, đình đài lầu các ẩn ẩn phía trước, lộ ra xen vào nhau tinh tế. Trên trời nghiêng Nguyệt Linh lung, vương xuống ánh sáng xanh nhân gian, coi là thật ngày tốt cảnh đẹp, đáng tiếc không người giám thưởng. Nhạc Chi Dương chỉ lo vui đầu phi nước đại, mượn hoa mặc che giấu hành tung, nhanh như chớp chạy đến một ngọn núi giả trước, chợt nghe Chu Nguyên Chương kêu lên: “Ngừng!”

Nhạc Chi Dương ứng thanh dừng bước, Chu Nguyên Chương ngón tay giả sơn, thờ dốc nói: “Vậy, vậy bên cạnh có cái động, bên trong có tảng đá, người, người đem nó dời.”

Nhạc Chi Dương trong lòng hồ nghi, đem lão Hoàng đế giao cho Chu Vi, đưa tay thăm dò vào lỗ thủng, quả nhiên có một khối lồi ra núi đá. Hắn dùng sức vén lên, đầu lâu bằng đá lục lặn đi, phía dưới lộ ra một khối phiến đá, bên trái có rãnh, có thể dung ngón tay chụp nắm.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 79 : Chương 79: Phía Sau Một Thân

Chương 79: Phía sau một thân

“Sờ đến phiến đá rồi sao?” Chu Nguyên Chương ngừng dừng một cái, “Dùng sức đẩy ra...”

Nhạc Chi Dương đẩy ra phiến đá, sờ đến một cây lạnh băng băng đáng tin, chợt nghe Chu Nguyên Chương gấp giọng nói: “Đem đáng tin kéo lên.”

Nhạc Chi Dương sửng sốt một chút, bắt lấy đáng tin hướng lên kéo, răng rắc, vài thước bên ngoài một tảng đá xanh tăm đột nhiên bắn lên, lộ ra một cái đen sì lối vào.

“Xuống dưới...” Chu Nguyên Chương nói còn chưa dứt lời, Chu Vi đã vịn hần nhảy vào địa quật. Nhạc Chi Dương trong lúc cấp bách đem phiến đá, tảng đá trở lại vị trí cũ, mới đi theo hai người tiến vào.

Vừa mới tiến địa quật, Nhạc Chi Dương liền cảm giác dưới chân lại có cầu thang, về phần cửa vào phiến đá, chừng ba thước đến dày, phía sau khảm nạm một cái thép tinh nằm tay.

Nhạc Chi Dương hạ xuống mấy bước, bắt lấy nằm tay, vội vàng đóng lại phiến đá. Chỉ nghe liên tiếp nhỏ bé tiếng vang, cơ quan hồ động lẫn nhau dời, nằm tay tự hành cắm vào một cái lỗ khảm. Phiến đá bởi vậy khép kín, nếu như không biết trong núi giả cơ quan, cũng không còn cách nào từ bên ngoài mở ra.

Thẳng đến lúc này, Nhạc Chi Dương mới tỉnh yên lòng, buông lỏng một hơi, chán nản ngã ngồi tại trên cầu thang, nhưng cảm giác toàn thân bủn rủn, đầu não trống trơn, bỗng nhiên ở giữa không có khí lực.

Mật đạo bên trong, đều là Chu Nguyên Chương thô trọng thở dốc. Lão Hoàng đế phối tật rất nặng, xưa nay không khỏi ho khan, nhưng hãn sinh tại cơ cận dịch bệnh, phụ mẫu huynh đệ tất cả đều chết bệnh chết đói, duy chỉ có hãn một người còn sống sót, về sau tạm thời an toàn tại loạn thế, cùng nhau khởi binh đồng bạn không biết nhiều ít chết oan chết uổng, Chu Nguyên Chương có thể trở hết tài năng, càn quét quần hùng, không thể không nói tâm hãn chí chi kiên, vận mệnh mạnh, vượt xa thường nhân. Trong lúc phi thường lúc, không khỏi tiết lộ hành tung, hãn lại lấy cực đại nghị lực ngừng lại ho khan, Nhạc Chi Dương lòng dạ biết rõ, cũng ngầm thầm bội phục lão này nghị lực cao minh.

Suy nghĩ ở giữa, chợt nghe phía trên có người nói chuyện, chính là Xung Đại Sư thanh âm: “Kỳ quái, hãn là ngay tại vùng này, làm sao vừa đưa ra, ngay cả một bóng người cũng không có.”

Minh Đẩu tăng hắng một cái, nói ra: “Trúc lão đệ, chung quanh người cũng tìm tới rồi sao?”

“Tại sao không có?” Trúc Nhân Phong hằm hừ nói nói, ” lấy khinh công của ta, phương viên vài dặm bên trong, một nén nhang liền có thể đi một cái lượt, vừa rồi ta đi một vòng lớn, ngay cả cái quỷ ảnh mà cũng không nhìn thấy.”

Một chút trầm mặc, Xung Đại Sư lại nói ra: “Trúc huynh truy tung công phu là trên đại thảo nguyên luyện ra được, truy tung trăm dặm, chưa có sơ xuất, trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?” Minh Đẩu hỏi.

Xung Đại Sư nói: “Trừ phi nơi đây giấu giếm mật thất!” Lời vừa ra khỏi miệng, địa quật ba người trong lòng giật mình, chợt nghe âm âm tiếng vang, xen lẫn hòn đá vỡ vụn thanh âm, rõ ràng Xung Đại Sư ngay tại gõ giả sơn.

Nhạc Chi Dương mồ hôi lạnh lóe ra, chợt thấy trong bóng tối một cái tay lặng yên đuổi đến, hần thuận tay tiếp được, nhưng cảm giác nhỏ nhắn xinh xắn lạnh dính, giống như tại có chút phát run. Nhạc Chi Dương nhẹ nhàng vuốt ve tay kia, trong lòng dâng lên một cổ ngọt ngào: “Coi như phát hiện chỗ này thì sao? Cùng lắm thì chúng ta chết cùng một chỗ... Cho dù chết, cũng tốt hơn cách một đạo thành cung, chịu đựng vô cùng vô tận nỗi khổ tương tự.” Ý tưởng đến đây, không lấy vì khổ, ngược lại cho là vui, trận này khiến động thiên hạ đại kiếp nạn, với hần mà nói đúng là không nói ra được hạnh phúc khoái hoạt. Hần cầm thiếu nữ đầu ngón tay, cảm thụ nàng ấm áp, ngửi ngửi nàng mùi thơm ngát, trong lòng như si như say, hận không thể giờ khắc này vĩnh viễn dừng lại.

Chu Vi sợ hãi Nhạc Chi Dương bại lộ thân phận, trước đó lúc nào cũng né tránh, để phòng hiềm nghi, trong lòng tư vương nỗi khổ cũng không so Nhạc Chi Dương hơi yếu nửa phần, có khi nửa đêm tỉnh mộng, luôn luôn mộng thấy cùng tình lang tách rời, khi tỉnh lại lệ rơi đầy mặt, trong lòng vô hạn phiền muộn. Giờ phút này địa quật đen nhánh, Chu Nguyên Chương không nhìn thấy gì, Chu Vi nhưng cảm giác Nhạc Chi Dương tay ấm áp hữu lực, mặc dù nguy cấp ở trên, cũng thấy yên tâm, tựa hồ chỉ cần Nhạc Chi Dương ở bên, lớn hơn nữa hung hiểm cũng có thể vượt qua, nghĩ được như vậy, không chịu được lệch ra qua thân thể, nhẹ nhàng đem đầu đặt tại Nhạc Chi Dương trên đầu gối.

Nhạc Chi Dương có chỗ tri giác, đưa tay trái ra, nhẹ nhàng vuốt ve Chu Vi hai gò má, trơn nhẵn mềm mại, mềm như trù đoạn, chỉ riêng như tinh sứ. Chu Vi ý loạn tình mê, tình nghịch, nhẹ nhàng tại trong lòng bàn tay hần thở ra một hơi, ấm như gió xuân, trực thấu nội tâm, đồng thời đuổi ra tiêm

tiêm ngón trở tại trong lòng bàn tay hẩn viết họa, nhất bút nhất họa, tuần tự viết bốn chữ, nối liền chính là: “Người muốn ta a?”

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một cỗ lửa tình từ đáy lòng nhảy lên lên, nóng rát bay thẳng hai gò má, cũng dùng ngón tay viết: “Nghĩ a!” Chu Vi lại viết: “Có mơ tưởng đâu?”

“Ngàn nghĩ vạn muốn!” Nhạc Chi Dương kích động lên, vận chỉ như bay, “Nghĩ cả một đời!”

Chu Vi trong lòng mềm nhũn, cảm xúc chập trùng khó định, ngừng dừng một chút, mới viết: “Đã dạng này, ta chết cũng không hối tiếc!”

Nhạc Chi Dương nhiệt huyết quán đỉnh, đầu não nóng bỏng, quên Chu Nguyên Chương ở bên, liền muốn đưa tay đem Chu Vi ôm vào trong ngực, này thời gian, chợt nghe Xung Đại Sư nói ra: “Trong núi giả không có.”

Lời này tựa như một thùng nước đá tưới vào Nhạc Chi Dương trên đầu, tâm hẩn lửa biến mất, lý trí trở về, nhớ tới đại địch phía trước, bặt bệ lại nghiêng tai lắng nghe. Chỉ nghe Minh Đẩu nói ra: “Không tại giả sơn, lại ở đâu?”

“Có lẽ dưới đất.” Xung Đại Sư nói xong, vang lên thành khăn trầm đục, hình như có cự tượng giẫm đạp mặt đất. Nhạc Chi Dương một trái tim còn không rơi xuống, bỗng nhiên có cao cao treo lên, nơi đây trống rỗng, giẫm đạp phía trên phiến đá, thanh âm tất cùng thực địa khác thường, Xung Đại Sư một khi đạp trúng, địa quật tất nhiên bại lộ.

Chính lo lắng, phía trên phiến đá chấn động, Xung Đại Sư đã dẫm lên, tiếp lấy dừng bước lại. Nhạc Chi Dương toàn thân xiết chặt, khí xâu toàn thân, chỉ đợi Xung Đại Sư xốc lên phiến đá, lập tức ra sức xuất thủ, cầu cái đồng quy vu tận.

Chợt nghe Xung Đại Sư hậm hực nói ra: “Không có... Không có đất động!”

Nhạc Chi Dương sững sờ, đưa tay hướng lên sờ soạng, phát hiện hơn một trượng phương viên đều là tinh thiết đúc kim loại, cũng lấy thép góc đỡ chèo chống, cùng nói là phiến đá, không bằng nói là một cái cực kiên cố sắt thép môn hộ, cho dù dùng sức giẫm đạp, phát ra thanh âm cũng cùng thực địa không khác.

Nhạc Chi Dương buông lỏng một hơi, ngẫm thầm bội phục thiết kế cái này một cơ quan thợ khéo, chợt nghe Xung Đại Sư còn nói: “Đáng tiếc, Cổ Nghiêm không đến, có hắc con dơi, đối đầu mơ tưởng chạy thoát.”

“Trách được ai?” Trúc Nhân Phong lạnh hừ một tiếng, “Hắc đáng dấp hình thù cổ quái, trang phục thành thái giám cũng không ai chịu tin.”

Nhạc Chi Dương nghe được buồn cười, nghĩ thầm: “Người bộ dáng lại đẹp mắt nhiều ít? Để người lừa dối tiến cung, cũng là cấm quân mắt bị mù.”

Chợt nghe Minh Đẩu nói ra: “Hòa thượng, người đã tới, Lãnh Huyền nhất định chết rồi.”

“Bất tử cũng không xê xích gì nhiều!” Xung Đại Sư thở dài một hơi, “Hắc chịu ta nhất quyền nhất cước, hắc là cách cái chết không xa, đáng tiếc sương mù quá nồng, để hắc chạy trốn.”

Minh Đẩu giận hừ một tiếng, nghiêm nghị nói: “Hắc là ta cừu nhân giết cha, không phải người ngăn đón, ta đã sớm một chương đem hắc đập chết.”

“Thực không dám giấu giếm.” Xung Đại Sư từ tốn nói, “Lãnh Huyền cùng ta có một chút nguồn gốc.”

“Cái gì nguồn gốc?” Minh Đẩu tức giận khó bình, “Hắn là cha người a? Quá giám sinh con lừa trọc, thật sự là thiên hạ kỳ văn.”

“Người biết cái gì?” Xung Đại Sư trong tiếng nói ẩn chứa tức giận, “Lãnh Huyền trước kia gặp rủi ro, gia sư đối với hắn có ân cứu mạng, người này ơn nặng nhất oán, có thù phải đền, có ân tất báo, nếu không phải hắn nhớ cũ ân, hôm nay ta cũng vô pháp đắc thủ. Hừ, cũng là hắn quá mức khinh thường, hắn võ công hơn xa tại ta, nhưng không ngờ trí thẳng lực, ta không dùng võ công cũng có thể thắng hắn...”

“Đại hòa thượng.” Trúc Nhân Phong thành linh mở miệng, “Hòa thượng, kia một trận quái sương mù là lai lịch thế nào? Chẳng lẽ trong cung này có quỷ?”

“Cái này a?” Xung Đại Sư trầm mặc một chút, “Thắng nếu không phải quỷ đâu?”

“Cái gì?” Trúc Nhân Phong thốt ra mà ra, “Không phải quỷ, chẳng lẽ là người?”

Minh Đẩu bỗng nhiên a một tiếng, kêu lên: “Không đúng, người, người nói người kia hắn là, hắn là...” Lấp bắp, câu nói kế tiếp rốt cuộc nói không nên lời.

“Không sai.” Xung Đại Sư ý vị thâm trường nói, ” ngoại trừ người kia, còn có thể là ai...”

“Không có khả năng.” Minh Đẩu khàn giọng cao giọng thét lên, “Người kia không nên ở chỗ này, lại nói... Hắn làm sao lại cứu Chu Nguyên Chương?”

“Cái này ta cũng nghĩ không thông.” Xung Đại Sư thở dài một tiếng, “Thắng nếu thật là người kia, sự tình cực kì không ổn. Cũng được, ta về trước đi, trợ giúp Tấn vương xử lý hậu sự, hai người các người tiếp tục lục

soát, tìm không thấy Chu Nguyên Chương, các người cũng không cần trở về.”

“Có ý tứ gì?” Minh Đấu giận dữ, “Người muốn qua sông đoạn cầu?”

Xung Đại Sư lạnh lùng nói: “Người ngay cả Tấn vương cũng nghĩ giết, còn có mặt mũi trở về gặp hãn?”

Minh, trúc hai người nhất thời im lặng, Xung Đại Sư bước chân vội vàng, rất nhanh đi xa. Yên tĩnh lúc hứa, Minh Đấu mới nói: “Trúc lão đệ, đại hòa thượng nói đúng. Người ta cùng hãn khác biệt, đều không phải là làm nô tài phôi, Tấn vương cái kia tầm thường, không đáng chúng ta hiệu lực.”

Trúc Nhân Phong nói: “Nói đúng lắm.” Minh Đấu còn nói: “Người ta lại đi phụ cận lục soát một chút, có lẽ mặt thất không ở chỗ này, mà tại địa phương khác, lại nói đã tới, không thể tay không mà quay về, tìm không thấy cầu hoàng đế, tìm mấy thứ đại nội bảo vật cũng là tốt.”

“Nói đúng.” Trúc Nhân Phong ăn một chút bật cười, “Kia cầu hoàng đế ốm yếu, liệu cũng không sống nổi mấy ngày, đại hòa thượng tự cho là đúng, để bọn hãn quý đuổi tà ma tốt...”

Hai người cười cười nói nói, đi đến xa. Nhạc Chi Dương hết sức xem thường, suy nghĩ hai người này đạo chích bọn chuột nhắt, thành sự không có, bại sự có dư, Xung Đại Sư mắt bị mù, mới có thể kéo bọn hãn nhập bọn. Nghĩ đến đưa tay đi sờ cơ quan, nghĩ muốn mở ra phiến đá, chợt nghe Chu Nguyên Chương nói ra: “Không thể đi ra ngoài!”

“Vì cái gì?” Nhạc Chi Dương kỳ quái hỏi.

Chu Nguyên Chương trầm mặc một chút, nói ra: “Có lẽ bọn hãn giả ý đi xa, kỳ thật tránh ở một bên thăm dò.”

Nhạc Chi Dương chấn động trong lòng, suy nghĩ việc này không không khả năng, gờng càng già càng cay, Chu Nguyên Chương coi là thật tâm tư kín đáo, lập tức nói ra: “Như vậy đợi thêm một hồi...”

“Đợi không được.” Chu Nguyên Chương kiên quyết nói, ” nơi đây không thể ở lâu, lập tức mang ta xuất cung...”

“Xuất cung...” Chu Vi rụt rè hỏi nói, ” như thế nào mới có thể xuất cung? Bên ngoài đều là tam ca người...”

“Tam ca?” Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, âm trầm nói nói, ” Vi Nhi, nhớ kỹ, từ nay về sau, người không có cái gì ‘Tam ca’ !”

Chu Nguyên Chương khởi binh đến nay, chưa hề rơi vào như thế tuyệt cảnh, chớ nói chi là phản loạn hấn đung là con ruột. Biết con không khác ngoài cha, Tấn vương âm súc dị mưu, chí tại hoàng vị, Chu Nguyên Chương cũng không phải là hoàn toàn không biết gì cả, chỉ bất quá Tấn vương âm mưu vì thế, can đảm không đủ, năm đó bắc chinh Mông Cổ, Yến Vương, Ninh Vương cũng có chiến công, chỉ có Tấn vương muộn ra trước tiên lui, vô công không qua, rất có tung địch tự vệ hiềm nghi. Chu Nguyên Chương tức giận phía dưới, nhiều lần hạ chỉ trách cứ. Cho nên hấn thấy, Tấn vương đã nhát gan tử, cũng vô năng nhin, mặc hấn như thế nào giày vò, cũng lật không ra lòng bàn tay của mình, vạn không ngờ được, cái này nghiệt tử tặc đảm bao thiên, dám ở nhà mình thọ thần sinh nhật động thủ, mà lại khẩu vị cực lớn, không những cưỡng ép tự thân, càng phải đem Hoàng tộc một mẻ hốt gọn, như coi là thật đạt được, giang sơn đổi chủ cũng bất quá là một cái ngày đêm sự tình. Nghĩ được như vậy, Chu Nguyên Chương nhịp tim tăng lên, trong lòng bàn tay cầm một vệt mồ hôi lạnh.

Đối người khác, gặp như thế kịch biến, hoặc là một mệnh ô hô, hoặc là nản lòng thoái chí. Thế nhưng là Chu Nguyên Chương cả đời hiếu chiến, sự tình càng hung hiểm, càng là kích thích trong lòng của hấn đấu chí, về phần và bình an vui, ngược lại buồn bực ngán ngẫm, Tấn vương mưu phản cố

nhiên để hấn đau lòng, nhưng cũng chỉ là một lát, khổ sở sức lực vừa đi, lòng tràn đầy chỉ muốn như thế nào vượt qua nguy cơ, vượt qua hiểm khó, chí vu thân tình gút mắc, bệnh ma quẩn thân, đều là việc nhỏ không đáng kể, tất cả đều không tại trong lòng của hấn.

“Thuận thêm đá đi.” Chu Nguyên Chương chậm rãi nói nói, ” đây là một đầu thâm nghĩ.”

Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi đồng đều cảm giác kinh ngạc, hai người trong bóng tối lẫn nhau nắm một chút tay, liên tục không thôi tách ra. Nhạc Chi Dương công lên Chu Nguyên Chương, thuận thêm đá hướng phía dưới hành tẩu, phía dưới khí ẩm càng đậm, tài liệu thì một cỗ nồng đậm thổ mùi tanh.

Đi chỉ chốc lát mới thấy đáy, Nhạc Chi Dương thô sơ giản lược tính ra, nơi đây cách xa mặt đất chừng hơn hai mươi trượng, hai bên đều là dài mảnh cát đá, đắp lên chính tề, duỗi tay lần mò, băng lãnh ẩm ướt.

“Thả...” Chu Nguyên Chương tiếng nói khàn giọng, “Thả Trảm xuống tới.”

Nhạc Chi Dương vội vàng đem hấn buông xuống, Chu Nguyên Chương lưng tựa vách đá, bỗng nhiên ho khan, ho đến khàn cả giọng, như muốn đem tâm can phế phủ toàn bộ liên lụy ra. Chu Vi luống cuống tay chân, tiến lên đập hấn lưng, thế nhưng là toàn chỗ vô dụng. Nhạc Chi Dương đẩy ra Chu Vi, đưa tay đặt tại Chu Nguyên Chương hậu tâm “Chí dương huyết” bên trên, chuyển vận chu thiên, rót vào một cỗ nội lực.

Hấn luyện “Linh Phi chân khí” vốn là cực kỳ tinh khiết Đạo gia nội công, thanh hư Xung Hòa, rót vào Chu Nguyên Chương “Thủ Thái Âm Phế kinh”, theo kinh lạc lưu chuyển một tuần, lạnh thấm thấm giống như một dòng suối trong, chỗ qua âm hỏa tiêu diệt, dương khí sinh sôi. Chu Nguyên

Chương khục âm thanh nhỏ dần, cuối cùng ngừng lại, thở một trận khí thô, chát chát âm thanh nói ra: “Làm phiền.”

Hai người quen biết đến nay, Chu Nguyên Chương cường hoành bá đạo, chưa từng khiêm tốn chi từ, giờ phút này đột nhiên nói ra. Nhạc Chi Dương cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn, hơi sững sờ, cười nói: “Bệ hạ khách khí.”

Chu Nguyên Chương thở dài một hơi, lại nói: “Tiểu tử, người đi đổi diện trên tường, đem bó đuốc lấy xuống.”

“Bó đuốc?” Nhạc Chi Dương lại là sững sờ, tìm tòi một lát, quả nhiên có một chi bó đuốc nghiêng cắm ở trên tường, dùng vải dầu chi chít gói kỹ lưỡng, mở ra về sau, bên trong còn có cây châm lửa những vật này.

Nhạc Chi Dương nhóm lửa nhóm lửa, chiếu sáng hơn một trượng xa gần, nhưng gặp Chu Nguyên Chương mặt xám như tro, Chu Vi trên mặt mang nước mắt, đảo mắt lại nhìn, phía trước cách đó không xa có một cái thật dày sắt áp.

“Coi chừng một chút.” Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói nói, ” trong này có giết người cơ quan, ngô, người trước dìu ta .”

Nhạc Chi Dương công lên Chu Nguyên Chương, Chu Vi cầm trong tay bó đuốc chiếu sáng. Chu Nguyên Chương chỉ điểm Nhạc Chi Dương như thế nào hành tẩu, để tránh phát động cơ quan, đi đến sắt miệng cổng trước, Chu Nguyên Chương vạch mở cửa cơ quan. Nhạc Chi Dương dùng sức vịn chuyển, miệng cổng chậm chậm mở ra, ba người mới tiến vào, tức lại phanh đóng lại.

Nhạc Chi Dương lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn kia sắt áp. Chu Nguyên Chương lại thúc giục hẳn tiếp tục hướng phía trước. Nhạc Chi Dương không cách nào có thể nghĩ, đành phải kiên trì đi thẳng về phía trước, trên đường đi không thiếu cơ quan đường rẽ, Nhạc Chi Dương hoa mắt, Chu Nguyên Chương lại là ngựa quen đường về, đối với địa hình rõ

như lòng bàn tay, gặp quan chỉ đường, hoàn toàn không có sai lầm. Nhạc Chi Dương vừa nghe vừa đi, ngẫm thầm bội phục cái này thất tuần lão tẩu trí nhớ cao minh, đổi lại mình, tiến vào con nhện này lưới giống như mặt đạo, sớm đã không biết đồ vật, khó tránh khỏi lâm vào lối rẽ, khốn tử chết đói.

Không biết đi bao xa, địa thế hướng lên, khí ẩm càng đậm, không bao lâu, phía trước xuất hiện một vòng ánh sáng nhạt, tối tăm hiện lam, rõ ràng chính là lối ra. Nhạc Chi Dương tâm sinh ra cuồng hỉ, bước chân tăng tốc, đi hơn mười bước, chợt nghe Chu Nguyên Chương kêu lên: “Ngừng!”

Nhạc Chi Dương ứng thanh dừng bước, định nhãn nhìn lại, lấy làm kinh hãi, hóa ra phía trước hai bước xa chính là một đạo đập đá, phía dưới một chút nước giếng, làm nổi bật một chút ánh trắng, liên liên hiện sóng, dâng lên trùng thiên hàn khí.

Nhạc Chi Dương thầm mắng mình hồ đồ, không thua một thân võ công, cơ hồ trượt chân rơi xuống nước, hấn rơi xuống nước không quan trọng, Chu Nguyên Chương ôm yếu chi thân, tại nước giếng bên trong một thẳm, vậy cũng không cần sống.

Chu Vi đuổi đi lên, chiếu rõ nước giếng, đưa mắt nhìn lại, miệng giếng như mắt, nhìn thấy tinh 穹, bầu trời đêm sâu vô cùng đến thúy, tô điểm mấy hạt hàn tinh.

“Khá lắm.” Nhạc Chi Dương bật cười nói, ” cái này kêu là làm ếch ngồi đáy giếng a?”

“Nói cái gì mê sảng?” Chu Nguyên Chương giơ tay lên, tại hấn cái ốt trùng điệp vỗ, “Người làm ta là vong quốc chi quân?”

Năm đó kim diệt Bắc Tống, tù binh huy, khâm nhị đế, nhốt tại Bắc quốc năm nước thành, quật thổ vì giếng, đem hai người xâu nhập trong giếng, khiến cho “Ếch ngồi đáy giếng”, cực điểm nhục nhã sở trường. Chu

Nguyên Chương gặp biến đổi lớn, dù chưa rơi vào tay địch, nhưng cũng coi là hãm thân tuyệt cảnh, Nhạc Chi Dương vốn là vô tâm chi ngôn, hẳn nghe tới lại là chối tai chi cực.

Nhạc Chi Dương thề lười, cười nói: “Thật có lỗi, bệ hạ người cùng Tống hơi tông không giống, hẳn bị dị tộc chộp tới tra tấn, người thế nhưng là đuổi đi người Mông Cổ đại anh hùng.”

“Cũng không có nhiều khác biệt.” Chu Nguyên Chương trầm mặc một chút, “Anh hùng chỉ phải thua, đồng dạng biến thành cẩu hùng.”

Bầu không khí ngưng trọng lên, yên lặng một hồi, Chu Vi nhin không được hỏi: “Phụ hoàng, chúng ta làm sao đi lên?” Chu Nguyên Chương nói: “Người theo giúp ta tại chỗ này đợi, tiểu tử, người đi lên trước, trên vách giếng có chỗ đặt chân.”

Nhạc Chi Dương buông xuống người, tiếp nhận bó đuốc vừa chiếu, quả gặp trên vách giếng mấp mô, có nhiều lỗm, người bình thường dừng chân không dễ, chỉ cần hơi biết võ công cũng không khó đi lên, lập tức thả người mà lên, tả hữu đạp giẫm vách giếng, một hơi nhảy lên ra miệng giếng.

Nhìn khắp bốn phía, lại là một tòa bình thường đình viện, hoa cỏ sơ sơ lác lác, có vẻ hơi mà hoang vu, cách đó không xa mấy gian nhà ngói đen nhánh không ánh sáng, im ắng như chung phòng Quỷ Trạch.

Miệng giếng có một cái tinh thiết bánh xe, một con cực lớn thùng gỗ. Dây thừng vào tay nặng nề, cẩn thận nhìn lên, lại cũng là dây thừng nhỏ quấn quanh dây sắt. Nhạc Chi Dương suy nghĩ, ám đạo lối ra thiết dưới đáy giếng, quả thực xảo diệu ẩn nấp, nhưng không thoãn thoắt thân thủ, quyết khó thuận lợi trên dưới. Chu Nguyên Chương tuổi trẻ còn tốt, mà năm nay bước bệnh cũ, nhưng lại như thế nào đi lên. Nhưng nghĩ lại, Chu Nguyên Chương có Lãnh Huyền hộ thân, như gặp dị biến, tất có lão thái giám làm bạn chạy trốn, chỉ không ngờ tới Lãnh Huyền bình thường một tắc cũng

không rời, lần này lại không theo tới, trí giả cẩn thận mấy cũng có sơ sót, Đến như Chu Nguyên Chương, cũng có sai lầm kể thời điểm.

Nhạc Chi Dương dao chuyển bánh xe, buông xuống thùng gỗ, Chu Vi đem Chu Nguyên Chương đặt ở trong thùng, Nhạc Chi Dương lại dao bánh xe, ngay cả người mang thùng cùng một chỗ xâu tới, sau đó lại thả một lần, lại đem Chu Vi xâu ra miệng giếng.

Ba người ngồi tại bên cạnh giếng, vô cùng thờ, thể xác tinh thần lỏng, như trút được gánh nặng. Bỗng nhiên, Nhạc Chi Dương nghe thấy một chút dị thanh, thả người nhảy lên, định nhân nhìn về phía trước.

“Làm sao?” Chu Vi kinh ngạc ngẩng đầu, theo hần ánh mắt nhìn, trong bóng tối đứng thẳng ba người, hình dung khô gầy, cầm trong tay quả trượng, ánh trắng như nước chiếu lên áo xám trắng bệch.

“Ai?” Chu Vi đột nhiên nhảy lên, nhìn qua ba người, trái tim cuồng loạn.

Nhạc Chi Dương lắc người một cái, phóng tới ở giữa người kia, người kia giơ lên quả trượng, như thiểm điện đâm về Nhạc Chi Dương cổ họng, chiêu thức tàn nhẫn, phá không có âm thanh.

Nhạc Chi Dương lách mình để qua, trở tay chế trụ thân trượng, mất thăng bằng, lạnh như băng, đúng là thép tinh chế tạo. Hần khẽ quát một tiếng, dùng sức hướng về sau kéo một cái, người áo xám thân thể nghiêng về phía trước, quả trượng vậy mà không có tuột tay. Nhạc Chi Dương hơi kinh ngạc, không kịp biến chiêu, tả hữu kinh phong đánh tới, hai cây thiết trượng trực chỉ đầu của hắn, tranh tranh hai tiếng, trượng bùng phun ra trắng loá mũi nhọn.

Nhạc Chi Dương buông ra thiết trượng, thân thể ngửa ra sau, mũi nhọn kề mặt mà qua, lẳng không giao tiếp, phát ra đình một tiếng, tả hữu đẩy ra, đồng dạng cái hình cung, bỗng đâm về Nhạc Chi Dương cổ.

Nhạc Chi Dương xoay eo xoay người, hai chân xoay quanh biến hóa, thân như rồng lật rần bò, hô hấp ở giữa tránh đi mũi nhọn, hai chưởng tề xuất, đánh trúng thân trượng. Thiết trượng nảy nhẩy lên, “Phủ Cầm Chưởng” chưởng lực thuận thiết trượng truyền lên, hai cái người áo xám hồ khẩu run lên, kinh mạch run lên, trong tay thiết trượng giống như một con măng xà, dao đến bày đi, nắm chắc không chùng.

Nhạc Chi Dương thân như gió lốc, hai tay như bay ửng giương cánh, “Tiểu Tỳ bà thủ” kỳ dị biến hóa, co duỗi ở giữa lại bắt lấy hai cây thiết trượng, này một tiếng, dùng sức về đoạt. Hai cái người áo xám lâm nguy kỳ kinh, vốn cũng hết sức khổ, ứng thanh hồ khẩu kịch liệt đau nhức, thiết trượng song song tuột tay.

Ở giữa người áo xám thả người tiến lên, vung trượng đâm tới, Nhạc Chi Dương vung vẩy trong tay song trượng, một chọi một phát, người áo xám toàn thân chấn động, hai tay kinh mạch run rẩy, Nhạc Chi Dương quát một tiếng “Buông tay”, hai cây thiết trượng dùng sức xoắn một phát, người áo xám thiết trượng bỗng nhiên nhẩy lên lên, giữa không trung gió lốc nhất chuyển, thẳng tắp hạ xuống, soạt một tiếng đâm vào Nhạc Chi Dương chân trước.

Nhạc Chi Dương rút ra thiết trượng, trong lòng rất là hài lòng, đối phương ba người không phải tên xoàng xĩnh, không ngờ hai cái đối mặt, đều bị hấn đoạt lấy binh khí. “Quân Thiên” đấu vui vẻ sau, võ công tựa hồ lại có tinh tiến, nước chảy mây trôi, ứng đập hợp tiết, tiến thoái công thủ, không không tùy tâm sở dục.

Ba người kia hai tay trống trơn, lại không nhụt chí, thả người lại lên, như muốn tay không liều mạng, Nhạc Chi Dương tâm gọi “Đến hay lắm”, vút xuống hai cây thiết trượng, chỉ lưu một cây nơi tay, dự định sử xuất kiếm pháp đâm ngã ba người.

Tâm niệm mới động, ba người bỗng nhiên dừng bước, nhún vai, hướng về sau lướt đi, đứng tại bóng đen chỗ sâu, xuôi tay đứng nghiêm, rất là kính cẩn. Nhạc Chi Dương chính cảm giác kinh ngạc, chớp mũi ngửi được một cỗ nồng đậm hương khí, như lan giống như xạ, thấm vào ruột gan.

Hương khí đến từ sau lưng, Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Chu Nguyên Chương tay cầm một cái bình nhỏ, miệng bình rộng mở, hương khí rõ ràng từ đó bay ra.

Chu Vi nguyên bản cầm kiếm nơi tay, nghĩ trợ Nhạc Chi Dương một chút sức lực, gặp tình hình này, rất cảm thấy mê hoặc, hỏi: “Phụ thân, đây là cái gì?”

“Chúc Dung hương!” Chu Nguyên Chương từ tốn nói, “Phương nam người Miêu dùng hương thảo chế thành kỳ hương, dùng để tế tự Hỏa Thần Chúc Dung.”

“Bọn hăn đâu?” Chu Vi chỉ vào ba cái người áo xám, “Tại sao bất động?”

“Bọn hăn là nơi đây thủ vệ.” Chu Nguyên Chương nhìn chăm chú ba người, “Người Chúc Dung hương, liền sẽ nghe lệnh của Trẫm.”

Nhạc Chi Dương nghe được kỳ quái, hỏi: “Đây là mê hồn hương a?”

“Không phải.” Chu Nguyên Chương lắc đầu, “Cái này hương chỉ là một cái tín hiệu, nghe được hương khí, bọn hăn liền biết là ai tới.”

Chu Vi vẫn là không hiểu: “Vì sao muốn nghe hương khí mới biết được?” Chu Nguyên Chương chỉ vào ba người: “Người lại cẩn thận nhìn một cái.”

Nhạc Chi Dương định nhãn nhìn lại, bỗng nhiên phát hiện, đối diện ba người hốc mắt hăm sâu, rõ ràng không có con mắt, Chu Vi cũng nhìn ra,

nghe ngào kêu lên: “Ai nha, bọn hăn là mù lòa?”

“Không chỉ là mù lòa.” Chu Nguyên Chương ngừng dừng một cái, “Vẫn là kẻ điếc, người câm.”

“Lại mù vừa điếc lại vừa câm.” Nhạc Chi Dương trong lòng bưng tỉnh, “Chỉ có khứu giác vẫn còn, chẳng trách muốn lấy hương khí phân biệt nhân vật.”

Chu Vi nhìn qua ba người có chút xuất thần, trong lòng hết sức thương hại, nhẹ giọng nói ra: “Bọn hăn, bọn hăn làm sao biến thành dạng này?”

“Biến thành dạng này mới an ổn.” Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, “Dù ta tới.”

Chu Vi chần chờ một chút, dù hăn đến gần ba người. Ba người cung kính đưa tay hướng về phía trước, mở ra bàn tay, Chu Nguyên Chương dùng ngón tay trở tại một người trong đó lòng bàn tay vẽ một vòng tròn, người kia thu tay lại, tại hai người khác trong lòng bàn tay cũng họa hai cái vòng. Ba người khom người lui lại, trong chốc lát, trong phòng ánh nến dấy lên, sáng ngời thấu cửa sổ mà ra.

“Đi vào nhà a?” Chu Nguyên Chương mắt thấy hai người khác thần sắc nghi hoặc, nói nói, ” đừng lo lắng, phòng này là Trẫm.”

Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi nhìn nhau, đỡ dậy Chu Nguyên Chương, đi vào giữa phòng, trong phòng bày biện đơn giản, nhưng cùng người dân bình thường trạch không khác. Chu Vi giật mình lo lắng nói: “Phụ hoàng...”

“Vi Nhi!” Chu Nguyên Chương chặn nàng lại nói, ” bên ngoài không thể so với trong cung, người đừng gọi ta phụ hoàng .”

“Rõ!” Chu Vi nói, ” phụ thân...”

“Phụ thân hai chữ cũng quá nhẽ, dân chúng tầm thường, ai dùng như thế vẻ nho nhã từ nhi?” Chu Nguyên Chương trầm ngâm một chút, “Người vẫn là từ tục gọi ta cha đi!”

Chu Vi sững sờ, nhỏ giọng nói: “Cha... Cha...” Nàng từ lúc chào đời tới nay, đều lấy “Phụ hoàng” tương xứng, chưa hề kêu lên cái này “Cha” chữ, lúc này gọi tới, hết sức khó chịu.

Chu Nguyên Chương nhìn qua nữ nhi, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hồi tưởng lại, hẳn tin tưởng uy thế phục người, muốn khiến người nghe lệnh, đồng tiền người e ngại. Biện pháp này trị quốc không tệ, dùng cho gia pháp, ít đi rất nhiều niềm vui gia đình, bây giờ gặp rủi ro, tâm tình khác biệt dĩ vãng, Chu Vi một tiếng này “Cha”, Chu Nguyên Chương nghe chỉ cảm thấy trong lòng chua nóng, thở dài một hơi, suy nghĩ: “Người người đều nghĩ làm hoàng đế, nhưng là làm Hoàng đế lại như thế nào? Còn không bằng Điền gia ông di tử làm tôn, tiêu điều tự tại...”

Nhưng ý niệm này lấp lóe tức diệt, lòng của hắn lại tiếp tục vừa cứng: “Buồn cười, Trẫm nghĩ những thứ này làm gì? Việc cấp bách, xác nhận hảo hảo bào chế cái này lão tam. Hừ, lão tam nhiều mưu do dự, không đủ gây sợ, hòa thượng kia ngược lại là một cái cộng rơm cứng. Chỉ bất quá Trẫm mất quyền hành, cần vạn phần cẩn thận, cái gọi là đuổi sói cửa trước, dẫn hổ cửa sau, ta cùng lão tam giao thủ, không thể để cho người khác chiếm tiện nghi, lão tứ... Hừ, hắn cũng chưa chắc đáng tin...”

Chu Nguyên Chương tâm niệm như bay, cảm giác hưng phấn thăng bốc năm đó bà Dương Hồ đại chiến, không những quên ốm đau, càng giống như thanh xuân bắn ra, lặp đi lặp lại thời diễn thời cuộc biến hóa, nghĩ đến khẩn yếu chỗ, kích động đến toàn thân phát run.

Hai người khác nhìn qua lão Hoàng đế, gặp hắn thần khí cổ quái, Chu Vi nhin không được hỏi: “Cha, người không có việc gì a?” Chu Nguyên

Chương giật mình, ngẩng đầu lên nói: “Cái gì?” Chu Vi nhìn chung quanh, hỏi: “Chỗ này là địa phương nào?”

“Chỗ này a?” Chu Nguyên Chương trầm mặc một chút, “Nơi này là Trầm tị nạn địa phương!”

“Tị nạn?” Chu Vi càng phát ra kinh ngạc, “Phụ hoàng, không, cha, hẳn là người thần cơ diệu toán, sớm đã ngờ tới hôm nay?”

“Đứa nhỏ ngốc!” Chu Nguyên Chương lắc đầu cười khổ, “Trầm muốn thần cơ diệu toán, như thế nào rơi xuống tình trạng như thế? Bất quá thế sự khó liệu, nhiều một con đường lùi luôn luôn tốt.”

Chu Vi nói: “Kia một đầu ám đạo là xây thành trì lúc tu sao?” Chu Nguyên Chương gật đầu.

Nhạc Chi Dương nhin không được, thốt ra mà ra: “Tu ám đạo công tượng đầu?” Chu Nguyên Chương lạnh lùng liếc hắt một cái, hỏi lại: “Người cứ nói đi?”

Nhạc Chi Dương đáy lòng lạnh thấu, mặc dù sớm đã đoán được, vẫn là tức giận khó nhịn. Chu Nguyên Chương nhìn mặt mà nói chuyện, chậm chậm nói ra: “Một nước một nhà, luôn có chút không nói ra được dơ bẩn sự tình. Người sinh ở thái bình chi thế, hiếm thấy giết chóc, không biết nhân gian hiểm ác. Quyền vị chi tranh, người không chết thì là ta vong, nhưng bằng nhân nghĩa từ bi, thành không được bao lớn khí hậu.”

Nhạc Chi Dương cất giọng nói: “Vậy người vì sao muốn tuyển Thái tôn?”

Chu Nguyên Chương sắc mặt đột biến, trùng điệp vỗ bàn, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương mắt lộ hung quang. Nhạc Chi Dương định nhàn nhàn thẳng hắt, không có chút nào lùi bước chi ý, Chu Nguyên Chương thấy hắt như thế, càng thêm tức giận.

Chu Vi nhìn xem phụ thân, lại nhìn xem Nhạc Chi Dương, trong lòng lo lắng, chính muốn như thế nào thuyết phục, chợt thấy Chu Nguyên Chương thu liễm ánh mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ, trong miệng chậm ung dung nói ra: “Người nói không sai, Doãn Văn nhân từ nương tay, dùng cái này trị quốc, nhất định lớn chịu đau khổ, cũng may có Trẫm, những cái kia dơ bẩn ác tha sự tình, Trẫm toàn bộ làm xong, như vậy hắc cũng sẽ không cần làm.”

Nhạc Chi Dương nói: “Cho nên người giết sạch đào đất đạo công tượng, đem ba người này trở nên lại nông lại mù lại câm?”

“Tiểu hài tử kiến thức.” Chu Nguyên Chương hắc một tiếng, “Trẫm khởi binh đến nay, giết người đếm cũng đếm không xuể, người muốn giúp bọn hắc tính sổ sách, hừ, mười năm tám năm cũng coi như không hết.”

Nhạc Chi Dương trong lòng không phục, còn muốn cãi, Chu Vi kéo hắc một cái ống tay áo, nhẹ nói: “Cha, Đạo Linh tuổi trẻ, người đừng chấp nhặt với hắc.”

Chu Nguyên Chương liếc nhìn nàng một cái, rú xuống ánh mắt, ý giống như trầm tư, Chu Vi đoán được hắc tâm tư, còn nói: “Cha, Thái tôn người hiền tự có thiên tướng, có lẽ không có việc gì.”

Nhạc Chi Dương giật mình tỉnh ngộ, mới biết được Chu Nguyên Chương lo lắng Chu Doãn Văn sinh tử, mình nâng lên “Thái tôn” hai chữ, chạm đến nỗi đau của hắc. Nhạc Chi Dương lấy hư thân phận giả tại Đông cung vì thần, cũng không đem cái này phái đi coi là thật, bất quá Chu Doãn Văn bản tính nhân từ, thường vì giảm bớt hình phạt chống lại thánh ý, bởi vì hắc nguyên cố, nhiều chỗ sống sót. Nhạc Chi Dương ngoài miệng không nói, âm thầm cũng có chút bội phục, lập tức thu hồi tức giận, thành khẩn nói: “Bệ hạ yên tâm, người như trong cung, Thái tôn tính mệnh đáng lo, người ở chỗ này, Thái tôn liền có Thái Sơn chi ổn.”

“Nói rất hay.” Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, ánh mắt vi diệu khó lường, “Chỉ cần lão tam không đem Trầm siết trong tay, hẳn liền không có nắm chắc tất thắng, vì để đường rút lui, liền phải dùng tới con tin, hừ, hẳn biết Thái tôn tại Trầm trong lòng phân lượng, dùng hẳn đến bức hiếp Trầm, kia là không thể tốt hơn .”

Chu Vi vừa mừng vừa sợ, nói ra: “Nói như vậy, Thái tôn coi là thật không có việc gì?”

“Vậy cũng chưa chắc.” Chu Nguyên Chương có chút cười lạnh, “Thật muốn có việc, không còn biện pháp nào, bây giờ tựa như đánh cờ, lão tam quân cờ rơi xuống, tiếp theo lấy nên Trầm ứng tử .”

Hắn không chút nào uể oải, ngược lại có chút cao hứng, Nhạc Chi Dương nhìn ở trong mắt, cảm giác sâu sắc mê hoặc, nghĩ thầm tao ngộ như thế biến cố, đổi lại mình, tung không vội chết, cũng phải tức chết, lão Hoàng đế khí thế không giảm trái lại còn tăng, coi là thật không thể nói lý.

Chợt nghe Chu Vi còn nói: “Cha, người yên tâm, ba... Tấn vương nhất định không thể được sinh, người là chân mệnh thiên tử, tự có trăm thần che chở, như không phải, khi đó làm sao lại sinh ra sương mù? Ta trong cung lâu như vậy, như vậy nồng sương mù còn là lần đầu tiên nhìn thấy!”

“Sương mù?” Chu Nguyên Chương giận hừ một tiếng, hình như có không nhanh, “Cái gì thần không thần, quý không quý, về sau đừng nhắc lại .”

Hắn vô cớ nổi giận, hai người khác đồng đều cảm giác không hiểu thấu, Chu Vi chuyển động suy nghĩ, trong lòng rộng rãi, thốt ra mà ra: “A, ta hiểu được, không phải là Lạc Vũ Sinh...” Quay đầu nhìn về phía Nhạc Chi Dương, cái sau cũng là khẽ gật đầu.

Chu Vi trái tim đập bịch bịch, Lạc Vũ Sinh có tạo hóa mê vụ chi năng, Thái Hòa điện bên trên đã có hiển lộ, kia một trận nồng vụ xảy ra bất ngờ,

nếu không phải quỷ quái thần thông, chỉ sợ sẽ là người này gây nên, không, cố gắng hăn vốn cũng không phải là nhân loại, mà là Hồ Tiên thần tiên ma quái.

Tiểu công chúa miên man bất định, chưa phát giác ngây dại ngây người, sau một lúc lâu, nhưng cảm giác trong phòng yên lặng, chuyển mắt nhìn đi, Chu Nguyên Chương ngẩng đầu nhìn trời, song mi nhú chặt, hình như có nan đề suy tư không thấu, Nhạc Chi Dương vốn cũng cúi đầu đang suy nghĩ cái gì, cảm giác ra Chu Vi ánh mắt, ngẩng đầu lên, hai người bốn mắt đụng vào nhau, trong lòng đều là một trận mềm nhũn.

“Kỳ quái.” Chu Nguyên Chương tự lẩm bẩm, “Thật sự là kỳ quái...”

“Cái gì kỳ quái.” Chu Vi nhin không được hỏi.

Chu Nguyên Chương lắc đầu, thở dài một cái thật dài. Lúc này bóng ma lắt lự, một cái áo xám người vô thanh vô tức đi vào phòng bên trong, trong tay bưng lấy sứ ấm trà chén, hăn ở nhà thập ở giữa ghé qua, như cá gặp nước, một tơ một hào cũng chưa từng đập phải, trái lại Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi, biết hăn lại điếc lại mù, vì hăn gánh đủ tâm sự.

Người áo xám đi tới gần, đem đồ uống trà đặt lên bàn, khẽ khom người, đưa tay phải ra, Chu Nguyên Chương đưa ngón trỏ ra tại trong lòng bàn tay hăn vẽ lên mấy lần, người áo xám liên tục gật đầu, im lặng lui ra, đi ra ngoài thời điểm, cũng không đụng đến bất kỳ đồ vật.

Chu Vi thấy kinh ngạc, hỏi: “Cha, cái mũi của hăn linh như vậy? Đồ vật ở đâu cũng có thể nghe được?”

Chu Nguyên Chương khẽ gật đầu, cười lạnh nói: “Nghe không được, nhìn không thấy, chỉ còn một cái lỗ mũi, nếu là không linh, lại thế nào sinh hoạt?”

“Bọn hần...” Chu Vi cúi đầu xuống, thần sắc ảm đạm, “Bọn hần cái dạng này bao lâu à nha?”

“Từ nhỏ mà chính là như thế.” Chu Nguyên Chương rất là không kiên nhẫn, “Nói ít cũng có hai mươi năm đi!”

Nhạc Chi Dương trong lòng một trận khổ sở, như thế nói đến, cái này ba một phế nhân niên kỷ bất quá ba mươi, nhìn lại như năm mươi lão nhân, nghĩ đến lại thương hại lại giận giận, hung hăng trừng Chu Nguyên Chương một chút, Chu Nguyên Chương trùng hợp trông thấy, sắc mặt hơi hơi trầm xuống một cái.

Chợt nghe Chu Vi còn nói: “Cha, những người này thật, thật là người hại sao?”

Chu Nguyên Chương mày trắng vẩy một cái, giống như muốn nổi giận, nhưng lại sinh sinh nhịn xuống, nói ra: “Ý tưởng là Trẫm ra, người a, là Lãnh Huyền huấn luyện .”

Chu Vi trong lòng một trận bốc lên, nàng biết phụ thân tàn nhẫn, nhưng cũng chỉ có nghe thấy, bây giờ tận mắt nhìn thấy, coi là thật bách vị tạp trần.

“Vi Nhi.” Chu Nguyên Chương còn nói, “Người nhất định coi là vi phụ tàn nhẫn...” Chu Vi vội nói: “Nữ nhi không dám!”

“Người dạng như vậy gạt được ai?” Chu Nguyên Chương khắp lơ đãng nói, ” ba người này đều là khâm phạm hậu đại, luân luật nên chém, chết tử tế không bằng lại sống, để bọn hần sống cho tới bây giờ cũng xem là không tệ.” Nói đến chỗ này, tự giác không thuyết phục được nữ nhi, lửa giận trong lòng bên trên nhảy lên, trùng điệp phát một cái ống tay áo, kinh phong đảo qua, ánh đèn một trận chớp chờn.

Lúc này người áo xám lại đi tới, trong tay bưng lấy giấy bút mực nghiền, mực đóng dấu xi những vật này. Chu Nguyên Chương nhắc lên bút lông, nói ra: “Vi Nhi, mài mực.”

Chu Vi ép thơm quá mực, Chu Nguyên Chương trải rộng ra giấy tuyên, bút lông sói nhuộm mực, nhú mày, ngẩng đầu nhìn về phía Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương biết hẳn không tin được mình, cười cười, lui qua một bên. Chu Nguyên Chương lúc này mới bút tấu long xà, xoát xoát xoát tràn ngập một tờ, sau đó thổi khô ẩm ướt mực, rút ra trên đầu bạch ngọc trâm gài tóc, đối ánh nến nhìn nhìn lên. Nhạc Chi Dương kinh ngạc phát hiện, trâm gài tóc một đầu lại là một cái nho nhỏ con dấu, khắc có mấy cái tơ nhện chữ tiểu triện. Chu Nguyên Chương chấm qua mực đóng dấu, đắp lên con dấu, nhét vào một cái phong thư, dùng xi phong tốt, xi bên trên cũng đắp lên ngọc ấn.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 80 : Chương 80: An Thiên Chi Hành

Chương 80: An thiên chi hành

“Đạo Linh.” Chu Nguyên Chương nhìn về phía Nhạc Chi Dương, “Người là Tịch Ứng Chân đệ tử, cùng hắc một cái khuôn mẫu đổ ra . Trẫm giết người quá nhiều, người nhất định không vừa mắt, tốt, ta chỉ hỏi người một câu, Tấn vương cùng Trẫm, ai làm hoàng đế tốt hơn?”

Nhạc Chi Dương sửng sốt, nói ra: “Đương nhiên là bệ hạ.”

“Vì sao?” Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, hai mắt tinh quang sáng rực.

Nhạc Chi Dương nói: “Tấn vương đại nghịch bất đạo, ngay cả phụ thân đều muốn gia hại, chớ nói chi là thiên hạ bách tính . Hắc như làm Hoàng đế, người trong thiên hạ đều không sống yên lành được.” Hắc vốn muốn nói ra Xung Đại Sư dã tâm, lo nghĩ, đến cùng không có lối ra, trong lòng suy nghĩ: “Tấn vương vì đại hòa thượng thao túng, chỉ sợ còn không tự biết, cho dù leo lên hoàng vị, sợ cũng thời gian khổ sở.”

“Được.” Chu Nguyên Chương hài lòng gật đầu, “Trong lời nói nghe, quân tử cùng mà khác biệt, người ta đều không phải là quân tử, nhưng cũng đều có thể hướng quân tử học ‘Cùng mà khác biệt’ đạo lý.”

Nhạc Chi Dương nói: “Không dám.”

“Hừ khách khí liền miễn đi.” Chu Nguyên Chương phất phất tay, “Bây giờ Trẫm cái dạng này, cũng không tính cả cái gì Hoàng đế.” Hắn lấy ra một trang giấy, tiện tay tô tô vẽ vẽ, “Bây giờ lão tam cầm tới ấn tì, có thể điều động cấm quân, cũng có thể hiệu lệnh quần thần. Cho dù có người hỏi, hắn cũng đều có thể láo xưng Trẫm bệnh ma quần thân, không cách nào lộ diện. Trẫm nếu là hắn, nhất định nhân cơ hội này, lấy phong quyền tàn vãn chi thể điều khiển cấm quân, thanh trừ đối lập, động thủ càng nhanh càng tốt, gạo nấu thành cơm, ai cũng đành chịu hắn gì.”

Nhạc Chi Dương gật đầu nói: “Cái này hiển nhiên.”

“Cũng may Trẫm lưu có hậu thủ.” Chu Nguyên Chương có chút cười lạnh, “Trong kinh thành, có một chỗ, chỉ có ấn tì thánh chỉ cũng không điều động được.”

Nhạc Chi Dương sững sờ: “Địa phương nào?”

“Cấm Y Vệ.” Chu Nguyên Chương cân nhắc từng câu từng chữ, “Điều động Cấm Y Vệ, cần Trẫm tư chương.” Cầm lấy bạch ngọc trâm dương giường lên.

Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, nói ra: “Nói như vậy, bệ hạ phải dùng Cấm Y Vệ bình loạn?”

“Chỉ bằng Cấm Y Vệ hết sức nổi.” Chu Nguyên Chương cầm lấy trên bàn thư, “Cái này một phong chính là Trẫm thủ dụ, viết bình loạn phương lược. Đạo Linh, người chịu vì Trẫm đưa cho Cấm Y Vệ a?”

Nhạc Chi Dương chần chờ một chút, tiếp nhận phong thư, chấp tay nói: “Nhất định không có nhục sứ mệnh.”

“Chuyện thiên hạ ở đây nhất cử.” Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, ánh mắt duệ sắc vô cùng, “Người như thành công, chính

là phục hưng triều ta đại công thần, ngoại trừ Trẫm hoàng vị, người muốn cái gì, ta đều cho người.”

Nhạc Chi Dương trái tim phanh phanh đập mạnh, nhin không được liếc qua Chu Vi, dưới ánh đèn, Chu Vi gương mặt xinh đẹp Phi Hà, cố ý nhìn xem nơi khác, răng trắng như tuyết khê cắn môi son, để kiềm chế trong lòng kích động.

“Ngoài ra...” Chu Nguyên Chương chậm rãi tiếp tục nói, “Lão tam không phải người ngu, cũng sẽ nghĩ cách thu phục Cầm Y Vệ. Lần này đi nhất định sẽ không quá bình, một người kế ngắn, hai người kế dài, Vi Nhi, người cũng đi giúp một tay Đạo Linh.”

Nhạc Chi Dương sững sờ, tiếp theo sinh lòng cuồng hỉ, Chu Vi lại lấy làm kinh hãi, thất thanh nói: “Như vậy sao được? Ta đi, ai tới chiều cổ người đây?”

“Có tam phế ở đây.” Chu Nguyên Chương khấp lợ đặng nói, ” Trẫm đi lại không tốt, đi cũng là vương vịu, nếu là một cái sơ sẩy, lại rơi vào lão tam trong tay... Hắc, kia cái gì cũng không cần phải nói.”

Nhạc Chi Dương nghe yên lặng gật đầu, nghĩ thầm: “Không tề, Tấn vương một ngày tìm không thấy Chu Nguyên Chương, một ngày ngồi không vững kia một trương long ỷ.”

Chu Vi vẫn là giữ chặt phụ thân tay không thả, Chu Nguyên Chương trong mắt lộ ra một cổ ấm áp, đập vỗ tay của nàng lưng, ôn nhu nói ra: “Hảo hài tử, nghe lời! Nơi này là trên đời này chỗ an toàn nhất, tức có vạn nhất, còn có thể trốn đến xuống giếng đâu.”

Chu Vi nghe, hơi thoáng an tâm, đảo mắt nhìn về phía Nhạc Chi Dương, gặp hần mặt mày sinh xuân, trong mắt ý cười như muốn dương tràn ra tới. Chu Vi minh bạch hần tâm tư, mân mê miệng nhỏ, hơi có chút không vui.

Chu Nguyên Chương còn nói: “Việc này không nên chậm trễ, đi nhanh về nhanh, lão tam đoạt tiên cơ, coi như phiền phức lớn rồi.”

Hai người đành phải rời đi, đi ra ngoài trước đó, Nhạc Chi Dương trông thấy treo trên tường một thanh bảo kiếm, lấy xuống đeo tại bên hông. Đi đến đại môn trước đó, chợt thấy ba một phế nhân im ắng đứng ở đằng kia, không nhúc nhích, hình như ba cây cọc gỗ, Chu Vi muốn xin nhờ ba người, lại nghĩ tới ba người không thể nghe nói, thấp thỏm bất an trong lòng, rầu rĩ đi ra đình viện.

Ngoài cửa một đầu đường tắt, rốt cuộc bình thường bất quá, bốn phía ốc xá đều không hiên tuấn, nhìn lên chính là dân cư, sau lưng tòa nhà chỗ tại trong đó, rốt cuộc bình thường bất quá.

Nhạc Chi Dương gặp Chu Vi mặt ủ mày chau, thỉnh thoảng quay đầu chú ý nhìn, liền nói ra: “Đại ẩn tại triều, bên trong ẩn vào thị, bệ hạ đây coi như là bên trong ẩn, đối đầu nếu muốn tìm đến hẳn không dễ dàng.”

“Thế nhưng là...” Chu Vi thở dài một hơi, “Ba cái kia phế nhân là cha hại, chưa hẳn sẽ không gây bất lợi cho hẳn.” Nhạc Chi Dương lắc đầu: “Người không có nghe nói tới sao? Ba người kia từ nhỏ mà như thế, cũng tức là nói, bọn hắn căn bản cũng không biết gia hại người là ai?”

Chu Vi nghe được im lặng, im ắng thở dài một hồi, đột nhiên nói: “Đạo Linh...”

“Còn gọi ta Đạo Linh.” Nhạc Chi Dương nhìn xem nàng giống như giận giống như cười, “Ta không có khác danh tự a?”

Chu Vi hai gò má nóng lên, cũng che miệng mà cười, nói ra: “Được rồi, Nhạc Chi Dương, không nói cho người truyện cười trẻ con. Ân, ta biết, cha rất nhiều chuyện làm không đúng, thế nhưng là, thế nhưng là hẳn đối ta cũng rất tốt.”

“Đúng nha.” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra, “Hắn như đối người không tốt, ta mới sẽ không cứu hắn.”

Chu Vi sửng sốt một chút, nhìn qua bên người thiếu niên, trong lòng ngọt khổ nửa nọ nửa kia, nói không rõ tư vị gì, sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói ra: “Nhưng người dù sao cứu được hắn, cứu người cần cứu triệt, hôm nay thiên hạ an nguy đều trên người chúng ta.”

“Thiên hạ thế nào ta không quan tâm.” Nhạc Chi Dương cười cười, khắp lơ đãng nói, ” chỉ muốn tốt cho người tốt là được rồi.”

“Ta nói chính sự đâu, người lại già không có chính hình.” Chu Vi có chút tức giận, nhưng là nhìn lấy Nhạc Chi Dương, chẳng biết tại sao, chính là phát tác không được.

“Ta nói cũng đúng chính sự.” Nhạc Chi Dương thu hồi khuôn mặt tươi cười, “Phương mới nói, câu câu xuất phát từ chân tâm, nếu có một chữ qua loa, gọi ta...”

Chu Vi hoảng vội vàng che hắn miệng, trái tim ủ ấm mềm mềm, như muốn hòa tan, không chịu được đem đầu dựa vào trong ngực Nhạc Chi Dương, nhẹ giọng gọi nói: “Nhạc Chi Dương, Nhạc Chi Dương...”

“Cái gì?” Nhạc Chi Dương hỏi.

“Không có gì?” Chu Vi nhẹ nói, “Ta liền muốn gọi vừa gọi người, người không phải chê ta không gọi tên thật của người à? Ta hiện tại liền gọi, gọi một ngàn lần, một vạn lần mới tốt.”

Nhạc Chi Dương kìm lòng không được, đưa nàng ôm vào trong ngực, thiếu nữ thân thể mềm mại, một cổ ấm hương quanh quần chớp mũi. Nhạc Chi Dương trong lúc ngủ mơ không biết ôm qua Chu Vi bao nhiêu lần, lúc này coi là thật ôm nữ tử, trong lòng lại là lo được lo mất, mê man chưa

thấu, chỉ hận xuân quang ngắn ngủi, khó mà tưởng mạo tư thủ, dưới mắt ôm nhất thời, tương lai tiền đồ như thế nào, lại là một đoàn mê vụ.

“Nhạc Chi Dương.” Chu Vi ngẩng đầu lên, trên mặt chẳng biết lúc nào phủ lên nước mắt, “Ta nên làm cái gì, mỗi lần cùng người chia tay, lòng ta liền cùng kim đâm, mù mù qua đời thời điểm, ta cũng không có khó qua như vậy, vừa mới rời khỏi cha, trong lòng ta lại có chút vui vẻ, ai, ta, ta thật sự là trên đời này nhất bất hiếu nữ nhi.”

Nhạc Chi Dương cũng thấy buồn bã, vén lên mái tóc của nàng nói ra: “Bằng không, chúng ta đưa xong tin liền cao chạy xa bay, rời đi kinh thành, đi Vô Song Đảo.”

Chu Vi nao nao, trên mặt toát ra ước mơ thần khí, một lát sau, lại lắc đầu thở dài. Nhạc Chi Dương gặp nàng thần sắc, biết nàng không bỏ xuống được người nhà, trong lòng cảm thấy thất lạc, gượng cười nói: “Bảo Huy, mới bệ hạ cho phép ta, chỉ cần cần vương có công, ta muốn cái gì, hãn cho cái gì, khi đó, ta liền muốn người, thiên tử nhất ngôn cửu đỉnh, tất nhiên sẽ không thất ngôn.”

Chu Vi mừng rỡ, nhưng lại ần ần cảm giác có chút không ổn, về phần làm sao không thỏa, lại lại không nói ra được. Chợt nghe Nhạc Chi Dương nói ra: “Thời gian không còn sớm, chúng ta vẫn là nhanh đi Cẩm Y Vệ.”

Hai người lưu luyến tách ra, Chu Vi lo lắng nói: “Nhạc Chi Dương, người nói, Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ có thể hay không nghe cha?”

“Lòng người khó liệu, ta cũng nói không chính xác.” Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, “Chuyện cho tới bây giờ, đành phải tùy cơ ứng biến.”

Chu Vi gật đầu, lại nghĩ tới một chuyện, hỏi: “Là, Cẩm Y Vệ ở đâu? Người biết không?”

“Ai nha.” Nhạc Chi Dương vỗ cái ót, “Ta cũng không biết.”

“Người cũng không biết?” Chu Vi khẩn trương, “Kia nhưng làm sao bây giờ...” Chợt thấy Nhạc Chi Dương hé miệng mỉm cười, lập tức tỉnh ngộ lại, gọi nói, ” tốt, Nhạc Chi Dương, người cái này nói láo tinh, lại ý nghĩ tử gạt người.” Thả người nhào vào hăn nghi ngờ, giơ lên nắm đấm một trận loạn nện. Nhạc Chi Dương ha ha mừng rỡ, nụ cười này mở mày mở mặt, nhiều ngày tương tư sầu khổ quét sạch, trong lòng hỉ nhạc vô cực, thậm chí có chút mà cảm kích Tấn vương, nếu không phải lão tiểu tử kia mưu phản, hăn lại như thế nào có thể được đến cùng người trong lòng thân cận cơ hội.

Chính sự quan trọng, hai người thân mật một trận, phân lải lên đường. Cẩm Y Vệ tại thành đông, nơi đây lại tại thành nam, Nhạc Chi Dương lâu tại chợ búa, kinh thành phố lớn ngõ nhỏ rõ như lòng bàn tay. Hai người chiết khẩu bảy mươi phần trăm tám ngoặt, đến đường cái, chợt thấy trên đường từng đội từng đội cấm quân chính đang đi tuần, khăn yếu đầu phớ cũng có võ sĩ thủ vệ, từng cái đỉnh nón trụ râu giáp, đao thương sáng như tuyết, túc sát chi khí tràn ngập phố dài.

Nhạc Chi Dương âm thầm kêu khổ, lôi kéo Chu Vi lui vào hẻm nhỏ, nhỏ giọng nói: “Hồng bát, Tấn vương phái binh cấm đi lại ban đêm.”

“Làm sao bây giờ?” Chu Vi lo lắng nói, ” tiến lên?” Nói nắm chặt chuôi kiếm.

Nhạc Chi Dương cúi đầu ngẫm lại, cười nói: “Phía dưới không được, chúng ta đi phía trên.” Đưa tay chỉ nóc nhà, Chu Vi hiểu ý, cười nói: “Người nha, khảo giáo khinh công của ta a?”

“Khảo giáo không dám.” Nhạc Chi Dương nhún người nhảy lên, hai chân điểm giẫm vách tường, nhanh như chớp lên mái hiên, chính muốn quay đầu lôi kéo Chu Vi, bên người gió nhẹ ào ào, Chu Vi nhảy lên bên trên nóc nhà, chấp tay đứng ở đằng kia, cười nhẹ nhàng nhìn qua Nhạc Chi Dương.

“Hảo khinh công.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” chúng ta so tài một chút.” Đi đầu nhảy lên ra, rần bò ly nằm, giẫm lên mái nhà im ắng chạy vội, Chu Vi đi theo phía sau. Nhạc Chi Dương nguyên bản sợ nằng cước lực không tốt, nhiều lần quay đầu chú ý nhìn, không muốn Chu Vi nền móng chắc cố, dáng điệu uyển chuyển, kiêm chi nội công ra ngoài đạo môn, nhẹ mảnh kéo dài, sức chịu đựng rất mạnh, vượt qua bảy tám cái nóc nhà, từ đầu đến cuối rơi sau lưng Nhạc Chi Dương năm thước. Nhạc Chi Dương trong lòng khen ngợi, nhưng lại có chút tiếc nuối, Chu Vi khinh công đến cố nhiên là tốt, nếu như không tốt, Nhạc Chi Dương kéo dài nâng, đều có thể nhiều một ít mà thân cận cơ hội.

Suy nghĩ lung tung ở giữa, nơi xa truyền đến một chút vang động, giống như là có người giẫm đạp mái nhà. Nhạc Chi Dương trong lòng báo động, ra hiệu Chu Vi dừng bước, hai người không kịp chọn đất tránh né, phía trước xuất hiện mấy đạo nhân ảnh. Thế tới nhanh đến lạ thường, đi đầu một người vóc dáng lách thấp, thân pháp nhẹ nhàng lạ thường, giống như cười gió mà đi, dấn mái ngói lướt đi tới, trong chớp mắt, đến hai người phụ cận, duệ âm thanh quát: “Ai?”

Thanh âm rất là quen tai, Nhạc Chi Dương nhờ ánh trăng nhìn kỹ, sững sốt một chút, thốt ra mà ra: “Dương Phong đến?”

Dương Phong đến cũng là sững sờ, trừng mắt Nhạc Chi Dương mặt mũi tràn đầy nghi hoặc: “Người nhận ra Dương mỗ?” Nhạc Chi Dương chưa mở miệng, liền nghe có người kêu lên: “Nhạc Chi Dương, là người a?”

Vấn đáp ở giữa, đằng sau mấy người đuổi tới, một người trong đó thả người tiến lên, thân hình nhỏ gầy, chính là Giang Tiểu Lưu, nhìn thấy Nhạc Chi Dương, bỗng mặt mũi tràn đầy kinh ngạc. Nhạc Chi Dương liếc thấy hảo hữu, sinh lòng cuồng hỉ, thấy đã dịch dung mạo, đối phương chưa thể nhận ra, nhưng lại không đành lòng lừa gạt, lập tức cười nói: “Giang Tiểu Lưu, người tốt.”

Mấy tháng không thấy, Giang Tiểu Lưu điều luyện không ít, nghe lời này, hai mắt tỏa sáng, vồ lên trên, một phát bắt được Nhạc Chi Dương cánh tay, nghiêng đầu đánh đo một cái, đột nhiên cười ha ha, dùng sức cho hấn đầu vai một quyền, mắng: “Mụ nội nó, người làm sao biến thành cái dạng này, lén lén lút lút như cái đạo sĩ.”

“Không phải giống như.” Nhạc Chi Dương cười cười, “Ta chính là đạo sĩ?”

“Cái gì?” Giang Tiểu Lưu lấy làm kinh hãi, thốt ra mà ra, “Người xuất gia à nha?”

“Đương nhiên không có.” Nhạc Chi Dương cười to, “Qua lâu như vậy, người vẫn là như vậy dễ bị lừa?”

Giang Tiểu Lưu ngần ngừ, hậm hực nói: “Không sai, người cầu vật chính là Nhạc Chi Dương, không thể giả được, người nếu không nói láo, liền cùng chó không ăn cứt không sai biệt lắm.”

Nhạc Chi Dương mỉm cười, liếc nhìn về sau người, trong lòng thầm giật mình, ngoại trừ Dương Phong đến, Hoa Miên, Thi Nam Đình, Đồng Diệu cũng tại liệt, nho nhỏ trên nóc nhà, vậy mà tề tựu Đông Đảo tứ tôn.

Đám người mới đầu chần chờ, nhưng thấy hai người nói giống, nhìn kỹ Nhạc Chi Dương gương mặt, quả nhiên phát hiện dịch dung vết tích, Đồng Diệu kêu lên: “Tiểu Nhạc, thật là người a?” Nhạc Chi Dương gật đầu cười nói: “Đồng tiên sinh, đã lâu không gặp.”

“Người đóng vai đạo sĩ làm gì?” Đồng Diệu thần sắc nghi hoặc, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương trên dưới dò xét.

“Lão Đồng.” Hoa Miên vỗ vỗ hấn vai, mỉm cười nói, “Nhạc Chi Dương như thế trang phục, tự có đạo lý của hấn.” Nhạc Chi Dương đối nàng riêng có hảo cảm, cung cung kính kính thở dài nói ra: “Hoa tôn chủ mạnh khỏe.”

Hoa Miên mỉm cười gật đầu, Thi Nam Đình cũng thi lễ nói: “Nhạc huynh đệ, ngày đó người giải cứu bốn đảo tại nguy nan, Đông Đảo trên dưới khắc sâu vào trong lòng, không ngày nào không nghĩ hồi báo, nhưng không biết ngài dùng cái gì ở đây? A, cái này một vị công tử, ngày đó tiên nguyệt cư tựa hồ gặp qua...” Mắt xuất tinh mang, nhìn chăm chú Chu Vi.

Chu Vi vẫn là “Nhạc Đạo Đại Hội” lúc trang phục, phong thái tú dật, nghiêm nhiên thanh quý công tử, may mà ngày đó “Tiên nguyệt cư” trên lầu nàg cũng là nam giả nữ trang, chỉ vì dung mạo tuấn nhã, xem qua khó quên, mấy năm trôi qua, Thi Nam Đình y nguyên nhớ kỹ.

Chu Vi tính tình trầm tĩnh, mắt thấy Nhạc Chi Dương cố nhân gặp lại, chỉ là yên lặng đứng ngoài quan sát, lúc này gặp hỏi, chính cần hồi đáp, Nhạc Chi Dương vượt lên trước cười nói: “Nàng gọi Dương Như Nam, cùng dương tôn chủ cùng họ, lại cùng thi tôn chủ cùng tên, đều có một cái ‘Nam’ chữ, a, thật sự là xảo vô cùng.”

Thi Nam Đình sững sờ, vuốt râu cười nói: “Không tệ, thật sự là xảo vô cùng.” Hắn phẩm tính đoan chính, quân tử đối xử mọi người lấy thành, không muốn suy đoán lung tung lòng người, mặc dù cảm giác Nhạc Chi Dương nói chuyện hành động cổ quái, cũng may may không có đem lòng sinh nghi.

Giang Tiểu Lưu nhìn qua Chu Vi, chẳng biết tại sao, có chút tự ti mặc cảm, mắt thấy nàng cùng Nhạc Chi Dương ánh mắt giao tiếp, ý giống như thân mật, nhất thời sinh lòng ghen tuông, âm ức nói: “Nhạc Chi Dương, hẳn là người mới kết giao bằng hữu a? Ngày thường thật là tuấn, hừ, cùng cái đàn bà giống như .”

Nhạc Chi Dương trong lòng có quỷ, lên tiếng không được. Dương Phong đến cả giận nói: “Giang Tiểu Lưu, ngươi lại nói bậy bạ gì đó?” Nói cho Giang Tiểu Lưu cái ót một chưởng, Giang Tiểu Lưu đau đến hừ hừ.

Dương Phong đến chấp tay nói: “Nhạc huynh đệ, giáo đồ vô phương, để người chê cười.”

Nhạc Chi Dương ngày đó viện thủ, hồng Xung Đại Sư âm mưu, Đông Đảo từ trên xuống dưới, đều cảm niệm ân huệ của hắn, Đến như tôn chủ chi lưu, cũng là xưng huynh gọi đệ, đem hắn coi là ngang hàng. Nhạc Chi Dương khách khí hai câu, nói ra: “Ta có việc gấp, đường tắt nơi đây, trùng hợp cấm quân cấm đi lại ban đêm, đành phải đi tới đi lui.”

Đông Đảo đám người nhìn nhau, Hoa Miên nói ra: “Nguyên lai là cấm đi lại ban đêm? Ta còn tưởng là lòng bắt tội phạm đâu! Kỳ quái, ta nghe nói hôm nay là Chu Nguyên Chương thọ thần sinh nhật, toàn thành cùng chúc mừng, ban đêm muốn thả đèn đuốc, làm sao đột nhiên liền cảnh giới toàn thành, như lâm đại địch.”

“Ta cũng không biết...” Nhạc Chi Dương giật ra chủ đề, “Các vị đến kinh thành làm gì?”

“Tìm người a.” Giang Tiểu Lưu ngừng dừng một cái, mặt lộ vẻ ngượng ngùng, “Còn có, còn có Diệp, Diệp tiểu thư.”

“Gia gia tiểu thư?” Nhạc Chi Dương biết rõ hắn tâm tư, cố ý trêu ghẹo trêu chọc, “Đến cùng là gia gia còn là tiểu thư?”

“Mẹ người chứ.” Giang Tiểu Lưu giận dữ, “Ta mới là gia gia người...” Không có mắng xong, liền nhìn Dương Phong đến trừng mắt trông lại, đành phải nôn le lưỡi một cái, đem phía sau thô tục nuốt trở vào. Nhạc Chi Dương sau khi đi, hắn một người ngốc ở trên đảo, “Long Độn Lưu” gia pháp nghiêm chỉnh, Giang Tiểu Lưu không dám nói lung tung chửi loạn, trong lòng mười phần bị đè nén, lúc này gặp đến Nhạc Chi Dương, hồi phục bản tính, ô ngôn uế ngữ thốt ra mà ra, nhìn như mắng chửi người, thực là vui vẻ.

Hoa Miên thở dài một hơi, chán nản nói: “Giang Tiểu Lưu nói không sai, ngày đó các người đuổi theo hòa thượng kia, một đi không trở lại, trong lòng chúng ta lo lắng, đáng tiếc có thương tích trong người, bất lực ra tìm tìm. Về sau thương thế khỏi hẳn, mọi người đi thuyền ra biển, trong trong ngoài ngoài tìm toàn bộ, cũng không có phát hiện tung tích của các người. Về sau đại lục truyền đến tin tức, nói là Tịch Ứng Chân đến kinh thành, ta nghĩ ba người các người cùng một chỗ, hẳn ở kinh thành, các người hơn phân nửa cũng tại, là lấy một đường tìm tới. Luận tu vi, Giang Tiểu Lưu không nên ra đảo, nhưng hẳn xuất thân kinh thành, thông thạo địa hình, lại là bạn tốt của người, cho nên dẫn hẳn đồng hành. Sau khi lên bờ, chúng ta vốn định thẳng đến kinh thành, ai ngờ may mắn thế nào lại nghe thấy Linh Tô tin tức...”

Nói hơi cảm thấy chần chờ, nhìn chăm chú Nhạc Chi Dương nói, ” Linh Tô nàng, nàng vì sao làm Diêm bang bang chủ?” Nhạc Chi Dương vò đầu nói: “Cái này a, nàng yêu làm liền làm, ta lại làm sao biết.”

Hoa Miên nghi hoặc hỏi: “Các người vì sao không cùng một chỗ?” Ánh mắt nhìn về phía Chu Vi, trong mắt lo nghĩ càng đậm.

Nhạc Chi Dương trong lòng hơi hồi hộp một chút, nghĩ thầm Hoa Miên tâm tư kín đáo, thời điểm một lúc lâu, nhất định xem thấu Chu Vi nữ giả nam trang, huống hồ đại sự mang theo, không nên ở lâu, lập tức cười nói: “Diệp cô nương lớn tính tiểu thư, ta không thể trêu vào, lẫn mất lên, không phải sao, nàng làm nàng Diêm bang bang chủ, ta làm ta kinh thành đạo sĩ, nước giếng không phạm nước sông.”

Hoa Miên nhẹ nhàng nhú mày, dò xét hẳn một chút, nói ra: “Kia người cũng đã biết, nàng cũng tới kinh thành a?”

“Cái gì?” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra, “Nàng cũng ở kinh thành.”

Hoa Miên gật đầu nói: “Chúng ta nhận được tin tức, đi Dương Châu tìm nàng, thế nhưng là nhào không, hỏi thăm Diêm bang đệ tử, mới biết nàng tới kinh thành.”

Nhạc Chi Dương cảm thấy đau đầu, nhà đột còn gặp mưa, cái này mấu chốt bên trên Diệp Linh Tô vậy mà cũng tới kinh thành. Vị đại tiểu thư này từ trước đến nay không chê chuyện lớn, chẳng lẽ lại cũng giống như Xung Đại Sư tìm đến Chu Nguyên Chương xúi quẩy. Ly kỳ hơn chính là, Diêm bang bang chủ giá lâm, hẳn cái này “Tử Diêm Sứ Giả” hoàn toàn không biết gì cả, bất quá suy nghĩ cẩn thận, hẳn tại Diêm bang là Nhạc Chi Dương, đến kinh thành liền biến thành Đạo Linh, Diệp Linh Tô cho dù hữu tâm cũng không có chỗ tìm hẩn.

Nghĩ tới nghĩ lui, đau đầu không thôi, Nhạc Chi Dương ngẩng đầu một cái, chợt thấy Hoa Miên lạnh lùng trông lại, trong mắt rất có chất vấn. Hẩn giật mình trong lòng, vội nói: “Hoa tôn chủ, Diệp Linh Tô hạ lạc ta thật là không biết, tại hạ vừa có chuyện quan trọng, các người ở đâu dừng chân, chờ đến chuyện, chúng ta gặp lại không muộn.”

Hoa Miên rất là thất vọng, nhàn nhạt nói ra: “Chúng ta vừa tới, còn không có địa phương nghỉ chân.” Nhạc Chi Dương sững sờ, cười nói: “Hữu duyên chắc chắn sẽ gặp lại, cáo từ, cáo từ.” Tâm hẩn hư khiếp đảm, chỉ sợ thời điểm một dài, Chu Vi tiết lộ thân phận, chỉ muốn cách một nhóm người này càng xa càng tốt. Không đợi Hoa Miên ứng thanh, kéo một cái Chu Vi ống tay áo, dắt mở nhanh chân liền đi, tai nghe Giang Tiểu Lưu kêu la: “Uy, Nhạc Chi Dương, người đi như thế nào? Ta còn có lời hỏi người đâu...”

Nhạc Chi Dương mắt điếc tai ngơ, một hơi vọt ra thật xa, mới thả chậm bước chân, quay đầu nhìn lại, không người theo tới, lúc này mới buông lỏng một hơi, quay đầu nhìn về phía Chu Vi, tiểu công chúa thần sắc nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi: “Bọn hẩn là bằng hữu của người a?”

“Có là.” Nhạc Chi Dương trong lòng hiện lên Giang Tiểu Lưu cái bóng, ngừng dừng một cái, “Có không phải.”

Chu Vi nói: “Người dạng này vội vàng rời đi, trong lòng bọn họ nhất định kỳ quái.”

“Không lo được.” Nhạc Chi Dương có chút phát sầu, “Những người này mấy cái đều là người cha đại thù địch, nếu là biết thân phận của người, không phải đem người ăn sống nuốt tươi không thể?”

Chu Vi ngần ngừ, chán nản nói: “Phụ hoàng cừu gia thật nhiều, đi đến chỗ nào cũng có thể gặp được.”

Nhạc Chi Dương gặp nàng khổ sở, nhin không được an ủi: “Làm Hoàng đế nơi đó có không đắc tội người ? Chúng ta chuyện quan trọng mang theo, người liền đừng suy nghĩ nhiều!”

Chu Vi điểm gậy đầu một cái, thu thập tâm tình. Hai người bắn lên khinh công chạy một trận, trông thấy Cẩm Y Vệ chỉ huy ti dinh thự, ở giữa đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào, mơ hồ xen lẫn đao kiếm va chạm thanh âm.

Hai người trong lòng cảm giác nặng nề, xem tình hình, Tấn vương đã đối Cẩm Y Vệ động thủ, hai người đến cùng đến chậm một bước. Chu Vi không biết làm sao, . Nhìn qua Nhạc Chi Dương gương mặt xinh đẹp trắng bệch, Nhạc Chi Dương trầm ngâm một chút, kiên quyết nói: “Đi trước nhìn một cái.”

Hai người cúi người hướng về phía trước, đến chỗ gần, nhưng gặp tứ phía đầu tường cũng có Cẩm Y Vệ vũ sĩ, người khoác Ngự Lâm khải giáp, che khuất cá chuồn cẩm phục, trong tay cường nỗ trương đầy, làm thành một vòng nhắm ngay ngoài tường.

Ngoài tường quay chung quanh mấy trăm cấm quân, tay cầm đao thuân, lớn tiếng chửi rủa, gần tường chỗ nằm mấy cỗ cấm quân thi thể, máu chảy đầy đất, nhìn thấy mà giật mình.

Nhạc Chi Dương yên lòng, suy nghĩ: “Cám ơn trời đất, Cấm Y Vệ còn chưa thay chủ, sự tình còn có chuyển cơ.”

Chợt thấy một tên thái giám vượt qua đám người ra, âm thanh kêu lên: “Trương chỉ huy làm, người phản rồi sao? Thánh thượng thủ dụ cũng dám chống lại? Thậm chí, người giam thiên sứ, sát hại cấm quân, các người những này Cấm Y Vệ, to gan lớn mật, liền không sợ tru diệt cửu tộc sao?”

Đầu tường Cấm Y Vệ nghe lời này, hai mặt nhìn nhau, thần sắc do dự, rõ ràng quân tâm dao động, trong tay kinh nỏ cũng thoáng qua nâng lên. Cái kia thái giám xem thời cơ, đang muốn rèn sắt khi còn nóng, thành linh một mũi tên phóng tới, chính giữa cổ họng, nhất thời mất mạng.

Cấm quân phát một tiếng hô, kéo lên cung tiễn nhắm ngay đầu tường một trận loạn xạ, Cấm Y Vệ rút đầu né qua mưa tên, lại lấy tay bên trong tên nỏ phản kích. Hai bên đối xạ một vòng, đều có tử thương.

Qua nửa ngày, cấm quân thu cung triệt thoái phía sau, một người thống lĩnh bộ dáng người tay cầm tấm chắn, chậm rãi chuyển tiến lên đây, lớn tiếng kêu lên: “Các vị Cấm Y Vệ huynh đệ, mọi người đều vì Thánh thượng hiệu lực, tội gì tự giết lẫn nhau? Các người kháng chỉ bất tuân, như luận như thế nào cũng không thể nào nói nổi.”

Vệ sở bên trong yên lặng lúc hứa, một cái thanh âm khàn khàn nói ra: “Thánh chỉ? Hừ, Chu chỉ huy làm, người chừng nào thì gặp qua mang theo mấy trăm cấm quân truyền thánh chỉ?”

“Trương chỉ huy dùng.” Cấm quân thủ lĩnh nói nói, ” người dùng cương trước bờ vực, gắn liền với thời gian không muộn, Thánh thượng chính là ngờ tới người sẽ kháng chỉ, mới có thể phái huynh đệ đến đây đốc chiến.”

“Chu huynh người có chỗ không biết...” Họ Trương trầm mặc một chút, “Như luận như thế nào, Cầm Y Vệ chỉ nghe từ thánh cái trước.”

Cầm quân thống lĩnh chả trách: “Đã như vậy, gì không tiếp chỉ?”

“Việc này không tiện nói rõ.” Trương chỉ huy làm ngừng dừng một cái, “Nếu muốn Trương mỗ nghe lệnh, người để Lãnh Huyền Lãnh công công tự mình tới tuyên chỉ, hãn như tới, Trương mỗ mặc cho giết mặc cho róc thịt, quyết không chần chờ.”

Cầm quân thống lĩnh mặt lộ vẻ chần chờ, lúc này một tên thái giám tiến tới góp mặt, ghé vào lỗ tai hãn nói nhỏ vài câu. Thống lĩnh trừng thái giám một chút, nhúu nhúu mày, cất giọng kêu lên: “Không khéo cực kì, Lãnh công công thụ phong hàn, đêm nay sợ là tới không được nha.”

“Tốt, ” họ Trương ha ha cười lạnh, “Tối nay tới không được, vậy liền ngày mai đến, không thấy Lãnh công công, chúng ta cứ như vậy đông dài.”

Chu chỉ huy làm xì một tiếng khinh miệt, cả giận nói: “Cầu nương dưỡng, Trương Kính tổ, đây là người bức ta, chúng tiểu nhân, đem công thành khí giới điều tới, lão tử cũng không tin, cái này lấp kín tường đồ có thể so sánh tường thành còn cứng rắn.”

Lời này vừa nói ra, Cầm Y Vệ võ sĩ không không đổi sắc mặt. Nhạc Chi Dương thấy tình thế không ổn, chỉ sợ lòng người sinh biến, dao động đại cục. Lập tức rút kiếm ra khỏi vỏ, thấp giọng nói: “Bảo Huy, người tại chỗ này đợi ta.”

“Không được.” Chu Vi gấp nói, ” ta cũng đi.”

Nhạc Chi Dương nói: “Lần này đi nguy hiểm...” Chu Vi dùng sức lắc đầu, bắt qua tay hãn, tại hãn lòng bàn tay viết: “Sống, cùng một chỗ, chết, cùng một chỗ.” Nàng tính tình ngại ngừng, quá buồn nôn nói không nên lời, cho nên lấy tay thay mặt miệng, kể ra nội tâm.

Nhạc Chi Dương trong lòng cảm động, thật sâu liếc nhìn nàng một cái, hít một hơi, gật đầu nói: “Tốt, đi theo ta đằng sau.” Rút kiếm thả người, lướt về phía tường vây.

Đầu tường võ sĩ gặp người tới gần, không hỏi xanh đỏ, phát nổ liền bắn. Nhạc Chi Dương sử xuất “Phi ảnh thần kiếm”, kiếm như lưu quang, kết thành từng đạo vòng sáng, mũi tên tới đụng một cái, nhao nhao rơi xuống đất.

Bắn tên võ sĩ giật mình, phát một tiếng hô, chúng võ sĩ nhao nhao quay đầu, mấy chục tấm kinh nổ nhắm ngay Nhạc Chi Dương, tiền giống như mật mưa, duệ khiêu mà tới.

Nhạc Chi Dương gọi không kịp, luống cuống tay chân, thế đi vì đó dừng một chút. Lúc này bên cạnh thân gió nổi lên, “Thu thần kiếm” nghiêng nghiêng đâm tới, Chu Vi sử xuất một đường “Văn khúc kiếm”, kiếm chiêu miên miên mật mật, mưa gió không lọt, mũi tên cận thân, giống như vì một cái đại thủ phật quét, rì rào tốc rơi vào Chu Vi chân trước.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy kinh ngạc, nhin không được quay đầu nhìn lại “Chu Vi gương mặt xinh đẹp như ngọc, mặt bên làm nổi bật ánh lửa, phá lệ tú mỹ động lòng người. Giờ phút này nàng chuyên chú kiếm thuật, đôi mắt đẹp ngưng chú, trong suốt như tinh, trường kiếm trong tay trong nhu có cương, phòng thủ nghiêm mật, dễ dàng liền đem Nhạc Chi Dương sơ hở bổ sung.

Nhạc Chi Dương càng phát ra ngạc nhiên, tổng cảm giác Chu Vi kiếm pháp chỉ tốt ở bề ngoài, nhìn như “Dịch tinh kiếm”, nhưng cùng mình học có phần có khác biệt, đồng dạng một chiêu kiếm pháp, Chu Vi xuất thủ lực đạo không lớn, uy lực lại phải lớn hơn rất nhiều. Nhạc Chi Dương nhìn mấy chiêu, không khỏi ngẫm sinh hoài nghi: “Hẳn là Tịch đạo trưởng ẩn giấu tư, kiếm pháp của ta không có học hết.”

Nguyên lai, “Dịch tinh kiếm” tuy là “Quy Tàng Kiếm” hóa đến, nhưng ở Đạo gia chìm đắm trăm năm, trải qua mấy đời đạo sĩ thêm bớt biến hóa, bỏ đi sáu hào chi pháp, ám hợp Hoàng lão chi thuật. Phải biết, dịch lý lấy dương cương vì quý, Đạo gia thì tôn sùng âm nhu, Thái Hạo cốc khai sơn tổ sư tình cùng trời câm lại đều là nữ tử, trời sinh âm nhu, càng thêm thân cận Đạo gia. Dần dà, “Dịch tinh kiếm” âm nhiều dương ít, nhu nhiều vừa ít, luyện đến người đứng đầu cảnh giới, tựa như trong bông có kim, bên ngoài giống như nhu hòa, ở trong chứa phong mang.

Nhạc Chi Dương mặc dù cũng luyện qua “Dịch tinh kiếm”, nhưng hẩn tính tình nhảy thoát, tình nóng như lửa, cũng không thích hợp “Thái Hạo cốc” võ công, lại thêm chỉ vì cái trước mắt, luyện kiếm dừng ở chiêu thức, không muốn truy đến cùng tâm pháp, có vẻ như chiêu pháp lăng lệ, kỳ thật thật to vi phạm với “Dịch tinh kiếm” pháp ý. Tịch Ứng Chân cũng minh bạch đạo lý này, truyền cho hẩn kiếm pháp chỉ là tình thế bức bách, cũng không có thu hẩn làm đồ ý tứ.

Chu Vi Cầm Tâm như nước, rất hợp Xung Hư chi đạo, Tịch Ứng Chân đệ tử bên trong, kiếm pháp cao hơn nàng khối người như vậy, đơn thuần kiếm ý lĩnh ngộ chi sâu, ngoại trừ Chu Vi, cũng tìm không được nữa cái thứ hai, nếu nàng chuyên tâm kiếm thuật, đợi một thời gian, không hẩn không thể trở thành “Thái Hạo cốc” hạng nhất kiếm khách, nhưng nàng trầm mê âm nhạc, kiếm đạo bên trên cũng không mười phần cố gắng, cho nên kiếm pháp tuy cao, cũng dừng ở phòng thân, khó mà đại thành.

Lúc này ở giữa, hai người song kiếm cùng bay, một cương một nhu, vừa để xuống vừa thu lại, trái đến trái cản, phải đến phải nghênh, không ngừng bước, trong khoảnh khắc xông phá mưa tên, tới gần đầu tường. Phía dưới cấm quân vừa mừng vừa sợ, coi là tới đồng bọn, mắt khảm phá nỏ trận, cùng kêu lên hoan hô lên.

Cấm Y Vệ thấy tình thế, bỏ qua kinh nỏ, đồng loạt rút ra trường đao, Nhạc Chi Dương kêu lên: “Đừng động thủ, người một nhà!”

Chúng võ sĩ căn bản không tin, đi đầu một người quát: “Người lừa gạt ai?” Nhảy lên đầu tường, nâng đao liên trảm, đao thế chìm mãnh, phát ra thê lương phong thanh.

Nhạc Chi Dương giơ kiếm đón lấy, trường kiếm nhẹ nhàng dựng vào thân đao, kia võ sĩ chỉ cảm thấy một cỗ rung động thuận đao kiếm truyền tới, cánh tay run lên, nội kinh vướng víu, đao thế trống rỗng một yếu, khó thành phá trúc chi thế. Lúc này Nhạc Chi Dương thuận tay một nhóm, võ sĩ không tự chủ được, trường đao theo kiếm mà động, đình một tiếng đụng vào một tên khác võ sĩ lưỡi đao, rung động cảm giác cũng truyền đến kia võ sĩ trên thân, đồng dạng đao rung động thân nha, cánh tay không còn chút sức lực nào, trường đao trong tay thuận Nhạc Chi Dương huy kiếm chi thế, lại dựng vào thanh thứ ba trường đao.

Ngũ hỉ hợp tấu về sau, Nhạc Chi Dương đối « Diệu Nhạc Linh Phi Kinh » lĩnh ngộ càng sâu, luyện tay không công phu dung nhập Linh Vũ, trong lúc giơ tay nhắc chân liền có thể tùy ý sử xuất, các loại chiêu thức giao thế biến hóa, linh dương móc sừng, không để lại dấu vết. Lúc này ở giữa, hãn sử chính là “Phi ảnh thần kiếm” chiêu thức, dùng lại là “Phủ Cầm Chưởng” nội kinh, tăng thêm “Chỉ Qua Ngũ Luật”, đối phương trường đao đụng một cái thân kiếm, lập tức vì hãn nội kinh chế trụ, thân bất do kỷ, đao theo kiếm đi. Trong nháy mắt, liền có năm cây trường đao bị Nhạc Chi Dương xấn trên thân kiếm, tùy theo vẽ lên một cái vòng tròn, Nhạc Chi Dương kêu một tiếng “Lên”, chưởng lực thuận đao kiếm đưa ra, võ sĩ hồ khẩu rung mạnh, trên tay kinh lạc loạn chiến, giống như đánh đàn trống sắt.

Năm người cùng kêu lên kêu sợ hãi, trường đao trong tay phóng lên tận trời, dưới chân lão đảo không chừng, nhao nhao cảm hướng phía dưới. Dưới tường che kín cấm quân, năm người ngã xuống, hãn phải chết không nghi ngờ, thế nhưng là trúng “Chỉ Qua Ngũ Luật”, hoàn toàn không tự chủ được. Chính sợ hãi, Nhạc Chi Dương thả người nhảy lên, “Thần Chung Thối” phiêu nhiên hoành đá, liên kích mang chọn, một sát na đá lượt năm

người. Năm người như bên trong nện gõ, hai lỗ tai vù vù, thân thể hướng về sau gấp ngửa, nhanh như chớp chạy trở về tường vây về sau.

Cái này hai lần thần diệu tiêu sái, trùng hợp phù tiết, nhẹ nhàng nhưng như kinh hồng nhảy múa, Chu Vi một bên trông thấy, cũng thấy ý loạn thần mê. Cẩm Y Vệ ngay cả gãy năm người, đầu tường xuất hiện một lỗ hồng, Nhạc Chi Dương kéo Chu Vi, xoay người vượt qua đầu tường.

Hai chân còn chưa rơi xuống đất, hơn mười chi trường thương trùng thiên đâm tới, Nhạc Chi Dương hít một hơi, huy kiếm dựng vào một cây trường thương, thân thể mượn lực bắn ngược, phiêu như mây bay, khoan thai treo giữa không trung.

Như là trường đao, trường thương cũng bị mang lệch, đụng vào cái khác trường thương, cán thương chạm vào nhau, loạn thành một bầy. Bảy, tám cây trường thương giao cùng một chỗ, đã mất đi chính xác, theo Nhạc Chi Dương kiếm thế lệch ra đến ngã xuống.

Chu Vi nhìn ở trong mắt, trong lòng bội phục, trong tay cũng không nhàn rồi, “Thu thần kiếm” phiêu như mưa phùn, cơ hồ cùng một thời gian đâm về mấy cầm súng võ sĩ cổ tay.

Võ sĩ lâm nguy “Chỉ Qua Ngũ Luật”, bản liền khó chịu khó chịu, chợt thấy kiếm quang đánh tới, nhất thời bối rối, ném đi trường thương lui lại trốn tránh. Vui, Chu hai người đạt được khe hở, phiêu nhiên rơi trên mặt đất.

Cẩm Y Vệ nghiêm chỉnh huấn luyện, biết rõ đối thủ lợi hại, thế nhưng không có hù ngã, phát một tiếng hô, hơi lui lại tiến, trường thương duệ mâu hướng hai người đâm tới. Nhạc Chi Dương đang muốn nghĩ cách phá trận, bất ngờ Chu Vi làm một chiêu “Thiên Nguyên thức”, rón mũi chân, gió lốc cuồng chuyển, xoạt xoạt xoạt, mũi kiếm chỗ qua, đến gần thương mâu đều bị cắt đứt.

“Thật nhanh kiếm.” Nhạc Chi Dương bật thốt lên tán thưởng, Chu Vi nghe thấy, hướng hẳn nở nụ cười xinh đẹp, ánh lửa chiếu rọi phía dưới, tựa như ưu hoa quỳnh mở, thanh lệ tuyệt tục.

Nhạc Chi Dương thấy ngẩn ngơ, quên người ở chỗ nào, Cẩm Y Vệ dừng mãnh phi thường, thương mâu mặc dù đoạn, vẫn là hướng về phía trước đâm tới. Chu Vi thấy thế, gọi lớn: “Cẩn thận...” Nói trường kiếm vung vẩy, khiến cho vẫn là “Thiên Nguyên thức” kiếm chiêu, đoạn đường này kiếm pháp giăng cứu trước mình hậu nhân, định sau đó loạn. Tựa như đánh cờ, trước rơi “Thiên Nguyên” chi vị, lấy chi làm trục, ung dung mưu tính bát phương, cho nên tại “Dịch tinh kiếm” bên trong thích hợp nhất quần chiến, dùng ít địch nhiều, không hướng hết sức, Chu Vi một khi sử xuất, chỉ gặp kiếm quang tinh tránh, cận thân thương mâu đều bị đẩy ra.

Nhạc Chi Dương tỉnh ngộ lại, thầm kêu hổ thẹn, sử xuất “Chỉ Qua Ngũ Luật”, kéo lại bảy tám khẩu súng mâu, chột trái chột phải chuyển hai cái vòng tròn, cộc cộc cộc tiếng vang không dứt, thương mâu nhất thời rơi xuống một chỗ.

Chúng võ sĩ vừa kinh vừa sợ, cùng kêu lên phát hô, nhao nhao rút lui, đằng sau hơn mười người tay trái cầm thuẫn, phải tay cầm đao, giấu ở tấm chắn về sau, lẩn lộn ép về phía hai người.

Nhạc Chi Dương nhíu nhíu mày, giơ kiếm tại ngực, duệ âm thanh kêu lên: “Trương chỉ huy làm ở đâu?”

Một tiếng còi vang, đao thuẫn võ sĩ ứng thanh dừng lại, ô trầm trầm tấm chắn lộ ra sáng loáng trường đao, hình như lấp kín sắt tường đem hai người bao bọc vây quanh.

Nhạc Chi Dương âm thầm gọi tốt, Cẩm Y Vệ không hổ là Chu Nguyên Chương tâm phúc cận vệ, quả nhiên nghiêm chỉnh huấn luyện. Mười mấy tên đao thuẫn thủ tụ tán tiến dừng, kín kẽ, chỉnh tề như một.

Yên lặng một lát, sất sau tường có người nói ra: “Túc hạ là Đông cung Đạo Linh tiên trưởng?” Chính là trước kia Trương Kính tổ.

“Chính là tiểu đạo.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” ta phụng thánh chỉ, tới gặp Trương chỉ huy dùng.”

“Thánh chỉ?” Trương Kính tổ hừ một tiếng, “Thánh chỉ gì thế.”

Nhạc Chi Dương lấy ra phong thư, lung lay nhoáng một cái, nói ra: “Thánh thượng tự tay viết thư.” Đối diện trầm mặc một lát, Trương Kính tổ nói ra: “Người ném qua tới.” Nhạc Chi Dương nói: “Người trước ra.”

Trầm mặc một chút, Trương Kính tổ nói: “Không thành, ta lộ diện một cái, khó đảm bảo không biến thành bia ngăm của người.”

Nhạc Chi Dương cũng thấy có lý, nhưng can hệ trọng đại, sợ nhất nhờ vả không phải người, đành phải nói ra: “Thánh thượng muốn ta làm mặt giao cho các hạ.”

Trương Kính tổ lạnh hừ một tiếng, lại không ngôn ngữ, Nhạc Chi Dương biết tâm hắc có hồ nghi, chính muốn như thế nào thủ tín đối phương, chợt nghe Chu Vi cất giọng kêu lên: “Trương chỉ huy làm, người nhận ra ta a?” Kéo đông sườn núi mũ, đen nhánh sơn sáng tóc dài thác nước giống như phát phơ xuống tới.

“Bảo Huy công chúa.” Trương Kính tổ thốt ra mà ra, đi theo trầm mặc một chút, nói nói, ” tránh ra.”

Tầm chắn ứng thanh tách ra, đi ra một người đến, cao gầy điêu luyện, ánh mắt sắc bén, nhìn qua hai người nghi hoặc không chừng. Đông cung thời điểm, Nhạc Chi Dương cùng Trương Kính tổ gặp qua hai mặt, dù chưa trò chuyện, lẫn nhau dung mạo ngược lại còn nhớ rõ, nhận ra người này chính là chính giác nhi, liền đem Chu Nguyên Chương tự tay viết thư đưa tới.

Trương Kính tổ tiếp nhận, xé mở nhìn lên, sắc mặt đại biến. Đánh một thủ thế, bốn bề võ sĩ nhao nhao tản ra.

Trương Kính tổ đi lên phía trước, hướng về phía hai người cung cung kính kính làm cái vái chào, cười khỗ nói: “Hai vị nhiều có đắc tội, dưới mắt tình thế hỗn loạn, Trương mạo không dám khinh thường.”

“Không sao.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” cung trong...” Nói còn chưa dứt lời, Trương Kính tổ làm một cái ánh mắt: “Hai vị đi theo ta.” Đường trước vào Nội đường. Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi nhìn nhau, cũng chỉ đành đuổi theo.

Đến Nội đường, Trương Kính tổ lui võ sĩ, xích lại gần ánh nến nhìn kỹ thư, sắc mặt bỗng nhiên biến hóa, đầu tiên là chấn kinh, tiếp theo uể oải, tiến tới do dự bất định, đến cuối cùng tựa hồ lâm vào trầm tư.

Sở chỉ huy bên ngoài, tiếng mắng chửi bên tai không dứt, cấm quân cùng Cẩm Y Vệ còn giao phong. Nhạc Chi Dương nóng nảy, kêu lên: “Trương chỉ huy dùng.”

Trương Kính tổ sững sờ, tỉnh ngộ lại, gầy lên giấy viết thư nhét vào trong ngực, đưa thay sờ sờ cái trán, phát hiện đều là mồ hôi lạnh. Hắn nhìn qua hai người, sắc mặt lúc sáng lúc tối, ánh mắt khó mà nắm lấy, trầm mặc một chút, chớp tay nói ra: “Hỗ then, cung trong phát sinh như dị biến này, Trương mạo vậy mà hoàn toàn không biết gì cả, Cẩm Y Vệ trên dưới đều có sai lầm xem xét chi trách.”

Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi: “Bệ hạ nói trên thư có bình loạn phương lược, đến cùng như thế nào bình loạn?”

“Cái này a?” Trương Kính tổ chậm rãi nói nói, ” bệ hạ để các người đi tìm Yến Vương.”

“Yến Vương?” Nhạc Chi Dương sững sờ, “Hắn không phải về Bắc Bình rồi sao?”

“Ai nói ?” Trương Kính tổ hết sức kinh ngạc.

“Ninh Vương nói!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” hắn nói Yến Vương trước kia ra khỏi thành hướng bắc đi.”

Trương Kính tổ tường tận xem xét Nhạc Chi Dương, gật đầu nói: “Người nói cũng không sai, bất quá, đây chẳng qua là hắn quỵ gối.”

“Quỵ gối?” Nhạc Chi Dương lại là sững sờ, “Lời này sao nói?”

Trương Kính tổ nói: “Hắn ra khỏi thành về sau, lại trang điểm trở về...” Chu Vi “A” một tiếng, thốt ra nói: “Hồi phiên để a?”

“Không phải.” Trương Kính tổ lắc đầu, tựa hồ cũng rất hoang mang, “Hắn không có về phiên để, mà là đi địa phương khác.”

“Địa phương nào?” Chu Vi vội vàng lại hỏi, “Người biết ở đâu a?” Trương Kính tổ nhìn nàng một chút, gật đầu nói: “Ta đương nhiên biết.”

Chu Vi nhìn chăm chăm Trương Kính tổ, tựa hồ khó có thể tin, do dự một chút, nhẹ nói: “Trương chỉ huy làm, người, người chẳng lẽ đang giám thị Tứ ca?”

Trương Kính tổ gượng cười hai tiếng, cũng không trả lời. Nhạc Chi Dương thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng hết sức rõ ràng: Chu Nguyên Chương khắc kỷ đa nghi, chẳng những dùng Cẩm Y Vệ giám thị quần thần, ngay cả con của mình cũng tin không được. Nhìn, Tấn vương nghịch mưu đạt được đúng là may mắn, nếu không phải “Nhạc Đạo Đại Hội”, Xung Đại Sư thủ đoạn lại cao hơn, đảm lượng lại lớn, muốn muốn thành công cũng là mơ mộng hão huyền.

Chu Vi nghĩ nghĩ, nói ra: “Đã phụ hoàng có lệnh, còn xin Trương chỉ huy làm mang chúng ta đi gặp Tứ ca.”

“Ta đi không được.” Trương Kính tổ ngừng dừng một cái, “Thánh thượng có lệnh, để cho ta suất Cẩm Y Vệ cố thủ nơi đây, kiềm chế làm loạn cấm quân.” Hần chuyển hướng góc tường, gọi nói, ” giày ủng!”

Góc tường ứng thanh mở rộng, đi ra một người nam tử, tuổi chừng ba mươi, bình dân trang phục, tướng mạo bình thường, duy chỉ có mặc vào một đôi sơn sáng giày ủng, đi đến Trương Kính tổ trước mặt, không nói một lời, yên lặng ôm quyền hành lễ.

“Giày ủng!” Trương Kính tổ nói, ” người mang Đạo Linh tiên trưởng đi tìm Yến Vương.”

Giày ủng nhìn lại Nhạc Chi Dương một chút, xoay người rời đi, Nhạc Chi Dương bước nhanh đuổi theo, Chu Vi đang muốn theo đuôi, Trương Kính tổ khẽ vươn tay đưa nàng ngăn lại: “Công chúa điện hạ, người lưu tại vệ sở.”

“Cái gì?” Chu Vi sửng sờ, “Người nói cái gì?”

Trương Kính tổ tăng hắng một cái, nói ra: “Thánh thượng trong thư nói, công chúa điện hạ lưu tại vệ sở, Đạo Linh tiên trưởng đi gặp Yến Vương.”

“Không được.” Chu Vi thốt ra gọi nói, ” ta cũng muốn đi.”

“Thánh ý khó vi phạm.” Trương Kính tổ lạnh lùng nói, ” công chúa điện hạ, còn xin đừng nên cùng hạ quan khó xử.”

“Ta không tin.” Chu Vi ngần ngại, “Người đem tin cho ta xem một chút.”

Trương Kính tổ lắc đầu: “Thánh thượng nói, phong thư này chỉ có hạ quan có thể nhìn.”

“Thế nhưng là...” Chu Vi nước mắt cũng nhanh chảy ra, Nhạc Chi Dương nhẹ nhàng giật giật ống tay áo của nàng, cười nói: “Đừng có gấp, ta cũng không phải một đi không trở lại.” Quay người hỏi nói, “Trương chỉ huy làm, cấm quân thế lớn, chỗ này thủ được a?”

Trương Kính tổ nói: “Vệ sở kiến tạo mới bắt đầu, làm phòng phi thường biến, sắp đặt phòng ngự chi năng. Nội trạch cơ quan vô số, bốn phương thông suốt, tường ngoài công phá, cũng có thể lui vào nội trạch, cho dù đối phương hỏa công, cũng có thể chèo chống một canh giờ.”

“Một canh giờ?” Nhạc Chi Dương nhíu mày, “Một canh giờ về sau đâu?”

Trương Kính tổ thật sâu liếc hắt một cái, cười khổ nói: “Một canh giờ về sau, tiên trưởng nhưng vì hạ quan nhật xác.”

Nhạc Chi Dương sắc mặt biến hóa: “Nói như vậy, chỉ có một canh giờ tìm tới Yến Vương.”

“Không chỉ như vậy.” Trương Kính tổ phun một ngụm khí, vẻ mặt nghiêm túc, “Người còn phải thuyết phục hãn cần vương.”

“Có ý tứ gì?” Chu Vi rất là kinh ngạc, “Người nói là, Tứ ca sẽ không cần vương?”

“Cái này khó nói.” Trương Kính tổ khẽ cười khổ, “Thánh thượng trong thư bàn giao, tiên trưởng lần này đi, không thể tiết lộ chỗ ở của hãn.”

Nhạc Chi Dương trong lòng rộng rãi, Chu Nguyên Chương nhất định nhìn ra hãn đối Chu Vi tình ý, cho nên đem Chu Vi lưu tại vệ sở, kể từ đó, Nhạc Chi Dương trăm phương ngàn kế cũng muốn thuyết phục Yến

Vương, giải cứu vệ sở chi vậy, lại không dám tiết lộ Chu Nguyên Chương chỗ ẩn thân. Tiến tới suy đoán, cấm quân vây công Cẩm Y Vệ, cũng tại lão Hoàng đế trong dự liệu, Chu Nguyên Chương đa mưu túc trí, quả nhiên danh bất hư truyền.

Ý tưởng đến đây, Nhạc Chi Dương tê cả da đầu, trong lòng sinh ra một chút sợ hãi. Tịch Ứng Chân trước khi đi, lập đi lập lại căn dặn hãn không muốn vượt vào đế Vương gia sự tình, bây giờ hãn càng lún càng sâu, đã không cách nào tự kềm chế, vừa nghĩ tới Chu Nguyên Chương thủ đoạn, liền cảm giác sợ mất mật, nhưng là nhìn lấy Chu Vi hai mắt, hãn lại sợ hãi tiêu hết, hào khí tỏa ra, chỉ cảm thấy thiên hạ lại không việc khó.

Trong lúc nhất thời, Nhạc Chi Dương chuyển bảy tám cái suy nghĩ, chợt cười nói: “Trương chỉ huy làm, bệ hạ liền tin tưởng ta có thể thuyết phục Yến Vương?”

“Tình thế cho phép.” Trương Kính tổ khấp lợ đang nói, “Yến Vương nếu không cần vương, như thường không thể sống mệnh.”

Nhạc Chi Dương nói: “Yến Vương vô binh không tướng, lại nên như thế nào cần vương.” Trương Kính tổ nói: “Thánh thượng thư như thế, hạ quan máy móc.” Ngừng dừng một cái, ý vị âm thanh dài nói, “Yến Vương ngút trời anh tài, tất có thủ thắng chi pháp.”

“Được.” Nhạc Chi Dương cười cười, “Ta liền đi một lần.” Lờm Chu Vi một chút, tiểu công chúa nhìn qua hãn, trong mắt tràn ngập lo lắng, môi hơi động một chút, trong hốc mắt phút chốc tụ mãn nước mắt.

Nhạc Chi Dương cười với nàng cười, hít một hơi, hướng giày ủng nói ra: “Xin các hạ dẫn đường.” Giày ủng điểm gập đầu một cái, bước nhanh đi hướng tường động, Nhạc Chi Dương theo sát phía sau, đi đến trước cửa hang, chợt nghe Chu Vi kêu lên: “Vui chi... Đạo Linh, người...” Tiếng nói nghẹn ngào, mang lên giọng nghẹn ngào.

Nhạc Chi Dương lòng như đao cắt, chột cấn rặng một cái, cứng rắn lên tâm địa, đi về phía trước tầm mười bước, sau lưng môn hộ khép kín, sáng ngời biến mất. Giày ủng trong tay nhiều một chi bó đuốc, ánh lửa chập chờn, chiếu lên ám đạo lúc sáng lúc tối. Chỉ chốc lát sau, phía trước xuất hiện một đạo sắt áp, áp trước có cầm y võ sĩ thủ vệ.

Giày ủng xuất ra lệnh bài, võ sĩ nghiệm qua, giảo lên miệng cống. Hai người thông qua, lại đi trên dưới một trăm bước, lại có sắt áp thủ vệ phía trước. Như thế tầng tầng bố trí phòng vệ, chính là phòng ngừa địch nhân phát hiện địa đạo cửa vào, thừa dịp khe hở đánh vào vệ sở. Nhạc Chi Dương nhìn ở trong mắt, thoáng an tâm, suy nghĩ Cẩm Y Vệ quả như Trương Kính tổ nói, cơ quan trùng điệp, không dễ công phá.

Trong lúc suy tư, địa đạo đến cuối cùng, xốc lên cái nắp, cỏ khô mùi vị xông vào mũi, Nhạc Chi Dương nhìn chung quanh bốn phía, lại là một gian cỏ khô ngựa phòng.

Giày ủng không nói một lời, cúi đầu hướng về phía trước. Nhạc Chi Dương không làm sao được, đành phải đuổi theo.

Ra cỏ khô phòng, xuyên qua không người dân trạch, tiến vào một đầu hẻm nhỏ, trong ngõ nhỏ tấp nập năm tốp ba đứng đấy bách tính, nơm nớp lo sợ nhìn ra xa xa. Chỗ ấy tiếng hô chấn thiên, ánh lửa ầm ầm, thỉnh thoảng truyền đến tiếng vang, Nhạc Chi Dương thấy cấm quân bắt đầu tiến công vệ sở, trong lòng bất ổn, bưng bưng không cách nào bình tĩnh.

Hắn ngơ ngác quan sát, đầu óc hỗn độn một đoàn, thẳng đến giày ủng kêu to, phương mới hồi phục tinh thần lại. Nhạc Chi Dương mặt ủ mày chau, đi theo giày ủng đằng sau. Giày ủng dung mạo không đáng để ý, cước lực cũng rất kinh người, mặc một đôi giày ủng, đi đường lại không một tiếng động, mặc đường phố quần ngõ hẻm, thành thạo đến cực điểm. Hắn nghiệm nhiên biết cấm quân tuần tra lộ tuyến, gặp gỡ đội ngũ tuần tra trước đó, luôn có thể đi đầu một bước tránh đi.

Hai người một đường đi qua, không ngăn lại ngại. Đến chỗ hẻm lánh, giày ủng dưới chân rẽ ngang, bỗng nhiên chui vào một đầu dài ngõ hẻm, trong ngõ nhỏ trống vắng ít người, từng nhà treo đèn đỏ, ánh nến dao đỏ, đèn đuốc mập mờ, ghé qua ở giữa, làm lòng người sinh mê nghĩ, miên man bất định.

Nhạc Chi Dương nhận ra đầu này ngõ nhỏ, bản danh “Xuân vui ngõ hẻm”, chính là Tần Hoài danh kỹ trong thành nơi ở, đa số nhân tình quyền quý mua. Một ít quyền quý trở ngại thanh danh, không tiện công nhiên ra vào kỹ viện, ngay tại cái này trong ngõ mua xuống khách sạn, vào đêm sau đem danh kỹ tiếp nhập hẹn hò. Bí mật này mọi người đều biết, nhưng bởi vì mua phòng nhiều người là vương công quý thích, quan phủ cho dù biết, cũng không người nào dám tới điều tra. Bởi vì vào đêm sau từng nhà treo trên cao đèn đỏ, kinh thành bách tính lại xưng “Chu đèn ngõ hẻm”, ghen ghét sau khi, có ý riêng.

Giày ủng không ngừng bước, đi đến cuối ngõ hẻm, dừng ở một đạo hẹp trước cửa, chỉ chỉ môn hộ, thân thể co rút lại, không có vào bóng ma chỗ sâu, tĩnh âm thanh khí, nghiêm nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Nhạc Chi Dương trong lòng thầm run, Cấm Y Vệ thám tử xuất quỷ nhập thần, mình sờ tác sờ vi, chưa hẳn không có có nhận đến giám thị. Do dự một chút, lại nhìn kia một đạo hẹp cửa, đen sì sì, bên trên có vòng đồng. Nhạc Chi Dương quyết tâm liều mạng, bắt lấy vòng đồng gõ hai lần, thế nhưng là không người quản môn. Nôn nóng ở giữa, chợt nghe hẹp cửa bên kia truyền đến nhỏ bé hô hấp, thở dài chậm hút, không phải là nội gia hảo thủ, mà lại không chỉ một người.

Trong lòng hẩn khẽ động, thả người nhảy lên, mũi chân ở trên tường một điểm, người đã vượt qua hơn trượng tường cao, theo tiếng kêu nhìn lại, trong bóng tối một đoàn bóng người nằm ở trước cửa, trong tay binh khí lập loè tỏa sáng.

Nhạc Chi Dương rơi xuống một người sau lưng, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai của hắn, người kia quay đầu giật mình, vừa muốn kêu gọi, liền bị Nhạc Chi Dương điểm trúng yếu huyệt. Cái khác mấy người ứng thanh quay đầu, Nhạc Chi Dương “Động Tiêu Chỉ” tả hữu tề phát, từng cái điểm ngược lại, đám người binh khí rơi xuống đất, đinh đương rung động.

Nhạc Chi Dương quay người đi vào, không ngờ một bóng người từ ngấm nhảy lên ra, chớp mắt xuất liên tục sáu chưởng. Nhạc Chi Dương trở tay không kịp, liên tiếp lui về phía sau, người kia theo sát không bỏ, quyền cước phiêu bay lả tả, không cho người ta cơ hội thở dốc. Nhạc Chi Dương muốn phải đánh lại, hắn lại phiêu nhiên rút đi, nghiêm nhiên một đoàn sương mù, đánh chi không đến, vung đi không được, liên tiếp hơn hai mươi chiêu, đánh cho Nhạc Chi Dương chỉ có sức lực chống đỡ, mấy không còn sức đánh trả, rơi vào đường cùng, đành phải kêu lên: “Đạo Diễn sư huynh!”

Người kia ồ lên một tiếng, phiêu nhiên lui lại, đầu trục tăng bào, chính là Đạo Diễn, hắn nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, tựa hồ kinh ngạc, lại như cảnh giác, cau mày nói: “Là người?”

Nhạc Chi Dương thở ra hơi, cảm giác tay chân bủn rủn. Mới nói diễn sử dụng võ công, vượt xa tưởng tượng, cũng lại chiêu chiêu tàn nhẫn, cơ hồ mà muốn cái mạng nhỏ của hắn. Nhạc Chi Dương nhìn chăm chăm Đạo Diễn lòng tràn đầy nghi hoặc: “Hòa thượng này võ công khi nào như thế nào cao? Hắn là hắn lúc trước một mực tàng tư, không có hiển lộ bản lãnh chân chính...”

Đạo Diễn gặp hắn trầm mặc, nghiêm nghị nói: “Tại sao không nói chuyện?” Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, cười nói: “Sư huynh thứ lỗi, ta có chuyện quan trọng cầu kiến Yến Vương?”

“Yến Vương?” Đạo Diễn trong mắt lo nghĩ càng đậm, ánh mắt chuyển hướng trên mặt đất mấy tên thủ vệ.

“Sư huynh chớ trách.” Nhạc Chi Dương xấu hổ nói, ” ta đánh bại bọn hăn, là sợ Yến Vương chấn kinh rồi đi.”

Đạo Diễn hừ một tiếng, nói ra: “Làm sao ngươi biết Yến Vương ở chỗ này?” Nhạc Chi Dương biết hăn khôn khéo, dứt khoát nói thẳng: “Cầm Y Vệ nói cho ta biết.”

“Cầm Y Vệ?” Đạo Diễn nhướng mày, “Cái này cùng Cầm Y Vệ quan hệ thế nào?”

“Đạo Diễn sư huynh,

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 81 : Chương 81: Diệu Kế Kỳ Thư (Một)

Chương 81: Diệu kế kỳ thư (một)

Yến Vương cuốn lên địa đồ, hai cái gã sai vặt nâng đến giáp trụ. Yến Vương khoác đã định, nhanh chân đi ra ngoài. Nhạc Chi Dương cùng ra nhìn lên, hết sức giật mình. Trung đình chật ních nhân mã, một màu tinh thiết trọng giáp, chiếu rọi bó đuốc, hàn quang bắn ra bốn phía. Nhạc Chi Dương nghĩ thầm: “Chỉ sợ ai cũng không thể đoán được, Chu đèn trong ngõ giấu giếm một chi thiết kỵ, “

Yến Vương liếc nhìn đám người, nghiêm nghị nói ra: “Tấn vương đại nghịch bất đạo, cưỡng ép Hoàng tộc, độc hại cung đình. Ta phụng phụ hoàng chi lệnh thảo phạt nghịch tử, trận chiến ngày hôm nay, đến chết mới thôi, bại lưu danh sử xanh, thắng liền có hưởng không hết vinh hoa phú quý. Các người đều là tâm phúc của ta tử sĩ, một thể đồng tâm, đồng sinh cộng tử, chờ một lúc treo lên trượng lai, chỉ có tiến không có lùi, hữu tử vô sinh, ai như tham sống sợ chết, lui lại một bước, đừng trách bản vương đao kiếm vô tình.”

Yến Vương nói xong, giáp sĩ nhóm yên lặng trang nghiêm im ắng, ánh mắt bất thường, một cỗ tức sát chi khí tràn đầy trung đình. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy lưng phát lạnh, trong lòng sinh ra ảo giác, trước mắt đứng thẳng cũng không phải là chiến sĩ, mà là một đám nhăm người mà phệ sói đói.

Yến Vương thoảng qua gập đầu, trở mình lên ngựa, giáp sĩ nhóm cũng nhao nhao lên ngựa. Nhân mã không đi cửa trước, lại hướng đình viện sau

phương tiến phát. Nhạc Chi Dương cũng tới một con ngựa trắng, trong lòng kỳ quái, hướng Đạo Diễn hỏi: “Đây là đi chỗ nào? Cửa sau a?”

Đạo Diễn lắc đầu, chưa kịp nói chuyện, nhân mã dừng ở lấp kín tường vây trước đó. Mấy gia đình cầm trong tay đụng mộc, ra sức va chạm tường vây, phanh phanh mấy tiếng, tường vây ầm vang sụp đổ, phía trước trống trải, chính là kinh thành đường cái.

Yến Vương một ngựa đi đầu, xông ra lỗ hồng, sau lưng thiết kỵ cuồn cuộn, trọc lưu giống như xông vào phố dài, tuần tra cấm quân còn chưa hiểu phát sinh chuyện gì, liền bị ném lăn đụng ngã.

Cấm quân phân tán tuần tra, trong lúc vội vã không cách nào tập trung binh lực, thiết kỵ chỗ qua, sụp đổ. Yến Vương mưu tính rất tinh, tiến quân tuyến đường tất cả đều là cấm quân phòng thủ điểm yếu, lấy kiên cố trùng không hư, đánh đâu thắng đó, kêu rên nổi lên bốn phía, Yến Vương thiết kỵ trường đao bay múa, ngải cỏ ném lăn cản đường cấm quân, cảnh hào tiếng vang, móng ngựa như sấm, gào thét thanh âm giống như gió táp quét sạch phố dài.

Cấm quân trở tay không kịp, nhao nhao tán loạn. Không bao lâu, Cẩm Vệ chỗ nhìn, Nhạc Chi Dương định nhãn nhìn lại, trái tim thành thịch đập loạn. Vệ sở tường vây đã phá, song phương ngăn ở lỗ hồng đối diện chém giết, trong tường nhiều mây chỗ ngọn lửa, đều là cấm quân phát xạ súng đạn đốt lên phòng ốc.

Ba, Yến Vương trường tiên vung lên, kỵ sĩ tại lao vút bên trong chia làm đội năm, một đội trăm người, Chu Cao Hú làm tiền phong, Chu Cao Sí bọc hậu, Khâu Phúc ở bên trái, Trương Ngọc bên phải. Chu Lệ từ lĩnh một đội, mang theo Đạo Diễn, Nhạc Chi Dương, tả hữu du kích, tùy thời trợ giúp các đội.

Năm đội nhân mã chột tụ chột tán, chột tập chột phân, tách ra lúc phô trương trăm trượng, tụ hợp lúc ngựa liên bí, người ma vai, chi chít, uốn lượn như Bách Túc Ngô Công, sắc bén như vô song lợi kiếm. Tiền đội dao sắc bay máu, hậu đội mưa tên đầy trời, đao cùng cung giao thế biến hóa, giống như yến hội lúc đổi dùng đĩa, thìa đồng dạng thành thạo tự nhiên.

Cấm quân nhân số tuy nhiều, làm sao lưng bụng thụ địch. Yến Vương kỵ sĩ dũng mãnh, đội năm thay nhau tiến công, thế như tầng sóng sóng trùng điệp, chớp mắt xông loạn địch nhân trận cước, chọc ra lão đại một cái lỗ thủng, đao tiến chỗ hướng, cấm quân kêu gọi, trốn thì trốn, có chút chậm trễ, lập tức máu phun ra năm bước.

Cấm Y Vệ tuyệt xử phùng sinh, sĩ khí đại chấn, nổi lên dư dũng giết ra tường vây, cùng Yến Vương kỵ binh nội ứng ngoại hợp, giết đến cấm quân tử thương bữa bộn, sở thiết khí giới công thành đều bị đẩy ngã chia rẽ. Cấm quân tướng lĩnh bất đắc dĩ, đành phải hạ lệnh rút lui.

Cấm Y Vệ cùng Yến Vương hợp binh một chỗ, lui vào vệ sở, dùng hàng rào gỗ ngăn chặn lỗ hổng, dập tắt vệ sở hỏa điểm.

Yến Vương xuống ngựa, Trương Kính tổ tiên trước bái kiến, thở dài: “Điện hạ muện một lát, thuộc hạ đã đầu người rơi xuống đất.”

“Nhàn thoại ít xách.” Yến Vương mắt phượng trợn lên, bắn ra uy thế, “Trương chỉ huy làm, người có tính toán gì không?”

“Trước trận giao phong, không phải thuộc hạ sở trường.” Trương Kính tổ nói nói, ” bệ hạ thủ dụ, bình định trước đó, Cấm Y Vệ từ Yến Vương điện hạ chỉ huy.”

“Phụ hoàng thủ dụ?” Yến Vương động dung nói, ” ở đâu?”

Trương Kính tổ im lặng rút ra ngự bút giấy viết thư, Yến Vương tiếp nhận, một mắt mấy hàng nhìn qua, quay đầu nhìn về phía Nhạc Chi Dương,

mày rậm nhều chặt, muốn nói lại thôi.

“Yến Vương điện hạ!” Nhạc Chi Dương sá nói, ” có gì chỉ thị?”

Yến Vương phun một ngụm khí, hướng Trương Kính tổ nói: “Người tới nói!”

“Cái này...” Trương Kính tổ do dự một chút, nói với Nhạc Chi Dương, “Bệ hạ trên thư nói, Yến Vương nhập chủ vệ sở về sau, người hộ tống Bảo Huy công chúa đi gặp bệ hạ!”

Nhạc Chi Dương sững sờ, cảm thấy nghi ngờ, không biết Chu Nguyên Chương trong hồ lô muốn làm cái gì, tâm hắc treo Chu Vi, vội nói: “Trương chỉ huy làm, công chúa điện hạ đâu?”

“Nàng tại nội viện.” Trương Kính tổ đi đầu dẫn đường, Yến Vương khiến Trương Ngọc, Khâu Phúc bố trí phòng ngự, mình mang theo Đạo Diễn theo sau.

Vòng qua vườn hoa hành lang, Trương Kính tổ chỉ vào một gian sương phòng, nói ra: “Phía trước chính là...” Nói còn chưa dứt lời, cứng họng, chợt thấy môn hộ hờ khép, hai cái Cẩm Y Vệ nằm rạp trên mặt đất.

Trong lòng mọi người trầm xuống, Nhạc Chi Dương xông về phía trước đi đẩy cửa phòng ra, nhưng gặp ngọn nền sốt cao, không thấy một bóng người.

“Công chúa!” Nhạc Chi Dương cao kêu một tiếng, vắng vẻ không người đáp lại.

Đạo Diễn cúi người điều tra, hai cái vệ sĩ thân thể hơi ấm, mới chết chưa lâu, xé mở một người cẩm y, người kia “Thiên Trung” huyết có một khối nhàn nhạt ứ thanh, vuông vức, hình như nhỏ bé con dấu.

Nhạc Chi Dương đổi sắc mặt, trong thiên hạ, ngoại trừ Hoa Miên thiết toán trù, càng không kiện thứ hai binh khí có thể lưu lại như thế ẩn kín, nhất định là lúc trước gặp nhau vội vàng, dẫn động Đông Đảo đám người lòng nghi ngờ, theo dõi mà đến, phát hiện Chu Vi thân phận, thừa dịp loạn đưa nàng cướp đi.

Nhạc Chi Dương thăm mắng mình chủ quan, về nhìn sương phòng, cũng không đánh nhau vết tích, thử nghĩ Đông Đảo tứ tôn liên thủ, Tịch Ứng Chân cũng khó tả phần thắng. Chu Vi đừng nói phản kháng, chỉ sợ ngay cả rút kiếm công phu cũng không có.

Đạo Diễn nhìn chăm chú vết động, trầm ngâm nói: “Xem ra, xác nhận Đông Đảo thủ pháp!”

“Đông Đảo?” Yến Vương giật mình nói, “bạn hẳn làm sao lại ở kinh thành? Chẳng lẽ lại bạn hẳn cùng lão tam cũng có cấu kết?”

Đạo Diễn trầm mặc một chút, thở dài: “Nếu là như vậy, đại sự không ổn.”

Nhạc Chi Dương một trái tim giống như tại trong chảo dầu dày vò, Đông Đảo cùng Chu thị như nước với lửa, Chu Vi rơi vào tay, đoạn không sống sót đạo lý; thế nhưng là việc đã đến nước này, sống ruột cũng là vô dụng, hẳn hít sâu một hơi, ngăn chặn trong lòng gợn sóng, ngưng mắt xem chung quanh, gắng đạt tới phát hiện dấu vết để lại.

Nhìn quanh nhất tạt, cũng không có tung tích, đang lúc tuyệt vọng, chợt thấy Đông Nam mái hiên có một chút bóng trắng. Trong lòng hẳn khẽ động, thả người nhảy lên mái hiên, đã thấy mảnh ngói ép xuống lấy một khối màu trắng khăn tay.

Nhạc Chi Dương lấy ra khăn tay, mượn ánh trăng nhìn lại, phía trên thêu lên phong lan, “Quân tử như lan”, chính là lúc ấy nam tử vật thường dùng. Phong lan phía dưới cong vẹo viết “Nam cốt...” Hai chữ, màu sắc

huyết hồng, chữ viết viết ngoáy, xác nhận người nào đó cắn nát đầu ngón tay, vôi vàng viết xuống.

“Chu Vi a?” Nhạc Chi Dương gấp quay đầu lại, “Không đúng, bốn tôn thủ hạ, há lại cho nàng mật báo? Huống hồ nét chữ này...” Hắc linh cơ khẽ động, “Không phải là Giang Tiểu Lưu, tiểu tử kia bất học vô thuật, lớn chừng cái đầu chữ cũng không biết mấy cái, bất quá... Nghe Tịch Ứng Chân nói, Đông Đảo nhận Thiên Cơ Cung dư mạch, văn võ kiêm tu, văn thái phong lưu người không phải số ít, Giang Tiểu Lưu mấy năm qua thân tại trong đó, nghĩ không biết chữ cũng khó, nét chữ này xấu xí vụng về, đúng như tiểu nhi vẽ xấu, nếu là bút tích của hắc, ngược lại cũng chẳng có gì lạ. Còn ‘Nam cốt’ hai chữ, ‘Nam’ là thành nam, cái này ‘Cốt’ a? ‘Nói’ bộ quá nhỏ, rất có chưa hết chi ý, a, là, xác nhận ‘Canh’ chữ không có viết xong, thành nam chi ‘Canh’, không phải là ‘Canh phủ’?”

Nhạc Chi Dương đối kính thành rõ như lòng bàn tay, thành nam dinh thự không ai qua được tin Quốc công Canh Cùng phủ đệ. Hồng Vũ công thần bên trong, Canh Cùng cả đời cẩn thận, có thể kết thúc yên lành, Chu Nguyên Chương đối với hắc ban thưởng phong phú, phủ đệ cũng phá lệ tráng lệ. Nói đến thành nam canh phủ, kinh thành không ai không biết.

Đám người gặp hắc lên nóc nhà, vốn là tâm nghi, chợt thấy hắc thu hồi khăn tay, xoay người rời đi. Yến Vương nhin không được kêu lên: “Người đi đâu vậy?”

Nhạc Chi Dương mắt diếc tai ngơ, Đạo Diễn nhảy lên mái hiên, gặp hắc mấy cái lên xuống, vượt qua nóc nhà biến mất. Đạo Diễn không khỏi kêu một tiếng “Đạo Linh”, thế nhưng là không người đáp lại.

Yến Vương cũng tới nóc nhà, cùng Đạo Diễn nhìn nhau, giẫm chân cả giận nói: “Hồngбет, để cái này thẳng nhãi ranh hổ!”

Đạo Diễn khẽ nhú mào, không biết nói như thế nào lên. Nhạc Chi Dương không từ mà biệt, Yến Vương lên lòng nghi ngờ, chỉ coi tiểu đạo sĩ cầu kết Tấn vương, thiết kế đem hắc dẫn vào hiểm địa. Đạo Diễn mặc dù cảm giác không đến nỗi đây, thế nhưng là lập tức giả dối quỷ quyết, tình thế vạn biến, Chu Lệ cực giống cha, từ trước đến nay đa nghi, Đạo Diễn giờ phút này thiên vị, tương lai tất thụ nghi kỵ.

Chính cảm giác khó giải quyết, chợt nghe nơi xa truyền đến chém giết. Chu Lệ đổi sắc mặt, nhảy xuống mái hiên, Đạo Diễn giương ra thân pháp, đi theo phía sau.

Hai người đuổi tới tường vây, chợt thấy trên tường nhiều một lỗ hổng, nhiều tên cấm quân rất đoạt chui đi vào. Vương phủ tử sĩ vung vậy mã đao chặn đường, song phương đao đến thương hướng, tử sĩ dũng mãnh phi thường, cấm quân tử thương nhiều người, chống đỡ không nổi, từng bước một lui hướng lỗ hổng.

Chợt nghe cười dài một tiếng, một người đầu trọc bạch bào, vượt qua tường vây, bắt lấy một tử sĩ, tiện tay ném ra ngoài, tử sĩ đụng cái trước đồng bào, hai người hừ cũng không có hừ, chết ngay lập tức tại chỗ.

Người tới chính là Xung Đại Sư, hắc chui vào đám người, mạnh mẽ đâm tới, đao thương mũi tên đụng một cái liền bay, mà hắc vung lên đưa tới, tất có vô số mất mạng.

Chu Cao Hú hung bạo gan lớn, vung trộm vây quanh Xung Đại Sư sau lưng, giơ lên mã đao, nhắm ngay cùng Thượng Quang linh lợi đầu hết sức chém ra.

Ai ngờ đao hạ một hư, đối thủ mất đi bóng dáng. Chu Cao Hú ứng biến linh lợi, vận đao chém ngang, Xung Đại Sư thầm kêu một tiếng “Tốt”, đuổi ra ngón giữa và ngón trỏ, nhẹ nhàng kèm ở lưỡi đao. Chu Cao Hú đao thế bị ngăn trở, khó tiến mảy may, hắc rất là trơn trượt, buông tay liền chạy.

Xung Đại Sư cười lạnh một tiếng, quay lại lưỡi đao, vèo ném ra, lưỡi đao lưu quang, nhanh so thiểm điện.

Đinh, một tiếng reo lên, mã đao nghiêng lệch, dấn Chu Cao Hú thân thể bay ra, bên cạnh một cái Cẩm Y Vệ né tránh không kịp, mũi đao xuyên ngực mà qua, mang theo hấn bay ra hơn một trượng, một đường đâm xuyên hai người, ba người hợp thành một chuỗi, soạt một tiếng đinh ở trên tường.

Chu Cao Hú dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, định nhẫn nhìn lại, đánh trúng mã đao lại là một cái mảnh ngói, chột nghe sau lưng phong thanh kịch liệt, quay đầu nhìn lên, Đạo Diễn song chương bông bành, cùng Xung Đại Sư đấu cùng một chỗ.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 82 : Chương 82: Diệu Kế Kỳ Thư (Hai)

Chương 82: Diệu kế kỳ thư (hai)

Hai người sông Tần Hoài giao thủ qua một lần, lẫn nhau biết rõ nền tảng, giờ phút này việc quan hệ thiên hạ, xuất thủ càng không chần chờ. Xung Đại Sư cố nhiên quyền pháp như điện, dắt trâu năm tượng, thế đại lực trầm, Đạo Diễn cũng là xuất thủ xảo trá, tiến thoái quỷ quyệt, chưởng lực cũng không phải là cương mãnh, thế nhưng là dư kinh rả rích, kéo dài không thôi. Lấy Xung Đại Sư chi năng, cánh tay ngay cả chịu mấy chưởng, cũng thấy ngực khó chịu, đối phương kinh lực lưu tại kinh mạch, trực không đi, khu không hết, vừa đi vừa về điệp gia, lại thành ngăn chặn ứ trệ. Xung Đại Sư xuất liên tục nặng tay, muốn lôi đình một kích, Đạo Diễn liệu địch tiên cơ, luôn có thể đi đầu tránh đi, Xung Đại Sư quyền thế hơi yếu, lập tức thừa cơ mà vào, chưởng pháp tinh diệu kỳ dị, ý nghĩ hảo huyền, mỗi lần từ đối thủ không tưởng tượng được góc độ xuất thủ.

Xung Đại Sư càng đấu càng sợ, trên sông Tần Hoài hẳn liền có nghi hoặc. Hẳn cùng Tịch Ứng Chân nhiều lần giao thủ, đối với Thái Hạo cốc võ công không nói rõ như lòng bàn tay, cũng là có phần có tâm đắc. Nên phái tình tổ sư, một thân võ công lấy “Quy Tàng Kiếm” là nhất, “Quy Tàng Kiếm” nguồn gốc từ nghèo nho Công Dương Vũ, làm theo tiên thiên dịch lý, Pháp Thiên Tượng Địa, bác đại tinh thâm. Đáng tiếc, thuật số vốn không phải là tình chi trường, cái môn này kiếm pháp bên trên thành tựu có hạn, đến đồ nhi trời cam, thuật số bên trên tài hoa lại đã không kịp tình, như thế đời đời tướng nhân, “Quy Tàng Kiếm” rất nhiều chỗ tinh diệu chôn vùi không truyền, về sau gia nhập tinh tượng dịch thuật, cũng là lịch đại tổ sư

vì đèn bù kiếm pháp thiếu hụt, cùng cực suy nghĩ, có chút bất đắc dĩ, mặc dù mở ra lối riêng, thế nhưng hỗn tạp không thuần, không kịp “Quy Tàng Kiếm” tự nhiên mà thành.

Đến Tịch Ứng Chân, hấn gắng sức nghiên cứu thuật số, làm sao thiên phú có hạn, khó mà có đột phá. “Nghèo nho” một mạch tiên tri làm sau, thuật số càng tinh, võ công càng mạnh, Tịch Ứng Chân đặt ở Thái Hạo cốc đã là đỉnh tiêm, đến trên giang hồ, từ đầu đến cuối không cách nào bề nghề quần hùng, cuối cùng, vẫn là thuật số thiếu tinh, một thân võ công khó mà cuối cùng kỳ diệu.

Xung Đại Sư cũng minh bạch đạo lý này, tự nghĩ tiếp qua mấy năm, không khó thắng qua Tịch Ứng Chân. Còn cái khác Thái Hạo Cốc đệ tử, hấn nguyên bản cũng không để trong lòng, ai ngờ gặp gỡ Đạo Diễn, hai lần giao phong, khó chiếm thượng phong, bình thường chiêu thức, Đạo Diễn sử xuất, so với Tịch Ứng Chân linh động, xảo trá quỷ quyệt, khó liệu khó dò. Hai mươi chiêu không đến, Xung Đại Sư thụ áp chế, nhuệ khí đại giảm, quanh người thân ảnh lắc lư, chưởng ảnh mịt mờ, như chỗ vô hình lồng giam, khó mà phát huy bản môn võ học uy lực.

Xung Đại Sư càng đấu càng không được tự nhiên, nhưng cảm giác Đạo Diễn thuật số chi tinh, còn Tịch Ứng Chân phía trên, cảnh giới chi cao, xuất thủ chi kỳ, ẩn ẩn nhưng thanh xuất vu lam, rất có năm đó “Nghèo nho” chi phong, thậm chí, người này một chiêu một thức, nghiêm nhiên có giữ lại, tựa hồ chưa đem hết toàn lực. Xung Đại Sư không khỏi suy nghĩ: “Đạo Diễn hòa thượng cái này một thân công phu, không phải Tịch Ứng Chân dạy được đi ra. Nghe nói năm nào gần ba mươi mới nhập Tịch Ứng Chân môn tường, rõ ràng mang nghề tìm thầy, thế nhưng là trước kia sư tòng người nào, trên giang hồ cũng không nửa phần tin tức.”

Nghĩ như vậy, khí thế gặp khó, diệt gặp nạn chiêu. Lại nhìn bốn phía, Yến Vương tự mình chỉ huy, cấm quân không chết thì bị thương, nhao nhao hướng về sau rút lui, võ sĩ tả hữu ủng đến, rất có vây kín chi thế.

Xung Đại Sư hô hô hai quyền, bức lui Đạo Diễn, bỗng nhiên hai cái lên xuống, thả người rời khỏi đình viện. Yến Vương đoạt lấy một trường cung cứng, như ôm trăng tròn, một tiễn bắn ra. Xung Đại Sư cảm giác ra phong thanh, trở tay bắt một cái, nhẹ nhàng tiếp được đến tiễn, cũng không quay đầu lại, run tay một cái, tiễn như lưu tinh, bắn thủng đầu tường một vệ sĩ, người kia mất tiếng kêu thảm thiết, một đầu ngã rơi lại xuống đất.

Yến Vương một tiễn vô công, hơi cảm thấy giật mình lo lắng, chợt nghe Xung Đại Sư cười dài nói: “Yến Vương điện hạ, người tọa khốn sâu thành, cùng đường mạt lộ. Cái gọi là ‘Thiên kim chi tử, cần thận’, từ đạo hiểm cảnh, trí giả không vì. Người là con trai của bệ hạ, Tấn vương huynh đệ, chỉ cần lạc đường biết quay lại, bệ hạ cùng Tấn vương nhất định chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

Yến Vương trong lòng có chút vừa loạn, hần bản khi đi tới vệ sở, nhất định có thể nhìn thấy Chu Nguyên Chương, sau đó hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu, hàng phục cấm quân, phá giải Tấn vương âm mưu, tiến tới chưởng khống kinh thành, thiên hạ tùy ý bài bố. Ai biết, Chu Nguyên Chương hành tung thành mê, cấm quân vây khốn mấy tầng, nhưng bằng cái này mấy ngàn người tay, tới chống đỡ, bại cục đã định. Có lẽ dưới mắt đầu hàng, Tấn vương nhớ tới tình huynh đệ, có lẽ có thể sống mệnh, nếu không được lưu vong biên thuỳ, tham sống sợ chết.

Đạo Diễn gặp hần thần sắc, đoán được mấy phần, thấp giọng nói: “Điện hạ, Tấn vương có thể đối bệ hạ ra tay, sao lại đối người mở một mặt lưới? Điện hạ tài cao bị kị, không chỉ một ngày, mà sau này lui một bước, chết không có chỗ chôn.”

Yến Vương một lát dao động, nghe xong lời này, chậm chậm gật đầu, chính như Đạo Diễn nói, một khi Tấn vương đắc chí, hoàng tử khác hoàng tôn có lẽ có thể sống sót, hần cùng Thái tôn tất nhiên khó thoát khỏi cái chết, đã tiến cũng là chết, lui cũng là chết, cùng uất uất ức ức, không bằng oanh oanh liệt liệt.

Tâm ý đã quyết, Chu Lệ một mặt ra hiệu phủ kín lỗ hồng, một mặt cất giọng nói ra: “Tấn vương đại nghịch bất đạo, âm mưu cướp, bức thoái vị phụ hoàng, giam cầm chư vương, giả tạo phụ hoàng thánh chỉ, bốc lên kinh thành can qua, cho nên nước đem không nước, sinh linh đồ thán. Bản vương mặc dù ngu dốt, cũng biết trung hiếu tiết nghĩa. Thân đương quốc nạn, quyết không lùi bước, tức hạ muốn chiến liền chiến, không cần nhiều nói nhảm.”

Những lời này âm vang hữu lực, trong nội viện binh tướng sĩ khí chấn động, ngoài tường cấm quân nghe thấy, đều sinh lòng nghi hoặc, có chút không biết làm sao.

Xung Đại Sư trong lòng buồn bực. Cấm Y Vệ cự nghe thánh chỉ, đánh lâu không xong, nhất định có nơi dựa dẫm, hẳn cùng Tấn vương bàn bạc, suy đoán Chu Nguyên Chương tất tại vệ sở, lại nghe nói Yến Vương đột nhập vệ sở, Tấn vương thất kinh, thúc giục Xung Đại Sư xuất cung giám quân, cần phải đánh hạ Cấm Y Vệ.

Đại cục chưa định, Xung Đại Sư nguyên bản không muốn rời đi hoàng thành, thế nhưng là Chu Nguyên Chương phụ tử một khi hợp lưu, nhất định khó mà thu thập. Hẳn đã tìm đến vệ sở, vốn muốn nói động Yến Vương, không muốn Chu Lệ thủ ý kiên quyết, cung trong bí ẩn tình thế, hẳn cũng rõ như lòng bàn tay, phải biết cấm thành thủ vệ nghiêm mật, ngoại trừ Chu Nguyên Chương bọn người xuất cung tiết lộ tin tức, lại không lý do thứ hai có thể giải thích. Chu Nguyên Chương như tại vệ sở, đăng cao nhất hô, cấm quân nhất định trông chừng mà hàng, nhưng hẳn chậm chạp không có hiện thân, trong đó tất có gì đó quái lạ, không là chết, chính là bệnh nặng, hoặc là không tại vệ sở, hoặc là căn bản không có xuất cung, đối từ Nhạc Chi Dương lặn ra truyền lại tin tức.

Một sát na, Xung Đại Sư chuyển trên dưới một trăm cái suy nghĩ, chợt thấy cấm quân thủ lĩnh thần sắc do dự, trong lòng biết đã bị Chu Lệ thuyết phục, lập tức nói ra: “Điện hạ thực sẽ đổi trắng thay đen, rõ ràng là người

mưu đồ làm loạn, bệ hạ điều tra về sau, không cho phép người tham dự chúc thọ, mệnh người trở về Bắc Bình. Ai nghĩ người lưu lại trong kinh, ngầm nằm binh giáp, cấu kết Cấm Y Vệ Trương Kính tổ, tùy thời mưu phản soán vị. May mà Tấn vương anh minh, thấy rõ âm mưu, xin chỉ thị bệ hạ, điều động cấm quân quét dọn gian hung, bây giờ người âm mưu bại lộ, dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, ngọc thạch câu phần, hối hận thì đã muộn. Trong viện những người khác nghe, Thánh thượng có chỉ, đầu đảng tội ác tất cứu, tông phạm vì bị cưỡng bức không hỏi, sớm xuất viện đầu hàng, có thể đặc xá tội chết...”

Hắn nói đến đạo lý rõ ràng, lẽ thẳng khí hùng. Cấm quân thủ lĩnh đều biết Yến Vương chưa từng tham dự lão Hoàng đế thọ yến, tuy nói nguyên nhân không rõ, nhưng phụ tử ở giữa có chỗ ngăn cách kia là xác định không thể nghi ngờ, cho nên nghe lời này, không không yên lòng.

Trong nội viện vệ sĩ nghe xong lời này, hai mặt tương đối, trong lòng rất là dao động. Chu Lệ thấy tình thế không đúng, nghiêm nghị nói ra: “Nói hươu nói vượn, người hòa thượng này, không có danh tiếng gì, phụ hoàng cỡ nào cẩn thận, nếu như thật muốn lắng lại gian loạn, trong triều danh thần lão tướng không đếm được, lại vì sao hết lần này tới lần khác giao phó cho người.”

Xung Đại Sư thấp cổ bé họng, hai câu này thẳng vào chỗ yếu hại. Cấm quân tướng lĩnh nghe xong, trong lòng lại sinh nghi mây. Xung Đại Sư ha ha cười nói: “Bệ hạ bởi vì người nguyên cố, trong cơn tức giận, nằm trên giường không dậy nổi, đặc lệnh Tấn vương chủ trì bình loạn. Tấn vương nhớ tình huynh đệ, không đành lòng điện hạ mắc thêm lỗi lầm nữa, bần tăng thân là Tấn vương tâm phúc, không thể đổ cho người khác, phụng mệnh đến đây đảm đương thuyết khách.”

“Chính Tấn vương làm sao không đến?” Chu Lệ cười lạnh.

“Bệ hạ bệnh nặng, Tấn vương vội vàng chiếu cố.”

“Chu vương đâu? Ninh Vương đâu? Phụ hoàng hơn hai mươi con trai, chẳng lẽ một cái đều phải không ra? Càng muốn người tên đầu trọc này con lừa trọc trống môi làm lưỡi, đương cái gì cầu thí thuyết khách?”

Chu Lệ ngôn ngữ khắc bạc, Xung Đại Sư lại không động khí, cười cười nói ra: “Điện hạ lời lẽ sắc bén rất kiện, đáng tiếc ta có thánh chỉ nơi tay, điện hạ chấp mê bất ngộ, bần tăng đành phải theo chỉ làm việc.”

Yến Vương hừ một tiếng, Trương Kính tổ thành linh kêu lên: “Ta có bệ hạ thân bút thủ dụ, Chu chỉ huy làm, nếu người không tin, nhưng đến trong viện nhìn lên.”

Chu chỉ huy làm ứng thanh chần chờ, Xung Đại Sư cười lạnh nói: “Dạng này cái bầy, đồ dần mới có thể chui vào trong. Trương Kính tổ, người gì không lấy tay dụ lấy ra cho mọi người nhìn một cái.”

“Đúng, đúng.” Chu chỉ huy làm liên thanh nói, “Trương chỉ huy làm, người một mực ra, Chu mỗi đảm bảo người vô sự.”

Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe phía trên giết tiếng nổ lớn, đưa mắt nhìn lên, Trương Ngọc, Khâu Phúc các lĩnh một đội tử sĩ, thừa dịp song phương nói chuyện đương lúc, vòng qua phố dài hai bên, bò lên trên tả hữu nóc nhà. Nóc nhà cao hơn tường vây, cấm quân ở trên cao nhìn xuống, nguyên bản có phần chiếm diện tích lợi, giờ phút này dao sắc bay tán loạn, cấm quân thì thể liên tiếp rơi xuống, Yến Vương tử sĩ chiếm đóng nóc nhà, Trương Ngọc một tiếng hiệu lệnh, loạn tiễn giống như mưa chú, cấm quân không kịp triệt thoái phía sau, nhao nhao trúng tên ngã xuống đất, nhất thời máu vấy phố dài, rú thảm nổi lên bốn phía.

May mắn còn sống sót cấm quân chật vật triệt thoái phía sau, nhường ra vệ sở trước cửa đất trống, xông xe đụng mộc cùng nhau vứt bỏ. Chỉ nghe vệ sở bên trong phát một tiếng hô, môn hộ mở rộng, Yến Vương đem người giết ra, một bộ thừa cơ đánh lén, một bộ châm lửa đốt cháy khí giới,

người số không nhiều, khí thế lại như thiên quân vạn mã, thoáng chốc xông loạn cấm quân trận cước, muốn muốn phản kích, lại bị trương, khâu hai bộ loạn tiền ngăn chặn.

Xung Đại Sư vừa sợ vừa tức, vốn định một phen ngôn ngữ nhiều loạn đối phương quân tâm, không muốn Yến Vương đảm lược kinh người, thừa dịp cấm quân do dự bất định, xuất kỳ bất ý, lớn thi phản kích. Tuy là chó cùng rứt giậu, thế nhưng là âm mưu chính biến lợi tại giải quyết nhanh, không nên bèn bỉ, nếu không lấy thế sét đánh lòi đình bình định kinh thành, một khi hừng đông, tình thế đáng lo.

Vừa nghĩ đến đây, đảo mắt nhìn lại, một cấm quân quan tướng ngay tại hốt hoảng chạy trốn, lúc này lắc thân tiến lên, vào đầu một chưởng, đem đầu người nọ sọ ngạnh sinh sinh đánh vào lồng ngực. Bốn phía binh tướng đều hãi nhiên, lui lại chỉ thế vì đó một lại.

Xung Đại Sư tay vung giả tạo thánh chỉ, nghiêm nghị cao giọng hét lên: “Thánh dụ ở đây, ai dám e sợ chiến không tiến, quân giáo người khác đầu rơi địa!” Trong mắt tinh quang nhất chuyển, nhìn về phía Chu chỉ huy làm, cái sau rùng mình một cái, rút kiếm ra đến, gọi to: “Các huynh đệ, muốn sống sót, tất cả đi theo ta!” Cấm quân phát một tiếng hô, quay đầu phóng tới vệ sở, song phe nhân mã giết thành một đoàn.

Sưu sưu sưu, một trận loạn tiền rơi xuống, cấm quân tử thương rất nặng. Xung Đại Sư đoạt lấy một mặt tấm chắn, giẫm lên vách tường, nhanh như chớp nhảy lên hướng nóc nhà, Khâu Phúc thấy rõ ràng, hét ra lệnh bắn tên ngăn cản. Xung Đại Sư tả hữu ngăn cản, ngăn đối diện mưa tên, phiêu nhiên nhảy lên mái cong, tấm chắn vung lên, đem đối diện một cái tử sĩ nện thành bánh thịt, đi theo giậm chân một cái, cao cao nhảy lên lên, mang theo lẳng lẹ cuồng phong vọt tới Khâu Phúc.

Khâu Phúc đỉnh đầu tối đen, cuồng phong phá lẹ mặt đau nhức. Bỗng nhiên bóng xám lắc lư, một người đâm nghiêng bên trong xông ra, bắt lấy

hậu tâm của hắn, đem hân hướng về sau ném ra ngoài. Khâu Phúc xoay người rơi xuống đất, định nhàn nhàn lại, Đạo Diễn tay cầm một cây phát trần, phiêu như chim bay, cùng Xung Đại Sư đấu cùng một chỗ.

Tấm chắn chăm chú “Đại kim cương thần lực”, múa cuồng phong gào thét, hơn một trượng bên trong không người nào có thể đặt chân. Đạo Diễn thân pháp phiêu hốt, thuận gió dựa thế, vòng quanh Xung Đại Sư vừa đi vừa về du tẩu, phát trần tơ bạc chọt thẳng chọt khúc, chọt thả chọt thu, thu như một thanh kiếm sắc, phô trương ra bao phủ mấy trượng, tơ bạc du long kinh rần, thỉnh thoảng vòng qua tấm chắn công kích đối thủ, một khi lấy thân, lập tức chui vào. Tung có thần lực hộ thân, Xung Đại Sư vẫn cảm giác tơ bạc chỗ qua, tê dại khó chịu, hơi chút vô ý, liền có phá công chi họa.

Đoạn đường này phát trần tinh kỳ ảo diệu, hợp lấy thân pháp chưởng pháp, càng phát ra thiên y vô phùng; Xung Đại Sư không dám phân tâm, ngưng thần ứng đối, hai người đủ không chĩa xuống đất, các sấm kỳ năng, ngay tại nóc nhà triển đấu một đoàn, ứng biến tốc độ, xuất thủ chi hung ác, làm cho người không kịp nhìn, đều là hiếm thấy hiếm có.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 83 : Chương 83: Quét Gian Trừ Uế (Một)

Chương 83: Quét gian trừ uế (một)

Nhạc Chi Dương ra vệ sở, lập tức tao ngộ cấm quân. Hắn vô tâm ham chiến, triển khai “Linh Vũ”, vòng qua ngăn cản, một đường hướng nam bồn tẩu.

Không bao lâu, canh phủ ngay trước mắt. Nhạc Chi Dương chính cảm giác nghi hoặc, chợt nghe có người thối lên huyết sáo, quay đầu nhìn lại, Giang Tiểu Lưu ló đầu ra đến, hướng hắn ngay cả liền ngoắc. Nhạc Chi Dương cuống hỉ không khỏi, xông lên phía trước, húc đầu liền hỏi: “Người đâu?”

Giang Tiểu Lưu sắc mặt trắng bệch, làm một cái im lặng thủ thế, tả hữu nhìn một cái, thấp giọng nói: “Người còn không ngu ngốc, nhìn hiểu bản đại gia để thư lại!”

“Lưu cái quỷ sách?” Nhạc Chi Dương khóc không ra nước mắt đã không phải, “Nam canh vẫn là nam cốt, liền hai chữ, còn không có viết xong.”

“Phi, sư phụ nhìn ta chăm chăm đâu, có thể viết chữ cũng không tệ rồi.” Giang Tiểu Lưu có chút hậm hực, “Ta thế nhưng là nói láo đi ị, vụng trộm chạy ra ngoài . Sư phụ phát hiện, không phải đập nát cái môn của ta không thể.” Nghĩ đến Dương Phong tới bạo tính tình, đánh chiến tranh lạnh, quay đầu liền đi.

Nhạc Chi Dương không yên lòng, nhin không được hỏi: “Cô nương kia thế nào?”

Giang Tiểu Lưu quay đầu nhìn hăn, ánh mắt cổ quái: “Ta hỏi người, cô nương kia thật sự là đồ bỏ công chúa?”

“Cái này a?” Nhạc Chi Dương do dự một chút, thán nói, ” không sai.”

Giang Tiểu Lưu sững sờ một chút, lâu bầu nói: “Mấy ngày không thấy, người làm sao cùng Hoàng đế lão nhi nhắc lên liên quan?”

“Nói rất dài dòng.” Nhạc Chi Dương nhú mày nói, ” cô nương kia...”

“Nàng bị bắt về sau, từ đầu đến cuối không nói một lời. Sư phụ muốn đổi nàng dùng hình, Hoa tôn chủ cùng thi tôn chủ không chịu, bất quá, nàng lại trầm mặc xuống dưới, chỉ sợ có chút không ổn, ôi...” Giang Tiểu Lưu đau hừ một tiếng, trừng mắt Nhạc Chi Dương, “Người bắt bả vai ta làm gì?”

Nhạc Chi Dương sắc mặt trắng xanh, hai mắt mở thật lớn, tay phải nắm ngón tay thật sâu khảm vào Giang Tiểu Lưu bả vai, chát chát âm thanh nói ra: “Nhanh, nhanh mang ta đi.”

Giang Tiểu Lưu lườm hăn một cái, chỉ vào lân cận: “Kia một tòa viện, chính là Đông Đảo ở kinh thành chỗ đặt chân.”

Nhạc Chi Dương rất là giật mình, kia trạch viện khoảng cách canh phủ không hơn trăm bước, có thể nói gan lớn chi cực. Chu Nguyên Chương khắp thiên hạ tìm kiếm Đông Đảo dư nghiệt, vạn không ngờ được địch nhân cứ điểm ngay tại mình ngay dưới mắt.

Nhạc Chi Dương buông ra Giang Tiểu Lưu, thả người lướt về phía dinh thự, chỉ gặp trong sân đèn đuốc sáng tỏ, bóng người lay động, đang muốn Chu Vi ở đâu, Giang Tiểu Lưu chạy tới, thở hồng hộc nói: “Đừng lỗ mắng,

chúng ta vụng trộm xuống dưới, cứu được người người liền đi, ta đây, liền cùng không có chuyện người đồng dạng...”

Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe có người cười nói: “Làm gì vụng trộm xuống dưới, Nhạc Công Tử bốn đảo ân nhân, lẽ ra quang minh chính đại xuống dưới đi một chuyến.”

Hai người hã nhiên quay đầu, chỉ gặp Hoa Miên cầm đầu, Đông Đảo tứ tôn phân biệt đứng thẳng một góc, phong tỏa hai người đường lui. Hoa Miên cười nhẹ nhàng, Thi Nam Đình vuốt râu trầm mặc, Dương Phong đến ánh mắt băng lãnh, Đồng Diệu trống má trừng mắt, nhìn qua Nhạc Chi Dương rất có nộ khí.

“Hoa tôn chủ!” Dương Phong tới nói nói, ” ta nói không sai chứ, nha đầu kia thật sự là Chu Trùng Bát nữ nhi.”

Hoa Miên nhẹ gật đầu, nói ra: “Trong nước đục sờ đến một con cá lớn, thật sự là không tưởng tượng được thu hoạch.”

“Các người, các người...” Giang Tiểu Lưu chỉ vào bốn tôn, lắp bắp, “Các người theo dõi ta?”

Dương Phong đến xì một tiếng khinh miệt, nói ra: “Người cho chúng ta là mù lòa, đồ đần? Người lưu chữ thời điểm, thì tôn chủ liền thấy nhất thanh nhị sở, cố ý ẩn nhẫn không phát, chính là thả hương mồi, câu kim quy, để cái này họ Nhạc tiểu tử tự chui đầu vào lưới. Nhờ có người lần này, bây giờ hẳn không đánh đã khai, chính miệng nói ra nha đầu kia thân phận. Hừ! Bớt đi chúng ta không ít phiền phức.”

Giang Tiểu Lưu lòng tràn đầy áy náy, cúi đầu xuống, xem xét Nhạc Chi Dương một chút, gặp hẳn mặt xám như tro, ánh mắt hoảng hốt, không khỏi tăng hăng một cái, nói ra: “Nhạc Chi Dương tốt xấu đối bản đảo có ân, sư phụ, người sẽ không lấy oán trả ơn a?”

“Phóng cái rắm vào mặt mẹ ngươi!” Dương Phong đến nguýt hăm một cái, “Ngươi cái này ăn cây táo rào cây sung đồ vật, còn cùng lão tử kéo cái gì có ân hay không ...”

“Dương tôn chủ không nên nổi giận.” Hoa Miên cười cười, liếc qua Nhạc Chi Dương nói, “Nhạc Công Tử người tới là khách, không ngại xuống uống một chén trà xanh.”

Nhạc Chi Dương vô kế khả thi, thở dài một hơi, thả người nhảy xuống tường vây. Đi vào phòng khách, chỉ gặp Chu Vi huyết đạo bị quản chế, một ngơ ngác ngồi tại trên ghế bành, Cốc Thành Phong dẫn mấy người đệ tử trông coi.

Chu Vi trông thấy Nhạc Chi Dương, sừng sốt một chút, mặt lộ vẻ cuồng hỉ, thế nhưng là thấy một lần phía sau hăm bốn tôn, trong mắt sáng ngời lại ảm đạm xuống.

Gặp nàng bộ dáng, Nhạc Chi Dương sinh lòng thương yêu: “Bây giờ nàng phụ huynh tương tàn, lại rơi vào cường địch chi thủ, ngoại trừ ta, lại không một người có thể dựa vào. Vô luận như thế nào, coi như ném đi mạng nhỏ, ta cũng muốn cứu nàng ra ngoài.”

Hắn quét qua trong lòng lo lắng, hướng về phía Chu Vi cười cười, ôn nhu hỏi: “Vẫn khỏe chứ, nhưng từng nếm qua đau khổ?”

Chu Vi lắc đầu, thấp giọng nói: “Ngươi, ngươi vì sao muốn đến?” Nói mặt mày đỏ lên, cơ hồ rơi lệ.

“Đừng sợ!” Nhạc Chi Dương an ủi nói, “ta nhất định cứu ngươi ra ngoài.”

Dương Phong đến lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Đồng dạng!”

“Đông Đảo luôn luôn lấy cỡ nào thủ thắng.” Nhạc Chi Dương rút kiếm cười nói, ” chỉ là quả bất địch chúng, cùng lắm thì đem mệnh dâng tặng cho các vị.”

“Nói bậy!” Dương Phong đến giận nói, ” ta Đông Đảo khi nào lấy cỡ nào thủ thắng?” Đồng Diệu cũng quát lớn: “Nhạc Chi Dương, người bị điên sao?” Hãn cùng Nhạc Chi Dương giao tình không cạn, không muốn cùng hãn động thủ, quát lớn lúc liên tiếp nháy mắt, để hãn không muốn vọng động.

Nhạc Chi Dương ra vẻ không thấy, xông Hoa Miên cười nói: “Hoa tôn chủ, các người cùng tiến lên, vẫn là xa luân chiến?”

Hoa Miên trong lòng khó xử, nói lý lẽ Nhạc Chi Dương với mình có ân, tới động thủ, rất có lấy oán trả ơn chi ngại; thế nhưng là Chu Vi thân là công chúa, vô luận chết sống, đồng đều có tác dụng lớn, thế là cười nói: “Nhạc Công Tử, người như thế nào cùng công chúa nhắc lên liên quan? Cấm quân lại vì sao tiến đánh Cẩm Y Vệ? Hoa Miên trong lòng nổi băn khoăn rất nhiều, mong rằng từng cái khuyên.”

Nhạc Chi Dương trên mặt mang cười, nhưng trong lòng như dầu sắc hỏa thiêu, bây giờ cần khôn đảo ngược, Đông Đảo biết nói ra chân tướng, thế tất cuốn lấy mình, để cho Đại Minh nội loạn, khi đó giang sơn hỗn loạn, lại những quần hùng tranh giành, chỉ là kể từ đó, thiên hạ bách tính lại phải gặp ương. Nghĩ được như vậy, cao giọng nói ra: “Muốn đánh liền đánh, không cần nói nhảm?”

“Người thật muốn cứu nữ tử này.” Hoa Miên nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, ánh mắt nghiêm nghị lại.

Nhạc Chi Dương lờm Chu Vi một chút, mặc dù không nói một lời, thế nhưng là trong mắt tình ý bộc lộ, dù là mù lòa cũng nhìn ra được.

Hoa Miên giận dữ, bây giờ xem ra, Nhạc Chi Dương chung tình đúng là cái này công chúa. Diệp Linh Tô phương tâm khả khả, chẳng lẽ không phải không sở quy theo.

Hoa, Diệp hai người tình như mẹ con, Hoa Miên càng nghĩ càng buồn bực, cất giọng nói: “Nhạc Chi Dương, ta hỏi lại ngươi, Linh Tô biết chuyện của các người a?”

“Chúng ta?” Nhạc Chi Dương sửng sờ.

“Giả trang cái gì ngốc?” Hoa Miên giận quá, “Chính là người cùng với nàng.” Hường Chu Vi một chỉ.

Nhạc Chi Dương nói ra: “Có biết hay không cũng là Diệp cô nương sự tình, cùng người lại có cái gì liên quan?”

Hoa Miên ánh mắt lạnh dần, rút ra thiết toán trù, lớn tiếng nói ra: “Nhạc Chi Dương, ân nghĩa khó mà song toàn, người đối bản đảo có ân, ngày sau tất có báo đáp; nhưng người muốn dẫn đi nữ nhi của Chu Nguyên Chương, liên quan đến gia quốc đại nghĩa, kia là si tâm vọng tưởng. Người nói ta Đông Đảo lấy cớ nào thủ thắng, tốt, ta thay mặt đi đảo chủ chỉ trách, người như thắng ta, có thể tự thông dong rời đi.”

“Hoa tôn chủ sáng khoái.” Nhạc Chi Dương trường kiếm bãi xuống, “Như vậy đắc tội!”

“Chậm đã!” Cốc Thành Phong động thân ra khỏi hàng, xông Hoa Miên chấp tay, “Sư phụ có việc, đệ tử gánh vác lao động cho nó. Thành phong trước hướng Nhạc huynh lĩnh giáo, nếu như không thành, sư phụ tái xuất chiến không muộn.”

Hoa Miên ngẫm sinh do dự, Cốc Thành Phong tuy là đồng lứa nhỏ tuổi nhân tài kiệt xuất, so với Nhạc Chi Dương vẫn có không bằng, nếu có

không hay xảy ra, chính là chớ tổn thất lớn, nhưng hấn một mảnh lòng son, nếu như ngăn cản, sẽ chỉ hao tổn hấn thiếu niên nhuệ khí.

Cân nhắc phía dưới, Hoa Miên đem thiết toán trù đưa cho đồ nhi, thấp giọng nói: “Mưu định sau động, thà chậm chớ nhanh!”

Cốc Thành Phong điểm gậy đầu một cái, nắm chặt toán trù, mặt hướng Nhạc Chi Dương, đang muốn khách sáo hai câu, không ngờ tinh quang chói mắt, vui không khác huy kiếm đâm tới.

Cốc Thành Phong trở tay không kịp, bận bịu nâng toán trù đón đỡ, đình, binh khí tương giao, Cốc Thành Phong hồ khẩu chấn động, thiết toán trù như muốn tuột tay, hấn lấy làm kinh hãi, vội vàng vận kinh thu hồi. Đến lúc này chính ném Nhạc Chi Dương chỗ tốt, sử xuất “Chỉ Qua Ngũ Luật”, ứng nhịp, dặt chi dẫn chi, đẩy chi đưa chi, hai người binh khí đánh vào nhau, người tiến ta lui, xoay quanh như bay, đứng ngoài quan sát đám người trông thấy, đều không hiểu thấu.

Nhạc Chi Dương đánh đòn phủ đầu, vốn định nhất cử đoạt lấy đối thủ binh khí, khiến cho Cốc Thành Phong nhận thua, ai nghĩ tiểu tử này tuổi không lớn lắm, tính tình lão thành, gặp nguy không loạn, một giấc không ổn, lập tức theo hình nhân thể, chủ động đuổi theo Nhạc Chi Dương trên thân kiếm kinh lược. Bộ pháp của hấn xuất từ Công Dương Vũ “Tam tài quy nguyên chương” (theo: Kém cỏi làm « Côn Luân »), pháp tại cửu cung, huyền ảo vô phương, bởi vì dịch biến hóa, như bóng với hình. Năm đó Công Dương Vũ có một tay trêu người công phu, đứng tại thân người sau nói chuyện, vô luận đối thủ như thế nào xê dịch biến hóa, chỉ cần Công Dương Vũ không chịu hiện thân, đối thủ liền mơ tưởng trông thấy hấn một chéo áo.

Cốc Thành Phong niên kỷ có hạn, cố nhiên không kịp tiên hiên, thế nhưng có một chút thành tựu, giờ phút này sử xuất, giống như bám vào tại thiết toán trù bên trên một phiến lông vũ, theo toán trù tiến thối, bằng vào

kỳ diệu bộ pháp, không ngừng làm hao mòn đối thủ kinh lực. Nhạc Chi Dương cướp đoạt toán trù không thành, phản cảm giác một thân nội kinh rơi vào không trung, khắp nơi không thể nào gắng sức, muốn thu hồi trường kiếm, Cốc Thành Phong lập tức đảo khách thành chủ, phiêu nhiên lấn đến gần, nhưng lại sức thế không phát, một đôi mắt chỉ trên người Nhạc Chi Dương đảo quanh, ánh mắt chỗ hướng, đều là sơ hở của hắn.

“Tốt!” Thi Nam Đình nhìn ra môn đạo, vuốt râu gật đầu, nói với Hoa Miên, “Thành phong đứa nhỏ này so với ‘Ngao đầu luận kiếm’ tinh tiến không ít, cứ tiếp như thế, ngày sau tất thành bốn đảo lương đồng.”

“Thật có tinh tiến, bất quá thể nghiệm và quan sát đối thủ còn có khiếm khuyết.” Hoa Miên hết sức vui mừng, “Nếu có thể liệu địch trước đây, sao lại lâm vào giằng co...”

Nói còn chưa dứt lời, trên trận hai người bỗng nhiên biến nhanh, phong lưu điện thiểm, bao quanh loạn chuyển, trong lúc nhất thời, cơ hồ nhìn không Thanh Ảnh tử. Hoa Miên đổi sắc mặt, thầm kêu “Không tốt”, Nhạc Chi Dương lâu đấu không hạ, toàn lực sử xuất “Linh Vũ”, cái môn này công phu, thân pháp nhanh chóng, bộ pháp chi kỳ, không tại “Tam tài quy nguyên chương” phía dưới, mà lại tự thành một thể, xê dịch chuyển hướng, từng bước ứng tiết.

Linh Đạo Nhân, Công Dương Vũ đều là trước đây bất thế ra cao nhân, một cái tinh nghiên âm thanh luật, một cái nghiên cứu kỹ dịch lý, võ học mỗi người mỗi vẻ, truyền thừa đệ tử công lực lại có cao thấp.

Nhạc Chi Dương chợt gặp “Tam tài quy nguyên chương”, trở tay không kịp, kể không có chỗ, nếu như Cốc Thành Phong thấy rõ hư thực, kiên quyết xuất kích, không hẳn không có phần thắng, nhưng hẳn nhớ kỹ Hoa Miên căn dặn, không có hoàn toàn chắc chắn, không dám tùy tiện xuất thủ.

Hơi chút chậm trễ, Nhạc Chi Dương còn qua thần đến, hần kinh lịch “Dương cương tuyệt mạch” chi kiếp, nội lực tinh tiến, thắng qua đối thủ, cho nên giương ra thân pháp, dốc hết sức cầu nhanh. “Tam tài quy nguyên chương” hậu phát chế nhân, bởi vì địch chế nghi, Cốc Thành Phong thụ hần kéo theo, bất đắc dĩ tùy theo du tẩu, mới đầu cần thủ tâm pháp, theo cửu cung chi đạo, nhưng theo đối thủ càng lúc càng nhanh, vì đuổi theo tốc độ, bất tri bất giác đã rơi vào Nhạc Chi Dương nhịp. Bởi như vậy, không khác nhảy qua “Phá tiết”, “Loạn võ”, trực tiếp “Nhập luật”, thời gian một cái nháy mắt, dưới chân loạn chương pháp, cứ việc bộ pháp không kém, dịch lý vẫn hợp, chuyển hướng biến hóa ở giữa, ẩn ẩn sinh ra vương vít cảm giác.

Cốc Thành Phong cảm giác ra không ổn, liên biến bộ pháp, tam tam tứ tứ, năm năm sáu sáu, thậm chí cả Đại Diễn Bát Quái, cửu cửu quy nguyên, các loại bộ pháp đổi qua, vẫn là thoát không ra Nhạc Chi Dương bước đi, truy cứu nguyên nhân, vẫn không nỡ trong tay toán trù bị đối phương cướp đi. Nguyên bản người trù hợp nhất, tiến thoái tự nhiên, trong lòng chấp nhất cả đời, to như vậy một người sống, bỗng nhiên vì một cây nho nhỏ toán trù kiểm chế, từ sa vào đầm lầy, còn không hề hay biết.

Hoa Miên ánh mắt sắc bén, nhìn ra Cốc Thành Phong mao bệnh, nghĩ muốn lên tiếng điểm tỉnh, lại cảm giác không đủ lỗi lạc. Chần chờ ở giữa, Cốc Thành Phong càng phát ra thụ người chế trụ, bước chân nhiều lần đập sai, kinh lực như sóng triều đến, Cốc Thành Phong không chịu được thân thể phát nhẹ, hai chân cơ hồ cách mặt đất, nhưng hần tính tình quật cường, thiết toán trù là Hoa Miên tặng cho, như luận như thế nào cũng không chịu buông tay, lập tức cắn răng một cái, từ bỏ “Tam tài quy nguyên chương” công phu, một cái “Vô Định Cước” đá hướng Nhạc Chi Dương tim, muốn đảo khách thành chủ, khiến cho đối thủ quăng kiếm.

Hoa Miên tiếng kêu “Hồngбет”, sắc mặt đại biến. Cốc Thành Phong cho nên bất bại, toàn do bộ pháp tinh diệu, mặc dù nhập luật, khí khái

không mất, Nhạc Chi Dương mặc dù kéo theo đối thủ, thế nhưng cũng hết sức được, đối thủ sự biến đổi này chiêu, tựa như hạn hán đã lâu Cam Lâm, chính ném tâm ý của hắn, lúc này dưới chân nhẹ nhàng nhất chuyển, Cốc Thành Phong nhất thời một cước đá lệch, cần biến chiêu, chợt phát hiện không tự chủ được, thầm nghĩ lấy đi phía trái, ra chân thời điểm hết lần này tới lần khác hướng phải. Trong lòng của hắn hãi dị, căn răng buông tay, quyết tâm vứt bỏ toán trù, không ngờ một cỗ kinh lực như keo như sơn, đem lòng bàn tay của hắn một mực dính chặt, Cốc Thành Phong rơi vào “Cùng vui” hoàn cảnh, Nhạc Chi Dương xuyên thấu qua toán trù kéo theo đối thủ, Cốc Thành Phong tựa như trong gió lốc bông cỏ, theo gió lên xuống, tiến thoái không được, Nhạc Chi Dương nội kinh cuộn cuộn vọt tới, làm cho Cốc Thành Phong ngực khó chịu.

“Lấy!” Nhạc Chi Dương giơ tay trái lên, một cái “Động Tiêu Chi” điểm ra, Cốc Thành Phong đem thân vận một cái, chỉ kinh gặp thoáng qua, còn không có tỉnh táo lại, bỗng nghe Nhạc Chi Dương duệ quát một tiếng “Buông tay”, cùng lấy thủ hạ không còn, quay tròn bay ra về phía sau. Cốc Thành Phong làm cái “Thiên cân trụ”, muốn ổn định thân hình, thế nhưng là một cỗ vô hình chi lực to đến không hề tầm thường, lôi kéo môn túm, để hắn thân như con quay, xoáy như gió xông ra đại sảnh, lần này cực kỳ đột ngột, lấy Đông Đảo tứ tôn chi có thể, trong lúc vội vã cũng không ngăn trở kịp nữa.

Vui, cốc hai người quần nhau đã lâu, người dắt ta dẫn, song phương nội kinh không chỗ phát tiết, hóa thành một cỗ tuyệt đại thể năng, tựa như núi cao treo hồ, súc mà không phát, càng để lâu càng dày. Cốc Thành Phong vừa rơi xuống gió, Nhạc Chi Dương thuận thế đem cái này một cỗ đại lực dẫn tới trên người hắn, đem hắn ngạnh sinh sinh văng ra ngoài, Cốc Thành Phong lòng buồn bực hoa mắt, như muốn thổ huyết, nhưng lại hết lần này tới lần khác không cách nào tự chủ, trong lòng bị đè nén thật sự là không cần nói.

Hoa Miên lo lắng đệ tử, đang muốn thả người tiến lên, lúc này bên ngoài phòng trong bóng tối bỗng nhiên đi tới một người, duỗi tay đè chặt Cốc Thành Phong đầu vai, đẩy đưa tới, Cốc Thành Phong toàn thân chợt nhẹ, trăm mạch thoải mái, xoay tròn tình thế cũng chậm lại, trong lòng của hắn kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, bỗng nhiên ghen ngào kêu lên: “Đảo vương đại nhân!”

“Vân đảo Vương!” Đông Đảo đám người há hốc miệng, mắt nhìn lấy Vân Hư buông ra Cốc Thành Phong, chấp hai tay sau lưng, tiêu dao đi tới, hắn đi theo phía sau một người, tuấn tú hiên ngang, đúng là Vân Thường, áo trắng phiêu nhiên như tuyết, bên hông khắp lơ đãng nghiêng đeo một ngậm trường kiếm.

Hoa Miên tỉnh táo lại, vui mừng không thôi, gập xuống đầu gối trái, ôm quyền nói: “Hoa Miên tham kiến Đảo vương, Thiếu chủ, hai vị từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Vân Hư một phát ưỡn tay áo, đem Hoa Miên nâng lên, đau thương cười nói: “Hoa tôn chủ, Vân mỗ cô hồn dã quỷ, Đảo vương hai chữ lại cũng đừng nhắc.”

Hoa Miên sắc mặt tái nhợt, ngơ ngác nhìn qua Vân Hư, trong mắt nổi lên một mảnh thủy quang. Dương Phong đến nâng lên hai mắt, bỗng nhiên kêu lớn: “Đảo vương đạo đức cá nhân có thua thiệt, quả thật không giả. Bất quá từ xưa đến nay đại nhân vật, Tần Hoàng Hán Vũ, Đường tông Tống tổ, lại có người nào là sạch sẽ?”

“Dương tôn chủ nói đúng lắm.” Thi Nam Đình cũng nói, “Thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, Đông Đảo phục quốc đại nghiệp còn chưa hoàn thành, Đảo vương buông tay mà đi, há không cô phụ tổ tông cơ nghiệp.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a.” Đồng Diệu cả tiếng nói, ” Đảo vương vừa đi, bốn đảo rần mất đầu, sinh sinh nhận hết ác nhân khi nhục.”

Ngày đó Vân Hư ngồi yên mà đi, Đông Đảo trên dưới rần mất đầu, bị Xung Đại Sư một đám giày vò đến chết đi sống lại. Bọn hăn rút kinh nghiệm xương máu, không không nghĩ tới Vân Hư chỗ tốt, huống chi ngoại trừ Đồng Diệu, cái khác ba tôn nhậm chức nhiều năm, cùng Vân Hư một thể đồng tâm, Hoa Miên tư tâm chỗ sâu, càng đối với hăn có mang một tia si niệm. Lúc này thấy một lần Vân Hư, tựa như vứt bỏ mà nhìn thấy phụ mẫu, trong lòng kích động khó tả, một lòng đem hăn đón về Đông Đảo.

Vân Hư cũng biết chúng tâm tư người, trầm mặc một chút, thở dài: “Các vị nói quá lời, nếu như Đông Đảo hưng vong hệ tại Vân mỗi một thân, lại nói chuyện gì phục quốc đại nghiệp? Từ xưa nhân tài xuất hiện lớp lớp, mới là thịnh vượng chi đạo.” Nói đến chỗ này, nhìn nhìn Cốc Thành Phong, trong mắt lộ ra một tia vui mừng, “Hoa Miên, người cái này đồ nhi hảo hảo tạo hình, tất thành đại khí.”

Cốc Thành Phong mặt đỏ tới mang tai, cúi đầu nói: “Thành phong bất tài, thua rồi tình rồi mệnh, có nhục sư môn, hổ thẹn đã đến.”

“Thắng bại chuyện thường binh gia.” Vân Hư bày khoát tay chặn lại, “Ta tuổi nhỏ thời điểm, cũng thua qua nhiều lần. Từ xưa nhân vật anh hùng, đều bại mà phục lên, càng áp chế càng phấn, lần này thua, lần tiếp theo thắng trở về chính là.”

“Rõ!” Cốc Thành Phong cung kính trả lời, “Đảo vương huấn dụ, thành phong nhớ kỹ trong lòng.”

“Đảo vương đại nhân.” Hoa Miên hơi ổn định tâm thần một chút, nghi hoặc nói, “ người ngày đó rời đi Đông Đảo, nói là tiến về Côn Luân Sơn, vì sao lại ở kinh thành xuất hiện?”

“Ta tới nơi đây, chính là có chuyện nhờ chư vị.” Vân Hư nhíu nhíu mày, “Ta đi qua Côn Luân Sơn, đáng tiếc, Tây Thành bên trong không có một ai.”

“Lương Tư Cầm không tại Tây Thành?” Thi Nam Đình khuôn mặt có chút động, “Chẳng lẽ nói...”

Vân Hư hướng hãn điểm gật đầu một cái: “Ta tìm lượt Côn Luân Sơn, tìm được một cái phục thị lương tặc người hầu, người kia xương cốt rất cứng rắn, thà chết chứ không chịu khuất phục, ta dùng tới ‘Bàn Nhược Tâm Kiếm’, hãn mới ngoan ngoãn nộp thực. Nguyên lai ba tháng trước đó, Lương Tư Cầm để thư lại rời đi Tây Vực, nói là ‘Thiên kiếp’ sắp tới, tính mệnh không lâu, nhưng có tâm sự chưa hết, muốn tới Trung Thổ một nhóm.”

Hãn nói đến hời hợt, trong sảnh mọi người không khỏi chấn kinh, “Tây Thành chi chủ” đến đây Trung Thổ, vô luận tại triều tại dã, đều là một kiện khó lường đại sự.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 84 : Chương 84: Quét Gian Trừ Uế (Hai)

Chương 84: Quét gian trừ uế (hai)

Chợt nghe Vân Hư còn nói: “Hắn đi không lâu sau, Bát bộ chi chủ tâm hệ an nguy của hắn, tùy theo rời đi Côn Luân. Ta bản muốn tiếp tục khảo vấn, nhưng người hầu kia tâm chí yếu ớt, chịu không được ‘Tam Kiếm’ tàn phá, nổi điên phát cuồng, nhảy núi tự vận. Ta nguyên bản thất vọng, ai nghĩ Thường nhi tìm ta, một đường tìm tới Côn Luân. Cha con ta gặp gỡ, hắn nói cho ta trên đường phát hiện Bát bộ chi chủ, tự nghĩ địch nhiều ta ít, chưa dám kinh động tám người, chỉ là dụng tâm trộm nghe bọn hắn nói chuyện, mơ hồ biết được, tám người này muốn tới kinh thành.”

Nhạc Chi Dương nghe đến nơi này, nhịp tim tự dừng tăng lên. Tám bộ tề tụ kinh thành, vốn là mười phần kỳ quặc, nghe Vân Hư nói đến, lại cùng Lương Tư Cầm có quan hệ. Hắn nguyên bản lo lắng thời cuộc, vừa nghĩ đến đây, cũng không khỏi vẻn tai, cẩn thận lắng nghe.

Nhưng nghe Vân Hư nói ra: “Bát bộ chi chủ là lương tặc tâm phúc, bọn hắn đã đến kinh thành, Lương Tư Cầm hơn phân nửa cũng tại, là lấy mang theo Thường nhi hướng đông đuổi theo. Đi hơn tháng, ba ngày trước mới vừa tới kinh thành, sau khi nghe ngóng, biết tám bộ ngày trước hiện thân, cùng Diêm bang xung đột một trận. Thế nhưng là từ đó về sau, tám người này giống như chui động con chuột, ta cùng Thường nhi tìm lượt kinh thành, cũng không có phát hiện tung tích của bọn hắn. Cái gọi là đại ẩn tại thị, người kinh thành nhiều, ta hai cha con phân thân thiếu phương pháp,

muốn tìm ra Tây Thành một đám, còn phải các vị đồng môn hết sức giúp đỡ.”

Lương Tư Cầm là Lương Tiêu cháu, Đông Đảo một mạch cùng Lương thị trăm năm ân cừ, oán hận chi sâu, thắng qua Chu Minh, nghe những lời này, đều là kích động. Dương Phong đến kêu lên: “Đảo vương yên tâm, ta lập tức triệu tập Đông Đảo đệ tử, đem kinh thành đảo sâu ba thước, cũng muốn đem Tây Thành bọn chuột nhắt móc ra.”

Vân Hư gật đầu cười cười, xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống Chu Vi trên thân, nhàn nhạt nói ra: “Người chính là nữ nhi của Chu Nguyên Chương?”

Chu Vi rơi vào cừu địch chi thủ, tự biết không may, cắn răng một cái, đang muốn mở miệng, chợt nghe Nhạc Chi Dương nói ra: “Vân Hư, mọi thứ hướng về phía ta tới, người một phái tông chủ, khi nhục một cái nhục nữ tử, cũng không ngại mất mặt a?”

Vân Hư liếc nhìn hắn một cái, cười lạnh nói: “Thường nhi!”

“Phụ thân!” Vân Thường khẽ khom người.

Vân Hư hai mắt nhìn trời, lạnh lùng nói ra: “Họ Nhạc có chút tiến bộ, không đem ta Đông Đảo đệ tử để vào mắt, người nói phải làm gì?”

Vân Thường gắt gao nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, trong lòng hận cũ phục nhiên, vừa nghĩ tới ngày đó Diệp Linh Tô giữ gìn Nhạc Chi Dương tình cảnh, liền cảm giác chua xót dâng lên, trở tay rút kiếm ra đến, cao giọng nói ra: “Hài nhi bất tài, thay cha thân giáo huấn tiểu tử này.”

“Tốt!” Vân Hư gật đầu, “Đừng đụng kiếm của hắn.”

“Rõ!” Vân Thường lời vừa ra miệng, người đã lắc thân mà ra, trường kiếm quang thiểm, chớp mắt hướng Nhạc Chi Dương đâm ra vài kiếm.

Nhạc Chi Dương huy kiếm che chắn, Vân Thường thân pháp phiêu hốt, kiếm chiêu hư hư thật thật, mười chiêu bên trong lại có chín cái hư chiêu, thừa chiêu tiếp theo xảo trá quỷ quyệt, mỗi từ không nghĩ tới góc độ đâm ra. Nhạc Chi Dương muốn ngăn cản, trường kiếm chưa giao, Vân Thường mũi kiếm đã đến chỗ yếu hại của hắn, ngoại trừ lui bước né tránh, lại không còn sức đánh trả.

Vân Gia “Phi ảnh thần kiếm” có đích, thứ phân chia, đích truyền kiếm pháp truyền bên trong không truyền bên ngoài, truyền nam không truyền nữ, thứ truyền kiếm pháp, Đông Đảo trên dưới người người có thể học, nhưng mà rất nhiều kỳ chiêu tuyệt kỹ đều bị biến mất, chỉ có đích truyền người có thể nghiên tập. Vân Thường là Vân Hư con trai độc nhất, cũng là đích truyền kiếm pháp truyền nhân duy nhất, Nhạc Chi Dương tới giao thủ, chột cảm thấy khó khăn trùng điệp, cùng một kiếm chiêu đến Vân Thường trong tay, so với Diệp Linh Tô, Trương Thiên Ý cao minh không ít, coi là thật kiếm quang như hồng, kiếm khí như nước thủy triều, tung hoành phóng túng, khó mà ngăn cản.

Vân Thường chiêu chiêu tiến công, Nhạc Chi Dương từng bước lui lại, chỉ nghe kiếm rít như gió, không nghe thấy trường kiếm giao minh. Chu Vi khổ vì không thể động đậy, chỉ có tròng lớn hai mắt, gắt gao nhìn qua hai người, chột thấy Nhạc Chi Dương thối lui đến góc tường, không đường có thể đi, không khỏi trong miệng đắng chát, một trái tim cao cao treo lên. Lúc này Nhạc Chi Dương giơ lên kiếm đến, chiếu trống rỗng chỗ đâm loạn hai lần, đi theo xoay người một cái, lại từ Vân Thường trong bóng kiếm nhẹ nhàng linh hoạt thoát khỏi ra.

Chu Vi trái tim rơi xuống đất, lại cảm giác hơi kinh ngạc, Nhạc Chi Dương mặc dù chỗ hạ phong, xuất kiếm cũng vô chương pháp, Vân Thường chiêu pháp dày đặc, kiếm khí tung hoành, rõ ràng chiếm hết thượng phong, hết lần này tới lần khác khốn hắn không ở, mỗi đến tuyệt cảnh, Nhạc Chi Dương luôn có biện pháp thoát thân.

Vân Thường cũng thấy khí muện, “Phi ảnh thần kiếm” luyện đến mức nhất định, tài năng xuất chúng, liền có kính hoa, thủy nguyệt, Mộng Điệp, trống rỗng bốn Đại cảnh giới. Đa số đệ tử tu luyện cả đời, cũng khó có thể nhúng chàm một trong số đó, có thể tới kính hoa, thủy nguyệt hai cảnh, đã là cảnh giới cực cao, về phần “Mộng Điệp”, có thể ngộ nhưng không thể cầu, Vân Gia lịch đại cao thủ, đạt đến này cảnh người cũng như phượng mao lân giác. Còn trống rỗng cảnh giới, tương truyền chỉ có đại hiệp Vân Thù đã từng đạt tới, nhưng cũng có người nói, này cảnh giới ra ngoài tưởng tượng, cũng không phải là chân thực tất cả.

Vân Thường nhân tài mới nổi, kiếm đạo bên trên rất có thiên phú, chừng hai mươi, đã tới “Kính hoa” cảnh giới, kiếm pháp cùng cực biến hóa, giống như trong kính phồn hoa, hư bên trong giấu thực, hư thực lẫn nhau dễ, nhìn như chiêu chiêu là giả, đối thủ vừa lộ sơ hở, lập tức biến hư làm thật, chiêu chiêu đoạt mệnh. Ai ngờ gặp gỡ Nhạc Chi Dương, liên tiếp hơn mười chiêu, cũng không một kiếm đắc thủ, mỗi đến khẩn yếu quan đầu, đối phương tổng lấy cổ quái thân pháp né tránh, ngẫu nhiên đâm ra một kiếm, đều chỉ hướng phe mình sơ hở, Vân Thường không thể không cứu, chỉ có trở mắt nhìn xem Nhạc Chi Dương thoát thân. Đáng giận hơn là, Nhạc Chi Dương sử dụng kiếm pháp, không thiếu “Phi ảnh thần kiếm” cái bóng, tiểu tử này cũng không phải là bốn đảo đệ tử, nếu muốn học kiếm, chỉ có một người sẽ dạy hẳn.

Vân Thường càng nghĩ càng giận, một cổ chua xót bay thẳng trán, nhin không được quát: “Tiểu tử, kiếm pháp của ngươi đánh chỗ nào học?”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Ta học kiếm mắc mớ gì tới ngươi?”

“Hừ! Đâu có chuyện gì liên quan tới ta?” Vân Thường trong lòng lại là một trận bốc lên, “Có phải hay không Điệp Linh Tô truyền cho ngươi?”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Ta nói không phải, ngươi tin hay không?”

Vân Thường tự nhiên không tin, trong lòng ghen tuông càng đậm. Diệp Linh Tô là hắc thân muội muội không giả, làm sao dùng tình quá sâu, khó ném khó bỏ, tình một vật, trở ngại càng nhiều, yêu thương càng dày đặc, Vân Thường cầu còn không được, càng nghĩ cắt đứt tơ tình, càng là quên không được Diệp Linh Tô bóng hình xinh đẹp, dần dần thành một đoạn kỉ luyện, cho dù có bội nhân luân, hắc cũng bất chấp.

Hắc hiếu làm lá, vui ở giữa rất có mập mờ, trong lòng ngực nộ khí cuộn cuộn, xuất kiếm càng phát ra lẳng lẽ, nguyên bản hư nhiều thực ít, lúc này thực chiêu dần dần nhiều. Nhạc Chi Dương cho nên đem cầm không được đối phương tiết tấu, ngay tại tại Vân Thường hư chiêu quá nhiều, xuất kiếm khó mà nắm lấy, thực chiêu càng nhiều, nhất thời sử xuất “Chỉ Qua Ngũ Luật”, nghe gió, coi hình, ẩn ẩn nhưng nắm chặt Vân Thường nhíp, làm một chiêu “Thiên cơ kiếm”. Đinh, song kiếm đụng vào nhau, Vân Thường hồ khẩu nóng lên, chợt thấy đối phương trên thân kiếm sinh ra một cỗ dính dính, như muốn mang lệch trường kiếm của hắc.

Vân Thường vì tình sở khốn, thế nhưng là thiên phú rất cao, một giác không ổn, lập tức thân thể lướt ngang, mũi kiếm đưa về đằng trước, bỗng cấp tốc thu hồi. Cái này mấy lần rất là đột ngột, không khác tự loạn nhíp, Nhạc Chi Dương dưới kiếm không còn, Vân Thường thoát ra chưởng không, kiếm như Phi Hồng, hướng hắc đối diện đâm tới.

Hai người tiến thoái như gió, hơn mười chiêu đảo mắt liền qua. Vân Hư một bên nhìn, trong mắt lóe lên kinh ngạc, hắc là võ học bên trên đại hành gia, nhìn ra Nhạc Chi Dương lợi hại không tại kiếm pháp, mà ở thân pháp tâm pháp, Vân Thường không phá được thân pháp của hắc, hơi chút vô ý, lại sẽ vì tâm hắc pháp thừa lúc, như thế giữ lẫn nhau xuống dưới, thắng bại thực sự khó liệu.

Vân Hư ngẫm sinh buồn bực, mấy tháng trước đó, Nhạc Chi Dương còn không như vậy tạo nghệ, bây giờ so với Đông Đảo thời điểm, tinh tiến làm cho người lú lú.

Chợt nghe Nhạc Chi Dương kêu lên: “Động Tiêu Chỉ!” Ngón trỏ trái hư điểm, một đạo chỉ phong thẳng đến Vân Thường sườn trái. Vân Thường một chút né tránh, huy chưởng đập tan chỉ phong, xoát xoát vài kiếm, đem Nhạc Chi Dương bức lùi lại mấy bước.

“Phủ Cầm Chưởng!” Nhạc Chi Dương kiếm giao tay trái, tay phải chợt đập chợt theo, như vung năm dây cung, chưởng lực bao dung vài thước. Vân Thường áo phát gọi lên, bện bện làm một chiêu “Thủy Vân chưởng”, chưởng vung tay áo múa, ngăn trở đối phương chưởng lực, tay phải trường kiếm loạn chiến, cực điểm tàn nhẫn.

“Động Tiêu Chỉ...” Nhạc Chi Dương nhắc tay chỉ về phía trước.

Vân Thường được chứng kiến hãn chỉ lực, cũng không để trong lòng, tiện tay quét qua, muốn ngăn, thành linh Nhạc Chi Dương tay áo ngọn nguồn bay ra vài tia bóng xanh, thế tới phiêu hốt, chợt lóe lên rồi biến mất. Vân Thường chợt cảm thấy tay trái “Khúc ao”, chân trái “Nhảy vòng” đồng thời tê rần, đầu gối như nhũn ra, suýt nữa ngã sấp xuống.

“Ồ!” Hoa Miên đổi sắc mặt, thốt ra mà ra, “Dạ Vũ Thần Châm?”

“Không đúng!” Vân Hư sắc mặt âm trầm, “Đây là ‘Bích Vi Tiễn’ !”

“Tiên tổ Bích Vi Tiễn?” Hoa Miên sửng sốt một chút. Luận huyết thống, nàng là Công Dương Vũ hậu duệ, “Bích Vi Tiễn” vốn là Công Dương Vũ sáng tạo, hậu thế đệ tử đầu cơ trục lợi, quen dùng kim châm đoạt mệnh, sớm đã quên thối từng li từng tí, bắn hạt bụi nhỏ, chế nhân mà không giết người phong lưu nho nhã.

Vân Hư thở dài một hơi, lắc đầu nói: “Thường nhi kiếm đạo bên trên có vài ngày phân, đáng tiếc bướng bỉnh có thừa, cơ biến không đủ, gặp gỡ giao quyết đối thủ, khó tránh khỏi có chút mà ăn thiệt thòi.”

Đang khi nói chuyện, Vân Thường đã rơi xuống hạ phong, hấn tay chân không tiện, kiếm pháp giảm bớt đi nhiều, bước chân lão đảo, đỡ trái hờ phải. Hấn trong lòng tức giận, tung ra “Dạ Vũ Thần Châm” trả thù, làm sao Nhạc Chi Dương sớm có đề phòng, trường kiếm một vòng, đình đình đình một trận vang, kim châm rơi xuống một chỗ, người lại may mắn không tổn hao gì.

“Dạ Vũ Thần Châm” lăng lệ tàn nhẫn, thế nhưng là kim châm quá nặng, một khi xuất thủ, tranh luận chưởng không, kém xa lá tung lướt nhẹ hay thay đổi, tùy thích. Nhạc Chi Dương xem xét Vân Thường thủ pháp, liền biết kim châm lai lịch, huy kiếm đánh rơi, không dễ chịu chút nào; trái lại “Bích Vi Tiễn” lăng không biến hướng, chuyển hướng vô phương, Vân Thường trốn tránh hơi chậm, chân phải “Đủ ba dặm” lại là tê rần, hành động càng phát ra chậm trễ, muốn rút ra lá tung, Nhạc Chi Dương đắc thế không tha người, một cây kiếm đem hấn kéo chặt lấy, Vân Thường bị ép ứng đối, bất tri bất giác rơi vào đối phương tiết tấu.

“Lẽ nào lại như vậy.” Dương Phong đến không chịu được oa oa gào lớn, “Tiểu tử này dùng ta Đông Đảo công phu đánh bại ta Đông Đảo đệ tử, truyền đến trên giang hồ đi, há không cười chết người a?”

Vân Thường nghe xong, nổi giận khó nhịn, một lòng lật về thế yếu, xuất thủ vội vàng xao động, càng vô chương pháp.

Vân Hư thấy tình thế không đúng, nhãn châu mảy, bỗng nhiên ánh mắt nhìn về phía Chu Vi, khẽ lơ đãng nói ra: “Đêm nay kinh thành đại loạn, cấm quân tiến đánh Cẩm Y Vệ, người thân là công chúa, biết trong đó nguyên do a?”

Chu Vi cùng ánh mắt của hấn vừa gặp, trong đầu nhất thời mơ hồ, Vân Hư hai mắt đơn giản là như vạn cổ đầm sâu, tối tăm thâm thúy, lộ ra một luồng hơi lạnh, Chu Vi rơi vào trong đó, giống như người chết chìm, muốn ra không được, muốn động không thể, vắng vẻ không chỗ nương tựa.

“Ta...” Chu Vi hai mắt trống rỗng, thành thật trả lời, “Tam ca mưu phản, nhốt Hoàng tộc, cấm quân thụ lừa bịp, tiến đánh Cẩm Y Vệ!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Đông Đảo trên dưới không không khiếp sợ. Cẩm Y Vệ một trận chiến, bọn hãn mặc dù cũng buồn bực, thế nhưng là cũng không biết nguyên do chân chính. Chu Vi thụ “Bàn Nhược Tâm Kiếm” bức bách, thổ lộ chân ngôn, mọi người mới biết Tấn vương mưu phản, hoàng thất đại loạn, sau khi khiếp sợ, đều là sinh lòng cuồng hỉ.

Vân Hư cũng thấy ngoài ý muốn, sửng sốt một chút, lại hỏi: “Chu Nguyên Chương đâu?”

“Hắn, ta...” Chu Vi thần chí thụ khống chế, đáy lòng cũng không hồ đồ, việc quan hệ Chu Nguyên Chương an nguy, một khi nói ra tình hình thực tế, hậu quả khó mà tưởng nổi, nguy cơ cả đời, thần ý tỏa ra kháng cự, thiếu nữ toàn thân phát run, hai mắt đục ngầu .

Vân Hư lạnh hừ một tiếng, ánh mắt không kém phản mạnh, hình như hai cái rét căm căm trường kiếm, đâm vào Chu Vi hai mắt. Chu Vi run lên bần bật, lắp bắp nói: “Phụ hoàng hắn, hắn...” Bỗng nhiên lỗ mũi nóng lên, chảy ra hai hàng huyết thủy.

Xuy xuy xuy, phá không có âm thanh, mấy chục mai lá từng bay về phía Vân Hư, một đạo kiếm quang theo sát phía sau.

Vân Hư cũng không quay đầu lại, tay áo phất một cái, đầy trời bóng xanh biến mất, đi theo thân thể hơi nghiêng, tay phải phản ra, đình một tiếng, ngón giữa và ngón trỏ kẹp lấy Nhạc Chi Dương mũi kiếm. Nhạc Chi Dương kiếm thế bị ngăn trở, hồ khẩu kịch liệt đau nhức, trái gờ tay lên, Bích Ảnh bay ra.

Vân Hư hừ một tiếng, đột nhiên y phục phồng lên, râu tóc bay loạn, Diệp tùng cận thân, đều bị kinh khí vô hình bắn ra.

Nhạc Chi Dương hết sức hãi dị, Vân Hư một thân chân khí tinh thuần thâm hậu, coi là thật một vũ không thể thêm, một hào không thể đạt tới, đương nhiên đây cũng là “Bích Vi Tiễn” không bằng “Dạ Vũ Thần Châm” địa phương, Diệp tùng bản chất yếu ớt, nếu không phải trúng vào chỗ yếu, không cách nào chế phục đối thủ, đối kim châm, Vân Hư nội lực mạnh hơn, cũng không dám đặt mình vào nguy hiểm.

Nhạc Chi Dương một kế không thành, hai kế lại sinh, Diệp tùng vừa bị đánh bay, hãn thủ đoạn chuyển động, lại bay ra hai đạo bóng xanh. Vân Hư không kịp nghĩ lại, Chu Vi trên tay “Mười tuyên”, “Mười hai giếng” hai nơi huyết vị riêng phần mình nhiều một viên lá tùng.

Vân Hư thầm kêu không ổn, cái này hai nơi huyết vị liên kết tâm não, đâm trúng về sau kỳ đau nhức vô cùng, có thể kích thần tỉnh não. Cao minh thầy thuốc gặp gỡ trúng gió bệnh nhân, một châm xuống dưới, thường thường có thể đem bệnh nhân từ trong hôn mê đâm tỉnh.

Chu Vi bên trong châm, cơ linh một chút, con người đột ngột chuyển thanh minh. Vân Hư vừa sợ vừa giận, chìm quát một tiếng, xoay người lại, lực xâu ngón giữa và ngón trỏ, đỉnh một tiếng, thép tinh trường kiếm gãy thành hai đoạn, dài ba tấc mũi kiếm bị Vân Hư kẹp ở giữa ngón tay.

Nhạc Chi Dương hồ khẩu đổ máu, hốt hoảng lui lại, không muốn liếc mắt ở giữa, gặp gỡ ánh mắt của Vân Hư, nhất thời một cước đạp không, trong lòng một mảnh hoảng hốt. Tâm hãn biết không ổn, thừa dịp linh trí chưa mất, dùng sức cắn về phía đầu lưỡi, một cổ kịch liệt đau nhức truyền đến, Nhạc Chi Dương đầu óc một thanh, chợt thấy tinh mang chớp động, Vân Hư tay nhặt tấc hơn mũi kiếm, đâm tới cổ họng của hãn trước đó.

Nhạc Chi Dương gấp ngựa về đằng sau, xoát xoát xoát huy kiếm đâm loạn, Vân Hư không tránh không né, nhặt mũi kiếm tiến quân thần tốc. Nhạc Chi Dương giống như trúng yểm, trường kiếm ở bên cạnh hãn lướt đến lao đi, thế nhưng là sử xuất sức bình sinh cũng đụng không đến Vân

Hư một chéo áo, trơ mắt nhìn qua mũi kiếm càng ép càng gần, ba tấc, hai thốn, một tấc... Nhạc Chi Dương mồ hôi lạnh chảy ra, vốn lại vô kế khả thi, lúc này hẳn rồi cuộc hiểu rõ “Bàn Nhược Tâm Kiếm” lợi hại, bảo kiếm giết người, Tâm Kiếm tru tâm, hai người ánh mắt gặp nhau một sát na, tinh thần của hắn đã bị Vân Hư khống chế, lòng người một khi bị quản chế, bất kỳ cái gì vô công đều là uổng công.

Vừa nghĩ lại công phu, mũi kiếm chống đỡ gần cổ họng, da thịt ần ần nhói nhói. Nhạc Chi Dương sinh lòng tuyệt vọng, buông xuống bảo kiếm, nhắm mắt chờ chết, lúc này chợt nghe đình một tiếng, thanh duệ xâu mà thôi. Nhạc Chi Dương cánh tay xiết chặt, bị người hướng về sau túm ra, hắn có chút giật mình, mở mắt nhìn lại, nhưng gặp Vân Hư mặt xám như tro, dưới mũi kiếm rủ xuống, nhìn chăm chăm phương này ngơ ngác sững sờ.

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lên, nhưng gặp Diệp Linh Tô ngậm miệng, gương mặt xinh đẹp trắng bệch, một tay nắm chặt cánh tay của hắn, tay kia cầm trường kiếm có chút phát run.

“Người...” Nhạc Chi Dương lời đến khóe miệng, lại nuốt trở vào, trái tim thành thích đập loạn, đảo mắt nhìn về phía Chu Vi. Tiểu công chúa cũng nhìn qua bên này, lo lắng bên trong lộ ra một tia nghi hoặc.

Diệp Linh Tô nhìn Nhạc Chi Dương một chút, lại nhìn nhìn Chu Vi, giống như minh bạch cái gì, buồn bã cười một tiếng, buông ra Nhạc Chi Dương, nói khẽ: “Người nói nữ tử kia... Chính là nàng a?”

Nhạc Chi Dương im lặng gật đầu, Diệp Linh Tô dò xét Chu Vi một chút, như có như không thờ dài.

“Linh Tô!” Hoa Miên nhện không được kêu lên.

Diệp Linh Tô xông nàng nhẹ gật đầu, nhỏ giọng nói ra: “Hoa Di!”

“Người đưa nhỏ này...” Hoa Miên trong mắt lệ quang chớp động, “Mấy tháng không thấy, thế nhưng là hao gầy nhiều nha.”

Nàng cái này nói chuyện, Nhạc Chi Dương cũng không nhịn được dò xét bên người nữ tử, quả nhiên so với Đông Đảo, Diệp Linh Tô mảnh mai không ít, thế nhưng là gầy yếu bên trong càng thấy thẳng tắp, giống như trong gió cỏ cứng, mềm dẻo bất khuất, sinh ý bùng bùng phấn chấn, đến mức Nhạc Chi Dương chưa phát giác gầy, chỉ gặp mạnh, chưa phát giác tiêu tụy, chỉ gặp tinh thần.

Vừa nghĩ đến đây, chẳng biết tại sao, Nhạc Chi Dương ngẫm sinh hổ thẹn, thấp giọng nói ra: “Diệp cô nương, đa tạ cứu giúp...”

Diệp Linh Tô lạnh lùng không đáp, ánh mắt nhìn về phía Vân Hư. Vân Hư trên mặt lúc đỏ lúc trắng, rất là chật vật, tăng hắng một cái, nói ra: “Tô nhi, sao người lại tới đây?”

“Đảo vương đại nhân.” Hoa Miên nói nói, ” Linh Tô đã là bang chủ Diêm bang, ta xuyên thấu qua Diêm bang phân đà, hẹn nàng ở đây thấy một lần.”

Vân Hư càng phát ra giật mình, quan sát tỉ mỉ Diệp Linh Tô một chút, gật đầu nói: “Người nói Tề Hạo đình sau khi chết, vào chỗ người là cái cô gái trẻ tuổi. Ta nguyên bản kỳ quái, không muốn lại là người... Tốt, ta Đông Đảo đệ tử biến hóa như rồng, quả nhiên không phải vật trong ao.”

Diệp Linh Tô cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói ra: “Giết vợ thông dâm, cũng không phải vật trong ao?”

Vân Hư sững sờ, da mặt đỏ lên phát tím, lúc này Vân Thường rút ra lá tùng, nghe vậy rất là không cam lòng: “Linh Tô, người làm sao đối phụ thân nói chuyện? Người không biết, những ngày này hãn...”

“Ta không muốn nghe!” Diệp Linh Tô lạnh lùng đánh gãy Vân Thường, “Ta tới đây ở giữa, chỉ là vì gặp Hoa Di một mặt, về phần những người khác, chết cũng tốt, sống cũng được, là tốt là xấu, hết thấy không có quan hệ gì với ta.”

“Người, người...” Vân Thường nhìn qua muội tử, trong lòng bách vị tạp trần, cũng không biết là yêu là hận, là vui hay buồn, mọi loại cảm xúc vọt tới ngực, lời gì cũng nói không ra.

Vân Hư nhắm mắt thở dài một hơi, nói ra: “Linh Tô, ta biết trong lòng người hận ta, mẹ người cái chết là ta bình sinh đại bi, người ta cha con bất hoà, là ta bình sinh Đại Khổ. Bây giờ ta không còn cầu mong gì khác, chỉ cầu xả thân một trận chiến, chết tại Lương Tư Cầm dưới lòng bàn tay, xong đi dưới cửa tuyền gặp mẫu thân người.”

Diệp Linh Tô gặp hấn thần sắc đau khổ, trong lòng có chút mềm nhũn, cơ hồ bỏ qua oán hận, nhưng vừa nghĩ tới mẫu thân tử trạng, tâm địa lại vừa cứng, lạnh lùng nói ra: “Nước đổ khó hốt, người chết vì tai nạn sống, chuyện trước kia không cần nói nữa, người như nhớ ân tình, còn xin giơ cao đánh khẽ, thả ta Diêm bang đệ tử.”

“Diêm bang đệ tử?” Vân Hư nhìn khắp bốn phía, kinh ngạc hỏi nói, “ai là Diêm bang đệ tử?”

“Hắn!” Diệp Linh Tô chỉ vào Nhạc Chi Dương, “Hắn là bản bang Tử Diêm Sứ Giả.”

Vân Hư sầm mặt lại, chau mày. Vân Thường càng là tức giận, hấn bại bởi Nhạc Chi Dương ám khí lừa dối thuật, trong lòng lớn không phục, chỉ muốn lại đánh một trận, lúc này kêu lên: “Người lừa gạt ai? Diêm bang triều đình, thế bất lưỡng lập. Tiểu tử này rõ ràng là Chu Nguyên Chương chó săn, tại sao lại thành người Diêm bang sứ giả?”

“Làm sao không phải?” Diệp Linh Tô nói nói, ” ngày đó Hà hàm Hải đạm đại hội, ta tự mình bổ nhiệm hẳn làm Tử Diêm Sứ Giả, mấy ngàn Diêm bang đệ tử, toàn đều có thể làm chứng.”

“Nói miệng không bằng chứng!” Vân Thường một hơi khó mà nuốt xuống, “Ngày đó là ngày đó, hôm nay ai có thể làm chứng?”

“Ta!” Lời còn chưa dứt, tiếng cười chợt nổi lên, Sở Không Sơn tay áo bông bênh, đi vào phòng. Thi Nam Đình chau mày một cái, ngón tay khẽ nhúc nhích, sừ sừ sừ, mấy viên thép chùy hóa thành lưu quang bay ra.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 85 : Chương 85: Quét Gian Trừ Uế (Ba)

Chương 85: Quét gian trừ uế (ba)

Sở Không Sơn tay áo phất một cái, lưu quang biến mất, Đồng Diêu tại bên cạnh hắt, hét lớn một tiếng, huy chưởng đánh ra, “Thao Thiên Khí” thế như chạy triều, bay thẳng Sở Không Sơn dưới sườn. Sở Không Sơn cười một tiếng, tay áo tản ra, một cỗ nhu hòa kinh lực nâng Đồng Diêu chưởng lực, miên miên mật mật, sau thế vô tận. Đồng Diêu gấp thúc nội kinh, không nghĩ đối phương kinh lực bỗng co rút lại, sức đủ kinh lực đột nhiên thất bại, thân thể không khỏi hướng về phía trước ngã ra.

Sở Không Sơn cười dài một tiếng, tay áo hoành vung, Đồng Diêu quay tròn loạn chuyển, con quay giống như hướng về phía trước nhảy lên ra. Hắt nỗ mắt chống đỡ con người, muốn chìm thân đứng trung bình tấn, nhưng lại chỗ nào có thể, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, trực tiếp vọt tới Vân Hư.

Vân Hư song mi giường lên, khắp lơ đãng bước ra một bước, tay phải vươn ra, nhẹ nhàng đặt tại Đồng Diêu thắt lưng, vận kinh một nại, Đồng Diêu chợt cảm thấy ngũ tạng bốc lên, dưới chân vẽ lên một cái vòng tròn, phần phật vòng qua Vân Hư, đảo ngược Sở Không Sơn đánh tới. Lần này, trên người hắt không chỉ mang theo Sở Không Sơn tay áo kinh, càng có Vân Hư chưởng lực, xoay tròn chi thể càng thêm mãnh liệt.

Đồng Diêu vừa tức vừa gấp, dứt khoát cắn răng một cái, “Kinh Tứ Công” chỗ đến, thân thể cứng cỏi như thép, có chủ tâm muốn đem Sở Không Sơn đung cái người ngã ngựa đổ. Sở Không Sơn nhìn ra hắt tâm tư,

chỉ là cười cười, không đợi đụng vào hân, thân thể hơi lệch ra, trong tay áo kẹp chưởng, phất trúng bờ vai của hân, Đồng Diêu dưới chân trượt đi, không thể làm gì khác hơn lại chuyển trở về.

“Tịch này liêu này, danh bất hư truyền.” Vân Hư mỉm cười, “Thiên hương Sở gia tuyệt học, Vân mỗ sớm nghĩ lĩnh giáo.” Nói một chưởng quét ra, lại đem tiếp cận Đồng Diêu đưa trở về.

“Tịch này liêu này công” là năm đó “Thiên hương thần kiếm” sở Tiên Lưu sáng tạo, bắt chước « Đạo Đức Kinh » bên trong “Tịch này liêu này, độc lập mà không thay đổi, chu hành nhi không thua”, nội kinh đi tới, công lực hơi yếu người tất vì kéo theo, lấy tự thân làm trục tâm chuyển động không ngớt. Sở Không Sơn không uổng phí nhất quyền nhất cước, chỉ cần từ bên cạnh dẫn đạo, liền có thể để đối thủ xoay chuyển thiên hôn địa ám, tình trạng kiệt sức.

Mây, sở bản là quen biết cũ, nhiều năm không thấy, đồng đều nghĩ thăm dò đối phương tiến cảnh. Sở Không Sơn sử xuất “Tịch này liêu này công”, Vân Hư thì lại lấy “Biển xanh sóng lớn chưởng” bên trong “Qua Toàn Kinh” ứng đối, Đồng Diêu thân ở ở giữa, khổ không thể tả, hai cổ nội kinh cũng có lớn lao lực xoáy, lẫn nhau điệp gia, tăng thêm uy lực, quấy đến hân khí huyết xông não, mắt nổi đom đóm, hai chân chưa phát giác giáo cùng một chỗ. Hân nguyên bản mập mập, nhất thời thấp một nửa, hoàn toàn giống một trái bóng da, ùng ục ục lại hướng Sở Không Sơn lăn đi.

“Đồng lão đệ!” Dương Phong đến nhìn không được, “Ta tới giúp người...” Thả người tiến lên, đưa tay liền bắt, đầu ngón tay đụng phải Đồng Diêu, chợt thấy một cổ tiềm lực vọt tới. Dương Phong đến trở tay không kịp, lại bị văng ra ngoài. Hân khinh công đến, giữa không trung vãn một cái thân, trong tay áo phun ra lụa trắng, xoát cuốn lấy một cây hình trụ, ba, lụa trắng kéo đứt, đi theo một tiếng vang trầm, đụng sụp đổ một phiến đại môn, Dương Phong đến xoay người đứng lên, so như say rượu, dưới chân thất tha thất thểu, trước mắt một trận choáng váng.

Mọi người không khỏi hãi nhiên, Sở Không Sơn cũng là khê nhúu mày, hần vận kinh đưa ra Đồng Diệu, vốn định Vân Hư chắc chắn ngừng lại xoay tròn tình thế, ai ngờ người này lòng háo thắng cùng một chỗ, không quan tâm, lại dùng Đồng Diệu cùng hần độ sức nội lực. Như thế kinh lực điệp gia, càng ngày càng mạnh, một phương hóa giải không được, vậy coi như là thua, chỉ bất quá, hai người ai thua ai thắng ngược lại là thứ yếu, Đồng Diệu thân ở ở giữa, trận này so xuống tới, không chết cũng bị thương nặng.

Sở Không Sơn nhàn vân đã hạc, thắng bại không oanh tại nghi ngờ, đang muốn dừng tay nhận thua, chợt thấy một người xông ngang mà ra, hai tay tề xuất, đỡ lấy Đồng Diệu, theo hần chuyển động.

Người tới chính là Nhạc Chi Dương, Sở Không Sơn tâm gọi “Không tốt”, hần biết rõ Đồng Diệu trên thân chỗ phụ kinh lực, Đồng Diệu không cách nào tự chủ, Dương Phong đến còn bị quăng ra, Nhạc Chi Dương công lực lại cao hơn, so với hai người cũng chưa chắc cao mạnh bao nhiêu, một khi Đồng Diệu trên người kinh lực truyền đến trên người hần, Nhạc Chi Dương hóa giải không được, hậu quả khó mà tưởng nổi.

Sở Không Sơn lắc người một cái, đang muốn tiến lên giải vây, bất ngờ ánh mắt của Vân Hư quăng tới, hai người bốn mắt tương đối, Sở Không Sơn giật mình trong lòng. Hần kiến thức rất cao, chợt cảm thấy không ổn, thông vội vàng ngưng thần thủ ý, cực lực cùng “Bàn Nhược Tâm Kiếm” chống đỡ.

Nhạc Chi Dương Đông Đảo gặp rủi ro, nhiều đến Đồng Diệu chiếu cố, gặp hần gặp nạn, nhin không được đứng ra, không muốn đụng một cái Đồng Diệu, giống như rơi vào dòng nước xiết vòng xoáy, không tự chủ được, người tùy theo chuyển, Đồng Diệu trên thân kinh lực giống như nô trào vọt tới. Hần không kịp suy nghĩ nhiều, sử xuất “Linh Vũ”, bộ pháp huyền bí, đi lại ở giữa, đem truyền đến kinh lực dẫn tới dưới chân, ngạnh sinh sinh tại gạch đá xanh bên trên vạch ra vết tích, đồng thời sử xuất “Phủ

Cầm Chưởng”, hai tay nhấn một cái một nạy, vừa tối hợp “Chỉ Qua Ngũ Luật” tâm pháp, đem chuyển động chi thể đặt vào “Linh Vũ” nhịp, bất quá hơn mười chuyển, Nhạc Chi Dương đảo khách thành chủ, không vì Đồng Diệu mà thay đổi, ngược lại kéo theo đối phương, lại chuyển số chuyển, rốt cục song song dừng lại. Đồng Diệu mặt đỏ như máu, ngồi dưới đất há mồm thở dốc, Nhạc Chi Dương cũng lui lại một bước, duỗi tay áo lau đi trên đầu mồ hôi.

Vân Hư trở ngại Diệp Linh Tô, không tốt xuống tay với Nhạc Chi Dương, vốn muốn mượn Đồng Diệu đem trọng thương, ai nghĩ Nhạc Chi Dương thủ đoạn cao minh, chẳng những không có thụ thương, ngược lại trợ Đồng Diệu thoát ra khỏi cảnh.

Vân Hư trong lòng thất lạc, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, lạnh lùng nói ra: “Sở Không Sơn, người không tại Thiên Hương Sơn Trang hưởng phúc, lẫn vào Diêm bang sự tình làm gì?”

“Cái này a...” Sở Không Sơn cực lực chống cự “Tâm Kiếm”, trên mặt cười hì hì, trên trán chảy ra mồ hôi hạt lớn chừng hạt đậu, “Ta gần đây vào Diêm bang, tại Diệp bang chủ thủ hạ làm việc. Diệp bang chủ bổ nhiệm Nhạc Lão Đệ vì Tử Diêm Sứ Giả là ta chính tai nghe thấy. A, lấy Sở mỗ người thân phận, nói ra, các hạ hẳn là tin tưởng a?”

Mọi người không khỏi giật mình, luận võ công, Sở Không Sơn cũng là trên giang hồ có mấy người vật, chỉ là tính tình hòa tan, rời xa triều chính phân tranh, siêu phàm thoát tục, tự giải trí, cho nên cũng không có lỗi gì không dự, không bằng Đông Đảo, Tây Thành, Yến Nhiên Sơn, Thái Hạo cốc đại cao thủ tên tuổi vang dội. Lúc trước Vân Hư cha Vân Xán đã từng đưa thư chiêu hãn nhập bọn, nhưng như đá ném vào biển rộng, hoàn toàn không có hồi âm, Vân Xán cho là hãn xem thường Đông Đảo, phái ra cao thủ giáo huấn, kết quả nhao nhao thất bại tan tác mà quay trở về. Nay không lâu sau, Đông Đảo rời khỏi thiên hạ chi tranh, một đoạn này cừu oán cũng theo đó bỏ xuống, không muốn đã cách nhiều năm, cái này tán nhạ

kiếm khách, thế ngoại cao nhân, thế mà đầu nhập Diêm bang, làm Diệp Linh Tô thuộc hạ.

Vân Hư âm thầm buồn bực, thuận miệng nói: “Sở huynh làm Diêm bang trưởng lão? Thật gọi người không tưởng tượng được.”

“Trưởng lão?” Sở Không Sơn cười cười, “Các hạ cất nhắc ta, sở mỗ chỉ là Diêm bang bên trong bình thường nhất đệ tử, chính là cái này thân phận, cũng là ta khó khăn mới thu vào tay đâu!”

Đám người càng phát ra kinh ngạc, Sở Không Sơn nổi danh thanh cao, Diêm bang tục không chịu được, chỉ sợ lịch đại bang chủ không để vào trong mắt. Lại lấy võ công của hắn, vào Diêm bang, không làm bang chủ, cũng là trưởng lão chi tôn, làm phổ thông đệ tử, nào chỉ là nhân tài không được trọng dụng, đơn giản chính là hoang đường. Càng có thể quái chính là, Sở Không Sơn không cho là nhục, ngược lại cho là vinh, tựa hồ có thể đi vào Diêm bang, đã là cầu còn không được diệu sự tình.

Vân Hư suy tư không thấu, lườm Diệp Linh Tô một chút, gập nàng khẽ nhú mày, tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

Sở Không Sơn tính tình phong lưu, thích chưng diện thành si, danh hoa, mỹ nhân, tinh sử, thư họa không một không thích, không gì không giỏi, không một không say mê si mê, cùng so sánh, võ công cao thấp ngược lại là thứ yếu. Hắn thấy một lần Diệp Linh Tô, kinh động như gặp thiên nhân, cuộc đời thấy mỹ nhân đồng đều như mây bay sương mai. Sở Không Sơn một khi si khí phát tác, nhất thời không quan tâm, thậm chí cả tình nguyện gia nhập Diêm bang. Hắn là Thiên Hương Sơn Trang chủ nhân, uy danh xa gần tiền bối, Diệp Linh Tô không chịu nổi hắn quần quít chặt lấy, đành phải ngầm đồng ý hắn lưu tại Diêm bang, hết lần này tới lần khác Lão già này tính tình tán nhạt, không nhận câu thúc, cũng không chịu đảm đương chức vị quan trọng, cũng khinh thường buôn bán muối lậu tục vụ, chỉ nguyện ở tại Diệp Linh Tô bên người, tự tán dương hộ hoa sứ giả, đi theo làm tùy

tùng, bưng trà phụng nước, gặp nàng thoáng nhìn cười một tiếng, từng câu từng chữ đều cảm giác lòng tràn đầy vui vẻ.

Diệp Linh Tô mới đầu lòng mang lo nghĩ, cơ hồ vì thế trở mặt, thế nhưng là cẩn thận phỏng đoán, lão nhi này phát hồ tình, dừng hồ lễ, tiến thối có độ, cũng không cực nhỏ tâm tư hạ lưu, tăng thêm kiến thức rộng rãi, ăn nói tuyệt diệu, tới ở chung, ngược lại cũng không thấy chán ghét. Càng khẩn yếu hơn chính là, Diêm bang lòng người không đủ, ngư long hỗn tạp, Diệp Linh Tô lại là nữ tử, bang chúng phần lớn là nam tử, đối nàng lớn không phục, trong bang cuồn cuộn sóng ngầm, một tất cả trưởng lão, sứ giả bên trong, chỉ có Mạnh Phi Yến đối nàng vui lòng phục tùng, Sở Không Sơn lại là Mạnh Phi Yến ân sư, nếu không có cái này một đôi sư đồ trợ lực, muốn hành sự bang vụ, coi là thật chướng ngại trùng điệp. Bởi vậy duyên cớ, Diệp Linh Tô đành phải đem Sở Không Sơn giữ ở bên người, một tới lôi kéo Mạnh Phi Yến, thứ hai mượn hân uy danh, chấn nhiếp trong bang đạo chích.

Đồng Diệu đường đường Đông Đảo tôn chủ, lại bị hai đại cao thủ xem như bóng da đùa bỡn, cứ việc ổn định thân hình, trong lòng xấu hổ giận dữ không chịu nổi, khuôn mặt tựa như tương bạo gan heo, chột quát to một tiếng, quay đầu chạy ra phòng. Đám người đều là sững sờ, Dương Phong đến gọi lớn: “Đồng lão đệ, đi thông thả.” Thả người đuổi đến đi lên.

Hoa, thi sắc mặt âm trầm, thần sắc rất có không cam lòng, Vân Hư vì cầu một thắng, không để ý thủ hạ chết sống, quả thực cay nghiệt thiếu tình cảm, để cho người cười chê.

Vân Hư nhìn ra chúng tâm tư người, nhưng hãn thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, cũng không để ý tới, khấp lợ đang nói ra: “Sở huynh thành danh đã lâu, lẽ ra sẽ không nói vậy. Cũng được, ta nhìn mặt mũi người, thả cái này họ Nhạc một ngựa.”

Mới một phen đo sức, trên mặt mũi bất phân thắng bại, kỳ thật Sở Không Sơn đã rơi xuống hạ phong, coi là thật giao thủ với nhau, cũng không có bao nhiêu phần thắng. Vốn định tất có một trận ác chiến, ai ngờ Vân Hư nhẹ nhàng buông tay, phản để Sở Không Sơn rất là ngoài ý muốn, sửng sốt một chút, chấp tay cười nói: “Vân đảo Vương khoan dung độ lượng, khả kính, có thể khâm phục!”

Vân Hư khẽ nhú mày, “Khoan dung độ lượng” bốn chữ từ trước đến nay không có duyên với hắn, nhưng hắn đối Diệp Linh Tô có thẹn trong lòng, không liên cùng nàng trở mặt, Sở Không Sơn ra mặt, hắn cũng liên mượn sườn núi xuống lửa, hướng hồ Diêm bang nhiều người thế lớn, vạn nhất thiên hạ có biến, chính là không thể khinh thường thế lực. Diệp Linh Tô đối Vân Hư nhất thời phần hận, thế nhưng là cha con chi tình, dưỡng dục chi ân, thiên ti vạn lỗ, chặt đứt nói nghe thì dễ. Vân Hư tự nghĩ qua một chút thời gian, chờ đến nữ nhi oán hận phai nhạt, lấy tình động, hiếu chi lấy lý, không khó đưa nàng vẫn hồi bên người, đến lúc đó, Diêm bang cũng là vật trong bàn tay, nhất cử lưỡng tiện, sao lại không làm.

Vân Hư tính toán đến tận đây, hơi có chút đắc ý, lúc này chợt nghe Nhạc Chi Dương nói ra: “Bang chủ thứ lỗi, công chúa không đi, ta cũng không đi, cùng lắm thì chết ở chỗ này . Còn Tử Diêm Sứ Giả, bang chủ mời cao minh khác.”

Sở Không Sơn nghe xong, trừng mắt Nhạc Chi Dương rất có tức giận. Nhạc Chi Dương như không có cảm giác, chỉ là bình tĩnh nhìn qua Chu Vi, Diệp Linh Tô liếc hắn một cái, thở dài một hơi, quay đầu nói ra: “Vân Hư, ta muốn dẫn đi công chúa, ngươi có đáp ứng hay không?”

Vân Hư sầm mặt lại, trong mắt bắn ra sát cơ. Chu Vi đầu cơ kiếm lợi, chính là là đối phó Chu Nguyên Chương tốt đẹp thẻ đánh bạc, bây giờ trong hoàng tộc loạn, tiền đồ khó lường, nếu như thiện thêm lợi dụng, nhất định có thể sinh sôi kỳ hiệu, đạo lý này ba tuổi tiểu nhi cũng có thể minh bạch. Diệp Linh Tô hết lần này tới lần khác được một tắc lại muốn tiến một

thước, lại muốn mang đi công chúa, Vân Hư kinh ngạc sau khi, đánh đấy lòng dâng lên một cổ tức giận.

Thả đi Nhạc Chi Dương, Vân Thường đã là tức giận, lại gặp Vân Hư sắc mặt bất thiện, nhất thời thanh kiếm bãi xuống, kêu lên: “Ai muốn mang đi họ Chu nữ tử, trước hỏi qua trường kiếm trong tay của ta?”

“Thật sao?” Diệp Linh Tô đôi mi thanh tú thượng thiêu, mây tay áo phất một cái, trong chốc lát, gió nhẹ ào ào, ánh nến lay động, trong sảnh bỗng nhiên tối sầm lại, Diệp Linh Tô bóng dáng hoàn toàn không có. Vân Thường sững sờ, chợt thấy cổ băng lãnh, nhiều một ngum tinh lóng lánh trường kiếm, Diệp Linh Tô thanh âm từ phía sau truyền đến: “Dạng này như thế nào?”

Vân Thường máu tuôn ra hai gò má, trong đầu ông ông tác hưởng, hăn mặc dù miệng ra đại ngôn, lại không ngờ tới Diệp Linh Tô thật sẽ ra tay. Trong lòng hăn, cái này muội tử luôn luôn kính trọng mình, từ nhỏ đến lớn vì hăn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, vạn không rút kiếm tương hướng đạo lý, rơi vào cái này làm ruộng địa, tất cả đều là khinh địch nguyên cố.

Vân Hư nhãn lực cao minh, nhìn ra Vân Thường cũng không phải là thua ở khinh địch, mà là Diệp Linh Tô võ công quá mức ly kỳ, nàng dùng tay áo gió phất loạn đèn đuốc, xảo diệu làm người sinh ra ảo giác, sau đó cấp tốc du tẩu, chỗ trải qua chi địa, hoặc là bóng người, hoặc là ánh nến, hoặc là lương trụ bóng đen, không có chỗ nào mà không phải là mọi người đã từng sơ sót góc chết, nhìn như chợt ẩn chợt hiện, như quỷ my, kỳ thật nhất cử nhất động đều là tỉ mỉ tính toán, thiên thời, địa lợi, nhân sự không gì thiếu, mới có thể một kiếm chế địch, hàng phục Đông Đảo Thiếu chủ.

Trong đại sảnh lặng ngắt như tờ, vô luận địch ta, đều bị Diệp Linh Tô chấn động đến nói không ra lời. Đột nhiên, Sở Không Sơn thật dài thối một tiếng huýt sáo, vỗ tay cười nói: “Xuất quỷ nhập thần, xuất quỷ nhập

thần...” Nói xong cười ha ha, so hăn tự mình ra tay thủ thắng còn muốn vui mừng.

Diệp Linh Tô liếc nhìn đám người, ánh mắt dừng ở Vân Hư trên mặt: “Thế nào? Lấy một đổi một, dùng con của người đổi công chúa như thế nào?”

“Nhi tử ta?” Vân Hư cười khở một tiếng, “Hăn là ca của người...”

“Không!” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” ta không có ca ca, cũng không có cha mẹ, ta chỉ là thiên sinh địa trưởng một cái cơ khổ nữ tử.” Nói đến chỗ này, trong lòng hết sức chua xót, lườm Nhạc Chi Dương một chút, gặp hăn định nhân nhìn qua Chu Vi, ánh mắt thâm trầm si mê, trong sảnh hết thấy biến cố, tựa hồ cũng cùng hăn không có chút nào liên quan.

Vân Hư sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhìn qua nóc nhà, ngơ ngác xuất thần một lúc, đột nhiên tay áo phật ra, Chu Vi huyết đạo nhất thời giải khai. Nàng ngẩn ngơ, chậm rãi đứng dậy, trên mặt mang mờ mịt.

“Cút!” Vân Hư chột nói, ” càng nhanh càng tốt!”

Nhạc Chi Dương sinh lòng cuồng hỉ, liễu lĩnh xông lên phía trước, dò xét một chút, lôi kéo tay nàng, quay người đi hướng bên ngoài phòng. Đi mấy bước, Chu Vi bỗng nhiên tránh thoát tay hăn, đi đến Diệp Linh Tô trước mặt, hạ thấp người hành lễ, nhẹ giọng nói ra: “Đa tạ cô nương.”

Diệp Linh Tô thoáng qua gật đầu, thần sắc lãnh lãnh đạm đạm, nhìn không ra nàng suy nghĩ trong lòng. Chu Vi kinh ngạc nhìn nhìn qua nàng, bỗng nhiên thốt ra mà ra: “Người, người thật sự là Diêm bang bang chủ?”

Diệp Linh Tô hơi cảm thấy kinh ngạc, lại gật đầu một cái. Chu Vi hai mắt tỏa ánh sáng, toát ra mấy phần bội phục hâm mộ, nhẹ nói: “Thật tốt, tựa như là trên trời chim chóc, vô câu vô thúc, nghĩ bay đến chỗ nào cũng được...”

Diệp Linh Tô nghi hoặc không hiểu, hỏi lại: “Người nói cái gì?”

“Không có gì?” Chu Vi mặt đỏ ửng đỏ, thông vôi vàng xoay người, dắt Nhạc Chi Dương ống tay áo, sóng vai đi hướng ngoài cửa.

Đến trước cửa, Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn thoáng qua, đang cùng Diệp Linh Tô ánh mắt gặp nhau, hần do dự một chút, muốn nói lại thôi, rốt cục thở dài, đi ra đại môn, biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Linh Tô thu hồi trường kiếm, nhìn qua ngoài cửa bóng đêm, trong lồng ngực lại không lại lạnh, một cổ không hiểu đau nhức dâng lên. Nàng dùng tay che tim, cổ nén lên tiếng khóc rống xúc động, vô luận như thế nào, nàng không thể yếu thế, nàng là thông dân mà sinh, nàng là bang chủ Diêm bang, thương hại cùng với nàng vô duyên, muốn ở cái thế giới này núi còn sống, duy nhất có thể làm chính là để cho người ta kính sợ.

Nàng buông tay ra, lạnh lùng liếc nhìn đám người, Vân Thường nhìn qua nàng, trong mắt cũng không oán hận, chỉ có không nói ra được bi thương. Vân Hư vẫn là nhìn qua nóc nhà, không biết nghĩ cái gì. Ánh mắt của nàng gặp gỡ Hoa Miên, cái sau trong mắt toát ra một cổ thương tiếc, Diệp Linh Tô trong lòng vừa loạn, vôi vàng thu hồi ánh mắt, bước nhanh đi hướng ngoài cửa.

“Linh Tô!” Hoa Miên kêu một tiếng, mọi người tại đây, chỉ có nàng minh bạch tâm sự của thiếu nữ.

“Hoa Di!” Diệp Linh Tô cũng không quay đầu lại, “Người gặp qua ta, ta sống được thật tốt, người đại khái có thể yên tâm.”

“Người...” Hoa Miên trong lồng ngực nhói nhói, trước mắt mờ lung, “Như có chỗ khó, nhất định phải tới tìm ta.”

Diệp Linh Tô nhẹ gật đầu, đi hướng đại môn, trải qua Giang Tiểu Lưu bên người, cái sau tiến lên một bước, thấp giọng nói: “Diệp cô nương...”

Diệp Linh Tô nhìn hẩn một chút, dạo chơi đi ra ngoài, Giang Tiểu Lưu nhìn nàng bóng lưng, trên mặt treo đầy thất lạc.

“Cáo từ, cáo từ.” Sở Không Sơn cười hì hì làm một vòng vái chào, lắc người một cái, đi theo ra ngoài.

Hoa Miên thu hồi ánh mắt, gạt lệ quay người, bỗng nhiên thốt ra mà ra: “Đảo vương đại nhân...”

Đám người ứng thanh nhìn lại, chỗ nào còn có Vân Hư cái bóng.

Nhạc Chi Dương lôi kéo Chu Vi một trận phi nước đại, cho đến nơi yên tĩnh, mới ngừng lại.

“Nhạc Chi Dương.” Chu Vi há mồm thở dốc, “Tại sao vội vã như vậy?”

“Cha người để chúng ta đi gặp hẩn.” Nhạc Chi Dương hoảng loạn nói, ” trì hoãn lâu như vậy, cũng không biết tới kịp không kịp?”

Trong miệng hẩn nói như thế, trong lòng lại có nỗi khổ âm thầm. Chẳng biết tại sao, từ khi leo lên đại lục, hẩn đối Diệp Linh Tô rất có vài phần e ngại, mỗi lần gặp nàng, chỉ muốn trốn được càng xa càng tốt, không phải tới ở chung, liền cảm giác co quắp, xấu hổ, khó mà nói hết.

Chút ít này diệu tình cảm, Nhạc Chi Dương âm lạnh tự biết, không cách nào nói ra miệng, càng không thể nói cho Chu Vi, vừa nghĩ tới lại thiếu Diệp Linh Tô lớn lao ân tình, liền cảm giác không nói ra được đau đầu.

“Cha tâm tư thật khó nắm lấy.” Chu Vi thở dài một hơi, si ngốc nhìn qua nơi xa, chợt nói, ” Nhạc Chi Dương, vị kia Diệp cô nương là bằng hữu của người a?”

Nhạc Chi Dương giật mình trong lòng, gượng cười nói: “Đúng vậy a, ta tại Đông Đảo lúc giao bằng hữu.”

“Nàng ngày thường thật đẹp.” Chu Vi lại thở dài một hơi, “Không nghĩ tới trong nhân thế lại có xinh đẹp như vậy nữa?”

“Người cũng rất đẹp a.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” ngoại trừ người, người khác lại đẹp, ta cũng không hiếm có.”

Chu Vi gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, liếc nhìn hắn một cái, nói ra: “Võ công của nàng cũng rất cao minh, lão thiên gia thật là bất công, cho nàng dạng này mỹ mạo, lại cho nàng võ công như vậy. Nàng vẫn là Diêm bang bang chủ, mang theo nhiều như vậy giang hồ nhi nữ, tự do tự tại, vô câu vô thúc, thật thật để cho người hâm mộ cực kỳ.”

Chu Vi là công chúa cao quý, thế nhưng là ở lâu thâm cung, không được tự do, trong lúc rảnh rỗi, đối với hồng trần thế tục có thật nhiều ảo tưởng. Đêm nay gặp Diệp Linh Tô, ta chỗ không, nàng sở hữu, vô luận nhân tài võ công, đều là tuyệt diệu lạ thường. Chu Vi trong lòng mong mỏi, chưa phát giác đối Diệp Linh Tô sinh ra cực kỳ tốt đẹp cảm giác, tưởng tượng nữ kiếm khách tiểu ngạo giang hồ anh tư, trong lòng hâm mộ vô cùng, hận không thể lấy thân thay thế.

Nhạc Chi Dương biết rõ giang hồ hiểm ác, Diệp Linh Tô thân hâm trong đó, phiền não rất nhiều, kém xa Chu Vi trong tưởng tượng như vậy tiêu sái thoải mái, nhưng gặp nàng thần sắc, cũng không đành lòng nói toạc, nói giỡn nói: “Còn nhiều thời gian, vượt qua một kiếp này, chúng ta cũng đi trên giang hồ đi một chút.”

“Thật sao?” Chu Vi đại hỉ, “Một lời đã định.” Nói đưa tay phải ra.

Nhạc Chi Dương gật đầu, cũng đưa tay ra đến, hai người ngón út câu cùng một chỗ, rung ba lần, đều nở nụ cười.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 86 : Chương 86: Quét Gian Trừ Uế (Bốn)

Chương 86: Quét gian trừ uế (bốn)

Hai người vừa nói vừa đi. Không bao lâu, đi vào Chu Nguyên Chương chỗ ẩn thân. Đưa mắt nhìn lại, dinh thự ánh đèn như đậu, Chu Vi tâm hệ phụ thân, nhin không được tăng tốc bước chân, xoay người nhảy vào viện tử, kêu một tiếng “Phụ hoàng”, thế nhưng là không người đáp ứng, ba đạo nhân ảnh từ âm thầm đi ra, chính là trông coi tòa nhà ba một phế nhân.

“Là các người?” Chu Vi buông lỏng một hơi, “Phụ hoàng ngủ rồi sao?”

Ba người mặc không lên tiếng, Chu Vi giật mình nhớ tới ba người vừa điếc lại vừa câm, nhất thời tự giễu cười khổ, đang muốn cất bước vào cửa, chợt nghe Nhạc Chi Dương kêu một tiếng “Ai”, tiếng nói bên trong lộ ra không hiểu khủng hoảng.

Chu Vi lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn lại, viện tử trên đầu tường, Vân Hư áo trắng phiêu nâng, mắt như lạnh tinh, nhàn nhạt nói ra: “Diệu a, Chu Nguyên Chương giấu ở chỗ này a?”

Lời còn chưa dứt, hăn lắc người một cái phóng tới đèn đuốc, Nhạc Chi Dương thả người nhảy lên, giơ kiếm liên đâm, không muốn Vân Hư lảng không lắc lự, Nhạc Chi Dương trường kiếm thất bại, Vân Hư một chưởng xuyên thấu kiếm mạc, nhẹ nhàng hướng bộ ngực hăn đánh tới.

Nhạc Chi Dương hướng về sau co rút lại, tát đón lấy. Đường hẹp gặp lại, hai cái riêng phần mình sử xuất toàn lực, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy

Vân Hư chưởng lực như một mặt đầu chái nhà đè xuống, nhất thời máu xông cổ họng, một cái bổ nhào bay ra về phía sau, phanh đụng vào tường vậy, uể oải không dậy nổi.

Vân Hư hơi không ngừng lại, thẳng đến cửa phòng. Ba cái thủ vệ lắc thân cùng lên, Vân Hư đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, xuất thủ như điện, ba ba ba liên hoàn ba chưởng, vỗ trúng ba người đỉnh đầu. Ba người xương sọ vỡ vụn, co quắp ngã xuống đất, trong thất khiếu máu tươi chảy dài.

Vân Hư xuất thủ nhanh chóng, không thể tưởng tượng, Chu Vi thân ở một bên, không kịp động niệm, hắn đã lách mình vào phòng. Chu Vi hết sức hãi nhiên, vội vàng đuối vào, vào cửa nhìn lên, đã thấy Vân Hư hai tay chống nạnh, một mặt cuồng nộ. Vượt quá Chu Vi dự kiến, giường trống trơn, Chu Nguyên Chương vậy mà không trong phòng,

Vân Hư bỗng nhiên trở tay một chưởng, đem một cái ngăn tủ đánh cho vỡ nát, đi theo năm lên giường chiếu ném ở một bên, mấy trăm cân vật nặng trong tay hắn nhẹ như bấc. Thời gian một cái nháy mắt, trong phòng một mảnh hỗn độn, lật ra cái ngọn nguồn mà chỉ lên trời. Chu Vi đứng ở trước cửa, thấy không thở nổi, chợt thấy Vân Hư trầm tư một chút, vừa tung người, con báo giống như chui ra cửa sổ.

Chu Vi cũng lui ra ngoài cửa, nhưng gặp Nhạc Chi Dương thở ra hơi, vịn vách tường chậm chạp đứng lên. Nàng hoảng bước lên phía trước nâng, khàn giọng nói: “Người vẫn khỏe chứ?” Nhạc Chi Dương lắc đầu: “Chỉ là đau xốc hông.”

Vân Hư động như thiểm điện, bằng mọi cách, dưới cây, góc tường, liền ngay cả miệng giếng cũng chưa thả qua. Vui, Chu hai người một bên nhìn, trái tim đều là phanh phanh đập mạnh.

Vân Hư dạo qua một vòng, không thu hoạch được gì, bỗng nhiên đi vào trước người hai người, nghiêm nghị quát hỏi: “Chu Nguyên Chương đâu?”

Chu Vi đang muốn trả lời, Nhạc Chi Dương nhẹ véo nhẹ một chút bàn tay của nàng, cười nói: “Nói giỡn a? Chu Nguyên Chương đường đường Hoàng đế, làm sao lại tránh ở chỗ này?”

Vân Hư hừ một tiếng, nhìn thấy Chu Vi: “Nàng mở miệng một tiếng ‘Phụ hoàng’, bầu trời không có hai mặt trời, trên đời này chẳng lẽ sẽ có hai cái Hoàng đế?”

“Thực không dám giấu giếm.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” ta phát hiện người ở phía sau, thiết cái cục đùa với người chơi, buồn cười người tự cho là thông minh, trông mong cùng lên đến, kết quả chó cắn nước tiểu cua, không vui một trận.”

Vân Hư vừa trừng mắt, trên mặt dâng lên một cổ tử khí. Chu Vi gặp hấn phát tác, không khỏi nhịp tim tăng lên, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi. Không ngờ Vân Hư nộ khí chợt lóe lên rồi biến mất, bỗng cười lạnh nói: “Người năng lực tiến bộ không giả, nhưng muốn phát hiện Vân mỗ theo dõi, chỉ sợ vẫn là người si nói mộng. Người can đảm đều tốt, lại quên một đầu, ‘Tâm Kiếm’ phía dưới, không có mấy người không nói thật.”

“Nhắm mắt!” Nhạc Chi Dương chìm quát một tiếng, lời vừa ra miệng, mí mắt đột nhiên cứng ngắc, giống như có người dùng tay chống đỡ, chẳng những không thể nhắm lại, ngược lại càng mở càng lớn.

Hắn tim đập nhanh hơn, đảo mắt nhìn lại, Chu Vi cũng tú mắt trợn lên, trong mắt lộ ra sợ hãi thật sâu. Nhạc Chi Dương âm thầm kêu khổ, “Bàn Nhược Tâm Kiếm” tới lui hoàn toàn không có dấu hiệu, hai người trực diện Vân Hư một khắc, không ngờ trúng kế của hắn.

“Sắt chi làm kiếm, lại nhanh cũng hữu hình ảnh, tâm chi làm kiếm, tới lui đồng đều không có tung tích.” Vân Hư mắt lộ ra kỳ quang, ngữ khí cũng

rất khoan thai, “Kiếm sắt nứt da thịt, phá gân cốt, máu tươi vài thước, có mắt nhưng thấy; Tâm Kiếm hao tổn tinh thần ý, đoạn tâm chí, tiêu hồn đăng phách, không có dấu vết mà tìm kiếm; đối Tâm Kiếm, các người kháng cự càng sâu, tâm chí bị hao tổn càng lớn, ngoan ngoãn nói ra nói thật, như vậy hết thấy dễ nói, hắc, nếu như kháng cự đến cùng, khó tránh khỏi nổi điên phát cuồng, muốn sống không được, muốn chết không xong, rơi vào trong nhân thế bị thảm nhất hoàn cảnh.”

Ngày đó Nhạc Chi Dương toàn do Phong Huyết tiếng đất, tăng thêm “Linh khúc” dẫn đạo, mới miễn cưỡng xông phá “Tâm Kiếm” trời buộc, bây giờ một đôi mắt châu bị ánh mắt của Vân Hư một mực hút lại, đỉnh đầu giống như đè ép thiên quân cự thạch, nghe Vân Hư êm tai lời nói, chưa phát giác mê man, nửa mê nửa tỉnh. Một phương diện buồn ngủ như nước thủy triều, một phương diện lại rõ ràng minh bạch, cung biến, đào vong tình hình ở trong lòng hiện lên, ký ức giống như trầm sa, từ đáy lòng bay vọt mà lên, xuyên thấu qua đầu lưỡi nóng lòng muốn ra.

“Chu Nguyên Chương ở đâu?” Vân Hư thanh âm mờ mịt nhu hòa, Nhạc Chi Dương thân thể mềm nhũn, đề không nổi một chút khí lực, một số lời nói tại trên đầu lưỡi đảo quanh, tâm hắc biết không ổn, tập trung tâm lực, bỗng nhiên căn trúng đầu lưỡi, nhiệt huyết tuôn ra, miệng đầy tanh mặn, kịch liệt đau nhức toàn tâm nhập não, thần chí vì đó một thanh, nhưng chỉ một nháy mắt, hình như có mê vụ bay tới, chợt lại lâm vào hỗn độn, rất nhiều cảnh tượng xôn xao thay nhau nổi lên, đồng đều là bình sinh khắc cốt minh tâm kinh lịch, sợ hãi, cừ hận, bi thương, thống khổ... Hết thấy thất tình lục dục, so sánh với ngày đó nồng đậm gấp mười.

Vân Hư có chút động khí. Luận tâm chí, Chu Vi so Nhạc Chi Dương càng yếu, hơn càng dễ khống chế, nhưng là ngày đó ngao đầu luận kiếm, Nhạc Chi Dương phá hãn “Tâm Kiếm”, Vân Hư canh cánh trong lòng, bỏ yếu lấy mạnh, từ bỏ Chu Vi, bức bách Nhạc Chi Dương thổ lộ Chu Nguyên

Chương chỗ ẩn thân, mắt thấy muốn thành công, tiểu tử này thế mà cần chót lưỡi, cơ hồ tỉnh dậy, thoát ra hăn năm giữ.

Vân Hư hít sâu một hơi, trong mắt kỳ quang càng thêm hùng hực. Hăn hạ ngoan tâm, vì bức ra tin tức, không tiếc để Nhạc Chi Dương nổi điên phát cuồng, biến thành một tên phế nhân.

“Chu Nguyên Chương ở đâu?” Vân Hư mỗi chữ mỗi câu, rơi vào Nhạc Chi Dương trong tai, giống như có người tay cầm cái đục, đối đầu óc dùng sức gõ, mỗi nghe một chữ, chính là đau xót, suy nghĩ dòi sông lấp biển, bỗng dưng lỗ mũi nóng lên, hai hàng máu tươi chảy xuôi ra.

“A!” Đám người phía trên truyền đến cười lạnh một tiếng, chợt như một thạch rơi xuống nước, đánh tan lúc ấy yên tĩnh.

Vân Hư ứng thanh chấn động, đảo mắt nhìn về phía nóc nhà. Ánh mắt của hăn dòi, Nhạc Chi Dương thoát ra “Tâm Kiếm”, trong đầu mây mù tán đi, trước mắt thanh minh, chỉ là đau đầu hoa mắt, vẫn như say rượu.

Vân Hư gắt gao nhìn chăm chăm nóc nhà, ánh mắt có chút hoảng hốt, Chu Vi nhin không được theo hăn quan sát, thế nhưng là nóc nhà trống trơn, không thấy nửa cái bóng người.

Đang buồn bực, chợt nghe Vân Hư hỏi: “Là người?”

“Là ta!” Nóc nhà người kia hời hợt.

Vân Hư hít sâu một hơi, nói ra: “Tìm được người thật đáng!”

Người kia cũng không trả lời, lại là cười lạnh một tiếng. Vân Hư giậm chân một cái, lên nóc nhà, áo trắng tung bay, chớp mắt biến mất, vút xuống vui, Chu hai người, dựa tường vây, sững người đứng lặng.

“Người kia...” Chu Vi còn qua thần đến, “Trên nóc nhà người kia là ai?”

Nhạc Chi Dương có hoài nghi, nhưng lại không dám kết luận, lắc đầu, ngồi xếp bằng vận công. Chuyển hai cái chu thiên, mới đánh tan choáng váng, lại qua một lát, hăn mở hai mắt ra, bỗng nhiên không thấy Chu Vi, nhất thời trong lòng xiết chặt, ghen ngào kêu lên: “Công chúa...”

“Ta ở chỗ này.” Chu Vi thanh âm từ trong phòng truyền đến, Nhạc Chi Dương buông lỏng một hơi, nhảy người lên, đi vào cửa phòng, nhưng gặp Chu Vi ngơ ngác đứng thẳng, nhìn qua bốn phía một mặt mờ mịt.

“Phụ hoàng đi đâu?” Chu Vi mê hoặc không thôi, “Hăn bệnh thành như thế, một thân một mình lại có thể đi chỗ nào?”

Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, kéo Chu Vi đi ra khỏi cửa phòng, đi vào bên cạnh giếng, định nhân nhìn về phía đáy giếng, nước sáng như gương, gợn sóng phát lạnh.

Chu Vi trong lòng khẽ động, nói ra: “Hăn là phụ hoàng tại đáy giếng?” Há miệng muốn hô, Nhạc Chi Dương gấp vội vươn tay che miệng nàng lại, xông nàng lắc đầu ra hiệu.

Chu Vi sửng sốt một chút, nghiêng đầu nhìn chung quanh, nghĩ đến Vân Hư có lẽ ở bên, trái tim nhất thời cuồng loạn không thôi.

Nhạc Chi Dương điều tra bốn phía, vững tin không người, lúc này mới chuyển động bánh xe, đem thùng gỗ sâu nhập đáy giếng, nắm chặt dây thùng trượt xuống dưới rơi, đến vách giếng cửa vào, thò người ra chui vào, thấp giọng kêu lên: “Bệ hạ, bệ hạ...”

Âm thầm vang lên một tiếng dài thở, đi theo chính là ho kịch liệt. Nhạc Chi Dương theo tiếng tiến lên, phía trước sáng lên ánh lửa, Chu Nguyên Chương tựa ở góc tường, cuộn thành một đoàn, toàn thân ướt đẫm, tốc tốc

phát run. Nhạc Chi Dương vội vàng đem áo ngoài cởi, thay đổi hăn long bào.

Lúc này Chu Vi cũng tuột xuống, trông thấy phụ thân, kinh hãi hết sức, thốt ra kêu lên: “Phụ hoàng...”

Chu Nguyên Chương ngừng lại ho khan, nhìn qua nữ nhi, mắt thấu ấm áp, nhàn nhạt nói ra: “Tốt, ta còn sợ các người không về được.”

“Phụ hoàng!” Chu Vi hơi ổn định tâm thần một chút, “Người thật sự là liệu sự như thần, người, làm sao người biết địch nhân sẽ đến?”

“Thật đến địch nhân rồi a?” Chu Nguyên Chương mày trắng rung động, “Thần cơ diệu toán cũng không thể nói, bất quá tình thế cấp bách, thay đổi trong nháy mắt, hai người các người tiểu oa nhi, tuổi nhỏ kiến thức nông cạn, khó tránh khỏi trong hội người khác cái bẫy. Ta đến xuống giếng, lấy phòng ngừa vạn nhất thôi.” Hăn nói đến hời hợt, ánh mắt quét về phía Nhạc Chi Dương, có chút ít trách cứ chi ý.

Nhạc Chi Dương thầm kêu hổ thẹn, nói ra: “Chỉ trách ta chủ quan, dẫn tới một cái đại địch, may mà hăn bị người sợ quá chạy mất, hoặc là coi như nguy rồi.”

Chu Nguyên Chương chú mục hăn lúc hứa, chậm rãi hỏi: “Ta phó thác người sự tình làm được như thế nào?”

Nhạc Chi Dương thu nạp suy nghĩ, đem tình thế nói một lần, Chu Nguyên Chương không rên một tiếng, yên lặng nghe xong, trầm tư một chút, ngẩng đầu nói ra: “Đạo Linh, Vi Nhi, các người mang ta hồi cung.”

“A?” Chu Vi giật nảy cả mình, “Trong cung đều là phản nghịch, tam ca, không, Tấn vương hăn...”

“Đúng vậy a!” Nhạc Chi Dương cũng nói, “Tấn vương chiếm cứ cung trong, bây giờ đi về, không phải tự chui đầu vào lưới a?”

“Người biết cái gì?” Chu Nguyên Chương lườm hăn một cái, “Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con? Như thế nào mưu lược, đơn giản chính là giường đông kích tây, chỉ nam đánh bắc, hai quân đối chọi, đơn giản là đặt bẫy, làm cho đối phương sai lầm phạm sai lầm. Lão tứ ở bên ngoài đánh trận, lão tam toàn bộ tâm lực nhất định rơi vào lão tứ trên thân. Hắc, giá đương nhi, Trẫm cho hăn tới một cái hồi mã thương, giết trở lại hoàng cung, náo hăn cái long trời lở đất.”

“Thế nhưng là...” Chu Vi chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Liền ba người chúng ta, có thể làm chuyện gì đâu?”

“Binh không tại nhiều, thiện dùng là đủ.” Chu Nguyên Chương lạnh nhạt nói nói, ” lão tam bắt quá tầm hai ba người, không phải cũng đem chúng ta tận diệt .”

Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi nhìn nhau, nói ra: “Bệ hạ cao minh, bất quá vạn nhất Yến Vương thua, giường đông kích tây liền không có cách nào dùng.”

Chu Nguyên Chương lắc đầu, nói ra: “Trẫm cuộc đời sử dụng Đại tướng: Từ Đạt thiện thủ, họa đất là thành, giới canh vì ao, một chi cô lữ có thể chịu trăm vạn chi quân; Thường Ngộ Xuân giỏi về tấn công, động như lôi đình, như đến mười vạn chi chúng, đủ để hoành hành thiên hạ; lão tứ thân kiêm hai người chi trưởng, cũng không hai nhân chi ngắn, về phần quả quyết thiện đoạn, có mắt nhìn người, liền cùng Trẫm một cái khuôn mẫu đổ ra ...” Nói đến chỗ này, đột nhiên im ngay, kinh ngạc nhìn qua góc tường, qua nửa ngày, sâu kín nói nói, ” Trẫm tin được lão tứ, lương trước hăn cũng sẽ không để Trẫm thất vọng.”

Chu Vi nhìn không được hỏi: “Phụ hoàng, hồi cung về sau làm thế nào?”

“Trẫm tự có biện pháp!” Lão Hoàng để giấy dựa lẫn tới, hai người cuống quýt đem hắc đồ lấy.

Chu Nguyên Chương tâm ý đã quyết, Nhạc Chi Dương không cách nào có thể nghĩ, đành phải đem hắc công lên, hướng mật đạo chỗ sâu xuất phát. Chu Vi cùng ở một bên, trong lòng hoảng hốt không chừng, cảm giác sâu sắc tiền đồ mê vụ một đoàn, căn bản không biết đi về phương nào.

Nhạc Chi Dương đi qua một lần mật đạo, mỗi đến lối rẽ cửa ải, không đợi Chu Nguyên Chương nhắc nhở, lập tức tìm ra chính đạo. Chu Nguyên Chương trong lòng kinh ngạc, nhìn không được khen: “Hảo tiểu tử, trí nhớ cao minh.”

Chu Nguyên Chương làm tính nghiêm trọng, xưng đế về sau rất ít khen người, tuy là con cái ruột thịt, ở trước mặt cũng khó được hắc kim khâu một tán. Chu Vi nghe hắc tán dương tình lang, trong lòng có chút ngòn ngọt, nhìn không được hướng về phía Nhạc Chi Dương phun lộ ý cười, ánh lửa chiếu rọi phía dưới, hết sức kiều mị động lòng người, Chu Nguyên Chương liếc mắt thấy đến, chưa phát giác lớn cau mày.

Giấy lát chui ra mật đạo, trong ngự hoa viên không không có dấu người, đen ngòm, phóng nhãn xa gần, không có một chút đèn đuốc. Nhạc Chi Dương do dự, chợt nghe Chu Nguyên Chương nói ra: “Trước ra vườn, tìm người sống hỏi một chút hư thực.”

Nhạc Chi Dương điểm gậy đầu một cái, cất bước hướng về phía trước. Chu Vi nhìn chung quanh bốn phía, hoa thụ hoành tà, hình bóng quỷ quyết, giống như giống như yêu mị kỳ quỷ, giả sơn kỳ thạch, sâm nhiên sừng sững, thạch lỗ thông thấu, ánh trăng thấu lỗ mà đến, lại như nhiều mắt quái nhân, cao ngạo lâm hạ lạnh lùng nhìn chăm chú. Chu Vi tê cả da đầu,

không khỏi nắm chặt “Thu thần” chuôi kiếm, theo thật sát Nhạc Chi Dương bên người.

Bỗng nhiên phía trước bóng đen nhoáng một cái, đi ra một người đến, Chu Vi thốt ra mà ra: “Ai?” Rút kiếm liền đâm, lại bị Nhạc Chi Dương đuổi tay dè chặt, thấp giọng kêu lên: “Lãnh công công a?”

Chu Vi định nhìn lên, chính là Lãnh Huyền. Lão thái giám da mặt khô héo, hai mắt vô thần, áo trắng bên trên vết máu loang lổ, nhìn qua mười phần thất vọng. Chu Vi kinh hãi hết sức, kêu lên: “Lãnh công công, người còn sống?”

Lãnh Huyền nhìn nàng một chút, cúi đầu quỳ xuống, chát chát vừa nói: “Lão nô cứu giá chậm trễ, bệ hạ chịu khổ.”

Chu Nguyên Chương dò xét hắn một phen, hừ lạnh nói: “Người làm sao mới đến?”

Lãnh Huyền nghe ra hần lời nói bên trong nghi kỵ, vội nói: “Nô tài bị thương, Tấn vương ưng khuyến đuổi bắt quá gấp, to như vậy cấm thành mấy không mảnh đất cấm dùi, cho đến trước đây không lâu, thuộc hạ mới lấy thoát thân.”

“Trước đây không lâu?” Chu Nguyên Chương trong đôi mắt già nua tinh quang tránh không, “Bao lâu?”

“Hơn nửa canh giờ.” Lãnh Huyền trả lời.

Chu Nguyên Chương thoáng qua gạt đầu: “Người trong cung, nhưng có tin tức gì?”

Lãnh Huyền nói: “Địch nhân phong tỏa rất nghiêm, nô tài hao hết sức trở, mới bắt được một cái Tấn vương phủ thái giám. Khảo vấn phía dưới, biết được Tấn vương đem dưới tay tâm phúc chia làm ba bộ, một bộ tại

“Cạnh tú cung” trông coi Hoàng tộc, một bộ tại ‘Chiêu Minh điện’ trông coi cung trong thủ lĩnh; cái này hai chỗ nhân thủ không nhiều, đại bộ phận nhân mã theo Tấn vương tại Thái Hòa điện tọa trấn, điều binh khiển tướng, chỉ huy cấm quân.”

“Cái kia thái giám đâu?” Chu Nguyên Chương thỉnh linh đặt câu hỏi.

“Giết!” Lãnh Huyền trả lời.

“Tốt!” Chu Nguyên Chương nói.

Hai người này nói lên giết người diệt khẩu, hời hợt, diễm nhiên như không có việc gì. Nhạc Chi Dương một bên nghe, trong lòng hết sức phản cảm, nếu không phải nhìn Chu Vi mặt mũi, thật muốn đi thẳng một mạch.

Chu Nguyên Chương trầm mặc lúc hứa, chợt lại hỏi: “Hòa thượng áo trắng kia đâu?”

Lãnh Huyền mày trắng khể động, nhìn nhìn Nhạc Chi Dương, nhỏ giọng nói ra: “Việc này có thể trách, nghe nói hắc xuất cung đi.”

Chu Nguyên Chương ha ha bật cười, tựa hồ có chút vui mừng, Chu Vi nhin không được hỏi: “Phụ hoàng, người cười cái gì?”

“Ta cười lão tam.” Chu Nguyên Chương đầy lơ đãng nói, ” tính tình của hắc, từ nhỏ đến lớn không có bao nhiêu biến hóa. Có tiểu Trí mà không mơ hồ, giáo hoạt có thừa, dũng khí không đủ, để hắc bắc kích Mông Cổ, luôn luôn kéo dài không tiến, chờ đến già bốn đánh cho không sai biệt lắm mới đi hái quả. Lần này mưu phản, Trẫm suy nghĩ liên tục, lão tam vạn vạn không có lá gan này, hắc là ra cho người khác xui khiến. Hừ, chiếu ta xem ra, chính là hòa thượng kia. Kia con lừa trọc can đảm cao minh, có thể vạn có thể võ, xác nhận lão tam chủ mưu. Bây giờ lão tứ ở bên ngoài nháo trò, lão tam không giữ được bình tĩnh, mình không dám ra cung, những người khác cũng không phải lão tứ đối thủ, đành phải phái hòa thượng xuất cung

cứu hỏa. Hắc, hòa thượng như tại, phiền phức nhiều hơn, không có hòa thượng, lão tam tựa như con ruồi mất đầu, không nổi lên được cái gì sóng lớn.”

Lãnh Huyền mừng rỡ, hỏi: “Bệ hạ có gì diệu kế?”

“Có gì diệu kế?” Chu Nguyên Chương cười ha ha, “Đương nhiên là đi nhìn một chút ta lão nhi tử.”

Mọi người không khỏi hãi dị, Lãnh Huyền vội nói: “Bệ hạ, Thái Hòa điện bốn phía thủ vệ sâm nghiêm, nhân mã lấy ngàn mà tính. Lão nô nếu như vô hại, còn có thể nghĩ cách chui vào, liệu mình một kích, có tiến không ra. Bệ hạ đương thời tình hình, sợ khó tiếp cận Tấn vương, theo lão nô thấy, không bằng Bảo Huy công chúa chiếu cố bệ hạ, ta mang tiểu tử này đi ‘Cạnh tú cung’ cứu ra chư vương...”

“Cứu bọn họ có làm được cái gì?” Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói, “ cái gọi là trăm răn trăm đầu, thu thập xong lão tam, dưới tay hãn bọn chuột nhắt còn không một cái cái trông chừng mà hàng?”

“Thế nhưng là...” Lãnh Huyền mồ hôi lạnh lóe ra, còn muốn khuyên can.

Chu Nguyên Chương vung tay một cái, ngắt lời nói: “Ta hỏi ngươi, lão tam mang theo nhiều ít người vào cung?”

“Ước chừng...” Lãnh Huyền bấm tay tính toán, “Hai trăm ra mặt, bất quá từng cái đều là hảo thủ.”

“Thái Hòa điện bên ngoài lại có bao nhiêu người?” Chu Nguyên Chương lại hỏi.

“Hai, ba ngàn người.” Lãnh Huyền lời vừa ra khỏi miệng, bộc lộ mấy phần thoải mái.

Chu Nguyên Chương cười cười, đập vỗ Nhạc Chi Dương bả vai, “Đi, bên trên Thái Hòa điện đi.”

Nhạc Chi Dương lại giật mình, lại mê hoặc, một cỗ nhiệt huyết tại trong lồng ngực bốc lên, nghĩ thầm: “Hắn một cái suy bệnh lão nhân, còn không sợ hãi, ta Nhạc Chi Dương hảo đại nam nhi, chẳng lẽ còn không bằng hắn a?” Nghĩ đến ứng một tiếng “Tốt”, bước nhanh chân, thẳng đến Thái Hòa điện, Chu Vi cùng Lãnh Huyền nhìn nhau, mờ mịt cùng ở một bên.

Bốn người tận lấy chỗ hẻo lánh hành tẩu, lẻ tẻ gặp gỡ mấy người. Lãnh Huyền tâm ngoan thủ lạt, không phân nam nữ, một mực đánh giết, Nhạc Chi Dương cười chê trái tim băng giá, làm sao công lão Hoàng đế, không kịp ngăn cản, quay đầu nhìn về phía Chu Vi, tiểu công chúa hình thần hoảng hốt, ngốc ngây ngốc. Nên biết nàng trường cư thâm cung, chưa bao giờ thấy qua như thế hung độc sự tình, nhưng là từ nhỏ đến lớn, duy Chu Nguyên Chương chi mệnh là từ, lão Hoàng đế không có lên tiếng, nàng Tâm Giác không ổn, nhưng cũng không dám ngăn cản, giống như đặt mình vào một cơn ác mộng, trong lòng hoang mang mê mang thẳng qua ngạc nhiên phản nộ.

Đi đoạn đường, Thái Hòa điện đang nhìn, bảo bó đuốc lưu huy, nên chiếu nửa ngày, Chu Nguyên Chương đột nhiên nói: “Đạo Linh, đem Trầm buông xuống!”

Nhạc Chi Dương ứng thanh buông tay, Chu Nguyên Chương rơi xuống đất, đám người vừa muốn nâng, lại bị hắn phất tay hất ra. Lão Hoàng đế đi lại tập tễnh, chậm chậm đi đến ven đường, chỗ ấy trồng mấy can trúc hoa, cành lá lượn quanh, kình rất có lực.

Chu Nguyên Chương nhìn nhìn, đưa tay nói: “Kiếm!” Chu Vi cảm thấy nghi hoặc, đưa lên bảo kiếm, Chu Nguyên Chương giơ kiếm vung lên, đem một cây cây trúc tận gốc chặt đứt, từng cái gọt đi cành lá.

Đám người đồng đều cảm giác nghi hoặc, bây giờ thế cục quý quyết, quan hệ thiên hạ an nguy, Chu Nguyên Chương vẫn là không nóng không vội, sở tác sở vi cổ quái ly kỳ, cũng không biết hắn đã tính trước vẫn là tuổi già trí bất tinh, thế nhưng là trở ngại hãn long uy, ai cũng không tốt lối ra hỏi thăm.

Bất quá một lát, cành trúc biến thành cây gậy trúc. Chu Nguyên Chương vung vẩy hai lần, vù vù xé gió, lập tức ngay tại chỗ dừng lại, cười nói: “Đi thôi!”

Chu Vi giật mình nói: “Phụ hoàng, bệnh của người...”

“Không có gì lớn.” Chu Nguyên Chương cười cười, một đôi mắt đốt đốt phát sáng, chỉ nhìn con mắt, tuyệt không ngờ được hắn đã là bệnh nặng quần thân thất tuần lão nhân, “Người sống một đời, có một số việc phải tự mình tới làm, không thể mượn tay người khác!”

Vừa nói chuyện, một bên trụ trượng mà đi. Chu Nguyên Chương nhìn chung quanh, giống như đạp nguyệt ngắm cảnh, thái độ nhàn nhã đã đến: “Vi Nhi, người cũng đã biết, vì phụ tuổi nhỏ thời điểm, cũng là chống một cây trúc trượng, từ trong nhà đi đến hoàng cảm giác chùa, xuất gia vì tăng, may mắn mạng sống; người gia gia nãi nãi, bá bá cô cô, để ở nhà không phải chết bệnh, chính là chết đói; về sau thiên hạ đại loạn, phương ngoại chi địa cũng không thể dung thân, vì phụ lại là chống một cây trúc trượng, đi ra chùa chiền đại môn, bước vào mệnh môn thế tục, đi lần này, chính là bốn mươi sáu năm!” Nói đến chỗ này, hắn ngẩng đầu nhìn trời, im lặng thở dài một hơi.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 87 : Chương 87: Quét Gian Trừ Uế (Bốn)

Chương 87: Quét gian trừ uế (bốn)

Cái này mấu chốt bên trên, lão Hoàng đế bỗng nhiên về Cổ Bình sinh, nghiễm nhiên bàn giao hậu sự, đám người đồng đều có điềm xấu cảm giác. Chu Nguyên Chương lại một bước không ngừng, trực tiếp đi hướng Thái Hòa điện.

Phía trước bó đuốc như rừng, người huyên ngựa hí, trong ngọn lửa bóng đen lắc lư, cũng không biết nhiều ít cấm quân. Đám người càng đi càng gần, một trái tim cũng cao cao nhấc lên, chỉ có lão Hoàng đế điềm nhiên như không có việc gì, trúc trượng rơi xuống đất, phát ra thành khẩn thanh âm.

Cấm quân nghe được tiếng vang, quay đầu trông lại, trông thấy bốn người, soạt một tiếng, đao ra khỏi vỏ, tên lên dây, có người duệ âm thanh quát hỏi: “Ai?”

“Trẫm!” Chu Nguyên Chương khấp lợ dâng, khoan thai đáp lại.

Đối diện cấm quân không không theo tiếng sừng sờ, mắt nhìn lấy lão Hoàng đế trúc trượng đạo phục, tiêu dao đi ra bóng đen. Chu Nguyên Chương đầu đồng rằng thiếu, thần sắc có bệnh gầy gò, thế nhưng là một cổ vô hình uy thế, vẫn từ thể nội chỗ sâu cuộn cuộn tuôn ra, một đám cấm quân đối mặt một cái lão giả, biến thành con rối tượng bùn, không biết như thế nào cho phải.

“Các người là Vũ Lâm vệ?” Chu Nguyên Chương mãnh ngẩng đầu một cái, cất giọng nói, “Lư Quang ở đâu?”

Trong kinh cấm quân cùng chia Tứ doanh mười hai vệ, võ cất cao, đẳng cất cao, tả vệ, hữu vệ Tứ doanh đóng quân ngoài thành, bảo vệ kinh sư, mười hai vệ bên trong, cấm y, dũng tướng chờ sáu vệ thủ ngự kinh thành, Vũ Lâm, phủ quân chờ sáu vệ trấn thủ hoàng thành. Các vệ cấm quân, giáp trụ đại thể tương tự, mũ anh, vạt áo tay áo sắc thái hoa văn hơi có khác biệt, Chu Nguyên Chương nhìn một cái liền biết, nói tới “Lư Quang” chính là Vũ Lâm vệ Chỉ huy sứ.

Đối diện hơi chút yên lặng, có người hờ hợt nói ra: “Lư chỉ huy làm không ở chỗ này!”

“Gọi hắn đến!” Chu Nguyên Chương không nhìn chiến tranh, đi hướng cấm quân. Chúng tướng sĩ không không kinh ngạc, đột nhiên, hữu một tiếng, một chi tên bắn lén xông ra đám người, thẳng đến Chu Nguyên Chương ngực.

Lãnh Huyền lắc thân mà ra, máu tươi bắn tung toé, vũ tiễn xuyên thấu cánh tay của hắn, khoảng cách lão Hoàng đế bất quá vài tấc. Chu Nguyên Chương nhìn thấy đầu mũi tên, nhẹ răng cười lạnh.

Cấm quân nhao nhao quay đầu, nhìn về phía bắn tên người, người kia mặt trắng không râu, đúng là một tên thái giám, tay cầm cung điêu, thần sắc hoảng hốt.

Lãnh Huyền rút ra tiễn đến, run tay phát ra, phốc, đầu mũi tên chui vào người kia cổ họng, máu chảy như suối, người trên uế oải ngã xuống.

Lão thái giám ngăn đỡ mũi tên nhổ tiễn, khiên động nội thương, một tiễn phát ra, không chịu được xoay người gãy lưng, khoe miệng tuôn máu.

Sưu sưu sưu, lại có mấy tiền từ trong đám người bay ra, Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi song song tiến lên, huy kiếm gọi. Đáng tiếc tiền nhiều người ít, một mũi tên lọt lưới mà ra, lướt qua Chu Nguyên Chương thái dương, kinh phong thổi lên tóc trắng, lão Hoàng đế đêm không chớp mắt, điềm nhiên như không có việc gì. Chu Vi một bên nhìn thấy, lại cảm giác hai chân như nhũn ra, trên trán chảy ra mật tầng tầng mồ hôi lạnh.

“Hộ giá!” Lãnh Huyền phát ra một tiếng quát chói tai, sắc nhọn chói tai, như châm như chùy.

Cấm quân tướng sĩ như ở trong mộng mới tỉnh, bọn hãn nhập ngũ đến nay, thường thấy Lãnh Huyền tùy tùng bạn giá, đối với lão thái giám kính sợ quá sâu. Chỉ nghe phần phật một tiếng, mười mấy tên cấm quân tay xăn tẩm chắn, kết thành một vòng, tên bắn lén bắn trúng thiết thuẫn, phát ra đinh đinh gấp vang.

Cái khác tướng sĩ quay lại đao thương, tìm kiếm tên bắn lén đầu nguồn, đao thương va chạm, tiếng hét thảm lên, phút chốc sĩ tốt tản ra, trên mặt đất nằm mấy tên thái giám trang phục gian tế, thân trúng loạn thương, mắt thấy không sống được.

Tiếng huyên náo ít nghỉ, bỗng quy về yên tĩnh. Nhạc Chi Dương nhìn khắp bốn phía, đao thương lắc lư, mặt người đi đến, nhìn như bình tĩnh, kỳ thật nguy cơ tứ phía, áp lực vô hình giống như đá lớn vạn cân, ép tới hãn cơ hồ không thở nổi.

Chợt nghe tiếng vó ngựa vang, một cái quan tướng cưỡi ngựa xông ra đám người, trông thấy Chu Nguyên Chương, chỉ sững sờ, tung người xuống ngựa, ngã đầu liền quỳ: “Bệ, bệ hạ làm sao ở chỗ này, Tấn vương nói người...”

“Hãn nói Trầm bệnh vẫn phải chết?” Chu Nguyên Chương có chút nhe răng cười

“Hắn, hắn...” Quan tướng mồ hôi rơi như mưa, “Hắn nói bệ hạ long thể, long thể...”

“Long thể khiếm an sao?” Chu Nguyên Chương hai mắt nhìn trời, ánh mắt hết sức tiêu điều, “Lư Quang, ánh mắt người không mù, Trẫm cái dạng này thế nào?”

“Bệ hạ hồng phúc tề thiên...”

“Rất tốt!” Chu Nguyên Chương trúc trượng dừng lại, “Vậy liền đi theo ta!” Giương mắt nhìn chăm chú phía trước, chậm rãi đi thẳng về phía trước. Trượng giầy đi tới, thế như bổ sóng trăm biển, cấm quân nhao nhao tản ra.

Lư Quang hốt hoảng bò lên, đoạt lấy một chi bó đuốc, theo thật sát một bên.

Cốc cốc cốc, trúc trượng bỗng nhiên địa, cấm quân một đường quỳ xuống, có như phong hành thảo yển. Còn lại mấy cái Tấn vương tâm phúc, giương cung xách đao, ngốc ngơ ngác đứng ở đằng kia, quỳ cũng không phải, trốn cũng không phải, thành có sẵn bia ngấm, đao thương tứ phía vọt tới, đem đâm té xuống đất.

Nhìn lên trước mắt tình hình, Nhạc Chi Dương ngạc nhiên kinh ngạc, so như giống như nằm mơ. Tấn vương khổ tâm kinh doanh, an bài cấm quân hộ vệ, không nghĩ lộng khéo thành vụn, Chu Nguyên Chương lộ diện một cái, cấm quân đều quay giáo, ngăn địch chi chúng, phản thành vây khốn chi sư, mạnh yếu địch ta, trong chớp mắt hết thay nghịch chuyển.

Lúc trước hao hết trắc trở, trải qua hiểm khó, thật đến quyết thắng thời điểm, giống như vũ áo giáng trần, thoải mái không diễn tả được dễ dàng.

Soạt, soạt, soạt, Chu Nguyên Chương đạp lên bậc cấp, trúc trượng rơi xuống đất, bình tĩnh hữu lực, một tiếng một tiếng gõ lòng người.

Chợt nghe một trận ồn ào, Tấn vương rút kiếm xông ra đại diện, trông thấy Chu Nguyên Chương, sắc mặt của hắn xoát trắng bệch, dừng lại bước chân, hết nhìn đông tới nhìn tây, mắt chỗ cùng, đen nghịt tất cả đều là cấm quân. Mấy bộ thi thể nằm trên mặt đất, máu thối be bét, hoàn toàn thay đổi.

Tấn vương không cần nhìn kỹ, cũng biết người chết đều là xếp vào trong quân đội tâm phúc. Chỉ một thoáng, trong đầu của hắn một mảnh trống không, không biết người ở chỗ nào. Tấn vương nghìn tính vạn tính, cũng không ngờ tới cái này gây ba ba, bệnh tật Lão già gan to bằng trời, độc thân khó khăn, thiên uy chỗ đến, mấy ngàn cấm quân thua chạy như cỏ lứt theo ngọn gió.

Chu Nguyên Chương dừng bước lại, nheo cặp mắt lại, lạnh lùng trông lại. Tấn vương cùng ánh mắt của hắn đụng một cái, bỗng nhiên chợt dạ hụt hơi, leng keng, trường kiếm trong tay rơi xuống, gương mặt run rẩy mấy cái, hai chân như nhũn ra, phù phù quỳ trên mặt đất.

Cái quỳ này, Tấn vương một nhóm người tâm quét rác, võ sĩ chạy tứ phía, đụng vào cấm quân vây quanh, đối diện đao thương đâm loạn, nhất thời tiếng kêu thảm thiết âm thanh, tử thương hầu như không còn. Mấy cái “Tấn vương đảng” văn thần, run lẩy bẩy tác tác, cầm như hén, nhao nhao nhào trên mặt đất, đầu cũng không nhắc lên nổi.

“Lão tam!” Chu Nguyên Chương tay vịn trúc trượng, trên mặt chê cười, “Nhân đạo là: ‘Ngoan cố chống cự’, người đấu cũng không đấu, chẳng phải là ngay cả cầm thú cũng không bằng?”

Tấn vương ủ rũ, không nói một lời.

Chu Nguyên Chương trong mắt dâng lên một cơn tức giận, giơ lên trúc trượng, húc đầu liên đánh, thế nhưng là đến nửa đường, bỗng thu về, yếu ớt thở dài, nói ra: “Lão tam, người biết người tại sao lại thua?”

Tấn vương liếc hắt một cái, môi run rẩy, không biết trả lời như thế nào, hắt thua mơ hồ, đơn giản không hiểu thấu.

“Rất đơn giản.” Chu Nguyên Chương mỗi chữ mỗi câu, “Đây là thiên hạ của Trẫm, không phải thiên hạ của người, ta không cho, người liền lấy không đi!”

Tấn vương quay đầu tứ phương, đao thương như rừng, giáp trụ như thành, gương mặt ngàn ngàn vạn vạn, thế nhưng là không có người nào hướng về chính mình. Trong chốc lát, hắt lòng như tro nguội, một cổ hồi hận lật xông tới, run giọng nói ra: “Hài nhi lần này tà đạo, toàn bởi vì bị người mê hoặc...”

“Ai?” Chu Nguyên Chương neho cặp mắt lại, lộ ra một tia đùa cợt.

“Xung Đại Sư...” Tấn vương nuốt nước miếng một cái, “Hòa thượng kia... Nhi thần được bệnh nặng, tính mệnh không lâu, hắt nói, lại không động thủ liền không còn kịp rồi.”

“Không có tiền đồ!” Chu Nguyên Chương ngửa mặt lên trời cười khố, “Đại trượng phu dám làm dám chịu, làm gì thoái thác cho một tên hòa thượng?”

“Hài nhi biết sai...” Tấn vương hữu khí vô lực, nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Thật sao?” Chu Nguyên Chương nhìn hắt một chút, “Nếu có hồi cải chi ý, kia liền thả cạnh tú cung con tin.”

Tấn vương sững sờ, vội nói: “Là, là.” Từ trong tay áo lấy ra một khối phỉ thúy lệnh bài, “Gặp khiến như gặp người, gặp lệnh bài, tự nhiên thả người.”

Chu Nguyên Chương làm một cái ánh mắt, Lãnh Huyền tiếp nhận lệnh bài, dẫn một đội cấm quân vội vàng rời đi. Tấn vương lệnh bài tuột tay, liền

cảm giác hồi hận, nghĩ kĩ lại, Hoàng tộc an nguy bản nhưng khi làm tiền vốn cò kè mặc cả, nhưng hấn tại Chu Nguyên Chương tích uy phía dưới mấy chục năm, e ngại thâm căn cố đế, Chu Nguyên Chương một ánh mắt, cũng có thể đem hấn dọa ra hồn nhĩ tới.

Tấn vương còn chưa từ bỏ ý định, trông mong nhìn qua phụ thân, muốn có được một chút khoan thứ. Chu Nguyên Chương lại hờ hững, trực tiếp đi hướng đại điện. Tấn vương không dám đứng dậy, đành phải nén giận, tiếp tục quỳ gối trước điện.

Chu Nguyên Chương ngồi trở lại long ý, ngay cả khục mang thở, liên tiếp hạ chỉ: Đồng tiền cấm quân trốn thoát Cẩm Y Vệ chi vây, lại khiến Vũ Lâm vệ quét sạch nội cung, diệt trừ tất cả Tấn vương vây cánh.

Đạo thứ hai thánh chỉ viết xong, một đám Hoàng tộc đồng đều được tự do, nhao nhao đi vào trên điện. Sống sót sau tai nạn, đám người vui đến phát khóc, đều miệng hô vạn tuế.

Chu Nguyên Chương lãnh lãnh đạm đạm, kiệm lời ít nói, chỉ làm cho Chu Doãn Văn bày giấy, Chu Vi mài mực, Nhạc Chi Dương đứng thẳng bên người, ấn kiểm hộ vệ; lại mệnh Ninh Vương, Chu vương, Mai Ân, lý Cảnh Long ra khỏi thành, triệu tứ đại doanh vào kinh thành, tiếp nhận cấm quân phòng ngự; lại khiến văn võ bá quan vào triều, tại Ngọ môn bên ngoài nghe lệnh; lại khiến Liêu Vương, Cốc vương, Ninh Quốc công chủ kỵ ngựa tuần thành, trấn phủ dân chúng trong thành; tứ đại doanh sau khi vào kinh, cấm quân hết thấy về doanh, mười hai Vệ chỉ huy làm giao ra binh phù, cũng đến Ngọ môn đợi lệnh...

Chu vương bản cùng Tấn vương cấu kết, cứ việc được tha, thấp thỏm trong lòng khó có thể bình an, chợt lĩnh chỉ ý, trong lòng kinh hỉ quá đổi, nhưng lại không hiểu thấu, đi ra đại điện thời điểm, nhìn qua quỳ gối trước bậc Tấn vương, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, giống như giống như làm một cơn ác mộng.

Thánh chỉ như nước chảy phát ra, đầu vào đấy, chu đáo. Văn bản đến canh năm trên trời, Chu Nguyên Chương mặt đỏ môi bạch, hai mắt sung huyết, thế nhưng là tinh lực không biết mỏi mệt, ngay cả ho khan cũng ít đi rất nhiều, nhưng mà khuôn mặt trời u ám, hai con mắt lạnh như đao kiếm, nhìn người nói chuyện, không không lộ ra một cổ bất thường ngoan độc.

Hoàng tộc không hấn ý chỉ, không dám tự ý rời, phần lớn quỳ gối bậc thang phía dưới. Tuổi nhỏ không rõ thế sự, buồn ngủ đến cực điểm, nằm rạp trên mặt đất ngủ gật, lớn tuổi chỉ cảm thấy bầu không khí khác thường, đều nơm nớp lo sợ. Chu Nguyên Chương một khục một thở, đều như lời đình phích lịch, chấn động đến đám người run như cây sậy.

Chợt nghe thái giám đến báo, Yến Vương vào cung yết kiến, Chu Nguyên Chương thần sắc dừng một chút, cho dù tuyên nhập. Không bao lâu, tiếng leng keng vang, Yến Vương đỉnh nón trụ râu giáp, mang theo hai đứa con trai cùng Trương Kính tổ đi vào đại điện, bốn người giáp trụ bên trên vết máu chưa khô, nhìn qua có chút chật vật.

Mang giáp vào cung, không hợp lễ nghi. Chu Doãn Văn lông mày cau chặt, đang muốn trách cứ, không ngờ Yến Vương đi mau hai bước, đuổi tới ngự tọa trước đó, ôm lấy Chu Nguyên Chương đầu gối lên tiếng khóc rống.

Chu Nguyên Chương một chút kinh ngạc, thở dài, vỗ vỗ Chu Lệ bả vai, mềm giọng nói: “Lão tứ, người chịu khổ. Hôm nay may mà có người, người bên ngoài, Trẫm ở bên trong, ta hai cha con liên thủ, chuyện thiên đại cũng khó không được chúng ta.”

Chu Lệ liên tràng khổ chiến, cửu tử nhất sinh, chợt thấy phụ thân không việc gì, trong lòng tự nhiên cảm động. Nhưng hấn làm có tâm cơ, mang giáp vào cung, ôm đầu gối thút thít, rất có gặp dịp thì chơi hiềm nghi, nghe Chu Nguyên Chương, vừa lòng thỏa ý, dương dương tự đắc, lườm Chu Doãn Văn một chút, đứng dậy, gạt lệ nói ra: “Nhi thần nghe nói mưu phản sự tình, tâm như dầu sôi, chỉ sợ phụ hoàng có sở trường ngăn, nay gặp phụ

hoàng không việc gì, thực sự kìm nén không được, chỗ thất lễ, xin hãy tha lỗi.”

“Không sao cả!” Chu Nguyên Chương mày rậm vẩy một cái, ánh mắt phát lạnh, “Lão tử, hòa thượng kia bắt được a?”

“Hòa thượng?” Chu Lệ sửng sờ, tỉnh ngộ lại, “Tên kia hết sức giáo hoạt, thừa dịp loạn chạy trốn?”

“Cái gì? Chạy trốn?” Chu Nguyên Chương rất là tức giận, dùng sức vỗ bàn, nghịch khí trùng hầu, liên thanh ho khan.

Chu Vi hoảng bước lên phía trước phục thị, Chu Nguyên Chương ho khan nửa ngày, khó khăn bình phục lại, nghiêm nghị nói ra: “Tấn vương mưu phản, hòa thượng kia là chủ mưu. Trương Kính tổ, người hình cáo thị, truyền chỉ thiên hạ, cho dù đào sâu ba thước, cũng phải đem hòa thượng kia bắt tới, chết hay sống không cần lo, đến hãn một tay một chân, ban thưởng vạn lượng hoàng kim!”

“Tuân chỉ!” Trương Kính tổ không dám ngẩng đầu, thừa dạ đáp ứng.

Nhạc Chi Dương cùng Xung Đại Sư bản là tử địch, chẳng biết tại sao, nghe nói hãn đào thoát đui bắt, ngược lại thở dài một hơi, nghĩ thầm: “Hòa thượng ăn cái này thiệt thòi lớn, có lẽ đạt được giáo huấn, tương lai thu liễm một chút.” Nhưng nghĩ Xung Đại Sư sở tác sở vi, rất có “Cùng hung cực ác, cận kề cái chết dứt khoát” ý tứ, đáng tiếc hãn phong lưu tài hoa, thế gian ít có, chỉ có một bộ tốt túi da, hết lần này tới lần khác là cái lớn tai tinh.

Thủ phạm đào thoát, Chu Nguyên Chương rầu rĩ không vui, hãn chèo chống đến nay, muốn nhìn nhất đến chính là Xung Đại Sư đầu người. Lúc này mong đợi thất bại, chưa phát giác mất hết cả hứng, buồn ngủ, vung tay lên, hậm hực nói ra: “Náo loạn một đêm, các người đi trước nghỉ ngơi,

chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, Tấn vương sợ tình, không Trẫm cho phép, ai dám đối ngoại đề cập, đương cùng Tấn vương cùng tội.”

Hắn liếc nhìn đám người, ánh mắt âm tàn độc ác, đám người hải hùng khiếp vía, đều là thừa dạ liên thanh.

Một đám Hoàng tộc lui ra, Nhạc Chi Dương đang muốn đuổi theo, chợt nghe Chu Nguyên Chương nói ra: “Đạo Linh, người lưu lại!”

Nhạc Chi Dương ứng thanh dừng bước, lòng tràn đầy kinh ngạc, chúng Hoàng tộc nhao nhao trông lại, trong mắt cực kỳ hâm mộ ghen ghét không chỗ không có, Yến Vương cũng hướng hắn mỉm cười gật đầu, trong mắt thâm ý sâu sắc.

Nhất thời người đi điện không, chỉ còn lại Chu Vi, Chu Doãn Văn cùng mấy tên thái giám cung nữ. Chu Nguyên Chương dựa vào long ý, nhìn qua cửa bên ngoài xuất thần một lúc, đột nhiên nói: “Đạo Linh, Trẫm nói qua, người như thành công, chính là phục hưng triều ta đại công thần, ngoại trừ cái này hoàng vị, người muốn cái gì, Trẫm đều cho người.” Hắn chuyển động ánh mắt, nhìn chăm chú Nhạc Chi Dương, “Như vậy, người có cái gì muốn?”

Nhạc Chi Dương một bầu nhiệt huyết đều vọt tới trên mặt, hai lỗ tai ông ông trực hưởng, chỉ tim có đập âm thanh phù phù phù vang lên không ngừng. Hắn quét mắt nhìn lại, Chu Doãn Văn chau mày, rất có lo nghĩ; Lãnh Huyền hai mắt nửa mở nửa khép, nhìn không ra suy nghĩ trong lòng; Chu Vi hai gò má đỏ bừng, tránh đi ánh mắt của hắn, hai mắt nhìn qua một bên, con người oánh nhuận nhuận, rực rỡ như sương mai, then thùng động lòng người.

“Ta...” Nhạc Chi Dương hít sâu một hơi, thu hồi phân loạn suy nghĩ, “Đạo Linh thỉnh cầu hoàn tục.”

Tất cả mọi người là khê giật mình, Chu Nguyên Chương cũng thấy kinh ngạc, ha ha cười hai tiếng, dặt tiếng nói: “Hoàn tục? Cái này có cái gì khó? Người muốn chính là cái này?”

“Không!” Nhạc Chi Dương quyết tâm liều mạng, chậm chậm quỳ xuống, nhìn thẳng lão Hoàng đế hai mắt, “Tiểu nhân lớn mật, mời bệ hạ đem Bảo Huy công chúa hứa gả cho ta!”

Chu Vi gặp hấn mở miệng, liền đã đoán được hấn muốn nói gì, thế nhưng là chính tai nghe thấy, trong lòng vẫn là xiết chặt, trước mắt có chút choáng váng, chỉ cảm thấy như mộng như ảo, vừa then vừa mừng. Nàng duỗi tay vịn chặt long ỷ, thân thể lắc lắc ung dung, giống như một chiếc thuyền lá nhỏ, tại phong ba bên trong chập trùng không ngớt.

Trong điện hoàn toàn tĩnh mịch, gió đêm quét rác mà đến, ánh nến có chút chập chờn, trong điện người cái bóng tùy theo kéo dài biến hình, khoa trương vận vẹo, cổ quái ly kỳ.

“A, a...” Chu Nguyên Chương chợt cười to, tiếng như cú vọ, khàn giọng khó nghe.

Nhạc Chi Dương chưa phát giác trái tim cuồng loạn, suy nghĩ loạn thành một bầy. Lão Hoàng đế hỉ nộ khó dò, đàm tiêu giết người. Nụ cười này là thật? Là giả? Là vui sướng? Vẫn là đùa cợt? Thỉnh cầu của hấn mạo muội đột ngột, không thể tưởng tượng, chỉ nhìn Chu Doãn Văn kinh sợ thần khí, liền biết không vì Hoàng gia dung thân, nếu như Chu Nguyên Chương một tiếng cự tuyệt, hấn lại ứng nên làm thế nào cho phải?

Lo sợ nghi hoặc bên trong, Chu Nguyên Chương thu tiếng cười, ho khan. Chu Vi giật mình tỉnh lại, hoảng bước lên phía trước đập hấn phía sau lưng. Chu Nguyên Chương đột nhiên đưa tay, chế trụ thiếu nữ cổ tay trắng. Chu Vi sững sờ, trên mặt mất đi huyết sắc.

Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương không hề chớp mắt, bỗng nhiên khước miệng co quắp động, chậm chậm mở miệng: “Tiểu tử, ánh mắt của ngươi không xấu, dưới gầm trời này, tại Trầm mà nói, ngoại trừ cái này một trường long ý, quý báu nhất chính là cái này nữ nhi. Long ý a, Trầm muốn truyền cho Doãn Văn, ha ha, nữ nhi này nha, vốn đã hứa cho cảnh nhà, bất quá Trầm đáp ứng ngươi, liền không thể thất ngôn. Vi Nhi, Trầm chỉ hỏi ngươi một câu...” Hắn quay đầu nhìn về phía nữ nhi, hai mắt sáng ngời, “Ngươi... Chịu gả cho hắn a?”

“Ta...” Chu Vi xấu hổ mà ỨC, nàng quay mắt nhìn về phía dưới thềm, Nhạc Chi Dương cũng chú mục trông lại, hai người ánh mắt gặp nhau, cái sau ánh mắt hừng hực, thần khí quyết tuyệt. Trong chốc lát, Chu Vi tim nóng lên, thốt ra mà ra: “Nữ nhi nguyện ý!”

Lời vừa ra khỏi miệng, Chu Vi chỉ cảm thấy ý chí thư lỏng, nhiều ngày tới tương tư, buồn khổ, toàn đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

“Nguyện ý?” Chu Nguyên Chương nhíu nhíu mày, “Nguyện ý gả cho hắn?”

Chu Vi dùng sức chút đầu, Chu Nguyên Chương trầm tư một chút, nói với Nhạc Chi Dương: “Trầm áo trắng làm thiên tử, Đạo Linh, ngươi cũng coi là áo trắng làm phò mã!”

Lời này vừa nói ra, Nhạc Chi Dương trong lòng tảng đá lớn rơi xuống đất, cuống hỉ không khỏi, liên tục dập đầu: “Bệ hạ hồng ân, ta...”

“Được rồi, đi...” Chu Nguyên Chương không kiên nhẫn phất tay, “Thời điểm không còn sớm, Trầm cũng mệt mỏi, hôn sự ngày sau bàn lại, ngươi trước xuất cung nghỉ ngơi.”

“Rõ!” Nhạc Chi Dương đứng dậy, lờm Chu Vi một chút, tiểu công chúa mắt đẹp rưng rưng, xảo tiểu như hoa, mừng rỡ kích động đến khó tả

lại khó họa.

Nhạc Chi Dương nhìn mê mẩn, hận không thể xông lên phía trước đưa nàng ôm, nhẹ yêu mật yêu, vĩnh không xa rời nhau. May mà Chu Nguyên Chương ho khan truyền đến, Nhạc Chi Dương thần chí một thanh, thu thập tâm tình, cúi đầu rời khỏi đại điện. Trước khi ra cửa, hăn nhin không được quay đầu lại nhìn một chút, trong điện ánh nến mờ nhạt, bóng người thưa thớt, Chu Nguyên Chương cũng tốt, Chu Doãn Văn cũng được, liền ngay cả Chu Vi hình dạng cũng biến thành bắt đầu mơ hồ.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 88 : Chương 88: Mật Lao Kỳ Nhân (Một)

Chương 88: Mật lao Kỳ nhân (một)

Ra hoàng thành, Nhạc Chi Dương xuân phong đặc ý, lòng tràn đầy vui vẻ, nhìn khắp bốn phía, chỉ cảm thấy kinh thành diện mạo cũng cùng ngày xưa khác biệt.

Đánh ngựa đi đoạn đường, chợt vì binh lính tuần tra ngăn lại, mới biết kinh thành giới nghiêm, không được ra vào cửa thành. Nhạc Chi Dương trong lòng phát sầu, chính muốn đi chỗ nào đối phó một đêm, chợt thấy Mai Ân đem người chạy đến, quát lui kinh quân, cười nói: “Đạo Linh tiên trưởng, bệ hạ biết người không thể ra khỏi thành, đặc lệnh ta tiếp người đi phò mã phủ ở, đợi cho dư ba lắng lại, lại về dương minh xem không muộn.”

Hắn vẫn lấy “Tiên trưởng” xưng xưng, Nhạc Chi Dương trong lòng hơi cảm thấy nghi hoặc, nhưng nghĩ lại, mình chỉ là cầu hôn, chưa chân chính cưới công chúa, Mai Ân không biết đến tột cùng, cũng là chuyện đương nhiên. Thế là mỉm cười cảm ơn, đi theo Mai Ân tiến về Mai phủ.

Đến trong phủ, Ninh Quốc công chủ chưa tỉnh hồn, vẫn không vào ngủ. Ba người ngồi vây quanh uống rượu, nói về mưu phản sự tình, đều là lòng còn sợ hãi. Chu Nguyên Chương lệnh cấm nghiêm khắc, ba người không dám nói sâu, uống trong chốc lát rượu buồn, Nhạc Chi Dương cáo từ trở về phòng. Trong đầu hẳn đều là Chu Vi cái bóng, âm dung tiếu mạo, như ở trước mắt. Nhạc Chi Dương khó mà ngủ, không chịu được tìm một cây cây sáo, thổi lên « con chim gáy » làn điệu:

“Quan quan sư cữu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. So le rau hạnh, tả hữu lưu chi. Yếu điệu thực nữ, ngụ mị cầu chi. Cầu còn không được, ngụ ngụ nghĩ phục. Thanh thời thanh thời, trần trọc. So le rau hạnh, tả hữu hái chi. Yếu điệu thực nữ, cầm sắt bạn chi. So le rau hạnh, tả hữu lông. Yếu điệu thực nữ, chung cổ vui chi.”

Nhạc Chi Dương một bên thối, chỉ cảm thấy cái này một bài thượng cổ thơ ca nghiêm nhiên là vì hẩn cùng Chu Vi lượng thân viết thành. Hồi tưởng hai người cầm sắt bạn chi, ngụ mị cầu chi, cầu còn không được, biệt ly lâu chi, bây giờ mặc dù “Trần trọc”, thế nhưng cuối cùng được chính quả, chỉ đợi “Chung cổ vui chi”, cưới Chu Vi, sinh con dưỡng cái...

Tâm hẩn nghi ngờ khuấy động, chỉ đem « con chim gáy » thối mấy lần, chỉ đợi phương đông trắng bạch, lúc này mới ý đủ thần mệt mỏi, ngã đầu thiếp đi.

Ngày kế tiếp Chu Nguyên Chương hạ chỉ, vương công đại thần không được ý chỉ, không thể tự ý rời dinh thự. Kể từ đó, Nhạc Chi Dương lại bị vây ở phò mã trong phủ, buồn bực ngán ngấm, nhàn tản sống qua ngày. Mai Ân vợ chồng biết hẩn dựng lên khác biệt công, tiền đồ rộng lớn, đem hết thủ đoạn, đủ kiểu lấy lòng. Ninh Quốc công chủ trở ngại cấp bậc lễ nghĩa, không thể lúc nào cũng tương bồi; Mai Ân cơ hồ một tác cũng không rời, phẩm tửu uống trà, hạ cờ vây, đánh song lục, Nhạc Chi Dương lưu ý trân bảo, đều xúc động đem tặng, cũng lại ném hẩn chỗ tốt, mời loay hoay sáo trúc, tìm đến ca cơ vũ nữ vì đó vịnh xướng bạn nhảy.

Cơ nữ bên trong không thiếu mỹ nhân, Mai Ân ám chỉ đem tặng thị tẩm. Nhạc Chi Dương lòng có sở thuộc, tự nhiên nhượng bộ lui binh, nhưng hẩn một không phải quân tử, hai không phải thánh nhân, nghe hảo ngôn hảo ngữ, hưởng dụng mỹ thực đẹp khí, thưởng thức trân bảo lẳng la, ngọc mạo mặt mày, cũng không khỏi say say nhưng, lẳng lẳng, có chút mà quên hết tất cả.

Mười mấy ngày đảo mắt liên qua, lệnh giới nghiêm vẫn chưa giải trừ. Nhạc Chi Dương nóng nảy, nói bóng nói gió, hướng Mai Ân tìm hiểu tin tức. Nhưng mà biến cố về sau, lão Hoàng để một tay chưởng khống thế cục, Đến như hoàng thân quốc thích, cũng là mơ mơ màng màng, chỉ biết binh mã điều động tập nập, phố dài hẻm nhỏ, thường có sĩ tốt tuần tra.

Một ngày này, dùng qua điểm tâm, vui, mai hai người ngay tại đình nghỉ mát đánh cờ, chợt có thái giám truyền chỉ, tuyên Nhạc Chi Dương vào cung.

Mai Ân có chút ít hâm mộ, cười nói: “Đạo Linh tiên trưởng, Thánh thượng đối người quả nhiên khác biệt, không có triệu Ninh Quốc công chủ, trước triệu người vào cung diện thánh. Thánh quyền chi long, đương triều ít có.”

“Phò mã gia nói đùa.” Nhạc Chi Dương cảm thấy vui sướng, vẻ mặt tươi cười, “Bệ hạ chỉ triệu ta vào cung, lại không nói là chuyện gì? Có lẽ phụ tá Thái tôn không chu toàn, bệ hạ dự định trách cứ ta đây!”

“Quyết không đến tận đây.” Mai Ân liên tục khoát tay, “Người có thể cứu giá chi công, coi như một ngàn một vạn khuyết điểm, cũng bù không được cái này một đại công lao. Bây giờ gặp biến đổi lớn, chính là lúc dùng người, triệu người vào cung, tất có tác dụng lớn.”

Nhạc Chi Dương khiêm vài câu, theo thái giám ra phò mã phủ, hẩn nghiên ngắm Mai Ân, phỏng đoán Chu Nguyên Chương lần này triệu kiến, hoặc cùng hôn sự có quan hệ. Hẩn cưới công chúa, lão Hoàng để chưa hẩn cao hứng, nhưng như Mai Ân nói, hẩn có thể cứu giá chi công, đủ để triệt tiêu đủ loại bất lợi.

Vừa nghĩ tới hôn sự, Nhạc Chi Dương lo được lo mất, đã mười phần ước mơ, lại sợ biến cố lan tràn. Trầm tư mặc nghĩ, chưa phát giác đến cấm

thành phụ cận, chợt nghe tiếng vó ngựa vang, đảo mắt nhìn lên, Yến Vương dẫn mấy cái tùy tùng, tiên y nô mã, chạy nhanh đến.

“Khả hảo!” Yến Vương âm ỉ cười to, “Tiên trưởng cũng tại?”

Nhạc Chi Dương chấp tay: “Yến Vương điện hạ!” Làm bộ xuống ngựa.

“Tiên trưởng không cần đa lễ.” Yến Vương vung lên roi ngựa, “Người cũng phụng chỉ a? Chúng ta một đạo vào cung!” Giục ngựa tiến lên, cùng Nhạc Chi Dương ngang nhau mà đi.

Đến Ngọ môn, chợt thấy trước cửa một hàng quỳ hơn mười tên tử tù, đao phủ xách đao khoa tay, chuẩn bị hành hình. Tù phạm nhận qua cực hình, vết thương chồng chất, máu me đầy mặt, từng cái cúi đầu đợi chết, nhìn qua mười phần thê thảm.

Nhạc Chi Dương trong lòng kinh ngạc, nhìn kỹ tù phạm, bỗng nhiên một phạm nhân ngẩng đầu lên, trông thấy Nhạc Chi Dương, chỉ sửng sò, thốt ra: “Đạo Linh tiên trưởng!”

Nhạc Chi Dương định nhãn nhìn lại, lấy làm kinh hãi, cái này phạm nhân đúng là Lư Quang, Vũ Lâm vệ Chỉ huy sứ. Ngày đó bình loạn, hết sức quan trọng, công lao không nhỏ, ai ngờ hơn mười ngày không thấy, vậy mà biến thành tử tù.

“Tiên trưởng, cứu mạng...” Lư Quang trong cổ họng lộ ra giọng nghẹn ngào, “Hạ quan oan uổng, oan uổng a, đêm đó người tận mắt nhìn thấy, ta thế nhưng là một lòng cần vương a...”

Hắn nghiễm nhiên bắt được cây cỏ cứu mạng, làm xuất hồn thân khí lực, giãy hượng Nhạc Chi Dương móng ngựa, nhưng bị sau lưng vệ binh gắt gao ấn xuống.

Nhạc Chi Dương không hiểu chút nào, nhưng lại không tiện dừng lại, cúi đầu giục ngựa, từ Từ Hưởng Tiền. Lư Quang thê lương gào rít từ phía sau hắt truyền đến: “Thiên địa lương tâm, ta tận trung thủ chức, không có nửa điểm mưu phản tâm tư. Đạo Linh tiên trưởng, người thế nhưng là tận mắt nhìn thấy a, hạ quan oan uổng, oan uổng a...” Nói đến chỗ này, lên tiếng khóc rống, tiếng khóc thê thảm tuyệt vọng, giống như chim quên khắp huyết.

Nhạc Chi Dương trong lòng ngực nhiệt huyết dâng lên, một nhóm đầu ngựa, liền muốn quay lại. Yến Vương đột nhiên đưa tay, kéo lại hắt dây cương, hướng hắt khẽ lắc đầu, ánh mắt rất là nghiêm khắc.

“Điện hạ...” Nhạc Chi Dương sững sờ, thấp giọng nói nói, ” hắt xác thực là ngày đó đại công thần.”

“Bớt lo chuyện người.” Yến Vương từ tốn nói, “Có phải hay không công thần, bệ hạ nói mới tính!”

Đang khi nói chuyện, Lư Quang kêu khóc âm thanh im bật mà dừng. Nhạc Chi Dương tâm như kim châm, hai mắt nhắm lại, nghĩ muốn quay đầu, lại cảm giác không đành lòng, đành phải tin ngựa từ cương, theo Yến Vương hướng về phía trước.

Chợt nghe Yến Vương nói ra: “Cấm quân nghi ngờ tại Tấn vương giả mạo chỉ dụ vua, từ nghịch mưu loạn, đưa phụ hoàng vào hiểm địa, các Vệ chỉ huy làm mù tin mù quáng theo, không phân biệt thật giả, can phạm pháp lệnh...”

Nhạc Chi Dương trong lòng không cam lòng, Tấn vương chỗ mô phỏng thánh chỉ gần như có thể đánh tráo, chư tướng vội vàng ở giữa, làm sao có thể phân biệt thật giả? Huống chi Chu Nguyên Chương một khi lộ diện, Lư Quang lập tức quay giáo, như hắt thật có dị tâm, ngày đó thành bại cũng còn chưa biết. Bây giờ thu được về tính sổ sách, không Vãn Hiền ngu, giết

sạch sự tình, truy cứu nguyên do, sợ là Chu Nguyên Chương hồ đồ không ăn thịt con, không dễ giết Tấn vương, giận lây sang cấm quân, lạm sát kẻ vô tội, phát tiết tư phần.

Hoàng gia sự tình khó mà thuyết phục, Nhạc Chi Dương càng nghĩ càng thấy khí muộn, ần ần sinh ra chẳng lành cảm giác.

Đến cung thành, xuống ngựa thừa kiệu, đến ngự thư phòng bên ngoài, còn không, liền nghe có người nói cười. Đi vào nhìn lên, đã thấy Chu Nguyên Chương nghiêng người dựa vào long sàng, trên gối ngồi một cái phần trang ngọc trác nữ đồng, ăn lão Hoàng đế đưa lên bánh kẹo, mặt mày hớn hở, non nớt đáng yêu.

Yến Vương hướng Nhạc Chi Dương thấp giọng nói: “Đây là bảo khánh công chúa.”

Nhạc Chi Dương đã sớm nghe nói Chu Nguyên Chương lão bạng sinh châu, có cái tiểu nữ nhi bảo khánh công chúa, niên kỷ bất quá ba tuổi. Nhạc Chi Dương sinh lòng hiếu kì, quan sát tỉ mỉ bảo khánh, tiểu công chúa cũng định nhãn nhìn hẩn, con người trong trẻo không tì vết, tựa như điểm mực nước tinh. Nàng gặp Nhạc Chi Dương dung mạo tuấn tú, trong lòng rất có hảo cảm, hướng hẩn nở nụ cười xinh đẹp.

Chu Vi đứng tại Chu Nguyên Chương bên người, gặp tình hình này, chưa phát giác mỉm cười. Yến, vui hai người tiến lên lễ bái, Chu Nguyên Chương cười cười, đem bảo khánh công chúa giao cho một cái phi tần trong tay, nhàn nhạt nói ra: “Người mang bảo khánh ra ngoài đi!”

Kia phi tần chính là bảo khánh mẹ đẻ Trương thị, nghe vậy lên tiếng, nơm nớp lo sợ ôm nữ nhi rời khỏi thư phòng.

Chu Nguyên Chương chú mục hai người rời đi, chợt mà nói ra: “Nhi nữ vẫn là khi còn bé tốt, niên kỷ càng lớn, càng dễ cho người ta thương tâm.”

Đám người biết hẳn có ý riêng, đều cảm giác xấu hổ. Chu Nguyên Chương liếc nhìn đám người, có chút cười lạnh, cất giọng nói: “Lão tứ, Tấn vương nghịch đảng người tra được như thế nào?”

“Tận đã tra ra.” Chu Lệ lấy ra một phong tấu chương, “Đều tại tấu chương bên trong.”

Chu Nguyên Chương tiếp nhận, triển khai nhìn lướt qua, bỗng nhiên ha ha cười không ngừng, ngẩng đầu nói ra: “Lão tứ a lão tứ, người muốn giết sạch Trầm đại thần a?”

Yến Vương sửng sốt một chút, cúi đầu nói ra: “Nhi thần không dám, những người này hoặc nhiều hoặc ít, đều cùng Tấn vương có một ít liên quan!”

“Hoặc nhiều hoặc ít?” Chu Nguyên Chương mày trắng giương lên, “Hoàng Tử Trường cùng Tề Thái, cũng là Tấn vương một đảng?”

Chu Doãn Văn vừa sợ vừa giận, mặt trướng đỏ bừng, nhìn chăm chăm Yến Vương. Chu Lệ mặt không đổi sắc, cười cười nói ra: “Nhi thần nhận được tin tức, hai người này xác thực cùng Tấn vương ngầm thông xã giao, phụ hoàng nếu không tin, có thể khiến quan lại tinh tế khảo vấn.”

“Hoàng tổ...” Chu Doãn Văn khẩn trương, “Tuyệt đối không thể!”

Chu Nguyên Chương nguýt hẳn một cái, Chu Doãn Văn tự giác thất thố, cúi đầu lui lại hai bước. Chu Nguyên Chương lại nhìn một lần tấu chương, lắc đầu nói ra: “Tiến vào Cẩm Y Vệ, làm bằng sắt người cũng muốn hóa thành nước, hoàng, đủ thư sinh yếu đuối, lại thế nào chịu qua được?”

“Diệt cỏ tận gốc.” Chu Lệ nói nói, ” chuột thủ hai đầu, chọn bên thắng mà từ chi, dạng này người chỗ nào cũng có. Thân ở Đông cung, tâm hệ Tấn vương, cũng không phải là không thể được. Nếu như bởi vậy buông tha, như thế nào để cái khác nghịch đảng nhận tội?”

“Im ngay!” Chu Doãn Văn giận không kèm được, “Người rõ ràng là công khí tư dụng, diệt trừ đối lập!”

Yến Vương liếc nhìn hắn một cái, khắp lơ dang nói: “Thái tôn nói quá lời, ta phụng chỉ làm việc, nhất định cực kỳ thận trọng, sao dám làm xằng làm bậy? Có tội vô tội, nhất thẩm có biết? Thái tôn như có dị nghị, đều có thể hướng bộ hạ góp lời, thu hồi bổ nhiệm, thay cao minh . Còn ‘Công khí tư dụng’ bốn chữ, Chu Lệ vạn vạn không đảm đương nổi.”

Chu Doãn Văn tức giận đến toàn thân phát run, hai mắt phấp hờng, trên cổ gân xanh từng chiếc rõ ràng; Chu Lệ có chuẩn bị mà đến, chậm rãi mà nói, cử chỉ thong dong. Nhạc Chi Dương một bên nhìn, coi là thật bội phục hắn chỉ hươu bảo ngựa bản sự, rõ ràng chính là công khí tư dụng, từ trong miệng hắn nói ra, vậy mà nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, lẽ thẳng khí hùng. Chu Doãn Văn nguyên bản chiếm đạo lý, bị hắn dăm ba câu chặn đến nói không ra lời.

Chu Nguyên Chương nhìn một chút Yến Vương, lại nhìn nhìn Chu Doãn Văn, tựa hồ có chút thất vọng, thở dài, nói ra: “Lão tứ, người tấu chương đã nói, muốn thu về Tấn vương đất phong?”

“Đương nhiên.” Chu Lệ xúc động nói nói, ” Tấn vương như thế tà đạo, đất phong há có thể giữ lại?”

“Lời tuy như thế...” Chu Nguyên Chương giống như cười mà không phải cười, “Tấn vương không có đất phong, người chất nhi cháu trai, há không từng cái đều muốn đi ăn xin?”

Yến Vương khẽ nhíu mày, không nắm được lão Hoàng đế lời nói bên trong thật giả, chần chờ một chút, nói ra: “Cái gọi là cầm pháp lấy bình, không phân quý tiện, mưu phản chi tội, gây họa tới cửu tộc. Lấy nhi thần ý kiến, chẳng những đất phong tịch thu, Tấn vương phi tần tử tôn đều nên bắt giam giam giữ, tung không xử tử, cũng làm giam lỏng cả đời!”

Chu Nguyên Chương sầm mặt lại, hất ra tấu chương, cười lạnh nói: “Đã gây họa tới cửu tộc, Tấn vương nhi tử có tội, Tấn vương lão tử, có phải hay không cũng thoát không khỏi liên quan?”

Yến Vương sững sờ, vội nói: “Phụ hoàng nói quá lời, nhi thần cũng không ý này, chỉ là luật pháp như thế, không thể không người...”

“Tốt một cái không thể không người.” Chu Nguyên Chương lắc đầu liên tục, “Lão tử a lão tử, người cùng già ba huynh đệ một trận, liền không có cực nhỏ tình ý?”

Chu Lệ cái trán đầy mồ hôi, chát chát âm thanh nói ra: “Nhi thần chỉ biết vương pháp, không biết ân tình.”

Chu Nguyên Chương thở dài một hơi, nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn: “Vương pháp bên ngoài, đơn giản ân tình. Tấn vương ngàn sai vạn sai, luôn luôn Trẫm nhi tử, nếu nói tội diên, Trẫm dạy con không nghiêm, tội tại trước, nếu muốn liên lụy, cái thứ nhất bị phạt hẳn là Trẫm...” Nói đến chỗ này, hơi có chút thương cảm, “Năm đó Trẫm dạy con nghiêm khắc, người nhị ca Sở vương xúc phạm luật pháp, e ngại trừng phạt, tự thiêu mà chết. Trẫm cảm giác sâu sắc đau lòng, về sau đối huynh đệ người, không khỏi mất sự buông thả, dần dà, mới có hôm nay chi họa. Tội tại Trẫm cung, há có thể gây họa tới tử tôn?”

Yến Vương không phản bác được, Chu Doãn Văn gặp hấn gặp khó, trong lòng mừng thầm, chấp tay nói ra: “Hoàng tổ thánh minh. Theo tôn nhi thấy, Tấn vương đất phong, không thể tịch thu, Tấn vương tử tôn, một mực không hỏi. Bọn hần bị thánh ân, nhất định cảm động đến rơi nước mắt, không còn dám sinh loạn tâm.”

“Không thể.” Yến Vương duệ vừa nói nói, ” mưu phản chính là đại tội, trừng phạt quá nhẹ, gì kẻ dưới phục tùng?”

“Đúng vậy a!” Chu Nguyên Chương cũng nói, “Tấn vương luôn luôn mưu phản, dạng này trừng phạt, giống như cũng không thể nào nói nổi.”

“Tốt như vậy.” Chu Doãn Văn nhún châu xoay động, “Đem Tấn vương chịu tội hết thầy đây cấp.”

“Ồ? Giao cho ai?”

“Cấm quân mười hai vệ Chỉ huy sứ!”

“Tấn vương nghịch đảng xử trí như thế nào?”

“Tru thủ lĩnh, những người còn lại không hỏi.”

Chu Nguyên Chương nhìn thấy tôn nhi, mỉm cười gật đầu, Chu Lệ nhìn qua hai người, trong lòng loạn thành một bầu. Chu Nguyên Chương thủ đoạn tàn nhẫn, trước kia Hồ Duy Dung, Lam Ngọc hai án, liên luy rất rộng, giết người đến hàng vạn mà tính, Chu Lệ cố ý mô phỏng, mượn cơ hội diệt trừ đối lập, ai nghĩ một liên quan con cháu, Chu Nguyên Chương khắp nơi che chở, làm việc thiên tư trái pháp luật, rất có chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không ý tứ.

Chu Lệ thông minh tuyệt đỉnh, hơi suy nghĩ một chút, liền có điều ngộ. Hẳn trời sinh phú quý, ý tại hoàng vị, huynh đệ con cháu đều là đối thủ, chỉ muốn chiến thắng. Chu Nguyên Chương thiếu niên nghèo khổ, sợ nhất tử tôn nặng lịch năm đó cực khổ, nát đất phong vương, chính là vì thế, cũng lại định ra quy củ, Chu thị tử tôn, vô luận đích thứ, triều đình đồng đều muốn ban thưởng tiền vật, cả đời cung cấp nuôi dưỡng; hưởng hồ sự tình làm lớn chuyện, Hoàng gia mất hết mặt mũi, lão Hoàng đế việc cấp bách, cũng không phải là thanh toán nghịch đảng, mà là như thế nào bảo toàn tông tộc tử đệ, giữ gìn hoàng gia mặt mũi.

Chu Doãn Văn nhìn ra Chu Nguyên Chương tâm tư, tận lực phụ họa, đại hoạch toàn thắng; Chu Lệ suy bụng ta ra bụng người, đụng phải lão đại

một cái cái đình, ngõ ngác sững sờ, uể oải hết sức.

Chính lo lắng, chợt nghe Chu Nguyên Chương còn nói: “Lão tử, nói đến lão tam, có chuyện người thay mặt Trầm đi làm.” Hắn đánh thủ thế, Lãnh Huyền đưa lên sơn son đàn bàn, trong mâm một con phi Thúy Ngọc chung, đựng đầy màu nâu được trấp, “Lão tam bệnh cũng không nhẹ, chén này thuốc người cho hắn đưa đi.”

Yến Vương lòng tràn đầy nghi hoặc, Tấn vương dưới thềm chi tù, đưa một tên thái giám đầy đủ, không cần hắn tự mình tiến về. Chu Lệ tự phụ tài trí, tính toán khôn khéo, thế nhưng là mỗi lần đổi mặt phụ thân, tổng cảm giác trí lực đều nghèo, đoán không ra lão Hoàng đế tâm tư. Lập tức thở dài một hơi, đang muốn đi tiếp đàn bàn, không ngờ Lãnh Huyền đem hắn vòng qua, đưa đến Nhạc Chi Dương trước mặt, nhưng nghe Chu Nguyên Chương cười nói: “Đạo Linh, người cũng bồi lão tam đi một chuyến!”

Nhạc Chi Dương tiếp nhận thuốc chung, cũng là không hiểu thấu, Chu Vi nhú nhú mày, nhẹ giọng nói ra: “Phụ hoàng, tam ca bệnh rồi sao? Ta cũng đi nhìn một cái?”

“Không!” Chu Nguyên Chương từ tốn nói, “Người lưu lại!”

Đi vào cung trong, Chu Nguyên Chương không nhắc tới một lời hôn nhân. Nhạc Chi Dương ngẫm sinh nghi hoặc, nhìn trộm nhìn lại, Chu Nguyên Chương mày trắng khóa chặt, hai mắt nhìn chăm chăm tấu chương, uyên mặc cốc sâu, suy nghĩ trong lòng một tia không lộ.

“Đi thôi! Đạo Linh tiên trưởng!” Lãnh Huyền thanh âm truyền đến, lộ ra một cổ quen có giọng mĩa mai.

Nhạc Chi Dương khẽ cười khổ, lườm Chu Vi một chút, cái sau đôi mi thanh tú khẽ nhăn mày, ý giống như trầm tư, gập hắn trông lại, nhoẻn miệng cười, tiểu dung thanh mỹ ngọt ngào, Nhạc Chi Dương như một cơn xuân

phong, trong lòng mê hoặc quét sạch, tinh thần phấn chấn, cùng sau lưng Yến Vương.

Lãnh Huyền cầm trong tay phát trần, đi đầu dẫn đường, một đoàn người quanh co khúc khuỷu, không bao lâu trông thấy một tòa cung điện. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, cẩn thận nhìn lên, đúng là gặp phải ngậm núi công chúa lãnh cung, cũng là một đêm kia, hẳn cùng Chu Vi cửu biệt trùng trùng, hồi tưởng lúc ấy tình hình, Nhạc Chi Dương lòng mang khuấy động, thật lâu khó bình.

Ngoài lãnh cung có sĩ tốt đeo đao thủ vệ, tiến vào đình viện, cung phòng khóa chặt. Ngoài cửa một tầng một đạo, vừa đứng ngồi xuống, đứng dậy đạo sĩ hắc phu râu bạc trắng, lõm mắt lõm mũi, thân cao gầy thẳng tắp, giống như già cõi trùng thiên, nghiêm nghị có ngạo sừng chi tư; ngồi chính là một cái áo bào đỏ Phiên Tăng, tuổi hơn bốn mươi, hai gò má gầy cao, mũi như Ung Câu, tướng mạo nhìn như hung ác, da thịt cũng rất non mềm, trong trắng lộ hồng, mịn màng, giống như trong tuyết giấu lửa, hồng quang ần ần.

Hai người này thân có dị tướng, Yến Vương cùng Nhạc Chi Dương nhìn không được nhìn nhiều hai mắt. Lãnh Huyền hướng hai người kia dẫn tiến nói: “Đây là Yến Vương điện hạ, Đạo Linh tiên trưởng.”

Đạo nhân thần sắc nghiêm một chút, chấp tay hành lễ; Phiên Tăng cũng phiêu nhiên đứng dậy, chấp tay trước ngực tham kiến. Hai người khí độ trầm ngưng, cử chỉ trong nhu có cương, Yến Vương, Nhạc Chi Dương đều là người trong nghề, nhìn lên liền biết đối phương nội ngoại kiêm tu, xác nhận võ học hảo thủ.

Lãnh Huyền chỉ vào đạo nhân: “Cái này một vị Phù Tang đạo trưởng, nguyên là Nam Hải tiên trên đảo ẩn sĩ, một thân ‘Đại Chí Lưu Thần Thông’ xuất từ đạo môn bàng chi, mở ra lối riêng, rất có độc đáo chi bí.” Vừa chỉ chỉ Phiên Tăng, “Cái này một vị là Thổ Phiên ‘Đại Giác Tôn Giả’, phụng

Phật sống chi mệnh đến Trung Thổ diện thánh; hoa sen sinh đại sĩ dĩ hàng, Tôn giả là Thổ Phiên vị thứ nhất thân kiêm ‘Đại Viên Mãn Tâm Tùy’ cùng ‘Đại Từ Quảng Độ Phật Mẫu Thần Công’ cao tăng, hàng long phục hổ, không đáng kể!”

Nhạc Chi Dương kiến thức nông cạn, Lãnh Huyền nói tới võ công hẳn đều chưa từng nghe qua, lão thái giám từ trước đến nay lãnh ngạo, cực ít khen hay người khác, nghe hẵn ý trong lời nói, đối cái này một tăng một đạo có chút tôn sùng. Nhưng lấy hai người thân phận, dùng cái gì ở đây xuất hiện, ngược lại là làm người mười phần không hiểu.

Lãnh Huyền tựa hồ nhìn ra hẵn nghi hoặc, tiếp lấy nói ra: “Tấn vương thủ hạ yêu tăng vẫn chưa liền cầm, tên kia xuất quỷ nhập thần, cấm thành tường cao khó chưa hẵn làm khó được hẵn. Đạo trưởng cùng Tôn giả trùng hợp tại kinh, lão nô mời bọn họ vào cung, hỗ trợ trông coi Tấn vương!”

Yến Vương có chuyện trong lòng, mặc kệ không hỏi ngoại nhân, nghe đến nơi này, mới hướng Đại Giác, Phù Tang gật đầu ra hiệu: “Tấn vương trong phòng a?”

“Tại!” Phù Tang đạo nhân khẩu âm rất quái, đọc nhấn rõ từng chữ khác biệt Trung Thổ.

Yến Vương cất bước hướng về phía trước, Lãnh Huyền ngăn lại hẵn, cười nói: “Điện hạ, đừng quên thuốc!” Chu Lệ nhíu nhíu mày, từ Nhạc Chi Dương trong tay tiếp nhận bàn ngón, trực tiếp đi hướng lãnh cung. Nhạc Chi Dương muốn đuổi theo, Lãnh Huyền cản lại nói: “Người ta chờ ở bên ngoài.”

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy cổ quái, nhìn chăm chăm lão thái giám, tìm kiếm dấu vết để lại. Lãnh Huyền mặt mo lạnh lùng, hai mắt ngây thơ, ngẫu nhiên con ngươi nhất chuyển, mới có tinh quang bắn ra, thế nhưng là lóe lên tức không, khó mà nắm lấy. Lại nhìn một tăng một đạo, hai người

kia cũng chính chú mục nhìn hăn, gặp ánh mắt của hăn dờn đến, nhao nhao quay mặt đi.

Nhưng gặp Yến Vương đẩy cửa vào nhà, Nhạc Chi Dương buồn bực ngán ngẫm, hít sâu một hơi, công tộ hai lỗ tai, lắng nghe cung trong động tĩnh.

Trong phòng đình đương rung động, hình như có xiềng xích va chạm, Tấn vương âm thanh kêu lên: “Ai?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 89 : Chương 89: Mật Lao Kỳ Nhân (Hai)

Chương 89: Mật lao Kỳ nhân (hai)

“Ta!” Yến Vương đáp.

“Lão tứ!” Tấn vương tựa hồ kinh ngạc, đang khi nói chuyện mang theo thở dốc, “Người tới làm gì? Nhìn chuyện cười của ta?”

“Không phải!” Chu Lệ khẩu khí u ám, “Nghe nói người bệnh, phụ hoàng để cho ta cho người đưa!”

“Bệnh? Thuốc?” Tấn vương trầm mặc lúc hứa, đột nhiên ầm ỹ cười to.

“Cười cái gì?” Chu Lệ cảm thấy không kiên nhẫn, “Thuốc đưa đến, ta cũng nên đi!”

“Gấp cái gì?” Tấn vương thở hỗn hển hai tiếng, thâm trầm nói nói, “Người ta tốt xấu huynh đệ một trận, hôm nay đừng về sau, sợ cũng vô duyên tạm biệt.”

“Làm gì nản chí?” Yến Vương trầm mặc một chút, “Nghe phụ hoàng ý tứ, người đất phong, tước vị, vẫn nhưng truyền cho tử tôn, người cũng nhiều nhất giam lỏng sự tình, tương lai người ta... Chưa hẳn không có gặp nhau ngày.”

Tấn vương ha ha cười hai tiếng, thở dài: “Lão tứ, ta luôn luôn bội phục người hùng tài. Đáng tiếc, người nhìn phụ hoàng, vẫn là kém một nước.”

“Người đây?” Yến Vương giọng mang giọng mỉa mai, “Người nếu có thể nhìn thấu phụ hoàng, làm sao rơi xuống trình độ như vậy?”

Tấn vương trầm mặc một lát, thở dài nói: “Lão tứ, nói đến, toà này lãnh cung... Cùng người có chút liên quan.”

“Chỉ giáo cho?”

“Người không biết?” Tấn vương cười hai tiếng, “Mẹ người trước khi chết liền ở tại căn phòng này bên trong...”

“Im ngay!” Yến Vương nghiêm nghị nói nói, ” tha thứ không phụng bồi...”

“Chậm đã!” Tấn vương lạnh lùng nói, ” người không muốn Hiếu Từ hoàng hậu di giáo rồi sao?”

Yến Vương trầm mặc một chút, sâu kín nói ra: “Di giáo coi là thật trong tay người?”

“Hừ!” Tấn vương cười lạnh một tiếng, “Người nếu muốn di giáo, ngoan ngoãn đứng ở chỗ này, nghe vi huynh nói hết lời.”

“Tốt!” Yến Vương một chút trầm mặc, “Người nói.”

“Người nhưng từng nghĩ tới, người không phải phụ hoàng nhi tử...”

Trong phòng một trận loạn hưởng, xen lẫn vật nặng quăng nện thanh âm, chỉ nghe Tấn vương cười nói: “Lão tứ, người làm gì vội vàng xao động? Loại chuyện này là chính là, không phải cũng không phải là, người đem ta giết, cũng không cải biến được. Vô luận người có phải hay không phụ hoàng nhi tử, mẹ người đều chết tại phụ hoàng trong tay, người từ nhỏ mà lẻ loi hiu quạnh, chẳng lẽ liền không oán hận phụ hoàng?”

“Chu 柵!” Yến Vương trong kẽ răng lóe ra chữ mà đến, “Người nghĩ ly gián ta cùng phụ hoàng, kia là mơ mộng hảo huyền.”

“Đúng vậy a!” Tấn vương nói nói, ” ta cũng kỳ quái, y theo cung trong quy củ, không đủ nguyệt mà sinh, mẹ con đều chết, thế nhưng là kỳ quái, mẹ người chết rồi, người vẫn sống...”

Ba ba hai tiếng, Tấn vương phát ra rên thảm, Yến Vương nghiêm nghị nói ra: “Người nhắc lại một câu, ta đưa người, đưa người...”

“Đem ta như thế nào?” Tấn vương cười lạnh, “Thiên cổ gian nan duy nhất chết, ta người sắp chết, lại có cái gì tốt sợ hãi ? Ta chỉ thấy người đáng thương, không biết cha đẻ là ai, không dám vì mẹ báo thù, tham sống sợ chết, di xấu nhân gian...”

Chu Lệ hồng học thở, một lát sau, lạnh lùng nói ra: “Chủ ý của người ta minh bạch, tùy người nói cái gì, ta cũng không sẽ cùng phụ hoàng đối nghịch.”

“Người không mưu phản, phụ hoàng liền sẽ bỏ qua người a?” Tấn vương cười ha ha, “Trong mắt hắc, thân người thế khả nghi, vĩnh viễn khó được tín nhiệm. Người làm ta chết đi, người liền có thể làm Hoàng đế? Phi, năm mơ đi thôi, lão tứ, người thoát khỏi lần đầu tiên, tránh không khỏi mười lăm, cho dù phụ hoàng bỏ qua cho người, Thái tôn cũng không tha cho người. Mẹ người chết ở chỗ này, sớm muộn cũng có một ngày, người cũng tới chỗ này, cùng ta một cái hạ tràng...”

“Đánh rắm!” Yến Vương nghiêm nghị nói nói, ” di giáo đến cùng ở đâu? Nếu không nói, ta có thể đi!”

Tấn vương a cười một tiếng, nói ra: “Lão tứ, người luôn mồm hỏi ta di giáo, chẳng lẽ nói, người liền không muốn biết mẹ người tình nhân là ai a?”

Nhạc Chi Dương nghe đến nơi này, trong lòng xiết chặt, không khỏi ngừng thở. Chỉ nghe trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có Yến Vương thô trọng thở dốc.

“Lão tam...” Yến Vương chậm chậm mở miệng, “Người hồ ngôn loạn ngữ, làm ta sẽ tin a?”

“Người có tin ta hay không mặc kệ.” Tấn vương cười cười, “Bất quá, mẫu hậu trước khi chết, hoàn toàn chính xác nói qua người nọ có tên chữ.”

Yến Vương lại là một trận trầm mặc, thật lâu mới nói: “Nàng nói là ai?”

“Bạn bị cái gì?” Tấn vương chậm ung dung nói nói, ” đợi ta đem chén này thuốc uống xong.”

Tấn, yến Nhị vương minh tranh ám đấu, oán hận chất chứa quá sâu. Lần này mưu phản thất bại, Yến Vương khó thoát liên quan. Tấn vương lòng mang oán độc, cố ý đâm thủng đáy lòng của hãn vết sẹo, cực điểm châm ngòi trên đũa. Yến Vương biết rõ dụng ý của hãn, nhưng việc quan hệ thân thế, mẹ đẻ cái chết là hãn một cái tâm bệnh, trong đó nổi bản khoản rất nhiều, nhiều năm qua từ đầu đến cuối nói nhăng nói cuội. Làm sao việc này người biết rất ít, Chu Nguyên Chương không hề đề cập tới, Hiếu Từ Mã hoàng hậu đối Chu Lệ ngoài nóng trong lạnh, như gần như xa, Tấn vương lớn ở phụ họa, nhất đến mẫu hậu sủng ái, nghe được một chút bí mật cũng chưa biết chừng.

“Lão tứ.” Tấn vương sau một lúc lâu, bỗng mở miệng, “Người như biết kia tình nhân là ai? Dự định như thế nào đối với hãn?”

“Cái gì?” Yến Vương giật nảy cả mình, “Người kia còn sống?” Nghĩ thầm Chu Nguyên Chương gì các loại thủ đoạn, người kia như cùng phi tần cấu kết, làm sao có thể đào thoát đại nạn.

“Như là chết, ta cũng lười nói.” Tấn vương cười hì hì nói nói, ” chuyện này phu thể nhưng là có lai lịch lớn, hẳn là...”

Nói còn chưa dứt lời, Tấn vương bỗng nhiên nghẹn lại, liền nghe Yến Vương nghẹn ngào kêu lên: “Lão tam, người thế nào?” Ngừng dừng một cái, tiếng nói đột nhiên cất cao, “Người đâu, nhanh truyền thái y.”

Nhạc Chi Dương nghe được rõ ràng, đi đầu nhảy lên ra, phanh phá tan đại môn, nhưng gặp bốn vách tường pha tạp, dụng cụ rải rác; Tấn vương tay che yết hầu, hai mắt bạo lồi, Yến Vương vịn hẳn luống cuống tay chân, kinh hoàng lộ rõ trên mặt, con kia chén ngọc đặt trên bàn, nghiêng lệch ngã lật, còn sót lại được trấp bốn phía chảy xuôi.

Tình cảnh này cổ quái đột ngột. Nhạc Chi Dương sững sờ ở giữa, đột nhiên xảy ra dị biến, hai đạo chưởng lực hướng hẳn đánh tới, một trái một phải, một nóng bỏng, một âm nhu, thế tới nhanh chóng, kinh lực mạnh, đồng đều là bình sinh hiếm thấy.

Đối tại bình thường, Nhạc Chi Dương định có thể tránh thoát, nhưng lúc này tâm thần bị Tấn vương đoạt đi, tỉnh ngộ lại, chưởng lực đã cập thân. Hẳn nội công kỳ tuyệt, chân khí vừa gặp ngoại lực, lập sinh phản ứng, trong nháy mắt che kín hẳn hai uy hiếp.

Răng rắc, chưởng lực đi tới, Nhạc Chi Dương đoạn mất hai cây xương sườn, nóng bỏng chưởng lực tuôn ra nhập thể nội, ngũ tạng giống như hỏa thiêu. Hẳn chuyển âm dễ dương, muốn hóa giải hăng hái, ai nghĩ kia một cổ âm nhu kinh lực giống như Độc Long quái xà, mềm dẻo mạnh mẽ, đem chân khí của hẳn kéo chặt lấy. Nhạc Chi Dương hít một hơi, cần vận kinh phản kích, không phòng hậu tâm nhói nhói, như rơi vào hầm băng, nhiệt huyết đoạt miệng mà ra, lay động hai lần, phù phù, quỳ rạp xuống đất.

Yến Vương hết sức kinh ngạc, nhìn qua Lãnh Huyền thu hồi ngón trỏ. Phù Tang, Đại Giác riêng phần mình thối lui đến hai bên, nhú mày nhìn

qua Nhạc Chi Dương.

Yến Vương rối loạn tắc lòng, vút xuống Tấn vương, vọt người nhảy lên, đưa tay sờ về phía bên hông, mới nhớ tới vào cung không có mang kiếm, lúc này nắm lên một cái ghế, lui lại một bước, nhìn chăm chăm Lãnh Huyền.

“Điện hạ đừng nóng vội!” Lãnh Huyền khoát tay áo, “Việc này không có quan hệ gì với ngươi. Lão nô phụng chỉ làm việc, đuổi bắt tên yêu nghiệt này.”

“Yêu nghiệt?” Yến Vương xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống Nhạc Chi Dương trên thân, kinh ngạc nói, ” ngươi nói Đạo Linh?”

Lãnh Huyền yên lặng gật đầu, lắc người một cái, đến Tấn vương bên người. Yến Vương sai bước lui lại, trừng mắt lão thái giám không hiểu ra sao. Tấn vương trừng mắt há mồm, sớm đã đình chỉ giây dựa, Lãnh Huyền thăm dò hơi thở, đứng dậy nói ra: “Tấn vương điện hạ quy thiên .”

“Cái gì?” Yến Vương la thất thanh, “Vừa rồi hẳn còn rất tốt.” Chỉ chớp mắt, trông thấy ngã nát chén ngọc, trừng mắt nhìn, có chút hiểu được.

Chợt nghe Lãnh Huyền nói ra: “Lão nô muốn đi phục mệnh, điện hạ nếu có nghi vấn, không ngại cùng tới nhìn một cái.”

Chu Lệ nhìn một chút Tấn vương, lại nhìn nhìn Nhạc Chi Dương, cái sau da mặt huyết hồng, có chút co rúm, nghiêm nhiên tiếp nhận cực lớn thống khổ. Lãnh Huyền phui tay, mấy tên thái giám mang theo xiềng xích đi đến, khóa lại Nhạc Chi Dương tay chân, động tác thành thạo nhanh nhẹn, rõ ràng đã sớm chuẩn bị. Phù Tang, Đại Giác tiến lên, một trái một phải nắm lên Nhạc Chi Dương, năm ngón tay chế trụ hắc thiết cận yếu huyết, đi theo Lãnh Huyền ra phòng.

Chu Lệ giống như thân ở ác mộng, muốn tỉnh không thể, buông xuống cái bàn, mộng nhiên cùng ở sau lưng mọi người. Hắn cuộc đời kinh lịch vô số sóng gió, hôm nay quỷ quyết lại là bình sinh chưa gặp, lấy Yến Vương chi quyết đoán, trong lúc nhất thời cũng hồ đồ, nghĩ thầm: “Hắn là Đạo Linh giết Tấn vương? Thuộc chung một mực từ hắn nâng, hạ độc cũng nói còn nghe được, nhưng thuốc là phụ hoàng ban tặng, Đạo Linh nâng thuốc cũng là hắn ý chỉ...” Hắn ngay cả quay đầu lại, suy tư không thấu, bất tri bất giác, lại đến ngự thư phòng bên ngoài.

Đám người tiến vào thư phòng, Chu Vi chính cho lão Hoàng đế dẫm lưng, gặp tình hình này, mắt đẹp trợn lên, gương mặt xinh đẹp xoát trắng bệch. Nàng tức hạ khẽ động, liền muốn tiến lên, thế nhưng là Lãnh Huyền càng nhanh, hoành thân ngăn trở, ngón giữa và ngón trỏ hư điểm. Chu Vi “Thiên Trung”, “Thần Khuyết” hai huyết riêng phần mình tê rần, thân thể cứng ngắc, rốt cuộc động đậy không được.

Lãnh Huyền thu hồi đầu ngón tay, thở dài: “Công chúa điện hạ, đặc tội!”

“Lãnh công công, ngươi làm gì?” Chu Vi ngũ tạng câu phần, đảo mắt nhìn về phía phụ thân, lão Hoàng đế nhìn như không thấy, tay nâng chén trà, khoan thai tế phẩm. Chu Vi trong lòng vừa loạn, run giọng nói: “Phụ hoàng, Đạo Linh, Đạo Linh hắn...”

“Ta không sao!” Nhạc Chi Dương chậm chậm mở mắt, nhìn một chút Chu Vi, lại nhìn nhìn Chu Nguyên Chương, “Bệ hạ, ta phạm vào tội gì?”

Phù Tang, Đại Giác vô cùng nghiêm nghị, Nhạc Chi Dương chịu liên tiếp hai chưởng một chỉ, còn có thể mở miệng lên tiếng, một thân tu vi thật là kinh người, lấy tuổi của hắn, liền từ trong bụng mẹ luyện lên, muốn ở đây bước, cũng là khó như lên trời.

Lãnh Huyền xem xét tăng, đạo hai người một chút, nhàn nhạt nói ra: “Không có hai vị chuyện.” Hai người hiểu ý, thi lễ lui ra.

Lãnh Huyền đưa mắt nhìn hai người rời đi, chuyển nói với Chu Nguyên Chương: “Tấn vương đã ốm chết!”

Yến Vương ứng thanh nhú mày, Tấn vương rõ ràng chết oan chết uổng, dùng cái gì Lãnh Huyền công nhiên nói láo, đang muốn phải chăng vạch trần, chợt thấy Chu Nguyên Chương đặt chén trà xuống, đầy lơ đãng nói: “Biết, báo cho quan lại, phong quang hậu táng.”

“Rõ!” Lãnh Huyền bó tay, lui sang một bên.

Yến Vương mồ hôi lạnh lóe ra, trong lòng gương sáng cũng giống như, Chu Nguyên Chương để hắc tặc cũng không phải là thuốc hay, mà là độc dược. Nguyên bản ban được chết Tấn vương, một tên thái giám liền có thể, Chu Nguyên Chương lịch để hắc tự mình động thủ, ý cảnh cáo, không nói cũng hiểu.

Chu Nguyên Chương chuyển qua ánh mắt, sáng ngời nhìn chăm chú Nhạc Chi Dương, dò xét một lát, chợt cười nói: “Người thật không biết mình sai ở đâu?”

“Không biết.” Nhạc Chi Dương cố nén đau đớn, cắn răng nói nói, ” còn xin chỉ rõ!”

“Gian ác người tất có phi thường chỗ.” Chu Nguyên Chương tay vịn bàn, thân thể hướng về phía trước, bỗng nhiên dữ tợn cười lên, “Không tầm thường a, Nhạc Chi Dương!”

Nhạc Chi Dương sững sốt một chút, hai mắt nhắm lại, mặt xám như tro; Chu Vi toàn thân run rẩy, chú mục nhìn về phía Lãnh Huyền. Lão thái giám lắc đầu thở dài: “Công chúa chớ trách, việc này cùng lão nô không quan hệ.” Chu Vi đầu lông mày run lên, hai điểm nước mắt trượt xuống.

“Nhạc Chi Dương, Nhạc Chi Dương...” Chu Nguyên Chương nhẹ nhàng cười một tiếng, giống như nói một mình, “Người đến cùng là ai?”

Thái giám? Đạo sĩ? Nhạc Thiều Phượng nghĩa tử? Tịch Ứng Chân đồ đệ? Đạo Linh, Đạo Linh, bịt tai mà đi trộm chuông! Ha ha, người thật coi Trầm là kẻ ngu, mù lòa? Năm giữ ức vạn sinh dân, lại tra không ra tiểu tử người lai lịch?”

Nhạc Chi Dương thân phận thật giả, Lãnh Huyền, Chu Vi đều là lòng dạ biết rõ. Chu Lệ cùng Chu Doãn Văn lại là không hiểu thấu, năm đó Nhạc Chi Dương vào cung, hai người cũng từng gặp, thế nhưng là người giàu sang phú quý thấy nhiều thiện quên, sớm đem cái kia nho nhỏ “Thái giám” quên đến lên chín tầng mây đi, Chu Nguyên Chương nhắc lên Nhạc Thiều Phượng, hai người mới mơ hồ nhớ lại một chút.

“Hoàng tổ!” Chu Doãn Văn nhin không được nói nói, ” Đạo Linh tên tục gọi Nhạc Chi Dương a? Tên này mà có chút quen tai...” Chợt thấy Chu Nguyên Chương trừng mắt văng lai, lời vừa tới miệng lại nuốt trở vào. Hắn đối Chu Nguyên Chương kính sợ chi rất, gần với sợ hãi, Nhạc Chi Dương hiệu lực Đông cung, có chút ít khác biệt công, chỉ khi nào mạo phạm hoàng tổ, cũng chỉ đành nghe chi từ chi, về phần cầu tình, kia là vạn vạn không dám.

“Nhạc Chi Dương.” Chu Nguyên Chương kéo dài tin tức, mang theo đùa cợt, “Người còn có lời gì nói?”

“Không lời nào để nói.” Nhạc Chi Dương ngẩng đầu nói nói, ” người khi nào biết đến?” Thân phận đã vạch trần, “Bệ hạ” hai chữ cũng liền bớt đi.

“Mấy ngày trước đó.” Chu Nguyên Chương cắn răng nhe răng cười, “Người như không cầu hôn, ta cũng sẽ không sinh nghi, như không khả nghi, người đều có thể cả một đời giấu diếm đi. Đáng tiếc muốn khiến trí bất tỉnh, từ xưa giống nhau!” Đưa tay đập hai lần, duệ vừa nói nói, ” để tên Giang đích tiến đến!”

Nhạc Chi Dương trong lòng trầm xuống: “Tên Giang đích? Giang Tiểu Lưu a?” Chợt thấy ngoài cửa đi vào một nam tử, qua tuổi bốn mươi, co đầu rút cổ, thần sắc hết sức kinh hoàng.

“Giang bá phụ!” Nhạc Chi Dương chẳng biết tại sao, thật dài thở dài một hơi, tới không phải Giang Tiểu Lưu, mà là cha Giang Đăng. Người này vốn là sông Tần Hoài quy công, chưa từng gặp qua như thế phô trương, nhất thời xương sống thắt lưng run chân, nằm rạp trên mặt đất liên tục dập đầu.

“Đủ rồi!” Chu Nguyên Chương có phần không kiên nhẫn, phất tay nói, ” ngẩng đầu lên.”

Giang Đăng ứng thanh ngẩng đầu, thân thể vẫn như run rẩy. Chu Nguyên Chương ánh mắt lóe lên một tia căm ghét, chỉ vào Nhạc Chi Dương nói ra: “Người nhận ra hãn a?”

“Nhận, nhận ra!” Giang Đăng đến nay mới phát hiện Nhạc Chi Dương, hai mắt sáng lên, lắp bắp nói, “Hãn, hãn gọi Nhạc Chi Dương, sông đuôi vui, vui lão đầu nghĩa tử, nhiều năm tại sông Tần Hoài hát rong, mấy năm trước gạt nhi tử ta...”

“Đi!” Chu Nguyên Chương phẩy tay áo một cái, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, “Tiểu tử, ngươi biết Trầm cuộc đời hận nhất cái gì? Trầm hận nhất bị người lừa gạt lường gạt. Ba năm trước đây, ngươi hỗn tiến vào cung, giả mạo hoạn quan, loạn ta cung đình; ba năm sau, ngươi lại hóa thân đạo sĩ, cầu kết Tịch Ứng Chân lừa trên gạt dưới, đáng hận hơn chính là, ngươi lòng tham không đủ, ỷ lại công mà kiêu, còn muốn thấy người sang bắt quàng làm họ, chiếm lấy Trầm ái nữ. Phi, ngươi thì tính là cái gì? Chợ búa lưu manh, giang hồ yêu nhân, liền ngươi bộ này thân xác thối tha, cũng muốn làm Trầm con rể?”

Hắn càng nói càng giận, khô gầy khuôn mặt đỏ lên phát tím, nắm lên nghiến mực, ra sức ném ra, chính giữa Nhạc Chi Dương thái dương, máu tươi mãnh liệt mà ra, hỗn hợp mực nước, khoác chảy đầy mặt.

“Phụ hoàng, không phải như vậy...” Chu Vi nhin không được gọi nói, ”ta, ta...”

“Người cái gì?” Chu Nguyên Chương cuồng nộ khó đề nén, nắm lên tấu chương, dùng sức ném ở Chu Vi trên mặt, “Cái thứ không biết xấu hổ, tang đi bại đức, di xấu tổ tông...”

“Di xấu tổ tông?” Chu Vi nộ khí xông lên, thốt ra, “Tổ tông của ta chỉ là nông phu! So với chợ búa lưu manh, giang hồ yêu nhân quá tốt rồi đến nơi đâu?”

“Làm càn!” Chu Nguyên Chương hai mắt trợn lên, trong mắt lộ ra một cỗ sát khí.

Lãnh Huyền thấy tình thế không đúng, tăng hăng một cái, nói ra: “Công chúa tuổi nhỏ vô tri...”

“Ngậm miệng!” Chu Nguyên Chương hung dữ nhìn qua Lãnh Huyền, “Người lại là cái gì hàng tốt? Bãi tha ma không quan tài chuyện gì xảy ra? Hừ, người sống tới ngày nay, chỉ vì một sự kiện.” Hắn cắn răng, sâm nhiên nhe răng cười, “Người chính là cái không có trứng cầu thái giám!”

Lãnh Huyền yên lặng nghe xong, cười cười, nói ra: “Bệ hạ nói đúng lắm, bất quá coi như một con chó, ngẫu nhiên cũng có không nghe lời thời điểm.”

Chu Nguyên Chương trừng mắt nhìn hằm hằm, Lãnh Huyền cúi mí mắt, mặt không đổi sắc; một lát sau, Chu Nguyên Chương trên mặt nộ khí tán đi, chán nản ngồi xuống, hồng hộc thở hỗn hển hai lần, kịch liệt ho khan.

Chu Doãn Văn hoảng bước lên phía trước, vì lão Hoàng đế dẫm lưng, nhẹ lời nói ra: “Bệ hạ bớt giận, không đáng vì người kiêu này tức điên lên thân thể.”

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, phẩy tay áo một cái, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương: “Người hỗn vào trong cung, còn có cái gì mưu đồ?”

Nhạc Chi Dương mở hai mắt ra, thật sâu nhìn về phía Chu Vi, thiếu nữ lệ quang chớp động, cùng hắc đưa tình nhìn nhau. Nhạc Chi Dương trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lại không thể nào nói lên, phun một ngụm khí, nhẹ nói, “Mưu đồ của ta chỉ có một cái, chính là cưới nàng làm vợ...”

“Hỗn trưởng!” Chu Nguyên Chương vỗ bàn, “Lẽ nào lại như vậy!”

“Ta cũng giống vậy...” Chu Vi thanh âm lại nhẹ vừa mịn, thế nhưng vô cùng kiên định, “Đời này kiếp này, ngoại trừ Nhạc Chi Dương, ta, ta ai cũng không gả!”

Chu Nguyên Chương nhú mày lại, neho cặp mắt lại, nhìn qua Chu Vi nhe răng cười: “Thật sao? Hắc mà chết đây?”

Chu Vi sững sờ, cắn răng nói: “Hắc chết, ta cũng không sống!”

“Tốt!” Chu Nguyên Chương giận quá thành cười, “Người tới!”

Mấy cái võ sĩ ứng thanh đi vào, Chu Nguyên Chương chỉ vào Nhạc Chi Dương, dùng sức vung lên: “Kéo ra ngoài, chém!”

“Không...” Chu Vi la thất thanh, mắt nhìn lấy võ sĩ đem Nhạc Chi Dương lôi ra ngoài điện, tâm như đao khoét, đột nhiên một hơi lên không nổi, hai mắt tối đen, bất tỉnh đi.

“Thập tam cô!” Chu Doãn Văn nhìn qua thiếu nữ, sinh lòng thương hại. Chu Nguyên Chương nguyền hấn một cái, ánh mắt sắc bén hung ác, Chu Doãn Văn dọa đến run rẩy một chút, cầu xin tha thứ rút trở về.

“Phụ hoàng!” Yến Vương đột nhiên bước lên một bước, cao giọng nói nói, “Đạo Linh có thể cứu giá chi công, dù có khi quân đại tội, cũng có thể hai tướng chống đỡ qua, mà hôm nay đình hỗn loạn, chính là dùng người thời điểm...”

“Dùng một cái lừa gạt?” Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Yến Vương, “Dùng hấn lừa gạt Trẫm?”

Hai người nhìn nhau một lát, Yến Vương thở dài một tiếng, cúi đầu lui ra.

Chu Nguyên Chương ánh mắt hướng về Giang Đăng, mặt già bên trên cổ nặn ra vẻ tươi cười: “Giang Đăng, người vạch trần yêu nhân, lập công lớn! Muốn cái gì ban thưởng?”

“Không dám, không dám!” Giang Đăng cũng kinh cũng sợ, “Thảo dân chỉ muốn nuôi gia đình người sống.”

“Cái này dễ dàng.” Chu Nguyên Chương cười tủm tỉm nói nói, ” người nói ‘Eo quần vạn đoạn’, Trẫm thưởng người mười vạn quan tiền như thế nào?”

“Tạ vạn tuế...” Giang Đăng tâm hoa nộ phóng, cuống quýt dập đầu.

Chu Nguyên Chương làm một cái ánh mắt, Lãnh Huyền rời khỏi đại điện. Không bao lâu, lĩnh nhập hơn mười tráng niên thái giám, người người đầu vai khiêng áo da.

“Giang Đăng!” Chu Nguyên Chương khắp lơ đãng nói, “Ban thưởng chi tiền, Trẫm có một cái điều kiện.”

“Thảo dân vạn đều từ!” Giang Đăng một tràng tiếng đáp ứng.

“Cái này mười vạn xâu một mình người chuyển ra cung.” Chu Nguyên Chương chậm ung dung nói nói, ” một lần chuyển xong, không được tìm người giúp đỡ!”

Giang Đăng mắt choáng váng, run giọng nói: “Cái này, như vậy sao được?”

“Làm sao không được?” Chu Nguyên Chương híp mắt nhe răng cười, “Người muốn kháng chỉ?”

“Không dám...” Giang Đăng mồ hôi lạnh lâm ly, “Cái này ban thường, thảo dân, thảo dân từ bỏ?”

“Trẫm nói là làm.” Chu Nguyên Chương lạnh giọng nói nói, ” nói thường người, một vóc dáng mà cũng sẽ không thiếu.” Nỗ một bữu môi, hai tên thái giám ấn xuống Giang Đăng, những người khác giải khai áo da, đem bên trong đồng tiền khuynh đảo ở trên người hắn.

Mới xuất lô đồng tiền lập loè tỏa sáng, như thác nước như sông, Giang Đăng trong nháy mắt liền bị chôn vùi. Hắn ra sức giãy dụa, tiếng trầm kêu rên, trên người đồng tiền vẫn là càng ngày càng nhiều, mười vạn xâu ngược lại xong, trên đất đồng tiền mịt mịt thành một tòa núi nhỏ, sáng long lanh, tĩnh đùng đùng, không nhúc nhích tí nào. Nghĩ đến phía dưới chôn một người, Yển Vương cho dù kinh nghiệm sa trường, trên sống lưng cũng sinh ra thấy lạnh cả người.

Bọn thái giám ngược lại xong đồng tiền, cúi đầu rời khỏi. Chu Nguyên Chương lạnh lùng liếc nhìn đám người, thâm nhiên nói ra: “Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài. Bảo Huy sự tình, giới hạn Trẫm cùng bốn người các người người biết, ai dám tiết lộ một chữ, hừ, đồng tiền hạ người này chính là tấm gương.”

Đám người thưa dạ đáp ứng, Chu Nguyên Chương lại nhìn chăm chăm Yến Vương, đột nhiên nói: “Lão tam hạ tròng người thấy qua?”

Yến Vương sững sờ, lâu bầu nói: “Cái này, cái này...”

“Người ở lại kinh thành, sớm tối giống như hăn.” Chu Nguyên Chương khắp lơ đảng nói nói, ” lão tứ, người về Bắc Bình đi thôi! Trẫm còn sống một ngày, người chính ở đảng kia ngây ngốc một ngày, Trẫm sinh thời, người đều không cần vào kinh .”

“Phụ hoàng!” Yến Vương sắc mặt thảm biến, hăn tự nghĩ công cao, vốn định giữ trong triều, thăm dò Thần khí, thừa dịp đuổi bắt nghịch đảng, ân uy cùng sử dụng, hợp nhất Tấn vương một đảng. Chu Nguyên Chương nước sông ngày một rút xuống, Chu Doãn Văn yếu đuối vô năng, chỉ cần lão Hoàng để một bệnh không dậy nổi, lấy Chu Lệ chi năng, không khó đem khổng triều chính, điền đảo càn khôn. Không ngờ Chu Nguyên Chương thấy rõ, tiên hạ thủ vi cường, kiên quyết để hăn rời kinh. Yến Vương một lời kế hoạch, mưu lược vĩ đại tan thành bọt nước, phập phồng không yên, lo lắng.

“Người về Bắc Bình, Cao Sí, Cao Hú lưu lại, từ Trẫm nhìn xem đi học cho giỏi!” Chu Nguyên Chương tay nhặt râu bạc trắng, khoan thai tự đắc, “Trương Ngọc, Khâu Phúc lập xuống đại công, quan thăng một cấp, Ninh Vương thủ hạ có thiếu, để bọn hăn đi Đại Ninh người hầu tốt ; còn Đạo Diễn, hăn cũng công lao không nhỏ. Tịch Ứng Chân đệ tử, không có thêm nhân gian phú quý, a, Trẫm liền để hăn làm Chung Sơn chùa chủ trì, kinh thành hương hỏa dù sao cũng so Bắc Bình tràn đầy đi!”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 90 : Chương 90: Mật Lao Kỳ Nhân (Ba)

Chương 90: Mật lao Kỳ nhân (ba)

Yến Vương há hốc miệng, Chu Nguyên Chương dăm ba câu, liền đem tâm phúc của hắn thủ hạ phá hủy cái thất linh bát lạc, nhi tử làm con tin, ái tướng xa đóng giữ Đại Ninh, điểm chết người nhất là Đạo Diễn, hòa thượng là hắn chủ mưu, ở lại kinh thành, có khoét tâm thống khổ.

“Làm sao?” Chu Nguyên Chương nhìn chăm chăm Yến Vương nhìn không chuyển mắt, “Lão tử, người bất mãn Trẫm ban thưởng?”

“Nhi thần...” Yến Vương hung hăng nuốt nước miếng một cái, “Nhi thần tuân mệnh.”

“Rất tốt!” Chu Nguyên Chương cười cười, “Không hổ là lão tử, lòng son trung gan, so người kia bất thành khí ca ca tốt hơn nhiều.”

Tấn vương tội ác tày trời, Chu Nguyên Chương lại đem Yến Vương so sánh cùng nhau. Chu Lệ cảm thấy chói tai, giương mắt nhìn lên, Chu Doãn Văn da mặt căng cứng, trong mắt lớn có đặc ý sắc. Chu Lệ cảm thấy nén giận, da mặt lúc đỏ lúc trắng, hận không thể xông đi lên cho hắn hai cái tai phá tử.

“Trẫm mệt mỏi!” Chu Nguyên Chương hai mắt nhắm lại, tay phải đại lực vung lên, “Người đi đi, ngay hôm đó Bắc thượng, không được trễ lưu.”

“Rồ!” Yến Vương chật vật rời khỏi, thân thể vẫn phát run. Ngắn ngủi nửa ngày công phu, hắn đã lĩnh giáo Chu Nguyên Chương toàn treo tử thủ đoạn, trở lại vương phủ, không dám lưu lại, vội vàng thu thập rời kinh, hốt hoảng hướng bắc đi.

Nhạc Chi Dương khoan thai thức tỉnh, trước mắt đen ngòm, trong mũi tràn đầy nấm mốc ẩm ướt mùi thối.

“Đây là nơi nào?” Nhạc Chi Dương cái ót muốn nứt, chìm vào hôn mê, mơ hồ đoán, không biết người ở chỗ nào, “Ta chết đi a?”

Hắn hơi động một chút, hõm vai truyền đến kịch liệt đau nhức, Nhạc Chi Dương suýt nữa mà ngất đi, thế nhưng thanh tỉnh không ít, đưa tay sờ soạng, một sợi dây xích xuyên qua xương tỳ bà, liên tiếp hai cổ tay xiềng xích. Đáy lòng của hắn lạnh buốt, muốn đứng dậy, hã nhiên phát hiện, hai chân không nghe sai khiến, đi đứng ở giữa xé rách kịch liệt đau nhức, đuôi tay lần mò, đủ gân mềm cộc cộc, đã bị lưỡi dao đánh gãy.

Tin dữ liên tiếp, Nhạc Chi Dương nhất thời bị choáng váng, đầu óc một mảnh trống không, chỉ nghĩ là đang nằm mơ, thế nhưng là đầu vai, đủ cái cổ đau đớn từng đợt truyền đến, hết thấy rõ ràng đều là thật.

Sửng sốt một nén nhang công phu, tuyệt vọng như nộ trào dâng lên, trong nháy mắt rớt đầy suy nghĩ trong lòng. Nhạc Chi Dương bi phần muốn tuyệt, phát ra liên tiếp tê tâm liệt phế tru lên, tiếng kêu vừa đi vừa về khuấy động, thế nhưng là không người trả lời.

Rống lên không biết bao lâu, Nhạc Chi Dương khàn giọng cuống họng, lửa giận thoáng thối lui, đau xót lại dâng lên, hắn lôi kéo trên vai xích sắt, thế nhưng là hơi vừa dùng lực, liền cảm giác toàn thân bủn rủn. Mặc vào xương tỳ bà, cũng cướp đi hắn một thân võ công.

Nhạc Chi Dương xụi lơ trên mặt đất, thở dốc một trận, đột nhiên giăng co, hai tay chạm đất, hướng về phía trước bò đi. Bò lên mấy trượng, gặp gỡ

một bức tường đá, hẩn dọc theo tường đá tìm tòi, không lâu lại sờ đến một cái cửa sắt, vết rỉ loang lổ, cực kỳ chặt chẽ, một tia khe hở cũng khó sờ đến.

Đến đây xích sắt thả tận, cũng không còn cách nào tiến lên. Nhạc Chi Dương sinh lòng cuồng nộ, một mặt đánh cửa sắt, một mặt chửi ầm lên, mắng Chu Nguyên Chương, mắng Lãnh Huyền, mắng Phù Tang đạo nhân, Đại Giác Tôn Giả, mắng Chu Doãn Văn, mắng Ninh Vương, Liêu Vương, Tề vương, Cốc vương, Ninh Quốc công chủ, phàm là Chu Nguyên Chương tử tôn, ngoại trừ Chu Vi, hết thấy mắng một lần, cuộc đời biết ô ngôn uest ngữ hết thấy dùng tới, thế nhưng là ngoài cửa hoàn toàn không có động tĩnh. Hẩn mắng miệng khô lưỡi khô, tình trạng kiệt sức, càng về sau dựa vào cửa sắt, ô nghẹn ngào nuốt khóc lên.

Nhạc Chi Dương can đảm hơn người, kỳ thật tuổi chưa qua nhữc quán, nói cho cùng vẫn là choai choai hài tử, phong nhĩ hào hoa, sa vào huyền tường, bỗng nhiên rơi vào loại này tuyệt cảnh, tâm chí chịu đủ xung kích, hận giận phấn khởi, cơ hồ về phần điên cuồng. Thế nhưng là não loạn một trận, thấy vô vọng, mới hối tiếc tự thương hại, nghẹn ngào thút thít.

Hẩn càng khóc càng thương tâm, đủ loại ký ức xông lên đầu, nghĩ đến thuở nhỏ mất chỗ dựa, không cha không mẹ, bị người khác khinh khỉnh, nghĩa phụ chết thảm, Đông Đảo bên trên biếm thành tạp dịch, ngày đêm vất vả; Diệp Linh Tô tình thâm một mảnh, hẩn lại không thể báo đáp, cùng Chu Vi gặp nhau không thể nhận nhau, nếm cả nỗi khổ tương tư, hao hết trắc trở, mắt thấy thành công, kết quả rơi xuống như thế ruộng đồng. Hẩn càng nghĩ càng buồn, chỉ cảm thấy lão thiên bất công, tạo hóa trêu người, trên đời bi thảm sự tình tất cả đều hạ xuống ở trên người hẩn, đầu tiên là nức nở, dần dần gào khóc, không thể tự kiềm chế.

Trong nhà tù tiếng khóc quanh quẩn, thê thê thảm thảm, lãnh lãnh thanh thanh, không người đáp lại, không người thương hại. Khóc không biết bao lâu, Nhạc Chi Dương ý mệt thần mệt mỏi, nằm rạp trên mặt đất ngủ thật say.

Đột nhiên ánh lửa chớp động, Nhạc Chi Dương đột nhiên bừng tỉnh, đảo mắt nhìn lại, dưới cửa sắt phương lộ ra một cái cửa sổ nhỏ, khay đồ ăn đưa vào.

“Chờ một chút!” Nhạc Chi Dương quát to một tiếng, nhào về phía cửa sổ nhỏ, phanh, cửa sổ cửa đóng kín, tù thất quy về hắc ám.

Nhạc Chi Dương chọt vỗ cửa cửa sổ, âm thanh gào lớn: “Thả ta ra ngoài, thả ta ra ngoài... Đồ hỗn trưởng, vương bát đản, cấu tạp chủng, có loại thả gia gia người ra ngoài...”

Hắn đánh va chạm, kêu gào thật lâu, ngoài cửa vắng lặng im ắng. Nhạc Chi Dương rốt cục tuyệt vọng, dựa vào cửa sắt trượt ngồi xuống, lòng chua xót khó nhịn, không chịu được lại nước mắt chảy ròng.

Hắn hôn mê đã lâu, sau lại gào khóc giãy dụa, đại bi đại thống, nghe thấy đồ ăn khí tức, không khỏi đói khát. Nhưng hắn trong lồng ngực buồn giận tràn ngập, vô tâm ẩm thực, dựa vào cửa sắt mơ hồ thiếp đi, qua hồi lâu, động tĩnh truyền đến. Nhạc Chi Dương bỗng bừng tỉnh, đảo mắt nhìn lại, cửa sổ nhỏ mở ra, ánh lửa ánh vào, một cái đại thủ duỗi vào, lấy đi cơm ngụi đồ ăn ngụi, đem một cái khác bàn đồ ăn đưa vào.

Nhạc Chi Dương mãnh nhào tới, chụp vào tay của người kia cổ tay. Hắn tính toán bắt được trông coi, bức hiếp đối phương mở cửa đoạn khóa, cho nên một chiêu này cực điểm tuyệt diệu, một trảo liền, thế nhưng là không kịp phát lực, vai truyền đến khắc cốt kịch liệt đau nhức, nhất thời gân mềm xương nhũn, co quắp trên mặt đất, trơ mắt nhìn qua cái tay kia từ hắn trong lòng bàn tay nhẹ nhàng thoát ra. Ngoài cửa sổ truyền đến trầm thấp chế giễu, đi theo phịch một tiếng, song sắt quan bế, tiếng bước chân từ gần mà xa, rất nhanh biến mất.

Nhạc Chi Dương nằm rạp trên mặt đất, cả người giống như thành một bộ xác không, không khí bất lực, không máu vô lệ. Hắn thật muốn lập tức

chết rồi, tránh khỏi lại thụ bức này tội sống. Trước đây không lâu, hăn vẫn là không gì làm không được cao thủ, hiện nay, thành cực kỳ vô dụng phế nhân. Hăn tuyệt vọng chi cực, nhảy dựng lên, phanh, đụng đầu vào trên cửa sắt, chợt cảm thấy choáng váng, nóng hằm hập chất lỏng chảy xuôi xuống tới, thế nhưng là thần chí thanh tỉnh như cũ, va chạm chỗ mới đầu chết lặng, về sau ần ần làm đau, thế nhưng là so với vai hai chân đau đớn, tựa như gãi không đúng chỗ ngứa.

Nhạc Chi Dương nằm lại trên mặt đất, đầu óc ông ông tác hưởng, nhất niệm không dậy nổi, si ngốc ngơ ngác, qua thật lâu, mới hiểu được, hăn chẳng những thành phế nhân, liền ngay cả muốn chết khí lực cũng mất.

Nhạc Chi Dương không nhúc nhích, hăn đã không cầu gì khác, chỉ cầu chết một lần chi, không thể gặp trở ngại mà chết, vậy liền chết đói, chết khát, suy yếu mà chết.

Hắc lao chẳng có mặt trời, không biết thời gian lưu động. Vai, vết thương ở chân miệng nát rữa sinh mủ, đau khổ nan sát, đói khát nường theo suy yếu từng đợt vọt tới, thế nhưng là bất luận cái gì đau xót cũng không sánh nổi trong lòng tuyệt vọng. Nhạc Chi Dương nửa tỉnh nửa mê, gần chết nửa đời, bỗng nhiên mê man, bỗng nhiên lại bởi vì đau xót bừng tỉnh.

Ngơ ngơ ngác ngác bên trong, cửa sổ nhỏ lại khép mở một lần, trông coi lấy đi củi ăn, đưa tới mới cơm. Sáng ngời rơi trên người Nhạc Chi Dương, đem hăn từ u ám bên trong tỉnh lại, hoảng hốt cảm giác mình còn ở nhân gian.

Không biết qua bao lâu, vang lên một trận rợn người thanh âm. Nhạc Chi Dương sợ hãi tỉnh lại, ánh lửa sáng ngời chiếu lên hăn mắt mở không ra. Hăn nheo cặp mắt lại, xuyên thấu qua ánh lửa, trông thấy một bóng người, mơ mơ hồ hồ, lay động không chừng.

“Người còn sống?” Người tới mới mở miệng, Nhạc Chi Dương nhất thời tỉnh táo lại, ánh lửa giảm đi, bóng người nổi bật, Lãnh Huyền áo trắng bạch mũ, cầm trong tay một chi bó đuốc, thân ảnh còng xuống như tôm.

“Là người? !” Nhạc Chi Dương lửa giận nhảy lên lên, cũng không biết chỗ nào khí lực, thả người nhảy lên, nhào về phía Lãnh Huyền. Thế nhưng là thân ở nửa đường, lại bị xích sắt túm về, trên vai vết sẹo vỡ toang, máu me, Nhạc Chi Dương quăng xuống đất, miệng mũi đụng địa, máu thịt be bét.

Lãnh Huyền không nhúc nhích, lạnh lùng nhìn chăm chú. Nhạc Chi Dương tại chân hấn trước giãy dụa, chửi rủa, gào khóc, không chờ một lúc, tình trạng kiệt sức, lại an tĩnh lại, mở ra đầm máu miệng há mồm thở dốc.

“Chết tử tế không bằng lại sống.” Lãnh Huyền từ tốn nói, “Tội gì hồng bút như vậy giẫm đạp mình?”

“Nói cho Chu Trùng Bát...” Nhạc Chi Dương nghiêng răng nghiêng lợi, “Có gan giết ta, luôn có một ngày, ta muốn giết hấn. Không, ta muốn chia rẽ hấn lão cốt đầu, mặc vào hấn xương tỳ bà, đem hấn nhốt tại hắc lao... Ta muốn giết hấn, đem hấn thiên đao vạn quả...”

Hấn diện mục dữ tợn, khẩu khí oán độc chi rất, lão thái giám lại bất vi sở động, một mặt hờ hững, lắc đầu, nói ra: “Nhạc Chi Dương, nói những này có làm được cái gì? Người đã thua, thua sạch sẽ, triệt triệt để để, gian này tù thất chính là người quăng đời còn lại chỗ ở. Người như yêu mệnh tiếc thân, vậy liền sống lâu mấy ngày, nếu như cam chịu, qua không được mấy ngày, liền có người đến nhặt xác cho người. Bất quá bọn hấn cũng không biết người chết là ai, hơn phân nửa nhét vào bãi tha ma cho chó ăn, tóm lại người còn sống không người thương hại, chết không người biết tất, đồ sinh miệng lưỡi chi dữ, không còn có khác có thể vì.”

Những lời này giống như băng tuyết nước quay đầu đổ xuống, Nhạc Chi Dương toàn thân lạnh cứng, cứng họng. Trong lòng của hắn phần nộ phát cuồng, hận không thể tru tận kẻ thù, nhưng tình hình dưới mắt, hắn đã là hắc lao tù phạm, vô dụng phế nhân, dù loại điên cuồng nói chuyện hành động, sẽ chỉ làm cho người ta coi khinh đùa cợt.

Chỉ nghe Lãnh Huyền tiếp lấy nói ra: “Người cũng không cần không phục, Thánh thượng khởi binh đến nay, biết bao anh hùng hào kiệt chết không có chỗ chôn, nhà tan nước vong, chủng tộc không bỏ sót, trong lòng bọn họ phần uất bất đắc dĩ, so với người đến chỉ nhiều không ít. Rơi vào Thánh thượng trong tay đối đầu, còn có thể sống, hắc, người cũng coi như là cái thứ nhất. Nói cho cùng, Thánh thượng cũng không phải hoàn toàn không có ân nghĩa, người có thể cứu giá chi công, hắn do dự mãi, cuối cùng không muốn giết người.”

“Phi!” Nhạc Chi Dương phun ra một búng máu, nhìn hằm hằm Lãnh Huyền, hai mắt ra lửa.

“Hoa không lại mở ra, thời không đến lại, nhân sinh một thế, thảo trường một thu.” Lãnh Huyền sâu kín thở dài một hơi, “Người còn trẻ, sớm như vậy chết sớm, không phải sống vô dụng rồi một lần? Lại nói, người chết không quan trọng, Linh Đạo Nhân một thân tuyệt học, chẳng phải là không người kế tục?”

Nhạc Chi Dương nghe phía trước, có chút tâm động, nghe phía sau, ngẫm sinh cảnh giác, Lãnh Huyền nhìn mặt mà nói chuyện, cười nói: “Linh Đạo Nhân nhất đại kỳ nhân, thần công tuyệt kỹ lĩnh ngộ không dễ, nếu như bởi vì người mà tuyệt, làm sao xứng đáng hắn?”

Nhạc Chi Dương tâm huyết dâng lên, thốt ra mà ra: “Người muốn Linh Đạo Nhân võ công?”

Lãnh Huyền nhìn qua hắn, con mắt chuyển động: “Người kiếp này vô vọng, cùng đem linh đạo tuyệt học đưa vào quan tài, không bằng cáo tri Lãnh mỗ, từ ta truyền thừa hậu thế, cũng không phụ Linh Đạo Nhân khổ tâm.”

Nhạc Chi Dương âm ỉ cuồng tiếu, trên mặt miệng vết thương tránh phá, máu tươi chảy xuôi, tăng thêm dữ tợn thô lương.

“Người cười cái gì?” Lãnh Huyền nhú mày hỏi.

“Già thiên gà, ta cười người tự cho là thông minh.” Nhạc Chi Dương thở nói nói, ” người là Chu Nguyên Chương chó săn đồng lõa, ta hận không thể ngủ da của người, ăn thịt của người. A, người làm ta là kẻ ngu? Sẽ bạch bạch đem Linh Đạo Nhân tuyệt học tặng cho người?”

Lãnh Huyền cười cười, nói ra: “Ta tại trong cung đình sống mười mấy cái Xuân Thu, học được một việc, chính là thế gian vạn vật đều có giá tiền, không một không thể giao dịch, như là không thể giao dịch, chỉ đồ thừa giá không đủ tiền. Cũng được, người nói nghe một chút, ngoại trừ rời đi nơi đây, phạm là đủ khả năng, người ta đều có thể thương lượng.”

“Cố làm ra vẻ.” Nhạc Chi Dương lạnh hừ một tiếng, “Không phải người giấu diếm Chu Nguyên Chương đem ta quan ở chỗ này a?”

Lãnh Huyền dò xét Nhạc Chi Dương lúc hứa, lắc đầu nói: “Ta một tên thái giám, không có như thế lớn năng lực. Nơi đây không có bộ hạ thủ dụ, ai cũng đừng hòng đạp tiến một bước?”

Nhạc Chi Dương càng nghe trong lòng càng lạnh, một đoàn kỳ vọng tan thành bọt nước, trầm mặc nửa ngày, hỏi: “Đây là địa phương nào?”

“Cấm Y Vệ nhà tù bí mật, chuyên môn dùng để cầm tù nhất đẳng khâm phạm.” Lãnh Huyền cổ quái cười một tiếng, “Có thể đi vào nơi này người

đều không đơn giản: Hồ Duy Dung, Lý Thiện Trường, Lam Ngọc... Người có thể cùng những nhân vật này cùng lao, cũng coi là lớn lao vinh hạnh!”

Nhạc Chi Dương gắt một cái, mắng: “Vinh cái rắm hạnh!”

“Còn đang mắng người?” Lãnh Huyền cười thờ dài, “Người tiểu tử này, nhìn như thông minh, kì thực ngu xuẩn, hoàn toàn không có tự mình hiểu lấy, đến nay đều không rõ vì sao rơi xuống đến nông nỗi này.”

“Có ý tứ gì?” Nhạc Chi Dương hỏi.

“Thánh thượng mình xét vạ dậm, đã gặp qua là không quên được. Hẳn giết qua người so người ăn cơm còn nhiều, người này một ít mảnh khoé, lại há a giấu giếm được hẳn? Dung mạo có thể sửa, tinh thần khác biệt khó biến hóa, nghe cây sáo của người, xem người cử chỉ, Thánh thượng đã sinh ra lòng nghi ngờ, sau lưng hỏi qua ta thái giám Nhạc Chi Dương sự tình, đánh cờ lúc lại nói bóng nói gió, hướng Tịch Ứng Chân nghe ngóng lai lịch của người. Cũng may ta cùng lão đạo sĩ ý nghiêm mật, Thánh thượng lại đau đầu chư vương chi tranh, tạm thời đem việc này ném ở một bên, chỉ làm ta âm thầm điều tra. Ta thụ dính líu tới của người, Diệp mặt lá trái, Thánh thượng như không truy cứu, chuyện này bản nhưng đá chìm đáy biển, ai nghĩ người thiếu niên đặc chí, quên hết tất cả, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, treo lên Bảo Huy công chúa chủ ý. Thánh thượng ngoài miệng không nói, trong lòng tức giận, một mặt để Mai Ân đưa người vây ở phò mã phủ, một mặt để Cẩm Y Vệ tra rõ lai lịch của người, ta bị nội thương, hành động bất tiện, tung nghi bao che, cũng là hữu tâm vô lực. Lệnh người rêu rao khắp nơi, xảo ngộ cố nhân, một tới hai đi, Cẩm Y Vệ tra được Giang gia, hết thầy tra ra manh mối, ta che lấp bất quá, cũng chỉ đành thổ lộ tình hình thực tế. Thánh thượng biết người võ công cao minh, bách độc bất xâm, bình thường thủ đoạn khôn không được người, cố ý vơ vét cao nhân, đặt bẫy, lấy Tấn vương cái chết làm người phân tâm, ba người hợp lực một kích, đưa người một trống thành cầm. Hắc, vì người một

cái sông Tần Hoài tiêu tử, Thánh thượng như thế sát phí tâm cơ. Nhạc Chi Dương, người coi như vừa chết, cũng đều có thể lấy nhắm mắt.”

Nhạc Chi Dương nghe được ngăn người, trong lòng rất nhiều nổi băn khoăn, đến tận đây tất cả đều giải khai. Hắn giờ mới hiểu được, ngày đó Tịch Ứng Chân vì sao tận tình khuyên bảo khuyên hắn rời xa triều đình, lão đạo sĩ mắt sáng như đuốc, sớm đã nhìn ra trong đó hung hiểm, buồn cười hắn khốn tại tư tình, không nghe khuyên ngăn không nói, ngược lại càng lún càng sâu, cuối cùng mua dây buộc mình, thân hãm nhà tù. Nhạc Chi Dương nghĩ đến hối hận hết sức, thế nhưng là tình căn thâm chủng, nghiệt duyên quấn thân, nếu như một lần nữa, chỉ sợ vẫn là biết rõ rồi mà còn cố phạm phải, từ đạo tử địa.

“Người bản thân muốn chết, ta cũng thụ người liên lụy.” Lãnh Huyền hừ một tiếng, “Người như thức thời, ngoan ngoãn nói ra Linh Đạo Nhân bí kíp, ta hứa người ăn ngon uống sướng, tìm người chữa cho người tổn thương, bởi như vậy, người còn có thể sống lâu mấy ngày.”

Nhạc Chi Dương trong lòng nộ khí cuộn cuộn, trầm mặc một lát, cắn răng nói ra: “Lãnh Huyền, có một việc, người làm được, ta liền đem bí kíp giao cho người.”

“Chuyện gì?” Lãnh Huyền nhìn qua Nhạc Chi Dương, bỗng nhiên nhíu nhíu mày, lắc đầu nói, “không được, quá mức ép buộc.”

“Người biết chuyện gì?” Nhạc Chi Dương hỏi.

“Cái này còn không dễ dàng đoán được?” Lãnh Huyền thở dài một hơi, “Người muốn ta giết bệ hạ, đúng hay không?”

“Làm người làm chó, một ý niệm.” Nhạc Chi Dương cắn răng nói nói, “Chu Nguyên Chương âm hiểm khắc kỷ, đối người đã có ngờ vực vô căn cứ, sớm tối cũng sẽ xuống tay với người.”

“Hảo tiểu tử, có người, chuyện cho tới bây giờ, còn muốn châm ngòi ly gián?” Lãnh Huyền ngón tay cái một khiêu, có chút cười lạnh, “Đáng tiếc, người cái này tâm kế dùng nhầm chỗ. Thế gian nhiều ít lão phu lão thê, lẫn nhau chán ghét mà vứt bỏ, lại khó mà dứt bỏ, ta cùng bộ hạ cũng là như thế. Hắc, giống như người binh sĩ, giết một cái, còn có hàng trăm hàng ngàn; nhưng hắc giết ta, lại đi chỗ nào tìm một cái võ công cao cường, không nhà không cửa, còn đuổi theo vì hắc cảnh đạo ngăn đỡ mũi tên lão thái giám?”

“Ta cũng vì hắc lập qua đại công...” Nhạc Chi Dương nói còn chưa dứt lời, Lãnh Huyền lắc đầu liên tục: “Người khác biệt, người vượt qua bản phận, ta ngàn sai vạn sai, cũng chỉ là tên thái giám. Người đặt vào hảo hảo đạo sĩ không làm, càng muốn Đăng Thiên Thê, nhảy long môn, đương cái gì phò mã? Hừ, làm người a, trước được giữ vững bản phận, thủ không được bản phận, vậy cũng trách không được người khác.”

Lãnh Huyền lãnh khốc vô tình, thế nhưng là câu câu đều có lý. Nhạc Chi Dương trong lòng minh bạch, nhưng lại không muốn nhận thua, quật cường nói: “Người một thân võ công thiên hạ ít có, liền cam tâm làm cả một đời thái giám?”

“Cam tâm a cũng chưa chắc.” Lãnh Huyền thở dài, “Ta từ nhỏ mà chính là thái giám, một sự kiện làm lâu sẽ nhàm chán, thế nhưng là lại lâu một chút, cũng đã thành quen thuộc, không có chủ tử phục thị, ngược lại trong lòng bất an. Đã muốn tìm chủ tử, liền phải tìm lớn, dưới gầm trời này, luận thân phận địa vị, ai lại lớn đến mức qua Hoàng đế? Phần của ta tiểu tâm tư, bộ hạ rõ như lòng bàn tay, như thế còn dám dùng ta, đó chính là hắc lòng dạ khí lượng. A, người một cái hoàng khẩu tiểu nhi, muốn ly gián ta cùng bộ hạ, chẳng phải là mơ mộng hảo huyền a?”

“Đã dạng này...” Nhạc Chi Dương trong miệng phát khổ, “Linh Đạo Nhân võ công cũng liền không cần phải nói.”

“Thật sao?” Lãnh Huyền âm u cười một tiếng, “Kia Bảo Huy tình hình ta cũng không cần nói.”

“Bảo Huy!” Nhạc Chi Dương trái tim xiết chặt, “Nàng thế nào?”

“Người phải biết a?” Lãnh Huyền ngễ hăn một chút, “Vậ liền cầm bí kíp đến đổi!”

“Nghĩ hay lắm!” Nhạc Chi Dương nộ khí xông lên, “Người nói Bảo Huy như thế nào, ta lại làm sao biết thật giả?”

“Người muốn thế nào?” Lãnh Huyền khẽ nhú mày.

“Người...” Nhạc Chi Dương hung ác nuốt nước miếng một cái, “Người để nàng viết thư...”

“Cái này a?” Lãnh Huyền trầm tư một chút, lắc đầu nói, ” ta nhưng làm không được!”

“Vì cái gì?” Nhạc Chi Dương sững sờ.

“Làm không được chính là làm không được.” Lãnh Huyền thở dài một hơi, “Ta muốn bí kíp không giả, nói không giữ lời sự tình lại không làm.” Bỗng nhiên lui lại một bước, phanh đóng lại cửa sắt.

Nhạc Chi Dương vừa sợ vừa giận, kêu lên: “Uy, người trở về. Bảo Huy thế nào? Công chúa thế nào?”

“Tiểu tử!” Lãnh Huyền thâm trầm nói nói, ” người sống, không dễ dàng. Người một vị tùy hứng, lần tiếp theo gặp mặt, chỉ sợ sẽ là nhật xác cho người.”

Nhạc Chi Dương nhào về phía cửa nhà lao, xích sắt soạt rung động, kéo lấy xương tỳ bà, đem hăn gắt gao ngăn chặn. Nhạc Chi Dương liêu lĩnh

hướng về phía trước giãy dụa, hai vai máu tươi bắn tung toé, hấn cũng không hề hay biết.

“Chu Vi thế nào?” Đủ loại đáng sợ suy nghĩ từ Nhạc Chi Dương trong lòng dâng lên, nhiều ngày đến, hấn kiệt lực không đi nghĩ tượng tiêu công chúa kết quả, nhưng mà càng là né tránh, trong lòng càng là bất an, như thế càng để lâu càng nhiều, giờ phút này bay vọt mà ra, thế như vạn xà phệ tâm, thống khổ đến khó mà chịu đựng.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 91 : Chương 91: Mật Lao Kỳ Nhân (Bốn)

Chương 91: Mật lao Kỳ nhân (bốn)

Nhạc Chi Dương đứng địa, nện cửa, náo loạn một lúc lâu, mới bình tĩnh trở lại, nghĩ thầm: “Chu Vi chết rồi, hết thấy đều dừng; nàng như còn sống, tất nhiên chịu đủ Chu Nguyên Chương tra tấn. Vì nàng, ta cũng muốn sống sót, Lãnh Huyền muốn bí kíp, ta liền lấy bí kíp làm mồi nhử, nghĩ cách thoát đi nơi đây...”

Hắn nguyên bản nản lòng thoái chí, đột nhiên lại lên cầu sinh suy nghĩ, quay đầu nâng lên đồ ăn, miệng lớn bắt đầu ăn. Đồ ăn kém không chịu nổi, phát ra một cỗ sừ vù, Nhạc Chi Dương nhớ tới ngày đó Đông Đảo bị phạt, Dương Cảnh bọn người thiết kế trả thù, đem củt đá trộn lẫn vào đồ ăn, nhờ có Diệp Linh Tô viện thủ, mới không đến nỗi chết đói. Hắn không thể báo đáp, vì đó thổi sáo, tốt gió tốt nguyệt giống như như hôm qua, nghe địch nữ tử lại không thấy tăm hơi. Nhạc Chi Dương trong lòng sầu não, buông xuống bát đĩa, Diệp Linh Tô thân ảnh như ẩn như hiện, thiếu nữ yên lặng nhìn qua hắn, ánh mắt ưu thương làm cho lòng người nát.

“Diệp cô nương...” Nhạc Chi Dương muốn nói cái gì, thế nhưng là thiên ngôn vạn ngữ, không biết bắt đầu nói từ đâu, dù sao cô phụ giai nhân ý đẹp, nói cái gì đều là già mồm.

Sử dụng hết đồ ăn, Nhạc Chi Dương khoanh chân ngồi tĩnh tọa, chân khí khẽ động, sau lưng buốt như đao cắt, hai thận ở giữa kỳ đau nhức toàn tâm, chân khí tản mát tại các đại kinh lạc, mây tạnh nước trôi qua, tụ hợp

không được. Nếu như cưỡng ép phát lực, lại cảm giác hõm vai kịch liệt đau nhức, gân mạch bủn rủn, hai chân vết thương đau nhức đến chết đi sống lại.

Xuyên vai giáp, gãy chân gân, từ xưa liền là đối phó nội gia cao thủ không có con đường thứ hai, tùy người cao bao nhiêu võ công, cái này hai nơi một xấu, bình sinh tu vi trôi theo nước chảy. Trong lãnh cung ba đại cao thủ liên thủ một kích, Nhạc Chi Dương đã thụ cực lớn nội thương, nhưng Lãnh Huyền biết « Linh Phi Kinh » lợi hại, sợ hấn đoàn tụ chân khí, Đông Sơn tái khởi, hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, dùng hai cái này biện pháp, đem hấn triệt để biến thành phế nhân.

Nhạc Chi Dương nếm thử nửa ngày, bạch chảy không rất nhiều mồ hôi và máu, vẫn là không phát ra được một tia nội kinh. Hấn tựa ở bên tường, khóc không ra nước mắt, hùng tâm tráng chí hóa thành hư không, chỉ cảm thấy thể xác tinh thần buồn ngủ, bất tri bất giác mơ hồ thiếp đi.

Không bao lâu, hấn khoan thai nhập mộng, đi theo một thừa kiệu hoa, mặc đường phố quần ngõ hẻm, đi khắp kinh thành, đến một chỗ dinh thự, Cảnh Tuyên ra đón, phi hồng quả tải, xuân phong đặc ý, xốc lên kiệu hoa rèm châu, Chu Vi nữ phượng khăn quàng vai, từ trong kiệu từ từ đi ra. Nhạc Chi Dương la to, thế nhưng là không người để ý tới, Cảnh Tuyên năm công chúa ngọc thủ, cười nhẹ nhàng đi hướng cổng lớn, Nhạc Chi Dương đuổi kịp đi, cổng lớn ầm ầm đóng chặt, hấn vòng quanh tường vây hành tẩu, thế nhưng là không có cửa mà vào, vừa nghĩ tới bên trong nhà tình hình, Nhạc Chi Dương tức giận phát cuồng, dùng sức vọt tới tường vây, lại như xử lý tường đồng vách sắt, ngay tại uế oải, chợt thấy có người đập vai, quay đầu nhìn lên, Nhạc Thiều Phượng máu thịt be bét, bình tĩnh đứng ở phía sau, thẳng vào hướng hấn trông lại...

“Lão cha...” Nhạc Chi Dương ngồi xuống mà lên, khê động xích sắt, toàn tâm thấu xương, toàn thân trên dưới ướm sùng đều là mồ hôi.

Ngắm nhìn bốn phía, tối đen như mực. Nhạc Chi Dương tỉnh ngộ lại, hồi tưởng trong mộng tình hình, coi là thật không rét mà run. Đúng lúc này, bên tai truyền đến hô hấp thanh âm, Nhạc Chi Dương mặc dù thành tàn phế, nhĩ lực chưa suy, hắc lao bên trong yên lặng như tờ, tiếng hít thở kia miên mãn tròn dài, rất nhỏ chi cực, thế nhưng mười phân rõ ràng. Nhạc Chi Dương trái tim bỗng nhiên nhắc lên, lông tơ theo tiếng hít thở kia, từng cây dựng đứng.

“Ai?” Nhạc Chi Dương sợ hãi không hiểu, nói từ trong miệng phát ra, sớm đã thay đổi giọng điệu.

Tiếng hít thở đột nhiên biến mất, có người ồ lên một tiếng, nói ra: “Người nghe thấy ta?”

Nhạc Chi Dương giật nảy mình, dùng sức vặn một chút đùi, rất là đau đớn, không giống nằm mơ. Hắc lao bên trong lại có người khác? Thật sự là kỳ quặc quái gở!

Nhạc Chi Dương hàm răng đặc đặc rung động, chợt nghe người kia còn nói: “Nhiều ngày không thấy, người làm sao biến thành cái dạng này?”

Nhạc Chi Dương nghe hẩn ý, giống như đã từng quen biết, nhưng trong lao đưa tay không thấy được năm ngón, người này lại như thế nào thấy rõ bộ dáng của hắn. Hắn ngạc nhiên hãi dị, nhin không được hỏi: “Người, người đến cùng là ai?”

Người kia trầm mặc một chút, chợt cười nói: “Là, người tu vi không đủ, âm thầm nhìn không thấy đồ vật!”

Nói xong lời này, trong lao sáng lên, giống như Thiên Môn bên trong mở, bắn hạ một vệt thần quang. Nhạc Chi Dương trước mắt xuất hiện một người nam tử, tuổi chưa qua bốn mươi, lông mày mở to mắt sáng, mũi thẳng mồm vuông, da thịt phong trạch, tuần tú hiên ngang, sáng ngời đến từ

hắn áo phát bào phục, mệnh mông tiết tiết, ở vào hắc trong lao, giống như Tiên Phật lâm phạm.

Nhạc Chi Dương tắm rửa tại huy quang bên trong, nửa si say chuẩn choáng, như mộng như ảo, có chút há mồm, yên lặng nhìn qua nam tử.

Nam tử phát một cái ống tay áo, chú mục trông lại. Nhạc Chi Dương lấy lại bình tĩnh, lấp bắp hỏi: “Người, người là thần... Vẫn là quỷ?”

“Quỷ thần?” Nam tử kinh ngạc bật cười, “Ta ngược lại quên! Bộ dạng này như thế nào?” Nói hai gò má lõm, da thịt khô héo, hai mắt dài ra, bờ môi biến mỏng, chỉ một thoáng, già đến mười tuổi, từ phong thần nam tử biến đổi vì cao tuổi lão nhân.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra, trong lòng dâng lên trở nên kích động, tiếp theo lại nổi lên nghi ngờ, mới tình cảnh biến hóa ra kỳ, vượt quá tưởng tượng, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đơn giản khó có thể tin.

Lạc Vũ Sinh khoanh chân ngồi xuống, từ trong tay áo lấy ra nửa cái ngọn nến, để dưới đất, vê động nến tâm, thắp sáng ngọn nến. Ánh nến cùng một chỗ, trên người hắn huy quang cũng ảm đạm xuống.

“Người, người...” Nhạc Chi Dương nắm chặt song quyền, lấp bắp, vẫn là chuyển bất quá suy nghĩ.

Lạc Vũ Sinh không nói một lời, nhìn một chút Nhạc Chi Dương trên vai xích sắt, lại xem kỹ chân hắn nơi cổ vết thương, nhú mảy, một lát sau, đột nhiên nói: “Chu Nguyên Chương làm?”

Nhạc Chi Dương im lặng gật đầu, Lạc Vũ Sinh thở dài, lắc đầu nói: “Lão già này, đến chết không đổi, tận làm một ít đốt đàn nấu hạc hoạt động.”

“Lão tiên sinh...” Nhạc Chi Dương rớt cuộc để ý thanh suy nghĩ, “Người vừa rồi đáng vẽ?”

“Đó là của ta bản tướng.” Lạc Vũ Sinh từ tốn nói, “Vừa mới quên biến tướng.”

“Biến tướng?” Nhạc Chi Dương kinh ngạc nói, “ người, người thật sự là thần tiên a?” Lạc Vũ Sinh trong cung tự dưng biến mất, lại có thể tùy ý biến hóa hình thái, Nhạc Chi Dương ý tưởng bên trong, ngoại trừ thần tiên quý quái, lại không như thế kỳ tích.

Lạc Vũ Sinh lắc đầu nói ra: “Ta không phải thần, cũng không phải quý, chỉ là biết chút mà võ công.”

“Biến hóa bộ dáng cũng là võ công?” Nhạc Chi Dương kinh ngạc hết sức.

Lạc Vũ Sinh cười nói: “Thượng Thiên Nhược Thủy, nhân thể bên trong, sáu bảy phần mười đều là nước chảy, chỉ cần khống chế có đạo, có thể tự khô khốc tùy tâm, tùy ý biến hóa dung mạo thân thể.”

“Khống chế thể nội chi thủy?” Nhạc Chi Dương như nghe thiên thư, “Như thế nào khống chế?”

“Như thế như vậy!” Lạc Vũ Sinh mở ra bàn tay, lòng bàn tay thêm ra điểm điểm giọt nước, giọt nước từ ít biến nhiều, tụ thành nho nhỏ một đám. Nhạc Chi Dương chính cảm giác ngạc nhiên, bỗng nhiên ở giữa, thanh thủy hóa thành sương mù, tụ mà không tiêu tan, treo tại Lạc Vũ Sinh trong lòng bàn tay.

“A...!” Nhạc Chi Dương kinh ngạc đến kêu thành tiếng, “Cung trong những cái kia sương mù...”

Lạc Vũ Sinh nắm ngón tay thu nạp, sương mù đều hút về lòng bàn tay: “Chu Lưu Lục Hư, pháp dùng vạn vật, cái này ngự thủy chi pháp, chính là ta ‘Chu Lưu nước kình’.” Hắn gặp Nhạc Chi Dương một mặt mờ mịt, không khỏi tự giễu cười khổ, “Điều trùng tiểu kỹ, không nói cũng được.”

Nhạc Chi Dương sớm đã bội phục sát đất, nghe vậy vội nói: “Chỗ nào nói? Cái này nếu là điều trùng tiểu kỹ, thiên hạ võ công toàn đều không đáng giá nhắc tới.”

“Vậy cũng không phải.” Lạc Vũ Sinh nói nói, ” võ học chi đạo, kỳ nhân xuất hiện lớp lớp, người ‘Tứ âm nhập võ’, Vân Hư ‘Bàn Nhược Tâm Kiếm’, đều là mở ra mặt khác, làm người ta nhìn mà than thở.”

Trò chuyện đến tận đây, Nhạc Chi Dương rốt cục sau khi ổn định tâm thần, nói ra trong lòng lâu giấu nghi hoặc: “Lão tiên sinh, người làm sao lại ở chỗ này?”

“Cái này à?” Lạc Vũ Sinh hướng đông một chỉ, “Ta từ bên kia tới.”

Nhạc Chi Dương định nhãn nhìn lại, giật nảy mình, phía đông trên vách đá nhiều một cái đại lỗ thủng, tối om, chột nhìn đi, không hề hay biết. Lạc Vũ Sinh nhìn ra trong lòng của hắn chỗ nghi, nói ra: “Nơi này nhà tù không chỉ một gian.”

“Lão tiên sinh...” Nhạc Chi Dương nhìn qua vài thước dày vách đá, “Ngài, ngài cũng bị nhốt ở chỗ này?”

“Không phải!” Lạc Vũ Sinh khắp lơ đãng nói, ” ta giấu ở chỗ này, vốn là tránh né cừu gia, trong lúc vô tình nghe thấy người cùng Lãnh Huyền đối thoại, mới biết được người cũng bị nhốt ở chỗ này.”

“Cừu gia?” Nhạc Chi Dương càng phát ra ngạc nhiên, “Người bản lãnh lớn như vậy, cũng sẽ có cừu gia?”

“Cái này lại cái gì kỳ quái?” Lạc Vũ Sinh cười cười, “Ta kia cừu gia, người cũng nhận biết.”

Nhạc Chi Dương tâm niệm số chuyển, thốt ra kêu lên: “Vân Hư?”

“Đúng vậy a!” Lạc Vũ Sinh gật đầu, “Vân Hư!”

“Như vậy...” Nhạc Chi Dương chỉ vào Lạc Vũ Sinh, lắp bắp, khó có thể tin, “Như vậy ngài là lương, lương...”

“Không sai.” Lạc Vũ Sinh thản nhiên nói nói, “ta chính là Lương Tư Cầm!”

Nhạc Chi Dương đã sớm lòng nghi ngờ Lạc Vũ Sinh chính là Lương Tư Cầm, chỉ là Lão già quá mức đáng vẻ hào sảng, toàn vẹn không giống như là thiên hạ đệ nhất nhân phong thái, lúc này đến hãn chính miệng thừa nhận, vẫn cảm giác có chút khó có thể tin. Trong thoáng chốc, Lương Tư Cầm dung mạo biến ảo, lại trở lại lúc trước bộ dáng, tuyển tú sáng tỏ, trầm tĩnh như thần, tính toán ra, hãn đã qua tuổi lục tuần, nhìn qua cũng bất quá ngoài ba mươi, tưởng tượng hãn thuở thiếu thời phong thái tuần màu, lại là như thế nào siêu quần Dật Trần?

“Người biết thân phận của ta.” Lương Tư Cầm cười cười, “Ta cũng không cần lại lấy mặt nạ gặp người .”

Nhạc Chi Dương nhìn qua Tây Thành chi chủ, trong lòng sóng lật dâng lên, Lương Tư Cầm đối dung mạo, thực chất bên trong cao ngạo vẫn là vùng đi không được.

“Lương thành chủ...” Nhạc Chi Dương lời vừa ra miệng, Lương Tư Cầm khoát tay chặn lại: “Người ta tri âm một trận, không cần khách sáo? Người vẫn gọi ta ‘Lão tiên sinh’, ta si lớn hơn người vài tuổi, bảo người một tiếng ‘Tiểu tử’ như thế nào?”

“Rõ!” Nhạc Chi Dương tâm thần lỏng, như đương đối phương là Lương Tư Cầm, trong lòng của hắn khó tránh khỏi kính sợ, nhưng lấy Lạc Vũ Sinh nhìn tới, ngược lại tự tại rất nhiều, nghĩ nghĩ, hỏi nói, ” Lão tiên sinh, đêm đó dẫn đi Vân Hư cũng là người a?”

Lương Tư Cầm nhẹ gật đầu: “Ta lại không ra mặt, người cùng tiểu công chúa không chết cũng muốn nổi điên.”

“Nếu là như thế...” Nhạc Chi Dương cười thâm một chút, “Ngược lại cũng khá!”

Lương Tư Cầm nhẹ nhàng nhú mày, dò xét Nhạc Chi Dương nói: “Người như thế nào lưu lạc đến tận đây?”

Nhạc Chi Dương buồn giận khó thư, đang lo không chỗ giải quyết, Lương Tư Cầm hỏi một chút, nhất thời không chỗ giấu diếm, đem như thế nào tào ngộ Trương Thiên Ý trả thù, cuốn vào “Linh Đạo Thạch Ngư” chi tranh; như thế nào gặp gỡ Chu Vi, tri âm yêu nhau; như thế nào chạy ra cấm thành, phát hiện nghĩa phụ chết thảm, bá nhập Đông Đảo môn hạ; lại như thế nào rời đi Đông Đảo, trải qua phong ba, dùng tên giả Đạo Linh, sẽ cùng tiểu công chúa gặp gỡ; lại như thế nào cuốn vào cung đình phân tranh, lộ ra chân ngựa, thảm bị phế đi võ công, đánh vào đại lao.

Hắn bỗng nhiên vui mừng, bỗng nhiên thương cảm, bỗng nhiên phấn khích, bỗng nhiên hối hận, nói đến miệng khô lưỡi khô, mới thoáng bình tĩnh trở lại.

Lương Tư Cầm yên lặng nghe xong, qua thật lâu, thở dài: “Lấy Chu Nguyên Chương tính tình, không có giết người, cũng coi là vạn hạnh trong bất hạnh.”

“Vạn hạnh cái gì?” Nhạc Chi Dương bi phần không hiểu, run run trên vai xích sắt, “Biến thành cái này quỷ bộ dáng, cùng chết lại có gì khác biệt?”

Lương Tư Cầm nhíu nhíu mày, đột nhiên đưa tay, nắm qua Nhạc Chi Dương mắt cá chân, nhìn một chút đoạn cân địa phương, suy nghĩ một chút, động thân đứng lên, bắt lấy Nhạc Chi Dương đầu vai xích sắt, tranh tranh kéo thành hai đoạn, đi theo khoát tay, ngay cả máu mang mũ rút ra.

Cái này mấy lần điện quang thạch hỏa, nhanh không thể nói. Nhạc Chi Dương vội vàng không kịp chuẩn bị, đau đến hai mắt biến thành màu đen, khó khăn thông thả lại sức, chợt thấy tối đen như mực, Lương Tư Cầm không thấy tăm hơi.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương kêu một tiếng, không thất tiếng vọng, không người trả lời. Hắn kéo lấy tổn thương chân, bò hướng phía đông vách đá, duỗi tay lần mò, vách đá hoàn hảo, đừng nói lỗ thủng, ngay cả khe hở cũng không thấy một tia.

Nhạc Chi Dương sinh lòng hoang mang, trên vai đau đớn chưa tiêu, mới hết thấy chân thật bất hủ, thế nhưng là Lương Tư Cầm xuất quỷ nhập thần, khắp nơi không hợp trong nhân thế pháp tắc, đến mà không biết lúc nào tới, đi mà không biết hướng. Nhạc Chi Dương ngồi yên trên mặt đất, chỉ cảm thấy mộng a không phải a, trong lòng rất là mê mang.

Qua hồi lâu, Lương Tư Cầm cũng không có xuất hiện, Nhạc Chi Dương thiên tính hiếu động, cứ việc không thể hành tẩu, cũng từ bò qua bò lại. Xích sắt vừa đi, thiếu đi câu thúc, hắn bò lướt nhà tù, khát vọng tìm tới Lương Tư Cầm xuất nhập con đường, thế nhưng là không thu hoạch được gì. Dần dà, hắn như đưa đám, rất hồ hoài nghi lúc trước hết thấy đều là mộng cảnh, căn bản chưa từng phát sinh. Thế nhưng là xích sắt đoạn tuyệt thật sự, Nhạc Chi Dương thường thức đứt dây xích, liên bên trên thiết hoàn thiên chuy bách luyện, cứng cỏi chi cực, hắn tung không bị thương, tay không kéo đứt cũng quyết không khả năng, rơi xuống Lương Tư Cầm trong tay, như gãy bụi cỏ, đục không phí sức, chỉ bằng vào chiêu này, thiên hạ không còn có người thứ hai có thể làm được.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 92 : Chương 92: Mật Lao Kỳ Nhân (Năm)

Chương 92: Mật lao Kỳ nhân (năm)

Không bao lâu, ngục tốt đưa tới đồ ăn, Nhạc Chi Dương vốn định bắt được đối phương, nhưng sợ đánh cỏ động rắn, sinh sinh đề xuống suy nghĩ, từ khi gặp Lương Tư Cầm, trong lòng của hắn có hi vọng, ăn lên cơm đến cũng thấy thơm ngọt, hận không thể lập tức xông ra nhà tù, báo thù rửa hận.

Thế nhưng là nhất đẳng đợi thêm, Lương Tư Cầm từ đầu đến cuối không có hiện thân. Nhạc Chi Dương kiên nhẫn dần mất, nôn nóng bất an, nắm lên xích sắt tương hồ đánh, tinh thiết giao minh, tự thành vận luật, gõ trong chốc lát, chưa phát giác buồn ngủ đánh tới, dựa vào góc tường mơ hồ thiếp đi.

Còn chưa ngủ say, chợt nghe một chút động tĩnh. Nhạc Chi Dương động thân hù dọa, phía trước từ Từ Lượng lên một chiếc đầu cây trấu đèn cung đình, Lương Tư Cầm ngồi xổm người xuống, cũng không nhìn hắn, tiện tay vê động bắc đèn, lại đem bốn chén đèn dầu lần lượt thả sáng. Năm ngọn đèn đồng thời toả ra ánh sáng chói lọi, đem toàn bộ mà tù thất chiếu lên sáng trưng .

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy nghi hoặc, nhin không được hỏi nói, ” người làm cái gì?”

Lương Tư Cầm nói ra: “Nơi đây quá mờ, không tốt chữa thương.”

“Chữa thương?” Nhạc Chi Dương sững sờ, tiếp theo kích động lên, “Ngài, ngài cho ta chữa thương?”

“Đúng vậy a!” Lương Tư Cầm nói nói, ” người ta gặp nhau, cũng là duyên phận. Nếu như chậm thêm hai ngày, bảy ngày thoáng qua một cái, người liền phải đương cả một đời phế nhân.”

Nhạc Chi Dương trái tim phanh phanh đập mạnh, hăn đối thương thế sớm đã tuyệt vọng, nhưng nghe Lương Tư Cầm ý, cũng không không thể trị càng. Người này một đời tông sư, hăn là sẽ không gặt người.

Lương Tư Cầm đứng dậy, xách qua một cái rương, khắp lơ đãng nói ra: “Từ xưa đoạn cân xương quai xanh, đều là thương thế không thể chữa khỏi. Tốt tại tiên tổ mẫu am hiểu sâu y đạo, lưu lại một cái ‘Xuyết mây Bồ Thiên cao’ kỳ phương, không phải dùng có thể trị gân cốt đoạn tuyệt, cho dù tay chân tách rời, một canh giờ trong vòng, cũng có thể tục tiếp xong tốt, hoạt động như lúc ban đầu.”

Nhạc Chi Dương vừa sợ lại đeo: “Trên đời lại có như thế kỳ phương? Lệnh tổ mẫu nhất định là đại danh đỉnh đỉnh thần y.”

Lương Tư Cầm trầm mặc một chút, nói ra: “Nàng y thuật rất tốt, nhưng không có bao nhiêu danh khí.”

“Lệnh tổ mẫu tôn tính đại danh?” Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi.

“Nàng họ Hoa, tên hiệu sương!”

“Tổ Tâm thần y.” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra.

Lương Tư Cầm ngẩng đầu lên, kinh ngạc nói: “Cái này tên hiệu chôn không nhiều năm, người lại làm thế nào biết?”

“Tịch đạo trưởng nói.” Nhạc Chi Dương ngừng dừng một cái, kích động lên, “Hắn còn nói, sáng lập ‘Độc vương tông’ ‘Vạn tuế lang trung’ là đệ tử của nàng, như thế nói đến, Lão tiên sinh cùng ‘Độc vương tông’ cũng có nguồn gốc, vì sao...”

“Nhàn thoại nói ít!” Lương Tư Cầm xen lời hắn, ” ‘Xuyết mây Bồ Thiên cao’ có mấy vị thuốc mười phần hi hữu, ta tìm lượt kinh thành, đến Thái y viện mới tìm toàn. Tinh luyện được cao, lại phí không ít thời gian. Người thương thể chuyển biến xấu, như không rất sớm thi thuật, dù có linh dược, sợ cũng vô dụng.”

Lương Tư Cầm vừa nói chuyện, một bên trong cái hòm thuốc lấy ra bình thuốc, tiểu đao, cây dâu tằm dây nhỏ, trước hết để cho Nhạc Chi Dương uống vào thuốc tê, khiến cho u ám, lại đem tiểu đao hỏa thiêu rượu thấm, cắt đi thịt thối, rửa sạch vũng máu, dùng sợi tơ khâu lại đoạn cân, thoa lên một tầng cực gay mũi dầu cao. Trị xong hai chân, hai vai miệng vết thương cũng bắt chước làm theo.

Bận rộn nửa ngày, thuốc tê hiệu lực thối lui, Nhạc Chi Dương tỉnh lại, chỉ cảm thấy vết thương đau khổ khó nhịn, hình như có sâu kiến chui bò, đang muốn đưa tay cào, Lương Tư Cầm lắc không vài điểm, Nhạc Chi Dương nhất thời hai tay cứng ngắc, không thể động đậy, đau khổ nổi khổ cũng không giảm bớt, Nhạc Chi Dương nhẫn nhịn không được, không chịu được rên rỉ lên...

Lương Tư Cầm lấy ra một cái sứ ấm, rót một chén màu xanh biếc được trấp, đỡ dậy Nhạc Chi Dương, rót vào trong miệng của hắn. Được trấp tanh hôi chua xót, khó mà nuốt xuống, Nhạc Chi Dương lật ruột ngược lại dạ dày, cơ hồ mà nôn mửa ra.

“Lão tiên sinh.” Nhạc Chi Dương khó khăn thở ra hơi, “Cái này là thuốc gì?”

“Bốn khó canh!” Lương Tư Cầm cười nói, ” khó uống a?”

Nhạc Chi Dương vẽ mặt đau khổ, không biết trả lời như thế nào. Lương Tư Cầm nói ra: “Cái gọi là bốn khó, tức là khó coi, khó ngủ, khó uống, khó mà tiêu hóa.”

“Đúng, đúng.” Nhạc Chi Dương luôn miệng nói, “Tên này mà lại chuẩn xác cực kỳ.”

“Tên này mà là ta tổ phụ lên, hắn năm đó bản thân bị trọng thương, nhờ có thuốc này, mới có thể sống sót.” Lương Tư Cầm có chút thở dài, “Thuốc đắng dã tật, canh có bốn khó, nhưng có thể khởi tử hồi sinh.”

“Cái này phải mấy ngày mới tốt?” Nhạc Chi Dương nhìn qua vết thương, hận không thể một khi khỏi hẳn.

Lương Tư Cầm nhíu mày không nói, Nhạc Chi Dương gặp thần sắc hắn, thấp thỏm trong lòng, nhin không được nhỏ giọng hỏi: “Lão tiên sinh...”

Lương Tư Cầm lấy lại tinh thần, chậm chậm nói ra: “Vui phẩm tức nhân phẩm, nghe tiếng sáo của người, xác nhận thông suốt người.”

Nhạc Chi Dương nghe ra tình cảnh, trong lòng nhói nhói, gượng cười nói: “Ta đã hiểu, thương thế kia vẫn là không tốt đẹp được à nha?”

“Cũng không phải.” Lương Tư Cầm khẽ lắc đầu, “Người thương thế quá nặng, trì hoãn thật lâu sau, tương lai hành tẩu có lẽ không ngại, hai tay hoạt động cũng có thể tự nhiên, cần phải cùng người động võ, hiểu thắng so nhanh, chỉ sợ... Lực không thể bằng.”

Hắn nói đến hàm súc, Nhạc Chi Dương đã minh bạch, Lương Tư Cầm linh được thần thuật, cũng bất quá để hắn hành động như thường, một thân võ công đến cùng phế đi. Hắn nguyên bản không quyền không dùng, sẽ không một chiêu một thức, về sau cơ duyên trùng hợp, luyện thành khoáng

thế võ công, bây giờ chợt lại mất đi, vừa được vừa mất, đúng như một trận ảo mộng. Nhạc Chi Dương trong lòng hoảng hốt, không khỏi ngây dại.

Lương Tư Cầm thấy bộ dáng của hần, âm thầm thở dài, trấn an nói: “Võ học bất quá tiểu đạo, so với người Nhạc đạo bên trên tạo nghệ, coi là thật không đáng giá nhắc tới. Từ xưa người tài ba chí sĩ, chưa từng câu nệ vào một thân được mất, Tôn Tần chặt chân, binh pháp tu liệt, sử dời cung hình, cố gắng viết sách, viết ra huy hoàng sử ký. Huống chi võ công có bên trong có bên ngoài, ngoại công không tốt, còn có thể chuyên cần nội đan, kéo dài tuổi thọ, nếu việc này có thể hoàn thành, chẳng lẽ không phải nhân họa đắc phúc?”

Nhạc Chi Dương nghe lời này, hơi ổn định tâm thần một chút, cười khố nói: “Nhận tiên sinh cát ngôn, nếu có thể đi được đường, lấy lên được bát, ta cũng liền đủ hài lòng, về phần ngoại công nội công, không nói cũng được.”

Lương Tư Cầm liếc nhìn hần một cái, biết hần nghĩ một đằng nói một nẻo, nghĩ nghĩ, nói ra: “Nói lên nội công, người nội thương khó giải quyết, không ở bên ngoài tổn thương phía dưới, bị trúng ba chưởng một chỉ, sườn trái là Mật tông ‘Đại Viên Mãn Tâm Tủy’, tạp mà không thuần, trong cương có nhu, tựa hồ hàm ẩn ‘Đại Từ Quảng Độ Phật Mẫu Thần Công’, ngộ, hai đại nội công thể như nước với lửa, âm dương cương nhu các đi nhập đề, người này sẽ không chuyển âm dễ dương chi pháp, tùy tiện thân kiêm hai, chỉ sợ có chút quá sức.”

“Chuyển âm dễ dương?” Nhạc Chi Dương trong lòng khẽ động, “Lão tiên sinh, Sùng Minh Đảo bên trên, chỉ điểm ta cũng là người phải không?”

Lương Tư Cầm cười nói: “Người rơi vào ‘Chu Lưu Bát Cực Trận’, ta như không giúp đỡ, người há không chết rồi?”

“Lão tiên sinh.” Nhạc Chi Dương cảm động không hiểu, “Người mấy lần cứu giúp, đại ân đại đức, ta cả một đời cũng không báo đáp được.”

“Người ân cứu mạng, tại ta tiện tay mà thôi, chỉ là việc nhỏ, cần gì tiếc nuối.” Lương Tư Cầm hơi hợt nói, ” kia ngày thời gian vội vàng, ‘Chuyên Âm Dịch Dương Thuật’ chỉ nói một chút da lông. Ta không có dạy xong, người cũng không có luyện trọn vẹn. Hừ, nếu là luyện hết, mấy cái nhỏ bé chẳng hề, lại như thế nào tổn thương được người?” Nói hạ ngạo khí bộc lộ.

Nhạc Chi Dương trầm mặc nhất thời, thở dài: “Như luận như thế nào, tiên sinh ân đức ta khắc sâu tại tâm.”

Lương Tư Cầm cười cười, lại nói ra: “Về phần người phải uy hiếp bên trong một chương, trong nhu có cương, tựa hồ xuất từ Huyền Môn, nhưng lại mười phần bá đạo.”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Người kia gọi Phù Tang đạo nhân, là Nam Hải luyện khí sĩ, Lãnh Huyền nói võ công của hắn gọi ‘Đại Chí Lưu Thần Thông’ .”

“Đại Chí Lưu Thần Thông?” Lương Tư Cầm nhướn mày, cười lạnh nói, ” khẩu khí thật lớn!”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Hải ngoại man di, chưa thấy qua cái gì việc đời! Ăn nói bậy bạ, cũng là có.”

“Cũng không thể khinh địch!” Lương Tư Cầm lắc đầu, “Đạo nhân này nội kình mở ra lối riêng, lần sau gặp gỡ, còn phải coi chừng.”

Nhạc Chi Dương gật đầu, Lương Tư Cầm còn nói: “Cái này hai chương mặc dù lợi hại, nhưng cũng không bằng Lãnh Huyền một chương một chỉ, nếu không phải nội công của người thâm hậu, lâm nguy hộ chủ, chỉ sợ thi cốt đã rét lạnh.”

“Già thiên gà...” Nhạc Chi Dương nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta sớm tối giết hăn.”

Lương Tư Cầm im lặng một lát, đột nhiên nói: “Tiểu tử, hai ta thương lượng.”

“Tiền bối mời nói, văn bối vạn đều từ.”

Lương Tư Cầm nói ra: “Người thả qua Lãnh Huyền, chớ cùng hăn so đo.”

“Vì cái gì?” Nhạc Chi Dương vừa sợ vừa giận, trong lòng lão đại bất bình, hăn nhiều lần thụ lão thái giám giết hại, đối cảm thù đến tận xương tủy.

“Cái này...” Lương Tư Cầm nghĩ nghĩ, thở dài nói, “năm đó tiên tổ phụ qua đời, liên tục dặn dò qua ta, nếu như một ngày kia trở lại Trung Thổ, cần phải thiến đãi Thiên Sơn Dao Trì đệ tử, cho dù tội ác tày trời, cũng muốn nhiều mặt dẫn đạo, hết sức khoan thứ vì là...”

“Lệnh tổ cha không khỏi quá mức tùy hứng...” Nhạc Chi Dương không lựa lời nói, sau khi nói xong, cúi đầu không nói.

Lương Tư Cầm nhìn hăn một chút, chợt cười nói: “Lời này của người không có nói sai, tiên tổ phụ tính tình quấy cuồng, muốn làm gì thì làm, bởi vì cái này tính tình, cuộc đời chịu không ít khổ đau.”

Nhạc Chi Dương nghe ngẫm sinh hổ thẹn, nói đến “Muốn làm gì thì làm”, hăn cũng không tốt đến đến nơi đâu, về phần ăn đau khổ, kia cũng không cần phải nói.

Lương Tư Cầm tiếp lấy còn nói: “Ta cũng biết việc này miễn cưỡng, hậu quả khác biệt khó đoán trước, nhưng tiên tổ phụ lâm chung cần nhờ, ta lại như thế nào nhẫn tâm từ chối?”

Nhạc Chi Dương hiểu kỳ nói: “Lệnh tổ cha vì sao đối Dao Trì đệ tử nhìn với con mắt khác?”

“Hắn thuở thiếu thời, thua thiệt Dao Trì Liễu Tổ sư một vật, quả niệm lâu chi, cả đời đều khó mà quên được.”

“Thua thiệt cái gì?”

“Một đoạn tình!” Lương Tư Cầm nói đến chỗ này, ngẩng đầu nhìn trời, buồn vô cớ thở dài một hơi, “Một đoạn không được chi tình.”

Nhạc Chi Dương cũng là vì tình sở khốn, nghĩ đến Chu Vi, nhất thời im lặng, vốn định khẩn cầu Lương Tư Cầm tìm hiểu tiểu công chúa tin tức, lời đến khóe miệng, lại khó mà mở miệng. Người này thiên hạ kỳ sĩ, há lại cho hắn hậu sinh tiểu tử hô đến gọi đi. Nghĩ được như vậy, đành phải bỏ đi suy nghĩ.

Lương Tư Cầm xuất thần một lúc, rồi nói tiếp: “Về sau ta trở lại Trung Thổ, trăm phương ngàn kế tìm kiếm Dao Trì truyền nhân, không tiếc viễn phó Thiên Sơn, nhưng mà không thu hoạch được gì. Thẳng đến về sau, ta ngẫu nhiên gặp Lãnh Huyền, mới biết, Dao Trì một phái lũ kinh biến cố, nhân tài tàn lụi, tại thế đệ tử, chỉ còn lại một tính tình cổ quái tiểu thái giám.”

“Không chỉ tính tình cổ quái, mà lại ăn ý luôn cúi, theo đuôi quyền quý, tâm ngoan thủ lạt, gian trá vô tình...”

Nhạc Chi Dương rất thù hận Lãnh Huyền, hết lời thống mạ. Lương Tư Cầm nhìn hắn, chưa phát giác nhện không được cười lên, nói ra: “Lãnh Huyền hoàn toàn chính xác không phải người tốt, phạm nhân làm thái giám, nhân luân đánh mất, nhần nhục nhần nhục, cách đối nhân xử thế, không thể tính toán theo lẽ thường. Mặc dù như thế, Dao Trì một mạch chỉ còn lại hắn một cái, ta cho dù tiếc hận, cũng chỉ có hết lòng tuân thủ tiên tổ

phụ di năm. Lãnh Huyền tính tình bướng bỉnh, mặc kệ gây nên, hắn phải chết không nghi ngờ, vì để cho hắn còn sống, phí hết lão Đại ta công phu.”

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên nói: “Ta nghe Tịch đạo trưởng nói, Chu Nguyên Chương có mắt nhìn người, ba cầm ba tung, đem Lãnh Huyền thu là tâm phúc, nghe Lão tiên sinh ý tứ, tựa hồ khác hẳn tình?”

“Tịch Ứng Chân làm người thành thật, người nhưng so sánh hắn hiểu được nhiều.” Lương Tư Cầm khẽ cười khổ, “Chu Nguyên Chương nghi kỵ tàn nhẫn, người bao lâu gặp hắn khoan thứ tại người? Lãnh Huyền ba cầm ba tung, chỉ là hắn diễn một màn kịch thôi.”

Nhạc Chi Dương trong lòng khẽ động: “Hắn là tiên sinh ngài...”

“Đúng vậy a.” Lương Tư Cầm tự giấu cười một tiếng, “Ta sau lưng cầu hắn, khi đó ta cùng Chu Nguyên Chương giao tình rất sâu đậm; nội tâm của hắn không nhanh, trên mặt mũi cũng miễn cưỡng đáp ứng. Làm trao đổi, ta cũng vì hắn làm mấy thứ nhận không ra người hoạt động. Tịch Ứng Chân làm người ngay ngắn, những này hoạt động hắn như biết, tất nhiên cực lực phản đối, cho nên ta cũng liền đem hắn giấu diếm được. Chu Nguyên Chương biết ta cùng Lãnh Huyền nguồn gốc, đem hắn giữ ở bên người, thật là đề phòng tại ta, hắn cho là ta trở ngại tiên tổ di chúc, không thể thương tổn Lãnh Huyền, có Lãnh Huyền che chở, ta liền sẽ không cùng hắn khó xử.”

Nhạc Chi Dương nghe xong, trầm mặc thật lâu, nói ra: “Nói như vậy, ta muốn giết Lãnh Huyền, trước được qua tiên sinh cửa này?”

Lương Tư Cầm chậm chậm gật đầu, “Dao Trì Phái nhất mạch đơn truyền, hắn chết, gia tổ dưới cửu tuyền nhất định khổ sở.”

Đã có Lương Tư Cầm che chở, Lãnh Huyền chính là bất tử chi thân. Nhạc Chi Dương chán ngán thất vọng, cúi đầu không nói, Lương Tư Cầm cũng không thể nói gì hơn, thẳng đứng dậy đi.

Nhạc Chi Dương nằm vô sự, chỉ cảm thấy vết thương đau khổ nan sát, thế nhưng là hai tay bị quản chế, đành phải vận chuyển nội lực, ý đồ làm dịu thống khổ. Nói cũng kỳ quái, lúc trước chân khí tản mát, lúc này ngưng thần thật lâu, đan điền nhẩy lên, tim phát nhiệt, “Thủ Thái Dương Tiểu Tràn kinh” trải qua bên trong chân khí rất có lưu động ý tứ. Nhạc Chi Dương vui mừng quá đổi, bình tâm tĩnh khí, dẫn đường chân khí, thế nhưng là vận khí hơi gấp, liền cảm giác trúng chưởng chỗ liên lụy kịch liệt đau nhức, bỏ ra mấy canh giờ, mệt mỏi tình trạng kiệt sức, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 93 : Chương 93: Tình Cừ Khó Khăn (Một)

Chương 93: Tình cừ khó khăn (một)

Mấy ngày sau đó, Lương Tư Cầm mỗi ngày đến đây, thay đổi dược cao, điều phối “Bốn khó canh”. Thuộc thang khó uống chi cực, Nhạc Chi Dương trở ngại đối phương mặt mũi, kiên trì uống xong. Mỗi ngày xuống tới, ngoại thương tiến triển không lớn, nội thương lại tốt hơn nhiều, trong kinh mạch chân khí dần dần có thể ngưng tụ, chỉ là không lưu chuyển thuận lợi, không cách nào vận dụng tự nhiên.

Nhạc Chi Dương hoảng hốt minh bạch, “Bốn khó canh” đúng là trị liệu nội thương thánh dược, minh bạch đoạn mấu chốt này, uống cũng không còn khó chịu như vậy.

Hắn khí lực hơi phục, Lương Tư Cầm bắt đầu truyền thụ “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật”. Cái môn này nội công vốn là Lương gia đích truyền, bởi vì một loại nào đó nguyên do, trân chi trọng chi, bí không truyền ra ngoài. Năm đó “Tây Côn Luân” Lương Tiêu ngưng lại Đông Đảo, từng đem sổ môn tuyệt học truyền cho em vợ Hoa Kính Viên, duy chỉ có “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” không có truyền thụ; Bát bộ chi chủ thân là Lương Tư Cầm đệ tử, cũng không có học được cái này một môn công phu.

Lương Tư Cầm cuộc đời tri kỷ rất ít, cùng Nhạc Chi Dương mới quen đã thân, dẫn vì tri âm, ngày đó không đành lòng hấn mất mạng, lâm thời ôm chân phật, truyền thụ một chút da lông, liền hóa giải “Dương cương tuyệt mạch”, chặn “Chu Lưu Bát Cực Trận”, huyền bí ảo diệu, có thể thấy được

lổm đổm. Bây giờ nhà tù bí mật trùng phùng, mắt thấy Nhạc Chi Dương thảm trạng, Lương Tư Cầm sinh lòng thương hại, không giấu giếm nữa, dốc túi tương thụ.

“Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” sau khi luyện thành, bách độc bất xâm, vạn tà không vào, trị liệu nội thương càng có hiệu quả. Nhạc Chi Dương lúc trước có chút căn cơ, lần này vào tay càng thêm dễ dàng, tu luyện không lâu, thu nạp tản mát chân khí, giao Long Hồ, chuyển âm dương, rút chì lấp thủy ngân, tưới nhuận ngũ tạng, không ra mấy ngày, nội thương rất là chuyển biến tốt đẹp, chân khí tới tới đi đi, dần dần khôi phục ngày xưa khí tượng.

Lương Tư Cầm lui tới không chừng, một nửa công phu ở tại sát vách. Một ngày này, thừa dịp thay thuốc công phu, Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi: “Lão tiên sinh, người ở lại chỗ này, thật là vì tránh né Vân Hư?”

Lương Tư Cầm á một tiếng. Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, nói ra lâu giấu đáy lòng nghi vấn: “Người là thiên hạ đệ nhất nhân, chẳng lẽ còn sợ hấn sao?”

“Sợ cũng không thể nói.” Lương Tư Cầm thở dài, “Ta có chuyện quan trọng khác, cùng dây dưa không rõ, không bằng kính nhi viễn chi.”

“Đêm đó các người giao thủ qua rồi?” Nhạc Chi Dương hứng thú bừa bừa hỏi nói, ” ai thắng ai thua?”

“Không có giao thủ.” Lương Tư Cầm lắc đầu nói nói, ” ta cho nên bày nghi trận, đem hấn lừa gạt đến ở ngoài mấy ngàn dặm, cũng không biết hấn bây giờ còn ở đó hay không Liêu Đông?”

“Liêu Đông?” Nhạc Chi Dương bật cười, “Vân Hư đi Liêu Đông? Hấn cứ như vậy dễ bị lừa?”

“Cái này a?” Lương Tư Cầm cũng cười lên, “Vân Hư võ công không tệ, đầu lại không quá linh quang.”

“Nói như vậy...” Nhạc Chi Dương chần chờ một chút, “Lão tiên sinh người đến kinh thành, cũng là vì tránh né Vân Hư?”

“Không, bởi vì...” Lương Tư Cầm ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn qua nóc nhà, “Ta chỉ sợ sống không lâu!”

Nhạc Chi Dương giật nảy cả mình, định nhìn lại, Lương Tư Cầm thần hoàn khí tức, nhìn không ra nửa chút thần sắc có bệnh tử tướng.

“Người nhất định kỳ quái!” Lương Tư Cầm nói nói, ” ta xem ra không giống muốn chết đáng vẻ.”

“Đúng vậy a!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” Chu Nguyên Chương bệnh đến muốn mạng, thế nhưng tổng không thấy chết, tiên sinh ngài đâu chỉ sẽ không chết, đơn giản chính là phản lão hoàn đồng.

Lương Tư Cầm chú mục Nhạc Chi Dương, nửa ngày cười nói: “Tiểu tử, lấy bề ngoài nhìn người, luôn luôn không dựa vào được.” Hắn trầm ngâm một chút, “Thôi được, ta đại kiếp sắp tới, đi chết không xa, trong lao trần ngày vô sự, người ta trò chuyện hai câu, đuổi từ từ thời gian.” Hắn hơi dừng một chút, nhìn chăm chú Nhạc Chi Dương, thần sắc nghiêm túc, “Những việc này, bản thân trở lại Trung Thổ, chưa hề đã nói với người thứ hai!”

“Vãn bối minh bạch.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” tiền bối lời nói, vãn bối quyết không tiết lộ một chữ.”

Lương Tư Cầm ngơ ngác nhìn qua nóc nhà, một lát sau, chậm chạp nói ra: “Ta thuở nhỏ tại trên một hòn đảo, đi theo ông bà sinh hoạt. Tiên tổ mẫu như người biết, tiên tổ phụ Lương Tiêu, danh xưng ‘Tây Côn Luân’, ta một thân bản lãnh lớn phần lớn là hắn dạy . Gia phụ Lương Ấm Sương, tính

tình quật cường, bởi vì cùng tiên tổ phụ đấu khí, một mình rời nhà, mười năm không nghe thấy tin tức. Về sau một buổi về nhà, đem ta giao cho ông bà, sau đó giương buồm đi xa, một đi không trở lại. Khi đó ta còn tã lót, về phần gia mẫu là ai, gia phụ sống hay chết, cũng đều hoàn toàn không biết, chỉ biết là gia phụ truyền xa thất hải, họa không ít hải đồ giao cho tổ mẫu. Ta có thể trở về đại lục, nhờ có hãn lưu lại bản vẽ.”

Lương Tư Cầm nói đến chỗ này, có chút ảm đạm. Nhạc Chi Dương liên tưởng thân thể, cũng là trong lòng đau thương: “Thật không nghĩ tới, Lão tiên sinh thời niên thiếu cũng giống như ta, không cha không mẹ, cơ khổ thể lương.”

“Tiên tổ mẫu trước kia hoạn có bất trị chi tật, bởi vì bệnh nhập y, từ cứu sống được, nhưng mà trải qua ốm đau, thân thể không khỏi thua thiệt hư, sinh dục gia phụ về sau, dẫn phát bệnh cũ, cả ngày triền miên giường bệnh, chỉ có một thân bỏ tuyệt cổ kim y thuật, ngoại trừ từ liệu tự cứu, vậy mà không sử dụng chi. Ta đến ở trên đảo về sau, nàng lại còn sống năm năm, tiên tổ mẫu tính tình ngoài mềm trong cứng, vô luận như thế nào thống khổ, luôn luôn trên mặt tiểu dung. Ta kị sự về sau, nàng chỉ khóc qua một lần, kia là lâm chung thời điểm, nàng lôi kéo tổ phụ tay rơi lệ, nói nàng không nữ tổ phụ, nàng sợ nàng đi, tổ phụ sẽ rất cô độc, khuyên hãn mang ta trở lại hồi trung thổ, đi Thiên Sơn tìm Liễu Tổ sư.

“Tiên tổ mẫu tại thế thời điểm, thường nói với ta về Trung Thổ chuyện cũ, mỗi khi gặp khi đó, nàng liền rất sung sướng. Tiên tổ phụ ngồi ở một bên, có khi cũng sẽ bật cười, càng nhiều thời điểm lại rất trầm mặc. Tổ mẫu qua đời về sau, tiên tổ phụ càng phát ra kiệm lời ít nói, trên mặt lại cũng mất tiểu dung, có khi đứng tại bờ biển, vừa đứng chính là một ngày. Ta hướng tới Trung Thổ, quần lấy tiên tổ phụ mang ta tiến về, hãn trầm mặc thật lâu, than thở nói, ta là trở về không được, chờ người dài lớn hơn một chút, vẫn là có thể trở về. Từ đó về sau, hãn dốc lòng giáo sư ta các loại bản lĩnh, tiên tổ phụ không chỉ vô công lợi hại, một thân học vấn cũng là cổ kim

hân hữu, đáng tiếc ta thiên tư có hạn, rất nhiều thâm ảo học vấn cũng không có học hết.” Nói đến chỗ này, Lương Tư Cầm không không tiếc nuối chi ý.

“Lệnh tổ cha sự tích, ta cũng có nghe thấy.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” Xung Đại Sư mình trộm ám đoạt, đi Đông Đảo cướp đoạt « Thiên cơ thần công đồ », tương truyền chính là lệnh tổ cha lưu lại, phía trên chở có thật nhiều tinh diệu cơ quan, chiến thắng đánh chiếm, mọi việc đều thuận lợi.”

“Xung Đại Sư chính là hòa thượng áo trắng kia?” Lương Tư Cầm nhúu nhúu mày, “Kia bản vẽ hắc đẩu không có?”

“Đẩu một nửa.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” một nửa khác trong tay Diệp cô nương.”

“Diệp Linh Tô?” Lương Tư Cầm lại hỏi, “Vân Hư con gái tư sinh?”

“Đúng vậy a!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” nàng làm người rất tốt, cùng Vân Hư khác nhau rất lớn.”

Lương Tư Cầm mặt lộ vẻ thần sắc lo lắng, nói ra: “Hòa thượng kia kiêu hùng chi tài, bản vẽ rơi vào tay hắc, thiên hạ từ đây nhiều chuyện.”

“Diệp cô nương thông minh cơ cảnh, nhất định sẽ không để cho hắc đẩu thủ.”

“Thế sự khó liệu.” Lương Tư Cầm sâu kín thở dài một hơi, “Nhưng ta ốc còn không mang nổi mình ốc, cũng không quản được nhiều như vậy.” Nói đến chỗ này, hắc gặp Nhạc Chi Dương rầu rĩ không vui, không khỏi cười nói, ” ta gần đất xa trời, tâm tư khó tránh khỏi sa sút. Người còn tuổi nhỏ, còn nhiều thời gian, không thể thụ ta tả hữu.”

“Lão tiên sinh.” Nhạc Chi Dương nhin không được nói nói, ” người vì sao già nói nhụt chí nói, ta nhìn người êm đẹp, nhất định sống lâu trăm tuổi.”

“Người sống quá lâu, không phải chuyện tốt, khi đó phát đồng rằng thiếu, đi ngồi không tiện, bách bệnh quần thân, nhận hết tra tấn.” Lương Tư Cầm tự giễu cười một tiếng, “Tình hình của ta không giống bình thường, thường nhân suy yếu mà chết, ta là mạnh cực mà chết.”

“Mạnh cực mà chết?” Nhạc Chi Dương càng phát ra kinh ngạc, “Cường thịnh làm sao lại vong?”

“Cái này muốn từ tiên tổ phụ nói lên. Hẳn cho rằng vạn vật có linh, thiên địa nguyên khí chảy xuôi tại vạn vật ở giữa, một ngọn cây cọng cỏ, một gạch một đá đều có được linh tính, chỉ cần phương pháp thoả đáng, liền có thể kích phát ra tới. Tựa như một cây kiếm, bình thường nói đến, là người không chế kiếm, thế nhưng là vận dụng đúng phương pháp, kiếm cũng có thể không chế người.” Nói đến chỗ này, Lương Tư Cầm mỉm cười.

“Pháp môn này thú vị.” Nhạc Chi Dương rất tán thành, « Diệu Nhạc Linh Phi Kinh 》 bên trong thiên, địa, ba lại, cùng Lương Tư Cầm lời nói rất có phù hợp chỗ.

“Người là nội gia cao thủ, Linh Đạo Nhân truyền nhân, nên minh bạch, nội công luyện đến cảnh giới chí cao, khí tùy ý động, tùy thích, ở đây bước, luyện đến luyện đi, đơn giản tinh khí càng đầy, nội lực càng thêm hùng hậu, gậy dài trăm thước, không chỗ tiến bộ. Tiên tổ phụ tôn trọng hiểu biết mới duệ gặp, chán ghét lẽ thói cũ tập tục xưa, vì đột phá khốn cảnh, lập ý tham chiếu nhân kiếm tướng ngự chi pháp, sáng tạo ra một môn có thể không chế người nội công.”

“Không chế người nội công?” Nhạc Chi Dương mờ mịt không hiểu, “Như thế nào không chế?”

“Cái môn này nội công, tự sinh từ dài, tự phát tự động, đã nhưng vì người không chế, cũng có thể không chế tức chủ, đền bù nhân lực chi không đủ, thần cơ nảy mầm, thiên y vô phòng, cơ hồ đứng ở thế bất bại.”

Lương Tư Cầm gặp Nhạc Chi Dương muốn nói lại thôi, nhẹ lời hỏi nói, ” người muốn hỏi cái gì?”

“Võ công như vậy?” Nhạc Chi Dương chần chờ một chút, “Nếu như đã luyện thành, chẳng phải là tại trong thân thể nuôi một con dã thú?”

Lương Tư Cầm khẽ giật mình, nhìn chăm chú Nhạc Chi Dương nửa ngày, đột nhiên nói: “Đây là chính người nghĩ ra được ?”

“Đúng vậy a?” Nhạc Chi Dương quái nói, ” không đúng a?”

“Không, rất chuẩn xác.” Lương Tư Cầm trịnh trọng gật đầu, “Thế nhân chỉ biết là ‘Chu Lưu Lục Hư Công’ lợi hại, nhưng lại không biết dùng cái gì lợi hại. Thật tình không biết, cái môn này võ công tinh túy, chính là ‘Thân nội hữu thân’ .”

“Thân nội hữu thân?” Nhạc Chi Dương nổ chớp mắt, hết sức hoang mang.

“Cái gọi là Thân nội hữu thân, phật đạo hai nhà cổ đã có chứng. Đạo gia xưng là ‘Giao khảm ly, nuôi Nguyên Anh’, Nguyên Anh một thành, liền có thể thoát ly nhục thân, thần du Bát Cực, bất quá Nguyên Anh lại thế nào cao minh, cũng chỉ là luyện khí sĩ tinh hồn khí phách hóa thân, có ích vô hại, tất cả đều vui vẻ; phật gia thì tương phản, ‘Thân bên trong thân’ được xưng là ‘Tâm ma’, ‘Độc Long’, cao tăng đại đức cuối cùng cả đời, đều muốn chống lại, hoặc thiền tu, hoặc khổ hạnh, ‘An thiền chế Độc Long’, hơi chút vô ý, liền sẽ thụ kỳ phản phệ, ngọc thạch câu phần.”

“Ta đã hiểu.” Nhạc Chi Dương giật mình nói, ” Đạo gia cho rằng ‘Thân bên trong thân’ là thiện, phật gia cho rằng ‘Thân bên trong thân’ là ác.”

“Nói chuyện với người, quả nhiên bớt việc.” Lương Tư Cầm mắt thấu khen ngợi, “Nhưng lấy những này ngôn luận, đủ thấy phật đạo hai nhà,

cũng không một người chân chính luyện thành ‘Thân nội hữu thân’, nhiều nhất hơi cổ hình thức ban đầu, xa chưa chân chính đại thành.”

Nhạc Chi Dương chả trách: “Đây là vì sao?”

“Chân chính thân bên trong chi thân, vô thiện vô ác, cũng thiện cũng ác, vô vi đều vi, sao cũng được.” Lương Tư Cầm nói nói, ” thụ người chế trụ, thì làm Nguyên Anh, trái lại thì làm Độc Long, không có thể bị người hạn chế, tất nhiên chế phục tức chủ.”

“Võ công của mình chế phục mình?” Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Không tệ.” Lương Tư Cầm lạnh lùng nói nói, ” tẩu hỏa nhập ma, này chi vị.”

“Cái kia...” Nhạc Chi Dương cả kinh nói không ra lời, “Vậy tại sao còn phải tu luyện?”

“Rượu ngon tổn thương lá gan, vì sao muốn uống? Mỹ thực tổn thương dạ dày, vì sao muốn ăn? Sắc dục thương tâm phạt tính, lại vì sao có người làm không biết mệt?” Lương Tư Cầm thở dài một hơi, “Lòng người khổ không biết đủ, lão tử nói: ‘Thỏa mãn không có nhục’, từ xưa đến nay người thông minh, lại có mấy cái làm được?”

Tâm hần sinh cảm khái, suy tư thật lâu, mới tiếp lấy nói ra: “Tiên tổ mẫu có lão Trang di phong, am hiểu sâu khiêm lui giữ yếu đạo lý, tiên tổ phụ nói chuyện, nàng liền cảm giác không ổn, ý đồ khuyên can. Làm sao tiên tổ phụ thiên tính thật mạnh, trên đảo hoang lại tịch mịch vô sự, suy nghĩ cùng một chỗ, không cách nào thu thập. Tiên tổ mẫu thuyết phục không có kết quả, đành phải bắt đắc dĩ tương trợ. Hai bọn họ tham tường thuật số, nghiên cứu kỹ y lý, lý thuyết y học, theo Tiên Thiên Bát Quái, phát minh tám loại nội công, mỗi một loại tính chất khác biệt, lấy tâm pháp hợp lại làm một, luyện thành một đoàn hỗn độn chi khí. Cái này một đoàn

chân khí không giống với trời hạ bất luận cái gì nội công, không cần dẫn đường, tự nhiên sinh trưởng, lấy chi ngăn địch, không người nào có thể chống lại, nhưng nếu không chế không được pháp, lại sẽ Bát Kinh đi loạn, phản phệ kỳ chủ, giống nhau « Chu Dịch » nói tới: ‘Cả ngày khô khô, tịch kính sợ như lệ, ‘ đến trình độ này, nghĩ không tu luyện, vậy cũng không được .”

Nhạc Chi Dương kinh ngạc không thôi, chỉ cảm thấy « Linh Phi Kinh » công pháp kì lạ, đã là không thể tưởng tượng, so với “Chu Lưu Lục Hư Công” vẫn là xa xa không kịp.

“Tiên tổ phụ võ công thân trên, mới phát giác không ổn, việc đã đến nước này, đành phải kiên trì tu luyện. Kia chân khí tự sinh từ dài, khắp không ngừng nghỉ, thời gian một lúc lâu, nhân thể khó có thể chịu đựng, chỉ cần trùng tạo kinh mạch, luyện thêm tâm pháp, để dung nạp quá thừa chân khí. Nếu như thành công, võ công cường hãn tăng gấp bội, một khi thất bại, nhẹ thì khí tán công tiêu, nặng thì thịt nát xương tan, chết được thảm không thể nói.” Lương Tư Cầm thở dài một hơi, khẽ cười khổ, “Cái này một nan quan, tiên tổ phụ xưng là ‘Lục Hư Kiếp’, luyện thành trước đó có một kiếp, sau khi luyện thành, mỗi hai mươi năm lại có một kiếp, lại bởi vì công lực mạnh lên, cho nên một lần so một lần khổ sở. Tiên tổ phụ kỳ tài ngút trời, cũng chỉ vượt qua hai kiếp, lâm chung trước đó, hẳn nói nhân lực có hạn, thiên đạo vô tận, lấy có hạn chi thân đi vô tận chi đạo, tựa như Khoa Phụ Truy Nhật, Tinh Vệ lấp biển, chung quy chỉ là uống phí khí lực...”

Nói đến chỗ này, Lương Tư Cầm trầm mặc xuống, Nhạc Chi Dương tưởng tượng “Tây Côn Luân” anh hùng mạt lộ, trong lòng cũng cảm giác ảm đạm.

“Tiên tổ phụ biết được tệ nạn, không muốn cái môn này võ công lưu truyền hậu thế. Gia phụ cầu hẳn truyền thụ, hẳn cũng từ đầu đến cuối không chịu, đến mức phụ tử bất hoà, gia phụ rời nhà trốn đi, từ đây biến cả hai

cách, sinh tử mơ hồ, tiên tổ phụ ngoài miệng không nói, trong lòng lại rất khó chịu. Ta theo hắc ở trên đảo, tập văn luyện võ, lúc Thập tam tuổi, chợt có một đêm, mắt thấy hắc thi triển ‘Chu Lưu Lục Hư Công’, kinh hãi sau khi, một lòng muốn học. Tiên tổ phụ mới đầu không chịu, bị ta dây dưa bất quá, đem lợi và hại toàn bộ dỡ ra, chỉ mong ta biết khó mà lui, nhưng ta thiếu niên tâm tính, biết rõ có hại, vẫn muốn tập luyện. Tiên tổ phụ vạn bất đắc dĩ, nói với ta, bởi vì môn công phu này, cha người hận ta cả đời, ta không truyền người, người cũng tất nhiên oán ta; năm đó ta công thành phá nước, giết chóc quá nhiều, trên trời rơi xuống tội lỗi, trốn tránh không cửa, Lương thị huyết mạch, cuối cùng rồi sẽ bởi vì ta mà tuyệt. Nói xong liền đem công pháp truyền thụ cho ta, đến hắc tạ thế thời điểm, ta đã có một chút thành tựu, sau đó vượt qua biển cả, đi vào Trung Thổ...” Lương Tư Cầm đột nhiên trầm mặc xuống, nhìn qua trước người có chút xuất thần.

Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi: “Lục Hư Kiếp sự tình, người biết cỡ nào?”

“Không nhiều.” Lương Tư Cầm lắc đầu, “Người là người thứ nhất.”

“Cái gì?” Nhạc Chi Dương sững sốt một chút, “Đây là tiên sinh điểm yếu, ngàn vạn sẽ không đổi người thứ ba nói lên!”

Lương Tư Cầm cười cười: “Người sẽ nói a?”

Nhạc Chi Dương sững sờ, nhiệt huyết dâng lên: “Tiên sinh yên tâm, chuyện này vẫn bối nhất định nát ở trong lòng.”

“Vậy được rồi.” Lương Tư Cầm khắp lơ đãng nói, ” người không nói, ta không nói, lại có ai biết?”

Lời này vừa nói ra, đủ thấy tín nhiệm chi sâu, Nhạc Chi Dương hết sức cảm động, gật đầu nói: “Văn bối còn có một chuyện không rõ, tiên sinh đại kiếp sắp tới, vì thế nào không tìm đại sơn đầm lầy đối kháng ‘Lục Hư Kiếp’, càng muốn không xa vạn dặm đi vào nơi thị phi này?”

“Ta có một cái khúc mắc, bối rối nửa đời, khó mà giải thoát.” Lương Tư Cầm trầm mặc một chút, yếu ớt thán nói, ” nếu như chết rồi, liền vĩnh viễn không cõi được.”

“Cái gì khúc mắc?” Nhạc Chi Dương khó nhịn hiếu kì.

Lương Tư Cầm nhìn hẩn một chút: “Hôm nay liền đến nơi này đi!”
Đứng dậy, ầm ức rời đi. Nhạc Chi Dương dư vị hẩn lờn nói bên trong ý tứ, cảm xúc chập trùng, khó mà bình tĩnh.

Sau đó mấy ngày, Lương Tư Cầm thay thuốc, mớm thuốc, không nói thêm nữa một chữ, nhàn rồi, chỉ là trầm tư mặc muốn. Nhạc Chi Dương thấy hẩn như thế, cũng không tiện hỏi nhiều. Cũng may qua mấy ngày, ngoại thương chậm lại không ít, không còn kỳ đau nhức ngứa lạ, nội thương cũng rất có khởi sắc, trong kinh mạch chân khí ngưng tụ, chỉ là lưu chuyển không lắm như ý.

Một ngày này, đối qua được cao, Lương Tư Cầm lấy ra một cây trúc hoa ống sáo, tiện tay đưa cho Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương từ nhỏ mà thổi sáo, cây sáo từ bất ly thân, đột nhiên nhìn thấy, vui vô cùng, tiếp nhận cây sáo vuốt ve một hồi, ghé vào bên miệng nhẹ nhàng thổi hai tiếng, lưỡng lự uyển chuyển, làm người say mê.

“Tiểu tử!” Lương Tư Cầm chợt nói, ” vì ta thổi một khúc « to lớn người » như thế nào?”

Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy chần chờ, ánh mắt nhìn về phía cửa nhà lao. Lương Tư Cầm nhìn ra hẩn tâm tư, cười nói: “Không ngại sự tình, nơi này trông coi vừa điếc lại vừa câm, khoa chiêng gõ trống cũng nghe không được.”

“Vì sao vừa điếc lại vừa câm?” Nhạc Chi Dương rất là kỳ quái.

“Trong lao chi ngôn, bí không ngoài tuyên.” Lương Tư Cầm cười lạnh một tiếng, “Trông coi không có mắt mù, xem như Chu Nguyên Chương thủ hạ lưu tình.”

Nhạc Chi Dương nghĩ đến đêm đó thấy ba một phế nhân, rùng mình, hơi ổn định tâm thần một chút, thối lên « to lớn người » điệu.

« to lớn người » chi thơ, xuất từ « Kinh Thi » bên trong “Vệ gió”, chính là lúc người xưng tán vệ trang công vợ trang khương mỹ mạo, rải rác vài câu, cực điểm kỳ mỹ, chính là ca mỹ nhân thiên cổ danh thiên.

Nhạc Chi Dương thối đến sầu triền miên, Lương Tư Cầm đột nhiên ứng hòa làn điệu, đập đầu gối hát nói: “To lớn người kỳ, áo gấm quỳnh áo. Tề Hầu chi tử, vệ hầu vợ. Đông cung chi muội, Hình hầu chi di, đàm công duy tư. Tay như nhu đề, da trắng nõn nà, cổ như cổ ngỗng, răng như ngà voi, trán mây ngài, cười duyên dáng, đôi mắt đẹp trông mong này...” Hát đến nơi này, có chút dừng lại, chợt nói với Nhạc Chi Dương, “Tiểu tử, người tin tưởng a? Trên đời thật có mỹ nhân như vậy?”

Nhạc Chi Dương sững sờ, trong đầu hiện lên Diệp Linh Tô bóng hình xinh đẹp, chợt nghe Lương Tư Cầm buồn vô cớ thì thầm: “Cười duyên dáng, đôi mắt đẹp trông mong này...” Lặp đi lặp lại niệm tụng hai lần, hai mắt nhắm lại, bộc lộ hồi ức thần khí.

Nhạc Chi Dương gặp hấn cử chỉ cổ quái, âm thầm lo lắng, hỏi: “Lão tiên sinh, người không có việc gì a?”

“Ta không sao.” Lương Tư Cầm mở hai mắt ra, “Tiểu tử, người nghe nói qua Thạc Phi a?”

“Yến Vương mẫu thân?” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra.

“Người quả nhiên biết.” Lương Tư Cầm thở dài một hơi, “Ta lần thứ nhất gặp nàng thời điểm, nàng mới tròn Thập Thất tuổi, thân cao chọn, da

thịt tuyết trắng, bộ dáng giống như trong thơ nói tới: ‘Tay như nhu đề, da trắng nõn nà, cổ như cổ ngỗng, răng như ngà voi, trán mày ngài, cười duyên dáng, đôi mắt đẹp trông mong này’ ...”

“Người biết Thạc Phi?” Nhạc Chi Dương nhịp tim tăng lên, ần ần đoán được cái gì.

“Đúng vậy a!” Lương Tư Cầm gật đầu nói, “Nàng là tiền triều sở Vương Yến thiếp Mộc nhi bào muội, tên là a như na, ý là ‘Thuần khiết’, thiều nhạc vì đất Sở thanh âm, cho nên nàng Hán tên là làm Thiều Thuần. Khi đó phương nam đại loạn, Sở vương quyết định rút về phương bắc, coi là muội tử đầu cơ kiếm lợi, dự định hiến cho Nguyên triều Hoàng đế. Ai biết trên đường tao ngộ Trần Hữu Lượng bộ hạ, đội xe bị tập kích, Sở vương bị giết, Thiều Thuần cười ngựa phá vây, bắn chết nhiều tên loạn quân. Loạn quân theo đuổi không bỏ, ta vừa vặn đi ngang qua, tiện tay đưa nàng cứu, vốn định tìm kiếm địa phương an trí, ai nghĩ một tới hai đi, cùng với nàng sinh ra tình cảm. Thiều Thuần không chỉ mỹ mạo, mà lại thông minh, tính tình không bị cản trở, tình như liệt hỏa, xa không phải người Hán nữ tử có thể so sánh. Nàng còn thông hiểu năm nước di ngữ, người Hán cầm kỳ thư họa, bói toán tinh tướng không gì không biết, ca vũ đạo, các loại nhạc khí không chỗ sẽ không, nói chuyện cùng nàng, xưa nay sẽ không chán ghét, cùng với nàng ở chung một chỗ, kiểu gì cũng sẽ quên thời gian trôi qua.”

Lương Tư Cầm yên lặng nhìn qua nơi xa, nghiêm nhiên tự quyết định, khóe miệng hiện ra mỉm cười, ngọt bên trong mang khổ, khó mà hình dung.

Qua nửa ngày, hân thờ dài một hơi, tiếp lấy nói ra:

“Màu Vân Dịch tán lưu ly giòn, thế gian tốt vật không kiên cố, đáng tiếc, đạo lý này, khi đó ta còn không hiểu, thật sự cho rằng dạng này thời gian sẽ một mực qua xuống dưới. Đại Nguyên chính suy, thiên hạ hỗn loạn, ta theo Chu Nguyên Chương đánh Đông dẹp Bắc, sớm đã chán ghét loạn

thế giết chóc, gặp gỡ Thiều Thuần về sau, lên thành gia quy ẩn suy nghĩ. Ta đem lời này nói cho Thiều Thuần, ai biết nàng sắc mặt đại biến, thốt ra liền hỏi: ‘Chẳng lẽ ngươi liền không muốn làm Hoàng đế?’

“Ta nghe lời này, hết sức giật mình, hỏi nàng có gì nói ra lời ấy, Thiều Thuần nói lồm: ‘Nguyên mất hươu, nhanh chân người giành trước, ai có bản lĩnh ai làm hoàng đế. Bản lĩnh của ngươi như thế lớn, không làm hoàng đế, há không đáng tiếc?’ ta thiên tính chán ghét quyền thế, từ xưa muốn làm hoàng đế, liền phải giết người lập uy, giết địch người, giết thân nhân, giết có tội người, giết người vô tội, từ nhỏ mà tiên tổ phụ cùng tiên tổ mẹ dạy con cái đạo ta nhân nhân ái vật, cho nên phụ tá Chu Nguyên Chương, cũng là bởi vì quần hùng bên trong hăn đối bách tính rất nhiều, ngược sát tù binh ít chút. Cho nên nghe xong lời này, trong lòng ta rất là không nhanh, nói ra: ‘Chu Nguyên Chương có gan có biết, hăn làm hoàng đế liền tốt.’ Thiều Thuần nói: ‘Bầu trời không có hai mặt trời, dân không hai chủ, không làm hoàng đế, mãi mãi cũng sẽ thụ người chế trụ.’ ta nói: ‘Quân tử sự tình người lấy trung, ta đã dẫn thân vào Chu Nguyên Chương dưới trướng, hiện tại làm hoàng đế, không phải phản bội hăn a?’ ai nghĩ Thiều Thuần há miệng liền nói: ‘Làm hoàng đế dám nghĩ dám làm, không vì nhân nghĩa chỗ câu, không lấy đạo đức có hạn, Trần Hữu Lượng có thể giết từ thọ huy, ngươi vì sao liền không thể giết Chu Nguyên Chương?’ ta giật nảy mình, nhìn qua Thiều Thuần, chỉ cảm thấy mười phần lạ lẫm. Thiều Thuần cũng tự giác thất ngôn, nói ra: ‘Ngươi không giết hăn, giam lại cũng được.’ ta kinh sợ gặp nhau, phẩy tay áo bỏ đi, sau đó hồi tưởng lại, lừa người lấy cường giả vi tôn, lấy chinh phục làm vui sự tình, Thiều Thuần xuất thân Mông Cổ Vương tộc, khó sửa đổi tiền bối di phong, thích cao cao tại thượng, xem thường nhân nghĩa đạo đức, nàng sẽ nghĩ như vậy, cũng là tự nhiên mà vậy sự tình, chỉ phải từ từ dạy bảo, không khó để nàng hồi tâm chuyển ý.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 94 : Chương 94: Tình Cừ Khó Khăn (Hai)

Chương 94: Tình cừ khó khăn (hai)

“Ta nghĩ đến dễ dàng, không ngờ Thiều Thuần cố chấp không thay đổi, quấy rầy đòi hỏi, bức ta tranh hùng tranh giành. Đến một lần vừa đi, song phương cãi vã, ta khi đó niên thiếu khí thịnh, ép, ném câu tiếp theo: ‘Người muốn làm hoàng hậu, tại sao không đi tìm Chu Nguyên Chương?’ nàng nghe lời này, yên lặng nhìn qua ta, tựa hồ có chút thương tâm, nửa ngày nói ra: ‘Tốt! Đây là người nói, tương lai cũng đừng hối hận.’ ta nói: ‘Tuyệt không hối hận!’ nói xong cũng đi ra cửa.

“Nam nữ khoe miệng, vốn là chuyện thường, ta nói đến vốn là nói nhảm, cũng không để ở trong lòng. Ai ngờ ta làm xong việc về nhà, bỗng nhiên không thấy Thiều Thuần bóng dáng, ta lo lắng vạn phần, tìm kiếm khắp nơi, liên tiếp mấy ngày không thu hoạch được gì. Chán ngán thất vọng đương lúc, Chu Nguyên Chương đưa tới thiệp mời, nói hắn muốn nạp cơ thiếp, hẹn ta uống rượu cùng chúc mừng. Trong lòng ta lo lắng, vốn không muốn đi, nhưng nhớ tới khoe miệng lúc ngôn ngữ, không khỏi lên lòng nghi ngờ, đương hạ xuống lễ vật, tiến về xưng chúc, Chu Nguyên Chương luôn luôn nghiêm khắc, ăn nói có ý tứ, ngày đó lại là vui mừng hớn hỏ, liên tục mời rượu nói giỡn, uống đến mặt đỏ tới mang tai, hắn sai người kêu lên mới nhập cơ thiếp, ta liếc nhìn lại, coi là thật nguôi oanh đình, nữ tử kia, chính là Thiều Thuần...”

“A!” Nhạc Chi Dương mặc dù đã ngờ tới, vẫn là kêu thành tiếng, nhìn qua Lương Tư Cầm, vì hắn hết sức tiếc hận.

Lương Tư Cầm trầm mặc thật lâu, thật dài phun một ngụm khí, tiếp lấy nói ra: “Chu Nguyên Chương gặp ta gần người, mười phần đắc ý, nói ra: ‘Thế nào? Nàng gọi a to lớn, ngày thường đẹp a?’ a to lớn là ta đối Thiệu Thuần biệt danh, lấy từ « to lớn người » chi thơ, ta thường nói nàng cùng trong thơ trang khương giống nhau như đúc, Thiệu Thuần cũng rất thích cái tên này, lúc này từ Chu Nguyên Chương trong miệng nói ra, tâm tình của ta có thể nghĩ. Nếu như... Lúc ấy Thiệu Thuần trên mặt có chút một tia thụ cường bách ý tứ, ta nhất định giết sạch công đường người, khuynh thành vong quốc cũng sẽ không tiếc. Ai biết, nàng mặt mũi tràn đầy vui cười, mị thái mọc lan tràn, cố ý ngay trước mặt ta, đối Chu Nguyên Chương nũng nịu làm si, đủ kiểu phụ họa. Nhìn qua hai người tán tỉnh, ta lòng như đao cắt, đau đến không muốn sống, nhưng ta cũng minh bạch Thiệu Thuần tâm tư, nàng thông minh quả quyết, kiếm tẩu thiên phong, cố ý kích phát ta ghen tỵ, bức ta giết chết Chu Nguyên Chương thay vào đó. Một bước này đi ra, cũng không còn cách nào quay đầu, chỉ có cạn kiệt trí năng, cùng anh hùng thiên hạ tranh phong.

“Cái này một kế quyết tuyệt ác độc, không để lối thoát, đối người khác, có lẽ vì đó mà thay đổi, nhưng Thiệu Thuần không ngờ rằng, so với Chu Nguyên Chương, ta càng hận hơn nàng vô tình vô nghĩa; có thể đối nàng, ta cũng vô pháp thống hạ sát thủ, dưới cơn nóng giận, đứng dậy đi ra đại môn...” Lương Tư Cầm ngừng dừng một cái, sâu kín nói nói, ” chỉ không nghĩ tới, đi lần này, lại thành vĩnh quyết.”

Nhạc Chi Dương cứng họng, Lương Tư Cầm liếc hẳn một cái, hỏi: “Tiểu tử, đối người, gặp gỡ loại sự tình này nên làm như thế nào?”

“Ta, ta...” Nhạc Chi Dương lắc đầu thở dài, “Ta cũng không biết.”

“Đúng vậy a, ta khi đó cùng người bằng tuổi nhau, người trẻ tuổi làm việc, khó tránh khỏi cực đoan tùy hứng. Thiệu Thuần như thế, ta cũng như thế. Nàng tùy hứng bức ta, ta càng không cho nàng toại nguyện, nàng không để ý tình nghĩa, khác ném người khác, ta tự cho là thanh cao, lại

cũng khinh thường vẫn hồi. Từ xưa đến nay, cái này một phần kiêu ngạo cố chấp, không biết hủy nhiều ít nam nữ si tình.”

“Người như thế đi...” Nhạc Chi Dương nhỏ giọng nói nói, ” trong lòng của nàng... Ai, lại nên như thế nào tác tưởng?”

“Nàng nghĩ như thế nào ta không biết, kỳ thật quen biết đến nay, ta đều không có minh bạch qua nàng, nàng cũng không có minh bạch qua ta.” Lương Tư Cầm xuất thần một lúc, “Về sau, ta vì quên mất Thiều Thuần, rời xa Ứng Thiên phủ, toàn tâm bề bộn nhiều việc chính vụ. Như thế ngơ ngơ ngác ngác, qua nửa năm có thừa. Một ngày, ta trở về ứng trời, kinh tất tin dữ, Thạc Phi sinh con khó sinh, rong huyết mà chết.”

“Không đúng...” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra.

“Làm sao không đúng?” Lương Tư Cầm hỏi.

Nhạc Chi Dương muốn nói lại thôi, Lương Tư Cầm nhìn hẩn lúc hứa, gật đầu nói: “Người cũng biết.”

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương kinh nghi bất định, “Người biết Thạc Phi nguyên nhân cái chết?”

“Lúc ấy ta cũng không biết rõ tình hình, chỉ là bi thống khó đề nén, bởi vậy đóng cửa trong nhà, cả ngày say rượu. Hơn một năm có thừa, phương mới bớt đau tới. Sau đó lại qua hơn mười năm, ngẫu nhiên cơ hội, mới biết được Thiều Thuần cũng không phải là chết vì khó sinh, mà là sinh non sinh con, dẫn tới Chu Nguyên Chương nghi kỵ. Nàng quá được sủng ái hạnh, cung trong hậu phi đều ghen ghét, lúc này quần công, khắp nơi rải lời đồn đại, Thiều Thuần cố nhiên thông minh, thế nhưng hết đường chối cãi, Chu Nguyên Chương dưới cơn nóng giận, đối nàng động ‘Sắt vảy chi hình’ ...” Nói đến chỗ này, Lương Tư Cầm nhắm mắt lại, khuôn mặt có chút co rúm, toát ra thống khổ cực lớn cùng phần nộ.

(theo: Sắt vấy chi hình là cổ đại trừng phạt vượt quá giới hạn nữ tử cực hình, người bị hại mặc vào miếng sắt rèn đúc vấy, dùng hỏa phần nướng, tử trạng cực thảm)

“Lão tiên sinh.” Nhạc Chi Dương cẩn thận hỏi nói, ” người cùng Chu Nguyên Chương bất hoà, cũng là bởi vì cái này?”

“Đúng vậy a!” Lương Tư Cầm mở hai mắt ra, thần khí tiêu điều mê mang, “Trong lòng ta oán hận cuồng nộ, thế nhưng là trong đó nguyên nhân, lệch lại không cách nào lối ra. Cho nên khắp nơi cùng Chu Nguyên Chương đối nghịch, lý do nhiều như rừng, thực chất bên trong hay là bởi vì Thiệu Thuần.”

“Gì không giết Chu Nguyên Chương vì nàng báo thù?” Nhạc Chi Dương cảm giận bất bình.

“Chu Nguyên Chương bất quá mơ mơ màng màng, người không biết vô tội, ta giết hẳn làm gì?” Lương Tư Cầm lắc đầu cười thảm, “Thiệu Thuần cái chết, sai lầm tất cả đều tại ta, ta không nổi giận rời đi, hết thấy đều sẽ khác biệt. Nếu muốn vì nàng báo thù, cái thứ nhất đáng chết chính là ta...” Hắn hốc mắt ẩm ướt, chột vung tay lên, “Người sắp chết, lời nói cũng thiện, những sự tình này chôn ở trong lòng, tra tấn ta hơn bốn mươi năm, hôm nay nói ra, làm cho lòng người bên trong thoải mái.”

“Tiên sinh khúc mắc chính là Thạc Phi cái chết a?”

Lương Tư Cầm lắc đầu: “Ta mới đầu một vị bi thống, chưa từng cẩn thận suy nghĩ. Bình tĩnh trở lại tưởng tượng, Thiệu Thuần cùng ta phân biệt đến qua đời, trước sau bất quá tháng bảy, nàng sở sinh hài nhi...” Nói đến chỗ này, im ngay không nói.

Nhạc Chi Dương trái tim cuồng loạn, thốt ra mà ra: “Yến Vương là người...” Chột thấy Lương Tư Cầm trừng mắt vắng lai, mắt như lãnh điện, Nhạc Chi Dương lời vừa tới miệng nhất thời nuốt trở vào.

“Không thể hồ ngôn loạn ngữ.” Lương Tư Cầm cau mày, “Năm đó ta hồ thẹn tại tìm tòi nghiên cứu việc này, sau lại đi xa Tây Vực, nhiều năm không giày Trung Thổ. Nhưng chuyện này từ đầu đến cuối như ẩn như hiện, thành trong lòng ta một lớn mấu chốt, không chỉ làm cho người hoang mang, mà lại có hại võ đạo, nếu như không độ được ‘Lục Hư Kiếp’, nhất định bại đối với chuyện này.”

“Ta đã hiểu, tiên sinh đại kiếp sắp tới, cho nên muốn tra ra chuyện này.”

“Có lẽ đi!” Lương Tư Cầm hai mắt hướng lên trời, “Kỳ thật muốn cái gì, ta cũng không rõ lắm. Nhạc Đạo Đại Hội ngày ấy, ta lẫn vào hoàng cung, đi dạo xung quanh, nhưng trong lòng mờ mịt cực kì, có lẽ... Ta chỉ muốn nhìn một chút Thiều Thuần khi còn sống di tích, nhưng nàng chết ở đâu ta cũng không biết. Về sau, các người thụ hòa thượng kia bức bách, ta nhịn không được xuất thủ tương trợ...”

Nhạc Chi Dương giật mình nói: “Kia một trận sương mù là tiên sinh bày ra?”

Lương Tư Cầm thoáng qua gật đầu: “Ta thấy một lần Chu Nguyên Chương, hận cũ phục nhiên, vốn định thừa dịp sương mù, đem hắc một chưởng đập chết. Khi đó bàn tay của ta đã đè vào trên lưng của hắc, nhưng nghĩ lại, dứt bỏ thù hận, hắc chỉ là một cái suy bệnh lão nhân, ta không giết hắc, hắc lại sống được bao lâu? Coi như giết hắc, Thiều Thuần không thể sống lại, cũng giảm bớt không được của ta tội trạng.”

Nhạc Chi Dương trong lòng hã nhiên, Lương Tư Cầm lúc ấy tới gần, hắc lại không hề có cảm giác, không khỏi thở dài: “Tiên sinh lòng từ bi, lấy ơn báo oán, cổ kim ít có.”

“Lòng từ bi?” Lương Tư Cầm lạnh lùng lắc đầu, “Ta ngược lại thà nhưng không có.”

Lương Tư Cầm cùng đồ mạt lộ, làm điều ngang ngược, đối với cuộc đời sở tác sở vi sinh ra lớn lao hoài nghi, tâm tư lập đi lập lại hay thay đổi, liền ngay cả mình cũng khó có thể nắm chắc. Tổ phụ của hãn Lương Tiêu trước kia khuynh thành phá nước, giết chóc rất nhiều, muện tuổi rất có dư tiếc, dạy bảo tử tôn, nhiều lấy nhân ái làm gốc. Lương Tư Cầm câu nệ Vu gia dạy, đặt chân loạn thế, ăn rất nhiều đau khổ, tượng đất mà còn có thổ tính, xem chuyện cũ, không khỏi hồi hận, trong lòng tràn đầy phiền muện oán hận.

Nhạc Chi Dương minh bạch trong lòng của hãn xoắn xuýt, không biết như thế nào an ủi, nghĩ nghĩ, nói ra: “Lão tiên sinh, có một việc không biết thật giả, không biết có nên nói hay không. Ta tại lãnh cung lúc, nghe thấy Tấn vương nhục nhã Yến Vương, nói mẹ hãn trước khi chết từng ở nơi đó ở qua.”

Lương Tư Cầm ứng thanh chấn động, giương mắt nhìn đến, hai mắt tinh quang đốt người, bỗng nhiên nắm chặt Nhạc Chi Dương cổ tay, dùng sức chi lớn, cơ hồ đem hãn xương cổ tay bẻ gãy. Lương Tư Cầm toàn thân phát run, nghiêm nghị nói: “Kia lãnh cung ở đâu?”

“Tử Cầm thành.” Nhạc Chi Dương nhin đau nói nói, ” đến chỗ ấy, ta mới biết được.”

Lương Tư Cầm buông tay ra, cực lực bình tĩnh trở lại, trầm tư một chút, kiên quyết đứng lên, xoay người rời đi. Nhạc Chi Dương vội hỏi: “Lão tiên sinh, người muốn đi đâu đây?”

“Đi trong cung nhìn xem!” Lương Tư Cầm tiếng nói hậm hực.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương nhin không được nói nói, ” mang ta đi được chứ?”

“Mang người?” Lương Tư Cầm quay đầu, bộc lộ kinh ngạc, “Thương thế của người còn chưa tốt toàn.”

“Không ngại sự tình...” Nhạc Chi Dương run rẩy đứng dậy, dùng tay vịn vách tường, cắn răng đi hai bước, đau đến đầu đầy là mồ hôi, “Ta, ta có thể đi bộ.”

Lương Tư Cầm chú mục lúc hứa, nhẹ nói: “Người muốn gặp Bảo Huy công chúa a?”

Nhạc Chi Dương do dự một chút, khẽ gật đầu: “Nếu không gặp nàng, ta, ta không yên lòng.”

Lương Tư Cầm kinh ngạc nhìn nhìn qua hắn, một lát sau, thở dài nói: “Hảo tiểu tử, người so với ta mạnh hơn.”

Hắn hồi hận Thạc Phi sự tình, gặp Nhạc Chi Dương tình yêu cay đắng Chu Vi, cảm động lây, một bả nhấc lên Nhạc Chi Dương, sải bước xuyên tường mà qua, sau lưng hòn đá nhảy lên, tự hành ngăn chặn lỗ thủng, kín kẽ, sơ hở hoàn toàn không có. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy hãi dị, Lương Tư Cầm trực tiếp hướng về phía trước, tay không nhấc, chân bất động, phía trước vách đá nhao nhao vỡ ra, đôi hắn trải qua, lại không hề có một tiếng động khép lại. Nhạc Chi Dương gặp này tình hình quý dị, trong lòng hốt hoảng, nghiễm nhiên thân ở trong mơ.

Chợt cao chợt thấp, chợt khúc chợt thẳng, Lương Tư Cầm một hơi xuyên qua hơn hai mươi đạo vách đá, dày người vài thước, yếu kém cũng có nửa thước có thừa, nhưng ở Tây Thành chi chủ trước mặt, coi là thật không nhược không có gì. Trong chớp nhoáng, phía trước sáng lên, hai người tới dưới ánh sao, không khí thanh tân đập vào mặt, Nhạc Chi Dương chóng mặt, so như say rượu, trong lòng vô cùng kích động, thân thể lại xụi lơ bất lực. Nhiều ngày tới thống khổ ủy khuất từ trên thân ào ra mà ra, hóa thành nước mắt chảy chảy xuống tới.

Lương Tư Cầm cảm giác ra hắn đang run rẩy, cúi đầu nhìn Nhạc Chi Dương một chút, khẽ nhíu mày, lại ngẩng đầu nhìn trời, trăng đang nhô

cao, sao trời thưa thớt, tứ phía tường vây cao ngất, ước chừng cao đến hai trượng. Lương Tư Cầm nhẹ nhàng nhảy lên, bào phục phồng lên, râu tóc bốn tờ, hình như một con chim lớn, lằng lằng lướt qua đầu tường.

Nhạc Chi Dương cực kỳ kinh ngạc, hần phát phát hiện mình trên không trung bay lượn, mặt trăng vừa lớn vừa tròn, kinh thành ngay tại dưới chân. Lương Tư Cầm đủ không chĩa xuống đất, bay qua từng tòa nóc phòng, vượt qua từng đạo tường cao, đến Tử Cấm thành, cao mấy trượng tường thành cũng nhảy lên mà qua. Cuồng phong phá mặt thối tới, Nhạc Chi Dương thể xác tinh thần thư giãn, cảm giác được một loại trước nay chưa từng có tự do.

Cúi đầu nhìn lại, cung khuyết liên miên không ngừng, đèn đuốc lăm ta lăm tăm, cấm quân chọn đèn lồng tung hoành tuần tra, giáp trụ va chạm, âm vang có âm thanh. Lúc này nếu như có người ngẩng đầu nhìn lại, nhất định có thể phát hiện một con màu đen cự đầu xẹt qua không trung.

Lại bay một lát, hai người phiêu nhiên hạ xuống. Bốn phía hoa mộc triền miên, vườn ngự uyển thật sâu, Nhạc Chi Dương hồi tưởng vừa rồi tình hình, trong lòng lại kích động, lại mê hoặc, nhin không được hỏi: “Lão tiên sinh, người như thế lớn bản sự, làm gì còn muốn tham gia Nhạc Đạo Đại Hội trà trộn vào Tử Cấm thành?”

“Ai nói ta là vì trà trộn vào Tử Cấm thành?”

“Vậy người...”

Lương Tư Cầm nhìn khắp bốn phía, lạnh lùng nói ra: “Ta chỉ là muốn nói cho Chu Nguyên Chương, ta muốn tới thì tới, muốn đến thì đến, không cần sát thương một người, không sợ ban ngày ban mặt.”

“Tiên sinh vì sao tổng sợ giết người?” Nhạc Chi Dương xem thường, “Chu Nguyên Chương làm hại người không đủ khổ a?”

Lương Tư Cầm chú mục trông lại, có chút lộ ra tức giận: “Có thể giết người có gì đặc biệt hơn người? Có thể giết mà không giết, đây mới thực sự là ghê gớm.”

Nhạc Chi Dương gương mặt có chút nóng lên, thấp giọng lầm bầm: “Chẳng lẽ tiên sinh liền chưa từng giết người?”

Lương Tư Cầm đưa mắt nhìn trời, Nhạc Chi Dương tùy theo nhìn lại: Bầu trời đêm tối tăm, tinh quang sáng chói, mặt như cát bụi, không biết mấy phần, chợt nghe Lương Tư Cầm nhẹ nhàng nói ra: “Ta chưa hề tự tay giết qua một người, bất quá vô số người bởi vì ta mà chết, cùng ta tự tay giết chết cũng không quá mức phân biệt.” Nói xong thần sắc uể oải, rất có vài phần thương cảm.

Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, vội nói: “Lão tiên sinh, lãnh cung ở bên kia.” Ngón tay hướng tây bắc.

Lương Tư Cầm cầm lên Nhạc Chi Dương, nước chảy mây trôi vòng qua hoa cỏ cây cối, như ảnh như mị, lặng yên không một tiếng động. Nhưng theo Nhạc Chi Dương chỉ điểm, hai người đi đoạn đường, chợt nghe tiếng bước chân vang, mấy cái cung nhân khêu đèn đi tới, vừa đi vừa nói nhỏ. Nhạc Chi Dương trong lòng trầm xuống, Lương Tư Cầm lại không tránh không né, trực tiếp nghênh tiếp. Nhạc Chi Dương không kịp chuẩn bị, trái tim bỗng nhiên nhấc lên, mắt thấy song phương tiếp cận, Lương Tư Cầm phiêu nhiên bắn lên, từ cung nhân đỉnh đầu vút qua, mang theo một trận gió nhẹ, cung nhân tóc mai hoàn chập chờn, tay áo bay lên, nhưng mà không hề có cảm giác, nói chuyện phiếm như cũ, đục không có phát hiện hai cái người sống sờ sờ từ trước mắt trải qua.

Nhạc Chi Dương trong lòng kinh ngạc, chợt nghe Lương Tư Cầm thấp giọng nói ra: “Lại thế nào đi?” Nhạc Chi Dương tỉnh ngộ lại, vội nói: “Phía bên trái...” Lương Tư Cầm ứng thanh phía bên trái, gấp gờ cung nhân, vẫn không tránh né, trải qua địa phương tận là đối phương ánh mắt góc chết,

cung nhân mở mắt như mù, làm như không thấy. Nhạc Chi Dương hết sức kỳ quái, không khỏi ngẫm sinh ảo giác: “Ta đang nằm mơ? Vẫn là đã chết?”

giống như biết Nhạc Chi Dương nghi hoặc, Lương Tư Cầm mở miệng nói ra: “Tiểu tử, người con mắt là không dựa vào được. Ngô, đâu chỉ con mắt, cái mũi, lỗ tai, đầu lưỡi, xúc giác, mọi thứ đều không đáng tin cậy.”

“Cái gì mới đáng tin?” Nhạc Chi Dương không hiểu chút nào.

“Thần ý, hoặc là gọi là Linh giác.” Lương Tư Cầm trầm mặc một chút, “Gặp gỡ người đứng đầu cao thủ, thần ý cũng chưa chắc đáng tin. Đạo lý này, cái kia họ Diệp tiểu cô nương liền rất rõ ràng.”

“Diệp Linh Tô?” Nhạc Chi Dương sững sờ, tiếp theo có chút không phục, “Nàng cũng coi là người đứng đầu cao thủ?”

“Dưới mắt còn không tính.” Lương Tư Cầm lắc đầu, “Nhưng võ công của nàng kì lạ, nếu như luyện đến cảnh giới chí cao, có thể lừa qua đối thủ lục thức, xuất quỷ nhập thần, ban ngày hóa ảnh, tối lui bỗng nhiên, khó lòng phòng bị.”

“Lợi hại như vậy?” Nhạc Chi Dương hết sức hãi dị.

“Nói thì nói như thế.” Lương Tư Cầm khắp lơ đãng nói, ” như thế cảnh giới, luyện không luyện được đến lại là một chuyện khác.”

Đang khi nói chuyện, lãnh cung đã đang nhìn, cửa cung khóa chặt, đèn nhánh không ánh sáng, cỏ hoang um tùm, tường cao pha tạp, chưa đến gần, một cổ hoang vu thanh lãnh đập vào mặt.

Không đợi Nhạc Chi Dương lên tiếng, Lương Tư Cầm phiêu nhiên nhảy lên, vượt qua thành cung, rơi vào đình trong nội viện. Tấn vương chết không lâu sau, cung trong còn không người ở, một đạo đồng khóa treo trên

cửa, gỉ sắc xanh lét, giống như quỷ nhân âm phù. Nhạc Chi Dương nhìn khắp bốn phía, nghĩ đến ngày đó bị bắt tình hình, không khỏi nộ khí xông lên, nghiêng răng nghiêng lợi.

Lương Tư Cầm trầm mặc lúc hứa, cong ngón búng ra, đồng khóa ứng tay mà Lão. Kẹt kẹt một trận vang, cửa điện mở rộng, Lương Tư Cầm dạo bước đi vào, buông xuống Nhạc Chi Dương, từ trong tay áo lấy ra một chi ngọn nến, vê tâm nhóm lửa, chiếu rọi tứ phương.

Nhạc Chi Dương trái tim đập bịch bịch, giương mắt nhìn lên, Lương Tư Cầm mặt không biểu tình, ánh mắt từ trái đến phải, lại từ phải đến trái, rà quét cả tòa cung điện, hai mắt nhắm lại, thở dài một hơi, giữa lông mày toát ra thất vọng thần khí.

“Lão tiên sinh.” Nhạc Chi Dương hỏi nói, ” người đang tìm cái gì?”

“Không có gì.” Lương Tư Cầm cười khổ lắc đầu, “Ta cũng là si tâm vọng tưởng, Thiệu Thuần chết hơn bốn mươi năm, tang thương biến ảo, cho dù lưu lại vết tích, cũng sớm liền hóa thành hư không. Năm đó nàng khốn ở chỗ này, sinh tử lưỡng nan, nhất định thương tâm tuyệt vọng, nhưng hôm nay, ta đứng ở chỗ này, vậy mà đoán không được một tơ một hào tâm cảnh của nàng. Năm đó ta hận nàng tuyệt tình phụ nghĩa, bây giờ xem ra, chân chính tuyệt tình phụ nghĩa chính là ta Lương Tư Cầm.” Nói đến chỗ này, hăn khuôn mặt co rúm, hai tay phát run, trong mắt lộ ra thật sâu hối hận.

“Lão tiên sinh...” Nhạc Chi Dương moi ruột gan, cực lực an ủi đối phương, “Người chết không thể sống lại, người có thể đến đến nơi này, Thiệu Thuần tiền bối ở dưới suối vàng có biết, chắc hăn cũng rất vui mừng.”

“Ở dưới suối vàng có biết a?” Lương Tư Cầm thì thào nói nói, ” nàng ôm hận chết thảm, nhất định oán ta tận xương, cho dù ở dưới suối vàng có

biết, cũng nhất định hóa thành lệ quỷ, hướng ta trả thù oán. A, coi là thật như thế, ngược lại cũng khá, có lẽ nàng ghét ta chê ta, ngay cả quỷ hồn mà cũng không cho ta nhìn thấy.” Nói nhìn khắp bốn phía, bộc lộ thể lương thần khí.

Lương Tư Cầm si ngốc kinh ngạc, giống như mê muội. Nhạc Chi Dương khuyên không thể khuyên, đành phải lắc đầu, dùng cả tay chân leo đến một cây trụ bên cạnh, dự định dựa vào cây cột ngồi xuống, hai tay của hắn sờ đến trụ hạ thạch sở, nhưng cảm giác gập ghềnh, hơi có chập trùng, tinh tế thẳng tắp, dường như nhân lực bố trí.

Nhạc Chi Dương trong lòng khẽ động, cẩn thận tìm tòi, thấp giọng nói: “Ba chữ, không đúng, là hai cái ba chữ...”

“Người nói cái gì?” Lương Tư Cầm ứng thanh trông lại.

“Thạch sở tốt nhất giống có chữ viết...” Nhạc Chi Dương nói còn chưa dứt lời, Lương Tư Cầm phiêu nhiên tiếp cận, giơ lên ánh nến, chiếu hướng thạch sở, sắc mặt hơi đổi một chút, hô hấp dồn dập.

Nhạc Chi Dương gặp thần sắc hắn không đúng, cũng không nhịn được định nhãn nhìn kỹ, nhưng gặp thạch sở bên trên có sáu đầu vết khắc, thẳng như mũi tên, mảnh như tơ tuyền, nhưng bởi vì lâu năm tuổi sâu, đã vì bụi đất che đậy, nếu không phải hai tay sờ đến, chỉ bằng mắt thường rất khó phát hiện.

Lương Tư Cầm vươn tay ra, run rẩy phỉ nhẹ bụi đất, Nhạc Chi Dương phát hiện, sáu đầu vết khắc cũng không tất cả đều ăn khớp, trong đó một nửa đoạn mà không tực, từ đó chia làm hai đoạn.

“Kỳ quái...” Nhạc Chi Dương nhịn không được hỏi nói, ” đây là chữ gì đây?”

“Đây không phải chữ.” Lương Tư Cầm nhẹ nói, “Đây là « Chu Dịch » bên trong khốn quẻ!”

“Nha!” Nhạc Chi Dương giật mình nói, ” định là vị nào khốn ở chỗ này người khắc xuống.”

“Là Thiều Thuần!” Lương Tư Cầm tiếng nói đặng chất.

Nhạc Chi Dương sửng sờ, nghĩ thầm: “Lão tiên sinh quá mức tưởng niệm Thạc Phi, tâm tư có chút hồ đồ rồi, qua hơn bốn mươi năm, chỗ này không biết nhất nhiều ít Hoàng tộc phi tần. Lại nói, đây là quẻ tượng, cũng không phải văn tự, làm sao mà biết chính là Thạc Phi bút tích?” Lập tức theo miệng hỏi: “Tiên sinh thế nào biết là Thiều Thuần tiền bối lưu lại?”

“Thiều Thuần tuyệt đỉnh thông minh, không thể so với cô gái tầm thường.” Lương Tư Cầm bình tĩnh nhìn qua thạch sở bên trên quẻ tượng, “Khốn người tù vậy. Cái này một cái ‘Khốn’ quẻ, người bên ngoài xem ra, tựa hồ bất luận cái gì tù phạm đều sẽ lưu lại, duy chỉ có đối ta, ý nghĩa có khác biệt lớn.”

Nhạc Chi Dương rất là hiếu kì, muốn nói lại thôi, Lương Tư Cầm liếc hắt một cái, sâu kín nói ra: ” ‘Khốn quẻ’ sáu hào, trong đó ba sáu hào hào từ là: ‘Khốn tại thạch, ở vào cây củ ấu; nhập tại cung, không thấy vợ hắt, hung’ !”

“Nhập tại cung, không thấy vợ hắt, hung...” Nhạc Chi Dương thấp giọng niệm tụng, giật mình giật mình, “Đây không phải ám chỉ năm đó tiên sinh trở lại về trong nhà, không thấy Thiều Thuần tiền bối a?”

“Đúng vậy a!” Lương Tư Cầm ảm đạm gật đầu, “Đây là một quẻ để lại cho ta.”

“Thiều Thuần tiền bối thế nào biết tiên sinh sẽ đến?” Nhạc Chi Dương cảm thấy nghi hoặc.

“Nàng cũng không biết.” Lương Tư Cầm đau thương cười một tiếng, “Nàng chỉ là hi vọng ta tới.”

“Thế nhưng là...” Nhạc Chi Dương vẫn cảm giác không hiểu, “Thiền Thuần tiên bối có gì thâm ý? Chỉ vì trào phúng tiên sinh?”

“Không phải!” Lương Tư Cầm lắc đầu, “Phục Hi sáu mươi bốn quẻ, phương vị các có khác biệt, lấy cái này cây cột làm trục, ‘Khốn’ quẻ phương vị ứng ở nơi đó...” Nói ngón tay đông nam phương hướng.

“Chỗ ấy?” Nhạc Chi Dương nhíu mày nhìn lại, cái bàn cô độc, không nhìn thấy gì, năm đó dù có sự vật, kinh lịch hơn bốn mươi năm, từ lâu đổi hầu như không còn .

“Nếu muốn lâu dài bảo tồn tin tức, thứ gì nhất là thuận tiện?” Lương Tư Cầm hỏi.

Nhạc Chi Dương liếc nhìn trong điện, đột nhiên hai mắt sáng lên: “Tảng đá, không, cục gạch...”

Lãnh cung trên mặt đất xây rất nhiều đá xanh gạch vuông, thâm niên tuổi lâu, sinh ra sớm thương rêu. Lương Tư Cầm nhẹ gật đầu, nói ra: “Nếu muốn lưu truyền hậu thế, không ai qua được trên tảng đá khắc chữ.”

“Khắc vào gạch đá lên sao?” Nhạc Chi Dương liếc nhìn mặt đất, “Cái nào một viên gạch thạch?”

“Đã là khốn quẻ ba sáu hào hào từ, ba sáu mươi tám, đó chính là từ cây cột cất bước, ‘Khốn’ quẻ phương hướng thứ mười tám cục gạch thạch.” Lương Tư Cầm vừa nói vừa đi, tại một viên gạch thạch trước dừng lại, nâng nền vừa chiếu, gạch mặt sạch sẽ, cũng không có chữ dấu vết.

“Đoán sai rồi sao?” Nhạc Chi Dương hỏi.

Lương Tư Cầm trầm ngâm một chút, vận chỉ móc rơi gạch đá chung quanh bụi đất, đem tấm gạch lật quay tới, lau đi bùn đất, hiển lộ ra một số nhỏ bé mơ hồ chữ viết, xem tình hình, người khắc họa công cụ vụng về, khí lực không tốt, cứ việc phí sức phí sức, y nguyên khắc đến xiêu xiêu vẹo vẹo, quanh co khúc khuỷu.

“Coi là thật có chữ viết.” Nhạc Chi Dương kích động không thôi, thế nhưng là nhìn lên chữ viết, nhưng lại một cái cũng không biết, “Đây là chữ gì?”

“Mông Cổ văn tự.” Lương Tư Cầm nhẹ nói.

“Viết cái gì?”

“Nhìn không ra.” Lương Tư Cầm nhẹ nhàng lắc đầu, “Đôi câu vài lời, không thành chương câu.”

Nhạc Chi Dương thất vọng, nói ra: “Ta còn tưởng rằng viết Yến Vương thân thể.”

Lương Tư Cầm liếc nhìn hẩn một cái, nhàn nhạt nói ra: “Cái này nên chẵn lẻ văn.”

“Chẵn lẻ văn?”

“Một câu nếu có mười cái chữ, một ba năm bảy chín là lạ số lượng, hai bốn sáu tám mười vì số chẵn chữ, có khi vì giữ bí mật, có thể đem số lẻ chữ viết tại một trang giấy bên trên, số chẵn chữ viết tại một trang giấy khác bên trên, hai tấm giấy hợp lại cùng nhau, mới có thể nhìn ra ý tứ của những lời này.” Lương Tư Cầm nhìn khắp bốn phía, “Nếu ta đoán không sai, hẩn là còn có một khối gạch đá, khắc số chẵn chữ.”

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên nói: “Tiên sinh thế nào biết là số chẵn chữ, không phải số lẻ chữ?”

“Sáu mươi bốn quẻ bên trong, quẻ "Khốn" xếp tại bốn mươi bảy vị, bảy là lạ số.” Lương Tư Cầm nhìn một chút trong tay tấm gạch, khắp lơ dang nói, ” cái này một khối là số lẻ chữ.”

Nhạc Chi Dương lòng đầy nghi hoặc, còn muốn hỏi lại, Lương Tư Cầm bỗng nhiên biến mất, trong phòng có chút tối sầm lại, rồi lại bỗng sáng lên. Lương Tư Cầm đối mặt một cây khám vào vách tường cây cột, hai mắt nhìn chăm chăm thạch sở, ánh mắt có chút hoảng hốt.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương hỏi nói, ” tìm được a?”

Lương Tư Cầm gật đầu: “Đây là một quẻ ‘Quy muội’ .”

“Quy muội?” Nhạc Chi Dương kỳ nói, ” Em gái con rùa đen?”

Lương Tư Cầm khóc không ra nước mắt đã không phải, nhìn hẩn một chút, nói ra: “Quy muội là trở về về, tỷ muội muội, chứ quẻ bên trong xếp tại năm mươi bốn vị, chủ quan vì nữ tử vội vàng lấy chồng, muốn vì chính thể, phản thành tiêu thiếp, mong muốn bất toại, khắp nơi bị quản chế, kết như trên sáu hào lời nói: ‘Nữ nhận giỏ, không thực; sĩ khuê dê, không máu, không du lợi’ .”

“Có ý tứ gì?” Nhạc Chi Dương hỏi.

“Cái này a?” Lương Tư Cầm thở dài một hơi, “Muốn nhanh mà không đạt, lấy giỏ trúc mà mức nước là công dã tràng.”

Nhạc Chi Dương trầm mặc một chút, nhỏ giọng nói ra: “Đây không phải Thiều Thuần tiên bối khắc hoạ a?”

“Cái này một quẻ nếu như rơi vào ở trên sáu, sáu sáu ba mươi sáu...” Lương Tư Cầm ánh mắt nhìn về phía Đông Nam góc tường, do dự một chút, chậm rãi đi đến, đếm tới Ba mươi sáu cục gạch thạch, chậm rãi cúi đầu, lấy ra ngoài, cử động cứng nhắc chậm chạp, không giống hoành Tuyệt

Thiên hạ cao thủ một đời, giống như là tuổi xế chiều đồ nghèo suy bước lão nhân.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 95 : Chương 95: Tình Cừú Khó Khăn (Ba)

Chương 95: Tình cừu khó khăn (ba)

Lương Tư Cầm buông xuống hai khối gạch đá, song song một chỗ, nâng nển so sánh, Nhạc Chi Dương sau lưng hắt, chỉ có thể trông thấy bóng lưng, nển trong ngọn lửa, Lương Tư Cầm không nhúc nhích, thời gian giống như ngưng trệ, nương theo ánh lửa lay động, trong điện cảnh vật trở nên phiêu hốt mê ly. Nhạc Chi Dương thân ở ở giữa, sinh lòng ảo giác, giống như trông thấy một cái áo tơ nữ tử, dung mạo tuyệt đại, sầu khổ ưu thương, kéo lấy xiềng xích tập tễnh hành tẩu, khi thì tại thạch sở bên trên phác hoạ, khi thì vượt qua tấm gạch, dùng trên cùng tay góc nhọn khó khăn khắc, nằng gương mặt trắng bệch, trong mắt lại có lửa cháy hừng hực, tấm gạch bên trên chữ chữ huyết lệ, quan hệ cực đại bí mật, nhất định phải cẩn thận ẩn tàng, không thể có chút sơ thất. Tại cái này đơn sơ xứ sở, nữ tử dốc hết bình sinh mưu trí, chỉ mong một số năm sau, người kia chú ý nhớ tình cũ, sẽ đến nơi đây phát hiện bí mật, cái này kỳ vọng vô cùng xa vời, nhưng lại không còn hăn muốn. Nữ tử giữa lông mày lộ ra thật sâu tuyệt vọng, nước mắt thuận hai gò má trượt xuống, nhỏ trên tay gạch bên trên...

Lương Tư Cầm thở dài ra một hơi, chầm chậm đứng dậy. Nhạc Chi Dương từ trong ảo giác thức tỉnh, định nhãn nhìn lại, thốt ra mà ra: “Lão tiên sinh, Yến Vương là ai nhi tử?”

“Kia có quan hệ gì?” Lương Tư Cầm mỗi chữ mỗi câu, thanh âm vô cùng rõ ràng, “Vô luận như thế nào, hăn là nhi tử của Thiều Thuần!”

Nhạc Chi Dương sững sờ, Lương Tư Cầm hai tay nắm chặt, phốc, gạch đá vỡ nát, hóa thành tro bụi.

Nhạc Chi Dương “A” một tiếng, mắt nhìn lấy Lương Tư Cầm xoay người lại, giây lát công phu, già nua đâu chỉ mười tuổi.

Nhạc Chi Dương lấy làm kinh hãi, hăn gặp Lương Tư Cầm hủy đi gạch đá, phỏng đoán hăn càng che càng lộ; giờ phút này gặp hăn thần khí, không vui không buồn, ần ần nhưng lộ ra một cỗ khó nói lên lời uế oải, có lẽ... Yến Vương vốn là nhi tử của Chu Nguyên Chương, Thạc Phi cái chết hoàn toàn vô tội.

Đang miên man suy nghĩ, Lương Tư Cầm đột nhiên đem hăn nắm lên, nhất cử bước, xuyên qua cửa điện, rơi vào trên tường rào phương. Lương Tư Cầm đứng tại đầu tường, chú mục cung khuyết bóng đen, gió đêm ung dung thổi tới, cuốn lên hăn vạt áo tay áo tóc dài, ánh mắt của hăn rất là ưu thương, bốn phía hoa mộc đau khổ trong lòng, liền cả trên trời ánh trăng cũng ảm đạm .

“Lão tiên sinh.” Nhạc Chi Dương cẩn thận nói nói, ” Công chúa ở chỗ ấy...”

Lương Tư Cầm thân thể run lên, như ở trong mộng mới tỉnh, hỏi: “Nàng ở nơi đó?”

“Nàng ở tại Bảo Huy điện...” Nhạc Chi Dương chần chờ một chút, “Cách chỗ này không xa.”

“Đi thôi!” Lương Tư Cầm mất hứng, bi thương tại tâm chết, nhìn hăn đuôi lông mày khóe mắt, rất có bi quan chán đời chi ý.

Nhạc Chi Dương âm thầm thở dài, vạch Bảo Huy cung phương vị. Lương Tư Cầm như gió lao đi, ven đường cung khuyết chìm ngẫm, chưa có sáng ngời, chỉ nghe để mùa thu kêu khê, kêu chim gáy vang, to như vậy

cầm thành tĩnh mịch hoang vu. Nhạc Chi Dương để ở trong mắt, trong lòng sinh ra mấy phần chẳng lành.

Trong chớp nhoáng, Bảo Huy cung liền tại phía trước, tối tăm lạnh ngắt, trống vắng im ắng, chỉ có Thiên Điện một điểm ánh nến, lập loè nhấp nháy, yếu ớt muốn diệt.

Lương Tư Cầm lắc người một cái, vượt qua nóc nhà, rơi vào Thiên Điện phía trước. Nữ tử tiếng nước nở yếu ớt bay tới, Nhạc Chi Dương trong lòng nôn nóng, giãy dụa lần tới.

Lương Tư Cầm thấy thế, tại hắc khuỷu tay tiếp theo năm, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một dòng nước nóng nhảy lên nhập thể nội, thẳng tới lòng bàn chân, hai chân có khí lực, đủ cái cổ đau đớn giảm bớt. Hắc không kịp ngác nhiên, đi mau hai bước, đi vào phía trước cửa sổ, xuyên phá giấy dán cửa sổ nhìn lên, đã thấy một cái cung trang nữ tử quỳ gối hương án trước thút thít, toàn thân áo trắng, chính là Chu Vi thị nữ Tổng trà, lại nhìn trên hương án một chút, hương nến chập chờn ở giữa, chiếu rọi ra một mặt linh bài, hình dạng và cấu tạo thô lậu, phía trên cong vẹo viết “Đại Minh Bảo Huy công chúa chi vị” .

Nhạc Chi Dương chỉ nghi năm mơ, dùng sức dụi dụi con mắt, định nhãn lại nhìn, kia bất tự rõ ràng, minh bạch không sai. Nhạc Chi Dương tim kịch liệt đau nhức, hai mắt biến thành màu đen, khó khăn tụ tập khí lực đột nhiên biến mất, thân thể mềm nhũn, co quắp xuống dưới.

Lương Tư Cầm gập hắc thần khí, trong lòng biết khác thường, hướng trong môn trường một trường, cũng là rất là giật mình, suy nghĩ một chút, đẩy cửa vào.

Tổng trà ứng thanh quay đầu, không kịp gọi, Lương Tư Cầm vung tay áo, Tổng trà cổ như thêm vòng sắt, lên tiếng không được, nàng nhìn qua hai người, kinh hãi muốn tuyệt, muốn giãy dụa, thân thể lại như đông cứng.

Lương Tư Cầm nhìn chăm chú linh vị, chân mày nhíu chặt, quay đầu nhìn lên, Nhạc Chi Dương sắc mặt trắng bệch, nhìn qua linh bài hai mắt vô thần, nghiêm nhiên nửa chết nửa sống, thành một cái xác không. Lương Tư Cầm âm thầm thở dài, nhìn lại Tống trà nói ra: “Ta cũng vô ác ý, có chuyện hỏi người, người như đáp ứng, chớp mắt ba lần.”

Tống trà ngay cả nháy mắt, Lương Tư Cầm phẩy tay áo một cái, Tống trà thở ra hơi, vừa đi vừa về liếc nhìn hai người, trong mắt ý sợ hãi không lùi.

“Cái này là của ai?” Lương Tư Cầm ngón tay linh bài.

“Bảo, Bảo Huy công chúa!” Tống trà không lưu loát lên tiếng, nhìn qua linh bài, nước mắt im ắng chảy xuống.

Nhạc Chi Dương nguyên bản còn có hoài nghi, gặp nàng thần sắc, lập tức tuyệt vọng, hai mắt nhắm lại, toàn thân phát run, trong đầu đều là Chu Vi khi còn sống giọng nói và dáng điệu, lập loè nhấp nháy, không dung nắm chắc.

Lương Tư Cầm trầm mặc lúc hứa, lại hỏi: “Nàng chết như thế nào?”

Tống trà nhìn chăm chăm hai người, bộc lộ nghi hoặc thần khí, ấp a ấp úng nói: “Phục, uống thuốc độc...”

Nhạc Chi Dương ứng thanh run lên, ngẩng đầu nhìn Tống trà, run rẩy hai lần, thế nhưng là nói không ra lời. Lương Tư Cầm đoán được hẩn tâm tư, nghĩ nghĩ, hỏi: “Vì sao uống thuốc độc?”

“Tiểu nữ tử địa vị ti tiện, không biết tường tình...” Tống trà nơm nớp lo sợ, “Chỉ nghe bọn công công nói, công chúa trúng một cái yêu đạo yêu pháp, tình mê tâm hồn. Bệ hạ phát hiện về sau, giết cái kia yêu đạo, để công chúa gả cho Trường Hưng hầu thế tử, kết quả...” Tống trà hốt mắt đỏ

lên, bỗng nước mắt chảy ròng, “Công chúa chấp mê bất ngộ, giả ý đáp ứng lấy chồng, nhân lúc người ta không để ý, ăn vào kịch độc...”

Nhạc Chi Dương khổ tâm bách chuyển, khí huyết tích tụ, nghe đến nơi này nhin không được, phun ra một ngụm máu tươi.

Lương Tư Cầm khẽ nhíu mày, một tay đặt lên Nhạc Chi hậu tâm Dương hậu tâm, truyền khí lực, bình phục hãn khí huyết; Tống trà cũng hải nhiên nhìn chăm chú, nhưng cảm giác thiếu niên áo quần lam lũ rất là nhìn quen mắt, thế nhưng là moi ruột gan, cũng nghĩ không ra ở đâu gặp qua.

Lương Tư Cầm chân khí tinh thuần vô cùng, chỗ qua cường gân hoạt huyết, ngũ tạng an bình, Nhạc Chi Dương thở phào được một hơi, đầu choáng váng não chìm, hoang mang lo sợ, mang mang nhiên không biết người ở chỗ nào. Lương Tư Cầm thấy bộ dáng của hãn, thở dài trong lòng, lại hỏi: “Người vì sao ở chỗ này bái tế? Công chúa linh đường ở đâu?”

“Không có linh đường.” Tống trà đau thương rơi lệ, “Ta từ nhỏ mà phục thị công chúa, lại ngay cả năng di thể cũng không có gặp. Cho nên khổ sở trong lòng, vụng trộm giấu diếm người khác, tới chỗ này tư tế... Các người, các người là ai? Làm sao? Làm sao xông vào cung?”

Lương Tư Cầm thoáng qua gạt đầu, vung tay lên, Tống trà nhất thời mê man, quay đầu nhìn lại, Nhạc Chi Dương còn mê mẫn trừng trừng nhìn qua linh bài, lập tức vỗ vỗ bờ vai của hãn, nói ra: “Hoàn toàn không có di thể, hai không linh đường, sống hay chết, cũng còn chưa biết. Tiểu tử, tỉnh lại một chút, chớ vì mấy câu nhiễu loạn tâm chí.”

Rải rác vài câu, đơn giản là như thể hồ quán đỉnh. Nhạc Chi Dương giật mình tỉnh lại, nghĩ thầm: “Đúng vậy a, nói tới nói lui, đều là Tống trà lời nói của một bên, bà nương ghê tởm, nói hươu nói vượn cũng chưa biết chừng, chỉ cần... Chỉ cần một khắc không có gặp công chúa di thể, ta liền một khắc cũng không thể hết hi vọng...” Nghĩ được như vậy, không khỏi

mũi chua nóng mắt, suýt nữa mà rơi lệ, biết rõ hi vọng xa vời, thế nhưng cố gắng giữ vững tinh thần, gượng cười nói: “Lão tiên sinh nói đúng lắm, nàng luôn luôn ở tại Chu Nguyên Chương bên người phụng dưỡng, hoàn mỹ hồi cung, cũng chưa biết chừng.”

“Rất tốt!” Lương Tư Cầm tinh thần phấn chấn, “Ta cũng đang muốn gặp một lần Chu Nguyên Chương!”

Hai người ra Bảo Huy cung, nhưng gặp cung điện trùng điệp, cung khuyết chập trùng, Nhạc Chi Dương hết sức lo lắng, nhin không được hỏi: “Chu Nguyên Chương ở nơi đó?”

“Năm đó hẳn thường ở Càn Thanh Cung, đã cách nhiều năm, không biết cái này yêu thích biến hay chưa?” Lương Tư Cầm trầm ngâm một chút, “Trước qua bên kia nhìn một cái.”

Hai người nhanh như điện chớp, đi nhanh về hướng Đông, bên người cung khuyết rộng điện vút qua. Nhạc Chi Dương nhìn qua cao ngất bóng đen, hết cách khẩn trương lên, nghĩ thầm: “Chu Vi như tại còn tốt, nếu như không tại cha nàng bên người, ta, ta lại ứng nên làm thế nào cho phải?”

Trong thoáng chốc, Lương Tư Cầm bỗng nhiên dừng lại, Nhạc Chi Dương hỏi: “Lão tiên sinh, người...” Lương Tư Cầm làm ra im lặng thủ thế, chỉ chỉ dưới phòng ốc mặt, Nhạc Chi Dương đảo mắt nhìn lại, phía dưới vịnh ngô hẻm trong đứng lặng vài bóng người, không nhúc nhích, như một cục như đá.

“Thái giám gác đêm?” Nhạc Chi Dương thấp giọng phỏng đoán, Lương Tư Cầm lắc đầu, chột trầm xuống thân, nhảy xuống nóc nhà, rơi vào một bóng người phía trước.

“A...” Lần này xuất kỳ bất ý, Nhạc Chi Dương suýt nữa kêu thành tiếng.

Người kia đứng lặng phía trước, nhìn phục sức quả nhiên là tên thái giám, cầm trong tay phất trần, hai mắt khép hờ, giống như đứng thẳng chìm vào giấc ngủ, hai người rơi xuống đất, hăn cũng không hề có cảm giác.

Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, có khác hai tên thái giám đứng thẳng nơi xa, một già một trẻ, cũng là hai mắt nhắm lại, ngây người bất động.

“Kỳ quái!” Nhạc Chi Dương nhin không được đưa tay đẩy đi, cái kia thái giám ứng tay mà ngã, thẳng tắp, mất thăng bằng, giống như giống như một cây cọc gỗ.

“Làm sao?” Nhạc Chi Dương giật mình nói, ” hăn chết?”

Lương Tư Cầm lắc đầu: “Hăn bị câu hồn!”

“Câu hồn?” Nhạc Chi Dương nhất thời chuyển bất quá suy nghĩ, “Đó không phải là chết a?”

“Cùng chết khác biệt.” Lương Tư Cầm nói nói, ” người khác còn sống, chỉ là không còn tri giác.”

Loại sự tình này chưa từng nghe thấy, Nhạc Chi Dương sửng sốt một chút, hỏi: “Ai làm ?”

“Còn có thể là ai?” Lương Tư Cầm thở dài một hơi, “Oan gia ngõ hẹp, Vân Hư cũng tới.”

Nhạc Chi Dương trái tim thành thịnh cuồng loạn, Vân Hư thủ đoạn tàn nhẫn, một khi xông vào trong cung, Chu Nguyên Chương tính mệnh đáng lo, Chu Vi cũng sẽ nhận liên luy. Trong lòng hăn quỳnh lên, nhanh chân liền chạy, mới chạy mấy bước, chợt thấy đủ cái cổ đau đớn, một cái lão đảo té ngã trên đất.

Hắn nằm rạp trên mặt đất, uể oải muốn chết, chợt nghe Lương Tư Cầm thở dài một hơi, đưa tay qua đến đem hắn nhẹ nhàng đỡ dậy. Nhạc Chi Dương từ hận vô năng, hốc mắt nóng lên, nước mắt trôi xuống dưới.

Lương Tư Cầm liếc nhìn hắn một cái, khẽ lắc đầu, nâng hắn khuỷu tay phải, nội lực đi tới, hai người đang không mà lên, lướt qua mái cong nóc nhà. Nhạc Chi Dương quét mắt nhìn lại, phía dưới trên đất trống thình thoảng xuất hiện cung nữ, thái giám, đều là nhắm mắt ngậy người, tận như lúc trước thấy, tư thái đủ loại kiêu dáng, coi là thật giật mình mắt kinh tâm, nghiễm nhiên thời gian dừng lại.

Nhạc Chi Dương cảm thấy hãi nhiên, đang muốn mở miệng, Lương Tư Cầm bỗng dừng lại, chú mục nhìn hướng phía dưới. Nhạc Chi Dương theo ánh mắt của hắn nhìn lên, trái tim đột nhiên co vào, cơ hồ ngừng đập.

Vân Hư vân áo tím mũ trắng, đi đầu hành tẩu, đi theo phía sau một nam một nữ, nam là Vân Thường, nữ tử đúng là Diệp Linh Tô. Nhạc Chi Dương biết rõ cha hắn nữ ở giữa ngăn cách, gặp tình hình này, không hiểu chút nào: “Diệp cô nương làm sao cũng tại? Chẳng lẽ lại cũng trúng ‘Tâm Kiếm’?”

Phút chốc sáng ngời thoảng hiện, mấy tên thái giám mang theo đèn lồng, bưng lấy dụng cụ từ nguyệt môn đi ra, trông thấy ba người, chỉ sững sờ, lập tức định trụ. Vân Hư mắt lộ ra kỳ quang, điềm nhiên như không có việc gì, từ bọn thái giám bên người đi qua, như ảnh như huyền, nước chảy mây trôi. Vân Thường dò xét thái giám, một mặt bội phục, Diệp Linh Tô lại là khẽ nhíu mày, tựa hồ có chút bất đắc dĩ. Nhạc Chi Dương gập nàng thần chí thanh minh, trong lòng càng kỳ quái.

Lương Tư Cầm quay người lại, phía bên trái lao vùn vụt, trong nháy mắt, liền đem Vân Gia ba người xa xa bỏ xuống. Đột nhiên đèn đuốc đập vào mắt, Càn Thanh Cung thành linh đang nhìn, cung trước trên đất trống đứng thẳng một số thị vệ, đeo kiếm đeo đao, đề phòng sâm nghiêm, tích

thủy dưới mái hiên cũng có vài chục tên thái giám, cung nữ, nơm nớp lo sợ, thần sắc hoảng hốt.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy bầu không khí khác thường, Lương Tư Cầm lại không ngừng bước, mang theo hắc đi mau hai bước, giống như giống như một sợi khói nhẹ, vượt qua đám người đỉnh đầu, đến trên nóc nhà, phẩy tay áo một cái, mái nhà im ắng nháy ra, lộ ra một cái động lớn. Hắc chìm thân chui vào, sau lưng mảnh ngói lặng yên khép lại, Nhạc Chi Dương chưa còn qua thần đến, hai người đã ở xà ngang phía trên, tình hình phía dưới nhìn một cái không sót gì.

Chu Nguyên Chương nằm ở trên giường, mặt như giấy vàng, nhắm mắt mê man. Trước giường xếp thành một hàng, quỳ Chu Doãn Văn, Ninh Quốc công chủ, Mai Ân, ba người rút thút tha thút thít dựng, khóc không ngừng; Lãnh Huyền dẫn ngự y, cung nữ, theo hầu ở bên, thần sắc đau thương.

Nhạc Chi Dương nhìn lướt nội cung, không thấy Chu Vi, thoáng chốc tâm lạnh như băng, hai lỗ tai ong ong một mảnh.

“Đủ rồi!” Chu Nguyên Chương đột nhiên mở hai mắt ra, thanh âm khàn giọng âm yếu, giống nhau lọt khí ống bễ, “Khóc cái gì? Trẫm còn chưa có chết đâu!”

“Hoàng tổ...” Chu Doãn Văn gặp hắc như muốn giãy lên, hoảng bước lên phía trước, đỡ lấy cánh tay của hắc.

Chu Nguyên Chương hơi chút nếm thử, bỗng từ bỏ, bất lực nằm xuống nói: “Nghe! Trẫm chết về sau, chử vương vào không được hưởng vợi về chịu tang, nhất là Yến Vương...”

“Rõ!” Chu Doãn Văn thấp giọng trả lời.

Chu Nguyên Chương gắt gao cầm tay hắn: “Ninh Vương, Yến Vương, có thể lẫn nhau kiềm chế, tuyệt đối không nên quên .”

“Tôn nhi sẽ không quên.”

“Còn có...” Chu Nguyên Chương miệng lớn thở dốc, “Bảo khánh công chúa tuổi nhỏ, không thể một ngày không mẹ, Trầm xá Trương Mỹ nhân khỏi chết, về phần cái khác phi tần, hết thầy ban được chết chết theo...”

Lương Tư Cầm ứng thanh run lên, năm ngón tay đột nhiên nắm chặt, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy cánh tay kịch liệt đau nhức, nhin không được giương mắt nhìn lên, nhưng gặp Lương Tư Cầm song mi cao gầy, mặt có tức giận, thân thể có chút phát run, cực kỳ gắng sức kiềm chế trong lồng ngực tình cảm.

“Hoàng tổ!” Chợt nghe Chu Doãn Văn run giọng nói nói, ” những sự tình này đều làm xong, ngoại trừ Trương Mỹ nhân, tất cả phi tần đều đã...”

Nhạc Chi Dương bừng tỉnh đại ngộ, vì sao cùng nhau đi tới, cung trong hắc ám quanh quẽ, không đèn đuốc.

“Thật sao?” Chu Nguyên Chương có chút thất thần, “Còn có cái gì? Trầm còn có cái gì không nói?”

“Phụ hoàng.” Ninh Quốc công chủ nói, ” ngài an tâm dưỡng bệnh, đừng lại phí sức .”

“Không...” Chu Nguyên Chương cực lực hồi tưởng, “Nhất định còn có cái gì? Trầm nhất thời nhớ không ra thì sao, nghĩ không ra...”

“Hoàng tổ không nên miễn cưỡng...”

“A, nhớ lại, Phó Hữu Đức tên kia không thể tín nhiệm, Trầm vừa chết, người liền giết hắn.”

Đám người hai mặt tương đối, Chu Doãn Văn thần sắc xấu hổ, Ninh Quốc công chủ nhỏ giọng nói ra: “Phụ hoàng, Phó Hữu Đức đã sớm chết.”

“Chết rồi?” Chu Nguyên Chương sững sốt một chút, “Chết như thế nào?”

“Phụ hoàng tự mình hạ chiếu giết...”

Chu Nguyên Chương trầm mặc một chút, lại nói: “Canh Cùng đâu? Hẳn chết chưa?”

“Tin Quốc công cũng đã chết.”

“Trẫm giết?”

“Không phải!” Chu Doãn Văn nhẹ nói, “Hoàng tổ, Tin Quốc công là chết bệnh .”

Chu Nguyên Chương tựa hồ buông lỏng một hơi, chậm chậm nhắm mắt lại, sắc mặt nhu hòa: “Canh Cùng là người tốt, Trẫm còn cùng hãn buông tha trâu đầu...”

Nhạc Chi Dương nhìn qua lão Hoàng đế, trong lòng vừa hận lại yêu, nhất đại hùng chủ lâm chung sắp chết, điên đảo rối loạn, cùng bình thường lão nhân không có gì khác biệt.

“Ai...” Cửa điện bên ngoài vang lên một tiếng thấp giọng hô, tiếng hô chưa tuyệt, im bật mà dừng.

Lãnh Huyền mày trắng một hiên, lắc thân đi ra ngoài, bắt quá một lát, chột lại trở về, cao giọng hét lên: “Nhanh nhắm mắt...”

Nói còn chưa dứt lời, một đạo kiếm quang truy tung mà vào, thẳng đến lão thái giám tim. Lãnh Huyền vung vẩy phất trần, phiêu nhiên lui lại, Vân

Thường xông vào tâm cung, phi kiếm trong tay rung động, trong nháy mắt, đâm ra sáu kiếm.

Đột nhiên xuất hiện địch nhân, cung trong người không không kinh ngạc, mắt nhìn lấy Vân Hư xốc lên rèm châu, tiêu dao vượt qua cửa, Chu Doãn Văn đang muốn mở miệng quát lớn, ánh mắt cùng hấn đụng một cái, đột nhiên tâm thần hoảng hốt, toàn thân buồn ngủ, suy nghĩ vụt sáng hai lần, trong đầu trống rỗng.

Vân Hư quét mắt ở giữa, chế trụ đám người, chỉ có Chu Nguyên Chương nhắm mắt u ám, không cùng hấn hai mắt nhìn nhau. Lãnh Huyền định lực cao minh, đang cùng Vân Thường đánh đến khó phân thắng bại.

Diệp Linh Tô cũng tiến vào cung điện, ngắm nhìn bốn phía, ánh mắt rơi trên người Chu Nguyên Chương, nhẹ nhàng nhíu nhíu mày, đột nhiên nói: “Hắn sắp phải chết!”

Vân Hư trầm mặc không nói, chú mục phía trước, hai đạo nhân ảnh chợt đến chợt đi, công thủ như điện. Vân Thường xuất kiếm vừa nhanh vừa độc, chiêu chiêu đâm về đối thủ yếu hại; Lãnh Huyền lại thân pháp phiêu hốt, xuất thủ thư giãn, phát trần bên trên tơ bạc chợt tụ chợt tán, nhao nhao loạn loạn, nhìn như một kiếm liên có thể đâm xuyên, Vân Thường hết lần này tới lần khác không thể tới gần, thường thường một chiêu chưa hết, bận bịu lại thu hồi trường kiếm.

Nhạc Chi Dương cảm thấy kỳ quái, định nhãn nhìn kỹ, phát hiện Lãnh Huyền tay phải vung vẩy phát trần, tay trái giấu ở phía sau, ngón trỏ chợt duỗi chợt co lại, lập loè, hóa ra phát trần chỉ là ngụy trang, phía sau “Âm Ma chỉ” mới là sát chiêu. Vân Thường minh bạch đạo lý này, ý vào kiếm nhanh thân tật, không đợi Lãnh Huyền ra chỉ, lập tức lách mình né tránh. Cho nên chợt nhìn đến, hai người làm theo điều mình cho là đúng, cách không đối múa, hơn mười chiêu đảo mắt liền qua, chưa từng đưa trước một chiêu nửa thức, nhưng tại người trong nghề trong mắt, như thế vật lộn, càng

cao hơn đao qua kiếm lại, hơi chút vô ý, thế tất trường kiếm xuyên ngực, chỉ lực sâu huyết.

Nhạc Chi Dương gặp qua Lãnh Huyền thủ đoạn, tới lui bỗng nhiên, chỉ lực tung hoành, võ công mạnh, chỉ ở Tịch Ứng Chân phía trên, không kém Tịch Ứng Chân, cho dù không kịp Vân Hư, muốn thắng Vân Thường cũng không phải việc khó, lúc này tấn thủ thủ thế, quả thực khiến người bất ngờ. Muốn nói nội thương chưa lành, giống như cũng không thể nào nói nổi, giống như là có chỗ lo lắng, chân tay co cứng, sợ ném chuột vỡ bình.

Chính nghi hoặc, bên tai truyền đến Lương Tư Cầm nói nhỏ: “Nhìn con mắt của Vân Hư!” Nhạc Chi Dương sững sờ, giật mình có ngộ, Lãnh Huyền vô luận tiến thoái công thủ, từ đầu đến cuối tránh né cùng ánh mắt của Vân Hư, Vân Thường cũng minh bạch đạo lý này, cho nên một chiêu một thức, đều buộc hẳn trực diện phụ thân hai mắt. Đến lúc này, Lãnh Huyền không khác lấy một địch hai, một mặt ứng phó Vân Thường khoái kiếm, một mặt ngăn cản Vân Hư tên bắn lén, bên trong xâm bên ngoài bức, khổ không thể tả. Vân Thường không có sợ hãi, ra chiêu càng phát ra tàn nhẫn lạnh lẽo, Diệp Linh Tô thờ ơ lạnh nhạt, khe khẽ hừ một tiếng, toát ra một tia khinh thường.

Quanh đi quẩn lại, lại hủy đi mấy chiêu. Vân Thường thân thể chợt chuyển, chợt hướng Chu Doãn Văn đâm ra, Lãnh Huyền bận bịu vùng phát trần, quét về phía thân kiếm, một quẩn một vùng, trường kiếm thoảng qua nghiêng lệch, Vân Thường lộ ra sơ hở, Lãnh Huyền làm bộ ra chỉ, Vân Thường lắc thân né tránh. Lãnh Huyền đang muốn truy kích, ngẩng đầu một cái, chợt cùng Vân Hư đánh cái đối mặt.

Lãnh Huyền rơi vào cái bẫy, tránh đi ánh mắt đã là không kịp, hai người bốn mắt một phát, ánh mắt của Vân Hư rực sáng, Lãnh Huyền toàn thân run lên, ánh mắt mê ly lên. Vân Thường xoát một kiếm, đâm trúng Lãnh Huyền ngực trái, mũi kiếm đâm vào thịt, Vân Thường tâm sinh ra cuồng hỉ, Lãnh Huyền mạnh thù đại địch, giết không biết bao nhiêu Đông Đảo hào

kiệt, trời có mắt rồi, tội ác chồng chất, cuối cùng chết tại dưới kiếm của hãn.

Suy nghĩ mới động, Lãnh Huyền thân thể có chút một bên, da thịt mềm mại trơn trượt, giống như thoa khắp dầu trơn da trâu, Vân Thường mũi kiếm cùng hãn cướp thân mà qua, máu bắn tung tóe phiêu tán rơi rụng. Vân Thường lấy làm kinh hãi, khẩn cấp thu kiếm, Lãnh Huyền cánh tay khép lại, đem trường kiếm một mực kẹp ở dưới nách, Vân Thường một đoạt vô công, cần buông tay, Lãnh Huyền ngón trở tay phải thiểm điện đưa ra, xùy, Vân Thường lão đảo lui lại, “Huyệt Kỳ Môn” bên trên nhiều một ngón tay lỗ, gương mặt đỏ lên phát tím, phun ra một ngụm máu tươi.

biến cố lần này cực nhanh, Vân Hư cũng là trở tay không kịp. Hãn nhìn qua Lãnh Huyền, mắt thấu kinh ngạc, lão thái giám che lấy vết thương, liên thanh ho khan, phun ra hai ngụm máu đàm, nhàn nhạt nói ra: “Hậu sinh khả uly, chỉ là non hơi có chút.”

Vân Thường nổi giận, thả người nhảy lên, một ngụm máu dâng lên, lại ngạnh sinh sinh nuốt xuống. Vân Hư đem hãn ngăn lại, trầm giọng nói: “Lãnh Huyền, người định lực không tệt, lại có thể chống cự ‘Tâm Kiếm’ của ta .”

“May mắn, may mắn!” Lãnh Huyền làm bộ mê thất tâm chí, đem Vân Thường dẫn vào cái bẫy, Vân Hư người trong cuộc, lại cũng chưa thể thấy rõ gian.

“Nhưng người thủ hạ lưu tình, thả Tiểu Khuyển một mạng, giải thích thế nào?” Vân Hư nhìn ra Lãnh Huyền một chỉ này chưa đem hết toàn lực, nếu không, Vân Thường khó thoát khỏi cái chết.

“Vân đảo Vương là người đáng tin, ân oán rõ ràng, người kính người một thước, người cũng tất nhiên đủ số bồi thường.”

“Có ân với ta một tấc, ta cũng hoàn trả gấp bội.”

Lãnh Huyền nhẹ gật đầu: “Bệ hạ dầu hết đèn tắt, gần đất xa trời, còn xin Vân đảo Vương không tiếc từ bi, khiến cho có thể kết thúc yên lành.”

Vân Hư dò xét Lãnh Huyền một chút, đột nhiên nói: “Thật sự là Chu Nguyên Chương trung khuyến, người bốc lên như vậy đại phong hiểm, chính là muốn để cho ta buông tha Chu Nguyên Chương?”

“Đúng vậy!” Lãnh Huyền thở dài một hơi, “Tiểu nhân chỗ chức trách, chỉ nguyện thiện bắt đầu tận cuối cùng.”

Vân Hư suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Tốt, ta đáp ứng người, ta không tự tay giết chết Chu Nguyên Chương.”

“Cha!” Vân Thường ghen ngào kêu sợ hãi, Diệp Linh Tô cũng khuôn mặt có chút động.

“Vân đảo Vương tức giận lượng.” Lãnh Huyền khẽ khom người, “Lãnh mỗ bội phục cực kỳ, bất quá...” Ánh mắt quét về phía váy, tô hai người.

“Yên tâm.” Vân Hư từ tốn nói, “Bọn hãn cũng không sẽ động thủ.”

Lãnh Huyền buông lỏng một hơi, Vân Hư nhìn nhìn hãn, lộ ra một tia giễu cợt. Lãnh Huyền gặp thần sắc hãn, sinh lòng nghi hoặc.

Vân Hư bỗng nhiên rút ra trường kiếm, tiện tay ném một cái, kiếm như điện quang, ông đánh tại Chu Doãn Văn trước người. Lãnh Huyền thầm giật mình, Vân Hư xuất thủ nhanh chóng, không thể tưởng tượng, nếu như một kiếm này ném hướng Chu Nguyên Chương, Lãnh Huyền cho dù có chuẩn bị, cũng cực khó chống đỡ.

Chính nghĩ lại, chợt thấy Chu Doãn Văn mở hai mắt ra, động thân đứng lên, một tay nắm chặt chuôi kiếm, xoát rút ra.

“Ồ!” Lãnh Huyền nhìn qua Thái tôn, trực giác không ổn, Chu Doãn Văn si ngốc kinh ngạc, mở mắt như mù, rõ ràng vẫn thụ người chế trụ.

“Đi thôi!” Vân Hư thanh âm không màng danh lợi nhu hòa, “Giết gia người.”

Chu Doãn Văn giật mình một chút, mặt lộ vẻ giãy dụa thần khí, không tự chủ được, chậm rãi hướng về phía trước, run rẩy giờ trường kiếm lên, nhắm ngay Chu Nguyên Chương cổ họng.

Lãnh Huyền lắc người một cái, phóng tới Chu Doãn Văn, Vân Hư thân thể khẽ động, bỗng nhiên cản tại phía trước. Hai người thân ảnh giao thoa, một tiếng “phạch” trầm thấp vang lên, Vân Hư áp chế lui nửa bước, Lãnh Huyền một cái bổ nhào hướng về sau lật ra, rơi trên mặt đất, ngực kiếm thương máu chảy như suối. Hắn quỳ một chân trên đất, nhìn qua Vân Hư hai mắt sung huyết, dất tiếng nói: “Người lật lọng?”

“Chỗ nào nói?” Vân Hư có chút cười lạnh, “Ta nói không tự tay giết hẳn, cái này a? Cũng không tính tự tay!”

“Người...” Lãnh Huyền nhìn hằm hằm Vân Hư, chỉ chớp mắt, mũi kiếm kia khoảng cách lão Hoàng đế lại tới gần mấy phần, Chu Doãn Văn giống như hãm thân ác mộng, trên mặt hồi hộp sợ hãi, cực lực muốn tỉnh lại, tay cầm kiếm tốc tốc phát run, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từ trên trán trượt xuống.

Vân Thường một bên nhìn, rất cảm giác khoái ý. Diệp Linh Tô lại cảm thấy không đành lòng, nói ra: “Như thế có bội nhân luân, còn không bằng một người một kiếm, giết hết xong việc.”

Vân Hư lạnh lùng liếc nàng một cái, nói ra: “Chu Trùng Bát hai tay dính đầy ta Đông Đảo hào kiệt máu tươi, một kiếm giết, khó tiêu mỗi hận trong lòng ta. Hắc, để hẳn chết tại cháu trai ngoan của mình trong tay, đó mới là thật to báo ứng.”

Diệp Linh Tô nhúu mày không nói. Lãnh Huyền giãy dựa lấn tới, thế nhưng là ngực kịch liệt đau nhức, chân khí sôi trào, Vân Thường một kiếm kia không chỉ đã thương da thịt, trên thân kiếm nội kinh càng là trực thấu phế phủ, Lãnh Huyền tại “Nhạc Đạo Đại Hội” bên trên sở thụ nội thương chưa khỏi hẳn, như thế đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, cho dù miễn cổ ra tay, cũng khổ sở Vân Hư một quan. Tâm hắc gấp sẽ bị loạn, thần chí chưa phát giác thư giãn, Vân Hư thừa lúc vắng mà vào, mắt lộ ra kỳ quang, Lãnh Huyền giật mình chịu một cái muộn côn, đầu choáng váng não chìm, hai mắt mê ly lên.

Mũi kiếm càng ngày càng gần, khoảng cách cổ họng bất quá vài tấc, dường như cảm giác xảy ra nguy hiểm, Chu Nguyên Chương run rẩy một chút, mở hai mắt ra, mông lung nhìn thấy mũi kiếm cùng cháu trai, hồi quang phản chiếu, đột nhiên tỉnh táo lại, nghẹn ngào kêu lên: “Doãn Văn, người làm gì?”

Chu Doãn Văn ứng thanh run lên, mũi kiếm vẫn hướng về phía trước. Chu Nguyên Chương cực lực muốn tránh né, thân thể lại không nghe sai khiến, mắt nhìn lấy mũi kiếm từng phần từng phần bức bách tới.

Gặp hẳn bị này báo ứng, Nhạc Chi Dương vừa mừng vừa sợ, nhưng nhìn Chu Doãn Văn thống khổ giãy dựa, lại cảm giác hắc vô tội đáng thương, mâu thuẫn ở giữa, chợt nghe Lương Tư Cầm thở dài một cái thật dài.

Phía dưới cao thủ tu vi cực cao, nhĩ lực chi linh, đều là thiên hạ ít có nhân vật, thế nhưng là chém giết thật lâu, đều là không biết trên xà nhà có người, nghe thấy thở dài, đều kinh hãi. Vân Hư vừa nhắc mắt, thốt ra mà ra: “Ai?”

Ông, Chu Doãn Văn trường kiếm trong tay phóng lên tận trời, mũi kiếm lướt qua Chu Nguyên Chương cằm, vẽ ra một đạo cạm ngăn, chảy ra từng tia từng tia vết máu.

Lương Tư Cầm mang theo Nhạc Chi Dương phiêu nhiên rơi xuống, tiện tay tiếp được trường kiếm, đình một tiếng, chọn trúng Diệp Linh Tô đâm tới mũi kiếm, thiếu nữ hổ khẩu tê rần, trường kiếm tuột tay. Nàng ứng biến thần tốc, huy chưởng đánh ra, không ngờ trong lòng bàn tay đau xót, thanh ly kiếm chuôi kiếm bỗng đưa trở về, nàng vô ý thức tiếp được, chưởng pháp tiết tấu vừa loạn, phía sau chiêu thức rốt cuộc không sử ra được. Diệp Linh Tô có khổ tự biết, lắc thân lui lại hai bước, đặt chân chưa ổn, chợt thấy Lương Tư Cầm giương một tay lên, xoát, trường kiếm chui vào Vân Hư vỏ kiếm, không sai chút nào, không nhúc nhích tí nào, trong chốc lát, Vân Hư khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy.

Trong điện yên tĩnh một chút, chợt nghe Chu Nguyên Chương suy yếu kêu lên: “Lương Tư Cầm...”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 96 : Chương 96: Tình Cừ Khó Khăn (Bốn)

Chương 96: Tình cừ khó khăn (bốn)

Ba chữ này lại nhẹ vừa mịn, rơi vào Diệp Linh Tô cùng Vân Thường trong tai, lại như kinh Lôi Phích lịch, chấn động đến hai người cứng họng.

“A!” Vân Hư hai mắt đột ngột trương, ánh mắt như hữu hình chất, thu thủy cổ kiếm, phá hộp mà ra.

Lương Tư Cầm không tránh không né, khoanh tay đứng lạng, khí định thần nhàn, ánh mắt của Vân Hư rơi xuống trên người hắn, giống như cá bơi vào biển, chim bay lên núi, tiêu điều vắng vẻ tới đồng hóa, bất lực có thể dùng, vô kế khả thi.

ánh mắt của Vân Hư ảm đạm xuống, giống như đốt hết bó đuốc. Tay phải hắn vừa nhấc, nắm chặt chuôi kiếm, còn không có rút ra, liền nghe Lương Tư Cầm một giọng nói: “Ra ngoài!” Đủ không nhấc, tay bất động, cự lực bài không mà ra.

Vân Hư ngược một buồn bực, không tự chủ được, một cái bổ nhào hướng về sau lật ra, trong nháy mắt biến mất tại ngoài cửa cung. .

Lương Tư Cầm xoay chuyển ánh mắt, quét về phía Vân Thường huynh muội, Vân Thường mặt xám như tro, chưa phát giác lui lại hai bước. Diệp Linh Tô tay cầm chuôi kiếm, nghĩ muốn nói chuyện, thế nhưng là cuống họng khô khốc, một chữ cũng nhả không ra, nòng hít sâu một hơi, khó khăn

dời ánh mắt, thoáng nhìn Nhạc Chi Dương, ngây ngốc một chút, bỗng nhiên kêu lên: “Là người...”

Nhạc Chi Dương chưa phát giác cười khổ, thoáng qua gật đầu. Diệp Linh Tô quên tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, đối với hắc xem đi xem lại, ghen ngào nói ra: “Người, người làm sao biến thành dạng này?” Trong tiếng nói lộ ra một cổ bi thống.

“Ta...” Nhạc Chi Dương muốn nói lại thôi, thở dài một hơi nói nói, ” Diệp cô nương, người đi nhanh đi!”

Diệp Linh Tô ngẩn người, lại nhìn một chút Lương Tư Cầm, Nhạc Chi Dương vội nói: “Hắc đối với ta rất tốt!”

Diệp Linh Tô buông lỏng một hơi, quay người nâng huynh trưởng, bước nhanh đi ra cửa cung.

“Lương tiên sinh!” Lãnh Huyền run run tác đứng lên, chấp tay thở dài, tiếng nói phát run, “Nhiều năm không thấy, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Lương Tư Cầm không nói một lời, quay đầu nhìn về phía Chu Nguyên Chương.

Chu Nguyên Chương hoàn toàn tỉnh, hai mắt trợn lên, thì thào nói ra: “Ta đang nằm mơ à?”

“Xử thế như đại mộng, hồ vi lao kỳ sinh?” (cuộc đời như giấc mộng lớn có gì ...) Lương Tư Cầm lạnh lùng nói nói, ” người đã chết, mộng cũng tỉnh.”

“Nói như vậy, ta nhanh muốn tỉnh?”

“Bây giờ cảm giác như thế nào?”

“Công danh bá nghiệp, đều là bọt nước, trước kia hậu sự, tận thành hư không...”

“Người khi nào tin phật?”

“Ta từng xuất gia!”

Hai người từng vì quân thần, lại là tử địch, lúc này gặp nhau hàn huyên, thẳng thắn bình thản, lại như nhiều năm không thấy lão hữu.

“Kỳ quái...” Chu Nguyên Chương quan sát tỉ mỉ Lương Tư Cầm, “Nhiều năm như vậy, người bộ dáng... Cơ hồ không thay đổi.”

“Bộ dáng không thay đổi, tâm lại thay đổi.” Lương Tư Cầm trầm mặc một chút, “Người bộ dáng thay đổi, tâm ngược lại là không thay đổi!”

“Nói hay lắm!” Chu Nguyên Chương khóe miệng co quắp động, giống như cười mà không phải cười, “Ta Chu Trùng Bát cả đời cố chấp, cận kề cái chết dứt khoát!”

Lương Tư Cầm trầm mặc một chút, đột nhiên nói: “Người cả đời này, đương thật không có hối hận sự tình?”

“Hối hận sự tình?” Chu Nguyên Chương ánh mắt hoảng hốt, “Có lẽ có một kiện... Năm đó ta nghe tin sàm ngôn, giết một cái phi tử, đến nay nghĩ đến, còn có một số hối hận...”

“Kia tính là gì? Người vừa mới giết sạch tất cả phi tần.”

“Kia phi tử khác biệt, nàng là vạn người không được một.”

“Cho nên người giết mẫu thân, tha nhi tử, đem hãn nuôi dưỡng lớn lên, khiến cho cát cứ xưng vương.”

“Người...” Chu Nguyên Chương rất là kinh ngạc, “Người cũng biết?”

Lương Tư Cầm gật đầu: “Ta còn biết, thiên đạo luân hồi, đứa con trai này muốn vì mẹ báo thù, cướp đoạt thiết dũng giang sơn.”

“Nói bậy...” Chu Nguyên Chương muốn đưa tay đập giường, nhưng năm ngón tay khẽ động, lại vô lực rũ xuống, hần há mồm thở dốc, khàn cả giọng, “Lão tứ hần không dám...”

“Không dám? Vẫn là không thể?” Lương Tư Cầm ánh mắt hùng hổ dọa người, từ khi quen biết đến nay, Nhạc Chi Dương chưa bao giờ thấy qua.

“Không dám!” Chu Nguyên Chương ngừng dừng một cái, “Chỉ cần Doãn Văn không tước bỏ thuộc địa...”

“Hần sẽ tước bỏ thuộc địa!” Lương Tư Cầm lạnh lùng nói nói, “Người lòng dạ biết rõ, cần gì phải lừa mình dối người?”

Chu Nguyên Chương đảo mắt nhìn về phía Chu Doãn Văn, cái sau mê mẩn trờng trờng, vẫn chưa khôi phục thần chí. Chu Nguyên Chương ánh mắt lóe lên một chút sợ hãi, bỗng cả giận nói: “Tước bỏ thuộc địa thì sao? Lão tứ lợi hại hơn nữa, lấy Bắc Bình một thành chi địa, há có thể chống đỡ thiên hạ?”

“Gió nổi lên tại bèo tấm chi mạt, người lấy một cái hào châu, không phải cũng cướp đoạt thiên hạ?” Lương Tư Cầm thanh âm bình thản, không mang theo một tia cảm xúc, “Bây giờ tinh binh cường tướng tập trung vào Bắc Cương, kháng cự Mông Cổ, Yển, Ninh Nhị vương khống dây cung hơn hai mươi vạn; phương nam chư quân lâu hưởng thái bình, yếu không thể chiến, khai Quốc công thần càn quét một ánh sáng, lão thành lão tướng tàn lụi không bỏ sót. Chi cường kiên yếu, lấy thất bại đạo, loạn An Sử bởi vậy mà lên, Đại Đường thịnh thế vì vậy mà suy. Ta nhớ được Diệp bá cự đã nói với người, nhưng người giận dữ giết chết hần.”

“Vậy thì thế nào?” Chu Nguyên Chương hoảng hốt thất thần, “Thành sự tại người, mưu sự tại trời, lão tứ liên nhất định sẽ thắng? Hừ, vậy cũng

không thấy!”

“Nếu như...” Lương Tư Cầm nhìn chăm chăm Chu Nguyên Chương, mỗi chữ mỗi câu nói, ” ta giúp hắn đâu?”

“Người?” Chu Nguyên Chương hồ đồ, “Vì cái gì!”

Lương Tư Cầm trầm mặc một chút, bỗng nhiên thấp giọng hát nói: “Dây xanh thấp phật uyên ương phổ, nghĩ đào lá lúc ấy gọi độ, lại đem sầu mắt cùng gió xuân. Đợi đi, dựa lan nạo, càng ít trú...”

Cái này một khúc « Hạnh Hoa Thiên Ảnh », Nhạc Chi Dương rất cuộc cực kỳ quen thuộc. Chu Nguyên Chương hôn mê lúc cũng ngâm qua, chợt từ Lương Tư Cầm trong miệng hát ra, Nhạc Chi Dương hết sức kinh ngạc, định nhãn nhìn lại, Lương Tư Cầm ánh mắt nhu hòa, giống như hồi ức cái gì. Chu Nguyên Chương thần thái lại tốt có xem xét: Hắn thẳng vào nhìn qua Lương Tư Cầm, như buồn như điên, như kinh như giận, giống như giật mình, lại như hoảng hốt, vô số thần thái từ trên mặt hắn lóe lên mà ra, đột hết còn sót lại tinh lực, chỉ để lại vô tận hư vô.

Yên lặng nửa ngày, Lãnh Huyền đi lên phía trước, dò xét một chút mạch đập, đưa tay đóng lại lão Hoàng đế hai mắt, quay đầu nói ra: “Bệ hạ đi!”

“Trước kia hậu sự, tận thành hư không...” Lương Tư Cầm hai mắt nhìn trời, tự lầm bầm.

Nhạc Chi Dương nhìn qua Chu Nguyên Chương, trong lòng cảm khái, oán hận biến mất. Hắn lấy lại bình tĩnh, nghiêm nghị hỏi: “Lãnh Huyền, Bảo Huy đâu?”

Lương Tư Cầm cũng nhớ tới ý đồ đến, nói ra: “Đúng vậy a, Lãnh Huyền, nữ hài nhi kia sống hay chết?”

“Cái này...” Lãnh Huyền do dự một chút, “Năm đó ta phát qua thề độc, như luận như thế nào, tuyệt không lừa gạt tiên sinh.”

“Cái này không sai.” Lương Tư Cầm gật đầu, “Tịch Ứng Chân cùng Lưu Bá Ôn có thể làm chứng.”

“Thôi được!” Lãnh Huyền nghĩ nghĩ, “Thừa dịp mọi người không có tỉnh, cũng nên làm một cái kết thúc.”

“Kết thúc cái gì?” Nhạc Chi Dương nhìn khắp bốn phía, “Tâm Kiếm” uy lực còn, trong điện người như mọt như đá, tri giác mất hết, .

“Đi theo ta!” Lãnh Huyền xuyên qua đám người, đi hướng ngoài điện. Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy nghi hoặc, quay đầu nhìn lại, Lương Tư Cầm đưa tay đem hắc đồ dậy, đi theo Lãnh Huyền đằng sau.

Ba người đi ra ngoài, đi vào một gian Thiên Điện. Lãnh Huyền đẩy cửa vào, trong điện cô đăng như đậu, soi sáng ra giường bên trên một nữ tử. Năm chính là Chu Vi, nàng áo tơ thiếp thân, hai mắt khép kín, sắc mặt xám trắng thấu thanh, không có một tia sinh khí.

Nhạc Chi Dương tránh thoát Lương Tư Cầm, bỗng nhiên nhào về phía Chu Vi, vô ý một cái lão đảo ngã tại bên giường, thái dương đập phá, máu tươi chảy dài. Hắc quên đau xót, gắt gao nắm chặt Chu Vi tay, tay kia băng lạnh buốt lạnh, tuyệt vọng giống như một cây tiểu đao, đem hắc tâm khoét đến thủng trăm ngàn lỗ.

“Nàng còn sống!” Lãnh Huyền thanh âm yếu ớt truyền đến.

“Cái gì?” Nhạc Chi Dương sững sờ, ngạc nhiên quay đầu, “Người nói cái gì?”

“Tiểu tử đừng nóng vội!” Lương Tư Cầm chợt nói, ” Lãnh Huyền nói đúng, nàng còn sống!”

Nhạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ, sờ một cái Chu Vi miệng mũi, cũng không hô hấp xuất nhập, thế nhưng là dò xét kỹ mạch đập, lại có một tia đập đều, nhịp nhàng, nhịp đập, rung động, như có như không, cực kỳ yếu ớt. Nhạc Chi Dương vừa mừng vừa sợ, bỗng hồ đồ .

“Nàng trúng độc?” Lương Tư Cầm hỏi.

“Rõ!” Lãnh Huyền cúi đầu trả lời, thần sắc kính cẩn nghe theo chi cực.

“Cái gì độc?”

“Sáu trĩ thực dương đan.”

“A?” Lương Tư Cầm đổi sắc mặt, “Trong cung sao có như thế kỳ độc?”

“Hải ngoại phương sĩ chỗ hiển, Thánh thượng dùng để trừng trị Tấn vương, Bảo Huy công chúa không biết như thế nào đạt được...” Lãnh Huyền nói đến chỗ này, chuyển mắt nhìn đi, Nhạc Chi Dương trợn mắt tương hướng, đèn đuốc phía dưới so như lệ quỷ.

Lãnh Huyền chần chờ một chút, tiếp lấy nói ra: “Nhạc Chi Dương xảy ra chuyện về sau, Bảo Huy tự nhiên không vui, bệ hạ thuyết phục không có kết quả, dưới cơn nóng giận, vì đoạn tuyệt nàng si niệm, làm nàng cùng Cảnh Tuyền ngay hôm đó viên phòng. Bảo Huy ngoài miệng đáp ứng, quay đầu liền phục độc được, thiết thời ta kịp thời phát hiện, buộc nàng phun ra hơn phân nửa, đáng tiếc độc tính mãnh liệt, ta không còn cách nào khác, đành phải dùng ‘Âm Ma chỉ’ để nàng giả chết, tạm thời trì hoãn độc tính.”

Năm đó Lãnh Huyền đã từng dùng “Âm Ma chỉ” để Nhạc Chi Dương giả chết xuất cung. Nhạc Chi Dương tự mình tiếp nhận, cảm xúc quá sâu, xông miệng hỏi: “Giả chết cũng có thể trì hoãn độc tính?”

Lãnh Huyền không đáp, Lương Tư Cầm nói ra: “Độc vật theo khí huyết lưu chuyển, thấm vào ngũ tạng, khiến người vong mạng, giả chết người hô

hấp biến chậm, nhịp tim trở nên chậm, hết thấy sinh cơ gần như đình trệ, độc tính ần núp, nhất thời khó mà phát tác.”

“Nhưng cũng không phải lâu dài chi đạo, thời gian một dài, khó tránh cái chết.” Lãnh Huyền nói nói, ” bệ hạ thụ này đã kích, không gượng dậy nổi, vùng vẫy mấy ngày, đến cùng buông tay quy thiên.”

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương chột nói, ” Tịch đạo trưởng nói qua, luyện thành ‘Chuyển Âm Dịch Dương Thuật’, có thể bách độc bất xâm!”

“VẬY CŨNG PHẢI LUYỆN THÀNH MỚI ĐƯỢC!” Lương Tư Cầm nhú nhú mày, “Nàng mệnh như chồng trứng sắp đổ, vừa tỉnh liền chết, như thế nào được đến tu luyện?”

“Phượng khắp huyết lộ!” Nhạc Chi Dương linh cơ khẽ động, “Vật kia có thể giải bách độc?”

“Phượng khắp huyết lộ có thể giải bình thường chi độc, ‘Sáu trĩ thực tâm tán’ lấy từ hải ngoại hoang man bên trong sáu loại hi hữu độc trùng, người trúng chết ngay lập tức, không có thuốc chữa, so sánh với năm đó ‘Độc La Sát’ ‘Ngũ Hành tán’ không thua bao nhiêu.”

Nhạc Chi Dương ngần ngừ, thì thào nói ra: “Nói như vậy, không cứu nổi a?”

“Giải độc không phải ta sở trường.” Lương Tư Cầm nghĩ nghĩ, “Thiện dùng người thiện giải, có một chỗ có lẽ giúp được người!”

Nhạc Chi Dương hơi suy nghĩ, thốt ra mà ra: “Độc vương tông.”

“Độc vương tông tuyệt tích nhiều năm...” Lãnh Huyền dò xét nhìn Lương Tư Cầm sắc mặt, “Tiên sinh biết bọn hăn ở đâu?”

“Biết là biết!” Lương Tư Cầm mặt lộ vẻ khó xử, “Chỉ là...”

Nhạc Chi Dương chỉ sợ hi vọng thất bại, tiếng kêu “Lão tiên sinh”, đập đầu liên bái, ai ngờ vừa mới xoay người, liền bị Lương Tư Cầm nâng lên, thở dài: “Người ta ở giữa, không cần khách khí. ‘Độc vương tông’ hận ta tận xương, thuyết phục bọn hăn cứu người, chỉ sợ rất không dễ dàng, bất quá nhìn mặt mũi người, ta hết sức nỗ lực chính là.”

Nhạc Chi Dương vui vô cùng, chuyển nước mắt mỉm cười. Lãnh Huyền thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng rất là kinh ngạc, hăn biết Lương Tư Cầm thủ đoạn, biết chắc hăn lời hứa ngàn vàng, có cái này “Hết sức nỗ lực” bốn chữ, trên đời này mấy không gì không thể hoàn thành sự tình. Nhạc Chi Dương vốn là đều chết hết cá ướp muối, gặp gỡ như thế quý nhân, thật sự là kỳ quặc quái gở. Ly kỳ hơn chính là, Lương Tư Cầm luôn luôn ngôn từ cao ngạo, lại đối thiếu niên này nhìn với con mắt khác, ảo diệu bên trong, lão thái giám suy nghĩ nát óc cũng nghĩ không thông.

“Nhạc Chi Dương.” Lãnh Huyền quay người tìm tòi, bưng ra một bao quần áo, “Đây đều là người vật tùy thân, Bảo Huy trăm phương ngàn kế cầu ta tìm đến. Nàng đối những vật này vừa khóc lại cười, không ăn không uống... Ai, bây giờ cùng nhau trả lại cho người đi!”

Nhạc Chi Dương đưa tay tiếp nhận, nhìn một chút Chu Vi, lại nhìn một chút Lãnh Huyền, trong lòng mê man chưa thấu: “Người vì sao muốn giúp Bảo Huy?”

“Ta lấy lạnh làm họ, nhưng không phải lãnh huyết người.” Lãnh Huyền cười khổ một tiếng, “Nhưng mà thân là nô tài, hết thầy theo lệnh mà làm, sở tác sở vi, rất có hạn.”

“Lãnh Huyền!” Lương Tư Cầm đột nhiên nói: “Chu Nguyên Chương chết rồi, người còn muốn ở lại trong cung a?”

Lãnh Huyền thở dài: “Hình dư người, không chỗ có thể đi.”

“Thôi được, Mỗi người một chí!” Lương Tư Cầm duỗi tay nắm lấy mép giường, nhẹ nhàng một xách, Chu Vi ngay cả người mang giường cách mặt đất vài thước.

Lãnh Huyền nhìn ở trong mắt, chưa phát giác động dung, chợt thấy Lương Tư Cầm giương một tay lên, phía trước vách tường sụp đổ, lộ ra một cái lỗ thủng. Hắn một tay xách giường, một tay đỡ dậy Nhạc Chi Dương, bước nhanh chân, đi ra ngoài điện

“Lương tiên sinh.” Lãnh Huyền không khỏi thán nói, ” người đến một lần vừa đi, kinh thiên động địa, như thế nào giải quyết tốt hậu quả, thật gọi nhỏ người đau đầu.”

“Làm bộ làm tịch.” Lương Tư Cầm cũng không quay đầu lại, “Người nhân họa đắc phúc, lẽ ra cảm ơn ta mới đúng!”

Lãnh Huyền nhất thời im lặng. Nhạc Chi Dương nghe ra Lương Tư Cầm ý trong lời nói: Chu Nguyên Chương dù chết, cái khác Hoàng tộc đồng đều đến mạng sống, sau đó luận công, tự nhiên đều thuộc về Lãnh Huyền. Lão thái giám mới nhập tân triều, lại lập đại công, tương lai sủng hạnh chi long, chỉ sợ càng hơn tiền triều. Nhạc Chi Dương đối với hắn hận ý khó tiêu, nghĩ được như vậy, không khỏi căm giận bất bình.

Giường là đàn mộc chỗ tạo, tăng thêm vui, Chu hai người, trọng lượng ước chừng ngàn cân, Lương Tư Cầm xách trong tay, giống như giống như không có gì, nhảy vọt như bay, từ xa nhìn lại, giống như một đóa mây đen tại trên nóc nhà bay đi. Cũng may Nhạc Chi Dương không cảm thấy kinh ngạc, sớm đem Lương Tư Cầm coi là thần tiên, người này làm ra cái gì chuyện kỳ quái, hắn đều cho rằng đương nhiên.

Không lâu xuất cung thành, tiến vào hoàng thành, vượt qua Thái Hòa điện, Lương Tư Cầm hô hấp bỗng nhiên dồn dập lên, há mồm thở dốc, thanh âm vượt trên phong thanh. Nhạc Chi Dương ứng thanh nhìn lại,

Lương Tư Cầm da mặt kéo căng, hai mắt trợn tròn, trên trán mồ hôi đầm đìa.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 97 : Chương 97: Độc Vương Quỷ Cốc (Một)

Chương 97: Độc vương Quỷ cốc (một)

Nhạc Chi Dương cảm thấy kỳ quái, nhin không được kêu lên: “Lão tiên sinh, thế nào?”

Lương Tư Cầm hé miệng không đáp, chỉ là lắc đầu. Nhạc Chi Dương còn muốn hỏi thăm, thân thể đột nhiên trầm xuống, cấp tốc hướng phía dưới hạ xuống, còn không có tỉnh táo lại, đã quăng xuống đất. Răng rắc, chân giường chạm đất, cắt thành hai đoạn, Chu Vi thụ chấn động, suýt nữa mà bỏ xuống giường tới.

Nhạc Chi Dương nhin đau bò lên, đưa mắt nhìn lại, Lương Tư Cầm ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân phát run.

“Lão tiên sinh...” Nhạc Chi Dương nhin không được đưa tay sờ soạng, còn không có đụng phải Lương Tư Cầm, đầu ngón tay hỏa hoa bắn ra, lực lượng mãnh liệt mà đến, Nhạc Chi Dương bay ra thật xa, toàn thân đau nhức nha, cơ hồ mà ngất đi.

Lương Tư Cầm có chỗ tri giác, mở hai mắt ra, nhưng gặp Nhạc Chi Dương quật cường bò lên, còn muốn tiến lên, vội nói: “Đừng đến!”

“Lão tiên sinh, người...” Nhạc Chi Dương khó hiểu.

“Tâm Kiếm.” Lương Tư Cầm tiếng nói phát run, “Ta lấy Vân Hư đạo nhi!” Hắn trong lúc nói chuyện, dưới da thịt hình như có long xà lưu nhảy

lên, chột cao chột thấp, chột trướng chột co lại, thân thể khoa trương biến hình, nhìn qua cực kỳ quý dị.

“Thế nhưng là...” Nhạc Chi Dương hết sức mê hoặc, “Mới vừa rồi là người thắng!”

“Phá núi bên trong tắc dễ, phá trong lòng tắc khó!” Lương Tư Cầm không lưu loát nói nói, “Vân Hư khơi gợi lên lòng ta tắc.”

“Cái gì?” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra.

“Lục Hư Kiếp... Muốn tới...” Đang khi nói chuyện, Lương Tư Cầm hô hấp chột gấp chột chậm, trở nên hỗn loạn .

“Hiện tại?” Nhạc Chi Dương sắc mặt thảm biến, nhìn khắp bốn phía: Ba người vị trí chi địa, tiếp cận hoàng thành tường cao, từ dưới nhìn lại, có thể nhìn thấy đầu tường ánh lửa.

“Không được...” Chột nghe Lương Tư Cầm duệ âm thanh uống nói, “hiện tại không được...”

“Đúng vậy a.” Nhạc Chi Dương vội nói, “Ra hoàng thành lại nói.”

Lương Tư Cầm nghe như không nghe thấy, thanh sắc câu lệ: “Không được, dừng lại!” Vừa nói chuyện, một bên gian nan đứng dậy, khuôn mặt run rẩy, râu tóc bay tứ tung, làm bộ đi về phía trước động, thành linh thân thể ngửa mặt lên, giống như có người kéo về phía sau kéo. Lương Tư Cầm đứng thẳng không ở, nhanh chóng hướng về sau hoạt động, phanh đụng vào tường thành, tường thành hòn đá da bị nẻ lõm, xuất hiện một cái hình người cái hố.

Lương Tư Cầm kề sát vách tường, tứ chi mở ra, khuôn mặt liên tục run rẩy, xanh trắng chi hỏa toàn thân loạn thoan, từ đầu ngón tay, râu tóc bắn ra, chột sáng chột tắt, chói lóa mắt.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương ghen ngào kêu sợ hãi, cực lực muốn hướng về phía trước, làm sao vết thương ở chân chưa lành, mới đi mấy bước, liền lại vô lực quỳ xuống.

“Đừng tới đây!” Lương Tư Cầm tiếng nói suy yếu, “Gần ta người chết!”

“Như thế nào mới có thể giúp người?” Nhạc Chi Dương lòng nóng như lửa đốt, lúc này tiếng kêu gào xa xa truyền đến, gác đêm cấm quân bị kinh sợ động, nhao nhao hướng phương này ửng tới.

“Người không giúp được ta...” Lương Tư Cầm đau thương cười một tiếng, đột nhiên thân như con quay, điên cuồng xoay tròn, vận tốc quay nhanh chóng, đất bằng quấy lên gió lốc, cát bay đá chạy, thổi đến Nhạc Chi Dương mắt mở không ra.

Lương Tư Cầm càng chuyển càng nhanh, bão cát khóa thân, hình bóng chói phân biệt, bỗng nhiên hướng về phía trước lao nhanh, nhanh so thoát dây cung chi tiễn, chỗ qua trên đất gạch đá nhao nhao nhảy lên, cuốn vào gió lốc, lăn lộn lộn, thẳng đến Thái Hòa điện trước. Cấm quân đứng lúc đuổi tới, gặp vừa vận, gió lốc xâm nhập đám người, gạch đá chỗ đến, chúng tướng sĩ đầu rơi máu chảy, tử thương bừa bộn, muốn tránh né, sớm đã cuốn vào gió lốc, không thoát thân nổi. Trong bão cát điện quang lưu thoán, thế như trường thương đại kích, trong nháy mắt cứ chết nhiều người, càng có nhiều người y giáp bốc cháy, gió lốc một quyền, hóa thành bao quanh hỏa cầu, kêu thảm thiết buồn hào, liên tiếp.

“Lục Hư Kiếp” thần uy một chí tại tư, Nhạc Chi Dương thấy ngũ tạng bốc lên. Hắn rút cuộc minh bạch: Lương Tư Cầm vì sao tránh né Vân Hư, không tiếc ân thân tuyệt ngục. Chỉ vì đại kiếp trước mắt, tâm phòng yếu ớt, Vân Hư Tâm Kiếm vô ảnh, thẳng vào lòng người, một cái nho nhỏ suy nghĩ, càng đem cao thủ một đời trống rỗng đánh nát.

Từ lúc chào đời tới nay, Nhạc Chi Dương chưa từng như này thống hận chính mình. Hắn thống hận mình vô năng, mắt thấy ân nhân gặp nạn, hết lần này tới lần khác bất lực ngăn cản, không chỉ như thế, bây giờ lâm vào cấm thành, tự thân khó đảm bảo, hắn chết không quan trọng, Chu Vi giải độc một chuyện, từ đây tan thành bọt nước.

Nhìn lại Chu Vi, hắn buồn từ đó đến, tiếp theo sinh lòng không cam lòng, cắn cắn răng một cái, leo đến công chúa bên người, đưa nàng ôm xuống giường giường. Đảo mắt nhìn lại, Lương Tư Cầm quấy đến long trời lở đất, cấm quân bị hắn hấp dẫn, nhao nhao tuân hướng Thái Hòa điện, chột xa chột gần, vòng quanh gió lốc đánh trống reo hò đảo quanh. Vui, Chu hai người ở tại tường thành bóng ma phía dưới, nhất thời vậy mà không người phát hiện.

Nhạc Chi Dương minh bạch đoạn mấu chốt này, lên cầu sinh suy nghĩ, đưa mắt nhìn lại, cách đó không xa hình như có một tòa Thiên Điện. Hắn chột cắn răng một cái, nằm rạp trên mặt đất, đem Chu Vi công tại sau lưng, trái tay vịn thiếu nữ, tay phải lấy khuỷu tay thay mặt đủ, một tắc một thước hướng Thiên Điện bò đi.

Bò trong chốc lát, Thiên Điện hình dáng dần dần rõ ràng, Nhạc Chi Dương đầu đầy mồ hôi, thân thể gần như hư thoát, hai vai vết thương đau đớn, mỗi động một cái, đều giống như đao cắt.

Đột nhiên, nơi xa cấm quân cùng kêu lên phát hô, tiếng la bên trong tràn ngập hoảng sợ. Nhạc Chi Dương ứng thanh nhìn lại, Thái Hòa điện hình cùng một cái hán tử say, ngã trái ngã phải, kết kết liên thanh, bỗng nhiên thông suốt ngượng nghịu ngượng nghịu một thanh âm vang lên, lương trụ sụp đổ, mái nhà vỡ vụn, một đoàn đại hỏa phóng lên tận trời, ngừng giữa không trung, chìm chìm nổi nổi. Cấm quân lấy lại tinh thần, đánh trống reo hò bắn tên, mưa tên bắn vào hỏa cầu, xoáy đi một vòng, bỗng nhao nhao phản xạ trở về.

Trong cấm quân tiền, tiếng kêu rên liên hồi, lúc này hỏa cầu bỗng nhiên nhảy một cái, bỗng hương tây bay đi, thoáng như lưu tinh dắt không, tiếng như phích lịch, kinh tâm chói mắt. Cấm quân không dám thất trách, từng cái giường cung nâng thương, phô trương thanh thế, đi theo hỏa cầu về sau phi nước đại gọi bậy.

Chỉ một thoáng, người đi trận không, hoàng thành dưới chân an tĩnh lại. Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, tiếp tục hướng phía trước bò, mới bò vài thước, chợt nghe tiếng bước chân vang, xen lẫn phàn nàn chửi rủa. Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn lên, mấy cái cấm quân hướng phương này đi tới, từng cái da phá máu chảy, chưa tỉnh hồn, nhao nhao suy đoán mới là thần là quỷ. Nhạc Chi Dương nhịp tim tăng lên, phủ phục bất động, to như hạt đậu mồ hôi lạnh chảy xuôi xuống tới, hắn không dám ngẩng đầu, cũng không dám hô hấp, tai nghe đến tiếng bước chân từ trước người hắn không xa trái qua, từng bước một, đều như tại tâm hắn trên ngọn giẫm đạp.

Tiếng bước chân dần dần đi xa, rốt cục biến mất không thấy gì nữa. Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, vừa ngẩng đầu một cái, bỗng nhiên trông thấy một song giày da hươu.

Trong chốc lát, Nhạc Chi Dương trái tim ngưng đập, trong đầu một đoàn trống không. Giày chủ nhân cũng không nhúc nhích, song phương giăng co một lát, một thanh âm yếu ớt nói ra: “Người đi nơi nào?”

Thanh âm mềm giòn dễ vỡ quen tai, Nhạc Chi Dương ứng thanh ngẩng đầu, chợt thấy Diệp Linh Tô ánh mắt trầm tĩnh, yên lặng trông lại, trong đêm tối, mặt khuôn mặt tựa như một đoá tuyết trắng u lan.

Nhạc Chi Dương toàn thân xụi lơ, đầu tựa vào khuỷu tay ở giữa, lại nghĩ khóc lớn, lại nghĩ cười to, trong lòng chợt chua chợt nóng, bách vị tạp trần.

“Đi!” Diệp Linh Tô chợt còn nói nói, ” chỗ này không thể ở lâu.”

Nhạc Chi Dương trên lưng chột nhẹ, Chu Vi đã bị ôm đi, hấn chống đỡ đứng người dậy, quay đầu nhìn lại. Diệp Linh Tô đem Chu Vi thả lại giường gỗ, bẻ gãy một cây chân giường, yên lặng đưa tới.

Nhạc Chi Dương trụ trượng đứng dậy, lão đảo đi hai bước, chột thấy dưới nách nóng lên, Diệp Linh Tô cánh tay xuyên qua, đem hấn dùng sức nâng lên, mái tóc tiến đến trước mũi, một cổ hương thơm yếu ớt truyền đến.

Thiếu nữ đi mau hai bước, đem hấn đỡ đến góc tường ngồi xuống, không nói một lời, đi đến giường gỗ vừa đánh đo một cái, rút ra thanh ly kiếm, xoát xoát chặt đứt thành giường, bắt trong tay, xoát xoát xoát gọt .

“Diệp cô nương...” Nhạc Chi Dương thần hồn quy khiếu, lăm bầm hỏi nói, ” người tại sao trở lại?”

Diệp Linh Tô dừng lại bảo kiếm, nhẹ giọng nói ra: “Ta không đi .”

“Người...” Nhạc Chi Dương lời đến khóe miệng, nói không nên lời, trong lồng ngực bị đè nén khó tả, giống như là chặn lại cái gì, nửa ngày mới nói, “Người một mực đi theo chúng ta?”

Diệp Linh Tô giữ im lặng, tâm vô bàng vụ, vận kiếm như bay, đem hai đoạn thành giường chẻ thành cung nguyệt hình hình, sau đó vạch phá đệm chăn, xoa thành dài nhỏ vải, trái quần bên phải lách, chỉ chớp mắt công phu, tạo thành một cái khí giới: Hai bên hình như trăng khuyết, ở giữa gạch ngang tương liên, đệm giường trải tại trong đó, một nửa giống như là cang cứu thương, một nửa giống như là thang lầu, cổ quái kỳ lạ, từ chỗ không thấy.

“Đây là cái gì?” Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi.

“Cát khiêu!” Diệp Linh Tô nói nói, “« Thiên cơ thần công đồ » có ghi chép, tạo tốt về sau, có thể tại trong cát trượt, đáng tiếc bản vẽ không được

đầy đủ, chỉ có thể tạo thành dạng này. Cần phải mang đi các người, ngược lại cũng không phải việc khó.”

“Mang ta đi nhóm?” Nhạc Chi Dương rất là kinh nghi, Diệp Linh Tô ôm lấy Chu Vi đặt ở khiêu bên trên, hướng hắc chiêu vẫy tay một cái, “Người cũng tới đến!”

“Ta?” Nhạc Chi Dương càng phát ra kinh ngạc, chỉ chỉ cái mũi, chợt thấy Diệp Linh Tô nhú mày giận dữ, cuống quýt đỡ trượng đứng dậy, ngồi lên cát khiêu, phía dưới đệm giường mềm mại, rất là dễ chịu ỉm thiếp.

Cát khiêu phía trước có hai cây vải xoa thành thông lọng, Diệp Linh Tô một trái một phải phủ lên hai vai, đi nhanh hai bước, cát khiêu thụ kéo túm, bỗng nhiên cũng nhảy vọt trượt, phát ra rầm rầm tiếng vang. Diệp Linh Tô ngừng lại, lại kéo vải, đem khiêu thân quấn mấy tuần, động tác nhanh nhẹn, phát tay lập liền. Nhạc Chi Dương nhìn ở trong mắt, rất là bội phục.

Diệp Linh Tô quấn quanh thỏa đáng, dò xét cát khiêu, tựa hồ có chút hài lòng, nói ra: “Nhạc Chi Dương, ta như dừng lại, người liền nín hơi.”

“Vì sao?” Nhạc Chi Dương đang muốn hỏi, nơi xa truyền đến ồn ào, cấm quân đuổi theo Lương Tư Cầm không có kết quả, lộn vòng về tới thu thập tàn cuộc.

“Đỡ tốt công chúa.” Diệp Linh Tô thông lọng bên trên vai, chạy vội hướng về phía trước, một trận gió vọt ra mấy chục bước. Phía trước đi tới một đội cấm quân, nàng thân hình chuyển hướng, như thiểm điện từ cấm quân trước người lướt qua, chui vào một mảnh tối mờ mịt bóng cây. Nhạc Chi Dương ở tại khiêu bên trên, gặp nàng như thế làm hiểm, không khỏi nhịp tim như sấm, nhưng cảm giác thiếu nữ dừng bước, bặt bịu lại nín hơi. Ai nghĩ kia đội cấm quân không hề có cảm giác, hùng hùng hổ hổ đi tới, đều là mở mắt như mù, không chút nào cảm thấy khác thường.

Cung trong ra thiên tai, cấm quân sợ hãi vạn phần, tăng thêm Tấn vương chi loạn, đầu lĩnh đổi một vòng, tân nhiệm người chỉ sợ thất trách, bước tiền nhiệm theo gót, đều nơm nớp lo sợ, phái ra đại đội tuần tra hoàng thành, binh đến đem hướng, một mảnh tức sát. Không bao lâu, giường gỗ hài cốt cũng bị phát hiện, lại là một hồi lâu nghi thần nghi quỷ, khắp nơi lục soát kiểm tra, chính điện, Thiên Điện bằng mọi cách.

Như thế nhiều nhưng vang trời, to như vậy hoàng thành mấy không mảnh đất cấm dùi. Diệp Linh Tô không dám có chút dừng lại, dắt khiêu côn tẩu, long du rần bò, lúc nhanh lúc chậm, lúc sáng lúc tối, quanh co tại trong Hoàng thành xuyên thẳng qua. Nàng nhiều lần tao ngộ cấm quân, luôn có thể bình yên tránh đi, có đôi khi, liền từ đối phương trước mắt trải qua, đối diện người cũng là có mắt không trông, làm như không thấy, song phương cách xa nhau chỉ gần, Nhạc Chi Dương thậm chí thấy rõ cấm quân đầu lĩnh dung mạo. Mới đầu còn tưởng là may mắn, liên tiếp mấy lần đều là như thế, Nhạc Chi Dương kinh ngạc sau khi, nhớ tới Lương Tư Cầm nói qua “Mắt người không đáng tin cậy”, còn nói Diệp Linh Tô cũng minh bạch đạo lý này. Nhìn như vậy đến, thiếu nữ tiên thối bộ dạng rất có chuẩn mực, ám hợp một loại nào đó võ học ý chính.

Ý tưởng đến đây, Nhạc Chi Dương ngưng mắt nhìn kỹ. Thế nhưng là nhìn tới nhìn lui, không thu hoạch được gì, chỉ cảm thấy Diệp Linh Tô bộ pháp có chút mà dị dạng, tiết tấu không phải bình thường, nhưng là như thế nào dị dạng khác biệt, lại lại không nói ra được.

“Tiết tấu?” Nhạc Chi Dương chợt có điều ngộ ra, hai mắt nhắm lại, tinh tâm lắng nghe. Hãn nhi lực siêu nhân, hơn xa nhãn lực, trong đêm tối càng thấy uy năng. Một khi công tụ hai lỗ tai, xa gần tiếng vang một tia không rơi, tiếng người, phong thanh, gió thổi cờ xí âm thanh, bó đuốc thiêu đốt âm thanh... Đều là nhất thanh nhị sở. Diệp Linh Tô bước chân nhẹ nhàng, mấy không một tiếng động, thế nhưng là Nhạc Chi Dương nghe tới, cùng một chỗ vừa rơi xuống, trượt đi nhãn lại, vẫn là động tĩnh rõ ràng, tiết tấu

giống như, nàng cũng không phải là một vị cầu nhanh, có khi thậm chí chậm chạp, vô luận bên tấu đình chỉ, động tĩnh hô hấp, đều hàm ẩn một loại nào đó kì lạ vận luật.

Diệp Linh Tô bỗng nhiên dừng lại, giấu ở một tòa Thiên Điện bóng đen bên trong, phía trước một đội cấm quân đậm đầu đi tới. Lúc này nơi xa truyền đến la lên, cấm quân thủ lĩnh đánh thủ thế, đội ngũ chuyển hướng, phía bên trái chạy đi.

Diệp Linh Tô thở dài một hơi, Nhạc Chi Dương nghe được phụ cận không người, nhin không được thấp giọng hỏi: “Diệp cô nương, người dùng võ công gì?” Diệp Linh Tô ngạc nhiên quay đầu, thốt ra mà ra: “Làm sao người biết ta dùng võ công?”

“Người tiết tấu rất quái lạ!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” như lấy âm nhạc so sánh, gió táp mưa sa là một loại làn điệu, nhật nguyệt chi hành là một loại làn điệu, nhân mã hành tấu là một cái khúc mắt, cỏ cây sinh trưởng lại là một cái khác khúc mắt... Những này làn điệu không giống nhau, nếu như cùng một chỗ diễn tấu, thế tất lộn xộn, nhưng người đi đường cũng tốt, hô hấp cũng tốt, tiết tấu vừa đúng, có thể dung nhập bất luận một loại nào làn điệu, tới hài hòa ở chung...”

Diệp Linh Tô mặt lộ vẻ kinh ngạc, đợi cần hồi đáp, chợt lại nghe thấy động tĩnh, nhãn châu mảy, quăng lên cát khiêu, hành tấu lúc hứa, đến chỗ hẻo lánh, trầm mặc một chút, đột nhiên nói: “So với âm nhạc, cũng là chuẩn xác, ‘Sơn Hà Tiềm Long quyết’ nguồn gốc từ phong thuỷ chi thuật, nghĩa lý thâm ảo nan giải, tóm lại một hít một thở, nhất tĩnh nhất động, đồng đều có thể dung nhập bốn phía, tại chỉ riêng thì làm ánh sáng, tại ảnh thì làm ảnh, đứng dưới tàng cây vì cỏ cây, đứng ở trong nước vì tôm cá, luyện đến tuyệt đỉnh tình trạng, chung nhật nguyệt tề huy, cùng vạn vật đồng hóa.”

“Nguyên lai là chơi trốn tìm biện pháp.” Nhạc Chi Dương khoe miệng hoạt bát, hơi chút an ổn, lại nhin không được trêu ghẹo.

Diệp Linh Tô lườm hăn một cái, nói ra: “Đáng tiếc không có ‘Đại tượng Vô hình quyền’, trên bí kíp nói, cái này hai môn võ công hợp nhất, có thể đoạt tạo hóa cơ hội, đánh bại ‘Linh Đạo Nhân’ ‘Linh Phi chi đạo’ .”

Nhạc Chi Dương sững sờ, Thích Ấn Thần nhớ mãi không quên “Thừa Hoàng Quan” một trận chiến, trước khi chết lưu lại di pháp, vẫn là vì khắc chế Linh Đạo Nhân. Nhạc Chi Dương thân là linh đạo truyền nhân, trong ngoài câu thương, mấy thành phế nhân, đi không được, không động được, còn muốn Thích Ấn Thần công phu cứu mạng, tưởng tượng Linh Đạo Nhân uy phong, Nhạc Chi Dương nhục khí tiêu hết, ngằm sinh hổ thẹn, cúi đầu giữ im lặng.

Diệp Linh Tô nhìn ra hăn tâm tư, tự giác thất ngôn, nhưng nàng tính tình cương nghị, lời đã ra miệng, cũng lười vãn hồi, nhìn một chút sắc trời, nhỏ giọng nói ra: “Không sai biệt lắm.”

“Cái gì không sai biệt lắm?” Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi.

“Xuất cung!” Diệp Linh Tô nói xong, dắt lấy cát khiêu chạy vọt về phía trước đi. Lúc này náo loạn nửa đêm, cấm quân không thu hoạch, riêng phần mình về doanh, hoàng thành bình tĩnh không ít. Diệp Linh Tô chột trái chột phải, chui vào tường thành bóng ma, đi vào một tòa thạch sư đằng sau. Phía trước không xa chính là hoàng thành cửa hồng, đao thương như rừng, bó đuốc Chúc Thiên, cấm vệ tính ra hàng trăm, nếu không có một nhánh đại quân, mơ tưởng phá cửa mà ra.

“Làm sao bây giờ...” Nhạc Chi Dương nói còn chưa dứt lời, nơi xa vang lên bánh xe thanh âm, đưa mắt nhìn lên, hơn mười cỗ xe ngựa nối đuôi nhau lái tới.

“Cái đó là...” Nhạc Chi Dương hai mắt sáng lên, “Trừ uế xe?” Diệp Linh Tô yên lặng gật đầu.

Người có ba gấp, cung trong lại như thế nào làm âm ỉ, mấy ngàn hào nam nữ, thái giám cũng nên rửa mặt thuận tiện, cũng lại Hoàng gia tinh khiết giảng cứu, uế vật tuyệt đối không thể qua đêm. Cho nên mỗi đến canh năm trên trời, liền có thái giám thu thập bồn cầu, khuynh đảo uế vật, dùng xe ngựa đưa đến ngoài thành Hoàng Trang, ba trăm sáu mươi lăm ngày, một ngày không thể hoang phế, cho dù thay đổi triều đại, tân nhiệm Hoàng đế cũng tránh không được đi ị.

Trừ uế xe tới gần, trên xe thùng lớn mặc dù đắp lên chặt chẽ, vẫn có một cỗ hắc người hôi thối. Đến trước cửa, xa ngựa dừng lại, cấm quân sĩ tốt một mặt xúi quẩy, nhảy lên xe ngựa, xốc lên thùng đóng, chịu đựng trùng thiên mùi thối, che mũi dần dần kiểm tra thực hư.

Nhạc Chi Dương thấy đổi sắc mặt, khàn giọng nói: “Diệp cô nương, sẽ không cần giấu ở trong thùng phân a?” Hắc tử thân cũng được, như hoa mỹ nhân ẩn thân thùng phân, tình hình như vậy không thể tưởng tượng.

Diệp Linh Tô liếc nhìn hắc tử một cái, ý mang trào phúng, giữ im lặng, tiếp tục quay đầu quan sát. Cấm quân vội vàng kiểm tra thực hư, vây quanh xe ngựa, hoàn mỹ tứ phương. Ba người ẩn thân một bên, thẳng đến kiểm tra thực hư hoàn tất, thống lĩnh một tiếng quát lên, sĩ tốt dâng lên then cửa, đẩy ra cửa cung, cửa lớn trái phải tách ra, phát ra âm ỉ tiếng vang.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Diệp Linh Tô lấy ra một viên kim châm, phất tay ném ra, chính giữa một đầu đuôi ngựa. Kia ngựa bị đau, kinh tê một tiếng, cất vó phấn khởi, phía bên trái xuất ra. Xe ngựa kịch liệt lay động, trên xe thùng phân lung lay sắp đổ, dọa đến một đám vệ binh xông lên phía trước, túm ngựa túm ngựa, đỡ thùng đỡ thùng, thùng phân nếu là lật úp, cứt đáí chảy ngang, mùi thối không tiêu tan, nếu như Hoàng đế trải qua, chẳng phải là khi quân đại tội.

Bên này loạn thành một bầy, Diệp Linh Tô sớm đã vọt ra, ý vào tuyệt diệu thân pháp, vọt tới bên cạnh xe, vẫn không người biết. Diệp Linh Tô không ngừng bước, eo nhỏ vận một cái, toàn thân gần sát mặt đất, chui vào dưới mã xa, hai tay nắm ở gầm xe xà ngang, hai chân quăn lấy cát khiêu hai bên.

Cái này mấy lần động tác mau lẹ, phong hành thảo yển, cũng lại vô thanh vô tức, càng chưa kinh động một người, coi là thật kỹ nghệ thông thần, gan to bằng trời. Nhạc Chi Dương tận mắt nhìn thấy, lòng tràn đầy đều là bội phục chi tình.

Kim châm chui vào trong thịt, vệ binh kiểm tra thực hư không ra, đổi qua ngựa, cho đi mở đường. Nhất thời xe ngựa lộc cộc, bánh xe cuộn cuộn, trừ uế xe nối đuôi nhau lái ra hoàng thành đại môn.

Cát khiêu mượn lực hướng về phía trước, gặp phải lồi thạch, trên dưới nhảy lên, chột trái chột phải. Thế nhưng là bánh xe tiếng vang, sắc trời còn hắc, trên đường cái người đi đường hoàn toàn không có, xa phu vội vàng lái xe, cát khiêu giấu ở gầm xe, thật sự là rốt cuộc bí ẩn bất quá.

Một đường chạy qua phố dài, đi vào Tây Môn. Thủ vệ tướng sĩ gặp cung trong cỗ xe, mang mang mở cửa thành ra, ngay cả kiểm tra thực hư cũng đều miễn đi.

Lại đi đoạn đường, rời xa kinh thành, Diệp Linh Tô buông ra xà ngang, nằm thẳng trên mặt đất, mặc cho đội xe chạy qua, lúc này mới thông dong đứng dậy, kéo lấy cát khiêu đi vào đạo bên cạnh rừng cây.

Đêm nay kinh tâm động phách, trốn đông trốn tây, Diệp Linh Tô cũng là hết sức buồn ngủ, lưng tựa cây cối, ngồi xuống luyện khí. Nhạc Chi Dương che chở Chu Vi, trong lòng lo lắng, lấy Lương Tư Cầm chi năng, giải độc cũng không phải việc khó, ai nghĩ mấu chốt bên trên, “Lục Hư Kiếp” thế mà phát tác, kinh thể hải tặc ngược lại là thứ yếu, chuyện giải độc cũng mất

hạ lạc. Chỉ nhìn lúc ấy uy lực, Lương Tư Cầm sinh tử khó liệu, cho dù bất tử, cũng phải phí công phí sức, áp chế “Thân bên trong chi thân”, cùng kia một cỗ tự tác chủ trương chân khí chống lại. Thời gian ngắn bên trong, trông cậy vào không được hẳn xuất thủ tương trợ, thế nhưng là Chu Vi mệnh tại giây lát, bất cứ lúc nào cũng sẽ độc phát mà chết.

Nghĩ được như vậy, Nhạc Chi Dương cho dù hành động bất tiện, cũng như kiến bò trên chảo nóng bò qua bò lại, nhưng gặp Diệp Linh Tô ngồi ngay ngắn bất động, nghĩ muốn đánh gãy, lại cảm giác không ổn, do dự ở giữa, càng phát ra lo lắng.

Lại chờ một lúc, phương đông hơi trắng, ánh bình minh vừa hé rạng. Diệp Linh Tô thở dài một hơi, rốt cục mở hai mắt ra, một đôi mắt óng ánh thanh tịnh, đón như nước nắng sớm, hơn hẳn hoa gian sương mai.

Trông thấy Nhạc Chi Dương nôn nóng bộ dáng, Diệp Linh Tô cũng thấy hơi kinh ngạc, lại nhìn Chu Vi, hỏi: “Nàng thế nào?”

Nhạc Chi Dương sửng sốt, lấy làm lạ hỏi: “Người không biết à?”

Diệp Linh Tô lắc đầu nói ra: “Lương Tư Cầm nhân vật bậc nào, ta nếu muốn theo dõi, cũng không dám đến gần. Cũng may hẳn làm việc bất cần, mang theo một cái giường gỗ đi tới cao khu, không phải mù lòa, liền sẽ không mất dấu.”

“Lão tiên sinh không phải bất cần.” Nhạc Chi Dương cười khổ, “Hẳn là một mảnh hảo tâm, chỉ sợ đánh thức công chúa.”

“Lão tiên sinh?” Diệp Linh Tô nhú mày.

“Lương thành chủ biệt hiệu ‘Lạc Vũ Sinh’ .” Tiếp xuống, Nhạc Chi Dương lại đem mình hạ ngục gặp rủi ro, xảo ngộ Lương Tư Cầm, Chu Vi kháng cự gả cho, uống thuốc độc giả chết trải qua nói một lần.

Sự tình bí hiểm thâm thâm lương, lấy Diệp Linh Tô chi kiên nghị, cũng nghe được toàn thân phát run, hai mắt ửng hồng, nhìn qua Chu Vi, bộc lộ bội phục thần khí, nhẹ giọng nói ra: “Nàng vì người uống thuốc độc mà chết, thật sự là ít có cương liệt nữ tử. Ai, hồng nhan bạc mệnh, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Việc cấp bách là tìm tới ‘Độc vương tông’.”

Diệp Linh Tô nói: ” ‘Độc vương tông’ tuyệt tích nhiều năm, tìm tới bọn hầy tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.” Nàng đứng tại thân đến, cúi đầu thoáng nhìn, Nhạc Chi Dương nhìn qua Chu Vi, tràn ngập ưu sầu, chuyên chú chi rất, giống như toàn thân hồn phách tinh thần tất cả đều trút xuống tại cái này công chúa trên thân, trừ cái đó ra, hoàn mỹ phân ra một tia nửa sợi.

Diệp Linh Tô trong lòng khó chịu, nhìn qua hai người, trước mắt mờ lung, nàng dùng sức nắm chặt nắm đấm, móng tay vào thịt, đau đớn toàn tâm, Diệp Linh Tô cơ linh một chút, đuổi tay áo lau đi nước mắt, thấp giọng nói ra: “Gấp cũng vô dụng, trước tìm địa phương nghỉ ngơi.” Không nói lời gì, đem Nhạc Chi Dương nâng lên cát khiêu, kéo lấy hai người hướng đông hành tẩu.

Đi đoạn đường, sắc trời đã sáng, phía trước xuất hiện một nhà viện lạc, mấy gian nhà bỏ. Chưa đến gần, đạo bên cạnh nhảy ra mấy cái nam nữ, cùng kêu lên kêu lên: “Bang chủ!”

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 98 : Chương 98: Độc Vương Quỷ Cốc (Hai)

Chương 98: Độc vương Quỷ cốc (hai)

Diệp Linh Tô dừng bước nói ra: “Các người đều ở đây? Rất tốt, đem hai người này mang tới viện tử.”

Diêm bang đệ tử ứng thanh tiến lên, làm bộ nâng lên cát khiêu, Nhạc Chi Dương hoảng vội vàng đứng dậy, khoát tay nói ra: “Khiêng nàng ấy được rồi.”

Diệp Linh Tô biết hăn quật cường, cũng không nhiều lời, xoay người rời đi. Hai cái Diêm bang đệ tử nâng lên Chu Vi, Nhạc Chi Dương vịn một gã trung niên nam tử, khập khiễng theo ở phía sau.

Tiến vào viện tử, Mạnh Phi Yển nghe hỏi đuổi ra, thấy thế lấy làm kinh hãi, quan sát tỉ mỉ một chút, nhận ra Nhạc Chi Dương, sợ hãi nói: “Tiểu gia của ta, người làm sao náo thành dạng này?”

“Mạnh diêm sứ tốt.” Nhạc Chi Dương chấp tay cười khổ, “Một lời khó nói hết.”

Mạnh Phi Yển cần hỏi, Diệp Linh Tô nói ra: “Sở tiên sinh đâu?” Mạnh Phi Yển nói ra: “Gia sư gặp gỡ hai cái văn bạn, đến trên sông chèo thuyền du ngoạn đi uống rượu .”

Diệp Linh Tô nói: “Người tìm hăn trở về, ta có việc hỏi hăn.” Trầm ngâm một chút, “Phái người khác đi trong thành mời Đông Đảo Hoa Miên

Hoa tôn chủ, ta muốn mượn nàng ‘Mâu Ni Châu’ dùng một lát.”

Mạnh Phi Yến lĩnh mệnh đi, Diệp Linh Tô lại hướng hai cái bang chúng nói ra: “Các người đốt chút canh nóng, cho Tử Diêm Sứ Giả tẩy trần.”

“Không cần.” Nhạc Chi Dương liên tục khoát tay, “Ta ở lại chỗ này liền tốt.” Hắc sớ Chu Vi độc phát, không muốn rời đi nửa bước.

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: “Ta là bang chủ, ngươi là sứ giả, ngươi muốn kháng mệnh à?” Nàng bỗng nhiên xuất ra bang chủ uy nghi, Nhạc Chi Dương nhất thời không phản bác được.

Diệp Linh Tô cũng không để ý tới hắc sớ, sai khiến một đám nữ bang chúng trải giường chiếu xếp chăn, sắp xếp cẩn thận Chu Vi, tự đi sau phòng thay quần áo nghỉ ngơi.

Một lát canh nóng đốt tốt, Nhạc Chi Dương bất đắc dĩ nhập thùng tắm rửa. Nhiều ngày đến, hắc lần thứ nhất nhìn kỹ vết thương, xương tỳ bà đã kết vảy, nhưng ngón tay đụng một cái, vẫn cảm giác mười phần đau đớn; gân chân tiếp tục hoàn hảo, thế nhưng là hai chân mềm mại bất lực, Nhạc Chi Dương vuốt ve vết thương, buồn từ đó đến, nghĩ thầm: “Tận ta cả đời, chân này rốt cuộc không tốt đẹp được á!”

Thanh tẩy hoàn tất, Nhạc Chi Dương phí sức leo ra thùng gỗ, thay đổi sạch sẽ y phục. Chỉ chớp mắt, trông thấy Lãnh Huyền cho bao khóa, cứ việc ngay cả gặp hung hiểm, hắc y nguyên không đành lòng vứt bỏ, lúc này mở ra nhìn lên: Chân Cương, Không Bích, ngọc bội bán nguyệt đồng đều ở trong đó, có khác ra vào Đông cung lệnh bài, ôn nhuận dương chi ngọc trên có khắc ‘Đạo Linh’ hai chữ. Nhạc Chi Dương cầm lấy Không Bích, vừa đi vừa về vuốt ve, tưởng tượng Chu Vi nắm chắc nơi tay, tuyệt vọng rơi lệ đáng vẽ, coi là thật ruột gan đứt từng khúc, không khỏi ngã xuống giường, nghẹn ngào khóc rống.

Khóc một trận, thần mệt ý mệt mỏi, buồn ngủ. Đang trong hôn mê, chợt nghe có người gõ cửa, Nhạc Chi Dương thốt nhiên bừng tỉnh, vội hỏi: “Ai?”

“Ta!” Diệp Linh Tô thanh âm truyền đến.

Nhạc Chi Dương do dự một chút, hỏi: “Có việc gì thế?” Diệp Linh Tô nói: “Tặng cho người quả trứng.”

“Quả trứng?” Nhạc Chi Dương có chút ngần ngừ. Chợt nghe két két một tiếng, Diệp Linh Tô không đợi được nhìn, đẩy cửa vào, chợt thấy hắc mới mặc bên trong váy, gương mặt đỏ lên, đem quả trứng đặt ở bên cạnh cửa, đang muốn rời khỏi, ánh mắt rơi vào Nhạc Chi Dương đủ cái cổ, một chút giật mình lo lắng, từ từ ngồi xuống, bắt qua chân trái của hắc, đặt ở hai đầu gối ở giữa.

Nhạc Chi Dương vừa sợ lại quẫn, đang muốn lùi về, chợt thấy Diệp Linh Tô cúi đầu xuống, duỗi ra ngón tay nhỏ nhắn, nhẹ nhàng vuốt ve đủ nơi cổ vết sẹo, đầu vai có chút run run, to như hạt đậu nước mắt một chút xíu nhỏ tại lưng đùi bên trên, nước mắt ấm áp, Nhạc Chi Dương chưa phát giác toàn thân cứng ngắc. Hắc nhìn qua nữ tử, không biết làm sao cho phải.

Diệp Linh Tô tự giác thất thố, duỗi tay áo gạt lệ, đứng lên nói: “Đói rồi sao? Cơm chín rồi!”

Nhạc Chi Dương nói một tiếng “Tốt”, đứng dậy lấy ra quả trứng, ước lượng đo một cái, bỗng buông xuống. Diệp Linh Tô nhẹ giọng hỏi: “Không tiện tay a?”

“Không... Chỉ là...” Nhạc Chi Dương quay lại câu chuyện, “Diệp cô nương, người làm sao lại đi Tử Cấm thành?”

“Vân Hư tới gặp ta, nói muốn ám sát Chu Nguyên Chương, lại sợ đại nội đề phòng sâm nghiêm, mời ta tiến về tương trợ.” Diệp Linh Tô khẽ

cười khổ, “Ta biết rõ hắn chỉ là lấy cớ, nếu muốn cùng ta thân cận. Nhưng thân là bang chủ Diêm bang, cùng triều đình thề bất lưỡng lập, đại nghĩa chỗ, không dung chối từ, huống chi...” Nói đến chỗ này, bộc lộ bối rối.

“Huống chi người cũng lo lắng an nguy của phụ thân!” Nhạc Chi Dương thay nàng nói ra tiếng lòng.

Diệp Linh Tô gương mặt đỏ lên, lườm hắn một cái, giận trách: “Ai là phụ thân của ta.”

“Mặc kệ người như thế nào oán hắn, luôn luôn máu mủ tình thâm.” Nhạc Chi Dương cười khổ một tiếng, “Tử muốn nuôi mà thân không đợi, ta cũng nghĩ hảo hảo đợi nghĩa phụ của ta, nhưng hắn... Ai...”

Diệp Linh Tô trầm mặc một hồi, nói ra: “Tối hôm qua Lương Tư Cầm xảy ra chuyện gì? Vì sao bỏ xuống các người?”

Nhạc Chi Dương nhớ tới trong lao hứa hẹn, lắc đầu nói: “Ta cũng không biết.”

Diệp Linh Tô mặt có vẻ giận, lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Người là không chịu nói a?”

“Cái này...” Nhạc Chi Dương hết sức khó xử, “Ta đã đáp ứng tiên sinh, quyết không đem việc này bảo hắn biết người.”

“Người khác?” Diệp Linh Tô hơi lộ ra thất vọng, “Chu Vi đâu?”

Nhạc Chi Dương sững sờ, kiên quyết nói: “Đây là lời hứa đáng ngàn vàng. Đối Chu Vi, ta cũng sẽ không nói.”

Diệp Linh Tô cắn môi một cái, trong mắt vẫn có không nhanh, chợt nghe Nhạc Chi Dương còn nói: “Diệp cô nương, chuyện tối ngày hôm qua, người cũng không cần nói với người khác lên.”

“Vì cái gì?” Diệp Linh Tô tức giận nói.

“Cái này...” Nhạc Chi Dương cười khổ nói, ” coi như ta cầu người.”

Diệp Linh Tô nghe hắc cầu khẩn ngữ khí, trong lòng có chút mềm nhũn, nghĩ nghĩ nói ra: “Hắc không trêu chọc ta, ta cũng không khai chọc hắc.”

Nhạc Chi Dương biết nàng lời ra tất thực hiện, thở dài một hơi, nói ra: “Lương tiên sinh tuệ nhãn biết châu, hắc còn khen qua người đây.”

Diệp Linh Tô tự phụ rất cao, cũng không thêm để ý người khác khen chê, nhưng Lương Tư Cầm thiên hạ một người, nói như kim ngọc, Diệp Linh Tô cũng không nhịn được hỏi: “Hắc tán ta cái gì?”

Nhạc Chi Dương đem Lương Tư Cầm lời bình nói, Diệp Linh Tô ngẩn ngơ, thở dài: “Anh hùng sở kiến lược đồng, Thích Ẩn Thần, Lương Tư Cầm cách xa nhau mấy trăm năm, võ học bên trên kiến thức lại có chỗ giống nhau.” Nói đến chỗ này, đứng dậy, “Nếu người không đi, cơm nhưng lạnh.”

Nhạc Chi Dương nhẹ gật đầu, giằng co, một bước một chuyển đi về phía trước ra, mới đi hai bước, chợt thấy khuỷu tay hạ mềm mại, Diệp Linh Tô đưa tay đem hắc đỡ lấy. Nhạc Chi Dương trong lòng nói không nên lời ra sao tư vị, khuất nhục? Cảm động? Hối tiếc tự thương hại. Hắc không có tránh thoát, mặc cho nữ tử vịn, tập tễnh đi ra khỏi cửa phòng.

Các bang chúng chính đang bận rộn, gặp tình hình này, dừng lại công việc, nhao nhao trông lại. Ngày đó Sùng Minh Đảo bên trên, Nhạc Chi Dương hăng hái, lực chiến quần hùng, bây giờ thất ý nghèo túng, thành đi lại không tốt phế nhân. Trong mắt mọi người có kinh ngạc, có thương hại, cũng có cười trên nỗi đau của người khác, mừng thầm đùa cợt. Nhạc Chi Dương vô tâm đối mặt, cúi đầu xuống, yên lặng nhìn mặt đất.

Dùng qua cơm, Nhạc Chi Dương lại đi Chu Vi trong phòng thăm viếng. Nửa ngày không thấy, nữ tử giữa lông mày hắc khí giống như lại nòng đậm mấy phần. Nhạc Chi Dương trong lòng nặng nề, giống như đè ép thiên quân cự thạch.

Bỗng nhiên Mạnh Phi Yến đến mời, Nhạc Chi Dương tiến vào phòng, Sở Không Sơn cùng Hoa Miên đồng đều đã đến, hai người từng có vài lần gặp mặt, ngay tại chuyện phiếm năm đó chuyện xưa, chợt thấy Nhạc Chi Dương, đều là kinh ngạc hết sức, vô cùng đứng dậy. Hoa Miên ghen ngào kêu lên: “Nhạc Công Tử, chân của người?”

“Què!” Nhạc Chi Dương tự giễu cười khổ.

Sở Không Sơn cũng tiếc hận nói: “Nhạc Lão Đệ, cách biệt không lâu, như thế nào bị này lớn ách.”

Nhạc Chi Dương ngồi xuống, đem chân tướng thoáng qua nói một lần, Hoa Miên phần nộ nói: “Chu Trùng Bát lúc trước chính là cái thối ăn mày, làm hai ngày cầu hoàng đế, coi như nữ nhi kim chi ngọc diệp, ai cũng không với cao nổi?” Nhị không được liếc một chút Diệp Linh Tô, thiếu nữ cúi đầu trầm mặc, buồn bực không vui, Hoa Miên trong lòng đại thống, càng phát ra vì nàng không đáng, nghĩ thầm: “Họ Nhạc tiểu tử không biết tốt xấu, Linh Tô cứu thiên chi thượng người, một lòng say mê hẳn không tiếp nhận, hết lần này tới lần khác không biết tự lượng sức mình, thấy người sang bắt quàng làm họ, yêu cầu xa vời công chúa, huyền náo kết cục như thế, cũng coi như gieo gió gặt bão...” Nghĩ được như vậy, biết rõ không đúng, nhưng nhìn Nhạc Chi Dương, cũng không thấy đánh đay lòng có chút mà khoái ý.

“Hoa Di.” Diệp Linh Tô giữ vững tinh thần, ngẩng đầu nói nói, ” Mâu Ni Châu mang đến a?”

“Linh Tô.” Hoa Miên sầm mặt lại, “Người thật muốn cứu nữ nhi của Chu Nguyên Chương?”

“Chu Nguyên Chương ghê tởm, nữ nhi của hắn vô tội, hưởng chi nàng vì tình tuấn thân, khả kính đáng thương.”

Hoa Miên nhìn qua Diệp Linh Tô, trong lòng hảo hảo bất đắc dĩ: “Ta còn không phải là vì người a?” Nghĩ đến có chút thở dài, bất đắc dĩ lấy ra một cái hộp, mở ra nhìn lên, lại là một viên hạt châu màu vàng óng, màu sắc chìm ngăm, mùi thuốc xông vào mũi.

Diệp Linh Tô nhặt lên hạt châu, nhìn chăm chú một hồi, nói với Nhạc Chi Dương: “Viên này Mâu Ni Châu là năm đó ‘Tổ Tâm thần y’ lưu lại, mang theo ở bên người, độc vật bất xâm. Người trúng độc nhất thời bất tử, ngậm vào trong miệng, có thể bảo vệ tâm mạch, trì hoãn độc tố xâm nhập...”

Nhạc Chi Dương vừa mừng vừa sợ, thốt ra nói ra: “Nói như vậy, Chu Vi tình lại về sau, cũng sẽ không độc phát mà chết?”

“Khó nói.” Hoa Miên lạnh lùng nói nói, ” ‘Sáu trĩ thực dương đan’ là cực hiểm thấy độc dược, ‘Mâu Ni Châu’ có thể hay không chống cự, trên là không thể biết được.”

Nhạc Chi Dương cũng vui cũng lo, mờ mịt thất thần, chợt nghe Diệp Linh Tô còn nói: “Sở tiên sinh, ta nghe mạnh diêm sứ nói qua, người có một cái ‘Độc vương tông’ cừu gia, năm đó nhận qua nàng ám toán, nếu không phải mạnh diêm sứ giải cứu, cơ hồ bất trị bỏ mình.”

Đây là Sở Không Sơn cuộc đời chuyện xấu, nghe đến nơi này, lúng túng nói: “Những này chuyện cũ năm xưa, bang chủ xách nó làm gì?”

“Sở tiên sinh nhưng biết vị kia cừu gia hiện ở nơi nào?”

Sở Không Sơn nhú nhú mày: “Sở mỗ chỗ nào biết?”

“Sở tiên sinh không muốn tìm thù a?” Diệp Linh Tô hỏi.

“Cái này a?” Sở Không Sơn rất là do dự, ” ‘Độc vương tông’ xà hạt một tổ, động một tí phệ tay, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

Hoa Miên đột nhiên nói: “Linh Tô, người muốn làm cái gì? Chẳng lẽ muốn tìm ‘Độc vương tông’ cho nữ nhi của Chu Nguyên Chương giải độc?”

Diệp Linh Tô thở dài: “Bỏ này không còn cách nào khác.”

“Lẽ nào lại như vậy?” Hoa Miên đăng đứng lên, “Độc vương tông âm hiểm ngoan độc, hướng chi đường xá xa xôi...” Chợt thấy thất ngôn, vội vàng im ngay.

Nhạc Chi Dương lưu ý đến lời nói bên trong sơ hở, vội hỏi: “Hoa tôn chủ, người biết ‘Độc vương tông’ ở đâu?”

Hoa Miên lờm hẩn một cái: “Không biết!” Hậm hực ngồi xuống.

Diệp Linh Tô nhân châu xoay động, nắm chặt Hoa Miên tay, mềm giọng nói: “Hoa Di...” Trong tay nhẹ nhàng lay động, bộc lộ nũng nịu thần khí.

Hoa Miên nhìn chăm chăm nàng một hồi, nhớ tới Diệp Linh Tô không bao lâu bộ dáng, ánh mắt dần dần thả mềm, thở dài: “Người nha đầu này, không lay chuyển được người. Hừ, ta cũng chỉ là nghe thấy, ‘Độc vương tông’ tại Quát Thương Sơn!”

“Quát Thương Sơn?” Diệp Linh Tô sững sờ, “Không phải là...” Hoa Miên vẻ mặt nghiêm túc, im lặng gật đầu. Diệp Linh Tô nhú mày, tựa hồ có chút phiền muộn.

Nhạc Chi Dương vội hỏi: “Quát Thương Sơn có cái gì không đúng?”
Diệp Linh Tô thở dài: “Không có gì, chỉ là lộ trình xa xôi!”

Sở Không Sơn tăng hắng một cái, đột nhiên nói: “Chỗ kia đi không được!”

Diệp Linh Tô nhìn hẩn một chút, cười lạnh nói: “Sở tiên sinh, người không phải không biết 'Độc vương tông' ở đâu a?”

“Sai lầm sai lầm.” Sở Không Sơn cười khổ, “Thành như bang chủ sở liệu, Sở mỗ hoàn toàn chính xác biết. Chỉ là, chỉ là... Ai, chỗ ấy độc vật dày đặc, cơ quan chông chất, nếu không có bản lãnh thông thiên, nhất định có tiến không ra.”

“Sở tiên sinh đi qua?” Hoa Miên hỏi.

“Không công mà lui!” Sở Không Sơn thở dài một hơi, “Suýt nữa mà đem mạng già ném ở nơi đó.”

Lấy hẩn tuyệt đỉnh võ công, còn như vậy kiêng kị, “Độc vương tông” hung độc có thể nghĩ. Đám người hai mặt tương đối, đều là khởi xướng sâu tới.

Diệp Linh Tô trầm mặc một chút, đứng dậy nói ra: “Chu cô nương mệnh như huyền ti, việc này không nên chậm trễ, cái này xuất phát.” Hoa Miên đứng lên nói: “Ta cùng người đi.”

“Hoa Di...” Diệp Linh Tô chưa kịp từ chối nhả nhận, Hoa Miên nghiêm mặt nói ra: “‘Độc vương tông’ hung độc vô cùng, há lại người tiểu cô nương ứng phó có được? Ta đã tới, làm sao yên tâm người tùy tiện tiến về? Huống chi...” Quét Nhạc Chi Dương một chút, “Còn mang theo hai cái lớn vươngong vúi.”

Nói người vô ý, người nghe hữu tâm, Nhạc Chi Dương xấu hổ không chịu nổi, hận tìm không được một cái lỗ để chui vào.

Sở Không Sơn hai mắt nhìn trời, suy tư một lát, chợt tại trên lan can võ, đứng dậy thở dài: “Lão phu cũng đi đi, chỗ kia bí ẩn đã đến, nếu không phải ngựa quen đường về, ngay cả ‘Độc vương tông’ của cũng sẽ không được.”

“Tốt!” Hoa Miên cười nói, ” đây mới là Thiên Hương Sơn Trang chủ nhân.” Sở Không Sơn cười khổ lắc đầu.

“Ta cũng đi...” Mạnh Phi Yến nói còn chưa dứt lời, Diệp Linh Tô khoát tay nói: “Mạnh diem sứ người lưu lại, ta hành trình chưa định, trở về vô hạn, trong bang thiên đầu vạn tự, không thể một ngày vô chủ.”

Mạnh Phi Yến chần chờ một chút, miễn cưỡng gật đầu: “Bang chủ hết thấy cẩn thận, trong bang sự tình giao cho ta liền tốt.”

Diệp Linh Tô nhẹ gật đầu, tìm đến một chiếc xe ngựa, Nhạc Chi Dương trong xe trông nom Chu Vi, ba người khác cười ngựa làm bạn.

Xuất phát lúc đã là giữa trưa, chưa lên đường, chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng chuông. Đám người quay đầu nhìn lại, tiếng chuông đến từ kinh thành, đương đương đương vang lên không ngừng, đi theo mấy trăm chiếc kèn lệnh cùng một chỗ thổi lên, ô nghẹn ngào nuốt, thê lương trùng thiên.

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Hoa Miên rất là nghi hoặc.

Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, nói ra: “Chu Nguyên Chương băng hà .”

Mọi người không khỏi kinh ngạc, Nhạc Chi Dương từ đầu đến cuối chưa nói việc này, Đến như Diệp Linh Tô cũng không biết lão Hoàng đế đã quy thiên. Nghe lời này, người người im lặng. Sở Không Sơn nhàn vân đã hạc, không hỏi thế sự, Đông Đảo tranh đoạt thiên hạ, thì là Chu Nguyên

Chương tử địch, coi là thật nghe được tin chết, vô luận là địch không phải địch, đều cảm khái quá sâu.

“Khu trục Thát lỗ, khôi phục Hoa Hạ.” Sở Không Sơn thở dài một hơi, “Chu Nguyên Chương dù có lại nhiều không phải, chỉ bằng chuyện này, cũng đủ để chỉ riêng chiêu nhật nguyệt, tên lưu truyền thiên cổ.”

“Đúng nha!” Hoa Miên cũng thì thào nói nói, “Vân Thù Vân đại hiệp suốt đời tâm nguyện, cuối cùng vẫn là Chu Nguyên Chương hoàn thành.”

“Thà làm thái bình chó, không vì loạn thế người, thiên hạ đã định, tội gì lại hưng gợn sóng?” Sở Không Sơn chú mục Hoa Miên, ý vị thâm trường, “Hoa tôn chủ nếu như thông cảm thương sinh, còn muốn khuyên một chút Vân đảo Vương mới là.”

Hoa Miên trầm mặc không đáp, chỉ là cười khố, Diệp Linh Tô tay xấn dây cương, cũng là cúi đầu xuất thần.

Nhạc Chi Dương nhìn trời một chút, lấy ra “Không Bích”, thổi lên « Chu Thiên Linh Phi Khúc », tiếng sáo du dương, thẳng ngút trời. Như thế bên cạnh thổi vừa đi, đi vài dặm, chợt nghe một tiếng lệ gọi, chim cắt chui ra tầng mây, đáp xuống.

Nhạc Chi Dương vui mừng nhướng mày, thu hồi sáo ngọc, duỗi ra cánh tay phải, “Phi Tuyết” vỗ cánh, nhẹ nhàng rơi vào hãn cánh tay phía trên, ngạo nghễ nhìn quanh, ục ục liên thanh.

Ngoại trừ Diệp Linh Tô, hoa, sở hai người đồng đều là lần đầu tiên nhìn thấy này chim, yêu thần tuấn, cùng kêu lên lớn tiếng khen hay.

Nhạc Chi Dương ngưng mắt dò xét “Phi Tuyết”, nhiều ngày không thấy, chim cắt bóng loáng không dính nước, khí khái càng hơn dĩ vãng, trời cao vùng bỏ hoang chẳng những không có hao tổn nhuệ khí, ngược lại gia tăng thật lớn uy phong của nó.

Sở Không Sơn cuộc đời thích kỳ trân dị vật, không chỉ kỳ hoa mỹ nhân, tuần mã tên ưng cũng là trong lòng chỗ tốt, đối “Phi Tuyết” càng xem càng yêu, nhìn không được khen: “Lão phu bình sinh nuôi qua chim ưng cũng không ít, nhưng không có một con so ra mà vượt nó, như thế lớn Hải Đông Thanh, ta cũng còn là lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Đây là Đại Kim Thiên Chuẩn.” Nhạc Chi Dương đem từ Lương Tư Cầm chỗ ấy nghe được điển cổ nói một lần, Sở Không Sơn nghe được mặt mày hớn hở, xông miệng hỏi: “Nhạc Lão Đệ, người chịu bán a?”

Nhạc Chi Dương không kịp trả lời, Diệp Linh Tô sớm đã xông mày đứng đấy, duệ âm thanh hỏi lại: “Đổi lại là ta, người chịu bán a?”

Sở Không Sơn sững sờ, cười ha hả: “Chỗ nào lời nói, đương nhiên không bán.”

“Vậy được rồi.” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” mình chỗ không muốn, chứ thi tại người.”

“Bang chủ nói đúng lắm.” Sở Không Sơn trong miệng đề thấp, hai con mắt vẫn là lưu luyến không rời nhìn qua “Phi Tuyết” .

Diêm bang trải rộng thiên hạ, các nơi cũng có phân đà. Diệp Linh Tô hiệu lệnh chỗ đến, mỗi đến một chỗ, liền thay đổi ngựa. Quát Thương Sơn ở xa Chiết bên trong, khoảng cách kinh thành vốn có nửa tháng lộ trình, như thế người không rời yên, ngựa không dừng vó, ngày đêm kiêm trình phía dưới, bất quá ba ngày bốn đêm, Quát Thương Sơn đã ngay trước mắt.

Nhạc Chi Dương cả ngày lo lắng thụ sợ, chỉ sợ Chu Vi thức tỉnh, cũng may Lãnh Huyền công lực tinh thâm, tiểu công chúa từ đầu đến cuối chưa thoát giả chết, “Mâu Ni Châu” cửa vào về sau, trên mặt hắc khí không tăng phản giảm, môi quét qua bầm đen, trở nên hồng nhuận.

Mỗi ngày giờ Tý, Hoa Miên đem “Mâu Ni Châu” lấy ra, hạt châu lơ mờ biến thành màu đen, để vào đốt trong rượu, không bao lâu, một bát rượu trắng trở nên đen nhánh, lặp đi lặp lại mấy lần, thẳng đến tửu sắc biến trong, hạt châu biến trở về vàng sáng, mới lại đưa về Chu Vi trong miệng. Hoa Miên nói cho Nhạc Chi Dương, cái này gọi “Tây độc”, độc chất trầm tích quá nhiều, Mâu Ni Châu cũng sẽ mất đi hiệu lực, mỗi ngày giờ Tý, cần dùng rượu trắng tẩy đi châu trúng độc chất.

Đến trước núi, xuống ngựa lên núi. Sở Không Sơn đi đầu dẫn đường, Diệp Linh Tô mướn mấy cái sơn dân, đâm trúc làm giường, giờ lên vui, Chu hai người.

Sở Không Sơn không đi đứng dẫn đường núi, vượt mọi chông gai, kính hướng hoang vắng hiểm hẹp chỗ hành tẩu. Đi hơn mười dặm, ngóng thấy hai tòa kỳ phong cách nước tương vọng, bút thẳng như kiếm, không có một ngọn cỏ, ngọn núi bông bành sâu vân thăm vù. Chưa đến gần, hàn phong trập trập thổi tới, Nhạc Chi Dương chưa phát giác tóc gáy dựng lên, đảo mắt nhìn lại, Diệp Linh Tô cùng Hoa Miên nhìn qua hai ngọn núi, si ngốc kinh ngạc, toát ra kì lạ thần thái.

Chính cảm giác kỳ quái, chợt nghe một cái sơn dân run giọng nói ra: “Các vị lão gia, phía trước đi không được .”

“Vì sao?” Sở Không Sơn hỏi.

“Trên núi có quỷ.” Sơn dân chỉ vào ngọn núi, thần sắc sợ hãi, “Giữa hai ngọn núi kia gọi ‘Quý môn’, người sống có tiến không ra, quỷ hồn mà mới có thể tới lui tự nhiên.”

“Nói bậy!” Hoa Miên nhú mày nói, ” đây là khe đá giữa hai ngọn núi, chỗ nào là cái quỷ môn?”

“Đại tẩu, tiểu nhân nếu có nói ngoa, chết không yên lành.” Sơn dân nuốt nước miếng một cái, “Người xưa kể lại, trăm năm trước chỗ này phát sinh

qua một trận đại chiến, chết rất nhiều người, hóa thành oan hồn lệ quỷ. Đánh vậy sau này, người sống trên núi chỉ cần bước vào ‘Quỷ môn’, không có một cái nào có thể còn sống trở về.”

Hoa Miên cả đời chưa gả, nghe người ta bảo nàng đại tẩu, trong lòng lão đại không nhanh, nghiêm nghị nói ra: “Giữa ban ngày, nơi đó có cái quỷ gì không quỷ ? Ta nhìn trong lòng các người có quỷ, ngại đường núi khó đi, muốn lười biếng dùng mảnh lối đúng hay không?”

Sơn dân liên thanh kêu oan, nói cái gì cũng không chịu tiến thêm một bước. Đám người câu nệ đạo nghĩa giang hồ, lại không tiện lấy mạnh hiếp yếu. Diệp Linh Tô âm thầm hối hận, sớm biết như thế, liền nên mang thêm mấy tên Diêm bang đệ tử, bây giờ núi cao đường hiểm, đi nơi nào tìm người xuất lực.

Chợt nghe rì rào gấp vang, một cái vật sổng cướp quá đỉnh đầu. Sơn dân cùng kêu lên kêu sợ hãi, nhanh chân liền chạy, một cái chớp mắt chạy sạch sành sanh.

Đám người dờ khóc dờ cười, ngẩng đầu nhìn lại, một cái mặt khi từ dây leo bên trong chui ra, hướng về phía đám người nhe răng trợn mắt.

“Đám ngu xuẩn này.” Hoa Miên oán hận không thôi, “Một con con khi cũng dọa đến bọn hăn vãi đái ra quần .”

Phốc a, một đoàn bóng trắng từ trên trời giáng xuống, Phi Tuyết bắt lấy đám khi, đưa nó xách tới không trung. Nhạc Chi Dương không kịp ngăn cản, chim cắt sớm đã cào nát óc khi, cầm đến trên vách đá dựng đứng mổ đến huyết nhục văng tung tóe.

Đám người thấy hãi nhiên, Hoa Miên cau mày nói: “Con súc sinh này lợi hại thật.” Sở Không Sơn lại nói: “Chim ưng thiên tính như thế, nó không sát sinh, còn không sống sống chết đói?” Diệp Linh Tô lờm Nhạc Chi Dương một chút: “Xem ra, người vẫn không thể thuần phục nó đâu!”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Nó là thiên tính, tự do tự tại, một vị bị người ước thúc, chẳng phải là phung phí của trời?”

“Nói có lý.” Sở Không Sơn vỗ tay cười to, “Sinh trên thế gian, nếu không thể tự do tự tại, muốn làm gì thì làm, chẳng phải là uổng phí kiếp n.”

“Chỉ vì muốn làm gì thì làm, cho nên mới trêu chọc ‘Độc vương tông’?” Hoa Miên giọng mang chê cười.

Sở Không Sơn nghe xong, bỗng dừng già đỏ mặt lên, nói ra: “Hoa tôn chủ, có gì nói ra lời ấy?”

“Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm.” Hoa Miên có chút cười lạnh, “Sở tiên sinh phong lưu phóng khoáng, đúng là trên giang hồ danh nhân.”

Sở Không Sơn trừng Hoa Miên một hồi, hắc một tiếng, quay đầu nói ra: “Bang chủ, không có người, cái này cằng cứu thương làm sao bây giờ?”

“Ai nói không ai?” Diệp Linh Tô nói nói, ” chúng ta không phải người a?”

Hoa, sở hai người sững sờ, bọn hắn thành danh đã lâu, há có thể hạ mình làm trâu làm ngựa cho hậu bối? Nhạc Chi Dương giãy dựa đứng dậy, gãy một cái nhánh cây làm quả trượng, nói ra: “Chính ta đi liền tốt, tướng phiến các vị chiếu cố Chu Vi.”

Những người khác do dự chưa quyết, Diệp Linh Tô trước đã ngồi xổm người xuống, hai tay kéo lại cằng cứu thương. Sở Không Sơn lắc đầu, tiến lên một bước, cười khố nói: “Bang chủ thiên kim chi thân, những này cực khổ việc nặng nhọc vẫn là thuộc hạ đến đi.” Đẩy ra Diệp Linh Tô, hai tay nắm lên cằng cứu thương, nhanh chân liền đi, trong tay cằng cứu thương huyền không, so với hai người khiêng còn muốn an ổn.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 99 : Chương 99: Độc Vương Quỷ Cốc (Ba)

Chương 99: Độc vương Quỷ cốc (ba)

Hoa Miên nhìn qua Sở Không Sơn bóng lưng, bật cười nói: “Sở lão nhi cả một đời tinh tế khảo cứu, sống an nhàn sung sướng, đến thanh này niên kỷ lại muốn làm những việc thô kệch này, thật là thiên lý tuần hoàn, báo ứng a.”

Diệp Linh Tô gặp Nhạc Chi Dương bước chân gian nan, bước lại gần, nhẹ nhàng đem hắc đồ lấy, thấp giọng nói: “Đường trượt, cẩn thận dưới chân.” Hoa Miên thấy thế lắc đầu, cũng tới trước một bước, cười nói: “Cùng Sở lão nhi so tài một chút cước lực.” Duỗi tay vịn chặt Nhạc Chi Dương thân eo, lặn vận nội lực, đem hắc đồ nhẹ nhàng nâng lên, sử xuất khinh công, bay về phía trước đuổi.

Diệp Linh Tô cũng bắt chước làm theo, ba người sóng vai đủ bước, hoàn toàn giống một người. Nhạc Chi Dương hai chân cách mặt đất, trong lòng chỉ cảm thấy xấu hổ, bất quá một lát, gặp phải Sở Không Sơn, đi vào ngọn núi trước đó.

Nước sông từ ngọn núi ở giữa chảy ra, thủy sắc thâm bích biến thành màu đen, lộ ra một cổ nông dính. Một cái khe vắt ngang trước núi, bề sâu chừng vài thước, dài ước chừng mười trượng, thẳng tắp như mũi tên, giống như có người cố ý tạo nên.

“Đây là ranh giới!” Sở Không Sơn buông xuống cánh cứu thương, ngón tay khe hở, “Năm đó Lương Tư Cầm lấy đất làm nhà tù, đem ‘Độc vương

tông' vẫy ở 'Quý môn' bên trong, không cho qua nửa bước."

"Chỗ này không phải quý môn!" Hoa Miên nhìn qua giữa hai ngọn núi, cực lực xuyên thủng mây mù, "Chỗ ấy từng là nhân gian tiên cảnh."

"Bây giờ đã là đất của quý!" Sở Không Sơn hết sức cảm khái.

Diệp Linh Tô chú mục nước chảy, đột nhiên nói: "Đi qua chứ?"

"Tuyệt đối không thể." Sở Không Sơn liên tục khoát tay, trong mắt lộ ra bất an. Diệp Linh Tô trong lòng kinh ngạc, đang muốn hỏi thăm, chợt nghe nơi xa truyền đến nghiêm nghị gào to.

"Ngoại trừ chúng ta còn có người đến?" Hoa Miên hết sức tức giận, "Những nông phu kia dám can đảm gạt người?"

Sở Không Sơn đánh thủ thế, ra hiệu im lặng, mang theo cánh cứu thương giấu đến rừng cây đằng sau. Những người khác vô cùng kinh ngạc, cũng chỉ đành đi theo phía sau.

Chỉ chốc lát sau, liền gặp hơn mười người phát cỏ mở đường, từ một con đường khác bên trên nối đuôi nhau đi tới, có nam có nữ, đều là gầy trơ cả xương, sắc mặt tái nhợt bên trong thấu thanh, hai mắt trống rỗng, giống như mộng du. Hoặc là vác lấy cái gùi, hoặc là đẩy xe nhỏ, ở giữa đổ đầy thức ăn vãi bông, tất cả gia dụng các đồ lật vật.

Một đội người đi đến ranh giới trước dừng lại, đi đầu nam tử lấy ra một cái thiết tiêu tử (cò súng) dùng sức thổi lên, còi huýt bén nhọn thê lương, xa xa đưa ra, tại dãy núi ở vang vọng khuấy động.

Chỉ chốc lát sau, "Quý môn" chỗ sâu bay tới một trận tiếng nhạc, giống như tiêu không phải tiêu, giống như địch không phải địch, như khóc như tố, âm nhu quý bí.

Nường theo âm nhạc, thượng du trôi tới mấy cái thuyền nhỏ, thân thuyền bằng phẳng, không có một ai, thuận nước sông chảy xuôi, đi vào dưới khe núi. Tiếng còi nam tử chỉ huy đám người đem vận chuyển tới các đồ lặt vặt để vào trong thuyền, cầm nhẹ để nhẹ, nơm nớp lo sợ, giống như sợ hãi kinh động đến cái gì.

Không lâu các đồ lặt vặt chất đầy thuyền nhỏ, bờ sông đám người lại không lên thuyền, chỉ là yên lặng đứng tại bờ sông, một mặt kính cẩn nghe theo, giống như tiễn biệt cái gì.

“Không ai làm sao lái thuyền?” Diệp Linh Tô nhin không được hỏi.

“Xuyt!” Sở Không Sơn dựng thẳng lên đầu ngón tay, “Nhìn xem.”

Âm nhu diễn tấu nhạc khí dừng lại thật lâu, bỗng yếu ớt vang lên. Thuyền nhỏ ứng thanh chuyển động, rơi qua đầu thuyền, tự hành tự đi, chậm rãi ngược dòng lưu mà lên.

Mọi người không khỏi kinh ngạc, Hoa Miên thốt ra mà ra: “Đây là có chuyện gì?”

“Nhìn đáy thuyền!” Sở Không Sơn nhẹ nói, đám người dời mắt nhìn lại, thân thuyền nâng lên hạ xuống, đung đưa trái phải, phút chốc sóng mở sóng nứt, xuất hiện một Đoạn Thanh màu đen lừng, thô hơn thùng nước, lóe lên tức không có.

“Đó là cái gì?” Hoa Miên thất kinh hỏi.

“Hắc lân Nhiêm!” (trăn nước vấy đen) Sở Không Sơn nói nói, ” Một loài quái mãng sống trong nước.”

“Mãng xà kéo?” Hoa Miên chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Chẳng trách không có người chèo thuyền.”

“Độc vương tông dùng thanh âm thao túng trần nước?” Nhạc Chi Dương thình lình hỏi.

“Đúng vậy a?” Sở Không Sơn liếc nhìn hắn một cái, “Làm sao?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu không nói, nhưng gặp kia một đám nam nữ ngây người mép nước, lưu luyến không đi, nhin không được hỏi: “Bọn hăn làm sao không đi?”

“Bọn hăn là 'Độc nô'!” Sở Không Sơn mặt lộ vẻ đồng tình.

“Độc nô?” Nhạc Chi Dương kỳ nói, ” ‘Độc vương tông’ nô lệ?”

Sở Không Sơn nói ra: ” ‘Độc vương tông’ khốn trong núi, sản vật không đủ, chỉ cần hướng ra phía ngoài cầu mua. Mới đầu, Lương Tư Cầm sắp xếp buôn bán thuốc thang, hàng tháng chuyển vận vật tư, 'Độc vương tông' lấy thảo dược trao đổi. Hắn cùng Chu Nguyên Chương bất hoà về sau, rời xa Trung Thổ, bọn thương nhân bán thuốc không người quản thúc, thấy lợi tối mắt, ngay tại chỗ lên giá, chộc giận ‘Độc vương tông’, cho bọn hăn hạ một loại kỳ độc, mỗi qua sáu bảy ngày phát tác một lần, lúc phát tác khổ không thể tả, từ đây cúi đầu làm nô, hữu cầu tất ứng. Không chỉ như thế, bọn hăn còn sai khiến, khắp nơi phát ra kỳ độc, đem càng nhiều người vô tội biến thành ‘Độc nô’, lấy cung cấp 'Độc vương tông' thúc đẩy.”

“Sở tiên sinh biết việc này, vì sao không xuất thủ ngăn lại?” Hoa Miên mặt lộ vẻ không vui.

“Việc này để cho người ta khó xử.” Sở Không Sơn cười khổ, “Độc nô bị quản chế tại 'Độc vương tông', chống lại người hăn phải chết không nghi ngờ, ngăn cản độc dược lưu truyền, lại phải chế phục 'Độc nô', đem nó nhốt lại, nhưng bảy ngày thoáng qua một cái, độc tính phát tác, 'Độc nô' còn là chết một lần. 'Độc nô' tử quang, ‘Độc vương tông’ đoạn mất cung cấp, hoặc là vây chết trong núi, hoặc là phá thề vi phạm, nếu là cái sau, Hảo sự cũng lớn.”

“Nhưng có giải được?” Nhạc Chi Dương hỏi.

“Nếu muốn giải độc, còn cần uống thuốc độc.”

“Chỉ giáo cho?” Diệp Linh Tô hơi cảm thấy hoang mang.

“Cái này một loại độc được chính là của chính mình giải được, nếu muốn làm dịu độc tính, liền phải lại uống thuốc độc thuốc.”

Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra: “Đây không phải là uống rượu độc để giải khát?”

Sở Không Sơn thở dài: “Nếu không phải như thế, cũng không gọi được một cái ‘Kỳ’ chữ.”

Thời gian nói chuyện, thượng du phiêu đến một cái thuyền nhỏ, thuyền thượng trang rất nhiều lá dâu khỏa thành bọc nhỏ. Trên bờ nam nữ đánh trống reo hò, vô cùng hai mắt tỏa ánh sáng, phấn thân hướng về phía trước, thuyền nhỏ vừa đến, đều là bổ nhào vào trên thuyền, cướp đoạt bọc nhỏ lá dâu, vì một bao, không tiếc ấu đả cắn xé. Chợt nghe một tiếng hét thảm, một nữ tử bị chen ngã xuống nước, hơi quần quai, liền bị đại lực lôi xuống nước đi, màu đỏ sạm máu tươi dâng trào mà lên, trong khoảnh khắc nhuộm đỏ nước sông.

Những người khác nhìn như không thấy, chỉ lo cướp đoạt bao lá dâu, một người nam tử cướp được nhiều nhất, thả người lên bờ, co căng liền chạy, những người khác nổi giận đuổi theo. Lúc này tiếng ông ông gấp, một đoàn màu đen nhạt sương mù từ thượng du thần tốc bay tới, bỗng nhiên bao phủ tên nam tử kia, nam tử ngã trên mặt đất, kêu thê lương thảm thiết, lăn lộn hai lần liền bất động .

“Đó là cái gì?” Nhạc Chi Dương động dung.

“Thì ơng.” Sở Không Sơn nhỏ giọng nói nói, ” Kịch độc không gì sánh được, bị đốt không thể cứu.”

Giải đáp thắc mắc, trên mặt đất người kia thối phồng giống như sừng lên, tím xanh biến thành màu đen, hoàn toàn giống ngậy ngất đê mê. Những người khác nơm nớp lo sợ, co lại ở một bên, nhìn qua bầy ơng trên dưới xoay quanh.

Chợt nghe thượng du truyền đến mấy tiếng thét lên, giống như chim gáy trong núi, bầy ơng lên tới chỗ cao, lơ lửng không hạ, giống như cảnh giới.”Độc nô” trầm mặc tiến lên, chia đều còn sót lại bao lá dâu, mỗi người một bao, tại chỗ mở ra, bên trong đầy màu trắng nhỏ bọc giấy.”Độc nô” lấy ra, cẩn thận từng li từng tí xích lại gần trong mũi, hết sức khê hít, trên mặt toát ra mê say cuồng hỉ, hút xong về sau, nằm vật xuống không nhúc nhích, giống như chết.

Ơng độc tới tới đi đi, từ đầu đến cuối bao phủ giữa không trung. Nhạc Chi Dương bọn người tránh ở một bên, chỉ sợ kinh động bầy ơng, không dám miệng lớn hô hấp. Đột nhiên, trên mặt đất “Độc nô” bỗng nhúc nhích, liên tiếp bò lên, quét qua uế oải, tinh thần phấn chấn, cái gùi xe đẩy, sải bước hướng núi đi ra ngoài.

Lại nghe hai tiếng chim gọi, ơng độc xông xao tụ hợp, hướng về thượng du bay đi. Đám người lòng còn sợ hãi, đưa mắt nhìn bầy ơng biến mất, phương mới đi ra khỏi rừng cây, thi thể trên đất sớm đã hóa thành vũng máu, rót vào bờ sông đá cuội, hôi thối gay mũi, làm cho người buồn nôn.

Diệp Linh Tô thở dài một hơi, nhẹ giọng nói ra: “Ta cuối cùng minh bạch, Lương Tư Cầm vì sao hao tâm tổn trí, muốn đem ‘Độc vương tông’ khốn ở chỗ này.”

“Lương Tư Cầm quá mềm lòng!” Hoa Miên lạnh lùng nói nói, ” theo ta thấy, như thế xấu Độc Tông Môn, làm gì lưu trên đời này.”

Nhạc Chi Dương xem Lương Tư Cầm như thần linh, nhịn không được nói ra: “Người chết không thể sống lại, làm sao biết đạo ‘Độc vương tông’ bên trong liền không có người tốt.”

Hoa Miên sắc mặt trầm xuống, muốn phản bác, Diệp Linh Tô chuyển hướng câu chuyện: “Sở tiên sinh, người ngày đó làm sao đi vào?”

“Ta đi đường bộ.” Sở Không Sơn thản nhiên nói nói, ” mới đi một nửa, liền bị độc trùng ngủ đông tổn thương, đốn ngã chết nửa sống.”

Diệp Linh Tô động dung nói: “Lấy tiên sinh khinh công cũng không qua được?”

Sở Không Sơn lắc đầu, Hoa Miên nói ra: “Muốn nhập cốc này, đường thủy dễ dàng nhất. Ngoài ra, đều là tuyệt bích thâm cốc, chim bay khó lọt, nếu như ‘Độc vương tông’ ven đường bố trí mai phục, đại La thần tiên cũng đừng hòng đi lại.”

Sở Không Sơn nói: “Đi đường thủy cần có thuyền lớn, bình thường bè gỗ không chịu nổi trăm nước tác quái. Công chúa nguy cơ sớm tối, tạo thuyền là không còn kịp rồi, kéo lên núi, không có mấy trăm người, cũng là si nhân tố mệnh.”

“Vài trăm người tính là gì?” Hoa Miên cười lạnh, “Ngày đó Thát tử tấn công núi, phải năm vạn nhân mã.”

Hai người người đến ta đi, cũng vô chủ ý. Diệp Linh Tô đôi mi thanh tú hơi nhú, âm thầm phát sầu, chợt nghe Nhạc Chi Dương nói ra: “Ta có cái chủ ý, cũng không biết có được hay không?”

“Ý định gì?” Diệp Linh Tô quay đầu lại hỏi nói, ” nói nghe một chút.”

” ‘Độc vương tông’ dùng khèn thao túng trăm nước!” Nhạc Chi Dương chần chờ một chút, “Điều ta đều nhớ kỹ.”

Diệp Linh Tô hai mắt sáng lên, cười nói: “Cho nên không cần tạo thuyền, có một bộ khèn như vậy đủ rồi.” Nhạc Chi Dương nói: “Không tệ, chỉ là...”

“Khèn để ta chế tạo.” Diệp Linh Tô tiếp lời nói, ” người vẽ ra kiểu dáng là được.”

Nhạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ, tìm đến một khối đá nhon, tại bãi sông bên trên vẽ ra khèn hình dạng. Khèn vốn là Nam Cương nhạc khí, dùng vài gốc ống trúc ghép lại mà thành, nhảy lên sáu hoành, lấy thối sáu, Trung Thổ nhạc sĩ cực ít thưởng thức.

Khèn lấy tài liệu dễ dàng, Quát Thương Sơn bên trong rừng trúc trái rộng. Diệp Linh Tô mang tới một số, lại từ bách bảo nang bên trong lấy ra đao chùy búa cưa, quy thước dây mực những vật này, không không khéo léo sáng loáng, chông chất xảo diệu, hoặc cưa hoặc chui, bỏ ngắn lấy dài, bất quá nửa ngày công phu, khèn liền đã tạo xong.

Vì phục quốc, Đông Đảo đệ tử tập võ bên ngoài, tất nhiên muốn học cơ quan chi thuật. Diệp Linh Tô tâm tư linh xảo, chính là trong đó nhân tài kiệt xuất. Hoa Miên biết năng lực của nàng, cười hì hì khen: “Linh Tô, tay nghề của người càng phát ra đúng dịp, nhanh muốn biến thành nữ Lỗ Ban á!”

“Hoa Di không muốn giễu cợt.” Diệp Linh Tô ngại ngùng nói, ” trong lúc rảnh rỗi, tiện tay chơi đùa.”

Nhạc Chi Dương tiếp nhận khèn, hơi ổn định tâm thần một chút, ngưng thần thối, vô luận làn điệu vận luật, thanh âm cao thấp, đều cùng lúc trước không khác nhau chút nào. Ba người khác nghe, đều là bội phục hẳn qua tai không quên bản sự.

Chưa qua một giây, dòng sông cuối cùng, thuyền nhỏ xuất hiện lần nữa. Lần này chỉ có một con, uốn lượn rần bò, xuyên qua quỷ môn, Nhạc Chi

Dương dừng lại khèn, thuyền cũng ứng thanh mà dừng, khoan thai dừng ở bờ sông.

Đám người định nhìn lại, đáy thuyền đuôi rắn lay động, chột đuôi chột co lại, nghiêng nhiên không chỉ một đầu. Vừa nghĩ tới phải ngồi ngồi này thuyền, đều sinh ra hàn ý trong lòng.

Diệp Linh Tô cắn cắn răng một cái, đỡ dậy Nhạc Chi Dương, thả người nhảy vào trong đò. Hoa Miên thở dài một hơi, cùng Sở Không Sơn nâng lên cẳng cứu thương, sau đó lên thuyền.

Nhạc Chi Dương có chút nhắm mắt, thối lên khèn, điệu biến đổi, âm nhu quý quyết vẫn như cũ, nhưng cùng chuyển về lúc hơi có sự khác biệt.

Thuyền lay động, chạy đến hà tâm, rơi một cái đầu, đi ngược dòng chạy hướng thượng du. Diệp Linh Tô đứng ở đầu thuyền, một tay theo kiếm, nhìn xuống trong sông, chưa phát giác choáng váng, trái tim phanh phanh đập mạnh.

Nước sông đục ngầu không rõ, bóng rắn như ẩn như hiện, nhìn kỹ lại, trần nước chừng sáu đầu, lắc đầu vẩy đuôi, nỗ lực phấn đấu. Thân rắn to hơn thùng gỗ, dài ước chừng mấy trượng, buộc lên khóa sắt, liên tiếp đáy thuyền, tới lui thời điểm, đuôi rắn phân thủy phá sóng, quấy đến trầm sa nổi lên.

Sở Không Sơn một bên nói ra: “Cái này có đến sáu đầu rắn, gọi là ‘ngồi trên sáu rồng’.”

“Ngồi trên sáu rồng?” Hoa Miên hừ một tiếng, “Học đòi văn vẻ, bôi nhọ tiên hiền!”

Thuyền hành như mũi tên, chạy qua “Quý môn”, trên nước sương mù mờ mịt, xen lẫn nhàn nhạt tanh hôi, hai bên bờ sông trụi lủi không có một ngọn cỏ, chỉ có cực đại đá cuội, trắng bệch phát xanh, giống như từng cái

con mắt nhìn chăm chăm đám người. Cao chỗ vách đá mọc đầy kỳ hoa quái cỏ, sắc thái lộng lẫy, ác hình ác trạng, rắn độc ra mặt, nhện đường vuông góc, bọ cạp, thần lằn giao thế ẩn hiện, ở trên cao nhìn xuống, thăm dò trên sông đám người.

“Kỳ quái!” Sở Không Sơn chợt nói, ” ‘Độc vương tông’ làm sao không hề có động tĩnh gì, ngồi xem ngoại nhân khổng chế xà thuyền?”

“Nhìn thuyền người nghĩ là dỡ hàng đi?” Hoa Miên suy đoán.

“Quản nó làm sao?” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ”Khai cung một hữu hồi đầu tiên, thuyền đao giang tâm bố lậu trì.”(Tên đã bắn làm sao quay đầu, thuyền đến bờ ắt sẽ thẳng)

Phía trước tiếng nước oanh minh, chuyển qua một ngã rẽ, chợt thấy vách núi cao chọc trời, trời cao một tuyến, sáu đạo thác nước giống như giao long ra quật, từ đỉnh núi ào ra mà xuống, xông vào nước sông, tiếng như lôi.

“Khá lắm Lục long thác.” Sở Không Sơn bật thốt lên tán thưởng, “Hảo sơn hảo thủy, đương thật đáng tiếc.”

Hoa Miên nghe ra hẩn ý trong lời nói, trong lòng hết sức chua xót: “Sở Không Sơn nói đúng lắm, cái này một mảnh hảo sơn hảo thủy, biến thành độc vật sào huyết, coi là thật vạn phần đáng tiếc. Nếu không phải cùng Chu Nguyên Chương tranh đoạt thiên hạ, Đông Đảo các tộc vốn nên trở về nơi đây, trùng kiến gia viên mới đúng.”

Suy nghĩ chưa tuyệt, nơi xa ô nghen ngào nuốt, vang lên một sợi khèn, điệu âm lãnh túc sát, cùng lúc trước khác biệt quá nhiều.

Nhạc Chi Dương buông xuống khèn, tiếng kêu “Không ổn”, dưới chân xà thuyền ứng thanh rung chuyển. Soạt, mấy cái đầu rắn vọt ra khỏi mặt

nước, le lưỡi làm răng, mắt bắn hung quang, thuyền nhỏ bên cạnh đứng lên, trong nháy mắt liền muốn xoay chuyển.

“A!” Sở Không Sơn dầm chân xuống, thế đại lực trầm, ngạnh sinh sinh đem thân thuyền ép xuống. Trăn nước ngã lại trong sông, tóe lên một loạt sóng bạc.

Diệp Linh Tô rút kiếm ra đến, nhìn chăm chú trong nước bóng rắn, Hoa Miên cũng tay cầm toán trù, vận sức chờ phát động.

“Trước đừng động thủ!” Nhạc Chi Dương xích lại gần khèn, tiếp tục thổi, vẫn là dặt trên thuyền làm được điệu, chỉ là âm thanh cao vút, ần ần nhưng ngăn chặn xa xa khèn.

Mặt nước bỗng bình tĩnh trở lại, thân thuyền nâng lên hạ xuống, từ từ hướng về phía trước hành sử.

Diệp Linh Tô buông lỏng một hơi, chậm rãi rủ xuống bảo kiếm, nói ra: “Đây là gậy ông đập lưng ông.”

Hoa, sở hai người yên lặng gật đầu, “Độc vương tông” sớm đã phát giác, cố ý dụ làm đám người lên thuyền, đi tới “Lục long thác” mới đột nhiên nổi lên, kích thích trăn nước hung tính, muốn lật úp thuyền nhỏ. Nơi đây dòng nước chảy xiết, tiến thoái lưỡng nan, một khi rơi vào trong nước, tất thành trăn nước trong miệng chi thực, kể này hung hiểm xảo trá, đủ thấy đối phương cũng không phải là sẽ chỉ dùng độc.

Nhạc Chi Dương vận đủ khí lực, áp chế đối phương làn điệu. Hai điệu người tới ta đi, trăn nước chớ biết sở tông, chột trước chột về sau, chột trái chột phải, hưng sóng làm sóng, chập trùng tự dừng, thuyền tùy theo trên dưới, khi thì tiến lên, lúc mà lùi về sau, hoặc là bao quanh loạn chuyển, thời khắc đều có lật úp nguy hiểm.

Nhạc Chi Dương trong lòng lo lắng, một khi rơi xuống nước, những người khác có lẽ có thể đào thoát, Chu Vi đoạn khó sống sót. Tâm hăn chí hơn người, càng là nguy nan, càng có tinh khí, một bên thối, một bên chìm thân trọng nghe, nhưng cảm giác đối phương thối sênh người điệu coi như thành thạo, kỹ nghệ qua quýt bình bình, tiết tấu thông thả và cấp bách bất lực, chuyển điệu chỗ đều là sơ hở. Nghĩ được như vậy, điệu biến đổi, tinh tế đùa nghịch một cái hát biến điệu, chột cao chột thấp, chột nhanh chột chậm thối vài tiếng, âm thanh chỉ, tận là đối phương trong âm luật sơ hở, người kia bị hăn mang phải đi âm vọt tấm, không để ý, biến thành Nhạc Chi Dương điệu, hai người đồng điệu, trần nước lại không nghi hoặc, tề lực hăm hở tiến lên, đi ngược dòng hướng về phía trước.

Người kia cảm giác ra không đúng, ngừng dừng một cái, một lần nữa thối lên sát phạt chi điệu, Nhạc Chi Dương xe nhẹ đường quen, rải rác mấy tiếng, lại đem hăn điệu thối loạn, lại thối mấy tiếng, đem đối phương điệu biến thành hăn ôn tồn. Đối phương vừa sợ vừa tức, ngừng lại thối, thối lại ngừng, sử xuất sức bình sinh, cũng trốn không thoát Nhạc Chi Dương làn điệu, không chỉ “Độc vương tông” đệ tử hoang mang, liền tính cả đi ba người cũng là âm thầm lấy làm kỳ.

Nhạc Chi Dương sử dụng biện pháp chính là “Chỉ Qua Ngũ Luật”, hăn lấy âm nhạc chi đạo chuyển thành võ công, giờ phút này thuyền đến lòng sông, võ kỹ không sử dụng chi, lại đem võ công biến trở về âm nhạc, lấy âm thanh làm vũ khí, thính kỳ thanh, phá tiết, loạn âm điệu, đạo nhập mình luật, cuối cùng đạt tới “Cùng vui” cảnh giới, thối ra cùng hăn giống nhau như đúc điệu.

Y vào bộ tâm pháp này, Nhạc Chi Dương thắng qua bao nhiêu võ học cao thủ, dùng âm nhạc, càng là đánh đâu thắng đó; đối phương Nhạc đạo qua loa, giống như mê muội, thối tới thối đi, luôn luôn Nhạc Chi Dương điệu, xúi giục trần nước không thành, phản thành địch nhân trợ lực, người kia tức giận đến nổi điên, nhưng lại vô kế khả thi.

Bất tri bất giác, thuyền nhỏ chạy qua “Lục long thác”, tiến vào một đạo hẻm núi, hình như sò biển, thiên khai một tuyến. Hạp bên trong sương mù tràn ngập, tản ra bốc lên, bốn phía mơ hồ không rõ, trong sương mù truyền đến ong ong khê kêu.

Diệp Linh Tô sử xuất “Thủy Vân chương”, chương bay tay áo múa, một luồng kinh phong quyển ra, mây mù tản ra một góc. Đám người ngưng mắt nhìn lại, không không hít vào một ngụm khí lạnh: Hẻm núi trên vách đá hai bên, treo rất nhiều đèn sì, tròn căng tổ ong, lớn như đầu người, mảnh lỗ dày đặc, thi ong ẩn hiện ở giữa, thành quần kết đội, tinh phi điện tránh.

Đối diện khèn ngừng lại, trong yên lặng, mấy tiếng quái khiếu phá bầu trời vang lên, một cổ hôi thổi thuận gió bay tới. Ông một tiếng, hai bên tổ ong đột nhiên nổ tung, vô số thi ong xông lên mà ra, nhào về phía trên thuyền đám người.

Hẻm núi vốn là chật hẹp, trừ phía dưới nước sông, hoàn toàn không có chỗ ẩn thân. Chỉ một thoáng, bên trên có ong độc, dưới có trăn nước, trên thuyền đám người lâm vào tuyệt cảnh.

Diệp Linh Tô, Sở Không Sơn, Hoa Miên, ba người đứng thành một cái hình tam giác, song chương cuồng vũ, chương phong gào thét tung hoành, liên tiếp đẩy ra bày ong. Thế nhưng là ong độc đông đảo, dũng mãnh không sợ, đi lại tới, khắp như thủy triều, đám người gặp qua tên kia “Độc nô” hạ tràng, biết rõ một con ong độc lọt lưới, lập tức liền nguy hiểm đến tính mạng.

Nhạc Chi Dương không cách nào có thể nghĩ, cực lực thổi lên khèn, thúc giục trăn nước hướng về phía trước, chỉ mong sớm vượt qua thung lũng nhỏ, đến rộng rãi chỗ lại tìm cách. Ai ngờ hẻm núi kéo dài, không thấy cuối cùng, trong lúc trong lúc nguy cấp, càng giống là vô cùng vô tận.

Chợt nghe Hoa Miên kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể lung lay sắp đổ. Sở Không Sơn giận quát một tiếng, hô hô hai chưởng, đem tới gần Hoa Miên thì ông bức lui, đi theo lướt ngang một bước, ngăn tại Hoa Miên trước người, vò rút kiếm ra đến, bàn tay trái phải kiếm, tổ truyền “Chiêu phong dẫn điệp chưởng” cùng “Danh hoa mỹ nhân kiếm” dùng được, gang tấc ở giữa bao quanh loạn chuyển, chưởng phong kiếm khí tung hoành xen lẫn, thì ông một khi đùng vào, ba ba ba liên tiếp vỡ nát.

Diệp Linh Tô làm “Thủy Vân chưởng”, trong tay áo kẹp chưởng, chiêu thức phiêu dật, nội lực lại là Thích Ấn Thần “Đại Vật Dụng Thần Công”, vung lên đưa tới, bao dung rất rộng, chưởng phong cô đọng đục thành, giống như kỳ phong sừng sững, ngoan thạch một mỗi thành, thì ông tuy nhiều, lại cũng không có cơ hội có thể thừa dịp. Nàng gặp Hoa Miên không ổn, trong lúc cấp bách vung tay áo quét ngang, đưa nàng hướng về sau đưa ra.

Hoa Miên rút lui hai bước, chán nản ngã ngòi tại Nhạc Chi Dương bên người, sắc mặt trắng bệch, đầu lông mày run rẩy. Nàng bắt lấy tay áo hướng lên một vuốt, cánh tay sừng biến thành màu đen, hắc khí đã vọt tới cùi chỏ. Nhạc Chi Dương liếc mắt thấy gặp, tâm thần vừa loạn, suýt nữa thối sai điếu.

Hoa Miên có chút cắn răng, trở tay điểm trúng mấy chỗ huyết đạo, phong bế huyết mạch lưu động, thế nhưng là chậm một bước, độc tố đã phát tác, trực giác đầu vầng mắt hoa, tứ thể rét run, không khỏi nằm xuống, thân thể rì rào run rẩy không ngừng.

Nhạc Chi Dương muốn viện thủ, nhưng lại không dám dừng lại khèn, chỉ sợ dừng lại một chút, đối diện thao túng trần nước, thuyền vừa loạn, đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 100 : Chương 100: Độc Vương Quỷ Cốc (Bốn)

Chương 100: Độc vương Quỷ cốc (bốn)

Kia một cỗ hơi thổi càng phát ra nồng đậm, bày ong thụ thúc bách, vù vù gấp hơn, hàm ẩn nộ khí, từ trên xuống dưới, thế như trọc lãng bài không, sóng dữ cuồn cuộn. Sở, Diệp hai người dần dần ngăn cản không nổi, một số ong độc thừa lúc vắng mà vào, Nhạc Chi Dương đành phải buông xuống khèn, rút kiếm chém xuống hai con, có khác một con thừa cơ nhào về phía Chu Vi. Nhạc Chi Dương không kịp cứu viện, trái tim căng lên, ai ngờ ong độc cũng không ngủ đông người, vòng quanh Chu Vi bay một vòng, lại hướng Hoa Miên đánh tới, Nhạc Chi Dương một kiếm đâm ra, đưa nó đóng đinh tại mạn thuyền bên trên.

“Mâu Ni Châu...” Hoa Miên suy yếu nói.

Nhạc Chi Dương giật mình có ngộ, Chu Vi có bảo châu hộ thân, độc vật không dám đến gần, nhin không được nói ra: “Nhiều mấy khóa liền tốt.”

“Nhiều mấy khóa?” Hoa Miên cười khổ, “Hạt châu này luyện chế không dễ, ở trên đời bất quá ba năm khóa...” Giương mắt nhìn về phía ong độc, tuyệt vọng nói, ” xem ra, chúng ta qua không được khe nước đục này rồi ...”

Đang nói, không trung bay tới một cỗ hơi khói, cay độc sang tị, bày ong chấn động đại loạn, tứ tán chạy trốn. Diệp Linh Tô trong lòng lấy làm kỳ, quay đầu nhìn lại, trong sương mù một đoàn đại hỏa lung la lung lay, đối diện bay tới, tới gần nhìn lên, lại là một cái nữ tử che mặt, áo đen bó sát

người, thướt tha yêu kiều, một tay kéo trường đăng, một tay giơ cao bó đuốc, điểm giãi hai bên vách đá, giống như giống như bằng hư ngự như gió bay tới. Có thể trách chính là, một sợi dây leo dùng hết, lại có mối dây leo từ đỉnh núi rơi xuống, nữ tử nắm chặt lung lay, phiêu nhiên hướng về phía trước, bó đuốc tung hoành vung vẩy, khói đặc tràn ngập hẻm núi, hơi khói chỗ qua, thì ong diên cuồng chạy trốn, một khi cuốn vào khói đặc, lập tức chết cứng rơi xuống, không bao lâu, kéo dài trên mặt sông liền trải đen sì một tầng.

“Nữ hiệp!” Diệp Linh Tô tuyệt xử phùng sinh, hết sức kinh hãi, cao giọng hét lên nói, ” mời lên thuyền một lần.”

Nữ tử kia không rên một tiếng, lướt qua đám người đỉnh đầu, tiện tay đem bó đuốc ném trên thuyền, đi theo dây leo vừa thu lại, nhanh chóng lên cao, trong nháy mắt chui ra hẻm núi, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nàng bỗng nhiên mà đến, lại đột nhiên mà đi, đến như tiên tử, đi giống như quỷ mị. Sở Không Sơn nhặt lên bó đuốc, ngẩng đầu ngưỡng vọng, trên mặt toát ra một tia mê hoặc.

“Sở tiên sinh.” Diệp Linh Tô duệ âm thanh gọi nói, ” nhanh dùng bó đuốc mở đường.”

Bó đuốc kia là như nhánh cây khô đâm thành, phiến lá xanh đậm, mới hái không lâu. Sở Không Sơn một tay vung vẩy bó đuốc, một tay vung tay áo xuất chưởng, đem kia hơi khói xa xa đưa ra, ong độc tránh không kịp, hẻm núi vì không còn một mống.

Nhạc Chi Dương yên lòng, thối lên khèn. Tiếng nhạc vang lên, trần nước liệng tới, bỗng nhiên phía trước sáng sủa, thuyền nhỏ lái ra hạp khẩu, tiến vào một cái hồ nước, khói hàn thủy bích, bình sáng như gương, trên mặt hồ lãnh lãnh thanh thanh, chim bay vô ảnh, cá bơi ẩn trốn, càng không

thuyền vắng lai, duy có vô số bóng rắn tại dưới nước uốn lượn không chừng.

Đối diện hạp khẩu, đứng vững hai mảnh vách đá. Trên vách đã từng khắc có chữ viết, đáng tiếc sớm đã mờ hồ không rõ, chỉ có “Độc vương cốc” ba cái chữ lớn, tinh hồng như máu, giật mình mắt kinh tâm.

Tới gần vách núi, bánh răng đúc bằng đồng nghiêng lệch khuynh đảo, chìm sâu trong hồ nước, nửa ẩn nửa hiện, xanh đồng loang lổ; những trụ đồng to lớn, cấu kết tròn bầy bánh răng, bảy đoạn tám tục, chịu không xiết tàn phá.

“Thiên cơ tam luân.” Hoa Miên giãy dựa ngòai dậy, ngón tay chỉ di tích những bánh xe. Diệp Linh Tô cầm tay nàng, cũng bất giác thấy tinh thần chán nản.

Chim ngà trùng hơi thở, tĩnh mịch khiếp người, vờn quanh nước hồ, có thể thấy được từng tầng từng tầng ruộng bậc thang. Trong ruộng trông được thảo, cũng có một chút ngũ cốc, giờ phút này không có một ai, càng phát ra lộ ra quỷ dị.

xà thuyền đến ven hồ, đám người vứt bỏ trên thuyền bờ, xà thuyền tự hành tự động, lại hướng nơi xa chạy tới, vòng qua một cái vịnh nước biển mất.

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn lại, phía trước ngổn ngang lộn xộn nằm một số tượng đá, phần lớn tàn phá vỡ nát, khó mà phân biệt.

“Hoa Di.” Diệp Linh Tô nhẹ giọng hỏi, “Đây chính là tượng tám trăm thánh hiền a?”

Hoa Miên khẽ gật đầu, nàng trúng độc không nhẹ, toàn do Diệp Linh Tô nâng, cánh tay đen nhánh tỏa sáng, ần ần phát ra hơi thổi.

“Độc tính thật mạnh!” Sở Không Sơn thấy nhú mào, “Bang chủ có tính toán gì không?”

“Trước tìm ‘Độc vương tông’ !” Diệp Linh Tô trầm mặt nói nói, ” giải được tất trên người bọn hắc.”

Sở Không Sơn nói: “Bọn hắc như không giao ra giải được đâu?”

“Ta liền đánh hắc cái long trời lở đất.” Diệp Linh Tô cắn răng, trong mắt loé lên một tia sát khí.

Chợt nghe hừ lạnh một tiếng, có người nói ra: “Đồng dạng!”

“Ai?” Diệp Linh Tô quay đầu nhìn lại, nơi xa tượng đá đằng sau đi ra mấy cái nam nữ, bên trong một nữ tử cầm trong tay khèn, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương có chút tức giận.

Cầm đầu nam tử áo đen qua tuổi ba mươi, nhọn quai hàm tăng thể diện, ánh mắt lơ lửng không cố định, chỉ trên người Diệp Linh Tô đảo quanh.

Diệp Linh Tô gặp hắc ánh mắt bất chính, cố nén nộ khí, cất giọng nói ra: “Ta là bang chủ Diêm bang Diệp Linh Tô, cầu kiến ‘Độc vương tông’ tông chủ.”

Nam tử sửng sốt một chút, cười lạnh nói: “bang chủ Diêm bang? Trò cười! Chim non chưa mở lời cũng có thể làm bang chủ.”

Diệp Linh Tô nhìn ra trong mắt của hắc khinh miệt, nhú nhú mào, quét mắt nhìn lại, trông thấy một nửa tượng đá nằm ngã xuống đất, lập tức tiến lên một bước, thầm vận “Đại Vật Dụng Thần Công”, mũi chân nhẹ nhàng vẩy một cái, tượng đá đột nhiên nhảy lên. Diệp Linh Tô tiện tay vừa đỡ, tượng đá thẳng đứng lên, nàng quay người vận chuyển, vô trùng tượng đá phía sau lưng, tượng đá đằng không bay lên, không đợi nó rơi xuống, Diệp Linh Tô vận một cái eo nhỏ nhắn, xoay người ôm lấy tượng đá, dùng sức

hướng về phía trước đá ra. Tượng đá lẳng không lật một cái bồ nhào, phanh rơi vào nam tử kia trước người, nện xuống mặt đất một thước có thừa.

“Tượng tám trăm thánh hiền” đều là cự thạch điêu khắc, năm đó đứng ở “Thiên Cơ Cung” cửa vào, làm thủ hộ chi dụng, mỗi một pho tượng nặng hơn vạn cân, cho dù chặt đầu tàn chi, cũng có ngàn cân trên dưới, rơi xuống Diệp Linh Tô trong tay, tựa như cục đá giống như tùy ý ném ném, nhìn nàng mảnh mai thân thể, tuyệt sắc dung quang, giống như giống như bộ ngựa lay trụ, coi là thật không thể tưởng tượng nổi.

“Độc vương tông” đệ tử nhìn qua tượng đá, đều sắc mặt trắng bệch, thu hồi lòng khinh thường, bộc lộ khiếp sợ thần khí. Đến như Hoa Miên, cũng rất kinh ngạc: “Đây là công phu gì? Hùng hồn to lớn, cùng bản phái nội công hoàn toàn khác biệt, ngăn ngại mấy tháng không thấy, Linh Tô được kỳ ngộ gì? Võ công tinh tiến đến lợi hại như thế?” Nhạc Chi Dương cũng nghĩ: “Thích Ấn Thần võ công tưởng thật đến, có thể khiến kiều nhược nữ tử sử xuất lực lượng cường đại, Diệp cô nương võ công tiến bộ thần tốc, ngày sau hẳn là cao thủ một đời. Ai! Ta đây? Đi đường cũng như thế phí sức, ngay cả một đứa tiểu hài nhi cũng không bằng...” Nhìn một chút hai chân, suýt nữa rơi lệ.

Cầm đầu nam tử hơi ổn định tâm thần một chút, lên dây cót tinh thần, lớn tiếng nói, “Chỗ này thế nhưng là ‘Độc vương tông’ địa phương, người võ công mạnh hơn, lại dọa đến ai?”

“Ta cũng không sợ gì dọa chi ý.” Diệp Linh Tô nói nói, ” người không tin ta là bang chủ Diêm bang, ta dù sao cũng phải tìm cách chứng thực thân phận.”

Nam tử kia lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Ta gọi Ô Tử Đô, Ô Hữu Đạo Ô tông chủ nhi tử.”

“Thất kính, thất kính.” Diệp Linh Tô có chút chấp tay.

Ô Tử Đô gặp nàng cấp bậc lễ nghĩa rất cung, gan lớn mấy phần, hất cằm lên nói ra: “Các người ai thối khèn?”

“Ta!” Nhạc Chi Dương đáp.

Ô Tử Đô dò xét hẩn một chút, cười lạnh nói: “Nguyên lai là một gã què.”

Nhạc Chi Dương giống như chịu một cái bạt tai, nhiệt huyết vọt tới trên mặt, hai gò má nóng rất khó chịu. Diệp Linh Tô liếc nhìn hẩn một cái, quay đầu lại hỏi nói: “Ô huynh, ông độc trong khe suối là ai thả ?”

“Không dám nhận.” Ô Tử Đô cười hì hì vừa chấp tay, “Chính là kẻ hèn này.”

“Người có giải được?” Diệp Linh Tô lại hỏi.

“Có lại như thế nào, không có lại như thế nào?” Ô Tử Đô nghiêng mắt nhìn thấy nữ tử, lộ ra trêu chọc thần khí.

“Như có giải được, còn xin ban thưởng một hai.” Diệp Linh Tô vững vàng nói, ” ta có đồng bạn bị ông độc chích một cái.”

“Chỉ chích một chút, coi như các người vận khí.” Ô Tử Đô nói lên ông độc, chính là đầy bụng da hỏa khí, “Nuôi thì ông nhiều khó khăn người biết không? Bây giờ chết một nửa, các người bồi thường thế nào ta?”

Hẩn khóc lóc om sòm vô lại, Diệp Linh Tô vừa buồn cười vừa tức giận, nhưng nghĩ thế đến có việc cầu người, không thể tùy tiện động võ, chỉ có nén giận, thế là nói ra: “Túc hạ thứ lỗi, chúng ta vì cầu bảo mệnh, không thể không đả thương quý tông ông độc; túc hạ như phải bồi thường cũng là có thể, người nói một vài mắt, thuế ruộng châu báu, tiểu nữ tử đủ khả năng, nhất định đủ số dâng lên.”

Hoa Miên cả giận nói: “Linh Tô, chết thì chết vậy, người làm gì cùng bọn hăn ăn nói khép nép?” Diệp Linh Tô liếc nhìn nàng một cái, giữ im lặng.

Ô Tử Đô nhìn trái, ngó phải, trong lòng mừng rỡ, hăn là Ô Hữu Đạo nhập cốc sau sở sinh, chưa hề xuất cốc, tựa như ếch ngồi đáy giếng, luôn luôn tự cao tự đại, bản danh Ô Thành, tự đổi thành Tử Đô, ý dung mạo như Tử Đô, tuấn mỹ hơn người, bất kỳ cái gì nữ tử gặp đều muốn động tâm. Diệp Linh Tô thiên hạ tuyệt sắc, từ chỗ không thấy, Ô Tử Đô sớm đã thèm nhỏ nước dãi, lại thấy nàng thần khí khiêm tốn, ngôn từ dịu dàng, nhất thời ý nghĩ kỳ quái: “Cô nàng này đối ta cố ý, bản công tử cũng không thể vô tình.”

Lập tức cười hì hì nói ra: “Thuế ruộng châu báu, ‘Độc vương tông’ cũng không thèm khát, nhưng như cô nương mỹ nhân như vậy mà ngược lại là hiếm thấy. Như không phải, người lưu trong cốc cùng ta làm thiệp, ta liền vì đồng bạn của người giải độc như thế nào?”

Diệp Linh Tô một phương không không kinh sợ, Sở Không Sơn chính muốn phát tác, Diệp Linh Tô nháy mắt đem hăn ngừng lại, lạnh lùng nói ra: “Ô huynh, người nói cha người là tông chủ?”

“Đúng thế!” Ô Tử Đô càng phát ra ý, “Nơi này cha ta nói một không hai, người theo ta, kia là một bước lên trời...”

“Thật sao?” Diệp Linh Tô mỉm cười, càng phát ra thanh diễm động lòng người. Ô Tử Đô thấy nuốt nước miếng một cái, đợi muốn nói chuyện, Diệp Linh Tô thân ảnh biến mất, đi theo cổ họng mát lạnh, thanh mệnh môn mũi kiếm nằm ngang ở trên cổ của hăn.

Diệp Linh Tô bỗng nhiên ẩn hiện, như ánh sáng, lại như điện chớp, “Độc vương tông” đám người còn qua thần đến, thủ lĩnh đã bị quản chế. Phụ cận gã để tử lùn phản ứng nhanh nhất, giương một tay lên, miệng tay

áo phun ra một cỗ độc thủy màu xanh đen . Diệp Linh Tô cũng không quay đầu lại, mây tay áo phất một cái, độc thủy phản kích trở về, so tiền còn nhanh hơn. Người lùn không kịp nghĩ lại, độc thủy đã chui vào miệng mũi, hắt kêu lên một tiếng đau đớn, bặn bụ từ trong ngực móc ra giải bình thuốc, hé miệng đổ vào dượt hoàn.

Đệ tử khác vốn muốn nổi lên, thấy thế thoáng chần chờ. Diệp Linh Tô ra tay bất dung tình, làm giơ tay lên, kim châm đầy trời, chúng đệ tử yếu huyết bên trong châm, bịch bịch đều ngã xuống.

“Lấy ra!” Diệp Linh Tô hướng về phía Ô Tử Đô mở ra bàn tay.

“Cái gì?” Ô Tử Đô cuồng vọng tự đại, mệnh tại nhân thủ, thế mà cờ thương không ngã.

“Thì ông giải dượt!” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói.

“Không có!” Ô Tử Đô nghiêm nghị nói nói, ” Bốn thiếu chủ toàn thân là độc, không nói gạt người, lời mới vừa nói đương lúc, người đã trúng ta bảy tám loại tuyệt độc. Người như thức thời, ngoan ngoãn mà thanh kiếm dịch chuyển khỏi, như không phải, một khi độc phát, sinh tử lưỡng nan.”

Diệp Linh Tô nhin không được cười lên, nói ra: “Quản người mấy loại độc dượt, ta chỉ cần một kiếm, liền có thể muốn mạng chó của người.” Hơi dùng lực một chút, cắt vỡ da thịt, máu tươi chảy xuôi ra.

Ô Tử Đô vốn là nói ngoa đe dọa, đối phương không những không sợ, càng thi lạt thủ. Hắn mới biết gặp gỡ cộng rơm cứng, sợ lên, sờ tay vào ngực, móc ra một cái bình nhỏ nói ra: “Bình thuốc này chỉ có thể trì hoãn nọc ông, không thể triệt để giải trừ.”

Diệp Linh Tô run tay một cái, mũi kiếm rung động ở giữa, đâm trúng Ô Tử Đô “Thiên Trung”, “Thần Khuyết” hai huyết. Ô Tử Đô động dậy không

được, nhe răng trợn mắt. Diệp Linh Tô dùng mũi kiếm bốc lên bình sứ, hỏi: “Vì sao không thể triệt để giải độc?”

“Tất cả giải được đều tại trong tay cha ta.” Ô Tử Đô ngạo khí tận quết, một lần trước thực địa trả lời.

“Nói dối!” Sở Không Sơn yêu thích làm vườn, nhiều cùng ong bướm làm bạn, am hiểu sâu nuôi ong chi nói, ” nuôi ong khó tránh khỏi bị ngủ đông, người bị ngủ đông làm sao bây giờ?”

Ô Tử Đô lờm hẩn một cái: “Ta bị ngủ đông, trước uống thuốc tạm hoãn độc tính, lại vào cốc bên trong hướng lão cha đòi hỏi giải được.”

Đám người hai mặt tương đối, Diệp Linh Tô nhìn chăm chú Ô Tử Đô một lát, đột nhiên nói: “Ăn mấy khóa?”

“Nàng trúng độc không nhẹ, nên phục hai viên.”

Diệp Linh Tô chuyển qua mũi kiếm, dùng ống tay áo bao lấy bình thuốc, Ô Tử Đô châm chọc nói: “Làm sao? Người sợ Bốn thiếu chủ tại trên bình bôi độc được?”

“Không!” Diệp Linh Tô từ tốn nói, “Ta chê người bẩn.” Không để ý Ô Tử Đô một mặt tức giận, đổ ra ba hạt được hoàn, muốn cho Hoa Miên cho ăn hạ.

Nhạc Chi Dương nhin không được nói ra: “Coi chừng được hoàn là giả.”

“Không thể giả!” Diệp Linh Tô liếc nhìn hẩn một cái, “Nếu như là giả, ta liền làm thịt hẩn.”

Nàng nói đến hời hợt, Ô Tử Đô lại cảm giác lạnh tận xương tủy, muốn gượng cười hai tiếng bày ra mạnh, thế nhưng là gương mặt run rẩy, một bộ

khóc không ra nước mắt đáng vẻ, quật cường nói: “Người, người giết ta, cha ta nhất định đem các người hết thảy hóa thành vũng máu.”

Diệp Linh Tô xoay đầu lại, ánh mắt phát lạnh, vung lên kiếm, đâm về Ô Tử Đô tim. Ô Tử Đô dọa đến hai mắt nhắm lại, chợt thấy ngực lạnh buốt, thân thể lại có thể nhúc nhích, mới biết được Diệp Linh Tô một nhát này cũng không phải là giết người, mà là giải khai huyết đạo của hắn. Ô Tử Đô chỉ sợ có trá, thả người hướng về sau nhảy một cái, vấp trên mặt đất đồng môn, a nha một tiếng, ngã bốn chân chống lên trời.

Hoa Miên gặp hắn chật vật, mặc dù khó chịu, cũng nhin không được nở nụ cười. Ô Tử Đô xấu hổ không địa, nhảy bật lên, đưa tay thăm dò vào bên hông hươu trong túi da.

“Đừng vọng động!” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” động tay trái, ta trăm tay trái người; động tay phải, ta trăm người tay phải.”

Ô Tử Đô trừng mắt nhìn hằm hằm, nhưng cảm giác nữ tử này không chỉ ngôn ngữ lăng lệ, một đôi mắt đẹp cũng có thể bắn ra cương châm mũi tên. Ô Tử Đô kinh hãi thở hỗn hển, chưa phát giác lại đưa tay rút ra.

Diệp Linh Tô chỉ trên mặt đất hai người nam đệ tử: “Đem bọn hắn kim châm rút ra.”

“Tại sao?” Ô Tử Đô cứng cổ, thân thể lại ngoan ngoãn ngồi xuống, đem kim châm trên huyết “Khí hộ” rút ra.

Kim châm vừa ra, hai người thả người nhảy lên, nhìn qua Ô Tử Đô do dự bất định. Diệp Linh Tô lại chỉ Chu Vi: “Hai người các người, đến nhắc cang cứu thương.”

“mẹ kiếp, lẽ nào lại như vậy...” Một cái nam đệ tử nổi trận lôi đình, làm bộ nhào tới, nhưng cùng Diệp Linh Tô ánh mắt đụng một cái, bỗng dừng bước không tiến.

Ô Tử Đô tăng hắng một cái, nói ra: “Hà Dương, Tào Quảng Nghĩa, chiếu nàng nói đi làm!”

Hai người đệ tử sững sốt một chút, “Độc vương tông” tôn ti rất nghiêm, Thiếu tông chủ nói lời không thể không nghe, đành phải lẩm bẩm hai tiếng, cau mày đi đến cáng cứu thương bên cạnh. Hai người cũng không phải là người lương thiện, vốn định làm một chút tay chân, thế nhưng là Diệp Linh Tô mắt như thu thủy, thanh tịnh không bụi, hai người cùng nàng ánh mắt một phát, trực giác bất luận cái gì mưu mẹo nham hiểm cũng không gạt được con mắt của nàng, đành phải ủ rũ cúi đầu nâng lên cáng cứu thương. Nhạ Chi Dương trong lòng lo lắng, chống nhánh cây cùng ở một bên.

Ô Tử Đô tâm hoài quỷ thai, do dự không tiến. Diệp Linh Tô liếc nhìn hắn một cái, cười lạnh nói: “Người đi trước.” Ô Tử Đô sững sờ, cười nói: “Người không sợ ta chạy?”

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, mũi chân khẽ nhúc nhích, hòn đá rít lên bắn ra, nhanh chóng như mũi tên. Diệp Linh Tô lắc thân mà lên, kiếm quang lấp lóe, cục đá chia mấy phần, rì rào tốc còn chưa rơi xuống đất, Diệp Linh Tô sớm đã lui về nguyên địa, thanh ly vào vỏ, nghiêm nhiên chưa hề động đây.

“Hảo kiếm pháp!” Sở Không Sơn vỗ tay tán nói, ”Thiên thượng phi ảnh, danh bất hư truyền.”

Ô Tử Đô nhìn qua hạ lạc đá vụn, khóe miệng co quắp động mấy lần, vẻ mặt đau khổ đi đầu dẫn đường. Cáng cứu thương ở phía sau, đám người theo đuôi, Sở Không Sơn vịn Hoa Miên, gập nàng nhúu mày không vui, hỏi: “Hoa tôn chủ, người lo lắng cái gì?”

“Ta lo lắng Linh Tô.” Hoa Miên thở dài, “Đứa nhỏ này nhiều ngày không thấy, làm sao trở nên lợi hại như vậy? Nhất là đôi tròng mắt kia, ta

xem cũng thấy sợ hãi.”

“Đây cũng là không có cách nào khác!” Sở Không Sơn cười khố, “Diêm bang đám ô hợp, phần lớn xảo trá ngang ngược. Diệp cô nương nếu không lợi hại, như thế nào chốn nhiếp ở?”

“Nàng một nữ hài nhi, lợi hại như vậy làm gì?” Nói đến chỗ này, Hoa Miên trợn nhìn Nhạc Chi Dương một chút, trong lòng âm thầm có khí: “Đều là tiểu tử này hại, nếu không phải hắc mê luyện công chúa, cô phụ Linh Tô. Linh Tô như thế nào lại cam chịu, cùng một bang buôn muối lậu làm bạn? Nàng như không gả ra được, ta không phải tìm được tiểu tử tính sổ sách không thể.” Nàng cả đời tình yêu bất toại, chỉ sợ Diệp Linh Tô cũng bước mình theo gót, ưu sầu sau khi, đem một đoàn oán khí đều phát trên người Nhạc Chi Dương.

Ngày đó tiến đánh Thiên Cơ Cung, chết Trấn Nam Vương Thoát Hoan, Nguyên triều vì cho hả giận, thiêu đến không có một ngọn cỏ, san bằng ngoài cung thạch trận. “Tượng tám trăm thánh hiền” đều bị đập nát đầy ngã, càng không một tôn hoàn hảo. Giờ phút này một đường đi qua, cảnh hoàng tàn khắp nơi, Hoa Miên, Diệp Linh Tô vốn là Thiên Cơ Cung hậu duệ, thuở nhỏ nghe nói năm đó rầm rộ, nhìn nay nhớ xưa, không khỏi buồn từ đó tới.

Thạch trận ám hợp thuật số, mê chương trùng điệp, tượng đá mặc dù hủy hoại, phương vị cũng không đại biến, bách chuyển thiên hồi, lối rẽ vô tận. Đi hai khắc, vẫn lẩn quẩn trong thạch trận, Diệp Linh Tô cảm thấy sinh nghi, hỏi: “Vẫn còn rất xa?”

“Nhanh..” Ô Tử Đô nói còn chưa dứt lời, chợt nghe ô ô gió vang, xen lẫn nhỏ bé tiếng chuông.

Ô Tử Đô mặt lộ vẻ vui mừng, tăng tốc bước chân. Diệp Linh Tô trực giác không ổn, kêu lên: “Làm gì?” Phi thân gặp phải, vòng qua một đồng đá vụn, trông thấy Ô Tử Đô bóng lưng, tiểu tử kia vung ra hai chân, chạy

đang vui. Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, lấy ra một viên kim châm, đang muốn phát ra, bỗng nhiên nghe được một cổ hôi thổi, bên trái cuồn phong gào thét, nhảy ra một bóng người, nhanh so thiểm điện, thế tới kinh người.

Diệp Linh Tô không kịp suy nghĩ nhiều, trở tay ném ra kim châm, bắn trúng người tới tim. Đối phương cũng không dừng lại, vẫn là mãnh nhào tới; Diệp Linh Tô trở tay không kịp, liên tục không ngừng lui lại, kiếm quang trong tay lóe lên, đâm vào người tới ngực trái, vào thịt tấc hơn, thế mà không cách nào đâm vào.

Việc này từ chỗ không có, thanh ly khoáng thế danh kiếm, sắc bén chi cực, bất kỳ cái gì thiết giáp cũng một đâm liền mặc, huống chi thế gian huyết nhục chi khu.

Diệp Linh Tô chỉ sửng sờ, người kia đánh tới, lực đạo thiên quân, cương mãnh tuyệt luân. Nữ tử hổ khẩu kịch liệt đau nhức, không khỏi hướng về sau trượt lui, mắt thấy đụng vào cự thạch, nòng một cái xoay người, ngược lại cướp mà lên, song chân đạp tảng đá, thân thể gấp lại như cung, mãnh vừa dùng lực, nội kinh từ mũi chân thẳng tới đuôi kiếm. Nhào, một tiếng vang trầm, thanh ly kiếm rốt cục xuyên qua đối phương lồng ngực, người kia lão đảo một chút, thế tới hơi chậm, cái này vừa thấy mặt công phu, Diệp Linh Tô thấy rõ hãn hình dáng tướng mạo, chưa phát giác choáng váng, suýt nữa la hoảng lên.

Người này nửa người trần trụi, trọc không lông, da thịt lồi lõm nhấp nhô, ban ngăn giăng khắp nơi, hóa thành thật dày chất sừng, toàn thân gân lạc từng chiếc đột ngột, đủ thấy tinh lực bành trướng, hai mắt huyết hồng đục ngầu, hô hấp ở giữa, phun ra một cổ hôi thổi.

Diệp Linh Tô từ lúc chào đời tới nay, chưa bao giờ thấy qua như thế dị dạng xấu xí người, lại hãi dị, lại buồn nôn, thành linh quái nhân đột nhiên đưa tay, gắt gao nắm lấy thanh ly kiếm thân kiếm.

Thân kiếm sắc bén, thối tóc tóc đứt, thế nhưng là quái nhân năm ngón tay chẳng những không gãy, thừa dịp Diệp Linh Tô kinh ngạc, dùng sức một đoạt, thanh kiếm đoạt tới.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 101 : Chương 101: Độc Vương Quỷ Cốc (Năm)

Chương 101: Độc vương Quỷ cốc (năm)

Quái nhân lui lại hai bước, khoát tay, rút kiếm ra đến, miệng vết thương xuy xuy bốc khí, dâng trào tanh hôi máu đen. Quái nhân chưa phát giác thống khổ, vụt xuống bảo kiếm, lại nhào tới. Diệp Linh Tô ổn định tâm thần, Diệpch mình xuất chưởng, ba đánh trúng quái nhân vai trái, quái nhân nghiêng nhẩy lên mấy bước, lắc đầu, quay người đánh tới, tốc độ không giảm, mang theo một cơn gió lớn.

Diệp Linh Tô một chưởng này mang theo “Đại Vật Dụng Thần Công”, nhìn như thường thường, kỳ thật lăng lệ, ngàn cân trâu đực cũng vỡ tức ngược lại. Quái nhân điềm nhiên như không có việc gì, không đau không ngứa, Diệp Linh Tô hết sức kinh ngạc, Diệpch mình để qua. Quái nhân một trao thất bại, chính giữa nham thạch, răng rắc, năm ngón tay xuyên vào nham thạch, ngạnh sinh sinh bắt khối tiếp theo.

Lần này lực lượng chi lớn, chỉ lực mạnh, chẳng những người siêu việt lực, cũng thật to vượt qua Diệp Linh Tô tưởng tượng. Nàng không cách nào có thể nghĩ, sử xuất “Sơn Hà Tiềm Long quyết”, vòng quanh quái nhân xoay quanh, phòng ngừa chính diện giao phong.

Quái nhân bao quanh loạn chuyển, liên thanh gào thét, liên tiếp tấn công mấy lần, đều bị nữ tử né tránh. Lại đếm rõ số lượng hợp, Diệp Linh Tô giật mình có ngộ, nhìn kỹ quái nhân dưới chân, thầm mắng mình hồ đồ, quái nhân này lực lớn vô cùng, thần tốc kinh người, thế nhưng là đi thẳng về

thắng, cũng vô chương pháp, rõ ràng không biết võ công, chỉ là bằng vào bản năng, một vị truy đuổi đối thủ.

Diệp Linh Tô vừa nghĩ đến đây, thân pháp tăng tốc, chợt đông chợt tây, ẩn hiện tự do, quái nhân đầu óc choáng váng, còn như giống như quạt gió.

Diệp Linh Tô thừa cơ giả thoáng một chiêu, quái nhân phía bên trái đập ra, nàng lại phía bên trái nhảy ra, chim én chếp nước, chiếm đất mà qua, cánh tay ngọc dần nhẹ, nhặt lên trên mặt đất nhuyển kiếm, còn không có đứng lên, gào thét đại tác, phong thanh mãnh ác, quái nhân giương nanh múa vuốt nhào tới.

Diệp Linh Tô gió lốc nhất chuyển, phóng tới quái nhân. Hai người thân ảnh giao thoa, Diệp Linh Tô lách mình nhảy lên, chân trái giẫm đang quái nhân ngực, một chiêu “Phù quang lược ảnh”, kiếm quang chợt lóe lên rồi biến mất, đâm vào quái nhân đỏ rừng rực mắt trái, đi theo rút kiếm ra đến, mũi chân phát lực, nhẹ nhàng một cái bổ nhào, lướt qua quái nhân đỉnh đầu, rơi vào ngoài một trượng, nhìn qua quái nhân há mồm thở dốc.

Quái nhân lung la lung lay, giống như say rượu, đi về phía trước bảy tám bước, rốt cục chống đỡ hết nổi ngã xuống, máu đen từ đầu khắp tuôn ra mà ra, rất nhanh tích đầy một đám. Quái nhân run rẩy trong chốc lát, rốt cục không động dậy được nữa.

Diệp Linh Tô một trái tim rốt cục rơi xuống đất, vừa rồi một trận công phu, nàng cơ hồ coi là gặp gỡ bất tử chi thân, cũng may hai mắt vẫn là mệnh môn, Diệp Linh Tô đi hiểm một kích, rốt cục đắc thủ. Cũng may mà là nàng, sơn hà Tiềm Long, huyền ảnh diệt hình, đối những người khác, chỉ sợ còn không có đâm trúng, đã bị quái nhân bắt lấy đi đứng, sinh kéo công việc kéo, chết được thảm không nói nổi.

Chợt thấy tay phải ngửa lạ, Diệp Linh Tô cúi đầu nhìn lại, bàn tay biến thành màu đen, có chút sưng lên, hồi tưởng mới đánh quái nhân một chưởng, dùng chính là tay phải. Quái nhân này chẳng những thần lực tấn mãnh, đao thương khó nhập, mà lại toàn thân là độc, không thể đụng vào.

Diệp Linh Tô âm thầm nghiêm nghị, hơi ổn định tâm thần một chút, tiềm vận nội công, áp chế độc tố, nhớ tới những người khác còn ở phía sau, nhất thời phương tâm xiết chặt, quay đầu chạy về, mới đi hơn mười bước, liền nghe phong thanh gấp vang, xen lẫn gào thét gầm nhẹ. Diệp Linh Tô trong lòng run lên, ứng thanh tiến đến, vòng qua một khối nham thạch, chỉ gặp Sở Không Sơn cầm trong tay thiết mộc kiếm, đang cùng hai cái quái nhân dây dưa.

Quái nhân giống nhau Diệp Linh Tô gặp, chiều cao không đồng nhất, xấu xí tương tự. Sở Không Sơn trải qua chiến trận, lấy một địch hai, cũng không hoảng loạn, thiết mộc kiếm liên tiếp đâm trúng đối thủ yếu hại, quái nhân hoàn toàn không để ý, hơi chút lui lại, lại thiểm điện nhào tới. Sở Không Sơn kiếm pháp dày đặc, thế như xây lên đầu chái nhà, đem quái nhân ngăn tại ngoài tường. Sau lưng hắn, Hoa Miên tay vịn nham thạch, hời hợt nhìn chăm chú, trừ hai bọn họ bên ngoài, Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi đều là không thấy tăm hơi.

Diệp Linh Tô kinh sợ giao tóa, chợt thấy loạn thạch bên trong bóng người chớp động, lại nhảy lên ra một cái quái nhân, hung ác nhào về phía Hoa Miên. Sở Không Sơn trở lại thiếu phương pháp, đổi sắc mặt, Diệp Linh Tô một cái lên xuống, ngăn tại Hoa Miên trước đó, một kiếm đâm vào quái nhân mắt trái. Kiếm quang một vào một ra, Diệp Linh Tô tay xấn Hoa Miên, né qua một bên, quái nhân thế tới không ngừng, phanh đụng vào hòn đá, ôm tảng đá uể oải trượt đến, lưu lại một nhóm hắc vết máu màu đỏ.

Sở Không Sơn quay đầu phân tâm, một cái quái nhân tới gần, húc đầu chụp vào khuôn mặt của hắn. Sở Không Sơn ngửa người trốn tránh, xùy, tay áo bị bắt rơi mất một nửa, chợt nghe Diệp Linh Tô kêu lên: “Chói mắt.”

Sở Không Sơn ứng thanh xuất kiếm, thẳng đến quái nhân mắt phải. Quái nhân ứng biến thần tốc, xoay tay lại che chắn, thiết mộc kiếm đâm trúng chưởng tâm, Sở Không Sơn kinh lực chỗ đến, nhào một tiếng đem quái nhân bàn tay đâm xuyên. Quái nhân chưa phát giác đau đớn, thuận thế bắt lấy thân kiếm, tay kia năm ngón tay mở ra, móc hướng Sở Không Sơn tim.

Sở Không Sơn rơi vào quẫn cảnh, hoặc là cứng rắn chống đỡ đến trảo, hoặc là vung kiếm trốn tránh, thiết mộc Kiếm Tổ truyền chi vật, tuyệt đối không thể rơi vào tay địch, suy nghĩ chợt lóe lên, tay trái đột xuất, chế trụ quái nhân cổ tay, trực giác đối phương lực lượng to đến không hề tầm thường, hồ khẩu kích chấn, cơ hồ tuột tay. Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, thanh bích quang mang từ bên cạnh lướt qua, linh xà giống như chui vào quái nhân mắt trái.

Quái nhân kinh lực lỏng, xụi lơ trên mặt đất. Sở Không Sơn nhổ về bảo kiếm, đưa mắt nhìn lên, còn lại quái nhân ngây người bất động, chợt nghe một trận chuông đồng rung vang, quái nhân ứng thanh quay đầu, nhảy lên thật cao, thể đi nhanh so chim bay, hai cái lên xuống, liền biến mất tại loạn thạch đằng sau.

Sở Không Sơn buông xuống quái nhân thi thể, có chút thở dài một hơi, chợt nghe Diệp Linh Tô nói ra: “Sở tiên sinh, nhìn xem người tay!”

Sở Không Sơn buông tay nhìn lên, lòng bàn tay nhiều một đoàn hắc khí, bàn tay có chút đau khổ. Hắn nhìn qua quái nhân thi thể, động dung nói: “Cái này nhân thân bên trên có độc?”

Diệp Linh Tô yên lặng mở ra bàn tay, Sở Không Sơn kinh ngạc nói: “Người cũng trúng độc?” Diệp Linh Tô gật đầu nói, “ta ở phía trước giết một cái, những quái vật này toàn thân là độc, bảo kiếm khó nhập, chỉ có mắt mới là tráo môn.”

“Cũng may bọn chúng không biết võ công.” Sở Không Sơn nhú mày nói, ” bằng không, Hảo sự nhưng lớn lắm!”

Diệp Linh Tô hỏi: “Nhạc Chi Dương cùng Chu cô nương đâu?” Hoa Miên nói ra: “Chúng ta vội vàng ứng phó quái vật, hai người kia giờ lên cang cứu thương trượt. Nhạc Công Tử hân, hân đuổi theo .”

“Ai!” Diệp Linh Tô gấp đến độ dậm chân, “Hân què chân, làm sao để hân đuổi theo?” Chợt thấy Hoa Miên ảm đạm, tự giác thất ngôn, trầm mặc một chút, lại hỏi, “Đi đâu đây?”

“Bên kia!” Hoa Miên ngón tay Đông Nam. Diệp Linh Tô ứng thanh thẳng đến Đông Nam. Sở Không Sơn lắc đầu thở dài, vịn Hoa Miên theo sát ở phía sau.

Ba người tại trong đồng loạn thạch chuyển mấy vòng, cũng chưa phát hiện một người. Diệp Linh Tô hết nhìn đông tới nhìn tây, nôn nóng bất an, bỗng nhiên một tay theo eo, ầm ỉ thét dài, tiếng gào trong trẻo, giống như một trận trường phong đảo qua thạch trận, tại sơn cốc ở giữa vang vọng thật lâu.

Một tiếng rít gào thôi, không người đáp lại, Diệp Linh Tô hết sức uể oải, cúi đầu xuống.

Hoa Miên vội nói: “Linh Tô, trước đừng có gấp. Đây là ‘Lưỡng Nghi Vi Trần Trận’ di tích, trận mặc dù tàn phá, uy lực vẫn còn, hơi chút vô ý, liền sẽ nhốt ở bên trong.”

“Thế nhưng là...” Diệp Linh Tô nghĩ đến Chu Vi hôn mê, Nhạc Chi Dương què chân, hốc mắt nóng lên, nước mắt không tự chủ trượt xuống, “Ta nên làm cái gì?”

“‘Độc vương tông’ liền trong cốc, chạy được hòa thượng chạy không được miếu.” Nàng nhìn một chút trời, bấm tay suy tính, nói lẩm bẩm. Đông

Đảo võ học diễn biến đến nay, đa số lâm trận giết địch, thuật số ngày càng mờ nhạt, chỉ có “Sáu hào điểm rồng thuật” còn phải cao thâm thuật số, cho nên Đông Đảo bên trong, Hoa Miên thuật số nhất tinh. Diệp Linh Tô gặp nàng suy tính phương vị, chỉ sợ quấy rầy nàng tính đường, dứt khoát quét sạch tạp niệm, khoanh chân ngồi xuống, vận công bức độc, trong lòng hạ quyết tâm: Nhạc Chi Dương nếu có không hay xảy ra, cho dù thịt nát xương tan, cũng muốn san bằng cái này một cái “Độc vương tông” .

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 102 : Chương 102: Lòng Dạ Rắn Rết (Một)

Chương 102: Lòng dạ rắn rết (một)

Diệp Linh Tô truy đuổi Ô Tử Đô, bóng người vừa vừa biến mất, hai cái quái nhân đâm nghiêng bên trong xông ra, tấn mãnh kinh người. Đám người trở tay không kịp, một trận đại loạn, Hoa Miên trúng độc, Nhạc Chi Dương què chân, chỉ có Sở Không Sơn còn có chiến lực, đứng ra, cùng quái nhân quần nhau.

Trong hỗn loạn, hai cái “Độc vương tông” đệ tử giơ lên cánh cứu thương, tiến vào một lùm loạn thạch; Nhạc Chi Dương thoáng nhìn, vừa sợ vừa giận, liều lĩnh đuổi kịp đi.

Hắn đi đứng không tốt, hai lỗ tai cực linh, hai người đệ tử tiếng bước chân một tia không rơi tiến vào lỗ tai của hắn. Hai người tại thạch trận bên trong quay tới quay lui, chạy mặc dù nhanh, thế nhưng là chưa chạy ra bao xa. Nhạc Chi Dương nghe âm thanh phân biệt vị, lớn chép đường tắt, khập khiễng chuyển qua số đông loạn thạch, phát sau mà đến trước, bỗng nhiên ngăn ở hai người trước người.

Hai người liếc thấy Nhạc Chi Dương, trước giật nảy mình, gặp hắn lẻ loi một mình, bỗng yên lòng, Hà Dương cười nói: “mẹ kiếp, một cái người thọt, cũng có thể chạy nhanh như thế?” Quảng xuống cánh cứu thương, vén lên tay áo, cười gằn đi hướng Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương cũng không để ý tới hắn, chỉ là nhìn chăm chăm cánh cứu thương. Hà Dương một cái bước xa nhảy lên bên trên, vung lên cánh

tay phải, một bạt tai hướng trên mặt hăn rút tới, miệng quát: “Chết người thọt, quất người mẹ nó!”

Nhạc Chi Dương bị thương nặng lực yếu, kiến thức còn, một chiêu này rơi trong mắt hăn, thường thường không có gì lạ, sơ hở rất nhiều, lập tức hơi chột lách người, làm một chiêu “Thiên cơ kiếm”, giơ lên nhánh cây, nhẹ nhàng đưa về đằng trước, Hà Dương né tránh không kịp, bản thân đem lồng ngực đưa đến nhánh cây trên ngọn, bàn tay còn không rơi xuống, “Huyệt Thiên Trung” có chút tê rần, nhất thời khí tán công tiêu, mềm cộc cộc co quắp trên mặt đất.

Một cái khác đệ tử Tào Quảng Nghĩa không ngờ đến cái này què chân thiếu niên lợi hại như thế, sửng sốt một chút, từ trong tay áo rút ra một cái sự vật, đồng thau sáng ngời, hình như liên bông, đầu bù che kín lỗ nhỏ. Tào Quảng Nghĩa dùng sức nhất chuyển, xuy xuy xuy, đầu bù bên trong bay ra hơn mười mai lông trâu châm nhỏ, u lam phiếm hắc, bao dung một trượng phương viên. .

Nhạc Chi Dương ý vào kiếm thuật, cận thân cách đấu, còn có thể chiếm thượng phong, gặp gỡ như thế ám khí, coi là thật trốn tránh không cửa, vung vẩy nhánh cây ngăn mấy viên, chột thấy đầu vai, bên hông riêng phần mình đau xót, tiếp theo nửa người tê liệt, bịch, té ngã trên đất, giãy dụa không dậy nổi.

Tào Quảng Nghĩa thu hồi đồng thau đài sen, bước nhanh về phía trước, trước nhìn Hà Dương, ý đồ giải khai huyệt đạo, liền chút sổ huyệt, đều không hiệu nghiệm. Tào Quảng Nghĩa vừa then lại giận, đứng dậy, rút ra một ngụm xanh mệnh mang đoản đao, chém về phía Nhạc Chi Dương cổ.

Mắt thấy đầu một nơi thân một nẻo, Nhạc Chi Dương tay phải chột nhấc, nhánh cây hướng lên đâm ra. Tào Quảng Nghĩa giơ cao đoản đao, dưới nách không môn bại lộ, chột thấy “Thiên trì” huyệt tê rần, nhất thời cánh tay bất lực, đoản đao leng keng rơi xuống đất. Nhạc Chi Dương không

đội hần lui lại, cổ tay rung lên, rì rào hai đâm, điểm trúng hần “Uyên nách”, “Kinh cửa” hai nơi yếu huyết, Tào Quảng Nghĩa xụi lơ ngã ngồi, gắt gao trừng mắt Nhạc Chi Dương, trong mắt đều là vẻ không tin.

Nhạc Chi Dương trụ trượng đứng dậy, rút ra bị trúng độc châm, trong lòng thầm kêu “Nguy hiểm thật”. Trên kim độc được mười phần mãnh liệt, “Phượng khắp huyết lộ” cũng không dùng được, nếu không phải người mang “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật”, suýt nữa làm đao hạ chi quý. Hần nhìn lại gì, Tào hai người, hai người kia trừng mắt tương hướng, tức giận lộ ra một chút sợ hãi.

Nhạc Chi Dương lắc đầu thở dài, tuyệt đến cẳng cứu thương trước đó, phụ thân xem Chu Vi. Thiếu nữ nhắm mắt hôn mê, cũng không dị dạng, Nhạc Chi Dương yên lòng, đang muốn đứng lên, chợt thấy sau lưng cuồn phong đánh tới, khẩn cấp quay người, eo đột nhiên kịch liệt đau nhức, đi theo trời đất quay cuồn, để cho người giơ lên cao cao, đăng vân giá vũ giống như ngã văng ra ngoài, đụng nửa khúc trên tượng đá, gân cốt muốn ngừng, suýt nữa hôn mê.

Hần cố nén đau đớn, nhánh cây chống đất, giãy dụa lặn tới, thành linh hai tay kịch liệt đau nhức, thân thể cách mặt đất, quay đầu nhìn lại, hết sức hãi nhiên. Hai cái toàn thân ban ngấn, dung mạo ghê tởm quái nhân, vô cùng bắt hần lại một cái cánh tay, đột nhiên đồng thời phát lực, Nhạc Chi Dương xương ngực kịch liệt đau nhức, huyết khí tán loạn.

Đinh đinh đinh, tiếng chuông truyền đến, quái nhân bỗng buông tay, Nhạc Chi Dương trở xuống trên mặt đất, thân thể giống như tan ra thành từng mảnh, cái này tiếng chuông hơi trễ một chút, thể tất để cho người xé thành hai nửa. Hần nhìn khắp bốn phía, trên trận ba cái quái nhân, từng cái nửa người trần trụi, bình thường ghê tởm cổ quái, hai người ở hai bên người hần, ném hần người kia đứng tại cẳng cứu thương bên cạnh, trừng mắt nhìn qua Chu Vi, muốn tiến còn lui, bộc lộ khiếp sợ thần khí.

Nhạc Chi Dương trái tim treo cao, kêu lên: “Các người là ai?”

Tiếng chuông lại vang lên, như đoạn như tục, theo tiếng chuông, loạn thạch bụi bên trong đi ra một cái áo trắng phụ nhân, niên kỷ không nhẹ, dung mạo coi như thanh tú, thế nhưng là hai đầu vết sẹo lẫn nhau giao thoa, còn đỏ như máu tiểu xà bò qua gương mặt. Tay nàng cầm lớn nhỏ hai con chuông đồng, ánh mắt đảo qua Nhạc Chi Dương, rơi trên người Chu Vi, ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc, bước nhanh về phía trước, nện ra thiếu nữ môi, hái ra viên kia “Mâu Ni Châu” .

Quái nhân đủ tiếng gầm nhẹ, trong mắt ý sợ hãi càng sâu. Áo trắng phụ nhân nhìn chăm chú thuốc châu, trong mắt rất có vui sướng, nàng lấy ra khăn tay, bao khóa mấy tầng, nhét vào trong ngực. “Mâu Ni Châu” quan hệ Chu Vi sinh tử, Nhạc Chi Dương trong lòng không cam lòng, nhin không được mĩa mai: “Khá lắm nữ trộm đây?”

Áo trắng phụ nhân liếc nhìn hắn một cái, cười lạnh nói: “Nàng dù sao vừa chết, trộm người sống gọi trộm, trộm người chết gọi lấy!”

Nhạc Chi Dương giận dữ, cần phản bác, nhưng xem xét Chu Vi, trực giác ngực đau buồn, nhất thời nói không ra lời. Áo trắng phụ nhân cũng không để ý tới hắn, đi đến gì, Tào bên cạnh hai người, các đá hai cước, hai người thả người nhảy lên, không nói hai lời, nhào về phía Nhạc Chi Dương.

“Dừng tay!” Áo trắng phụ nhân quát.

Hai người ứng thanh dừng lại, Hà Dương cả giận nói: “Xà phu nhân, tiểu tử này ám toán đả thương người...”

“Cái gì ám toán đả thương người?” Xà phu nhân lạnh lùng xen lời hắn, “Các người tài nghệ không bằng người, ngay cả một cái người thọt cũng đánh không lại. Tông chủ nếu như biết, sẽ có kết quả gì?”

Hai sắc mặt người thâm biến, gì Dương Cường cười nói: “Xà phu nhân, người tâm địa tốt, sẽ không theo tông chủ nói đi?”

“VẬY NHƯNG CHƯA HẸN.” Xà phu nhân lạnh lùng nói ra: “Đặt lên cẳng cứu thương, cùng ta trở về.”

Gì, Tào hai người không dám trái lời, nâng lên cẳng cứu thương, nhanh chân liền chạy.

Nhạc Chi Dương kinh sợ giao tóa, tiếng kêu “Dừng tay”, đang muốn đứng dậy, hai cái quái nhân đồng thời xuất thủ, năm ngón tay chế trụ hai cánh tay của hắn, lực lượng lớn đến lạ thường, cơ hồ bẻ gãy xương cốt của hắn.

Xà phu nhân hướng hắn cười cười, nhẹ nhàng lay động linh đàng, quái nhân ứng thanh chạy, nhanh hơn tuần mã. Nhạc Chi Dương hai chân cách mặt đất, con diều giống như bay lên, hắn không thoát khỏi, đánh không lại, đành phải buông xuôi bỏ mặc.

Chợt nghe nơi xa hét to một tiếng, Nhạc Chi Dương nghe ra là Diệp Linh Tô phát ra, trong lòng vui mừng, đang muốn há miệng hô ứng, bỗng nhiên phần gáy đau xót, rần rần thanh âm của người chui vào lỗ tai: “Người dám ra một tiếng, ta liền làm thịt người.” Nàng thanh âm thanh nhu, không mang theo sát khí, Nhạc Chi Dương lại cảm giác lưng rét run, quay đầu nhìn lại, Xà phu nhân cười ý yển yển, vênh lên chân bắt chéo ngồi tại một quái nhân vai trái. Quái nhân như không có cảm giác, toàn lực chạy vội, Xà phu nhân giống như một con đại xà bàn ở trên người hắn, tùy theo từ trên xuống dưới, từ đầu đến cuối không vì ném đi.

Nhạc Chi Dương nhin không được nói ra: “Không cho người ta phát ra tiếng, thế nhưng là sợ Diệp cô nương?”

“Ồ?” Xà phu nhân trầm ngâm nói, ” nàng họ Diệp?”

“Trốn trốn tránh tránh có gì tài ba?” Nhạc Chi Dương còn nói, “Ta nhìn người không phải hạ người bình thường, sao không đường đường chính chính cùng Diệp cô nương độ sức một trận?”

“Ta cũng không phải hậu sinh tiểu tử, mới không sẽ vào bẫy của người!” Xà phu nhân khắp lơ đãng nói, “kia họ Diệp nữ tử rất lợi hại, mới chỉ chớp mắt công phu, liền giết ta ba cái cổ khô. Ta cùng với nàng chính diện giao phong, chẳng phải là tự mình chuốc lấy cực khổ a?”

“Cổ khô?” Nhạc Chi Dương nhìn về phía quái nhân, “Người nói bọn hãn?”

Xà phu nhân gật đầu nói: “Đây là dùng thiên hạ kỳ độc luyện thành khô lồi, lực lớn vô cùng, đao thương bất nhập, bất hơi đổ máu, đồng đều có thể giết người.”

Nhạc Chi Dương rung mình, hỏi: “Bọn hãn sinh là như thế?”

“Dĩ nhiên không phải?” Xà phu nhân thở dài, tựa hồ có chút buồn vô cớ.

Nhạc Chi Dương gặp nàng ăn nói cử chỉ, cũng không phải là cùng hung cực ác, tựa hồ rất có nỗi khổ âm thầm. Đang muốn mãnh thêm hỏi thăm, thạch trận chợt đến cuối cùng, phía trước trống trải, ba mặt núi vây quanh, trống trải bằng phẳng, cống rãnh thẳng tắp tung hoành, đem như vậy Đại Cốc chia trên dưới một trăm tỉnh điền, mỗi một khối ruộng đều trồng được thảo, sắc thái lộng lẫy, hương thối không đồng nhất, rắn, bọ cạp, nhện chờ độc trùng ẩn hiện ở giữa, khắp nơi trên đất bò loạn, không coi ai ra gì.

Đồng ruộng dưới cây, kiến tạo mấy chục phòng ốc, to to nhỏ nhỏ, chiều cao không đồng nhất. Trong đó lớn nhất một gian ngòi Nam Triều bắc, phòng trước một khối lớn đất đai bằng phẳng, “Độc vương tông” đệ tử hoặc đứng hoặc ngồi, có chăn nuôi độc vật, có đào cừu dược liệu, bận rộn, không rảnh quan tâm chuyện khác.

Cổ khô hai chân chỗ đến, độc trùng nhao nhao trốn tránh, như thủy triều hướng hai bên chạy trốn. Nhạc Chi Dương trong lòng hải dị: “Độc vật lấy độc xưng tôn. Cổ khô chi độc, hẳn là hơn xa những này độc trùng?” Nghĩ được như vậy, cổ khô nằm chỗ cũng đau khổ .

Đến đất đai bằng phẳng, “Độc vương tông” đệ tử nhao nhao chú mục trông lại, liếc thấy người sống, đồng đều cảm giác kinh ngạc. Phía trước phòng ốc nửa mộc nửa thạch, môn hộ mở rộng, phía sau cửa đen ngòm, phát ra một cổ sang tị mùi thuốc.

Xà phu nhân dao lên chuông đồng, cổ khô đem Nhạc Chi Dương thuận tay quăng ra, yên lặng thối lui đến hai bên. Nhạc Chi Dương xem hai tay, phát hiện nhiều thêm một đôi đen như mực chường ấn, vừa đau lại ngứa, phui không đi. Hắn vừa sợ vừa tức, hướng Xà phu nhân kêu lên: “Người đối ta hạ độc?”

Xà phu nhân nhảy xuống cổ khô, hừ lạnh nói: “Diêm Vương châm cũng không gây thương tổn được ngươi, này một ít độc tính là gì?”

“Diêm Vương châm?” Nhạc Chi Dương sững sờ, hồi tưởng lại, “Bản trúng độc châm của ta?”

“Đúng vậy a!” Xà phu nhân nói nói, ” Diêm Vương châm độc, so với cổ khô còn muốn lợi hại hơn. Người trúng liền hai châm bất tử, cũng là ngoài dự liệu.”

Nhạc Chi Dương sững sờ, nhớ tới lúc ấy dùng “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật”, lúc này hai mắt nhắm lại, thầm vận huyền công, chân khí lưu chuyển, hắc ấn trở thành nhạt. Xà phu nhân nhìn ở trong mắt, bộc lộ kinh ngạc thần khí, nghĩ nghĩ, đột nhiên cất giọng kêu lên: “Ô Hữu Đạo, Ô Hữu Đạo...”

Trong phòng yên lặng một chút, một cái phá la cuống hòng cả giận nói: “Thối nường da, quỷ gào gì? Không thấy ta ngay tại đãi khách?”

“Còn đợi cái gì khách?” Xà phu nhân cười lạnh nói, ” địch nhân đều đánh vào thạch trận .”

Chỉ nghe “A” một tiếng, bóng người chớp động, một cái áo bào đen lão giả lao ra cửa đến, hãn tuổi trên năm mươi, gầy như cây gậy trúc, lớn một trương dùm dó mặt ngựa, quyền cao mắt mãnh, mũi hẹp môi mỏng, trừng mắt Xà phu nhân kinh nghi bất định: “Địch nhân là ai? Đông Đảo vẫn là Tây Thành?”

Xà phu nhân lạnh lùng nói ra: “Không biết, bên trong một cái tự xưng bang chủ Diêm bang.”

“bang chủ Diêm bang?” Ô Hữu Đạo nhíu mày, lão đại khinh thường, “Tề Hạo định a? Tên kia có tài đức gì? Năm đó chỉ xứng cho lão tử xách giày.”

Xà phu nhân vẫn chưa trả lời, liền nghe trong phòng có người cười nói: “Tề Hạo định chết sớm, bây giờ bang chủ gọi Diệp Linh Tô, Đông Đảo Vân Hư con gái tư sinh.”

Nhạc Chi Dương nghe thanh âm này, trong lòng kịch chấn, chỉ gặp Xung Đại Sư áo trắng tiêu sái, cùng một phụ nhân áo đỏ khác sóng vai đi ra ngoài, giống như Vân Phá Nguyệt ra, cho cái này âm trầm sơn cốc thêm mấy phần sáng sắc.

Trông thấy Nhạc Chi Dương, Xung Đại Sư hai mắt sáng lên, Cổ Nghiêm sau đó đi ra ngoài, đưa mắt nhìn lên, cũng là kinh nghi bất định. Nhạc Chi Dương trong lòng biết không tránh thoát, dứt khoát động thân đứng lên, cười nói: “Đại hòa thượng, chúng ta thật có duyên phận, vô luận đến đâu mà cũng có thể gặp được.”

Cổ Nghiêm trên mặt dâng lên một luồng khói xanh, làm bộ muốn lên, Xung Đại Sư đưa tay đem hãn ngăn lại, dò xét Nhạc Chi Dương cười nói: “Nhân sinh nơi nào không gặp lại? A, Nhạc huynh chân làm sao rồi?”

“Nói rất dài dòng.” Nhạc Chi Dương nói nhăng nói cuội, kéo dài canh giờ, “Đại hòa thượng, người ở chỗ này làm gì?”

“Nhạc huynh biết rõ còn cố hỏi, Chu Nguyên Chương khắp thiên hạ bắt ta, to như vậy Giang Nam, còn có chỗ nào có thể đi?”

Nhạc Chi Dương nhất thời im lặng, nghĩ thầm: “Không tệ, nếu muốn ăn thân, nơi này không thể tốt hơn.”

Ô Hữu Đạo liếc nhìn hai người, đột nhiên nói: “Xung Đại Sư, người nhận ra người này?” Xung Đại Sư cười nói: “Thực không dám giấu giếm, người này chính là Nhạc Chi Dương.”

“Cái gì?” Ô Hữu Đạo sầm mặt lại, “Chính là cứu được Chu Nguyên Chương, hồng người đại kế tiểu tử?”

Xung Đại Sư cười lạnh gật đầu, Ô Hữu Đạo quát: “Vậy còn chờ gì?” Giương một tay lên, bàn tay tinh hồng như máu, không trung tràn ngập một cỗ tanh hôi. Nhạc Chi Dương thấy thế, lặn vọt nội lực, giữ lực mà chờ.

Xung Đại Sư ánh mắt chớp động, đột nhiên nói: “Chậm rãi?” Ô Hữu Đạo nhăn chau mày, thu tay lại nói: “Làm sao?”

Xung Đại Sư cười nói: “Tông chủ độc công cái thế, một chưởng xuống dưới, tiểu tử này hẳn phải chết không nghi ngờ. Không gì hơn cái này vừa đến, há không rẻ hèn.”

“Ai nói tiện nghi hèn?” Ô Hữu Đạo mặt lộ vẻ không vui, “Trúng ta ‘Nguyên độc công’, toàn thân hóa thành vũng máu, kêu rên ba ngày, mới chết mất.”

“Ba ngày quá ngắn.” Xung Đại Sư lắc đầu liên tục.

Ô Hữu Đạo nói ra: “Kia dùng ‘Quỷ sâu bọ cạp’ cắn hăn, quản gọi hăn đau nhức đủ tám mươi một ngày, thân thể một chút xiu hóa thành hắc thủy.”

“Vậy cũng không đủ.” Xung Đại Sư vẫn là lắc đầu, “Người này nhiều lần xấu ta đại kế, không thể để cho hăn chết được rất dễ dàng.”

“Cái này còn dễ dàng?” Ô Hữu Đạo có chút có khí, “Thôi được, để hăn đi đứt ‘Huyết Chu’, vạn tia hóa kén, ngàn nhện ngủ đông thân, cương mà bất tử, Huyết Chu hút hết tinh huyết trước đó, đủ có thể đủ sống hơn nửa năm.”

Xung Đại Sư cười nói: “Huyết Chu ngủ đông người, người trên toàn thân tê liệt, mất đi tri giác, dạng này sống hơn nửa năm, cũng không có bao nhiêu thống khổ.”

Ô Hữu Đạo lớn không kiên nhẫn, quát: “Cái này cũng không được, vậy cũng không được, chẳng lẽ bạch bạch buông tha hăn sao?”

“Ta cũng có cái biện pháp.” Phụ nhân áo đỏ trầm thấp bật cười, nàng tư thái xinh đẹp, làm mặt trắng nõn, dung mạo không tính mỹ lệ, thể nhưng là mị thái mọc lan tràn, “Không sợ muôn vàn chết, liền sợ khổ thân. Đại sư tâm tư ta đã hiểu, không bằng đem tiểu tử này chế thành cổ khô, mặc người coi khinh, nhận hết nô dịch.”

“Anh hùng sở kiến lược đồng.” Xung Đại Sư chấp tay trước ngực mà cười, “Phụ nhân tri âm giải ý, chẳng trách có thể được Ô tông chủ niềm vui.”

Hạt phụ nhân đến hăn một tán, mặt mày sinh xuân, nhìn chăm chăm Xung Đại Sư một chút, trong mắt rất có lang thang chi ý. Ô Hữu Đạo cũng vỗ tay cười nói: “Nói hay lắm, vẫn là Hạt phụ nhân rất được tâm ta. Người không nói, ta làm cho ‘Cổ khô’ sự tình quên.” Xem xét Xà phụ nhân một

chút, rất có vài phần căm ghét, lại nhìn Nhạc Chi Dương, nhe răng trợn mắt dữ tợn cười lên.

Nhạc Chi Dương trái tim thành thích cuồng loạn, thầm mắng Xung Đại Sư ác độc, lại nhìn mấy cái cổ khô骷 đần độn, hình thù kỳ quái, biến thành bộ dáng kia, còn không bằng chết sạch sẽ, nghĩ đến quyết tâm liều mạng, rút ra Không Bích nhắm ngay cổ họng “Huyết thiên đột”, nói ra: “Đại hòa thượng, giết người bất quá đầu chạm đất, người chết cũng có thể biến cổ khô a?”

Song phương cách xa nhau có cách, Nhạc Chi Dương một lòng muốn chết, ngược lại cũng đành chịu hấn gì. Xung Đại Sư không có cam lòng, con mắt liên tục chuyển động, cực lực suy tư đối sách. Lúc này tiếng bước chân gấp, Hà Dương, Tào Quảng Nghĩa giơ lên Chu Vi chạy tới, hai người lớn ở dùng độc, võ công không phải sở trường, so ra kém cổ khô nhanh như gió táp, rơi ở phía sau, mệt mỗi thở hồng hộc.

Nhạc Chi Dương trông thấy Chu Vi, biến sắc, Xung Đại Sư lắc người một cái, cướp được cáng cứu thương bên cạnh, tiếng quát: “Buông xuống!”

Gì, Tào hai người khó hiểu, buông xuống cáng cứu thương. Xung Đại Sư xem kỹ một chút, vỗ tay cười nói: “Không sai, là nàng, là nàng!”

Nhạc Chi Dương tâm lạnh như băng, kêu lên: “Đại hòa thượng, là thù là oán, hướng về phía ta tới.” Xung Đại Sư liếc nhìn hấn một cái, cười nói: “Người còn muốn tự vận a?”

Chu Vi là Nhạc Chi Dương cuộc đời uy hiếp, Xung Đại Sư lòng dạ biết rõ, bởi vậy thiết kế, mọi việc đều thuận lợi. Nhạc Chi Dương không cách nào có thể nghĩ, quyết tâm liều mạng, xúc động nói ra: “Đại hòa thượng, ta mấy lần người xấu chuyện tốt, người hận ta cũng là nên. Chu Vi trúng tuyệt độc, mệnh tại khoảnh khắc, nàng như chết rồi, ta cần gì phải sống tạm? Người là đệ tử Phật môn, nếu có thể lòng từ bi, vì nàng giải độc kéo dài

tính mạng, ta sống hay chết, tất cả đều từ người xử trí...” Nói đến chỗ này, nhìn về phía cổ khô, trong lòng một trận bi thương. Hãn tự nghĩ hãn phải chết, nếu có thể lấy tàn phế thân thể đổi lấy Chu Vi tính mệnh, ngược lại cũng coi là chết có ý nghĩa, về phần tương lai như thế nào, cũng không phải hãn biết .

Xung Đại Sư ánh mắt chớp động, bỗng nhiên mỉm cười, nói ra: “Nhạc huynh yên tâm, nàng là Chu Nguyên Chương ái nữ, Ninh Vương Chu Quyền bào muội, người liên không nói, ta cũng muốn cứu nàng mạng sống, ngày sau tranh đoạt thiên hạ, nàng thế nhưng là lão đại một viên thẻ đánh bạc!”

Lời vừa ra khỏi miệng, “Độc vương tông” trên dưới không không kinh ngạc, cái này hôn mê thiếu nữ, đúng là Đại Minh công chúa. Ô Hữu Đạo cũng không nhịn được tiến lên một bước, nhìn nhìn, cười lạnh nói: “Ta cho là cái gì độc dược, nguyên lai là ‘Sáu trĩ thực dương đan’ .”

Hãn một chút nhìn ra Chu Vi bị trúng chi độc, nhãn lực chi tinh, độc học chi bác, đương thời không làm người thứ hai chi muốn. Nhạc Chi Dương cảm thấy bội phục, thản nhiên dâng lên một chút hi vọng.

Xung Đại Sư cười nói: “Cái này Độc Tông chủ năng giải a?”

“Trò cười!” Ô Hữu Đạo ngạo nghễ nói nói, ” đây là hải ngoại kỳ phương, nhưng cũng hết sức được ta.” Duỗi ra một tay, bấm tay nói nói, ” cái gọi là sáu trĩ, theo thứ tự là xích điểm đĩa máu, mặt quỷ ve xác, tiền trùng nước bọt, ngân luyện cáp da, hắc anh bướm phấn, khô lâu ong đuôi châm. Mấy dạng này độc vật cũng không lạ kỳ, chỉ là ở xa Nam Hoang, thu thập lại có chút phiền phức. Hừ, Bốn tông chủ muốn giải loại độc này, nói ít cũng có ba loại biện pháp.”

“Diệu a, diệu a!” Xung Đại Sư vỗ tay cười nói, ” tông chủ độc thuật có một không hai đương thời, lần này nếu có thể xuất cốc, quản giáo người

trong thiên hạ cúi đầu nghe theo, 'Độc vương tông' nhất định phát dương quang đại.”

“Dễ nói, dễ nói.” Ô Hữu Đạo dương dương đắc ý, nhếch miệng cười không ngừng.

Nhạc Chi Dương bán tín bán nghi, Xung Đại Sư hư hư thật thật, khó phân thật giả, nhưng cái này Ô Hữu đạo nhân cũng như tên, nhận ra độc dược không nói, trong đó thành phần cũng nói đến đạo lý rõ ràng, nhìn hắc ngạo mạn thần khí, tựa hồ cũng không nói dối. Hắc suy nghĩ một chút, nói ra: “Ô tông chủ, người nói người có ba loại biện pháp, nhưng không biết là cái nào ba loại?”

Ô Hữu Đạo hai mắt lật một cái, cười lạnh nói: “Làm sao? Người làm Bốn tông chủ khoác lác?”

“Không dám!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” việc quan hệ sinh tử, mắt thấy mới là thật.”

Ô Hữu Đạo nhếch miệng cười một tiếng, đưa tay phải ra, bắt lấy Chu Vi bả vai, đưa nàng xách lên. Hắc vóc dáng rất cao, Chu Vi trong tay hắc, hai chân vẫn cách mặt đất. Ô Hữu Đạo bỗng nhiên há miệng, phun ra một cỗ màu đỏ nhạt hơi khói, hơi khói lượn lờ quẩn quẩn, sống như vậy bao phủ trên người Chu Vi.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 103 : Chương 103: Lòng Dạ Rắn Rết (Hai)

Chương 103: Lòng dạ rắn rết (hai)

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy mê hoặc, hỏi: “Đây là cái gì?”

Ô Hữu Đạo lạnh lùng không đáp, từ hắt ống tay áo chỗ sâu, một dải một chuỗi leo ra rất nhiều huyết hồng sắc nhện, lớn như ngón cái, hành động như gió, thuận Ô Hữu Đạo tay phải, liên tiếp leo đến Chu Vi trên thân.

Nhạc Chi Dương gặp con nhện kia bộ dáng bất thiện, trong lòng quynh lên, giơ lên Không Bích hướng Ô Hữu Đạo điểm tới.

Ô Hữu Đạo cũng không quay đầu lại, Xung Đại Sư lại vừa sải bước bên trên, tiếp được sáo ngọc đưa về đằng trước, lực đạo truyền đến hõm vai, vết sẹo vỡ tan, máu tươi dâng trào. Nhạc Chi Dương đau nhức đến hừ một tiếng, Xung Đại Sư gặp hắt hạ bàn phù phiếm, chân phải nhẹ nhàng quét qua, Nhạc Chi Dương ngã nhào xuống đất. Hắt còn chưa từ bỏ ý định, hai tay chống địa, muốn bò lên. Xung Đại Sư chân trái nâng lên, đập vào hậu tâm của hắt, mũi chân đối diện “Huyết Thần Đạo”, hơi hơi dùng sức, Nhạc Chi Dương gân xương sụn mềm, co quắp trên mặt đất, trơ mắt nhìn qua nhện làm theo điều mình cho là đúng, nhanh chóng bò đầy Chu Vi toàn thân, chiếm cứ yếu huyết, phun ra giác hút, ngủ đông nhập huyết đạo chỗ sâu, thân thể nâng lên hạ xuống, giống như tại nút vào cái gì.

Không cần một lát, nhện nở ra gấp đôi, màu sắc từ đỏ mà tử, từ tử biến thành đen, thể xác chướng bụng, bóng loáng nước sáng.

Gặp tình hình này, Nhạc Chi Dương hoảng hốt minh bạch: Con nhện này thân có dị năng, xuyên thấu qua huyết đạo mút vào Chu Vi thể nội độc chất, nhưng nếu như thế, nữ tử trên mặt khí độc hẳn là lui tán mới là, nhưng kia một đoàn hắc khí chẳng những không có biến mất, ngược lại càng thấy nồng đậm, chẳng những trên mặt như thế, cổ, hai tay, hết thảy trần trụi da thịt, đều là thanh úc biến thành màu đen. Nhạc Chi Dương càng xem càng kinh, tâm niệm số chuyển, đột nhiên bắt đầu sợ hãi: “Nhện hút đi ‘Sáu trĩ thực dương đan’ độc chất, đem nhện độc rót vào Chu Vi thể nội...”

Hắn vừa sợ vừa giận, cực lực giãy dụa, làm sao “Đại kim cương thần lực” phía dưới, trên lưng giống như đè ép một tòa núi lớn, sử xuất sức bình sinh cũng động đậy không được.

Lại qua một trận, nhện thân thể thu nhỏ, từ hắc biến đỏ, đi theo lại cổ trưởng, biến tóc tím hắc, như thế lúc nở lúc co, chột hắc chột tử, lặp đi lặp lại ba lần, mỗi qua một lần, Chu Vi trên mặt hắc khí liên tiêu tán mấy phần, lần thứ ba về sau, hắc khí cời tận, Chu Vi mặt như giấy trắng, thâm đậm như chết.

Nhạc Chi Dương thấy hãi hùng khiếp vía, chính nôn nóng, Ô Hữu Đạo bỗng há miệng, phun ra một cỗ bạch khí. Nhện táo động, nhao nhao rời đi huyết đạo, cả mà bất loạn, thuận cổ tay của hắn bò lại ống tay áo, trong chốc lát, một con không dư thừa.

Nhạc Chi Dương thấy ngẩn người, chột thấy Ô Hữu Đạo gật đầu mỉm cười, đem Chu Vi thả lại cẳng cứu thương. Thiếu nữ nhẹ nhàng, giống như không có phân lượng, Nhạc Chi Dương không khỏi suy nghĩ lung tung: “Hắn là nàng bị nhện hút sạch huyết nhục?”

Chột nghe Xung Đại Sư cười nói: “Tốt một cái ‘Huyết Chu độ kiếp’, có cái này biện pháp, khắp thiên hạ không có không giải được độc...”

“Không đúng!” Ô Hữu Đạo lắc đầu, “Độc vật từ tương sinh khắc, ‘Huyết Chu’ hút lấy chi độc, không thể tới tương khắc, không phải Huyết Chu hút độc, không khác tự tìm đường chết.”

Xung Đại Sư cười nói: “Trên đời này còn có cái gì có thể khắc chế Huyết Chu?”

“Nói ít cũng có ba loại.” Ô Hữu Đạo làm tính ngoan độc, duy chỉ có một liên quan độc vật, rất có vài phần si khí, hắn vịn lên đầu ngón tay số nói, ” Ngũ Hành tán, Cửu Âm độc, còn có hoa tổ sư Mâu Ni Châu. Trước hai loại thất truyền đã lâu, Mâu Ni Châu tồn thế cực ít, đếm tới đếm lui, cũng bắt quá ba viên.”

“Hoặc là thất truyền, hoặc là thừa thớt.” Xung Đại Sư cười cười, “Nói như vậy, Huyết Chu vẫn là không có đối thủ.”

Ô Hữu Đạo hừ một tiếng, nói ra: “Nói lên Mâu Ni Châu, Uyên Đầu Đà viên kia, người chừng nào thì cho ta?”

“Gia sư bế quan tham thiền, đãi hăn xuất quan, ta liền lấy đến cấp người.”

“Nói lời giữ lời!” Ô Hữu Đạo âm trầm nói nói, ” lừa gạt ta người cũng không có quả ngon để ăn.”

Xung Đại Sư cười cười không nói, Hạt phu nhân nhãn châu xoay động, vặn eo tiến lên, kéo Ô Hữu Đạo cánh tay lay động: “Đại sư chưa từng thất ngôn qua? Hăn nói Lương lão tặc không hỏi thế sự, tông chủ mới đầu vẫn là không tin, về sau hăn mang lên Cổ Nghiêm, toàn bộ mà xuất cốc, nguyên lành lấy trở về, đủ thấy đại sư lời nói không ngoa.”

“Có đạo lý!” Ô Hữu Đạo thần sắc hơi chậm, vuốt râu gật đầu, “Không phải đại sư báo tin, lão phu không phải vây chết tại địa phương quý quái này không thể.”

“Chỗ nào? Chỗ nào?” Xung Đại Sư cười nói, ” tiểu tăng tiện tay mà thôi, chỉ đổ thừa Lương Tư Cầm quá mức gian trá...”

Ô Hữu Đạo nghe thấy “Lương Tư Cầm” ba chữ, run rẩy một chút, cả giận nói: “Làm càn, không cho phép xách tên của hãn.”

“Là, là.” Xung Đại Sư cười nói, ” tiểu tăng không lựa lời nói, về sau không dám.”

Năm đó Lương Tư Cầm đại phá “Độc vương tông”, Ô Hữu Đạo chịu nhiều đau khổ, đủ kiểu cầu xin tha thứ sám hối. May mắn Lương Tư Cầm nhớ tới tổ mẫu nguồn gốc, mới nhặt về một cái mạng nhỏ.

Từ đó về sau, Ô Hữu Đạo lưu lại mầm bệnh, nghe thấy “Lương Tư Cầm” ba chữ, như có gai ở sau lưng, toàn thân khó chịu.”Độc vương tông” bên trong, không cho phép xách tên đầy đủ. Những năm gần đây, Ô Hữu Đạo mặc dù cũng luyện thành mấy thứ thủ đoạn, làm sao tâm mang sợ hãi sâu tận xương tủy, thà rằng tịch mịch chịu khổ, cũng không dám bước ra “Quý môn” nửa bước.

Xung Đại Sư lập chí lập úp thiên hạ, muốn mượn “Độc vương tông” chỉ lực. Ô Hữu Đạo cùng hung cực ác, thế nhưng là bên tai mềm mại, đối Hạng phu nhân nói gì nghe nấy. Xung Đại Sư nho nhỏ làm cái thủ đoạn, bắt tù binh Hạng phu nhân phương tâm, phụ nhân áo đỏ đối với hãn khắp nơi che chở, lớn thối bên gối chi phong. Không cần mấy tháng công phu, làm cho Ô Hữu Đạo bừa bãi, quên đau điếng người, lên xuất cốc chi tâm.

Xung Đại Sư gặp hãn nổi giận, cố ý chuyển qua câu chuyện: “Ô tông chủ, công chúa độc đều giải rồi?”

Ô Hữu Đạo hừ lạnh nói: “Đó còn cần phải nói?”

Nhạc Chi Dương ứng thanh cuồng hỉ, nhưng lại nửa tin nửa ngờ, chợt nghe Xung Đại Sư lại hỏi: “Nàng màu da trước hắc sau bạch? Lại là cái gì

duyên cố?”

Ô Hữu Đạo nói ra: “Nàng độc nhập ngũ tạng, chỉ cần từ trong ra ngoài, mới có thể thích đáng hóa giải. Cho nên trước đem độc chất rút ra tạng phủ, hóa nhập da thịt thấu lí, ngũ tạng chỉ độc thanh không, lại hút da thịt chỉ độc. Bởi vì nàng trúng độc quá sâu, ‘Huyết Chu độ kiếp’ cũng vô pháp một lần thành công, lặp lại ba lần, mới có thể tiêu trừ dư độc.”

“A Di Đà Phật.” Xung Đại Sư cười nói, ” tông chủ thần thuật, tiểu tăng bội phục.”

Ô Hữu Đạo tay vê sợi râu, dương dương tự đắc; Nhạc Chi Dương cũng thấy hần nói có lý, thật to thở dài một hơi. Chợt nghe Xung Đại Sư lại hỏi: “Vì sao còn không thấy nàng thức tỉnh?”

“Nơi đó có dễ dàng như vậy?” Ô Hữu Đạo cười lạnh, “Nàng trúng độc quá lâu, nguyên khí đại thương, tồn tại đến nay, đã là lớn lao kỳ tích; dù có linh dược điều dưỡng chăm sóc, muốn khôi phục như lúc ban đầu, cũng muốn một năm nửa năm, cái này còn phải nhìn thể chất của nàng, thể chất quá yếu, cũng chưa chắc sống nổi.”

Nghe lời này, Nhạc Chi Dương buông xuống tâm lại treo lên, chợt thấy phía sau lưng kịch liệt đau nhức, nhưng nghe Xung Đại Sư nói ra: “Tiểu tử này xử trí như thế nào, còn xin tông chủ chỉ thị.”

“Không phải nói a?” Ô Hữu Đạo hai mắt lật một cái, “Luyện thành cổ khô!”

Nhạc Chi Dương vội nói: “Ta một cái người thọt, luyện thành cổ khô cũng không có tác dụng gì.”

Ô Hữu Đạo ha ha cười không ngừng, Hạng phu nhân cũng cười khanh khách, nhìn hai người bọn họ bộ dáng, giống như Nhạc Chi Dương nói một

cái cực thú vị trò cười, chỉ có Xà phu nhân mặt lạnh, nghiêm nhiên việc không liên quan đến mình, từ đầu đến cuối không nói một lời.

“Tiểu tử!” Ô Hữu Đạo chợt nói, ” để người mở mắt một chút!” Rút ra một thanh đoản đao, nhào địa thứ bên trong bên người một cái cổ khô, mũi đao vào thịt ba phần, cổ khô ngậy người bất động. Ô Hữu Đạo vận đao hướng phía dưới, đã chậm vừa trầm, cắt ra một đầu dài gần tấc vết thương, máu đen mãnh liệt mà ra, thuận thân thể chảy tới trên mặt đất, gập gờ bùn đất, xuy xuy có âm thanh, bốn phía cỏ cây tuần tự khô héo.

Cổ khô chi huyết một độc đến thế, Nhạc Chi Dương thấy há hốc miệng, nhớ tới Xà phu nhân nói cổ khô “Bật hơi đổ máu, đồng đều có thể giết người”, lại vừa nghĩ tới muốn biến thành như thế quái vật, trong lồng ngực dờn sông lấp biển, cơ hồ nôn mửa liên tu.

Chợt nghe Ô Hữu Đạo còn nói: “Tiểu tử, người lại nhìn.” Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn lên, Ô Hữu Đạo thu đao thời điểm, cổ khô vết thương đã khép lại, chỉ còn một đầu tinh tế thật dài mặt sẹo.

“Cổ khô có một cọc chỗ tốt.” Ô Hữu Đạo dương dương đắc ý, “Cổ trùng hấp thu tinh huyết, bài tiết cánh kiến đỏ, có thể chữa bách bệnh, mọc lại thịt từ xương, không chừng cũng có thể trị tốt người cái này một đôi chân gãy.”

“Vậy nhưng khó nói...” Hạt phu nhân che miệng yêu kiều cười, “Cổ khô mười trúng tuyển một, mười cái bên trong có thể sống một cái cũng không tệ rồi, không chừng tiểu tử này một mệnh ô hô, còn không có luyện thành cổ khô, trước thành một cái ma quỷ.”

Chúng đệ tử cùng kêu lên cười vang, nhìn qua Nhạc Chi Dương, giống như nhìn xem một con gà, một con chó. Nhạc Chi Dương cùng đồ mặt lộ, một cổ huyết khí tại trong lồng ngực trên dưới quấy, mặt mày vừa chua vừa nóng, liều mạng cắn răng nhịn xuống, mới không đến rơi lệ. Xung Đại Sư

gặp hần thần khí, nghĩ đến kế hoạch, mưu lược vĩ đại đại kế nhiều lần gặp khó cùng hần, bỗng cảm giác mở mày mở mặt, tung tiếng cười dài, tiếng cười vui mừng chi cực, đám người nghe đều kinh ngạc.

“Phu nhân!” Ô Hữu Đạo quay đầu gọi nói, ” lấy làm sao canh đến!”

Hạt phu nhân vào nhà, mang sang một cái bát sứ. Trong chén phát ra một cỗ mùi lạ, giống như hương không phải hương, giống như thối không phải thối.

“Đem người cầm lên tới.” Ô Hữu Đạo còn nói.

Xung Đại Sư thu hồi mũi chân, không đợi Nhạc Chi Dương đứng dậy, nắm chặt hậu tâm hần “Mệnh môn”, một thanh xích tới giữa không trung. Ô Hữu Đạo cầm chén thuốc đưa đến trước mặt hần, âm hiểm cười nói: “Đến, uống xuống dưới.”

Nhạc Chi Dương định nhãn nhìn lên, trong chén dước trấp lẫn lộn, tiểu trùng biến mất không chừng, kim đầu lục thân, nhỏ như hạt gạo, số lượng đông đảo, giật mình mắt kinh tâm.

Nhạc Chi Dương một trận buồn nôn, ngậm miệng không nạp. Ô Hữu Đạo không vui, chỉ vào Chu Vi nói ra: “Ta có thể cứu nàng, cũng có thể giết nàng, người nếu không uống, ta một cước đá nàng cái đầu rơi máu chảy.” Làm bộ nhắc chân, nhắm ngay Chu Vi “Huyệt Thái Dương” .

Nhạc Chi Dương nhìn một chút Chu Vi, lại nhìn một chút cổ khô, ý niệm trong lòng số chuyển, hung hăng cắn răng, xích lại gần chén thuốc một mạch uống xong.

“Làm sao canh” lãnh đạm, chua bên trong mang khổ, sống trùng một trong cửa vào, liền hướng yết hầu xuyên mạnh. Nhạc Chi Dương nuốt không trôi, nhả không ra, kìm nén đến mặt đỏ tới mang tai, hai mắt liên tục bên trên lật, hận không thể chết mới tốt.

Hoa Miên bấm đốt ngón tay lúc hứa, đột nhiên nói: “Đổi trái càn phải, khuê trước thái về sau, chỗ này cho là giày vò, tam tài tại người, Ngũ Hành lấy lửa, can chi vì canh thân, canh thân vào đông, trái đi chín bước, phải đi chín bước, đương có thể vào thái vị, thiên địa an khang, tức là sinh môn.”

Diệp Linh Tô đã xem độc chất bức đến đầu ngón tay, lấy ra kim châm đâm rách, chảy ra mấy điểm máu đen. Nàng đứng dậy, gặp Sở Không Sơn khoan thai ngồi ngay ngắn, giống như đang trầm tư, không khỏi nghi ngờ nói: “Sở tiên sinh, người độc vẫn khỏe chứ?”

“Còn tốt!” Sở Không Sơn ngẩng đầu cười nói, ” so đây càng tổn hại độc ta cũng trúng qua hai về, bệnh lâu thành lương y, chỉ là nhỏ độc, không tính là cái gì.”

“Tốt!” Diệp Linh Tô đỡ dậy Hoa Miên, phía bên trái đi đến, Sở Không Sơn tay áo phiêu diêu, đi theo phía sau.

Đi chín bước, quả gặp nửa tôn tượng đá, Diệp Linh Tô thở dài: “Hoa Di, trước kia người dạy ta thuật số, ta học được không lắm dụng tâm, nếu có nhàn hạ, còn muốn hướng người lĩnh giáo.”

Hoa Miên cười nói: “Người đứa nhỏ này, làm sao bỗng nhiên đổi thuật số sinh ra hứng thú à nha?”

Diệp Linh Tô cười không đáp, nàng đạt được « Sơn Hà Tiềm Long quyết », « Thiên cơ thần công đồ », trong đó phong thủy máy móc, không không liên quan thuật số. Cũng thua thiệt nàng xuất thân Đông Đảo, Thiên Cơ Cung tập tục còn sót lại lưu vận, trăm năm không dứt, khi còn bé đi theo Hoa Miên học được một số thuật số toán học, có thể tại ngăn ngừa quang cảnh, võ học, cơ quan sát cánh cùng bay, tinh tiến như thần, chỉ là thuật số vì thiên địa gốc rễ, bác đại tinh thâm, Diệp Linh Tô càng luyện càng cảm giác không đủ, biết rõ hai thứ này bản lĩnh muốn tiến thêm một

bước, còn phải tại học vấn bên trong bỏ công sức, mắt thấy Hoa Miên suy tính trận thế, thân nhiên sinh ra dốc lòng cầu học chi tâm.

Ba người vừa nói chuyện, một bên rẽ phải, mới đi mấy bước, chợt nghe vài tiếng còi huýt, bén nhọn thê lương, quanh quẩn không cốc. Ba trong lòng người trầm xuống, dừng bước lại, chợt nghe ken két mảnh vang, đã nhiều lại mật, khắp như thủy triều, từ bốn phương tám hướng mãnh liệt mà tới.

Loạn thạch về sau, trong bụi cỏ, toát ra rất nhiều bộ cặp, đỏ vàng hắc tử, lớn nhỏ không đều, kìm ngao tề động, đuôi bộ cặp giận nung, thế như một cổ trọc lưu, trong nháy mắt vọt tới phụ cận. Bộ cặp cuộn lại thân thể, ngao trào theo địa, sừ sừ sừ bật lên đến, tên nổ giống như bắn về phía ba người.

Diệp Linh Tô lấy ra kim châm, trái một chiêu “Thiên Tinh điểm rồng”, phải một chiêu “Thần Nông gieo hạt”, hai tay tề phát, trong hư không kim châm lấp lóe, như sao như mưa, bộ cặp bên trong châm, đều bị đóng ở trên mặt đất, trên cây, trên loạn thạch.

Đảo mắt kim châm hao hết, bộ cặp chỉ có tăng lên chứ không giảm đi. Diệp Linh Tô cùng Sở Không Sơn vịn Hoa Miên, nhảy lên nửa tôn tượng đá, tiếng còi chợt cũng biến thành cao, bộ cặp càng phát ra hung hãn, nhao nhao bò lên trên hòn đá, Diệp, sở hai người huy kiếm gọi, hai đạo kiếm quang một thanh một hắc, một cương một nhu, qua lại càn quét, mũi kiếm chỗ qua, bộ cặp nhao nhao chết. Không bao lâu, quay chung quanh tàn phá tượng đá, chất đầy bộ cặp thi thể, thế nhưng là độc vật chỉ có tiến không có lùi, người sống sót giẫm lên đồng loại thi thể, tiếp tục vọt lên. Diệp Linh Tô thấy kinh hãi, giết đến nường tay, nhưng lại không dám lười biếng, có chút sơ hở, bộ cặp lập tức chui vào, đuôi châm đâm loạn, nọc độc chảy ngang.

Đám người chỉ lo dưới chân, thành linh cuồng phong gào thét, nhào lạp lạp xông ra mấy chục cái cự dơi lớn, cánh mở ra, che khuất bầu trời, như

điên như điên, nắm, bắt loạn căn loạn. Diệp Linh Tô nhiều năm tại Đông Đảo trăm yến, thanh ly kiếm hướng lên vấy lên, đem hai con dơi chém thành tứ đoạn, huyết vũ nhao nhao, đầy trời vấy xuống, tung tóe ở trên người ẩm áp vẫn còn.

Đồng loại mất mạng, con dơi chấn kinh, thoáng xoay quanh hướng lên. Lúc này còi huýt gấp vang, rất có thúc giục ý tứ, con dơi ứng thanh hướng phía dưới lao xuống, nanh vuốt chảy xuống ròng ròng, xả thân quên chết, Diệp Linh Tô liên trăm mấy cái, áo trắng bên trên dính đầy loang lổ máu đen.

Bộ cạp tại hạ, con dơi ở trên, nhất thiên nhất địa trên dưới giáp công. Sở, Diệp hai người rất có ăn ý, mỗi người quản lý chức vụ của mình, Diệp Linh Tô đối phó con dơi, Sở Không Sơn chuyên môn ngăn cản bộ cạp, song phương giữ lẫn nhau khổ đấu, giết đến đầy đất bừa bộn.

Đình đình đình, tiếng chuông lại lên. Diệp Linh Tô nghe xong, âm thầm kêu khổ, quả nhiên, hơn mười cổ khô từ loạn thạch ở giữa nhảy lên ra, giẫm lên bầy bộ cạp, nhảy vọt như bay, một cái chớp mắt liền đến phụ cận, liền níu mang đá, chiêu pháp hỗn loạn, thế nhưng là tấn mãnh như gió; ba người bản cố gắng hết sức, đến lúc này đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, bộ cạp, con dơi, cổ khô thay nhau tiến lên, mấy không ngừng nghỉ. Lá, sở hai người liên kiếm chi uy, cũng thấy ngăn cản gian nan, bỗng nhiên xuất hiện sơ hở, một bàn tay lớn bộ cạp chui đi vào, bộ cạp châm như điện, đâm về Diệp Linh Tô mu bàn chân.

Hoa Miên trúng độc bất lực, nhãn lực còn, thiết toán trừ đưa về đằng trước, đem kia bộ cạp đánh bay. Dù là như thế, Diệp Linh Tô cũng kinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, kiếm trong tay chiêu hơi chậm, một con dơi thừa lúc vắng mà vào, đập vào mặt, Diệp Linh Tô trong lúc cấp bách huy chương quét ngang, chính giữa con dơi đầu, lông xù, sền sệt, trực giác của nàng choáng váng, trong lòng một trận bốc lên. Con dơi trúng

chường, bay ra thật xa, lạch cạch quăng xuống đất, giãy dựa chưa lên, tức là bọ cạp bao phủ.

Lâm nguy đến tận đây, ba người tung không hạ độc chết, cũng phải tươi sống một chết. Diệp Linh Tô lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại vô kế khả thi. Ngày thời gian, nơi xa ánh lửa lóe lên, bay đến một cái đầu người lớn nhỏ dây leo cầu, lửa cháy phun khói, đầy đất lẫn loạn, chỗ qua bọ cạp nhao nhao trốn tránh.

“Bọ cạp sợ lửa?” Diệp Linh Tô tâm niệm vừa động, nơi xa lại bay tới mấy cái dây leo cầu, cháy hừng hực, phun ra sang tị khói đặc, không chỉ bọ cạp lui tán, cổ khô cũng do dự không tiến.

Diệp Linh Tô thừa cơ xuất kiếm, đâm chết hai cái cổ khô, vịn Hoa Miên nhảy xuống tượng đá, rơi xuống lửa cháy dây leo cầu phụ cận, hai chân đá cỏ đoàn, giống nhau bóng đá, dây leo cầu dục hỏa nhấp nhô, bọ cạp chạy trốn không kịp.

Sở Không Sơn cũng chạy tới, hẩn nhìn ra Diệp Linh Tô tâm tư, kêu lên: “Diệp cô nương, bắt giặc bắt vua, Hoa tôn chủ ta đến chiếu cố.”

Diệp Linh Tô do dự một chút, đem Hoa Miên đẩy lên Sở Không Sơn bên người. Sở Không Sơn hai chân loạn ra, bốc lên bốn cái hỏa đoàn cũng giống như dây leo cầu, trái bàn bên phải lách, bên trên lật hạ bay, muốn xa còn gần, muốn tiến còn lui, hô hô hô dây leo cầu loạn chuyển, keo bóng cá thiếp ở trên người hẩn, đã không xa cách, cũng không gần bức, xua tan bọ cạp, kinh sợ thối lui cổ khô, nhưng lại chưa từng đốt một cọng lông tóc, trong đó linh xảo biến hóa, coi là thật thần hồ kỳ kỳ.

Hoa Miên nhìn hoa cả mắt, không khỏi khen: “Sở Không Sơn, nhìn không ra người còn có bản sự này?”

Sở Không Sơn nhất tâm nhị dụng, dưới chân kích động dây leo cầu, trên tay trường kiếm cuồng vũ, ngăn cản con dơi tấn công, nghe vậy cười nói:

“Thời niên thiếu hoạt động. Năm đó phần lớn ‘Tròn xã’, bóng đá chi thuật, lão phu chưa từng có địch thủ.”

Hoa Miên xì một tiếng khinh miệt, nói ra: “Ta ngược lại quen, người là lão Phong lưu!”

Sở Không Sơn thuở thiếu thời phong lưu đa tài, thổi kéo đàn hát, đánh bạc bóng đá không chỗ không tinh, lúc ấy Mông Nguyên đương nước, phần lớn “Tròn xã” tụ tập bóng đá hảo thủ, vương công quý thích, chư quốc lai sứ không không tham dự. Sở Không Sơn tài nghệ trấn áp bầu luân, lúc hào “Ngàn cục một xúc”, danh chấn phần lớn, giường oai trăm nước, bóng đá chi thuật cũng bởi vậy lưu truyền dị vực, mấy trăm năm về sau, trở thành Tây Vực quốc kỹ, giải trí chúng sinh.

Sở Không Sơn bàn mang theo thuật, Diệp Linh Tô yên lòng. Nàng biết rõ những này độc trùng quái khách đều là bị người điều khiển, nếu muốn thoát thân, chỉ cần chế phục phía sau màn kẻ xấu, lập tức nghe âm thanh phân biệt vị, lấy dây leo cầu mở đường, hướng còi huýt, tiếng chuông chỗ chạy vội.

Trong chốc lát, còi huýt bén nhọn, tiếng chuông sợ hãi, cổ khô, con dơi buông tha hoa, sở hai người, đủ hướng Diệp Linh Tô chạy đến. Bất quá mấy chục bước, Diệp Linh Tô liền lâm vào trùng vây, tả xung hữu đột, không thoát thân nổi. Chính cháy bỏng, trên trời một tiếng duệ gọi, bóng trắng mang gió lao xuống, hướng về cự Bức thống hạ sát thủ.

“Phi Tuyết!” Diệp Linh Tô vừa mừng vừa sợ.

Ngày đó kinh thành thời điểm, “Phi Tuyết” từng cùng cự Bức giao phong, đem nó coi là cừu địch. Nó tìm kiếm chủ nhân không có kết quả, lại phát hiện cự Bức vây công Diệp Linh Tô. Vô Song Đảo bên trên, nó cùng nữ tử có nhiều kết giao, nhất thời phân biệt địch bạn, động thân trợ trận. Thiên Chuẩn phiêu hốt thần tốc, hơn xa con dơi, một trảo một mổ, Bức

máu bắn tung toé, giống như giống như một đạo trắng loá thiểm điện, xông đến Bức bày trận cước đại loạn.

Không có đỉnh đầu uy hiếp, Diệp Linh Tô bàn mang hỏa cầu, vung vẩy trường kiếm, đâm chết hai cái cổ khô, đột xuất vây khốn, vòng qua một lùm loạn thạch, chợt thấy Ô Tử Đô một tay cầm linh đang, bên người vây quanh mấy cái cổ khô. Trông thấy Diệp Linh Tô, Ô Tử Đô thất kinh, đang đưa linh đang, cuống không kịp hướng lui về phía sau lại.

Ô Tử Đô thềm nhỏ dãi Diệp Linh Tô sắc đẹp, vốn muốn mượn còn sót lại thạch trận đưa nàng vây khốn, đợi đói khát mỗi mệt, tự nhiên dễ như trở bàn tay. Ai nghĩ Hoa Miên thông hiểu thuật số, tìm tới xuất trận đường đi, Ô Tử Đô trong lòng quỳnh lên, gọi đến độc vật, trên trời dưới đất một trận vòng vây, hắn còn chưa từ bỏ ý định, chỉ sợ đã thương trúng ý mỹ nhân, thúc đẩy độc vật chưa đem hết toàn lực, chỉ muốn vây khốn đối thủ sự tình. Ai ngờ bay tới hỏa cầu, phá hấn bọ cạp trận, Phi Tuyết vật lộn trời cao, lại phá hấn Bức trận, chỉ có cổ khô còn, lập tức mãnh dao linh đang, triệu tập bốn phía cổ khô, nhất thời bóng người lắc lư, tứ phía núp ở đó. Diệp Linh Tô biến mất tự dừng, kiếm quang điện thiểm, làm sao cổ khô quá nhiều, giết chi không hết, xông chi không ra, hơi chút vô ý, dây leo cầu hỏa điểm dập tắt, bọ cạp lại mãnh liệt bò tới.

Mắt thấy Ô Tử Đô bỏ chạy, Diệp Linh Tô sắp thành lại bại, hết sức nôn nóng, đột nhiên trước người mặt đất hướng lên chấp tay, thổ phả thạch phân, chui ra một lùm màu xanh thẫm dây leo, mới đầu nhỏ bé yếu đuối, giống như cây tầm đũa trúc, nhưng mà sinh trưởng như bay, trong chớp mắt dài đến to bằng cánh tay trẻ con.

Lần này vạn phần lạ thường, Diệp Linh Tô chỉ sợ gặp gỡ độc thảo, liên tục không ngừng hướng lui về phía sau lại. Kia quái dây leo đang sống, như giao giống như rắn, một cái cổ khô trượt chân đạp trúng, xoát xoát xoát, dây leo nhảy lên một cái, cuốn lấy hai chân của hắn. Cổ khô một cái lão đảo té ngã trên đất, dây leo sinh trưởng như bay, thuận thân thể của hắn một

đường hướng lên. Cổ khôì liều mạng giãy dụa, dây leo đoạn mất lại tục, đoạn dây leo rơi xuống đất, lại biến mới dây leo, lặp đi lặp lại quẩn quanh, sinh sinh không dứt. Dù là cổ khôì lực lớn vô cùng, cũng bị quẩn cực kỳ chặt chẽ, sống là một cái bánh chưng, nằm rạp trên mặt đất giãy dụa không dậy nổi.

Diệp Linh Tô hết sức hãi dị, nhìn khắp bốn phía, như tiến Hồng Hoang rừng cây, quái dây leo nhao nhao phá địa mà ra. Cổ khôì một khi đụng chạm, tức là loạn dây leo cuốn lấy, cổ khôì rên rỉ giãy dụa, đều là thoát khỏi không xong.

“Còn chờ cái gì?” Một thanh âm chui vào lỗ tai, mềm giòn dễ vỡ trong veo, rất là dễ nghe. Diệp Linh Tô ứng thanh nhìn lại, nơi xa trước đồng loạn thạch, núp một nữ tử, áo đen che mặt, hai tay theo địa. Chẳng biết tại sao, bốn phía bọ cạp rời xa, quay chung quanh nữ tử che mặt, chừa lại hơn một trượng phương viên một khối đất trống.

“Lại là người!” Diệp Linh Tô thốt ra mà ra, nữ tử này không là người khác, chính là “Màu bối hạp” kinh sợ thối lui thi ong cứu tinh.

cô gái che mặt ngẩng đầu lên, hai mắt sáng như thu thủy, lạnh lùng nháy mắt. Diệp Linh Tô nhất thời hiểu ý, xoay người bắn lên, giẫm lên cổ khôì bay về phía trước chạy. Cổ khôì chỉ độc thẳng qua độc bọ cạp, bọ cạp không dám tới gần, chúng cổ khôì lại vì dây leo cuốn lấy, nguyên địa đảo quanh, tiến thối lưỡng nan, từng cái thành Diệp Linh Tô đạp chân chi thạch, thiếu nữ mấy cái lên xuống, đã gặp phải Ô Tử Đô.

Ô Tử Đô luống cuống tay chân, ném đi linh đang, từ trong ngực lấy ra “Diêm Vương châm” đến, nhắm ngay Diệp Linh Tô dùng sức vắn một cái, chỉ một thoáng, lông trâu châm nhỏ chen chúc mà ra. Hai người cách xa nhau gang tấc, Diệp Linh Tô không chút nghĩ ngợi, trường kiếm cuồn vũ, đẩy ra độc châm, lần này vội vàng mà phát, đem hết toàn thân chi lực, mắt

thấy Ô Tử Đô nắm chặt ống kim, còn phải lại vặn, nàng duệ quát một tiếng, bảo kiếm gấp đưa, xùy một tiếng, đâm vào Ô Tử Đô tim.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 104 : Chương 104: Lòng Dạ Rắn Rết (Ba)

Chương 104: Lòng dạ rắn rết (ba)

Ổng kim leng keng rơi xuống đất, Ô Tử Đô hai mắt lật một cái, xụi lơ trên mặt đất. Diệp Linh Tô sai bước lui lại, có chút thất thần, nàng bản ý bắt sống người này, xem như bức hiếp Ô Tử Đô thẻ đánh bạc, ai ngờ trong lúc nguy cấp, càng đem tiểu tử này giết.

Mất đi thao túng người, độc hạt nhao nhao thối lui, trên trời cự Bức cũng bị “Phi Tuyết” xua tan, mấy cái cổ khô tại lưới mây bên trong giãy dụa, cô gái che mặt đứng dậy, hai tay cách mặt đất, nhào, dây leo hóa thành tro bụi, cổ khô được tự do, giải tán lập tức. Trong đó hai cái nằm lên Ô Tử Đô thi thể, nhanh chân liền chạy, khoảnh khắc không thấy tăm hơi.

Diệp Linh Tô tâm loạn như ma, nhất thời quên ngăn cản, chợt thấy cô gái che mặt quay người muốn đi, vội nói: “Xin dừng bước.”

cô gái che mặt dừng bước lại, quay đầu trông lại, lúc này Sở Không Sơn vịnh Hoa Miên cũng đi tới, nhìn thấy cô gái che mặt, cũng là vô cùng ngạc nhiên. Diệp Linh Tô hơi ổn định tâm thần một chút, nói ra: “Túc hạ hai lần xuất thủ cứu giúp, đại ân đại đức, suốt đời khó quên. Xin hỏi tôn tính đại danh, để ngày sau tương báo.”

“Ta không phải vì người tới!” Che mặt giọng nữ âm lãnh đậm, “Nhạc Chi Dương đâu?”

“Người biết Nhạc Chi Dương?” Diệp Linh Tô lại là sững sờ, “Người cùng hãn là bằng hữu?”

“Ta nhận ủy thác của người!” cô gái che mặt có chút không kiên nhẫn, “Các người cùng hãn không có cùng một chỗ a?”

Diệp Linh Tô lắc đầu: “Mối tình thế hỗn loạn, chúng ta đi tản.”

cô gái che mặt mày nhăn lại, trong mắt lộ ra lo lắng, nàng chần chờ một chút, đột nhiên nói: “Cái này thạch trận loạn thất bát tao, các người biết đi ra biện pháp a?”

Diệp Linh Tô cùng Hoa Miên nhìn nhau, trong lòng đều là hiểu rõ: cô gái che mặt đi theo đám người tiến vào thạch trận, cũng bị vây ở trong trận. Hoa Miên nói ra: “Ta biết xuất trận biện pháp, cô nương không ngại cùng nhau xuất trận.”

cô gái che mặt nhìn chung quanh bốn phía, suy tư một chút, im lặng gật đầu.

Xung Đại Sư đem Nhạc Chi Dương vớt trên mặt đất, gặp hãn lẫn lộn giấy dựa, cảm thấy hơi cảm thấy rầu rĩ: “Dứt bỏ địch bạn không nói, tiểu tử này ngược lại là một cái diệu nhân nhi, biến thành cổ khô, linh trí mất đi, khó tránh khỏi có chút mà đáng tiếc.” Nhưng vừa nghĩ tới phục quốc đại kế, tâm địa lại vừa cứng.

Nhạc Chi Dương lẫn lộn một trận, miệng sùi bọt mép, mất đi tri giác. Ô Hữu Đạo vung tay áo, quát: “Đưa cổ khô động đi!”

Hai người đệ tử đi lên phía trước, dựng lên Nhạc Chi Dương xoay người rời đi. Xung Đại Sư lại chỉ Chu Vi: “Nữ tử này xử trí như thế nào?”

“Cầm bút mực tới.” Ô Hữu Đạo vẫy tay một cái, tức có đệ tử dâng lên giấy bút. Ô Hữu Đạo viết một hơi không ngừng, xoát xoát xoát tràn ngập

một tờ, giao cho một vị nữ đệ tử, “Chiếu phương bốc thuốc, tử, buổi trưa, thân các đứt nằng một lần, nếu có lỗ hổng, cẩn thận cái mạng nhỏ của người.”

Nữ đệ tử kia tay nâng phương thuốc, như phụng thánh chỉ, chào hỏi đồng bạn, cẩn thận nâng lên Chu Vi đi.

Ô Hữu Đạo ném đi bút lông, vỗ tay một cái, quay người nói ra: “Xung Đại Sư, người theo giúp ta đi một lần, nhìn ai ăn gan báo, dám vuốt ta ‘Độc vương tông’ râu hùm?”

“Kính cẩn không bằng tông mệnh.” Xung Đại Sư chấp tay trước ngực nói nói, ” không chừng chuyển đi này, tông chủ đại nhân lại nhiều mấy cái cổ khô.”

Ô Hữu Đạo tay vờ sợi râu, ha ha cười không ngừng. Đang muốn khởi hành, chợt thấy hai cái cổ khô vịn Ô Tử Đô chạy tới, đến phụ cận, tiểu tử kia nghiêng đầu đập não, sớm đã chết thối đã lâu.

Hạt phu nhân chỉ ngẩn ngơ, nhào tới trước, lên tiếng gào khóc. Ô Hữu Đạo cũng như bị sét đánh, Ô Tử Đô là hãn cùng Hạt phu nhân duy nhất cốt nhục, ý lại sủng mà kiêu, hoành hành trong cốc. Ô Hữu Đạo giết người như ngóe, xem nhân mạng như sâu kiến, bây giờ thân nhi tử bị giết, trong lòng tư vị ngược lại là khó mà phác họa.

Hắn hé miệng trừng mắt, sắc mặt tái xanh, Hạt phu nhân tiếng khóc trong sơn cốc quanh quẩn. Chúng đệ tử không không run rẩy, chỉ sợ Ô Hữu Đạo lệ khí phát tác, giận chó đánh mèo người khác.

Ngốc chỉ chốc lát, Ô Hữu Đạo lấy lại tinh thần, nổi giận nói: “mẹ kiếp, ai làm ?”

Xung Đại Sư tiến lên một bước, trầm ngâm nói: “Vết thương mảnh như tơ tằm, xác nhận cực mỏng nhuyễn kiếm từ trái sang phải bất công mà vào,

đâm vào thời điểm, đánh gãy tâm mạch, phóng nhân trên đời, ngoại trừ ‘Phi ảnh thần kiếm’, lại không như thủ pháp này.”

“Lải nhải bên trong đông dài.” Ô Hữu Đạo giẫm chân cuồng nộ, “Mau nói, đến cùng là ai giết con ta?”

“Cái này sao...” Xung Đại Sư ra vẻ chần chờ, “Xác nhận bang chủ Diêm bang Diệp Linh Tô, bất quá, nàng có Diêm bang cùng Đông Đảo chỗ dựa...”

“Đi mẹ nàng Diêm bang Đông Đảo.” Ô Hữu Đạo giận nói, ” trong thiên hạ, ngoại trừ Lương Tư Cầm, lão tử ai cũng không sợ.”

Hạt phu nhân khóc chỉ chốc lát, đột nhiên nhảy lên, chỉ vào Xà phu nhân nghiêm nghị kêu lên: “Người trông coi thạch trận, vì sao đem con ta một mình lưu lại.”

Xà phu nhân lạnh lùng nói ra: “Hắn cũng không phải ba tuổi tiểu hài nhi, lời ta nói hắn sẽ nghe a? Hắn một lòng bắt sống họ Diệp nữ tử, tự tác chủ trương, tự chịu diệt vong.”

“Vô sỉ giáo biện.” Hạt phu nhân mặt phẫn tung tóe Chu, “Rõ ràng là người ghi hận trong lòng, thừa dịp ngoại địch xâm lấn, thiết kế hãm hại con ta.”

Xà phu nhân nhú mày không đáp, Ô Hữu Đạo tăng hăng một cái, nói ra: “Phu nhân bớt giận, đại nương không phải người như vậy.”

Hạt phu nhân nghe xong lời này, nhất thời vung lên giọng đến: “Nhi tử đều đã chết, người còn che chở tiện nhân này? Năm đó trộm hán tử chính là nàng, bây giờ hại chết con của người cũng là nàng. Ô Hữu Đạo, người còn là cái nam nhân sao? Nàng tại người trên mặt xóa phân người nhin, tại người trái tim bên trên đâm dao người cũng phải nhin? Dù sao nhi tử chết

rồi, ta cũng không muốn sống nữa.” Nàng ngay cả khóc mang mắng, kéo loạn tóc, bổ nhào vào Ô Hữu Đạo trên thân đánh lẫn nhau.

Ô Hữu Đạo xấu hổ hết sức, Xà phu nhân là vợ cả, Hạt phu nhân là tiểu thiếp, nhưng bởi vì đủ loại biến cố, Xà phu nhân tự hủy dung mạo, Hạt phu nhân thành chuyên sủng. Hạt phu nhân thiên tính ghen tị, trăm kế hãm hại, Xà phu nhân khiêm lui tự dè xuống, từ đầu đến cuối không cho đối phương thừa dịp cơ hội. Hạt phu nhân có tử, Xà phu nhân không con, cái trước luôn luôn vẫn lấy làm kiêu ngạo, bây giờ chết nhĩ tử, Hạt phu nhân hận giận phát cuồng, càng đem một lời bi phẫn phát tiết tại xà phu trên thân người.

Ô Hữu Đạo tình thế khó xử, cảm thấy phiền não, chợt nghe cốc khẩu xao động, xen lẫn hô quát chửi rủa. Hắn thừa cơ xốc lên Hạt phu nhân, bước nhanh chạy lên phía trước, nhưng gặp thạch trận lối ra, hơn mười người đệ tử dẫn cổ khô, bao bọc vây quanh bốn cái nam nữ, gặp Ô Hữu Đạo, nhao nhao nhường ra đường đi.

“Ai là Diệp Linh Tô?” Ô Hữu Đạo cao giọng kêu la.

“Ta!” Diệp Linh Tô cất giọng trả lời.

Ô Hữu Đạo híp mắt nhìn lại, thiếu nữ thanh lệ tuyệt tục, áo trắng nhanh nhẹn, tay áo phía trên một chút điểm huyết dấu vết, lộng lẫy như hoa đào tháng ba. Ô Hữu Đạo không khỏi trong lòng khê động, hỏi: “Con trai ta là người giết?”

Diệp Linh Tô khê giật mình, hỏi lại: “Người chính là Ô Hữu Đạo?”

“Chính là lão phu!” Ô Hữu Đạo ngạo nghễ nói.

Diệp Linh Tô một chút trầm mặc, chấp tay nói ra: “Ngộ thương lệnh lang, không phải ta mong muốn, mong rằng Ô tông chủ đại nhân đại lượng...”

Lời vừa ra miệng, mấy đạo tơ hồng phá không bay tới. Tranh một tiếng, Diệp Linh Tô nhuyển kiếm ra khỏi vỏ, thanh quang tóe tránh, đình đình đình một trận gấp vang, năm mai màu đỏ sậm nhỏ châm rớt xuống đất.

Hạt phu nhân “Thiên hạt châm” ám toán vô công, vặn một cái eo, tay phải mò về bên hông, rút ra một đầu hỏa hồng sắc nhuyển tiên, bên trong phân chín tiết, hình như đuôi bọ cạp, phi thân nhảy lên, hướng Diệp Linh Tô húc đầu quét xuống.

Diệp Linh Tô trong lòng có kiêng kị, phiêu nhiên lui lại, không muốn đuôi bọ cạp roi đón gió run run, tạch tạch tạch đuổi dài hơn hai lần, gấp lại như ý, cuốn về phía cổ của nàng. Diệp Linh Tô đầu gối không khúc, chân bất động, thân thể hướng về sau trượt, thế đi nhanh chóng, thẳng qua nhuyển tiên.

Đình, đuôi bọ cạp roi quần trúng thanh ly kiếm, phanh, một tiếng nổ đùng, nhuyển tiên nổ tung, phun ra huyết hồng khói độc, sương mù chỗ sâu, xuy xuy xuy bắn ra mấy chục mai “Thiên hạt châm”, tơ hồng đầy trời, còn như gió thổi đuôi ngựa.

“Linh Tô!” Hoa Miên la thất thanh, tiếng kêu bên trong, Diệp Linh Tô mềm như liễu, nhu như lụa, thân thể hướng về sau gấp ngửa, chột từ đứng thẳng chi tứ, biến đổi vì năm năm thái độ, uyển chuyển tiêu sái, mây tạnh cao Đường, độc châm rì rào tốc từ nàng trên gương mặt phương lướt qua, Diệp Linh Tô nhắc lên đan điền chi khí, khái môi son, mở hàm răng, nhắm ngay vọt tới khói đỏ, phun ra một ngụm như lan giống như xạ khí tức, khói độc hoàn toàn sau tuôn, đảo ngược Hạt phu nhân bay tới.

Hạt phu nhân báo thù sốt ruột, vừa ra tay liền là bình sinh tuyệt kỹ “Thiên hạt ba ngũ đông”, roi bên trong giấu khói, khói bên trong giấu châm, ba loại vật đều là kỳ độc vô cùng, dính lên cực nhỏ, lập tức kiến huyết phong hầu, hướng chi ba khó tề phát, đối thủ không biết ngọn ngành, muôn vàn khó khăn toàn bộ né tránh. Ai nghĩ Diệp Linh Tô ý vào tuyệt

đỉnh thân pháp, chẳng những né tránh, phản lấy một ngụm chân khí cổ động khói độc, đánh trả đối thủ.

Hạt phu nhân không kịp chuẩn bị, vô ý hút vào một tia hơi khói, hốt hoảng lui lại hai bước, móc ra bình thuốc, đổ ra hai viên giải được nuốt vào.

Diệp Linh Tô trượt ra hơn một trượng, dưới chân như an cơ lò xo, đi đứng bất động, rất nhưng bắn lên, sau lưng truyền đến hai tiếng rên thảm, hai tên “Độc vương tông” đệ tử vì “Thiên hạt châu” ngộ thương, té ngã trên đất, mặt như máu nhuộm. Ô Hữu Đạo phi thân đuổi tới, nặn ra hai nhân khẩu môi, muốn nhét vào giải được, ai nghĩ hai người đem ngọc đầu, lúc này chết rồi.

Ô Hữu Đạo ngây ngốc một chút, tiếng mắng “mẹ kiếp.” Hậm hực buông xuống thi thể, quay đầu nhìn chăm chăm Diệp Linh Tô.

Diệp Linh Tô vốn định hóa giải ân oán, chỉ thủ không công, một vị nhượng bộ, ai ngờ Hạt phu nhân thủ đoạn quá mức ác độc, vừa thấy mặt công phu, lại chết mất hai cái “Độc vương tông” đệ tử, cừu hận càng kết càng sâu, Diệp Linh Tô nhú mày, âm thầm khởi xướng sâu tới.

“Một, hai, ba...” Ô Hữu Đạo bấm ngón tay nói nói, ” giết người thì đền mạng, Diệp Linh Tô, người thương ta “Độc vương tông” ba cái nhân mạng, cái này sổ sách làm như thế nào tính?”

“Tính là gì tính?” Hạt phu nhân khó khăn hóa giải độc tính, lớn tiếng kêu la, “Đem bọn hăn tất cả đều giết.”

“Ngậm miệng!” Ô Hữu Đạo âm u liếc nhìn nàng một cái, trong kẽ răng lóe ra chữ mà đến: “Lại ồn ào một câu, ta bảo người đương cả một đời câm điếc.”

Hạt phu nhân ỷ lại súng mà kiêu, chợt thấy trượng phu trở mặt, mới nghĩ đến Ô Hữu Đạo lợi hại, run rẩy một chút, ngậm miệng không nói.

Diệp Linh Tô trầm ngâm một chút, nói ra: “Ta đến quý địa, vốn là cầu y, nhập cốc thời điểm, cũng đối lệnh lang lấy lễ để tiếp đón. Làm sao lệnh lang nhiều lần phóng ra độc vật, trắng trợn tập kích, chúng ta cứu tử nhất sinh, bất đắc dĩ mới tiến hành phản kích.”

Ô Hữu Đạo hừ một tiếng, cười lạnh nói: “Vô luận như thế nào, ta cũng đã chết nhi tử, người nói nên làm cái gì?”

Diệp Linh Tô nhìn mặt mà nói chuyện, trong lòng biết không cách nào lành, đành phải nói ra: “Ô tông chủ nói làm sao bây giờ?”

Ô Hữu Đạo hí mắt dò xét Diệp Linh Tô, đột nhiên nói: “Người giết nhi tử ta, cũng phải bồi ta một đứa con trai.”

Diệp Linh Tô nói: “Người chết không thể sống lại...”

“Ai muốn chết?” Ô Hữu Đạo chỉ vào Diệp Linh Tô, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra miệng đầy răng vàng, “Người lưu trong cốc đương tiêu thiếp của ta, sinh nhi tử mới chuẩn rồi đi.”

Diệp Linh Tô vừa sợ vừa giận, lông mày đứng đẫy; Hạt phu nhân cũng đổi sắc mặt, nhìn qua Ô Hữu Đạo, trong kinh hoàng lộ ra một cổ tức giận, duệ âm thanh kêu lên: “Ô Hữu Đạo, người uống lộn thuốc? Cái gì nữ nhân người đều muốn...”

Ô Hữu Đạo lạnh hừ một tiếng, tiện tay vung lên, Hạt phu nhân cứng họng, đột nhiên che yết hầu, té ngã trên đất, phun ra tím đen huyết thủy, một tay vươn hướng Ô Hữu Đạo, phát ra nha nha quái thanh.

“Ta nói qua cái gì?” Ô Hữu Đạo hai mắt nhìn trời, lạnh lùng nói nói, lại ồn ào một câu, người coi như cả một đời câm điếc. Hừ, Bốn tông chủ

nói lời, chẳng lẽ đều là đánh rắm?”

Hạt phu nhân mất tiếng nói quanh co, cuống quít dập đầu, Ô Hữu Đạo không thèm quan tâm. Chúng đệ tử chỉ cảm thấy thất vọng đau khổ, một lát trước đó, Ô Hữu Đạo còn đối Hạt phu nhân y thuận tuyệt đối, trong nháy mắt liền xuống tay ác độc, trở mặt nhanh chóng, làm cho người trở tay không kịp. Chỉ có một chút lớn tuổi đệ tử minh bạch Ô Hữu Đạo tâm tư, người này tính tốt cá sắc, năm đó thân ở cốc bên ngoài, tai họa nữ tử vô số, tù nhập trong cốc về sau, trong tông nữ tử thừa thốt, xinh đẹp mỹ mạo không ra Hạt phu nhân chi phải. Ô Hữu Đạo không cầu gì khác, đối nàng một mực nhượng bộ, bây giờ thấy một lần Diệp Linh Tô, kinh động như gặp thiên nhân, lại nhìn Hạt phu nhân, chợt cảm thấy hoa tàn ít bướm, xảo trá ngang ngược, từ trong tới ngoài đều có thể ghét đáng ghét, hãn thiên tính lương bạc, không luyện cự tình, đảo mắt mượn cớ, độc cam Hạt phu nhân cuống hòng.

Thủ đoạn hãn lợi hại, quỷ thần khó lường, đã có trừng trị chi tâm, cũng có thị uy chi ý. Diệp Linh Tô nhìn qua Hạt phu nhân, thản nhiên sinh ra đồng tình, kiềm chế nộ khí, lạnh lùng nói ra: “Ô Hữu Đạo, vũ nhục người khác tự nhục chi, người nói những này hỗn thoại, liền không sợ mất thân phận?”

“Phi!” Ô Hữu Đạo gắt một cái, “Giết con tử bồi nhi tử, rất công bằng, tiểu nữ nhi người yên tâm, Bốn tông chủ càng già càng dẻo dai, giường tre phía trên quyết không để người thất vọng...”

Hãn càng nói càng không chịu nổi, một phái tông chủ cùng chợ búa lưu manh không khác. Diệp Linh Tô khí đến sắc mặt trắng bệch, nhịn không được quát: “Im ngay!”

Ô Hữu Đạo cũng không để ý tới nàng, lại chỉ ba người khác: “Ba người này cũng nên chết, bất quá Bốn tông chủ có đức hiếu sinh, cố ý lòng từ bi, hết thấy luyện thành cổ khô, mặc ta thúc đẩy.”

Hoa Miên giận quá mà cười: “Ô Hữu Đạo, người con cóc đánh ngáp, hồ xuy đại khí.” Sở Không Sơn cũng kéo dài tin tức: “Đúng vậy a, thật lớn một con cóc!”

Ô Hữu Đạo cũng không tức giận, ngược lại liên tục gật đầu: “Con cóc ngũ độc một trong, lão phu lấy độc nghe tiếng, đương cóc cũng không có gì không tốt?”

Hắn da mặt dày, thế gian ít có, Hoa Miên sửng sốt một chút, mắng: “Dơ bẩn vô sỉ, tự cam hạ lưu, ta nghe nói năm đó người hướng Lương Tư Cầm cầu xin tha thứ, trọn vẹn đập đầu ba trăm cái khấu đầu, chắc hẳn đập đầu quá nhiều, đem đầu óc cũng đập hỏng.”

Nghe thấy “Lương Tư Cầm” ba chữ, Ô Hữu Đạo liền run run một chút, lại nghe Hoa Miên bóc ra năm đó ngẩn, then quá hoá giận, tay phải vừa nhấc, năm ngón tay kích động.

Sở Không Sơn biết thủ đoạn của hắn, xông về phía trước một bước, vung tay áo quét ra, chỉ nghe xuy xuy liên thanh, có nhỏ bé chi vật rớt xuống đất. Hoa Miên định nhãn nhìn lên, những cái kia mảnh vật chính là rất nhiều nhỏ như hạt gạo, trong suốt không màu còn tròn, có gai nhiều cánh, vì Sở Không Sơn chương lực bắt buộc, nhào trên mặt đất giẫy dụa không dậy nổi.

“Chiêu phong dẫn điệp chương!” Ô Hữu Đạo quái nhãn một vòng, “Người là Sở Không Sơn!”

“Chính là chính là.” Sở Không Sơn cười ha ha, “Ta còn tưởng là Ô tông chủ quên ta đi đâu!” Hắn nói chuyện thời điểm, chương lực không hề buông lỏng.

Thiên Hương Sơn Trang thế hệ loại hoa, có bách hoa tất có ong bướm, tu luyện “Chiêu phong dẫn điệp chương”, đã từng dùng đến ong mật. Chương phong đi tới, ong mật nhào địa, vỗ cánh khó bay, nhưng theo

chưởng lực tăng rộng, ong mật cũng theo đó tăng nhiều, mới đầu một con hai con, luyện đến tuyệt đỉnh chỗ, một chưởng chi uy, bao phủ trăm ong, làm cho nhào khó lên, lọt mất một con liền không tính bản sự.

Trong suốt phi trùng tên là “Vô ảnh Cỗ”, nhỏ bé trong suốt, phi hành vô ảnh, một khi chui vào thất khiếu, chí tử gây nên tàn, toàn bằng Ô Hữu Đạo tâm ý. Nếu như đối thủ vô tri, rất dễ lọt vào ám toán, Sở Không Sơn từng đối địch với Ô Hữu Đạo, ném qua cái này cỗ trùng vị đẳng, sau đó khổ luyện “Chiêu phong dẫn điệp chưởng”, Ô Hữu Đạo cỗ trùng vừa ra, liền bị hấn một chưởng chế trụ.

Sở Không Sơn trên song chưởng hạ chấp trùng, tựa như đánh đàn rửa anh, thủ pháp thông dong tiêu sái, lại đem một đám ác cỗ ép tới không thể động đậy. Chính cảm giác tự đắc, chợt nghe có người sâu kín thở dài một hơi, Sở Không Sơn đảo mắt nhìn lại, không khỏi sửng sờ. Thở dài chính là Xà phu nhân, Sở Không Sơn chỉ cảm thấy nhìn quen mắt, một chút tường tận xem xét, thốt ra mà ra: “Bạch Lộ!”

Xà phu nhân vọng lấy hấn, ánh mắt buồn bã. Sở Không Sơn lại không nghi hoặc, kích động lên, hỏi: “Người còn chưa có chết? A nha, mặt của người thế nào?”

“Ta tự hủy dung mạo!” Xà phu nhân sâu kín nói nói, ” ta coi là, người bên trong độc chết, cũng sẽ không tới nữa.”

Sở Không Sơn mặt mo nóng lên, chi ngô đạo: “Năm đó ta trúng độc, suýt nữa chết rồi, về sau lại xông qua mấy lần núi, bị ngăn trở độc vật, từ đầu đến cuối không cách nào tiến đến.”

“Người xông mấy lần?” Xà phu nhân tiếng nói run rẩy, kích động lên.

“Cái này...” Sở Không Sơn tăng hắng một cái, “Kỳ thật đâu, liền một lần.”

Lời này vừa nói ra, Ô Hữu Đạo ha ha cười lạnh, Xà phu nhân thất vọng. Nguyên lai, Xà phu nhân năm đó dung mạo rất đẹp, gả cho Ô Hữu Đạo làm vợ, ghét hận trượng phu thô bỉ, nhiều năm sâu não uất ức. Sở Không Sơn núi lưu vô ky, nhưng có mỹ nhân, không hỏi xuất xứ, hai người vừa thấy đã yêu, ngầm thông xã giao. Ô Hữu Đạo cứ việc háo sắc, nhưng không để thể tử bất trung, dưới cơn nóng giận hướng Sở Không Sơn hạ độc, ai nghĩ Sở Không Sơn nội công sâu xa, trúng độc sau vẫn như cũ đào thoát. Ô Hữu Đạo vốn muốn đem người truy sát, không ngờ lúc ngoan mệnh kiến, Lương Tư Cầm tìm tới cửa, đánh một trận xong, Ô Hữu Đạo vậy chết thâm sơn, Sở Không Sơn mới tính đào thoát đại nạn.

Xà phu nhân tình căn thâm chủng, biết rõ Sở Không Sơn cửu tử nhất sinh, vẫn như cũ tự hủy dung mạo, vì đó thủ tiết. Đối tại dĩ vãng, nàng khó thoát khỏi cái chết, nhưng mà đại kiếp về sau, Ô Hữu Đạo nhân thủ thiếu, do dự mãi, tha bất tử, tra tấn một trận sự tình.

Sở Không Sơn vốn là lãng tử, tình nhân không chỉ một, không cam lòng Ô Hữu Đạo hạ độc, muốn xông sơn báo thù. Không ngờ một lần xông gặp ngăn, sau đó lại có tân hoan, thời gian một lúc lâu, liền đem việc này ném sau ót, ngẫu nhiên bản thân an ủi: Ô Hữu Đạo tâm ngoan thủ lạt, yêu đương vụng trộm chuyện xảy ra, Xà phu nhân khó thoát khỏi cái chết, về phần báo thù, Ô Hữu Đạo vây ở Tuyệt Cốc, nhận hết tội sống, giết hãn ngược lại giúp đỡ giải thoát. Nghĩ như vậy, cũng liền chậm rãi an lòng.

Hoa, sở hai người người trong cùng thế hệ, Hoa Miên trình tình tự thủ, nghe phong phanh một đoạn này tình sử, đối Sở Không Sơn lão đại khinh thường, cho nên cùng nhau đi tới, nhiều lần mở miệng châm chọc. Sở Không Sơn thẳng ở mặt dày, cười trừ, vạn không ngờ Xà phu nhân hủy dung chưa chết, hai người bốn mắt tương đối, Sở Không Sơn xấu hổ giao tóa, hận không thể đào cái địa động chui đem đi vào.

Xà phu nhân si thủ nửa đời, nhận hết cực khổ, rơi vào kết quả như thế, chưa phát giác mất hết can đảm. Ô Hữu Đạo nhìn một chút Xà phu nhân,

lại nhìn một chút Sở Không Sơn, trong lòng đã vui lại hận, gằn giọng nói ra: “Sở Không Sơn, năm đó người may mắn đào thoát, hôm nay nhưng không dễ dàng như vậy.”

Sở Không Sơn nhìn qua Xà phu nhân, trong lòng có chút đắng chát, nói ra: “Ta tới... Không có ý định rời đi.”

Xà phu nhân ánh mắt có chút sáng lên, chợt lại yên tĩnh lại, nhớ tới quá khứ tình hình, đuôi lông mày khéo mắt đều là cô đơn.

Diệp Linh Tô tâm hệ Nhạc Chi Dương, nhin không được nói ra: “Ô Hữu Đạo, còn có hai người đâu?”

Ô Hữu Đạo vẫn chưa trả lời, chợt nghe có người cười nói: “Chết!”

Diệp Linh Tô ứng thanh nhìn lại, chợt thấy Xung Đại Sư trong đám người đi ra, cầm trong tay một cây bích oánh oánh ổng sáo, chính là Nhạc Chi Dương như hình với bóng “Không Bích”. Diệp Linh Tô trong lòng bối rối, thốt ra mà ra: “Cây sáo từ đâu tới?”

“Đây là vật vô chủ, bần tăng mang tới chơi đùa.” Xung Đại Sư cười cười, “Về phần chủ nhân trước kia, trúng độc hóa thành huyết thủy, sớm đã không tại nhân thế.”

Tranh, Diệp Linh Tô trường kiếm ra khỏi vỏ, cầm kiếm tay tốc tốc phát run, hai mắt dần dần phiếm hồng. Nàng nhin lại nhần, hai hàng nước mắt vẫn là tràn mi mà ra.

Xung Đại Sư nói láo hết bài này đến bài khác, Ô Hữu Đạo kinh ngạc không hiểu, nhưng nhìn Diệp Linh Tô thương tâm rơi lệ, không khỏi suy nghĩ: “Hắn là cô nàng này đối kia họ Nhạc tiểu tử cố ý. Hừ, muốn là như thế này, tiểu tử kia vẫn phải chết tốt. Người chết niệm tiêu, không lưu hậu hoạn.”

Hắn gặp Diệp Linh Tô cho dù rơi lệ, cũng là phong hoa tuyệt mỹ, nhất thời lòng ngửa ngáy nan sát, hận không thể lập tức bắt sống nàng này, lập tức lớn tiếng kêu lên: “Không sai, một nam một nữ kia trúng Bốn tông chủ ‘Bảy hủy hóa huyết tán’, hóa thành hai bầy vũng máu, các người không muốn bước bọn hắn theo gót, vậy liền ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, lão phu để các người ăn ít một chút đau khổ.”

Hoa Miên thấy một lần Xung Đại Sư chính là lửa giận xông lên, lại gặp Diệp Linh Tô thương tâm, nhịn không được nói ra: “Linh Tô, cái con lừa trọc này gian trá thứ nhất, hắn há có thể tin tưởng?”

Diệp Linh Tô ứng thanh nghiêm nghị, nhìn khắp bốn phía, chỉ gặp “Độc vương tông” đệ tử đều là thần khí cổ quái. Diệp Linh Tô trong lòng khẽ động, lau nước mắt, cất giọng nói ra: “Hòa thượng, người có muốn hay không muốn kia nửa bộ « Thiên cơ thần công đồ »?”

Kia bản vẽ Xung Đại Sư tha thiết ước mơ, Diệp Linh Tô đơn giản nhiều câu hỏi này. Nhưng hắn hiểu được tâm tư của thiếu nữ, cố ý cười nói: “Không muốn lại như thế nào?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 105 : Chương 105: Lòng Dạ Rắn Rết (Bốn)

Chương 105: Lòng dạ rắn rết (bốn)

” ‘Sơn Hà Tiềm Long quyết’ đâu?” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” có cái này một môn công phu, người ‘Đại tượng Vô hình quyền’ liền có thể đăng phong tạo cực.”

Phàm là người tập võ, không không nỗ lực phấn đấu, đối với kỳ công bí kỹ chạy theo như vịt. Xung Đại Sư tuy nhập phật môn, cũng không ngoại lệ. Hắn biết ngày đó Diệp Linh Tô cầm đi một bộ Thích Ấn Thần bí tịch, tường tình nhưng không biết.”Đại tượng Vô hình quyền” sớm có thanh danh, “Sơn Hà Tiềm Long quyết” lại chưa nghe qua, sợ là Thích Ấn Thần muộn tuổi đại thành chi học, chỉ tưởng tượng tượng liền cảm giác lòng ngứa ngáy, lập tức cười nói: “Đăng phong tạo cực không dám hi vọng xa vời, nếu có thể nhìn trúng một chút, cũng là tốt.”

“Người nếu muốn...” Diệp Linh Tô hơi dừng một chút, chầm chậm nói nói, ” vậy liền giao ra Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi.”

Xung Đại Sư chỉ cảm thấy lưỡng nan, bộc lộ một tia chần chờ. Diệp Linh Tô nhìn mặt mà nói chuyện, hơi khẽ thở phào một cái, nói ra: “Bọn hắn không chết, đúng hay không?”

Xung Đại Sư cười không đáp, Ô Hữu Đạo lại nói ra: “Xung Đại Sư, bất kể là ai, rơi vào Ô mỡ lòng bàn tay, muốn hắn hướng đông, liền sẽ không hướng tây, quản nó đồ cũng tốt, quyết cũng được, đều là dễ như trở bàn tay.”

Xung Đại Sư biết hẳn cổ độc lợi hại, có thể biến người thành quỷ, thao túng linh trí, lập tức chấp tay trước ngực cười nói: “Làm phiền Ô tông chủ.”

Ô Hữu Đạo nghe rằng cười một chút, nghiêm nghị quát: “Bày Diêm Vương trận!”

Phần phật, chúng đệ tử tản ra, bày thành một cái vòng tròn trận, nhao nhao rút ra một bộ Diêm Vương ống kim, trên dưới một trăm cái đen ngòm ống miệng nhắm ngay trận trong lòng bốn người. Diệp Linh Tô gặp qua Diêm Vương châm lợi hại, nếu như trăm châm tề phát, bốn người đoạn khó né tránh, chỉ cần trúng vào một châm, đừng nghĩ sống rời khỏi nơi đây.

“Ô Hữu Đạo!” Sở Không Sơn chợt gọi nói, ” người còn có phải là nam nhân hay không?”

Ô Hữu Đạo mắt nhỏ lật một cái, mắng: “mẹ kiếp, ta là người tổ tông, ta nếu không phải nam nhân, nơi đó có người ranh con.”

Chúng đệ tử cùng kêu lên cười vang, Sở Không Sơn không vội không buồn, cười cười nói ra: “Vậy nhưng khó nói, người như là nam nhân, vì sao khăn trùm đầu xanh mơn mớn .”

“Không sai!” Hoa Miên tiếp lời cười nói, ” tựa như một con lục nhúc đầu con ruồi.”

Ô Hữu Đạo không tự giác kiểm tra khăn trùm đầu, nổi trận lôi đình, nghiêm nghị quát: “Sở Không Sơn, người đặc ý cái rắm, ta muốn lột da của người, rút gân của người.”

“Sở mỗ ở chỗ này.” Sở Không Sơn ngang nhiên nói nói, ” câu dẫn thê tử người là ta, cho người mang đội mũ xanh cũng là ta. Đoạt vợ mỗi hận, không đội trời chung, người nếu là một cái nam nhân, liền nên cùng ta đờn

đả độc đấu, rửa sạch vô cùng nhục nhã, trốn ở mọi người đằng sau, kia là rứt đầu rùa đen, không có trứng thái giám.”

Lời nói này chữ chữ đâm tâm, Ô Hữu Đạo tức giận đến xanh mặt, nghiêng răng nghiêng lợi, đảo mắt nhìn lên, chúng đệ tử đều liếc mắt liếc đến, trong lòng biết Sở Không Sơn nói đã nói đầy, lại không ra mặt, nhất định uy phong quét rác, mất hết mặt mũi, lập tức cắn răng cười nói: “Tốt, tốt, Sở Không Sơn, người nói tốt, Bốn tông chủ cái này đến tự tay kết thúc người.”

“Nói miệng không bằng chứng.” Sở Không Sơn cười nói, ” muốn tới thì tới!”

Ô Hữu Đạo hừ một tiếng, động thân muốn lên, Xung Đại Sư lại nói: “Ô tông chủ, chúng ta chiếm thượng phong, đừng bên trong hấn khích tương biện pháp.”

“Đánh rắm!” Ô Hữu Đạo nộ khí trùng thiên, “Người một cái con lừa trọc, lại không có vợ để cho người ta trộm!”

Xung Đại Sư khẽ nhíu mày, im lặng lui sang một bên. Diệp Linh Tô thờ ơ lạnh nhạt, suy nghĩ địch mạnh ta yếu, hoàn toàn không có phần thắng, Sở Không Sơn hung hăng càn quấy, có lẽ có thể đục nước béo cò.

Ô Hữu Đạo tiến lên một bước, hung dữ nhìn qua Sở Không Sơn, tay áo không gió mà động, ong ong gấp vang, “Vô ảnh Cỗ” thành quần kết đội, phá không mà ra. Sở Không Sơn tay áo phất một cái, đẩy ra cổ trùng, tay phải rút ra thiết mộc kiếm, xoát hướng trước đâm ra, mũi kiếm liên tục run rẩy, nhắc lên kiếm ảnh đầy trời, giống như trăm hoa đua nở, mấy chục cái thi ong còn không có tới gần, gặp gỡ kiếm phong, thịt nát xương tan, hóa thành bao quanh khói đen, Sở Không Sơn chưởng phong quét qua, đảo ngược Ô Hữu Đạo bay tới.

Ô Hữu Đạo hừ một tiếng, song chưởng thường thường đẩy, hôi thối tràn ngập, quét sạch tứ phương, thi ong biến thành hắc vụ cùng hấn chưởng

phong đụng một cái, hướng về sau cuốn ngược trở về, chưởng lực hùng hồn nặng nề, so với “Chiêu phong dẫn điệp chưởng” còn hơn. Sở Không Sơn bất đắc dĩ lui lại hai bước, xoát xoát xoát chưởng huy kiếm múa, thoáng chốc xuất liên tục mấy chiêu, mới hóa giải Ô Hữu Đạo chưởng lực.

Lần này, không chỉ Sở Không Sơn ngoài ý muốn, Diệp Linh Tô mấy người cũng cảm giác giật mình. Lúc trước thấy “Độc vương tông” đệ tử, Đến như Ô Tử Đô, cũng là độc thuật có thừa, võ công không đủ, là lấy trong lòng cũng có định kiến, chỉ phòng độc thuật, không sợ võ công. Ai ngờ Ô Hữu Đạo nội lực hùng hậu, chưởng phong lăng lệ, Sở Không Sơn chủ quan khinh địch, suýt nữa gặp độc thủ.

Ô Hữu Đạo một chiêu đắc thủ, hô hô hô lại ra mấy chưởng, thế đại lực trầm, bao dung rất rộng, chỗ qua tanh hôi bốn phía. Diệp Linh Tô bọn người đều nín hơi nhường bộ, cái khác “Độc vương tông” đệ tử cũng là mặt mang vẻ sợ hãi, chầm chậm hướng về sau rút lui.

Sở Không Sơn trong tay áo kẹp chưởng, bức ở Ô Hữu Đạo chưởng phong, tức hạ nhất chuyển, vây quanh Ô Hữu Đạo bên trái, thiết mộc kiếm hóa thành một đạo ô quang, thẳng đến Ô Hữu Đạo dưới nách.

Ô Hữu Đạo quay người không kịp, soạt, mũi kiếm chính giữa hắt “Thái Uyên huyết”, thanh âm ngọt ngào, như bên trong gỗ đá. Sở Không Sơn sửng sờ, Ô Hữu Đạo mãnh xoay người, hô một chưởng hướng hắt đánh ra.

“Thái Uyên” là thân người yếu huyết, người trúng thương tâm phá phổi, bất tử tức tàn. Ô Hữu Đạo chẳng những vô sự, chưởng lực hùng hậu cũng không giảm xuống, trong đó tài liệu thi xuy xuy phong thanh, xuất chưởng thời khắc, cũng đem “Vô ảnh Cỗ” phóng ra.

Sở Không Sơn không kịp chuẩn bị, luống cuống tay chân, ứng phó cổ trùng sau khi, chưởng độc thừa lúc vắng mà vào, một tia tanh hôi chui vào lỗ mũi, Sở Không Sơn có chút choáng váng, vội vàng lách mình lui lại.

Ô Hữu Đạo nhu thân mà lên, liên tiếp xuất chưởng, song chưởng màu sắc đỏ sậm, như muốn nhỏ ra huyết, chưởng phong chỗ qua, cỏ cây khô héo, hóa thành nát Diệp Phi xám, “Vô ảnh Cốt” giấu giếm trong đó, khí độc tăng trưởng kỳ thế, càng phát ra khó lòng phòng bị.

Sở Không Sơn đông tránh tây tránh, trong lòng lão đại khí muộn, hẳn năm đó cho nên suy tàn, toàn bởi vì gặp ám toán.” “Độc vương tông” dùng độc quỷ quyết, nội lực vô công qua quýt bình bình, Ô Hữu Đạo cũng không ngoại lệ, Sở Không Sơn tự nghĩ đường đường một trận chiến, có thể tùy tiện thủ thắng. Ai ngờ hai mươi năm không thấy, Ô Hữu Đạo nội công tinh tiến như thần, nghiêm nhiên lớn phong phạm cao thủ, tuy nói chiêu thức bình thường, thế nhưng là nội lực hùng hậu, cử động thần tốc, đều có thể đền bù không đủ, chớ nói chi là chưởng phong uẩn độc, độc trùng trợ trận, Sở Không Sơn chỉ có một thân kiếm thuật, đúng là bó tay bó chân, toàn không hoàn thủ chi công.

Ô Hữu Đạo chiếm tiên cơ tay, càng đấu càng hăng, chưởng phong khuếch trương hướng bốn phía, không trung mùi hôi tràn ngập. Sở Không Sơn liên tục lùi về phía sau, bất tri bất giác, chống đỡ lên sau lưng vách đá, Ô Hữu Đạo hô một chưởng vô đến, Sở Không Sơn xoay người để qua, ba, Ô Hữu Đạo vô trúng nham thạch, nhiều một cái màu đỏ nhạt chưởng ấn, hòn đá xộp giòn rơi xuống, nghiêm như hỏa diễm đốt qua.

Sở Không Sơn nhìn qua chưởng ấn, khuôn mặt có chút động, xông miệng hỏi: “Ô Hữu Đạo, đây là cái gì chưởng pháp?”

“Thốn thảo bất sinh chưởng!” Ô Hữu Đạo nhe răng cười một chút, giương một tay lên, chưởng phong gào thét, trong tay áo nhảy lên ra cổ trùng, tính ra hàng trăm, thu phóng tự nhiên, Sở Không Sơn nội lực có chút sơ hở, lập tức chui khe hở mà vào, so với độc chưởng còn khó quẩn hơn.

Chỉ thủ không công, lấy thất bại đạo, Sở Không Sơn thân kinh bách chiến, biết rõ đạo lý này, lập tức huy động liên tục mấy chưởng, xua tan cổ

trùng, đi theo kêu to một tiếng, sử xuất “Danh hoa mỹ nhân kiếm”, đào Lý Phương Phi, Thanh Liên xuất thủy, lạnh cục nổ phóng, đập tuyết tìm mai, khi thì đi lại lão đảo, tựa như quý phi say rượu, khi thì linh động bách chuyển, thật giống như Phi Yến lẳng không, mũi kiếm đâm rách chường phong, phát ra tê tê dị khiếu, kiếm ảnh như sóng như nước thủy triều, tuyệt không có chút nào dừng lại.

Ô Hữu Đạo năm đó khổ thủ Tuyệt Cốc, rút kinh nghiệm xương máu, khổ luyện võ công, hẩn am hiểu sâu y lý, lý thuyết y học, học rộng hiểu nhiều bách thảo, điều phối linh dược, bổ khí nuôi nguyên, một năm chi công, thắng qua bình thường cao thủ khổ luyện vài năm, mấy chục năm xuống tới, nội lực tinh tiến thần tốc, đã nhập đại cao thủ cảnh giới. Nhưng mà võ học chi đạo, nội ngoại kiêm tu, Ô Hữu Đạo nội lực tuy mạnh, quyền thuật chi đạo rất là bình thường, đối mặt như thế kiếm thuật, chưa phát giác đỡ trái hở phải.

Sở Không Sơn khiến cho hưng khởi, lấn người mà tiến, làm một chiêu “Thanh bình Tam Tuyệt”, kiếm như mây trông được hoa, hư hư thật thật, phiêu phiêu miểu miểu. Ô Hữu Đạo hoa mắt, mờ mịt không biết sở tông, trong chốc lát, đặc đặc liên thanh, Ô Hữu Đạo từ đầu đến chân trúng liên năm kiếm. Thiết mộc kiếm tuy là chất gỗ, phụ bên trên Sở Không Sơn nội lực, mặc cơ xương vỡ không đáng kể, trên thân kiếm kinh lực đi tới, Ô Hữu Đạo bay ra hơn một trượng, lật cái bồ nhào, đặt chân chưa ổn, chợt nghe hét dài một tiếng. Sở Không Sơn hình như đại điệu, xấn một cái kiếm hoa, thừa cao thấp kích, xoát xoát xoát mà đâm về cặp mắt của hẩn.

Ô Hữu Đạo thân như ngoan thạch, duy có mắt yếu kém, mới trúng kiếm thời điểm, hẩn từ đầu đến cuối dùng tay che chở hai mắt. Sở Không Sơn thấy rõ ràng, một kiếm này cực điểm tinh diệu, thẳng vào chỗ yếu hại, suy nghĩ giết Ô Hữu Đạo, “Độc vương tông” rần mất đầu, tự nhiên tự sụp đổ.

Hoa Miên kiến thức còn, thấy thế vui vẻ nói: “Thắng...” Chử còn không ra khỏi miệng, Sở Không Sơn một cái lão đảo, từ giữa không trung ngã

xuống.

Ô Hữu Đạo lay động đứng vững, tay phải vung lên, “Vô ảnh Cổ” nhảy lên ra ống tay áo, bay về phía Sở Không Sơn. Diệp Linh Tô lắc thân lướt đi, phất ống tay áo một cái, “Thủy Vân chưởng” hư không đánh ra, quét về phía “Vô ảnh Cổ”, thanh ly kiếm nhắc lên một mảnh thanh quang, ngăn tại Ô Hữu Đạo trước người.

Chợt nghe “A” cười một tiếng, Xung Đại Sư hoành thân vọt tới, hô một quyền đưa ra, khí kinh như núi, xông về phía trước động.

Hòa thượng này thành vì kinh địch, Diệp Linh Tô bất đắc dĩ thu hồi “Thủy Vân chưởng”, vận người về kiếm, thân kiếm uốn lượn thành cung, vòng qua đến quyền, đâm về Xung Đại Sư mặt. Xung Đại Sư ngửa người lui lại, giơ lên trong tay phi thúy ống sáo, nhẹ nhàng điểm một cái, chính giữa thân kiếm, đình một tiếng, phát ra réo rắt huyết dài.

Diệp Linh Tô thân thể cuộn mình, thế như bắn hoàn bắn ra, thân ảnh như ẩn như hiện, trường kiếm như có như không, trong nháy mắt, ngay cả đâm Xung Đại Sư trên dưới ba đường. Xung Đại Sư thầm giật mình, thu hồi tiểu dung, vung vẩy ống sáo, hoành chọn dựng thẳng kích, đình đình đình, địch kiếm tương giao, âm thanh như đánh đàn trống sắt. Diệp Linh Tô một vòng khoải kiếm đem hết, lại chưa chiếm được chút tiện nghi nào, nàng khí thế một yếu, Xung Đại Sư lập tức phản kích, cây sáo đến trong tay hắn, biến thành một đầu đoản bổng, đại xảo nhược chuyết, đúng sai vô phương, bổng đến bổng đi, không thể nắm lấy.

Năm đó chín như thiên sư một đầu Ô Mộc bổng đã biến thiên hạ, dùng chính là đoạn đường này bổng pháp, lão hòa thượng a phật mắng tổ, hào khí vượt mây, bổng pháp hạ bút thành văn, cũng không một định danh hào. Truyền đến Uyên Đầu Đà nhất đại, mới tên là “Trống trơn”, ý là sử đến tuyệt diệu chỗ, rơi xuống đối thủ trong mắt rỗng tuếch, bên trong bổng trước đó, căn bản nhìn không thấy bổng từ đến từ nơi nào.

Diệp Linh Tô “Phi ảnh thần kiếm” đã nhập “Thủy nguyệt” cảnh giới, thủy nguyệt không minh, như có như không, phi ảnh kiếm, trống trơn bóng, hai võ công nghĩa lý tương thông, đồng đều ngậm võ học tuyệt nghệ, nhất thời hiệu thảng so nhanh, cao thấp khó phân. Hai người lại đồng đều lấy áo trắng, giống như giống như Bạch Phượng bạch long, từng đôi mà xoay quanh không chừng

“Vô ảnh Cốt” vì “Thủy Vân chưởng” ngăn cản một chút, thế đi chậm hơn, chưởng lực một yếu, tức lại trống cánh xông lên. Sở Không Sơn da mặt huyết hồng, giãy dụa một chút, bất lực đứng lên, trơ mắt nhìn qua cốt trùng đối diện vọt tới.

Ba, vài gốc dây leo lặng yên không một tiếng động, kề sát đất bò đến, cuốn lấy Sở Không Sơn tay chân, giống như sống xà quái mãng, dắt lấy hần rút lui như bay, “Vô ảnh Cốt” nhào một cái không, quay người đuổi theo, đột nhiên đại địa vỡ toang, bùn đất bốc lên, lòng đất sinh ra một cốt tuyệt đại hấp lực, ngạnh sinh sinh đem Sở Không Sơn hút vào. “Vô ảnh Cốt” vừa lúc bổ nhào vào, xuy xuy xuy mật như mũi tên, lâm vào bùn đất, không thoát thân nổi.

Ô Hữu Đạo làm bộ muốn bên trên, gặp tình hình này, sắc mặt thâm biến, năm hướng về sau nhảy một cái, hết nhìn đông tới nhìn tây, kêu lên: “Lương Tư Cầm...” Tiếng nói dừng lại, ánh mắt ngừng tại cô gái che mặt trên thân. Nữ tử thân hình núp, hai tay theo địa, quái dây leo chính là từ tay nàng ngọn nguồn toát ra.

“Người là Lương Tư Cầm người nào?” Ô Hữu Đạo nói còn chưa dứt lời, dưới chân khẽ động, thổ nứt bùn phân, nhảy lên ra mấy cái trường đằng, dây leo bên trên mọc đầy gai nhọn, xoát xoát xoát đem hần hai chân cuốn lấy. Ô Hữu Đạo bỗng nhiên bị tấn công, chìm quất một tiếng, khí xâu hai chân, gai nhọn cắt tới vạch tới, không cách nào đâm vào da thịt.

Xung Đại Sư trông thấy cây dây gai, biến sắc, thốt ra kêu lên: “Ô tông chủ cẩn thận.”

“Không có gì đáng ngại, Bốn tông chủ... A...” Ô Hữu Đạo chợt thấy hai chân ngứa lạ kỳ đau nhức, giống như kiến chui rần cắn, hẳn là dùng độc tông sư, nhiều năm cùng độc làm bạn, sinh ra kháng lực, bách độc bất xâm. Cây dây gai chi độc, để hẳn khó mà kháng cự, đơn giản chính là kỳ quái quái gở.

Quái dây leo sinh trưởng không ngớt, thuận thân thể của hắn hướng lên quần quanh, trong lúc nhất thời, Ô Hữu Đạo từ đầu đến cuối đều là cây dây gai quần đầy. Hắn phần nộ giãy dụa, nhưng kia dây leo đoạn mất lại sinh, gai độc cũng là gãy vừa dài, tại hắn trên da thịt vạch ra nhàn nhạt vết máu, đau khổ cảm giác trải rộng toàn thân. Ô Hữu Đạo nhìn không được đuổi ra hai tay lôi kéo quái dây leo, hắn lực đại công sâu, quái dây leo nhao nhao đoạn tuyệt.

Khó khăn giật ra loạn dây leo, Ô Hữu Đạo thoát thân ra, ngang qua hướng trái nhảy chồm, quãng xuống đất lăn khỏi chỗ, miễn cưỡng bò lên, vẫn cảm giác đau ngứa, không khỏi đuổi ra hai tay nắm, bắt loạn quấy loạn, vừa cào bên cạnh mắng: “mẹ kiếp, đây là cái gì chim độc?” Liếc mắt thoáng nhìn, chợt thấy Xà phu nhân liền tại phụ cận, trong lòng khê động, nghiêm nghị kêu lên: “Bạch Lộ, đem ‘Tử Ngọc Thanh lạnh lộ’ lấy ra!”

“Tử Ngọc Thanh lạnh lộ” là khử độc dùng ngựa linh dược, trong dược chứa mật rắn, xà phu tên người nếu như hào, tinh thông sai sử loài rắn, điều chế cái này một linh dược, “Độc vương tông” bên trong vô xuất kỳ hữu. Nàng ứng thanh sửng sốt một chút, đưa tay vào ngực, lấy ra một cái thủy tinh bình nhỏ, trong bình dược thủy đỏ tía, sáng long lanh như ngọc, Xà phu nhân tiến lên một bước, đưa cho Ô Hữu Đạo.

Ô Hữu Đạo tiếp nhận, đổ ra dược trấp, bôi lên vết thương, thỉnh linh hậu tâm “Linh đài” nhói nhói, nhiều một viên thanh bích sắc châm dài.

“Linh đài” là “Nguyên độc công” che đầy mắt, một khi bị quản chế, khí tán công tiêu. Lần này tai hoạ sát nách, Ô Hữu Đạo không thể động đậy, nghẹn ngào kêu lên: “Bạch Lộ, người làm gì?”

Xuất thủ chính là Xà phu nhân, nàng có chút vê động châm đuôi, Ô Hữu Đạo bộc lộ thống khổ thần khí, trong miệng còn không chịu thua: “Thật to gan, dám gần thân thể của ta?”

“Làm sao không dám?” Xà phu nhân lạnh lùng nói.

Ô Hữu Đạo sững sờ, chợt thấy trên người có dị, cúi đầu nhìn lại, ống tay áo bên trong, ống quần dưới, vạt áo bên trong, góc áo bên cạnh, tất cả cổ trùng, máu tri, thi ong, tiểu xà mãnh liệt mà ra, giống như tránh né cái gì, bò bò, bay bay, vội vã như thoát lưới chi chim, mênh mông như cá lọt lưới.

“Người dùng biện pháp gì?” Ô Hữu Đạo có cảm giác, âm thanh run rẩy, “Trên người người có cái gì...”

“Đúng vậy a!” Xà phu nhân lạnh lùng nói nói, ” một viên Mâu Ni Châu!”

Ô Hữu Đạo sắc mặt thảm biến, Hoa Hiếu Sương Mâu Ni Châu thật là vạn độc khắc tinh, nhưng bởi vì rèn luyện không dễ, tồn thế bất quá mười cái.”Độc vương tông” hưng khởi về sau, Ô Hữu Đạo vì hủy đi này châu, giết người diệt môn, không từ bất cứ việc xấu nào, nhiều mai “Mâu Ni Châu” bị hủy, ở trên đời bất quá ba cái, một tại Đông Đảo, một tại Tây Thành, còn có một viên rơi vào kim cương thiền môn, đều là khó chọc hạng người. Ô Hữu Đạo tránh không kịp, không nói đến đoạt đến hủy đi. Cái này mấu chốt bên trên, Xà phu nhân chợt nói đến đến một viên Mâu Ni Châu, Ô Hữu Đạo thần hồn xuất khiếu, nhất thời chuyển bất quá suy nghĩ, thế nhưng là độc vật chạy trốn, độc công mất linh, ngoại trừ “Mâu Ni Châu”, lại không đồng dạng sự vật có thể làm được.

“Bích Lân châm đâu?” Ô Hữu Đạo hơi vừa định thần, “Người khi nào luyện thành này châm? Ta làm sao cũng không biết?”

Xà phu nhân lạnh lùng nói ra: “Ta bỏ ra mười năm luyện thành, liền vì phá người ‘Nguyên độc công’ . Người bách độc bàng thân, nguyên bản không cách nào tiếp cận, trời có mắt rồi, đem cái này một viên ‘Mâu Ni Châu’ đưa đến trước mặt ta. Ô Hữu Đạo, người tội ác chồng chất, hôm nay là ngày chết của người.”

Ô Hữu Đạo hắc một tiếng, cười lạnh nói: “Ta chết đi, Sở Không Sơn cũng đừng nghĩ sống.”

Xà phu nhân đưa mắt nhìn lại, Sở Không Sơn leo ra bùn đất, hết sức chật vật, trên mặt đỏ tía sừng, như muốn vỡ toang ra, hấn khoanh chân ngồi xuống vận công, thân thể vẫn là tốc tốc phát run.

Tình thế nghịch chuyển, song phương đồng đều cảm giác ngoài ý muốn. Diệp Linh Tô giả thoáng một kiếm, thối lui đến Sở Không Sơn bên người, nhìn qua Xà phu nhân kinh nghi bất định; Xung Đại Sư cũng chậm rãi lui sang một bên, thường thức trong tay sáo ngọc, khổ tư cách đối phó.

Diệp Linh Tô ngồi xổm người xuống, xem Sở Không Sơn thương thế, chợt nghe Xà phu nhân âm thanh kêu lên: “Đừng đụng hấn...” Diệp Linh Tô khẽ giật mình, đương nàng ghen tỵ phát tác, cau mày nói: “Nếu không đụng hấn, làm sao chữa tổn thương?”

“Hấn không phải thụ thương.” Xà phu nhân một chút trầm mặc, “Hấn chỉ là bên trong Huyết Chu độc!”

“Huyết Chu?” Diệp Linh Tô nghi hoặc không hiểu.

Xà phu nhân chỉ trên mặt đất huyết hồng nhận: “Đây chính là.” Hoa Miên nói: “Sở tiên sinh bị Huyết Chu cắn?”

“Không phải!” Xà phu nhân lắc đầu, “Huyết Chu chỗ nôn tơ nhện kịch độc vô cùng, một chút điểm liền có thể trí mạng. Ô Hữu Đạo chưởng pháp chỉ là ngụy trang, Huyết Chu tơ mới là giết. Tơ nhện theo gió du tẩu, mắt thường khó mà phát hiện, Ô Hữu Đạo chỉ cần dùng chưởng lực đem tơ nhện đưa đến trên người đối thủ là được rồi.”

Mọi người không khỏi động dung, Ô Hữu Đạo gặp nàng vạch trần hạ độc mãnh khoé, vừa sợ vừa tức, chửi ầm lên: “Xú bà nương, nát kỹ nữ, người trộm hán tử ta không giết người, toàn bởi vì chú ý nhớ tình cũ, tha cho người một ngựa. Người không biết cảm ân, ăn cây táo rào cây sung, không đem người hóa thành huyết thủy, Bốn tông chủ thề không làm người.”

“Chú ý nhớ tình cũ, tha ta một ngựa?” Xà phu nhân lạnh hừ một tiếng, “Mỗi tháng lần đầu tiên, mười lăm, người đã làm gì?”

Ô Hữu Đạo hừ một tiếng, lạnh lùng không đáp. Xà phu nhân tiếp lấy nói ra: “Mỗi đến lần đầu tiên, mười lăm, người liền thôi phát trong cơ thể ta cổ độc, làm ta đau đến không muốn sống, thẳng đến thoi thóp, người mới miễn cưỡng dừng tay. Lòng vòng như vậy lặp đi lặp lại, đã có hơn hai mươi năm, đây chính là người chú ý nhớ tình cũ, tha ta một mạng a?”

“Chết tử tế không bằng lại sống.” Ô Hữu Đạo nói nói, ” đừng quên, trong cơ thể người cổ độc, chỉ có ta có thể giải trừ, Huyết Chu chi độc, ngoại trừ lão phu, còn có ai có thể hóa giải?”

Xà phu nhân trầm mặc một chút, chầm chậm nói ra: “Ô Hữu Đạo, chúng ta thương lượng.”

Ô Hữu Đạo hừ một tiếng, hỏi: “Thương lượng cái gì?”

“Người vì Sở Không Sơn giải độc, để cho ta cùng hãn rời đi.” Xà phu nhân lời vừa ra khỏi miệng, Sở Không Sơn toàn thân run lên, cố gắng mở

hai mắt ra, bình tĩnh nhìn qua nữ tử, chuyện cũ trước kia xông lên đầu, ánh mắt chưa phát giác nhu hòa.

“Năm mơ!” Ô Hữu Đạo vừa đổ ky vừa hận, gắt một cái, “Gái điếm thú, người có gan đem ta giết.”

“Sính anh hùng?” Xà phu nhân lời nói mang theo sự châm chọc, “Ô Hữu Đạo, đừng làm ta không biết, người tham sống sợ chết thứ nhất, nếu không phải như thế, năm đó cần gì phải hướng Lương Tư Cầm cầu xin tha thứ, giấu ở cái này thâm sơn Tuyệt Cốc làm con rùa đen rút đầu?”

“Thả mẹ người...” Ô Hữu Đạo còn không có mắng xong, Xà phu nhân vê động Bích Lân châm đuôi, Ô Hữu Đạo thống khổ không chịu nổi, ai ai kêu lên.

“Thế nào?” Xà phu nhân dừng tay nói: “Còn muốn thử một lần nữa?”

Hai người bản là vợ chồng, Ô Hữu Đạo tham sống tiếc mệnh, Xà phu nhân sớm đã xem thấu, bây giờ hơi thêm bào chế, Ô Hữu Đạo trước mềm nhũn một nửa, hơi hơi do dự, nói ra: “Giải độc có thể, người trước muốn cách ta xa một chút.”

Xà phu nhân cười lạnh nói: “Người lại đánh ý định quỷ quái gì?” Ô Hữu Đạo hậm hực nói: “Người biết cái gì, Huyết Chu chi độc còn phải Huyết Chu hút ra, người Mâu Ni Châu mang theo, Huyết Chu không dám tới gần, ta lại như thế nào khu khiến cho chúng nó hút độc?”

“Nói bậy!” Xà phu nhân nghiêm nghị nói, ” người rõ ràng muốn thoát thân.”

“Huyết Chu thiên hạ kỳ độc, bỏ này không cách nào hóa giải.” Ô Hữu Đạo mở ra hai tay, “Nếu người không tin, giết ta liền tốt. Bất quá Sở lão nhi mệnh tại khoảnh khắc, ta đi trước một bước, hắn sau đó liền đến.”

Xà phu nhân si tâm nửa đời, đối Sở Không Sơn khó mà vong tình, mắt thấy hãn toàn thân trướng lên, giữa lông mày lộ ra tử khí, trong lòng biết Ô Hữu Đạo nói không giả, trầm tư một chút, hướng Diệp Linh Tô một chỉ: “Người qua đây!”

Diệp Linh Tô lấy làm lạ hỏi: “Làm gì?”

“Ta muốn cách hãn xa một chút.” Xà phu nhân chỉ vào Ô Hữu Đạo, “Cô nương người kiếm nhanh, đứng vững hãn ‘Linh đài’ huyết, đây là che đầy mắt, hơi có dị động, cho hãn đến cái một kiếm xuyên tim.”

Ô Hữu Đạo giận dữ, trong lòng “Xú bà nương, nát kỹ nữ” mắng không ngừng, miệng bên trong cũng không dám lên tiếng, kéo căng lấy da mặt, ánh mắt âm trầm.

Diệp Linh Tô nhìn một chút Sở Không Sơn, minh bạch hãn chèo chống không lâu, thở dài một hơi, nói ra: “Hoa Di trúng thi nọc ong, cũng mời cùng nhau giải trừ.”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 106 : Chương 106: Lòng Dạ Rắn Rết (Năm)

Chương 106: Lòng dạ rắn rết (năm)

“Cái này hiển nhiên!” Xà phu nhân gật đầu, trên tay ra sức, thúc giục Ô Hữu Đạo tiến lên.

Diệp Linh Tô hướng cô gái che mặt nói ra: “Hoa Di cùng Sở tiên sinh làm phiền người.” cô gái che mặt yên lặng gật đầu. Diệp Linh Tô cất bước vây quanh Ô Hữu Đạo sau lưng, vận kiếm bức ở hậu tâm hăm “Linh đài” huyết.

Xà phu nhân chậm chậm lui lại, thối lui đến xa năm thước gần, hỏi: “Thành rồi sao?”

Ô Hữu Đạo hừ một tiếng, đưa tay vẩy vẩy, Huyết Chu ủa lên, tranh nhau chen lấn chui vào hăm ống quần. Diệp Linh Tô thấy toàn thân run lên, chỉ vừa nghĩ tới nhện đầy người bò loạn tình hình, liền cảm giác nhịp tim tăng lên, mồ hôi lạnh lóe ra. Lúc này Ô Hữu Đạo bước ra một bước, Diệp Linh Tô lấy lại tinh thần, bện bện cũng theo đó tiến lên.

“A!” Xung Đại Sư cười một tiếng, đột nhiên vượt qua mấy trượng, rơi xuống Sở Không Sơn sau lưng.

cô gái che mặt từng tiếng quát, hai tay theo địa, quái dây leo phá đất mà lên, biến lớn dài ra, gai nhọn toát ra, sống động, quần về Xung Đại Sư hai chân.

Hai người Chu vương phủ đã từng giao thủ, Xung Đại Sư ăn thiệt thòi không nhỏ, lúc này làm một cái “Mã vương bay vó”, lẳng không đạn chân, nhẹ nhàng linh hoạt để qua cây dây gai, trong tay sáo ngọc gấp điếm, ấp a ấp úng, chớ biết xuất ra. cô gái che mặt biết lợi hại, bất đắc dĩ đứng dậy, run tay một cái, trong tay áo nhảy lên ra thật dài lụa trắng, tiện tay vắn một cái, hóa thành một đầu bạch quang nhuyển côn, đơn giản là như nộ xà ngẩng đầu, hô nhảy lên hướng tim Xung Đại Sư.

Xung Đại Sư thu hồi sáo ngọc, nhẹ nhàng một nhóm, nhuyển côn quăn lên sáo ngọc, Xung Đại Sư vận kinh vừa thu lại, chân trái nổi lên, đá hướng cô gái che mặt bụng dưới. Một cước này không thể tưởng tượng, Xung Đại Sư thân giữa không trung, rõ ràng tình thế đã hết, còn có thể ra chân, đại xuất cô gái che mặt dự kiến, bất đắc dĩ đưa ra tay hướng phía dưới đón đỡ, nhào, tay chân đụng vào nhau, cô gái che mặt một cái bổ nhào hướng về sau lật ra, nhuyển côn tuột tay, rơi vào ngoài một trượng, lúc chạm đất dưới chân lão đảo, “Đại kim cương thần lực” dư kinh không suy, đánh nàng ngũ tạng bốc lên, cơ hồ nôn ra máu.

Xung Đại Sư cũng không truy kích, phiêu nhiên rơi xuống, bàn tay trái nhắm ngay Sở Không Sơn, sáo ngọc chỉ hướng Hoa Miên. Hắc cái này mấy lần như gió như điện, nói đến phức tạp, kỳ thật bất quá chớp mắt. Diệp Linh Tô vốn định cứu viện, thế nhưng là một khi cất kiếm, Ô Hữu Đạo tất nhiên đào thoát, hoa, sở hai người vô pháp giải độc, không thể tránh khỏi cái chết, như thế hơi chút do dự, hoa, sở hai người đã rơi vào tay địch.

Diệp Linh Tô kinh sợ giao tóa, trên tay dùng sức, mũi kiếm đâm vào thịt, Ô Hữu Đạo mặt không còn chút máu, “A nha” la hoảng lên.

“Ô tông chủ không cần sợ.” Xung Đại Sư cười cười, “Cho nàng một vắn cái lá gan, cũng không dám tổn thương ngươi một cọng tóc gáy.” Sáo ngọc hướng về phía trước tìm tòi, nhắm ngay Hoa Miên đỉnh đầu, cười hì hì nói nói, “Diệp cô nương, ta cái này cây sáo hạ xuống, ngươi đoán sẽ có kết quả gì?”

Sáo ngọc đến trong tay hãn, không thua gậy sắt đồng côn, một kích phía dưới, Hoa Miên nhất định đầu mở não nứt, Diệp Linh Tô xem nàng như mẹ, trong lòng quýnh lên, thốt ra kêu lên: “Dừng tay!”

“Muốn ta dừng tay dễ dàng.” Xung Đại Sư nói nói, ” người trước thả Ô tông chủ.”

Xà phu nhân, Hoa Miên trăm miệng một lời: “Tuyệt đối không thể.”

Diệp Linh Tô cũng biết, thả Ô Hữu Đạo, thế tất toàn quân bị diệt, lập tức nói ra: “Đại hòa thượng, ta lại không phải người ngu, loại này hỗn trưởng lời nói, người đối trâu ngựa đi nói.”

Xung Đại Sư cười nói: “Người thẻ đánh bạc không nhiều, ta có hai người nới tay, người chỉ có một người, ta trước hết giết Hoa tông chủ, lưu lại Sở trang chủ, như thường có thể đối với người người.” Nói giờ lên sáo ngọc, làm bộ gõ xuống.

“Dừng tay!” Diệp Linh Tô một tiếng gào to.

Xung Đại Sư liếc mắt nhìn nàng, cười nói: “Làm sao? Người đáp ứng thả người?”

“Năm mơ!” Diệp Linh Tô trên tay có chút dùng sức, Ô Hữu Đạo đau hừ một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

“Ô Hữu Đạo!” Diệp Linh Tô chậm rãi nói, “Thủ hạ của người, đều sẽ nghe lời người a?”

“Đương nhiên!” Ô Hữu Đạo thốt ra mà ra, “Ta đều hạ cổ, ai không nghe lời, ta để hãn hóa thành huyết thủy.” Lườm Xà phu nhân một chút, nhỏ giọng lẩm bẩm, “Nàng ngoại lệ, nàng có Mâu Ni Châu...”

“Tốt!” Diệp Linh Tô trầm giọng nói nói, ” người lập tức hạ lệnh, để các đệ tử, tất cả độc vật vây công Xung Đại Sư một cái, nếu không giết hẳn, quyết không bỏ qua.”

Ô Hữu Đạo cứng họng, Xung Đại Sư cũng đổi sắc mặt, gượng cười nói: “Diệp Linh Tô, đừng quên, Hoa Miên cùng Sở Không Sơn trong tay ta. Ta chết đi, bọn hắc cũng đừng nghĩ sống.”

“Đúng, đúng!” Ô Hữu Đạo liên tục gật đầu.

“Ta như thả Ô Hữu Đạo, bọn hắc như thường sống không được, thà rằng như vậy, không như ngọc thạch câu phần, làm thịt người cái này yêu tăng, vì nhân gian trừ một tai họa.” Diệp Linh Tô tiếng nói sáng sủa, chấn động sơn cốc.

“Nói hay lắm!” Hoa Miên cũng lớn tiếng nói, “Hòa thượng này hại ta Đông Đảo không cạn, kéo hẳn chôn cùng, cũng là bình sinh điều thú vị.”

Xà phu nhân vừa sợ vừa tức, duệ âm thanh kêu lên: “Diệp cô nương, ta chỉ làm cho người cứu Sở Không Sơn, khi nào để người tự tác chủ trương? Nếu như Sở Không Sơn hẳn, hẳn có cái dài ngắn, ta, ta...” Đột nhiên kìm nén không được, hốc mắt chưa phát giác đỏ lên.

“Đừng lo lắng.” Diệp Linh Tô từ tốn nói, “Hẳn chết, ta cho hẳn đền mạng.”

“Ta muốn mạng của người làm gì?” Xà phu nhân nộ khí xông lên, “Người nữ hài nhi này, ta, ta nhìn lầm người .”

Diệp Linh Tô nhăn chau mày, cũng không để ý tới nàng, thong dong nói nói, ” Ô Hữu Đạo, người xuống không được lệnh.” Mũi kiếm khẽ nhúc nhích, vào thịt càng sâu.

Ô Hữu Đạo tình thế khó xử, thở dài một hơi, vẻ mặt đau khổ nói ra: “Đại sư, người không vì mình trời tru đất diệt, người làm quỷ cũng chó có trách ta.” Ho khan một chút, cất giọng nói, “Các vị nghe kỹ, đồng tâm hiệp lực, không câu nệ thủ đoạn, giết hòa thượng này, Bốn tông chủ thật to có thưởng...”

Chúng đệ tử thế nội cũng có cổ trùng ẩn núp, cho dù không thưởng, cũng không dám không nghe sai khiến, nhất thời nhao nhao lấy ra cái còi, linh đàng, khèn, sáo ngấn, xích lại gần bên miệng, triệu hoán độc vật, nhất thời ong ong ong, rì rào tốc, trùng phi xà đi, chương khí nổi lên bốn phía, hướng về giữa sân chậm chậm vọt tới.

Xung Đại Sư nhíu mày, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Linh Tô. Vô Song Đảo bên trên, hắc cùng nữ tử này nhiều lần giao phong, lẫn nhau hiểu rõ, trong lòng biết Diệp Linh Tô tính tình kịch liệt, cơ biến không bằng Nhạc Chi Dương, quả quyết vẫn còn thẳng chí, nàng nói ngọc thạch câu phần, sợ không phải nói ngoa đe dọa. Phải biết, nơi đây độc trùng trái rộng, “Độc vương tông” quần công, Đến như Kim Cương môn người, cũng khó toàn thân trở ra.

Ý tưởng đến đây, Xung Đại Sư cao giọng hét lên: “Khoan động thủ đã!”

Diệp Linh Tô giương một tay lên, “Độc vương tông” nhao nhao buông xuống pháp vật, nhìn bộ dáng kia, giống như là tông chủ đổi thành Diệp Linh Tô. Ô Hữu Đạo trong lòng thầm mừng, hận không thể thôi phát cổ độc, đem này một đám bất tài đệ tử hết thầy tra tấn dừng lại.

“Diệp cô nương.” Xung Đại Sư cười nói, ” mọi người đều là người thông minh, tội gì tùy hứng còn khí, huyền não lường bại câu thương.”

“Không muốn lường bại câu thương, kia liền lấy ra thành ý.” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” bức ta thả người nói cũng không cần đề.”

“Tốt, tốt!” Xung Đại Sư cười nói, ” ta ra cái chủ ý, Ô tông chủ vì sở, hoa hai vị giải độc, sau đó lễ đưa các vị cách cảnh, làm bồi thường, người thả Ô tông chủ như thế nào?”

“Ý kiến hay...” Ô Hữu Đạo nhếch lên ngón tay cái, đang muốn tán dương hai câu, hậu tâm bỗng nhói nhói, chỉ nghe Diệp Linh Tô lạnh lùng nói ra: “Tốt cái gì tốt? Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi đâu? Ta muốn dẫn đi bọn hần.”

“Cái này a?” Xung Đại Sư cười nói, ” ta nói sớm, hai bọn họ trúng độc, sớm đã hóa thành huyết thủy.”

“Người lừa gạt ai?” Diệp Linh Tô đang muốn ép hỏi Ô Hữu Đạo, chợt nghe Xà phu nhân nói ra: “Hai người kia là ta tự mình đưa vào trong cốc, nhập cốc trước đó, sớm đã trúng tuyệt độc, sau khi chết thi cốt hóa thành huyết thủy...”

Xung Đại Sư có thể không tin, Ô Hữu Đạo cũng có thể không tin, nhưng từ xà phu nhân khẩu bên trong nói ra, Diệp Linh Tô giống như chịu một cái trọng quyền, ngực ầm ầm làm đau, bên tai ong ong vang lên, rần rần thanh âm của người giống như nung đỏ bàn ủi, mỗi chữ mỗi câu, hung hăng in dấu tại trong lòng của nàng.

“Nhạc Chi Dương chết rồi, chết rồi...” Diệp Linh Tô hai mắt nhắm lại, muốn lên tiếng khóc lớn, nhưng cũng không biết khóc cho ai nghe, muốn phát tiết lửa giận, giết Ô Hữu Đạo. Thế nhưng là báo thù dễ dàng, Hoa Miên làm sao bây giờ? Sở Không Sơn sẽ làm thế nào? Cái trước còn như mẫu thân, có nhiều đường đục chi ân, cái sau không để ý sinh tử, vì nàng xông pha khói lửa. Tình yêu? Ân nghĩa? Nàng nên làm thế nào cho phải, lại nên đi nơi nào.

Trong chốc lát, Diệp Linh Tô chỉ cảm thấy mọi loại hư vô, thế sự nàng lại không có ý nghĩa. Vô Song Đảo bên trên từng giờ từng phút, từ nàng

đáy lòng chảy qua, giờ khắc này, nàng bỗng nhiên phát giác, từ khi từ lúc chào đời tới nay, duy có Vô Song Đảo bên trên thời gian vui sướng nhất.

Hoa Miên gặp nàng thần khí cổ quái, trong lòng lo lắng, nhìn không được kêu lên: “Linh Tô, người không có việc gì a?”

Diệp Linh Tô ứng thanh run lên, mở hai mắt ra, nhìn khắp bốn phía, chờ dẫn nói ra: “Hoa Di, ta không sao... Một chút sự tình cũng không có... Yên tâm, ta nhất định cứu người ra ngoài...”

Hoa Miên gặp nàng thần thái, âm thầm thở dài, nghĩ thầm: “Đau dài không bằng đau ngắn, Nhạc Chi Dương chết cũng tốt, đoạn đi nàng si niệm. Có đôi khi, tình yêu bất toại có thể so với đao cùn giết người, một giết mấy chục năm, thẳng qua nhân gian bất luận cái gì tra tấn.”

Chợt nghe Diệp Linh Tô còn nói: “Hòa thượng, người giữ lời nói a?”

“Nhân vô tín bất lập.” Xung Đại Sư chậm rãi mà nói, đục không phí sức. Hoa Miên nhìn không được mắt: “Hòa thượng, người nói câu này chuyện ma quỷ, ta đều thay người đỏ mặt.”

Xung Đại Sư cười nói: “Làm phiền, làm phiền!” Không cho là nhục, ngược lại cho là vinh, Hoa Miên nhất thời ghen lời, oán hận gắt một cái.

Diệp Linh Tô chậm chậm nói ra: “Tốt, trước giải độc, lại thả người!” Thúc đẩy Ô Hữu Đạo tiến lên, thả ra Huyết Chu, hấp thụ độc chất. Sở Không Sơn mệnh tại khoảnh khắc, trước hút trong cơ thể hắc chi độc, hút xong về sau, đến phiên Hoa Miên, Xung Đại Sư đột nhiên nói: “Chậm đã!”

“Làm sao?” Diệp Linh Tô hỏi.

Xung Đại Sư duỗi ra một chỉ, điểm trúng Sở Không Sơn “Huyết Thần Đạo”, nói ra: “Cứu xong người, người không thả Ô tông chủ làm sao bây giờ?”

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: “Người không tin được ta?”

“Lời ấy sai rồi!” Xung Đại Sư cười nói, ” lòng người hay thay đổi, thế sự khó liệu, bần tăng ngay cả mình đều tin hay không, làm sao huống là người đây?” Hãn ngừng một lát, còn nói, “Không bằng dạng này, trước đưa các người xuất cốc, đến ‘Quý môn’, mọi người đồng thời buông tay thả người.”

Diệp Linh Tô không quan tâm, gật đầu nói: “Xuất cốc liền xuất cốc!”

Xung Đại Sư một tay một cái, cầm lên hoa, sở hai người, sải bước, đi ở phía trước. Diệp Linh Tô áp lấy Ô Hữu Đạo theo ở phía sau, Xà phu nhân cũng theo sau, chỉ có nữ tử che mặt ngậy người nơi đó, cúi đầu bất động.

Diệp Linh Tô đi ra đoạn đường, chỉ cảm thấy khác thường, quay đầu lại hỏi nói: “Người không đi a?” Nữ tử che mặt run lên một cái, thì thào nói ra: “Chết rồi? Chết! Toàn đều tại ta, đều là lỗi của ta.”

Diệp Linh Tô chả trách: “Người nói cái gì?” cô gái che mặt ngẩng đầu lên, mắt đẹp lấp lóe lệ quang: “Hãn chết, người một chút cũng không thương tâm?”

Diệp Linh Tô bỗng nhiên tỉnh ngộ, nữ tử nói chính là Nhạc Chi Dương, nhất thời một cổ chua xót bay thẳng mắt mũi. Nàng cực lực kiềm chế khóc rống xúc động, lạnh lùng nói ra: “Người chết không thể sống lại, những người khác tổng còn muốn sống sót.”

“Thật là lòng dạ độc ác.” cô gái che mặt cắn răng nói, ” không hổ là nữ bên trong khôỉ thủ, bang chủ Diêm bang.”

Diệp Linh Tô nói: “Tâm địa không cứng rắn, dùng cái gì lãnh tụ bầy luân?”

“Ta nhìn người là ghen ghét.” cô gái che mặt lạnh lùng nói, ” bởi vì hân thích người khác!”

Diệp Linh Tô sững sờ, trong mắt hoả tinh bắn tung toé, đột nhiên xoay người, bước nhanh đi hướng cốc khẩu.

cô gái che mặt cắn răng một cái, thả người đuổi theo, liếc mắt nhìn qua Diệp Linh Tô, đồng tử chỗ sâu rất có tức giận.

“Độc vương tông” đệ tử thấy thế, cũng nhao nhao đuổi theo sáu người.

Trên đường đi, đám người đồng đều không ra tiếng, ra thạch trận, lên xà thuyền. Xà phu nhân thối sên xua đuổi trần nước, thuận chảy xuống, sáng chói bồi hạp, qua Lục long thác, đi vào oán lữ phong trước ranh giới. Ô Hữu Đạo thả ra Huyết Chu, hút đi thi ong chi độc, Hoa Miên sắc mặt từ đen thành trắng, từ trắng chuyển đỏ. Hút xong độc chất, Diệp Linh Tô lặng chờ nửa ngày, gặp không dị dạng, mới gật đầu nói ra: “Đếm ba tiếng, cùng một chỗ thả người.”

“Tốt!” Xung Đại Sư cười nói, ” một, hai...” Ba chữ lổi ra, hai tay của hân vung mạnh, đem hoa, sở hai người ném qua ranh giới, Diệp Linh Tô cũng triệt hồi trường kiếm, hướng về sau nhảy một cái, rơi vào ranh giới cạnh ngoài.

Ô Hữu Đạo quát tháo nửa đời, ngoại trừ Lương Tư Cầm, chưa hề thụ người chế trụ, huống chi đối phương vẫn là một nữ tử. Trong lòng hân cuồng nộ, một được tự do, lập tức quay người, làm bộ nhảy qua ranh giới, trả thù đám người.

“Ô Hữu Đạo.” cô gái che mặt chột nói, ” người quên năm đó lời thề a?”

“Ăn thua gì tới người?” Ô Hữu Đạo quái nhn lật một cái, “Lương Tư Cầm xa cuối chân trời, Bốn tông chủ còn đừng sợ hân?”

cô gái che mặt lạnh hừ một tiếng, sầm nhiên nói ra: “Thành chủ ngay tại Giang Nam, nếu người không tin, vượt qua ranh giới thử một chút!”

Ô Hữu Đạo nửa tin nửa ngờ, cây dây gai chỗ treo vết thương bỗng phát đau nhức ngứa, thả tài tính mệnh du quan, vậy mà quên thống khổ, lúc này phát tác, coi là thật gấp bội khó chịu, không chịu được hỏi: “Dưới mặt đất trường đằng bản lĩnh, Lương Tư Cầm dạy cho người a?”

“Không tệ.” cô gái che mặt từ tốn nói, “Trường sinh thăng, ác Quỷ Thứ, ta chỉ học hơi có chút da lông, thành chủ sử xuất, uy lực thăng ta vạn lần.”

Ô Hữu Đạo tâm bệnh khó lành, nghe vậy mồ hôi lạnh chảy ròng, hung dữ trừng Xung Đại Sư một chút, cả giận nói: “Hòa thượng, người nói Lương lão tặc tại Côn Luân Sơn, tại sao lại đến Giang Nam?”

Xung Đại Sư cười lạnh nói: “Đừng nghe nàng phô trương thanh thế, Lương Tư Cầm như tại Giang Nam, sao không tự mình đến đây?”

“Thành chủ đại sự mang theo, hoàn mỹ để ý tới đạo chính.” cô gái che mặt nhẹ hừ một tiếng, “Hòa thượng, nói đến, người cũng đã gặp hẳn.”

Xung Đại Sư sững sờ: “Ở đâu?”

cô gái che mặt lạnh lùng nói: “Nhạc Đạo Đại Hội, Tử Cấm thành bên trong.”

“Lạc Vũ Sinh!” Xung Đại Sư thốt ra mà ra.

“Người còn không ngu ngốc.” cô gái che mặt mắt lộ chê cười, Xung Đại Sư lại là sắc mặt trắng bệch, hai mắt lộ ra mê vờ.

Ô Hữu Đạo gặp hẳn thần khí, càng phát ra tin mấy phần, chưa phát giác một trận tim đập nhanh, ho khan hai tiếng, cười khan nói: “Đã như vậy, ta

cũng liền không tiền.” Vứt xuống Xung Đại Sư, vội vàng lên xà thuyền, Xung Đại Sư mắt thấy lái thuyền, cũng thả người nhảy lên.

“Chậm đã!” Diệp Linh Tô buông ra Hoa Miên, đi đến ranh giới bên cạnh.

“Làm sao?” Xung Đại Sư cười nói, ” Diệp bang chủ còn có lời nói?”

“Rõ!” Diệp Linh Tô hít sâu một hơi, cao giọng nói nói, ” Ô Hữu Đạo, người hãy nghe cho kỹ! Giết người thì đền mạng, thiếu nợ thì trả tiền, Nhạc Chi Dương chết người thoát không khỏi liên quan, trong vòng ba tháng, ta sẽ ngóc đầu trở lại, nhất cử san bằng ‘Độc vương tông’ !”

Nàng thanh sắc câu lệ, mọi người không khỏi chấn động. Ô Hữu Đạo kinh sợ không thôi, cắn răng nói: “Tiểu nữ nhi đồng dặc! Tốt a, Bốn tông chủ chờ người, không đến không phải hảo hán, phi, người một cái đàn bà, tính là gì cầu thí hảo hán?”

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, quay người đỡ dậy Hoa Miên, sải bước đi hướng ngoài núi; Xà phu nhân cũng vịn Sở Không Sơn theo ở phía sau. cô gái che mặt nhìn qua Diệp Linh Tô bóng lưng, như có điều suy nghĩ, xuất thần một lúc, lung lay thân, hướng một cái khác đầu núi đường đi tới.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 107 : Chương 107: Lòng Dạ Rắn Rết (Sáu)

Chương 107: Lòng dạ rắn rết (sáu)

Ô Hữu Đạo thua với Lương Tư Cầm về sau, nằm gai nếm mật, khổ luyện độc công, độc vật, vốn cho rằng ngoại trừ Lương Tư Cầm, đương thời lại vô địch tay, ai ngờ còn không có xuất cốc, trước ngã chống vó một cái. Địch nhân chẳng những bình yên xuất cốc, càng lấy xuống đạo nhi, ra ngử bức hiếp.”Độc vương cốc” thành trì vững chắc, không lo đối phương công phá, nhưng cái này một ngụm điều khí, Ô Hữu Đạo như luận như thế nào cũng nuôi không trôi. Thuyền hành một nửa, hấn giận hừ một tiếng, hung hăng vỗ mạn thuyền, mảnh gỗ vụn vấy ra, xà thuyền suýt nữa chấn lật.

“Ô tông chủ.” Xung Đại Sư gặp hấn thịnh nộ, cân nhắc từng câu từng chữ nói, ” Diệp Linh Tô là bang chủ Diêm bang, thủ hạ mười vạn tư thương buôn muối, không thể coi như không quan trọng; nữ tử che mặt là Tây Thành đệ tử, rước lấy Lương Tư Cầm càng là chịu không nổi; nếu như cùng đi công, rất có nhưng lo chỗ.”

Ô Hữu Đạo trong lòng có khí, hừ lạnh nói: “Người sợ?”

“Không dám!” Xung Đại Sư cười nói, ” tông chủ độc thuật thông thiên, tự nhiên không sợ hãi, bất quá mọi thứ dự thì lập không dự thì phế, trước đó đề phòng luôn luôn tốt.”

Ô Hữu Đạo thần sắc hơi chậm, gật đầu nói: “Lương Tư Cầm cùng ta có hận, ta không ra độc vương cốc, hấn cũng không đến tìm ta gây phiền phức,

đoạn đường này có thể yên tâm. Diêm bang dám ô hợp, hừ, đến nhiều ít chết bao nhiêu.”

“Còn có một đường.” Xung Đại Sư nói nói, ” Diệp Linh Tô là Đông Đảo Vân Hư nữ nhi, Hoa Miên tạm thay Đông Đảo chi vương, Đông Đảo Diêm bang hợp lưu, quả nhiên không thể khinh thường.”

Năm đó Đông Đảo cường thịnh, cơ hồ sát nhập, thôn tính thiên hạ. Ô Hữu Đạo mặc dù tự phụ, cũng không thể không có kiêng kỵ, nhất thời lông mày khoá chìm, vuốt râu trầm ngâm: “Đại sư có biện pháp gì?”

Xung Đại Sư nói ra: “Theo ý ta, không bằng thường xuyên mời giúp đỡ.”

“Ngoại trừ Lương Tư Cầm, ai dám trêu chọc Đông Đảo?”

Xung Đại Sư nhãn châu xoay động, cười nói: “Tông chủ quên Yến Nhiên Sơn a?”

“Thiết Mộc Lê?” Ô Hữu Đạo sững sờ, “Hắn ở xa Mạc Bắc, há chịu giúp ta?”

“Thiết Mộc Lê lập chí phục hưng Đại Nguyên, lại là Đông Đảo tử địch. Chỉ cần tông chủ chịu vì Đại Nguyên xuất lực, Yến Nhiên Sơn tự nhiên triệu chi tức tới.”

Ô Hữu Đạo rất là động tâm, nói ra: “Lời tuy như thế, nhưng bản tông tổ sư là Triệu Tống Hoàng đế, Tống vì Mông Nguyên tiêu diệt, Thiết Mộc Lê là Mông Cổ Quốc sư, ta như cùng hắn làm bạn, chẳng lẽ không phải chiêu người chê cười?”

“Tống vong đã có trăm năm, ai còn nhớ rõ cái này?” Xung Đại Sư mỉm cười, “Như ta đoán không sai, Chu Nguyên Chương vừa chết, thiên hạ tất loạn, khi đó quần hùng cùng nổi lên, tranh giành tứ phương, tông chủ một

thân độc thuật thắng qua mười vạn đại quân, dạng này cơ hội tốt, chẳng lẽ an vị thủ không cốc, bạch bạch bỏ lỡ? Quý tông độc thuật tăng thêm Đại Nguyên thiết kỵ, cướp đoạt Đại Minh giang sơn, bất quá đang lúc trở tay. Khi đó muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, lại có ai dám trò cười tông chủ người đây?”

Ô Hữu Đạo riêng có dã tâm, trí kế lại là thường thường, nghe phen này thối phồng, lằng lằng không biết người ở chỗ nào, cái gì tổ sư, Triệu Tống tất cả đều ném đến Java nước đi, cười ha hả nói ra: “Đại sư nói đúng, năm đó nếu là dính vào Đại Nguyên cây này, ta cũng không cần thụ kia Lương Tư Cầm uất khí, cũng may mất bò làm chuông, vẫn chưa là muộn, đại sư cho ta dẫn tiến dẫn tiến.”

“Dễ nói, dễ nói.” Xung Đại Sư cười cười, “Ô tông chủ cứ yên tâm đi, ngoại trừ Yến Nhiên Sơn trợ trận, ta còn lưu lại một cái hậu chiêu. Diệp Linh Tô nếu như lại đến, quân giáo nàng sợ ném chuột vỡ bình, tiến thối lưỡng nan.”

“Hậu chiêu?” Ô Hữu Đạo nghĩ nghĩ, vỗ đùi, “Người nói cái kia người thọt?”

“Không sai.” Xung Đại Sư nói nói, ” Diệp Linh Tô chung tình người này, một lòng say mê. Tông chủ đem hãn năm ở lòng bàn tay, liền có thể đứng ở thế bất bại.”

Ô Hữu Đạo vừa mừng vừa sợ, nhếch lên ngón tay cái: “Đại sư thần cơ diệu toán, thật sự là Bốn tông chủ quý nhân.”

Xung Đại Sư trong lòng âm thầm đặc ý, nếu bàn về đường đường chi trận, “Độc vương tông” không sử dụng chi, muốn nói âm mưu ám toán, ngược lại là một tay hảo thủ. “Nhuyễn Kim Hóa Ngọc Tán” được từ “Độc vương tông”, nếu không phải Nhạ Chi Dương từ đó cản trở, chỉ bằng vào cái này một vị thuốc mê liền có thể phá vỡ thiên hạ. Chớ nói chi là khác có

thật nhiều kỳ diệu độc vật, đến lúc đó treo lên trượng lai, đã nhưng hạ độc chết địch quân thủ lĩnh, cũng có thể hạ cổ chế phục Đại tướng, không đánh mà thắng chi binh. Đợi đến Đại Nguyên lại thấy ánh mặt trời, thiên hạ ngọn nguồn định, lại đem cái này một tông cửa nhỏ tận gốc, vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

Trong lòng của hãn tính toán như ý, trong miệng khiêm tốn hai câu. Ô Hữu Đạo lòng mang lớn sướng, đối hòa thượng này càng phát ra coi trọng, lại vừa nghĩ tới Diệp Linh Tô tựa thiên tiên người, có mắt không trông, không thuận theo hãn ô đại tông chủ, hết lần này tới lần khác đối một cái người thọt si tâm, nhất thời lửa giận xông lên, vứt bỏ trên thuyền bờ, nói với Xung Đại Sư: “Đi, nhìn một cái kia người thọt đi, hãn là thật to thể đánh bạc, tuyệt đối không thể để hãn chết.” Trong lòng hạ quyết tâm, tất phải thật tốt tra tấn người này, để hãn muốn sống không được, muốn chết không xong, chỉ có như vậy, mới có thể tiêu trừ đi trong lòng ghen ghét.

Chợt nghe một tiếng thật dài kêu thảm, Ô Hữu Đạo định nhãn nhìn lại: “Độc vương cốc” miệng loạn thành một bầu, chúng đệ tử chạy trốn chết, trong đám người tiếng kêu thảm thiết liên tiếp.

Ô Hữu Đạo vừa sợ vừa giận, nghĩ thầm hãn là Diệp Linh Tô đi mà quay lại, trở lại trong cốc cướp đoạt Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, lại cảm giác vạn không này lý. Lập tức thúc giục trần nước, tận nhanh cập bờ, hãn không cần khèn, cũng có thể ngự răn, nhất thời thuyền đi như mũi tên, rất nhanh đến bãi cạn.

Ô Hữu Đạo vừa mới lên bờ, chợt nghe nghiêm nghị quái khiêu, một cái cổ khô hướng hãn đánh tới. Ô Hữu Đạo không chút nghĩ ngợi, phát ống tay áo một cái, mấy cái Huyết Chu thừa tia bay ra, rơi xuống cổ khô trên thân. Cổ khô ghen ngào kêu rên, nhảy nhót hai lần, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích, Ô Hữu Đạo nắm ngón tay nhất câu, lại đem Huyết Chu thu hồi.

Một người đệ tử thở hồng hộc, vọt tới Ô Hữu Đạo trước mặt, nuốt nước bọt nói ra: “Tông chủ, không xong...”

Ô Hữu Đạo trầm mặt nói: “Chuyện gì xảy ra?”

“Cổ khô nổi điên!”

Ô Hữu Đạo đổi sắc mặt, bước nhanh về phía trước, chỉ gặp mấy cái cổ khô trong đám người xung đột, gặp người liền bắt, bắt lấy sau giờ lên cao cao, dùng sức kéo một cái, đem người sống xé thành mấy khối, tạt phủ máu me đầm đìa mà xuống, đem cổ khô biến thành từng cái huyết nhân.

Ô Hữu Đạo hú lên quái dị, xông lên phía trước, thả ra Huyết Chu, càn xé cổ khô. Độc vương trong cốc, Huyết Chu là cổ khô duy nhất khắc tinh, Ô Hữu Đạo dạo qua một vòng, nổi điên cổ khô không một may mắn còn sống sót. Nhìn qua cổ khô thi thể, Ô Hữu Đạo cơn giận còn sót lại chưa tiêu, hai tay chống nạnh, trừng mắt nổi giận, chúng đệ tử sợ hãi lui lại, chỉ sợ giận chó đánh mèo tự thân.

Tới nửa ngày, Ô Hữu Đạo bình tĩnh trở lại, cúi đầu kiểm tra thi thể. Vì quản hạt, cổ khô đều có số hiệu, khắc bên ngực trái. Ô Hữu Đạo vượt qua thi thể, cổ khô ngực trái thành linh viết sáu mươi bảy. Ô Hữu Đạo đổi sắc mặt, tiếng kêu “Không tốt”, thẳng đến trong cốc.

Xung Đại Sư buồn bực không thôi, đuổi theo hỏi: “Tông chủ, đã xảy ra chuyện gì?”

“Cổ khô động xảy ra chuyện.” Ô Hữu Đạo một mặt ảo não.

“Làm sao mà biết?” Xung Đại Sư hỏi.

“Cổ khô tính toán đâu ra đấy, ngay cả chết mang sống không quá sáu mươi hai cái.” Ô Hữu Đạo nói nói, “cái này cổ khô lại là số 67.”

Xung Đại Sư lấy làm lạ hỏi: “In dấu sai rồi?”

“Không!” Ô Hữu Đạo lắc đầu, “Cái này cổ khô còn không thành hình, ngay tại cổ khô động huấn luyện!”

Xung Đại Sư động dung nói: “Như vậy Nhạc Chi Dương?” Ô Hữu Đạo liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói ra: “Nhiều gần chết!”

Xung Đại Sư trong lòng trầm xuống, có chút thất vọng mất mát.

Nhạc Chi Dương uống xong “Làm sao canh”, toàn thân khó chịu, xụi lơ bất lực, mặc cho hai người đệ tử mang theo, đi vào một cái hang đá trước đó. Trong động truyền đến gào thét cuồng hô, nường theo roi da quật, nghiêm nghị chửi rủa.

“Hàn tàn!” Một người đệ tử lớn tiếng ồn ào, “Đến thu hàng!”

Quật, tiếng quát mắng ngừng lại, một cái lão giả đi ra cửa động, năm quá ngũ tuần, khô quắt nhỏ gầy, mặt mày rất là hung ác, eo buộc một cái linh đan, tay cầm măng da nhuyển tiên, trông thấy ba người, hai mắt lật một cái, roi chỉ Nhạc Chi Dương nói: “Chính là cái này mặt hàng?”

“Đúng a!” Vậy đệ tử ứng nói, ” hắn uống qua ‘Làm sao canh’ .”

Hàn tàn cúi đầu đánh đo một cái, cau mày nói: “Chân của hắn thế nào?”

“Là cái người thọt.” Một cái khác đệ tử nhếch miệng, lão đại khinh miệt.

“Ngày càng lụn bại.” Hàn tàn đại điều kỳ đầu, “Gần đây cổ loại không phải quá già, chính là quá yếu, ngay cả tàn phế cũng đưa tới góp đủ số...”

“Hàn lão đầu.” Vậy đệ tử nhìn hai bên một chút, đề thấp tiếng nói nói, ” tự mình phản nản liền tốt, đừng để tông chủ nghe được.”

“Phi!” Hàn tàn giận nói, ” ta lại không phải người ngu.” Chỉ vào trong động, “Trong tay của ta không không, hai người cho ta mang tới đi.”

Hai đệ tử mặt mang vẻ sợ hãi, Hàn tàn cười lạnh nói: “Yên tâm, có ta ở đây, bọn chúng ăn không được người.”

Hai người kiên trì, mang lấy Nhạc Chi Dương tiến vào trong động. Nhạc Chi Dương mê man, định nhắm mắt lại, trong động lơ mơ không ánh sáng, một đạo lưới sắt đem động quật chia hai nửa, hàng rào đằng sau mấy cái cổ khô hoặc đứng hoặc nằm, ngồi thể chất đã biến, lông tóc cời tạt, toàn thân mấp mô, mọc đầy thật dày chất sừng; nằm hấp hối, chất sừng chưa bao trùm toàn thân, còn có thể nhìn ra diện mục thật sự.

Hàn tàn mở ra lưới sắt, hai người đệ tử cách xa hàng rào, đem Nhạc Chi Dương dùng sức quăng ra, lập tức cấp tốc lui lại. Hàn tàn ngăn lại hai người, hướng nơi hẻo lánh một chỉ: “Đừng hoảng hốt, bên kia chết một cái, các người cho ta khiêng đi ra.”

“Cái gì?” Một người đệ tử giận nói, ” Hàn lão đầu, người mẹ nó không muốn được voi đòi tiên.”

Hàn tàn sầm mặt lại, trái tay nắm chặt bên hông linh đang. Hai người khác nhìn nhau, lẩm bẩm hai tiếng, tiến vào trong lao, ngồi cổ khô đằng đứng lên, phần phật vọt tới hai người phụ cận, dọa đến hai người co lại thành một đoàn. Chợt nghe vài tiếng linh đang, cổ khô lại ứng thanh lui lại, chậm chậm ngồi xuống. Hai người trong lòng run sợ, tuyệt đến nơi hẻo lánh, cầm lên thi thể, bay vượt qua chạy ra hang đá.

Hàn tàn trêu cợt đắc thủ, cười ha ha. Nhạc Chi Dương nằm trên mặt đất, toàn thân mồ hôi lạnh chảy dài, hẳn rõ ràng cảm giác: Trong canh tiểu trùng tiến vào dạ dày cũng không chết đi, lẩm ta lẩm tằm, khắp nơi chui loạn.

Cổ khô xông tới, bảy, tám tấm quái mặt đem hẳn đoàn đoàn bao vây, vô cùng con mắt chuyển động, lộ ra một cổ bất thường. Nhạc Chi Dương chỉ

cảm thấy hơi thổi xông vào mũi, muốn giằng co, thế nhưng là hữu khí vô lực.

“Cái này mấy cái cổ khôì còn không có huấn luyện tốt.” Hàn tàn chậm ung dung nói nói, ” không chừng một cao hứng, đưa người tươi sống xé ăn hết.”

Nhạc Chi Dương hời hợt khiếp vía, xông miệng hỏi: “Người là ai?”

“Ta gọi Hàn tàn, nơi này giáo đầu!” Hàn tàn lấy ra một cái hồ lô, để lộ cái nắp, bên trong phát ra một cỗ gay mũi thuốc mùi rượu. Cổ khôì giống như e ngại, nhao nhao lui lại, trong miệng phát ra chi chi chi thét lên.

Hàn tàn uống một hớp rượu, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương cười nói, ” tiểu tử người sức chịu đựng còn có thể, uống ‘Làm sao canh’ người, đến cổ khôì động, mười phần chín cái đều là si ngốc ngơ ngác, tám roi đánh không ra một cái rắm tới. Người còn có thể nói chuyện, đủ thấy thể chất khác hẳn với thường nhân. Ngô, người trong hội công a?”

“Luyện qua...” Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy thể nội cổ trùng càng phát ra sinh động, những nơi đi qua, huyết nhục giống như dành thời gian.

“Khó trách, khó trách!” Hàn tàn chặc chặc nói nói, ” rất lâu chưa thấy qua người luyện võ, những này cổ khôì đều là một chút vụng về nông phu, cổ trùng vừa lên thân, sớm quên cha mẹ là ai. Người luyện võ a, còn có thể chống đỡ một hồi, nhìn người ánh mắt thanh minh, có thể thấy được nội công không kém. Hắc, nói lên cổ khôì, người người đều sợ, xưa nay cũng không chịu tới, trông coi những súc sinh này, lão tử vô vị cực kì.” Nói một chỉ cổ khôì, “Cũng tốt, thừa dịp người thần chí chưa mất, bồi lão tử nói vài lời nhàn thoai giải buồn, dẫn đến lão tử vui vẻ, chờ người thành cổ khôì, ít quất người hai roi như thế nào?”

“Người vì gì biến thành cổ khôì?” Nhạc Chi Dương hỏi.

Hàn tàn buông xuống hồ lô, trừng mắt Nhạc Chi Dương, giống như kinh ngạc hẳn có câu hỏi này, chợt cười nói: “Những người khác đến chỗ này, đều khóc suốt mướt, muốn chết muốn sống, người tiểu tử này, thế mà hỏi ta ‘Như thế nào biến thành cổ khô’ . Ha ha, có chút ý tứ, cái này nói rất dài dòng, đánh giá ta còn chưa nói xong, người liền thần chí rối loạn, không biết ta nói cái gì .”

Hắn canh giữ ở hang đá, cả ngày cùng cổ khô làm bạn, tích mịch nhằm chán, khó được có cái người nghe, nhất thời tới hào hứng, lại uống một hớp rượu, nói ra: ” ‘Làm sao canh’ là bách độc luyện thành, dùng để thai nghén ‘Kỳ quý cổ’, uống xong về sau, ấu cổ tản vào toàn thân, hấp thu tinh huyết, toàn tâm nhập não, trong mê loạn cổ người thần trí. Đến hơn nửa canh giờ, trúng cổ người liền lại biến thành thẳng ngốc đồ đần, có tay không thể động, có chân không thể đi, có tai không thể nghe, có mắt không thể nhìn, ăn không ngon, nghe không đến, dạng này người gọi ‘Cổ loại’, bộ dáng cùng thường nhân không khác, kỳ thật cùng cái xác không hồn không có gì khác nhau.”

Nhạc Chi Dương nghe được choáng váng, ngưng thần nội thị, quả cảm giác rất nhiều tiểu trùng tiến vào kinh mạch, theo máu mà đi, không khỏi nghĩ thầm: “Lão già nói tu luyện nội công người so với thường nhân chèo chống càng lâu, ta dùng ‘Chuyển Âm Dịch Dương Thuật’ hóa giải qua ‘Diêm Vương châm’ chi độc, không biết có thể hay không chống cự cổ trùng.”

Hắn khó chịu đã đến, tình thế cấp bách cầu sinh, ngưng thần nhắm mắt, sử xuất “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật”, còn nước còn tát.

Hàn tàn từ hứng phát tác, lải nhải không ngừng: “Ấu cổ cảm rẽ về sau, sẽ đem túc chủ xem như sào huyết, tại kinh lạc trong huyết mạch kết kén dựng hóa, nếu như vận khí không tốt, trong vòng bảy ngày, ‘Cổ loại’ liền sẽ suy kiệt chết mất; may mắn không chết, ta sẽ cho người cho ăn các loại độc vật, tựa như rắn a, bọ cạp, nhện loại hình, lấy độc nuôi cổ, trải qua bảy bảy

bốn mươi chín ngày, thẳng đến ấu cổ phá kén mà ra, hoàn toàn biến thành côn trùng trưởng thành. Kể từ đó, cổ loại biến thành ‘Cổ khôi’, không sợ đao thương, lực lớn vô cùng, khép lại chỉ năng vượt qua thường nhân. A, không chừng người hai chân từ đây biến tốt, chạy còn nhanh hơn thỏ! Bất quá có chạy hay không nhưng không phải do người, ‘Kỳ quý cổ’ không nghe tức chủ sai sử, chỉ nghe cái này linh đang.” Hãn vỗ vỗ bên hông chuông đồng, đánh một cái rượu Cách nhi, “Yên tâm, đến lúc đó, lão tử sẽ đem người huấn luyện ngoan ngoãn. Không, khi đó liền không có người, a, ngoan ngoãn chính là cổ trùng mới đúng.”

Hãn nói liên miên lái nhải, Nhạc Chi Dương hoàn mỹ để ý tới, chỉ lo chuyển âm dễ dương, vận chuyển chu thiên. Hãn lâu luyện nội công, tri giác cực linh, cảm giác ấu cổ chia ra số đường, một chút hướng tứ chi khuếch trương, đa số chia bình hai đường, từ dưới đi lên, một trước một sau, trải qua hai mạch Nhâm Đốc hướng đầu chui đi.

Nhâm mạch một đường từ “thạch môn huyết” mở đầu, trải qua “Khí hải”, “Âm giao”, “Thần Khuyết”, “Trình độ”, “Hạ quản”, “Xây bên trong” chư huyết đến “Bên trong quản”, chỉ cần tiếp qua “Bên trên quản”, “Cung điện khổng lồ”, “Cửu đuôi”, tức có thể vào “Trung đình”, kia là tâm mạch chỗ, ấu cổ một khi chiếm cứ, liền có thể nắm giữ tức chủ sinh tử. Đốc mạch một đường, cổ trùng tiến triển càng nhanh, đã xuyên thấu qua “Sống lưng bên trong”, mặc “Trung tâm”, trải qua “Chí dương”, qua “Linh đài”, phá “Gồm nói “., bình lâm “Đại chuy” dưới huyết, chỉ cần “Đại chuy” vừa vỡ, từ lưng đến cái cổ vùng đất bằng phẳng, ấu cổ thẳng vào “Não hộ”, chiếm cứ tuỷ não, tùy tiện khống chế tức chủ thần chí.

“Đốc mạch” là việc cấp bách, Nhạc Chi Dương vận chuyển chân khí, thủ vững “Đại chuy”, chuyển âm dễ dương, điên đảo Ngũ Hành, cổ trùng chỗ đến, trống không cảm giác tự nhiên mà sinh, chân khí vừa đến, xác không thân thể lại tràn đầy. Hai cổ lực lượng tại “Đại chuy huyết” vạt áo khai chiến trận, ấu cổ xung đột mấy lần, dần dần ngừng lại, chân khí dừng

ở đại chuy, âm dương lẫn nhau dễ, góp gió thành bão, chợt hướng phía dưới đột tiến, đem cổ trùng lừa về “Gồm nói “. Huyết.

Nhạc Chi Dương mừng rỡ, hân tình thể cấp bách cầu sinh, chỉ mong ngăn trở cổ trùng, vạn không ngờ “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” chuyển thủ làm công, có thể xua đuổi ấu cổ. Cổ trùng bị ngăn trở không tiến, ý đồ vòng qua Đốc mạch, từ hai bên ngược lên nhập não, Nhạc Chi Dương chưa kịp vận công, chân khí tự hành một phân thành hai, ngăn trở ấu cổ đường đi.

“Kỳ quỷ” không kỳ, cổ độc chi hại cũng không bằng Hàn tàn trong miệng nói khoác. Nhạc Chi Dương tinh thần đại chấn, thăm vận huyền công, cùng truy mãnh đuổi, đem “Đốc mạch” một đường ấu cổ bức đến hai thận ở giữa, chân khí đến tận đây, phun trào như nước thủy triều, đại chiếm thượng phong. Ấu cổ canh giữ ở “Mệnh môn”, “Dương Quan” ở giữa, xao động bất an, tiến thoái lưỡng nan. Nhạc Chi Dương thừa cơ phân ra một cổ chân khí, từ “Sống lưng bên trong huyết” thẳng lên Bách Hội, lại từ Bách Hội chảy xiết thẳng xuống dưới, tiến vào “Trung đình”, giữ vững tâm mạch, ấu cổ công tới, cũng bị hướng phía dưới khu trục, trở lại “Khí hải” đan điền, chân khí tại đan điền nhất chuyển, âm dương tạo hóa, tăng thêm thanh thế, thẳng xông mở cổ trùng, xuyên qua đáy chậu, tiến vào Đốc mạch.

Hai mạch Nhâm Đốc một trận, tiểu chu thiên tự nhiên thành hình. Trong lúc nhất thời, chân khí hạo đặng, không thể ức chế, hóa thành một dòng lũ lớn, xông đến ấu cổ thất linh bát lạc, không biết sở tòng.

Nhạc Chi Dương chỗ nào biết nói, ” Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” vốn là Lương Tiêu từ « Tử Phủ Nguyên Tông » bên trong ngộ ra, vì chống cự “Độc La Sát” lạc minh khinh “Ngũ Hành tán” . Lạc minh khinh là “Độc vương tông” sơ tổ, “Ngũ Hành tán” càng là cổ kim thứ nhất kỳ độc, lạc minh khinh sau khi chết, loại độc này cũng theo đó thất truyền. Hoa Hiếu Sương thuở nhỏ thân ly “Cửu Âm tuyệt độc”, nguyên bản tính mệnh không

vĩnh, suýt nữa thanh xuân mất sớm, nhờ có “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật”, mới có thể kéo dài tuổi thọ, kết hôn sinh con, sống lâu rất nhiều tuổi nguyệt. (theo: Kém cỏi làm « Côn Luân »)

“Kỳ quý cổ” xảo trá lợi hại, so với “Ngũ Hành tán”, “Cửu Âm độc” vẫn có không bằng. Hai loại kỳ độc còn có thể hóa giải, “Kỳ quý cổ” như thế nào “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” đối thủ. Nhạc Chi Dương lúc trước không biết đến tột cùng, mới khiến cho ấu cổ xâm nhập, nếu không, đều có thể cự cổ trùng tại kinh lạc bên ngoài.

Hàn tàn nói trong chốc lát, gặp Nhạc Chi Dương nhắm mắt không đáp, cho là hãn cổ trùng nhập não, thần chí đã tang, nhất thời chỉ cảm thấy vô vị, quay người dao lên linh đàng, huấn luyện cái khác cổ khô, ngồi nằm đứng dậy, tả hữu đồ vật, đều điều khiển như cánh tay, hơi không như ý, liền dùng măng roi giáo huấn. Măng roi bên trên cho ăn có thuốc độc, một khi rút trúng, vết roi đỏ tía biến thành màu đen, cổ khô không sợ đao thương, có thể đối roi hết sức e ngại, trúng vào một roi, rú thắm không thôi.

Chân khí càng phát ra Hồng kinh, như sông như biển, như nước chảy, ấu cổ thân ở trong đó, tựa như mảnh cá tôm nhỏ, khó mà tự chủ, bất quá nửa thường công phu, đều bị buộc đến đan điền “Khí hải”. Nhưng đến nước này, Nhạc Chi Dương lại khởi xương sấu đến, ấu cổ hung độc vô cùng, nhất thời bị quản chế, bản tính khó sửa đổi, lưu tại thể nội, vẫn không khỏi kết kén dựng hóa vì trở thành trùng, khi đó phồn diễn sinh sống, hậu hoạn vô tận; thế nhưng là ấu cổ đã nhập huyết mạch kinh lạc, xua đuổi mười phần không dễ, chỉ có bức đến một góc, khiến cho không đến làm ác.

Tâm nghĩ đến đây, Nhạc Chi Dương linh cơ khẽ động: “Ta hai chân đã phế, dứt khoát đem cổ trùng bức đến trên chân, để nó không cách nào ngược lên, vạn bất đắc dĩ, tráng sĩ chặt tay, chặt cái này một đôi vô dụng chi chân, dù sao cũng tốt hơn người không ra người, quý không quý...” Nghĩ đến khí huyết chìm xuống, ấu cổ chia ra làm hai, chảy vào hai chân kinh lạc, thẳng tới đoạn cân chỗ. Nơi đó sáng tạo kịch liệt đau nhức sâu,

mặc dù miễn cưỡng khép lại, chân khí vẫn là khó mà quán thông, “Chuyên âm dễ dương” chi thuật cũng không dễ thi triển. Ấu cổ giãy khỏi gông xiềng, bên phải lưu tại “Phụ dương”, “Côn Luân” hai huyết ở giữa, bên trái lưu tại “Lãi câu”, “Thủy tuyền” hai huyết bên trong, vừa đi vừa về chui đi, đau khổ hết sức. Nhạc Chi Dương cắn răng chịu khổ, nhưng trong lòng rất trấn an, vô luận như thế nào, cuối cùng miễn đi toàn tâm nhập não, thất hồn lạc phách đại nạn.

Phen này giầy vò, Nhạc Chi Dương toàn thân là mồ hôi, chân khí không kém phản mạnh, thần vượng khí đủ, tai mắt thông linh, nhưng nghe linh đang tiếng vang, roi da điếc tai, không chịu được híp mắt lén, chỉ gặp Hàn tàn say khướt, ngã trái ngã phải, tay cầm chuông đồng, giống như là một cái chân đạp cương bộ, bắt quý tế thần đạo sĩ, theo hần linh đang vang động, cổ khô hành động các có sự khác biệt.

Nhạc Chi Dương cẩn thận lắng nghe, tiếng chuông chập trùng chuyên hướng, hàm ẩn một loại nào đó vận luật, cứ việc Hàn tàn nửa tỉnh say chuyển choáng, thủ pháp qua loa, kia một cổ vận luật lại như rắn cở đường kẻ xám, như có như không, như đoạn như tục, như không phải Nhạc Chi Dương loại này Nhạc đạo cao thủ, quả quyết nghe không ra ảo diệu bên trong. Hay hơn chính là, Hàn tàn bên kia dao linh, Nhạc Chi Dương thể nội ấu cổ cũng theo đó nhảy lên, như hợp phù tiết, một tia khó chịu. Nhạc Chi Dương nhất thời minh bạch, giống nhau khèn ngự rần, “Kỳ quý cổ” cũng đối thanh âm cực kì nhạy cảm, linh đang khống chế cổ trùng, cổ trùng khống chế cổ khô, chỉ muốn nắm giữ nhất định vận luật, tiếng chuông chỗ hướng, cổ khô là đông là tây, đồng đều có thể tùy ý thúc đẩy.

Từ khi luyện thành « Diệu Nhạc Linh Phi Kinh 》, thế gian bất luận cái gì âm luật, Nhạc Chi Dương nghe xong liền thông, qua tai không quên, minh bạch lấy linh khu cổ đạo lý, liền thừa dịp Hàn tàn huấn luyện cổ khô, nhìn kỹ mặc nghe, từng cái nhớ kỹ trong lòng.

Nghe lúc hứa, thành lĩnh Hàn tàn quay đầu, Nhạc Chi Dương không kịp nhắm mắt, gọi hăn nhìn một vừa vặn. Hàn tàn gặp ánh mắt của hăn trong trẻo, kinh ngạc sau khi, không khỏi quát hỏi: “Làm sao? Người không có trúng cổ?”

Nhạc Chi Dương âm thầm kêu khổ, đành phải giả ngây giả dại, không nói một lời. Hàn tàn liền hỏi hai lần, tức giận lên, giơ lên măng roi, hướng hăn húc đầu liền đánh. Nhạc Chi Dương nội lực dồi dào, không chỗ phát tiết, mắt thấy roi đến, làm một chiêu “Tiểu Tỳ bà thủ”, năm ngón tay nhất câu, đem roi sao bắt được.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 108 : Chương 108: Lòng Dạ Rắn Rết (Bảy)

Chương 108: Lòng dạ rắn rết (bảy)

“Độc vương tông” đệ tử lớn ở dùng độc, ngăn tại võ công, Hàn tàn càng không ngờ được Nhạc Chi Dương không những thần chí không mất, còn có thể xuất thủ phản kích, hơi ngậy người một lúc, Nhạc Chi Dương xảo kình kéo một cái, Hàn tàn dưới chân lão đảo, ngã cái chó dữ đoạt phân, linh đang tuột tay, trượt đến Nhạc Chi Dương bên người.

Hàn tàn vừa sợ vừa giận, không kịp bò lên, chợt thấy Nhạc Chi Dương nắm lên linh đang đung đưa, thanh âm thông thả và cấp bách không chừng, Hàn tàn nghe xong, mặt không còn chút máu. Cái này tiếng chuông không phải khác, chính là khổng chế cổ khô bì thuật, phóng nhãn độc vương trong cốc, thông hiểu bí thuật cũng bất quá năm người, trừ bỏ Ô Hữu Đạo một nhà bốn miệng, liền chỉ có Hàn tàn hiểu được dao linh chi pháp.

Nhạc Chi Dương dao lên linh đến, không những vận luật không sai, thủ pháp càng là tinh diệu nhập vi. Cổ khô ứng thanh bạo khởi, phóng tới Hàn tàn, nghĩ muốn tới gần, lại cảm giác chần chờ. Hàn tàn cuống quít ngồi dậy, cởi xuống hồ lô, đem rượu xối trên đầu, một cổ được khí tràn ngập ra, cổ khô lại sau lùi lại mấy bước, bộc lộ sợ hãi chi ý.

Trong rượu được vật có thể làm cổ khô chán ghét, Hàn tàn ném đi linh đang, chỉ có lướt vẩy rượu thuốc, để cổ khô không dám cận thân. Hắn ổn định cổ khô, há mồm cao giọng hét lên: “Người tới...” Nói còn chưa dứt lời, Nhạc Chi Dương vung ra măng roi, ghì chặt cổ của hắn, vận kình một

môn, Hàn tàn le lưỡi trũng mắt, mặt đỏ tới mang tai, hơi quần quai, liền bất tỉnh đi.

Nhạc Chi Dương buông lỏng một hơi, buông ra roi da, trong lòng bàn tay vừa ngứa vừa đau, cúi đầu xem xét, bàn tay đen nhánh, lại nhìn mông roi, mới biết roi bên trên có độc, cuống quýt chuyển âm dễ dương, nội lực chỗ qua, trong lòng bàn tay hắc khí thối lui, khôi phục bình thường hồng nhuận.

Nhạc Chi Dương hai chân tàn phế, nguyên bản nản lòng thoái chí, trải qua phen này trở về từ cõi chết, chợt sinh ra lớn lao dũng khí. Lập tức từ Hàn tàn trên thân gỡ xuống chìa khoá, mở ra lưới sắt, sau đó dao lên linh đang, cổ khôi nhao nhao nhảy tiến lên đây, cúi đầu núp.

Nhạc Chi Dương chọn lấy một cái khôi ngô cổ khôi, leo đến trên lưng nó, một tay ôm lấy cổ, một tay nhẹ nhàng dao linh. Kia cổ khôi ứng thanh nhảy lên, chở đi hần xông ra hang đá, cái khác mấy cổ khôi, cũng là ngây thơ đi theo.

Ngoài động quanh quẽ không người, lúc này đúng lúc gặp Ô Hữu Đạo thụ Diệp Linh Tô bức hiếp, xuất cốc chưa về, đệ tử khác cũng đuổi tới thạch trận vẻ ngoài nhìn. Nhạc Chi Dương cười cổ khôi hồi hải ngược xuôi, không thấy có người, chính cảm giác buồn bức, chợt thấy nơi xa một cái váy đỏ nữ tử, nâng tay áo xoa mắt, giống như đang khóc.

Nhạc Chi Dương thốt ra kêu lên: “Này...” Nữ tử kia ứng thanh quay đầu, Nhạc Chi Dương lấy làm lạ hỏi: “Hạt phu nhân!”

Bộ cặp phu người đã chết nhi tử, lại bị trượng phu vứt bỏ, cho nên mặc kệ Ô Hữu Đạo chết sống, chỉ là mặt đối với nhi tử thi thể thương tâm, chợt thấy Nhạc Chi Dương cười cổ khôi, cả kinh chỉ muốn hét lên, làm sao không cách nào lên tiếng, chỉ vào Nhạc Chi Dương toàn thân run rẩy.

“Hạt phu nhân!” Nhạc Chi Dương cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, “Chu Vi ở đâu?” Mắt thấy Hạt phu nhân không đáp, lại thêm một câu, “Chu Vi liền là công chúa?”

Ô Tử Đô cái chết, toàn bởi vì Nhạc Chi Dương một nhóm xâm nhập độc vương cốc. Hạt phu nhân hận hấn tận xương, đừng nói miệng không thể nói, chính là không thành tâm đắc, cũng đoán sẽ không nói ra Chu Vi hạ lạc, trong nội tâm nàng ngọn lửa nhảy lên lên, kéo ra “Thiên hạt roi” xoát hướng trước rút ra.

Nhạc Chi Dương vội lắc linh đang, dưới thân cổ khô đưa tay chụp vào roi sao. Hạt phu nhân run tay một cái, roi sao cuốn lấy cổ khô cổ tay, nàng nhấn dập máy quát, khói độc dâng trào, độc châm bay loạn.

Linh đang tiếng vang, cổ khô thiểm điện lui lại, Hạt phu nhân cho nó kéo một cái, hổ khẩu vỡ toang, roi tuột tay, suýt nữa đụng đầu vào trên mặt đất.

Độc châm hơn phân nửa rơi vào cổ khô trên thân, Nhạc Chi Dương cách xa nhau quá gần, cũng trúng hai châm, vội vàng chuyển âm để dương, đem độc chất đưa ra ngoài thân thể.

Cổ khô bách độc chi thân, không sợ độc châm, khói độc, Nhạc Chi Dương lay động linh đang, cổ khô đủ chen nhau mà lên, bắt được Hạt phu nhân tứ chi, đưa nàng cao cao giơ lên.

Bộ cặp phu sắc mặt người trắng bệch, Nhạc Chi Dương buông xuống linh đang, nói ra: “Hạt phu nhân, ta vô ý tổn thương người, chỉ muốn tìm tới công chúa.”

Hạt phu nhân giữ im lặng, trong mắt lộ ra khinh miệt. Từ khi tiến vào “Độc vương cốc”, Nhạc Chi Dương ăn đủ đau khổ, tích đầy bụng da nộ khí, gặp nàng minh ngoan bất linh, cảm thấy nổi nóng, nói ra: “Người nếu không nói, ta lay động linh đang, người đoán sẽ như thế nào?”

Hạt phu nhân vẫn không lên tiếng, Nhạc Chi Dương sầm mặt lại, giờ lên linh đang rung hai lần. Cổ khôi đồng loạt phát lực, Hạt phu nhân tứ chi kịch liệt đau nhức, như muốn cùng thân thể phân gia, nàng kinh hoảng sợ hãi, lách lại không cách nào lên tiếng, chỉ có hé miệng, phát ra tuyệt vọng tê tê âm thanh.

Nhạc Chi Dương gặp nàng bộ dáng cổ quái, dừng lại linh đang hỏi: “Thế nào? Chịu nói rồi sao?”

Hạt phu nhân cố gắng há mồm, vẫn là tê tê phát ra tiếng. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy kỳ quái, ngừng mắt nhìn lên, nhưng gặp nàng từ lưỡi đến hầu sừng phát tím, phía trên che kín mảnh lỗ thủng nhỏ, Nhạc Chi Dương không biết nàng vì “Vô ảnh Cổ” gây thương tích, thế nhưng nhìn ra Hạt phu nhân tiếng nói bị thương, không khỏi tỉnh ngộ nói: “Người không thể nói chuyện?”

Hạt phu nhân liều mạng gật đầu, Nhạc Chi Dương lại hỏi: “Người biết công chúa ở đâu?” Hạt phu nhân tiếp lấy gật đầu, Nhạc Chi Dương vui vô cùng, lại hỏi: “Người chịu chỉ đường a?” Hạt phu nhân do dự một chút, thoảng qua gật đầu.

Nhạc Chi Dương lay động linh đang, cổ khôi buông ra Hạt phu nhân tay phải. Hạt phu nhân con mắt loạn chuyển, hướng Nhạc Chi Dương sau lưng một chỉ. Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Hạt phu nhân thừa cơ hướng bên hông sờ một cái, từ bách bảo nang bên trong rút ra một con chuông đồng, tiểu xảo tinh xảo, dùng sức rung vang.

Cổ khôi ứng thanh buông tay, Hạt phu nhân trở xuống mặt đất, trong tay dao linh không đứt, Nhạc Chi Dương ngồi hạ cổ khôi bao quanh loạn chuyển, cơ hồ đem hăn bỏ rơi đầu vai.

Nhạc Chi Dương vội lắc chuông đồng, cổ khôi ngừng chuyển động. Hạt phu nhân cũng đồng thời dao linh, bên người cổ khôi nhào về phía Nhạc

Chi Dương, còn không có bồ nhào vào, Nhạc Chi Dương tiếng chuông lại lên, chúng cố khôi quay người lại, bỗng nhào về phía Hạt phu nhân. Hạt phu nhân bận bịu lại dùng sức dao linh, ngăn cản cố khôi đột kích.

Cố khôi là Ô Hữu Đạo quản thúc “Độc vương tông” đệ tử lợi khí, trừ bỏ huấn luyện cố khôi Hàn tàn, chỉ có thể thiếp nhi tử thông hiểu dao linh bí thuật. Hạt phu nhân tập luyện đã lâu, thủ pháp thành thạo, Nhạc Chi Dương mới học mới luyện, nhưng mà tinh thông âm luật, dao lên linh đến không chút thua kém

Hai người cách không giao phong, hai bên tiếng chuông loạn hưởng. Cố khôi không biết làm thế nào, bao quanh loạn chuyển. Cố khôi nhất cử nhất động, đều tại cố trùng thao túng phía dưới, cố trùng nghe được tiếng chuông, tiến tới thúc đẩy cố khôi, Hàn tàn cùng nói là huấn luyện cố khôi, không bằng nói là huấn luyện cố trùng. Bây giờ hai loại tiếng chuông đồng thời vang lên, chỉ lệnh hoàn toàn tương phản, cố trùng không biết sở tòng, loạn thành một bầy. Kia chuông đồng dùng bí pháp chế tạo, phát ra thanh âm khiến cố trùng vừa thương vừa sợ, nghe xong liền sẽ phấn khởi không hiểu, nếu như nghiêm chỉnh huấn luyện, còn có thể tự hành tiết chế, hết lần này tới lần khác những này cố trùng lớn lên chưa lâu, tập tính chưa thành, tiếng chuông liên tiếp lặp đi lặp lại, nhất thời điên cuồng, loạn thoan loạn động, chui loạn cắn loạn.

Cố trùng tạo phản, tức chủ bỗng nhiên cũng mất khống chế, cố khôi toàn thân run rẩy, thất khiếu ở giữa vô cùng chảy ra huyết thủy. Hạt phu nhân lâu tại “Độc vương tông”, gặp qua cố khôi nổi điên tình trạng, thấy thế sợ vỡ mật, làm sao miệng không thể nói, không cách nào thuyết phục Nhạc Chi Dương dừng tay, lung tung rung mấy lần linh đang, đột nhiên xoay người chạy.

Nhạc Chi Dương không biết cố khôi tập tính, chỉ muốn biết Chu Vi hạ lạc, gặp Hạt phu nhân đào tẩu, vội lắc linh đang, thúc giục cố khôi đuổi theo. Cố khôi hành động như gió, gặp phải Hạt phu nhân, ba chân bốn cẳng

đưa nàng giơ lên, Hạt phu nhân không kịp kêu thảm, mấy cái cổ khôì đồng loạt phát lực, tiếng như xé vải, đưa nàng kéo thành bốn khối.

Nhạc Chi Dương quá sợ hãi, hăn phát ra hiệu lệnh, chỉ là bắt được Hạt phu nhân, cũng không phải là hạ lệnh cổ khôì gia hại. Hăn nhìn một chút linh đang, cào cái đầu, khó hiểu, không muốn cổ khôì nếm đến máu người, hung tính đại phát, bỗng nhiên nhao nhao quái khiêu, quay đầu hướng hăn vọt tới.

Nhạc Chi Dương không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội lắt linh đang, đối diện cổ khôì không ngừng, phản mà thế tới càng nhanh. Nhạc Chi Dương nhất thời mắt trợn tròn, mãnh nhưng nhớ tới tọa hạ cổ khôì, vội vã dao linh, quát: “Mau trốn!”

Kia cổ khôì chưa chắc máu người, còn không đồng loạt điên cuồng như vậy, nghe được tiếng chuông, quay người phi nước đại. Cái khác cổ khôì theo đuổi không bỏ, song phương một chạy một đuổi, một trận gió xông vào thạch trận, thạch trận xen vào nhau lộn xộn, cự thạch tàn ảnh, thỉnh thoảng che chắn đường đi.

Như thế quay tới quay lui, không nhiều một trận, hất ra truy binh. Nhạc Chi Dương lay động linh đang, hiệu lệnh chỗ cười cổ khôì dừng bước, ai nghĩ cổ khôì nghe như không nghe thấy, vẫn là phi nước đại không thôi. Nhạc Chi Dương vô kế khả thi, trong lòng hiện lên một cái ý niệm trong đầu: “Những này cổ khôì điên rồi sao?” Nghĩ đến Hạt phu nhân chết thảm, dần dần có chút minh bạch, nhưng hiểu thì hiểu, vẫn là vô kế khả thi, càng chết là, lên ngựa dễ dàng xuống ngựa khó, cổ khôì hai tay nắm lấy hai chân của hăn, song phương hoàn toàn giống một thể, trừ phi Nhạc Chi Dương chặt đứt hai chân, nếu không căn bản là không có cách thoát khỏi.

Cổ khôì cử chỉ hỗn loạn, giờ phút này chỉ nhớ rõ “Chạy trốn” hiệu lệnh, cho nên một vị phi nước đại, không đầu không đuôi xông ra thạch trận. Nhóm lớn “Độc vương tông” đệ tử canh giữ ở cốc khẩu, còn chưa hiểu tới,

cổ khô vượt qua đám người ra, nhảy vào trong hồ, “Thiên cơ tam luân” mai một trong nước, vừa vặn trở thành nó đập chân chỗ.

Chúng đệ tử lớn tiếng đánh trống reo hò, không kịp đuổi theo, cái khác nổi điên cổ khô cũng đi theo tiếng chuông xông ra thạch trận, gặp người liền giết, đổ máu đầy đất. Cổ khô thấy máu càng nhiều, càng điên cuồng lên, bên bờ thành đồ trận, chúng đệ tử vội vàng bảo mệnh, lại cũng không lo được Nhạc Chi Dương .

Cổ khô giảm lên xuất thủy đồng vòng, cơ quan, nhanh như chớp chạy qua mặt hồ, nhảy lên bên trái ven hồ. Sau khi lên bờ vẫn không dừng bước, Nhạc Chi Dương mấy chuyển ngăn cản, đồng đều cáo thất bại, mắt nhìn lấy cổ khô chạy hướng cốc bên ngoài, khoảng cách Chu Vi càng ngày càng xa, trong lòng quýnh lên, ném đi linh đan, che cổ khô hai mắt, rống to: “Dừng lại, mau dừng lại...”

Cổ khô không cách nào thấy vật, không có đầu con ruồi giống như đi loạn, dưới chân chạy không ngừng, chuyển qua một đạo triền núi, đột nhiên dưới chân một hư, vèo rơi xuống thâm cốc.

Nhạc Chi Dương biến khéo thành vụng, không ngừng kêu khổ, bên tai cuồng phong gào rít giận dữ, bên người vách núi cây cỏ chột lóc lên, bỗng nhiên toàn thân chấn động, chỉ nghe liên tiếp xương cốt vỡ vụn thanh âm, Nhạc Chi Dương té ra thật xa, hai mắt biến thành màu đen, bỗng nhiên mất đi tri giác.

Qua không biết bao lâu, Nhạc Chi Dương thần hồn quy khiếu, tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân rét run, trên đùi cổ trùng ngo ngoe mà động, đã tới eo ở giữa.

Cái này giật mình không thể coi thường, Nhạc Chi Dương bận bịu vận nội công, chuyển âm dễ dương, đợi cho bức lui cổ trùng, hẳn cũng khắp cả người dương hòa, khí lực sinh sôi, dùng sức giằng co, nhưng cảm giác toàn

thân cố nhiên đau nhức, cũng không có gãy đứt gân xương. Hắn lòng tràn đầy kinh ngạc, nhìn khắp bốn phía, chợt thấy cách đó không xa nằm cố khôi thi thể, quảng thành một bãi thịt nát, máu đen đầy đất chảy xuôi, máu bên trong cổ trùng nửa chết nửa sống, có chút nhúc nhích, đáng sợ chi cực.

Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, đoán chắc là cố khôi tại hạ, ý vào kinh người cước lực, hóa giải hạ xuống tình thế, tự thân cốt nhục thành bùn, Nhạc Chi Dương cho nó đệm lưng, ngược lại may mắn sống sót.

Lại nhìn bốn phía, vách núi cao chọc trời, đúng là một cái lòng đất Tuyệt Cốc, bên trên Phương Thiên Vũ một tuyến, cách mặt đất ước chừng trăm trượng, vách đá dốc đứng, trượt không lưu đủ, Nhạc Chi Dương cho dù hai chân không có què, đi lên cũng là rất không dễ dàng.

Nhạc Chi Dương ngơ ngác nhìn nửa ngày, nhìn lại cố khôi thi thể, nghĩ thầm: “Như vậy ngã chết, cũng là phúc khí. Dù sao cũng tốt hơn khốn ở chỗ này, tung không chết đói, cũng sẽ sàu chết.”

Đáy cốc bùn đất xộp, Nhạc Chi Dương dùng tay đào một cái hố, đem cố khôi thi thể chôn xong, cung cung kính kính, dập đầu lạy ba cái, nói ra: “Vị lão huynh này, người ta không quen nhau, nhưng người tốt xấu cứu ta một mạng, chỉ là ở đây cảm ơn. Ai, người chết còn có người vui lấp, ta chết đi, chỉ có thể phơi thây rõ ràng, mặc cho trùng cắn chim mổ...”

Nói đến chỗ này có chút thương cảm, những ngày này, hắn nhiều lần gặp trắc trở, sớm đã coi nhẹ sinh tử, cứ việc thân ở Tuyệt Cốc, lại không ngày đó trong lao ngục như vậy bi phần tuyệt vọng. Chỉ là thở dài một hơi, hoành thân nằm xuống tới, nhưng lại sợ cổ trùng ngược lên, không dám ngủ được quá nặng, một bên nhắm mắt dưỡng thần, một bên vận công đàn áp cổ trùng, cũng may hắn sở tu nội công, « Linh Phi Kinh » cùng “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” đều là xuất từ đạo môn, cốt thần bất tử, rả rích như tồn, chỉ cần tu hành đầy đủ, ngồi dậy nằm lập đồng đều nhưng

vận công, cho dù nửa mê nửa tỉnh, chân khí trong cơ thể lưu chuyển như pháp, hơi có dị động, lập tức giật mình.

Nhạc Chi Dương vận công thật lâu, tỉnh lại tối đen như mực. Hắn ngồi xếp bằng trên đất, ngơ ngác xuất thần, nghĩ đến Chu Vi hãm trong cốc, cùng ác nhân làm bạn, liền cảm giác chùy tâm nhỏ máu, đau nhức không thể nhẫn, lại nghĩ tới Xung Đại Sư muốn lợi dụng nàng dùng thể lực bắt ép Ninh Vương, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không gia hại, thế nhưng là Chu Vi bên ngoài cùng bên trong cương, nếu như thà chết chứ không chịu khuất phục, rất có nhưng lo chỗ. Diệp Linh Tô mấy người cũng không biết còn ở đó hay không trong cốc, Hoa Miên trúng độc, phản thành vương vớ, nếu là cưỡng ép nhập cốc, chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Diệp Linh Tô tính tình quyết tuyệt, sẽ không biết khó mà lui, nếu có không hay xảy ra, nhưng lại như thế nào cho phải.

Nhạc Chi Dương lập đi lập lại suy tư, trong đầu Chu Vi, Diệp Linh Tô thay nhau tới lui, giống như như đèn kéo quân, hẩn sâu bên trên thêm sâu, hận không thể chết mới tốt.

Bất tri bất giác, trên đầu sắc trời sáng lên, chỉ riêng trong trăng lộ ra một vòng phản hồng. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy đói khát, nhìn chung quanh, trong cốc dù sao bất quá hơn hai mươi trượng, sau thời gian uống cạn tuần trà liền có thể leo xong. Hắn tìm lượt bốn phía, không thấy vật sống, trên mặt đất trụi lủi, cỏ cây cũng là cực ít, chỉ có vách núi cái bóng địa phương, dài rất nhiều cây năm, màu sắc rất là đậm rực rỡ, hoặc là hoa râm, hoặc là kim hoàng.

Nhạc Chi Dương nghe người ta nói qua: Sơn dã cây năm, tiên diễm người nhiều có kịch độc. Nơi đây “Độc vương tông” chiếm cứ đã lâu, nếu có độc năm, cũng không kỳ quái.

Nhạc Chi Dương do dự thật lâu, thực sự đói khát khó nhịn, suy nghĩ ăn cũng là chết, không ăn cũng chết, cùng chết đói, không bằng no bụng chết,

quản nó có độc không độc, ăn no nê lại nói. Nghĩ như vậy, hai tay nắm lên cây nấm, lớn cắn ăn liên tục, giây lát lấp đầy mình.

Trong cốc không có nước sôi, lại có giọt nước thuận nham thạch nhỏ xuống, ăn xong cây nấm, Nhạc Chi Dương tiến đến dưới mặt đá liếm láp giọt nước, mới liếm vài giọt, trong bụng giáo đau, giống như có vài chục đem tiêu dao tại dạ dày bên trong vừa đi vừa về quấy, trước mắt ảo giác xuất hiện nhiều lần, các loại quen biết người cạnh tương xuất hiện, khác có đủ loại đáng sợ cảnh tượng.

Nhạc Chi Dương trong lòng biết trúng độc, sử xuất “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật”, ý đồ bức ra độc chất. Nói cũng kỳ quái, chân khí lưu chuyển một tuần, đau đớn liền làm dịu một chút, ảo giác cũng có chỗ giảm bớt, hắn bỏ ra hai canh giờ, trọn vẹn chuyển chín cái chu thiên, mới hoàn toàn khu trừ thể nội khó chịu, đem độc chất từ hai tay “Cực khổ cung”, “Bên trong chữ” hai huyết bài xuất.

Thế nhưng là cũng không lâu lắm, Nhạc Chi Dương lại cảm giác đói khát, đã độc chất có thể bài xuất, hắn cũng liền không cố kỵ gì, tiếp tục nuốt cây nấm, liếm láp tích thủy, độc tính phát tác, lợi dụng “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” hóa giải. Tiêu trừ đói khát, đêm tối lại đến, Nhạc Chi Dương nằm trên mặt đất, không dám lười biếng, thăm vận huyền công, cùng hai chân cổ trùng chống đỡ.

Bởi như vậy, Nhạc Chi Dương ban ngày kháng độc ma chi độc, đêm trừ cổ trùng chi hại, ngày đêm luyện công, gần như không ngừng, trong đó gian khổ khổ sở khó tả lại khó họa, thế nhưng là có chút lười biếng, liền có nguy hiểm đến tính mạng. Hắn thân ở tuyệt cảnh, cố gắng cầu sinh, mặc dù khốn khổ không chịu nổi, cũng lấy cực lớn nghị lực kiên trì nổi.

Trong cốc độc nấm rất nhiều, cái trước còn không ăn xong, cái sau lại dài đi ra. Nhạc Chi Dương thô thô tính ra, mỗi ba mươi ngày sinh trưởng một gốc rạ, như không sợ độc, ngược lại cũng không thiếu đồ ăn. Chỉ là

trong cốc thiếu nước, giọt nước quá mức chậm chạp, cũng may núi mưa về sau, luôn có một cổ tia nước nhỏ thuận vách đá chảy vào đáy cốc, Nhạc Chi Dương đục đá vì ao, súc tích nước mưa, mỗi mưa một lần, liền có thể uống mấy ngày.

Như thế ngày đêm dày vò, Nhạc Chi Dương tạm thời quên thế tục phiền não, bất tri bất giác, độc năm đã lớn ba gốc rạ. Một ngày này, hần bức ra độc chất, đột nhiên giết mình, ba ngày đến cổ trùng đều không động tĩnh, đuôi tay lần mò, đủ cái cổ đoạn cân chỗ đột xuất một khối, lớn một cái cơ lựu, lớn như trứng chim, cứng rắn so nham thạch. Nhạc Chi Dương trong lòng buồn bức, triệt hồi chân khí, dự định xuất kích, ai nghĩ cổ trùng theo nhưng bất động, hần suy tư không thấu, nghĩ thầm: “Hần là đều đã chết?”

Nhạc Chi Dương không biết đến tột cùng, một sợ “Kỳ quý cổ” ẩn núp đợi ra, thứ hai ngày đêm vận công đã thành quen thuộc, cho dù cổ trùng bất động, vẫn là vận công không ngừng. Lại qua hai ngày, đủ cái cổ nhọt phát nhiệt ngứa, giống như trứng nóng độc, Nhạc Chi Dương chỉ sợ cổ trùng giở trò, nhất thời vận công càng cần, qua mấy ngày, nóng ngứa rút đi, nhọt phụ cận kết dày một tầng dày kén, màu sắc hạt hoàng tỏa sáng, cùng cổ khô trên người chất sừng mười phần giống nhau.

Nhạc Chi Dương thấy thế nóng vội, tưởng tượng cổ trùng tại thể nội kết kén, một khi thành thực, chắc chắn phá kén mà ra. Nghĩ như vậy, càng phát ra bắt đầu sợ hãi, đem chân khí tập trung vào đủ cái cổ, chuyển âm để dương, lập đi lập lại không thôi. Qua bốn ngày, kén rốt cục bong ra từng màng, Nhạc Chi Dương thật to buông lỏng một hơi, không nghĩ tới ba ngày, nóng ngứa tái phát, kén trùng sinh, qua bốn ngày, mới lại rút đi. Từ nay về sau, tình hình này lập đi lập lại phát tác, kén ba ngày một dài, bốn ngày một cởi, cởi vừa dài, lớn lại cởi, bảy ngày lập đi lập lại, giống như rắn mà lột xác, làm cho người phiền muộn không thôi.

Lại qua một tháng có thừa, đêm nay, vào lúc canh ba, Nhạc Chi Dương chân khí trong cơ thể phòng lên, không thể ngăn chặn, trái với “Chuyển âm

dễ dương” chi pháp, tung hoành đi loạn, bốn phương thông suốt. Nhạc Chi Dương hết sức hãi dị, mạnh vận tâm pháp, muốn đem chân khí đặt vào quỹ đạo, ai ngờ càng là đàn áp, chân khí càng là táo bạo, tựa như lửa cháy đổ thêm dầu, quấy kinh mạch, xung kích trăm huyết. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy chân khí chỗ qua, gân cốt đổi chỗ, ngũ tạng xoay chuyển, huyết đạo vị trí, thối khí giống như hướng ra phía ngoài cổ trướng, nhưng mà đưa tay đi sờ, da thịt gân cốt hết thấy như thường, ngũ tạng lục phủ cũng không dị dạng.

Nhạc Chi Dương không hiểu thấu, chỉ có liều mạng kiểm chế chân khí, phí hết sức chín trâu hai hổ, cuối cùng đem đi loạn chân khí thu hồi đan điền, không kịp vui vẻ, đan điền bỗng nhiên nháy một cái, một cỗ thô to nóng rực chân khí bỗng nhiên nháy lên ra, mạnh mẽ đâm tới, hoàn toàn không nghe sai khiến, giống như có người lái xe phóng ngựa, tại thể nội vừa đi vừa về rong ruổi, lại giống là một cây đốt đỏ lên côn sắt, tại ngũ tạng lục phủ ở giữa quấy xoay chuyển. Tới đồng thời, bên tai ầm ầm rung động, hình như có lôi đình nổ vang, thế nhưng là gương mắt nhìn lên, bầu trời đêm sáng sủa, hoàn toàn không có phong lôi chi tượng.

Chân khí càng để lâu càng dày, càng chuyển càng mạnh, hợp lực luôn luôn, tăng thêm lớn lao uy lực. Nhạc Chi Dương khổ không thể tả, chỉ cảm thấy thân thể bành trướng chi cực, gân cốt da thịt ép thành cực mỏng một mảnh, dùng châm nhẹ nhàng một đâm, liền sẽ ầm ầm bạo tạc.

Đủ loại ảo giác, ùn ùn kéo đến. Nhạc Chi Dương thần chí dần dần mơ hồ, đầu từng trận đau nhức, chân khí trong cơ thể giống như bướm bướm phá kén, thẳng muốn phá đỉnh mà ra.

Trong chốc lát, Nhạc Chi Dương đã đến tẩu hỏa nhập ma biên giới, một khi chân khí vỡ đầu, cho dù bất tử, cũng sẽ nổi điên. Ngay tại cái này đương lúc, một sợi tiếng sáo bay tới, tại trong lòng hân vang lên, bay lên phiêu dật, giống như một Vũ Linh ánh sáng.

“Chu Thiên Linh Phi Khúc!” Nhạc Chi Dương tâm niệm vừa động, giật mình nhớ tới một môn khác nội công, “Là, « Linh Phi Kinh » , còn có « Linh Phi Kinh » !”

Nhiều ngày đến, hẩn dùng “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” khu trừ độc vật, từ đầu đến cuối không dám lười biếng, về phần « Linh Phi Kinh » bên trong nội công tâm pháp, sớm đã ném sau óc, hoàn mỹ nhớ tới. Người đến khẩn yếu quan đầu, trong lòng thường thường sẽ xuất hiện cuộc đời ẩn tượng sâu nhất sự vật, hoặc là một cái hình tượng, hoặc là một đoạn nhạc khúc, Nhạc Chi Dương mệnh không có đến tuyệt lộ, vừa vận nghĩ đến “Chu Thiên Linh Phi Khúc” .

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 109 : Chương 109: Lòng Dạ Rắn Rết (Tám)

Chương 109: Lòng dạ rắn rết (tám)

Suy nghĩ khẽ động, Nhạc Chi Dương chuyển biến tâm pháp, trong lòng diễn tấu “Chu Thiên Linh Phi Khúc”, lấy « Linh Phi Kinh 》 bên trong nội công khổng chế chân khí, đến lúc này, giống như lấy nước tể lửa, vậy mà sinh ra kỳ hiệu, đi loạn chân khí chậm lại, mới đầu không lắm tình nguyện, dần dần đuổi theo trong lòng làn điệu, kia một cỗ cuồng long cũng giống như chân khí phân nhánh tán lá, tuần tự phân ra hai mươi hai cỗ, phân biệt rót vào các lớn kinh mạch, kinh mạch đổ đầy, còn có còn thừa, kết hợp một cỗ, đặt vào đan điền khí hải, chuyển vận hai mạch Nhâm Đốc, lưu chuyển ở giữa, lại đem các mạch chân khí tụ hợp quy nhất, chậm chậm trên dưới, xông quan phá ải, đến đỉnh đầu, lại lại phân mở, như thế chia chia hợp hợp, nhanh như phi điện, chậm như bi, bằng mọi cách, không chỗ không kịp, lỗ chân lông thư giãn, vật ngã lường vong. Thân thể giống như mất đi trọng lượng, lâng lâng, mênh mông nhưng, thẳng muốn vũ hóa thành tiên, theo gió bay đi.

Tình hình này không biết qua bao lâu, Nhạc Chi Dương linh cơ chấn động, tỉnh lại, chỉ cảm thấy thần thanh khí lãng, giống như thoát thai hoán cốt, từ bên trong ra ngoài vì đó đổi mới hoàn toàn. Hắn tìm lòng không được, thả người nhảy lên, vậy mà nhảy lên một trượng có thừa, hắn vừa mừng vừa sợ, không đợi hạ xuống, thân thể vắn một cái, hai tay chế trụ phụ cận vách đá, tay chân cùng sử dụng, ném thử kéo lên cao. Cái này thử một lần, không chỉ hai tay lực đạo kinh người, hai chân cũng là thoăn thoắt cao

minh, quét qua què chân yếu đuối, lực lượng chi lớn, hơn xa đoạn cân trước đó.

Nhạc Chi Dương cuồng hỉ không khỏi, quên hết tất cả, một hơi leo đến đỉnh núi, thả người nhảy lên, cao cao nhảy lên, ngay cả lật ra năm sáu cái rỗng ruột bồ nhào, mới nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, đưa mắt nhìn lại, mặt trắng lặn mặt trời mọc, phương đông hơi trắng. Nhạc Chi Dương vẫn chưa thỏa mãn, nhắc lên đàn điền chi khí, phát ra hét dài một tiếng.

Tiếng gào phóng lên tận trời, nghiễm nhiên húc nhật đông thẳng, lên tới chí cao chỗ xoay quanh không hạ, giống nhau đại bàng giương cánh, nhắc lên dài vạn dặm gió, càn quét Quát Thương Sơn bên trong đám mây độc mù sương.

Rít gào trọn vẹn một khắc quang cảnh, Nhạc Chi Dương chân khí bành trướng, không chút nào suy, chợt nghe nơi xa truyền đến sa sa sa tiếng bước chân, lại nhẹ lại nhanh, cho là hảo thủ. Nhạc Chi Dương không rõ địch bạn, thu hồi tiếng gào, nhảy lên một cây đại thụ, cái nhảy này nhẹ nhàng thoải mái, rơi xuống lúc nhánh cây có chút rung động, giống như ong bướm rơi vào hoa tâm.

Nhạc Chi Dương hết sức kinh ngạc, tập võ đến nay, khinh công của hắn cũng chưa từng đạt tới như thế cảnh giới, huống chi còn từng đứt đoạn gân chân, dựa theo Lương Tư Cầm ý tứ, đời này kiếp này, cũng không còn cách nào sử dụng khinh công. Bây giờ khinh công không kém phản mạnh, hơn xa dĩ vãng, coi là thật kỳ quá thay quái vậy. Giống như giống như năm mơ.

Hắn nghĩ mãi không thông, kiểm tra đủ nơi cổ cơ lự, chỗ ấy lồi lõm nhấp nhô, vừa dài ra một tầng kén. Những ngày gần đây, mặc hắn như thế nào nội thị, cũng không có phát hiện cổ trùng cái bóng, nếu nói cổ trùng tử quang, nhưng lại vì sao lập đi lập lại mọc ra chất sừng.

Tiếng bước chân thêm gần, Nhạc Chi Dương cư cao nhìn xa, nhưng gặp nơi xa dưới sườn núi xuất hiện hai người, khoảng cách nơi đây còn có hơn ba trăm bước, cũng tức là nói, mới vừa nghe gặp động tĩnh, hai người nên tại bên ngoài một dặm. Hai người này khinh công không yếu, lại cách nhau cực xa, Nhạc Chi Dương có thể nghe thấy tiếng bước chân vang, coi là thật thần hồ kỳ thần, trong truyền thuyết “Thiên thị địa thính” cũng không gì hơn cái này.

Hắn kinh hỉ sau khi, lại cảm giác mê võng, nhĩ lực tinh diệu đến thế, xác nhận nhờ vào « Linh Phi Kinh » , mấy tháng đến nay, ngoại trừ tối hôm qua, hắn chưa hề luyện qua cái môn này nội công, dùng cái gì đột nhiên tăng mạnh, quả thực làm cho người không hiểu.

Nghi hoặc liên tiếp, càng nghĩ càng nhiều, trong lúc suy tư, hai người kia đã đến gần, mượn nắng sớm nhìn lại, một cái là “Bích diêm sứ người” Đỗ Dật Dương, một cái khác lại là “Thanh diêm sứ người” Thuần Vu Anh, đều là Diêm bang người quen biết cũ.

Hai người hai chân bao khóa làm bằng gỗ áo lót, chạy lên sườn núi đỉnh, nhìn chung quanh, Đỗ Dật Dương đột nhiên nói: “Kỳ quái, người đâu?”

“Tiếng hú kia thật là lợi hại.” Thuần Vu Anh trầm ngâm, “Chẳng lẽ Thiết Mộc Lê đến rồi?”

“Nói giỡn!” Đỗ Dật Dương lắc đầu, “Nếu là Thiết Mộc Lê, người ta còn có mệnh tại?”

“Đợi ta kêu một tiếng.” Thuần Vu Anh hắng giọng một cái, “Tới là vị tiền bối nào, còn xin hiện thân gặp mặt?”

Nhạc Chi Dương âm thầm buồn cười, Thuần Vu Anh lớn tuổi rất nhiều, lại lấy tiền bối tương xứng. Cái này một vùng núi non kỳ phong Tuyết Cốc, độc vật chồng chất, Sở Không Sơn đã từng gây kích thích thú, lấy hai người

năng lực, muôn vàn khó khăn vượt qua chướng ngại, cho nên xác nhận trước đi đường thủy đến nhỏ Kính Hồ, lại từ ven hồ trèo núi tới. Chỉ là hai người vì sao xâm nhập “Độc vương cốc” ? Vì sao còn nói Thiết Mộc Lê cùng Vân Hư muốn tới? Cái này hai đại ca thủ thiên nam địa bắc, vì sao muốn đến Quát Thương Sơn?

Nhạc Chi Dương đầy bụng điểm khả nghi, nhưng gặp hai người quay người muốn đi, vội vàng đứng lên, muốn nhảy đi xuống cùng hai người gặp nhau.

Thân hình phương động, chợt thấy có người đập bả vai, Nhạc Chi Dương suýt nữa nhảy dựng lên, chỉ nghe bên tai có người nói ra: “Đừng sợ, là ta!”

Nhạc Chi Dương ứng thanh quay đầu, chỉ gặp Lương Tư Cầm đứng ở phía sau, nhìn qua hẩn giống như cười mà không phải cười.

Nhạc Chi Dương há miệng muốn gọi, Lương Tư Cầm khoát tay áo, chỉ hướng dưới cây. Nhạc Chi Dương đảo mắt nhìn lại, đồ, thuận hai người không hề có cảm giác, vừa đi vừa nói, trực tiếp đi xuống dốc núi, biến mất tại rừng cây chỗ sâu.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương mừng rỡ không thôi, “Người không có việc gì a? Ta còn tưởng rằng, cho là người...”

“Cho là ta chết rồi?” Lương Tư Cầm lắc đầu cười khổ, “Đi chết không xa, cách xa một bước.”

“Người vượt qua ‘Lục Hư Kiếp’ rồi?” Nhạc Chi Dương lại hỏi.

Lương Tư Cầm lại là lắc đầu: “Chỗ này không dễ nói chuyện, vẫn là đi xuống đi!” Lắc thân rơi xuống đất, Nhạc Chi Dương cũng đi theo nhảy xuống.

Lương Tư Cầm dò xét Nhạc Chi Dương, ánh mắt dừng ở đủ cái cổ, kinh ngạc nói: “Chân của người coi là thật tốt? Không đúng, không không làm gì khác hơn là, so với trước kia còn mạnh hơn nhiều.”

Hắn một chút khám phá, Nhạc Chi Dương trong lòng bội phục, nói ra: “Đúng vậy a! Thật là kỳ quái, cũng không biết tốt như vậy?”

Lương Tư Cầm nói: “Người cũng không biết nguyên do?” Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, nói ra: “Có lẽ cùng ‘Kỳ quý cổ’ có quan hệ.”

“Kỳ quý cổ?” Lương Tư Cầm động dung nói, ” người trúng kỳ quý cổ?”

Nhạc Chi Dương im lặng gật đầu, Lương Tư Cầm trầm ngâm một chút, nói ra: “Đi theo ta!”

Hai người một trước một sau, những nơi đi qua, trong cỏ trên cây chui ra rất nhiều xà hạt sâu kiến, đều là hình thù cổ quái, nhìn lên chính là kịch độc chi vật, bay bay, bò bò, vô cùng kinh hoàng chạy trốn. Không lâu tụ ít thành nhiều, hóa thành một cổ trọc lưu, sắc thái lộng lẫy, khí độc tràn ngập.

Nhạc Chi Dương thấy kinh hãi, từ đáy lòng bội phục nói: “Lương tiên sinh, người bản lĩnh thật to lớn, những độc vật này đều sợ người đây!”

Lương Tư Cầm liếc hắn một cái, nhàn nhạt nói ra: “Bọn chúng không phải sợ ta!” Nhạc Chi Dương sửng sờ, hỏi: “Kia vì sao đào tẩu.”

Lương Tư Cầm thở dài một hơi, nhìn khắp bốn phía, nếu có tiếc nuối: “Năm đó ta nhất niệm chi nhân, đem ‘Độc vương tông’ khốn ở chỗ này, chưa từng nghĩ bọn hắn nuôi dưỡng độc vật, bồi dưỡng độc thảo, đem cái này một mảnh tốt đẹp sông núi huyền ảo chương khí mù mịt, ‘Thiên Cơ Cung’ lịch đại tổ sư có linh, thật không biết sẽ như thế nào oán ta? Ta cả đời này, luôn nghĩ làm việc tốt, làm người tốt, nhưng mỗi lần biến khéo thành vụng, không như mong muốn, chính cũng sai, phản cũng sai, mắc

thêm lỗi lầm nữa, sai càng thêm sai, nhân sinh đến tận đây, thật sự là vô vị cực kỳ!”

Nhạc Chi Dương gặp hẳn thương cảm, nghĩ đến cuộc đời tao ngộ, cũng thấy không thể làm gì, thở dài: “Người không phải thánh hiền, ai có thể không qua?”

Lương Tư Cầm nói ra: “Lão tử đơn kỵ đi về phía tây, lỗ đồi chu du liệt quốc, trang tử không chịu ra làm quan, thà làm bùn bên trong chi rùa. Thánh hiền khó làm, người tốt làm khó, làm ác người dễ dàng, nhưng ta lại không quá nguyện ý.”

Nhạc Chi Dương nghe đến nơi này, cẩn thận hỏi: “Lão tiên sinh, người thật muốn giúp Yến Vương cướp đoạt thiên hạ?”

Lương Tư Cầm từ chối cho ý kiến, chỉ về đằng trước nói ra: “Đến .”

Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn lên, chỉ gặp suối chảy thác tuôn, tả nhập một chút đầm sâu. Chính cảm giác hoang mang, chợt nghe Lương Tư Cầm nói ra: “Người rửa mặt một chút.”

Nhạc Chi Dương cúi đầu nhìn lên, mới phát hiện áo rách quần manh, dơ bẩn không chịu nổi, xích lại gần đầm nước, mặt nước phản chiếu ra một cái sợi râu mặt mũi tràn đầy, bẩn thỉu nam tử, như không nhìn kỹ, cơ hồ không nhận ra nước này bên trong người chính là mình.

Đứng dậy, phát hiện Lương Tư Cầm chẳng biết đi đâu, Nhạc Chi Dương trong lòng buồn bực, bỏ đi y phục, nhảy vào đầm nước, vừa muốn lau, chợt thấy bên người vật sống loạn động, định nhãn nhìn lại, giật nảy cả mình, chỉ gặp rất nhiều đĩa, rắn nước, con cóc liều mạng bơi về phía bên bờ. Rắn nước cùng con cóc giãy dụa lấy chui vào bụi cỏ, đĩa lên bờ, chết cứng một mảnh, vóc lớn đến lạ thường, ước chừng dài khoảng năm tấc, sương màu trắng trên thân thể che kín kim hoàng sắc điểm lấm tấm, trước khi chết thống khổ vằn vẹo, phun ra màu xanh nhạt nọc độc.

Nhạc Chi Dương giật mình có ngộ, chẳng trách Lương Tư Cầm nói độc vật không phải sợ hấn, nguyên lai sợ đúng là chính mình. Hấn đi trên đường, trên lục địa độc vật nhao nhao tránh né, nhảy vào trong nước, trong nước độc vật chen chúc lên bờ, Nhạc Chi Dương trong lòng ngạc nhiên, nhưng lại đoán không ra nguyên do, yên lặng rửa sạch thân thể, vận chưởng như đao, xóa đi sợi râu, bò lên bờ lúc, bên bờ nham thạch bên trên gấp lại lấy một bộ quần áo, thanh sam mang giày, cũng là vừa người.

Chợt nghe có người thổi lá địch, Nhạc Chi Dương theo tiếng kêu nhìn lại, Lương Tư Cầm ngồi tại dưới một thân cây, cầm phiến lá bộ dạng phục tùng thổi, gặp hấn tới, ném đi phiến lá, chỉ vào đối diện một khối đá nói ra: “Đến, ngồi xuống! Những ngày này người kinh lịch cái gì? Không ngại nói nghe một chút.”

Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, liền từ cấm thành phân biệt nói lên, không rõ chi tiết, một mực nói đến Tuyệt Cốc thoát khổn. Lương Tư Cầm tính tình hòa tan, tình cảm cực ít bộc lộ, cho dù kinh ngạc, cũng bất quá chọn một hạ lông mày, chờ đến Nhạc Chi Dương nói xong, lông mày của hấn cũng chọn lấy năm lần nhiều.

Nghe xong về sau, Lương Tư Cầm đột nhiên nói: “Đem chân cho ta xem một chút.”

Nhạc Chi Dương theo lời nâng lên chân phải, Lương Tư Cầm nhìn một chút cơ lự, lại sờ lên, trầm ngâm nói: “Quả nhiên là ‘Cổ Đậu’ !”

“Cổ Đậu?” Nhạc Chi Dương kỳ nói, ” cái gì Cổ Đậu?”

“Thứ này ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.” Lương Tư Cầm nói nói, ” tiên tổ mẫu trong bút ký từng có ghi chép, Nam Cương luyện cổ nhà, dùng đặc thù pháp môn bào chế kịch độc cổ trùng, sau đó cắm vào nhân thể, ăn linh dược, làm cho cùng túc chủ hòa làm một thể. Một khi thành công, người này liền lại biến thành ‘Cổ thần’, bách độc e ngại, gặp chi ẩn trốn.

Bất quá người thành công rải rác, trăm ngàn người bên trong cũng không thành được một cái, kẻ thất bại lại hẳn phải chết không nghi ngờ, dần dà, biện pháp này cũng liền không người hỏi thăm .” Nói đến chỗ này, Lương Tư Cầm chỉ chỉ nhột, “Cắm vào cổ trùng chỗ, đều sẽ xuất hiện một cái sưng khối, tự thân vô tri vô giác, dung nhập nhân thể huyết mạch, này lưu bởi vì cổ trùng mà sinh, Nam Cương người xưng là ‘Cổ Đậu’ .”

Nhạc Chi Dương nghe được hoảng hốt, hỏi: “Thứ này là tốt là xấu.”

Lương Tư Cầm nói ra: “Tốt xấu không thể nói, nhưng đối với luyện cổ chế độc người, thứ này thế nhưng là hiếm thấy côi bảo. Năm đó Ô Hữu Đạo đem ‘Kỳ quý cổ’ cắm vào nhân thể, vốn cũng là nghĩ thử trồng ‘Cổ Đậu’, kết quả luyện ra cổ khô, thương thiên hại lí, chớ đây là rất. Nếu không luyện cổ chế độc, ‘Cổ Đậu’ tác dụng không lớn, bất quá ‘Kỳ quý cổ’ tập tính kì lạ, ấu cổ nhỏ bé, đi loạn loạn thoan, một khi trưởng thành, liền bất tiện di động. Trải qua mấy tháng, ấu cổ biến thành côn trùng trưởng thành, số lượng đông đảo, vây ở một góc, lại có ‘Chuyển Âm Dịch Dương Thuật’ lặp đi lặp lại áp chế, dần dà, linh tính dần diệt, độc tính tan rã, nhưng nó tiến vào nhân thể về sau, chẳng những bài tiết độc chất, sẽ còn bài tiết một loại cánh kiến đỏ, cường cân tráng cốt, khép lại thương tích, thẳng qua thế gian bất kỳ linh dược gì. Chỉ bất quá, ‘Kỳ quý cổ’ cỡ nào hung độc, ngoại trừ cổ khô, ai cũng không dám lấy thân thử cổ!”

Nhạc Chi Dương vừa mừng vừa sợ, hỏi: “Nói như vậy, ‘Kỳ quý cổ’ chữa khỏi chân của ta gân?”

“Không sai biệt lắm.” Lương Tư Cầm khẽ cười nói, “Người cũng coi là nửa cái ‘Cổ khô’, có viên này ‘Cổ Đậu’, người hai chân này mạnh mẽ đánh thép, không tại cổ khô phía dưới.”

Nhạc Chi Dương gặp qua cổ khô thần tốc như gió, trong lòng nửa tin nửa ngờ, nói ra: “Nhờ có tiên sinh truyền ta ‘Chuyển Âm Dịch Dương Thuật’, hoặc là ta sớm liền thành ‘Một cái’ cổ khô .”

Lương Tư Cầm nói ra: “Người dùng ‘Chuyển Âm Dịch Dương Thuật’ bức ra độc tố, kháng cự cổ trùng, sớm chiều không ngừng, ngày đêm lần lượt, cái này mấy tháng kỳ hạn, thắng qua mười năm chi công. Nghe người thuật, độc kia nắm xác nhận “Kim Thiềm ngân xà”, kịch độc vô cùng, nho nhỏ một viên, liền có thể hạ độc chết vài đầu trâu đực. Đối người khác, dù cho tinh thông ‘Chuyển âm dễ dương’, cũng không dám lấy thân thử độc, cho dù có gan thử độc, nơi đó có đem độc nắm coi như ăn cơm đạo lý...”

Nhạc Chi Dương nghĩ đến độc nắm phát tác thống khổ, thở dài: “Ta cũng chẳng còn cách nào khác, chết đói hạ độc chết đều là chết, chết đói mấy ngày là khỏe, hạ độc chết nhưng thực sự nhanh hơn nhiều.”

Lương Tư Cầm lắc đầu cười khổ: “Lấy độc luyện công, cũng không phải là người sáng tạo, tựa như tu luyện ‘Độc cát chương’ cao thủ, dùng tay đập độc cát, độc chất thấm vào trong bàn tay, lại trong vòng công bức ra, như thế lặp đi lặp lại vì đó, số lần càng nhiều, chương phong càng mạnh. Đối thủ bên trong chương, cũng không phải là tổn thương tại kịch độc, mà là tổn thương tại trên lòng bàn tay nội lực. Ô Hữu Đạo ‘Nguyên độc công’ cũng là cái này đường đi, nhưng hẳn tinh thông được lý, quân thần tá sử, tiến hành theo chất lượng, chỗ nào giống người như thế ham hố cầu nhanh, một vị làm bừa?”

Nhạc Chi Dương cau mày nói: “Lão tiên sinh, nghe người nói, ta tựa hồ làm không đúng.”

“Người sống còn, cầu sống trong chỗ chết, vô luận can đảm nghị lực, đều là siêu quần bạt tụy.” Phen này lời khen từ Lương Tư Cầm miệng nói ra, Nhạc Chi Dương không khỏi mừng rỡ, chợt nghe hẳn lời nói xoay chuyển, “Chỉ bất quá, mười năm chi công co lại ở trong vòng mấy tháng, ham hố cầu nhanh, tất có tai họa, ‘Chuyển Âm Dịch Dương Thuật’ cũng là như thế.”

“Nhưng công phu này cứu mạng ta!” Nhạc Chi Dương trong lòng âm thầm không phục.

“Nó cũng cơ hồ muốn người mệnh.” Lương Tư Cầm nhìn ra hắc suy nghĩ trong lòng, thở dài một hơi, chú mục phương xa, “Cái môn này nội công là tiên tổ phụ sáng tạo, võ đạo tức nhân đạo, hạng người gì sáng chế cái gì công phu. Đạo gia quý âm, « dễ kinh » Quý Dương, sáu mươi bốn quẻ quẻ càn càn đầu, quẻ càn sáu hào, đều là dương hào, quẻ càn sơ cửu tượng nói: ‘Thiên Hành Kiện, quân tử lấy không ngừng vươn lên’, tiên tổ phụ cả đời đúng là như thế, không chịu cô đơn, kiên quyết tiến thủ, tự cho là nhân định thắng thiên, thiên hạ không gì không thể vì đó sự tình, nói đến khó nghe một chút, gặp cây trước đá ba cước, không gió cũng muốn dậy sóng, lấy tính tình của hắc, bị ép ẩn cư, thật sự là một kinh ngạc tội độ sự tình. Cho nên Đạo gia ôm thiếu thủ vụng không phải hắc chỗ tốt, ‘Chuyển Âm Dịch Dương Thuật’ nguồn gốc từ « Tử Phủ Nguyên Tông », cái sau là đạo môn công phu, âm thắng dương, rơi xuống tiên tổ phụ trong tay, biến đổi, dương thắng âm, âm hợp « dễ kinh ». Cái này cũng khó trách, tiên tổ phụ nghiên cứu kỹ dịch lý, độc bộ lúc ấy, hắc học vấn tính tình đều là như thế, tự nhiên mà vậy cũng liền hóa nhập võ công.”

“Bởi như vậy, há không có chút khó chịu?” Nhạc Chi Dương nói.

Lương Tư Cầm khẽ gật đầu: ” ‘Chuyển Âm Dịch Dương Thuật’ kiên quyết tiến thủ, một khi tu luyện, tinh tiến thần tốc, thắng qua bình thường nội công tâm pháp. Ưc lại thiên tư càng cao, tu luyện càng cần, tinh tiến cũng liền càng nhanh, nhưng mà dục tốc bất đạt, tinh tiến quá nhanh, nội lực tràn đầy, nhân thể khó có thể chịu đựng, thường thường tẩu hỏa nhập ma, kinh mạch bạo liệt mà chết.”

“A!” Nhạc Chi Dương hít một hơi lãnh khí, lúc ấy chân khí loạn thoan, chính như Lương Tư Cầm nói tới.

“Tiên tổ phụ trước kia từng có kỳ ngộ, có thể gặp dữ hóa lành, ta có hẳn hộ pháp, cũng bình yên vượt qua nan quan. Tiên tổ phụ từng nói qua, đối người mới học mà nói, một tháng bên trong thu một năm chi công, cơ hồ đã là cực hạn, nhìn người bây giờ tu vi, đâu chỉ một tháng một năm?”

“Nhưng ta một chút sự tình cũng không có.” Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy kỳ quái.

“Nghe như lời người nói, lúc ấy đã tẩu hỏa nhập ma.” Lương Tư Cầm thần sắc nghiêm túc, “Cũng may người học xong Linh Đạo Nhân di pháp.”

“Linh Phi Kinh a?” Nhạc Chi Dương có chút hiểu được, thở dài ra một hơi.

Lương Tư Cầm gật đầu: “Linh Đạo Nhân Đạo gia kỳ nhân, am hiểu sâu lấy nhu thừa cương, Xung Hư tự đề xuống đạo lý, cuộc đời nhất chiến thành danh, sau đó tuyệt tích giang hồ, nếu không phải đại trí lớn xảo, làm sao có thể làm được? Ta đoán hẳn năm đó khiêu chiến Thích Ấn Thần, cũng không phải là vì hư danh phù dục, mà là lòng có chỗ ngại, dùng võ chứng đạo, đột phá tu vi bên trên nan quan. Nếu không, cần gì phải đóng cửa giao phong, thắng bại không truyền. Nội công của hắn, trấn chi lấy tĩnh, nuôi dưỡng lấy hư, kính trời sợ mình, thánh nhân vô danh, đang cùng tiên tổ phụ khắp nơi tương phản, có thể lấy lui làm tiến, lấy nhu thắng cương, lấy Xung Hư thụ tràn đầy, hóa giải người lớn lao nguy cơ!”

Nhạc Chi Dương nghe xong, cúi đầu trầm ngâm, Lương Tư Cầm gặp hắn nửa ngày không nói, hỏi: “Người suy nghĩ gì?”

“Ta đang suy nghĩ...” Nhạc Chi Dương chậm rãi nói, “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật tệ nạn, tựa hồ cùng ‘Chu Lưu Lục Hư Công’ có chút mà giống nhau.”

Lương Tư Cầm khẽ cười khờ, nói ra: “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật, chính là ‘Chu Lưu Lục Hư Công’ căn cơ, cùng là một người sáng lập ra võ

công, mao bệnh tự nhiên cũng đều như thế.”

Nhạc Chi Dương hai mắt sáng lên, thốt ra mà ra: “« Linh Phi Kinh » có thể hóa giải ‘Lục Hư Kiếp’ a?” Nói xong lời này, chỉ cảm thấy lông tai nóng, trái tim phanh phanh trực nhảy, giống như bát vân kiến nhật, phát hiện có khoảng trời riêng.

Lương Tư Cầm sửng sốt một chút, cau mày nói: “Nếu như Linh Đạo Nhân tái thế, có lẽ có thể thử một lần.”

“Chỉ giáo cho?” Nhạc Chi Dương vội hỏi.

“Đánh cái so sánh.” Lương Tư Cầm nhặt lên một khối bùn đất, “Có câu nói là: ‘Nước tới đất ngăn’, nếu như Hoàng Hà vỡ đê, cái này một khối bùn đất chặn được sao?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu, Lương Tư Cầm nói ra: “Thổ có thể khắc nước, thế nhưng là nước nhiều thổ ít, kia cũng vô dụng.”

“Không sai.” Nhạc Chi Dương thở dài, “Đạo lý có thể thực hiện, nhưng ta tu vi không đủ.” Hắn suy nghĩ một chút, bỗng phần chấn, “Lão tiên sinh, ta đem « Linh Phi Kinh » nói cho người nghe, tiên sinh tu vi bằng ta gấp trăm lần, sau khi luyện thành, liền có thể như ta cũng như thế tự cứu.”

Lương Tư Cầm lại là khẽ giật mình, chú mục Nhạc Chi Dương, bỗng nhiên nở nụ cười. Nhạc Chi Dương gặp hắn vui vẻ, chỉ coi biện pháp có hiệu quả, nhất thời mặt mày hớn hờ, chợt nghe Lương Tư Cầm nói ra: “Hào hài tử, người dụng tâm không tệ, đáng tiếc vẫn là không được.”

Nhạc Chi Dương vào đầu ngâm một thùng nước đá, chỉ từ trán lạnh tới chân tâm, nửa ngày hỏi: “Đây là vì sao?”

Lương Tư Cầm nói ra: ” ‘Chu Lưu Lục Hư Công’ một khi luyện thành, chính là thiên hạ nội công lò luyện.”

“Lò luyện?” Nhạc Chi Dương động dung nói, ” hẳn là bất luận cái gì nội công gặp gỡ, đều sẽ bị nó nóng chảy hay sao?”

“Hóa đến sạch sẽ, vô tung vô ảnh.” Lương Tư Cầm khắp lơ đãng nói, ” ta luyện bất luận cái gì nội công, kết quả đều lại biến thành Chu Lưu Lục Hư Công; người khác bất luận cái gì nội lực chân khí, vừa vào trong cơ thể ta, cũng lại biến thành ‘Chu Lưu Lục Hư Công’ .”

Nhạc Chi Dương sửng sờ một lát, còn chưa từ bỏ ý định, nói ra: “Như luận như thế nào, ta đem kinh văn niệm cho người nghe, có lẽ có phát hiện.” Không đợi Lương Tư Cầm trả lời, phối hợp niệm lên « Linh Phi Kinh 》 kinh văn.

Lương Tư Cầm vốn muốn từ chối, nhưng biết Nhạc Chi Dương nóng lòng báo ân, không đành lòng cô phụ hảo ý của hắn, lập tức im ngay không nói, buông xuôi bỏ mặc.

Phía trước tam thiên, Lương Tư Cầm đều là thờ ơ, nghe được « Linh Phi thiên », hẳn có chút bộc lộ kinh ngạc, ngồi thẳng người, ngưng thần lắng nghe, một bên nghe một bên gật đầu.

Đợi đến Nhạc Chi Dương niệm xong, Lương Tư Cầm không khỏi thở dài, nói ra: “Linh Đạo Nhân nhất đại kỳ nhân, không thể cùng chi giao thủ, thật là bình sinh việc đáng tiếc.”

Nhạc Chi Dương vui vẻ nói: “Tiên sinh nhưng có phát hiện gì.”

“Phát hiện không thể nói.” Lương Tư Cầm nói nói, ” bất quá Linh Đạo Nhân như tại, có thể giúp ta một chút sức lực.”

Nhạc Chi Dương vẻ mặt đau khổ nói: “Nói tới nói lui, vẫn là ta bản lĩnh quá kém.”

“Người không cần thiếu tự trọng!” Lương Tư Cầm cười cười, “Phản người, đạo chi động. Thế gian vạn vật, vừa cực phản nhu, nghèo sau đó thông. Tiên tổ phụ võ công quá mức bá đạo, Linh Đạo Nhân võ công thất chi khiêm lui. Người xảo đến tạo hóa, thân kiêm hai, cương nhu tràn đầy, đều có thể tính thống nhất của các sự vật tương phản, nếu có thể dung hội quán thông, ngày sau thành tựu, chỉ ở Linh Đạo Nhân phía trên, không kém Linh Đạo Nhân.”

Những lời này giống như thể hồ quán đỉnh, Nhạc Chi Dương trước mắt quang minh, xuất hiện một cái trước nay chưa từng có cảnh giới. « Linh Phi Kinh 》 cũng tốt, “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” cũng được, đồng đều là người khác sáng tạo, nếu có thể dung hội quán thông, không hẳn không thể sáng tạo ra một môn hoàn toàn mới võ công.

Ý tưởng đến đây, Nhạc Chi Dương nhướng mày nắm tay, vui vô cùng, tim hình như có một đám lửa, thiêu đến hắc không thở nổi.

Lương Tư Cầm nhìn ra hắc tâm tư, mỉm cười, lại nói ra: “Đương nhiên còn có một cái biện pháp, người ‘Chuyển Âm Dịch Dương Thuật’ đã có căn cơ. Ta đem ‘Chu Lưu Lục Hư Công’ truyền thụ cho người, tuy có ‘Lục Hư Kiếp’, nhưng lấy tư chất của người, là có thể vượt qua hai kiếp, năm trong vòng mười năm, hoành hành thiên hạ, đương không đối thủ.”

“Không!” Nhạc Chi Dương thốt ra, “Ta không học!”

“Làm sao?” Lương Tư Cầm hỏi nói, ” người sợ Lục Hư Kiếp?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu nói: “So với võ công, ta càng yêu âm nhạc.”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 110 : Chương 110: Lòng Dạ Rắn Rết (Chín)

Chương 110: Lòng dạ rắn rết (chín)

Lương Tư Cầm nhìn chăm chú hắn nửa ngày, chợt cười nói: “Rất tốt, rất nhiều người vì cầu cường đại, quên bản tâm. Thật tình không biết, thị phi thành bại, đều là hư ảo, người có thể không quên bản tâm, bỏ qua vô địch thiên hạ hư danh, chỉ bằng điểm này, đã thắng qua rất nhiều người.”

Nhạc Chi Dương hưng phấn một trận, nhớ tới dưới mắt tình thế, hỏi: “Lão tiên sinh, người như thế nào thoát kiếp? Lại như thế nào đến chỗ này?”

Lương Tư Cầm nói: “Ta có thể thoát kiếp, nhờ có người cùng Chu Vi.”

“Ta cùng Chu Vi?” Nhạc Chi Dương rất là kinh ngạc, “Chúng ta làm cái gì?”

“Hai người các người người đang ở hiểm cảnh, trong lòng ta lo lắng, một linh bất diệt, có thể cầu sống trong chỗ chết, đề xuống đi loạn chân khí. Chỉ là kinh lịch đại kiếp, suy yếu đã đến, Bát bộ chi chủ lại không ở kinh thành, lưu thủ chỉ có một vị nữ đệ tử, ta truyền tin cho nàng, để nàng cứu các người. Qua mấy ngày, nàng trở về cáo tri, nói người cùng Chu Vi gặp Ô Hữu Đạo độc thủ. Ta hỏi ai người nói, nàng nói là Uyên Đầu Đà đồ nhi, hòa thượng kia giáo hoạt nhiều gian trá, ta suy nghĩ hắn chưa hẳn có thể tin. Khi đó ta tình hình hồng bát, bất lực đi xa, thẳng đến mấy ngày trước đó, mới hành động tự nhiên, lập lập tức chạy tới Quát Thương Sơn. Đúng lúc gặp Diệp Linh Tô suất Diêm bang, Đông Đảo tiến đánh “Độc vương tông”,

chặn cốc khẩu, ta bản muốn nhìn một chút có đường khác hay không kính nhập cốc, nghe người phát ra tiếng gào, cho nên đến đây điều tra.”

Lương Tư Cầm hơi hột, nhưng lấy hấn tên cao vọng trọng, vì hai cái hậu sinh nam nữ, không để ý thiên kiếp, không chối từ khổ cực. Nhạc Chi Dương hết sức cảm động, quỳ xuống nói ra: “Lão tiên sinh ân đức, tiểu tử suốt đời khó quên.”

Lương Tư Cầm đỡ dậy hấn nói: “Người là nửa cái cổ khô, ta là nửa một phế nhân. Người gặp thời điểm, ta cũng không có làm cái gì, như thế nào gánh chịu nổi ‘Ân đức’ hai chữ?”

Nhạc Chi Dương giật mình nói: “Nửa một phế nhân? Tiên sinh cố gì nói ra lời ấy?”

“Trải qua cãm thành một kiếp, ta chân khí trong cơ thể càng phát ra hỗn loạn, hơi không cẩn thận, ‘Lục Hư Kiếp’ liền sẽ ngóc đầu trở lại. Bây giờ ta chỉ có thể làm một ít kỹ thuật khéo léo, gạt gỡ cao thủ chân chính, không muốn ngọc thạch câu phần, chỉ có chuồn mất.” Lương Tư Cầm nhìn một chút hai tay, sâu kín thở dài một hơi.

Nhất đại kỳ nhân nghèo túng đến tận đây, Nhạc Chi Dương trong lòng một trận khổ sở. Lương Tư Cầm quần bách như vậy, vẫn mạo hiểm chạy đến, ân sâu nghĩa nặng, càng phát ra làm cho người cảm động, lập tức nói ra: “Lão tiên sinh, ta đi cứu Chu Vi, người tìm bí ẩn chỗ, hảo hảo điều dưỡng thân thể.”

“Không cần.” Lương Tư Cầm cười cười, “Ta có thể dịch dung, cừu gia tìm ta cũng không dễ dàng.”

Nhạc Chi Dương vỗ trán một cái, cười nói: “Ta đem chuyện này quên!” Lại hỏi, “Diệp Linh Tô tiến đánh ‘Độc vương tông’ chuyện gì xảy ra?”

“Còn không phải là bởi vì người?” Lương Tư Cầm nói nói, ” nàng nghe nói người chết, lập chí báo thù cho người, triệu tập Diêm bang hảo thủ, Đông Đảo đệ tử cũng nghe tiếng chạy đến tham chiến. Song phương đều có tử thương, đánh cho khó phân thắng bại.”

Nhạc Chi Dương trong lòng cảm khái, suy nghĩ mỹ nhân ân nặng, khó mà tiêu thụ, hai người quen biết đến nay, phần lớn là Diệp Linh Tô có ân với hãn, Nhạc Chi Dương phấn thân khó báo. Bây giờ Diệp Linh Tô lại vì hãn nhắc lên gió tanh mưa máu, cái này một bút ghi nợ, không biết như thế nào còn lên. Hãn trầm mặc lúc hứa, lại hỏi: “Diêm bang tăng thêm Đông Đảo, đánh không lại một cái ‘Độc vương tông’ a?”

“‘Độc vương tông’ trưởng tại dùng độc, cũng không phải là ý vào võ công.” Lương Tư Cầm ngừng một lát, “Huống chi, còn có Yến Nhiên Sơn trợ trận.”

“Yến Nhiên Sơn ở xa Mạc Bắc, như thế nào đuổi tới Giang Nam?”

“Còn không phải hòa thượng kia, không biết hãn dùng thủ đoạn gì, vậy mà thuyết phục Thiết Mộc Lê.”

“Thiết Mộc Lê đến rồi?” Nhạc Chi Dương khuôn mặt có chút động, hãn chưa thấy qua người này, thế nhưng là đã nghe danh từ lâu.

“Ngày khác trước hạ chiến thư, nhưng chậm chạp chưa tới.”

“Diệp cô nương đối phó thế nào?” Nhạc Chi Dương rầu rĩ nói.

“Nơi đây không người là Thiết Mộc Lê đối thủ.” Lương Tư Cầm nhíu nhíu mày, “Đông Đảo hãn là sẽ tìm Vân Hư!”

“Vân Hư cũng tới?” Vừa nghĩ tới “Bàn Nhược Tâm Kiếm”, Nhạc Chi Dương liền cảm giác đầu đầu không thôi, nhìn một chút Lương Tư Cầm, trong lòng không cam lòng: “Rồng khốn chỗ nước cạn bị tôm trêu, không

có ‘Lục Hư Kiếp’, lấy Lão tiên sinh bản sự, Vân Hư cùng Thiết Mộc Lê đây tính toán là cái gì?” Nghĩ được như vậy, hắn “A nha” kêu lên một tiếng.

Lương Tư Cầm chả trách: “Thế nào?” Nhạc Chi Dương nói ra: “Ngày đó cấm trong thành, chúng ta từng tại một chỗ. Vân Hư gặp ta, phải dùng ‘Bàn Nhược Tâm Kiếm’ bức ta thổ lộ tiên sinh hạ lạc, người ta chưa từng thấy qua còn tốt, bây giờ gặp mặt, ta vạn nhất không ngăn cản được hắn tâm kiếm làm sao bây giờ?”

“Vân Hư nếm qua đau khổ, chưa hẵn dám tới tìm ta.” Lương Tư Cầm nghĩ nghĩ, “Không qua nhân tâm khó liệu, ổn thỏa lý do, người ta lẫn vào đám người, tùy thời mà động.”

“Làm sao lẫn vào đám người?” Nhạc Chi Dương lăm bằm, “Nhận biết ta người nhiều, sớm biết liền không cạo sợi râu .”

“Cái này không khó.” Lương Tư Cầm nói nói, ” ta dạy cho người một cái ‘Dịch cân súc cốt’ biện pháp, có thể biến đổi thân hình.” Nói xong cáo lấy vận khí quyết khiếu.

Nhạc Chi Dương y theo cách đó mà làm, hóp bụng co lại eo, trông rỗng thấp nửa thước, lại lấy thảo dịch bùn đất bôi lên gương mặt, nhất thời thần thái mất hết, biến thành một cái eo lưng còng xuống bình thường nam tử; Lương Tư Cầm cũng vận công dịch dung, biến thành một cái mặt ủ mày chau trung niên hán tử; hai người sóng vai đi cùng một chỗ, toàn không gây cho người chú ý.

Đến Kính Hồ, hai người giấu ở rừng cây hậu quán chiến, xuyên thấu qua nhánh Diệp Vọng đi, trên mặt hồ trôi nổi rất nhiều thuyền, dài ước chừng hai trượng, bốn phía cũng có vòng mái chèo, đầu thuyền dựng nên sừng rồng, từ người thao túng, văng lai như bay. Nhạc Chi Dương nhưng

cảm giác thuyền nhỏ nhìn quen mắt, trầm ngâm ở giữa, chợt nghe Lương Tư Cầm nói ra: “Đây là ngàn dặm thuyền.”

Nhạc Chi Dương giật mình nhớ tới, ngày đó đuổi theo Xung Đại Sư cùng Thích Vương Tôn chính là cưỡi này thuyền, chỉ là thuyền biển quy mô khổng lồ, những thuyền này chỉ muốn nhỏ hơn rất nhiều.

Chợt nghe trong cốc truyền đến khèn, soạt liên thanh, trong hồ nhảy lên ra mấy chục con cự mãng, quần quần, cắn đến cắn, công kích trên thuyền Diêm bang đệ tử. Hai người đệ tử né tránh không kịp, bị cuốn lấy hai chân, kéo vào trong hồ, nước hồ khoáng khắc biến đỏ, huyết thủy ùng ục ùng ục mọc lên, khác có đệ tử thụ thương, nằm tại trong đò rên rỉ.

Đột nhiên, Diêm bang trong trận cũng vang lên khèn, một đầu ngàn dặm thuyền xông ra “Màu bối hạp”, thẳng tắp lái về phía giữa hồ, Diệp thuyền chính là Sở Không Sơn, Xà phu nhân đứng tại đuôi thuyền, tay nâng khèn, ngưng thần thổi. Chỉ gặp cự mãng co đầu rút cổ, ứng thanh lui về trong nước.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy buồn bực, “Độc vương tông” biết rõ Xà phu nhân cũng có ngự rắn chi năng, dùng cái gì còn muốn thúc đẩy trần nước công kích. Nghĩ lại ở giữa, chợt nghe Lương Tư Cầm kêu lên: “Không được!”

“Làm sao...” Nhạc Chi Dương lời vừa ra miệng, soạt, xà phu bên người thân nước hồ vỡ toang, một đạo hắc ảnh phóng lên tận trời, cầm trong tay dao găm đen nhánh, như thiểm điện nhào về phía Xà phu nhân.

Xà phu nhân ở bên trong, Diêm bang một phương chỉ biết trong hồ có giấu độc vật, vạn không ngờ được trong hồ có người ẩn núp, một kích này thế như phong lôi, chủ thủ chính giữa Xà phu nhân lồng ngực. Sở Không Sơn một tiếng gào to, thiết mộc kiếm như gió đâm ra, thích khách rút ra chủ thủ, xoay tay lại đón đỡ, thế nhưng là Sở Không Sơn một kiếm này

nén giận mà phát, cuối cùng bình sinh chi năng, chủy thủ đụng phải thân kiếm, liền bị đánh bay, mũi kiếm cong vẹo, đâm về hăn ngực trái.

Thích khách hết sức ngửa về sau một cái, soạt trở xuống trong hồ. Sở Không Sơn một kiếm đâm vào không khí, đuổi tới đuôi thuyền, nhìn chăm chú nước hồ, trong nước cự trăn tới lui, chỗ nào còn có bóng người. Sở Không Sơn rất là ảo não, cúi người đỡ dậy Xà phu nhân, chủy thủ đâm xuyên phổi, vết thương xuy xuy toát ra máu đen.

“Bạch Lộ!” Sở Không Sơn trong lòng biết không cứu, trầm thống gọi nói, ” Bạch Lộ!”

Xà phu nhân cực lực mở hai mắt ra, dao găm bên trên chi độc kiến huyết phong hầu, nhưng nàng cả đời chìm đắm độc dược, kháng độc chi năng khác hăn với thường nhân, lại có Mâu Ni Châu bàng thân, dù cho bên trong dao găm, cũng không lập tức chết đi, run giọng nói: “Không núi, trước khi chết gặp người, ta chết cũng không tiếc... Chỉ là ta... Ta có lỗi với Diệp cô nương...”

Sở Không Sơn sững sờ, hỏi: “Người nói cái gì?”

“Nhạc Chi Dương hăn, hăn...” Kịch độc phong hầu, Xà phu nhân tiếng nói tê liệt, lên tiếng không được, run rẩy lấy ra Mâu Ni Châu, giao cho Sở Không Sơn trong tay, ngoạ đầu, chết rồi.

Sở Không Sơn trong lòng chua xót, già mắt ẩm ướt, hăn tính tình phong lưu, nhưng rất nặng tình ý, phàm là kết giao nữ tử, đều là phát ra từ thực tình, biệt ly về sau, đối phương nếu có điều mời, cũng không khỏi hết sức nỗ lực. Xà phu nhân vì hăn hủy dung thủ trinh, Sở Không Sơn rất là cảm động, hăn cuộc đời yêu thích sắc đẹp, lại cũng không chê xấu, tới sớm chiều tương đối, lúc này gặp nàng chết, trong lòng ngực cực kỳ bi ai không hiểu, chưa phát giác có chút thất thần.

Hoa, một tiếng tiếng nước chảy, bóng đen vạch nước, chủ thủ hóa thành ô quang, đâm về Sở Không Sơn hậu tâm.

Thích khách cả gan làm loạn, giết xà phu nhân chi sau nấn ná không đi, ẩn núp trong nước, thừa dịp Sở Không Sơn phân tâm, đột phát sát cơ.

Chủ thủ nhanh chóng xảo trá, Sở Không Sơn trở lại không kịp. Mắt thấy nhất đại kiếm khách mệnh tang tại chỗ, đột nhiên vài điểm kim quang phá không phóng tới, thích khách vội vàng thu hồi chủ thủ, đánh rớt mấy viên kim châm, nhưng mà cẩn thận mấy cũng có sơ sót, một viên kim châm chui vào dưới sườn, thích khách kêu lên một tiếng đau đớn, ngư dợc vào nước, bọt nước văng khắp nơi.

Bóng trắng lấp lư, Diệp Linh Tô rơi vào đuôi thuyền, tay nhặt “Dạ Vũ Thần Châm”, ngừng mắt nhìn chăm chú nước hồ, chỉ thấy trường xà bóng đen, không thấy thích khách tung tích.

Sở Không Sơn tấm lấy gương mặt, cầm kiếm đứng dậy, Diệp Linh Tô nhìn một chút Xà phu nhân, thở dài: “Sở tiên sinh, bớt đau buồn đi.”

Sở Không Sơn yên lặng gật đầu, đưa mắt nhìn về nơi xa, chợt thấy một người chui ra nước hồ, leo đến cốc khẩu bên bờ. Hắn thân thể thon dài, một thân bóng loáng đen nhánh da răn nước dựa vào, che kín diện mạo tay chân, coi trọng hạ tựa như một đầu vỏ đen đại mãng. Hắn đột nhiên xốc lên khăn trùm đầu, lộ ra diện mục thật sự, tuổi chừng ba mươi, khuôn mặt gầy cao, mũi thẳng môi mỏng, giống như nhập nhèm chưa tỉnh, hai mắt nửa mở nửa khép, cùng hắn gió táp chớp thân thủ một trời một vực.

“Đó là ai?” Diệp Linh Tô nhíu mày hỏi.

“Võng Lượng Dương Hận.” Mạnh Phi Yến kiến thức uyên bác, “Yến nhưng tứ quý một trong, Thiết Mộc Lê đồ đệ, truyền thuyết hắn sẽ ẩn thân, cận thân thuật ám sát độc bộ thiên hạ.”

Dương Hận đem đồ lặn tuột đến bên hông, lấy ra một cây tiểu đao, lấy ra dưới sườn kim châm, ngẩng đầu trông lại, mảnh trong mắt lóe lên một đạo duệ mang.

Chợt nghe khèn lại vang, trần nước ngo ngoe muốn động. Xà phu nhân có thể chế phục trần nước, lại biết rõ “Độc vương tông” hư thực, đối phương đưa nàng xem vì họa lớn trong lòng, cố ý dụ nàng ra, Dương Hận giấu ở trong nước, một kích trí mạng. Xà phu nhân vừa chết, trần nước lật thuyền giết người, lại cũng không có người có thể chế,

Nhạc Chi Dương một bên nhìn thấy, chưa phát giác lòng bàn tay đổ mồ hôi, làm sao tay không khèn, không thể thổi tương trợ. Chợt thấy Diệp Linh Tô ngẩng đầu lên, cất giọng kêu lên: “Bách câu lưới!”

Thanh âm thanh thúy, quanh quẩn trên hồ. Diêm bang đệ tử nhao nhao từ đáy thuyền rút ra một trường lưới đánh cá, trên mạng treo đầy sáng loáng móc sắt. Lúc này trần nước hô ứng khèn, cạnh tướng nhảy lên xuất thủy mặt, chúng đệ tử ném ra ngoài câu lưới, bao phủ trần nước, trần nước đại lực giãy dụa, làm sao lực lượng càng lớn, móc sắt đâm vào càng sâu. trần nước da dày thịt thô, cũng là máu tươi chảy dài, có đem lưới kéo vào trong nước, vẫn là không kế tránh thoát, máu tươi cuộn cuộn dâng lên, đem ngàn dặm thuyền bốn phía nước hồ nhuộm đỏ. Trong nước độc rận, độc địa vô số, thừa cơ chui vào trần nước thể nội, hút máu, ăn thịt hẵn, một chút thời gian, trần nước một mệnh ô hô.

Diêm bang đệ tử gặp không giãy dụa nữa, mới thu lưới, kéo trần nước, gặp cả người độc trùng, đều hãi nhiên biến sắc.

Một trận này, trần nước tử thương thảm trọng. Khèn điệu gấp rút, còn lại trần nước ứng thanh rút đi, cũng không dám lại tới gần “Ngàn dặm thuyền”. Diêm bang đệ tử cùng kêu lên reo hò, vang vọng trên hồ.

“Độc vương tông” giết Xà phu nhân, vạn không ngờ được đối phương còn có hậu thủ. trăn nước vừa lui, trên hồ mất đi phòng ngự, ngàn dặm thuyền thẳng đến cốc khẩu.

Diêm bang đệ tử lên bờ, Dương Hận cùng “Độc vương tông” đệ tử lui vào thạch trận, lúc này một trận tanh hôi bay tới, ong ong ong, thi ong hàng ngàn hàng vạn, khói đen xông ra thạch trận.

“Châm lửa!” Diệp Linh Tô duệ phát thanh lệnh, Diêm bang đệ tử nhóm lửa bó đuốc, hơi khói tràn ngập, bó đuốc dùng “Xương khô cỏ” đâm thành, thiêu đốt phát ra khói đặc, thi ong nhất là căm hận, khói lửa cùng một chỗ, nhao nhao lên tới chỗ cao, gió lốc giống như bay đi.

Vừa muốn buông xuống bó đuốc, chợt có đệ tử chỉ về đằng trước la hoảng lên, đám người định nhìn lại, thạch trận bên trong leo ra rất nhiều rắn độc, lộng lẫy dây dưa, vô số kể, thế như một cỗ trục lưu mãnh liệt mà tới.

“Năm lá lưỡi đao!” Diệp Linh Tô ra lệnh một tiếng, chúng đệ tử thối lui đến trên thuyền, lấy ra một mặt rộng lớn nặng nề tấm ván gỗ, dù sao năm thước, tấm bên trong rỗng ruột, có giấu lưỡi đao sắc bén, năm mảnh lưỡi đao kết thành một cái đao vòng, một tấm ván gỗ hai mươi lăm cái đao vòng, liên kết bánh răng ổ trục, nối thẳng hậu phương bàn đạp.

Chúng đệ tử đem tấm ván gỗ để dưới đất, nối thành một mảnh, trên dưới khởi động bàn đạp, đao vòng cùng nhau chuyển động, phát ra ô ô tiếng vang kỳ quái. Rắn độc bò lên trên tấm ván gỗ, tiểu nhân liên tiếp đứt từng khúc, lớn bụng xé ra cũng không hề hay biết, một đường bò qua tấm ván gỗ, nội tạng ven đường vấy xuống, đến tấm ván gỗ cuối cùng, sớm có đệ tử xách đao chờ, ánh đao lướt qua, chặt đứt đầu rắn.

Không bao lâu, trên bảng xác rắn chồng chất như núi, hậu phương rắn độc vẫn là không đứt vọt tới, bày rắn thụ thúc đẩy, căn bản chỉ có tiến

không có lùi, lưỡi đao bị xác rắn hài cốt kẹt lại, nhao nhao mất đi hiệu lực. Diệp Linh Tô thấy tình thế không đúng, quát: “Thối lui đến trên thuyền.”

Chúng đệ tử lên thuyền cách bờ, bày răn ủng đến bên hồ, ngẩng đầu le lưỡi, chỉ chít. Diệp Linh Tô quan sát một chút, kêu lên: “Phun vân xa!”

Đám người khiêng ra một cái cỗ quái khí giới, mỗi thuyền một bộ, dáng như Ngư Long, phần đuôi, lưng cũng có lỗ thủng, dưới bụng liên kết một cái to lớn thối cháy ống bễ, đầu phun ra một cây ống trúc, cỡ khoảng cái chén ăn cơm, dài khoảng năm thước.

“Rót dầu!” Diệp Linh Tô vừa dứt lời, đám người ôm lấy cái bình, đem dầu cây trầu đổ vào “Phun vân xa” trên lưng lỗ thủng.

“Cao xạ!” Diệp Linh Tô lại kêu một tiếng, đám người đè xuống đuôi xe, đầu xe ống trúc chỉ xéo thiên khung, hai người đồng thời nâng lên ống bễ, xuy xuy xuy, dầu cây trầu từ ống trúc bắn ra, giữa trời hóa thành một trận dầu mưa, dồn dập, rơi vào bày răn.

“Phun vân xa” đã nhiều lại mật, tầm bắn đến mười trượng, dầu cây trầu khắp nơi trên đất chảy xuôi, rắn độc toàn thân là dầu, lập loè tỏa sáng. Diệp Linh Tô từ Mạnh Phi Yến trong tay tiếp nhận bó đuốc, liếc nhìn lại, hơi cảm giác không đành lòng, chợt cắn răng một cái, dùng sức ném ra. Bó đuốc rơi vào mười trượng bên ngoài, âm ầm, bày răn bốc cháy lên, bên hồ trên bờ, hóa thành một cái biển lửa. Tiểu xà thiêu chết đốt cháy khét, đại xà toàn thân dục hỏa, rơi quá mức hương phía lúc đầu mãnh nhảy lên, bởi như vậy, chưa thấm dầu cây trầu rắn độc cũng bị nhen lửa, hậu phương rắn độc tranh nhau chen lẫn trốn về thạch trận, thạch trận bên trong vang lên mấy tiếng kêu thảm, lại là “Độc vương tông” đệ tử ý đồ xua đuổi rắn độc, bị nổi điên bày răn cắn bị thương.

Chưa qua một giây, dầu cây trầu đốt sạch, thể lửa ít nghỉ, thạch trận bên trong yên lặng lúc hứa, còn sót lại bày răn bỗng trào ra ngoài, thể tới hoảng

loạn, không để ý tàn lửa chưa diệt, một đầu tiến vào trong lửa.

“Ồ!” Mạnh Phi Yến kinh ngạc nói, ” những súc sinh này không muốn sống nữa?”

“Không đúng.” Diệp Linh Tô tuyết trắng khuôn mặt lên ba động, “Đằng sau có cái gì.”

Tiếng nói vừa dứt, một cổ hắc thủy từ thạch trận bên trong chảy ra, những nơi đi qua, rắn độc vô luận chết sống, đều hóa thành bạch cốt.

“Đây là cái gì nước?” Mạnh Phi Yến ghen ngào kêu sợ hãi.

“Không phải nước!” Sở Không Sơn lắc đầu, “Là kiến độc!”

“Hắc thủy” tuôn ra gần, quả nhiên là rất nhiều màu đen con kiến, cái đầu lớn qua đồng loại, lít nha lít nhít, nhìn đến kinh hãi. Kiến độc không sợ hỏa diễm, tre già măng mọc, lưu lại vô số kiến thi, hỏa diễm cũng bị dập tắt.

“Tươi!” Diệp Linh Tô lạnh lùng lên tiếng, đám người lấy ra một đoạn da trâu ống mềm, một đầu tiếp nhập nước hồ, một đầu tiếp tại phun vân xa phần đuôi.

“Bình bản!” Diệp Linh Tô cao kêu một tiếng. Đám người để nằm ngang thân xe, phun miệng đối diện bờ hồ, tiếp theo nâng lên ống bễ, nước hồ rút nhập trong xe, lại từ ống trúc bắn ra. Mấy chục cổ phun vân xa cùng một chỗ phun nước, cỡ khoảng cái chén ăn cơm cột nước quét đình cày huyết, xông đến bày kiến thất linh bát lạc, tụ lại tán, tản lại tụ, tại chỗ chết đuối vô số, cũng không ít bị xông vào trong hồ.

Một trận này thủy công, chừng kéo dài nửa canh giờ, trên bờ, mặt hồ kiến thi phiêu đảng, lít nha lít nhít, còn lại một chút, chập vật lui về thạch trận.

Diệp Linh Tô giương một tay lên, đám người đình chỉ phun nước, thu hồi khí giới, chỉnh tề như một.

“Bé con này mà có Đại tướng chi phong!” Lương Tư Cầm nhin không được nói nói, ” Diêm bang đám ô hợp, trải qua nàng một phen huấn luyện, thế mà ra dáng, kỷ luật sâm nghiêm. Xem ra, nàng là hạ quyết tâm muốn tiêu diệt ‘Độc vương tông’ !”

Không đến một năm công phu, Diệp Linh Tô liền đem Diêm bang quân hạt đến tận đây, Nhạc Chi Dương bội phục sau khi, tự nghĩ không cách nào làm được, trong lòng đã vì Diệp Linh Tô vui vẻ, lại cảm giác tự ti mặc cảm, nói ra: “Chu Vi còn trong cốc, Diệp cô nương cũng không biết, nếu như tiến đánh quá mau, Ô Hữu Đạo chó cùng rứt giậu, hại công chúa làm sao bây giờ?”

Lương Tư Cầm nói ra: “Ô Hữu Đạo là cái bao cỏ, hòa thượng kia lại không ngốc. ‘Độc vương tông’ rơi hạ phong, sống chết trước mắt, công chúa thế nhưng là cứu mạng thể đánh bạc.”

“Ta nhìn ‘Độc vương tông’ chưa chắc sẽ thua.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” chỉ cần thiết hạ mai phục, kia một mảnh thạch trận rất khó thông qua.”

Lương Tư Cầm khẽ lắc đầu: “Ta nếu là nữ oa nhi, liền sẽ không vào trận.”

“Vì cái gì?” Nhạc Chi Dương sững sờ.

Lương Tư Cầm vẫn chưa trả lời, chợt nghe Ô Hữu Đạo thanh âm từ thạch trận truyền ra: “Diệp Linh Tô, người ở bên ngoài ra về ta đây tính là gì? Có gan tiến thạch trận bên trong đến, lão tử dạy người làm người như thế nào!”

“Ai nói ta muốn vào trận?” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” ta liền thủ ở chỗ này, chờ bên trên mười ngày nửa tháng, trong cốc chỉ có được liệu, không có lương thực, ruộng đồng đều ở bên hồ, tôm cá đều trong hồ. Ta cắt đứt thủy đạo, ngăn chặn cốc khẩu, một khi ngoại viện không đến, người nuôi một đám lớn độc vật, đến lúc đó đói, không chừng sẽ đem chủ nhân ăn hết.”

Ô Hữu Đạo nhất thời im lặng, trong cốc vốn có một đầu mật đạo thông hướng cốc bên ngoài, năm đó Thiên Cơ Cung rút lui, vì cách trở nguyên quân, dẫn bạo thuốc nổ, chấn sụp đổ mật đạo. Cho nên so với Thiên Cơ Cung thời điểm, “Độc vương cốc” càng là một chỗ chân chính tử địa, một khi phong tỏa cốc khẩu, trong ngoài ngăn cách, trong cốc không có cấp dưỡng, chết đói chỉ là phụ, càng đáng sợ chính là trong cốc nuôi rất nhiều độc vật, những vật kia bản tính ác độc, số lượng lại nhiều, một khi đói đỏ mắt, Thiên Vương lão tử cũng không nhận.

Ô Hữu Đạo lại hồi hận vừa hận, hồi hận chính là quá ỷ lại cốc bên ngoài 'Độc nô', trong cốc cực ít trữ hàng lương thực, hận chính là Xà phu nhân ăn cây táo rào cây sung, tiết lộ trong cốc nội tình. Ô Hữu Đạo độc vật tầng tầng lớp lớp, Diệp Linh Tô luôn có thể thông dong ứng phó, cái gọi là: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng”, ở trong đó Xà phu nhân cư công chí vĩ.

Từ khi Diệp Linh Tô đánh vào quỷ môn, song phương đấu một tháng có thừa, trong cốc tồn lương sắp hết, Diệp Linh Tô không có chút nào bỏ qua ý tứ. Diêm bang tài hùng thế lớn, hao tổn bên trên một năm nửa năm cũng không phải việc khó, đến lúc đó, Ô Hữu Đạo xương cốt đều bị Huyết Chu gặm sạch .

Ô Hữu Đạo càng nghĩ càng giận, một bồn lửa giận đều phát trên người Xung Đại Sư, chỗ thùng mắng: “mẹ kiếp, con lừa ngốc, người nói Thiết Mộc Lê muốn tới, làm sao ngay cả cái rằm bóng hình đều không có?”

Xung Đại Sư cười nói: “Việc này còn phải hỏi Dương huynh.” Dương Hận nói ra: “Gia sư thân là Quốc sư, một ngày trăm công ngàn việc, có lẽ có ít trì hoãn?”

Ô Hữu Đạo nổi giận đùng đùng nói ra: “Ta nhìn hắn là cố ý kéo dài, hừ, ta biết hắn có ý đồ gì!”

“Tông chủ quá lo lắng.” Xung Đại Sư cười nói, “Quốc sư nếu không có thành ý, dùng cái gì phái Dương huynh tới, hôm nay nếu không phải Dương huynh, lại như thế nào có thể giết Xà phu nhân, trừ bỏ tông chủ cái họa tâm phúc.”

Ô Hữu Đạo thần sắc hơi chậm, gật đầu nói: “Dương lão đệ thứ tội, coi như ta nóng lòng. Họ Diệp tiểu nương bì điều võ giương oai, coi là thật để cho người ta tức nổ bụng. Không thành, ta phải giết một giết uy phong của nàng.” Lấy ra linh đan đựng đưa.

Cổ khôi tuân lệnh, giết ra thạch trận. Diệp Linh Tô vung tay lên, bang chúng giơ lên nổ cơ, phát ra một trận hỏa tiễn, bắn trúng cổ khôi, cháy hừng hực. Cổ khôi không sợ đao thương, thế nhưng là liệt hỏa đốt người, vẫn là thống khổ gian nan, có loạn nhào đi loạn, thẳng đến đốt thành một đồng vôi, có xông vào nước hồ, diệt trừ hoả diễm, bơi về phía ngàn dặm thuyền, không muốn trên thuyền người sớm có phòng bị, vung ra “Bách câu lưới”, giống như đối phó trăm nước, đem nó vây ở trong lưới, sau đó đao kiếm chảy xuống ròng ròng, tận hưởng cổ khôi hai mắt chào hỏi.

Nhạc Chi Dương biết rõ cổ khôi linh trí mãnh liệt, sống không bằng chết, gặp chết thảm bộ dáng, vẫn cảm giác nan giải qua, hai mắt nhắm lại, không đành lòng lại nhìn.

Chợt nghe Lương Tư Cầm thở dài: “Người tiểu tử này, so với nữ oa nhi kia thiếu một sợi chơi liều. Từ xưa ‘Từ không nắm giữ binh’, người như mang binh đánh giặc, chỉ sợ phải bị thua thiệt!”

“Sợ cái gì?” Nhạc Chi Dương nói nói, ” ta lại không mang binh đánh giặc.”

“Vậy nhưng khó nói...” Lương Tư Cầm nói còn chưa dứt lời, chợt nghe trời bên trên truyền đến một tiếng duệ gọi, ngẩng đầu nhìn lại, một con to lớn kim điêu quanh quần trên không trung.

“Đến rồi!” Lương Tư Cầm nhú nhú mày.

“Ai nha?” Nhạc Chi Dương vừa dứt lời, nơi xa truyền đến một tiếng hét dài, hùng hồn cứng cáp, dãy núi đều vang.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 111 : Chương 111: Ba Trận Phân Thắng Bại (Một)

Chương 111: Ba trận phân thắng bại (một)

Ô Hữu Đạo được ăn cả ngã về không, vất vả nuôi dưỡng cổ khô chết hơn phân nửa, may mắn trốn về đến mấy cái, cũng mắt thấy không sống được. Tâm hắc như nhỏ máu, khí đến liên tục đậm chân, nghĩ muốn xông ra thạch trận cùng Diệp Linh Tô liều mạng, Xung Đại Sư tốt khuyên xấu khuyên, mới đem hắc khuyên nhủ.

Chính phụng phịu, chợt nghe tiếng gào trùng thiên, Ô Hữu Đạo sững sờ, Dương Hận lại là mắt nhỏ đột ngột trương, duệ âm thanh kêu lên: “Quốc sư đến .”

Ô Hữu Đạo vui mừng quá đổi, định nhãn nhìn lại, màu bối hấp khẩu lái tới một đầu ngàn dặm thuyền. Trên thuyền chở bốn người, Diệp Linh chính là một cái khô vĩ cự hán, râu quai nón đầy mặt, hùng tráng kinh người, hắc không đỡ sừng rồng, đại mã kim đao cười ở đầu thuyền, hai tay đều cầm một mặt nửa người đến cao thiết thuẫn, trái lên phải rơi, hướng về sau vẩy nước, mỗi đồng dạng dưới, ngàn dặm thuyền liền cá chuồn giống như hướng về phía trước nhảy chồm, vượt qua một trượng có thừa, soạt rơi vào mặt nước.

Tráng hán sau lưng, hai nam tử vừa đứng ngồi xuống, đứng đấy vốc người trung đẳng, đầu trọc bím tóc nhỏ, cường tráng hữu lực, đầu vai đậu hai con kim điêu, trên trời kim điêu rơi xuống, vừng vàng rơi vào hắc đầu trọc bên trên; cuối cùng người kia nghiêng ngồi đuôi thuyền, một thân đen

nhánh trường bào, diện mục mơ hồ không rõ, hai tóc mai tinh tinh, hoa râu tóc dài xắn thành búi tóc, dùng một con vòng vàng buộc trên đầu.

“Những người này là ai?” Mạnh Phi Yến giận nói, ” đây là thuyền của chúng ta, thủ thuyền huynh đệ nhất định gặp độc thủ.”

“Kia là Thiết Mộc Lê.” Sở Không Sơn yếu ớt nói.

“Chèo thuyền cái kia?” Mạnh Phi Yến hỏi.

“Không!” Hoa Miên thanh âm truyền đến, “Đuôi thuyền cái kia.”

Đông Đảo tứ tôn đi thuyền tới, Hoa Miên rầu rĩ nói: “Linh Tô, Vân đảo Vương còn không tìm được. Từ khi Chu Nguyên Chương sau khi chết, hắc cũng tin tức hoàn toàn không có.”

Diệp Linh Tô trong lòng minh bạch: Một đêm kia gặp gỡ Lương Tư Cầm, Vân Hư ăn thiệt thòi không nhỏ, hoặc là nội thương chưa tốt, hoặc là nằm gai nếm mật, tiếp tục khổ luyện võ công.

“Vân Hư không đến càng tốt hơn.” Diệp Linh Tô giơ lên mặt đến, duệ âm thanh gọi nói, ” bắn tên!”

Diêm bang đám người liền chờ một tiếng này hiệu lệnh, ứng thanh quay lại nỗ lực, xoát xoát xoát một trận mưa tên, bao phủ lại lái tới ngàn dặm thuyền.

Đầu thuyền tráng hán không tránh không né, thiết thuẫn múa đến vù vù xé gió, tên nỗ bắn tới, nhao nhao đẩy ra, không gây một chi vượt qua thiết thuẫn. Ly kỳ hơn chính là, hắc nhất tâm nhị dụng, một mặt ngăn cản tên nỗ, một mặt tiếp tục vẩy nước, ngàn dặm thuyền thể tới không giảm, tiền cũng giống như vượt qua mặt hồ, khoảng cách Diêm bang thuyền trận càng ngày càng gần.

Các cao thủ thấy thế, vô cùng rút ra binh khí. Trong lúc nhất thời, Đông Đảo tứ tôn, Diêm bang năm làm, Sở Không Sơn, Diệp Linh Tô, Cốc Thành Phong, hơn mười người tập hợp một chỗ, có thể so với thành trì vững chắc, tường đồng vách sắt, đủ để ngăn chặn trời hạ bất luận cái gì cao thủ, bất kỳ cái gì võ công.

Thiết Mộc Lê quay mặt lại, hãn lông mày tăng thể diện khoáng, mũi ưng mắt phượng, cái trán rộng lớn đột ngột, hoàn toàn giống bức tượng đá. Thiết Mộc Lê nhìn lướt qua đám người, đột nhiên đưa tay vào nước, soạt, cầm ra một đầu trăn nước.

trăn nước to như thùng nước, lại là thành thành thật thật, hóa ra Thiết Mộc Lê nắm ngón tay như câu, nắm hãn bảy tấc. Hãn bắt sống mãng xà, xuất thủ nhanh chóng, lực đạo mạnh, chính xác chi tinh, coi là thật không thể tưởng tượng, hiểm thấy hiểm có.

Đám người không hiểu nó ý, chính cảm giác buồn bực. Thiết Mộc Lê động thân đứng lên, hai chân dừng lại, đằng không mà lên, kêu lên: “Tư Khâm Ba Nhật, đưa ta đoạn đường!”

“Rõ!” Tráng hán nâng lên thiết thuẫn, Thiết Mộc Lê chân trái rơi vào thuẫn bên trên, Tư Khâm Ba Nhật dùng sức giơ lên, Thiết Mộc Lê nhanh so chim bay, lướt qua mấy trượng mặt hồ, bay về phía Diêm bang thuyền trận.

Nổ cơ tiếng vang, loạn tiễn phóng tới, Thiết Mộc Lê giữa trời múa lên trăn nước, nhấc lên một trận cuồng phong, mũi tên tới đụng một cái, nhao nhao quay lại mũi tên, đảo ngược phụ cận ngàn dặm thuyền vọt tới. Trên thuyền Diêm bang đệ tử né tránh không kịp, trúng tên rơi xuống nước, Thiết Mộc Lê một cái xoay người, thừa cơ hướng về đầu thuyền.

“Này!” Dương Phong đến một bước đuổi tới, trong tay Liên Tử thương như rắn độc ngáng đầu, lẳng không dâm về Thiết Mộc Lê.

Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, trong tay trần nước quét ra, ba, đuôi rắn đánh trúng đầu thương, Dương Phong đến hồ khẩu phát nhiệt, Liên Tử thương hướng về sau cuốn ngược. Dương Phong đến Tâm Giác không ổn, vội vàng lui về phía sau, chợt thấy Thiết Mộc Lê quay người lại, thả ra đầu rắn, đầu rắn co duỗi như điện, hung hăng cắn trúng Dương Phong tới cánh tay trái.

Rắn rắn xuyên qua cốt nhục, Dương Phong đến mất tiếng kêu thảm thiết. Thiết Mộc Lê như gió cuồng chuyển, dùng sức múa lên trần nước, trần nước gắt gao cắn Dương Phong đến, trần nước tựa như dây xích, Dương Phong đến tựa như thiết chùy, nhân xà hợp nhất, chính là một đầu lưu tinh bay chùy. Thiết Mộc Lê thuận thế sử xuất Lưu Tinh Chùy chiêu thuật, nội kinh chỗ đến, Dương Phong đến không tự chủ được, bị hấn vung ra giữa không trung, đúng lúc vọt tới chạy tới Thi Nam Đình.

Thi Nam Đình tay cầm ám khí, đang muốn phát ra, chợt thấy Dương Phong đến đánh tới, không tự giác đưa tay đi đỡ, thành linh Thiết Mộc Lê run tay một cái, trần nước thân thể co vào, Dương Phong hướng đánh ra trước ra, đụng vào Thi Nam Đình trong ngực.

Thi Nam Đình chỉ cảm thấy ngàn quân lực đè xuống, toàn thân xương cốt như muốn tan ra thành từng mảnh. Hấn cắn răng đứng vững, trái tay vịn chặt Dương Phong đến, tay phải rút ra đoản đao, như thiểm điện vung lên, răng rắc, đầu rắn chặt đứt, tanh máu phun tung toé, Thi Nam Đình ném đi đoản đao, hai tay ôm lấy Dương Phong đến, đằng đằng đằng lui lại ba bước, trung bình tấn trầm xuống, rốt cục đứng vững, gương mặt đỏ lên phát tím, bỗng nhiên há mồm, phốc phun ra một ngụm nhiệt huyết.

“Khá lắm!” Thiết Mộc Lê gặp hấn xả thân cứu bạn, khen một tiếng, trong tay rắn chết thuận thế vung ra, quét bên trong một cái Diêm bang đệ tử, người kia xương sườn bẻ gãy, ngũ tạng vỡ vụn, bay ra cách xa hơn một trượng, phù phù rơi vào trong hồ, trong chớp mắt liền bị độc trùng nuốt hết.

Thiết Mộc Lê quay người lại, vung lên răn chết, lại hướng thi, Dương nhị người quét tới. Hoa Miên phi thân đuổi tới, vây Nguy cứu Triệu, vây quanh Thiết Mộc Lê sau lưng, thiết toán trù nhoáng một cái, điểm hướng hậu tâm của hắn. Thiết Mộc Lê cũng không quay đầu lại, trở tay cầm ra, một trảo này bình thường không có gì lạ, lại đem thiết toán trù chộp trong tay, Hoa Miên chỉ sững sờ, chợt thấy hồ khẩu kịch liệt đau nhức, toán trù muốn tuột tay, cuống quýt vận kinh về đoạt, ngay tại nàng lực cũ sắp hết, lực mới chưa sinh đương lúc, Thiết Mộc Lê bỗng đưa về đằng trước, Hoa Miên toàn thân kịch chấn, không khỏi buông ra toán trù, lão đảo lui lại, chỉ cảm thấy cổ họng phát ngọt, ngực ần ần làm đau.

“Bạch diêm sứ người” Hoa Đình ngay tại lân cận, chỉ sợ Hoa Miên có sai lầm, nổi giận gầm lên một tiếng, cầm đao đâm về Thiết Mộc Lê. Thiết Mộc Lê cũng không quay đầu lại, trái giơ tay lên, toán trù hóa thành một đạo ô quang, chui vào Hoa Đình tim, lại từ hậu tâm xông ra.

Hoa Đình miệng phun máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi. Đỗ Dậu Dương, Thuần Vu Anh từ trước đến nay cùng hắn giao hảo, đều là hai mắt xích hồng, vung vẩy binh khí nhào về phía Thiết Mộc Lê.

“Lui ra phía sau!” Diệp Linh Tô một tiếng duệ uống, rơi vào hai người phía trước, trường kiếm thanh quang lay động, thân ảnh như có như không, thế như mây trôi tán sương mù, hướng Thiết Mộc Lê tràn ngập quá khứ.

Thiết Mộc Lê ném đi răn chết, đứng thẳng bất động, lạnh lùng nhìn qua kiếm đến, cùng nổi lên ngón giữa và ngón trỏ, hướng phía dưới một nạy, ông địa điểm trúng kiếm thân. Diệp Linh Tô hồ khẩu chấn động, nửa người run lên, không khỏi mũi kiếm lệch ra, dấn Thiết Mộc Lê thân thể lướt qua. Thiết Mộc Lê bàn tay trái vung mạnh, hướng nàng bổ ra, chưởng phong duệ sắc vô cùng, không thua đao thật lợi kiếm.

Diệp Linh Tô cúi đầu xuống, cả người như sương khói tán đi, Thiết Mộc Lê một chưởng phách không, giữa không trung mấy sợi tóc xanh bồng

bệnh lung lay. Thiết Mộc Lê cảm thấy ngoài ý muốn, ồ lên một tiếng, thân hình nhanh quay ngược trở lại, “Thanh ly kiếm” từ trái gót đến, tay phải hắt vẩy một cái, đỉnh, thân kiếm bắn lên, Diệp Linh Tô suýt nữa đem cầm không được, mũi chân một điểm, hướng lui về phía sau ra. Một nửa ống tay áo rơi trên mặt đất, Thiết Mộc Lê nhìn một chút tay áo, lông mày phong nhãn lại, trong mắt lóe lên một vẻ kinh ngạc.

“Thiết Mộc Lê!” Sở Không Sơn một tiếng gào to, hắt sớm đã đến, thế nhưng là tự lo thân phận, trước kêu một tiếng, mới xuất kiếm. Hắt biết rõ Thiết Mộc Lê lợi hại, vừa ra tay chính là “Danh hoa mỹ nhân kiếm”, đi lại uyển chuyển, kiếm thế vô phương, giống như trái còn phải, vô địch không về sau, một chiêu sử xuất, tựa như hơn mười chi trường kiếm, phân từ phương vị khác nhau đâm về Thiết Mộc Lê.

Thiết Mộc Lê tay không đối địch, chiêu thức quá sức đơn giản, không nhanh không chậm, tuyệt không hoa xảo, thế nhưng là tùy ý Sở Không Sơn phồn hoa loạn gấm, diệu chiêu xuất hiện nhiều lần, hắt từ đầu đến cuối không vì hư chiêu mê hoặc, một chương một quyền, không không rơi vào sảo trên mộc kiếm, nhìn như bình thường, kỳ thật xảo diệu, chương kiếm gặp nhau, trống trơn có âm thanh, Thiết Mộc Lê lại lấy huyết nhục chi khu, cứng rắn chống đỡ Sở Không Sơn kiếm gổ.

Thuyền nhỏ hẹp, không kịp quay gót, hai người lấy công đối công, Thiết Mộc Lê xuất thủ càng lúc càng nhanh, chương phong vù vù, thế như lưỡi dao phá không, lướt qua thân thuyền, lưu lại một đạo đạo ấn ngân. Sở Không Sơn lại từ nhanh trở nên chậm, chiêu thức hơi có vẻ vương vếu, lui lại hai bước, đột nhiên đến đuôi thuyền, sau lưng chính là nước hồ. Thiết Mộc Lê một chương vung ra, xùy, Sở Không Sơn vai trái y phục vỡ tan, lộ ra đỏ thắm vết máu.

Ba mươi năm trước, hai người từng có giao phong, lúc ấy Sở Không Sơn hơi kém một chút, Thiết Mộc Lê nhỏ chiếm thượng phong. Sau đó Thiết Mộc Lê thối lui đến Mạc Bắc, nằm gai nếm mật, sớm chiều khổ

luyện, Sở Không Sơn sa vào danh tửu mỹ nhân, chỉ lo chơi hoa thưởng liêu, võ công bên trên không khỏi có chút chây lười, hai người một tiến một lui, bây giờ độ sức phía dưới, bất quá hơn hai mươi chiêu, Sở Không Sơn đã bộc lộ dấu hiệu thất bại.

Diệp Linh Tô một bên lược trận, thấy rõ ràng, tiếp qua mấy chiêu, Sở Không Sơn tung không tử thương, cũng sẽ rơi vào trong hồ, cao trăm nước chi hôn, lập tức huy kiếm tiến lên, giáp công Thiết Mộc Lê. Thiết Mộc Lê lấy một địch hai, không rơi vào thế hạ phong, Sở Không Sơn lại ổn định trận cước, kiên quyết phản kích, ba người dưới chân thuyền chìm chìm nổi nổi, bao quanh loạn chuyển, kiếm khí chường phong chọt đến chọt đến, sinh tử thẳng bại, bất quá cách nhau một đường.

Ngàn dặm thuyền địa thế quá chật, Thiết Mộc Lê rất nhiều tình diệu võ công khó mà thi triển, tự giác dây dưa tiếp, rất đổi bất lợi, xoát xoát hai chưởng, bức lui hai cái đối thủ, phi thân nhảy lên, nhảy lên khác một chiếc thuyền chỉ, chân trái dừng lại, tiếng như sấm rền, ngàn dặm thuyền chia năm xẻ bảy, thế mà bị hấn một cước đánh xơ xác.

Trên thuyền Diêm bang đệ tử kinh tiếng kêu thảm thiết, nhao nhao rơi xuống trong hồ. Thiết Mộc Lê bằng vào dừng lại chi lực, nhảy lên một cái khác chiếc ngàn dặm thuyền, vẫn là một cước đạp xuống, đem nó chấn động đến vỡ nát. Diệp Linh Tô, Sở Không Sơn lạc hậu một bước, không kịp cứu viện, một mặt kêu gọi thuyền tản ra, không cho đối thủ lồi ra, một mặt chia binh hai đường, trước sau chặn đường, thế nhưng là Thiết Mộc Lê tạt như chim bay, trượt giống như cá bơi, hai người trường kiếm đâm ra, hấn còn phía trước, đâm đến thời điểm, hấn đã ở xa ngoài một trượng, chân như Thiên Lô oanh kích, lại có thuyền gặp nạn.

Chỉ chốc lát sau, liền có bảy, tám cái thuyền bị Thiết Mộc Lê đạp chìm, trên thuyền bang chúng rơi xuống nước, trăm nước, độc trùng ăn như gió cuốn, trong hồ huyết thủy bốc lên, kêu thảm liên thanh, cái khác bang

chúng chỉ sợ một khi tới gần, cũng bị đập chìm, chẳng những không dám lên trước cứu viện, ngược lại nhao nhao hướng về sau tản ra.

Giá đương nhi, một con ngàn dặm thuyền không lùi mà tiến tới, xông ra thuyền trận, Diệp Linh Tô một chút thoáng nhìn, kêu lên: “Giang Tiểu Lưu, làm gì?”

“Cứu người a!” Giang Tiểu Lưu gan to bằng trời, đoạt thức ăn trước miệng cộp, Diệp Linh Tô tới gần rơi xuống nước bang chúng, đuổi ra nạo, mái chèo, đem hai người lôi kéo lên thuyền. Kia trên thân hai người bò đầy hút máu đĩa, một người trong đó chân trái bị trần nước cắn bị thương, Giang Tiểu Lưu dùng y phục bao khóa hai tay, dùng sức triệt tiêu đĩa, lại giật xuống nửa bức áo choàng, cuốn lấy răn cắn vết thương.

“Coi chừng!” Diệp Linh Tô một tiếng duệ gọi, Giang Tiểu Lưu ứng thanh ngẩng đầu, Thiết Mộc Lê từ trên trời giáng xuống. Giang Tiểu Lưu cắn răng một cái, thả người nhảy lên, hết sức một quyền, đánh về phía Thiết Mộc Lê ngực.

Thiết Mộc Lê không tránh không cho, phanh, Giang Tiểu Lưu một quyền đánh trúng, nhưng cảm giác kiên cường như sắt, không giống huyết nhục chi khu, đi theo một cỗ lực đạo vọt tới, răng rắc, Giang Tiểu Lưu vai kịch liệt đau nhức, cả cánh tay trật khớp, cổ họng ngòn ngọt, đảo bổ nhào hướng về nước hồ.

Phanh, Thiết Mộc Lê chân trái dừng lại, ngàn dặm thuyền chấn động mạnh một cái, thế nhưng là cũng không tan ra thành từng mảnh. Thiết Mộc Lê giương mắt nhìn lên, chợt thấy một người đứng tại đuôi thuyền, một tay vịn chặt Giang Tiểu Lưu, hai chân bắt đỉnh bắt bát, dưới chân boong thuyền run rẩy, từ gấp mà chậm, chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Thiết Mộc Lê một cước này lực đạo thiên quân, bị người thông dong hóa giải, không khỏi hơi cảm thấy giật mình, nhin không được dò xét người

tới. Người kia thân hình còng xuống, đầu lâu buông xuống, thanh sam mang giày, dung mạo không đáng để ý.

“Khá lắm!” Thiết Mộc Lê uống nói, ” lại tiếp ta một chưởng!” Lách mình mà lên, huy chưởng bổ ra.

Người tới chính là Nhạc Chi Dương, hấn một bên quan chiến, chợt thấy Giang Tiểu Lưu động thân cứu người, sợ hấn có sai lầm, quên hết tất cả, giẫm lên đồng tua-bin quát, vỡ vụn boong thuyền, chim bay lượn cá trượt, nghìn cân treo sợi tóc đuổi tới, cứu Giang Tiểu Lưu cùng thuyền.

Thiết Mộc Lê một chưởng này rõ ràng, cũng không hoa xảo, thế nhưng là chưởng phong duệ sắc vô cùng, gào thét ở giữa, đem Nhạc Chi Dương các loại đường đi phong kín. Nhạc Chi Dương vung tay lên, đem Giang Tiểu Lưu mang qua một bên, không tránh không né, một cái “Mộ cổ quyền” đón đầu đưa ra.

Trống không một tiếng, kinh lực đụng vào nhau, Nhạc Chi Dương lay động lui lại, cánh tay tay áo vỡ tan, lộ ra một đạo vết máu. Thiết Mộc Lê vừa sải bước bên trên, cùng nổi lên tay phải hai chỉ, làm bộ hướng về phía trước đi ra, thỉnh thoảng Nhạc Chi Dương lui lại trên đường chân phải nổi lên, một cái “Thần Chung Thối” thẳng đến bụng của hấn.

Một cước này mang lên Cổ Đẩu chi lực, so sánh với ngày xưa nhanh mấy lần. Thiết Mộc Lê ngăn cản không kịp, dồn khí đan điền, phốc đón đỡ một cước, thân thể lay động, lui lại hai bước. Hấn khổ tu nhiều năm, một thân thiên chuy bách luyện, như thép như sắt, Nhạc Chi Dương nghiêm nhiên đá trúng nham thạch, xương ngón chân kịch liệt đau nhức, mượn thế lui lại, rơi ở đầu thuyền, thân thể lay động không chừng.

Thiết Mộc Lê bụng dưới kịch liệt đau nhức, huyết khí bốc lên, không kịp nghĩ lại, sâm nhiên kiếm khí từ hai bên đánh tới. Hấn nhìn cũng không nhìn, hai tay tách ra, co ngón tay bắn liền, tranh bắn ra “Thanh ly kiếm”,

soạt một chút, lại đem thiết mộc kiếm đẩy ra. Sở, Diệp hai người các lùi về sau, một trái một phải, mũi kiếm nhắm ngay hãn hai uy hiếp, cùng Nhạc Chi Dương thể thành ba chân, đem hãn vây vào giữa.

Thiết Mộc Lê hít sâu một hơi, đè xuống bụng dưới phân loạn huyết khí. Nhạc Chi Dương một cước này đã nhanh lại hung ác, có khai sơn phá thạch chi uy. Thiết Mộc Lê đón đỡ cứng rắn chống đỡ, đã lén bị ăn thiệt thòi, đối mặt ba đại cao thủ, khí thế vì đó một nổi.

Chợt nghe có người cười nói: “Diêm bang, Đông Đảo, lấy cớ nào vì thắng, liền không chê e lệ sao?”

Đám người ứng thanh nhìn lại, Xung Đại Sư cùng Ô Hữu Đạo dẫn “Độc vương tông” đệ tử, chẳng biết lúc nào ra thạch trận, nói chuyện chính là hòa thượng kia.

“Không tệ!” Tư Khâm Ba Nhật từ đầu đến cuối xa xa quan chiến, lúc này thô âm thanh khí quyển nói, “Ba cái đánh một cái, tính là gì điều sự?”

Thiết Mộc Lê lấy lực lượng một người, tới lui tự nhiên, không người nào có thể chống lại, xem Đông Đảo, Diêm bang quần hùng như không. Đám người phần nộ sau khi, càng cảm thấy khuất nhục không chịu nổi, dù cho ý vào nhiều người giết Thiết Mộc Lê, hai phái mặt mũi cũng là ném đến một chút không dư thừa.

Nghĩ được như vậy, Diệp Linh Tô chưa phát giác rủ xuống mũi kiếm, Sở Không Sơn nhìn ra tâm ý của nàng, cũng thở dài một hơi, buông kiếm đến, chú mục nhìn qua Nhạc Chi Dương, nghĩ thầm người này dung mạo không đáng để ý, lại có thể ngăn cản Thiết Mộc Lê, nhìn không được hỏi: “Tiểu tử, ngươi là ai?”

Nhạc Chi Dương sững sờ, thuận miệng đáp: “Ta gọi Dương Chu!” Tình thế cấp bách nhanh trí, đem hãn cùng Chu Vi danh tự các lấy một chữ, bịa đặt một cái tên.

“Dương Chu?” Diệp Linh Tô nhú mày nói, ” người là bản bang đệ tử a?”

Nhạc Chi Dương lúc trước y phục sớm đã vứt bỏ, bây giờ quần áo chính là Lương Tư Cầm lấy từ Diêm bang đệ tử, Diệp Linh Tô cố hữu vấn đề này. Nhạc Chi Dương không biết trả lời như thế nào, đành phải “Ngô” một tiếng. Diệp Linh Tô khi hăn ngẫm thừa nhận, cảm thấy kỳ quái, chỉ cảm thấy người này lạ mắt, nhưng lại giống như tại chỗ nào gặp qua.

Nghĩ lại ở giữa, Thiết Mộc Lê vừa tung người, hai cái lên xuống, phiêu nhiên leo lên bờ hồ. Hăn muốn đi liền đi, chung quanh ba đại cao thủ, trong lòng đồng đều cảm giác hồ thẹn.

“Tiết Thiên gặp qua Quốc sư!” Xung Đại Sư chấp tay trước ngực hạ thấp người.

Thiết Mộc Lê hơi gật đầu, xoay chuyển ánh mắt, nói ra: “Ô Hữu Đạo, đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy a!” Ô Hữu Đạo gượng cười, “Quốc sư thần uy, càng hơn lúc trước.”

“Nhàn thoại ít xách.” Thiết Mộc Lê nói chuyện giống nhau võ công, nói thẳng, “Ô Hữu Đạo, người hướng Yến Nhiên Sơn cầu viện, cũng là để mắt ta, bất quá có qua có lại, bản tôn không thể bạch bạch hỗ trợ.”

“Dễ nói, dễ nói.” Ô Hữu Đạo cười nói, ” Quốc sư nhưng có chỗ cầu, Bốn tông chủ nhanh chóng đồng ý.”

“Tốt!” Thiết Mộc Lê nói nói, ” ta muốn người ‘Nguyên mệnh cổ’ !”

Ô Hữu Đạo sắc mặt thảm biến, cứng họng, đảo mắt nhìn về phía Xung Đại Sư, cái sau cười hì hì diêm nhiên như không có việc gì.

Ô Hữu Đạo khuôn mặt lúc thì đỏ, lúc thì trắng, qua thật lâu, mới sâu kín nói ra: “Lấy đi ‘Nguyên mệnh cổ’, đây không phải là muốn mạng của ta a?”

Thiết Mộc Lê lạnh lùng nói ra: “Tiết Thiên nói người muốn đổi ta hiệu trung. Nhưng người lớn ở dùng độc, không giao ra ‘Nguyên mệnh cổ’, bản tôn như thế nào yên tâm?”

Ô Hữu Đạo tức giận đến ngất đi, chỉ vào Xung Đại Sư nói ra: “Người, người thật như vậy nói?”

“Đúng vậy a!” Xung Đại Sư cười hì hì nói nói, ” Quốc sư lại không có tâm bệnh, không có một chút tặng thưởng, vì sao ngàn dặm xa xôi đuổi đến nơi này đến?”

Ô Hữu Đạo mặt cũng sai lệch, cắn răng nói: “Chẳng trách chậm chạp không đến, cố ý để cho ta cùng Diêm bang, Đông Đảo đấu.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a.” Xung Đại Sư cười nói, ” tông chủ nhân vật như vậy, nếu không cùng đồ mạt lộ, há chịu tùy tiện cúi đầu?”

Hắn nói đến nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Ô Hữu Đạo tức nổi bụng, chỉ vào Xung Đại Sư toàn thân phát run, đang muốn thống mạ vài câu. Thiết Mộc Lê lớn không kiên nhẫn, nói ra: “Ô Hữu Đạo, giao không giao ‘Nguyên mệnh cổ’ ? Không giao ta có thể đi.”

Độc vật tương sinh tương khắc, Ô Hữu Đạo thân kiêm nhiều loại độc vật, không khỏi từ xung đột lẫn nhau, cho nên cần một cái đầu mối then chốt điều cùng giảm xóc, cái này đầu mối then chốt chính là “Nguyên mệnh cổ” . Thứ này cùng Ô Hữu Đạo cộng sinh chung dài, một có thể chấn nhiếp bách độc, hai có thể hóa giải tương khắc độc chất. Rời vật này, Ô Hữu Đạo tung không độc phát mà chết, cũng sẽ gặp phải bách độc phản phệ. Đây là “Độc vương tông” một đại bí mật, Xung Đại Sư từ “Hạt phu nhân” miệng bên trong biết được, nói cho Thiết Mộc Lê, dùng để bức hiếp

Ô Hữu Đạo. “Nguyên mệnh cổ” một khi rơi vào Thiết Mộc Lê chi thủ, Ô Hữu Đạo chỉ có nghe thúc đẩy, cam ra sức trâu ngựa.

Đối tại bình thường, Ô Hữu Đạo từ không cam tâm, bây giờ tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, “Độc vương tông” có hủy diệt nguy hiểm. Ô Hữu Đạo bản tính sợ chết, bằng không cũng sẽ không khốn thủ u cốc, cân nhắc liên tục, cắn răng một cái, từ trong ngực lấy ra một cái thanh hộp gỗ, mộc có dị hương, giao cho Thiết Mộc Lê trong tay.

Thiết Mộc Lê tiếp nhận hộp, làm bộ mở ra, Ô Hữu Đạo vội nói: “Không thể!” Thiết Mộc Lê liếc nhìn hẩn một cái, vẫn là mở ra hộp gỗ, một đạo hồng quang nhảy lên ra, lao thẳng tới mặt của hẩn. Thiết Mộc Lê há miệng bật hơi, khí như đao kiếm, thối đến đánh tới chi vật giữa trời lật ra cái bồ nhào, trở xuống hộp gỗ, lại là một con Huyết Chu.

Bình thường Huyết Chu bất quá lớn chừng bằng móng tay, cái này một con Huyết Chu lại là to như mà quyền, nhện thân che kín tím đen đường vân, hình như một trương dừ tợn thú mặt.

Thiết Mộc Lê tường tận xem xét một lát, thu khí tức, đắp lên hộp. Ô Hữu Đạo vội nói: “Mỗi qua ba ngày, tìm đến gà trống một con, cung cấp nó hút máu gà.”

“Thì ra là thế!” Xung Đại Sư bật cười nói, ” chẳng trách Ô tông chủ vội vã xuất cốc, trong cốc gà đều dùng hết, lại mang xuống, ‘Nguyên mệnh cổ’ coi như chết đói?”

Ô Hữu Đạo trợn mắt tương hướng, hẩn sớm đã trở lại mùi vị đến, trước đây phân tranh đa số Xung Đại Sư bốc lên, nếu không phải hòa thượng này nhập cốc, hẩn hơn phân nửa còn tưởng là lấy thổ hoàng đế, trải qua tiêu dao nhàn nhã thời gian, bây giờ mệnh căn tử rơi vào hẩn trong tay người, cái này một phần khổ sở cũng không cần đề.

“Còn có một việc!” Thiết Mộc Lê còn nói, “Năm đó Từ Đạt đánh vào phần lớn, người là có hay không thân ở Liêu Đông?”

Ô Hữu Đạo ngẩn ngơ, da mặt co rúm, chi ngô đạo: “Quốc sư làm sao biết?”

“Tiên đế tiểu nhi tử loan loan Thái tử ra đi Cao Ly, bị người giết, chuyện ta sau kiểm tra thực hư qua, hãn trúng một loại kỳ độc, trước khi chết còn nhận qua ‘Rắn rắng toàn tâm chí’ tra tấn, ta nhớ được không kém, kia là Ô tông chủ tuyệt chiêu.” Thiết Mộc Lê một bên nói, một bên vuốt ve hộp, thần khí có chút cổ quái.

Ô Hữu Đạo run rẩy một chút, mặt như màu đất, trầm mặc một hồi, đau thương nói ra: “Không sai, ta là giết qua một cái Đại Nguyên quý nhân, thế nhưng là không biết hãn thân là hoàng thân. Quốc sư ‘Nguyên mệnh cổ’ nơi tay... Nếu muốn báo thù cho hãn, Ô mỗ cũng không thể nói gì hơn.”

“Ta cùng loan loan cũng không giao tình, không đáng báo thù cho hãn.” Thiết Mộc Lê lạnh lùng nói nói, ” nhưng trên người hãn có một vật, liệu là rơi vào Ô tông chủ trong tay.”

“Thứ gì?” Ô Hữu Đạo hỏi.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 112 : Chương 112: Ba Trận Phân Thắng Bại (Hai)

Chương 112: Ba trận phân thắng bại (hai)

“Một phần không trọn vẹn địa đồ.” Thiết Mộc Lê dùng tay so sánh, “Lớn nhỏ như thế!”

Ô Hữu Đạo liên tục chớp mắt, ánh mắt rơi vào Thiết Mộc Lê trên tay, trong lòng biết bàn tay to kia vừa thu lại, liền có thể đem trong hộp nhện tan thành phần vụn, nhất thời chán ngán thất vọng, từ trong ngực lấy ra một cái dầu chất bọc nhỏ, run run tác mở ra, bên trong một trương da dê địa đồ. Ô Hữu Đạo nói ra: “Kia quý nhân nói là tàng bảo đồ, dùng cái này hướng ta xin mệnh, ta nhìn tàn khuyết không đầy đủ, cũng không có để ý tới.”

“Không để ý?” Thiết Mộc Lê lạnh hừ một tiếng, “Vì sao cất giấu trong người?”

Ô Hữu Đạo mặt đỏ lên, Thiết Mộc Lê tiếp nhận địa đồ, chú mục nhìn chăm chú. Xung Đại Sư thấp giọng hỏi: “Không sai a?”

“Tựa hồ không sai!” Thiết Mộc Lê thu hồi địa đồ, bất động thanh sắc, “Trời phù hộ Đại Nguyên, thu thập xong Lãnh Huyền, cái này đồ liền đầy đủ hết.”

“Tốt a!” Ô Hữu Đạo nhìn hằm hằm Xung Đại Sư, “Tặc hòa thượng, người đến độc vương cốc, lại là đánh bản đồ này chủ ý?”

“Cũng không hản vậy.” Xung Đại Sư cười cười, “Ô tông chủ độc thuật, bần tăng cũng rất bội phục.”

“Yên tâm!” Thiết Mộc Lê cũng nói, “Ô Hữu Đạo, chỉ cần người thành thật nghe lời, ta cũng chuyện cũ sẽ bỏ qua.”

“Là, là!” Ô Hữu Đạo vận mệnh tại trong tay người, nhất thời ngạo khí mất hết, “Ô mỗ nhất định hiệu trung Quốc sư.”

Thiết Mộc Lê điểm gật đầu một cái, cất giọng nói ra: “Từ nay về sau, Ô Hữu Đạo chính là ta Yến Nhiên Sơn người, ai dám động đến hản, chính là cùng ta Thiết Mộc Lê là địch!”

Thiết Mộc Lê lớn tiếng dọa người, ba tôn, năm làm chết thì chết, bị thương tổn thương, Diệp Linh Tô, Sở Không Sơn liên kiếm vây công, cũng không có chiếm được tiện nghi, bị hản phá hủy nhiều thuyền, rơi xuống nước bang chúng thương thế nghiêm trọng. Bây giờ tăng thêm Xung Đại Sư, Ô Hữu Đạo, yến nhưng tứ quý cùng Minh Đấu, Diêm bang, Đông Đảo nhân số tuy nhiều, lại cũng không chiếm thượng phong.

Hoa Miên tính toán một phen, nói với Diệp Linh Tô: “Linh Tô, hôm nay không bằng tạm thời nhượng bộ, Thiết Mộc Lê nhất thời cũng không về được tái ngoại, chờ đến Vân đảo Vương, lại cùng hản tính sổ sách.”

“Đúng vậy a!” Sở Không Sơn cũng nói, “Hỗn chiến, chúng ta cũng chẳng có gì, thua thiệt là Diêm bang đệ tử. Thiết Mộc Lê chỉ cần khiến người khác cuốn lấy chúng ta, lấy hản lực lượng một người, liền có thể đem ngàn dặm thuyền tất cả đều hủy đi, nếu như bị buộc lên bờ, lại chính giữa Ô Hữu Đạo ý muốn.”

“Vậy thì thế nào?” Đỗ Dậu Dương giận nói, ” Thiết Mộc Lê giết Hoa lão đệ, chẳng lẽ cứ tính như vậy? Cho dù đánh không lại, cũng muốn cùng hản chiến đấu tới cùng. Hừ, Sở tiên sinh võ công của người nhưng so sánh dũng khí của người mạnh hơn nhiều.”

“Sở mỗ há lại nhất gan thất phu?” Sở Không Sơn giận nói, ” Dương Hận giết Bạch Lộ, Ô Hữu Đạo nhiều lần hạ độc hại ta, ẩn lý thuyết, ta nhất nên báo thù rửa hận. Thế nhưng là địch mạnh ta yếu, chỉ riêng sức cái dũng của thất phu thì có ích lợi gì?”

Đánh hay lui, chúng tâm tư người không đồng nhất, cãi vã. Diệp Linh Tô trầm ngâm một chút, đột nhiên nói: “Dương Chu, người nói thế nào?”

Nhạc Chi Dương vịn không ngờ nàng biết chút đem mình, sửng sốt một chút, nghĩ thầm: “Hắn là nàng nhận ra ta rồi?” Mạnh Phi Yến cũng là vẻ mặt vô cùng nghi hoặc, lớn tiếng nói ra: “Bang chủ, người này mắt rất mới, tùy hành đệ tử không có nhân vật này.”

“Trước chẳng cần biết hắn là ai.” Diệp Linh Tô ý vị thâm trường, “Dưới mắt lúc dùng người, hắn cùng Thiết Mộc Lê đối nghịch, vậy thì không phải là địch nhân.”

Nhạc Chi Dương gặp ánh mắt mọi người rơi vào trên người, như có gai ở sau lưng, lão đại không được tự nhiên, chợt nghe Diệp Linh Tô lại hỏi: “Người có gì cao kiến? Đánh hay là không đánh?”

Nhạc Chi Dương đè thấp tiếng nói: “Không đánh mà lui, gây người chê cười, hỗn chiến gây bất lợi cho ta, vậy cũng không cần hỗn chiến.”

“Có ý tứ gì?” Hoa Miên nhú mày không hiểu.

Nhạc Chi Dương nói ra: “Cái này Thiết Mộc Lê tự phụ cực kì.”

Diệp Linh Tô hiểu ý, nghĩ nghĩ, một tay theo eo, kêu lớn: “Thiết Mộc Lê, ngươi là tông sư một phái, có dám theo hay không ta đánh một cái cược.”

Thiết Mộc Lê nói: “Người muốn đánh cược gì?” Diệp Linh Tô nói ra: “Cược ta dưới tay người đi qua một trăm chiêu.”

Yến Nhiên Sơn một đám lớn tiếng ồn ào, Tư Khâm Ba Nhật kêu lên: “Cái này tính là gì đồ ước? Muốn cược thì cược sinh tử.”

Thiết Mộc Lê giương một tay lên, đám người nhất thời im tiếng. Thiết Mộc Lê nhìn chăm chăm Diệp Linh Tô dò xét một trận, đột nhiên nói: “Ta dựa vào cái gì cá với người?”

“Người sợ rồi sao?” Diệp Linh Tô cười lạnh, “Chẳng lẽ người đường đường đại Quốc sư, trong vòng trăm chiêu còn thắng không nổi ta một cái tiểu nữ tử?”

Nghe lời này, Thiết Mộc Lê sắc mặt âm trầm, chăm chú nhếch lên bờ môi. Xung Đại Sư vội nói: “Quốc sư, không nên trúng khích tướng của nàng biện pháp, mọi người cùng nhau tiến lên, càn quét Đông Đảo, Diêm bang.”

Thiết Mộc Lê lắc đầu, chất chất âm thanh nói ra: “Ta tung hoành thiên hạ, không dám nhận thụ một nữ tử khiêu chiến, truyền đến trên giang hồ đi, còn không cười chết người a?” Suy nghĩ một chút, hỏi nói, “Diệp bang chủ, người muốn đánh cược gì?”

Diệp Linh Tô nói ra: “Ta thua, Diêm bang từ nay về sau, nghe từ dưới chân phân công!”

Đám người một mảnh xôn xao, Đỗ Dật Dương cả giận nói: “Này làm sao thành? Hẳn là Thát tử, chúng ta là người Hán, Hồ Hán từ xưa bất lưỡng lập.” Những người khác không khỏi tán đồng, liên tục gật đầu.

Diệp Linh Tô nói ra: “Các vị an tâm chờ vội, ta vẫn chưa nói xong.” Thanh lọc một chút cuống họng, “Quốc sư người thua, giao ra Xung Đại Sư cùng Ô Hữu Đạo. Ngoài ra, còn phải hướng bản bang tử thương đệ tử dập đầu ba cái.”

“Thối nường da lẽ nào lại như vậy... Làm mẹ người thanh thu đại mộng...” Yến Nhiên Sơn một phương nhao nhao chửi rủa. Thiết Mộc Lê lại không rên một tiếng, vuốt râu trầm ngâm. Diêm bang đệ tử mười vạn, nếu có thể nắm giữ trong tay, ngày sau thiên hạ có biến, chính là một cổ trợ lực lớn lao. Còn Diệp Linh Tô nói tới hai người, Ô Hữu Đạo sát hại loạn loạn Thái tử, vốn là Mông Nguyên cừu gia; Xung Đại Sư xuất thân gia tộc hoàng kim, ngày sau hẳn là Thiết Mộc Lê hoạn lộ bên trên kinh địch, thừa cơ diệt trừ, cũng không phải chuyện xấu.

Thiết Mộc Lê làm việc quả quyết, đảo mắt liền có quyết đoán, cười nói: “Tốt, liền một trăm chiêu, Diệp bang chủ thắng, ta như người mong muốn.”

Ô Hữu Đạo không ngờ Thiết Mộc Lê không để ý sống chết của hắn, trong lòng vừa sợ vừa hận, trên mặt bộc lộ sợ hãi; Xung Đại Sư lại là cười cười, con mắt chuyển động, suy tư đối sách; còn Diêm bang đệ tử, Đông Đảo quần hùng, đều toát ra lo lắng thần khí.

Diệp Linh Tô đang muốn thả người lên bờ, Xung Đại Sư đột nhiên nói: “Chậm đã.”

“Làm sao?” Thiết Mộc Lê hai mắt chỉ lên trời, điềm nhiên nói “Tiết Thiên, người sợ ta đem người thua hết?”

“Sao dám!” Xung Đại Sư cười nói, ” muốn cược thì cược một cái lớn, ba trận hai thắng như thế nào?”

Đám người sững sờ, Diệp Linh Tô lớn cau mày, nghĩ thầm Xung Đại Sư xảo trá chông chất, cử động lần này tất có gì đó quái lạ, đang muốn phản đối, chợt nghe Thiết Mộc Lê cười nói: “Có chút ý tứ! Người nói một chút, làm sao cái ba trận hai thắng? .”

Xung Đại Sư nói ra: “Thứ nhất so xạ điêu, thứ hai so mò cá, thứ ba a, mới so song phương tướng soái võ nghệ.”

“Xin hỏi tường!” Thiết Mộc Lê bất động thanh sắc.

Xung Đại Sư ngón tay trên hồ: “Yến nhưng tứ quý bên trong, ‘Điều quý’ Na Khâm am hiểu nuôi điều, ba con kim điều chính là trên thảo nguyên trống không quý hồn, đến vô ảnh, đi vô tung; nếu như kim điều thả bay lên trời, đối diện các vị dùng cung nỏ cũng tốt, ám khí cũng được, không cần nệ biện pháp gì, chỉ cần để nó rơi xuống, liền coi như các người thắng được.”

“Bịa đặt lung tung!” Hoa Miên gọi nói, ” kim điều bay quá cao, bắn không đến làm sao bây giờ?”

“Không cho phép kim điều bay quá cao cũng được.” Xung Đại Sư gặp Na Khâm tình thế cấp bách muốn nói, hướng hắc bày khoát tay chặn lại, cười hì hì nói nói, ” như vậy trăm chiêu số lượng cũng muốn hết hiệu lực, mọi người sinh tử tương bác, trăm chiêu cũng tốt, ngàn chiêu cũng tốt, phân ra sinh tử mới tính xong việc!”

Đám người cuối cùng đã hiểu, Xung Đại Sư cong đến quần đi, chính là muốn để đánh cược hết hiệu lực. Nếu như Na Khâm để kim điều bay đến trời cao phía trên, dù là cái gì cung tiễn, ám khí, đều mơ tưởng đựng nó một sợi lông.

Thiết Mộc Lê âm thầm gật đầu, Xung Đại Sư cái này biện pháp đảo khách thành chủ, đem đối thủ một quân. Diệp Linh Tô như đối Xung Đại Sư đề mục chọn ba lấy bốn, như vậy bên mình, tự nhiên cũng có thể bắt bẻ nàng đánh cược đề mục.

Diệp Linh Tô cũng hiểu đạo lý này, khẽ nhú mày, không biết ứng đối ra sao, lúc này chợt nghe Nhạc Chi Dương tại sau lưng thấp giọng nói ra: “Đáp ứng hử!”

Diệp Linh Tô nghe xong lời này, không cần nghĩ ngợi, há miệng liền nói: “Tốt, xạ điều liền xạ điều!”

Xung Đại Sư ứng thanh sững sờ, đối phương thống khoái đáp ứng, hoàn toàn ra khỏi dự liệu của hắn. Diêm bang, Đông Đảo bọn người, cũng là ong ong phát ra nghị luận, vẻ sầu lo, vô cùng lộ rõ trên mặt.

Xung Đại Sư kinh nghi bất định, xem kỹ Diệp Linh Tô lúc hứa, chợt cười nói: “Diệp cô nương, người là nhất bang chi chủ, kim khẩu sắt đoạn, nói ra cũng không thể đổi ý.”

“Quyết không đổi ý.” Diệp Linh Tô lại hỏi, “Mò cá lại là cái gì?”

“Cái này sao!” Xung Đại Sư ngoài cười nhưng trong không cười, “Song phương các phái một người, chui vào trong hồ, chết tính thua, sống tính thắng, trước xuất thủy tính thua, sau xuất thủy tính thắng.”

Trong hồ rần rết trái rộng, đám người nhìn về phía nước hồ, đều tê cả da đầu. Diệp Linh Tô cũng là rất là chần chờ, chợt nghe Nhạc Chi Dương còn nói: “Đáp ứng hắn!” Diệp Linh Tô nhin không được quay đầu, Nhạc Chi Dương ngẩng đầu lên, hai người ánh mắt đụng vào nhau, hắn lại thông vội cúi đầu.

Diệp Linh Tô ngần ngừ, hít sâu một hơi, lớn tiếng nói ra: “Tốt, mò cá liền mò cá!”

Sau lưng quần hùng một mảnh xôn xao, Sở Không Sơn kêu lên: “Diệp bang chủ, người cũng đã gặp Dương Hận bản lĩnh. Bản bang cũng tốt, Đông Đảo cũng được, không câu nệ là ai, vào nước đều không có phần thắng.”

“Đúng nha!” Hoa Miên cũng nói, “Ta đoán cái kia kiện đồ lặn là dùng thuốc luyện qua, có thể mở ra trong nước độc vật, chúng ta không có như thế bảo vật, cùng hắn dưới nước tranh hùng, chẳng phải là không công chịu chết?”

Diệp Linh Tô vung tay lên, ngừng lại đám người nghị luận, nói ra: “Ta là nhất bang chi chủ, hậu quả từ ta gánh chịu!” Chúng người không biết làm sao, đành phải kìm miệng, Diệp Linh Tô nhìn chăm chú Xung Đại Sư, “Hòa thượng, người còn có lời gì nói?”

Xung Đại Sư không hiểu ra sao, nhìn nàng chăm chăm đến xem đi, cũng đoán không ra tâm tư của nàng, đành phải đánh hai cái ha ha, khiêu lên ngón tay cái nói ra: “Diệp bang chủ nữ trung hào kiệt, coi là thật dũng khí hơn người!”

“Còn có một thứ.” Diệp Linh Tô chỉ vào Xung Đại Sư bên hông, “Tiền đặt cược tính cả cái này một chi sáo ngọc.”

Xung Đại Sư từ khi được “Không Bích”, yêu thích không buông tay, ngày ngày thưởng thức, lúc này treo ở bên hông, tự xưng là phong lưu phóng khoáng. Nghe lời này, nhìn một chút sáo ngọc, cười nói: “Diệp cô nương đối Nhạc Chi Dương còn không vong tình? Tốt, chi này sáo ngọc cũng coi như tiền đặt cược!”

“Nói như vậy định!” Thiết Mộc Lê nhẹ gật đầu, “Chỉ so võ công quá mức không thú vị, như thế ba trận, mới có hứng thú!”

Xung Đại Sư có chút cười lạnh, đột nhiên lớn tiếng nói ra: “Na Khâm, còn không thả điều!”

Na Khâm cười một tiếng, run run cổ tay, một con kim điều vèo nhảy lên lên trên trời. Na Khâm đem hai chỉ đuôi trong cửa vào, dùng sức đánh một cái huyết, kim điều giương ra cánh, thẳng hướng chỗ cao bay đi. Diêm bang đệ tử giơ lên tên nổ, sừ sừ sừ một trận loạn xạ, kim điều linh xảo chi cực, một bên trốn tránh, một bên cao thẳng, không lâu lên tới cao trăm trượng chỗ, hóa vì một cái điểm nhỏ, xoay quanh vắng lai, khoan thai tự đắc.

Cao như thế, bất kỳ cái gì cung nỏ đều mơ tưởng đủ đến. Diêm bang, Đông Đảo mọi người không khỏi uể oải, Diệp Linh Tô cũng thấy thất vọng, quay đầu nhìn lại, không thấy Nhạc Chi Dương cái bóng, nhin không được hỏi: “Dương Chu đâu?”

Ánh mắt của mọi người đều tại kim điều trên thân, nghe đều lắc đầu. Diệp Linh Tô trong lòng ngẫm gập, có chút dậm chân một cái, chợt nghe Xung Đại Sư cười nói: “Xem ra thắng bại đã phân, một trận này coi như ta phương thắng.”

“Chậm đã!” Diệp Linh Tô nói nói, ” người nói để kim điều rơi xuống, cũng không có nói muốn bao nhiêu thời điểm, một canh giờ cũng được, mười ngày nửa tháng cũng được.”

“Đúng thế!” Hoa Miên vỗ tay cười nói, ” kim điều bay mệt mỏi, chẳng phải tự nhiên rơi xuống sao?”

Xung Đại Sư không khỏi ghen lời, mới phát hiện quy tắc rất có lỗ thủng, Diệp Linh Tô bại hoại giáo hoạt, lại bị nàng bắt được. Chính nghĩ đối sách, chợt nghe Thiết Mộc Lê lạnh lùng nói ra: “Cường từ đoạt lý, hạn hai người các người khắc bên trong nghĩ đến biện pháp, hoặc là coi như các người nhận thua.”

Hoa Miên cả giận nói: “Người đây không phải cường từ đoạt lý, mà là trận thế đè người.”

Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, chỉ là giương mắt nhìn trời. Hoa Miên không cam lòng, còn muốn mĩa mai, chợt nghe một sợi tiếng sáo từ đằng xa vang lên, cao vào mây trời, trong trẻo êm tai.

tiếng sáo du dương, xoay quanh không hạ. Diệp Linh Tô nghiêng tai lắng nghe, khóe miệng hiện ra một vòng ý cười. Xung Đại Sư lại đổi sắc mặt, hết nhìn đông tới nhìn tây, tìm kiếm tiếng sáo đến chỗ. Hoa Miên nghe

lúc hứa, cũng là hai mắt sáng lên, thốt ra kêu lên: “Đây không phải vui...” Diệp Linh Tô nhẹ nhàng vặn nòng một chút, xông nòng lắc đầu.

Phần phật, nơi xa trong núi rừng nhảy lên một đạo bóng trắng, nhanh như thiểm điện, thẳng ngút trời. Na Khâm trông thấy, “A” một tiếng, trong mắt lộ ra không hiểu kinh ngạc.

Bóng trắng nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành nhỏ nhỏ một chút, bỗng nhiên tới gần kim điêu. Kim điêu hướng phía dưới tấn công, bóng trắng nhoáng một cái né tránh, chuyển tới kim điêu trên lưng, mồi tựa như điện tránh, lợi trảo như gió, thoáng chốc lông vũ bay loạn, kim điêu phát ra phần nộ đau đớn thét lên, quay lại thân hình, chạy trốn chết. Bóng trắng theo đuổi không bỏ, kim điêu máu tươi trời cao, thiên thạch rơi xuống dưới.

Na Khâm sắc mặt thảm biến, liên thanh huyết, còn lại hai con kim điêu đồng thời nhảy lên lên, sát cánh cùng bay, hình như hai chi nộ tiễn bắn về phía thương khung.

“Không muốn mặt!” Diệp Linh Tô gọi nói, ” lấy nhiều khi ít, cái này có tính không vi quy?”

Xung Đại Sư tăng hăng một cái, nói ra: “Nói xạ điêu, lại không có nói là mấy cái điêu.”

“Khá lắm tặc hòa thượng.” Hoa Miên giận quá thành cười, “Hạn định thời gian chính là bọn người, gia tăng số lượng cũng là các người, dù sao bản thân đánh rầm bản thân nghe, nói hương nói thối đều là các người!”

Diêm bang, Đông Đảo cảm giận bất bình, hò hét âm ỉ mắng thành một mảnh. Thiết Mộc Lê một đám tự biết đuối lý, không tốt phản bác, dứt khoát ngậm miệng không nên, từng cái nhìn trên trời, sắc mặt không nói ra được âm trầm.

Na Khâm lấy ra ửng trạm canh gác, cực lực thổi lên, chỉ huy ba con kim điêu chung lớn chừng cái đầu kim Thiên Chuẩn. Song phương một là Thiên Sơn chi tinh, một là Đông Hải chi linh, đều là trên đời này số cho ra mãnh cầm. Phi Tuyết lấy một địch ba, không sợ chút nào, thẳng tiến đánh thọc sườn, cao nhảy lên thấp nằm, như gió như điện, làm cho người hoa mắt.

Ba con kim điêu cũng không phải thiện cùng, mặc dù không như Phi Tuyết linh động thoăn thoắt, nhưng trải qua Na Khâm nhiều năm huấn luyện, bao vây tấn công, giỏi về bày đầu. “Phi Tuyết” công kích thứ nhất, khác hai điêu thì phụ nó chỉ lưng, vây Ngụy cứu Triệu, buộc nó từ bỏ tiến công. Thiên Chuẩn một khi lui lại, ba con kim điêu lập tức kết trận, trên dưới trái phải bao quanh bay loạn, mưu cầu đưa nó bao vây lại. Thiên Chuẩn một khi lâm vào trận đấu, cho dù bất bại, cũng sẽ hư tổn lực khí, như thế lặp đi lặp lại liên tục, chờ đến khí lực suy kiệt, chính là thời điểm mất mạng.

Chợt nghe tiếng sáo biến đổi, Phi Tuyết phá vòng vây, xông lên trời. Ba con kim điêu theo đuổi không bỏ, rất nhanh phân ra nhanh chậm, cái thứ nhất kim điêu từng bị “Phi Tuyết” mổ tổn thương, tổn thương một đạn xen, rơi vào cuối cùng, về sau hai con kim điêu sóng vai cùng bay, dần dần tiếp cận Thiên Chuẩn. Ba con chim quấy thành một đoàn, mắt thấy lại muốn chém giết, “Thiên Chuẩn” bỗng nhiên thoát khỏi hai điêu, lưu tinh rơi điện giống như hướng phía dưới xung đột, trong nháy mắt đụng vào lạc hậu kim điêu, ở trên cao nhìn xuống, cuồng bắt loạn mổ, huyết hoa đầy trời.

Thời gian một cái nháy mắt, hậu phương hai điêu đuổi tới cứu viện. Phi Tuyết cũng không ham chiến, giương cánh bay đi, bị đánh lén kim điêu một tiếng gào thét, đánh lấy xoáy mà rơi xuống dưới, phanh ngã vào nước hồ, giãy dụa hai lần, liền bị tràn nước kéo vào đáy nước.

Trên trận yên lặng một chút, Diệp Linh Tô một phương tuôn ra lôi minh giống như reo hò. Kim điêu rơi xuống đất, ván đầu tiên Diêm bang, Đông Đảo thẳng được.

Thiết Mộc Lê trở xuống, sắc mặt không không khó coi. Na Khâm càng là tim như bị đao cắt, gắt gao nhìn chăm chăm trên trời, trong miệng tiếng còi không dứt, tiếng sáo kia cũng xông cao xoay quanh, không ngừng chút nào. Đám người reo hò qua đi, mới phát hiện trên trời vẫn đang chém giết lẫn nhau, Phi Tuyết lấy một địch hai, nhẹ nhàng thoải mái, chột đến chột đi, hành tung quỷ dị, đột nhiên vây quanh chỗ cao, thừa cao thấp kích, chỉ một mỗ, liền đem một con kim điêu đầu mỗ ra. Kia kim điêu một đầu ngã rơi lại xuống đất, rớt xuống trên vách đá quăng đến nát bét.

Còn lại một con kim điêu, sợ vỡ mất rơi, quay đầu bay loạn. Thế nhưng là Thiên Chuẩn tốc độ hơn xa tại nó, liên tục giương cánh, chớp mắt gặp phải, bắt lấy kim điêu lưng, hai ba cái mỗ chết, mang theo lớn nó hơn hai lần thi thể, một trận gió đáp xuống, chui vào trong núi rừng biến mất.

tiếng sáo im bật mà dừng, Na Khâm tay cầm ừng trạm canh gác, nhìn qua tĩnh đung đưa thiên khung, hai mắt trống trơn, da mặt có như tro tàn, giống như theo kim điêu chết thảm, hân hồn nhi cũng rời đi thân thể.

“Còn có lời gì nói?” Diệp Linh Tô nhìn qua Xung Đại Sư, cười lạnh nói, ” hòa thượng người đã nói, không câu nệ cái gì biện pháp, có thể để cho kim điêu rơi xuống đất, coi như người phương suy tàn!

Xung Đại Sư nhìn Thiết Mộc Lê một chút, cái sau hé miệng nhú mày, thần khí hết sức ngưng trọng. Kim điêu tại Thiết Mộc Lê cũng không phải là chỉ là đồ chơi, treo lên trượng lai, càng là trên trời trinh sát, cách xa ngàn dặm cũng có thể phát hiện tung tích địch, thị chiến thị đào, đồng đều có thể dụng sớm quyết định. Cái này ba con kim điêu nghiêm chỉnh huấn luyện, bây giờ chết sạch sành sanh, muốn một lần nữa nuôi dưỡng, không biết lại muốn tốn phí nhiều ít thời gian.

Thiết Mộc Lê trong lòng thống khổ, Xung Đại Sư lòng dạ biết rõ, trầm mặc một chút, chột cười nói: “Kia chim cắt liền nhất định là nhà người sao? Có lẽ chỉ là hoang đại mãnh cầm, không chịu cô đơn, công kích đồng loại.”

Lời này mười phần vô lại, Diêm bang đệ tử nhao nhao chửi ầm lên, Diệp Linh Tô đột nhiên quay đầu, duệ âm thanh kêu lên: “Dương Chu, còn không ra?”

Yên lặng một lát, Nhạc Chi Dương từ bên bờ một cái trong khe đá chui ra, cầm trong tay một cây cây sáo, phía trên cành lá xanh biếc, rõ ràng vừa mới chặn lại. Nhạc Chi Dương thả người nhảy lên thuyền, chậm chạp đi hướng Diệp Linh Tô, sắp sửa đến gần, Giang Tiểu Lưu đột nhiên nhảy ra, ôm chặt lấy hắn, hét lớn: “Nhạc Chi Dương, người cái này giả thần giả quỷ hỗn đản.”

Hoa Miên khẽ giật mình, quát: “Giang Tiểu Lưu, người nói bậy bạ gì đó? Nhạc Chi Dương là cái người thọt, người này thế nhưng là êm đẹp .”

“Người thọt!” Giang Tiểu Lưu không biết Nhạc Chi Dương từng đứt đoạn gân chân, sững sốt một chút, nhìn qua hắn kinh nghi bất định.

Nhạc Chi Dương thở dài, thân eo khẽ chống, dài cao hơn một xích, duỗi tay áo đem mặt một vòng, bỏ đi bùn ô, lộ ra tuần tú diện mục.

Đám người há hốc miệng, Giang Tiểu Lưu càng là kinh hi, cho hắn một quyền, cười nói: “Ta liền nói hắn là Nhạc Chi Dương!”

Nhạc Chi Dương cười khổ lắc đầu, chuyển nói với Diệp Linh Tô: “Người cũng nhận ra ta rồi?”

“Đúng vậy a!” Diệp Linh Tô khắp lơ đãng nói, ” người hóa thành tro ta cũng nhận ra!”

Rải rác một câu, Nhạc Chi Dương lại như chịu một quyền, mũi chua nóng mắt, cơ hồ mà rơi lệ.

Sở Không Sơn dò xét Nhạc Chi Dương, cười nói: “Thật đáng mừng, Nhạc Lão Đệ chẳng những hai chân khôi phục, võ công cũng cao không chỉ

một bậc.”

“Đúng nha!” Hoa Miên nhỏ giọng lầm bầm, “Thật là chuyện lạ.” Nàng vốn định Nhạc Chi Dương vừa chết, Diệp Linh Tô đoạn mất si niệm, tìm cái khác giai ngẫu. Ai nghĩ tiểu tử này mạng lớn chưa chết, một đôi chân cũng khôi phục như lúc ban đầu. Diệp Linh Tô thấy hắc, tự nhiên lâm vào tình biến, khó mà tự kiềm chế. Hoa Miên càng nghĩ càng giận, hết sức phiền não.

Bên này Xung Đại Sư, Ô Hữu Đạo cũng rất nhụt chí, Nhạc Chi Dương đào tẩu về sau, hai người mang theo đệ tử tìm khắp phụ cận sơn lâm, thế nhưng là không thu hoạch được gì, không nghĩ tới gặp lại lần nữa, tiểu tử này chẳng những thoát thai hoán cốt, còn hồng hai người đại sự.

“Nhạc Chi Dương, không phải nói người chết a?” Đồng Diệu nhảy tiến lên đây, nỗ lực chống đỡ con người nói, ” người làm sao sống được thật tốt?”

Nhạc Chi Dương nói: “Ai nói ta chết đi?”

“Xà phu nhân nói .” Hoa Miên tức giận nói nói, ” nếu không, chúng ta tội gì tiến đánh ‘Độc vương tông’ ?”

Nhạc Chi Dương không hiểu thấu, Sở Không Sơn thở dài: “Ta phỏng đoán, Bạch Lộ một lòng cứu ta thoát khổ, không muốn Diệp bang chủ cùng Ô Hữu Đạo dây dưa không ngớt, cho nên nói lừa gạt Diệp bang chủ, kết quả biến khéo thành vụng, náo ra được nhiều chuyện như vậy.”

Hoa Miên trừng mắt Nhạc Chi Dương: “Người đã không chết, làm sao không sớm một chút mà ra? Thay hình đổi dạng, lại nghĩ lừa gạt ai?”

“Cái này...” Nhạc Chi Dương thán nói, ” Diệp cô nương, Hoa tôn chủ thứ lỗi, ta có bất đắc dĩ nỗi khổ tâm trong lòng.”

Hoa Miên trong lòng không cam lòng, còn muốn ép hỏi, Diệp Linh Tô xông nàng khoát tay áo, chú mục Nhạc Chi Dương, nói ra: “Người sự tình ta không thềm để ý, bây giờ con lừa ngốc giả ngây giả dại, không tin ‘Phi Tuyết’ là chim của người.”

Nhạc Chi Dương cười cười, thối lên sáo trúc, Phi Tuyết chui ra núi rừng, tiền cũng giống như hương bên này bay tới, đến Nhạc Chi Dương đỉnh đầu, xoay quanh một vòng, rơi vào đầu vai của hắn.

Na Khâm thấy cứng họng, hắn tên hiệu “Điêu quỷ”, yêu ưng thành si, chết ba con kim điếu, lại không oán hận “Phi Tuyết”, ngược lại lòng tràn đầy cực kỳ hâm mộ, lớn tiếng nói ra: “Người Hán tiểu tử, người cái này chim cắt đánh từ đâu tới.”

“Đông Hải trên một hòn đảo.” Nhạc Chi Dương trả lời.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 113 : Chương 113: Ba Trận Phân Thẳng Bại (Ba)

Chương 113: Ba trận phân thẳng bại (ba)

Na Khâm vui mừng nhường mảy, vội nói: “Ta bái người làm thầy, người dẫn ta đi kia ở trên đảo có được hay không?”

Thiết Mộc Lê giận dữ, nghiêm nghị quát: “Na Khâm, nói cái gì hỗn thoại?”

“A!” Na Khâm vỗ trán một cái, vẻ mặt đau khổ nói, “Hồngбет, ta có sư phụ, bất quá không có cha. Người Hán tiểu tử, người muốn chịu mang ta lên đảo, ta bái người làm cha cũng được.”

Hắn nói đến một mặt thành khẩn, Nhạc Chi Dương dờ khóc dờ cười, nói ra: “Kia ở trên đảo, cái này Hải Đông Thanh cũng chỉ có một con.”

“Hải Đông Thanh?” Na Khâm sững sờ, thốt ra mà ra, “Đại Kim Thiên Chuẩn.”

“Hảo nhãn lực.” Nhạc Chi Dương khiêu lên ngón tay cái.

“Thật chỉ có một con a?” Na Khâm trở lại mùi vị, vội vàng hỏi.

Nhạc Chi Dương nói: “Ta lừa người làm gì?”

Na Khâm nhìn qua “Phi Tuyết”, trong miệng ục ục thì thầm, trong mắt hết sức tiếc nuối.

“Thôi được.” Xung Đại Sư chợt nói, ” ván đầu tiên tính người phương thắng, ván thứ hai, bên ta phải ra Dương Hận, người phương phải ai?”

Diệp Linh Tô trầm ngâm chưa quyết, chợt nghe Nhạc Chi Dương nói ra: “Phải ta!”

Diệp Linh Tô ứng thanh run lên, nhìn một chút bích nặng nề nước hồ, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương nhìn không chuyển mắt: “Người có bao nhiêu phần trăm chắc chắn? Hồ này bên trong cũng không phải trò đùa .”

Nhạc Chi Dương suy nghĩ một chút, nói ra: “Năm thành!”

“Không cần miễn cưỡng.” Diệp Linh Tô đề thấp tiếng nói, “Ván này thua, còn có một ván.”

Nàng ám chỉ Nhạc Chi Dương như không nắm chắc, lớn chịu thua chưa, Nhạc Chi Dương cười cười, ra vẻ không có linh hội. Chợt thấy Dương Hận đi đến bên bờ, người mặc đen nhánh nước dựa vào, âm u nhìn sang, đáy mắt chỗ sâu chớp động sát cơ.

Nhạc Chi Dương cũng cởi áo khoác, đi đến thuyền một bên, Thi Nam Đình đưa lên một cây chủy thủ, nói ra: “Dưới nước đao kiếm không tiện thi triển, cái này một cây chủy thủ là ta tổ truyền chi vật, thiết kim đoạn ngọc, coi như sắc bén.”

Nhạc Chi Dương cảm ơn, tiếp nhận chủy thủ, liếc một chút Dương Hận, gấp hẳn cổ tay khê đao, cái kia thanh đao găm đen nhánh cũng rơi xuống lòng bàn tay. Nhạc Chi Dương nghĩ đến hẳn ám sát Xà phu nhân tình cảnh, trong lòng nhất thời lửa giận bốc lên.

Xung Đại Sư nhặt lên một khối đá, nói ra: “Bần tăng tảng đá rơi xuống nước, hai vị cùng một chỗ xuống dưới.” Cười hì hì nhìn chung quanh, đột nhiên cong ngón búng ra, tảng đá bay ra, vèo chui vào trong nước.

Phù phù, Nhạc Chi Dương cùng Dương Hận gần như đồng thời nhảy vào trong hồ. Nhạc Chi Dương chìm vào hơn một trượng, vẫn ngăm nhìn chung quanh, trần nước, đĩa, rận nước... Các loại độc trùng tựa như chuột thấy mèo, từ bên cạnh hần bay vượt qua đào tẩu.

Nhạc Chi Dương gieo xuống “Cổ Đậu”, nghiêm nhiên trăm cổ chi thần, vận độc dè chừng sợ hãi, tránh không kịp, cho nên có can đảm vào nước giành thắng lợi, chính là ăn chắc hồ trúng độc vật không làm gì được chính mình. Hần ổn định thân hình, lưu ý bốn phía, không thấy Dương Hận cái bóng, chính kinh ngạc, chợt thấy phía dưới một trượng có phần có dị dạng, hần nỗ lực siêu nhân, sóng nước có chút rung chuyển, hai lỗ tai liền có thể cảm giác. Động tĩnh này nhỏ bé chi cực, cùng trần nước, cá bơi không kém bao nhiêu, đối một người, ắt gặp độc thủ.

Nhạc Chi Dương ra vẻ không biết, chờ đến đối phương tới gần, đột nhiên song chân vừa đạp, cấp tốc phía bên trái trôi đi. Một thanh dao găm đen nhánh từ bên cạnh hần lướt qua, Dương Hận nhất định phải được một kích đột nhiên thất bại, ngơ ngác một chút, dưới nách không môn đại lộ, Nhạc Chi Dương nâng dao găm đâm ngược, nhất định có thể xuyên thủng phổi, thế nhưng là đâm đến một nửa, chợt thấy không đành lòng, có chút thu lực, tại Dương Hận đồ lặn bên trên vẽ một chút, đồ lặn vạch phá, lộ ra da thịt.

Dương Hận trở về từ cõi chết, chủ thủ xẹt qua địa phương một mảnh tê dại, trong lòng biết đối phương thủ hạ lưu tình, ngây người một lúc đương lúc, mấy cái độc đĩa tuần tự tiến vào đồ lặn vết nứt, Dương Hận một thanh kéo, nhào về phía Nhạc Chi Dương, vận khởi chủ thủ loạn chọn đâm loạn.

Chủ thủ, đồ lặn đều là “Độc vương tông” luyện chế, một cái kiến huyết phong hầu, một cái có thể tích rắn rết, đều là hiếm có dị bảo, Dương Hận chỉ mong chủ thủ đụng đối phương cực nhỏ, Nhạc Chi Dương chết trong hồ, hạ thủ lưu tình sự tình cũng liền rốt cuộc không có người biết.

Dưới nước không thể so với trên lục địa, lực cản quá lớn, bình thường quyền cước không thi triển được. Dương Hận thân là thích khách, tinh thông quy tắc chi thuật, lớn ở dưới nước cách đấu, chỗ tập võ công đa số cận thân chiêu số, đầu gối đỉnh, khuỷu tay kích, đầu đung, chỉ đâm, phát lực lại ngăn lại hung ác, có thể tại tắc hơn ở giữa đoạt tính mạng người. Nhạc Chi Dương lần đầu cùng người thủy chiến, quyền cước trở nên chậm, nội lực vô công, nhất thời liên tiếp gặp nạn, chủ thủ mấy chuyển sượt qua người, giữa ngực bụng cũng trúng một đầu gối, cơ hồ mà tiết một ngụm chân khí.

Dương Hận đắc thế không cho, chiêu chiêu tiến sát, Nhạc Chi Dương bất lực chống đỡ, đạp nước nhanh chóng thối lui, một hơi rời khỏi mấy trượng, chợt thấy bên người một đầu trần nước làm bộ muốn chạy trốn, hẩn tình thế cấp bách trí sinh, một thanh kéo qua, cản trước người. Dương Hận chủ thủ vừa lúc đâm tới, đâm vào thân rắn, máu đen dâng trào, Dương Hận hai mắt một mê, Nhạc Chi Dương một cước đá ra, một cước này giấu ở máu bên trong, như có như không, phốc đá trúng Dương Hận bụng dưới.

Dương Hận đau đến co rụt lại, phun ra một chuỗi bọt khí. Nhạc Chi Dương vung dao găm thẳng tiến, cướp qua cánh tay của hắn, lưu lại dài hơn thước một đầu vết thương, máu tươi mãnh liệt mà ra, rắn rết gặp chi phát cuồng, ủa lên, Dương Hận né tránh không kịp, chợt bị một đầu thùng gỗ phẩm chất trần nước cản chân trái, dùng sức kéo hướng đáy hồ.

Nhạc Chi Dương bản ý tự cứu, cũng không giết người chi tâm, thấy thế sinh lòng trắc ẩn, không để ý chân khí sắp hết, xoay người chui vào đáy hồ. Càng là lặn xuống, càng cảm giác lờ mờ, nước hồ ô mông mông, lộ ra một cổ mùi tanh. Nhạc Chi Dương lặn ba trượng có thừa, rốt cục trông thấy Dương Hận, hắn vùng vẫy giãy chết, vùng vẫy chủ thủ loạn đâm đâm loạn, mấy cái trần nước ở bên cạnh hắn xoay quanh. Dương Hận nội tức sắp hết, xuất thủ càng ngày càng chậm, một đầu trần nước đột nhiên xông lên, cản trúng cánh tay của hắn. Dương Hận bị đau, chủ thủ tuột tay, trần

nước xoát xoát xoát cuốn lấy eo thân của hắn, bỗng nhiên hướng vào phía trong vừa thu lại, Dương Hận xương sườn muốn ngừng, bong bóng thành chuỗi thành hàng, từ hắn miệng mũi xông ra.

Nhạc Chi Dương cúi xông đi lên, trần nước nhao nhao tránh ra. Hắn vung vẩy chủ thủ, đâm trúng quần quanh Dương Hận trần nước, kia rần buông ra Dương Hận, bị thương chạy trốn. Dương Hận trợn trắng mắt, nửa chết nửa sống, Nhạc Chi Dương nắm chặt bờ vai của hắn, song chân vừa đạp, dùng sức nhảy lên hướng mặt hồ.

Hai người vào nước về sau, nước hồ trên dưới bốc lên, đủ thấy vật lộn kịch liệt, trên nước mọi người không khỏi lo lắng. Một lát sau, mặt hồ bỗng bình tĩnh trở lại, u lục thâm trầm, so với rung chuyển thời điểm, càng thêm làm cho lòng người lạnh. Diệp Linh Tô gắt gao nhìn chăm chăm nước hồ, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, năm ngón tay nắm chặt chuỗi kiếm, thân thể có như trong gió lá khô tốc tốc phát run.

Bỗng nhiên soạt một tiếng, nước hồ tách ra, chui ra một người tới. Diệp Linh Tô nhận ra Nhạc Chi Dương, nhảy một cái mà lên, “A nha” kêu lên. Nàng luôn luôn thận trọng nghiêm khắc, bỗng nhiên thất thố, Diêm bang quần hào không không kinh ngạc.

Nhạc Chi Dương chân khí hao hết, vừa ra mặt nước, đang muốn há mồm thở dốc, thành linh bên hông kịch liệt đau nhức, chịu trùng điệp một quyền. Nhạc Chi Dương đau đến cuộn mình, ngay cả hắc mấy cái nước hồ, trong lòng cuồn cuộn không khỏi: “Họ Dương cấu tặc, ta cứu được hắn, hắn vậy mà làm tổn thương ta?”

Dương Hận một kích thành công, tránh thoát Nhạc Chi Dương, phần khởi toàn thân chi lực, lão đảo bơi về phía bên bờ. Vừa vừa lên bờ, liền ngất đi. Đám người định nhãn nhìn lại, đều hãi nhiên: Đồ lặn vết nứt chỗ bờ đầy rận nước, đĩa, nhúc nhích mà động, che kín da thịt. Thiết Mộc Lê vừa sợ vừa giận, nghiêm nghị quát: “Ô Hữu Đạo, còn không cứu người?”

Ô Hữu Đạo ứng thanh tiến lên, thi thuật đuổi đi độc trùng, lại cho ăn hai viên giải độc đan, sau một lúc lâu, Dương Hận mới khoan thai tỉnh dậy.

Nhạc Chi Dương bò hơn nghìn dặm thuyền, sườn trái ầm ầm làm đau. Dương Hận giả giả bộ hôn mê, xuất thủy lúc bỗng nhiên đánh lén, nếu không phải hãn nội công tinh tiến, suýt nữa nộp mạng. Đáng giận hơn là, Nhạc Chi Dương xuất thủy trước đây, Dương Hận xuất thủy ở phía sau, nếu như Dương Hận coi là thật hôn mê, tất nhiên là Nhạc Chi Dương thắng được, bây giờ hãn chống đến lên bờ, Xung Đại Sư đã nói trước: “Sau xuất thủy người thắng”, đúng là Dương Hận thắng.

Nhạc Chi Dương nhất niệm chi nhân, trước thắng sau thua, hết sức ảo não, lúc này Diệp Linh Tô đi lên phía trước, vội vàng hỏi: “Thế nào?” Nhạc Chi Dương hậm hực nói: “Thua!”

“Ta không có hỏi thắng thua.” Diệp Linh Tô nhú mày nói, ” người thụ thương rồi sao?”

Nhạc Chi Dương sững sờ, thở dài: “Cũng không có.” Diệp Linh Tô lại hỏi: “Trúng độc a?” Nhạc Chi Dương vẫn là lắc đầu. Diệp Linh Tô gật gật đầu, lui qua một bên.

Nhạc Chi Dương càng nghĩ càng giận, động thân gọi nói, ” Dương Hận, người lấy oán trả ơn, thắng được an tâm a?”

Dương Hận dư độc chưa thanh, nghe lời này, sắc mặt càng phát ra tái nhợt, hé miệng trầm mặc một chút, dạt âm thanh nói ra: “Dương mỗ trong lòng, không có ân cừ, chỉ có thắng bại. Từ sinh ra đến chết, ta chỉ thuần phục Quốc sư một cái.”

Đám người gặp hãn cả người là tổn thương, biết hãn trong nước rơi hạ phong, lại nghe hai người trò chuyện, nhất thời minh bạch trong đó gút mắc.

Sở Không Sơn đem tay áo phất một cái, cả giận nói: “Nhạc Chi Dương, người thật hồ đồ, như thế gian ác tiểu nhân, người cứu hãn làm gì? Hãn để trần nước nuốt, mới gọi ông trời báo ứng!”

Nhạc Chi Dương không nói gì lấy đáp, Dương Hận giết Xà phu nhân, nói lý lẽ không nên cứu hãn, nhưng khi đó ngoại trừ cứu trong lòng người không còn cái khác, không khỏi áy náy nói: “Sở tiên sinh thứ lỗi! Tiểu tử ngu dốt, lầm cứu kẻ xấu.”

Sở Không Sơn lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Tính người mạng lớn, hãn như chủ tử vẫn còn, người đều đã chết đã lâu. Trong lòng còn có từ bi không tẻ, nhưng cái này họ Dương trốn qua một kiếp này, tương lai không biết nhiều ít người vô tội chết trong tay hãn hạ.”

Nhạc Chi Dương thừa dạ liên thanh, trong lòng càng hối hận. Chợt nghe Xung Đại Sư cười nói: “Bất kể thế nào thắng, tóm lại thắng thì thắng. Nhạc huynh người bản thân mềm lòng, chẳng trách người khác, bây giờ song phương các thắng một ván, ai thắng ai thua, còn nhìn ván thứ ba.”

Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, sai bước ra khỏi hàng, bất đình bất bát đứng tại cốc khẩu. Diệp Linh Tô thúc trên thuyền trước, rút kiếm nhảy lên bờ hồ.

Thiết Mộc Lê dò xét nữ tử, chợt cười nói: “Bản tôn lần thứ nhất cùng nữ nhân luận võ. Nữ nhân a? Liền nên thêu thêu hoa, làm một chút cơm, sinh sinh con. Chém chém giết giết, còn thể thống gì?”

Lời này cực điểm khinh miệt, Diệp Linh Tô lại không động khí, duỗi tay áo lau mũi kiếm, khắp lơ đãng nói: “Mọi thứ đều có lần thứ nhất, Quốc sư lần thứ nhất bại bởi nữ nhân cũng khó nói!”

Thiết Mộc Lê lạnh hừ một tiếng, không thấy hãn nhắc chân, đột nhiên vượt qua hơn trượng, một chưởng chém xuống, xảo trá nhanh chóng.

Hắn tông sư một phái, trong miệng mĩa mai, trong lòng không dám khinh thường, gắng đạt tới lớn tiếng dọa người.

Thế nhưng là một chương thất bại, Diệp Linh Tô phút chốc biến mất, một cổ sắc bén kiếm khí thẳng đến Thiết Mộc Lê phía sau lưng.

“Hắc!” Thiết Mộc Lê một tiếng quát khê, vèo bắn lên, giữa không trung vượn người, đỉnh, mũi chân quét trúng thân kiếm, Diệp Linh Tô hồ khẩu đổ máu, thân thể nghiêng nghiêng bay ra, bằng vào thân pháp hóa giải Thiết Mộc Lê chân kinh.

Thiết Mộc Lê tên hiệu “Thiên Nhận”, không chỉ là hãn luyện võ học, cũng là ám chỉ hãn toàn thân tinh cương bách luyện,, từ đầu đến chân chính là một kiện thần binh lợi nhận, sắc bén tuyệt luân, không một chỗ không thể gây thương người.

Thiết Mộc Lê vừa được tiên cơ, càng không tha người, tay trăm chân đá, kinh khí như có thực chất, đảo qua mặt đất nham thạch, cày ra một đạo đạo ẩn ẩn, mạnh mẽ hữu lực, rỗng bay phượng múa tư, nghiêm nhiên đại thư gia tiện tay vung bút, dù sao phiết nạy, đều kiêm đẹp.

Diệp Linh Tô một kích không trúng, không lại ra tay, chỉ là một vị né tránh. Thiên hạ võ công nhiều như rừng, nếu nói né tránh chi diệu, không ra “Sơn Hà Tiềm Long quyết” chi phải, nơi đây dài bờ gặp nước, núi cao lừng cốc, chính hợp “Thủy hạ thổ”, “Yểm lăng cốc” hai loại biến hóa. Núi cao tất có âm, hai bên núi cao đứng vững, tà dương chiếu rọi, lưu lại mảng lớn bóng đen, dọc theo chân núi chập trùng không chừng, tình cảnh này, sử xuất “Phục quang cảnh ” đến, lại là như cá gặp nước.

“Thủy hạ thổ”, “Yểm lăng cốc” là “Sơn Hà Tiềm Long quyết” nhập môn công phu, Diệp Linh Tô sớm đã tập luyện tinh thực, “Phục quang cảnh ” dù chưa thuần thực, cạy vào địa thế, cũng khó khăn lắm dùng được. Nàng không câu nệ một góc, bát phương rong ruổi, hận không thể đem toàn bộ

mà sơn cốc xem như chiến trường, giấu ở loạn thạch cùng tảng đá đồng hóa, đến dưới cây cùng cỏ cây đồng căn, gần nước thì không có tại thủy quang, gần núi thì dung nhập sơn ảnh.

Thiết Mộc Lê chiêu chiêu thất bại, trong lòng sinh ra ảo giác, chỗ đối cũng không phải là huyết nhục chi khu, mà là trống rỗng huyễn ảnh, quyền cước mắt thấy đánh trúng, đối thủ luôn có biện pháp bỏ chạy. Nữ tử này giống như lưu động phong thủy, không thể giữ lại, khó mà nắm lấy, rõ ràng gần ngay trước mắt, lại mỗi lần từ hân giữa ngón tay chạy đi.

Thân pháp này chưa từng nghe thấy, Thiết Mộc Lê hết sức hãi dị, nhưng lại muốn ngừng mà không được. Diệp Linh Tô chợt đông chợt tây, kỳ thật cũng không đi xa, một sợi kiếm khí như có như không, từ đầu đến cuối ở bên cạnh hân quần quanh, chỉ cần hơi lộ sơ hở, thanh ly dưới kiếm, nhất định máu phun ra năm bước.

Thiết Mộc Lê cố nhiên khó chịu, Diệp Linh Tô cũng không dễ dàng, nàng đã xem cuộc đời sở học phát huy đến cực điểm, mỗi lần muốn xuất kiếm, đối thủ luôn có thể chuyển tới phù hợp phương vị, làm ra thỏa đáng phòng ngự, nghiêm nhiên liệu địch tiên cơ, lấy tĩnh chế động. Diệp Linh Tô tới tới đi đi, lại ngay cả đâm ra một kiếm cơ hội cũng không có

Nhạc Chi Dương một bên quan chiến, trong lòng thẹn thùng gặp nhau. Hân ném đi tất thắng chi cục, khiến cho Diệp Linh Tô giao đấu kinh địch, nếu như có chút sơ xuất, coi là thật thương tiếc chung thân.

Hân chuyên chú chi rất, cực lực tìm kiếm Thiết Mộc Lê sơ hở, muốn lấy công chuộc tội, nghĩ cách nói cho Diệp Linh Tô. Nhìn hơn mười chiêu, Thiết Mộc Lê công thủ nghiêm mật, không có kẽ hở, chính cảm giác uế oải, trong lòng thoáng động, mơ hồ nghe thấy một tia dị hưởng, nhỏ bé chi cực, chỉ ở ở giữa có và không, nhưng lại liên tục không ngừng, cứu nó nguồn gốc, lại là từ trên thân Thiết Mộc Lê phát ra.

Nhạc Chi Dương định nhãn nhìn kỹ, thanh âm kia chợt lại biến mất. Hắn trầm tư một chút, khép kín hai mắt, chỉ dùng hai lỗ tai ngưng thần đi nghe, thanh âm kia bỗng nhiên lại xông ra, thiên chân vạn xác, xuất từ Thiết Mộc Lê thể nội, lúc gấp lúc chậm, lúc cao lúc thấp, giống như một mạch nước chảy, theo ý đã định.

“Kia là chân khí của hắn!” Lương Tư Cầm thanh âm bỗng nhiên vang lên, tế như văn nhuế, giống nhau Sùng Minh Đảo bên trên.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương giật nảy mình, thốt ra mà ra, người xung quanh đều hướng hắn trông lại. Nhạc Chi Dương mặt như hỏa thiêu, không biết làm sao, cũng may mọi người chú ý đánh nhau, cũng không truy đến cùng, liếc hắn một cái, lại đưa ánh mắt về phía trên bờ.

Nhạc Chi Dương buông lỏng một hơi, quay đầu liếc nhìn đám người, thế nhưng là không thu hoạch được gì, Lương Tư Cầm hóa thân vô số, nhất định không chịu lộ diện, tìm hắn khó hơn lên trời.

Chợt nghe Lương Tư Cầm lại nói: “Người có nhớ « Linh cảm Thiên » bên trong kinh văn: ‘Nghe nhỏ, cảm giác nguyên khí, tri kỳ động tĩnh, minh âm dương, như gió chuyển đi, như nước chỉ lưu, như đoạn như tục, như có như không...’ “

Nhạc Chi Dương không cách nào như Lương Tư Cầm truyền âm, đành phải ngây thơ gật đầu, cũng không biết Lương Tư Cầm phải chăng trông thấy.

Chợt nghe Lương Tư Cầm còn nói: “Nội công của người tinh tiến, thần mà minh chi, y theo kinh văn chứa đựng, đủ để ‘Nghe nhỏ, cảm giác nguyên khí’ . Cái này một biện pháp, y gia gọi là ‘Vọng khí’, võ học gọi là ‘Thính Kinh’ . Tiên tổ mẫu y đạo tinh thâm, có ‘Vọng khí’ chi năng, võ học cao thủ cũng có thể xuyên thấu qua quyền cước chưởng phong cảm giác đối phương chân khí đi hướng. Mà nếu người, hai lỗ tai nghe người ta chân

khí, lại là Linh Đạo Nhân phát minh. Trên trận hai người kịch đấu bên trong, khí huyết lưu chuyển quá gấp, người lưu tâm lắng nghe, tất có sở hoạch.”

Nếu bàn về võ học bên trên kiến giải, đương thời không người có thể ra Lương Tư Cầm chi phải. Nhạc Chi Dương trong mắt, « Linh Phi Kinh » « Linh cảm », « Linh Phi » hai thiên, rất nhiều câu chữ thâm thúy tối nghĩa, từ đầu đến cuối không hiểu nó ý, thế nhưng là Lương Tư Cầm nghe xong, liền tri kỳ bên trong chỉ, hết thấy đàm huyền luận đạo, thêm chút biến hóa, đồng đều có thể hóa thành thật sự thần thông.

Nhạc Chi Dương một điểm liền rõ ràng, khép hờ hai mắt, ngưng tụ tinh thần, bài trừ tất cả tạp âm, tất cả nhĩ lực hội tụ đến Thiết Mộc Lê trên thân. Trong chốc lát, hần tiến vào một cái huyền diệu hoàn cảnh, Thiết Mộc Lê thân thể tựa như thâm sơn trống rỗng, yên lặng như tờ, tịnh thủy sâu lưu, chân khí đến từ phương nào, lưu tới đâu, từng giờ từng phút, không không rõ rệt có thể nghe. Chỉ bất quá, Thiết Mộc Lê xuất thủ càng nhanh, vận khí càng nhanh, càng là dễ dàng cảm giác, lấy tĩnh chế động, cẩn thận chặt chẽ, hơi có chút mơ hồ không rõ.

Nhạc Chi Dương phun một ngụm khí, ngược lại lưu ý Diệp Linh Tô, có thể trách chính là, Diệp Linh Tô động như gió, nhanh như điện, chân khí lưu chuyển lại không bằng Thiết Mộc Lê ăn khớp, nếu nói Thiết Mộc Lê như nước như gió, Diệp Linh Tô chân khí tựa như chân trời mây bay, hợp gặp tán tán, đứt quãng, lúc mà lưu chuyển cực nhanh, khi thì lại yên tĩnh lại, giống như một thân trống trơn, cũng không nội lực tồn lưu.

Nhạc Chi Dương càng nghe càng kỳ, trực giác không thể tưởng tượng nổi, nhưng nghĩ lại: Diệp Linh Tô chỗ làm « Sơn Hà Tiềm Long quyết » xuất từ Thích Ấn Thần. Năm đó “Thừa Hoàng Quan” một trận chiến, Thích Ấn Thần nhất định ném cả Linh Đạo Nhân “Thính Kinh” vị đẳng, rút kinh nghiệm xương máu, nghĩ ra cái này phiêu như mây bay, khó dò khó liệu

vận khí pháp môn, để tránh Linh Đạo Nhân nghe ra mánh khỏe, đoán được thân pháp của hãn quyền lộ.

Lại nghe bốn phía nhân vật, khí huyết lưu chuyển, rõ ràng có thể nghe, lúc này kịch đấu phương hàm, đã qua hơn ba mươi chiêu, đám người quan tâm thắng bại, hoàn mỹ vận dụng nội lực, đan điền yên lặng, chân khí không thể.

Đang muốn thu hồi thần ý, chợt thấy có người chuyển vận chân khí, Nhạc Chi Dương theo tiếng kêu nhìn lại: Ô Hữu Đạo phòng lên một đôi mắt cá chết, trực câu câu nhìn chăm chăm đấu trường, chân khí theo hai tay hướng phía dưới, lại chậm chậm từ tay áo tuôn ra.

Nhạc Chi Dương sinh lòng cảnh giác, nhảy lên bờ hồ, dời bước tới gần Ô Hữu Đạo, định vương nhìn lại, không nhìn thấy gì, thế nhưng là ngưng thần lắng nghe, lại cảm giác Ô Hữu Đạo nội lực cùng tơ mỏng tương liên, bay ra ống tay áo, như có như không.

Những này tơ mỏng nôn từ Huyết Chu, vô hình vô ảnh, ngày đó Sở Không Sơn nhất thời không quan sát, ném qua độc này tia thiệt thòi lớn. Nhạc Chi Dương không biết tơ độc lai lịch, nhưng nghĩ Ô Hữu Đạo một thân kỳ độc, thả ra đồ vật nhất định lớn có gì đó quái lạ.

Tơ mỏng càng ra càng nhiều, theo Thiết, Diệp hai người giao thủ tứ tán phát phơ, có bị kinh lực xông mở, có lại bị liên lụy đi vào. Thiết Mộc Lê lấy tĩnh chế động, kinh lực nội liễm, tơ mỏng vòng quanh người mà đi, quần áo, da thịt dính không ít; Diệp Linh Tô tới tới đi đi, gió táp tùy thân, tơ nhện ngược lại không dễ tiếp cận.

Ô Hữu Đạo nhìn qua Diệp Linh Tô, thần sắc nôn nóng, nội lực càng chảy càng nhanh, hai tay áo không gió mà động, bắt buộc mấy chục sợi tơ nhện hướng về nữ tử lưu chú quá khứ.

“Ô Hữu Đạo!” Nhạc Chi Dương nghiêm nghị uống nói, ” người làm gì?”

Ô Hữu Đạo trong lòng có quỷ, ứng thanh một cái giật mình, không chút nghĩ ngợi, huy chương đánh về phía Nhạc Chi Dương. Hắn quay người lại, tư nhện cũng theo đó chuyển hướng, Diệp Linh Tô mờ mịt mà qua, khó khăn lắm tránh thoát một kiếp.

Ô Hữu Đạo chương phong chưa tới, tanh hôi trước nghe, “Vô ảnh Cổ” phía trước, “Huyết Chu tơ” tại bên trong, “Thốn thảo bất sinh chương” ở phía sau, ba mũi tên tề phát, khó lòng phòng bị.

Nhạc Chi Dương lấy thần ngăn địch, mắt không thấy, tai trước nghe, “Vô ảnh Cổ” mắt thường khó phân biệt, thế nhưng là thành quần kết đội, bay động có âm thanh, cứ việc nhỏ bé, thế nhưng là chạy không khỏi hai lỗ tai của hắn.

Nhạc Chi Dương một chút nhượng bộ, sử xuất “Phủ Cầm Chương”, phát trúng mang theo, như chọn Thất Huyền, nội lực chuyển âm để dương, trở nên chí âm chí nhu, kỳ hàn triệt cốt, Vô ảnh Cổ khóa nhập chương phong, nhao nhao chết cứng, rì rào tốc rơi xuống một chỗ, còn lại mấy cái, kinh hoảng chạy trốn, chui vào một bên “Độc vương tông” đệ tử lỗ tai, lỗ mũi, ngay cả chui mang căn, người kia tai mũi đổ máu, thê tiếng kêu thảm thiết.

Hai người bàn tay một phát, ba, Nhạc Chi Dương thần hồ kỳ thần, vòng qua tư nhện, một chương vỗ bên trong Ô Hữu Đạo cổ tay.

Ô Hữu Đạo lấy làm kinh hãi, gấp thúc độc công, thành linh Nhạc Chi Dương thuận tay một nài, hắn độc công bị ngăn trở, không cách nào xông về phía trước ra, ngược lại hướng về sau lưu nhảy lên. Ô Hữu Đạo hồn phi phách tán, cuống quýt thu tay lại lui lại.

Nhạc Chi Dương cũng cảm giác kinh ngạc, hẳn nghe thấy chân khí chảy ra, vô ý thức vận kinh ngăn cản, không muốn một chiêu đắc thủ, chẳng những ngăn trở chân khí, còn có thể khiến cho đảo lư, chỗ kỳ diệu, xuất nhân ý biểu.

“Người đến cùng mình bạch!” Lương Tư Cầm thanh âm bỗng đang vang lên, nói hạ rất là vui mừng, “Bởi vì cái gọi là: Động mà làm cho tĩnh, tĩnh mà làm cho động, đường đường chính đạo, gây nên lối rẽ, mệnh môn chi khí, khốn đốn khó thư, đồn rằng: Bất động mà động, không chỗ bất động...”

“Đây là « Linh Phi thiên » bên trong!” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra.

“Người nói cái gì nói nhảm?” Ô Hữu Đạo không hiểu thấu, nghiêm nghị quát lớn.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 114 : Chương 114: Ba Trận Phân Thắng Bại (Bốn)

Chương 114: Ba trận phân thắng bại (bốn)

Nhạc Chi Dương cũng lờ đi, cúi đầu nhú mày, chỉ lo dư vị Lương Tư Cầm nói tới kinh văn. Ô Hữu Đạo khi hẳn xem thường mình, nộ khí xông lên, hai tay áo hô mà run lên thẳng, Huyết Chu đáp lấy tơ mỏng xông ra ống tay áo, giống như mấy chục châm lửa ánh sáng, thẳng hướng Nhạc Chi Dương bay đi.

Nhạc Chi Dương thu hồi suy nghĩ, hô hô hai chưởng đẩy ra Huyết Chu, chân trái nổi lên, xuyên qua Ô Hữu Đạo song chưởng, đá hướng bụng của hắn.

Ô Hữu Đạo tự cao “Nguyên độc công” hộ thể, không tránh không né. Phốc, mũi chân cập thân, cũng không mười phần đau đớn, thế nhưng là Ô Hữu Đạo lại như đặt mình vào một ngục chuông lớn, bên ngoài mộc chùy mãnh gõ, bên trong chân khí lắc lư, nhất thời hoa mắt chóng mặt, toàn thân khí huyết loạn toan.

Ô Hữu Đạo luyện độc công nghịch thiên mà động, cường hoành bá đạo, khổng chế không dễ, một khi âm dương mất cân đối, chân khí loạn toan, thế tất dự phát độc chất, rất có phản phệ chi họa.

Hắn trong lòng có e dè, hốt hoảng hướng về sau nhảy lên ra, Nhạc Chi Dương theo dõi mà lên, “Đạp ca bộ” vòng quanh người đi nhanh, “Mộ cổ quyền” liên hoàn sử xuất. Ô Hữu Đạo chỉ gặp quyền ảnh lắc lư, chớ biết xuất ra, hoa mắt, càng chết là thể nội khí huyết bất ổn, Thất lưu tám nhảy

lên, khó mà thu thập. Nhất thời trong ngoài đều khốn đốn, khó mà chiếu cố, vai trái, phải uy hiếp, phía sau lưng các bên trong một quyền, dù chưa thụ thương, thế nhưng là kinh mạch chấn động, đan điền sôi trào, thật vất vả thu nạp chân khí chợt lại khắp nơi loạn thoan.

Ô Hữu Đạo ghen ngào rống to, một cái bồ nhào hướng về sau lật ra, không muốn Nhạc Chi Dương ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, ần ần nhưng nắm chắc đến kích động đối thủ chân khí quyết khiêu. Ô Hữu Đạo thân giữa không trung, chân khí mạnh yếu đi ở, Nhạc Chi Dương sớm đã nghe được nhất thanh nhị sở, thả người mà lên, sử xuất “Phủ Cầm Chưởng”, ba ba ba, Ô Hữu Đạo chưa rơi xuống đất, bỗng trúng liền ba chưởng, trên lòng bàn tay ngay cả đập mang phủ, đem chân khí của hắn xem như dây đàn, nhẹ lũng chậm về, thủ pháp tinh diệu.

Ô Hữu Đạo rơi trên mặt đất, so như say rượu, dưới chân thất tha thất thểu, mặt mo đỏ thắm như máu, cuộc đời tích lũy độc chất cạn bã nổi lên, đi theo chân khí loạn lưu tán loạn, toàn tâm nhập não, không cách nào thu thập.

Nhạc Chi Dương ba chưởng đánh xong, chợt thấy lòng bàn tay đau khổ, cúi đầu xem xét, song chưởng đen nhánh, rõ ràng trúng độc, cuống quýt dừng bước lại, vận khởi “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” trừ độc.

Hai người bên này động thủ, phía bên kia Thiết, Diệp hai người hủy đi qua hơn tám mươi chiêu, vẫn là nhất tĩnh nhất động, thắng bại khó phân. Hai người truy đuổi du tẩu, Diệp Linh Tô hết sức mỗi một, thế nhưng là trăm chiêu sắp tới, căn răng nhin xuống, chợt thấy Thiết Mộc Lê một chưởng bổ tới, Diệp chầm mình trốn đến núi đá đằng sau.

Thiết Mộc Lê xoay chuyển ánh mắt, bỗng nhiên thả người nhảy lên, tay phải vung hướng mặt hồ, Diệp Linh Tô chính cảm giác kỳ quái, bỗng nhiên cự lực vọt tới,

Phịch một tiếng, đưa nàng ẩn thân nham thạch đánh trúng vỡ nát.

Diệp Linh Tô tránh kiếm hơi chậm, đá vụn rơi vào trên người một trận nhói nhói, nàng cắn răng nhịn xuống, người nhẹ nhàng đi nhanh. Thiết Mộc Lê đón đầu ngăn lại, hô một chương võ đến, Diệp Linh Tô quay người tránh né, chợt thấy một cổ gió tấp từ phía sau đánh tới.

“Có người ám toán?” Diệp Linh Tô suy nghĩ hiện lên, hết sức hướng về phía trước nhảy chồm, kinh phong dán bắp chân rơi xuống, gọt đi một mảnh ống quần, lộ ra tuyết trắng bắp chân.

Diệp Linh Tô trong lúc cấp bách quay đầu nhìn lại, sau lưng trống trơn, cũng không một người. Buồn bực ở giữa, Thiết Mộc Lê thân giữa không trung, chân trái hoành quét tới, Diệp Linh Tô giờ kiếm đón đỡ, thành linh hấn thân thể bàn không nhất chuyển, chân trái chợt thu, đùi phải vèo bắn ra, tốc độ so với chân trái nhanh hơn gấp đôi, Diệp Linh Tô biến chiêu không kịp, vội vàng thu kiếm, độn quang giấu ảnh, biến hóa mấy lần, phương mới tránh thoát cái này một chân đánh quét.

Mấy chiêu thoáng qua một cái, Diệp Linh Tô có chút minh bạch, Thiết Mộc Lê đổi một đường quái đản võ công: Xuất thủ giống như phía bên trái đi, kinh lực rơi ở bên phải; bàn tay rõ ràng hướng lên, chương lực lại hướng phía dưới đập xuống; vốn là chân trái đá người, nửa đường biến thành đùi phải; nguyên bản chính diện nghênh địch, chương lực lại có thể vòng qua đối thủ, phụ phía sau lưng... Bừa bãi, giáo quyết tuyệt luân, cực điểm “Giương đông kích tây” sở trường, nếu không phải Thích Ẩn Thần tuyệt thể thân pháp, mới mấy chiêu phía dưới, Diệp Linh Tô hẳn phải chết không nghi ngờ, nàng nhịn không được quát: “Đây là võ công gì?”

“Nghịch thiên thần chương!” Thiết Mộc Lê hồng thanh cười nói, ” Diệp bang chủ, còn không có trở ngại a?”

Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, toàn lực giương ra thân pháp, thế nhưng là khắp nơi bị quản chế, liên tục gặp nạn, đông trốn tây vọt, hết sức chật vật.

Nghịch thiên thần chương là Thiết Mộc Lê một mình sáng tạo bí kỹ, dung hợp “Thiên Nhận” cùng “Đại nghịch tru tâm chương”, chính là hắc thủy một mạch chỗ tinh hoa, thi triển ra quỷ dị ly kỳ, thẳng qua Tiêu ngàn tuyệt cực thịnh thời điểm.

Thiết Mộc Lê luyện thành chương pháp, giữ kín không nói ra. Năm đó hắc nệm qua Lương Tư Cầm vị đẳng, ghi hận trong lòng, tính toán gặp nhau lần nữa, xuất kỳ bất ý sử xuất, nhưng thu tập kích bất ngờ hiệu quả. Ai nghĩ hôm nay gặp gỡ “Sơn Hà Tiềm Long quyết”, đánh lâu hết sức, nóng nảy, lại sợ trăm chiêu hết sức, đập đầu nhận tội, hủy Yến Nhiên Sơn uy danh trăm năm, quýnh lên phía dưới, sớm sử ra.

Thiết Mộc Lê không động thì thôi, khẽ động kinh người, giống như trái chọt phải, thân pháp nhanh đến kinh người. Diệp Linh Tô đem hết thủ đoạn cũng không thoát khỏi được, chỉ cảm thấy tứ phía kinh phong vù vù, hoàn toàn giống vô hình lưới lớn, trong nháy mắt, càng lún càng sâu.

Hoa Miên thấy tình thế không ổn, chọt kêu lên: “Tám Thập Thất, mười tám mười tám...” Quần hùng nhìn ra tâm tư của nàng, cũng theo âm thanh hô to: “Tám mươi chín, chín mươi...”

Trăm chiêu sắp tới, đám người hô to chiêu số, có chủ tâm đảo loạn Thiết Mộc Lê tâm chí, Yến Nhiên Sơn, 'Độc vương tông' cũng minh bạch đạo lý này, nhao nhao hô to gọi nhỏ, muốn ngăn chặn đối phương tiếng hô.

Thời gian bỗng nhiên, chín mươi bảy chiêu đảo mắt liền qua, Thiết Mộc Lê “Này” duệ uống, đơn giản là như đất bằng nổ một cái tiếng sấm, tiếng quát chưa dứt, nơi xa truyền đến một tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng.

Diệp Linh Tô nghe ra là Ô Hữu Đạo, chưa kịp nghĩ lại, Thiết Mộc Lê ngăn lại đường đi, tay phải vung lên, xùy, khí kinh phá không mà tới.

Một chưởng này Thiết Mộc Lê súc thể đã lâu, chân tướng phơi bày, thời cơ tinh chuẩn, chưởng phong mãnh liệt. Diệp Linh Tô trốn tránh không đường, cắn răng một cái, huy kiếm nhào tới, hai người thân ảnh giao thoa, Thiết Mộc Lê hơi chao đảo một cái, khí xả hơi tiết, Diệp Linh Tô cảm giác ra sơ hở, không chút nghĩ ngợi, trường kiếm thừa lúc vắng mà vào.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, Thiết Mộc Lê ngạnh sinh sinh thu hồi tay phải, cùng nổi lên ngón giữa và ngón trỏ, vê vê thanh ly mũi kiếm. Xùy, mũi kiếm đâm vào tấc hơn. Diệp Linh Tô hồ khẩu đổ máu, xoay người lướt về đằng sau, hai chân vừa vừa xuống đất, chợt nghe Hoa Miên cao giọng thét lên: “Chín mươi chín...”

Thủ thẳng đang nhìn, Diệp Linh Tô tim nóng lên, giương mắt nhìn lên, Thiết Mộc Lê bước chân phù phiếm, khuôn mặt đục như máu nhuộm, màu son bên trong lộ ra một cổ nồng đậm hắc khí.

Diệp Linh Tô chính cảm giác kỳ quái, chợt thấy Thiết Mộc Lê hai mắt nhắm lại, trên đầu bạch khí trùng thiên.

“Linh Tô!” Hoa Miên nhìn ra tiện nghi, “Còn lại một chiêu!”

Yến Nhiên Sơn một đám nhìn ra không ổn, nhưng bởi vì tin phục Thiết Mộc Lê, giờ phút này đều trên thuyền, chỉ có Dương Hận ở tại bên bờ, thấy thế phần thân nhảy một cái, ngăn tại sự phụ trước người. Làm sao hấn vốn là có tổn thương, cái này nhảy lên khiến động vết thương, đau đến lông mày thẳng nhăn.

Diệp Linh Tô giờ kiếm muốn đâm, lại cảm giác chân chờ, chợt nghe Ô Hữu Đạo một tiếng hét thảm, quay đầu nhìn lại, gập hấn da mặt biến thành màu đen, thất khiếu chảy máu, đầy đất lăn lộn, nghiêm nhiên đau đến

không muốn sống, Nhạc Chi Dương đứng ở một bên, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

Ô Hữu Đạo đột nhiên nhảy lên, hướng về phía Thiết Mộc Lê cuống quýt đập đầu, âm thanh kêu lên: “Quốc sư tha mạng, Quốc sư tha mạng...”

Dị biến chợt phát sinh, Diệp Linh Tô cũng không biết phát sinh chuyện gì, nhất thời theo kiếm không phát. Thiết Mộc Lê khó khăn ngăn chặn độc chất, mở hai mắt ra, cũng là không hiểu thấu.

Ô Hữu Đạo thể nội long trời lở đất, đầu óc cũng bị độc chất xâm nhập, thần chí không rõ, ghen ngào kêu lên: “Ô mỗ nhất thời hồ đồ, mới đối Quốc sư hạ độc. Quốc sư đại nhân đại lượng, vạn vạn không nên thương tổn ‘Nguyên mệnh cổ’ !” Nội lực của hắn sôi trào, độc chất mất khống chế, cùng mất đi “Nguyên mệnh cổ” tình hình không khác nhau chút nào, chỉ coi hạ độc sự tình bị Thiết Mộc Lê phát hiện, tổn thương cổ mẫu, để cầu trả thù, nhất thời tình thế cấp bách cầu xin tha thứ, thật tình không biết bái sai cửa miếu.

Thiết Mộc Lê nghe lời này, mới hiểu được phát sinh chuyện gì, giận quá thành cười, hỏi: “Người đối ta hạ độc?”

Ô Hữu Đạo nói ra: “Tiểu nhân nhất thời hồ đồ.” Thiết Mộc Lê lạnh lùng một tiếng, nói ra: “Giải thích như thế nào độc?” Ô Hữu Đạo nói ra: “ ‘Nguyên mệnh cổ’ có thể hút độc.”

Thiết Mộc Lê bán tín bán nghi, hắn nội công sâu xa, mặc dù có thể áp chế độc chất, sẽ cùng Diệp Linh Tô tranh phong, thế tất lực bất tòng tâm, đang do dự hắn nhìn về phía nữ tử, gặp nàng cũng không động đậy, cảm thấy hơi định, lấy ra hộp gỗ hỏi: “Cái này có thể dùng a?”

“Cái này, cái này...” Ô Hữu Đạo nhìn chăm chăm hộp gỗ hết sức mê hoặc, “Quốc sư không có thương tổn đến ‘Nguyên mệnh cổ’ ?”

Thiết Mộc Lê lạnh hừ một tiếng, lại hỏi: “Ta vì sao tổn thương nó?”

Ô Hữu Đạo càng phát ra mê hoặc, nhìn về phía Nhạc Chi Dương nói: “Kia vì sao...” Nói còn chưa dứt lời, Thiết Mộc Lê điềm nhiên nói: “Ta hiện tại tổn thương nó, ngược lại cũng không muộn.” Năm ngón tay thu nạp, hộp gỗ cạc cạc rung động.

“Đừng!” Ô Hữu Đạo mặt như màu đất, cố nén độc vật phản phệ, “Đem ngón trở xâm nhập hộp, Huyết Chu tự sẽ hút đi độc chất.”

Thiết Mộc Lê mày nhăn lại, do dự bất định, Dương Hận duệ tiếng nói: “Sư tôn, cái này già độc trùng không thể tin.”

Thiết Mộc Lê lắc đầu, đem hộp gỗ rộng mở một tuyến, chậm chậm vươn vào ngón trở, lớn Huyết Chu cắn một cái vào, Thiết Mộc Lê lông mày run lên, trên mặt hắc khí dần dần trở thành nhạt.

Mạnh Phi Yến tình vội kêu lên: “Bang chủ, lại không ra tay nhưng không còn kịp rồi?” Diệp Linh Tô lắc đầu nói: “Hắn ngầm ám toán. Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, quân tử không vì.”

Đám người phần lớn xem thường, Đỗ Dậu Dương cả giận nói: “Bang chủ nói như vậy, Hoa Diêm sứ chẳng phải là chết vô ích?”

Diệp Linh Tô nói: “Hắn giết Hoa Diêm sứ lúc, lẻ loi một mình, chưa mượn người khác chi lực, không dùng âm mưu ám toán; ta lúc này giết hắn, không đủ quang minh chính đại.”

Diệp Linh Tô xuất thân võ Lâm thế gia, đường đường chính tông, khinh thường bỏ đá xuống giếng; Diêm bang đám ô hợp, thừa dịp nguy may mắn, trục thập một chi lợi, nhưng có thời cơ lợi dụng, tuyệt không buông tha lý lẽ, nghe xong lời này, đều bi phần, quần tình rào rạt, riêng phần mình thúc trên thuyền bờ, vây quanh Thiết Mộc Lê, Dương Hận tay cầm chủ thủ, trợn mắt tương hướng.

Diệp Linh Tô hơi cảm thấy do dự, đang muốn phải chăng ngăn cản, chợt nghe Thiết Mộc Lê cười lạnh nói: “Ô Hữu Đạo, người còn muốn hay không mệnh?”

“Muốn, muốn!” Ô Hữu Đạo gà mỗ thóc giống như gật đầu.

Thiết Mộc Lê lạnh lùng nói ra: “Còn không triệu tập nhân thủ, làm hộ pháp cho ta?”

Ô Hữu Đạo tỉnh ngộ lại, lên tiếng hô lên, 'Độc vương tông' đệ tử ứng thanh ủng bên trên. Bọn hăn am hiểu dùng độc, Diêm bang quần hào vũ đao lộng thương, chửi rủa không dứt, nhưng cũng không dám tùy tiện tiến lên. Hai phe gặp nước giăng co, không ai nhường ai.

Thiết Mộc Lê trên mặt hắc khí càng lúc càng mờ nhạt, bỗng nhiên rút ra đầu ngón tay, ném đi hộp, đầu ngón tay bốc lên cực đại Huyết Chu.

Ô Hữu Đạo nhìn qua Huyết Chu, mặt mang vẻ sợ hãi, chỉ gặp Thiết Mộc Lê cánh tay xích hồng tỏa sáng, giống như một khối nung đỏ than lửa, hỏa hồng hướng ra phía ngoài rút đi, một mực tuột đến ngón trỏ, Huyết Chu thổi khí giống như cổ trướng. Ô Hữu Đạo môi run rẩy, như đang muốn nói gì, chợt nghe bộp một tiếng, lớn Huyết Chu giữa trời bạo liệt, tanh hôi chất lỏng bắn tóe bốn phía. Ô Hữu Đạo hét thảm một tiếng, té ngã trên đất, toàn thân run rẩy.

'Độc vương tông' đệ tử không quay đầu, hăi nhiên nhìn qua Ô Hữu Đạo, nhưng gặp hăn toàn thân trống rỗng ra rất nhiều sưng bao, nhúc nhích mà động, ba ba nứt ra, tuôn ra một cổ đen nhánh vũng máu, máu bên trong leo ra Huyết Chu, tử ngô, còn có thật nhiều gọi không ra Danh nhi quái trùng, quái trùng bò ra ngoài thân thể, tương hồ căn xé ngũ đông đâm, một lát chết được tinh quang.

Thiết Mộc Lê oán hận Ô Hữu Đạo ám toán, dưới cơn thịnh nộ giết “Nguyên mệnh cổ”, khiến độc vật phản phệ kỳ chủ, đem Ô Hữu Đạo chui

đến thùng trăm ngàn lỗ. Già độc trùng cả đời làm ác, chết chưa hết tội, nhưng cái này kiểu chết quá mức thảm liệt, gan lớn thấy hải hùng khiếp vía, nhát gan sớm đã hai chân như nhũn ra, co quắp không ngồi nổi.

Thiết Mộc Lê gặp tình hình này, chột cũng có chút hối hận. Ô Hữu Đạo như có thể còn sống, tác dụng không thể bảo là không lớn, thế nhưng là người này âm hiểm ác độc, không dễ chường không, giống nhau những này cổ trùng, hơi không cẩn thận, liền sẽ phải gánh chịu sự phản phệ của hắn.

Chột nghe một tiếng hét thảm, đám người ứng thanh nhìn lại: Cổ Nghiêm nhảy ra đám người, cao cao nhảy lên, rạo rức, quăng xuống đất, thân thể co quắp một trận, khoe miệng nhúc nhích hai lần, phun ra một con quái trùng, hắc thân tử cần, bò lên một thước đến xa, bỗng nhiên chết cứng bất động.

Cổ Nghiêm thời điểm mất mạng, “Độc vương tông” đệ tử nhảy tung tăng, nhao nhao ngã xuống đất, muôn hình muôn vẻ cổ trùng từ trong miệng, lỗ tai, hốc mắt, trong mũi leo ra ngoài ra, trùng người chết vong, ứng nghiệm khó chịu. Bất quá sau thời gian uống cạn tuần trà, “Độc vương tông” đệ tử chết sạch sành sanh, còn lại cổ khô cũng không một may mắn thoát khỏi.

Chuyện xảy ra đột ngột, mọi người không khỏi hãi dị, nhưng lại trở ngại cổ độc, muốn gần không dám, chỉ có trừng mắt đứng ngoài quan sát. Nhạc Chi Dương càng là ảo não, nghĩa phụ Nhạc Thiều Phượng cái chết, hoặc cùng “Độc vương tông” có quan hệ, vốn định bắt được Cổ Nghiêm hỏi cho ra nhẽ, lần này manh mối toàn đoạn, lại phải làm lại từ đầu. Còn Chu Vi, còn độc vương trong cốc, không biết rõ tình hình hình như thế nào,

Phiền não ở giữa, chột nghe Xung Đại Sư thở dài: “A Di Đà Phật, chẳng trách Lương Tư Cầm năm đó không giết Ô Hữu Đạo.” “Độc vương tông” đệ tử độc trong người cổ đồng đều cùng Ô Hữu Đạo tương thông, Ô Hữu Đạo chính là bọn hắn ‘Nguyên mệnh cổ’, rút dây động rừng, chết một người mà

diệt một tông, thương thiên hại lí, chớ đây là rất, Lương Tư Cầm có việc không nên làm, thật là đại từ đại bi.”

Những lời này từ hăn nhân khẩu bên trong nói ra còn tốt, từ hòa thượng này miệng nói ra, coi là thật hoang đường buồn cười. Phàm là biết lai lịch của hăn, đều nghĩ thầm: “Hòa thượng này giả mèo khóc chuột giả từ bi, so với Ô Hữu Đạo còn đáng hận hơn.”

Thiết Mộc Lê đột nhiên lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Tiết Thiên, Ô Hữu Đạo ám toán bản tôn, ngươi đến cùng có biết không tình?”

Xung Đại Sư cười nói: “Bần tăng mắt vụng về, không có trông thấy.”

Xung Đại Sư đối Ô Hữu Đạo rõ như lòng bàn tay, mà lại nhẫn lực hơn người, tâm tư kín đáo, nếu nói hăn không biết rõ tình hình, Thiết Mộc Lê căn bản không tin, huống chi giết Thiết, Diệp hai người, Ô Hữu Đạo cùng Xung Đại Sư đại hoạch lợi, hai người tự mình cấu kết cũng chưa biết chừng.

Thiết Mộc Lê cùng Xung Đại Sư bản có khúc mắc, đến lúc này càng là gieo xuống hận nhân, thế nhưng là tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, không tốt nội chiến. Thiết Mộc Lê có chút cười lạnh, không còn nói sâu, liếc nhìn Diêm bang quần hào, lạnh lùng nói ra: “Các người từng cái mà đến, vẫn là cùng tiến lên?”

Bỏ đá xuống giếng, tự nhiên mỗi người giành trước, chợt thấy Thiết Mộc Lê khôi phục như lúc ban đầu, Diêm bang đám người tâm lạnh hơn phân nửa, chỗ nào còn dám tiến lên, tất cả đều quay đầu nhìn về phía Diệp Linh Tô.

Diệp Linh Tô bước lên một bước, nói ra: “Trăm chiêu ước hẹn, còn có một chiêu chưa hết, Quốc sư nếu như không việc gì, người ta lại đi đánh qua.”

Thiết Mộc Lê chú mục nữ tử, ánh mắt quái dị. Diệp Linh Tô âm thầm đề phòng, biết rõ một chiêu quyết thắng, Thiết Mộc Lê không động thì thôi, khê động tất đem hết toàn lực. Chợt thấy hắc phun một ngụm khí, chậm chậm nói ra: “Một chiêu này không cần dựng lên, tính ta thua.”

Lời vừa nói ra, mọi người không khỏi xôn xao, Tư Khâm Ba Nhật kêu lên: “Sư phụ, cái này nhưng làm sao khiến cho?”

“Im ngay!” Thiết Mộc Lê nhìn lại Diệp Linh Tô, “Ta vừa trúng độc lúc ấy, người theo kiếm bất động, rất có tông sư phong phạm. Bản tôn nhận thua, phục không phải võ công của người, mà là người khí độ.”

Nói xong khê căn cương nha, ngược lại núi vàng, sọt ngọc trụ, uốn gối quỳ xuống, hướng về phía Diêm bang quần hào phanh phanh phanh dập đầu lạy ba cái liên tiếp, quần hào sững sờ, đồng thời xôn xao, tiếng khen, chửi rửa âm thanh liên tiếp.

Thiết Mộc Lê sắc mặt tái xanh, trong lòng quyết tâm: “Cái này ba cái khấu đầu, qua hôm nay, cần dùng những này buôn muối lậu trên cổ đầu người đến đối.” Nghĩ đến nhảy người lên, nắm lên Dương Hận, hai cái lên xuống, trở lại nhà mình trên thuyền, chìm quát một tiếng: “Đi!”

Yến Nhiên Sơn đệ tử đều ủ rũ, vùi đầu mái chèo, Diệp Linh Tô về phía nơi xa. Đỗ Dật Dương giẫm chân cả giận nói: “Cứ như vậy để hắc đi rồi?”

Diệp Linh Tô giữ im lặng, Hoa Miên nói ra: “Đỗ diêm sử, hắc đã dập đầu nhận thua, hôm nay tạm thời coi như thôi. Dưới mắt không người là đối thủ của hắc, chờ tìm tới Vân đảo Vương, lại cùng hắc so đo...”

“Không cần.” Diệp Linh Tô lạnh nhạt nói nói, ” ta cùng hắc thắng bại chưa phân, sớm tối còn có một trận chiến. Các vị yên tâm tâm, một ngày kia, ta nhất định chính tay đâm kẻ này, vì tử thương huynh đệ báo thù.”

Diêm bang đệ tử đều trầm mặc, bất mãn chi sắc tràn tại trên mặt. Nhạc Chi Dương âm thầm thở dài: Diệp Linh Tô tâm cao khí ngạo, chưa thoát con em thế gia khí khái, tọa trấn Đông Đảo còn có thể, coi là thật bước vào giang hồ, đối mặt tam giáo cửu lưu, vẫn là không bỏ xuống được tư thái, cứ việc thân ở Diêm bang, lại như nước bùn đường bên trong một đóa bạch liên, cô tuyệt Dật Trần, cùng một đám bộ hạ không hợp nhau.

Diệp Linh Tô biết rõ đám người lòng có khúc mắc, nhưng cũng khinh thường giải thích, tay cầm trường kiếm, lạnh lùng nhìn về phía Xung Đại Sư, cái sau không nóng không vội, một phái khoan thai, cũng không nửa phần e ngại.

Nhạc Chi Dương nhin không được quát hỏi: “Đại hòa thượng, Chu Vi ở đâu?”

Xung Đại Sư cười nói: “Người náo loạn nửa ngày, bây giờ mới nhớ tới nàng a? Bạc tình bạc nghĩa quả hạnh, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.”

Nhạc Chi Dương gương mặt đỏ lên, từ khi lộ diện, biến đổi bất ngờ, quả thực không có cơ hội tra hỏi Chu Vi hạ lạc. Chợt nghe Hoa Miên nói ra: “Hòa thượng, mạnh miệng cũng vô dụng. Người cơ quan tính toán tường tận, tội ác chồng chất, hôm nay lúc này, là ngày chết của người.”

Đi Thiết Mộc Lê, quần hào một bồn lửa giận không thể nào phát tiết, tất cả đều rơi trên người Xung Đại Sư, gặp hòa thượng này hào không e ngại, càng phát ra có khí, Thuần Vu Anh quát: “Mọi người cùng một chỗ bên trên, đem hãn số không cắt nát róc thịt, cho Hoa Diêm sứ báo thù.”

Xung Đại Sư cười nói: “Hôm nay rơi xuống đơn, xem ra muốn đi không lớn dễ dàng.” Mạnh Phi Yến nói: “Người biết liền tốt.” Sở Không Sơn thở dài: “Ta cùng sư phụ người cũng từng gặp, Uyên Đầu Đà nhất đại cao tăng, như thế nào thu người cái này liệt đồ?”

Xung Đại Sư cười cười, nói với Nhạc Chi Dương: “Túc hạ đại nạn không chết, thật đáng mừng, bất quá, người làm thật không muốn tiểu công chúa tính mạng a?”

“Chỉ giáo cho?” Nhạc Chi Dương đổi sắc mặt.

Xung Đại Sư cười nói: “Người nhất định coi là, nữ tử kia liền trong cốc, trước hết giết bần tăng, lại đi thông dong cứu ra?”

“Chẳng lẽ không phải?” Nhạc Chi Dương nhịp tim tăng lên.

Xung Đại Sư mỉm cười, khoanh chân ngồi xuống, chấp tay trước ngực nói: “Người không ngại đi trong cốc tìm xem!”

Nhạc Chi Dương kinh nghi bất định, hỏi: “Đại hòa thượng, người lại đùa nghịch hoa chiêu gì?”

Xung Đại Sư nhắm mắt không đáp, bảo tượng căng nghiêm, giống như tham thiền nhập định.

Thuần Vu Anh kêu lên: “Hòa thượng này cố làm ra vẻ, đợi ta một kích đâm chết hẳn.” Rất kích muốn bên trên, Diệp Linh Tô đưa tay đem hăn ngăn lại, nói ra: “Nhạc Chi Dương, người trước nhập cốc nhìn xem, tìm tới Chu cô nương, lại đến xử trí con lừa ngựa.”

Thuần Vu Anh giận hiện ra sắc, Diêm bang đệ tử cũng đều bộc lộ không nhanh, Sở Không Sơn nhin không được thấp giọng nói: “Diệp bang chủ, chúng nô khó phạm...”

Diệp Linh Tô ra vẻ không có nghe thấy, nói với Hoa Miên: “Hoa Di, người mang Nhạc Chi Dương tiến một chuyến thạch trận, tra ra Chu cô nương hạ lạc.”

Hoa Miên trong lòng một trăm cái không muốn, nhưng nàng biết rõ
Diệp Linh Tô tính tình, đành phải thở dài một hơi, đi hướng thạch trận.
Nhạc Chi Dương tâm hoảng ý loạn, bất chấp gì khác, vội vàng đi theo.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 115 : Chương 115: Ba Trận Phân Thẳng Bại (Năm)

Chương 115: Ba trận phân thẳng bại (năm)

Hai người không có vào thạch trận, Đỗ Dậu Dương chợt đem binh khí quăng ra, ôm lấy Hoa Đình thi thể khóc lớn: “Hoa lão đệ, người chết được thật oan, lúc trước người không màng sống chết nâng người thượng vị, bây giờ người ta ngồi vững vàng ghế xếp, liền đem người đá qua một bên, chết cũng không báo thù cho người tuyệt hận. Cái này kêu là làm: ‘Cả đời không mang mũ ô sa, nửa đường thường gặp Bạch Nhân Lang’, người đem người ta làm bảo, người ta xem người như cỏ...”

“Đỗ Dậu Dương!” Mạnh Phi Yến không nghe, “Trên dưới có phần, tôn ti có thứ tự, người đã nhập ta Diêm bang, liền nên nghe theo bang chủ phân công, dạng này khen chê chưa nói châm chọc người, cũng là lập tức thuộc gây nên sao?”

Đỗ Dậu Dương cổ cứng lên, lớn tiếng nói: “Bang chủ, bang chủ, chính là vì trong bang người làm chủ, một vị hướng về ngoại nhân, đây tính toán là cái gì bang chủ?”

Mạnh Phi Yến cả giận nói: “Bang chủ khi nào hướng về người ngoài?” Đỗ Dậu Dương nói: “Trước có Thiết Mộc Lê, sau có hòa thượng này, cừ oán là Diệp bang chủ kết, bản bang vì thế người chết, có phải hay không hẳn là cầm hai người báo thù rửa hận.”

Mọi người không khỏi gật đầu, ánh mắt đều rơi trên người Diệp Linh Tô, Diệp Linh Tô gương mặt xinh đẹp hơi trầm xuống, nói ra: “Đỗ diêm

sứ, Hoa Diêm sứ cái chết, ta cũng đau thấu tim gan, thế nhưng là tằm có tằm đường, cua có cua đường, giang hồ có giang hồ quy củ, võ lâm cũng có võ lâm quy củ. Ta như thừa dịp nguy xuất thủ, giết Thiết Mộc Lê, truyền đến trên giang hồ, người ta sẽ chỉ nói, ta Diệp Linh Tô mượn Ô Hữu Đạo chỉ thủ giết Thiết Mộc Lê...”

“Ai dám nói như thế, ta liền giết hẳn.” Đỗ Dậu Dương giọng căm hận nói, ” lại nói, Thiết Mộc Lê là Mông Nguyên Quốc sứ, vốn là ta người Hán tử địch, không câu nệ loại nào biện pháp giết hẳn, đồng đều sẽ người người gọi tốt.”

“Nếu là không từ thủ đoạn, cần gì phải định ra trăm chiêu ước hẹn?” Diệp Linh Tô nói nói, ” đều có thể cùng nhau tiến lên, đánh nhau chết sống, đã có trăm chiêu ước hẹn, chính là võ lâm chi hội, đường đường chi trận, đơn đả độc đấu. Ta là nhất bang chi chủ, thống lĩnh ngàn vạn bang chúng, nói tất làm, làm tất được, nếu như lưng thề vứt bỏ hẹn, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, tương lai như thế nào phục chúng, như thế nào tỉnh lại ta Diêm bang trên giang hồ thanh danh?”

Đỗ Dậu Dương ồn ào: “Diêm bang thanh danh lại thế nào à nha?”

“Thế nhân nói lên Diêm bang đệ tử, đồng đều lấy tư thương buôn muối tương xứng, coi là giang hồ mặt lừ, toàn bởi vì ngày xưa làm việc làm loạn, không để ý luân thường, làm trái đạo nghĩa, phạm là có thể có lợi, thường thường không từ bất cứ việc xấu nào, thêm chút quản thúc, liền lên phân tranh. Ngày đó Tề bang chủ cái chết, không cũng là bởi vì quan bế sòng bạc, kỹ quán, chộc giận Vương Tử Côn sao? Như thế thu lợi mặc dù phong, thế nhưng là đánh mất đạo nghĩa, vì võ lâm chính đạo chỗ khinh thường, đến nguy nan thời gian, lại có ai chịu vì ta Diêm bang xuất lực?”

Diệp Linh Tô nói một hơi, Diêm bang đệ tử đều hai mặt tương đối, Đỗ Dậu Dương mượn thanh mượn khí mà nói: “Ta Diêm bang mười vạn đệ tử, không cần ngoại nhân xuất lực.”

“Mười vạn đệ tử?” Diệp Linh Tô cười lạnh, “Cái này mười vạn bên trong già yếu chiếm hai thành, phụ nữ trẻ em chiếm hai thành, còn lại sáu thành, vàng thau lẫn lộn, hiệu lệnh không rõ, lần này triệu tập đệ tử tiến đánh ‘Độc vương tông’, chỉ có Tinh Trường Lão phái mấy người đến, thối, biến Nhị lão giả cầm vờ điếc, công nhiên kháng mệnh. Như thế chia năm xẻ bảy, đừng nói mười vạn đệ tử, dù có trăm vạn đệ tử, cũng là năm bè bảy mảng.”

Đỗ Dậu Dương trong lòng không phục, khẩu tài có chỗ không kịp, ấp úng, ấp úng, nửa ngày nói không ra lời.

Diệp Linh Tô đắc thế không cho, tiếp lấy nói ra: “Ta hôm nay không giết Thiết Mộc Lê, đổi lấy hãn ba cái khẩu đầu, chỉ chuyện này, liền có thể lập uy tại giang hồ. Còn huynh đệ trong bang nợ máu, Linh Tô Minh khắc vào tâm, giây lát không quên, có câu nói là: ‘Quân tử báo thù, mười năm không muộn, tiểu nhân báo thù, từ sáng sớm đến tối’, ta hôm nay có thể cùng Thiết Mộc Lê giữ lẫn nhau trăm chiêu, ngày sau kiếm đạo tinh tiến, chưa hãn không thể đường đường chính chính đem hãn diệt tại dưới kiếm, từ đây dựng nên khí khái, gọi anh hùng thiên hạ không dám khinh thường bản bang.”

Những lời này hào khí vượt mây, Diêm bang đệ tử không không động dung, Đông Đảo quần hùng cũng là lau mắt mà nhìn, Thi Nam Đình nghĩ thầm: “Linh Tô tiểu nhi không thích nói chuyện, ai nghĩ bước vào giang hồ, lời lẽ sắc bén nhọn như vậy. Đáng tiếc Diêm bang nhiều tiểu nhân, quân tử ít, lấy quân tử chi tâm độ tiểu nhân chi bụng, chỉ sợ hoàn toàn ngược lại. Ai, lấy nàng thành tựu ngày hôm nay, không khó kế thừa Đảo vương chi vị, lương tài mỹ ngọc, lắm đọa bụi phàm, thật đáng buồn, đáng tiếc.”

Diệp Linh Tô thấy mọi người vẫn là trầm mặc, còn nói: “Ta vốn là giang hồ lãng nhân, phiêu linh kiếm khách, may mắn gặp dịp, thống lĩnh bản bang, nhưng người tại vị, tất yếu tận tâm tận lực. Hôm nay nói đến thế

thôi, các vị nếu như vẫn là cho là ta đức không xứng vị, đều có thể triệu tập các phương đem ta phế truất, Linh Tô quay đầu liền đi, tuyệt không một tia lời oán giận.”

Đỗ Dậu Dương lúng túng mấy lần, không có lên tiếng, Mạnh Phi Yến vội nói: “Bản bang sáng lập đến nay, làm sao từng có Diệp bang chủ dạng này nhân trung long phượng? Ai muốn mạo phạm nàng, trước cắt ta cái này cái đầu người lại nói.” Trùng lên một đôi đôi mắt nhỏ, tức giận nhìn qua Đỗ Dậu Dương, Đỗ Dậu Dương cũng ngạnh lên cổ, không nhượng bộ chút nào.

Thuần Vu Anh thấy tình thế không đúng, vội nói: “Đỗ lão ca, người bớt tranh cãi, chỉ cần bang chủ ghi khắc huyết cừ, trong lòng có huynh đệ ta là đủ rồi.”

Đỗ Dậu Dương không có trả lời, chợt nghe Xung Đại Sư bật cười. Đỗ Dậu Dương vốn là đầy bụng da uất khí, ứng thanh tức giận, kêu lên: “Tặc hòa thượng, người cười cái gì?”

Xung Đại Sư mở mắt cười nói: “Ta cười Diệp cô nương hạc giữa bầy gà, ngộ giao một đám tục vật.”

Diệp Linh Tô dung mạo tuyệt tục, Sở Không Sơn bên ngoài, Diêm bang đám người cùng với nàng so sánh, đều thô tục không chịu nổi, nghe xong lời này, tự ti mặc cảm, đồng đều nghĩ: “Không tệ, ngày đó Tề bang chủ tại lúc, mọi người ăn uống linh đình, thô nói lời xấu xa há mồm liền ra, bây giờ cái này họ Diệp tiểu nương mà tới, cái này cũng không được, vậy cũng không cho, thật thật buồn chết người .”

Đỗ Dậu Dương tức giận đến giận sôi lên, hét lớn một tiếng, nhào về phía Xung Đại Sư, cũng không thấy Xung Đại Sư đứng dậy, chợt thấy Đỗ Dậu Dương bay ra về phía sau, nhanh như lưu tinh, vượt qua đám người đình đầu, soạt một tiếng rơi vào trong hồ, trên thuyền đệ tử cuống quýt đem

hắn lôi kéo lên bờ, Đỗ Dậu Dương trên thân sớm đã bò lên một số độc trùng, may mà quần áo chặt chẽ, chưa trúng độc, thế nhưng cả kinh mặt không có chút máu.

Chúng đệ tử đều phần nộ, rút đao ra kiếm, động thân muốn lên. Sở Không Sơn ngăn lại đám người, nói ra: “Hòa thượng này không thể dễ cùng, tùy tiện tới gần, đồ thêm tử thương.” Hắn rút ra thiết mộc kiếm, nhìn về phía Diệp Linh Tô, nữ tử lắc đầu: “Chờ Nhạc Chi Dương trở lại hẵng nói.”

Sở Không Sơn thở dài một hơi, trả lại kiếm vào vỏ.

Không bao lâu, chợt thấy nơi xa trong cốc dâng lên một cỗ khói đặc, Xung Đại Sư cười nói: “Nơi này phong thủy không tốt, đốt một lần không được, còn muốn đốt hai lần. Tiền triều đốt một lần, hôm nay lại đốt một lần.” Hắn lời nói mang theo sự châm chọc, Đông Đảo quần hùng như thế nào nghe không hiểu, nhớ tới hỏa thiêu Thiên Cơ Cung mỗi thù, nếu không phải Diệp Linh Tô đã nói trước, đã sớm cùng nhau tiến lên, loạn lưỡi đao chảy xuống ròng ròng, đem cái này Thát tử hòa thượng chặt thành thịt nát.

Sở Không Sơn gặp hắn thân hãm khốn cảnh, thông dong không giảm, rất có quyền ngông cuồng độ, không khỏi âm thầm tiếc hận: “Hòa thượng này chỉ có một bộ tốt túi da, thắng như một lòng hướng thiện, cũng là vẫn có thể xem là đúng như phật tử, Lục Địa Thần Tiên.”

Không bao lâu, hoa, vui hai người xuất trận, đều là thần sắc uể oải. Diệp Linh Tô trong lòng trầm xuống, vội hỏi: “Tìm được a?”

Nhạc Chi Dương âm đạm không nói, Hoa Miên đại điều kỳ đầu, nói ra: “Tìm khắp tất cả thung lũng, cũng không có phát hiện một người sống. Ta gặp trong cốc răn rết rất nhiều, chỉ sợ truyền nọc độc vô tận, liền một môi lửa đốt đi.”

Nhạc Chi Dương bỗng nhiên một cái bước xa, nhảy đến Xung Đại Sư trước người, nắm chặt hăn cổ áo, đem hăn xách lên, nghiêm nghị nói: “Người đem Chu Vi thế nào?”

Xung Đại Sư tiện tay vung lên, cắt về phía Nhạc Chi Dương cổ tay, trong miệng cười nói: “Nàng là vạn kim thân thể, nhưng cư hàng hóa hiểm thấy, há có thể cùng rắn, côn trùng, chuột, kiến làm bạn.”

Nhạc Chi Dương thật to buông lỏng một hơi, hăn từ trong cốc ra, trên đường đi suy nghĩ xôn xao, làm như không thấy, nghe như không nghe thấy, chỉ sợ Chu Vi đã gặp bất trắc. Mắt thấy Xung Đại Sư chém tới, ngón cái có chút nhếch lên, nhắm ngay lòng bàn tay của hăn, Xung Đại Sư bàn tay hơi co lại, bấm tay bắn ra, kinh phong như kiếm. Hăn kinh lực khê động, Nhạc Chi Dương liền đã biết cảm giác, lật bàn tay một cái, tránh đi chỉ lực, cùi chỏ hướng về phía trước, đỉnh hướng Xung Đại Sư bụng dưới, Xung Đại Sư bụng dưới vừa thu lại lại lên, nhanh như thiểm điện, Nhạc Chi Dương cùi chỏ đụng vào, phản cảm giác nửa người tê dại.

Một xách đưa tới ở giữa, hai người lấy tiểu cầm nã thủ pháp lập đi lập lại triển đấu, chiêu thức tinh vi, kinh lực kỳ tuyệt, ngoài nghề chỉ coi hai người xô đẩy, người trong nghề lại thấy hoa mắt thần trì.

Diệp Linh Tô chỉ sợ có sai lầm, gọi lớn: “Nhạc Chi Dương, buông tay.”

Nhạc Chi Dương do dự một chút, buông tay lui lại, Xung Đại Sư phui một phui xanh nhạt tăng bào, ý cười mênh mông, trọi hơn như phong.

Nhạc Chi Dương âm thầm thở dài, tặc gốc này một thân phong độ, không biết lừa nhiều ít người tốt, nếu có thể đem hăn trừ bỏ, thật vì trong nhân thế đi một mầm hoạ, đáng tiếc Chu Vi tung tích không rõ, không cách nào hung ác hạ sát thủ, thế là lại hỏi: “Nói như vậy, người đưa nàng mang ra cốc rồi?”

Xung Đại Sư nụ cười trên mặt không thay đổi, nhưng trong lòng thì lớn nổi sóng, võ công của hắc bản tại Nhạc Chi Dương phía trên, thế nhưng là mới một phen giao thủ, hai người không những sánh vai cùng, Nhạc Chi Dương ẩn ẩn nhưng còn hơi có thắng chi, tự thân một chiêu một thức, tựa hồ cũng tại hắc tính bên trong, thật đánh nhau, phần thắng không nhiều. Bất quá nghi điểm lớn nhất vẫn là Ô Hữu Đạo tẩu hỏa nhập ma, lấy già độc trùng tu vi, trúng vào mấy chưởng, cũng không nên biến thành bộ dáng kia, bên ngoài xem ra, hắc là chết trong tay Thiết Mộc Lê, Xung Đại Sư cũng hiểu được: Nhạc Chi Dương kia mấy lần mới thật sự là nguyên nhân cái chết.

Hắc một bên suy tư, một bên cười nói: “Đúng vậy a, Ô Hữu Đạo thay đổi thất thường, trong cốc độc trùng rất nhiều, nàng ốm yếu, lưu trong cốc khó tránh khỏi xảy ra chuyện.”

“Nói như vậy, người ngược lại là một mảnh hảo tâm.” Nhạc Chi Dương hừ một tiếng, “Đáng tiếc người ta một chữ mà cũng không tin.”

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám.” Xung Đại Sư cười cười, “Ta câu câu xuất phát từ chân tâm, người nếu không tin, ta cũng không cách nào.”

“Tốt!” Nhạc Chi Dương hỏi nói, ” người đưa nàng đưa đi nơi nào?”

Xung Đại Sư cười nói: “Chỗ kia chỉ có bản tăng biết, ta tuy là người xuất gia, nhưng yêu nhất giúp người hoàn thành ước vọng, Nhạc huynh như tin được bản tăng, ta mang người tiến về như thế nào?”

Hắc giọng thành khẩn, nụ cười trên mặt lại khó mà nắm lấy. Nhạc Chi Dương chỉ cầu gặp người, vô ý suy nghĩ nhiều, nói ra: “Tốt, người dẫn đường.”

Xung Đại Sư còn nói: “Nếu muốn đi, người càng ít càng tốt, người đông thể mạnh, khó tránh khỏi kinh động quan phủ. Theo ta được biết, thiên lao

đi tù phạm, hoàng thành ném đi công chúa, triều đình như thiêu như đốt, chính khắp nơi bắt người đâu.”

“Muốn bắt người, người cũng là đầu một cái.” Nhạc Chi Dương lớn không kiên nhẫn, “Muốn đi liền đi, làm gì nhiều nói nhảm?”

Xung Đại Sư cười nói: “Cũng tốt, hai người chúng ta lâu không gặp gỡ, tự nói lời tạm biệt tình cũng tốt.”

Nhạc Chi Dương hừ một tiếng, nghĩ thầm: “Tự cái rắm, nếu không phải vì Chu Vi, nhìn người tặc ngục này một chút cũng ngại thừa thãi...”

Hai người một trước một sau, khởi hành muốn đi, Diệp Linh Tô đột nhiên nói: “Chậm đã!” Hai người quay đầu, Diệp Linh Tô nói ra: “Hai người đồng hành, không khỏi tịch tịch, không bằng ta cùng Sở tiên sinh cùng đi.”

Xung Đại Sư xảo trá âm độc, Diệp Linh Tô sợ Nhạc Chi Dương một người khó có thể ứng phó, nhưng nếu tăng thêm nàng cùng Sở Không Sơn, hợp ba đại cao thủ chi lực, Xung Đại Sư dù có thông thiên quỷ kế, cũng trốn không quá ba người trong lòng bàn tay.

Xung Đại Sư trong lòng thầm hận, trên mặt lại cười nói: “Diệp bang chủ đợi Nhạc huynh quả nhiên khác biệt. Đáng tiếc tâm ta hướng trắng sáng, trắng sáng nhưng lại chiếu người nào?”

Diệp Linh Tô bị hắt thiêu phá tâm sự, then quá hoá giận, quát: “con lừa ngục, lại nói những này lúng ta lúng túng, cẩn thận đầu lưỡi của người.”

Xung Đại Sư cười ha ha, trực tiếp leo lên một chiếc thuyền lá nhỏ. Nhạc Chi Dương sau đó đuổi theo, Diệp Linh Tô quay đầu nói ra: “Mạnh diêm sứ, ta năm người chiếu cổ bao phục đâu?”

Mạnh Phi Yến hơi sửng sốt một chút, vội vàng nhảy lên một chiếc thuyền, từ khoang thuyền tấp hạ móc ra một cái vô lại bao phục. Diệp Linh Tô tiếp nhận, lên thuyền đưa cho Nhạc Chi Dương, lạnh lùng nói ra: “Người đồ vật đều ở chỗ này, kiểm lại một chút, nhưng từng thiếu đi cái gì?”

Nhạc Chi Dương giải khai nhìn lên, chính là ngày đó Lãnh Huyền chuyển giao chi vật. Nhạc Chi Dương trong lòng cảm động, nhìn qua Diệp Linh Tô đang muốn nói chuyện, chợt thấy nữ tử nhìn hằm hằm Xung Đại Sư, buông tay kêu lên: “Lấy ra!”

“Cái gì?” Xung Đại Sư một mặt không hiểu.

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: “Người cứ nói đi?”

Xung Đại Sư hắc một tiếng, chậm chậm lấy xuống Không Bích, hai tay phụng cho Nhạc Chi Dương: “Bảo kiểm phối anh hùng! Chi này sáo ngọc a? Cũng chỉ có Nhạc huynh xứng với.”

Nhạc Chi Dương tiếp nhận sáo ngọc, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nói ra: “Bịa đặt lung tung! Ngày đó cướp đi nó không phải cũng là người a?”

“Kia nhất thời, này nhất thời.” Xung Đại Sư cười nói, ” khi đó Nhạc huynh đem bị đại nạn, hòa thượng sợ hãi bảo bồi vô chủ, cho nên thay trông giữ. Bây giờ vật quy nguyên chủ, thật đáng mừng.”

“Ta bị đại nạn, cũng là bái người ban tặng.” Nhạc Chi Dương tức giận nói, “Tặc ngốc, nói thêm câu nữa nói nhảm, ta cắt đầu lưỡi của người cho chó ăn.”

Xung Đại Sư cười nói: “Nhạc huynh phong nhã người, tại sao phải khổ như vậy thô bỉ?”

“Trên đời trong ngoài không đồng nhất nhiều người!” Nhạc Chi Dương nhìn thấy Xung Đại Sư, lạnh lạnh lòng trào phúng nói, ” tựa như người là đệ tử Phật môn, làm được lại là yêu ma sự tình.”

Xung Đại Sư cười ha ha, lại không ngôn ngữ. Lúc này Sở Không Sơn trèo lên thuyền, đang muốn lái thuyền, chợt nghe Giang Tiểu Lưu kêu lên: “Chờ, ta cũng đi.” Thả người nhảy một cái, rơi vào đuôi thuyền.

Dương Phong đến quát: “Người đi làm gì?” Giang Tiểu Lưu thẳng cào đầu. Hoa Miên lại nói: “Để hăn đi thôi, người trong nhà thêm một cái cũng tốt.” Dương Phong đến cau mày nói: “Hăn một chút kia bản sự, lại có thể quản cái gì dùng?” Nhưng gặp Diệp Linh Tô cũng không phản đối, cũng liền không nói thêm lời.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 116 : Chương 116: Thê Lương Thân Thế (Một)

Chương 116: Thê lương thân thế (một)

Không lâu đi thuyền lên bờ, năm người ra Quát Thương Sơn. Xung Đại Sư hướng nông phu đòi một đỉnh mũ rộng vành đeo lên, cười nói: “Triều đình hình cáo thị bắt ta, chỉ riêng cái đầu, có nhiều bất tiện.”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Người mưu phản lúc gan to bằng trời, bây giờ lại thế nào bắt đầu cẩn thận rồi?”

Xung Đại Sư cười nói: “Phật pháp nói: ‘Tròn, thông, định, tuệ’, tục nhân vì yêu phật tính, bởi vì sắc loạn tâm, ngộ nhập lưới tăng mà không biết, kết quả một khi mộng tỉnh, thân này đã không phải ta có, khi đó hối hận cũng không kịp .”

Nhạc Chi Dương nhất thời im lặng, Xung Đại Sư tuy là châm chọc, nhưng câu câu không giả, hẳn vì cầu chỗ tốt, thường thường không để ý lý trí, vì Chu Vi, cảm cái trước nay chưa từng có lớn bổ nhào, cửu tử nhất sinh cũng không đủ hình dung, nếu không phải xảo gặp quý nhân, sớm đã cốt nhục thành tro. Nghĩ được như vậy, nhin không được hết nhìn đông tới nhìn tây, thế nhưng là khắp nơi trống trơn, cũng không Lương Tư Cầm bóng dáng.

Diệp Linh Tô đột nhiên nói: “Tặc ngốc, đi dài như vậy một đoạn đường, người đến tột cùng ở đâu?”

“Tự có chỗ bí mật.” Xung Đại Sư cười cười, “Các vị an tâm chờ vội.”

Sở Không Sơn nói ra: “Ta chỉ kỳ quái, Ô Hữu Đạo tâm nhãn nhỏ nhất, sao có thể cho người đem công chúa đưa ra cốc bên ngoài?”

“Cái này a...” Xung Đại Sư liếc Nhạc Chi Dương một chút, “Tất cả đều là Nhạc huynh công lao.”

Nhạc Chi Dương nói: “Cùng ta có liên can gì?”

Xung Đại Sư nói ra: “Người hôm đó mất tích, chúng ta tìm khắp nơi mà không được, Ô Hữu Đạo nghi thần nghi quỷ, chỉ sợ người ẩn thân chỗ tối, bắt đi công chúa. Ta thừa cơ góp lời, đem công chúa chuyển đến cốc bên ngoài, Ô Hữu Đạo khi đó tâm hoảng ý loạn, vậy mà một tiếng đáp ứng.”

Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Người ngược lại là hảo tâm!”

“Thực không dám giấu giếm.” Xung Đại Sư nói nói, ” nàng là Ninh Vương bào muội, ta vốn định dùng nàng bức hiếp Ninh Vương, từ đó thủ lợi. Ô Hữu Đạo hỉ nộ vô thường, tốt xấu không phân, ngày nào đầu não nóng lên, độc chết công chúa, chẳng phải là hồng đại sự của ta?”

Nhạc Chi Dương nghe đến nơi này, cơ hồ mà có chút cảm động, tán thưởng nói: “Người hòa thượng này, cũng là nghĩ đến chu đáo.”

“Chu đáo là chu đáo!” Xung Đại Sư cười nói, ” đáng tiếc người tính không bằng trời tính, hiện nay, cái này công chúa ta đã không cần, các người muộn mẩy ngày, ta có lẽ đưa nàng một chương giết.”

Hắn nói tàn nhẫn đáng sợ sự tình, tiểu dung lại như Phật Đà chuyển thế. Diệp Linh Tô thấy tức giận, hận không thể quất hắn hai cái bạt tai. Nhạc Chi Dương vững vàng, hỏi: “Hòa thượng, người có ý tứ gì?”

“Các người không biết a?” Xung Đại Sư ra vẻ kinh ngạc, “Chu Doãn Văn đã bắt đầu tước bỏ thuộc địa, trước nhất Chu vương, lại một hơi phế đi

thay mặt vương, dân Vương cùng Tề vương, Tương vương không chịu nhục nổi, nâng nhà tự thiêu mà chết.”

Nhạc Chi Dương không khỏi động dung, hẳn sớm biết Chu Doãn Văn sẽ tước bỏ thuộc địa, thế nhưng không ngờ tới nhanh như vậy pháp, vừa nghĩ lại đầu, lại hỏi: “Yến Vương, Ninh Vương đâu?”

“Thu được về châu châu, nhảy nhót không được mấy ngày.” Xung Đại Sư nói nói, ” theo ta được biết, Chu Doãn Văn triệu Ninh Vương vào kinh, Ninh Vương kháng chỉ không theo, đã bị gọt đi tam vệ; Yến Vương binh quyền bị gọt, vây ở phủ đệ, không ra một tháng, liền có lao ngục tai ương.”

Diệp Linh Tô nhin không được hỏi: “Người ta tước bỏ thuộc địa, người cao hứng cái gì?”

“Diệp bang chủ võ công tuy cao, kiến thức coi như thấp.” Xung Đại Sư cười hì hì nói nói, ” ta trăm phương ngàn kế, đơn giản là muốn đảo loạn Chu thị giang sơn. Đại Minh loạn, ta Đại Nguyên mới có thừa dịp cơ hội. Hiện nay, Chu Doãn Văn kiên quyết tước bỏ thuộc địa, lại hoàn toàn không có chương pháp, tự hủy rào, hoành chọn cường địch, thiên hạ đại loạn ở trong tầm tay, bớt đi ta vô số phiền phức. Người nói, ta có nên hay không cao hứng?”

Diệp Linh Tô cười lạnh nói: “Ta nói, đi âm tào địa phủ người cao hứng nhất!”

Xung Đại Sư cười nói: “Cô nương tuyệt đại giai nhân, miệng đầy chém chém giết giết, không khỏi quá sát phong cảnh.”

“Người cổ ngựa rồi sao?” Diệp Linh Tô lông mày đứng đậy. Nhạc Chi Dương ngăn lại nàng nói ra: “Đã công chúa đổi người vô dụng, gì không rất sớm đem nàng giao cho ta?”

“Giao cho người cũng được.” Xung Đại Sư cười cười, “Vậy sau này đâu?”

Diệp Linh Tô cười lạnh nói: “Nói tới nói lui, người vẫn là sợ chết!”

“Hòa thượng mệnh cũng là mệnh.”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Người muốn như thế nào?” Xung Đại Sư cười nói: “Bần tăng sở cầu không nhiều, một mạng đổi một mạng, ta giao ra công chúa, các người thả ta rời đi, không thể tổn thương ta một sợi lông.”

Nhạc Chi Dương nhất thời trầm mặc, nhìn một chút Diệp Linh Tô, nữ tử cắn môi một cái, nói ra: “Tặc nghiệt, người vì sao không nói sớm?”

Xung Đại Sư nói: “Diêm bang người kiến thức nông cạn lậu. Chu Nguyên Chương là Diêm bang tử địch, hòa thượng cũng là Diêm bang cừu nhân, dùng tử địch đổi cừu nhân, bọn hã còn không náo lật trời?”

Diệp Linh Tô nói: “Người liên kết luận ta sẽ đáp ứng người?” Xung Đại Sư cười nói: “Cô nương lan tâm huệ chất, phẩm cách rất cao, không phải kiến thức nông cạn lậu tục vật.”

Diệp Linh Tô buồn bực cũng không phải, mắng cũng không phải, nếu không đáp ứng, chẳng lẽ không phải tự nhận là cái tục vật. Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, nói ra: “Đại hòa thượng, nhìn Chu Vi phân thượng, ta lại tha cho người một lần. Bất quá lần sau gặp mặt, người không chết, chính là ta vong...”

Sở Không Sơn tăng hắng một cái, nói ra: “Nhạc Diêm Sư, bang chủ còn không có lên tiếng đâu!”

Nhạc Chi Dương giật mình tỉnh ngộ, lúc này nơi đây, Diệp Linh Tô mới là đầu nhĩ, đi con đường nào còn phải nhìn nàng, nhất thời nhìn qua nữ tử, hết cách khẩn trương lên.

Diệp Linh Tô gấp nhú mào, nửa ngày nói ra: “Tặc ngốc này hại khổ ta Đông Đảo, lại sát hại không ít Diêm bang huynh đệ, ta như buông tha hắn, vô luận phương nào đều sẽ oán ta.”

“Chỗ nào nói?” Giang Tiểu Lưu bận bịu cười nói, ” vô luận cô nương làm gì? Ta cũng sẽ không oán người.”

Diệp Linh Tô nguýt hắn một cái, nghiêm nghị nói ra: “Người có oán hay không, ta mới mặc kệ.”

Giang Tiểu Lưu mũi dính đầy tro, có chút rầu rĩ không vui. Nhạc Chi Dương trong lòng lo lắng, nhìn qua Diệp Linh Tô muốn nói lại thôi, Diệp Linh Tô trầm ngâm một chút, ngẩng đầu lên, cùng ánh mắt của hắn gặp nhau, Nhạc Chi Dương sầu lo lắng, tất cả đều xuyên thấu qua con người toát ra tới.

Nữ tử đáy lòng có chút đau xót, khắp lơ đãng nói: “Thôi được, ta thả hắn một lần . Bất quá, Nhạc Chi Dương, người đến lập một cái thề, tương lai người tất sát kẻ này, cho ta một cái công đạo.”

Nhạc Chi Dương bận bịu nâng tay phải, nói ra: “Hoàng thiên tại thượng, ta nhất định giết hòa thượng này, không tuân thủ lời thề, ắt gặp thiên dao...” Còn chưa nói xong, Diệp Linh Tô xen lời hắn: “Đủ rồi.” Chú mục Xung Đại Sư nói, ” như thế người nhưng hài lòng.”

Xung Đại Sư cười nói: “Quý phương ba vị tai to mặt lớn, liệu không nghĩ sẽ béo nhờ nuốt lời.”

“Trò cười!” Diệp Linh Tô nói nói, ” người làm đã quen tặc ngốc, coi là người người đều như người đồng dạng?”

“Được.” Xung Đại Sư nói nói, ” bang chủ nữ trung hào kiệt, ta tin người một lần.” Nói xong sải bước, quay người hướng phía lúc đầu đi đến.

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, đồng đều nghĩ: “Hòa thượng này đầy bụng da ý nghĩ xấu, rõ ràng người ở phía sau, lệch để chúng ta đi xa đường.”

Quanh đi quẩn lại, vây quanh Quát Thương Sơn phía đông, ngóng thấy một cái tiểu cốc, ba mặt cảnh sắc núi rừng xanh sẫm, chập trùng ôn nhuận nhu hòa, một đạo thanh Khê từ trong cốc chảy ra, sáng thấy đáy, lững lờ im ắng, đá màu mảnh cá, rõ ràng có thể thấy được.

Xung Đại Sư đi đầu nhập cốc, ven đường xà hạt đường đạo, hắt vẩy ra thuốc bột, độc vật nhao nhao lui bước. Diệp Linh Tô cau mày nói: “Làm cái gì vậy?”

Xung Đại Sư cười nói: “Những độc vật này là để phòng cốc bên ngoài sơn dân, thế đạo đơn giản, lòng người khó dò, quân tử dễ cùng, tiểu nhân khó phòng.”

Diệp Linh Tô cười lạnh nói: “Người tính quân tử còn là tiểu nhân?” Xung Đại Sư cười nói: “Ta chính là phương ngoại chi nhân, đã không phải tiểu nhân, cũng không phải quân tử.”

Diệp Linh Tô nhẹ nhẹ gắt một cái, Sở Không Sơn cười nói: “Hòa thượng, người đã là phương ngoại chi nhân, dùng cái gì mưu cầu danh lợi chuyện thế tục?”

Xung Đại Sư nói ra: “Thập phương thế giới, đều là đạo trường, hòa thượng thân ở thế tục, lòng đang phương ngoại, nói tới nói lui, bất quá đều là tu hành.”

Sở Không Sơn nhất thời ghen lời, Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: “Bịa đặt lung tung, chỉ sợ ngay cả người bản thân cũng không tin.”

Xung Đại Sư cười ha hả, chỉ phía xa nói: “Nhìn, phía trước chính là.” Đám người đưa mắt nhìn lại, hoa mộc thấp thoáng ở giữa, lộ ra ngôi xanh

mái cong.

Nhạc Chi Dương nhịp tim tăng lên, thi triển khinh công, vượt qua đám người, một trận gió đến bên dòng suối. Phòng ngồi ngay tại bờ bên kia, đang muốn thả người phóng qua, chợt nghe đối diện trong rừng có người nói ra: “Sắc trời thật tốt, đáng tiếc không có đàn, hoặc là dạng này gió ngày, đối suối nước, đánh một khúc « nước chảy thao » tốt bao nhiêu.”

Thanh âm kiều nhuỷ suy yếu, Nhạc Chi Dương ứng thanh chấn động, không khỏi dừng ở bên bờ. Thanh âm kia hơi ngừng một chút, còn nói: “Ta lại vờ ngớ ngẩn, quên người nghe không được, nói không nên lời, người như biết chữ cũng tốt, người ta có thể bút trò chuyện một phen, để cho ta minh bạch đã xảy ra chuyện gì? Ai, chỗ này trời trong gió nhẹ, sơn quang tươi đẹp, không giống âm tào địa phủ, nhưng ta phục độc được, rõ ràng đã chết, vì sao mở mắt liền đến nơi này? Trên giường kia mấy ngày, thật thật khổ sở cực kỳ, uống cho người không chê phiền phức, tận tâm phục thị tại ta, nghe nói người có tội nghiệt, chết liền sẽ chịu khổ, bởi vì có người tại, ta giống như là hưởng phúc. Ai, ta cũng minh bạch, ta hơn phân nửa còn sống, nhưng dạng này còn sống, còn không bằng chết rồi. Người không biết, ngày ấy... Phụ hoàng đem hắc cầm xuống, lòng ta cũng đi theo chết rồi, về sau thời gian, ta đều hết hoảng, ngủ cũng tốt, tỉnh cũng được, trong mắt trong lòng, đều là cái bóng của hắc, hắc đối ta khóc, hướng ta cười, giống như hắc còn sống, ngay tại bên cạnh ta. Thế là ta nghĩ a, hắc ngốc dưới đất, nhất định rất là tịch mịch, cho nên hồn nhi đi vào trên mặt đất, triệu ta xuống dưới cùng hắc, ta nếu không đi, một mình hắc cô đơn đơn, không biết nhiều khó chịu...” Nói đến chỗ này, tiếng nói nghẹn ngào, rốt cuộc nói không được.

Nhạc Chi Dương đứng tại bờ sông, yên lặng nghe, một trận gió núi thổi qua, trên mặt băng lạnh buốt lạnh, sớm đã treo đầy nước mắt, nhin không được kêu lên: “Chu Vi!”

Nữ tử kia “A” một tiếng, tiếng kêu tràn ngập kinh hãi, nói ra: “Nhạc Chi Dương, thật là người a? A, ta đã hiểu, chỗ này thật sự là Địa Phủ, hai ta đều đã chết...”

Nhạc Chi Dương rút cuộc kìm nén không được, thả người nhảy qua dòng suối nhỏ, xông vào rừng cây, một chút nhìn thấy Chu Vi ngồi dưới tàng cây, hình dung lười biếng, gầy trơ xương rời ra, hai cái hốc mắt lõm xuống dưới, trông thấy Nhạc Chi Dương, như bị sét đánh, bệnh thể khó có thể chịu đựng, lưng la lung lay, như muốn hôn mê.

Nhạc Chi Dương thả người muốn bên trên, chợt thấy Chu Vi bên người đứng thẳng một người, thanh tú tươi đẹp, ý cười chân thành, chính là ngày đó trên sông Tần Hoài nấu nước châm trà Thạch Cơ.

Nhạc Chi Dương ngừng lại trong lòng kích động, chậm rãi đi đến Chu Vi trước người, một chân quỳ xuống, chú mục nhìn chăm chú. Tiểu công chúa toàn thân phát run, hai mắt mê ly, run run tác duỗi ra ngón tay, nhẹ nhàng phất qua tóc của hắn, khuôn mặt, xúc tu sinh ấm, hết thảy đều là như vậy tươi sống. Nhạc Chi Dương khó kìm lòng nổi, nắm chặt tay nàng, lạnh buốt trơn nhẵn, mềm như không xương, lại nhìn nàng tiều tụy gương mặt, trong lòng không hiểu chua xót, nhẹ giọng kêu lên: “Chu Vi, Chu Vi...”

Lời còn chưa dứt, Chu Vi mềm nhũn nhích lại gần, hai mắt nhắm nghiền, gương mặt tái nhợt, hóa ra chịu không được trong lòng kích động, khí gấp rút thần hư, ngất đi.

Nhạc Chi Dương cuống quýt đưa nàng ôm lấy, đi vào phòng ngói, đặt lên giường, gấp có trà nóng, rót đầy một chén, chậm rãi rót vào nữ tử trong miệng. Qua lúc hứa, Chu Vi chậm rãi tỉnh lại, trông thấy Nhạc Chi Dương, nước mắt rốt cục chảy ra, cầm tay hắn, run giọng hỏi: “Thật là người a? Ta không phải nằm mơ, chỗ này, chỗ này cũng không phải âm tào địa phủ?”

“Không phải nằm mơ.” Nhạc Chi Dương cuồn hỉ khó đè nén, “Người còn sống, ta cũng còn sống, chúng ta không chết, chúng ta trốn ra được, rời Tử Cấm thành, rời kinh thành, từ nay về sau, ai cũng ngăn không được chúng ta, ai cũng không quản được chúng ta.”

Chu Vi khó có thể tin, bưng lấy Nhạc Chi Dương hai gò má, sờ soạng lại sờ, qua nửa ngày, mới tin tưởng, chưa phát giác vui đến phát khóc, cảm xúc không cách nào ngăn chặn.

Hai người ôm nhau đối mặt, giống như mơ tưởng, quên thời gian, cũng quên ngôn ngữ. Qua thật lâu, Nhạc Chi Dương mới trở lại mùi vị đến, nói ra: “Có mấy vị bằng hữu cùng ta cùng đi, không có bọn hăn, người ta cũng không thấy được.”

“Ta cũng đi.” Kiếp sau trùng phùng, Chu Vi một lát cũng không muốn cùng hăn tách ra.

Nhạc Chi Dương đỡ dậy Chu Vi, tiểu công chúa thể trạng suy yếu, đi lại tập tễnh. Đi ra ngoài nhìn một cái, chỉ gặp Giang Tiểu Lưu, Sở Không Sơn trông coi Thạch Cơ, Diệp Linh Tô cùng Xung Đại Sư chẳng biết đi đâu.

Nhạc Chi Dương cảm thấy trầm xuống, vội hỏi: “Diệp bang chủ cùng tặc ngốc đâu?” Sở Không Sơn nói ra: “Tặc ngốc nhân lúc người ta không để ý, vụng trộm trượt. Bang chủ a? Nàng nói trong bang có việc, đi trước một bước.”

Nhạc Chi Dương minh bạch Diệp Linh Tô tâm tư, áy náy nói: “Sở tiên sinh không quay về a?” Sở Không Sơn lắc đầu, chỉ vào Thạch Cơ nói ra: “Còn không phải là bởi vì nữ tử này? Nàng muốn xuất cốc, lại bị chúng ta ngăn lại, hỏi nàng lai lịch, nàng cũng không nói. Bang chủ đoán nàng cùng tặc ngốc có quan hệ, để ta hỏi người xử trí như thế nào?”

Thạch Cơ nhìn chung quanh, một mặt mờ mịt, Chu Vi vội nói: “Nàng vừa điếc lại vừa câm, không biết nói chuyện, những ngày này, nhờ có nàng

chiếu ứng ta.”

“Vừa điếc lại vừa câm?” Sở Không Sơn bưng tỉnh đại ngộ, “Chẳng trách như thế nào đề ra nghi vấn nàng không nói không rằng, nếu như thế, ta cũng cáo từ.” Hạ thấp người thi lễ, không đợi đáp lời, phiêu nhiên đi.

Giang Tiểu Lưu trên dưới dò xét Thạch Cơ, tiếc nuối nói: “Này nương môn mà đáng dập không tẹ, lại là người câm, đáng tiếc, đáng tiếc.”

Nhạc Chi Dương nói: “Đáng tiếc cái gì? Nàng nếu không phải câm điếc, cũng sẽ không gả cho người đương cô vợ trẻ!”

Hai bọn họ luôn luôn trêu ghẹo mà đã quen, nói cười lên không che đậy miệng, Giang Tiểu Lưu nghe lời này, gương mặt đỏ lên, bỗng nhiên xấu hổ. Nhạc Chi Dương thấy sững sờ, nghĩ thầm: “Ta ngược lại quên, tiểu tử này cũng đã trưởng thành.” Lại nghĩ tới Giang Đăng, trong lòng khó chịu, hỏi: “Giang Tiểu Lưu, người về nhà thăm qua rồi sao?”

“Hồi!” Giang Tiểu Lưu một mặt khổ tướng, “Lão nương ta gặp ta điên điên khùng khùng, cha ta không thấy tăm hơi, tìm lượt kinh thành cũng không có phát hiện. Lão nương ta nói hẩn cùng trong viện cô nương chạy, nhưng ta có chút không tin, sớm mấy chục năm hẩn không chạy, làm sao bây giờ liền chạy? Hơn phân nửa là thiếu ai cờ bạc chả ra gì nợ, tránh tại cái kia trong góc không ra.”

Nhạc Chi Dương giữ im lặng, Chu Vi nhin không được hỏi: “Cha người kêu cái gì?” Giang Tiểu Lưu biết thân phận của nàng, gặp hỏi nghiêm túc, khom người nói ra: “Cũng họ Giang, đại hào một cái đăng chữ.”

“Giang Đăng...” Chu Vi vừa chuyển động ý nghĩ, đổi sắc mặt, đang muốn nói chuyện, Nhạc Chi Dương nhẹ nhẹ nắm tay nàng tâm. Chu Vi hiểu ý, nhin xuống không nói, Giang Tiểu Lưu nhìn qua hai người, nghi ngờ nói: “Các người gặp qua cha ta a?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu, Giang Tiểu Lưu thở dài một hơi, nói ra: “Cha ta mặc dù không phải thứ gì, thế nhưng dù sao cũng là cha ta, như thế có sống hay không, có chết hay không, thật để cho người âm ức.”

Nhạc Chi Dương thấy bộ dáng của hắn, cảm thấy không đành lòng, đành phải nói ra: “Giang bá phụ hạ lạc ta biết.” Giang Tiểu Lưu lấy làm kinh hãi, trở mắt lấy xem.

Nhạc Chi Dương liền đem Giang Đăng vào cung vạch trần mình sự tình thoảng qua kể rõ một lần, Giang Tiểu Lưu tức kinh lại giận, nghe xong nửa ngày không nói. Nhạc Chi Dương nói ra: “Ta bị đánh nhập thiên lao, Giang bá phụ sau đó ra sao, ta cũng không biết.”

“Còn có thể như thế nào?” Giang Tiểu Lưu giận nói, ”hắn nhất định phải đại bút ban thưởng, bỏ rơi vợ con, bản thân hưởng lạc đi.”

“Kia thật không có!” Chu Vi hơi chần chờ, đem Chu Nguyên Chương dùng mười vạn xâu đề chết Giang Đăng sự tình nói.

Nhạc Chi Dương nghe được ngạc nhiên, nghĩ thầm: “Không tệ, Giang Đăng nghe Hoàng gia bê bối, Chu Nguyên Chương tất yếu giết người diệt khẩu. Nhưng đồng tiền này đề người ác độc biện pháp, cũng chỉ có kia lão Hoàng đế mới nghĩ ra.”

Chu Vi nói xong, Giang Tiểu Lưu ngốc ngây ngốc, hai mắt nhìn trời, đột nhiên nói: “Nhạc Chi Dương, người còn nhớ rõ khi còn bé, cha ta mang bọn ta đi dạo hội chùa tình hình a?”

“Nhớ kỹ!” Nhạc Chi Dương nói nói, ”Giang bá phụ mua thật nhiều khương đường, quả cho chúng ta, còn dạy cho chúng ta leo cây xem kịch.”

Giang Tiểu Lưu nhẹ gật đầu, bỗng nhiên song tay nắm lấy tóc, ngồi xổm trên mặt đất, đem vùi đầu vào giữa gối, đầu vai rì rào run run.

Nhạc Chi Dương đi ra phía trước, vỗ vỗ Giang Tiểu Lưu bả vai, nói ra: “Người chết vì tiền, chim chết vì ăn. Ta cũng không trách tội Giang bá phụ, hẳn cũng là người đáng thương, vô ý cuốn vào Hoàng đế việc nhà, nhiều ít vương công quý thích đều vì này mất mạng, huống chi hẳn một cái dân chúng tầm thường?” Ngừng dừng một cái, quay đầu nhìn về phía Chu Vi, thán nói, ” ta cũng không phải là không như là, triều đình thiên uy phía dưới, thế gian vạn dân, đồng đều như sâu kiến.”

Giang Tiểu Lưu ngừng lại run rẩy, duỗi tay áo vừa lau mặt, mắt đỏ đứng dậy nói: “Nhạc Chi Dương, ngươi là người tốt, như luận như thế nào, lão cha bán người chính là không đúng. Thế nhưng là, thế nhưng là không biết thế nào, biết hẳn chết, ta trong lòng vẫn là khổ sở.”

“Ngươi là trong nhà trưởng tử.” Nhạc Chi Dương hỏi nói, ” mẹ ngươi thần chí không rõ, ngươi không quay về chiếu cố nàng a?”

“Ta trở về lại có thể kể chuyện gì? Chẳng lẽ còn đi sông Tần Hoài đương quy công?” Giang Tiểu Lưu hậm hực nói nói, ” mẹ ta bây giờ khá hơn một chút, thời gian còn có thể không có trở ngại. Hòa thượng kia nói, Hoàng đế tước bỏ thuộc địa, thiên hạ đem sẽ đại loạn, kịch nam bên trong không thường nói sao, học được văn võ nghệ, hàng cùng đế Vương gia, ta học được một thân võ công, không bằng tham gia quân ngũ đi lính, một đao một thương độ sức cái công danh, tốt gọi ta nương không hề bị người coi khinh, mấy cái muội muội cũng không cần cho kỹ nữ đương nha đầu sai sử...”

Nói đến chỗ này, chợt nghe đối diện vắng lặng, Giang Tiểu Lưu định nhãn nhìn lại, Nhạc Chi Dương tinh thần không thuộc, Chu Vi lại là sắc mặt trắng bệch, trực câu câu nhìn chăm chăm Giang Tiểu Lưu, đột nhiên nói: “Ngươi nói cái gì? Hoàng đế tước bỏ thuộc địa, phụ hoàng, phụ hoàng làm sao lại tước bỏ thuộc địa?”

“Người không biết a?” Giang Tiểu Lưu trong lòng kinh ngạc, hai tay tả hữu mở ra, “Chu Nguyên Chương hai chân đạp một cái, đã sớm chết thối nha.”

Chu Vi môi khẽ nhếch, hai mắt rưng rưng, lưng lay một chút, đột nhiên hôn mê bất tỉnh. Nhạc Chi Dương tay mắt lanh lẹ, một tay lấy nàng đỡ lấy, oán trách nhìn qua Giang Tiểu Lưu một chút, nói ra: “Người làm sao há mồm liền ra?”

Giang Tiểu Lưu có chút ảo não: “Ai biết nàng không trải qua sự tình, ta chết đi cha cũng không có dạng này?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 117 : Chương 117: Thê Lương Thân Thế (Hai)

Chương 117: Thê lương thân thế (hai)

Hắn không che đậy miệng, người khác nghe thế tất sinh khí, Nhạc Chi Dương lại sớm đã nghe quen, lắc đầu, cúi đầu nhìn lại, Chu Vi ẩn đường u ám, trên mặt bao phủ một cỗ ảm đạm chi khí. Trong lòng hắn mát lạnh, bận bịu chờ Chu Vi trở về phòng, Thạch Cơ cũng tuyệt vào, không đợi Nhạc Chi Dương phân phó, tự hành múc nước thoa mặt, vì Chu Vi xoa bóp xoa bóp. Qua nửa ngày, tiểu công chúa khoan thai tỉnh dậy, trông thấy Nhạc Chi Dương, nước mắt tràn mi mà ra, run giọng hỏi: “Phụ hoàng, phụ hoàng hắn...”

Nhạc Chi Dương im lặng gật đầu, nói ra: “Hắn tạ thế lúc, ta cũng ở tại chỗ...”

Chu Vi sắc mặt thảm biến, Nhạc Chi Dương biết tâm ý của nàng, vội nói: “Ta không có động thủ, hắn được kết thúc yên lành.”

Chu Vi lỏng xuống, rơi lệ nói: “Nhạc Chi Dương, ta biết trong lòng ngươi hận hắn...”

“Nào chỉ là hận?” Nhạc Chi Dương lạnh lùng nói nói, ” không thể đem tay hắn lười đao, là ta cuộc đời việc đáng tiếc.”

Chu Vi ngơ ngác nhìn qua hắn, ánh mắt ưu thương mờ mịt, tựa hồ không biết làm sao. Nhạc Chi Dương gặp nàng như thế, thở dài: “Như luận

như thế nào, người đều đã chết. Ta lại không phải người ngu, sẽ không theo người chết bực bội.”

Chu Vi nhẹ gật đầu, nhẹ giọng nói ra: “Mẹ ta chết sớm, ta trong cung cơ khổ không nơi nương tựa, nếu không phải phụ hoàng sủng ái, đã sớm sống không nổi. Hẳn tạ thế trước đó, đợi ta thực sự hà khắc, càng suýt nữa đưa người... Ai, thế nhưng là vừa nghĩ tới dĩ vãng hẳn đối ta chỗ tốt, ta như luận như thế nào cũng không hận nổi, hẳn đợi người khác lại hung lại hung ác, đối ta lại từ ái có thừa, kia một loại cảm thụ, chỉ sợ người cũng hiểu không .”

Nhạc Chi Dương giữ im lặng, chỉ nghe Chu Vi còn nói: “Phụ hoàng cả một đời, làm rất nhiều oanh oanh liệt liệt đại sự, vô luận loại nào nan quan, hẳn đều luôn có thể vượt qua. Ta một lần coi là, hẳn vĩnh viễn cũng sẽ không chết, thắng nếu có thể, ta cũng tình nguyện cả một đời làm tiểu nữ nhi của hẳn, nghe hẳn, vì hẳn đánh đàn, cùng hẳn giải sầu. Đáng tiếc, càng về sau, ta còn là làm nghịch hẳn, Nhạc Chi Dương, khi đó trong lòng ta đau quá, nhưng đau nhức không chỉ một loại, một là vì người, một là vì phụ hoàng, mỗi lần hẳn hướng ta nổi giận, đối ta châm chọc khiêu khích, ta cũng khó khăn qua đến muốn mạng, lại vừa nghĩ tới người đã chết, liền cảm giác lấy giữa trần thế đều là tối tăm mờ mịt, một chút ý tứ cũng không có, như thế còn sống, thật không bằng chết mới tốt.”

“Nói không nhưng này nói gì.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” người không có phụ thân, không có ta, không phải còn có Ninh Vương a? Hẳn là người anh ruột, đương thời thân nhân duy nhất.”

“Ca ca...” Chu Vi lắc đầu cười khổ, “Thời niên thiếu, ta cùng hẳn coi như thân cận, về sau hẳn làm Ninh Vương, tự nhiều cách ít, tình huynh muội cũng nhạt không ít. Mỗi lần gặp mặt, hẳn tổng nắm ta tại phụ hoàng trước mặt nói hẳn lời hữu ích. Ta liền muốn a, ta nói lại nhiều lời hữu ích, hẳn cũng không thành được Thái tử, phụ hoàng sủng hẳn không sai, thế nhưng là rất nhiều chuyện miễn cưỡng không tới.”

Nhạc Chi Dương âm thầm kinh hãi, Ninh Vương đều nhả tuần dật, mặc mặc nhưng có thần tiên chi tư, Nhạc Chi Dương chỉ coi hẩn say mê âm nhạc, vô ý quyền vị, ai nghĩ hẩn ám độ trần thương, không tiếc lợi dụng muội tử.

“Nhạc Chi Dương.” Chu Vi nhìn hẩn thần sắc, nhỏ giọng nói, “Người có phải hay không cảm thấy ta khờ, luôn luôn tự mâu thuẫn, có đôi khi, mình cũng không biết nghĩ muốn như thế nào.”

“Người không phải ngốc.” Nhạc Chi Dương lắc đầu, “Người chỉ là tâm thật, không quên hẩn được người đợi chỗ tốt của người, thế nhưng là người ta đợi người chỗ xấu, người vừa quay đầu đi đã quên rồi.”

Chu Vi nói ra: “Nhân sinh vội vàng, tổng ghi nhớ lấy cừu hận, bất tri bất giác liền đi qua . Ta cũng không phải không mang thù, có khi phiền muộn, liền đàn một chi từ khúc giải sầu, những ngày này không đàn nhưng đàm, ta liền ở trong lòng tưởng tượng, trong miệng ngâm nga một khúc, rất nhiều phiền muộn không nhanh, cũng liền tan thành mây khói. Chỉ là, ai, vừa nghĩ tới người, dù có âm nhạc, cũng khó có thể giải quyết, muốn người thối qua điếu, còn có người thối sáo lúc nhìn ta bộ dáng, tựa như in dấu ở trong lòng, giây lát cũng sẽ không quên.”

Nhạc Chi Dương trong lòng cảm động, không để ý Thạch Cơ ở bên, đưa nàng ôm vào trong ngực, ôn nhu nói ra: “Được rồi, chỉ cần người cao hứng, ta cũng không hận Chu Nguyên Chương ...” Vừa nghĩ tới chân gầy cầm tù lúc tình hình, trong lòng hết cách đắng chát .

Chu Vi có chút ngượng ngùng, nhìn một chút Thạch Cơ, nhẹ nhàng tránh thoát Nhạc Chi Dương ôm ấp. Nhạc Chi Dương đứng dậy nói ra: “Thạch Cơ cô nương, đa tạ chiếu cố Chu Vi, người tuy nói nghe không được, cũng xin nhận ta thi lễ.” Nói hạ thấp người hành lễ, Thạch Cơ mặt lộ vẻ kinh ngạc, vội vàng nhảy ra, hai tay ngay cả liền khoa tay múa chân,

đáng tiếc Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi đồng đều không thông cảm ngữ, nhìn nhau, vô cùng cười khố.

Lúc này Giang Tiểu Lưu tiến đến, hướng Chu Vi hát một cái ầy, nói ra: “Công chúa nương nương, ta là người thô kệch, nói chuyện người đừng để ý.”,

“Không ngại sự tình.” Chu Vi nói nói, ” người là Nhạc Chi Dương bằng hữu, liền là bằng hữu của ta.”

Giang Tiểu Lưu còn nói: “Nhạc Chi Dương, người có tính toán gì?”

Nhạc Chi Dương nhìn về phía Chu Vi, trong lòng một mảnh mềm mại, nhỏ giọng hỏi: “Người cứ nói đi?”

Chu Vi chú mục Nhạc Chi Dương, hai người ánh mắt giao hòa, nhìn ra đối phương trong lòng suy nghĩ. Chu Vi nhẹ giọng nói ra: “Nhạc Chi Dương, ta biết, người nghĩ tới thật yên lặng thời gian.”

Nhạc Chi Dương trải qua số kiếp, hiếm tử hoàn sinh, coi nhẹ công danh phú quý, gật đầu nói ra: “Nhớ kỹ ta nói qua a? Đông Hải có cái Vô Song Đảo, thường nhân khó mà đạt tới, chúng ta đều có thể ở trên đảo trúc phòng trồng trọt, thời gian kham khổ một chút, nhưng có thể rời xa trần thế hỗn loạn.”

“Thật có như thế thời gian, nhưng so sánh thần tiên còn nhanh sống.” Chu Vi nhìn qua ngoài cửa, khoan thai nhập thần.

“Khoái hoạt cái gì?” Giang Tiểu Lưu nhin không được gọi nói, ” một cái hoang đảo, người cũng không có một cái nào, thời gian nhạt nhẽo vô vị.”

Nhạc Chi Dương hỏi: “Người thích gì dạng thời gian?” Giang Tiểu Lưu nói: “Càng náo nhiệt càng tốt, người không phải cũng yêu thích nhất miếu

Phu tử?”

Nhạc Chi Dương nhìn xem Chu Vi, im lặng không nói, Giang Tiểu Lưu nhìn một cái hai người, giật mình nói: “Ta đã hiểu, người mang đi công chúa, sợ hãi triều đình truy tra.”

Nhạc Chi Dương tức giận nói: “Tính người không ngu ngốc.” Lại nói với Chu Vi, “Ngày mai ta liền chuẩn bị ra biển.”

Chu Vi xuất thần một lúc, toát ra mấy phần bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Ta còn không thể ra biển.”

“Vì cái gì?” Nhạc Chi Dương sững sờ, chợt có điều ngộ ra, “Vì Ninh Vương?”

Chu Vi cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói ra: “Hắn cùng ta ruột thịt cùng mẹ sinh ra, bây giờ tước bỏ thuộc địa, cũng không biết hắn thế nào?”

“Còn có thể thế nào?” Giang Tiểu Lưu cướp lời nói, “Chu vương bị giam lại, Tương vương nâng nhà tự thiêu, người ca ca kháng chỉ không triều, bị triệt bỏ tam vệ, chiếu ta nhìn, hạ tràng không thể so với Chu vương tốt bao nhiêu.”

Nhạc Chi Dương đi xa hải ngoại, Giang Tiểu Lưu đánh tâm nhãn không muốn, Chu Vi hỏi một chút, liền đem từ Xung Đại Sư chỗ ấy nghe được tin tức chọn run run giả thuyết ra. Chu Vi nghe, quả nhiên hoa dung thất sắc, nhìn qua Nhạc Chi Dương, bộc lộ cầu xin thần khí.

Nhạc Chi Dương trong lòng biết nàng dứt bỏ không được tình huynh muội, không khỏi thở dài một hơi, nói ra: “Thôi được, ta đưa người đi Đại Ninh.”

“Ta...” Chu Vi nội tâm giãy dụa, “Chỉ cần gặp hắn mạnh khỏe, ta liền lập tức rời đi.”

Nhạc Chi Dương nhất thời im lặng, tước bỏ thuộc địa dặt ngay cả thiên hạ, một khi Thiệp Túc, khó mà thoát thân, thế nhưng là không để ý huynh trưởng, ngồi yên đi xa, kia cũng không phải Chu Vi gây nên. Chợt nghe Giang Tiểu Lưu nói ra: “Công chúa, Ninh Vương là ca của người, nhất định nghe người, đến Đại Ninh, người để hãn phong ta làm cái quan nhi có được hay không?”

Chu Vi rất là kinh ngạc, Nhạc Chi Dương cũng lớn cau mày, nghiêm mặt nói: “Giang Tiểu Lưu, quyền thế cố nhiên là tốt, nhưng cũng không phải người nào khống chế được.” Giang Tiểu Lưu rầu rĩ nói ra: “Dù sao cũng so không quyền không thế, bị người khi dễ tốt.”

Nhạc Chi Dương một khuyển không nghe, cũng liền không lại nói sâu, nghĩ thầm: “Cha nào con nấy, Giang Tiểu Lưu chưa đại nạn, không thoát được danh lợi chi tâm. Đợi một thời gian, ta cùng hãn khó tránh khỏi mỗi người đi một ngả.” Hồi tưởng tuổi thiếu niên, chưa phát giác có chút phiền muộn.

Đêm đó, mọi người tại trong cốc nghỉ ngơi, Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi kể ra dừng sau tình hình, đều là cảm khái không hiểu. Bất quá Nhạc Chi Dương hết lòng tuân thủ hứa hẹn, phạm là liên quan đến Lương Tư Cầm, một mực bỏ bớt đi không nói, Chu Vi mặc dù cảm giác hãn có chỗ giấu diếm, cũng chỉ đương cùng Chu Nguyên Chương có quan hệ, Nhạc Chi Dương không đành lòng nói ra.

Nhạc Chi Dương vì Chu Vi bắt mạch, nhưng cảm giác nàng mạch tượng suy yếu, dư độc chưa thanh, liền đem “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” truyền thụ cho nàng, đồng thời độ nhập chân khí, trợ nàng vận công, bận rộn nửa đêm, Chu Vi khí sắc tốt đẹp, ngày kế tiếp tỉnh lại, tinh lực cũng sức khoẻ dồi dào rất nhiều.

Lại nghỉ hai ngày, Chu Vi thân thể chuyển biến tốt đẹp, bốn người khởi hành Bắc thượng. Thạch Cơ không nói một lời, chiếu cố Chu Vi lại ân cần

chu đáo; Giang Tiểu Lưu lớn ở ứng đối, làm việc nhanh nhẹn, thuê thuyền mua ngựa, từ hẵn một tay xử lý; có hai người này, Nhạc Chi Dương thể xác tinh thần không ít, toàn lực phụ tá Chu Vi luyện công, chuyển âm dễ dương, khu trục dư độc, đến Trường Giang bên bờ, Chu Vi đã có thể hành tẩu tự nhiên, ẩm đạm chi khí cũng quét sạch, khuôn mặt mượt mà, dần dần khôi phục châu ngọc quang trạch.

Ngày hôm đó vượt qua Trường Giang, thiên thời đã muộn, lập tức ở tại thuyền phòng, ngay tại bờ sông dừng túc. Đến đêm dài, giang thiên một mảnh mênh mông, chỉ có Giang Đào chập trùng có âm thanh, Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi đi vào đầu thuyền, sóng vai ngồi xuống, nhìn ra xa Giang Nguyệt. Chu Vi tựa tại Nhạc Chi Dương đầu vai, vừa lòng thỏa ý, lắng nghe tiếng sóng, đột nhiên nói: “Rất lâu không nghe người thổi sáo, khó được ngày tốt cảnh đẹp, thổi một khúc được chứ?”

Nhạc Chi Dương cười cười, lấy ra Không Bích, ôn nhu hỏi: “Người nghĩ nghe cái gì?” Chu Vi nói ra: “Người trên Nhạc Đạo Đại Hội tấu từ khúc rất tốt, ta rất muốn lại nghe một lần.”

Nhạc Chi Dương gật đầu, thổi lên « Chu Thiên Linh Phi Khúc », Chu Vi nghe được hài lòng, duỗi ra ngón tay nhỏ nhắn, tại trên boong thuyền nhẹ nhàng gõ nhịp, tâm thần theo vui mà bay, như muốn theo gió hóa đi.

Một lát thổi xong, vừa mới buông xuống cây sáo, chợt nghe nơi xa truyền đến tiếng đàn, lại là « xuân sông hoa nguyệt đêm » điệu. Chu Vi đứng lên, nghe trong chốc lát, chợt cười nói: “Cái này nhân tâm nghĩ không tại trên đàn, điệu khô cằn, một chút hứng thú cũng không có.”

Nhạc Chi Dương buông xuống cây sáo, trầm ngâm một chút, đứng dậy kêu lên: “Đánh đàn chính là Thủy cô nương a?”

Hắn dùng nội lực phát ra tiếng, truyền vang trên nước, thật lâu không dứt. Nơi xa tiếng đàn ngừng, đi theo trên mặt sông sáng lên một chiếc đèn

đỏ, ung dung lắc lư hướng bên này bay tới, tới gần nhìn lên, lại là một con rộng lớn tàu chở khách, đầu thuyền chọn một ngọn lớn đèn lồng đỏ, chiếu rọi ra Thủy Liên Ảnh yếu điệu phong thái. Liên Hàng, Lam Vân giống như song tinh cùng nguyệt, nhìn qua Nhạc Chi Dương tiểu dung chân thành.

“Nhân sinh nơi nào không gặp lại.” Thủy Liên Ảnh cười nói, ” Nhạc Công Tử, đã lâu không gặp.”

Nhạc Chi Dương ôm quyền cười nói: “Thủy cô nương tiếng đàn có một phong cách riêng, tiểu khả nghe qua một lần, cũng không dám lại quên mất.”

“Nói đùa.” Thủy Liên Ảnh cười nói, ” ta cái này vô tình chi điều, coi là thật làm trò hề cho thiên hạ.”

Trong lúc nói cười, hai thuyền gặp nhau, Chu Vi hết sức hiếu kì, kéo Nhạc Chi Dương cánh tay nhẹ giọng hỏi: “Các người nhận biết?”

Nhạc Chi Dương mỉm cười gật đầu, dẫn tiến nói: “Đây là Thủy Liên Ảnh Thủy cô nương, cái này một vị a?” Hắn hơi chút chần chờ, “Nàng gọi Chu Vi, là ta ý trung nhân.”

Hắn thẳng thắn thẳng thắn, Chu Vi bất ngờ, nhất thời hai gò má như lửa, trong lòng lại rất ngọt ngào, tựa ở Nhạc Chi Dương bên người, cơ hồ không ngẩng đầu được lên.

Thủy Liên Ảnh giống như ngoài ý muốn, Liên Hàng, Lam Vân cũng nhìn nhau, vô cùng mân mê miệng nhỏ, tựa hồ có chút thất vọng. Thủy Liên Ảnh một chút trầm mặc, cười nói: “Hai vị nếu không chê, không ngại đến tể thuyền tiểu tọa.”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Ta còn có hai vị đồng bạn.” Thủy Liên Ảnh cười nói: “Cùng một chỗ gọi tới là được.”

Giang Tiểu Lưu cùng Thạch Cơ đang ngủ, Nhạc Chi Dương đánh thức hai người, cùng nhau đi vào Thủy Liên Ảnh trên thuyền. Trong khoang thuyền tinh khiết khảo cứu, cửa sổ mở tứ phía, trạm trổ long phượng, bên trong có bàn tròn một trương, bày ra trà thơm trái cây. Bên cạnh bàn ngồi ngay ngắn một cái thanh y lão giả, khuôn mặt thon gầy, khí độ bình tĩnh, nghe thấy động tĩnh, hẩn buông xuống bát trà, giương mắt nhìn tới. Nhạc Chi Dương cùng ánh mắt của hẩn một phát, trong lòng nảy sinh dị dạng, Linh cảm chỗ đến, nhưng cảm giác lão giả chân khí trong cơ thể đục thành, trầm yên Tĩnh Hải, thâm bất khả trắc. Lão giả cũng có cảm giác, xoay chuyển ánh mắt, hướng hẩn trông lại, oạch, chân khí trong cơ thể biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Nhạc Chi Dương vừa muốn lên tiếng, lão giả lắc đầu ra hiệu, Nhạc Chi Dương vội vàng đem lời vừa tới miệng nuốt trở vào, cảm xúc chập trùng khó định, chợt nghe Thủy Liên Ảnh nói ra: “Cái này một vị Tần tiên sinh là món nợ của ta phòng, cũng không phải là ngoại nhân, mọi người không cần câu thúc.”

Nhạc Chi Dương chấp tay cười nói: “Tiên sinh tốt!” Nói hạ thâm ý sâu sắc, Tần tiên sinh cũng đứng dậy thăm hỏi, thần khí có chút lãnh đạm.

Lập tức lẫn nhau nói lời tạm biệt tình, Thủy Liên Ảnh từ nói tìm nơi nương tựa Bắc Bình thân quyến. Bắc Bình, Đại Ninh cách xa nhau không xa, Nhạc Chi Dương đề nghị đồng hành, Thủy Liên Ảnh một lời đáp ứng, cười nói: “Nhạc Công Tử cùng bọn ta thật có duyên phận, ngày đó kết thù kết oán Diêm bang, không là công tử tương trợ, ta chủ tớ ắt gặp đại nạn. Bây giờ lữ quán Bắc thượng, chúng ta mấy cái nhược nữ tử, đang lo núi xa đường xa, cường đạo khó phòng, có thể có Nhạc Công Tử bảo vệ, kia thật là vạn vô nhất thất.”

Nàng nói lảo hết bài này đến bài khác, nói đến chừng chạc đàng hoàng. Nhạc Chi Dương âm thầm buồn cười, thoáng qua khiêm tốn vài câu. Liên Hàng, Lam Vân lại dâng lên rất nhiều trái cây điểm tâm, không không sắc

hương đều đủ, chỗ pha Bích Loa Xuân cũng là trà Minh Tiên trà mới, thủy sắc mới bích, hương trà thoải mái, mảnh điểm danh trà, ánh trăng đầy sông, đám người đối cửa sổ chuyện phiếm, đều tâm thần thanh thản.

Giang Tiểu Lưu tỉnh lại sau giấc ngủ, rơi vào son phấn đông bên trong, bốn phía áo hương hoàn ảnh, oanh ca yến ngữ; hắt hoa mắt thần trì, hết sức vui mừng, chỉ có cái kia Tần tiên sinh, già nua gầy còm, lạnh lùng vô thần, thấy thế nào làm sao chướng mắt, giống như găm vóc bên trên lỗ rách, bách hoa tùng bên trong con ruồi, Giang Tiểu Lưu hận không thể một thanh nắm chặt lão đầu, đem hắt ném vào trong nước.

Đáng tiếc Nhạc Chi Dương ở đây, mỹ nhân tuy nhiều, cũng cùng Giang Tiểu Lưu không liên quan. Thủy Liên Ảnh cùng Nhạc Chi Dương trò chuyện, những người khác cũng đều chú mục hai người, liền ngay cả Thạch Cơ cũng nhìn không chuyển mắt. Giang Tiểu Lưu thấy khí muộn, càng xem càng cảm giác cái kia Tần tiên sinh chán ghét, cũng không thể xông Nhạc Chi Dương trút giận, một lời ghen ghét nhất thời rơi vào lão đầu kia trên thân, lập tức đem chén trà hướng về phía trước đẩy, quát: “Lão già, cho ta châm trà.”

Lời vừa ra khỏi miệng, trong khoang thuyền có chút yên tĩnh. Nước, vui hai người dừng lại trò chuyện, bốn đạo ánh mắt hướng Giang Tiểu Lưu quăng tới. Giang Tiểu Lưu làm người khác chú ý, càng phát ra muốn ra vẻ ta đây, còn nói: “Lão già, để người châm trà, điếc sao?”

Nhạc Chi Dương đổi sắc mặt, Thủy Liên Ảnh cũng há to miệng, thế nhưng là không có lên tiếng. Ngược lại là Tần tiên sinh mỉm cười, chậm rãi nhắc lên ấm trà, rì rào tốc đổ đầy một chén, nói ra: “Tiểu huynh đệ, mời dùng.”

Giang Tiểu Lưu âm thầm đặc ý, tiếp nhận trà uống một ngụm, cười nói: “Người cái này tiên sinh kế toán thật có chút kỳ quái, ta đã thấy quản sự

đều cùng bọn hạ nhân ăn cơm, nơi đó có cùng chủ nhân ngồi cùng bàn đạo lý?”

Thủy Liên Ảnh nhướng mày, hơi có vẻ giận dữ, đang muốn đỡ án đứng dậy, Tần tiên sinh xông nàng làm một cái ánh mắt, cười nói: “Không sai, Tần mỗ vượt qua, chỉ đồ thừa thuyền nhỏ quá nhỏ, không chỗ có thể đi, tiểu thư nhân hậu, để cho ta ở đây đánh làm tiền.”

“Thuyền nhỏ?” Giang Tiểu Lưu chỉ vào đuôi thuyền, “Kia người cầm lái không phải cũng ngồi ở bên ngoài?”

Thủy Liên Ảnh bọn người khí trộn nhìn mặt, Nhạc Chi Dương cũng nhìn không được, nói ra: “Giang Tiểu Lưu, trời không còn sớm, người về khoang thuyền đi ngủ đi thôi.”

Giang Tiểu Lưu sầm mặt lại, trong lòng lão đại không nhanh, ngồi ở đằng kia, bụng nước trà không nhúc nhích. Trong khoang thuyền bầu không khí xấu hổ, Tần tiên sinh khoan thai đứng dậy, nói ra: “Ta đi bên ngoài hít thở không khí.” Trực tiếp đi hướng đuôi thuyền. Hắn vừa đi, Nhạc Chi Dương cũng mất hào hứng, đứng dậy cáo từ về thuyền, Giang Tiểu Lưu nháo cái chán, phờ phạc mà theo ở phía sau.

Hôm sau trời vừa sáng, thuê đến hai thừa xe ngựa, Thủy Liên Ảnh bọn người ngồi chung một cỗ, Nhạc Chi Dương bọn người chung ngồi một xe. Giang Tiểu Lưu gặp Tần quản sự lại cùng ba cái mỹ nhân nhi chung sống một xe, trong lòng lão đại khí muộn: “Lão già này có tài đức gì, cũng cùng ba cái mỹ nhân nhi cùng xe, hắn cũng không soi mặt vào trong nước tiểu mà xem mình, liền hắn bộ kia keo kiệt tướng, thật sự là bôi nhọ ba vị như hoa như ngọc mỹ nhân.” Lại nhìn Nhạc Chi Dương một chút, trong lòng sinh ra dị dạng, “Vì sao hắn luôn có điềm phúc, công chúa cũng yêu hắn, Diệp cô nương cũng vừa ý hắn, kia Thủy cô nương chủ tớ ba người, từng cái đối với hắn không giống bình thường. Thế nhưng là gặp ta, ngay cả con mắt cũng không nhiều nhìn, hừ, không cũng bởi vì hắn đáng dập tuấn, lại sẽ

thối sáo a? Một ngày nào đó, ta muốn đời này người đối ta lau mắt mà nhìn.” Quyết định, đảo mắt nhìn về phía Thạch Cơ, gập nàng tuần tú động lòng người, tuy nói vừa điếc lại vừa câm, thế nhưng không mất linh tú, Giang Tiểu Lưu càng xem càng yêu, xông nàng làm cái mặt quỷ, Thạch Cơ sửng sốt một chút, nhúu nhúu mày, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Giang Tiểu Lưu tức hốn hển, tâm tình càng phát ra ảm đạm.

Lại đi nửa ngày, nhập túc khách sạn. Thủy Liên Ảnh xuất thủ xa xỉ, đem trọn gian khách sạn bao xuống. Lúc ăn cơm, đồ ăn mặc dù tốt, bầu không khí ngọt ngào, Giang Tiểu Lưu không người để ý tới, sầu muộn khó thư, uống một lớn bầu rượu, say như chết, hùng hùng hổ hổ, nói gì không hiểu, Nhạc Chi Dương sợ hãi nói có nhiều mất, đem hắc đỡ trở về phòng, Giang Tiểu Lưu nôn mửa một trận, mê đầu ngủ say, trong phòng mùi rượu ngút trời, thối không thể nhẫn. Nhạc Chi Dương đành phải lui ra, đang muốn quay người, chợt nghe có người nhẹ giọng ho khan, nhìn lại, chính là Tần quản sự.

Nhạc Chi Dương hai mắt sáng lên, chớp tay cười nói: “Lão tiên sinh.”

Lương Tư Cầm nước kinh dịch dung, biến hóa ngàn vạn, mới gặp lúc chân khí bộc lộ, vì Nhạc Chi Dương đoán ra thân phận, lập tức cũng không mượn cơ che đậy, gật đầu nói: “Đi theo ta!”

Hai người đi đoạn đường, leo lên phía đông tường thành, ngẩng nhìn bốn phía, thành nội khói bếp như mang, thành người ngoài nghề thừa thớt, bờ ruộng Lũng mạch giăng khắp nơi, mạch Miêu Thanh thanh, theo gió trầm bổng, nhắc lên một mảnh mảnh sóng, từ từ cuốn về phía phương xa.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương áy náy nói, ” tề bạn Giang Tiểu Lưu làm người qua loa, có chỗ mạo phạm, mong được tha thứ.”

“Say rượu tiểu tử a?” Lương Tư Cầm nhúu nhúu mày, “Kỳ quái, hai người hoàn toàn trái ngược, như thế nào thành bằng hữu?”

“Ta thời niên thiếu tại sông Tần Hoài đương kỹ nữ, đi theo nghĩa phụ thối sáo kiếm tiền, nhận hết coi khinh vũ nhục. Có khi kiếm tiền, cũng sẽ bị khác nhỏ vô lại cướp đi. Giang Tiểu Lưu bất bình, vì ta cùng du côn đánh nhau, một tối hai đi, thành bằng hữu.”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 118 : Chương 118: Thê Lương Thân Thế (Ba)

Chương 118: Thê lương thân thế (ba)

“Thì ra là thế.” Lương Tư Cầm nghĩ nghĩ, “Người chỉ có nghĩa phụ, không có cha mẹ a?”

“Ta là cô nhi!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” nghĩa phụ đem ta từ trên sông Tần Hoài vớt đi lên.”

“Người cùng nghĩa phụ họ Nhạc?”

“Đúng vậy a, hẳn gọi Nhạc Thiều Phượng!”

“Là hẳn?” Lương Tư Cầm sắc mặt hơi hơi trầm xuống một cái.

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên nói: “Tiên sinh nhận ra hẳn?”

“Đâu chỉ nhận ra!” Lương Tư Cầm cười lạnh một tiếng, “Hẳn mò lên người thời điểm, nhưng từng tìm tới tín vật gì?”

“Tiên sinh hỏi cái này làm gì?” Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy kinh ngạc.

“Âm nhạc chi đạo, thiên phú thứ nhất, thường thường phụ tử mẫu nữ tương truyền; lấy người Nhạc đạo bên trên thiên phú, lệnh tôn, lệnh đường có lẽ chính là Nhạc đạo bên trong danh gia.” Lương Tư Cầm ngừng dừng một cái, “Nói không chừng ta cũng nhận biết!”

Nhạc Chi Dương mừng rỡ, nghĩ nghĩ, nói ra: “Nghĩa phụ lưu lại qua một vật, có lẽ liên quan đến thân thể của ta.”

“Thứ gì?” Lương Tư Cầm hỏi.

Nhạc Chi Dương từ trong ngực móc ra kia một ngọc bội bán nguyệt, cái này đồ trang sức trần trọc nhiều lần, chưa thất lạc, cũng là kỳ tích.

Gặp ngọc bội bán nguyệt, Lương Tư Cầm chỉ sờ sờ, neho cặp mắt lại, ngừng chú không nói, Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi: “Lão tiên sinh? Thế nào?”

Lương Tư Cầm thở dài, hỏi: “Người nghe nói qua ‘Cửu khoa môn nhân’ a?”

“Nghe người ta nói qua.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” kia là lúc khai quốc đại án, nghe nói chết không ít người.”

“Đúng vậy a!” Lương Tư Cầm sâu kín nói, “Đều là ta tạo nghiệt!”

“Chỉ giáo cho?” Nhạc Chi Dương hiểu kì hỏi.

Lương Tư Cầm nhìn qua tà dương cây cỏ, ánh mắt thâm lương, tiếng nói cũng thấp chìm xuống: “Năm đó Bắc phạt thành công, Trung Nguyên ngọn nguồn định, ta vốn không ý hoạn lộ, tận từ phong thưởng, tại Tử Kim sơn hạ mở thư viện, có câu nói là ‘Mười năm trồng cây, trăm năm trồng người’ . Vương triều hưng suy, bất quá mấy trăm năm, chấn hưng giáo dục trồng người, mới là trạch bị thiên thu đại nghiệp. Chỉ bất quá, ta chỗ hưng chỉ học cũng không phải là nho học, mà là truy nguyên nguồn gốc chi học, chia làm Cửu khoa, bên trong có tính khoa, truy nguyên khoa, thiên văn khoa, y khoa, Lạc Khoa, họa khoa, kinh doanh, đủ dân khoa, bách công khoa. Mở Cửu khoa, vốn là tiên tổ phụ mẫu suốt đời tâm nguyện, nếu có thể thành công, nhất định có thể cường quốc làm dân giàu, tạo phúc hậu thế...”

“Đây là chuyện tốt a.” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra, “Chu Nguyên Chương vì sao phản đối?”

“Hắn xuất thân ti tiện, nhận hết nhân gian ấm lạnh, có vẻ như tự tin, kì thực tự ti, bỗng nhiên khẳng khái rộng rãi, bỗng nhiên âm khắc bủn xỉn, đủ loại mâu thuẫn xoắn xuýt, đồng đều cùng thân thể của hắn có quan hệ lớn lao. Gian nan khổ cực thời điểm, hắn hùng tài đại lược, thiện có thể dùng người chi trưởng, một khi thiên hạ thái bình, người khác trưởng liền biến thành kiêng kị. Đạo lý kia Lưu Bá Ôn so ta minh bạch, ta lại so Lý Thiện Trường, Hồ Duy Dung minh bạch, nhưng ta biết mà không được, cố ý cùng hắn đối nghịch, Lưu Bá Ôn lại hợp nhau tâm ý của hắn, đưa ra bát cổ thủ sĩ, tên là thủ sĩ, thật là lồng giam anh hùng thiên hạ, khiến cho gò bó theo khuôn phép, vĩnh viễn không cách tân chi luận. Kể từ đó, Chu thị thiên hạ mới có thể đời đời truyền lại, lại không lật úp chi hoạn.”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Lão tử đương xong nhi tử đương, hoàng vị cha truyền con nối, từ xưa chính là như thế.”

“Từ xưa như thế, cũng không phải là đương nhiên.” Lương Tư Cầm nghiêm túc lên, “Cổ có đời thứ ba chi trị, nhường ngôi chi đức, Trung Thổ sơn hà vạn dặm, nhân dân ức vạn, nếu không có thông minh cơ trí, quyết khó thông dong thống trị. Đế vương thế tập chi tội, ở chỗ khó chọn người tài. Chu Nguyên Chương có trị thế chi tài, nhi tôn của hắn thế nhưng là chưa hắn, lại bởi vì trưởng ấu có thứ tự, vô luận hiền ngu, lớn tuổi trước được, dần dà, ngu xuẩn bạo ngược người đương nước, thông minh hiền đức người quay mặt vào xó nhà, thậm chí, hoàng khẩu tiểu nhi xưng đế, ba thước đồng tử đăng cơ, gian hoạn lộng quyền, hại nước hại dân, từ xưa đến nay, loại này sự tình còn ít a?”

Tầng này đạo lý Nhạc Chi Dương chưa từng nghĩ tới, nghe đến nơi này, lâm nhiên nói: “Tiên sinh dạy rất đúng, nhưng cái này ngọc bội bán nguyệt cùng Cửu khoa môn nhân có gì liên quan?”

“Cửu khoa, bát cổ lớn làm trái lại, Chu Nguyên Chương lòng dạ biết rõ, giường nằm chi bên cạnh há để người khác yên giấc, hăn âm thầm bố trí chu đáo chặt chẽ, có chủ tâm đem chúng ta một mẻ hốt gọn. Lâm nguy thời khắc, ta nhìn thấu âm mưu, giết ra kinh thành, đáng tiếc đi được vội vàng, đa số cửa người vô pháp đi theo. Ta rời đi về sau, môn nhân bị giết, Cửu khoa bị phế, bất quá đương sơ thụ nghiệp thời điểm, ta cũng không phải không có đề phòng, không ít môn nhân đều là âm thầm thụ nghiệp, trải rộng triều chính, tính danh không rõ. Chu Nguyên Chương vì tìm ra những người này, sử xuất các loại thủ đoạn, điều tra cẩn thận, cổ vũ mật báo, quan lại chuyển tướng liên lụy, cầm ra rất nhiều Cửu khoa môn nhân, thế nhưng oan uổng không ít vô tội.” Lương Tư Cầm ngón tay ngọc bội, “Cái này ngọc bội, chính là Cửu khoa môn nhân tín vật.”

“A!” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra, “Nghĩa phụ ta cũng là Cửu khoa môn nhân?”

Lương Tư Cầm nhẹ gật đầu, nói ra: “Nhưng cái này ngọc bội không phải hăn.”

“Cái gì?” Nhạc Chi Dương cảm thấy ngoài ý muốn, nhìn qua Lương Tư Cầm, ẩn ẩn cảm giác có chút chẳng lành.

Lương Tư Cầm nói ra: “ngọc bộingọc tâm, ta dùng ‘Chu Lưu thạch kình’ liệt thạch thành văn, lưu lại môn nhân tính danh, như không nhìn kỹ, khó mà phát hiện.”

Nhạc Chi Dương giơ lên ngọc bội, đối trời chiều quan sát, ẩn ẩn phát hiện ngọc tâm lộ ra ra hai cái chữ nhỏ, nhỏ như muối kê đủ, chữ viết phiêu dật, cẩn thận phân biệt, dường như “Thủy Trầm” hai chữ.

“Thủy Trầm?” Nhạc Chi Dương ngạc nhiên quay đầu, “Hăn là ai?”

Lương Tư Cầm chán nản nói: “Hăn là một Lạc Khoa đệ tử, bản tại triều đình nhạc phường đảm nhiệm chức vụ, hăn âm thầm nhập môn hạ ta, cực ít

có người biết thân phận của hắc . Không muốn ta rời kinh về sau, hắc tao ngộ gian nhân, thân phận bại lộ, bản nhân bị giết, thê nữ sung nhập quan kỹ, càng đáng thương chính là, cái kia thê tử đã mang bầu, lưu lạc nơi bướm hoa, nhận hết khuất nhục chà đạp.”

Nhạc Chi Dương trái tim cuồng loạn, toàn thân phát run, trong đầu một đoàn đay rối: “Nước, Thủy Trầm... Thủy cô nương cũng họ Thủy, bọn hắc, bọn hắc...”

Lương Tư Cầm liếc hắc một cái, ý vị thâm trường nói: “Thủy Liên Ảnh chính là Thủy Trầm nữ nhi, theo mẫu lưu lạc Tần Hoài, ta tại Tây Vực dàn xếp về sau, đưa nàng nhận được Côn Luân.”

“Mẹ nàng đâu?” Nhạc Chi Dương nhìn không được hỏi.

Lương Tư Cầm thở dài một hơi, khổ sở nói: “Mẹ nàng không chịu nhục nổi, tự vận bỏ mình.”

Nhạc Chi Dương như gặp phải trọng quyền, sắc mặt trắng bệch, tim buồn bực khó tả, nửa ngày sau mới nói: “Như thế nói đến, cái này ngọc bội là nàng tiên phụ di vật, còn xin Lão tiên sinh trả lại cho nàng đi!” Nói đưa lên ngọc bội.

“Không ổn!” Lương Tư Cầm lắc đầu nói, ” vẫn là người cho tốt.”

“Ta cho...” Nhạc Chi Dương trong lòng trở nên hoảng hốt, ẩn ẩn đoán được chân tướng, nhưng lại quá mức tàn khốc, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy run chân, trên sống lưng tuôn ra một tầng tinh mịn mồ hôi lạnh.

Chợt nghe Lương Tư Cầm còn nói: “Ta hẹn người tối, còn có một chuyện muốn nhờ.”

“Tiên sinh nói đùa.” Nhạc Chi Dương thu hồi tâm tình, miễn cười lớn nói, ” lấy bản lãnh của người, làm gì dùng cầu trợ ở ta?”

“Ta thân tại thiên kiếp, không tiện xuất thủ.”

“Bát bộ chi chủ đâu?” Nhạc Chi Dương lại hỏi.

“Hắn tám người võ công quá kỳ, bộ dạng quá lộ.” Lương Tư Cầm trầm mặc một chút, “Việc này Tây Thành ra mặt, cũng liền thay đổi mùi vị, “

“Đến cùng cần làm chuyện gì?” Nhạc Chi Dương trong lòng lấy làm kỳ.

Lương Tư Cầm liếc nhìn hắn một cái: “Ngày mai buổi trưa trước sau, Đạo Diễn cùng Chu Cao Sí, Chu Cao Hú huynh đệ hội từ đây ở giữa trái qua.”

“A!” Nhạc Chi Dương giật mình nói, “bạn hắn không phải Yến Vương tại người của triều đình chất a?”

“Chu Doãn Văn ngay cả phế tử đại phiên vương, sợ Yến Vương bí quá hoá liều, lại nghe nói Yến Vương sinh bệnh, cho nên đem Chu thị huynh đệ đưa về Bắc Bình, tên là tận hiếu, thật là tệ liệt Yến Vương.”

“Việc này không ổn.” Nhạc Chi Dương lắc đầu, “Yến Vương chậm chạp bất động, kiêng kị chính là kinh thành nhi tử, bây giờ thả lại Bắc Bình, đi tâm bệnh của hắn, như muốn làm phản, chỉ sẽ nhanh hơn!”

“Đạo lý kia ai đều hiểu.” Lương Tư Cầm nói nói, “cho nên triều đình ngoài sáng thả người, âm thầm lại phái người nửa đường chặn đường, hoặc giết hoặc cầm, không cho Chu thị huynh đệ trở về Bắc Bình.”

Nhạc Chi Dương trong lòng sáng như tuyết: “Tiên sinh muốn ta hộ đưa bạn hắn?”

Lương Tư Cầm chậm chậm gật đầu, Nhạc Chi Dương thở dài: “Yến Vương quả thật là tiên sinh nhi tử?”

“Cớ gì nói ra lời ấy?” Lương Tư Cầm song mi nhú chặt, ánh mắt lạnh thấu xương như tuyết.

Nhạc Chi Dương nói ra: “Không phải tiên sinh chi tử, tiên sinh vì sao như thế giúp hần?”

Lương Tư Cầm trầm mặc thật lâu, chầm chậm nói ra: “Thiều Thuần di ngôn, cũng không bàn giao Yến Vương thân thế.”

Nhạc Chi Dương hết sức kinh ngạc, thất thanh nói: “Làm sao lại như vậy?”

“Thiều Thuần nhất hướng khôn khéo.” Lương Tư Cầm từ tốn nói, “Nếu như bàn giao minh bạch, kia cũng không phải nàng.”

Nhạc Chi Dương nghĩ đi nghĩ lại, nói ra: “Người vì sao nhất định phải giúp Yến Vương? Vạn nhất hần là nhi tử của Chu Nguyên Chương...”

“Kia cũng giống vậy!” Lương Tư Cầm nhìn hần một chút, lạnh lùng nói, “ta giúp Yến Vương, cũng không phải là chỉ vì Thiều Thuần.”

“Vậy tại sao?” Nhạc Chi Dương hồ đồ .

Lương Tư Cầm giơ lên mặt đến, ẩn ẩn lộ ra ngạo khí: “Chu Nguyên Chương tuyển con trưởng, ta lại muốn chọn người tài!”

“con trưởng? người tài?” Nhạc Chi Dương mờ mịt không hiểu.

Lương Tư Cầm nói: “Chu Nguyên Chương trong tử tôn, người xem ai thông minh nhất tài giỏi?”

Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, nói ra: “Yến Vương cầm đầu, tiếp theo Ninh Vương...”

“Ninh Vương?” Lương Tư Cầm cười lạnh, “Viết vài câu lệch ra thơ, đạn hai chi điệu hát dân gian liền gọi thông minh tài giỏi? Hẳn làm cái văn nhân cũng không tệ lắm, nếu như làm Hoàng đế, chính là Tống Huy Tông thứ hai, đồ chơi tang nước, không được chết tử tế.”

Ninh Vương là Chu Vi đồng bào huynh trưởng, Nhạc Chi Dương yêu ai yêu cả đường đi, trong lòng không phục, nói ra: “Không có người Nữ Chân, Tống Huy Tông còn không phải cùng dạng khi hấn thái bình thiên tử?”

“Không có người Nữ Chân, còn có người Mông Cổ.” Lương Tư Cầm lạnh lùng nói.

“Người Mông Cổ?” Nhạc Chi Dương sững sờ, “Không phải sớm bị đuổi ra Trung Nguyên sao?”

“Đuổi ra Trung Nguyên, kia mới khiến cho người lo lắng! Vô địch thiên hạ Mông Cổ thiết kỵ, há lại là Trung Nguyên thế gian phồn hoa bên trong luyện thành?” Lương Tư Cầm nhíu mày, chú mục nơi xa, “Giàu mà sinh kiêu, ngày sống dễ chịu lâu, binh kiêu đem cuồng, khó hơn sa trường, lừa người vừa vào Trung Nguyên, nhuệ khí mất sạch, càng là hướng nam, càng không đấu chí, nhưng vừa lui về phương bắc vùng đất nghèo nàn, ăn lông ở lỗ, màn trời chiếu đất, bất quá nhất đại ở giữa, liền có thể khôi phục bản sắc, nhưng gặp trời đông giá rét, súc vật điêu vong, thế tất không màng sống chết, đồng lòng nam hướng. Một chồng liễu mạng, vạn phu mạc đương, huống chi mấy chục vạn kẻ liễu mạng, cường cung nô mã, bảo tố đi ngàn dặm, Vạn Lý Trường Thành cũng không sử dụng chi. Đây là thiên đạo, đái không phải sức người, Bắc Cương vừa vỡ, Hoa Hạ vì khư. Văn cảnh chi trị như thế nào, Khai Nguyên thịnh thế lại như thế nào? Dù có nhân quân năng thần, đem cái này thiên hạ quản lý đến sắc màu rực rỡ, một khi biên giới thất thủ, đều làm trò cười cho người ta!”

Nhạc Chi Dương nghe được kinh hãi: “Theo tiên sinh lời nói, tương lai mấy chục năm, Mông Nguyên vẫn là Đại Minh kinh địch.”

“Kinh địch chưa chắc là Mông Nguyên, cái họa từ phương Bắc, cũng kiên quyết không chỉ trăm năm.” Lương Tư Cầm hừ một tiếng, “Chu Doãn Văn giỏi văn sinh loạn, cần quyết đoán mà không quyết đoán, hăn như đương nước lý chính, nhất định lệch An Đông nam, dấn vào người Tống vết xe đổ. Trái lại Yến Vương hai lần bắc lấy, nhiều lần phá vỡ đại khẩu, có hăn một ngày, Mạc Bắc bày Hồ đoạn không xuôi nam chi năng!”

Nhạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ: “Bởi vì Yến Vương nhất hiền, cho nên nên làm hoàng đế.”

“Chẳng lẽ không đúng?” Lương Tư Cầm thanh âm giương lên, “Chu Doãn Văn thành thành thật thật cũng được, bây giờ hăn khẳng khẳng tước bỏ thuộc địa, gây ra tranh đấu, kia lại vừa vặn gặp cái cao thấp, nhìn xem ai càng thích hợp đương vị hoàng đế này!”

Nhạc Chi Dương động dung nói: “Tiên sinh muốn giúp Yến Vương tạo phản?”

Lương Tư Cầm không lên tiếng, trên mặt trời u ám. Nhạc Chi Dương gặp hăn thần khí, thấp thỏm trong lòng, nói ra: “Anh hùng vừa rút kiếm, thương sinh mười năm kiếp, Yến Vương một khi tạo phản, tất nhiên thiên hạ đại loạn.”

“Vậy thì thế nào?” Lương Tư Cầm lạnh lùng nói.

Nhạc Chi Dương thầm giật mình, nói ra: “Năm đó tiên sinh tình lỡ bị đoạt, môn nhân bị giết, vì thiên hạ thái bình, còn chịu nhục, đổi Chu Nguyên Chương đủ kiểu nhường nhịn. Hiện nay, vì sao thay đổi chủ ý?”

“Năm đó Lương Tư Cầm đã chết!” Lương Tư Cầm hai mắt nhắm lại, trong thanh âm lộ ra đắng chát, “Đêm đó ta tại Tử Cấm thành chết một lần,

năm đó Lương Tư Cầm cũng lưu ở nơi đó!”

“Tiên sinh...” Nhạc Chi Dương còn phải lại khuyên, Lương Tư Cầm mở mắt nói ra: “Tiểu tử, người biết ‘Bước đường cùng, cho nên làm điều ngang ngược’ một câu nói kia a?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu, Lương Tư Cầm nói ra: “Đây là Tây Hán họ Chủ Phụ ngã nói, là ý nói, dù sao sống không lâu, trước kia không dám nghĩ, chuyện không dám làm không ngại hết thảy làm một mấy lần. Về sau họ Chủ Phụ ngã cả gan làm loạn, khám nhà diệt tộc; ta nhưng mạnh hơn hẳn nhiều, không nhà nhưng chếp, không tộc có thể diệt, một người cô đơn, chỉ chờ thiên kiếp phát tác, chết không nơi chôn thây.”

Hắn khẩu khí nhợt nhèo đã đến, lời nói ở giữa lại có một cổ thâm lương. Nhạc Chi Dương nghe ra tâm ý của hắn đã quyết, lại khuyên cũng là uống công, không khỏi thở dài một hơi.

Lương Tư Cầm đảo mắt nhìn hắn, nửa ngày nói ra: “Ta biết trong lòng người khó xử, nhưng thân phận ta xấu hổ, việc này không nên tự thân đi làm. Bát bộ chi chủ cùng Chu gia có thù, lại không biết Thạc Phi sự tình, cho nên cũng không sai khiến bọn hắn. Bởi vậy nào đó một số chuyện, bỏ người bên ngoài, ta cũng không có người có thể dùng.”

Nhạc Chi Dương khẽ cười khổ, chấp tay nói: “Tiên sinh tại ta ân cùng tái tạo, nhưng có chỗ mời, Nhạc Chi Dương xông pha khói lửa, muôn lần chết không chối từ.”

Lương Tư Cầm nhẹ gật đầu, trịnh trọng nói ra: “Như vậy Yến Vương an nguy liền giao cho người!”

Nhạc Chi Dương sửng sốt, nói ra: “Tiểu tử nhất định không phụ sứ mệnh, bất quá...” Muốn nói lại thôi.

“Bất quá cái gì?” Lương Tư Cầm hỏi.

Nhạc Chi Dương nói ra: “Yến Vương trái ngược, triều đình nhất định thảo phạt, Nhị Hồ đánh nhau, không nhàn nó chú ý, Mông Nguyên thừa lúc vắng mà vào, nhưng lại như thế nào cho phải?”

“Thằng nếu như thế...” Lương Tư Cầm lạnh lùng nói nói, ” đó chính là ta đã nhìn sai người.”

Nhạc Chi Dương trầm mặc nhất thời, đột nhiên nói: “Lão tiên sinh, ta có một nỗi nghi hoặc, không biết có nên hỏi hay không?”

“Người ta ở giữa, còn có cái gì hỏi không thích hợp ?” Lương Tư Cầm nói.

Nhạc Chi Dương nói ra: “Đêm đó tại Càn Thanh Cung, người ngâm ra « Hạnh Hoa Thiên Ảnh », Chu Nguyên Chương vì sao như vậy chấn kinh?”

“Kia một chi từ khúc...” Lương Tư Cầm hai mắt nhắm lại, đặng chất nói, ” vốn là Thạc Phi thích nhất khúc mắt, đêm đó nàng gả cho Chu Nguyên Chương, liền từng hát qua chi này từ khúc.”

Nhạc Chi Dương giật mình nói: “Chu Nguyên Chương nghe thấy chi này từ khúc, minh bạch quan hệ của các người; liên hệ sinh non sự tình, càng thêm hoài nghi Yến Vương thân thế.”

“Có lẽ vậy!” Lương Tư Cầm khí phách tinh thần sa sút, đem tay áo vung lên, phiêu nhiên đi.

Nhạc Chi Dương nhìn hẩn thân ảnh, trong lòng gợn sóng ngập trời. Thạc Phi kia bìa một di thư ẩn chứa cực lớn dã tâm, nữ tử này cũng không phải là lương thiện, chỉ sợ trước khi chết, đối với lương, Chu hai người chỉ có tâm cừ đại hận, cố ý viết thành di thư để Lương Tư Cầm trông thấy, bốc lên trong lòng của hẩn bi phần, đến một lần đối Chu Lệ có lợi, thứ hai xúi giục hẩn hướng Chu Nguyên Chương báo thù.

Thạc Phi tâm tư độc kế, Lương Tư Cầm nhất thanh nhị sở. Thật đáng buồn chính là, hãn thân là thiên nhân, lòng đang vồng tình, biết rõ là cái cái bấy, vẫn là một cước đạp đi vào, vì một phong di thư, tâm tính đại biến, không tiếc lật úp thiên hạ, cái gọi là con trưởng, người tài, hết thảy đều là lý do. Đêm đó Chu Nguyên Chương thoi thóp, Lương Tư Cầm khinh thường động thủ, thế nhưng là lửa giận không thể nào phát tiết, Chu Nguyên Chương sau khi chết, Chu Doãn Văn kế thừa vị, lửa giận tự nhiên hết thảy phát tiết đến trên người hãn. Lệnh hãn chí lớn nhưng tài mọn, vội vàng tước bỏ thuộc địa, tựa như lửa cháy đổ thêm dầu, cho Lương Tư Cầm thừa dịp cơ hội.

Thiên hạ đại loạn, đang ở trước mắt! Nhạc Chi Dương bản muốn rời xa phân tranh, trốn đến bỏ chạy, lại một đầu va vào vòng xoáy trung tâm.

Trở về khách sạn, đã đêm dài. Yến hội sớm đã tán đi, người người các về chỗ ở. Nhạc Chi Dương đi vào Chu Vi trong phòng, gặp nàng sớm đã ngủ say, thế là ngồi tại bên giường, nhìn chăm chú trên giường nữ tử.

Chu Vi thần sắc không màng danh lợi, tựa như trong ao thủy tiên, Nhạc Chi Dương nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa mái tóc của nàng, nhìn qua nàng hơi có vẻ khuôn mặt tái nhợt, chẳng biết tại sao, chợt thấy có chút lạ lẫm, mặc dù gần trong gang tấc, lại giống như cách xa nhau vạn dặm, rõ ràng đưa tay nhưng sờ, vốn lại xa không thể chạm.

“Vì sao nàng là nữ nhi của Chu Nguyên Chương?” Nhạc Chi Dương trong lòng nhói nhói, “Như thế nào bốn kỷ vì thiên tử, không kịp Lư gia có Mạc Sâu, nàng nếu là nữ nhi bình thường của người ta thì tốt biết bao?”

Chu Vi có chỗ tri giác, mở mắt nhìn gặp Nhạc Chi Dương, trên mặt nhiễm một vòng đỏ bừng, nắm chặt ngón tay của hãn, ôn nhu nói ra: “Mới người đi đâu vậy à nha? Ta trái chờ cũng không tới, phải chờ cũng không tới, bất tri bất giác liền ngủ mất.”

“Không có gì.” Nhạc Chi Dương nói quanh co nói, ” Giang Tiểu Lưu mùi rượu trùng thiên, ta đi nơi khác thôi thôi gió.”

“Nhạc Chi Dương...” Chu Vi chú mục trông lại, “Không biết thế nào, trong cung thời điểm, người cách ta rất xa, nhưng ta lúc nào cũng cảm thấy người liền ở bên người, bây giờ người đang ở trước mắt, ta lại cảm giác người cách ta xa.” Dừng lại một chút một chút, “Mấy tháng không thấy, người thay đổi thật nhiều, trở nên... Trở nên ta cũng không nhận ra.”

Mấy tháng qua, Nhạc Chi Dương nhiều lần lâm vào tuyệt cảnh, thống khổ, tuyệt vọng sớm chiều đi theo, mặc dù hiểm tử hoàn sinh, thế nhưng tính tình có biến, ngày xưa cái kia nhẹ nhàng nhảy thoát, không cố kỵ gì thiếu niên không còn tồn tại, gặp chuyện lo trước lo sau, nhiều hơn rất nhiều tạp niệm.

Nghe Chu Vi, Nhạc Chi Dương sinh lòng sầu não, cười nói: “Thân thể người còn chưa xong mà, người yếu thần hư, không khỏi suy nghĩ lung tung, chờ đến tất cả đều tốt, người nhìn ta cũng liền giống như trước kia .”

“Thật sao?” Chu Vi buông lỏng một hơi, “Chỉ hi vọng như thế.” Nói dựa vào trong ngực Nhạc Chi Dương, thể xác tinh thần đều mềm, thần trí ý sượng, nhìn qua nhẹ nhàng nổ đùng hoa đèn, nhưng cảm giác là a không phải a, như mộng như ảo, hận không thể tình cảnh này vĩnh viễn ở lại.

Cốc cốc cốc, chợt nghe có người nhẹ nhàng gõ cửa. Nhạc Chi Dương buông xuống Chu Vi, đứng dậy mở cửa, chợt thấy Thủy Liên Ảnh bưng lấy một trương cổ cầm, cao vút đứng ở ngoài cửa. Nhạc Chi Dương gặp nàng, trong lòng tự dưng nhảy một cái, vội nói: “Thủy cô nương, sao người lại tới đây?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 119 : Chương 119: Thê Lương Thân Thế (Bốn)

Chương 119: Thê lương thân thế (bốn)

“Quấy rầy các người a?” Thủy Liên Ảnh giống như cười mà không phải cười.

Chu Vi đẩy mặt đỏ bừng, Nhạc Chi Dương cười nói: “Chỗ nào lời nói, chúng ta chỉ là nói chuyện phiếm.”

“Không có nhiều lấy liền tốt.” Thủy Liên Ảnh bưng ra cổ cầm, “Lúc trước Chu cô nương nói không đàn nhưng đàn, rất là tịch mịch, ta cố ý đưa đàn cho nàng.”

Nhạc Chi Dương vội vàng đem Thủy Liên Ảnh để vào trong phòng. Thủy Liên Ảnh buông xuống cổ cầm, Chu Vi tiếp nhận nhìn kỹ, đàn vì linh cơ thức, bên trên có “Lưu thiều nghe âm”. Nàng gọi hai lần, tiếng đàn trầm bổng, u chìm động tâm, chưa phát giác thở dài một hơi, nói ra: “Đáng tiếc, ta tẩm kia ‘Thác nước liên tiếp’ rơi trong cung, chỉ là... Tỷ tỷ cây đàn cho ta mượn, người lại đàn cái gì đâu?”

“Ta bất quá lung tung đàn chút, không duyên cớ bồi nhọ trương này hảo cầm.” Thủy Liên Ảnh nhìn về phía Nhạc Chi Dương, “Lần trước đánh đàn, nhưng bị hấn hữu tình vô tình, một hồi lâu chế giễu.”

“Hỗ then, hỗ then.” Nhạc Chi Dương chấp tay nói nói, ” tiểu tử khinh cuồng, mong được tha thứ.”

Thủy Liên Ảnh cười cười, quay người muốn đi, Nhạc Chi Dương bỗng dừng nhớ tới ngọc bội sự tình, giơ tay nói ra: “Thủy cô nương dừng bước.”

Thủy Liên Ảnh quay đầu, ý giống như hỏi thăm, Nhạc Chi Dương thấp giọng nói: “Ta có một chuyện, bên ngoài nói chuyện!”

Khách sạn sương phòng bốn hợp, bên trong có một cái đình viện. Nước, vui hai người đi đến trong viện, trong phòng truyền ra sâu kín tiếng đàn.

“Thủy cô nương.” Nhạc Chi Dương lấy ra ngọc bội, “Người nhưng nhận ra cái này?”

Thủy Liên Ảnh liếc thấy ngọc bội, đồng tử bỗng nhiên co vào, hơi chút do dự, tiện tay tiếp nhận, nhắm ngay mặt trăng vừa chiếu, toàn thân kịch chấn, hai mắt bỗng dưng tràn ngập nước mắt, bỗng nhiên vươn tay ra, bắt lấy Nhạc Chi Dương cánh tay, run giọng nói: “Đây, đây là từ đâu tới?”

Một trào này bình tĩnh hữu lực, Nhạc Chi Dương rất là kinh ngạc, nhưng cảm giác Thủy Liên Ảnh chân khí trong cơ thể như sôi, đúng là ít có mạnh mẽ, không khỏi ghen ngào kêu lên: “Thủy cô nương, người biết võ công?”

Thủy Liên Ảnh sửng sờ, ngượng ngùng buông tay, chi ngô đạo: “Đâu, nào có, ta chỉ là, chỉ là...” Moi ruột gan, cũng nghĩ không ra từ để giải thích.

Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy hồ nghi: Thủy Liên Ảnh võ công cao minh, vì sao một mực làm bộ sẽ không? Ngày đó Hà hàm Hải đàm chi hội, há không phải cố ý trêu đùa mình? Nghĩ được như vậy, rất là không nhanh, lạnh lùng nói ra: “ngọc bội là Thủy Trầm tiền bối di vật, bây giờ vật quy nguyên chủ.” Nói xong xoay người rời đi, thỉnh thoảng Thủy Liên Ảnh một tay lấy hắc nữu lại, nói ra: “ngọc bội người từ chỗ nào có được? Cầu người nói rõ sự thật...” Thanh âm thống khổ hết sức, rất có ý cầu khẩn.

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Thủy Liên Ảnh hai mắt đầm lệ, rất là đáng thương, không khỏi có chút mềm lòng, thở dài: “Từ nghĩa phụ ta Kotori có được.”

“Nghĩa phụ của người đàn?” Thủy Liên Ảnh hơi chấn động một chút, thốt ra mà ra, “Cửu tiêu hoàn bội?”

Nhạc Chi Dương chỉ sững sờ, sắc mặt đại biến, kêu lên: “Người, làm sao người biết?”

“Việc đã đến nước này...” Thủy Liên Ảnh buông ra Nhạc Chi Dương ống tay áo, đứng lên, chát chát vừa nói nói, ” không tệ, nghĩa phụ của người Nhạc Thiều Phượng là ta giết!”

Nhạc Chi Dương giận máu xông đỉnh, xách ở Thủy Liên Ảnh ngực, bàn tay trái giương lên, làm bộ vỗ xuống, hắn bây giờ động như quỷ mị, Thủy Liên Ảnh căn bản né tránh không kịp, đành phải đem căn răng một cái, nhắm mắt nhận lấy cái chết.

Sau một lúc lâu, cũng không động tĩnh. Thủy Liên Ảnh mở mắt nhìn lại, Nhạc Chi Dương hai mắt phun lửa, tay trái ngừng giữa không trung, cũng không rơi xuống.

“Người vì sao giết nghĩa phụ ta?” Nhạc Chi Dương bi phần khó đè nén, hàm răng bên trong lóe ra chữ mà tới.

“Hắn đáng chết.” Thủy Liên Ảnh không hề sợ hãi, không hề chớp mắt nhìn thẳng hắn, “Quách Nhĩ Nhữ cũng là ta giết.”

“Người...” Nhạc Chi Dương tay trái phát run, thanh sắc câu lệ, “Người thật làm như ta không dám giết người.”

“Người giết ta bất quá một chương.” Thủy Liên Ảnh cười lạnh, “Nhưng người không muốn biết, ta vì sao muốn giết nghĩa phụ của người?”

Đổi tại ngày xưa, Nhạc Chi Dương thế tất một chương võ rơi, thế nhưng là kinh lịch lao ngục tai ương, lại không nhẹ cuồng thiếu niên, hấn hít sâu một hơi, cổ nén trong lòng kích động, gật đầu nói: “Tốt, người nói!”

Thủy Liên Ảnh gặp hấn tại trong cuồng nộ khắc chế bản thân, trong lòng kinh ngạc, cũng không thấy khê gật đầu, nói ra: “Nhạc Thiều Phượng, Quách Nhĩ Nhữ, đều là Cử khoa bên trong Lạc Khoa môn nhân, hai bọn họ bảo mệnh tiếc thân, bán đồng môn, bao quát cha ta ở bên trong, Lạc Khoa hai mươi lăm người, tất cả đều làm Chu Nguyên Chương vong hồn dưới đao. Không chỉ như vậy, trong nhà nam đình đi đầy trấn thủ biên cương, nữ tử sung nhập Tần Hoài, làm kỹ nữ vì kỹ, mặc người suồng sã nhục gian dân...” Nói đến chỗ này, khiên động tâm sự, nước mắt im ắng chảy xuống.

Nhạc Chi Dương kinh nghi bất định, nói ra: “Bọn hấn bán đồng môn? Người có chứng cứ gì?”

“Bọn hấn còn sống, chính là chứng cứ.” Thủy Liên Ảnh lạnh lùng nói, ” cùng là Lạc Khoa bên trong người, những người khác toàn đều đã chết, hai bọn họ vì sao còn sống? Dù là như thế, bọn hấn gia nhập Lạc Khoa, công tội bù nhau, bảo đảm tính mệnh, lại ném đi quan nghi. Nhạc Thiều Phượng ẩn cư Tần Hoài, Quách Nhĩ Nhữ nghèo túng Ba Thục, những năm gần đây, trôi qua cũng không bằng ý.”

Nhạc Chi Dương trầm mặc lúc hứa, đột nhiên nói: “Nghĩa phụ nuôi ta giáo ta, ân trọng như núi, hấn bán đồng môn, đó là các người ở giữa ân oán, người hại hấn chết thảm, lại là người ta ở giữa cừu hận, thù giết cha, không đội trời chung...” Phải tay nắm chặt lại, tay trái làm bộ rơi xuống.

“Chậm đã!” Thủy Liên Ảnh gọi nói, ” người không thể giết ta.”

“Vì sao?” Nhạc Chi Dương nhíu mày.

Thủy Liên Ảnh hít sâu một hơi, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, mỗi chữ mỗi câu nói ra: “Bởi vì... Tỷ đệ tương tàn, có bội nhân luân.”

“Tỷ đệ?” Nhạc Chi Dương trừng lớn hai mắt, không thể tin vào tai của mình, “Người, người có ý tứ gì?”

Thủy Liên Ảnh khẽ cười khố, thần sắc thê lương: “Năm đó tiên phụ bị giết, tiên mẫu cùng ta biến thành quan kỹ nữ, đánh vào sông Tần Hoài kỹ viện. Tiên mẫu người mang lục giáp, lại no bụng bị dọa dẫm phát sợ, đến kỹ viện vào đêm đó, sinh non sinh ra một cái bé trai. Theo Chu Nguyên Chương ý chỉ, phạm nhân gia thuộc, nam tử sung quân trấn thủ biên cương, nhưng đệ của ta bất quá là cái hài nhi, vô tri vô giác, mệnh như huyền ti, làm sao có thể lưu vong ngàn dặm? Đôn đốc Cầm Y Vệ ngại phiền phức, dự định đem hãn ngạt chết xong việc, khi đó lao ngục đại hưng, thần hồn nát thần tính, có thể nói người người cảm thấy bất an. Ta liền nói với Cầm Y Vệ, thánh chỉ nói rõ sung quân, các người nông cuồng giết chết hãn, chính là kháng chỉ kháng lệnh, tin tức tiết lộ ra ngoài, Chu Nguyên Chương nhất định thả bất quá các người. Bọn hãn nghe xong, do dự, liền đem hài nhi lưu lại, dự định ngày kế tiếp lại làm quyết đoán. Ta thừa dịp trời tối, dùng chậu gỗ nhỏ đem hài nhi cất kỹ, lại đem tiên mẫu trộm giấu ngọc bội đặt ở trên người hãn, ngọc bội bên trên có lưu ấn ký, để ngày sau nhận nhau.

“Kỹ viện thủ vệ sâm nghiêm, nhưng có một sơ hở, đó chính là trong nội viện rãnh nước bắn kết nối phía ngoài nước sông. Kia một điều câu cừ hẹp dài ô uế, trưởng thành không thông qua được, hài nhi vừa lúc có thể. Ta phí hết tâm tư, lừa qua thủ vệ, vụng trộm chạy đến rãnh nước bắn một bên, cạy mở phiến đá, đem chậu gỗ bỏ vào. Ta nhìn qua kia chậu gỗ lắc lắc ung dung, biến mất tại khe nước chỗ sâu, chỉ cảm thấy tâm cũng nát, thiên địa tối đen như mực, nhìn không đến bất luận cái gì sáng ngời...” Nói đến chỗ này, lệ như suối trào, tiếng nói nghẹn ngào, rốt cuộc nói không ra lời.

“Về sau...” Nhạc Chi Dương tâm thần hoảng hốt, “Về sau thế nào?”

“Về sau bọn hăn bắt được ta, hung hăng đánh cho một trận tơi bời khói lửa, đi theo tìm khắp trong sông, cũng không có phát hiện hài nhi. Có người nói bị người nhặt được, có người nói bị chó ngậm, còn có người nói chậu gổ rỉ nước, trên nửa đường chìm. Nhưng nhất thời không có tìm được, liền có nhất thời hi vọng, sau đó không lâu, tiên mẫu không chịu nổi chà đạp, tuyệt thực mà chết, ta lại sống tiếp được, vô luận bảo mà đánh như thế nào ta mắng ta, để cho ta tiếp khách bán rẻ tiếng cười, mặc người lăng nhục, ta đều hoàn toàn căn răng chịu đựng. Chỉ vì trong lòng ta từ đầu đến cuối có cái suy nghĩ, đó chính là sống mà đi ra kỹ viện, tìm tới ta kia đáng thương đệ đệ, kéo dài Thủy gia hương hỏa...”

Thủy Liên Ảnh tiếng nói trầm thấp, như đoạn như tục, giống như trong gió dây tóc. Nhạc Chi Dương nghe được tim khó chịu, giống như đè ép vạn cân cự thạch, tay trái chậm chậm buông ra, bắt người tay phải cũng không tự kìm hãm được nói lỏng.

“Về sau...” Thủy Liên Ảnh nhìn chăm chú Nhạc Chi Dương, ánh mắt hết sức nhu hòa, “Thành chủ phái sư phụ tới đón ta, đem ta rút ra hố lửa. Nàng mang theo ta đi khắp kinh thành, thế nhưng không có phát hiện tung tích của đệ, ta không thể làm gì khác hơn là hết hi vọng, theo nàng đi Côn Luân. Khi đó, ta đầy cỏi lòng oán hận, một lòng báo thù, sớm chiều khổ luyện võ công, một lần tẩu hỏa nhập ma, nội lực toàn phế, về sau trải qua vất vả, lại từ từ luyện trở về, bởi vậy lĩnh hội huyền công, tiến thêm một tầng. Nhưng sư phụ tuân theo thành chủ chỉ lệnh, nói là oan oan tương báo, vĩnh viễn không thôi, không cho phép ta vì cha báo thù, lại hưng giết chóc, thế là ta liền giấu diếm nàng, không nói khôi phục võ công sự tình, ngược lại mở ra lối riêng, luyện được một loại sư phụ cũng sẽ không võ công...”

Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi: “Người dùng loại này võ công giết nghĩa phụ ta?”

“Nghĩa phụ? Hừ, nghĩa phụ!” Thủy Liên Ảnh thần sắc oán độc, tiện tay vung lên, xùy, có mảnh vật từ nàng trong tay áo bắn ra, Nhạc Chi Dương

ngừng mắt nhìn lại, không nhìn thấy gì, lúc này phù một tiếng, thổ phân phá, chui ra một cây ốm dài dây leo, sinh trưởng như bay, trong nháy mắt liền có cổ tay phẩm chất, ức lại sinh trưởng không ngừng, một thước, hai thước, năm thước, một trượng... Dây leo bên trên mọc ra gai nhọn, hoặc thẳng hoặc cong, như trảo như răng, dây leo xoay động không ngừng, giống như sinh xà nô mãng.

“Đây là?” Nhạc Chi Dương hết sức hãi dị, độc vương trong cốc, hẳn cũng đã gặp không ít cổ quái sâu bọ, nhưng cùng cái này dây leo khách quan, đều là không đáng giá nhắc tới. Linh cảm chỗ đến, hẳn rõ ràng cảm giác một cổ chân khí từ Thủy Liên Ảnh bàn chân tuôn ra, rót vào cây dây gai, đưa tình lưu chuyển, người cùng dây leo hoàn toàn giống một thể, những cái kia cây dây gai chính là nàng thân ngoại hóa thân.

Thủy Liên Ảnh phẩy tay áo một cái, xùy, quái dây leo hóa thành bay khói, theo gió đêm chậm chậm tán đi.

“Có trảo có răng...” Nhạc Chi Dương nhìn qua tro bụi, bưng tỉnh đại ngộ, “Nguyên lai không phải con dơi!”

“Đây là ‘Chu Lưu thổ kinh’ biến hóa, ta đi có còn không, đến thiên chi trợ, trùng hợp ngộ ra.” Thủy Liên Ảnh mở ra đầu ngón tay, lòng bàn tay một viên chừng hạt gạo viên châu, óng ánh sáng long lanh, Nhạc Chi Dương giống như đã từng quen biết, chỉ nghe Thủy Liên Ảnh nói nói, ” cái này gọi ‘Nghiệt thừa số’, vốn là kim ngọc quả hạt, ta dùng ‘Chu Lưu thổ kinh’ thai nghén trưởng thành, dùng nội lực thôi phát, có thể biến dây leo đá thương người, không có gai gọi ‘Trường sinh thẳng’, có gai gọi là ‘Ác Quỷ Thứ’, bên trên gai có độc, một khi ghim trúng, vết thương khó mà khép lại.”

“Ta nhớ ra rồi.” Nhạc Chi Dương trầm ngâm nói, ” Lão tiên sinh phái tới độc vương cốc nữ đệ tử cũng là người? Là người đuổi đi thi ông?”

Thủy Liên Ảnh yên lặng gật đầu, nhẹ giọng nói ra: “Độc vương cốc thời điểm, ta còn tưởng rằng người chết.”

Nhạc Chi Dương tức giận trong lòng, hung dữ trừng nàng một chút, cắn răng nói: “Ta chết sống cùng người quan hệ thế nào?”

“Người vẫn không rõ?” Thủy Liên Ảnh ánh mắt thống khổ, “Người là Nhạc Thiều Phượng nhặt được cô nhi, tiên phụ ngọc bội lại rơi vào trong tay hắn. Kỳ thật hắn gặp ngọc bội, liền biết người là ai hài tử, thiên hạ cô nhi nhiều như vậy, hắn vì sao hết lần này tới lần khác muốn thu nuôi người? Đơn giản trong lòng hồ thẹn, coi là có thể bởi vậy chuộc tội!”

“Ta không tin.” Nhạc Chi Dương toàn thân phát run, lớn tiếng nói, “Thiên hạ nào có trùng hợp như vậy sự tình? Sông Tần Hoài mỗi năm phiêu đi đứa trẻ bị vứt bỏ tính ra hàng trăm, vì sao hắn hết lần này tới lần khác nhặt được ta?”

“Không sai được!” Thủy Liên Ảnh thì thào nói nói, “người thân thể khuôn mặt rất giống tiên phụ, mặt mày thần thái lại cực kỳ giống tiên mẫu, còn có người Nhạc đạo bên trên thiên phủ, kia cũng không phải không duyên cớ có được. Năm đó nhạc phượng, Lãnh Khiêm đệ tử bên trong, tiên phụ có thể nói số một. Còn có, ta đối với người mới quen đã thân, người đối ta, chẳng lẽ liền một không có cảm giác gì?”

Nhạc Chi Dương nhất thời sửng sốt. Không tệ, hắn lần đầu tiên trông thấy Thủy Liên Ảnh, đáy lòng liền cảm giác thân thiết, cũng không phải là tình yêu nam nữ, mà là một loại rả rích không hết ấm áp, giống như hành tẩu lãnh tịch phố dài, nhìn qua hai bên cửa sổ ở giữa mờ nhạt đèn đuốc, thẳng đến lúc này giờ phút này, hắn mới hiểu được, kia là nhà cảm giác, chỉ có thân nhân gặp nhau, mới có thể chân chính thế vị.

Nhạc Chi Dương trong lòng vừa loạn, cẩn thận nhìn lại, Thủy Liên Ảnh dung mạo thần vận, giống như đã từng quen biết, một cái nhãn mày một nụ

cười, làm cho lòng người sinh thân cận.

“Người tin rồi sao?” Thủy Liên Ảnh ôn nhu hỏi.

“Ta...” Nhạc Chi Dương mê man chưa thấu, gật gật đầu, lại lắc đầu, nhìn khắp bốn phía, chợt thấy thiên địa vạn vật cũng vô cùng lạ lẫm.

“Cũng khó trách.” Thủy Liên Ảnh buồn vô cớ nói nói, ” dù sao thất lạc nhanh hai mươi năm, muốn người bỗng nhiên nhận ta tỷ tỷ này, tựa hồ có chút ép buộc. Nhưng đối với ta Trung Nguyên, một là báo thù, hai là tìm người, từ từ ngày đó Sùng Minh Đảo phân biệt, ta liền lên lòng nghi ngờ, thời khắc lưu tâm tung tích của người, người đi dương minh xem, phò mã đế, Chu vương phủ, Đông cung, ta đều vụng trộm đi theo người, muốn điều tra rõ thân thế của người. Độc vương cốc nghe nói người chết, lòng ta tốt như xé rách, kia cảm thụ, kia cảm thụ liền cùng cha mẹ qua đời lúc đồng dạng. Ta tại trong kỹ viện chịu đủ lạnh nhạt, sớm đã tuyệt tình ít ham muốn, bao nhiêu năm rồi, lần thứ nhất vì một cái nam tử thương tâm, khi đó ta còn tưởng rằng đối người động tình yêu nam nữ, đến nay mới hiểu được, đây là đồng bào thiên tính, thân sinh tỷ đệ ở giữa, từ nơi sâu xa tự có cảm ứng.”

Nhạc Chi Dương nhìn qua Thủy Liên Ảnh, tim nóng bỏng, “Tỷ tỷ” hai chữ tại trong cổ nhấp nhô, đến cùng hóa thành thở dài một tiếng, sâu kín nói ra: “Vô luận như thế nào, Nhạc Thiều Phượng đem ta một tay nuôi lớn, người không nên đối với hản như vậy.”

“Cừu hận này ta nhin hai mươi năm, oán độc tụ tập trong lòng, kia dây leo bên trên gai nhọn, chính là ta trong lòng ác quỷ, như không phát tiết ra, ta sớm tối đều sẽ buồn giận mà chết.” Thủy Liên Ảnh nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt lộ ra lạnh lẽo sát khí, “Cho nên, ta thấy một lần Nhạc Thiều Phượng cùng Quách Nhĩ Nhữ, liền không nhin được phải dùng lợi hại nhất thủ đoạn đối phó bọn hản, để bọn hản muốn sống không được, muốn chết không xong, chỉ có như vậy, mới có thể tiêu mỗi hận trong lòng ta.”

Nhạc Chi Dương nhìn qua Thủy Liên Ảnh, thấy mặt nàng bàng vắn vẹo, ánh mắt dữ tợn, không khỏi sinh ra thấy lạnh cả người, bất ngờ cừu hận chi sâu, có thể biến người thành quỷ, đem như hoa mỹ nữ hóa thành phệ nhân yêu mị.

Sau một lúc lâu, Thủy Liên Ảnh sát khí rút đi, hồi phục dịu dàng thần khí, ôn nhu nói ra: “Đúng rồi, người chưa sinh thời điểm, tiên phụ cho người lên một cái tên gọi Thủy Lâm, người như nhận tổ quy tông, liền ứng đổi tên đổi họ.”

“Không!” Nhạc Chi Dương lắc đầu, “Ta họ Nhạc, tên Chi Dương.”

Thủy Liên Ảnh sững sờ, lăm bẫm nói: “Tốt, người còn oán ta giết Nhạc Thiều Phượng.”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Ta không giết người báo thù, nhưng cũng sẽ không nói gì nghe nấy. Huống chi ân là ân, thù là thù, nghĩa phụ bán nước, Thủy tiên bối cố nhiên không đúng, nhiều năm dưỡng dục chi ân, ta lại không thể xóa bỏ.”

“Tốt, người lớn tuổi, từ có chủ kiến, đổi không cải danh cũng cho phép người đi.” Thủy Liên Ảnh có chút thương cảm, trầm mặc nhất thời, “Nhưng có một việc, ta phải nói rõ với người.”

“Chuyện gì?” Nhạc Chi Dương hỏi.

“Đừng quên cha mẹ chết như thế nào.” Thủy Liên Ảnh nói.

“Vì triều đình giết chết!” Nhạc Chi Dương lời vừa ra khỏi miệng, liền cảm giác khó chịu, trả lời như vậy, chẳng lẽ không phải tự nhận Thủy Trầm vợ chồng chính là phụ mẫu.

Thủy Liên Ảnh nghe ra ảo diệu, mỉm cười, lại hỏi: “Ai triều đình?”

“Cái này...” Nhạc Chi Dương chần chờ nói, ” Chu Nguyên Chương triều đình.”

“Nhạc, Quách hai người bán bạn cầu vinh, cố nhiên làm cho người khinh thường.” Thủy Liên Ảnh từ tốn nói, “Nhưng ta Thủy gia chân chính đại cừu nhân lại là Chu Nguyên Chương!”

Nhạc Chi Dương nhất thời im lặng, Thủy Liên Ảnh ánh mắt sắc bén, nhìn gần tới: “Chu Vi người mỹ tâm thiện, vốn là cái cực tốt nữ tử. Ta cũng biết, người đối nàng dùng tình cực sâu, không tiếc xuất sinh nhập tử. Chỉ bất quá, người được rõ ràng, nàng là nữ nhi của Chu Nguyên Chương, nếu người thật sự là ta Thủy gia tử tôn, cưới thủ phạm chi nữ, tương lai có mặt mũi nào đi gặp dưới mặt đất phụ mẫu?”

Nhạc Chi Dương lòng như đao cắt, nói ra: “Phụ thân là phụ thân, nữ nhi là nữ nhi, đời trước sai lầm, có thể nào chuyển đến đời sau trên thân?”

“Thật sao?” Thủy Liên Ảnh tiểu dung đau khổ, “Chu Nguyên Chương giết cha mẹ, lại nhưng từng buông tha người ta?”

Nhạc Chi Dương tay chân rét run, trong đầu kêu loạn, vô số suy nghĩ hỗn loạn dây dưa, chỉ nghe Thủy Liên Ảnh lại nói: “Người nếu không là đệ đệ ta, người cùng chuyện của nàng ta lớn cũng mặc kệ, nhưng người đã là đệ đệ ta, ta quyết không hứa người cưới nữ nhi của Chu Nguyên Chương, nếu người khư khư cố chấp, hừ, người cũng biết thủ đoạn của ta...”

Nhạc Chi Dương trong đầu ông một tiếng, bỗng nhiên trống vắng xuống tới, một cỗ ngọn lửa bay thẳng đỉnh đầu, hần bỗng nhiên bước lên một bước, nhìn chăm chăm Thủy Liên Ảnh nghiêm nghị nói ra: “Người nói cái gì? Nói lại lần nữa.”

“Nói liền nói!” Thủy Liên Ảnh sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ ra một cỗ ngoan ý, “Người nếu dám cưới Chu Vi, ta liền giết nàng!”

“Người dám!” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra, “Người động nàng một cọng tóc gáy, ta một chưởng đập chết người.”

“Tốt! Hãy đợi đấy!” Thủy Liên Ảnh cười lạnh, lườm liếc Chu Vi cửa phòng, ống tay áo phất một cái, quay người rời đi.

Nhạc Chi Dương gặp nàng ánh mắt cổ quái, nghĩ lại, giật mình trong phòng tiếng đàn ngừng đã lâu. Nhạc Chi Dương tao ngộ thân thể biến đổi lớn, vậy mà không có lưu ý Chu Vi liền trong phòng. Trong lòng hẩn lạnh buốt, một cái bước xa đẩy cửa vào, chợt thấy Chu Vi đưa lưng về phía môn hộ, nằm nghiêng tại giường, giống như có lẽ đã chìm vào giấc ngủ.

Nhạc Chi Dương buông lỏng một hơi, nhẹ giọng kêu to: “Chu Vi...”

Ngay cả gọi hai tiếng, nữ tử một không đáp lại, Nhạc Chi Dương nghĩ thầm: “Nàng thân thể suy yếu, đạn một trận đàn liền mệt mỏi, ta cùng Thủy Liên Ảnh cãi lộn, nàng có lẽ không có nghe thấy.” Dù là như thế, vẫn cảm giác lão đại bất an, Thủy Liên Ảnh tâm ngoan thủ lạt, nói được thì làm được, vốn lại tám chín phần mười là hẩn bào tử, không thể tiên hạ thủ vi cường. Kế sách hiện nay, chỉ có đủ kiểu đề phòng, lập tức ngồi tại bên giường, khoanh chân ngồi tĩnh tọa, trông coi Chu Vi thẳng đến bình minh.

Ngày kế tiếp gặp lại, Thủy Liên Ảnh điềm nhiên như không có việc gì, vẫn là dịu dàng bình tĩnh, cười cười nói nói, giống như tối hôm qua nhận thân sự tình chưa từng phát sinh. Nhạc Chi Dương một mặt lá mặt lá trái, một mặt vừa hận lại giận, thầm phục nàng diễn trò bản sự cao minh. Giang Tiểu Lưu tức say một cuộc, mặt ủ mày chau, Lương Tư Cầm còn là một bộ lãnh tịch bộ dáng, chỉ có Chu Vi tinh thần không thuộc, từ đầu đến cuối ngốc trong phòng, khi thì chống cằm, khi thì nâng trán, giống như đang suy nghĩ cái gì tâm sự. Nhạc Chi Dương gặp nàng như thế, càng phát ra chột dạ, mấy lần thăm dò, cũng không kết quả.

Thời gian trôi mau, không lâu đến giữa trưa. Giang Tiểu Lưu gặp Nhạc Chi Dương lâu không động thân, cảm thấy nghi ngờ, hỏi: “Hôm nay không đi à?”

Nhạc Chi Dương không tiện nhiều lời, thuận miệng qua loa nói: “Chu Vi thân thể khiếm an, không nên đi đường, ăn cơm trưa lại nói!”

Mắt thấy ngày ngã về tây, Nhạc Chi Dương trong lòng cũng đích nói thầm, đảo mắt nhìn lại, Lương Tư Cầm ở tại lầu hai, không nóng không vội, ngồi ngay ngắn thưởng thức trà.

Lại quá hạn hứa, chợt nghe loan tiếng chuông reo. Không đồng nhất trận, đi vào năm người đến, đều là hành thương trang phục, đầu đội mũ mềm, người khoác áo choàng, cầm trong tay roi ngựa, đai lưng đao kiếm.

Dẫn đầu người kia mới vào cửa, chính là sừng sờ, đứng ở trước cửa, tiến thối không được. Mặc dù đeo mũ mềm, Nhạc Chi Dương một chút nhận ra hắc là Đạo Diễn, ngoắc cười nói: “Đạo Diễn sư huynh, nơi này đến ngồi.”

Đạo Diễn bị hắc gọi ra bộ dạng, không khỏi thở dài, sang sảng, bốn người khác đao kiếm ra khỏi vỏ, Đạo Diễn hai tay một phần, ngăn lại bốn người, cười nói: “Đừng lo lắng, kia là Đạo Linh.”

Bốn người kinh nghi bất định, trong đó hai người chính là Chu Cao Sí, Chu Cao Hú huynh đệ. Nhạc Chi Dương một chuyện, Chu Nguyên Chương coi là việc xấu trong nhà, bí không ngoài tuyên, ngoại trừ rải rác mấy người, Hoàng tộc nhiều không biết rõ tình hình, Yến Vương mặc dù cũng hiểu biết, nhưng cũng không dám tuyên dương, chỉ vụng trộm nói cho chủ mưu Đạo Diễn, hai đứa con trai cũng không có lộ ra.

Nhạc Chi Dương không còn dịch dung, tướng mạo có biến, Chu thị huynh đệ quan sát tỉ mỉ, phương mới nhận ra hắc, Chu Cao Sí kinh ngạc nói: “Đạo Linh tiên trưởng, nghe nói người vứt bỏ quan đạo chơi, làm sao hoàn tục rồi?”

“Hoa có mở lại ngày, người không ít hơn nữa năm.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” tốt đẹp niên kỷ đương cái gì đạo sĩ? Bây giờ ta trả tục, sửa lại tên, họ Nhạc tên Chi Dương, hai vị điện hạ gọi ta tiểu Nhạc chính là.”

Đạo Diễn biết lai lịch của hắc, thấy hắc như thế mặt dày, lạnh hừ một tiếng, trong lòng hết sức buồn bực, Chu Nguyên Chương cỡ nào lợi hại, tiểu tử này có thể trốn qua độc thủ của hắc, hắc là thật có thông thiên chi năng. Chu thị huynh đệ một đường chạy trốn, ngựa không dừng vó, lúc này đều là chóng mặt, nghe Nhạc Chi Dương kiểu nói này, càng như giống như nằm mơ, Chu Cao Hú đảo mắt nhìn lại, trông thấy Thủy Liên Ảnh, nhất thời một mặt giật mình, tiến tới nhú mày, trong mắt rất có ghen tỵ.

Đạo Diễn trong lòng biết đã bị nhìn thấu, đi cũng vô dụng, đành phải chiêu vẫy tay một cái, tìm một cái bàn ngồi xuống, phân phó tiểu nhị nuôi ngựa, lại điểm một số thịt rượu.

Chu Cao Hú vào chỗ, chỉ vào Thủy Liên Ảnh, bệ vệ hỏi: “Tiểu Nhạc, người là vì nữ nhân này hoàn tục a? Hắc, thật sự là phong lưu khoái hoạt.”

“Chỗ nào nói!” Nhạc Chi Dương nghiêm mặt nói nói, ” đây là tỷ ta.”

Thủy Liên Ảnh không muốn hắc công nhiên thừa nhận, trong lòng kinh ngạc, không khỏi liếc nhìn hắc một cái. Chu Cao Hú lại cười ha ha, nói ra: “Lừa gạt mẹ ngươi, ngươi họ Nhạc, nàng họ Thủy, sao có thể thành huynh đệ tỷ muội? A, ta đã biết, cái này nhất định là hai người trong khuê phòng xưng hô, thú vị, thú vị.”

Thủy Liên Ảnh gương mặt xinh đẹp hơi trầm xuống, trong mắt lộ ra nộ khí, Giang Tiểu Lưu nhin không được quát: “Từ đâu tới tạp toái? Dám ở ta trước mặt giương oai?” Nhấn một cái cái bàn, động thân muốn bên trên, Nhạc Chi Dương đem hắc đè lại, cười nói: “Tiểu lưu, ngươi không biết, mấy vị này cũng không phải phạm nhân, kia là Đạo Diễn hòa thượng, hai vị

này là Yến Vương nhi tử, béo chút gọi Chu Cao Sí, cái này gầy ba ba gọi Chu Cao Hú.”

Hắn ngôn từ vô lễ, Chu Cao Hú mặt có sắc mặt giận dữ, Giang Tiểu Lưu lại kinh nghi bất định, chậm rãi tọa hồi nguyên vị, không chớp mắt nhìn chăm chăm năm người.

Đạo Diễn vội vàng đi đường, vô tâm dây dưa, lớn tiếng thúc giục: “Tiểu nhị, còn không mau một chút bên trên đồ ăn?”

Kêu lên về sau, lại không người ứng, Đạo Diễn kìm nén không được, lại kêu một tiếng: “Tiểu nhị...” Lời còn chưa dứt, một cái lạnh lạnh thanh âm trả lời: “Đến rồi!”

Sưu, một cái đen sì đồ vật bay lên không bay tới, phanh rơi trên bàn, đúng là một cái đầu người, cứng hòng, hai mắt chưa bể, nhìn bộ dáng chính là trong tiệm hỏa kế.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 120 : Chương 120: Giả Làm Thật Lúc (Một)

Chương 120: Giả làm thật lúc (một)

Đạo Diễn đám người sắc mặt thảm biến, đứng đứng lên, chính muốn lao ra ngoài cửa, chợt thấy hai đạo nhân ảnh cướp vào, một cái áo bào đỏ đầu trọc, một cái đạo phục phiêu dật. Nhạc Chi Dương nhìn lên, tâm hỏa bên trên nhảy lên, nội khí xâu đỉnh, không phải oan gia không tụ hợp, cái này một tăng một đạo, chính là Đại Giác Tôn Giả cùng Phù Tang đạo nhân.

Hai người trông thấy Nhạc Chi Dương, cũng là cùng nhau sửng sờ. Chợt nghe mấy tiếng cười lạnh, Lãnh Huyền áo trắng nón nhỏ, chấp tay sau lưng từ cửa sau đi ra, đi theo phía sau hai tên Cẩm Y Vệ, theo phục trường đao, hình dung gian xảo, chỉ nhìn khí độ bộ pháp, đều là hãn hữu cao thủ.

Lãnh Huyền liếc thấy Nhạc Chi Dương, hơi chút kinh ngạc, nhìn chung quanh. Nhạc Chi Dương biết tâm ý của hắn, cũng là đảo mắt nhìn lại, chợt thấy Lương Tư Cầm người đi bàn không, nhất thời trong lòng trầm xuống.

Lãnh Huyền không thấy Lương Tư Cầm, thần sắc thoáng lỏng, nheo lại đôi mắt già nua, lãnh điện giống như ánh mắt trên người Nhạc Chi Dương đi lòng vòng, bỗng nhiên như không có việc gì, hướng về Đạo Diễn cười nói: “Hòa thượng, người công phu chạy trốn chết tướng thật đến, hại ta chạy chết hai con khoái mã, một cái ngày đêm cũng không có chớp mắt.”

Chu thị huynh đệ sắc mặt tái nhợt, cầm đao kiếm trong tay, thần sắc kinh hoảng. Đạo Diễn cũng là chau mày, nhìn trái, ngó phải, giống như đang tìm kiếm cái gì.

Một cái Cẩm Y Vệ lấy xuống lệnh bài, cất giọng nói ra: “Quan phủ đuổi bắt đào phạm, không cho phép ai có thể, một mực lui ra, nếu không...” Chỉ một chỉ trên bàn đầu người, “Cái này chính là tấm gương!”

Nói xong lời này, chợt thấy trong tiệm nam nữ không khởi thân, đều là khí định thần nhàn, không có chút nào ý lui ra.

Cẩm Y Vệ trong lòng giận dữ, vụt rút ra trường đao, một cái hồ nhảy, đi vào Nhạc Chi Dương trước mặt. Hẳn nhiều năm phá án, nhãn lực bất phàm, một chút nhìn ra trong nhóm người này Nhạc Chi Dương chính là thủ lĩnh, bắt giặc bắt vua, lấy trước hẳn khai đao.

Võ công chiêu thức có hư thực phân chia, thừa nước đục thả câu, ném sơ hở lần nào cũng đúng, thế nhưng là nội lực vận chuyển, lại không hoa xảo có thể nói. Cẩm Y Vệ kinh lực khê động, đi con đường nào, nhanh chậm hư thực, Nhạc Chi Dương vừa nghe là biết, dãi hẳn đao rơi thời điểm, nhẹ nhàng đưa tay chộp một cái, bắt được kia Cẩm Y Vệ “Huyệt quan nguyên”. Cái này một huyệt vị, đã là một chiêu này kinh lực vận chuyển đầu mỗi then chốt, cũng là quá sức hư nhược sơ hở, Cẩm Y Vệ nhất thời nửa người xụi lơ, phù phù, quỳ gối Nhạc Chi Dương trước mặt.

“Quan gia!” Nhạc Chi Dương cười nói, ” làm gì đi này đại lễ, tiểu dân không chịu đựng nổi.”

“Nhỏ tạp mao... A nha... Lão tử... Ôi...” Cẩm Y Vệ chửi mắng một tiếng, kêu thảm một tiếng, đau đến khuôn mặt vặn vẹo, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu thuận cái trán chảy xuôi xuống tới.

Lãnh Huyền thầm giật mình, cái này Cẩm Y Vệ cũng là hảo thủ, tuy nói đánh không lại Nhạc Chi Dương, thế nhưng không nên một chiêu bị quản chế. Nhạc Chi Dương ngồi ngay ngắn bất động, tiện tay trao một cái, xuất thủ chi chuẩn, kinh lực chi xảo, đều là kỳ diệu tới đỉnh cao.

Một tên khác Cẩm Y Vệ mắt thấy đồng bạn bị quản chế, không biết lợi hại, rút đao muốn lên, Lãnh Huyền phản tay đè chặt chuôi đao, đem hắc cẩu ở một bên, trong miệng cười nói: “Nhạc Chi Dương, người ngồi làm gì? Hắc cẩu là đi đứng không tiện?”

Nhạc Chi Dương hừ một tiếng, trên tay nội kinh bắn ra, xoạt xoạt, đem kia Cẩm Y Vệ cánh tay ngạnh sinh sinh bẻ gãy. Cẩm Y Vệ một tiếng hét thảm, Nhạc Chi Dương động thân mà lên, một cước đá trúng bụng của hắc cẩu, Cẩm Y Vệ sống là một con bóng da, vèo bay ra, thẳng đến Lãnh Huyền.

Lãnh Huyền vạn không ngờ được Nhạc Chi Dương hai chân khời hắc cẩu, né tránh không kịp, không chút nghĩ ngợi, bắt lấy bên người Cẩm Y Vệ hướng về phía trước chặn lại. Phan, hai người chạm vào nhau, vang lên một chuỗi xương cốt vỡ vụn thanh âm. Lãnh Huyền có chút lui lại, bung ra tay, trước người hai người uể oải ngã xuống, đều là miệng phun máu tươi, giãy dụa không dậy nổi.

Nhạc Chi Dương cũng không ngờ Lãnh Huyền âm độc đến tận đây, lại đem đồng bạn xem như tằm chần, nhú nhú mảy, cười lạnh nói: “Lãnh công công, hảo thủ đoạn! Tại hạ vẫn chưa thỏa mãn, còn muốn lĩnh giáo cao chiêu.”

“Chậm đã!” Lãnh Huyền khoát tay nói nói, “ta có công sự mang theo, người ta sổ sách ngày khác lại tính!”

“Công công da mặt dày, thật sự là cổ kim ít có.” Nhạc Chi Dương ngoài cười nhưng trong không cười, “Người ám toán ta thời điểm, làm sao không thay đổi ngày? Giảng tính sổ sách, tốt...” Nhạc Chi Dương nhìn khắp bốn phía, ngón tay Đại Giác Tôn Giả cùng Phù Tang đạo nhân, “Hai người các người một người thiếu ta một chương, hôm nay liền đến kết thúc đoạn!”

Hắc cẩu nói đánh là đánh, hô một chương vỗ hướng Đại Giác Tôn Giả. Đại Giác Tôn Giả trung bình tấn hơi trầm xuống, hét lớn một tiếng, vung mạnh

chưởng bổ ra, một cổ nóng rực thẳng lửa chưởng lực mãnh liệt mà ra, Nhạc Chi Dương ngoẹo đầu, lại từ nhiệt lưu khe hở ở giữa chui qua, chưởng thế không thay đổi, chụp về phía Đại Giác Tôn Giả ngực.

Đại Giác Tôn Giả cuống quýt nâng lên tay phải, ngay ngực cản lại, ba, hai người chưởng lực đụng vào nhau, Đại Giác Tôn Giả trung bình tấn phù phiếm, lui lại nửa bước, da mặt hơi đỏ lên, thân thể lay động một chút, phun ra một miệng lớn trọc khí.

Nhạc Chi Dương ngạnh bính một chưởng, nhưng cảm giác đối thủ chưởng lực trong nhu có cương, môn hộ trùng điệp, nhất trọng chưởng lực phía dưới, lại có ba năm tầng ám kinh, lúc này chuyển âm dễ dương, tiện tay đem nó hóa giải, mượn hãn một chưởng chi lực, phiêu nhiên lướt ngang, vèo một cước, thẳng đến Phù Tang đạo nhân bụng dưới.

Phù Tang đạo nhân lấy làm kinh hãi, thoáng qua lui lại, huy chưởng chặt nghiêng, không phòng Nhạc Chi Dương mũi chân co rút lại, tránh đi chưởng lực, bỗng hướng về phía trước bắn ra, đá hướng hãn sườn trái. Phù Tang đạo nhân thân thể nghiêng một cái, trên bàn tay chọn, ba, mũi chân đối đầu mu bàn tay, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một cổ ám kinh từ Phù Tang đạo trong thân thể phát ra, thế như dòng nước xiết, quần qua hãn mũi chân, tuôn hướng bắp chân của hãn.

“Tốt!” Nhạc Chi Dương thuận thế co chân về, xoay người hướng về sau, người giữa không trung, xoát xoát xoát xuất liên tục ba chưởng, chưởng lực bão táp trời rơi, phân biệt đánh về phía Đại Giác Tôn Giả hai vai, đỉnh đầu.

Phù Tang đạo nhân chiếm thượng phong, trong lòng lại rất giật mình, mới nhìn như bình thường chi cực vấy lên, ngầm uẩn “Đại Chí Lưu Thần Thông” bên trong “Thấu thạch kinh”, tên như ý nghĩa, tức là giao thủ thời điểm, phát ra ám kinh giống như nước chảy, đối thủ kinh lực thì như trong nước ngoan thạch, nội kinh quần thạch mà qua, tránh chỗ thực, tìm chỗ hư, công kích đối thủ cánh, đây là Phù Tang đạo nhân cuộc đời tuyệt học, chiêu

thức nhìn như bình thường, nội kinh giấu giếm huyền cơ, không biết nhiều ít cao thủ vì hãn chiêu thức mê hoặc, đưa tại cái này một “Thấu thạch kinh” bên trên, thân bại người vong, đến chết không tỉnh.

Ai ngờ Nhạc Chi Dương nghĩ lui liền lui, thoát ly ám kinh cạm bẫy không nói, còn có thể mượn sức hãn tấn công mạnh Đại Giác Tôn Giả, bức này đối thủ Phù Tang đạo nhân chưa bao giờ thấy qua, kinh ngạc sau khi, lại sinh tức giận, không đợi Nhạc Chi Dương rơi xuống đất, động thân vọt lên, sử xuất một đường “Phi Âu Trục Lãng Thủ”, hai tay giống như một đám hải âu chim, bay lả tả, hướng Nhạc Chi Dương bổ nhào vào.

Phù Tang đạo nhân kinh lực khê động, Nhạc Chi Dương không cần quay đầu lại, Thính Kinh, tri kỳ đi, chiêu thức nhanh chậm thông thả và cấp bách, sớm đã hiểu rõ tại tâm, lập tức cũng không quay người, trước tiên đem một chiêu “Phủ Cầm Chưởng” làm xong, Đại Giác Tôn Giả né qua hai chưởng, thứ ba chưởng đảo qua cái trán, đầu óc hãn một buồn bức, chân khí trong cơ thể loạn thoan, chỗ qua giống như hỏa thiêu. Đại Giác Tôn Giả hết sức hãi nhiên, tình hình này cổ quái chi rất, rất có “Cầu vòng hóa” điềm báo trước.

Thổ Phiên Mật tông, tu luyện “Đại Viên Mãn Tâm Tuý” cao thủ, vãng sinh trước đó tán đi thần thông, thể nội chăm chú chí dương chi khí, thân thể không lửa tự nhiên, cho đến đốt thành tro bụi.

Nghĩ được như vậy, Đại Giác Tôn Giả quên phản kích, hết sức hướng về sau nhảy một cái, ngừng thần áp chế chân khí. Nhạc Chi Dương thông dong về khuỷu tay, sử xuất “Mộ cổ quyền”, sưu sưu sưu, quyền đi lưu tinh, mỗi một quyền đều rơi vào Phù Tang đạo nhân cũ mới kinh lực liên tục chỗ, “Phi Âu Trục Lãng Thủ” lấy nhanh nhẹn phiêu dật tăng trưởng, gập gờ Nhạc Chi Dương quyền pháp, lại cảm giác khắp nơi bị quản chế, kinh lực vướng víu không chịu nổi, mỗi muốn phát lực, năm đấm đã đến yếu hại, bất đắc dĩ xoay tay lại đón đỡ, lại cũng vô lực tiến công.

Phù Tang đạo nhân nguyên bản thể công như thủy triều, không muốn ba chiêu hai thức, rơi vào phòng thủ hoàn cảnh, hai người lảng không giao thoa, đối mấy chiêu, Nhạc Chi Dương một cái “Động Tiêu Chỉ” phát ra, xùy một tiếng, chính giữa đối phương vai trái. Phù Tang đạo nhân nửa người đau nhức nha, hốt hoảng lui lại, chưa đứng vững, Nhạc Chi Dương xoay tròn thân, bước chân xôn xao, “Phủ Cầm Chưởng” lại đối mặt Đại Giác Tôn Giả “Đại thủ ấn” .

Đại Giác Tôn Giả, Phù Tang đạo nhân một phái tông chủ, ngày đó phụng mệnh đánh lén Nhạc Chi Dương, cứ việc đắc thủ, sâu cho là nhục, bất quá trải qua chuyện này, Nhạc Chi Dương cân lượng hai người nhất thanh nhị sở, tự cao một người đủ để chế phục, hai người liên thủ có phần mất thân phận, cho nên sau đó đối Lãnh Huyền có nhiều oán trách. Bây giờ lần nữa giao phong, giật mình Nhạc Chi Dương võ công tiến nhanh, nhất cử nhất động, thấy rõ tiên cơ, rất có lấy một địch hai, hoành chọn hung bạo khí thế. Hai người vô cùng nghiêm nghị, nhìn nhau, đứng thẳng người cùng lên, có chủ tâm lấy cớ nào thủ thắng, thừa dịp thiếu niên này cánh chim không gió, đem hấn đánh chết đánh cho tàn phế, để tránh lưu lại hậu hoạn.

Nhạc Chi Dương kêu một tiếng “Tốt”, bình thần tự nhiên không sợ, động thân đón lấy, tâm hấn nghĩ chuyên chú, hai lỗ tai run run, hai cái đối thủ kinh lực lưu chuyển, tựa như bức họa trong lòng hấn thoáng hiện, vận kinh mới bắt đầu, hấn đã biết, phát kinh trước đó, hấn đã nghĩ kỹ tiến thoái chiêu số, chờ đến hóa thành chưởng phong quyền kinh, Nhạc Chi Dương sớm đã Phi Hồng tối tăm, vô tung vô ảnh.

Đại Giác, Phù Tang hai người càng đấu càng sợ, mới đầu còn có điều giữ lại, thế nhưng là chưởng chưởng thất bại, khẩn thiết vô công, chưa phát giác nóng nảy, không đầu không đuôi sử xuất toàn treo tử bản sự. Nhất thời gió mạnh gào thét, sóng nhiệt bay lên không, kinh như nước biển, tràn đầy Tứ Lưu, Nhạc Chi Dương Thính Kinh như thần, liệu địch trước đây, hóa vì một con con cá, mặc người kinh đào hải lảng, ta từ thoải mái nhàn nhã.

Đứng ngoài quan sát mọi người không khỏi hãi nhiên, Lãnh Huyền càng cảm thấy kinh hãi. Nhạc Chi Dương rõ ràng đã thành phế nhân, dùng cái gì Đông Sơn tái khởi, càng thượng tầng lầu. Càng cổ quái là kia một đôi đi đứng, đoạn cân có thể tục, Lãnh Huyền chưa từng nghe thấy, nhất thời suy nghĩ lung tung: “Lương Tư Cầm là ‘Tổ Tâm thần y’ cháu trai, có lẽ có tục tiếp đủ gân thần thuật, thế nhưng là nhìn tiểu tử này sức chân mạnh, so với chưa ngừng thời điểm còn muốn lợi hại hơn mấy lần.” Quay đầu tứ phương, không thấy người khả nghi, cảm thấy an tâm một chút, lại nghĩ, “Đại Giác, Phù Tang cuốn lấy tiểu tử này, thừa này cơ hội tốt, ta lấy lời đình thủ đoạn, trước đem Đạo Diễn bọn người thu thập hết.”

Nghĩ đến trong miệng cười nói: “Đạo Diễn, hai ta chơi đùa.” Lấy ra phát trần, tấp mà tung ra, thiên ti vạn lữ tung hoành phô trương, hóa thành một trường tơ bạc lưới lớn.

Đạo Diễn cười một tiếng dài, lấy ra mũ mềm vung hai lần, đường bên trong cuồng phong bạo khởi, đám người áo phát bay tán loạn, nhưng kia phát trần bên trên tơ bạc một cây bất loạn, xuy xuy xuyên thấu kinh phong, vẫn hướng Đạo Diễn bao phủ xuống.

Đạo Diễn hắc một tiếng, không lùi mà tiến tới, túc hạ giẫm đạp kỳ bước, đón phát trần lượn quanh một vòng tròn lớn, xoát xoát hai chương chụp về phía Lãnh Huyền. Lãnh Huyền trở tay một chỉ, lẳng không hư điểm, Đạo Diễn không dám khinh thường, xoay tay lại phát một cái, xùy, chỉ kinh khuấy động, Đạo Diễn lui lại nửa bước, Lãnh Huyền cũng không để ý tới hẳn, phát trần một xấn, quét về phía Chu Cao Hú cổ.

Chu Cao Hú cung ngựa thành thạo, ra trận giết địch dư xài, giang hồ đấu võ không phải sở trường của hắn, mắt thấy phát trần quét đến, không biết như thế nào cho phải. Bỗng nhiên cuồng phong đánh tới, Đạo Diễn phát sau mà đến trước, mũ mềm nằm ngang ở Chu Cao Hú trước người, một quyển quét qua, xuy xuy xuy, tơ bạc đâm xuyên dê chiên, đâm vào Đạo Diễn da thịt.

Đạo Diễn trên mu bàn tay máu me đầm đìa, cắn răng nắm chặt mũ mềm, liều mạng kéo lấy phất trần, vận kinh một vùng, tay phải xoát bổ ra. Lãnh Huyền nhắc tay ra chỉ, xùy, chưởng lực, chỉ lực chạm vào nhau, hai người đều là nhoáng một cái, kể mà chỉ chưởng tề xuất, chiêu chiêu đoạt mệnh.

Lãnh Huyền phá giải mấy chiêu, chợt thấy không ổn, Đạo Diễn thủ pháp tinh kỳ, mới đầu có vẻ như “Thái Hạo cốc” “Phật vân thủ”, mấy chiêu về sau, càng đổi càng kỳ, thoát ra “Phật vân thủ” rào, nhanh giống như phi điện, nhanh như tinh mang, kinh lực ảo diệu vô phương, đẩy ra “Âm Ma chỉ” lực, liên tiếp làm phản kích, phất một cái quét qua ở giữa, uy hiếp Lãnh Huyền số chỗ yếu hại.

Lãnh Huyền càng đấu càng sợ, lại hủy đi mấy chiêu, đột nhiên trong lòng rộng rãi, thốt ra mà ra: “Tinh La tán thủ, ngươi là...” Nói còn chưa dứt lời, Đạo Diễn xuất thủ biến nhanh, chưởng như đầy trời sao, lập loè nhấp nháy, ở khắp mọi nơi. Lãnh Huyền trong lòng nghiêm nghị, không dám phân tâm, ngay cả thúc chỉ lực, đầu ngón tay run rẩy, chớ biết xuất ra.

Hai người gần trong gang tấc, một chiêu nửa thức liên quan đến sinh tử. Nhưng người ở bên ngoài xem ra, hai nhân mã bước hơi trầm xuống, bàn tay tới lui, giống như đi rượu oản tù tì. Chu Cao Hú không biết lợi hại, vụng trộm vây quanh Lãnh Huyền sau lưng, rút kiếm ra đến, hung hăng đâm về hậu tâm của hắn, mới vừa xuất thủ, chợt nghe Đạo Diễn kêu lên: “Không thể...” Nói mới lọt vào tai, Chu Cao Hú liền cảm giác một cổ đại lực truyền đến trên thân kiếm, nhất thời hồ khẩu đổ máu, chuôi kiếm tuột tay, mũi kiếm quay lại, xoát một tiếng, đảo ngược cổ của hắn xóa tới.

Lần này biến cố đột ngột, Đạo Diễn hữu tâm cứu giúp, làm sao ở giữa cách Lãnh Huyền. Mắt thấy Chu Cao Hú đầu một nơi thân một nẻo, bỗng nhiên đâm nghiêng bên trong nhảy lên ra một người, đuổi ra một đôi đũa trúc, ba một tiếng kẹp lấy bảo kiếm, mũi kiếm ngừng giữa không trung, khoảng cách Chu Cao Hú bất quá nửa tấc.

Chu Cao Hú nhìn qua mũi kiếm, mặt như màu đất, quay đầu nhìn lại, xuất thủ chính là Giang Tiểu Lưu. Hắn trở về từ cõi chết, lưng chảy ra mồ hôi lạnh, xông Giang Tiểu Lưu miễn cưỡng cười một tiếng, hỏi: “Huynh đài họ gì?” Giang Tiểu Lưu thuận miệng đáp: “Không dám, họ Giang!” Chu Cao Hú cười nói: “Đa tạ Giang huynh viện thủ, Chu mỗ vô cùng cảm kích.”

“Điện hạ không cần khách khí.” Giang Tiểu Lưu hữu tâm hoạn lộ, nghe nói Chu Cao Hú là Yến Vương chi tử, sớm đã lên leo lên chi tâm, nịnh nọt mỉm cười, liên tục gật đầu.

Chợt nghe rống to một tiếng, Đại Giác Tôn Giả thân như con quay, rút lui cuống quít, quay mòng mòng số chuyển, ngồi ngay đó, hai mắt nhắm nghiền, mặt nửa trên đỏ rực như lửa, một nửa thanh như huyền băng, bên trái thân thể nóng hôi hổi, bên phải ngưng kết một tầng sương trắng.

“A?” Chu Cao Hú quái nói, ” hòa thượng này thế nào? Nửa thanh nửa đỏ, rất giống cái không có quen quả hồng.”

Giang Tiểu Lưu tường tận xem xét một chút, nói ra: “Giống như là đau xốc hông, cái này Lạt Ma luyện hai loại hoàn toàn tương phản nội công, một âm một dương, khó mà điều hòa, lúc này từ tướng tiến đánh, huyền náo long trời lở đất.”

“Ngu xuẩn!” Chu Cao Hú bật cười nói, ” dạng này quý công phu luyện nó làm gì? Không phải tự mình chuốc lấy cực khổ sao?”

Giang Tiểu Lưu cười nói: “Chu huynh nói đúng lắm.”

Thủy Liên Ảnh gặp hai bọn họ một hỏi một đáp, rất có ngưu tầm ngưu, mã tầm mã chi ý, khó chịu trong lòng, lạnh lùng nói ra: “Thiên hạ tự cho là đúng nhiều người, vì bản thân tư dục, biết rõ là cái hố lửa, cũng càng muốn nhảy vào đi chịu chết.”

Chu Cao Hú nghe nàng oanh thanh yến ngữ, xương cốt trước xộp giòn, liều mạng tại hiểm cảnh, sắc mị mị hướng về phía nữ tử dò xét, về phần Thủy Liên Ảnh trong lời nói châm chọc, kia là nửa chút cũng không có lưu ý. Thủy Liên Ảnh gặp hãn một mặt càn rỡ, trong lòng thầm hận, nếu không phải Lương Tư Cầm nghiêm lệnh trước đây, hận không thể sử xuất “Ác Quỷ Thứ” đem tiểu tử này xé cái nát như.

Đại Giác Tôn Giả mê mẩn trường trường, khổ không thể tả, thể nội “Đại Viên Mãn Tâm Tủy” cùng “Đại Từ Quảng Độ Phật Mẫu Thần Công” hai nội lực vừa đi vừa về quấy, chột âm chột dương, giống như băng hỏa cùng lô, sử xuất sức bình sinh cũng đàn ép không được, thất khiếu ở giữa chưa phát giác chảy ra huyết thủy. Hãn từ đầu đến cuối nghĩ mãi mà không rõ, Nhạc Chi Dương dùng biện pháp gì, nhiều loạn chân khí của hãn kinh mạch, suy nghĩ cẩn thận, hai người bất quá đối với mấy chưởng, cánh tay để Nhạc Chi Dương phạt hai lần, nhưng chưởng lực kia rả rích mềm mềm, không đủ làm hại, thế nhưng là chẳng biết tại sao, những nơi đi qua giống như hoá tinh tiến vào chảo dầu, chân khí trong cơ thể loạn thoan, bưng bưng không thể ngăn chặn.

“Đại Viên Mãn Tâm Tủy” chí cương chí dương, “Đại Từ Quảng Độ Phật Mẫu Thần Công” lại là âm nhu đã đến nội công, bản như nước với lửa, khó mà tương dung. Đại Giác Tôn Giả nghịch thiên mà vì, trước kia tại phạt tiền phát hạ hoành nguyện, một lòng muốn đem cái này hai môn Mật tông thần thông dung hội quán thông, luyện thành một môn xưa nay chưa từng có kỳ công. Thế là hãn hao hết tâm lực, đem hai môn nội công đều luyện đến sáu thành, phía sau lại khó tiến lên trước một bước, chỉ vì mạnh hơn một phần, âm dương nhị khí đồng thời làm loạn, nếu không có tự thiêu chi họa, liền có Ngưng Huyết nguy hiểm.

Đại Giác Tôn Giả đau khổ tìm kiếm, từ đầu đến cuối không hiểu được, nghe nói Trung Thổ có hòa hợp đạo âm dương, điều phối khảm ly chi pháp, tự xin vì Phật sống sứ giả, đi sứ Đại Minh, cầu thăm cao nhân, nhưng mà

tìm khắp nơi mà không được, cầu đạo không cửa, thể nội cố tật lại càng phát ra lợi hại. Nhạc Chi Dương nghe ra mánh khóe, sử xuất “Phủ Cầm Chưởng”, nói nhăng nói cuội, lấy âm khắc dương, lấy nhu thừa cương, đem hai chân khí quấy thành một đoàn đay rối, Đại Giác Tôn Giả kịch đấu bên trong, đột nhiên bị âm dương Long Chiến, ngoại trừ thôi đấu vận công, coi là thật không còn cách nào.

Còn lại Phù Tang đạo nhân, mắt thấy đồng bạn không hiểu thấu bại hạ trận đi, trong lòng hết cách vừa loạn, khí thể bên trên cũng yếu hơn phân nửa. Nhạc Chi Dương chuyển thủ làm công, sử xuất “Linh Vũ”, tư thái phiêu dật, gió thổi liễu động, phồn hoa mê mắt, Phù Tang đạo nhân nhìn không thấu, ra chiêu càng phát ra câu nệ. Nhạc Chi Dương khí thể doanh trường, thét dài một tiếng, quyền cước bay ra, thể như cuồng phong mưa rào, mỗi một quyền đều rơi vào Phù Tang đạo nhân kinh lực thỉnh thoảng chỗ. Phù Tang đạo nhân thường thường một chiêu chưa xong, liền vừa bắt đắc dĩ thu hồi, chiêu thức còn thôi, khó chịu nhất chính là kinh lực một phát lại thu, trong lòng ngực không nói ra được bị đè nén.

Chỉ một thoáng, Nhạc Chi Dương thể công như thủy triều, Phù Tang đạo nhân bao quanh loạn chuyển, hơn mười chiêu không gây một chiêu làm toàn, một cái mặt đen từ trắng chuyển đỏ, trong lòng ngực bị đè nén chi cực, hận không thể hô trời gọi địa, điên cuồng gào thét gầm thét, thể nhưng là do thân phận hạn chế, chỉ có đau khổ chịu đựng.

Hai người tiến thối bỗng nhiên, động như lưu quang, lại hủy đi mấy chiêu, Nhạc Chi Dương hướng về sau nhảy một cái, ngồi yên đứng tại không xa. Phù Tang đạo nhân đi lại lảo đảo, nguyên địa đảo quanh, đột nhiên, hần bước chân dừng lại, hai mắt đăm đăm, oa phun ra một ngụm máu tươi, nhìn một chút Nhạc Chi Dương, không nói một lời, quay người xông ra khách sạn đại môn.

Một trận này cực kỳ cổ quái, Nhạc Chi Dương cũng không nhất quyền nhất cước gia tăng đối thủ chi thân, kết quả Đại Giác Tôn Giả ngã ngời,

Phù Tang đạo nhân thổ huyết, bị bại thê thê thảm thảm, nhưng lại không hiểu thấu. Đứng ngoài quan sát đám người, phần lớn không nghĩ ra, chỉ có Lãnh Huyền, Đạo Diễn nhãn lực cao minh, nhìn ra Đại Giác thua ở tự loạn chân khí, Phù Tang đạo nhân thua ở chiêu thức không cách nào xuất tẩn, nội kinh phát tiết không cửa, hóa thành nghịch khí phản xung, khiến bị nội thương.

Lãnh Huyền hết sức hãi dị, tự nghĩ Phù Tang, Đại Giác liên thủ, mình cũng không phần thắng. Hai người bình bại như núi đổ, coi là thật đại xuất dự kiến, Nhạc Chi Dương võ công như thế, lại thêm một cái Đạo Diễn, nếu như ham chiến không đi, không phải chết ở chỗ này không thể. Lúc này một tiếng duệ uống, phải tay run một cái, ba, phất trần tơ bạc đứt từng khúc, Lãnh Huyền một cái bổ nhào hướng về sau lật ra, vèo chui vào khách sạn hậu viện.

Nhạc Chi Dương giữ vững cửa trước, hậu viện không người trông coi, nghĩ đến Chu Vi còn trong phòng, trong lòng giật mình, vội vàng chạy lên phía trước, Lãnh Huyền sớm đã không thấy tăm hơi. Hắn vô tâm đuổi theo, một chưởng đẩy ra Chu Vi cửa phòng, tiểu công chúa tựa ở bên giường, miễn cưỡng ngay tại vậy gảy dây đàn, gặp hắn xâm nhập, giật mình ngồi dậy, hỏi: “Chuyện gì?”

Nhạc Chi Dương gặp nàng không việc gì, buông lỏng một hơi, cười nói: “Không có gì? Khách sạn gặp tắc, ta sợ quấy rầy người, cho nên đến xem.”

Lúc này Đạo Diễn, Chu Cao Sí cũng truy đi vào cửa, gặp Chu Vi, đều lấy làm kinh hãi, một cái gọi: “Công chúa!” Một cái gọi: “Thập tam cô!”

Chu Vi liếc thấy cổ nhân, vừa mừng vừa sợ, chợt nhớ tới đang lẫn trốn chi thân, gặp gỡ hai người cũng không biết là họa hay phúc, nhất thời muốn nói lại thôi, nhìn qua Nhạc Chi Dương trông mong hắn giải vây. Nhạc Chi Dương vốn cũng vô ý giấu diếm, nói ra: “Công chúa trúng độc, ta mang nàng xuất cung giải độc, bây giờ lại gặp tước bỏ thuộc địa, nàng lo lắng

Ninh Vương an nguy, vì vậy Bắc thượng, xảo ngộ chư vị, cũng là duyên phận.”

Chu Cao Sí cau mày nói: “Thế nhưng là triều đình phát thánh chỉ, nói Thập tam cô đã bệnh chết, nhưng không biết...” Đạo Diễn hướng hân nháy mắt, cười nói: “Ở trong đó tất có khúc chiết, bất quá công chúa không việc gì, cũng là thật to Hảo sự.”

“Lời tuy như thế.” Chu Cao Sí thần sắc do dự, “Thập tam cô không chỉ xuất cung, khó thoát thế tục chi cơ.”

Chu Vi lông tai bông, cúi đầu không nói. Nhạc Chi Dương cười nói: “Thế tử là tục nhân a?”

Chu Cao Sí khẽ giật mình, đáp cũng không phải, không đáp cũng không phải, Nhạc Chi Dương cười nói: “Thế tử tự nhiên không phải tục nhân, cần gì phải để ý thế tục chi cơ.”

Cái này một đình tâng bốc, Chu Cao Sí mang cùng không mang đều cảm giác xấu hổ. Đạo Diễn cười nói: “Công chúa không chỉ xuất cung, chúng ta cũng là không chỉ ra kinh, bên tám lạng người nửa cân, ai cũng không tốt đến đến nơi đâu.”

Chu Cao Sí nghe vậy trong lòng run lên: “Không tệ, hôm nay thiên hạ hỗn loạn, họa loạn đem sinh, ta còn để ý cái gì Hoàng tộc danh dự, hôm nay nếu không có Nhạc Chi Dương, chỉ sợ sớm bị Lãnh Huyền bắt hồi kinh đi.” Lập tức có chút chấp tay, nói ra: “Nhạc huynh thứ lỗi, hôm nay nhận được viện thủ, tại hạ vô cùng cảm kích.”

Nhạc Chi Dương khoát tay cười cười, nói ra: “Tiện tay mà thôi, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Bốn người đi ra ngoài, chợt thấy Lương Tư Cầm đứng tại trong đình, ngồi yên ngắm hoa. Chu Cao Sí sinh lòng cảnh giác, rút kiếm ra khỏi vỏ,

Nhạc Chi Dương đề lại chuỗi kiếm, nói ra: “Người một nhà, Thủy cô nương quản sự Tần tiên sinh.”

Lương Tư Cầm biến hóa thần vận, phong thái mất hết, bình thường không có gì lạ. Đạo Diễn nghe vậy, cũng không sinh nghi, hướng hấn gật đầu ra hiệu. Đám người trở về phòng, đưa mắt nhìn một cái, không không kinh hãi. Nhưng thấy máu chảy khắp địa, hai cái Cầm Y Vệ đều bị đâm chết, Chu Cao Hú cầm trong tay bảo kiếm, cười hì hì đứng tại Đại Giác Tôn Giả trước mặt, Lạt Ma thân trúng vài kiếm, máu nhuộm đỏ bào, thế nhưng là ngồi ngay ngắn bất động, trên mặt nửa thanh nửa đỏ, rõ ràng Long Chiến nổi khố còn thắng kiếm thương.

Chu Cao Hú mèo bắt con chuột, cố ý trêu đùa, tại hấn tay chân bên trên đâm ra mấy cái lỗ máu, một bên đâm loạn, một bên lên tiếng đùa cợt: “Đại hòa thượng, người cái mông mọc trên mặt đất sao? Có gan cùng ta gặp cái chân chương. Làm sao? Còn bất động.” Mũi kiếm lắc một cái, đâm trúng Đại Giác vai trái, nhất thời máu chảy ồ ạt.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 121 : Chương 121: Giả Làm Thật Lúc (Hai)

Chương 121: Giả làm thật lúc (hai)

Giang Tiểu Lưu đứng ở một bên góp thú, cười nói: “Hòa thượng này thật là biết nhẫn nại, nếu như không chảy máu, ta còn coi hắn là rễ gỗ mục đâu!”

Đổi vào ngày thường, mười cái Chu Cao Hú cũng không chịu nổi Đại Giác Tôn Giả một kích, hết lần này tới lần khác nhị khí làm loạn, hơi chút vận công, liền có gân mạch bạo liệt nguy hiểm, thế nhưng là ngồi ngay ngắn bất động, lại khó tránh khỏi trường kiếm xuyên ngực chi ách. Đại Giác Tôn Giả mâu thuẫn giãy dụa, khó nói lên lời, trên trán gân xanh nhô lên, mặt mày méo mó đến không còn hình dáng.

Nhìn thấy mọi người đi vào, Chu Cao Hú cố ý khoe khoang, trong mắt hung quang lóe lên, rất kiếm đâm hướng Lạt Ma lồng ngực. Đại Giác Tôn Giả bản là địch nhân, đám người mặc dù cảm giác Chu Cao Hú tàn nhẫn, thế nhưng vô ý ngăn cản, mắt thấy Lạt Ma mất mạng, Nhạc Chi Dương chợt gọi: “Chậm đã!” Một cái bước xa đuổi tới, ngón trỏ điểm trúng kiếm thân, ông một tiếng, Chu Cao Hú hồ khẩu kịch chấn, trường kiếm rời tay bay ra, không có vào vách tường, rì rào run rẩy.

Chu Cao Hú lui lại hai bước, kêu lên: “Người làm gì?” Nhạc Chi Dương lạnh lùng nói: “Giết người bất quá đầu chạm đất, người tra tấn hắn làm gì?”

Chu Cao Hú giận dữ, há miệng muốn mắng, nhưng cùng Nhạc Chi Dương ánh mắt vừa tiếp xúc với, đến miệng ô ngôn uế ngữ lại nuốt trở vào,

trong lòng âm thầm quyết tâm: “Tên chó chết này lại dám giáo huấn ta, sớm tối để người biết sự lợi hại của ta.”

Nhạc Chi Dương cũng không để ý tới hần, quay đầu nhìn chăm chăm Giang Tiểu Lưu: “Người cũng đi theo ồn ào?” Giang Tiểu Lưu cười nói: “Cái này Lạt Ma không là địch nhân a?” Nhạc Chi Dương nói ra: “Địch nhân cũng là người, người rơi vào trong tay địch nhân, gặp như thế tra tấn, trong lòng làm cảm tưởng gì?”

Giang Tiểu Lưu lúng túng hai lần, lặng lẽ cười không đáp. Nhạc Chi Dương nhíu mày nhìn về phía Đại Giác Tôn Giả, gặp hần máu me khắp người, thê thảm chi cực, chưa phát giác động lòng trắc ẩn, lắc người một cái, vòng quanh Đại Giác Tôn Giả gió lốc nhanh quay ngược trở lại, song chưởng nhanh như thiểm điện, ba ba ba rơi trên người Lạt Ma.

Chu Cao Hú không khỏi cả giận nói: “Chỉ riêng giáo huấn người khác, người còn không phải... A...” Trừng lớn hai mắt, nhìn qua Đại Giác Tôn Giả, chợt thấy trên mặt hần huyết hồng rút đi, thanh khí chuyển nhạt, kiếm thương khép kín, máu tươi không lưu, vậy mà rất có khép lại chi tượng.

Nhạc Chi Dương càng chuyển càng nhanh, như gió như điện, hình bóng tản mạn khắp nơi, chưởng tiếng va chạm càng phát ra rậm rạp, vang như đánh trống, nhẹ như trống tranh. Đại Giác Tôn Giả ngồi ngay ngắn bất động, nụ cười trên mặt bộc lộ, từ đầu đến chân dâng lên nhàn nhạt bạch khí, quanh quần bốn phía, mờ mịt không tiêu tan, gương mặt hắc bên trong thấu đỏ, phát ra châu ngọc quang mang.

Nhạc Chi Dương bỗng nhiên dừng bước, lui lại hai bước, có chút thở. Đại Giác Tôn Giả mở hai mắt ra, sáng như nhật nguyệt, huy quang xán lạn, hần chậm chậm đứng dậy, xông Nhạc Chi Dương chấp tay trước ngực, lại cười nói: “Đa tạ, đa tạ! Túc hạ lấy ơn báo oán, từ bi thần thông, chiếu sáng thiên hạ.”

Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, cười nói: “Cầu kết âm dương, chớ như thế lý, siêng năng tu luyện, tất có đoạt được.”

Đại Giác Tôn Giả cười cười, nói ra: “Bần tăng đến đây Trung Nguyên, vốn là có thể thấu âm dương, đột phá ‘Đại Viên Mãn Tâm Tủy’ cùng ‘Đại Từ Quảng Độ Phật Mẫu Thần Công’ bích chương. Bây giờ lấy được thiện pháp, cố nhiên đáng mừng, nhìn thấy tức hạ lòng dạ khí lượng, càng là lớn lao hỉ nhạc viên mãn. Bần tăng thượng sư vãng sinh đã lâu, hôm nay vui tiên sinh cử động lần này tại công tại đức, không thua kim cương quán đỉnh, từ nay về sau, tiên sinh chính là bần tăng thượng sư, cung phụng cả đời, không rời không bỏ.”

Nhạc Chi Dương xuất thủ tương trợ, một là trạch tâm nhân hậu, hai là chán ghét Chu Cao Hú, cố ý cùng hăn đối nghịch. Nhưng nghe Lạt Ma tán dương, chưa phát giác có chút xấu hổ, khoát tay nói ra: “Hòa thượng nói kém, chỉ là tiểu tử, Phật pháp nhất khiếu bất thông, có thể làm cái gì thượng sư hạ sư?”

Đại Giác Tôn Giả cười ha ha, ôm lên áo bào đỏ, nghênh ngang đi ra ngoài. Nhạc Chi Dương không giết Lạt Ma, Chu Cao Hú đã là tức giận, lại gặp Đại Giác Tôn Giả bệ vệ rời đi, khi chân khí phá lồng ngực, chìm quất một tiếng, giơ kiếm liền gai.

Nhạc Chi Dương khẽ nhíu mày, không kịp quất bảo ngưng lại, tranh một tiếng, Đại Giác Tôn Giả đuổi ra hai chỉ, vê vê mũi kiếm, nhẹ nhàng lắc một cái, Diệpch cách, Thanh Cương trường kiếm gãy thành ba đoạn. Chu Cao Hú lão đảo lui lại, gắt gao nắm chặt chuôi kiếm, nhìn qua Lạt Ma mặt xám như tro.

Đạo Diễn một cái bước xa, ngăn tại Chu Cao Hú trước người, chấp tay trước ngực cười nói: “Tôn giả thủ hạ lưu tình, Đạo Diễn ở đây cảm ơn.”

Đại Giác Tôn Giả liếc hẩn một cái, có chút cười lạnh, lại hướng Nhạc Chi Dương thi lễ một cái, ngẩng đầu mà bước, đi ra khách sạn.

“Làm sao để hẩn đi rồi?” Chu Cao Hú nổi trận lôi đình, “Hẩn không phải Lãnh Huyền đồng lõa a?”

Đạo Diễn giữ im lặng, Nhạc Chi Dương buông tha Lạt Ma không nói, còn vì hẩn đả thông âm Dương Quan ải, Đạo Diễn ngoài ý muốn sau khi, cũng là không thể làm gì. Dương thời đang lúc nguy nan, còn muốn nhờ Nhạc Chi Dương, hẩn gặp Chu Cao Hú lại nhải không thôi, chỉ sợ đắc tội người này, liền hướng Chu Cao Sí đưa mắt liếc ra ý qua một cái. Cái sau hiểu ý, tăng hăng một cái, đợi muốn nói chuyện, chợt nghe sau lưng truyền đến Chu Vi thanh âm: “Cao Hú, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, hẩn đã ăn đau khổ, cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?”

Chu Cao Hú lúc này mới phát hiện Chu Vi, sợ hãi nói: “Thập tam cô, người, người không phải là đã chết sao?”

Chu Vi cười cười không đáp. Đạo Diễn nói ra: “Việc này nói rất dài dòng, về sau lại cùng Nhị điện hạ nói tỉ mỉ. Bây giờ Lãnh Huyền vừa đi, nhất định góc đầu trở lại, lương viên tuy tốt, không phải nơi ở lâu!”

Nhạc Chi Dương gật đầu nói phải, triệu tập đám người Bắc hành, nhưng sợ truy binh chạy đến, hết thầy bỏ xe cưỡi ngựa. Hẩn tính tình quấy cuồng, không chú ý người ta ánh mắt, từ cùng Chu Vi ngồi chung một ngựa, để ven đường chiếu cố. Đạo Diễn, Chu Cao Sí chỉ cảm thấy khó chịu, Chu Cao Hú lại là kinh sợ giao tóa, vụng trộm hùng hùng hổ hổ, chỉ là e ngại Nhạc Chi Dương võ công, không dám công nhiên khiêu chiến, thừa dịp nghỉ ngơi, hẩn kêu lên Giang Tiểu Lưu nói bóng nói gió, dò xét Nhạc Chi Dương nội tình.

Giang Tiểu Lưu tận lực cùng hẩn kết giao, biết gì nói nấy, Chu Cao Hú nghe nói Nhạc Chi Dương chính là Đạo Linh, càng là kinh ngạc không

hiếu, ngày đó hần cùng Đạo Linh liền có hiềm khích, kể từ đó, hận cũ thù mới cùng nhau để bụng, nhìn xem Nhạc Chi Dương liền cảm giác sinh khí. Bất quá Giang Tiểu Lưu tận lực nịnh bợ, Chu Cao Hú trong lòng hưởng thụ, một tới hai đi, hai người như hình với bóng, nhưng có nhàn hạ, liền tụ cùng một chỗ nói thầm. Nhạc Chi Dương thấy nhú mày, Thủy Liên Ảnh lại hơi hơi cười lạnh, nhìn qua hai người một mặt xem thường.

Đi một ngày, không người đuổi theo, Đạo Diễn tấm tắc lấy làm kỳ lạ: “Lãnh Huyền hẳn là gặp được biến cố gì? Hoặc là vì sao không có đuổi đi lên?”

Nhạc Chi Dương cũng thấy nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía Lương Tư Cầm, cái sau ngồi trên lưng ngựa mặt ủ mày chau, giống như rã rời đã đến, tùy thời rớt xuống ngựa tới. Nhạc Chi Dương cũng không khỏi nghĩ thầm: “Hẳn là Lão tiên sinh sớm có sắp xếp, khác phái Bát bộ chi chủ cuốn lấy Lãnh Huyền?”

Như thế ngựa không dừng vó, ngày đêm kiên trì, ít ngày nữa vượt qua Hoàng Hà, trải qua núi Đông Bắc bên trên, ven đường mặc dù có mấy cái mâu tặc, đám người hơi lộ võ công, không không chạy trốn chết.

Một ngày này, người kiệt sức, ngựa hết hơi, Chu Cao Hú kêu khổ thấu trời, nhảy xuống ngựa đến, đổ thừa không đi. Đạo Diễn không cách nào, đành phải tìm dịch trạm ngủ lại, mình áo tơ thiên trượng, đi ra ngoài tìm hiếu tin tức.

Chờ giây lát, Lương Tư Cầm chậm chậm đứng dậy, dạo chơi đi ra cửa miếu. Nhạc Chi Dương buông xuống củi, cùng ra ngoài cửa. Đạo Diễn tâm tư kín đáo, giáo hoạt như hồ, vì để tránh cho hần sinh nghi, Nhạc, Lương hai người ngậm hiếu lẫn nhau, nói chuyện làm việc, tương hỗ tránh đi, mấy ngày qua chưa từng trò chuyện đôi câu vài lời. Nhạc Chi Dương trong lòng ghen không ít nghi vấn, Đạo Diễn không tại, vừa vắn cùng Lương Tư Cầm gặp nhau.

Hai người một trước một sau, đi đến nơi yên tĩnh. Lương Tư Cầm dừng bước lại, quay đầu trông lại, lại cười nói: “Mấy ngày nay, vất vả người .”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Vì tiên sinh xuất lực, tiểu tử chưa phát giác vất vả.” Hơi hơi dừng lại, “Lão tiên sinh, người giận ta a?”

Lương Tư Cầm nói: “Cớ gì nói ra lời ấy.” Nhạc Chi Dương nói ra: “Ta đem ‘Chuyển âm dễ dương’ pháp môn bày ra cùng Đại Giác Tôn Giả, tiết lộ tiên sinh thần thông pháp ý.”

“Không cần phải nói.” Lương Tư Cầm khoát tay áo, “Hôm đó người làm rất đúng, đừng người tại việc ác, nhổ người tại bể khổ, đây là đại nhân đại nghĩa. Nhạc Chi Dương, ta không nhìn lầm người.”

“Thế nhưng là...” Nhạc Chi Dương do dự nói, ” Đại Giác Tôn Giả tốt xấu khó nói, hãn như hiểu thấu đạo âm dương, cũng không biết làm việc thiện làm ác.”

“Lòng người dễ biến, chuyện tương lai ai nào biết? Võ công có thể giết người, cũng có thể cứu người, đáng tiếc thế đạo đơn giản, hiểu thẳng người nhiều, từ thiện giả ít, hảo hảo một môn võ học, rơi xuống thế trong tay người, lập tức biến thành giết người lợi khí. Nếu không phải như thế, đừng nói một cái Đại Giác, truyền cho người trong thiên hạ lại có làm sao?” Nói đến chỗ này, Lương Tư Cầm hứng thú tiêu điều, “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật chảy vào Thổ Phiên, có người lấy chi vì thiện, có người lấy chi làm ác, tốt tại thiên đạo mơ hồ, cân đối vạn vật, thiện thiện ác ác, cuối cùng cũng có định số. Ngược lại là người...” Lương Tư Cầm xoay chuyển ánh mắt, nhìn chăm chú Nhạc Chi Dương, “Ngộ ra được ngự kinh chi đạo, cần gì phải câu nệ tại chiêu thức quyền cước.”

Nhạc Chi Dương sửng sốt, xông miệng hỏi: “Ý của tiên sinh?”

“Còn nhớ rõ hôm đó bên hồ, ta đã nói với người kinh văn a?” Lương Tư Cầm hỏi.

“Nhớ kỹ!” Nhạc Chi Dương niệm tụng nói, ” động mà làm cho tĩnh, tĩnh mà làm cho động, đường đường chính đạo, gây nên lối rẽ, mệnh mệnh chi khí, khốn đốn khó thư, đồn rằng: Bất động mà động, không chỗ bất động...” Ngừng một lát nói nói, ” đây là « Linh Phi thiên » bên trong, trước kia ta một mực không hiểu nhiều lắm, trải qua cái này mấy lần giao phong, thời gian dần qua có chút minh bạch!”

“Không đúng!” Lương Tư Cầm lắc đầu nói, ” người chỉ minh bạch một nửa.”

“Một nửa?” Nhạc Chi Dương không hiểu thấu.

Lương Tư Cầm khắp lơ đãng nói: “Nếu có thể dùng chân khí, cần gì phải dùng quyền cước?”

Nhạc Chi Dương sững sờ, nói ra: “Ý của tiên sinh, hẳn là muốn ta dùng chân khí không chế đối phương chân khí?”

“Đúng vậy a!” Lương Tư Cầm nói nói, ” Linh Phi Kinh luyện đến tuyệt đỉnh chính là như thế, Thính Kinh thông huyền, Dĩ Khí Ngự Khí, đến tình trạng kia, không sai biệt lắm chính là vô địch thiên hạ.”

Nhạc Chi Dương ngẩn người mê mẩn, nhẹ giọng nói ra: “Đó chính là Linh Phi a?”

“Linh Phi hai chữ có chút khó hiểu!” Lương Tư Cầm nói nói, ” bất quá ta phỏng đoán « Linh Phi Kinh » kinh văn, đại thể cũng liên nghĩ đến nhiều như vậy. Nếu muốn tiến thêm một bước, chỉ có dựa vào chính người.”

“Đa tạ tiên sinh đề điểm.” Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, lại hỏi nói, ” Lão tiên sinh, Lãnh Huyền vì sao không có đuổi theo? Hẳn là tiên sinh dự làm an bài.”

Lương Tư Cầm lạnh nhạt nói: “Trừ người bên ngoài, ta không còn an bài.”

Nhạc Chi Dương muốn hỏi lại, chợt nghe tiếng vó ngựa vang, Lương Tư Cầm nói ra: “Đạo Diễn trở về, ta đi trước một bước, người sau đó lại đến.” Cuốn lên ống tay áo, chậm rãi rời đi.

Nhạc Chi Dương đợi trong chốc lát, trở về dịch trạm, mới vào cửa, chợt thấy Đạo Diễn bên người nhiều một cái lạ lắm quan tướng, da mặt đen nhánh, thân cao chiều dài cánh tay, trên môi hai phiết râu rậm, lộ ra khôn khéo già dặn.

Đạo Diễn ngoắc cười nói: “Nhạc Lão Đệ, ta đến vì người dẫn tiến.” Chỉ vậy sẽ quan nói nói, ” đây là Yến Vương tâm phúc tướng lĩnh Chu Năng.” Lại chỉ Nhạc Chi Dương, “Đây là ta nói qua vui tiên sinh, nếu không phải hẳn, chúng ta qua không được Hoàng Hà.”

Chu Năng khom mình hành lễ, Nhạc Chi Dương cũng đáp lễ lại, hỏi: “Đạo Diễn sư huynh, các người như thế nào gặp gỡ?”

Đạo Diễn cười khố nói: “Chu tướng quân thủ trên đường, để tránh chúng ta ngộ nhập Bắc Bình.”

“Ngộ nhập?” Nhạc Chi Dương nhíu lông mày, “Cái này nhưng bắt đầu nói từ đâu?”

Chu Năng nói ra: “Bắc Bình xưa đâu bằng nay, các người trở về dữ nhiều lành ít, Vương phi đặc lệnh ta canh giữ ở yếu đạo, thông báo các người không muốn vào thành.”

Chu Cao Hú vội vàng nói: “Trong thành đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Năng nói ra: “Triều đình trước nạo Vương gia tam vệ, lấy cố phòng bị phía bắc, lại đem trong thành Yến quân điều đi mở bình. Bắc Bình cử

môn đều đổi phòng, giao cho Trương Tín, tạ quý chương quản, lại phái một cái Trương Bính, làm Bắc Bình Bố Chính ti, ngoài sáng trị dân lý chính, kỳ thật mỗi ngày phái người tại vương phủ bốn phía nhìn trộm, bây giờ Yên Vương phủ tình thế cô nguy, tứ phía tuyệt viện binh, tùy thời đều có diệt vong chi họa. Các người bây giờ đi về, không phải tự chui đầu vào lưới sao?”

Đạo Diễn hỏi: “Trong phủ tử sĩ đâu?” Chu Năng nói ra: “Không phải tản vào dân gian, chính là ẩn núp ngoài thành.” Hãn đề thấp tiếng nói, “Trong phủ ra nội gian, triều đình đối ta rõ như lòng bàn tay, cái kia tạ quý khắp nơi điều tra vương phủ tử sĩ, một khi bắt được, lập tức kéo tới vương trước cửa phủ xử trảm. May mà Vương phi anh minh, sớm khiến Trương Ngọc cùng ta sắp chết sĩ sơ tán, như không phải, sớm bị triều đình bắt giết không còn.”

“Vì sao người luôn nói mẫu phi?” Chu Cao Sí tâm tư kín đáo, bắt được Chu Năng lời nói bên trong sơ hở, “Phụ vương đâu? Làm sao không phải hãn hạ lệnh?”

Chu Năng thần sắc xấu hổ, nhìn về phía Đạo Diễn, Đạo Diễn sắc mặt nặng nề, thoáng qua gật đầu. Chu Năng do dự một chút, nói ra: “Thế tử, người muốn vững vàng. Vương gia, Vương gia hãn vây ở phủ đệ, tâm phúc tướng sĩ liên tiếp bị giết, hai vị điện hạ sinh tử khó liệu, trong lòng lo nghĩ hết sức, hãn, hãn...”

“Hãn thế nào?” Thanh thúy kiều nộn, lại là Chu Vi thanh âm, nàng động thân đứng lên, sắc mặt tái nhợt.

Chu Năng phun một ngụm khí, đắng chát nói ra: “Hãn điên rồi!”

Lời này vừa nói ra, trong phòng lặng ngắt như tờ, người người bộc lộ mờ mịt thần khí. Chu thị huynh đệ năm quyền cúi đầu, gắt gao nhìn mặt đất, nước mắt từng li từng tí rơi vào chân trước.

Nhạc Chi Dương lấy lại bình tĩnh, nói ra: “Yến Vương tính cách kiên nghị, như thế nào thần chí thất thường? Có phải hay không là có người âm thầm hạ độc.”

“Đúng!” Chu Cao Hú ngẩng đầu lên, gạt lệ nói nói, ” khẳng định có người hạ độc ám hại phụ vương.”

Chu Cao Sí nghe hẳn nói chuyện, cũng tỉnh ngộ lại, liên tục gạt đầu: “Không tệ, phụ vương đối mặt thiên quân vạn mã cũng chưa từng sợ qua, sao lại bởi vì nhỏ thất bại nho nhỏ nổi điên phát cuồng?”

“Đây cũng không phải là nhỏ thất bại nho nhỏ!” Đạo Diễn khẽ cười khổ, “Triều đình nhất định phải được, Chu vương bị tù, tố giác hẳn thế nhưng là con ruột...”

Chu Cao Hú kêu lên: “Đạo Diễn, người mẹ nó có ý tứ gì? Lão tử thiên đao vạn quả, cũng quyết không nói phụ vương một câu nói xấu.” Chu Cao Sí nói ra: “Không sai, phụ tử một thể, đồng sinh cộng tử.”

Đạo Diễn chú mục hai người, trầm mặc một lát, gạt đầu nói ra: “Hai vị điện hạ như thế hiểu nghĩa, Đạo Diễn yên tâm nhiều. Thời sự gian nan, chỉ có một thể đồng tâm, mới có thể vượt qua nan quan. Dưới mắt Vương gia nổi điên, rất nhiều trách nhiệm sợ phải rơi vào hai vị trên thân, Chu Năng nói đúng, nếu như các người cũng tiến Bắc Bình, vừa vặn để cho người ta một mẻ hết gọn, không bằng lưu ở ngoài thành, phối hợp Chu Năng, Trương Ngọc, triệu tập tập tử sĩ, chậm đợi thời cơ...”

“Phụ vương đâu?” Chu Cao Hú gấp nói, ” chúng ta lưu ở ngoài thành, ai đi chăm sóc phụ vương?”

“An tâm chờ đợi.” Đạo Diễn nói nói, ” trong thành sát cơ tứ phía, tình thế hỗn loạn, cho ta trước nhập vương phủ, xác minh hư thực. Nếu như tình thế còn có thể, hai vị vào thành không muộn, nếu có cạm bẫy mai phục, tùy tiện vào thành, chẳng lẽ không phải tự tìm đường chết?”

Chu Cao Sí có nhiều kiến thức, im lặng gật đầu, Chu Cao Hú kêu gào ầm ĩ: “Không được, lão tử cũng muốn vào thành, ai mẹ nó dám đụng đến ta cha Vương Mẫu phi, ta khoét hắn tâm cho chó ăn!”

Đạo Diễn cảm thấy khó xử, đương thời từng bước nguy cơ, không thể có bất luận cái gì lỗ hổng. Chu Cao Hú tính tình thô bạo, một khi vào thành, không khỏi sinh sự, nếu để triều đình bắt được tay cầm, thế tất dao động toàn cục. Thế nhưng là vị này ta ngoại trừ cha mẹ ai cũng không sợ, Đạo Diễn một cái phụ tá, Chu Cao Hú căn bản không đem hăn để vào mắt, lúc này tùy tiện khuyên bảo, chỉ sợ kết xuống thù oán.

Do dự ở giữa, chợt nghe Nhạc Chi Dương lạnh lùng nói ra: “Chu Cao Hú, người biết cái gì.”

“Thằng nường tặc, người mắng ai?” Chu Cao Hú nổi trận lôi đình.

“Mắng người thằng ngu này.” Nhạc Chi Dương ngôn ngữ như đao, “Không chừng người ta đã sớm bố trí xong lưới tăng, mài nhanh đao búa, liền chờ ca của người hai mà vào thành, đến cái bắt rùa trong hồ, một lưới đánh tuyệt, giết sạch người cả nhà lương thiện, không dạy rời khỏi một cái.”

Chu Cao Hú cần mắng chửi người, chợt lại cảm thấy Nhạc Chi Dương lời nói không phải không có lý, muốn nói lại thôi, mày nhăn lại. Đạo Diễn vội nói: “Vui tiên sinh nói câu thả lý không câu thả, hai vị điện hạ hành tung không rõ, phản để triều đình có kiêng kỵ, tung muốn động thủ, cũng không dám nóng vội.”

“Nhị đệ!” Chu Cao Sí cũng nói, ” đại sư hoà thuận vui vẻ tiên sinh nói có lý.”

Chu Cao Hú miễn cưỡng gật đầu, trong lòng cơn giận còn sót lại khó tiêu, hung dữ quét Nhạc Chi Dương một chút. Chợt nghe Chu Vi run giọng nói ra: “Đạo Diễn sư huynh, ta cũng cùng người cùng một chỗ vào thành.”

Đạo Diễn khẽ giật mình, chê cười nói: “Công chúa điện hạ, lần này đi hiểm ác...”

“Dù sao triều đình nói ta chết đi!” Chu Vi thê lương cười một tiếng, “Một người chết, lại có ai quan tâm?”

Nhạc Chi Dương lông mày cau chặt, trong lòng rất không tình nguyện. Chu Vi nhìn ra hẩn tâm tư, nhỏ giọng nói ra: “Huynh trưởng bên trong, ngoại trừ Thập Cửu ca, liền số Tứ ca đợi ta tốt nhất. Hẩn bây giờ thân đương nguy nan, chúng ta hơi lực yếu, khó sửa đổi đại cục, bất quá, liếc hẩn một cái cũng là tốt.”

Nhạc Chi Dương bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài: “Thôi được, người đi đâu vậy, ta cũng đi chỗ nào!”

“Tốt, tốt!” Đạo Diễn chấp tay trước ngực nói nói, ” vừa vặn dựa vào vui tiên sinh võ công.”

Hai người ngẫm hiểu lẫn nhau, Nhạc Chi Dương tuyệt không phải Tịch Ứng Chân đệ tử, cũng cũng không phải là Đạo Diễn sư đệ, cho nên mà ngôn từ ở giữa, trộm trộm đối xứng hô.

Nhạc Chi Dương xông Giang Tiểu Lưu nói ra: “Người lưu lại, chiếu cố Thủy cô nương một nhóm.”

Giang Tiểu Lưu liên thanh đáp ứng, Thủy Liên Ảnh lại nói: “Không nhọc coi chừng, chúng ta tự có chỗ.”

Chu Cao Hú đối Thủy Liên Ảnh thêm nhỏ dãi đã lâu, vốn định Nhạc Chi Dương vừa đi, liền có thể làm cái biện pháp đem Thủy Liên Ảnh đem tới tay, ai nghĩ nữ tử này lại muốn đi, trong lòng quýnh lên, thốt ra nói ra: “Không được!”

Nhạc Chi Dương nói: “Vì sao?” Chu Cao Hú nói quanh co một chút, tình thế cấp bách trí sinh: “Nàng biết quá nhiều, tiết lộ hành tung của chúng ta làm sao bây giờ?”

“Ta cũng biết không ít!” Nhạc Chi Dương cười lạnh, “Người liên không sợ ta tiết lộ hành tung?”

Chu Cao Hú không phản bác được, trong lòng càng oán hận, nhưng lại không làm gì được, một cỗ cơn giận dữ thiêu đến trán nóng lên.

Thủy Liên Ảnh nhìn hẩn một chút, có chút cười lạnh, quay đầu nói ra: “Lam Vân, Liên Hàng, tìm cỗ xe ngựa, chúng ta đi trước một bước.”

Hai nữ tự đi tìm xe, Giang Tiểu Lưu cười nói: “Thủy cô nương, ta cùng các người đi thôi!”

“Không cần!” Thủy Liên Ảnh lãnh đạm nói, “Liên Ảnh phiêu linh nữ tử, không quyền không thế, người vẫn là hảo hảo theo người điện đi xuống đi!” Dứt lời thẳng đi ra ngoài, Lương Tư Cầm chậm chậm đứng dậy, theo ở phía sau.

Chu Cao Hú nhìn qua hai người, cơn giận còn sót lại chưa tiêu, nhỏ giọng lẩm bẩm: “Một cái thối Hoa nương, có gì đặc biệt hơn người?”

“Hoa nương” là kỹ nữ biệt xưng, Nhạc Chi Dương nghe được rõ ràng, chính trung tâm ngọn nguồn chỗ đau, nhất thời đổi sắc mặt, nắm lên nắm đấm, đang muốn cho Chu Cao Hú trên mặt mở một cái xướng nhuộm, chợt thấy Lương Tư Cầm quay đầu, hữu ý vô ý nhìn hẩn một chút. Cái nhìn này giống như băng tuyết quán đỉnh, Nhạc Chi Dương lửa giận tiêu diệt, buông ra nắm đấm, trong lòng lão đại khí muện: “Chu Cao Hú người bên trong bại hoại, một quyền đấm chết tốt nhất, Lão tiên sinh khắp nơi che chở, chẳng lẽ nói Yến Vương thực sự là...” Tâm nghĩ đến đây, không dám nghĩ lại, chỉ sợ suy đoán có sai.

Đạo Diễn lấy được một thân áo xanh, nói ra: “Công chúa điện hạ, thân phận của người đặc biệt, có thể hay không đổi nam tử phục sức?”

Chu Vi nữ giả nam trang, cũng không phải là một lần, cười cười đối qua, nói ra: “Thạch Cơ cũng theo ta đi đi, dù sao nàng cũng không có gì đáng ngại.” Thạch Cơ ven đường chiếu cố Chu Vi, ân cần chu đáo, từng li từng tí. Hai người giao tình càng ngày càng sâu, Nhạc Chi Dương đối nàng rất có hảo cảm, nghe nói về sau, gật đầu đáp ứng. Đạo Diễn cũng biết nàng này đã điếc lại câm, vì vậy cũng không phản đối, chỉ nói với Nhạc Chi Dương: “Túc hạ tại triều đình quần nhau lâu ngày, chỉ sợ có người nhận ra, không bằng cũng giả dạng một hai.”

Nhạc Chi Dương trầm tư một chút, cắt mấy túm đuôi ngựa, bóp thành sợi râu, dính vào trên môi, cười nói: “Dạng này như thế nào?”

“Nói chung có thể thực hiện.” Đạo Diễn nói nói, ” vào thành về sau, hết thấy từ ta thu xếp, các vị nói ít vi diệu.”

Đám người vô cùng gật đầu, lập tức người cỡi ngựa đường, gần Bắc Bình, chia làm hai đường: Chu Cao Sí huynh đệ, Chu Năng, Giang Tiểu Lưu một đường, từ cùng tản mạn khắp nơi tử sĩ hội hợp; Đạo Diễn dẫn Nhạc Chi Dương ba người đi thẳng đến Bắc Bình, thám thính hư thực.

Bắc Bình vốn là Đại Nguyên cố đô, Từ Đạt Bắc phạt thời điểm, nguyên thuận để bắc trốn, cũng không đại chiến, cho nên thành trì hoàn hảo. Nhạc Chi Dương liếc nhìn lại, tường thành cao ngất, lầu các cao ngất, dựa vào núi gặp nước, như Ngọa Long hồ, hơn mười năm đi qua, đế vương khí tượng không suy.

Tiến vào cửa thành, thẳng xu thế vương phủ. Yến Vương phủ vốn là Đại Nguyên hoàng thành, ngàn mái hiên nhà vạn ngói, khí thế đến, năm đó Đại Nguyên bao gồm hết đồ vật, một số tháp lâu rất có Tây Vực chi phong.

Rời phủ không xa, liền gặp cấm vệ sâm nghiêm, đầu đường cuối ngõ, đều là võ trang đầy đủ quân sĩ. Khác có thật nhiều thường phục hán tử, thể trạng nhanh nhẹn dũng mãnh, ánh mắt sắc bén, ngồi tại bên đường lâu đầu, vật áo bày phía dưới có thể thấy được đao kiếm nhô lên.

Một đầu phố dài sát khí chảy xuôi, Đạo Diễn bọn người mới tiến vào, mấy trăm đao ánh mắt trước ném đi qua. Nhạc Chi Dương âm thầm kinh hãi: “Lão tiên sinh chỉ sợ đánh giá cao Yến Vương. Triều đình có được sơn hà, Yến Vương mới có thể lại cao hơn, cũng là lấy trứng chọi đá?”

Trầm ngâm ở giữa, đến vương phủ đại môn, chỗ này vốn là hoàng thành cửa vào, môn hộ cao ngất, nguy như thành lâu. Nhạc Chi Dương nhận không được lại nghĩ: “Yến Vương phủ dễ thủ khó công, như có mấy trăm tinh binh, không khó chống lại trên vạn người ngựa.”

Đang muốn tung người xuống ngựa, đột nhiên một đội nhân mã vội vã chạy đến, đỉnh thương rút đao, ngăn ở bốn người phía trước, đương đầu quan tướng quát hỏi: “Làm cái gì?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 122 : Chương 122: Giả Làm Thật Lúc (Ba)

Chương 122: Giả làm thật lúc (ba)

Đạo Diễn chấp tay cười nói: “Bần tăng Đạo Diễn, chính là Yến Vương người hầu, nghe nói Vương gia ốm bệnh, đặc biệt từ kinh thành đuổi tới thăm.”

“Đạo Diễn!” Vậy sẽ quan nhìn chăm chăm hòa thượng hết sức hồ nghi, “Trương đại nhân có lệnh, không tay hãn khiến, bất kỳ người nào chờ không cho phép vào ra vương phủ.”

Yến Vương phủ khốn đốn đến thế, đại xuất Đạo Diễn dự kiến. Hãn vượt râu nhú mày, vô kế khả thi, Nhạc Chi Dương bỗng nhiên tiến lên một bước, cười nói: “Trương đại nhân? Mới tới Bồ chính sứ Trương Bính a?”

Quan tướng khẽ giật mình, quát: “Người là ai? Danh hụy của đại nhân cũng là người kêu?”

Nhạc Chi Dương cười hì hì nói ra: “Bồ chính sứ bất quá tam phẩm, Yến Vương Tiên Hoàng chi tử, đương thời long chủng, chỉ là một cái tiểu quan, cũng dám phủ kín vương phủ đại môn?”

“Làm càn!” Quan tướng nổi trận lôi đình, “Trương đại nhân dâng thánh chỉ, há lại cho người nói này nói kia?”

“Thánh chỉ?” Nhạc Chi Dương chậm chậm nói nói, ” theo ta được biết, bệ hạ lấy nhân hiệu trị thiên hạ, Yến Vương thân là hoàng thúc, bệ hạ tôn

kính còn đến không kịp, làm sao lại phái binh quấy nhiễu? Người nói có thánh chỉ, lấy ra ta xem một chút.”

Cái này đem quan bất quá là một nhân vật nhỏ, cáo mượn oai hùm, từ đâu tới thánh chỉ. Huống chi Chu Doãn Văn lo trước lo sau, đã nghĩ gọt sạch Yến phiên, lại không muốn nhận bất hiếu chi danh, sở hạ ý chỉ, phần lớn là nhận không ra người mật chỉ, khẩu dụ. Nhạc Chi Dương am hiểu sâu này lý, dừng lại mĩa mai, nói vậy sẽ quan ngăn ngơ sững sờ, nhin không được mắng: “Người là ai? Cũng xứng nhìn thánh chỉ?”

“Ta là Thái y viện y quan.” Nhạc Chi Dương ăn nói bậy bạ, “Dâng ý chỉ, từ kinh thành chạy đến vì Yến Vương xem bệnh, cứu người như cứu hỏa, Yến Vương có chuyện bất trắc, các người ai có thể gánh chịu nỗi trách nhiệm?”

Quan tướng mặt lộ vẻ chần chờ, Nhạc Chi Dương không quan tâm, bệ vệ đi hướng đại môn. Quan tướng huýt một tiếng, phần phật, quan binh đao thương tương hướng, Nhạc Chi Dương hừ một tiếng, đang muốn động võ, chợt nghe một nữ tử thanh âm quát: “Dừng tay!”

Đám người ứng thanh nhìn lại, trong cửa phủ đi ra một đám người đến, một số thái giám, cung nữ, như là chúng tinh cùng nguyệt vây quanh một cái trung niên mỹ phụ, trâm phượng nghệ thường, Bộ Bộ Sinh Liên; Trịnh Hòa cầm trong tay phất trần, nghiêm nghị theo, vừa nhắc mắt, trông thấy Thạch Cơ, chưa phát giác sững sờ.

“A Di Đà Phật.” Đạo Diễn tiến lên một bước, chấp tay trước ngực hành lễ, “Vương phi nương nương!”

Mỹ phụ chính là Chu Lệ vợ, Từ Đạt chi nữ, nàng xuất thân đem cửa, ít có nữ nhi xấu hổ, phần lớn là lạnh thấu xương khí khái hào hùng, mắt đẹp lạnh lùng nhìn quanh, chúng quan binh đáy lòng phát lạnh, đều phải cúi đầu lui lại.

“Lưu Thiên hộ.” Từ Phi lạnh lùng nói nói, ” người vì ta Yến Vương phủ canh công, ta rất nhờ ơn của người, bất quá Đạo Diễn đại sư hộ tống thái y vì Vương gia xem bệnh, về tình về lý, cũng hẳn là mở một mặt lưới a?”

Từ Đạt quét nam rửa bắc, uy chấn Hoa Hạ, qua đời nhiều năm, dư uy vẫn còn. Từ Phi dính phụ ẩm, trong quân có phần bị tôn sùng, Lưu Thiên hộ do dự một chút, cung kính nói: “Vương phi dạy rất đúng, bất quá...”

Từ Phi hừ một tiếng, nói ra: “Bất quá cái gì? Một tên hòa thượng, một cái bác sĩ, tiến vào vua của ta phủ, lại có thể nhắc lên cái gì sóng lớn? Phòng người cùng tựa như đề phòng cướp, không duyên cớ đem nhà mình coi thường.”

Lưu thống nhất quản lý bất đắc dĩ, đành phải vung tay lên, quát lui quân sĩ, trừng mắt nhìn qua Đạo Diễn bốn người đi theo Từ Phi tiến vào vương phủ.

Từ Phi đi ở phía trước, không nói một lời, ven đường gặp thị nữ, nô bộc, từng cái thần sắc trầm tĩnh, không chút hoang mang, tới tới đi đi, cử chỉ có độ. Nhạc Chi Dương âm thầm gật đầu, nghĩ thầm: “Những này nô tỳ nghiêm chỉnh huấn luyện, rất có quân lữ chi phong.”

Quanh đi quẩn lại, đi vào một tòa phòng khách nhỏ, tứ phương yên lặng, hoa mộc ấm nồng. Từ Phi lui đám người, chỉ lưu Trịnh Hòa ở bên, quay đầu thở dài: “Đạo Diễn đại sư, người tới chậm.”

Đạo Diễn hơi sững sờ, khom người chấp tay trước ngực, nói ra: “Tiên Hoàng đem bản tăng khốn ở kinh thành, lần này có thể trở về, vẫn là năm thể tử cùng Nhị điện hạ hồng phúc.”

Từ Phi động dung nói: “Ta... Hải nhi vẫn khỏe chứ?”

“Như Vương phi ra lệnh, bọn hân lưu ở ngoài thành, chờ thời cơ.”

Từ Phi thư một hơi, đảo mắt nhìn về phía Nhạc Chi Dương bọn người, bỗng nhiên ồ lên một tiếng, định nhân dò xét Chu Vi. Tiểu công chúa đau thương cười một tiếng, nhẹ giọng nói ra: “Tứ tẩu, người không nhận ra ta rồi?”

“A nha!” Từ Phi thốt ra mà ra, “Người là Bảo Huy...” Mạnh mà tiến lên một bước, nắm lấy Chu Vi cánh tay, xem đi xem lại, đầu lông mày run lên, nước mắt tràn mi mà ra, “Không phải, không phải nói người qua đời rồi sao? Làm sao, làm sao?”

“Một lời khó nói hết.” Chu Vi cũng rơi lệ, “Ta bán đi Đại Ninh, nghe nói Tứ ca ôm việc gì, đặc biệt đến xem thử hãn.”

Từ Phi lau nước mắt, thở dài: “Người còn sống, ta an tâm. Ai, ta tỷ muội bao nhiêu năm không gặp a, lần trước gặp nhau, người mới cập kê, một cái chớp mắt, đều lớn như vậy?”

“Tứ tẩu...” Chu Vi nhin không được nói nói, ” Tứ ca hãn đến tốt cùng...”

Từ Phi nhìn qua vui, thạch hai người, trong mắt lộ ra chần chờ, Chu Vi vội nói: “Hai cái vị này đều tin được.” Từ Phi nhú nhú mày, thấp giọng nói ra: “Người Tứ ca là bị ép điên .”

“Cái gì?” Chu Vi ghen ngào gọi nói, ” Tứ ca điên thật rồi?”

Từ Phi ảm đạm gật đầu: “Từ khi bệ hạ tước bỏ thuộc địa, Vương gia ngày ngày ưu tư, đêm không thể say giấc, hình tiêu mảnh dẻ, bệnh nặng một trận. Hãn tự xin triệt hồi tam vệ, bệ hạ vẫn không chịu buông tha hãn. Điều đi Yến phiên binh mã, còn phái khâm sai, trăm kế lục soát La Vương gia mưu phản chứng cứ. Vương gia có cái tử nhỏ mà nuôi lớn trung bộc Chu Đặc, năm đó Vương gia bắc kích Mông Cổ, trong loạn quân trúng tên rơi, té bị thương chân trái, chính là cái này Chu Đặc bốc lên tên đạn, đem hãn từ trên chiến trường học thuộc . Khâm sai tìm tới Chu Đặc, để hãn bố

trí Vương gia không phải, Chu Đạc dưới cơn nóng giận, đánh khâm sai hai quyền, bởi vậy phạm phải khi quân trọng tội, ngay trước Vương gia mặt động róc thịt hình. Từ ngày đó lên, Vương gia cũng có chút gầy nên, trong đêm nhảy vào hồ nước, ôm cây cối khóc rống, mới đầu, hẳn còn nghe người ta nói, về sau...” Từ Phi mặt mày đỏ lên, lại rớt xuống nước mắt đến, “Về sau nói cái gì hẳn cũng không nghe thấy, phối hợp nói chuyện, trong miệng nói lảm bảm. Hai ngày này càng không tưởng nổi, hồ khiếu chửi loạn, vô pháp vô thiên, êm đẹp một cái phiên vương, thành điên cuồng nhân...”

Từ Phi buồn từ đó đến, ôm Chu Vi khóc không thành tiếng. Chu Vi cũng thấy cực kỳ bi ai, bồi tiếp tẩu tử rơi lệ.

Đạo Diễn sắc mặt âm trầm, không biết hỉ nộ, Nhạc Chi Dương cũng rất buồn bực, Yến Vương quả quyết không sợ, kiên cường, rất có anh hùng chí khí, càng là kẻ liều mạng, sao sẽ vì một cái thuộc hạ tâm chí thất thường. Như thế lấy cớ, Nhạc Chi Dương lịch kiếp trước đó có lẽ còn sẽ tin tưởng, kinh lịch lao ngục tai ương, đoạn cân nỗi khổ, cảm giác sâu sắc lòng người hiểm ác, đối với Từ Phi lời nói, chỉ cảm thấy hoang đường ly kỳ, căn bản cũng không muốn tin tưởng.

Cất ý định này, Nhạc Chi Dương thờ ơ lạnh nhạt, nhưng gặp Từ Phi cố nhiên khóc đến thương tâm, Trịnh Hòa trên mặt vẻ u sầu cũng là xuất phát từ nội tâm, cũng không phải là ngụy trang mượn cớ che đậy, không khỏi kinh nghi bất định, nghĩ nghĩ, nói ra: “Vương phi nén bi thương, không biết Yến Vương hiện ở nơi nào, tiểu khả hơi thông trung y, có lẽ nhìn ra một chút mảnh khoe.”

Từ Phi ứng thanh khẽ giật mình, lau nước mắt, kinh ngạc nói: “Túc hạ thật sự là thái y.”

“Không phải.” Nhạc Chi Dương cười cười, “Khác bệnh chỉ là tạo nghệ bình thường, đối với tâm bệnh, đến có mấy phần am hiểu.”

Từ Phi nhẹ nhàng nhú mào, nửa tin nửa ngờ, Đạo Diễn lại biết Nhạc Chi Dương năng lực, đoán hẵn dám ra đại ngôn, tất có có thể vì, lập tức nói ra: “Vương phi nương nương, vui tiên sinh chính là thiên hạ kỳ nhân, để hẵn gặp một lần Vương gia cũng tốt.”

Từ Phi do dự một chút, miễn cưỡng nói: “Tốt, các người đi theo ta...” Nói còn chưa dứt lời, Trịnh Hòa đột nhiên nói: “Nữ tử này cũng đi a?” Chỉ một chỉ Thạch Cơ.

Từ Phi khẽ giật mình, nhìn về phía Chu Vi, tiểu công chúa nói ra: “Nàng là thị nữ của ta.” Trịnh Hòa nhướng mày, kinh nghi bất định, hẵn tại sông Tần Hoài gặp qua Thạch Cơ, biết nàng cùng Xung Đại Sư rất có giao tình, lưu ở chỗ này, sợ tại Yến phiên bất lợi, lập tức nói ra: “Đã là thị nữ, không ngại lưu lại, ta đến an bài chỗ ở, để nàng hảo hảo nghỉ ngơi.”

Chu Vi nói: “Cũng tốt, làm phiên công công.” Nói xong khoa tay hai lần, Thạch Cơ thuận theo lui ra, đứng tại Trịnh Hòa bên người, cung tiễn Từ Phi một nhóm.

Từ Phi dẫn ba người, bảy công tám quán, đi vào một cái đình viện. Ngoài viện trông coi mấy cái người hầu, gặp Từ Phi, khom mình hành lễ.

Mới tiến viện tử, liền nghe tiếng ngáy như sấm, Từ Phi đi mau hai bước, đẩy cửa phòng ra, đối diện vọt tới một cỗ hôi thối. Đám người định nhãn nhìn lại, trên mặt đất nằm ngang một người, lúc đương viêm hạ, hẵn lại đóng một tầng thật dày chăn bông, vẫn run lấy bấy tác tác, giống như rét lạnh đã đến. Tả hữu mấy cái cung nữ, thái giám, vây quanh người kia mặt ủ mày chau.

Từ Phi thấy thế, nghiêm nghị nói ra: “Chuyện gì xảy ra?” Một tên thái giám nơm nớp lo sợ mà tiến lên, run giọng nói: “Vương gia nói lạnh, nhất định phải đắp chăn.”

“Làm ầu!” Từ Phi giận nói, ” hắn muốn bị tử các người liền cho? Cái này là lúc nào, nóng hồng làm sao bây giờ?” Đưa tay đi kéo chần bông, Chu Lệ không những không thả, ngược lại khóa càng chặt hơn.

Từ Phi vô kế khả thi, đành phải kêu thảm thiết nói: “Vương gia, Vương gia, xin thương xót, buông ra một ít...”

Chu Vi nhin không được tiến lên tương trợ, hai nữ tử đồng tâm hiệp lực, ý đồ giật ra chần mềm, không phòng Chu Lệ đẩy đất lăn loạn, trong miệng phát ra một chuỗi hừ hừ. Hắn thuở nhỏ tập võ, khí lực hơn người, lại làm điên thời điểm, nhất cử nhất động, lực lượng càng Thăng Bình hơn lúc, Từ Phi lôi kéo không ở, một tràng tiếng kêu khổ, Chu Vi mắt thấy huynh trưởng thảm trạng, không chịu được hốc mắt đỏ lên, trong mắt chớp động lệ quang.

Đạo Diễn do dự, Nhạc Chi Dương lại ngưng thần lắng nghe, Chu Lệ thể nội khí huyết lưu chuyển, như đồ như vẽ, thu hết đáy lòng. Yến Vương giãy dụa thời điểm, chân khí lưu chuyển, đầu vào đấy, Thủy Hỏa Tương Tế, không loạn chút nào. Điên người, tâm chí mất sạch, làm sao có thể như thế khổng chế kình lực.

Nhạc Chi Dương trong lòng có so đo, bước lên một bước, nhẹ nhàng bắt lấy chần bông, kình lực chỗ đến, xoẹt, đem chần xé thành hai mảnh. Chu Lệ từ đó nhảy ra, huy quyền liền đánh, Nhạc Chi Dương lách mình để qua, chú mục nhìn lại, Chu Lệ đầu bù đảnh sau, y phục dính đầy tràn dầu, không biết bao lâu chưa từng tắm rửa, phát ra một cỗ gay mũi mùi thối. Hắn một quyền thất bại, ngẩn người, vòng mắt tứ phương, ánh mắt hết sức mờ mịt.

“Vương gia!” Đạo Diễn nhin không được kêu một tiếng, Chu Lệ nghe như không nghe thấy, bỗng nhiên cười hì hì nhìn qua góc tường, thả người nhảy ra, trong miệng kêu lên: “Dế, dế...” Đưa tay che, lại không che lấy, một con thương hắc tiểu trùng từ hân giữa ngón tay nhảy ra, ba tung hai nhảy, nhảy lên ra phòng ngoài.

Chu Lệ đi theo đế mèn xông ra, đuổi tới trong đình dưới tàng cây hoè, côn trùng chui hướng rẽ cây hạ lỗ thủng. Chu Lệ tình thế cấp bách, một cái hồ phác, ẩn ở côn trùng, đưa tay nhìn lên, sớm đã ép đến nát bét. Chu Lệ nắm lấy chết trùng xem đi xem lại, thì thào nói ra: “Chết rồi, lại chết...” Nói còn chưa dứt lời, nước mắt đổ rào rào rơi xuống.

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, Nhạc Chi Dương lúc trước nhận định Chu Lệ giả điên, nhưng nhìn hăn bộ dáng này, bỗng mê hoặc . Chu Vi tiến lên hai bước, tháo cái nón xuống, lộ ra nữ trang, rơi lệ nói: “Tứ ca, người, người còn nhận ra ta a?”

“Người...” Chu Lệ trừng mắt Chu Vi, “Người là ai? A, người là mẹ ta a?” Lời này vừa nói ra, Chu Vi thật to sững sờ. Bất ngờ Chu Lệ thả người nhảy lên, hai tay một vòng, dùng sức đưa nàng ôm lấy, lực lượng chi lớn, cơ hồ đè gãy Chu Vi căng tay.

Chu Vi ngây người choáng váng, không biết như thế nào cho phải, chỉ nghe Chu Lệ lớn tiếng kêu lên: “Nường, nường...” Tiếng kêu thống khổ, làm cho người tóc gáy dựng đứng.

Thạc Phi sự tình, mọi người tại đây ít nhiều biết, phỏng đoán Chu Lệ thuở nhỏ mất mẹ, Thạc Phi cái chết là đáy lòng của hăn nỗi khổ riêng, lúc này điên điên khùng khùng, trong lúc vô tình đem đáy lòng bí mật thổ lộ ra.

Nghe tiếng kêu này, Nhạc Chi Dương lại không hoài nghi, Chu Lệ đúng là điên, Lương Tư Cầm cơ quan tính toán tường tận, hết thầy tan thành bọt nước. Nhưng gặp Chu Lệ càng ôm càng chặt, Chu Vi sắc mặt tái nhợt, hô hấp dồn dập, lúc này thả người nhảy ra, ngón tay vung lên, điểm trúng Chu Lệ “Huyệt Khúc Trì” .

Chu Lệ cánh tay run lên, bất lực rũ xuống, Nhạc Chi Dương kéo qua Chu Vi, hỏi: “Không có việc gì a?”

Chu Vi lắc đầu, ánh mắt dờ dẩn, Chu Lệ lại là một mặt phần nộ, trừng mắt hừ không quyền đấm cước đá, hô hô uống một chút, giống như cùng vô hình đối thủ đánh nhau.

“Thiện tai, thiện tai, A Di Đà Phật...” Đạo Diễn chấp tay trước ngực, nhắm mắt lắc đầu, trên mặt bò đầy đặng chất.

Lúc này một người vội vã tiến đến, tuổi hơn bốn mươi, thân mang quan phục, trông thấy Yến Vương diễn xuất, sững sờ ngay tại chỗ, tiến thoái không được. Từ Phi cất giọng hỏi: “Cát trưởng sử, có chuyện gì?”

“Triều đình tới thánh chỉ!” Cát trưởng sử nói nói, ” tuyên chỉ công công cùng Trương đại nhân đều trong ngoại điện chờ lấy đâu!”

Từ Phi thở dài một hơi, rầu rĩ nói: “Cát trưởng sử, người nhìn Vương gia bộ dạng này, còn có thể đi ngoại điện a?”

“Cái này...” Cát trưởng sử vụng trộm nhìn Yến Vương một chút, “Nương nương coi là phải làm thế nào?”

Từ Phi mím môi một cái, nói ra: “Ta thay mặt Vương gia tiếp chỉ...”

“Chỉ sợ không được.” Cát trưởng sử một mặt khó xử, “Khâm sai nói, Vương gia bệnh cũng tốt, điên cũng tốt, đều muốn đích thân tiếp chỉ. Như không phải, hắn liền lên tấu bệ hạ, nói Vương gia xem thường triều đình.”

“Hỗn trướng!” Từ Phi nộ khí xông đỉnh, chỉ vào Yến Vương nói nói, ” Vương gia đều bị buộc thành dạng này, bọn hăn còn không chịu buông tay sao?”

“Nương nương bớt giận!” Cát trưởng sử đưa tay lau mồ hôi, “Đây không phải hạ quan nói, đây đều là khâm sai nói.”

“Khâm sai là ai?” Đạo Diễn thành linh đặt câu hỏi.

Cát trưởng sử nói ra: “Lãnh Huyền... Lãnh công công!”

Đạo Diễn, Nhạc Chi Dương nhìn nhau, đều là đổi sắc mặt. Đạo Diễn trầm ngâm một chút, nói ra: “Vương gia không nên đi xa. Tốt như vậy, người mời Lãnh công công, Trương đại nhân di giá nơi đây phòng khách.”

“Rõ!” Cát trưởng sử nhăn chau mày, lại nhìn nhìn Yến Vương, cúi đầu khom người, rời khỏi viện tử.

“Nường nường!” Đạo Diễn nói nói, ” Cát Thành có chút không ổn, ta nhìn tâm ý của hắn bối rối, ánh mắt quỷ quyệt, không giống truyền lời người, giống như là đến thám thính hư thực.”

Cát Thành chính là cát trưởng sử danh tự. Từ Phi nghe, nửa tin nửa ngờ, nói ra: “Cát Thành là trong phủ lão nhân, Vương gia đối với hắn ân đức đều xem trọng, hắn như thế nào lại phản bội Vương gia?”

“Tan đàn xẻ ghé! Yến phiên nguy cơ sớm tối, Vương gia lại trở thành cái dạng này, lúc này tâm ý kiên cố người đã không nhiều.” Đạo Diễn trầm ngâm một chút, “Cát Thành mưu cầu danh lợi công danh, tâm tư linh hoạt, cũng không phải là trung trinh không hai người, huống chi từ hắn đảm nhiệm sứ giả, vào kinh thành diện thánh về sau, Yến phiên ngày càng sa sút. Chu Năng nói trong phủ có nội gian, triều đình thấy rõ hư thực, Đạo Diễn tính đi tính lại, Cát Thành khả nghi nhất.”

Từ Phi mày nhăn lại, dẫn đo bất định, không tự giác nhìn về phía Yến Vương. Chu Lệ ngồi xổm ở trước cây, trên mặt cười ngớ ngẩn, khoe miệng lưu nước bọt, cầm trong tay một cái nhánh cây gãy con kiến.

Đạo Diễn còn nói: “Chúng ta không nên cùng Lãnh Huyền đối mặt, bần tăng nhớ kỹ trong khách sảnh có lắp kín sống tường, chúng ta ở tại trong tường, đứng ngoài quan sát nó biến.”

Từ Phi gật đầu nói: “Đại sư nghĩ đến chu đáo.” Quay người hướng hai tên thái giám nói nói, ” hai người đưa Yến Vương đi phòng khách.”

Thái giám ứng thanh tiến lên nâng, bất ngờ Yến Vương động thân mà lên, tay trái một nhóm, tay phải đẩy, hai tên thái giám bay ra thật xa, rơi nhẹ rãng trợn mắt.

Chu Lệ tâm chí mặc dù loạn, võ công còn, người bình thường chờ khó mà cận thân. Đạo Diễn trở ngại quân thần chi nghĩa, muốn tiến lên, lại cảm giác chần chờ, lập tức nhìn về phía Nhạc Chi Dương, rất có xin giúp đỡ chi ý.

Nhạc Chi Dương có chút thở dài, tiến lên một bước, tay trái hư chiêu, hút lại Chu Lệ ánh mắt, tay phải đột xuất, chế trụ vai của hắn, Chu Lệ nhất thời xụi lơ, trừng mắt Nhạc Chi Dương, trong mắt lóe lên vẻ tức giận. Nhạc Chi Dương thấy được rõ ràng, trong lòng hơi động một chút, Đạo Diễn lại nhìn không được khen một tiếng “Tốt” .

Hắn cái này nhoáng một cái một trào, ngoài nghề xem ra hơi hợt, rơi vào Đạo Diễn trong mắt, tiết tấu chi diệu, nắm chi xảo, đều làm cho người bội phục.

Nhạc Chi Dương nắm lấy Chu Lệ, đi hướng phòng khách, Chu Lệ giây dựa bất lực, chỉ có nhắm mắt theo đuôi.

Lúc đương giữa hè, phồn hoa đã mất, phòng khách trước xanh ngắt nồng đậm, đỏ trắng đều không. Tiến vào trong sảnh, Nhạc Chi Dương trên tay dùng sức, đem Chu Lệ nhấc tại giao trong ghế, Chu Lệ mặt mày giận dữ, huy quyền muốn đánh, bỗng trông thấy bàn để ý một chút, không để ý hai tay dơ bẩn, nắm lấy, căn loạn loạn tước, nứt, mặt nhân bánh dán đến mặt mũi tràn đầy đều là.

Từ Phi thấy bộ dáng của hắn, thương cảm lắc đầu, quay người đi đến vách tường trước, xoắn lên bức họa, lộ ra một cái tay cầm, kéo một phát kéo

một cái, vách tường âm vang xoay chuyển, lộ ra một cánh cửa. Đạo Diễn đi đầu đi vào, Nhạc Chi Dương kéo Chu Vi theo sát phía sau.

Lại nghe một thanh âm vang lên, Từ Phi khép lại song tường, cả nguyên một phục sức, từ từ ngồi xuống, thần sắc trang túc. Chu Lệ lại ngồi dưới đất, đem điểm tâm xem như bút vẽ, trên mặt đất Hồ viết loạn hoạch, giống như chữ không phải chữ, giống như họa không phải họa.

Chưa qua một giây, Cát Thành dẫn hơn mười người nối đuôi nhau mà vào, Lãnh Huyền, Phù Tang đạo nhân, Đại Giác Tôn Giả đồng đều tại liệt, Lãnh Huyền trên mặt nhiều một vết thương, từ thái dương kéo dài đến xương gò má, đỏ tươi chưa còi, còn chưa khép lại.

Nhạc Chi Dương thầm giật mình, lấy Lãnh Huyền thân thủ, thiên hạ hôm nay, ai có thể tại trên mặt hằn lưu lại như thế vết thương. Nhìn kia vết thương phẩm chất hình dạng, tự đao phi đao, tự kiếm phi kiếm, Nhạc Chi Dương chưa phát giác trong lòng khê động, nhớ tới một người, giật mình minh bạch Lãnh Huyền dùng cái gì không còn đuổi theo Chu thị huynh đệ.

Đám người trông thấy Yến Vương, vô cùng sửng sờ, một người tuổi chừng bốn mươi, tướng mạo gầy gò quan viên kinh ngạc nói: “Điện hạ, người làm cái gì vậy?”

Yến Vương ứng thanh ngẩng đầu, nhìn qua đám người si ngốc bật cười. Lãnh Huyền nheo cặp mắt lại, quan sát tỉ mỉ Yến Vương, trong tay phát trần giương lên, chột hướng Chu Lệ đỉnh đầu vung lên, song sau tường ba người suýt nữa kêu thành tiếng. Đạo Diễn, Nhạc Chi Dương biết Lãnh Huyền nội tình, “Tảo Tuệ Công” rót vào phát trần, tư mềm mấy trăm quét trúng nhân thể, bên ngoài không thấy thương tổn, nội phủ sớm bị chấn hỏng, có khi tại chỗ mất mạng, có khi muộn đến mấy năm, mới có thể đột tử mà đánh chết, người bị thương đến chết cũng không biết nguyên nhân cái chết.

Vừa mới đối mặt, Lãnh Huyền liền hạ độc thủ, vui, đạo hai người vây ở sống tường, dù có thông thiên năng lực, cũng không kịp cứu viện. Yển Vương thần sắc không thay đổi, giống như ngây người choáng váng, nhìn qua phát trần không tránh không né. Phát trần muốn đến đỉnh đầu hăn, bỗng nhiên có chút lệch ra, đảo qua Chu Lệ má trái, phúi nhẹ lưu lại bánh ngọt.

Lãnh Huyền thu hồi phát trần, đám người phương mới tỉnh hồn lại. Từ Phi sắc mặt trắng bệch, đứng đứng lên, duệ âm thanh kêu lên: “Lãnh công công, người làm cái gì vậy?”

“Không có gì!” Lãnh Huyền cười nhạt một tiếng, “Nô tài nhìn Vương gia trên mặt quá, dùng phát trần giúp hăn quét quét qua.”

Nhạc Chi Dương trái tim đập bịch bịch, quay đầu nhìn lại, xuyên thấu qua khe hở sáng ngời, có thể thấy được Đạo Diễn trên đầu trục che kín óng ánh mờ hôi, Chu Vi cũng là sắc mặt trắng bệch, nàng cũng biết Lãnh Huyền lợi hại, mặc dù dưới mắt Chu Lệ không có việc gì, lâu dài tới nói, thế nào biết lão thái giám không có ngấm hạ độc thủ?

Nhạc Chi Dương dư vị mới một màn, phát trần rơi xuống thời điểm, Yển Vương chân khí trong cơ thể cũng từ đan điền tuôn ra, thế nhưng là lên tới ngực, bỗng tán đi, cái này hai lần biến hóa, thắng nếu không phải trùng hợp, đủ thấy Chu Lệ chẳng những không điên, mới đầu rất có che chắn ý tứ, trên nửa đường đổi chủ ý, có chủ tâm cầm tính mệnh áp chú, cực lão thái giám không dám đả thương hại tự thân.

Phỏng đoán ở giữa, chợt nghe Từ Phi lạnh lùng nói ra: “Vương gia như thế nào, tự có bản phi quản lý, không nhọc ngoại nhân nhúng tay.”

Lãnh Huyền cười ha ha, già mắt không rời Yển Vương tả hữu, quét tới quét lui, cực muốn tìm ra dấu vết để lại. Thế nhưng là Yển Vương từ đầu

đến cuối ngu đại mờ mịt, Lãnh Huyền đẩy mắt chỗ sâu, lướt qua một tia không dễ cảm thấy thất vọng.

“Trương Bính!” Từ Phi tức giận khó tiêu, “Ta đang muốn hỏi người, vì sao phái binh phong tỏa Yến Vương phủ? Ai cho các người lá gan?”

“Vương phi bớt giận!” Gầy gò quan viên áy náy nói nói, ” gần đây điều binh Bắc thượng, chư quân không phục quản thúc. Hạ quan cực lực đàn áp, khó tránh khỏi cẩn thận mấy cũng có sơ sót, nhưng sợ gan to bằng trời chi đồ, thừa dịp nguy may mắn, sinh sôi loạn cục, nguy hiểm cho đến Yến Vương phủ.” Ngừng dừng một cái, còn nói, “Là trở xuống quan cũng không phải là phong tỏa vương phủ, mà là bảo vệ Vương gia, Vương phi chu toàn.”

Hắn một phái hoang ngôn, nói đến lẽ thẳng khí hùng, sống tường về sau, Nhạc Chi Dương cũng thấy bội phục, nghĩ thầm: “Quan trường bên trong đều là những này người không ra người quý không ra quý đồ vật, rõ ràng là người, nói câu câu đều là chuyện ma quỷ.”

Chợt nghe Từ Phi hừ lạnh một thân, nói ra: “Yến Vương phủ an nguy, không cần đến Trương đại nhân hao tâm tổn trí, ta cái này trong phủ nô bộc, nguyên bản đều là bách chiến tinh binh, chỉ muốn đại nhân người giỏi cao đánh kẻ, thả bọn họ trở về, một nhưng bảo vệ bản phủ, hai nhưng tiết kiệm đại nhân binh lực, nhất cử lưỡng tiện, sao lại không làm?”

Trương Bính hắc hắc gượng cười, từ chối cho ý kiến, Lãnh Huyền tăng hăng một cái, chậm chậm nói ra: “Vương phi an tâm chớ vội, Yến Vương mắc điên tật, quả thực làm cho người bóp cổ tay, bất quá lão nô này đến, thật là truyền đạt bệ hạ ý chỉ, cũng không phải là muốn cùng Vương phi lý luận không phải là.” Cởi xuống trên thân màu vàng sáng tơ lụa bao phục, lấy ra một trục thánh chỉ, cất giọng nói, “Yến Vương Chu Lệ, Vương phi Từ thị nghe chỉ.”

Từ Phi sắc mặt tái nhợt, ngẩn ngơ, bất lực quỳ xuống, nhìn một chút trượng phu, chưa phát giác hai mắt phiếm hồng. Yến Vương tựa hồ mệt mỏi, cuộn thành một đoàn, giống như ngủ không phải ngủ.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 123 : Chương 123: Giả Làm Thật Lúc (Bốn)

Chương 123: Giả làm thật lúc (bốn)

Lãnh Huyền lại không để ý tới, lạnh lùng tuyên chỉ: “Hoàng đế chiếu viết: Yến Vương Chu Lệ, ỷ lại sủng mà kiêu, cuồng bội vô lễ, dung túng thuộc hạ ấu nhục khâm sai, xem thường Trẫm cung, tuy không mưu phản tiến hành, nhưng cố ý đồ không tốt, xem biên quân vì chó săn, hóa Bắc Bình vì tư đệ, súc dưỡng tử sĩ, thu mua lòng người, công khí tư dụng, thịt cá bách tính. Đồ vì phiên vương đứng đầu, không biết dè chừng sợ hãi, bỏ bê tự xét lại, thiên hạ mạnh phiên trông chừng bắt chước, họa loạn địa phương, bức hiếp triều đình, Trẫm lập đi lập lại suy nghĩ, chỉ có chảy nước mắt gọt chi. Từ hôm nay trở đi, Bắc Bình quân chính, một mực ủy thác Trương Bính, hạn một tháng bên trong, Yến Vương vào kinh thành báo cáo công tác, công tội được mất, Trẫm tự mình mà nói.”

Nhạc Chi Dương nghe được kinh hãi, Chu Doãn Văn quyết tâm đã định, muốn cho Yến Vương một kích trí mạng. Yến Vương như tại Bắc Bình, cây lớn rễ sâu, chưa hẳn có thể vận ngã, một khi xuôi nam vào kinh, tựa như con cá ly thủy, chỉ có mặc người chém giết. Nhưng bây giờ triều đình tiến sát từng bước, nạo Chu Lệ binh quyền, chưởng khống trong thành quân chính, Yến Vương ngoại trừ vào kinh lĩnh tội, giống như cũng không còn cách nào.

Lãnh Huyền đọc xong, nháy mắt, hai cái Cẩm Y Vệ vượt qua đám người ra, đi hướng Yến Vương. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy Đạo Diễn hơi động một chút, như muốn tường đổ mà ra, này thời gian, Từ Phi động

thân đứng lên, nằm ngang ở Yến Vương phía trước, hai tay duỗi ra, lớn tiếng kêu lên: “Chậm đã!”

Lãnh Huyền chau mày một cái, âm u nói ra: “Vương phi nương nương, người muốn kháng chỉ?”

“Vương gia đã điên rồi.” Từ Phi hốc mắt đỏ lên, nước mắt như đi châu, nàng duỗi ra ống tay áo, dùng sức xóa đi nước mắt, “Các người áp hãm xuôi nam, nếu có không hay xảy ra, các người ai đến gánh chứ?”

Đám người hai mặt nhìn nhau, cầm nã Yến Vương vào kinh thành, tất nhiên là lớn lao công lao. Nhưng hôm nay, Yến Vương nửa điên nửa ngốc nghếch, cử chỉ khó liệu, vạn nhất có cái dài ngắn, áp giải người khó thoát liên quan. Lãnh Huyền ra kinh thời điểm, Chu Doãn Văn liên tục bàn giao, tất muốn bắt sống Yến Vương, chớ làm mình gánh vác giết thúc tội danh, Yến Vương vừa chết, Chu Doãn Văn thế tất nghiêm trị áp giải người, khi đó từ công chuyển họa, chẳng lẽ không phải thật to không ổn.

Kể từ đó, Lãnh Huyền trở xuống, chúng quan lại không không chần chờ, Từ Phi sau khi nói xong, nửa ngày không người lên tiếng. Đạo Diễn thở dài một hơi, thân thể lỏng xuống, Nhạc Chi Dương liếc nhìn hắn một cái, nhưng gặp hắn khuôn mặt lỏng, bộc lộ khoan thai thần khí.

Chợt nghe Lãnh Huyền tăng hắng một cái, nói ra: “Vương phi nương nương, Yến Vương coi là thật điên rồi?”

“Người không phải thử qua a?” Từ Phi lạnh lùng nói nói, ” điên cùng không điên, trong lòng người rõ ràng.”

Lãnh Huyền hừ một tiếng, lạnh lùng nhìn qua Chu Lệ, Yến Vương nằm trên mặt đất, không ngờ chìm vào giấc ngủ, miệng mũi ở giữa phát ra chìm trọc tiếng ngáy. Lãnh Huyền tuy là người trong nghề, nhất thời cũng nhìn không ra mảnh khóe, đối người khác, đều có thể sử xuất “Âm Ma chỉ” khảo

vấn, nhưng Chu Lệ là cao quý hoàng thân, lạm hạ độc thủ, rất có không tiện.

Lãnh Huyền dẫn đo bất định, trong lòng phiền não, xông Trương Bính hỏi: “Trương đại nhân, người thấy thế nào?”

Trương Bính do dự một chút, nói ra: “Yến Vương nhất đại anh vương, có thể chinh quen chiến, Hùng Vũ thận trọng, trở xuống quan ý kiến, lấy Yến Vương tính tình, vạn tiếc rằng này giày xéo đạo lý của mình.”

“Đại nhân có chỗ không biết.” Lãnh Huyền từ tốn nói, “Xưa nay nhân vật anh hùng, phần lớn có thể khuất thiện nhân. Tựa như Hàn Tín, có thể chịu dưới hông chi nhục; Yến Vương cũng là anh hùng, thật điên rồi cũng được, nếu là giả ngây giả dại làm sao bây giờ?”

Một cái quan võ bộ dáng người tiến lên một bước, trầm giọng nói: “Trở xuống quan thấy, Hàn Tín nhẫn nhục thời điểm chưa đặc chí, cũng không lĩnh quân; Yến Vương từng làm Thống soái, như thế giả ngây giả dại, tương lai gì kẻ dưới phục tùng?”

“Trương Tín lời nói rất đúng.” Một cái khác quan võ trừng mắt nhìn, “Tạ mỗ cũng có một cái biện pháp, người muốn mặt, cây muốn vỏ, không bằng mời Yến Vương đi giá chợ, hăn như thật điên, tự nhiên làm xằng làm bậy, nếu là giả điên, trước mắt bao người, nhìn hăn như thế nào chứa nổi đi.”

“Tạ quý!” Từ Phi lên cơn giận dữ, “Người để Yến Vương trước mặt mọi người xấu mặt, ném đến thế nhưng là hoàng gia mặt mũi...”

Họ Tạ quan võ hắc hắc gượng cười, trên mặt xem thường. Lãnh Huyền lại cười nói: “Tạ đại nhân biện pháp không quá hào quang, bất quá lão nô phụng chỉ đến đây, không thể tay không trở về, chỉ bằng vào lời nói của một bên, bệ hạ chưa hăn chịu tin. Chợ nhiều người, vạn người làm chứng, a, không dung bệ hạ không tin.”

“Tốt!” Từ Phi cười thắm, “Đầu tiên là điều phố thị chúng, lại về sau liền nên áp phó hình trường a?”

“Không dám!” Lãnh Huyền gằn giọng nói nói, ” lão nô thực làm khó, Vương phi nếu có thiện pháp, mong rằng chỉ rõ một hai.”

Từ Phi trầm mặc nửa ngày, nhìn Yến Vương một chút, buồn bã nói: “Việc đã đến nước này, ta không lời nào để nói.”

Lãnh Huyền điểm gật đầu một cái, nói ra: “Đỡ Yến Vương tiến về chợ.” Hai cái Cẩm Y Vệ thả người nhảy lên, cầm lên Yến Vương.

Chu Lệ đột nhiên bừng tỉnh, ra sức giãy dụa, làm sao Cẩm Y Vệ không vũ hữu lực, bốn cái tay kìm sắt, ôm theo hắt một đường đi ra ngoài. Từ Phi chần chờ một chút, bước nhanh cùng ở một bên, Trương Bính đưa tay ngăn lại, nói ra: “Vương phi nương nương, chợ nhiều người phức tạp, ngài thân là vương phủ thân thuộc, vẫn là không muốn lộ diện a?”

Từ Phi mặt đỏ tới mang tai, gắt một cái, nói ra: “Các người còn không sợ Yến Vương mất mặt, ta còn sợ người nhìn a? Ta cùng Yến Vương sinh mà cùng chẵn, chết thì cùng huyết, người muốn ngăn ta, trừ phi đem ta giết.”

Trương Bính mặt lộ vẻ do dự, chột nghe Lãnh Huyền tăng hắng một cái, nói ra: “Được rồi, từ nàng đi thôi!” Trương Bính ngượng ngừng thu tay lại, Từ Phi ngẩng đầu ưỡn ngực, ngạo nghễ cùng sau lưng Chu Lệ, nhìn qua trượng phu bóng lưng, trong lòng chua chua, nước mắt chảy ra không ngừng xuống dưới.

Đám người đi xa, Nhạc Chi Dương ba người đi ra tường vây. Nhạc Chi Dương nói ra: “Hảo sự lớn, ra vương phủ, Yến Vương sinh tử đi ở, không tự chủ được.”

Chu Vi sắc mặt trắng bệch, toàn thân phát run, Đạo Diễn lại không lên tiếng phát, trầm mặt ra phòng khách, thẳng đến vương phủ đại môn.

Đến trước cửa, chợt thấy Trịnh Hòa vung vẩy trường kiếm, người khoác áo giáp, dẫn một đám thái giám vội vàng đuổi tới. Đạo Diễn mày nhăn lại, nghiêm nghị nói: “Trịnh công công, làm gì?”

Trịnh Hòa hai mắt đỏ lên, khàn giọng nói: “Bọn hãn cướp đi Vương gia Vương phi.”

“làm loạn!” Đạo Diễn chớp đoạt lấy trường kiếm, “Đừng quên Chu Đạc chết như thế nào!”

“Chưa!” Trịnh Hòa nghiêng răng nghiêng lợi, “Liều mạng thiên đao vạn quả, ta cũng phải đem Vương gia cùng Vương phi đoạt lại!”

“Không phải cậy mạnh thời điểm.” Đạo Diễn trầm giọng nói nói, ” người là hoạn quan đứng đầu, lâm đại sự cần có tĩnh khí. Người triệu tập trong phủ nô bộc, trấn giữ yếu đạo, Vương gia một khi hồi phủ, lập tức phong tỏa môn hộ, ngăn chặn quan binh tiến vào.”

Trịnh Hòa sững sờ, vội hỏi: “Đại sư, người có thể đoạt lại Vương gia?”

“Không dễ dàng như vậy.” Đạo Diễn lắc đầu, “Sự tình khó liệu, tùy cơ ứng biến.”

Trịnh Hòa nghĩ nghĩ, giậm chân một cái, quay người chào hỏi thái giám nô bộc. Người làm trong phủ, đồng đều lấy quân pháp huấn luyện, vừa được hiệu lệnh, không không tuân theo.

Nhạc Chi Dương kinh ngạc nói: “Đạo Diễn, người muốn tới cứng rắn?”

“Không tệ!” Đạo Diễn bước nhanh đi ra ngoài, “Lãnh Huyền thả lại Vương gia, hết thầy dễ nói, nếu như thừa cơ bắt người, bần tăng đành phải

dùng sức mạnh.”

“Sau đó thì sao?” Chu Vi hỏi.

“Sau đó?” Đạo Diễn cười khỗ, “Chỉ có có trời mới biết!”

Ba người xuất phủ, lên nóc nhà, hướng chợ chạy vội. Không lâu gặp phải Lãnh Huyền một nhóm, chợt thấy lão thái giám dừng bước lại, giơ tay lên, tiếng kêu “Lui ra phía sau”, một tay kéo lại Từ Phi, không tiến ngược lại thụt lùi. Những người khác không hiểu thấu, cũng đi theo lui lại, vút xuống Yến Vương một cái, lẻ loi trở lại đứng tại chợ cửa vào.

“Đây là làm gì?” Chu Vi nhin không được hỏi.

Nhạc Chi Dương nói: “Để Yến Vương tiến vào chợ, nhìn hẳn thật điên giả điên.”

Chu Vi trợn nhìn mặt, nói ra: “Vạn nhất xảy ra sự tình đâu?”

“Chính hợp triều đình chi ý.” Đạo Diễn trầm mặt nói nói, ” Yến Vương vừa chết, xong hết mọi chuyện.”

“Đây là một cái bẫy?” Chu Vi toàn thân phát run, “Doãn Văn điên rồi!”

“Chu vương bị tù, Tương vương nâng nhà tự thiêu.” Đạo Diễn quay đầu nhìn một chút Chu Vi, ý vị thâm trường nói, ” bệ hạ vì bảo trụ quyền vị, còn có chuyện gì không thể làm?”

Chu Vi nhẹ nhàng lắc đầu, thương cảm nhìn qua Chu Lệ. Yến Vương vòng mắt tứ phương, hết sức mờ mịt, loạng chà loạng choạng mà đi vào chợ.

Trong chợ nhất thời yên tĩnh trở lại, Yến Vương hoa phục dơ bẩn, loạn phát quất vào mặt, bên hông đai lưng ngọc nghiêng lệch không chịu nổi, hình dạng quái dị khó tả, hấp dẫn đông đảo ánh mắt. Trong ngày thường,

Chu Lệ rêu rao khắp nơi, Bắc Bình bách tính gặp qua hắn cũng không phải là số ít, bây giờ bộ dáng này, cho dù quen biết người, cũng không dám tùy tiện nhận nhau.

Chu Lệ tâm chí không có, như đùa như cười, không coi ai ra gì, chợt thấy sạp trái cây, đứng lên đi bắt lên một cái quả đào. Chủ quán vừa sợ vừa tức, nghiêm nghị quát lớn: “Thối điên, làm gì?” Nói còn chưa dứt lời, Chu Lệ trước căn một cái, tiện tay vứt xuống, hai tay tả hữu khai cung, lại bắt hai cái quả đào, há miệng cắn loạn, nước chảy ngang.

Chủ quán nhảy lên cướp đoạt, Chu Lệ khởi xướng giận đến, khễ vươn tay, ngã chủ quán một cái bổ nhào, quay đầu liền đi, đi ngang qua Hồ cửa hàng bánh bên cạnh, lại bắt một trương Hồ bánh. Bánh chủ tiệm nhảy ra mắng to, Chu Lệ hờ hững, lại đoạt một chi băng đường hồ lô, người bán tiến lên lý luận, bị hắn đoạt lấy gậy gỗ, một gậy đổ nhào.

Lần này kích thích chúng nộ, chúng thương gia các thao dụng cụ, ủa lên. Chu Lệ vung vẩy côn bổng, tả hữu ngăn cản, hoàn toàn không có chương pháp, không để ý, lại bị vấp ngã xuống đất.

Từ Phi kinh hô một tiếng, thả người muốn bên trên, bất ngờ Lãnh Huyền ngón trở khễ động, Từ Phi bên hông băng lãnh, toàn thân cứng ngắt, mắt nhìn lấy trương phu bao phủ tại côn bổng phía dưới, rốt cuộc hiểu rõ Lãnh Huyền độc kế.

Yến Vương thân là phiên vương, phản hình chưa lộ, lão thái giám không tiện động thủ, cho nên mượn tay người khác chọi bách tính. Chu Lệ nếu là giả điên, đương tình hình này, không giả bộ được, tự nhiên thúc thủ chịu trời, nếu là thật sự điên, chết tại bách tính trong tay, Lãnh Huyền đều có thể đem cái này một thị bách tính khám nhà diệt tộc, cho Yến Vương đền tội, như luận như thế nào, Chu Lệ đồng đều khó lấy lòng, thật điên giả điên, cũng khó khăn trốn độc thủ.

Từ Phi thân không thể động, lòng nóng như lửa đốt, không khỏi nước mắt tuôn ra hai mắt, trước mắt hoàn toàn mờ hồ. Lúc này chợt nghe một tiếng quát, tiểu ảnh từ trên trời giáng xuống, rơi vào Chu Lệ trước người, song chưởng tề xuất, giống như phân hoa phạt liễu, quét trúng thương gia, đều lui lại.

Ra mặt chính là Chu Vi, nàng kìm nén không được, đột nhiên nhảy xuống, Nhạc Chi Dương cũng bất ngờ, khẩn cấp đuổi theo, lại bị Đạo Diễn một thanh níu lại. Nhạc Chi Dương chính muốn phát tác, chợt nghe Đạo Diễn trầm giọng nói ra: “Lãnh Huyền!”

Lời này như nước đá giội xuống, Nhạc Chi Dương nhất thời tỉnh ngộ. Hắn đánh sợi râu, giấu giếm được người khác, không thể gạt được Lãnh Huyền. Nhạc Chi Dương vốn là khâm phạm, đánh đáng đến Chu Lệ, sẽ chỉ loạn bên trên thêm phiền, không những vu sự vô bổ, ngược lại liên lụy Chu Vi.

Suy nghĩ cùng một chỗ, Nhạc Chi Dương ngạnh sinh sinh ngăn chặn thân hình, ngưng mắt nhìn lại, Chu Vi sử xuất “Phật vân thủ”, đẩy ra chợ bách tính, đã xem Chu Lệ nhổ cứu ra. Chu Lệ hết sức chật vật, đẩy người bùn ô, đầu rơi máu chảy, thân thể cuộn thành một đoàn, hai mắt mê mẩn trờng trờng, giống như bị kinh sợ hãi tử, thật đáng buồn đáng thương, không biết làm thế nào.

Chu Vi hoành thân ngăn ở Chu Lệ trước người, chúng bách tính thấy là nữ tử, ngần người, đa số không hiểu động tay, số ít ngang ngược người vẫn là kích động. Chu Vi hai mắt lạnh duệ, đảo qua đám người, nghiêm nghị kêu lên: “Ai dám động đến tay? Hắn là Yến Vương Chu Lệ!”

Lời này vừa nói ra, trong chợ lặng ngắt như tờ, động thủ bách tính thất kinh, hết nhìn đông tới nhìn tây, mắt sắc trông thấy Lãnh Huyền một nhóm, nhao nhao la hoảng lên, vút xuống gia hỏa, quay đầu liền chạy. Phần phạt

một chút, trong chợ người chạy hơn phân nửa, còn lại nơm nớp lo sợ, không biết như thế nào cho phải.

Lãnh Huyền mắt thấy quỷ kế đạt được, vạn không ngờ Chu Vi từ trên trời giáng xuống, đảo loạn cục diện thật tốt, trong lòng tức kinh lại giận: “Nàng cùng Nhạc Chi Dương đồng mệnh uyên ương, nàng tới, tiểu tử kia nhất định cũng ở bên trái gần.” Ngẩng đầu lên, ánh mắt bốn phía bắn khoăn.

Trương Bính không biết Chu Vi, thiết tốt cái bẫy bị một nữ tử phá vỡ, trong lòng tức giận, nghiêm nghị kêu lên: “Từ đâu tới tiện nhân? Dem nàng cầm xuống!” Thủ hạ quân sĩ nghe lệnh, rút đao ra kiếm, liền muốn tiến lên.

“Chậm đã!” Lãnh Huyền vung lên phất trần, kinh phong lạnh thấu xương, thối đến chúng quan binh râu tóc bay loạn, lão thái giám ngoài cười nhưng trong không cười, gằn giọng nói nói, ” Bảo Huy công chúa, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ.”

Trương Bính ứng thanh sững sờ, trừng mắt Lãnh Huyền chuyển bất quá suy nghĩ, há to miệng, nghĩ còn muốn hỏi, chợt thấy Lãnh Huyền khẽ lắc đầu, mắt sáng như đuốc, không nháy mắt nhìn qua Chu Vi.

“Lãnh Huyền!” Chu Vi đỡ dậy Chu Lệ, ngực đập trùng không chừng, nhìn chăm chăm Lãnh Huyền, mặt mày có chút phiếm hồng, “Người là phụ hoàng tâm phúc, huynh đệ tỷ muội đều là người nhìn xem lớn lên, tôn người kính người, chưa từng lãnh đạm. Bây giờ phụ hoàng quy thiên, bất quá một năm, người liền làm xằng làm bậy, ly gián cốt nhục, giết hại vô tội. Người, tương lai người xuống đất, có mặt mũi nào đi gặp phụ hoàng?”

“Công chúa nói quá lời.” Lãnh Huyền gượng cười hai tiếng, cạc cạc nói nói, ” lão nô chỉ là hiếu kị, người thân trúng kỳ độc, giải thích như thế nào độc mạng sống, lại như thế nào chạy ra cấm thành?” Nói đến “Chạy ra” hai

chữ, tận lực tăng thêm ngữ khí, chúng quan nghe xong, đều mặt lộ vẻ lo nghĩ.

Chu Vi giật mình, tâm niệm vừa động, duệ âm thanh nói ra: “Lãnh công công, không phải người giải độc cho ta, đưa ta xuất cung sao? Chẳng lẽ lại người quên rồi?”

Lãnh Huyền bản ý nắm Chu Vi chân đau, để nàng biết khó mà lui, không dám nhúng tay Yến Vương sự tình, không ngờ đối phương quay giáo một kích, không khỏi kinh sợ giao tóa, dậm chân quát: “Nói hươu nói vượn, vu khống lão nô...”

Chu Vi lớn tiếng nói ra: “Vu khống người chính là bọn người, Tứ ca vì nước thủ một bên, tận chức tận trách, các người đủ kiểu vu khống đe dọa, niêm phong cửa chặn đường, không từ bất cứ việc xấu nào, hại hấn nhất đại anh vương, trở nên điên điên khùng khùng. Các người còn ngại không đủ, đặt bẫy, một lòng lấy tính mệnh của hấn. Đường triều Hoàng thượng, luôn miệng nói cái gì trung hiếu nhân nghĩa, sở tác sở vi lại khắp nơi tương phản. Vì phạm Tiên Hoàng di huấn, là vì bất trung; vu hãm thân sinh thúc phụ, là vì bất hiếu; mưu hại diên người, là vì bất nhân; giá họa chợ tiểu dân, là vì bất nghĩa; bất trung như thế bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, vẫn xứng làm cái gì Đại Minh triều Hoàng đế...”

Nàng gặp Yến Vương thảm trạng, phần nộ đã lâu, lúc này quên hết tất cả, một hơi nói ra suy nghĩ trong lòng, lời lẽ sắc bén chỗ hướng, chính là hoàng đế đương triều Chu Doãn Văn. Chúng quan lại vừa sợ vừa giận, cùng kêu lên hét lớn: “Phản, phản, lẽ nào lại như vậy...”

Nhạc Chi Dương bóp một cái mồ hôi lạnh, Chu Vi ngày thường dịu dàng Xung Hòa, giờ này khắc này, lời lẽ sắc bén bén nhọn như vậy, kinh ngạc sau khi, lại cảm giác lo lắng. Nhưng gặp Lãnh Huyền sắc mặt âm trầm, ánh mắt không chừng, sợ hấn nổi lên, thầm vận huyền công, chỉ đợi Lãnh Huyền xuất thủ, lập tức nhảy xuống, mang đi Chu Vi, Yến Vương,

toàn bộ giết ra Bắc Bình, đào vong Đại Ninh, về phần sau đó thành bại, kia cũng bất chấp.

Chu Vi tùy ý chửi rửa, toàn không để ý tới, ánh mắt đảo qua đám người, rơi trên người Từ Phi, kêu lên: “Tứ tẩu!”

Từ Phi sững sốt một chút, Lãnh Huyền chỉ sợ lộ hãm, trong tay áo vung ra một chỉ, giải Từ Phi huyết đạo. Từ Phi hung hăng nguýt hằm một cái, chạy tiến lên, cùng Chu Vi một trái một phải đỡ dậy Yến Vương. Chu Vi nói ra: “Tứ tẩu, chúng ta về vương phủ.” Từ Phi cảm kích không hiểu, dùng sức chút đầu.

Con vịt đã đun sôi bay, tạ quý tức hỗn hển, kêu lên: “Chửi bới Thánh thượng, phải bị tội gì?” Nói một tay án đao, hướng Lãnh Huyền nháy mắt.

Lãnh Huyền cả đời duy Chu Nguyên Chương chi mệnh là từ, như ừng như chó, gian xảo tàn nhẫn cũng có, quyết đoán chi tài hoàn toàn không có, thấy một lần Chu Vi ra mặt, chưa phát giác lâm vào lưỡng nan. Tiểu công chúa dịu dàng bình thản, Lãnh Huyền rốt cuộc hiểu không qua, bây giờ cường ép ra mặt, ngôn từ đại nghịch bất đạo, vô luận như thế nào cũng không giống tính tình của nàng, phía sau nhất định có người làm chỗ dựa. Ngày đó mang đi Chu Vi chính là Lương Tư Cầm, bây giờ tiểu công chúa khỏi hẳn không nói, võ công tiến thêm một tầng, ngoại trừ Tây Thành chi chủ, những người khác đoạn tiếc rằng này có thể vì, nếu như Lương Tư Cầm chính là Chu Vi chỗ dựa, một kích phía dưới, không ai có thể ngăn cản.

Vừa nghĩ đến đây, Lãnh Huyền mồ hôi lạnh chảy ra, cố giữ vững trấn định, nhàn nhạt nói ra: “Tạ đại nhân có chỗ không biết, Bảo Huy công chúa là bệ hạ trưởng bối, bệ hạ đối nàng luôn luôn lễ nhượng, cô cô oán trách chất nhi hai câu, giống như cũng không tính được cái gì đại nghịch bất đạo trọng tội.”

Hắn bỗng nhiên chuyển ý, trương, tạ chư quan đều là ngạc nhiên, Trương Bính thấp giọng nói ra: “Lấy công công góc nhìn?” Lãnh Huyền trầm ngâm nói: “Yến Vương chật vật như thế, xác nhận thật điên không thể nghi ngờ, theo ta nhìn, thả hắn hồi phủ, cũng không nổi lên được cái gì sóng lớn.” Trương Bính mặt lộ vẻ khó khăn, tạ quý nhỏ giọng nói ra: “Thả hổ dễ dàng bắt hổ khó, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất...”

Lãnh Huyền hừ một tiếng, nói ra: “Việc này lão nô một mình lãnh trách nhiệm, công chúa nói cầu thả lý không cầu thả, Yến Vương là Tiên Hoàng huyết mạch, đạo Tương vương vết xe đổ, có hại bệ hạ nhân đức.”

Lãnh Huyền hai triều lão thần, Chu Doãn Văn sau khi lên ngôi, đối với hắn nể trọng quá sâu, chúng quan ninh bộ còn sợ không kịp, nghe xong lời này, không nói thêm gì nữa, mắt nhìn lấy Từ Phi, Chu Vi một trái một phải, vịn Yến Vương đi ra chợ, thẳng đến vương phủ. Chu Lệ cao lớn khôi vĩ, ba người sóng vai hành tẩu, càng có vẻ hai nữ tử nhỏ yếu có thể yêu. Đám người vô cùng thở dài, đồng đều nghĩ: “Yến Vương uy chấn phương bắc, bây giờ điên điên khùng khùng, cần nhờ nữ nhân cứu mạng. Thật đáng buồn nhưng mãi, chớ vì đó rất.”

Trở lại vương phủ, Nhạc Chi Dương cùng Đạo Diễn cũng sau đó đuổi tới. Trịnh Hòa gặp Yến Vương thăm trạng, vội vàng chào hỏi nô bộc tiến lên nâng.

Chu Lệ cúi đầu, hữu khí vô lực, mặc cho đám người bài bố, một đường đi vào nội thất.

Sắp xếp cẩn thận Chu Lệ, Từ Phi bình phong mở đám người, chợt hướng Chu Vi quỳ xuống, nước mắt tuôn ra hai mắt, cuống quýt dập đầu. Chu Vi cuống quýt đưa nàng đỡ dậy, nói ra: “Tứ tẩu, người làm gì?”

Từ Phi toàn thân run rẩy, nhìn lại Yến Vương một chút, trên mặt khủng hoảng không đi: “Bảo Huy, hôm nay không phải người, Vương gia hẳn,

hắn chỉ sợ chết tại nhỏ nhân thủ...” Sau sợ lên, che mặt khóc rống, Chu Vi cũng bồi tiếp rơi lệ.

Nhạc Chi Dương, Đạo Diễn đứng thẳng một bên, đều mang tâm tư, Đạo Diễn cảm giác thảm thiết mình chủ nổi điên, chí khí khó thù, Nhạc Chi Dương cùng Yến Vương giao tình không sâu, nhưng vừa nghĩ tới ngày đó rơi vào Chu Nguyên Chương cạm bẫy, muôn ngựa im tiếng, độc hữu Chu Lệ đứng ra, trượng nghĩa nói thẳng, Nhạc Chi Dương thân ở ngoài điện, nghe được nhất thanh nhị sở, tuy chỉ rải rác mấy lời, cũng đủ khắc sâu trong lòng ngũ tạng. Nếu không, nhưng bằng Lương Tư Cầm mời, hắn cũng quyết sẽ không lợi cái này một đám vùng nước đục, mắt thấy Yến Vương thảm trạng, thương hại sau khi, cảm thấy phiền muộn.

Từ Phi, Chu Vi ôm đầu rơi lệ, tiếng khóc bi thiết, quanh quẩn một phòng. Yến Vương hai mắt ngốc trệ, trái nhìn một cái, nhìn bên phải một chút, rất cảm giác không thú vị, đổ vào đầu giường, không đồng nhất trận lại hắn tiếng nổ lớn.

Đám người lui ra khỏi phòng, Từ Phi lau nước mắt, nói với Chu Vi: “Bảo Huy, người cũng mệt mỏi, hôm nay liền lưu tại nội viện, ta tỷ muội nhiều ngày không thấy, cũng nên hảo hảo tâm sự.”

Chu Vi mặt lộ vẻ khó xử, nhìn trộm nhìn về phía Nhạc Chi Dương. Từ Phi cỡ nào thông minh, sớm đã nhìn ra huyền cơ, nói ra: “Vui tiên sinh cũng không phải ngoại nhân, ta bàn giao xuống dưới, tiên sinh xuất nhập nội viện, nhất định không người ngăn cản.” Chu Vi bị nàng khám phá tâm sự, nhất thời hai gò má nhiễm hà, ngượng ngùng khó đề nén, cúi đầu, không dám đối mặt đám người.

Nhạc Chi Dương không tiện ở lâu, lập tức cáo từ. Từ Phi gọi đến Trịnh Hòa, đem hắn dẫn tới khách phòng nghỉ ngơi.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 124 : Chương 124: Phức Tạp (Một)

Chương 124: Phức tạp (một)

Màn đêm buông xuống không nói chuyện, Nhạc Chi Dương nằm ở trên giường, đầy bụng tâm sự, lăn lộn khó ngủ, canh năm Thiên Phương mới chìm vào giấc ngủ, tỉnh lại đã là giờ Thìn. Thế là rửa mặt một phen, kính hướng trong vương phủ viện đi đến.

Quả như Từ Phi lời nói, trong phủ nam nữ, thấy hẵn một phái cung kính, xuyên cửa sang tên, hoàn toàn không có ngăn cản. Nhạc Chi Dương hỏi rõ Chu Vi chỗ, dạo bước tiến về, xuyên qua một đạo nguyệt môn, chợt nghe tiếng đàn lãnh tịch, bách chuyển thiên hồi, theo tiếng đi đến, vòng qua tạp đậu phụng cây, chợt thấy một gian thủy tạ, Chu Vi ngồi tại mép nước, thân ảnh linh đình, tiện tay gảy dây đàn.

“Tay không nên tâm.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” cổ cầm đại kị!”

Chu Vi quay đầu trông lại, mặt ủ mày chau, khác biệt không ý cười. Nhạc Chi Dương ngồi xuống, tay trái ấn dây cung, gảy một chi « say thái bình », làn điệu vui sướng, khôì hài thoải mái.

Chu Vi nghe xong từ khúc, đột nhiên nói: “Nhạc Chi Dương, xin lỗi!”

“Cớ gì nói ra lời ấy?” Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy kinh ngạc.

“Tất cả đều bởi vì ta, người mới liên lụy vào.” Chu Vi hình dung đắng chát, “Ta là chẳng lành người, người đi theo ta sẽ chỉ chịu khổ.”

Nhạc Chi Dương một chút trầm mặc, thở dài: “Người không bỏ xuống được thân nhân, ta cũng không bỏ xuống được người.”

“Không bỏ xuống được thì sao?” Chu Vi chuyển qua ánh mắt, kinh ngạc nhìn qua mặt nước, “Xem bọn hắc cốt nhục tương tàn, ta lại một chút biện pháp cũng không có.” Nói mặt mày phiếm hồng, con người chớp động lệ quang.

“Người sống một đời, như thế nào mọi chuyện như ý?” Nhạc Chi Dương nhẹ nhàng vuốt ve thiếu nữ mái tóc, “Chúng ta còn sống, cũng là đủ rồi!”

Chu Vi cúi đầu nói ra: “Còn sống, thật mệt mỏi.”

“Nếu là mệt mỏi, ngủ một giấc liền tốt!”

“Cõi mộng không thể ở lâu.” Chu Vi nhẹ nhàng lắc đầu, “Chỉ muốn tỉnh, liền có phiền não.”

“Vô luận như thế nào phiền não, ta đều sẽ canh giữ ở bên cạnh người.”

Chu Vi thân thể run lên, ngẩng đầu trông lại, hai hàng thanh lệ theo gương mặt trượt xuống. Nhạc Chi Dương trong lồng ngực chua chua, duỗi ra hai tay, đưa nàng ôm vào trong ngực.

Hai người dựa sát vào nhau nước bên cạnh, mang tâm sự riêng. Qua nửa ngày, chợt nghe tiếng bước chân vang, Nhạc Chi Dương buông ra Chu Vi, đảo mắt nhìn lên, Đạo Diễn, Trịnh Hòa vội vàng chạy đến.

Nhạc Chi Dương đứng dậy chào hỏi: “Trịnh công công, Đạo Diễn đại sư.”

“Tình thế không ổn.” Đạo Diễn nói nói, ” Lãnh Huyền phái người đến, chỉ tên muốn gặp công chúa.”

Chu Vi sắc mặt trắng bệch, Nhạc Chi Dương nắm chặt tay nàng, khẽ lắc đầu. Chu Vi tâm thần hơi định, nói ra: “Người ở đâu đây?”

“Vương phủ chính điện.” Đạo Diễn trả lời.

Chu Vi nói ra: “Mang ta đi!”

Trịnh Hòa cúi người hành lễ, đi đầu dẫn đường. Đám người khúc chiết đi vào chính điện, hai cái tiểu thái giám ở tại trước điện, đi tới đi lui, thần sắc hoảng loạn, gặp Chu Vi, đều là vui mừng, cùng nhau hành lễ nói: “Công chúa điện hạ!”

Chu Vi chú mục hai người, đối bên trái thái giám nói ra: “Lý nặng chiếu?” Tiểu thái giám sững sờ, vội nói: “Chính là tiểu nhân.” Chu Vi lại đối một cái khác thái giám nói nói, ” hoa rừng?” Cái kia thái giám cũng là thụ sủng nhược kinh, liên tục cúi người gập đầu.

Hai người này đều là Lãnh Huyền thủ hạ gã sai vặt, mặc dù tại hoàng thành chấp sự, làm sao phẩm cấp quá thấp, cùng Chu Vi cũng không duyên gặp mặt mấy lần, bất ngờ tiểu công chúa thế mà nhớ kỹ nhà mình danh hào, nhất thời nói năng lộn xộn, ừ a a nửa ngày, mới nhớ tới ý, lý nặng chiếu lấy ra một phong thiệp mời, cung cung kính kính đưa lên.

Chu Vi mở ra phong thư, nhìn lướt qua nói ra: “Lãnh công công hẹn ta ngày mai tại ngọc tuyến hồ Kim Long đình gặp mặt?”

“Rõ!” Hoa rừng cung kính nói, ” Lãnh công công còn nói, bản đích thân từ bái phỏng, tiếc rằng tục vụ quấn thân, đặc lệnh tiểu nhân thay hăn tạ tội.”

Chu Vi nhú nhú mày, đang muốn nói chuyện, Nhạc Chi Dương giành nói: “Công chúa có việc gì mang theo, khó mà tiến về, còn xin hai vị hồi báo Lãnh Huyền.”

Lý, hoa hai người nhìn nhau, lý nặng chiều chần chờ nói: “Lãnh công công nói, công chúa nếu như không đi, ngày mai buổi trưa ba khắc, hân thân đẹp trai đại quân đến mời.”

Đám người đổi sắc mặt, Trịnh Hòa quát: “Làm càn, Lãnh Huyền một tên thái giám, dám can đảm bức hiếp công chúa?”

“Không dám!” Hoa rừng cung kính đáp nói, ” Trịnh công công một tên thái giám, không phải cũng hô to gọi nhỏ a?”

Trịnh Hòa giận dữ, cần phản bác, Chu Vi hướng hân nháy mắt, bình tĩnh nói: “Hai vị chuyển cáo Lãnh công công, ngày mai buổi sáng, ta nhất định đi gặp.”

Hai tên thái giám vui mừng nhường mảy, hát cái ầy, quay người muốn đi, Chu Vi đột nhiên nói: “Chậm rãi.”

Hai người ứng thanh dừng bước, Chu Vi quay đầu lại nói: “Trịnh công công, lấy chút vàng bạc, thưởng cho hai vị công công.”

Trịnh Hòa lòng tràn đầy không muốn, lăm bầm hai tiếng, lấy thuộc hạ mang tới thưởng ngân, đuổi hai tên thái giám rời đi.

Đạo Diễn đưa mắt nhìn thái giám đi xa, cau mày nói: “Công chúa điện hạ, sẽ không tốt hội. Lãnh Huyền muốn cưỡng ép người, bức bách Ninh Vương đi vào khuôn khổ!”

Chu Vi thở dài: “Ta nếu không đi, Lãnh Huyền há không gặp được tiến đánh Yến Vương phủ lấy có?”

Đạo Diễn nhíu mày, tình thế khó xử, chợt nghe Nhạc Chi Dương nói ra: “Nước tới đất ngăn, binh tới tướng đỡ, việc đã đến nước này, ta theo nàng đi một lần.”

“Không thành!” Chu Vi nói nói, ” người cùng Lãnh Huyền có thù, gặp mặt, hẳn chỗ này chịu buông tha người?”

“Yên tâm.” Nhạc Chi Dương cười cười, “Ta tự có biện pháp trị hẳn.”

Chu, đạo hai người nửa tin nửa ngờ, Đạo Diễn đành phải nói ra: “Tiên sinh chịu đi, không thể tốt hơn, công chúa thân hệ đại cục, vạn vạn không cho sơ thất.”

“Ta để ý tới.” Nhạc Chi Dương nói.

Đạo Diễn gặp hẳn tràn đầy tự tin, trong lòng buồn bực, lại nghĩ thế người máy biến nhiều nhiều, có lẽ có diệu kế cũng chưa biết chừng, lập tức thở dài một hơi, lại không ngôn ngữ.

Ngày hôm đó không nói chuyện, ngày kế tiếp giờ Mão, Lãnh Huyền phái người tới đón. Chu Vi áo xanh đồ hộp, Nhạc Chi Dương cũng giặt sợi râu, lấy diện mục thật sự gặp người. Đạo Diễn gặp hẳn khinh thường, trong lòng âm thầm cô, thế nhưng là lúc nghèo thế bách, cũng không cái khác mưu kế, chỉ có đem hi vọng ký thác vào trên thân hai người.

Lý nặng chiếu cùng hoa rừng nhận ra Nhạc Chi Dương, thấy hẳn một mặt kinh ngạc, ngọc chỉ chốc lát, mới trước mắt dẫn đường.

Một đoàn người thừa kiệu cưỡi ngựa, quần đường phố xuyên thành, chợt thấy một mảnh sóng biếc, chừng trăm khoảnh lớn nhỏ, lưng theo một đoạn thành quách, xa xa nhìn lại, ba quang liễm diễm, hạm đậm Tinh La, bay lương như hồng, cá chép vọt sóng, Chu Vi cùng Nhạc Chi Dương tâm thanh mắt thoải mái, vạn không ngờ được, Bắc Bình thành vạn trượng hồng trần, lại giống như hứa thanh u chỗ.

Mười mấy tên vệ binh thủ ở bên hồ, nhìn thấy hai người, lập tức có người tiến lên, chặn đứng ngựa, dẫn hai người lên một tòa thủy tạ. Thủy tạ kéo dài khúc chiết, hai bên hoa sen thịnh phóng, đỏ trắng tôn nhau lên,

chuồn chuồn đứng thẳng, bỗng nhiên một con chim bói cá cướp nước bay qua, tạo nên từng cơn sóng gợn, tựa như giai nhân lúm đồng tiền.

Đi một nén nhang công phu, tới gần giữa hồ đảo nhỏ, một tòa bát giác trúc đình ngụy nhiên đứng vững, đình sừng điêu khắc Kim Long, ngẩng đầu phần nộ, sinh động như thật, đình bên cạnh một bộ guồng nước khoan thai chuyển động, mang theo cơ quan, hấp thu nước hồ, lại từ miệng rồng phun ra ngoài, hóa thành tám đạo màn nước, tí tách lại trở về trong hồ.

Lãnh Huyền đứng tại trong đình, mặt hướng nước hồ, thân ảnh còng xuống, Đại Giác Tôn Giả, Phù Tang đạo nhân canh giữ ở ngoài đình, Đại Giác gặp hai người, cúi đầu hành lễ, Phù Tang đạo nhân nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, khô héo khuôn mặt ẩn hàm nộ khí.

“Công chúa điện hạ!” Lãnh Huyền quay đầu, hạ thấp người hành lễ, hai mắt liếc nhìn Nhạc Chi Dương, khóe mắt có chút co rúm, bộc lộ mấy phần không vui.

“Lãnh công công.” Chu Vi lãnh đạm nói nói, ” người tìm ta có việc a?”

“Cổ nhân gặp lại, nói vài lời nhàn thoại.” Lãnh Huyền ngón tay nước hồ, “Cái này một mảnh nước hồ nguồn gốc từ Ngọc Tuyền Sơn, sơn tuyền mát lạnh, trăm năm không kiệt, trong hồ sở sinh hoa sen, vốn là lấy từ Thiên Trúc, trong hồ nuôi chi cá, cũng là các quốc gia cống hiến. Năm đó Đại Nguyên Hoàng đế từng ở chỗ này ngắm hoa thưởng cá, đăng thuyền thả câu, sinh ca lưu yến, mấy tháng không dứt, trên mặt hồ phiêu đầy son phấn dầu bôi tóc, dưới hồ rơi mất vô số trâm hoa, đáng tiếc hưng vong bỗng nhiên, cảnh còn người mất, khi đó vô hạn phồn hoa, về sau lại cũng không nhìn thấy .”

Lãnh Huyền nói chuyện thời điểm, Nhạc Chi Dương dò xét bốn phía, nghiêng tai lắng nghe, nhưng cảm giác trong hồ nước có phần có động tĩnh, cẩn thận nghe xong, lại là hô hấp thanh âm, nhẹ mảnh kéo dài, không chỉ

một người. Nhạc Chi Dương làm bộ thường thức hoa sen, quét mắt nhìn lại, nhưng gặp lá sen chỗ sâu, nước xanh phía dưới, dài nhỏ lơ lửng chìm nổi không chừng, Nhạc Chi Dương trong lòng hiểu rõ: “Già thiện kê gian hoạt, lại trong hồ mai phục nhân thủ?” Lập tức cất giọng nói, “Đông xả tây kéo, nói gì không hiểu, già thiện gà, người hện chúng ta có gì muốn làm?”

Lãnh Huyền lườm hắt một cái, tức giận nói: “Ai hện người rồi?”
Hương cái bàn một chỉ, đổi một khuôn mặt, vừa cười vừa nói, “Công chúa mời ngồi!”

Chu Vi chần chờ một chút, từ từ ngồi xuống. Nhạc Chi Dương khoanh tay đứng tại nàng bên cạnh, túc hạ bất đình bất bát, khí thế không buông không kín, thế nhưng là hướng chỗ ấy vừa đứng, lại như vực sâu đỉnh núi cao sừng sững, đủ để ngăn chặn đến từ bất luận cái gì phương hướng thế công.

Lãnh Huyền thấy thế, trong mắt lóe lên một vẻ kinh ngạc, ngồi xuống, chậm rãi nói ra: “Lão nô thuở nhỏ vào cung, trải qua hai triều hưng vong. Đại Nguyên hưng thịnh thời điểm, binh mã tinh mạnh, cổ kim vô song, nhưng bởi vì thủ túc tương tàn, Hoàng tộc suy vi, quyền thần đương đạo, nhiễu loạn triều cương, cuối cùng thiên hạ đại loạn, quần hùng cùng nổi lên, không đủ trăm năm liền biến thành chó nhà có tang. Cái này ở giữa núi tây biến máu khó mà nói hết, chỉ cái này một tòa Bắc Bình, liền bị công phá ba lần, đồ dưới đao, oan hồn vô số, thẳng đem mảnh này nước hồ cũng nhuộm đỏ.”

Chu Vi nghe được buồn bã, thở dài: “Chỉ muốn đánh trận, luôn luôn bách tính gặp nạn.”

“Công chúa minh giám.” Lãnh Huyền khiêu lên ngón tay cái, “Đại Nguyên chi vong, nguyên nhân chính là triều đình mềm yếu, chư vương, quyền thần có thể sính gian mưu. Bệ hạ hấp thu giáo huấn, cố hữu tước bỏ thuộc địa tiến hành, trong chư vương, yến, tuần, thà, đủ tứ vương mạnh

nhất, tuần, Tề nhị vương đã bó tay, Yến Vương điên điên khùng khùng, không đáng để lo, chỉ còn lại Ninh Vương một cái, hẳn coi là công chúa đã chết, đối bề hạ có lời oán thán, công nhiên kháng chỉ, không chịu hồi kinh. Lão nô phụng chỉ bắc đến, một là bắt Yến Vương, hai là thuyết phục Ninh Vương, trước một sự kiện thành một nửa, sau một chuyện không, chỉ sợ còn muốn nhờ công chúa điện hạ.”

Chu Vi cười lạnh nói: “Lãnh công công, người phải dùng ta đến bức hiếp ca ca.”

“Bức hiếp hai chữ quá nặng.” Lãnh Huyền quý bí cười một tiếng, “Lấy thiên hạ thương sinh vi niệm, công chúa cũng nên thuyết phục Ninh Vương. Nếu như vọng động can qua, ngọc thạch câu phần, người là hẳn bào muội, khi đó cũng thoát không khỏi liên quan.”

Chu Vi sắc mặt tái nhợt, cắn môi, cúi đầu không nói. Nhạc Chi Dương nhàn châu xoay động, cười nói: “Nói như vậy, cái gọi là ngắm hoa xem cá, bất quá là cái cạm bẫy?”

Lãnh Huyền hừ một tiếng, trầm mặt nói: “Ta từ cùng công chúa nói chuyện, người chen miệng gì? Nhạc Chi Dương, người tội danh không ít, khi quân vong thượng, khinh nhờn phi chủ, vượt ngục chạy trốn, mạo phạm quan sai. Tùy tiện, đều là chặt đầu tội danh, hừ, lão phu ra lệnh một tiếng, bảo người sống chết lưỡng nan.” Một bên nói, một bên nhìn thấy Chu Vi, mày trắng hạ già mắt lạnh lùng, có chút ít ý uy hiếp

Nhạc Chi Dương cười lạnh, đang muốn chế giễu lại, Chu Vi khoát tay áo, ngẩng đầu nói ra: “Lãnh công công, người là Tiên Hoàng tâm phúc, lý khi biết: Tiên Hoàng thuở nhỏ cơ khổ, bình sinh tâm nguyện, chính là hi vọng huynh đệ hiếu đễ, tử tôn hòa thuận, chỉ sợ hậu đại như hẳn chịu khổ gặp nạn, chớ nói chi là người lừa ta gạt, cốt nhục tương tàn. Bây giờ bề hạ không biết phạm vào cái gì đục, càng muốn trái với Tiên Hoàng di chế, san bằng phiên vương, lấn Lãng thúc cha, các ca ca chết thì chết, nhốt thì nhốt,

lớn tốt một cái Hoàng gia, huyền não chia năm xẻ bảy, Lãnh công công, người nhất hiểu phụ hoàng tâm ý, vì sao liền không khuyên một chút bệ hạ, để hần an an ổn ổn, không muốn như thế giày vò.”

“Công chúa đánh giá cao lão nô.” Lãnh Huyền thở dài một hơi, sắc mặt rất là âm trầm, “Lão nô thân là thái giám, bất quá khuyển mã hạng người, hết thấy nghe lời răn rập. Tiên Hoàng tại thế, ta nghe hần, bệ hạ đăng cơ, ta nghe theo bệ hạ. Trước bỏ thuộc địa lợi và hại, lão nô kiến thức nông cạn lậu, không dám nhiều lời, nhưng ở trước khi rời kinh thụ bệ hạ nhắc nhở, lần này bắc đến, cần phải san bằng Yến, Ninh hai phiên, công chúa thức thời, thuyết phục Ninh Vương tốt nhất, nếu như không thể, bệ hạ thế tất nghiêng binh tiến đánh Đại Ninh. Đại Ninh tái ngoại cô thành, cấp đường dựa vào nội địa, tung có mấy vạn tinh binh, cũng không chịu nổi triều đình một kích.”

“Vốn là đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp.” Chu Vi nhìn nước hồ, trong mắt hết sức không mang, “Trước kia ta đọc Tào Tử Kiến « bảy bước thơ », tổng cảm giác khó được chân ý. Cho đến hôm nay, ta mới hiểu được kia trong thơ đau đớn, cắt da cắt thịt, khoét tâm thấu xương, nhà đế vương, vì quyền thế phú quý, thật sự là cái gì cũng bất chấp.”

“Sinh ở nhà đế vương, liền có đế Vương gia trách nhiệm, lệnh huynh nhất thời hồ đồ, chưa bần đủ hãm sâu, người tốt nhất viết một lá thư, khuyên hần lạc đường biết quay lại, sớm ngày vào kinh thành, chờ đợi xử lý.”

“Xử lý?” Chu Vi chuyển qua ánh mắt, lạnh lùng nhìn qua Lãnh Huyền, “Tựa như ngũ ca, nhốt vào đại lao, cầm tù cả đời?”

“Chu vương khác biệt.” Lãnh Huyền nói nói, ” hần mưu phản trước đây, phản dấu vết đã lộ, tăng thêm năm đó cấu kết Tấn vương, mưu đồ soán vị, nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt, không có làm tức ban được chết, đã là bệ hạ nhân từ.”

“Bệ hạ có thể hay không cầm tù ca ca?” Chu Vi hỏi.

Lãnh Huyền nghĩ nghĩ, trầm ngâm nói: “Hắn kháng chỉ bất tuân, có lẽ có nhỡ trừng phạt, đóng lại hai ngày thì cũng thôi đi.”

Chu Vi chú mục Lãnh Huyền, trên dưới dò xét, Lãnh Huyền gập nòng ánh mắt dị dạng, tăng hắng một cái, nói ra: “Công chúa điện hạ, người có gì cao kiến?”

“Ta không tin được người.” Chu Vi dùng sức lắc đầu, “Tứ ca, ngũ ca, như đại ca, đều là Hiếu Từ hoàng hậu nuôi lớn, xem như bệ hạ ruột thịt thúc phụ, bọn hắn cũng khó thoát tai ương. Ca ca chỉ là bình thường phi tần sở sinh, cùng bệ hạ giao tình rất cạn, một khi vào kinh, tất vì bệ hạ xem như tấm gương, giết gà dọa khỉ, đe dọa chư vương.”

Lãnh Huyền ứng thanh ngạc nhiên, Nhạc Chi Dương cũng thấy ngạc nhiên, Chu Vi luôn luôn ngây thơ, khẩn yếu quan đầu đúng là như thế mình bạch. Lãnh Huyền nhất thời tiếp không lên nói đến, ho khan hai tiếng, nói ra: “Bệ hạ luôn luôn công chính vô tư, sao lại...”

“Vô tư?” Chu Vi nhẹ hừ một tiếng, “Hôm qua trong chợ, người bày bày rập, muốn đem Tứ ca đưa vào chỗ chết. Cái gọi là tước bỏ thuộc địa, gọt đến gọt đi, đơn giản vì bệ hạ quyền thế của mình.”

“Công chúa nói quá lời...” Lãnh Huyền khẩn cấp giải thích, Chu Vi động thân đứng lên, duệ âm thanh nói ra: “Lãnh công công, ta bản tính hiền độ, nhưng chăm sóc Tiên Hoàng, mưa dầm thấm đất, cũng kiến thức không ít hiểm ác. Ai, chỉ bất quá, ta thà rằng tự phong tự bế, không muốn đánh đay lòng tin tưởng. Chuyện cho tới bây giờ, ta cũng đã hiểu, ca ca hồi kinh, không tù tức tử, ta thân là bào muội, há có thể đưa hắn vào hiểm địa?”

Nhạc Chi Dương nghe những lời này, hận không thể gõ nhịp gọi tốt. Lãnh Huyền trên mặt lại dâng lên một cỗ tử khí, cười the thé hai tiếng, cắn răng nói ra: “Công chúa điện hạ, chuyện này không phải do người, làm

được cũng được, không được cũng phải đi, không khai an bình vương, người đừng muốn rời đi nơi đây.”

“Chiêu an?” Chu Vi cười lạnh, “Thổ phỉ a? Sơn tặc a? Lãnh Huyền, người đừng quên, ca ca là phụ hoàng chỗ phong, hàng thật giá thật phiên vương.”

“Bầu trời không có hai mặt trời, người không hai chủ.” Lãnh Huyền da mặt đỏ lên, “Tiên Hoàng đã đăng cơ vui, đương kim bệ hạ mới là thiên hạ chung chủ. Ninh Vương khư khư cố chấp, phiên vương làm không được, mạng nhỏ mà cũng khó đảm bảo.”

Lãnh Huyền ánh mắt chiếu tới, một cỗ sát khí tràn đầy trúc đình. Chu Vi biến sắc, Nhạc Chi Dương vượt tiến lên đây, khoan thai ngồi xuống, nắm lên vài viên hạt dưa, cười hì hì bên cạnh gặm vừa nói: “Già thiện gà, người muốn động võ, ta đến phụng bồi.”

“Cút sang một bên!” Lãnh Huyền giận nói, ” Hoàng gia đại sự, há lại cho tiểu tử người xen vào?”

“Nói rất đúng!” Nhạc Chi Dương cười ha ha một tiếng, nhặt lên một hạt hạt dưa, thỉnh linh vèo bắn ra, lần này dùng tới “Động Tiêu Chi”, hư hư thật thật, xuất thủ hoàn toàn không có dấu hiệu. Lãnh Huyền ngăn cản không kịp, mắt nhìn lấy hạt dưa bay ra đảo nhỏ, không có vào lá sen chỗ sâu.

Phốc, bọt nước bắn tung toé, Diệp sen chột phân, rầm rầm chui vào một cái đầu người, thân mang cá mập da nước dựa vào, toàn thân ướt đầm, rút ra trong miệng lô quân, che lấy cổ họng, kết phun ra một hạt hạt dưa.

Chu Vi hết sức hãi dị, Nhạc Chi Dương lại cười ha ha, nói ra: “Tốt một con cá lớn.”

Lãnh Huyền âm mưu bại lộ, sắc mặt âm trầm, kia mai phục người nhìn qua hẳn một mặt hoảng sợ. Lãnh Huyền hừ một tiếng, khua tay nói: “Xuân tài, đều đi ra đi!”

Rầm rầm, trong hồ nước, Diệp sen hạ nhảy lên ra hơn mười người đến, cử động mau lẹ bình tĩnh, nghe khí cơ lưu chuyển, đều là nội ngoại kiêm tu hảo thủ.

“Những người này là ta nhiều năm huấn luyện tử sĩ, từng cái lấy một chống trăm.” Lãnh Huyền xem xét Nhạc Chi Dương một chút, “Tăng thêm ta cùng Đại Giác, Phù Tang, xin hỏi người có mấy phần thắng?”

“Một điểm không có.” Nhạc Chi Dương thuận miệng liền đáp.

Lãnh Huyền khẽ giật mình, trong lòng âm thầm cô: Tiểu tử này nhất quán cường hạng, dùng cái gì cúi đầu chịu thua, trong miệng lại nói: “Người biết liền tốt, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trời, tránh khỏi có nhiều thương tổn.”

“Già thiếu gà.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” ta hỏi người một sự kiện.”

“Cái gì?” Lãnh Huyền nhăn lại mày trắng.

“Ta cùng công chúa, ngày đó vì sao có thể ra cấm thành? Một đêm kia, cấm thành bên trong lại xảy ra chuyện gì?”

Lãnh Huyền ứng thanh động dung, không tự kìm hãm được tả hữu nhìn một cái, khàn giọng nói: “Hẳn là hẳn...”

“Hẳn cái gì?” Nhạc Chi Dương cười hỏi lại.

“Cáo mượn oai hùm!” Lãnh Huyền tâm thần bất định, “Ta vậy mới không tin, hẳn nhân vật bậc nào, sẽ vì người tiểu tử này một lại ra mặt!”

“Nếu là không tin, thử một lần liền biết.” Nhạc Chi Dương cười cười, “Liền sợ người lão thiến gà không có lá gan này.”

Lãnh Huyền da mặt trướng lên, một cơn lửa giận ở trong lòng bốc lên, nghĩ muốn phát tác, lại cảm giác chần chờ. Hắn đối Lương Tư Cầm đã kính lại sợ, nơi đây nhân thủ tuy nhiều, thật đấu, cũng ngăn không được hắn nhẹ nhàng một kích. Nhất có thể trách chính là, Lương Tư Cầm nhất đại cao nhân, vì sao lọt mắt xanh tại Nhạc Chi Dương cái này lưu manh vô lại, Lãnh Huyền suy nghĩ nát óc, cũng nghĩ không thông, bất quá thà rằng tin là có, Lương Tư Cầm đã có thể từ cấm trong thành mang đi Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi, không hẳn sẽ không ẩn thân chỗ tối, che chở cái này một đôi thiếu niên nam nữ.

Lãnh Huyền do dự, nhìn khắp bốn phía, nước xanh sâu lưu, Diệp sen cao vút, gió nhẹ như có như không, trong yên tĩnh lộ ra mấy phần quỷ dị. Lãnh Huyền hơi ổn định tâm thần một chút, cất giọng hỏi: “Hắn ở đâu?”

Nhạc Chi Dương khấp lợ đang nói: “Người nói ở đâu, hắn liền ở đâu?”

Nghe lời này, Lãnh Huyền càng thêm do dự. Hắn võ công rất cao, tâm địa cũng hung ác, mưu trí tính toán lại không phải dài. Nhạc Chi Dương hư hư thật thật, càng phát ra làm hắn nhìn không thấu, thế nhưng là mưu đồ một trận, bạch bạch thả đi hai người, Lãnh Huyền lại không cam tâm, liếc mắt thấy hướng Chu Vi, gặp nàng thần sắc mê mang, không khỏi trong lòng khê động, xông miệng hỏi: “Công chúa điện hạ, người biết rõ cái này, vì sao muốn đến phó ước?”

Chu Vi đáp: “Ta muốn thuyết phục công công, hóa giải bệ hạ cùng chư vương phân tranh. Nếu không, Hoàng gia cốt nhục tương tàn, Tiên Hoàng dưới cừu tuyền cũng không được an bình.”

“Người ý niệm này không tệ.” Lãnh Huyền cười cười, “Bất quá, người kia cũng đồng ý người a?”

“Người kia?” Chu Vi lại là sững sờ, “Ai nha?”

“Ngầm bên trong bảo vệ người người kia?” Lãnh Huyền khấp lợ đặng nói.

Chu Vi lắc đầu nói: “Ngoại trừ ta cùng Nhạc Chi Dương, cũng không có người nào khác theo tới.”

“Tốt!” Lãnh Huyền vỗ tay cười nói, ” Nhạc Chi Dương, người lúc trước một phen, hơn phân nửa là qua mặt ta đi!”

“Nói rất đúng!” Nhạc Chi Dương cũng cười nói, ” ta chính là qua mặt người lão thiên gà!”

Lãnh Huyền trong lòng thầm mắng, vẫn là chần chờ không quyết. Phù Tang đạo nhân gặp hãn cùng Nhạc Chi Dương tận làm trò bí hiểm, cảm thấy không kiên nhẫn, quát: “Lãnh công công, làm gì cùng hãn đông dài?” Lắc một cái thân, rút vào trúc đình, hô một chương vỗ ra.

Hãn đột nhiên nổi lên, Lãnh Huyền quát bảo ngưng lại không kịp, Phù Tang đạo nhân bàn tay người mang theo phong lôi, đã đến Nhạc Chi Dương dưới sườn.

Nhạc Chi Dương đầu không chuyển, thân bất động, phải tay nhẹ vẩy, đầu ngón tay nghênh tiếp Phù Tang lòng bàn tay, một chọi một phát, như phật năm dây cung. Phù Tang đạo nhân lòng bàn tay nóng lên, trên lòng bàn tay nội kinh một tiết ra, hoàn toàn không bị khống chế, hãn giật nảy cả mình, nhớ tới ngày đó trong khách sạn nếm qua vị đắng, vội vàng thu chương, muốn lui lại, bất ngờ Nhạc Chi Dương biến phát vì theo, nhẹ nhàng một chương vỗ đến, chương lực đi tới, Phù Tang đạo nhân nội kinh tán loạn, chương tùy kinh đi, vòng qua Nhạc Chi Dương, xoát bổ về phía Lãnh Huyền.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 125 : Chương 125: Phức Tập (Hai)

Chương 125: Phức tập (hai)

Lãnh Huyền cảm thấy kinh ngạc, mày trắng hơi dựng ngược lên, Diệpch mình né qua đến chưởng, hai mắt nở trương, nhìn chăm chăm Phù Tang đạo nhân. Phù Tang đạo nhân xấu hổ hết sức, vội vã thu chưởng, nhảy qua một bên.

Không chỉ lạnh, đỡ hai người không hiểu thấu, Nhạc Chi Dương cũng thấy ngoài ý muốn, hấn vung lên võ, bản ý nhiều loạn Phù Tang đạo nhân nội kinh, khiến cho hấn biết khó mà lui, theo nghĩ chó ngáp phải ruồi, vậy mà thay đổi thân hình của hấn, kéo theo hấn chưởng lực, lấy kia chi lực gia tăng Lãnh Huyền chi thân, lấy địch khắc địch, lớn thu thần hiệu, không khỏi nghĩ thầm: “Hắn là đây chính là Lão tiên sinh nói ‘Dĩ Khí Ngự Khí’ a?”

Phù Tang đạo nhân khê động, tử sĩ coi là đánh, nhao nhao xuất thủ. Lãnh Huyền chỉ sợ ngộ thương Chu Vi, mai phục tử sĩ đều là tay không, nhất thời quyền cước nhao nhao, nhanh như mưa rào, chưởng lực nội kinh, thể như cuồng xà loạn vũ, từ tứ phía hướng Nhạc Chi Dương nhảy lên tới.

Nhạc Chi Dương không tránh không né, nhìn không chớp mắt, nhĩ lực đi tới, mọi người tại đây kinh lực lưu chuyển tới lui, giống như hơn mười đầu sơn tuyền dòng suối chảy vào hai lỗ tai, trôi nhập trong tim, tới lui biến hóa, mảy may khó chịu. Lúc này thuận theo thể tới, sử xuất “Phủ Cầm Chưởng”, chọn cầm theo đưa, tay ảnh ngàn trượng, chúng tử sĩ chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể loạn toan, không nhận tự thân khống chế, nội

kình vừa loạn, quyền cước cũng loạn, đến nửa đường, nhao nhao chuyển hướng, chệch hướng Nhạc Chi Dương, ngược lại đánh về phía đồng bạn.

Chỉ một thoáng, kình hô, kêu đau đớn, va chạm, vỡ vụn, đủ loại tiếng vang loạn thành một bầy. Tử sĩ từ tương bác kích, có lão đảo không chừng, có té ngã trên đất, càng có người vì thủ pháp nặng đánh trúng, bay lên không bay ra, phù phù một tiếng ngã vào trong hồ.

Phù Tang đạo nhân vốn định đục nước béo cò, kệp tại mọi người bên trong cho Nhạc Chi Dương một chút hung ác, chợt thấy như thế dị biến, thật là giật nảy mình. Hắn nhiều lần đau khổ, vội vàng thu thể tử, một cái bổ nhào lật ra đình nghỉ mát, rơi xuống mặt đất, lại nhìn bốn phía bừa bộn, không khỏi âm thầm may mắn.

Lãnh Huyền cũng là hãi dị, trước mắt Nhạc Chi Dương, so với khách sạn thời điểm càng thêm lợi hại, cứ tiếp như thế, đến lúc nào mới hết. Mắt thấy Phù Tang đạo nhân táng đảm, Đại Giác Tôn Giả khoanh tay đứng nhìn, mặc cho đối thủ thoát khốn, tự thân còn mặt mũi nào mà tồn tại, nghĩ được như vậy, không lo được thân phận, nâng tay phải lên ngón trỏ, sừ sừ xuất liên tục ba ngón, chỉ phong lạnh duệ, như châm mặc giấy.

Nhạc Chi Dương cảm giác ra phong thanh, không dám thất lễ, “Mộ cổ quyền” sử xuất, quyền kình đụng vào chỉ lực, tiếng như phá trống, ngọt ngọt chói tai. Lãnh Huyền chỉ lực vừa ra, tùy thân mà lên, phát trần lắc một cái, phốc, trắng bóng một đoàn cản trước người, đồng thời đầu ngón tay rung động, chỉ lực im ắng phát ra.

Cái này hai lần nói đến bình thường, lại là Lãnh Huyền cuộc đời tuyệt kỹ “Âm Ma nghiệt chướng”, lấy phát trần vi bình chướng, đã có thể đã thương người, cũng có thể nhiễu loạn đối thủ ánh mắt, “Âm Ma chỉ” thừa lúc vắng mà vào, khó lòng phòng bị.

Nhạc Chi Dương biết đến kịch liệt, trung bình tấn hơi trầm xuống, bàn tay trái đẩy ra, đẩy ra phất trần, hữu quyền gấp đưa, nhắc lên một cổ bão táp, nghênh tiếp vô hình chỉ lực, chỉ nghe xuy xuy mấy tiếng, hai người cách không giao phong, kinh khí bốn phía. Lãnh Huyền nội lực đẩy vào phất trần, đuôi ngựa tơ mỏng khúc chiết như thép, đón gió đại lực vạn vẹo, đâm xuyên “Phủ Cầm Chưởng” lực, thẳng đến Nhạc Chi Dương ngực cái cổ yếu hại.

Nhạc Chi Dương nhắc lên đan điền chi khí, này một tiếng, từ miệng phần môi phun ra. Cái này một ngưng chân khí, thổi từng li từng tí, bắn thanh ruồi, chỗ qua tơ bạc bay loạn, đuôi ngựa hỗn loạn, càng đem phất trần cuốn trở về.

Lãnh Huyền lui lại một bước, xuất liên tục mấy cái, Nhạc Chi Dương huy quyền nghênh tiếp, hai người quyền đến chỉ hướng, bão táp đảo qua trúc đình, lắc trúc trụ kết kết rung động.

Phù Tang đạo nhân thấy thế, hãi dị sau khi, ngẫm sinh độc niệm, nhảy vào trúc đình, năm ngón tay giống như chân gà, chọt hướng Chu Vi cầm ra.

Một trảo này giương đông kích tây, ý tại nhiễu loạn Nhạc Chi Dương trận cước. Chu Vi thân thể hơi lệch, trở tay vẫy một cái, ba quét trúng Phù Tang đạo tay của người cổ tay.

Phù Tang hết sức kinh ngạc, nhận biết Chu Vi đến nay, tiểu công chúa nhất quán yếu đuối, cũng không tập võ dấu hiệu, lúc này đột nhiên xuất thủ, chiêu thức tinh diệu, nội lực kéo dài, giống như xuân tằm nhả tơ, cuốn lấy cổ tay, trực thấu yếu huyết. Phù Tang cổ tay bủn rủn, suýt nữa mà tiết nội kinh, lúc này một tiếng quát khê, thôi phát nội kinh, “Đại Chí Lưu Thần Thông” như sóng lớn trào lên, rót vào Chu Vi thể nội.

Nhiều ngày đến, Chu Vi lấy “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” khứ độc, chọt thấy nội kinh đột kích, chưa phát giác sử ra, âm dương luân chuyển,

tương lai kinh hóa đi non nửa. Làm sao hai người công lực cách biệt quá xa, Phù Tang kinh lực Hồng kinh, không ngừng tràn vào, đồng thời tay trái giơ lên, chụp vào Chu Vi Kiên Tĩnh.

Chu Vi ngực buồn bực, muốn chấn không còn chút sức lực nào, thân thể nghiêng một cái, đang muốn trốn tránh, chợt thấy hậu tâm hơi ẩm, một tay nắm theo tới, nhiệt lưu tùy theo tràn vào, thoáng qua nhất chuyển, hóa đi Phù Tang đạo nhân nội kinh, tiếp theo hướng ra phía ngoài trào lên. Phù Tang đạo nhân hồ khẩu chấn động, năm ngón tay run lên, hắn lấy làm kinh hãi, hốt hoảng rút tay về, định nhãn nhìn lại, Nhạc Chi Dương không biết như thế nào chuyển tới Chu Vi sau lưng, tay trái ấn bên trên tiểu công chúa lưng, tay phải xoát xoát bổ ra, ngăn cản Lãnh Huyền chỉ lực.

Một chiêu này hoàn toàn bất đắc dĩ, nhất tâm nhị dụng, nhất thời lộ ra sơ hở. Lãnh Huyền một chỉ điểm ra, chỉ lực vô ảnh vô hình, xuyên thủng Nhạc Chi Dương chưởng lực, chính giữa hắn ngực trái, Nhạc Chi Dương thân thể lay động, trên mặt hiện lên một vòng huyết hồng.

Phù Tang đạo nhân cuối cùng yên lòng, Nhạc Chi Dương song quyền nan địch tứ thủ, đến cùng không có không đâu địch nổi. Lúc này kêu to một tiếng, thả người mà lên, chưa huy quyền, chợt nghe Lãnh Huyền nói: “Chớ giao thủ, chớ cận thân.”

Phù Tang ứng thanh tỉnh ngộ, lúc trước thua với Nhạc Chi Dương, hai người tay chân quyền cước có nhiều va chạm, Lãnh Huyền đánh xa xa kích, liền không chân khí rối loạn chi hoạn, đủ thấy tiểu tử này yêu pháp, tất yếu cận thân giao thủ, mới có thể tùy tâm sở dục. Nghĩ được như vậy, sử xuất “Phi Âu Trục Lăng Thủ”, hô hô hô lảng không xuất chưởng, kinh lực bàng bạc, tuôn hướng Chu Vi.

Chu Vi độc thương mới càn, khí huyết còn yếu, muôn vàn khó khăn ngăn cản Phù Tang chưởng lực. Nhạc Chi Dương không cách nào có thể nghĩ, tay trái không dám hơi cách, chỉ lấy tay phải đối địch, đông chi tây

vụng, diệt gặp nạn chiêu, “Âm Ma nghiệt chướng” giống như mọc đầy gai răn độc, chỉ lực vì răn độc, phất trần vì gai nhọn, hư hư thật thật, vô khổng bất nhập.

Lãnh Huyền sử xuất bản lĩnh cuối cùng, càng có Phù Tang đạo nhân trợ trận, cũng bất quá miễn cưỡng chiếm thượng phong. Đối thủ mặc dù chỗ hạ phong, lại như tinh cương bách luyện, cơ lò xo, gặp mạnh thì mạnh, ẩn hàm lớn lao tiềm lực. Đánh lén Chu Vi ngược lại là thủ thắng đường tắt, làm sao Lãnh Huyền nhìn xem tiểu công chúa lớn lên, sắp đến xuất thủ, luôn có không đành lòng, lập tức cười nói: “Tiểu tử, người nói người kia cho người chỗ dựa, hiện nay hắn ở đâu?”

Nhạc Chi Dương không thành kế không có hát thành, phản mà rơi vào quần cảnh, trong lòng của hắn ảo não, trong miệng lại không chịu thua: “Già thiên gà, người này một ít năng lực, sao làm phiền hắn lão tiên sinh động thủ?”

Lãnh Huyền giận hừ một tiếng, sừ sừ sừ xuất liên tục mấy cái, Nhạc Chi Dương nỗ lực ngăn trở, tay trái vịn qua Chu Vi, quay người ra chân, đá hướng Phù Tang, bỗng bành thấm thoát, còn như Phi Hồng lưu điện. Phù Tang đạo nhân tâm kinh đảm hàn, người nhẹ nhàng lui lại, xuất liên tục hai chưởng, đánh tan thối phong, quay đầu nhìn lên, chợt thấy Đại Giác Tôn Giả đứng thẳng một bên, bộ dạng phục tùng mắt cúi xuống, điềm nhiên như không có việc gì, không khỏi ngẫm sinh tức giận, nghiêm nghị quát: “Đại Lạt Ma, ở lại làm gì?”

Lãnh Huyền cũng ứng thanh quay đầu, mày trắng nhô lên, mắt lộ ngờ vực vô căn cứ. Đại Giác Tôn Giả thở dài một hơi, đột nhiên vung tay lên, một cái “Đại thủ ấn” chụp về phía Phù Tang đạo nhân.

Phù Tang chỉ cảm thấy sóng nhiệt bài không, không kịp nghĩ lại, tay áo chưởng cùng bay, thân hình nhanh chóng thối lui. Dừng chân chưa ổn, Đại

Giác Tôn Giả hô hô hô lại là mấy chưởng đánh tới, Phù Tang đạo nhân rút lui cuống quýt, cả giận nói: “Đại Lạt Ma, người bị điên ...”

Đại Giác Tôn Giả da mặt căng cứng, không nói một lời, song chưởng luân chuyển như bay, chưởng lực chọt vừa chọt nhu. Phù Tang đạo nhân cho hấn chưởng phong ép một cái, khí ra không được, muốn mắng không thể, không có gì ngoài lui lại chống đỡ, đúng là không còn cách nào. Hai người võ công bản tại sần sần với nhau, Đại Giác Tôn Giả đạt được Nhạc Chi Dương chỉ điểm, ẩn ẩn nhưng lại có thắng được chi thế.

Phù Tang đạo nhân vừa lui, Nhạc Chi Dương như trút được gánh nặng, tiếng quát “Đi”, tay trái vận kinh đưa tới, Chu Vi thân bất do kỷ, bay ra trúc đình, hai chân rơi xuống đất, định nhãn nhìn lại, trúc trong đình hai đạo nhân ảnh bỗng nhiên tới lui, tái đi một thanh, nhạt như lưu quang. Thiếu đi Chu Vi cản tay, Nhạc Chi Dương lấy nhanh đánh nhanh, kinh phong chỗ đến, phát trần bay loạn, Lãnh Huyền một cái khống chế không ở, phát trần che khuất mắt, ngược lại thành tự thân “Ma chướng”. Nhạc Chi Dương một cái “Động Tiêu Chỉ” điểm ra, chỉ phong như rút gào, tiếng trời hoành thối, Lãnh Huyền không để ý, hiểm vì thừa lúc, ngay cả làm thân pháp, phương mới tránh thoát một kiếp.

Trong đình ngoài đình, đấu thành một đoàn, Chu Vi thấy kinh hãi, ngờ ngác đứng ở đằng kia, không biết như thế nào cho phải. May mắn còn sống sót tử sĩ nhìn ra tiện nghi, thả người nhảy lên, muốn bắt sống. Chu Vi khí huyết có thua thiệt, võ kỹ còn, sử xuất “Tử Vi Đấu Bộ”, đấu chuyển tinh di, biến hóa gang tấc, tử sĩ nhiều lần nhào nhiều lần không, hơi chút lão đảo, lộ ra sơ hở. Chu Vi dùng chỉ thay kiếm, sử xuất “Dịch tinh kiếm”, chào hỏi đối thủ yếu huyết, bất quá mấy cái đối mặt, liền đã điểm ngược lại hai người.

Lãnh Huyền không chế trụ nổi Nhạc Chi Dương, lại sợ nhiều người tay tạp, ngộ thương Chu Vi, hồng đại kế, chưa phát giác pháp phòng không yên, ra sức đoạt công, phát trần Phi Tuyết, chỉ lực tản mát, vòng quanh

Nhạc Chi Dương xoay tròn như bay. Nhạc Chi Dương trái đến trái nghênh, phải đến phải cản, chỉ lực cận thân, đồng đều dùng quyền cước đánh tan.

Lãnh Huyền một hơi điểm ra hơn hai mươi chỉ, chiêu chiêu vô công, khí thế vì đó một nổi, hấn vô công không yếu, tuổi tác đã cao, khí tức gấp rút, xuất thủ nhất thời biến chậm. Nhạc Chi Dương xem thời cơ, lắc thân mà tiến, phi cước đá ra, gió trì điện quét, bão táp loạn lên, bốn phía trúc lương phí sức, rờn đĩnh kết kết lay động.

Lãnh Huyền lui lại một bước, phất trần vung quyển, “Tảo Tuệ Công” chỗ đến, tơ bạc xoát xoát xoát cuốn lấy Nhạc Chi Dương chân phải. Hấn thành danh đến nay, một chiêu này “Quỷ khó chơi” không biết phế đi nhiều ít cường địch tay chân, chỉ cần quần lao, kéo một cái phía dưới, đối phương thế tất tay chân phân gia. Vì vậy Lãnh Huyền đắc thủ, lập tức tiềm vận nội kình, muốn kéo đứt Nhạc Chi Dương chân phải, ai ngờ kéo một cái phía dưới, Nhạc Chi Dương như không có cảm giác, thuận thế mà lên, chân trái lẳng không bay ra, phốc đá trúng Lãnh Huyền ngực.

Lãnh Huyền kêu lên một tiếng đau đớn, bay ra về phía sau ngoài đình, ngực muốn nứt, cuống họng phát ngọt, định nhần nhìn lại, Nhạc Chi Dương ống quần vỡ vụn, lộ ra bắp chân da thịt, che kín tinh mịn bạch ẩn, cũng không một tia máu tươi tuôn ra.

Nhạc Chi Dương nửa cái cổ khô, hai chân đao thương khó nhập, cố ý để Lãnh Huyền cuốn lấy, thừa dịp bất ngờ, nhất cử trọng thương cường địch. Lão thái giám không biết cho nên, bị thiệt lớn, chịu khai sơn phá thạch một cước, “Thần Chung Thối” dư kình không cần, tại hấn suy nghĩ trong lòng ở giữa vừa đi vừa về va chạm. Lãnh Huyền da mặt trướng lên, hai mắt trừng thẳng, nhưng sợ đối thủ truy kích, che ngực lui lại, nhanh như chớp thối lui đến bên hồ, chợt nghe soạt một tiếng, nước hồ văng khắp nơi, nhảy lên ra một đầu bóng đen, trong tay bạch quang chớp động, mãnh mà đâm về Lãnh Huyền.

Nước hồ khê động, Lãnh Huyền liền có tri giác, không kịp quay người, phất trần hướng về sau vung lên, tấp, phản quét tới còn nhỏ bụng. Kia người không biết làm sao thu hồi gai nhọn, trở tay chém trúng tơ bạc, mềm nhũn hết sức lực, phất trần tản ra khép mở, rắn độc cũng giống như thuận may ngài đâm bò hướng thích khách mu bàn tay.

Người kia vội vàng buông tay, thế nhưng là chậm một chút, mu bàn tay kịch liệt đau nhức, máu thịt be bết. Hắn vận một cái thân eo, nghiêng nhảy lên vài thước, rơi trên mặt đất, liên tục lăn lộn, Lãnh Huyền cần truy kích, không ngờ mới vừa vận khí, ngực buồn bực đau nhức, khó mà phát lực, mắt nhìn người kia lăn ra thật xa. Lúc này Nhạc Chi Dương cũng thấy rõ người tới diện mục, không khỏi ồ lên một tiếng, kêu lên: “Là người.”

Người tới chính là Dương Hận, hắn ẩn núp trong hồ, tụ lực một kích, bất ngờ Lãnh Huyền né tránh chủ thủ không nói, còn có thể thông dong phản kích. Dương Hận xoay người nhảy lên, nhìn chăm chăm Lãnh Huyền, Lãnh Huyền mặt lộ vẻ sợ hãi, hết nhìn đông tới nhìn tây, chợt nghe một thanh âm lạnh lùng nói ra: “Đừng tìm, ở chỗ này?”

Tiếng nói đến từ trúc đình phía trên, Lãnh Huyền vừa nhấc mắt, Thiết Mộc Lê thoáng như điều hâu, đứng ở trúc đình đỉnh, thân hình chấn động, bổ nhào xuống tới.

Lãnh Huyền có chút căng thẳng, xoay người muốn nhảy cầu, Dương Hận liệu địch tiên cơ, hoành thân ngăn tại bên bờ. Lãnh Huyền hơi chút chần chờ, trước mắt biến thành màu đen, kinh phong từ trời rơi xuống, lẳng lẹ tuyệt luân, thế như trên dưới một trăm lưỡi đao vào đầu chém xuống. Lãnh Huyền gấp giương phất trần, chỉ nghe xuy xuy rung động, tơ bạc đứt từng khúc, đầy trời bay tán loạn, trong nháy mắt, phất trần chỉ còn một cây tay cầm, Thiết Mộc Lê một tiếng gào to, lẳng không co lại thân, tay phải đột xuất, nhào đánh trúng Lãnh Huyền ngực trái.

Lãnh Huyền sai lui một bước, mặt gầy khô héo, uể oải trên mặt đất. Thiết Mộc Lê phiêu nhiên rơi xuống, dẫn nhẹ cánh tay dài, đem hắc nắm ở lòng bàn tay, quay đầu cười nói: “Nhạc Lão Đệ, cảm ơn!” Không đợi Nhạc Chi Dương trả lời, vọt người nhảy ra, giẫm lên lá sen trong hồ, một trận gió cướp mị chín chân nước lạnh. Dương Hận cũng xoay người nhảy vào trong hồ, mạnh mẽ linh xảo, tựa như một đuôi sống lý.

Thiết Mộc Lê bỗng nhiên mà đến, bỗng nhiên mà đi, giữa hồ mọi người không khỏi kinh ngạc, mắt nhìn hắc bóng lưng đi xa, nhất thời chậm thần thờ.

Ngây người lúc hứa, Phù Tang đạo nhân dẫn đầu tỉnh ngộ, hướng về sau nhảy một cái, nghiêm nghị quát: “Nhạc Chi Dương, người dám can đảm cấu kết gian nhân, mưu hại khâm sai, Lãnh công công nếu có dài ngắn, chính là các người khuyết điểm!” Hắc căn răng trừng mắt, liếc nhìn đám người, “Yến Vương cũng tốt, Ninh Vương cũng được, một cái cũng thoát không khỏi liên quan.”

Mấy câu nói đó đơn giản là như một thùng băng tuyết nước đổ xuống, Nhạc Chi Dương trong lòng nghiêm nghị, mới chỉ lo thoát thân, quên Lãnh Huyền thân phận, hắc là Chu Doãn Văn phái tới khâm sai, Bắc Bình trong thành, tựa như Hoàng đế đích thân tới, nếu như mạo phạm, chính là mất đầu tội danh. Bây giờ bị người bắt đi, Nhạc Chi Dương mặc dù không phải chủ mưu, nhưng nếu hắc không có tổn thương Lãnh Huyền, Thiết Mộc Lê thủ đoạn lại cao hơn, cũng đoạn không một chiêu chế trụ lão thái giám có thể vì. Nếu là Phù Tang đạo nhân thêm mắm thêm muối tại Trương Bính bọn người trước mặt nói chuyện, vui, Chu hai người nhất định hết đường chối cãi, gánh vác mưu hại khâm sai tội danh không nói, Yến, Ninh Nhị vương cũng tất thụ liên lụy.

Nhạc Chi Dương liền chuyển mấy cái suy nghĩ, bỗng nhiên phóng tới Phù Tang đạo nhân, lập ý đem hắc chế trụ, để tránh tiết lộ tin tức.

Phù Tang đạo nhân sớm có đề phòng, quay đầu liền chạy. Nhạc Chi Dương trong lòng thầm mắng, chân phát đuổi theo, hắn có Cổ Đậ thần lực, thời gian một cái nháy mắt, tới gần Phù Tang đạo nhân, thả người nhảy lên, trảo phải nhô ra, giống như điều hâu quắp thỏ, chụp hướng đạo nhân hậu tâm.

Phù Tang đạo nhân cảm giác ra phong thanh, quay người xuất chưởng, Nhạc Chi Dương móng vuốt lật một cái, thừa cơ chụp hắn mạch môn, không ngờ đạo nhân đúng là hư chiêu, bàn tay vừa ra liền co lại, hai đầu gối uốn lượn, phần thân nhảy lên, soạt, nhảy vào trong hồ.

Nhạc Chi Dương sững sờ, xoay người rơi xuống đất, chú mục nước hồ, xa nghe một tiếng tiếng nước chảy, Phù Tang đạo nhân từ hơn mười trượng bên ngoài ló đầu ra đến, tay chân cùng sử dụng, ra sức từ hướng bên bờ. Hắn tại bờ biển lớn lên, thủy tính kỳ giai, thời gian một cái nháy mắt, đã đi đến xa.

Nhạc Chi Dương truy không kịp, trong lòng kêu khổ, chợt nghe tiếng bước chân vang, Chu Vi cùng Đại Giác Tôn Giả chạy tới. Nhạc Chi Dương không dám lưu lại, tiếng kêu “Đi mau”, kéo Chu Vi, xông ra thủy tạ. Quan binh cản đường, Nhạc Chi Dương cùng Đại Giác đoạt trên thân trước, hai tay trái lên phải rơi, bắt lấy người, ném vào trong hồ, trong lúc nhất thời, đầy hồ đầu người chìm nổi, kêu thảm thiết thanh âm quanh quẩn trên hồ.

Ba người thoát khỏi quan binh, thi triển khinh công, đến chỗ hẻo lánh, thở dốc hơi định, Đại Giác Tôn Giả nói ra: “Lần này nhưng nguy rồi, hai vị tận nhanh rời đi Bắc Bình.”

Chu Vi chần chờ nói: “Chúng ta đi, triều đình tất nhiên quy tội Tứ ca.” Đại Giác nói ra: “Quản những này làm gì? Việc cấp bách là bo bo giữ mình.”

“Nếu nói bo bo giữ mình.” Nhạc Chi Dương chú mục Lạt Ma, “Tôn giả lại vì sao xuất thủ tương trợ?”

Đại Giác nghiêm mặt nói: “Phật gia nặng nhất nhân quả, vui tiên sinh có ân với tiểu tăng, tiên sinh gặp nạn, tiểu tăng há có thể đứng ngoài quan sát?”

Nhạc Chi Dương trong lòng cảm động, chấp tay hỏi: “Tôn giả có tính toán gì không?” Đại Giác nói ra: “Trung Nguyên là gốc không được rời, tiểu tăng tấu vi thượng kế, dự định trở về Thổ Phiên, trời cao hoàng đế xa, đủ để tránh né tai hoạ; hai vị nếu không có chỗ, nhưng cùng tiểu tăng đồng hành.”

Vui, Chu hai người liếc nhau, Nhạc Chi Dương nói ra: “Tôn giả ý đẹp, tại hạ tâm lĩnh, tiểu khả còn có chuyện chưa dứt, ngày sau cùng đường mặt lộ, ắt tới tìm nơi nương tựa Tôn giả.”

Đại Giác chấp tay trước ngực cười nói: “Tiểu tăng vẩy nước quét nhà mà đối đãi!” Chu Vi hé miệng nhíu mày, đột nhiên nói: “Tôn giả, bắt đi Lãnh công công chính là ai? Võ công thật sự là cao đến lạ thường.”

Đại Giác nói ra: “Kia là Yến Nhiên Sơn Thiết Mộc Lê.”

“Thiết Mộc Lê?” Chu Vi sắc mặt trắng bệch, thì thào nói nói, ” sư phụ nói qua, hẳn là Mông Nguyên Quốc sư, võ công kỳ cao, còn sư phụ phía trên.”

Nhạc Chi Dương nhìn mặt mà nói chuyện, đột nhiên nói: “Tôn giả gặp qua Thiết Mộc Lê?”

Đại Giác gật đầu, nói ra: “Ba ngày trước tại dịch trạm, trong đêm chợt bị đánh lén, chết không ít tùy tùng, dẫn đầu chính là Thiết Mộc Lê. Lãnh Huyền cùng hãn giao phong, có phần rơi xuống hạ phong, nếu không phải tùy hành binh mã đuổi tới, chỉ sợ khó mà thiện .”

“Khó trách.” Nhạc Chi Dương giật mình, “Lãnh Huyền trên mặt vết thương, cũng là Thiết Mộc Lê gây nên?”

“Đúng vậy.” Đại Giác hồi tưởng đêm đó tình hình, ánh mắt lóe lên một tia sợ hãi, “Ta chỉ coi hắn một kích không trúng, truyền xa ngàn dặm, không ngờ hắn thế mà theo tới Bắc Bình, lấy hạt dẻ trong lò lửa, bắt đi Lãnh Huyền, cũng không biết hai bọn họ có quan hệ gì?”

Nhạc Chi Dương trong lòng minh bạch, Thiết Mộc Lê chỉ tại “Nguyên Đế di bảo”, bảo đồ chia ra làm bốn, Thiết Mộc Lê đã đến thứ ba, còn lại một phần trên người Lãnh Huyền, bắt được Lãnh Huyền, gom góp bảo đồ, có thể thu hồi bảo tàng.

Đối với bảo tàng, Nhạc Chi Dương không hứng lắm, lập tức nói ra: “Quan binh vây bắt quá gấp, Tôn giả ra khỏi thành còn cần coi chừng.”

“Tiểu tăng minh bạch.” Đại Giác Tôn Giả chấp tay trước ngực làm lễ, quay người đi xa.

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn Lạt Ma biến mất, nhìn lại Chu Vi, tiểu công chúa song mi ngậm sâu, tinh thần không thuộc. Nhạc Chi Dương biết nàng tâm ý, nói ra: “Bắc Bình không thể ở lâu, chúng ta nghĩ cách ra khỏi thành, Bắc thượng Đại Ninh.”

Chu Vi cũng vô chủ ý, thở dài một hơi, âm đạm gật đầu. Hai người bước nhanh đi nhanh, không đi đại lộ, chuyên lấy hẻm nhỏ, uốn lượn khúc đi đoạn đường, chợt nghe nhân mã ồn ào, quan binh bốn phía kiểm tra. Hai người bận bịu lại quay trở lại, đi vào một đầu hẻm nhỏ, Nhạc Chi Dương vừa nhắc mắt, chợt thấy ngõ hẻm trong đứng thẳng một người, thanh sam nón nhỏ, thần sắc lãnh tịch.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra.

Lương Tư Cầm không đáp, Chu Vi nhìn qua Nhạc Chi Dương, lấy làm lạ hỏi: “Lão tiên sinh là ai? Không phải Tần tiên sinh a?” Nhạc Chi Dương sững sờ, cười nói: “Ta gọi sai, Tần tiên sinh, người làm sao ở chỗ này?”

“Đi theo ta.” Lương Tư Cầm xoay người rời đi, Nhạc Chi Dương do dự một chút, cùng Chu Vi đi theo.

Nghèo đường phố ngõ hẹp, chuyển số chuyển, đi vào một gian viện lạc, đẩy cửa đi vào, nhưng gặp Lam Vân thì hoa, Liên Hàng pha trà, Thủy Liên Ảnh xe chỉ luồn kim, ngay tại kinh doanh nữ công, gặp ba người, vô cùng đứng dậy.

Nhạc Chi Dương ngẫm hoài tâm kết, gặp Thủy Liên Ảnh có phần không được tự nhiên, thi lễ một cái, lại không ra tiếng. Chu Vi ngược lại là tự nhiên hào phóng, lại cười nói: “Thủy cô nương, Liên Hàng, Lam Vân, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 126 : Chương 126: Phức Tạp (Ba)

Chương 126: Phức tạp (ba)

Thủy Liên Ảnh liếc nàng một cái, khẽ gật đầu, nàng có vẻ như dịu dàng, thực chất bên trong lại có một phần cô hàn, vô tình hay cố ý toát ra tới.

Tiến vào phòng khách ngồi xuống, Liên Hàng dâng lên trà xanh, Lam Vân cũng nâng hơn mấy dạng trái cây, đồ đào thanh lý, hạt sương vẫn còn.

Lương Tư Cầm nháy mắt, Thủy Liên Ảnh hiểu ý, dẫn nha hoàn lui vào buồng trong. Chu Vi sinh lòng buồn bực: “Lão giả này tên là quản sự, nhìn hăn khí độ diễn xuất, trái ngược với chủ nhân.”

Nhạc Chi Dương chém giết nửa ngày, trong miệng khát khô, bưng lên nước trà uống một hơi cạn sạch, Lương Tư Cầm đãi hăn uống xong, mới nói: “Các người dự định đi thẳng một mạch?”

Nhạc Chi Dương nghe lời này, liền biết hăn thấy rõ hết thủy, nói ra: “Lãnh Huyền vì Thiết Mộc Lê bắt cóc, triều đình sẽ đem cái này một bút sổ sách lung tung tính tại Chu Vi trên đầu, dưới mắt không đi, liền đi không được nha.”

Lương Tư Cầm nói ra: “Lần này đi Đại Ninh không khó, nhưng bởi như vậy, Ninh Vương thu lưu các người, liền có bao che chi ngại. Khi đó triều đình lấy cớ phát binh, Đại Ninh cô treo tái ngoại, chỉ sợ khó mà chống đỡ được.”

Chu Vi nghe được kinh hãi, vội nói: “Chúng ta không đi Đại Ninh tốt.”

“Thật sao?” Lương Tư Cầm khắp lơ đãng nói, ” người là Ninh Vương bào muội, nếu như triều đình có chủ tâm tước bỏ thuộc địa, cái này một khoản trái tính phải tính, vẫn là phải tính tại Ninh Vương trên thân.”

Chu Vi gương mặt xinh đẹp trắng bệch, nói không ra lời. Nhạc Chi Dương nghe ra Lương Tư Cầm nói chuyện giật gân, lời nói bên trong có chuyện, nhãn châu xoay động, cười nói: “Tần tiên sinh, người có ý định gì?”

“Lãnh Huyền là khâm sai, hắn bây giờ gặp nạn, như có thể đem cứu ra, người này làm trọng ân oán, đều có thể hữu cầu tất ứng, làm sáng tỏ hai vị sai lầm.”

Lương Tư Cầm nói đến hời hợt, Chu Vi nghe xong, Đại Giác có lý, kích động. Nhạc Chi Dương lại phỏng đoán Lương Tư Cầm cố ý muốn cứu Lãnh Huyền, làm sao thiên kiếp mang theo, không cách nào tự thân đi làm, cho nên biên nổi danh mắt để hắn làm thay.

Lương Tư Cầm gặp hắn cúi đầu không nói, đột nhiên nói: “Thiết Mộc Lê vì sao muốn bắt Lãnh Huyền?” Nhạc Chi Dương nói: “Vì một phần tàng bảo đồ.”

Lương Tư Cầm đưa tay nhập tay áo, lấy ra một mảnh tiêu chế qua da dê, chậm ung dung nói ra: “Người nói cái này?”

“Tàng bảo đồ?” Nhạc Chi Dương cảm thấy ngoài ý muốn, “Làm sao tại ngài chỗ này?”

“Vốn là Lãnh Huyền đồ vật.” Lương Tư Cầm hời hợt, “Năm đó cơ duyên xảo hợp, rơi trong tay ta.”

Nhạc Chi Dương nhìn qua da dê, trái tim thành thịch trực nháy, Chu Vi cũng thấy kinh ngạc, hỏi: “Tần tiên sinh nhận ra Lãnh công công?”

“Mấy lần gặp mặt.” Lương Tư Cầm đáp.

Chu Vi bán tín bán nghi, Nhạc Chi Dương lại nhớ tới Tịch Ứng Chân nói qua, năm đó đại đô thành phá đi trước, Lãnh Huyền ám sát Từ Đạt, vì Lương Tư Cầm bắt, cái này một phần tư bảo đồ, lương trước cũng là khi đó lục soát tới.

“Nói như vậy...” Nhạc Chi Dương trầm ngâm, “Lãnh Huyền trên thân cũng không bảo đồ?”

Lương Tư Cầm thở dài: “Hắn có bảo đồ, cũng khó sống sót; huống chi không có, kia là không chết không thể.”

Nhạc Chi Dương đối Lãnh Huyền hận thấu xương, biết rõ Lương Tư Cầm tâm ý, cũng ra vẻ không biết, nâng qua chén trà, vùi đầu uống nước, chợt nghe Chu Vi thở dài một hơi, nói ra: “Nhạc Chi Dương, cứu người một mạng, còn hơn xây bảy cấp phù đồ, Lãnh công công hân...”

Nhạc Chi Dương suýt nữa một ngụm sắc nước, ngẩng đầu cả giận nói: “Người nói cái gì?”

Hắn thanh sắc câu lệ. Chu Vi cảm thấy quẫn bách, mặt đỏ tới mang tai, không biết như thế nào cho phải. Nhạc Chi Dương nộ khí giảm xuống, trầm giọng nói: “Người quên Lãnh Huyền làm sao đối ta sao?”

“Chưa.” Chu Vi rú xuống ánh mắt, “Nhưng vậy cũng là phụ hoàng ý chỉ, Lãnh công công bất quá nghe lệnh làm việc. Huống chi ta thuở nhỏ liền nhận ra hắn, nhìn hắn mất mạng, trong lòng luôn luôn bất an.”

Nhạc Chi Dương nhìn qua công chúa, trong lòng bách vị tạp trần, đột nhiên lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Ta có lời nói với Tần tiên sinh, người đi

Nội đường nghỉ ngơi một hồi.”

Chu Vi do dự đứng dậy, đi vào Nội đường. Lưu lại Nhạc, Lương hai người. Nhạc Chi Dương nhìn chăm chăm hăn nhìn không chuyển mắt, đột nhiên nói: “Lão tiên sinh, Yến Vương điên rồi!”

“Nha!” Lương Tư Cầm khắp lơ đãng nói, ” ta nhìn thấy.”

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên nói: “Yến Vương điên rồi, tiên sinh một chút cũng không khó qua?”

“Khổ sở thì có ích lợi gì?” Lương Tư Cầm mặt như mặt nước phẳng lặng, “Thiên ý như thế, ta cũng không thể tránh được.”

Nhạc Chi Dương nhận định Yến Vương là Lương Tư Cầm chi tử, vốn định trấn an vài câu, thấy hăn như thế, cũng không biết bắt đầu nói từ đâu. Trầm mặc nửa ngày, nói ra: “Lãnh Huyền đáng ghét ghê tởm, hôm đó chợ phía trên, bởi vì hăn nguyên cố, Yến Vương suýt nữa mất mạng, tiên sinh trên trời thần long, tội gì cùng thiên gà làm bạn?”

“Một là một, hai là hai.” Lương Tư Cầm lắc đầu, “Chiếu cố Yến Vương là Thiều Thuần nguyện vọng, bảo hộ Dao Trì đệ tử, lại là tiên tổ lâm chung nhắc nhở, hai chuyện này, ta cũng không thể buông tay mặc kệ.”

Nhạc Chi Dương nhất thời ghen lời, Lương Tư Cầm chợt đem tâng bảo đồ đẩy lên trước mặt hăn, nói ra: “Dùng cái này tàn đồ, đổi Lãnh Huyền mạng sống.”

Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, tiếp nhận tâng bảo đồ nhét vào trong ngực, nói ra: “Lão tiên sinh, đối trời hạ bất kỳ người nào, mơ tưởng để cho ta vì Lãnh Huyền động một đầu ngón tay.”

“Ta biết!” Lương Tư Cầm lạnh nhạt nói nói, ” nhân tình này, coi như ta thiếu người.”

Nhạc Chi Dương lắc đầu liên tục: “Tiên sinh ân trọng như núi, vãn bối cam ra sức trâu ngựa, chỉ là...”

“Ân tình chính là ân tình.” Lương Tư Cầm khoát tay áo, “Thiên hạ mặc dù lớn, có thể để cho ta ghi nợ ân tình cũng chỉ người một cái.”

Tuy chỉ rải rác mấy lời, Nhạc Chi Dương lại cảm giác kích động không thôi, sững sờ một lát, nghĩ đến một chuyện, lại nói: “Lão tiên sinh, tiểu tử còn có một chuyện không rõ.”

“Cái gì?”

“Nếu như mưu đồ thay người, Thiết Mộc Lê gom góp toàn bộ bản đồ, đạt được bảo tàng, Mông Nguyên thế lực lớn mạnh, há không uy hiếp Trung Nguyên?”

“Có lẽ có chi.” Lương Tư Cầm từ tốn nói, “Bất quá vàng bạc châu báu, lấy chi không thể no bụng, có được không thể chống lạnh, Thiết Mộc Lê lấy đến trong tay, còn không phải muốn tới Trung Nguyên mua sắm muối sắt lá trà? Về phần uy hiếp Trung Nguyên, kia càng là trò cười, đánh trận đánh chính là nhân mã thuế ruộng, thuế ruộng thuế ruộng, có tiền không có lương thực, kia cũng vô dụng.”

Nhạc Chi Dương nói: “Nguyên Đế di bảo, phú khả địch quốc, tiên sinh liền bất động tâm?”

“Tiền tài nhiều, cũng là một cục phiền não.” Lương Tư Cầm lắc đầu, “Mua ruộng tậu nhà, không phải ta chỗ tốt.”

“Không có tiền cũng không được a, không có áo mặc, đói bụng.” Nhạc Chi Dương thiếu niên nghèo khổ, nểm tận cơ hàn tư vị.

“Mỗi người một chí.” Lương Tư Cầm chú mục nơi xa, “Năm đó gom góp quân lương, ta cũng đã làm mấy ngày mua bán, kết bạn qua một cái tên

là Thâm Vạn Tam hảo hữu. Theo hẩn lời nói, từ xưa kinh thương, đơn giản ‘Bỏ qua ta lấy, người lấy ta cùng’ tám chữ. Ta dùng đây là pháp, lấy có thông không, chuyển vận vạn vật, trăm vạn vàng bạc, dễ như trở bàn tay, chỉ vì quá mức dễ dàng, ngược lại đổ hào hứng; có người tự xưng là thanh cao, khinh thường tiền tài, hơn phân nửa đều là tự biên tự diễn; muốn xem tiền tài vì cặn bã, trước được gặp qua núi vàng núi bạc, tại châu ngọc đồng bên trong vượt qua bể nhào, kẻ ngu thấy tiền sáng mắt, lòng tham không đáy, trí giả lại từ tài phú thiếu đầy đủ, hiểu thế sự hư ảo, phú quý không vĩnh. Phật gia giảng cứu bố thí, không có gì cả, như thế nào bố thí? Cho nên Thích Già sinh là vua tử, mới có thể đến chứng đại đạo, đổi một cái thuở nhỏ áo cơm không được đầy đủ người, chứng đạo lập tông, ngược lại khó hơn trăm lần.”

“Ta đã hiểu!” Nhạc Chi Dương giật mình, “Tiên sinh thấy qua vô số tài bảo, không đem Nguyên Đế di bảo để vào mắt.”

“Tài bảo tính là gì?” Lương Tư Cầm lạnh lùng nói nói, ” thiên hạ chi lớn, ta cũng đã gặp.”

Nhạc Chi Dương nghiền ngẫm lời nói bên trong chân ý, nhất thời chưa phát giác ngây dại, chợt nghe Lương Tư Cầm hỏi: “Người suy nghĩ gì?”

Nhạc Chi Dương tỉnh ngộ lại, nói ra: “Thiết Mộc Lê không chịu giao người, ta nên ứng phó như thế nào?”

Lương Tư Cầm nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Người nhìn Thiết Mộc Lê võ công như thế nào?”

“Tự như sấm sét, nhanh mạnh không thể đỡ.”

“Cùng hẩn độ sức, người có mấy phần thắng?”

“Một điểm không có!”

“Làm gì tự coi nhẹ mình.” Lương Tư Cầm nhẹ nhàng lắc đầu, “Thiết Mộc Lê võ công cao tới đâu, cũng phải dùng đến chân khí, nếu có thể lấy khí Ngự khí, không hẳn không thể loạn bên ngoài kinh mạch, tìm được cơ hội thắng.”

Nhạc Chi Dương khốn hoặc nói: “Nhưng hẳn kinh khí như đao, cặn thân cũng khó, không tới gần được, nói thế nào loạn kinh mạch?”

Lương Tư Cầm đưa tay trái ra, nhặt lên một viên quả đào, nói ra: “Võ công giỏi so quả đào, chiêu thức là vỏ trái cây, nông cạn nhằm chán, nhìn qua có thể biết ngay; nội công là thịt quả, màu mỡ nhiều chất lỏng người vì bên trên; đến nỗi hột đào, thì là lòng người, chiêu thức cũng tốt, nội lực cũng tốt, vô tâm không chế, đều là tử vật.”

“Ý của tiên sinh?” Nhạc Chi Dương mê man chưa thấu, “Tiểu tử vẫn là không biết rõ.”

“Võ học từ biểu cùng bên trong. Ta gặp qua người lúc trước võ công, đem đối phương chiêu thức đặt vào tự thân tiết tấu, này một pháp môn, có thể nói ‘Phá chiêu’ ; gặp gỡ nội gia cao thủ, trong ngoài hỗ trợ, tự thành một thể, chỉ dùng ‘Phá chiêu’, khó mà rung chuyển kỳ thể, còn phải thêm biến hóa, lấy kinh ngự kinh, là ‘Ngự khí’ ; gặp gỡ càng mạnh đối thủ, thần ý tương ấn, tâm cùng khí hợp, thì cần động tâm, dao thần, làm nội lực nó khó thi, chiêu thức không kể, tự nhiên rơi vào hạ phong, là có thể nói ‘Công tâm’ .” Nói đến chỗ này, Lương Tư Cầm nhẹ nhàng buông xuống quả đào, “Binh pháp nói: Công tâm là thượng sách, công thành là hạ sách. Tâm người vô hình chi vật, vật hữu hình nhưng khi, vô hình chi vật khó phòng. Ta từ lúc chào đời tới nay, chiêu thức, nội lực gặp ngàn gặp vạn, có thể ‘Công tâm’ người lại chưa thấy qua mấy cái.”

“Vân Hư có tính không?” Nhạc Chi Dương hỏi.

“Tính một cái.” Lương Tư Cầm gật đầu, “Bàn Nhược Tâm Kiểm thẳng vào lòng người, nếu không phải Vân Hư lòng dạ không đủ, cảnh giới có thua thiệt, một đêm kia, ta chạy không thoát Tử Cầm thành.”

Nhạc Chi Dương chưa phát giác sợ hãi, qua nửa ngày, mới nói: “Tiên sinh lời ấy, muốn ta học được công tâm?”

“Công tâm chi đạo, há lại học được?” Lương Tư Cầm có chút cười lạnh, “Phá chiêu, ngự khí, cũng là công tâm, nội lực xóa, chiêu thức loạn, lòng người cũng liên loạn, hữu hình vô hình, tương hỗ là nhân quả, cũng không phải là quơ đũa cả nắm.” Nói mở ra tay phải, “Đưa tay qua đây!”

Nhạc Chi Dương đưa tay, Lương Tư Cầm lật tay một cái chưởng, dựng vào lòng bàn tay của hắn. Nhạc Chi Dương trong lòng bàn tay nóng lên, chỉ một thoáng, Lương Tư Cầm chân khí lưu chuyển rõ ràng rõ ràng, to lớn vô cực, rung chuyển vô biên, thế như nộ hải cuồng đào, đập vào mặt.

Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy ngạt thở, khẩn cấp thu tay lại, chợt thấy trên tay đối phương sinh ra một cỗ lực dính, mạnh mẽ tuyệt luân, lôi kéo không ra.

“Lão tiên sinh?” Nhạc Chi Dương trong lòng kinh hãi, “Đây là...”

“Nghe thấy nội lực của ta a?” Lương Tư Cầm đục như vô sự, thần sắc bình tĩnh.

Nhạc Chi Dương hết sức kính sợ: “Tiên sinh nội lực hạo như giang hải... Không, tựa như thương thiên ở trên...”

“Thương thiên ở trên?” Lương Tư Cầm ngơ ngác một chút, chưa phát giác mỉm cười, “Người thử khống chế chân khí của ta.”

Nhạc Chi Dương mặc dù cảm giác Lương Tư Cầm chân khí quá mạnh, không có thể rung chuyển, nhưng cùng hắn ở chung lâu ngày, biết rõ người

này nói không nhẹ phát, được không vọng làm, lập tức chuyên tâm ngưng thần, nghe trong đó kinh biến hóa, lấy “Chỉ Qua Ngũ Luật” phản chế.

“Chu Lưu Lục Hư Công” cường hoành bá đạo, Nhạc Chi Dương chân khí đùng một cái, tựa như băng tuyết hơ lửa, trong nháy mắt tan rã, chẳng những không di chuyển được đối phương chân khí, phản như lâm vào thâm sơn Cự Trạch, khắp nơi mệnh mông bát ngát, phía dưới thâm bất khả trắc. Nhạc Chi Dương mặt đỏ gân trướng, mồ hôi tuôn như nước, sinh ra kiến càng lay cây, bất lực cảm giác.

Hắn lòng dạ một yếu, nội lực bỗng nhiên cũng gặp khó, Lương Tư Cầm tri giác, lạnh lùng nói ra: “Đại trượng phu vượt khó tiến lên, người muốn bỏ dở nửa chừng à?”

Nhạc Chi Dương cùng ánh mắt của hắn vừa tiếp xúc với, hồ thẹn sau khi, sinh ra quật cường ngạo khí, ngưng thần Thính Kinh, lập đi lập lại thôi động nội lực. So với “Chu Lưu Lục Hư Công”, chân khí của hắn nhỏ bé, tựa như thương hải hoành lưu bên trong một thuyền lá lênh đênh, trên dưới chập trùng, không tự chủ được.

Thiên địa còn có hư thực, Đến như nước biển, cũng có lưu động chập trùng. Nhạc Chi Dương vứt bỏ tạp niệm, chuyên tâm nhất chí, thậm kỳ thật, xông hư, hoặc ngăn cản kỳ thế, hoặc thuận thế dẫn đường, nghèo nghĩ cực lo, trăm phương xuất kích. Mới đầu, Lương Tư Cầm chân khí toàn vẹn, nghiêng ngả không phá, nhưng mà nước chảy đá mòn, lâu mà cũng có lại có dao động chi tượng. Lại qua một lát, Nhạc Chi Dương kinh lực chỗ qua, đối diện chân khí khê động, theo hắn hướng về phía trước lưu chuyển.

Nhạc Chi Dương sinh lòng cuồng hỉ, cần nhất cổ tác khí, kéo theo kia cổ chân khí. Thành linh Lương Tư Cầm thân thể chấn động, chân khí tăng vọt, thế như núi cao đá lăn, phần phật thẳng lao xuống. Nhạc Chi Dương phát ra chi khí thất linh bát lạc, quân lính tan rã, đối diện không buông tha, xông phá nội lực của hắn, tràn vào kinh mạch của hắn.

“Rơi...” Nhạc Chi Dương nói còn chưa dứt lời, toàn thân đại chấn, gân mạch nóng rực, cánh tay phải cứng ngắc, ngực giống như đè ép đá lớn vạn cân, khiến cho toàn thân khí huyết bay thẳng trán.

Lương Tư Cầm lại là chấn động, Nhạc Chi Dương thân thể phát nhẹ, trên tay lực dính biến mất. Hắn ứng biến thần tốc, rút lui chưởng lui lại, định nhãn nhìn lại, Lương Tư Cầm mặt đỏ như máu, hai mắt nhắm nghiền, khóe mắt có chút run rẩy, lộ ra cực lớn thống khổ.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương thở ra hơi, muốn tiến lên, Lương Tư Cầm áo phát bay múa, một cỗ cự lực đem hắn hướng về sau đẩy cản, có thể trách chính là, trong sảnh gió lốc như điên, bên ngoài phòng lại là hoa mộc tĩnh tốt, văn gió bất động.

Nhạc Chi Dương từng bước lui lại, chống đỡ lên sảnh trụ, trước người vắt ngang lấp kín vô hình khí tường, cô đọng nặng nề, có như thực chất, nghiền hắn cơ hồ không thở nổi.

Ngày đó Tử Cầm thành bên trong, Lương Tư Cầm “Thiên kiếp” phát tác, phá hoại không đếm được, loại kia kinh người thanh thế, như ở chỗ này tái diễn, Chu Vi cùng Thủy Liên Ảnh chủ tớ cũng khó khăn trốn kiếp số. Nhạc Chi Dương càng nghĩ càng kinh, chìm quát một tiếng, hăng hái xuất chưởng, lấy “Phủ Cầm Chưởng” lực cùng kia kinh khí chống đỡ, thế nhưng là mệnh yếu cách xa, cử động lần này tựa như châu chấu đá xe, chưởng lực vừa mới đưa ra, liền bị “Lục Hư Công” cuốn đi

Nhạc Chi Dương mấy chưởng vô công, sinh lòng tuyệt vọng, đột nhiên thân thể chợt nhẹ, khí tường biến mất không còn tăm tích. Lương Tư Cầm mở hai mắt ra, mặt lộ vẻ mệt mỏi, nhìn Nhạc Chi Dương một chút, thở dài: “Thật có lỗi, khí cơ bất ổn, suyết nửa mà lại đạo vết xe đổ.”

Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, mới phát giác toàn thân mồ hôi thấu, đan điền trống rỗng, một trận này tiêu hao chi lớn, thẳng

qua cao thủ so đấu. Hắn gặp Lương Tư Cầm bộ dáng, lo thầm nghĩ: “Lão tiên sinh, người không có việc gì a?”

“Không có việc gì!” Lương Tư Cầm chán nản nói, ” nhỏ có tâm ma, còn có thể áp chế.”

Nhạc Chi Dương nói: “Mới tiên sinh vì sao nhập ma?” Lương Tư Cầm thở dài: “Người kích động chân khí của ta, Chu Lưu Lục Hư Công, vừa gặp khiêu khích, tự sinh phản kích, cho dù như ta cũng không áp chế nổi.”

Nhạc Chi Dương sửng sồ, trong lòng bách vị tạp trần, nhất thời không biết nói cái gì cho phải. Lương Tư Cầm liếc nhìn hắn một cái, cười nói: “Thiên hạ nội công, không ra ‘Chu Lưu Lục Hư Công’ chi phải, người có thể đưa nó kích động một chút, đợi một thời gian, trên đời nội lực chân khí, hơn phân nửa đều không làm khó được người.”

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương chưa phát giác vui sướng, phản sinh ưu sầu, nhỏ giọng nói nói, ” ngài coi là thật không có việc gì a?”

Lương Tư Cầm muốn nói lại thôi, lúc này Chu Vi bọn người nghe được động tĩnh, rời đi hậu đường, đuổi tới phòng trước, chợt thấy đầy đất bừa bộn, đều là hết sức kinh ngạc. Nhạc Chi Dương thu thập tâm tình, chấp tay nói: “Tần tiên sinh, thời điểm không còn sớm, ta nên động thân!”

“Ta cũng đi!” Chu Vi gấp giọng kêu lên.

Nhạc Chi Dương nói ra: “Người đi làm ta phân tâm, nơi đây thanh u yên lặng, người lưu lại chờ tin tức ta.”

Chu Vi mặc dù cảm giác có lý, vẫn là rầu rĩ không vui. Thủy Liên Ảnh nhìn thấy nàng, ánh mắt lóe lên một tia khinh miệt, chợt nghe Lương Tư Cầm nói ra: “Liên Ảnh, người đi xem một chút, người có tới không?”

Thủy Liên Ảnh gật đầu, dẫn Lam Vân ra ngoài, Chu Vi gặp nàng như thể thuận theo, trong lòng càng nghi hoặc: “Cái này Tần tiên sinh phản bội làm chủ, đến cùng là nhân vật như thế nào?”

Không một lát, Lam Vân về đến nói ra: “Người tới, liền ở ngoài cửa!”

Lương Tư Cầm chuyển hướng Nhạc Chi Dương: “Ngoài cửa có người tiếp ứng, dẫn người đi gặp Thiết Mộc Lê.”

Nhạc Chi Dương tin phục khả năng, lại nhìn Chu Vi một chút, quyết tâm tàn nhẫn, quay đầu đi ra ngoài.

Ra viện tử, nhưng không thấy người, đang buồn bực, chợt nghe phía trên một cái thanh lãnh thanh âm nói ra: “Ở chỗ này!” Nhạc Chi Dương ngẩng đầu nhìn lên, Lan Truy áo tơ dù trắng, đứng ở mái hiên, tuần tú tại thượng.

Nhạc Chi Dương thả người phòng trên, Lan Truy không rên một tiếng, xoay người rời đi, chân không dính đất, ngự phong bay lượn, tốc độ nhanh chóng, lưu phong phi điện cũng không đủ hình dung.

Một hơi vọt ra vài dặm, Lan Truy chưa phát giác động tĩnh, nhin không được quay đầu thoáng nhìn, chợt thấy Nhạc Chi Dương khí định thần nhàn, tiêu dao theo sau lưng.

Lan Truy trong lòng nghiêm nghị, Lương Tư Cầm coi trọng Nhạc Chi Dương, Bát bộ chi chủ nhiều không tin phục. Tám bộ bên trong, Lan Truy khinh công thứ nhất, phóng nhãn thiên hạ cũng hãn hữu thốt, cho nên vừa vừa thấy mặt, liền toàn lực sử xuất khinh công. Nhạc Chi Dương không đuổi theo kịp, tất nhiên lối ra muốn nhờ, khi đó khen chê chưa nói trào phúng vài câu, quét mặt mũi của hắn, cũng trút cơn giận.

Lan Truy bàn tính đánh cho như ý, không ngờ Nhạc Chi Dương chừng “Cổ Đậu”, cước lực siêu nhân, vô luận nhảy vọt chạy, đều là gió bộ chi chủ

địch thủ.

Lan Truy lòng háo thẳng lên, gia tốc bồn tẩu, Phong kinh chăm chú toàn thân, tay áo tản ra, tóc dài cuồng vũ, toàn bộ mà hóa thành một đạo bạch quang, tại Nhạc Chi Dương trước mắt lấp loé không yên.

Nhạc Chi Dương thấy hăn như thế mau lẹ, trong lòng có chút buồn bực, nhưng lại không tiện hỏi nhiều, đành phải kia mạnh ta mạnh, tùy theo gia tốc hướng về phía trước.

Hai người một trước một sau, bất quá nửa thường công phu, vòng quanh Bắc Bình thành dạo qua một vòng. Nhạc Chi Dương càng phát ra nghi hoặc, nhìn không được kêu lên: “Lan tiên sinh, vẫn còn rất xa?”

Lan Truy ứng thanh quay đầu, mặt đỏ tía tai, thở hổn hển có chút, trừng mắt Nhạc Chi Dương một mặt kinh ngạc.

“Lan huynh?” Nhạc Chi Dương nhú mày hỏi nói, ” có việc gì thế?”

Lan Truy rất là nhụt chí, lầu bầu nói: “Không có gì? Ngay ở phía trước.” Một mặt quay đầu đi đường, một mặt suy nghĩ: “Mấy tháng không thấy, hăn làm sao trở nên lợi hại như thế? Hăn là thành chủ bất công, truyền hăn cái gì tốc thành biện pháp?” Vừa nghĩ đến đây, trong lòng lão đại cảm giác khó chịu.

Bồn tẩu lúc hứa, Lan Truy dừng bước lại, nhìn quanh bốn phía, thần sắc nghi hoặc, Nhạc Chi Dương hỏi: “Nhìn cái gì?”

“Tô Thừa Quang...” Lan Truy nói còn chưa dứt lời, một bóng người từ trong góc tường lão đảo đi ra, nửa người nhuộm máu, chính là Tô Thừa Quang.

Hai người đều là giết mình, cùng nhau tiến lên, đỡ lấy lôi bộ chi chủ, Lan Truy nói ra: “Già ma bài bạc, người làm sao náo thành dạng này?”

Tô Thừa Quang cười khở một tiếng, chưa trả lời, Nhạc Chi Dương đột nhiên nói: “Là Diệp Linh Tô!” Tô Thừa Quang kinh ngạc nói: “Làm sao người biết?”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Kiếm pháp của nàng ta gặp qua nhiều lần, lại nói vết thương này, ngoại trừ ‘Thanh ly’, lại không chiếc thứ hai kiếm có thể lưu lại.” Nhấn chau mày, “Nàng cũng tới Bắc Bình?” Tô Thừa Quang thở dài: “Nàng tìm đến Thiết Mộc Lê.”

“Vì sao?” Nhạc Chi Dương hết sức giật mình.

“Người không biết?” Tô Thừa Quang liếc hẩn một cái, thần khí quái dị, “Trước đó vài ngày, Thiết Mộc Lê đâm liền Diêm bang mười hai phần đà, sát thương vô số. Nếu không báo thù, uống là bang chủ.”

Nhạc Chi Dương rất là ngoài ý muốn, tỉ mỉ nghĩ lại, Thiết Mộc Lê dập đầu nhận thua, tất nhiên lòng mang oán độc, lúc ấy liền không phát tác, sau đó cũng sẽ đòi lại cừu oán . Bất quá, người này tiến vào Trung Nguyên, từ phía gây thù hằn, võ công tuy cao, cũng có chút không khôn ngoan.

Lan Truy hỏi: “Diệp Linh Tô tìm Thiết Mộc Lê xúi quẩy, làm gì cầm kiếm đâm người?” Tô Thừa Quang da mặt hơi đỏ lên, chỉ ngô đạo: “Ta sợ nàng ăn thiệt thòi, không cho nàng đi vào.” Nhạc Chi Dương thở dài: “Chẳng trách kiếm thương không sâu, nhớ nàng chỉ là bức người nhường đường, cũng không có ý định giết người.”

“Cũng trách ta khinh thường!” Tô Thừa Quang ảo não nói, ” không ngờ mấy tháng không thấy, võ công của nàng lại mạnh không ít.”

Lan Truy lớn cau mày, nói ra: “Tô Thừa Quang, người quên thành chủ cấm lệnh a?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 127 : Chương 127: Phức Tạp (Bốn)

Chương 127: Phức tạp (bốn)

“Không dám quên.” Tô Thừa Quang hậm hực nói, ” nhưng thấy một lần nàang, ta liền nhin không được. Ai, Thiết Mộc Lê cũng không phải tốt trêu chọc .”

Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi: “Thiết Mộc Lê sào huyết ở đâu?”

Tô Thừa Quang chỉ vào một đầu ngõ nhỏ: “Nơi cuối cùng đại trạch chính là, thành chủ có lệnh, không cho phép bản phái ra mặt. Ta cùng Lan Truy chỉ có thể đưa đến chỗ này.” Nói đến chỗ này, rất có tiếc nuối. Tô Thừa Quang vốn là người già chuyện, bây giờ bị một đạo lệnh cấm vây khốn, có chí khó thù, hữu lực khó thi, trông mong nhìn qua người khác tranh hùng, kia một phần uất ức, so với giết hãn còn khó chịu hơn.

Nhạc Chi Dương lo lắng Diệp Linh Tô, đuổi tới trạch trước, vượt qua tường vây, cũng không gặp người ngăn cản. Chợt nghe hô hô gió vang, ở giữa có duệ vật tiếng xé gió.

Nhạc Chi Dương trong lòng quỳnh lên, thả người xuyên qua đình viện, nhưng gặp trong viện chém giết say sưa, trên mặt đất máu me đầm đìa, ngổn ngang lộn xộn nằm mấy người, phần lớn là Diêm bang đệ tử, Thuần Vu Anh, Đỗ Dật Dương đồng đều tại liệt.

Sở Không Sơn đang cùng Thiết Mộc Lê khổ đấu. Thiết Mộc Lê tay không tắc sắt, văng lai như điện, Sở Không Sơn tấn thủ thủ thế, liên tục lùi về phía sau. Diệp Linh Tô lấy một địch hai, giao đấu Tư Khâm Ba Nhật cùng Na Khâm. Tư Khâm Ba Nhật khí lực cương mãnh, tay mang một đôi tinh Hồ Thép trao, vung vẩy bên trong mang theo thể lượng phong thanh, mỗi lần phát sau mà đến trước, ngăn Diệp Linh Tô mũi kiếm; Na Khâm thân pháp phiêu hốt, thể như bác cỏ chi ưng, cao lên thấp nằm, chỉ ở bên cạnh cô gái Lộng Ảnh, trong tay một viên thép tinh điêu linh, một kích không trúng, truyền xa mấy trượng, lấy Diệp Linh Tô thân pháp kiếm thuật, mũi kiếm tới tới đi đi, vậy mà vẫn không đến cái bóng của hắn.

Nhạc Chi Dương có chút giật mình, Thiết Mộc Lê hai cái này đệ tử, có vẻ như thô kệch lỗ mãng, động thủ vô cùng cao minh, nếu bàn về thực học, ở xa Trúc Nhân Phong phía trên. Diệp Linh Tô chẳng những chiếm không được thượng phong, mấy hiệp xuống tới, ngược lại bó tay bó chân, huống chi Dương Hận ẩn nhẫn không phát, cầm trong tay nước đầm cuộn tròn ở một bên, thân thể ngoài lỏng trong chặt, đơn giản là như một chi lên dây cung duệ tiền.

Chợt nghe một tiếng quát khê, Thiết Mộc Lê tay phải đột nhập, nắm lấy thân kiếm, tay trái vung lên. Xùy, Sở Không Sơn tay áo vỡ vụn, Thiết Mộc Lê cười trên một bước, cánh tay dài quét ngang, cắt về phía cổ của hắn. Sở Không Sơn bất đắc dĩ ném đi bảo kiếm, thân hình ngửa ra sau, theo Thiết Mộc Lê chưởng phong bay ra về phía sau, tựa như tàn hoa lá héo úa, bỗng bành đi dạo, rơi vào mấy trượng bên ngoài.

“Lạc hoa lưu thủy?” Thiết Mộc Lê tiện tay ném một cái, thiết mộc kiếm vèo bay ra, cắm vào vách tường, trong nháy mắt không để lại dấu vết. Hắn đập vỡ tay một cái, cười nói, ” nghe qua ‘Thiên Hương Sơn Trang’ có một đường thân pháp, tử lý cầu sinh, bại bên trong cầu thắng, hôm nay cuối cùng nhìn thấy, thủ thắng ngược lại cũng chưa chắc, đào mệnh quả nhiên ghê gớm.”

Tổ truyền bảo kiếm bị đoạt, sử xuất “Lạc hoa lưu thủy” mới đào mệnh, Sở Không Sơn nghe lời này, rất cảm thấy khuất nhục, phi thân mà lên, sử xuất “Chiêu phong dẫn điệp chương” tấn công mạnh. Thiết Mộc Lê không chút hoang mang, mỉm cười đối địch, một đôi mắt ưng vừa đi vừa về bản khoãn, không ở tìm kiếm đối thủ sơ hở.

Nhạc Chi Dương gặp Sở Không Sơn trúng phép khích tướng, tâm kêu không tốt, đang muốn hiện thân, chợt nghe sau lưng dị hưởng, nhẹ mảnh nhanh chóng, chớp mắt tới gần. Nhạc Chi Dương thân thể chợt chuyển, hướng về phía trước nhảy ra, hai đạo nhân ảnh từ sau đánh tới, lẳng lẽ chương phong rơi ở trên tường, phịch một tiếng, vách tường đổ sụp, gạch đá đầy đất lẫn loạn.

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Minh Đẩu, Trúc Nhân Phong sóng vai đứng thẳng, thần sắc ngạc nhiên. Cừu địch gặp nhau, hết sức đỏ mắt, Nhạc Chi Dương cũng không nói nhiều, hô một chương võ hướng Minh Đẩu, Minh Đẩu giơ chương đón lấy, ba, hai chỉ tay tiếp, hắn chỉ cảm thấy một dòng lũ lớn xuyên thấu qua lòng bàn tay, bay thẳng uyển mạch. Minh Đẩu bận bịu làm “Thao Thiên Khí” phản kích, Nhạc Chi Dương hắc một tiếng, vận kinh một vùng, Minh Đẩu khí huyết loạn toan, chẳng không mà lên, không tự chủ được vọt tới Trúc Nhân Phong,

Trúc Nhân Phong một thấy hai người giao thủ, lập tức vây quanh Nhạc Chi Dương sau lưng, không kịp đánh lén, chợt thấy cuồng phong quét sạch, Minh Đẩu thẳng đụng tới. Hắn không kịp nghĩ lại, đưa tay nâng, vận không ngờ Minh Đẩu cực kỳ khó chịu, “Thao Thiên Khí” chưa xuất thủ, liền cuốn vào Nhạc Chi Dương nội lực, giống như thuận dòng chi chu, từ cánh tay trái một tiết ra, hóa thành lẳng lẽ chương phong, quét về phía Trúc Nhân Phong ngược.

Trúc Nhân Phong nằm mơ cũng không nghĩ tới Minh Đẩu sẽ hạ độc thủ, chịu vừa vận, kêu lên một tiếng đau đớn, lung tung huy chương phản kích. Minh Đẩu điên đảo hỗn loạn, chỗ nào lo lắng ngăn cản, phốc, vai trái trúng

một cái “Thiên Nhận”, gân cốt sụp đổ, cánh tay trái mềm nhũn rủ xuống tới. Trúc Nhân Phong lại bay ra ngoài, rơi xuống đất lật ra hai lần, oa phun ra một ngụm máu tươi.

Minh Đấu kinh sợ giao tóe, hai chân chạm đất, trung bình tấn trầm xuống, tay phải ra sức hoành vùng, tránh thoát dính kinh, nhưng phòng truy kích, sử xuất “Vô Định Thối”, lăng không đá bay, chiêu chiêu không rời đối thủ yếu hại.

Nhạc Chi Dương dẫn này kích kia, lòng tin tăng nhiều, gấp hấn chân đến, không nhanh không chậm, “Mộ cổ quyền” hỗn hợp “Phủ Cầm Chưởng”, đem Minh Đấu một đôi đi đứng xem như dây đàn, trống khánh, lăng không ấn xuống xa đập, kinh phong chỗ đến, Minh Đấu chân khí trong cơ thể trái nháy chồm, phải vừa chui, chếch đi rồi loạn, không nghe sai khiến, mũi chân cong vẹo, từ Nhạc Chi Dương bên người lướt tới.

Nhạc Chi Dương nhìn ra sơ hở, tay phải đột xuất, một thanh năm lấy mắt cá chân hấn, hét lớn một tiếng, dưới chân chuyển động, ra sức ném ra. Minh Đấu khoa tay múa chân, bay ra ngoài, thân giữa không trung, chợt thấy bóng người chớp động, Nhạc Chi Dương phát sau mà đến trước, “Thần Chung Thối” lăng không đá lung tung.

Ngày đó “Nhạc Đạo Đại Hội”, hấn trong nháy mắt đá lượt mấy chục cái chuông nhạc, bây giờ gieo xuống Cổ Đậu, lực chân mạnh, đương thời có một không hai, ra chân lúc phiêu như sợi thô, nhanh như điện, đặt chân lại là lực đạo thiên quân. Ba ba ba một chuỗi gấp vang, Minh Đấu người xuống dốc địa, trước chịu mười chân có thừa, miệng huyết cuồng phun, đánh vỡ kén tường vây, giãy dụa hai lần, ngất đi.

Nhạc Chi Dương lớn tiếng dọa người, ngay cả tổn thương hai đại cao thủ, nhất thời chấn động tại chỗ. Triển đấu đám người các mỗi người chia mở, trừng mắt trông lại, Thiết Mộc Lê một đám kinh sợ gặp nhau, Diệp Linh Tô lại là tâm hoa nộ phóng, nàng suất Diêm bang quần hào chạy đến,

liên tục tổn binh hao tướng, đến cái này công phu, chỉ còn lại nàng cùng Sở Không Sơn đau khổ chèo chống, Nhạc Chi Dương đột nhiên hiện thân, đúng như hạn hán đã lâu gặp Cam Lâm.

Thiết Mộc Lê hai mắt lật một cái, cả giận nói: “Tiểu tử, ngươi tới làm gì?” Nhạc Chi Dương đưa mắt quét qua, cười nói: “Quốc sư tránh ở chỗ này, không sợ trong thành quan binh biết?”

Thiết Mộc Lê sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nói ra: “Biết lại như thế nào?” Nhạc Chi Dương nói: “Ngươi cường ép khâm sai, phải bị tội gì?”

“Ngươi vì Lãnh Huyền tới?” Thiết Mộc Lê nhú mày không hiểu, “Ngươi cùng hắn không phải đối đầu a?”

“Đúng vậy a!” Nhạc Chi Dương cười nói, ” ta cùng hắn cừu hận không cạn, bất quá có người muốn hắn mạng sống, năm ta cùng Quốc sư biện hộ cho.”

“Ai?” Thiết Mộc Lê trầm giọng hỏi.

“Ta đây cũng không thể nói.” Nhạc Chi Dương cười nói.

“Không nói đẹp đi!” Thiết Mộc Lê lạnh hừ một tiếng, “Ngươi đã tới, vậy cũng lưu lại đi!”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Quốc sư võ công tiểu tử luôn luôn bội phục, nhưng muốn giết ta ba người, chỉ sợ khó mà toại nguyện.”

Thiết Mộc Lê liếc nhìn đám người, trong lòng tính toán: “Sở Không Sơn không đáng để lo, lão đại, lão nhị thắng không nổi tiểu tử này cùng họ Diệp đàn bà. Lão tam lớn ở đánh lén, quyền qua cước lại không phải sở trường, lão tứ cùng Minh Đấu vốn là trợ lực, lại bị tiểu tử này nhất cử phế đi, bây giờ thật đánh nhau, khó tả thắng bại.” Nghĩ đến xem xét Nhạc Chi

Dương một chút, trong lòng buồn bực, “Quái tai, mấy canh giờ không thấy, tiểu tử này lại lợi hại không ít!”

Chợt nghe có người cười nói: “Quốc sư một hồ khó độ sức hai thỏ, tăng thêm bần tăng, nhưng lại như thế nào?”

Nhạc Chi Dương trong lòng hơi hồi hộp một chút, đưa mắt nhìn lại, Xung Đại Sư cười hì hì đứng tại đầu tường, tay áo như mây, giữa trời lưu chuyển.

“Xúi quẩy!” Nhạc Chi Dương âm thầm kêu khổ, hòa thượng này âm hồn bất tán, sớm không tới, trễ không đến, mỗi đến khẩn yếu quan đầu ra làm rồi.

Thiết Mộc Lê thần sắc hơi chậm, cười nói: “Tiết Thiên, người tới làm gì?” Xung Đại Sư cười nói: “Nghe nói Quốc sư xảo đến hàng hóa hiếm thấy, cho nên đến đòi một chén canh canh ăn một chút.”

Thiết Mộc Lê nhú mày, hé miệng không đáp. Xung Đại Sư nhân châu xoay động, tung tiếng cười dài, chợt từ đầu tường nhảy xuống, tay áo tản ra, hô một quyền đánh về phía Diệp Linh Tô.

Quyền kinh hùng hồn, giống như sơn nhạc sụp đổ. Diệp Linh Tô miệng mũi ngạt thở, không khỏi连连 lùi lại hai bước, quay người vòng qua đến quyền, vận kiếm đâm thẳng đối phương eo uy hiếp.

Xung Đại Sư thân giữa không trung, cũng không quay đầu lại, cánh tay quét ngang mà ra, quyền phong phát trúng mũi kiếm, ông một tiếng kích vang, nhuyễn kiếm uốn lượn như cung, Diệp Linh Tô hồ khẩu muốn rút, chỉ cảm thấy quyền kinh như thủy ngân vòng qua thân kiếm, hướng nòng ngay ngực đè xuống.

Diệp Linh Tô chỉ cảm thấy kinh ngạc, bình thường quyền kinh chưởng phong, xuất thủ không lâu, thường thường tiêu diệt, Xung Đại Sư quyền

kình kéo dài không tiêu tan, ngược lại càng phát ra cô đọng.

Diệp Linh Tô thân pháp nhanh chóng còn thẳng kiếm chiêu, một giắc không ổn, phiêu nhiên đi xa. Xung Đại Sư một quyền thất bại, kình phong quét rác mà qua, tiếng xào xạc bên trong, lại gạch xanh bên trên lưu lại một đạo cạn ngắn.

Trong đình người không không động dung, Xung Đại Sư ra quyền như núi, cương mãnh kình người, trên đất cạn ngắn lại phiêu dật mềm dẻo, dư thế vô tận. Một quyền này vừa cực phản nhu, cao minh chi cực, trên trận đều là người trong nghề, đồng đều biết nhiều ngày không thấy, Xung Đại Sư tại võ học bên trên rất có đột phá.

Xung Đại Sư quay người rơi xuống đất, song quyền liên miên đưa ra, chiêu thức tinh vi, góc độ ly kỳ, Diệp Linh Tô vô luận tiến thoái tránh kiếm, đồng đều cảm giác kình khí bức người. Quyền kình kia ngưng tụ không tan, miên miên mật mật, như trường tiên, lại như thủy ngân, một khi cận thân, quần lấy vòng quanh, bao lấy bọc lấy, giống như nhu thạch mềm tường, làm cho người không chỗ có thể ẩn nấp. Xung Đại Sư xuất thủ lại nhanh, một quyền phương ra, hai quyền lại tới, trước kình phương mạnh, hậu lực lại đến, chông chất, kình đào hải lãng, Diệp Linh Tô tả xung hữu đột, đồng đều khó thoát khỏi, Xung Đại Sư những nơi đi qua, quyền phong trầm ngưng, dư thế vô tận, nghiêm nhiên hơn mười người vờn quanh nàng đồng thời xuất thủ. Diệp Linh Tô giờ kiếm phản kích, đụng phải quyền phong, thân kiếm ong ong rung động vang, như muốn thoát khỏi chủ nhân chương không.

Diệp Linh Tô càng đấu càng sợ, chợt nghe Xung Đại Sư cười nói: “Diệp cô nương, ngươi nhận ra quyền pháp này a?”

Diệp Linh Tô cùng hấn nhiều lần giao phong, đối võ công thông thạo tại ngực, thế nhưng là đoạn đường này quyền pháp chưa bao giờ thấy qua,

nghe lời này, không chịu được trong lòng khê động, thốt ra mà ra: “Đại tượng Vô hình quyền!”

« Sơn Hà Tiềm Long quyết », « Đại tượng Vô hình quyền » đều là Thích Ấn Thần sáng tạo, tương hỗ có phần có liên quan, hợp mà dùng, mới có thể tái hiện Thích Ấn Thần thần uy; cho nên một bản trong sách quý, thỉnh thoảng nâng lên một môn khác võ học, nghị luận thân pháp quyền trải qua hoà hợp chi yếu. Diệp Linh Tô, Xung Đại Sư riêng phần mình nghiên tập, đối với hãn phương võ công, không khỏi có chút hướng về; Xung Đại Sư mưu đồ giang sơn, bốn ba không chừng, vô tâm nghiên cứu quyền trải qua, độc vương cốc một trận chiến, Diệp, vui hai người tinh tiến thần tốc, Xung Đại Sư tự giác lạc hậu, tìm kiếm địa phương khổ tu quyền pháp, Thích Ấn Thần xuất thân phật môn, luyện nội công cùng “Đại kim cương thần lực” nguyên ra nhất lưu, Xung Đại Sư thiên phú lại cao, bất quá hơn thàng công phu, thế mà có một chút thành tựu.

Thích Ấn Thần vạn không ngờ được, mấy trăm năm về sau, hai vị cách đời đệ tử, lại lấy tự thân tuyệt kỹ sinh tử độ sức, tuy nói ấn thần tuyệt học hai người các đến nửa, nhưng hai người sư môn sở học cũng là vang dội cổ kim tuyệt kỹ, hai tướng lĩnh hội, các tích lối tắt, trong đó biến hóa diễn tiến, cũng đã vượt qua Thích Ấn Thần năm đó tưởng tượng.

Diệp Linh Tô từng cùng Thiết Mộc Lê giao phong, Xung Đại Sư một bên quan chiến, kiến thức rất nhiều, nhưng hãn sử dụng quyền pháp, Diệp Linh Tô chỉ nghe tên, cũng không tự mình gặp qua, thốt nhiên ứng đối, không khỏi rối ren. Xung Đại Sư biết người biết ta, dần dần chiếm thượng phong, Diệp Linh Tô chỉ cảm thấy kinh khí trùng điệp, không chỗ không có, hành động gian nan, mấy lần túng kiếm phản kích, đều bị Xung Đại Sư tránh đi.

Nhạc Chi Dương nhìn ra không ổn, cười nói: ” ‘Đại tượng Vô hình quyền’ cần gì tiếc nuối? Đại hòa thượng, nghe nói qua ‘Đại âm hi thanh chỉ’ a?”

Xung Đại Sư ứng thanh run lên, Thích Ấn Thần quyền trải qua bên trong, nhiều lần đề cập Linh Đạo Nhân “Đại âm hi thanh chi”, xưng tình thâm vi diệu, chỉ bằng vào “Đại tượng Vô hình quyền” khó mà thủ thắng, cần cùng “Sơn Hà Tiềm Long quyết” dùng được, mới có thể tránh chỗ thực, tìm chỗ hư, tại biến hóa bên trong tìm được một tuyến cơ hội thắng.

Nhạc Chi Dương lời vừa ra miệng, thả người liền bên trên. Thiết Mộc Lê mày nhăn lại, đang muốn ngăn cản, Sở Không Sơn sớm đã lưu ý, gặp hãn khê động, lập tức lách mình ngăn lại, hô hô vung ra hai chưởng, hai người bỗng nhiên lại đấu thành một đoàn.

Nhạc Chi Dương cướp được Xung Đại Sư trước người, giơ tay phải lên, ngón trỏ hướng về phía trước hư điểm. Xung Đại Sư trong lòng kiêng kị, lắc thân lui lại, nhưng nghe vèo một tiếng, một sợi chỉ phong cướp thân mà qua, hư thực tương sinh, có chút quen thuộc, vừa nghĩ lại, mới nhớ tới đây là Nhạc Chi Dương “Động Tiêu Chỉ” .

Xung Đại Sư trong lòng biết mắc lừa, thầm mắng “Gian trá”, giơ lên hữu quyền, đợi muốn phản kích, chợt nghe duệ âm thanh phá không, Diệp Linh Tô thoát ra hãn bày ra khí trận, phi thân giơ kiếm đâm tới.

Xung Đại Sư cười lớn một tiếng, thả người nhảy ra, kêu lên: “Chậm đã!”

Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, muốn truy kích, Nhạc Chi Dương tiến lên một bước, ẩn ở chuôi kiếm, thấp giọng nói: “Chờ một chút, nhìn hãn nói cái gì?”

Diệp Linh Tô cau mày nói: “con lừa ngốc đầy bụng da ý nghĩ xấu, người không sợ hãn kể hoãn binh?”

Nhạc Chi Dương cười cười, cất giọng nói ra: “Sở tiên sinh, Quốc sư đại nhân, hai vị cũng nghỉ ngơi một chút đi.” Sở Không Sơn chính cảm giác

phí sức, ứng thanh lui lại, Thiết Mộc Lê cũng đoán không ra Xung, Nhạc hai tâm tư người, nhú nhú mày, chậm chậm dừng tay.

“Nhạc Chi Dương, người không có suy nghĩ.” Xung Đại Sư cười nói.

“Làm sao?” Nhạc Chi Dương cười hì hì hỏi lại.

“Người là Linh Đạo Nhân cách đời truyền nhân, bần tăng để người giấu diếm thật tốt khổ.”

Lời này vừa nói ra, Thiết Mộc Lê mày rậm thượng thiêu, mặt lộ vẻ kinh sợ, hăn gặp Nhạc Chi Dương võ công kỳ dị, moi ruột gan cũng nghĩ không ra hăn sư thừa, nghe Xung Đại Sư, mới bừng tỉnh đại ngộ. “Linh Đạo Thạch Ngư” hăn cũng có nghe thấy, Thiết Mộc Lê bán tín bán nghi, coi là chỉ là giang hồ truyền thuyết, không muốn thật có vật, mà lại rơi vào thiếu niên này trong tay.

“Linh Đạo Thạch Ngư” sự tình, Nhạc Chi Dương giữ kín không nói ra, mà biết người cực ít, không muốn một câu “Đại âm hi thanh chỉ” tiết lộ huyền cơ, để Xung Đại Sư khám phá võ công lai lịch, nhất thời trong lòng ảo não, cười nói: “Hòa thượng chính người mắt vụng về, quái được ta sao?”

“Nói đúng lắm.” Xung Đại Sư cười cười, “Nghe qua ‘Đại âm hi thanh chỉ’ uy danh, bần tăng có phần nghĩ lĩnh giáo một hai.”

« Diệu Nhạc Linh Phi Kinh 》 bên trong xác thực nâng lên “Đại âm hi thanh chỉ”, nhưng mà sơ lược, luyện pháp, chiêu thức đồng đều chưa bàn giao, ngược lại mượn đề tài để nói chuyện của mình, đàm huyền luận đạo, nói nhăng nói cuội. Lúc trước Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy buồn bực, kết bạn Lương Tư Cầm về sau, hăn dần dần minh bạch: Linh Đạo Nhân xem đạo lý vì nhân, võ công vì quả, lĩnh ngộ kinh văn bên trong đạo lý, võ công tự nhiên nước chảy thành sông, về phần loại nào võ công, giống như nước chảy, cũng vô định tướng, Đến như “Đại âm hi thanh chỉ”, cũng bất quá là nhằm vào “Đại tượng Vô hình quyền”, tùy ý sáng tạo ra đến, không phải

như Thích Ấn Thần chuyên cần khổ luyện, năm này tháng nọ, khổn tại võ công bên trong, quên võ học bên ngoài đại đạo tại quá thay.

Nhạc Chi Dương chuyển động suy nghĩ, lập tức cười nói: “Đại âm hi thanh chỉ, người mới vừa rồi không phải lĩnh giáo qua rồi sao?”

Xung Đại Sư khẽ giật mình, cười nói: “Gạt người a? Hòa thượng con mắt không mù, mới kia một chút, rõ ràng là ‘Động Tiêu Chỉ’ .”

“Động Tiêu Chỉ cũng tốt, đại âm hi thanh chỉ cũng tốt, bất quá là cái Danh nhi, ta nói nó là cái gì, nó chính là cái gì.”

Xung Đại Sư đang muốn phản bác, bỗng nhiên trong lòng hơi động: “Không đúng, lời ấy nghe tới hoang đường, kỳ thật hàm ẩn huyền cơ, có tướng vô tướng, nhân minh mà nói, vốn là ta Phật môn chí lý. Tiểu tử này nói là võ công, ý nghĩa lời nói chỉ, sao lại không phải Phật pháp?” Hắn căn tính lạnh lợi, tuy là ân oán che đậy, gặp gỡ phù hợp thời cơ, vẫn sẽ linh quang chợt hiện, lúc này chấp tay trước ngực cười nói: “Nói đúng lắm, bản tăng lấy tướng .” Lui lại một bước, cũng không làm âm thanh.

Hai bọn họ lẫn nhau đánh lời nói sắc bén, trên trận đám người, chỉ có Thiết Mộc Lê hiểu sơ một hai, hắn đưa mắt nhìn quanh, trong lòng thầm nhủ: “Lão phu lâu không xuất thế, này đến Trung Nguyên, thế hệ trẻ tuổi làm sao ra nhiều như vậy nhân vật lợi hại.” Nghĩ đến có chút thần thờ, tiếp theo ngạo khí tỏa ra, gọi to: “Diệp bang chủ, Nhạc Chi Dương, các người từng cái đến, vẫn là cùng tiến lên?”

Diệp Linh Tô quay đầu nhìn Nhạc Chi Dương một chút, Nhạc Chi Dương cười nói: “Quốc sư hiểu lầm, tiểu khả này đến, không phải là vì động võ.”

Thiết Mộc Lê hết sức kinh ngạc, Diệp Linh Tô lại rất là không nhanh, nhú mày, trừng mắt trông lại. Nhạc Chi Dương ra vẻ không thấy, cười mỉm nhìn qua Thiết Mộc Lê.

Thiết Mộc Lê nói: “Không vì động võ, lại vì cái gì?” Nhạc Chi Dương hỏi: “Lãnh Huyền còn sống a?” Thiết Mộc Lê sầm mặt lại: “Sống chết của hắn có liên quan gì tới người?”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Người bắt Lãnh Huyền, lại vì cái gì?” Thiết Mộc Lê giận hừ một tiếng, hé miệng không đáp, Xung Đại Sư nhân châu xoay động, cười nói: “Cái này ta biết, vì Nguyên Đế di bảo.”

Thiết Mộc Lê hai mắt ra lửa, trên mặt dâng lên một cỗ tử khí, Xung Đại Sư con mắt tương đối, tiểu dung không giảm. Thiết Mộc Lê nhìn ra hắn ý đồ đến khó lường, thế nhưng là tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, còn cần nhờ hòa thượng này võ công, nghĩ tới nghĩ lui, kiềm chế nộ khí, nói ra: “Đúng thì sao?”

“Thuận miệng hỏi một chút.” Nhạc Chi Dương cười hì hì vừa vỗ tay, “Tiểu khả cáo từ.”

Hắn nói đi là đi, Diệp Linh Tô vừa sợ vừa tức, đang muốn quát bảo ngừng lại, chợt nghe Thiết Mộc Lê kêu lên: “Dừng bước!”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Quốc sư có gì chỉ giáo?” Thiết Mộc Lê nhìn chăm chăm hắn kinh nghi bất định: “Người hỏi Lãnh Huyền làm gì?” Nhạc Chi Dương cười nói: “Ta đoán Quốc sư giết chết hắn, Lãnh Huyền chết rồi, trong tay của ta đồ vật cũng vô ích.”

Thiết Mộc Lê nghi ngờ nói: “Thứ gì?”

“Một khối da dê nát.” Nhạc Chi Dương khấp lợ đang nói, “Phía trên ngón ngang lợn xộn, không biết vẽ thứ gì?”

Thiết Mộc Lê đổi sắc mặt, Xung Đại Sư cũng toát ra mấy phần kinh ngạc, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, nghĩ muốn tìm dấu vết để lại.

“Người làm cái trò quỷ gì?” Diệp Linh Tô không thể nhịn được nữa, thấp giọng đặt câu hỏi.

“Không có gì?” Nhạc Chi Dương nhỏ giọng trả lời, “Nhận ủy thác của người, mưu đồ làm loạn.”

Diệp Linh Tô nguýt hăn một cái, cắn răng nói: “Lén lén lút lút, không biết mùi vị.”

Thiết Mộc Lê, Xung Đại Sư tai mắt cực linh, nghe được nhất thanh nhị sở. Thiết Mộc Lê một chút trầm mặc, chợt cười nói: “Nhạc tiểu ca, nếu không chê, còn xin đi vào tiểu tọa.”

Nhạc Chi Dương cười không đáp, chuyển hướng Diệp Linh Tô nói: “Thuần Vu huynh cùng Đỗ lão huynh bị thương không nhẹ, lại nếu không y, chỉ sợ mất mạng. Quân tử báo thù, mười năm không muộn, người cùng Sở tiên sinh dẫn bọn hăn rời đi là hơn.”

Diệp Linh Tô nhìn lướt qua thụ thương đệ tử, ngẩng đầu hỏi: “Người đây?” Nhạc Chi Dương cười nói: “Quốc sư thịnh tình mời, từ chối thì bất kính, ta đi vào uống hai chén trà, nhàn phiếm vài câu lại đi.”

Diệp Linh Tô mày nhăn lại, chợt cắn răng một cái, quay đầu nói: “Sở tiên sinh, chúng ta đi.”

Sở Không Sơn sững sờ: “Thế nhưng là...” Diệp Linh Tô hướng hăn lắc đầu, khom người đỡ dậy Thuần Vu Anh. Sở Không Sơn nhìn một chút Nhạc Chi Dương, thở dài: “Các hạ bảo trọng!” Đưa tay đi đỡ Đỗ Dậu Dương, Đỗ Dậu Dương hất ra tay hăn, trầm trầm nói: “Ta bản thân có chân, người đi đỡ Trần Đà chủ cùng Phương Đà chủ.” Ôm ngực, giằng co.

Sở Không Sơn biết hăn quật cường, cười khố không nói gì, quay người đỡ dậy hai cái đà chủ, một đoàn người ngã trái ngã phải, chật vật đi hướng cổng lớn.

Tư Khâm Ba Nhật giậm chân một cái, động thân muốn lên, Thiết Mộc Lê đem hăn ngăn lại, cười nói: “Nhạc tiểu ca, mời!” Xoay tay lại chỉ hướng phòng khách.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 128 : Chương 128: Nguyên Đế Di Bảo (Một)

Chương 128: Nguyên Đế di bảo (một)

Trúc Nhân Phong thông thả lại sức, giãy dựa bò lên, hướng về phía Nhạc Chi Dương nghiêng răng nghiêng lợi: “Sư tôn, người này nhiều lần xấu ta đại kế, tuyệt đối không thể lưu hãn mạng sống.” Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, cũng không quay đầu lại, bắt lấy Trúc Nhân Phong tiện tay ném ra, Trúc Nhân Phong đụng vào vách tường, thổ huyết hôn mê.

Yến Nhiên Sơn đệ tử không không ngạc nhiên, Na Khâm a một tiếng, nhảy tới xem, chợt nghe Thiết Mộc Lê quát: “Đừng để ý đến hãn, không có mắt phế vật.”

Na Khâm ngón tay đã đụng phải sư đệ, ứng thanh kinh ngạc, ngưỡng ngừng lùi về. Nhạc Chi Dương cười nói: “Quốc sư lục thân không nhận, coi là thật để cho người bội phục.”

Thiết Mộc Lê nghe ra trào phúng, cười cười, cũng không phản bác. Đám người tiến vào phòng khách, Nhạc Chi Dương đại mã kim đao ngồi tại thượng vị, nâng chung trà lên mấy bên trên trà lạnh, tự rót tự uống, cũng mặc kệ trong trà có độc hay không.

Hãn thông dong tự nhiên, xem cường địch như không, Thiết Mộc Lê trong lòng cũng sinh ra một tia bội phục, cười nói: “Nhạc tiểu ca, người nói tấm da dê kia ở đâu?”

“Cái này a...” Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn bốn phía, “Lãnh Huyền ở đâu?”

Thiết Mộc Lê ánh mắt chớp động, cười nói: “Nhạc tiểu ca cùng Lãnh Huyền là địch không phải bạn, vì sao như thế để ý sống chết của hãn?”

Nhạc Chi Dương buông xuống chung trà, nói ra: “Ta nhận ủy thác của người, mưu đồ thay người! Về phần ta cùng hãn là địch hay bạn, không nhọc Quốc sư quan tâm.”

“Thụ ai nhờ?” Thiết Mộc Lê lại hỏi.

Nhạc Chi Dương giương mắt cười nói: “Có liên quan gì tới người?”

Thiết Mộc Lê khuôn mặt trưởng lên, trừng Nhạc Chi Dương một chút, nhần giận phát tay: “Đem cầu thái giám mang ra!”

Tư Khâm Ba Nhật lên tiếng, hùng dũng oai vệ quay người vào nhà, không bao lâu, đình đương rung động, tay hãn xách một người đi ra, hãn thể trạng cực kỳ hùng vĩ, chỗ xách người lại gãy trơ xương linh đình, chợt nhìn đi, đúng như mãnh hổ ngậm linh, đại điều cầm tước.

Nhạc Chi Dương giật nảy cả mình, mấy canh giờ không thấy, Lãnh Huyền đơn giản thay đổi bộ dáng, nửa người trần trụi tinh quang, dúm dó trên da thịt che kín ứ tổn thương, tung hoành xen lẫn, máu me đầm đìa, mái đầu bạc trắng thừa thốt mà khoác lên ở trên mặt, xuyên thấu qua sợi tóc, có thể thấy được đục ngầu già mắt, trông thấy Nhạc Chi Dương, trong mắt tinh quang lóe lên, bỗng dập tắt xuống dưới.

Nhạc Chi Dương nguyên bản hận hãn tận xương, chẳng biết tại sao, trông thấy lão thái giám bộ dáng như thế, trong lòng một thảm, ngầm sinh thương hại.

Phanh, Tư Khâm Ba Nhật dùng sức ném một cái, Lãnh Huyền quăng xuống đất, miệng phun máu tươi. Nhạc Chi Dương đằng đứng lên, nhìn hằm hằm Tư Khâm Ba Nhật, cái sau tấm lấy gương mặt, hai mắt chỉ lên trời. Nhạc Chi Dương tự giác thất thố, quét mắt nhìn lên, Thiết Mộc Lê tay nâng chén trà, làm như không thấy, Xung Đại Sư thay nhau nhìn thấy đám người, có phần là cười trên nỗi đau của người khác.

Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, cười nói: “Lãnh công công, người cũng có hôm nay? Có câu nói là: Rụng lông Phượng Hoàng không bằng gà, rụng lông thiên gà không bằng giò.”

“Nói rất hay!” Xung Đại Sư vỗ tay cười nói, ” chỉ bất quá, cái này giò không khỏi gây hơi có chút.”

Lãnh Huyền mặt mo bầm tím, nghe lời này co quắp một trận, chột cấn rằng một cái, nâng ngẩng đầu lên, dùng sức vọt tới mặt đất. Ai muốn thương tổn nặng bất lực, không có dụng võ đầu, chỉ cọ rơi mất một tầng da giấy, máu tươi chảy mặt mũi tràn đầy, càng phát ra buồn cười đáng thương.

Nhạc Chi Dương sinh lòng không đành lòng, đem đến miệng trào phúng nuốt xuống. Thiết Mộc Lê đặt chén trà xuống, nhàn nhạt nói ra: “Người tới, Nhạc tiểu ca, bước kế tiếp nên làm như thế nào?”

“Quốc sư là người Mông Cổ.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” người Mông Cổ làm nặng hứa, cho nên tiểu khả muốn cùng Quốc sư thương lượng.”

Thiết Mộc Lê cười ha ha, nói ra: “Tâm tư của người ta minh bạch, người mưu đồ thay người, lại sợ bản tôn không tuân thủ hứa hẹn, đúng hay không?”

Nghe thấy “Mưu đồ thay người” bốn chữ, Lãnh Huyền thân thể run lên, gương mặt nhìn đến, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương nhìn không chuyển mắt. Nhạc Chi Dương cũng không nhìn hằm, cười hì hì nói ra: “Quốc sư một điểm liền rõ ràng, không cần nhiều tổn nước bọt.”

Thiêt Mộc Lê hừ một tiếng, Xung Đại Sư cười nói: “Quốc sư, thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, Mông cũng tốt, Hán cũng được, nếu như liên quan đến quốc vận, liên quan đến thiên hạ, chỉ là hứa, cần gì tiếc nuối. Năm đó Lưu hạng có giao ước to lớn, Lưu Bang không phải cũng nhẹ nhàng xé bỏ sao? Ta Đại Nguyên Thái tổ cùng Vương Hân, Trát Mộc Hợp có phụ huynh tình nghĩa, Thái tổ như thường binh bất yếm trá, hư hư thật thật, đem nó từng cái càn quét; Nguyên Đế di bảo liên quan đến bản triều khí vận, người biết càng ít càng tốt, Quốc sư nếu như câu nệ tại mớ meo tục gặp, chỉ sợ bảo tàng không có tới tay, trên cổ đầu người cũng không giữ được.”

Hân châm ngòi ly gián, lưỡi rọc rờ hoa sen, Nhạc Chi Dương trong lòng thầm mắng, hận không thể xé nát hân miệng thúi. Thiêt Mộc Lê nguyên bản do dự, nghe lời này, cũng sau khi ổn định tâm thần, cười nói: “Thôi được, người cùng đồ đều lưu lại!” Tin vung tay lên, xoát, kinh khí mãnh liệt quét ra.

Nhạc Chi Dương sớm có phòng bị, xoay người nhảy lên, xoát, dưới thân chưa nhánh ghế dựa chĩnh tề cả cắt thành hai đoạn. Nhạc Chi Dương thầm giật mình, thân chưa rơi xuống đất, Xung Đại Sư quyền kinh nhảy lên đi qua, Nhạc Chi Dương a cười một tiếng, trở tay xuất chưởng, trên đường năm ngón tay huy sái, giống như gió xuân phật liễu. Xung Đại Sư quyền kinh tùy theo chập trùng, khổng chế không ở, hân không rõ ràng cho lắm, vội vã thu quyền, để phòng Nhạc Chi Dương thừa dịp khe hở đột kích.

Nhạc Chi Dương một chưởng bức lui Xung Đại Sư, mượn hân quyền kinh, phiêu phiêu dang dang, nghiêng nghiêng bay ra. Na Khâm trước mắt ngăn lại, hét lớn một tiếng, huy chưởng bổ tới. Nhạc Chi Dương tay trái lay động, hướng về phía trước một chiêu, hai người bàn tay chưa giao, Na Khâm liền cảm giác đan điền nhảy lên, nội lực tán loạn, không khỏi thân thể loạn choạng, chưởng lực nghiêng lệch, chợt thấy Nhạc Chi Dương chân trái tạt lên, tên nổ giống như đạn đi qua, cuống quýt thu chưởng đón đỡ, không ngờ Nhạc Chi Dương mũi chân nâng lên, biến đá vì giẫm, tại

cánh tay hần bên trên nhẹ nhàng điểm một cái, giống như bạch hạc trùng thiên, phiêu nhiên nhảy lên hướng xà ngang.

Na Khâm đang muốn đuổi theo, xoát, lẳng lệ kinh phong cướp thân mà qua, một mảnh vải rách từ phía trên rơi xuống.

Na Khâm toàn thân cứng ngắc, quay đầu nhìn lại, Thiết Mộc Lê sắc mặt âm trầm, chậm chậm thu về bàn tay.

Nhạc Chi Dương đứng tại phòng trên xà nhà, nhìn một chút một nửa ống tay áo, trong lòng thầm hô may mắn, vừa rồi hơi chậm một phần, khó thoát “Thiên Nhận” gia thân. Mắt thấy phía dưới đám người nóng lòng muốn bên trên, lập tức móc ra địa đồ, duệ âm thanh kêu lên: “Ai dám lên đến, ta đem nó hủy!”

Đám người ứng thanh ngây người, Thiết Mộc Lê lòng tràn đầy ảo não, ba đại cao thủ vòng vây phía dưới, vốn định nhất kích tất sát, người đồ hai. Nhạc Chi Dương có thể chạy thoát, thân pháp võ công, điện quang thạch hỏa cũng không đủ hình dung. Thiết Mộc Lê khinh địch chủ quan, rơi vào tiến thối lưỡng nan quần cảnh, hần giận hừ một tiếng, chú mục Xung Đại Sư, trong mắt rất có oán quái chi ý.

Xung Đại Sư nhãn châu xoay động, đi đến Lãnh Huyền trước mặt, mũi chân có chút nhếch lên, nhắm ngay lão thái giám trán: “Người như hủy đồ, ta liền giết người! Người lại cân nhắc một chút, hủy mưu toan về sau, có thể hay không đi ra cái này một tòa tòa nhà?”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Tốt, ta cũng muốn thử xem!” Xung Đại Sư cười lạnh một tiếng, đưa mắt trông lại. Hai người bốn mắt đụng vào nhau, trong tay đều không động tác, trong sảnh hoàn toàn tĩnh mịch, lâm vào trong giằng co.

Thiết Mộc Lê đột nhiên nói: “Nhạc tiểu ca, chuyện gì cũng từ từ.” Nhạc Chi Dương cười nói: “Chuyện cho tới bây giờ, còn có cái gì dễ nói?”

“Người nói người có kia một phần tư bảo đồ.” Thiết Mộc Lê quét Lãnh Huyền một chút, “Nhưng như thế nào chứng minh đó là thật?”

“Cái này dễ dàng!” Nhạc Chi Dương cười hì hì nói ra: “Đem bốn bức tàn đồ liêu cùng một chỗ, chẳng phải sẽ biết thật giả sao?”

“Lời ấy rất hay.” Thiết Mộc Lê cười nói, “Nhạc tiểu ca ở tại trên xà nhà, lại như thế nào ghép hình?”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Ta có cái biện pháp, người cho ta một con tin, ta liền đem đồ cho người.”

“Con tin?” Thiết Mộc Lê chần chờ một chút, “Người nói tiểu đồ?”

“Hai cái ngốc đại cá tử, ta muốn bọn hăn làm gì?” Nhạc Chi Dương cười nhìn Tư Khâm Ba Nhật cùng Na Khâm, tức giận đến hai người giận sôi lên. Nhạc Chi Dương đưa tay vỗ, cao giọng nói ra: “Ta muốn con lừa ngốc làm con tin!”

Xung Đại Sư mỉm cười, Thiết Mộc Lê lại sầm mặt lại, nói ra: “Nhạc tiểu ca, người khích bác ly gián, không hề có thành ý.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Đủ hạ một đời tông sư, còn sợ cái con lừa trọc này hay sao?”

“Ta sợ hăn cái...” Nói còn chưa dứt lời, Thiết Mộc Lê ánh mắt rơi xuống Xung Đại Sư dưới chân, nhưng gặp Lãnh Huyền mệnh mang tóc trắng, trong lòng hơi hồi hộp một chút, chợt thấy không ổn. Vừa mới chỉ lo vây quét Nhạc Chi Dương, Lãnh Huyền thế mà rơi vào tay Xung Đại Sư, bây giờ người cũng tốt, đồ cũng tốt, tất cả đều không nhận nhà mình bài bố.

Thiết Mộc Lê phát giác mắc lừa, vừa sợ vừa giận, Xung Đại Sư lại cười ha ha, nói ra: “Quốc sư không cần phiền não, ta có một cái biện pháp, có thể vẹn toàn đôi bên.”

“Cái gì biện pháp?” Thiết Mộc Lê nhún vai tính tình hỏi.

“Không bằng mọi người riêng phần mình xuất ra địa đồ, chấp vá hoàn hảo, tìm ra bảo tàng chỗ; sau đó dụng hết khả năng, cướp đoạt di bảo, tranh thắng bại, quyết sinh tử, về phần bảo tàng, xem như tặng thưởng.”

Thiết Mộc Lê xem thường, hé miệng không đáp, Nhạc Chi Dương lại cười nói: “Tốt con lừa trọc, người đồ cũng không có một trương, bàn tính ngược lại là đánh cho âm âm.”

“Ta là không có đồ.” Xung Đại Sư mũi chân khẽ động, cười hì hì nói nói, ” bất quá Lãnh Huyền mạng già mà trong tay ta.”

Nhạc Chi Dương vì Lãnh Huyền mà đến, lão thái giám coi là thật chết rồi, đối Lương Tư Cầm không tiện bàn giao, trong lúc nhất thời rất là do dự, chợt nghe Thiết Mộc Lê giận hờn một tiếng, nói ra: “Xung Đại Sư, không muốn tự quyết định!”

“Tốt!” Xung Đại Sư cười nói, ” Quốc sư có gì lời bàn cao kiến?”

Thiết Mộc Lê lòng tràn đầy phẫn uất, bây giờ tàn đồ trong tay Nhạc Chi Dương, Lãnh Huyền trong tay Xung Đại Sư, tự thân khư khư cố chấp, khó đảm bảo hai người này sẽ không liên thủ. Hắn thân là Quốc sư, cũng không phải là chỉ biết võ công, nghĩ nghĩ, lạnh lùng nói ra: “Như vậy đi, tầm bảo sự tình, người gặp có phần, tìm tới bảo tàng trước kia, không được tùy ý rời khỏi. Vi phạm người, đám người cùng giết chết!”

“Tốt!” Xung Đại Sư vỗ tay cười nói, ” ý kiến hay!”

Nhạc Chi Dương do dự chưa định, chợt nghe một thanh âm lạnh lùng nói ra: “Quả nhiên là ý kiến hay!” Tiếng nói lọt vào tai, Diệp Linh Tô phiêu nhiên bước vào phòng khách, tay xấn trường kiếm, tú dật như tiên.

Lại thêm một cái cường địch, Thiết Mộc Lê lòng tràn đầy ảo não, cau mày nói: “Diệp bang chủ, người trở về làm gì!”

“Ta đều nghe thấy được.” Diệp Linh Tô quét Nhạc Chi Dương một chút, khắp lơ đãng nói, ” Nguyên Đế di bảo, người gặp có phần.”

Nhạc Chi Dương âm thầm kinh ngạc, hần thính lực thông huyền, ngoài mười trượng ruồi muỗi lên xuống cũng có thể nghe được nhất thanh nhị sở, Diệp Linh Tô đi mà quay lại, hần lại không hề có cảm giác. Theo nàng lời nói, rõ ràng ẩn núp đã lâu, trong sảnh ba đại cao thủ, lại không một người phát giác. Nhạc Chi Dương không khỏi suy nghĩ: “Sơn Hà Tiềm Long quyết, thật có thể nắm thể sơn hà, hóa cùng vạn vật a?” Nghĩ được như vậy, nổi lòng tôn kính.

Thiết Mộc Lê lúc trước chủ ý, đơn giản khi dễ Nhạc Chi Dương thế đơn lực cô, bây giờ Diệp Linh Tô hoành thò một chân vào, tình thế đại biến. Thế nhưng là lời đã ra miệng, không tốt thu hồi, Thiết Mộc Lê biến khéo thành vụng, không khỏi xanh cả mặt, trừng mắt không rên một tiếng.

Xung Đại Sư con mắt chuyển động, cười nói: “Diệp bang chủ, việc này không giống trò đùa, người thật muốn tầm bảo?”

“Không tệ!” Diệp Linh Tô cười lạnh nói, ” đã người gặp có phần, Lãnh Huyền cũng coi như một cái!”

Thiết Mộc Lê neho cặp mắt lại, ánh mắt băng lãnh như châm, chậm rãi nói ra: “Diệp Linh Tô, người có chủ tâm cùng ta khó xử?”

“Đúng vậy a!” Diệp Linh Tô thản nhiên nói nói, ” người ta sổ sách còn không có coi xong.”

Thiết Mộc Lê hận đến nghiến răng, lệch nữ tử này thân pháp thần diệu, thủ thắng không đủ, đào mệnh có thừa, cho dù toàn lực xuất thủ, cũng khó một kích mất mạng.

“Nhiều người dễ làm sự tình, Diệp bang chủ lời nói cũng không phải không có lý.” Xung Đại Sư mỉm cười, xoay người cầm lên Lãnh Huyền, vươn tay ra, ở trên người hắn xoa bóp mấy cái, “Đại kim cương thần lực” tràn vào Lãnh Huyền thể nội, xông nhét hóa ứ, giải khai Thiết Mộc Lê chỗ thêm cấm chế. Lãnh Huyền thoáng tỉnh lại, chỉ vì nội thương rất nặng, khí nhược thần hư, một gương mặt mo khô héo thất bại, thần khí hoàn toàn không có.

Thiết Mộc Lê vừa sợ vừa giận, vừa nghĩ lại đầu, đột nhiên tỉnh giấc: Cho nên đến tình cảnh này, đều là Xung Đại Sư vô tình hay cố ý châm ngòi. Hòa thượng này khẩu phật tâm xà, mỗi tiếng nói cử động đều bao hàm dã tâm, Ô Hữu Đạo cũng là trúng hắc cái bẫy, huyền não người đồ hai vong, toàn phái bị tiêu diệt, mình tuyệt đối không thể mắc lừa.

Nghĩ được như vậy, Thiết Mộc Lê âm trầm xem xét Xung Đại Sư một chút, nói ra: “Đại sư giỏi tính toán.”

“Sao dám, sao dám.” Xung Đại Sư chấp tay trước ngực mỉm cười.

Thiết Mộc Lê lạnh hừ một tiếng, nghĩ thầm: “Dạng này cũng tốt, oan gia tụ họp, vừa vặn thừa dịp tầm bảo cơ hội từng cái tiền trừ. Hừ, ta cũng không tin, lão hổ cũng sẽ ngủ gật, cái này một đám người liền không có lười biếng thời điểm.” Tâm tư đã định, đưa tay vào ngực, lấy ra một cái khảm ngân khảm châu ngà voi hộp, mở ra nắp hộp, lấy ra một chồng da dê bản vẽ, tại trên bàn trà mở ra, trầm giọng nói ra: “Ta đồ đều ở chỗ này!” Ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn qua Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương tiến thối lưỡng nan, Xung Đại Sư hoành ở giữa, cứu ra Lãnh Huyền khó như lên trời, lại nhìn Diệp Linh Tô, đối với Nguyên Đế di bảo tựa hồ rất có hào hứng. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng vô thiện pháp, đành phải thả người nhảy xuống, lấy ra tàn đồ đặt ở mấy bên trên, định nhân nhìn lại, nhưng cảm giác bốn mảnh tàn đồ, cũng không phải là xé rách mà thành, đồ bên trên tô lại vẽ bản đồ, đồng đều giống nhau đến mấy phần.

Thiết Mộc Lê chú mục lúc hứa, quay đầu kêu lên: “Lấy giấy bút đến!”

Dương Hận mang tới giấy bút, Thiết Mộc Lê so sánh bốn tấm tàn đồ, tại một trương lớn trên giấy móc ra một bức bản đồ. Đám người mới hiểu được, nguyên lai cái gọi là chia ra làm bốn, cũng không phải là đem một trương đồ xé thành bốn mảnh, mà là đem địa đồ chia tách, phân biệt vẽ ở bốn tờ đồ bên trên, cho nên chỉ nhìn một cách đơn thuần một tấm tàn đồ, như đọa nằm dậm trong mây, không biết đông tây nam bắc, chỉ có gom góp bốn đồ, đem tất cả đường cong hợp tại một trương đồ bên trên, mới có thể nhìn ra mảnh khoe. Xung Đại Sư không khỏi thở dài: “Thỏa Hoàn Thiếp Mục Nhĩ trị quốc vô năng, tại thổ mộc cơ quan chi học rất có xảo nghĩ, bây giờ thấy một lần, cũng là không tính lời đồn nhảm.”

Thỏa Hoàn Thiếp Mục Nhĩ là cuối thời nhà Nguyên thuận để danh tự, hẵn gọi thẳng tên, Thiết Mộc Lê hơi cảm thấy không vui, cần mĩa mai, chợt nghe Lãnh Huyền dát âm thanh nói ra: “Tiên đế trước kia rất có hùng tâm, làm sao quyền thần đương đạo, chư vương cản tay, thiên tai liên tiếp phát sinh, dân biến nổi dậy như ong, quốc sự thối nát đã lâu, không phải đại anh hùng, đại hào kiệt khó mà vãn hồi. Tiên đế hữu tâm vô lực, đành phải tận tình thanh sắc, mượn để trốn, thế nhưng là trong lòng thống khổ dày vò, xa không phải người ngoài cuộc có thể cảm thụ.”

Hắn thân là Đại Minh khâm sai, cùng đồ mật lộ, vẫn vì tiền triều cho nên chủ giải vây, ở đây vô luận được Hán, trong lòng đồng đều cảm giác quái dị. Xung Đại Sư cười lạnh nói: “Trong lòng của hắn thống khổ dày vò, người một tên thái giám lại làm sao biết?”

Lãnh Huyền im lặng không đáp, Thiết Mộc Lê chậm chậm mở miệng: “Hắn thuở nhỏ phục thị tiên đế, trong cung sự tình, người trong thiên hạ ai cũng không bằng hắn rõ ràng. Tiên đế đi quốc chi trước, đem một phần tàn đồ giao phó cho hắn, tín nhiệm chi sâu, có thể thấy được lổm đổm, chi không nghĩ tới, người này hai ba đức, mượn gió bẻ măng, vong ân phụ nghĩa, không bằng heo chó.”

Lãnh Huyền hai mắt ra lửa, nhe răng cười lạnh: “Thiết Mộc Lê, năm đó ngươi là triều đình trọng thần, cũng chưa thấy ngươi đứng ra, cứu xã tắc. Chủ nhục thần tử, tiên đế ô nhục hận mà kết thúc, ngươi không phải cũng sống được thật tốt sao?”

Năm đó triều cực hỗn loạn, Thiết Mộc Lê bo bo giữ mình, chẳng đến Đại Nguyên diệt vong, cũng không có bao nhiêu thành tích. Một đoạn này thời gian Thiết Mộc Lê xưa nay giữ kín như bưng, trong âm thầm dần là lạ hồ thẹn, Lãnh Huyền mấy câu đâm trúng chỗ đau, Thiết Mộc Lê đầu lông mày thượng thiêu, chưa phát giác mặt tuôn ra sát khí.

Xung Đại Sư thấy tình thế không đúng, nằm ngang ở giữa hai người, cười nói: “Đương thời không phải lời chuyện cũ thời điểm, chuyện cũ đã vậy, người đến nhưng truy, tìm tới bảo tàng mới là đứng đắn.”

Thiết Mộc Lê lạnh hừ một tiếng, xoát xoát sổ bút, câu xong địa đồ. Xung Đại Sư tiến lên xem kỹ, kinh ngạc nói: “Cửa vào liền tại phụ cận.”

“Đương nhiên!” Thiết Mộc Lê cơn giận còn sót lại chưa tiêu, “Hoặc là ta mua gian này dinh thự làm gì dùng?”

“Là!” Xung Đại Sư cười nói, ” đạt được ba bức tàn đồ, lấy Quốc sư tài trí, không khó đoán được hơn phân nửa.” Hắn nhìn khắp bốn phía, “Cái này một tòa tòa nhà, Quốc sư đã sớm lật ra cái ngọn nguồn mà chỉ lên trời a?”

“Hướng đông một ngàn thước!” Thiết Mộc Lê đo xong bản vẽ, âm trầm nói.

“Một ngàn thước.” Xung Đại Sư trầm ngâm nói, ” tựa như là cái trà trang.”

Nhạc Chi Dương nghi ngờ nói: “Bảo tàng chôn ở dân trạch?”

Thiết Mộc Lê cũng không trả lời, cuốn lên bản vẽ, lướt đi đại môn. Những người khác nhao nhao đuổi theo, Xung Đại Sư một tay mang theo Lãnh Huyền, nhảy vọt như bay, chột trước chột về sau, không rời đám người tả hữu, năm ngón tay cang như móc sắt, từ đầu đến cuối chế trụ lão thái giám xương quai xanh, Lãnh Huyền biết rõ hòa thượng thủ đoạn, cho nên cũng không dám giầy dựa đào tẩu.

Thiết Mộc Lê mấy cái lên xuống, biến mất không thấy gì nữa, Nhạc Chi Dương chỉ sợ hãi chạy đi, tăng tốc bước chân, vượt qua đám người, xa thấy phía trước tường trắng ngói xanh, nhà cửa ở giữa lấy ra một cái “Trà” chữ tấm bảng gỗ, trải qua mưa gió, bóng loáng trắng bệch, thanh chữ màu đen dấu vết cũng loang lổ bác bác.

Chưa đến gần, chột nghe một tiếng buồn bực gọi, khàn giọng thê lương, im bật mà dừng. Nhạc Chi Dương sắc mặt cấp biến, thả người đuổi tới trà trang, nhảy vào viện tử, quét mắt nhìn một cái, trên mặt đất nằm sáu bảy cỗ thi thể, có nam có nữ, bề ngoài không thấy thương tổn, hẳn là vì nội gia thủ pháp làm vỡ nát nội tạng.

Nhạc Chi Dương sắp nứt cả tim gan, nghiêm nghị kêu lên: “Thiết Mộc Lê...” Mới kêu ra miệng, Thiết Mộc Lê từ trong một gian phòng vọt ra, so như quỷ mị, sắc mặt âm trầm.

Nhạc Chi Dương xông vào phòng xá, mắt chố cùng, chỉ gặp thi thể. Thời gian một cái nháy mắt, trà trong trang nam nữ già trẻ lại bị Thiết Mộc Lê giết sạch sành sanh.

Nhạc Chi Dương quay lại viện lạc, đám người đồng đều đã đuổi tới, nhìn qua thi thể thần sắc khác nhau, Thiết Mộc Lê ngồi yên đứng thẳng, thần khí đậm đặc, giống như trước mắt tình hình không liên quan đến bản thân.

Nhạc Chi Dương không nói hai lời, thả người nhảy lên, huy chương liền đánh. Thiết Mộc Lê lách mình để qua, tay áo huy động, nhuệ khí phá không. Trong chốc lát, hai người tới lui như gió, đấu thành một đoàn.

Tư Khâm Ba Nhật thấy thế, hét lớn một tiếng, động thân muốn lên. Xung Đại Sư đưa tay đem hăn ngăn lại, cao giọng nói ra: “Quốc sư, Nhạc huynh, chuyện gì cũng từ từ, làm gì động thủ...”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 129 : Chương 129: Nguyên Đế Di Bảo (Hai)

Chương 129: Nguyên Đế di bảo (hai)

Nói còn chưa dứt lời, Nhạc Chi Dương lão đảo lui lại, cánh tay trái tay áo vỡ vụn, máu tươi chảy ra, Thiết Mộc Lê ngồi yên đứng thẳng, có chút cười lạnh.

Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, huy kiếm liền bên trên, Na Khâm vùng vẫy thiết linh, hoành thân ngăn lại, Tư Khâm Ba Nhật cũng tới giáp công. Xung Đại Sư thấy thế, buông xuống Lãnh Huyền, nhảy lên, hô hô hô liên tiếp ba quyền, phân biệt đánh về phía ba người, quyền phong lạnh thấu xương, ba người đành phải tạm lui.

Xung Đại Sư ở giữa đứng thẳng, chấp tay trước ngực cười nói: “Đắc tội, đắc tội. Các vị trước đừng động thủ, nói một câu lý do.”

“Có cái gì tốt nói?” Nhạc Chi Dương chỉ vào Thiết Mộc Lê, nghiêm nghị nói nói, ” hãn lạm sát kẻ vô tội, nơi đây người đều bị hãn giết hết.”

“Thì ra là thế!” Xung Đại Sư quét mắt một vòng thi thế, “Tâm bảo sự tình, nhiều một người biết, liền nhiều một phần phong hiểm. Quốc sư như không động thủ, tiểu tăng cũng khó tránh khỏi vọng khai sát giới.”

Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy hối hận: “Hòa thượng này xem nhân mạng như cỏ rác, ta nói với hãn những chuyện này nói nhằm làm gì?”

“Nhạc tiểu ca!” Thiết Mộc Lê cười lạnh, “Người đã giết, người như còn muốn đánh, bản tôn phụng bồi tới cùng.”

Nhạc Chi Dương nhìn một chút cánh tay, máu vết thương lưu không ngừng, mới dưới cơn thịnh nộ, một ý đoạt công, ăn thiệt thòi nhỏ. Thiết Mộc Lê “Thiên Nhận” lăng lệ, cùng tranh tài, phần thắng quá mức bé nhỏ. Nhạc Chi Dương trong lòng do dự, nhìn về phía Diệp Linh Tô, nữ tử nhếch miệng, trả lại kiếm vào vỏ, nhàn nhạt nói ra: “Cái này một bút nợ trước ghi lại, tương lai cùng bản bang thù hận cùng nhau kết thúc.”

Nàng thu binh không chiến, Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng mà một bàn tay không vỗ nên tiếng, đành phải giận hờn một tiếng, nhúu mày lui ra, kéo xuống áo choàng dây đưa vết thương.

Thiết Mộc Lê mặt lộ vẻ chê cười, từ trong tay áo lấy ra bản vẽ, nhìn một chút, lại liếc nhìn bốn phía, ánh mắt rơi xuống một gốc cây hòe lớn bên trên. Cây kia hai người vây quanh, buồn bực mệnh mang, Thiết Mộc Lê xem kỹ nửa ngày, đột nhiên nói: “Mưu đồ chứa đựng, cửa vào liền dưới tàng cây.”

“Nói bậy!” Diệp Linh Tô nói nói, ” đại đô thành phá không đủ ba mươi năm, cây này nên có hai trăm tuổi.”

“Diệp bang chủ có chỗ không biết.” Thiết Mộc Lê cười cười, “Quốc gia có di sơn đảo hải chi lực, cây này hơn phân nửa tận gốc mang cây từ địa phương khác vận chuyển tới, cấy ghép trong viện, xem như ngụy trang. Ngoại nhân không biết ngọn ngành, chỉ coi này cây ở đây sinh trưởng trăm năm, quyết không ngờ được dưới cây khác giấu huyền cơ.”

Diệp Linh Tô bán tín bán nghi, Thiết Mộc Lê nháy mắt, Tư Khâm Ba Nhật nhảy đến trước cây, một đôi thiết trảo trái lên phải rơi, phong mang chỗ qua, bùn đất văng tứ phía, rễ cây liên tiếp đứt từng khúc, Tư Khâm Ba Nhật vòng quanh cây hòe lượn một vòng, đem trần trụi rễ cây chặt đứt hơn

phân nửa. Hắn chìm thân đứng trung bình tấn, hét lớn một tiếng, hai tay phốc đẩy bên trong thân cây, cây hòe lay động một chút, lá cây rơi xuống như mưa.

Tư Khâm Ba Nhật liên thanh rống rít gào, lại ra hai chưởng, làm sao cây lớn rễ sâu, lắc tới lắc lui, từ đầu đến cuối cao ngất không ngã. Na Khâm muốn tương trợ, lại sợ sư huynh bản tính cao ngạo, phản sinh hiềm khích, chần chờ ở giữa, chợt nghe Xung Đại Sư cười nói: “Tư Khâm Ba Nhật, bần tăng đi thử một chút.”

Tư Khâm Ba Nhật đánh tâm nhãn không muốn, thế nhưng là luôn thi vô công, không tốt xấu lấy không đi, lăm bắm hai tiếng, hậm hực lui ra. Xung Đại Sư một tay mang theo Lãnh Huyền, chú mục cây hòe, vòng quanh thân cây đi hai bước, đột nhiên huy quyền, chính giữa thân cây, chỉ nghe “Không” một tiếng, giống như đánh mõ, to như vậy cây già hét lên rồi ngã gục, sợi rễ ngay cả thổ mang bùn, cơ hồ đem đình viện mặt đất cũng lật lên.

Tư Khâm Ba Nhật há hốc miệng, mặt không có chút máu, hắn sử xuất sức bình sinh, thế mà bù không được Xung Đại Sư nhẹ nhàng một quyền, một quyền này chi lực, sợ có vạn cân trên dưới, Tư Khâm Ba Nhật kinh hãi không hiểu, như ở trong mơ, chợt nghe Diệp Linh Tô nhẹ hừ một tiếng, nói ra: “Đầu cơ trục lợi, là người con lừa ngựa sở trường trò hay.”

Xung Đại Sư mỉm cười, cũng không phản bác, Tư Khâm Ba Nhật không hiểu thấu, nhìn đại thụ kia, nhưng không thấy mảnh khé. Thiết Mộc Lê liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói ra: “Hắn một quyền kia, vừa đúng, người vất vả nửa ngày, không làm trò cười cho người ta.”

Tư Khâm Ba Nhật nhất thời tỉnh ngộ, hắn lay động cây cối đã lâu, tiếp qua lúc hứa liền có thể thành công, Xung Đại Sư một quyền đánh bại đại thụ, hơn phân nửa đều Tư Khâm Ba Nhật công lao. Tư Khâm Ba Nhật mặc dù không phải gà ruột bụng nhỏ chi đồ, thế nhưng là vì núi chín trượng, lại

khiến người khác sính uy phong, trong lòng rất là không nhanh, hung dữ
trùng hòa thượng một chút.

Xung Đại Sư cũng không đem Tư Khâm Ba Nhật để vào mắt, cười một
cái, lơ đãng. Chợt nghe Nhạc Chi Dương nói ra: “con lừa ngốc, người đây
cũng là ‘Đại tượng Vô hình quyền’ ?”

“Đúng vậy a?” Xung Đại Sư khuôn mặt tươi cười tương hướng, “Làm
sao?”

Nhạc Chi Dương trầm mặc không nói, mới vừa nghe quyền kinh kia,
một nhánh một lá, không không lan đến, cho nên tiếng vang quái dị, như
chuông như khánh, thảng nếu không phải cây cối, mà là bình thường huyết
nhục chi khu, chịu một quyền này, hơn phân nửa bề ngoài không ngại, toàn
thân trên dưới đã hủ bại. Nhạc Chi Dương âm thầm nghiêm nghị, Xung Đại
Sư tinh tiến thần tốc, thật là kỳ tài, lại có giao phong, khó tả phần thắng.

Na Khâm tìm đến cuốc, đào ra tàn rễ đoạn mộc, đào một trượng có thừa,
đinh, truyền đến kim thiết va chạm. Đám người ứng thanh chấn động, đi
đến bờ hồ quan sát, Na Khâm xốc lên bùn đất, xuất hiện một phương cự
thạch, phía trên khảm nam thiết hoàn, nhìn kỹ lại, lại là một đạo thạch môn.

“Quả nhiên.” Xung Đại Sư cười nói, ” cửa vào giấu dưới tàng cây,
ngược lại cũng có chút ý tứ.”

Na Khâm bắt lấy thiết hoàn, dùng sức giơ lên, thạch môn không hề động
một chút nào. Hắn mặt đỏ tới mang tai. Tư Khâm Ba Nhật thấy thế, nhảy
xuống hố đất tương trợ, hai huynh đệ cùng kêu lên rống to, đồng thời phát
lực, thạch môn hơi động một chút, chầm chậm nhấc thẳng lên, một luồng
hơi lạnh xen lẫn uế thối mãnh liệt mà ra, thạch môn phía dưới, xuất hiện
một cái đen như mực động quật.

Tư Khâm Ba Nhật bắt một khối đá, nhẹ nhàng ném vào động quật, sau
một lúc lâu, truyền đến tiếng vang.

“Sáu trượng sâu!” Địa động sâu cạn, Nhạc Chi Dương vừa nghe là biết.

Đám người bán tín bán nghi, Thiết Mộc Lê xem kỹ hang động, trầm ngâm một chút, nói ra: “Dương Hận, về nhà lấy dây thừng đến!” Ngừng dừng một cái, lại nói, ” mang một chút nước lương nển.”

Dương Hận lên tiếng, phòng trên biến mất, qua lúc hứa, xuất hiện lần nữa, nghiêng đeo thông lọng, phía sau lưng bao khóa, nhìn thấy Thiết Mộc Lê, hai tay đưa lên. Thiết Mộc Lê tiếp nhận nói ra: “Na Khâm, Dương Hận, hai người lưu ở phía trên, cảnh giới tứ phương, nhưng có người khả nghi, hết thấy giết chết bất luận tội.”

Dương Hận điểm gật đầu một cái, thả người phòng trên, ấn nút bất động, chột nhìn đi, nghiêm nhiên dung nhập nóc nhà, không thấy nửa chút bộ dạng.

Na Khâm thì túm lên bờ môi, phát ra tiếng rít lên, rít gào xong về sau, trời bên trên truyền đến mấy tiếng ưng lệ, lúc dài lúc ngắn, nghiêm nhiên hô ứng.

Nhạc Chi Dương ứng thanh nhìn lại, hai con điều hâu giương cánh bay cao, xoay quanh không đi. Nguyên lai, Na Khâm súc dưỡng ứng điều rất nhiều, này đến Trung Nguyên, tùy thân mang theo ba con âu yếm kim điều, còn lại chim ưng thả biên thủy, mặc kệ chỗ chi. Kim điều chết bởi “Phi Tuyết” dưới vuốt, Na Khâm trở về phương bắc, một lần nữa triệu tập chim ưng, coi là thám tử. Lãnh Huyền bị bắt ở Kim Long đình, những này mãnh cầm cũng có phần có công lao, hiện có Liệp Ưng ở trên cảnh giới, thích khách đang lặn xuống nằm, người bình thường chờ tới gần trà trang, đều là hăn phải chết không nghi ngờ.

Thiết Mộc Lê giao phó xong, cũng không chiêu hô đám người, cầm dây trói thắt ở thiết hoàn phía trên, thả người nhảy lên, trượt vào địa huyết. Tư Khâm Ba Nhật theo sát phía sau, Xung Đại Sư chần chờ một chút, cũng

mang theo Lãnh Huyền xuống dưới. Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn về phía Diệp Linh Tô, thiếu nữ nhẹ cau mày, phiêu nhiên nhảy lên, kéo lại dây thừng, không có vào hắc ám.

Hăm thân việc này, vốn không phải là Nhạc Chi Dương mong muốn, thế nhưng là việc đã đến nước này, vạn không Diệp Linh Tô một mình mạo hiểm đạo lý. Hắn bất đắc dĩ thở dài một hơi, cũng nhảy vào địa huyết, bắt lấy dây thừng, trượt hướng đáy động.

Trong động âm u ẩm ướt, bốn phía nham thạch đá lởm chởm, dùng tay mò đi, cũng có chui đục vết tích, qua loa thô lậu, đủ thấy khai thác vội vàng. Nhạc Chi Dương tưởng tượng gia quốc đem nghiêng, đô thành đem phá, mặt đại Nguyên Đế vội vàng phong bế hang động, hốt hoảng rời kinh tình hình, chưa phát giác sinh lòng cảm khái: “Người đã chết, nước cũng phá, bỏ không bảo tàng thì có ích lợi gì? Bất quá dẫn tới hậu nhân tranh đoạt giết chóc thôi.”

Rơi xuống đất, chợt thấy ánh lửa lóe lên, Thiết Mộc Lê thấp sáng cây nến, ánh lửa kéo dài hướng về phía trước, chiếu sáng một cái hố quật. Vách động đa số nham thạch, bùn nhiều thạch ít địa phương dùng đầu hình đá xanh đắp lên chèo chống, chợt nhìn đi, pha tạp không chịu nổi.

Xung Đại Sư cười nói: “Nơi đây ngăn cách nhân gian, tối tăm không mặt trời, Na Khâm nếu có ý đồ xấu, phong bế cửa vào, chúng ta những này võ học cao thủ, hết thầy đều muốn nát ở chỗ này.”

Thiết Mộc Lê lạnh lùng nói ra: “Đã như vậy, người còn xuống tới làm gì?”

Xung Đại Sư cười nói: “Phật Tổ có lời: Ta không vào Địa Ngục, ai nhập Địa Ngục.”

“Thực sẽ thiếp vàng.” Nhạc Chi Dương cười lạnh, “Người lục căn không tịnh, năm muốn vẫn còn tồn tại, biết rõ là cái hố lửa, cũng không

nhìn được nhảy xuống tìm chết.”

Xung Đại Sư cười nói: “Bần tăng tự tìm đường chết, người thông minh hiền đức, lại hạ tới làm gì?” Nhạc Chi Dương cười nói: “Không ai xem kịch, người há không không thú vị?”

“Có lý.” Xung Đại Sư cười hai tiếng, “Nhạc Chi Dương, người liên không sợ Na Khâm, Dương Hận nghi ngờ có dị tâm?”

Nhạc Chi Dương không muốn yếu thế, giữ im lặng, chợt nghe Thiết Mộc Lê trầm giọng nói ra: “Na Khâm, Dương Hận trung tâm sư môn, tuyệt không hai niệm. Bản tôn ở đây, hết thấy không ngại, bản tôn không tại, hừ, vậy nhưng khó nói.”

Xung Đại Sư cười nói: “Nói như vậy, tiểu tăng chỉ cần theo sát Quốc sư mới được.”

Giữa lúc trò chuyện, đám người xâm nhập động quật, đường hành lang kéo dài, càng đi vào trong, càng thấy rộng rãi, trên vách có thể thấy được điêu khắc ấn ký, mỗi đi hơn mười bước, liền gặp điện thờ phù điêu, bên trong có thần phật tạc tượng, tinh tế kỳ dị, Trung Nguyên chỗ không. Xung Đại Sư liếc nhìn pho tượng, cười lạnh nói: “Phật pháp không tu, thần tượng hoành hành, Đại Nguyên chi vong, Bát Tư Ba khó từ tội lỗi.”

Nguyên sơ, Bát Tư Ba yết kiến Hốt Tất Liệt, cái sau tôn làm sư, dẫn vào Thổ Phiên Mật tông, hậu thế Hoàng đế vương hầu nhiều làm tín đồ. Bát Tư Ba tọa hóa về sau, Thổ Phiên tăng chúng kế tục một người, tài đức sáng suốt người ít, thô lậu người nhiều, không lấy Phật pháp ước thúc hoàng quyền, ngược lại trợ Trụ vi ngược, làm xuống rất nhiều hoang đường việc ác. Vì vậy Nguyên vong về sau, Thổ Phiên tăng nhân cũng khó có thể đặt chân, ngọc thạch câu phần. Xung Đại Sư lời nói tuy là tình hình thực tế, nhưng từ trong miệng hắn nói ra, tựa như mãnh hổ đàm làm, rắn độc luận rằng, khó chịu cổ quái, không kè dưới phục tùng.

Thiết Mộc Lê đột nhiên dừng bước, nói ra: “Chỗ này có chút cổ quái.”
Tư Khâm Ba Nhật hỏi: “Làm sao cổ quái?”

Thiết Mộc Lê nói ra: “Ta tính qua, đến tận đây hơn hai trăm bước, đi xa như vậy, làm sao còn không có gặp bảo tàng? Lại nói những này điêu khắc, hao phí nhân lực tâm huyết, lại đặt ở chỗ không thấy mặt trời, thật sự là không hiểu thấu.”

Xung Đại Sư cười nói: “Những này pho tượng là Mật tông lớn Dạ Xoa Vương, cũng tên bảo tàng thần, chưởng quản thiên hạ tài phú, thả ở chỗ này, cũng là hợp với tình hình.”

“Cái gì cầu thí Dạ Xoa, nghe răng trộn mắt, chán ghét cực kì.” Tư Khâm Ba Nhật nhìn qua pho tượng, trong lòng phiền muộn, hô một quyền vung ra, phanh, thạch điêu vỡ nát, điện thờ sau lạnh lợi, vang lên liên tiếp kỳ âm thanh tiếng vang kỳ quái.

“Không tốt...” Xung Đại Sư tiếng kêu lối ra, hai bên vách đá vỡ ra, xuất hiện tứ phương lỗ nhỏ, sừ sừ sừ, lỗ bên trong nhảy lên ra tên nổ, đã nhiều lại mật, kinh gấp lắng lẽ,

Nhạc Chi Dương nghe thấy tiếng vang, liền biết hung hiểm, cho nên động tác cực nhanh, bắt lấy Diệp Linh Tô cổ tay, thả người nhảy ra, còn chưa rơi xuống đất, phốc, đèn đuốc đã bị bắn diệt, bốn phía tối đen như mực.

Nhạc Chi Dương nhĩ lực thông huyền, tung trong bóng đêm, nhĩ lực đi tới, vô vi không hiện, hần năm lấy Diệp Linh Tô, hoặc nhảy hoặc vọt, lăn lông lốc, chui qua tên nổ khoảng cách, giống như nghiêng gió trong mưa phùn xuyên thẳng qua một đôi chim én.

Sừ sừ âm thanh vang lên không ngừng, mưa tên liên miên bất tận, bắn nửa chén trà nhỏ công phu, phương mới chậm rãi ngừng lại.

Trong động quật tĩnh mạch im ắng, Nhạc Chi Dương cuộn tại nơi hẻo lánh, mồ hôi đầm đìa, trái tim thành thích cuồng loạn. Hắn hơi ổn định tâm thần một chút, thấp giọng hỏi: “Người vẫn khỏe chứ?”

Diệp Linh Tô còn không có trả lời, sáng ngời lóe lên, đèn đuốc phục nhiên. Thiết Mộc Lê cầm trong tay đèn đuốc, sắc mặt tái xanh, hai mắt điện quang Lôi Hỏa, hung dữ nhìn chung quanh.

“Buông ra!” Diệp Linh Tô thấp giọng quát lớn, Nhạc Chi Dương mới phát giác nắm chặt cổ tay của nàng, không khỏi gương mặt nóng lên, ngượng ngùng buông tay.

Diệp Linh Tô động thân đứng lên, đưa mắt nhìn lại, Tư Khâm Ba Nhật tựa ở góc tường, đầy người cầm đầy mũi tên, đã tắt thở đã lâu. Xung Đại Sư cùng Lãnh Huyền không biết tung tích, chính nghi hoặc, chợt nghe Thiết Mộc Lê quát: “Cút ra đây!”

Diệp Linh Tô không rõ ràng cho lắm, đang muốn mở miệng đáp lại, chợt thấy Tư Khâm Ba Nhật thi thể nhảy một cái mà lên. Nàng lấy làm kinh hãi, chưa phát giác lui lại nửa bước, chợt thấy thi thể hướng về phía trước bổ nhào, góc tường lộ ra hai bóng người, chính là Xung Đại Sư cùng Lãnh Huyền.

Diệp Linh Tô giật mình, Xung Đại Sư đem Tư Khâm Ba Nhật xem như tẩm mộ, chẳng trách Thiết Mộc Lê như vậy tức giận.

Thiết Mộc Lê nhìn một chút thi thể, nhìn qua Xung Đại Sư nghiêng rằng nghiêng lợi: “Người làm?”

“Sao dám!” Xung Đại Sư dựng thẳng chưởng lắc đầu, “Lệnh đồ đã sớm chết, bản tăng tình thế cấp bách bất đắc dĩ, mượn hắn di thể dùng một lát.”

Thiết Mộc Lê giọng căm hận nói: “Tiết Thiên, ta sẽ tin người a?”

“Lão hủ có thể làm chứng.” Lãnh Huyền chậm chậm mở miệng, “Hòa thượng nói, đoạn không nói ngoa.”

“Phi!” Thiết Mộc Lê giận xì một ngụm, “Chặt vật một tổ, người làm chứng đỉnh cái rằm dùm?”

“Nếu người không tin, kia cũng vô pháp.” Lãnh Huyền từ tốn nói, “Lệnh đồ làm việc lỗ mãng, khiến động cơ quan, suýt nữa chôn vùi mọi người. Hãn bị bắn chết, cũng là đáng đời.”

Thiết Mộc Lê hai mắt ra lửa, nắm chặt năm đấm, Xung Đại Sư vội nói: “Quốc sư bớt giận, ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.”

Thiết Mộc Lê nhìn lại Nhạc, Diệp hai người, mày nhăn lại, nắm chặt năm đấm chậm rãi buông ra. Hãn cúi đầu xem thi thể, ánh mắt có chút hoảng hốt. Tư Khâm Ba Nhật là hãn khai sơn đệ tử, tính tình nóng nảy lỗ mãng, võ học phía trên lại rất có thiên phú, vốn là Yến Nhiên Sơn truyền nhân y bát, ai ngờ mơ mơ hồ hồ chết ở chỗ này. Thiết Mộc Lê trong lòng đại thống, gặp hãn chết không nhắm mắt, nhịn không được vươn tay vì đó nhắm mắt lại.

“Đừng dưng.” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra, “Có độc!”

Thiết Mộc Lê sững sờ rút tay về, liền đèn đuốc nhìn kỹ, Tư Khâm Ba Nhật da thịt biến thành màu đen, ần ần nổi lên một tầng bích quang. Nhật lên tên nở, đầu mũi tên màu sắc thanh bích, doanh doanh muốn lưu, rõ ràng cho ăn có vô cùng lợi hại kịch độc.

Thiết Mộc Lê mồ hôi lạnh toát ra, mơ hồ minh bạch: Lấy đệ tử thân thủ, dùng cái gì trúng tên mất mạng, trên tên chi độc kiến huyết phong hầu, Tư Khâm Ba Nhật trúng tên về sau, đã mất hành động chi năng. Mặc dù như thế, Xung Đại Sư đem nó xem như tấm chắn, vẫn là bản phái vô cùng nhục nhã.

Thiết Mộc Lê ném tiền đứng dậy, hướng về phía Nhạc Chi Dương khề gật đầu, lấy đó lòng biết ơn. Diệp Linh Tô trong lòng tức giận, hung hăng trợn nhìn Nhạc Chi Dương một chút. Nhạc Chi Dương khề cười khổ, hần mở miệng nhắc nhở, vượt quá bản tính, quay đầu nghĩ lại, rất có tư địch hiềm nghi. Nhưng hần nhiệt tâm nhanh ruột, cho dù cứu được cường địch, ngược lại cũng không thấy hối hận.

Thiết Mộc Lê bàn tay vung khề, cách không dùng chưởng Lực tướng Tư Khâm Ba Nhật hai mắt khép lại, hần chú mục nửa ngày, thở dài một hơi, chợt nói với Lãnh Huyền: “Trong này còn có bao nhiêu cơ quan?”

Lãnh Huyền nói: “Ta chỗ nào biết?”

“Người không biết ai biết?” Thiết Mộc Lê nghiêm nghị nói nói, ” người là tiên đế tâm phúc, việc không thể lộ ra ngoài nhân huynh làm nhiều ít?”

Lãnh Huyền nhàn nhạt nói ra: “Những sự tình kia, ta phần lớn quên .”

Thiết Mộc Lê mắt lộ hung quang, Xung Đại Sư vội nói: “Lãnh công công, việc quan hệ sinh tử, mong rằng người suy nghĩ kỹ một chút.”

Lãnh Huyền liếc nhìn hần một cái, thở dài: “Thôi được, mới ta thiếu người một mạng.” Một chút trầm mặc, sâu kín nói nói, ” năm đó Từ Đạt tới gần phần lớn, tiên đế làm ta tuyên chỉ, xử tử hơn bốn trăm người, những người kia bản thủ, y phục lam lũ, trước khi chết tiếng khóc chấn thiên, thanh âm kia, ngẫu nhiên trong mộng ta còn có thể nghe được.” Nói đến chỗ này, Lãnh Huyền hai mắt nhắm lại, vẻ khổ sở bò lên trên khóe mắt.

“Những người kia...” Thiết Mộc Lê nhíu mày nói nói, ” hần là chính là kiến tạo nơi này công tượng?”

“Việc này ta cũng không rõ ràng lắm.” Lãnh Huyền nói nói, ” sau đó kiểm tra thực hư thi thể, người chết hai tay cũng có vết chai, xác nhận lâu dài sử dụng chùy cái đục, lúc ấy trong thành cũng không xây dựng rầm rộ,

tiên đế cũng không kiến tạo lăng tẩm; những này công tượng làm làm gì dùng chỗ, ta khi đó suy đoán không thấu, bây giờ xem như có manh mối.”

“Hơn bốn trăm người!” Nhạc Chi Dương nhin không được, nghiêm nghị uống nói, ” Lãnh Huyền, giết nhiều người như vậy, người chẳng lẽ không lỗ tâm a?”

“Đuối lý.” Lãnh Huyền liếc nhìn hăn một cái, lạnh lùng nói nói, ” đây là tiên đế ý chỉ, ta chỉ là phụng mệnh mà vì. Đế Vương gia sự tình, máu chảy thành sông, thiên hạ thương sinh, giống như sâu kiến, chỉ là mấy trăm công tượng đây tính toán là cái gì?”

Nhạc Chi Dương trong lòng bốc lên, nhớ tới ngày đó đoạn cân thấu cốt thống khổ, hận không thể nhảy tiến lên, bóp gãy lão thái giám gầy còm cổ; lại nghĩ tước bỏ thuộc địa về sau, nếu như Chu Lệ khởi binh, cũng không biết sẽ đồ thán nhiều ít sinh linh, vừa nghĩ đến đây, hăn mồ hôi lạnh lóe ra, hận không thể buông tay bay cao, thoát đi trần tục, quay đầu nhìn lại, Diệp Linh Tô nhìn qua Lãnh Huyền có chút hăng hái, một đôi mắt đẹp óng ánh lóe sáng, hắc trong bóng tối tựa như thần tinh.

Nhạc Chi Dương âm thầm thở dài, Diệp Linh Tô trong nóng ngoài lạnh, riêng có hùng tâm, tại bảo tàng hào hứng nồng hậu dày đặc, sắt, xông hai người đều là đại gian đại ác, vạn không thể vượt xuống nòng cần thận độ sức.

“Bốn trăm công tượng?” Thiết Mộc Lê trầm mặc lúc hứa, “Nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, nếu như kinh doanh mấy năm, quy mô không thể coi thường.”

“Đi được tới đâu hay tới đó.” Xung Đại Sư cười nói, ” Quốc sư như không yên lòng, đều có thể lấy một mặt dưới tấm chăn tới.”

Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, nói ra: “Ta chính là tấm chăn!”

“Không tệ.” Xung Đại Sư vỗ tay cười nói, ” Quốc sư đại hào ‘Thiên Nhận’, thế gian binh khí há có thể đánh đồng?”

“Bớt nịnh hót.” Thiết Mộc Lê sắc mặt âm trầm, “Tư Khâm Ba Nhật sổ sách, ra chỗ này, ta lại tính với người qua.”

Xung Đại Sư cười cười, nhưng gặp Thiết Mộc Lê giơ lên ánh nến, tiếp tục đi đến phía trước, lập tức nằm lên Lãnh Huyền theo ở phía sau.

Nhạc Chi Dương nhìn về phía trên mặt đất thi thể, đang khi nói chuyện, Tư Khâm Ba Nhật máu độc chảy ngang, thối không ngửi được, nằm sấp ở nơi đó, rất là thê lương. Diệp Linh Tô nhìn ra hẩn tâm tư, lạnh lùng nói ra: “Người chết vì tiền, chim chết vì ăn; gieo gió gặt bão, trách không được người khác.”

Nhạc Chi Dương thở dài: “Chờ một lúc người ta chết đi, cũng đều có thể sử dụng mấy câu nói đó.”

Diệp Linh Tô trầm mặc nhất thời, nhẹ giọng nói ra: “Ta tới chỗ này, cũng không phải là vì tài bảo.” Nhạc Chi Dương sững sờ, hỏi lại: “Vậy tại sao?”

Diệp Linh Tô nhìn hẩn một chút, ánh mắt u chìm, Nhạc Chi Dương trong lòng khẽ động, không kịp nghĩ kỹ, Diệp Linh Tô quay đầu đi, một trận gió hướng về phía trước đuổi theo. Nhạc Chi Dương sợ nàng có sai lầm, cũng bước nhanh đi theo.

Trên đường đi, đám người nhẹ nhẹ tay đủ, cẩn thận chặt chẽ, cũng không dám lại lung tung đụng vào, lại chạy hứa, động quật chột đến cuối cùng, hai phiến thạch môn vất ngang phía trước.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 130 : Chương 130: Nguyên Đế Di Bảo (Ba)

Chương 130: Nguyên Đế di bảo (ba)

Thiết Mộc Lê giờ lên đèn đuốc, môn kia cao chừng hai trượng, hoành có ba trượng có thừa, cánh cửa khắc đầy tượng đá, cái lớn hai thước vuông, cái nhỏ bất quá vài tấc, xen vào nhau tinh tế, cấp độ rõ ràng, nhìn kỹ đến, chỉ gặp núi đao biển lửa, chảo dầu khe rãnh, Dạ Xoa trâu quỷ thân ở ở giữa, sừng nhọn răng nanh, tra tấn nhân loại, phệ đầu, nuốt thân, phân liệt tứ chi, xé rách ngũ tạng, dữ tợn đáng sợ, để cho người không đành lòng tận mắt chứng kiến.

“Đây là thứ quý gì?” Nhạc Chi Dương hít một hơi lãnh khí.

Xung Đại Sư nheo cặp mắt lại, nhàn nhạt nói ra: “Cái này là Địa Ngục biến tướng, khắc trên cửa, cảnh cáo người tới. Vừa vào cửa này, tựa như đạp nhập Địa Ngục, hung hiểm nhiều hơn, tự giải quyết cho tốt.”

Thiết Mộc Lê mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, trầm giọng nói: “Quản nó cái gì hung hiểm? Cũng không thể hết lòng vì việc chung.” Giờ lên chuông đến, liền muốn gõ cửa.

Nhạc Chi Dương vội nói: “Chậm đã!”

Thiết Mộc Lê đến hần nhắc nhở né qua thi độc, mơ hồ có chút cảm kích, dừng tay hỏi: “Nhạc tiểu ca có gì chỉ giáo?” Nhạc Chi Dương nói ra: “Xông vào cửa này, mười phần không khôn ngoan.”

Thiết Mộc Lê không vui nói: “Người nói cái gì?” Xung Đại Sư cười nói: “Nếu như lại có tên nô cơ quan, nơi đây địa thế, không dễ tránh tránh.”

Thiết Mộc Lê quét mắt nhìn lại, cửa vào nhỏ hẹp, bốn phía rộng lớn, nham thạch vách tường đem mọi người bao bọc vây quanh. Hắn trầm ngâm một chút, nói ra: “Kia nên làm như thế nào?”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Tránh đi chính diện, nói bóng nói gió.”

“Tránh đi chính diện? Làm sao phá cửa?” Thiết Mộc Lê xem thường.

Nhạc Chi Dương cười nói: “Ta cũng không có nói toạc cửa.” Thiết Mộc Lê nhìn không thấu, cau mày nói: “Chỉ giáo cho?”

“Mọi thứ mưu định sau động.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” nhưng từ đại môn hai bên, tìm tòi nghiên cứu phía sau cửa tình hình.”

Thiết Mộc Lê dò xét Nhạc Chi Dương, bật cười nói: “Nhạc tiểu ca, tha thứ ta lỗ giấu, đoán không ra người lời nói bên trong huyền cơ.”

“Nói đến đơn giản.” Nhạc Chi Dương chuyển hướng Xung Đại Sư, “Người dùng lúc trước đánh bại đại thụ quyền kinh, tại lớn cửa bên cạnh đánh lên một quyền.”

Xung Đại Sư sửng sốt một chút, cười nói: “Nhạc Chi Dương, người lại đánh ý định quỷ quái gì?”

“Người một quyền kia, kinh lực bốn phương thông suốt, không xa không giới.”

“Đại tượng vô hình, vậy không bằng đây.” Xung Đại Sư hơi có đắc ý sắc.

“Tốt!” Nhạc Chi Dương bất động thanh sắc, “Kể từ đó, nghe người quyền kinh, liền nhưng biết trong môn tình hình.”

Xung, Thiết hai người hai mặt tương hướng, cũng có vẻ không tin. Thiết Mộc Lê nói: “Ý nghĩ hão huyền, thế gian nơi đó có dạng này thánh giác?” Xung Đại Sư cũng nói: “Ta Phật môn cũng có ‘Thiên Nhĩ Thông’, nhưng cũng dừng ở tiếng vang, bởi vậy kinh mà biết kia hình, không thể tưởng tượng, khó có thể tưởng tượng.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Người ra quyền thời điểm, dùng cái gì phát ra tiếng vang?” Xung Đại Sư nghĩ nghĩ, lắc đầu cười nói: “Bàn tăng đàn đột, ra quyền về sau liền có tiếng vọng, biết thế nào mà không biết tại sao.”

“Việc này cũng không sâu áo.” Nhạc Chi Dương nói ra: “Quyền kinh chỗ qua, chấn động cành lá, lại bởi vì phát kinh cực nhanh, hết thảy cành cây nhỏ cuối, gần như đồng thời phát ra tiếng, trăm ngàn thanh âm điệp gia, hóa thành trống trồn tiếng vang kỳ quái. Ta từ tiếng vang kỳ quái vắng lai, ngược lại đẩy chi, liền có thể biết được phát ra tiếng cành lá người ở chỗ nào.”

Nghe lời này, Xung Đại Sư cùng Thiết Mộc Lê bán tín bán nghi, Diệp Linh Tô cảm thấy không kiên nhẫn, nói ra: “Phát cái gì gốc? Thật thật giả giả, thử một lần liền biết!”

Thiết Mộc Lê sầm mặt lại, Xung Đại Sư lại cười cười, nói ra: “Diệp bang chủ nói đúng, ta đi thử một chút.” Đi đến thạch cửa bên cạnh, buông xuống Lãnh Huyền, chìm thân vận khí, đột nhiên ra quyền.

Đông, năm đâm bên trong bích, thanh âm linh hoạt kỳ ảo, tiếng vọng vô tận. Nhạc Chi Dương nhắm hai mắt, nghiêng tai lắng nghe, Linh giác tựa như một mạch thanh tuyến, thuận quyền kinh chảy vào thạch môn, trong môn đủ loại cấu tạo tình hình như chỉ riêng như điện, chiếu sáng nào hải, rõ ràng rõ ràng.

Xung Đại Sư chỉ sợ trúng cơ quan, ra quyền về sau, lập tức nhảy ra, nhìn về phía Nhạc Chi Dương, gấp hẳn nhắm mắt bất động, trong lòng kinh

nghi, cười nói: “Nhạc huynh nghe ra cái gì rồi?”

Nhạc Chi Dương mở hai mắt ra, quay đầu nói ra: “Diệp cô nương, cho người mượn bảo kiếm dùng một lát.”

Diệp Linh Tô nhú nhú mày, đưa lên thanh ly kiếm, Nhạc Chi Dương tiếp nhận, xoát xoát xoát ngay tại chỗ khắc họa, vừa họa vừa nói: “Phía sau cửa có một cây cột đá, nghiêng lệch hướng về phía trước, hình dạng chính là như thế...”

“Đây là từ trước đến nay thạch.” Thiết Mộc Lê nhìn qua hình vẽ, “Trong huyết mộ thường dùng vật này phong tỏa môn hộ.”

Diệp Linh Tô nghe được câu này, hồi tưởng lại Vô Song Đảo bên trên chuyện cũ, miên man bất định, trong lòng ấm lạnh ngọt khổ, bách vị tạp trần, không khỏi nhìn Nhạc Chi Dương một chút, yên lặng thở dài một hơi.

“Có khác hai nơi, rất là cổ quái.” Nhạc Chi Dương mặt lộ vẻ nghi hoặc, “thạch môn về sau, dưới mặt đất có hố sâu, không biết ẩn giấu cái gì, mặt đất liên kết cơ quan, dính dáng đến Phương Thiên đỉnh.” Hơi dừng một chút, “Bầu trời phía trên cũng không phải là nham thạch.”

“Đó là cái gì?” Thiết Mộc Lê nhin không được hỏi.

“Giống như...” Nhạc Chi Dương hơi chần chờ, “Tựa như là bùn cát!”

Thiết Mộc Lê động dung nói: “Có bao nhiêu?” Nhạc Chi Dương lắc đầu: “Ta cũng không biết.”

“Cái này ta biết.” Xung Đại Sư nhìn qua Diệp Linh Tô, ý vị thâm trường nói, ” Diệp bang chủ hẳn là cũng gặp qua.”

“Gặp qua một nửa.” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” long trời lở đất?” Xung Đại Sư mỉm cười gật đầu.

Nhạc Chi Dương chả trách: “Hai người đánh cái gì bí hiểm?”

“Cái này cơ quan « Thiên cơ thần công đồ » có ghi chép.” Diệp Linh Tô nói nói, ” danh tự liền gọi ‘Long trời lở đất’, trên dưới cũng có lật tấm, dưới có rừng thương núi đao, bên trên có vô lượng cát đất, bên trong hữu cơ quát tương liên, một khi đặt chân, trên dưới lật tấm đồng thời xoay chuyển, tung không rơi trong hầm, cũng đều vì cát đất chỗ chôn.”

“Lợi hại!” Xung Đại Sư nhếch lên ngón cái, “Ta kia một nửa chỉ có cơ quan hình vẽ, phương pháp phá giải, ứng tại Diệp bang chủ kia nửa bộ phía trên.”

Diệp Linh Tô cười lạnh không đáp, Thiết Mộc Lê nhìn chăm chăm nàng ánh mắt chớp động, đột nhiên nói: “« Thiên cơ thần công đồ », thế nhưng là ‘Tây Côn Luân’ chỗ lấy?”

“Đúng vậy!” Xung Đại Sư cười nói, ” kia bộ đồ lục kinh thiên vĩ địa, huyền ảo khó dò, đáng tiếc bần tăng vền vền đến nửa bộ, mặt khác nửa bộ tại Diệp bang chủ trong tay.”

Thiết Mộc Lê hắc cười một tiếng, lạnh lùng nói ra: “Thật sao? Rất tốt!”

“Âm dương quái khí!” Diệp Linh Tô nói nói, ” Thiết Mộc Lê, đồ trong tay ta, có bản lĩnh một mực tới lấy.”

Thiết Mộc Lê cười không nói, Nhạc Chi Dương biết thủ đoạn hãn âm tàn, âm thầm lo lắng, bước lên một bước, ngăn tại Diệp Linh Tô trước người, cười nói: “Các vị, đánh trước đỡ, vẫn là vào cửa trước?”

“Hôm nay tầm bảo thứ nhất.” Thiết Mộc Lê ngạo nghễ nói nói, ” chuyện khác tương lai lại nói.”

Nhạc Chi Dương thoảng qua gật đầu, giơ lên kiếm đến, vụt, đâm vào ke thạch môn khe hở. thạch môn kín kẽ, nguyên bản mật không dung châm,

tiếng rằng thanh ly kiếm khinh bạc sắc bén, đoạn thạch như cao, chỗ qua mảnh đá bắn tung toé, ngành sinh sinh tại hai cánh cửa hộ ở giữa cắt ra một cái khe.

Nhạc Chi Dương nghe âm phân biệt vị, biết rõ từ trước đến nay thạch chỗ, mũi kiếm chỗ hướng, đâm trúng thạch thân, hấn lặn vận nội lực, chìm quát một tiếng, nhuyển kiếm uốn cong, hướng về phía trước đỉnh ra. Từ trước đến nay thạch lay động mấy lần, ầm ầm ngã xuống, tiếng như sấm rền, trong yên lặng phá lệ kinh tâm.

Nhạc Chi Dương chỉ sợ có cơ quan khác, nhất thời không dám loạn động, đứng thẳng bất động trước cửa, thẳng đến tiếng vang biến mất, mới thở dài ra một hơi, chợt thấy bên người mềm mại, quay đầu nhìn lại, Diệp Linh Tô đứng ở một bên, bình tĩnh trông lại, hai người hai mặt tương đối, hô hấp có thể nghe, một sợi mùi thơm bay tới, Nhạc Chi Dương chưa phát giác hai gò má nóng lên, tăng hăng một cái, nói ra: “Diệp cô nương, dừng cái tay, đẩy ra môn này.”

Diệp Linh Tô làm phòng hung hiểm, cố ý tới gần, nếu như cơ quan bắn ra, liền muốn xả thân tương hộ, nghe lời này, chẳng biết tại sao, sinh lòng chua xót, trong mắt ẩm ướt, may mắn thân ở hắc ám, không người trông thấy, lập tức hít sâu một hơi, “Ừ” một tiếng, hai tay theo cửa, đồng thời phát lực.

KÍTTT..., thạch môn trụ cột trực vốn là đúc bằng sắt, sớm đã gỉ chết, cường ép đẩy ra, thanh âm rợn người, một cỗ gió lạnh lao ra cửa khe hở, xen lẫn hôi thối, làm người ta ngửi thấy mà phát ói.

Nhạc, Diệp hai người cuống quít buông tay lui lại, những người khác cũng vọt đến một bên, ngừng thở, vận công chống cự.

May mà gió thối quá gấp, hôi thối theo gió lưu động, qua nửa canh giờ, gió thối chuyển yếu, mùi thối trở thành nhạt. Thiết Mộc Lê sai bước tiến

lên, ẩn ở thạch môn, lặng lẽ phát lực, một chuỗi chói tai vang lên, lộ ra một cái đen như mực cổng tò vò. Thiết Mộc Lê giờ lên đèn đuốc, nhưng thấy trên mặt đất gạch xanh bày ra, kéo dài vô tận, mơ hồ nhìn lại, thạch môn về sau là một đoạn đường hành lang, đường hành lang về sau, âm đạm không rõ.

Thiết Mộc Lê trầm tư một chút, quay đầu lại hỏi nói: “Diệp bang chủ, đạo này cơ quan như thế nào phá trừ?”

“Nói khó không khó.” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” ném một người quá khứ.”

Thiết Mộc Lê nói: “Chỉ giáo cho?” Diệp Linh Tô nói ra: “Sàn nhà bên trên nhiều một người, thụ lực xoay chuyển, liên lụy cơ quan, hạt cát hạ tiết, lấp đầy hố sâu, cơ quan này coi như phá.”

Thiết Mộc Lê nhướng mày, ánh mắt rơi trên người Lãnh Huyền, gằn giọng nói ra: “Tiết Thiên, người mang lên Lãnh công công, thật có dự kiến trước.”

Lãnh Huyền sắc mặt biến hóa, Xung Đại Sư cũng là sửng sờ, cười nói: “Quốc sư lời ấy sai rồi, thượng thiên có đức hiếu sinh, giết người luôn luôn không tốt...”

“Đánh rắm!” Thiết Mộc Lê giận nói, ” người giết đến người còn ít a?”

Xung Đại Sư cười nói: “Bần tăng giết không ít người, nhưng giết chỉ có đạo, vô cớ loạn giết, không phải ta chỗ tốt. Huống chi Lãnh Huyền còn có tác dụng lớn, giết chi đáng tiếc. Bần tăng cũng có cái biện pháp, đã không giết người, lại có thể phá trừ cơ quan.”

Thiết Mộc Lê nói: “Cái gì biện pháp?” Xung Đại Sư nói: “Tư Khâm Ba Nhật đã chết, bất quá, thi thể của hắn cũng có một người phân lượng...”

“Im ngay!” Thiết Mộc Lê nhú mào tròng mắt, “Người hại hãn thi cốt không được đầy đủ, còn dám làm tầm trọng thêm?”

“Không dám, không dám.” Xung Đại Sư cười ha ha, “Bần tăng thuận miệng nói, Quốc sư không cần động khí, kỳ thật muốn phá cơ quan, không cần nhất định phải nhân thế.” Hãn một chỉ từ trước đến nay thạch, “Người nhìn tảng đá kia như thế nào?”

Thiết Mộc Lê bừng tỉnh đại ngộ, thăm mắng nhà mình hồ đồ, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, nói ra: “Rất tốt, người đến giúp ta một chút sức lực.”

Xung Đại Sư mỉm cười tiến lên, hai người kéo qua cột đá, đều cầm một mặt, lắc lư hai lần, đồng thời dùng sức ném ra. Cột đá đi như tên nỏ, đông, rơi trên mặt đất, quay cuồng không ngừng.

Đám người nhìn qua chỗ tối, nhất thời vắng lặng, đường hành lang bên trong lại không động tĩnh. Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, đang muốn há mồm mỉa mai, ầm ầm, đường hành lang bầu trời nứt ra, mấy chục cổ cát mịn thác nước giống như mảnh liệt hạ tả, mặt đất ứng thanh xoay chuyển, lộ ra hơn mười cái đen ngòm hố sâu, cùng lúc, hai bên trái phải xuất hiện trên dưới một trăm lỗ thủng, nỏ cơ đột nhiên phát, độc tiễn bay loạn, mật như sao mưa, đối xạ một nén nhang công phu, mới thừa thốt ngừng lại.

Ngoài cửa người đều là võ lâm nhân tài kiệt xuất, trong cuộc đời một mỗi trải qua sinh tử, trải qua nguy hiểm không đếm được, nhìn qua trong môn cảnh tượng, vẫn cảm giác hãi hùng khiếp vía, chỗ này cơ quan bao dung trên dưới trái phải, thanh thế chi lớn, phát động chi gấp, căn bản muốn đem người xâm nhập nhất cử tiêu diệt, nếu không phải Nhạc Chi Dương nghe ra mảnh khóe, mạnh như Thiết Mộc Lê, tùy tiện đi vào, cũng khó có thể toàn thân trở ra.

Qua nửa ngày, Xung Đại Sư thở dài một hơi, cười nói: “Nhạc huynh thánh lực thông huyền, bần tăng bội phục cực kỳ.” Trong giọng nói lộ ra một cỗ kiên kị, thăm nghĩ Nhạc Chi Dương như thế Linh giác, lần sau giao phong, còn cần nhiều hơn đề phòng.

Thiết Mộc Lê lại cười lạnh một tiếng, thuận miệng nói ra: “Cũng không có gì lớn, mai phục ngầm nỏ hãn cũng không có nói.” Nhạc Chi Dương cười nói: “Nhỏ cũng không phải thần tiên, cẩn thận mấy cũng có sơ sót, không thể tránh được.” Thiết Mộc Lê hai mắt lật một cái, sải bước đi vào thạch môn.

Này thời cơ quan thả tận, chính như Diệp Linh Tô nói, hạt cát rơi xuống, lấp đầy cạm bẫy, giết người cơ quan phản thành một đầu đường bằng phẳng. Đám người đạp cát mà tiến, lòng bàn chân xuy xuy rung động. Cũng may lên đường bình an, lại không cơ quan, đi ra đường hành lang, một tòa hình vuông phòng xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Thiết Mộc Lê một chút quét tới, rất cảm giác thất vọng, phòng dù sao mười trượng, tứ phía trống trơn, hoàn toàn không có tài bảo, cũng không hòm xiểng. Chỉ có chính giữa hoành thả một vật, nhìn hình dạng, giống như cầm sắt, nhưng mà to lớn dị thường, dài ước chừng sáu trượng, rộng cũng ba trượng có thừa.

“Bảo tàng đâu?” Diệp Linh Tô mỉa mai nói, ” cái gì Nguyên Đế di bảo? Hãn là chỉ là gạt người hoạt động?”

Thiết Mộc Lê liếc nàng một cái, đi đến tấm kia sắt đàn trước đó, gõ một cái, dư vang ung dung, Xung Đại Sư nói ra: “Đàn là trống không? Hãn là đồ vật ở phía dưới.”

Thiết Mộc Lê ứng thanh tâm động, đưa ngón trỏ ra, ôm lấy một cây dây đàn, dây cung thân bằng lãnh, bách luyện tinh cương lõi kéo thành tia, cứng cỏi lạ thường, hơi chút đụng vào, trên dưới rung động.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 131 : Chương 131: Nguyên Đế Di Bảo (Bốn)

Chương 131: Nguyên Đế di bảo (bốn)

Nghe lời này, đám người đồng đều cảm giác chần chờ, Xung Đại Sư trầm tư một chút, cười nói: “Ta cũng có cái biện pháp, Nhạc huynh thánh lực kỳ tuyệt, có cách vật nghe huyền chi năng, ta dùng ‘Đại tượng Vô hình quyền’ đánh trúng sắt đàn, Nhạc huynh bằng vào hồi âm, có thể hay không nghe ra đàn bên trong huyền cơ?”

Nhạc Chi Dương một chút do dự, nói ra: “Ra quyền muốn nhẹ, để tránh chấn hỏng đàn bên trong cơ quan.”

Xung Đại Sư mỉm cười gật đầu, phát ống tay áo một cái, đáy bằng cuốn lên một trận gió nhẹ, ông, sắt đàn vang lên, khoan thai quanh quẩn.

Nhạc Chi Dương nhắm mắt lắng nghe, Linh giác tiến vào đàn rương, thuận cơ quan du tẩu, bánh răng cán dài, chập trùng xoay tròn, sắt thép va chạm, dây đàn lắc lư, liên lụy vô tận, tung hoành bát phương.

Nhạc Chi Dương càng nghe càng kinh, không ngờ cái này sắt đàn bên trong cơ quan phức tạp đến thế, năm đó thiết kế người, hẳn là xảo nghệ tuyệt diệu, kỳ tài ngút trời người, về phần Đại Nguyên thuận đế, hoang dã vô năng, vong quốc nhảy lên thân, làm sao có thể có thủ đoạn như vậy?

Nghi hoặc ở giữa, quyền kinh tiếng vang biến yếu, Nhạc Chi Dương vẫn không có đầu mối, đúng lúc này, chợt nghe đình một tiếng, thanh thúy dị thường, giống như giống như đao kiếm va chạm. Chẳng những Nhạc Chi

Dương nghe thấy, mọi người tại đây không có không nghe thấy, cùng nhau quay đầu, nhìn về phía phòng sắt góc đông bắc rơi, thế nhưng là không nhìn thấy gì, thanh âm kia giống như từ ngoài tường truyền đến.

Nhạc Chi Dương sinh lòng chẳng lành, mấy bước đi đến góc tường, xoay người lắng nghe, chỉ nghe tí tách tí tách, giống như nước chảy, thế nhưng là ngưng trệ sền sệt, tốc độ chảy chậm chạp. Nhạc Chi Dương trong lòng giật mình: “Không phải nước, là dầu...” Suy nghĩ hiện lên, chợt nghe phù một tiếng, mất tiếng cổ quái, theo sát lấy một cỗ gay mũi mũi vị tràn ngập ra.

“Cái gì?” Thiết Mộc Lê rút một sụt sụt cái mũi, đột nhiên sắc mặt đại biến, “Dầu hỏa!”

Lúc đó giao chiến, thuốc nổ, dầu hỏa đều là vật thường dùng, trong đó dầu hỏa đã có dê bò dầu trơn, dầu cây trấu dầu vừng, càng có lấy từ dưới mặt đất dầu hỏa, làm hỏa công chi vật. Thiết Mộc Lê trải qua chiến trận, biết rõ vật này, khế ngữ liền biết, kia dầu mùi vị bên trong xen lẫn một luồng khí nóng, rõ ràng dầu hỏa lửa cháy, tại ngoài tường bốc cháy lên.

Đám người hai mặt tương đối, vô cùng tâm sinh sợ hãi. Thiết Mộc Lê tay áo hất lên, nhìn chăm chăm Xung Đại Sư, nghiêm nghị nói: “Tiết Thiên, nhìn người làm chuyện tốt!”

Xung Đại Sư không phản bác được, cứ việc cực kỳ thận trọng, một quyền này vẫn là khiên động đàn bên trong cơ quan, sắt đàn cùng ngoài tường cơ quan tương liên, đốt lên súc tích dầu hỏa, đối tại nơi khác cũng được, nơi đây sắt tường xung quanh, thế lửa cùng một chỗ, thiết tưởng không chịu nổi.

Lãnh Huyền ha ha cuồng tiếu, liên thanh kêu lên: “Tốt, tốt, lần này, mọi người trăm sông đổ về một biển, tất cả đều thành mẹ nó thịt nướng.”

Thiết Mộc Lê cắn răng quyết tâm, chân trái bay lên, đá hướng Lãnh Huyền. Xung Đại Sư nhắc chân đón đỡ, cốc cốc cốc, hai người lằng không đổi số chân, Thiết Mộc Lê đột chiêu thần kỳ, tay phải vung ra, xùy, Xung Đại Sư tăng bào vỡ vụn, đầu vai máu tuôn. Hắc vội vàng vạy người, hô hô hai quyền, đánh về phía Thiết Mộc Lê eo uy hiếp, không muốn đối thủ không lùi không cho, thân hình lay động, một như da trâu đường giống như dính ở quả đấm của hắc mặt, như gần như lui, chưởng như thiểm điện, lưỡi đao giống như kinh lực làm cho Xung Đại Sư liên tục lùi về phía sau.

Nhạc Chi Dương thấy tình thế không ổn, chỉ sợ đả thương Lãnh Huyền, thả người nhảy một cái, gia nhập chiến đoàn, song chưởng phiêu như bay phát phơ, lắc ung dung dính vào Thiết Mộc Lê chưởng ảnh. ào ào hai tiếng, hai người kinh lực giao thoa, Thiết Mộc Lê kinh mạch đột nhiên nhảy một cái, nội kinh bỗng nhiên đi loạn. Hắc lấy làm kinh hãi, cuống quýt thu kinh nhanh chóng thối lui, không ngờ Xung Đại Sư cười một cái trối buộc, quyền thế tăng vọt, giống như sóng lớn phá đê, ngựa hoang thoát cương. Thiết Mộc Lê bình thần tự nhiên không sợ, trái cự phải đương, hai tay thiên biến vạn hóa, giống như thiên ma huyền ảnh.

Vui, xông hai người lấy nhiều đánh ít, không nhưng cái khó chiếm thượng phong, bị Thiết Mộc Lê giương đông kích tây, nhiều đến trận cước hỗn loạn, không cách nào toàn lực đối địch. Diệp Linh Tô đứng ngoài quan sát lúc hứa, cảm thấy không kiên nhẫn, rút kiếm ra khỏi vỏ, bay người lên trước, xoát xoát xoát xuất liên tục mười kiếm.

Lấy một địch hai, Thiết Mộc Lê còn có thể ứng phó, Diệp Linh Tô kiếm quang vừa đến, bỗng cảm giác chống đỡ không được, vừa đánh vừa lui, xoay quanh du đấu. Diệp Linh Tô rất thù hận Thiết Mộc Lê tàn độc Diêm bang đệ tử, xuất kiếm càng tàn nhẫn, chiêu chiêu đoạt mệnh, không rời Thiết Mộc Lê cổ họng yếu hại.

Du đấu ở giữa, hỏa khí càng đậm, bốn vách tường nóng hổi phát nhiệt, đám người mồ hôi ướt áo dày, hô hấp chỉ khí còn như hỏa diễm, từ trong

tới ngoài một đoàn cháy bỏng. Lại hủy đi mấy chiêu, Nhạc Chi Dương đột nhiên hướng về sau nhảy một cái, cao giọng thét lên: “Nghe ta một lời, trước đừng động thủ.”

Đám người thân lâm tuyệt cảnh, sinh tử tương bác cũng không phải là mong muốn, bất quá việc quan hệ mặt mũi, đâm lao phải theo lao, nghe xong lời này, riêng phần mình thu tay lại.

Dù là Thiết Mộc Lê nội lực sâu nhất, cũng là mặt đỏ tới mang tai, như tại lồng hấp, hẩn nhìn chăm chăm đám người, thờ nói ra: “Họ Nhạc, có rắm cứ thả, lẽ mề cái gì?”

Nhạc Chi Dương miệng đắng lưỡi khô, nuốt nước miếng một cái, nói ra: “Thiết Mộc Lê, chuyện cho tới bây giờ, đánh cũng vô dụng, không bằng tiếp thu ý kiến quần chúng, nghĩ cách chạy thoát.”

“Còn có cái gì biện pháp?” Thiết Mộc Lê hung dữ liếc nhìn đám người, “Bản tôn muốn chết, cũng muốn chết tại các người đằng sau.”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Chết sống tạm đừng không nói, cơ quan đã là sắt đàn, tất cùng âm nhạc tương quan...” Hẩn vươn tay ra, “Quốc sư đại nhân, còn mượn lửa nển dùng một lát.”

Thiết Mộc Lê khẩu khí mặc dù cứng rắn, cầu sinh suy nghĩ lại chưa ngừng tuyệt, nghe vậy hơi chút chần chờ, móc ra nển ném tới. Nhạc Chi Dương tiếp nhận nhóm lửa, chiếu sáng tứ phương. Đám người cố nén khát khô cổ, ánh mắt tất cả đều ngưng chú ở trên người hẩn, gập hẩn dọc theo chân tường đi lại, vừa đi bên cạnh là lắc đầu, trong lúc nhất thời, người người nản chí tuyệt vọng, chỉ cảm thấy sóng nhiệt mãnh liệt, ngũ tạng lục phủ cũng giống như bốc cháy lên.

“Ồ!” Nhạc Chi Dương bỗng nhiên lên tiếng, đám người đều là chấn động, định nhãn nhìn lại, gập hẩn đối mặt sắt áp, không nhúc nhích, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm miệng cống.

“Cái gì?” Xung Đại Sư cất bước tiến lên, chú mục sát áp, loang lỗ vết rí ở giữa, vết lõm như ẩn như hiện, cẩn thận nhìn lên, đúng là một bức tranh thuỷ mặc bức hoạ, chữ chìm đường cong phác hoạ ra ba con phi cầm: Một con Hải Đông Thanh, hai con thiên nga, Hải Đông Thanh giương cánh sáng trảo, khí thế mãnh duệ, thiên nga thất kinh, cực lực cẩn thận độ sức, chim muông ở giữa mây trôi uyển chuyển, hình thần gồm nhiều mặt.

“Đây là...” Xung Đại Sư trong lòng khê động, ẩn ẩn nghĩ đến cái gì.

“Hải thanh cầm nga!” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra, “Đây không phải một chi từ khúc a?”

Xung Đại Sư sửng sờ, tiếp theo vỗ tay cười nói: “Không tệ! Hải thanh cầm nga!”

Thiết Mộc Lê liếc nhìn hai người, hồ nghi nói: “Hai người các người nói bậy cái gì?” Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Vô tri không biết, đáng ghét buồn cười.” Thiết Mộc Lê cả giận nói: “Người mạng ai?” Diệp Linh Tô nhàn nhạt nói ra: “Còn có thể là ai?”

Thiết Mộc Lê chính muốn nổi giận, chợt nghe Nhạc Chi Dương nói ra: “Trương này sắt đàn cơ quan phức tạp, liên lụy rất rộng, ta đoán, muốn phá cơ quan, phải dùng nó đánh một khúc « Hải thanh cầm nga »!”

Ý niệm này ý nghĩ hảo huyền, Đến như Diệp Linh Tô cũng là nửa tin nửa ngờ, nhìn qua sắt đàn, ánh mắt lấp loé không yên. Nhạc Chi Dương vòng quanh sắt đàn đi một vòng, lắc đầu nói: “Không thành, trương này đàn quá lớn, một mình ta đạn không được.” Chỉ chớp mắt, nhìn về phía Xung Đại Sư, nơi đây năm người, ngoại trừ Nhạc Chi Dương, chỉ có Xung Đại Sư tinh thông âm luật, nhã thiện nhạc khí, nếu muốn búng ra sắt đàn, không phải hòa thượng này không thể.

Lúc này khốc nhiệt càng sâu, Xung Đại Sư mồ hôi tuôn như nước, tăng bào ướt đầm, trầm tư một chút, cười nói: “Thôi được, còn nước còn tát, ta

liền tin tưởng vui thú chủ một lần.”

Hai người nhảy lên sắt đàn, Nhạc Chi Dương nói ra: “Ta đàn một tới tứ huyền.” Xung Đại Sư gật đầu: “Còn lại đàn tam huyền về ta.”

Diệp Linh Tô nhin không được nói ra: “Hai người chưa hề luyện qua, đàn sai làm sao bây giờ?” Xung Đại Sư cười nói: “Phạm sai lầm dù sao cũng so mất mạng mạnh!”

“Nói hay lắm!” Nhạc Chi Dương hào hứng bay lên, cùng Xung Đại Sư nhìn nhau, xoay người xuất chương, quét trúng một cây dây đàn, tranh, tiếng đàn réo rắt, giống như hàn băng chợt phá, thanh tuyền tung tóe tuôn, trong đại sảnh trống rỗng sinh ra một chút hơi lạnh.

Xung Đại Sư ứng thanh nhảy lên, phiêu nhiên rơi xuống, đập trúng một cây dây đàn, mũi chân đâm liền mang xóa, tiếng đàn u chìm bên trong lộ ra sục sôi, không nhanh không chậm, không cao không thấp, vừa vặn nổi lên lúc trước âm phù.

Lần đầu phối hợp thành công, hai người tín tâm đột ngột tăng, riêng phần mình khoa tay múa chân, lăn lộn lộn, trêu chọc sắt dây cung, cực điểm khả năng.

Hai người chung đàn một đàn, cũng không phải là không người nếm thử, nhưng tại như thế cự trên đàn đàn tấu, lại là từ xưa đến nay chưa hề có chuyện lạ. Như không phải Nhạc đạo tinh tuyệt, thân thủ hơn người, phối hợp có chút sai lầm, một chi từ khúc tất nhiên thất linh bát lạc, loạn không còn hình dáng. Lúc này ở giữa, lờ mờ sắt trong phòng, sừng sừng sắt trên đàn, hai đạo nhân ảnh nhanh nhẹn chập trùng, khắp nơi hợp tiết, kinh rần, thỏ chạy cũng không đủ hình dung, coi là thật lên như lôi đình, rơi giống như bay phát phơ, cương nhu cùng tồn tại, âm dương tương hài, đánh đàn không hạn tay chân, ra chiêu kiêm hữu hư thực, chương phong, quyền kinh đều là sử dụng, xông mở sóng nhiệt gió mạnh, quấy đến bão táp nổi lên bốn

phía. Một chi « Hải thanh cầm nga » chấn động nhà cửa, trôi chảy không bị cản trở, hơi không ngưng trệ, như thừa ngàn dặm Hạo Phong, bay lượn mây xanh phía trên, chợt chọn chợt quét, Thất Huyền tề động, kịch liệt tiếng nhạc bên trong, trên đàn hai người cũng như Hải thanh, thiên nga, xoay quanh xuyên thẳng qua, làm cho người hoa mắt.

Tiếng đàn khuấy động, sóng nhiệt mãnh liệt, đứng ngoài quan sát đám người ngây người bất động, cũng thấy khốc nhiệt không chịu nổi. Trên đàn hai người đại động đặc biệt động, càng là khí huyết như sôi, toàn thân bạch khí bốc hơi, y phục khô lại ướt, môi cháy khô dị thường, nhưng mà chuyện cho tới bây giờ, ngoại trừ cắn răng chịu khổ, rốt cuộc không còn cách nào.

Lại quá hạn hứa, một khúc kết thúc, phòng sắt bốn phía vẫn không có động tĩnh, Xung Đại Sư chán ngán thất vọng, thở dài: “Xong, không dùng!”

Nhạc Chi Dương trong lòng cảm giác nặng nề, đảo mắt quét tới, sắt áp bên trên bức họa rõ ràng có thể thấy được, trong chốc lát, trong đầu của hắn đột nhiên thông suốt, thốt ra mà ra: “Tiếp tục bắn ra một lần!”

“Cái gì?” Xung Đại Sư hết sức kinh ngạc.

“Hai con thiên nga!” Nhạc Chi Dương nói.

Xung Đại Sư thông minh tuyệt đỉnh, nghe xong liền hiểu, đồ bên trên một chim cắt vật lộn song nga, quả thực không hợp với lẽ thường, chỉ là nhắc nhở nhạc khúc, một chim cắt một nga là đủ.

Xung Đại Sư cũng không nói nhiều, tay chân không ngừng, thân pháp như cũ, nghe âm biến chiêu, phát quét sắt dây cung. Đoạn đường này đạn đến, không chỉ người bên ngoài lấy làm kỳ, vui, xông hai người cũng thấy kinh ngạc, hai người thâm cừ đại địch, khắp nơi tính toán đối phương, ai ngờ liên thủ đủ đạn, tri âm giải ý, phối hợp khăng khít, người tới ta đi, liên tiếp, trước sau phù tiết nhịp nhàng ăn khớp, vượt xa thường nhân độc tấu.

Một khúc chưa xong, nửa toà phòng sắt liệt hỏa nung khô, màu sắc đỏ sậm, trong phòng người vô luận võ công cao thấp, đều là thờ hỗn hển, đem đến hư thoát cực hạn.

Tranh, tiếng đàn chợt dừng, hai người ngã xuống đất, mặt đất nóng rực dị thường, giống như đặt mình vào lò luyện. Trong phòng hoàn toàn tĩnh mịch, Nhạc Chi Dương trong lòng biết thất bại, tuyệt vọng cực độ, đảo mắt nhìn lại, Diệp Linh Tô da thịt huyết hồng, tóc xanh tản mát, hai mắt trống rỗng vô thần, môi có chút run rẩy, nàng tựa hồ muốn nói cái gì, lời đến khóe miệng, biến thành im ắng thờ dài.

“Ha ha ha...” Thiết Mộc Lê đột nhiên cười như điên, “Thỏa Hoàn Thiếp Mục Nhĩ, người được lắm đấy! Hải thanh cầm nga, một bức chữ như gà bới, bắt được hai con lớn dần nga...” Trào phúng chưa đã, chợt nghe một chuỗi bây giờ tung tóe ngọc thanh âm, đến từ sắt đàn chỗ sâu, phá lệ rõ ràng êm tai.

Đám người ứng thanh giật mình, nhao nhao chú mục sắt đàn, chợt nghe phòng sắt bốn phía truyền đến ào ào tiếng nước chảy, trong lúc nhất thời, bạch khí mờ mịt, bốc lên tràn ngập, trong phòng nóng bỏng bên ngoài, tăng thêm mấy phần buồn bức.

Đám người không biết làm sao, nghiêng đầu nhìn chung quanh, hoàn toàn mờ mịt. Đột nhiên, ầm ầm, sắt áp chìm xuống, đường hành lang lộ ra, một cỗ gió lạnh mãnh liệt rót vào, sóng nhiệt yếu đi nhiều, sương trắng xoay tròn lui tán, lộ ra vết rỉ pha tạp sắt tường, chẳng biết lúc nào, trên tường nhiều một vết nứt, có thể dung một người xuất nhập, phát ra u ánh sáng nhạt mang.

Thiết Mộc Lê càng không chần chờ, thả người lướt đi, chui qua khe hở, đưa mắt nhìn một cái, coi là thật mừng rỡ muốn điên.

Nhạc Chi Dương bộn người theo sát phía sau, quét mắt nhìn lại, cũng là không hiểu sợ hãi thán phục: Phía trước động quật bên trong, hòm xiềng chồng chất, châu báu chói lọi, trong đó phỉ thúy mâm tròn, vài thước vuông, trong mâm trên châu mấy trăm, khóa khóa tròn trịa, lớn như mắt rồng; có khác máu Hồng San Hô, cao chừng một trượng, đầu làm sum suê, trông chi bồng lẫy từ cùng ruộng mỹ ngọc, nhuận như bơ lạc, điêu khắc kỳ tuyệt; bảy tôn dương chi ngọc phật, to như chân nhân, bắc đầu trần liệt; tám ngựa Xích Kim tuần mã, giường tông phần vó, hình thần khác nhau; Phật tượng kim mã, chẳng những xảo đoạt thiên công, ước lại từ đầu đến chân khảm nam hiểm thấy bảo thạch, một viên một hạt, đều giá trị liên thành.

“Nguyên Đế di bảo?” Nhạc Chi Dương từ đáy lòng tán thưởng, “Quả nhiên danh bất hư truyền!”

Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, khinh miệt nói ra: “Người không biết, những vật này xem ra ngăn nắp, kỳ thật dính đầy vô số sinh linh máu thịt. Nhớ năm đó, Thát tử đại quân móng ngựa chỗ qua, trăm nước tàn phá, đất cắn nghìn dặm, dân chúng vô tội không biết chết phạm kỷ, những này kỳ trên dị bảo, đều là bọn hăn tang vật, thiên đạo tuần hoàn, lẽ ra vật quy nguyên chủ...”

Nhạc Chi Dương rất tán thành, liên tục gật đầu, chính còn muốn hỏi như thế nào trả lại, Thiết Mộc Lê đột nhiên bạo khởi, huy chương bổ tới.

Nhạc Chi Dương chưa phát giác hướng về sau nhảy ra, đang muốn ngăn cản, thành linh một cỗ cự lực từ sau vọt tới, cô đọng như đá, đại dương mênh mông tựa như biển, rất được “Đại tượng Vô hình quyền” chân ý.

Trong chốc lát, Nhạc Chi Dương trước sau thụ địch, mặc hăn võ công lại cao hơn, cũng khó thoát hai đại cao thủ cùng nhau một kích.

Tranh, thanh quang chớp động, Diệp Linh Tô trường kiếm hoành thiên, đâm về Xung Đại Sư, kiếm khí khuấy động quyền phong, thanh ly âm

thanh như rồng gầm. Xung Đại Sư quyền thế bị ngăn trở, Nhạc Chi Dương không có nỗi lo về sau, chìm quát một tiếng, huy chương đón lấy Thiết Mộc Lê sắc bén kinh khí.

Ai ngờ một chương đi không, Thiết Mộc Lê gặp thời rút tay về, gió tấp xoay tròn, song chương tề xuất, chọt chạy Diệp Linh Tô mà đi.

“Nguy rồi...” Nhạc Chi Dương vừa sợ vừa giận, một chiêu này trước hư sau thực, lảng không biến chiêu, tận đến “Nghịch thiên thần chương” tinh tú. Nhạc Chi Dương mặc dù tỉnh ngộ, chiêu thức dùng hết, biến hóa không kịp. Diệp Linh Tô tình thế cấp bách cứu người, sau lưng không môn bại lộ, nhưng cảm giác hậu tâm kịch liệt đau nhức, chịu Thiết Mộc Lê một cái nặng tay, lập tức gân mềm xương nhũn, khí tán công tiêu, “Đại tượng Vô hình quyền” cỡ nào lợi hại, nàng kiểm thế một yếu, quyền kinh mãnh liệt mà tới. Diệp Linh Tô ngực trúng quyền, giống như lá rụng trong gió, nhẹ nhàng bay ra về phía sau.

Nhạc Chi Dương mất hết lên điên cuồng, phấn đấu quên mình, xuất liên tục ngoan chiêu. Thiết Mộc Lê thân giữa không trung, không muốn lưỡng bại câu thương, đành phải xoay người lui lại. Hắn một lui lại, lộ ra khoảng cách, Nhạc Chi Dương thừa cơ nhảy ra, một cái chim én chếp nước, nâng Diệp Linh Tô thân thể. Chưa đứng vững, Xung, Thiết hai người song song đánh tới, quyền đi lôi đình, chương như phích lịch, quấy đến cả phòng vui vẻ, rất có thiên bằng địa liệt chi thế.

Nhạc Chi Dương không dám ngăn cản, liều mình phi nước đại, kinh lực truyền đến mắt cá chân, “Cổ Đậu” kích phát, khí lực đột ngột tăng, cho dù ôm một người, cũng là đi như tên nỏ, chỉ nghe phanh phanh hai tiếng, chương phong, quyền kinh sau lưng hắn rơi xuống, mặt đất nhiễu hai cái cái hố nhỏ.

Nhạc Chi Dương ứng thanh kinh hãi, liếc mắt liếc đi, Xung Đại Sư đủ không chĩa xuống đất, bám đuôi đuổi sát, Thiết Mộc Lê lại như chim ưng

lướt qua hư không, hướng về Nhạc Chi Dương phía trước.

Bảo khố chật hẹp, Nhạc Chi Dương tránh kiếm không địa, liếc mắt, thoáng nhìn ngọc phật kim mã, trong lòng khẽ nhúc nhích, nghiêng nhẩy lên mà ra, đâm đầu thẳng vào bảo vật ở giữa. Xung, Thiết hai người đều là sững sờ, kiên trì đuổi kịp đi, Nhạc Chi Dương trái nhẩy chồm, phải vừa chui, không rời trần bảo tả hữu, hai cái đối thủ sợ ném chuột vỡ bình, chỉ sợ tổn thương bảo vật, không dám ra tay đánh nhau, chỉ có chia ra chặn đường.

Ba người bao quanh loạn chuyển, Nhạc Chi Dương vòng qua một thốt kim mã, chợt thấy Thiết Mộc Lê vào đầu đánh tới, muốn lui lại, Xung Đại Sư lại từ bên cạnh chui ra, năm ngón tay giống như thép câu, hướng hấn dưới sườn chộp tới. Nhạc Chi Dương cực lực nhẩy lên, Diệpch mình tránh thoát, chợt thấy phi Thúy Ngọc bàn liền ở bên cạnh, đưa ra một tay, nắm lên một thanh trần châu, hướng về phía Thiết Mộc Lê ném ra.

Kia trần châu cực đại tròn trịa, hiếm thấy hiếm thấy, Thiết Mộc Lê chỉ sợ có hại, cuống quít dừng bước, giữa trời năm, bắt loạn, thua thiệt hấn thủ pháp cao minh, hơn mười khóa trần châu vậy mà không một bỏ sót. Nhạc Chi Dương thấy thế mừng rỡ, lấy tay lại nắm hạt châu, hướng Xung Đại Sư ném, đại hòa thượng tâm tư cùng Thiết Mộc Lê, luống cuống tay chân đón lấy trần châu.

Nhạc Chi Dương liền níu mang ném, tùy tiện huy sái, hai đại cao thủ gần trong gang tấc, lại vì trần châu ngăn lại, tiến thoái lưỡng nan.

Nhạc Chi Dương ném xong một thanh, đưa tay lại bắt, ai ngờ không thu hoạch được một hạt nào, liếc mắt thoáng nhìn, khay ngọc trống trơn, chỉ chớp mắt công phu, mấy trăm khóa bảo châu ném đi sạch sành sanh. Chợt thấy Thiết Mộc Lê thả người đánh tới, không chút nghĩ ngợi, đem khay ngọc xem như tấm chắn, loạn vung loạn vũ, quét ngang chẻ dọc.

Thiết Mộc Lê hốt hoảng lui lại, trong lòng hết sức tức giận, cái này khay ngọc xuất từ tây cực, cử thế vô song, có phần có lai lịch, vốn là Đại Tần Hoàng đế mến yêu chi vật, sau bởi vì thực lực quốc gia suy vi, trần trọc vạn dặm, chảy vào Trung Thổ. Nhạc Chi Dương không biết tốt xấu, xem cùng gạch ngói vụn, đập lấy cực nhỏ, cũng là tuyệt tổn thất lớn.

Thiết Mộc Lê trong lòng có e dè, một vị chống đỡ, không dám đánh trả; Nhạc Chi Dương nhìn ra tiện nghi, đảo khách thành chủ, chiêu chiêu tiến công; Xung Đại Sư gặp tình hình này, nhãn châu xoay động, huy quyền thẳng đến khay ngọc. Thiết Mộc Lê tim mật muốn nứt, thốt ra mà ra: “Người làm gì?”

“Không bỏ được hài tử bộ không được sói.” Xung Đại Sư cất tiếng cười to, “Túc hạ đường đường Quốc sư, há có thể vì mấy món tử vật thụ người chế trụ?” Tiếng nói chuyện bên trong, năm dặm không rời khay ngọc tả hữu, Nhạc Chi Dương ngược lại sinh lòng cố kỵ, chỉ sợ hỏng khay ngọc, lại không dùng thế lực bắt ép Thiết Mộc Lê thủ đoạn, không dám cùng chi ngạnh bính, hư hư thật thật, liên tục lùi về phía sau.

Thiết Mộc Lê biết rõ Xung Đại Sư nói rất có lý, mắt thấy ngọc bàn bên trên hạ tung bay, một trái tim vẫn là tùy theo chìm nổi, hẩn gắt gao nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, chỉ mong tìm sơ hở, một kích trí mạng, cũng không tổn thương khay ngọc, lại có thể giết tiểu tử này, lấy tiêu mỗi hận trong lòng.

Xung Đại Sư chính diện xuất thủ, Thiết Mộc Lê trăm phương du tẩu, Diệp Linh Tô hai mắt nhắm nghiền, không rõ sống chết. Nhạc Chi Dương cho dù linh cơ bách biến, lúc này cũng thấy tâm lực đều khổn, kể không xuất ra, hơn mười chiêu không đến, đã là thở hỗn hển, nhưng gặp Thiết Mộc Lê hai mắt như ưng, nóng lòng muốn ra, trong lòng xiết chặt, cầm trong tay khay ngọc vung mạnh đến giống như bánh xe.

Xung Đại Sư không tránh không né, thả người huy quyền, mắt thấy năm đấm khay ngọc liền muốn đụng vào. Thiết Mộc Lê nhịn không được, phất tay nhất câu, phong bế Xung Đại Sư quyền thế. Xung Đại Sư chỉ sững sờ, Nhạc Chi Dương thở ra hơi, vọt đến một tôn kim mã đằng sau, chỉ cảm thấy tứ chi như nhũn ra, đan điền trống rỗng, hai mắt trợn trợn biến thành màu đen, suýt nữa té xỉu trên đất.

Đang trong hôn mê, chợt thấy nơi xa có người ngoắc, Nhạc Chi Dương định nhãn xem xét, lại là Lãnh Huyền. Hai phe vội vàng đánh nhau chết sống, càng đem lão thái giám ném ở một bên, Lãnh Huyền giấu ở mấy cái hòm xiềng đằng sau, hai tay khoa tay, ra hiệu Nhạc Chi Dương quá khứ.

Nhạc Chi Dương kinh nghi bất định, chợt nghe phong thanh khẽ nhúc nhích, Xung Đại Sư vòng qua kim mã, mãnh nhào lên. Nhạc Chi Dương tụ lên dư lực, thả người nhảy lên, Xung Đại Sư một quyền đi không, phanh đánh trúng một con hòm sắt, rương thể vỡ toang, sáng loáng kim khối một tiết ra, xen lẫn các loại châu báu, lập loè nhấp nháy, huyền mắt người mắt.

Nhạc Chi Dương lăn lông lốc, nhảy lên ra cách xa hơn một trượng, chợt thấy ác phong áp đỉnh, ngẩng đầu nhìn lại, Thiết Mộc Lê bóng đen như núi, mãnh nhào tới.

Nhạc Chi Dương thế tử dùng hết, bất lực lại tránh, lập tức vung lên khay ngọc, lay một cái, đột nhiên dùng sức ném ra. Phi thúy bàn hóa thành một đoàn bích quang, xoát bay về phía vách tường. Thiết Mộc Lê giật nảy cả mình, lúc này vút xuống đối thủ, nhào về phía khay ngọc. Hăn khinh công đến, chớp mắt gặp phải bích quang, cánh tay dài tật duỗi, bắt lấy khay ngọc, đi theo chân trái tìm tòi, điểm trúng vách tường, nhẹ nhàng xoay người rơi xuống đất, nhìn một chút trong tay bảo vật, trong lòng thầm hô may mắn, đảo mắt nhìn lại, chợt thấy Nhạc Chi Dương lăn lông lốc, chạy hướng Lãnh Huyền.

Khay ngọc tới tay, Thiết Mộc Lê không có cố kỵ, động thân đuổi kịp đi, Xung Đại Sư theo sát phía sau.

Lãnh Huyền lạnh lùng nhìn qua hai người, bỗng nhiên đưa tay nhấn một cái, ầm ầm, Nhạc Chi Dương vừa vừa xuống đất, liền cảm giác dưới chân một hư, người chìm xuống dưới, rơi vào một cái lỗ thủng, đi theo phịch một tiếng, đỉnh đầu cơ quan khép lại, bốn phía lâm vào hắc ám.

Rơi thẳng hai trượng có thừa, song chân đạp trên thực địa, bên người một tiếng vang trầm, Lãnh Huyền phát ra thấp rên rĩ. Nhạc Chi Dương nhin không được kêu lên: “Chuyện gì xảy ra? Đây là nơi nào?”

“Đi mau!” Lãnh Huyền giãy dựa bò lên, tay vịn vách tường, lão đảo hướng về phía trước. Nhạc Chi Dương sững sốt một chút, đi theo Lãnh Huyền bên người, gặp hăn đi lại tập tễnh, không khỏi đưa ra một tay, đem hăn đỡ lấy, Lãnh Huyền liếc hăn một cái, thở dài nói: “Cám ơn!”

Đi ra không hơn trăm bước, sau lưng truyền đến dị hưởng, Lãnh Huyền gấp giọng nói: “Không tốt, đuổi theo tới!” Nhạc Chi Dương sững sờ, nghĩ thầm mang theo Diệp Linh Tô đã phí sức, lại thêm một cái Lãnh Huyền, muôn vàn khó khăn chạy thoát.

Lo lắng bên trong, chợt thấy Diệp Linh Tô giật giật, đem một cái vỏ cứng túi túi đưa tới, bên tai truyền đến nữ tử nói nhỏ: “Dùng... Châm...”

Nhạc Chi Dương ứng thanh tỉnh ngộ, lấy tay lấy ra kim châm, nghe âm thanh phân biệt vị, dùng “Bích Vi Tiên” thủ pháp hướng trong bóng tối bắn ra. Nơi xa “A nha” một tiếng, truyền đến Xung Đại Sư gọi: “Coi chừng ám khí...”

Hắn tiếng kêu vừa ra, Nhạc Chi Dương tri kỳ phương vị, liên phát số châm. Xung Đại Sư nghe được phong thanh, cuống quít trốn tránh, kim châm bắn trúng vách đá, tóe lên điểm điểm hỏa tinh. Xê dịch bên trong, Xung Đại Sư chân trái đau xót, kim châm xâm nhập huyết nhục, liên lụy

xương cốt, hấn không kịp rút ra, duệ phong lại tới, đành phải hướng về sau nhảy một cái, một què một cà thọt, hướng về sau nhanh chóng thối lui, chợt thấy ánh lửa sáng lên, Thiết Mộc Lê thấp sáng nển, phốc, kim châm bay qua, nển dập tắt, đi theo rên lên một tiếng, xuất từ Thiết Mộc Lê miệng. Xung Đại Sư trong lòng biết đồng bọn ăn thiệt thòi, âm thầm nghiêm nghị, cũng không dám lại vọng động.

Thiết Mộc Lê rút ra kim châm, trong lòng oán hận, chỉ sợ trên kim có độc, vận công bao lấy vết thương, để tránh độc chất khuếch tán. Sau một lúc lâu, cũng không dị dạng, Thiết Mộc Lê buông lỏng một hơi, tay vịn vách tường, chậm rãi hướng về phía trước; Xung Đại Sư không rên một tiếng, cùng sau lưng hấn. Hai người đi một trận, chợt đến ngã tư đường, phía trước ba con đường đường, giống như rắn độc quái miệng, tối như mực không biết thông tới đâu.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 132 : Chương 132: Cùng Cực Sinh Biến (Một)

Chương 132: Cùng cực sinh biến (một)

Nhạc Chi Dương tay chụp kim châm, vừa đánh vừa lui, thẳng đến không người đuổi theo, mới quay người chạy vội. Không lâu đến lối rẽ, chính cảm giác do dự, Lãnh Huyền đem hắc kéo một cái, thấp giọng nói: “Bên trái!”

Nhạc Chi Dương đến hắc trợ giúp, chạy thoát, trong lòng tin phục, ứng thanh xoay trái, đi mấy trăm bước phương mới dừng lại, kề sát đất lắng nghe, một lát sau, cũng không tiếng bước chân vang, lúc này mới tin tưởng thoát khỏi địch nhân, nhưng cảm giác thể xác tinh thần đều mệt, một phát ngồi ngay đó.

Thở dốc lúc hứa, Nhạc Chi Dương xích lại gần Diệp Linh Tô, đưa tay tìm tòi, nhưng cảm giác hơi thở suy yếu, lại đem mạch môn, mạch đập lỗ măng, khi có khi không. Trong lòng của hắc lo lắng, nhin không được thấp giọng kêu lên: “Diệp cô nương...”

Đột nhiên, Diệp Linh Tô ho khan, một cổ ẩm áp chất lỏng rơi vào trên mu bàn tay của hắc. Nhạc Chi Dương cuống quýt đỡ dậy nữ tử, một tay đè chặt hậu tâm của nàng, đem nội lực cuộn cuộn đưa vào, Diệp Linh Tô thở dốc một trận, chậm rãi bình phục lại, yếu ớt nói: “Ta không thành, Nhạc Chi Dương, người đi nhanh đi...”

Nhạc Chi Dương trong lòng bi thương, cắn răng nói: “Nói bậy bạ gì đó? Muốn đi cùng đi, muốn chết, mọi người chết chung.”

Diệp Linh Tô trầm mặc lúc hứa, đột nhiên ôn nhu nói ra: “Nhạc Chi Dương, kỳ thật, những cái kia vàng bạc châu báu, ta nửa chút cũng không quan tâm.”

“Thật sao?” Nhạc Chi Dương mê hoặc, “Vậy vì sao phải đến tầm bảo?”

Diệp Linh Tô mở hai mắt ra, chú mục trông lại, hắc trong bóng tối thủy quang chớp động: “Chỉ có như thế, ta mới có thể cùng người ở chung một chỗ, giống như Vô Song Đảo bên trên, cùng vui cùng lo, cùng trải qua hoạn nạn, cho dù chết rồi, cũng không tiếc nuối...”

Nàng làm tính thận trọng, từ không dễ dàng bộc lộ cõi lòng, giờ phút này bản thân bị trọng thương, tính tự giác mệnh không lâu, đáy lòng cất giấu tình yêu rất cuộc kiếm chế không bằng, dung nham núi lửa giống như dâng lên mà ra. Nói một hơi, Diệp Linh Tô khí gấp rút thần hự, hai mắt nhắm lại, chậm rãi thở dốc.

Nhạc Chi Dương cũng không ngờ tới Diệp Linh Tô thổ lộ nội tâm, trong lòng hết sức hoang mang, qua nửa ngày, mới nói ra: “Diệp cô nương, người chớ suy nghĩ lung tung, người sẽ không chết, chúng ta cùng rời đi.”

“Không cần.” Diệp Linh Tô khấp lợ đặng nói, ” trước khi chết có người làm bạn, ta cũng đủ hài lòng.”

Nhạc Chi Dương nhất thời ghen lời, trong chốc lát, cùng Diệp Linh Tô quen biết hiểu nhau tình cảnh lướt qua trong lòng, ấm lạnh ngọt khổ, không phải trường hợp cá biệt.

Chợt nghe một tiếng ho khan, đơn giản là như tuyết nước quán đĩnh, Nhạc Chi Dương thân thể run lên, thốt nhiên giật mình, Chu Vi thân ảnh hiển hiện trước mắt, nhất thời mồ hôi đầm đìa, vội vàng thu hồi ý nghĩ xằng bậy, chợt nghe Lãnh Huyền lái chậm chậm miệng: “Đối đầu lúc nào cũng có thể sẽ đến, nơi đây không thể ở lâu.”

Nhạc Chi Dương tâm tư lộn xộn, hoàn toàn không có đầu mối, nghe tiếng dờ dặng nữ tử. Ba người tập tễnh hướng về phía trước, đi một đoạn, lại gặp lối rẽ, Lãnh Huyền đột nhiên nói: “Không sai biệt lắm, trước nghỉ ngơi một chút đi!”

Nhạc Chi Dương chán nản ngồi xuống, bốn phía lãnh tịch, bầu không khí khiếp người. Lại nhìn Diệp Linh Tô, nữ tử thân mềm bất lực, sớm đã lâm vào hôn mê.

Nhạc Chi Dương trong lòng nóng như lửa đốt, nhin không được hỏi: “Nơi này thông hướng chỗ nào?”

“Ta cũng không biết.” Lãnh Huyền từ tốn nói, “Có lẽ thông hướng ngoài thành, có lẽ một con đường chết...”

Nhạc Chi Dương trong lòng lướt qua một hơi khí lạnh, nghĩ nghĩ, nói ra trong lòng nghi hoặc: “Lãnh Huyền, làm sao ngươi biết những này cơ quan mật đạo?” Hắn nguyên bản gọi thẳng thiên gà Yêm cầu, nhưng bởi vì cứu mạng chi đức, miễn cưỡng lấy tính danh tương xứng.

Lãnh Huyền hắc một tiếng, hỏi lại: “Ngươi cứ nói đi?”

Nhạc Chi Dương khẽ giật mình, chần chờ nói: “Không phải là thuận đế?”

“Thuận đế là Đại Minh tôn hiệu!” Lãnh Huyền từ tốn nói, “Theo Đại Nguyên miếu hiệu, tiên đế ứng vì huệ tông, hòa phong huệ mưa, cương tính không nhiều, tiên đế chỗ lấy thất bại, thua ở quá mức nhu hòa. Ai, thuận cũng tốt, huệ cũng được, kỳ thật cũng đều không khác mấy, cần quyết đoán mà không quyết đoán, phản thụ loạn.”

Nhạc Chi Dương mặc dù căm hận Lãnh Huyền, nhưng lão thái giám nhìn người gặp sự tình, cũng có độc đáo kiến giải, chắc hẳn thân là hoạn quan, phản có thể phát hiện thường nhân không thấy được địa phương.

Nhưng nghe Lãnh Huyền tiếp lấy nói ra: “Thế nhân chỉ biết tiên đế hoang dân vô đạo, lại không biết hẩn tính tốt cơ quan chi học, vớ vét thế gian điển tịch, xa từ tây cực, gần như Trung Thổ, thậm chí hồi hồi tinh học, phần lớn đều có đọc lướt qua. Về sau trị quốc thất sách, thiên hạ thối nát, vì trốn tránh hiện thế, tiên đế gửi gắm tình cảm tại cơ quan, cả ngày loay hoay riu đục, tô lại vẽ phác họa, cái này một tàng bảo địa cung, chính là khi đó quy thiết mà thành. Ta là hẩn thiếp thân tâm phúc, lâu dài bạn đi theo, tiên đế vẽ cơ quan bản vẽ, chỉ cần con mắt không mù, luôn có thể trông thấy một chút, tiên đế tính toán sự tình, chỉ cần lỗ tai không điếc, cũng có thể nghe thấy một chút. Chỉ bất quá, ai, niên lão thần suy, rất nhiều chuyện cũ đều đã quên, duy chỉ có bảo tàng cơ quan, ngược lại còn nhớ rõ một số.”

Nhạc Chi Dương chả trách: “Người gặp qua bảo khố bản vẽ, như thế nào không tới tìm bảo?”

“Tầm bảo?” Lãnh Huyền ha ha hai tiếng, “Quá cũng xem nhẹ người! Lãnh mỗi cuộc đời làm việc, nhiều có tỳ vết, duy chỉ có thủ vững ‘Trung nghĩa’ hai chữ, tiên đế đem tàng bảo đồ phó thác tại ta, chính là tin được ta, ta như thừa cơ đoạt bảo, chẳng lẽ không phải biến thủ? Mấy chục năm qua, ta phụng dưỡng Hồng Vũ, tận tâm tận lực, chỉ có Nguyên Đế di bảo chưa hề hưởng hẩn đề cập, lấy tính tình của hẩn, biết việc này, tất nhiên bức ta đoạt bảo, bởi như vậy, ta lại như thế nào hưởng tiên đế bàn giao?”

Nhạc Chi Dương luôn luôn xem thường Lãnh Huyền, nghe lời này, lại là nổi lòng tôn kính: “Nói như vậy, sắt đàn mật thất bên trong, người biết rõ phá giải cơ quan biện pháp, cố ý không nói, tốt để chúng ta mất mạng?”

Lãnh Huyền thở dài: “Khi đó ta thật có này nghĩ, cùng bảo tàng thất thủ, không bằng đồng quy vu tận.”

Nhạc Chi Dương âm thầm buồn bực, không khỏi hỏi: “Vậy người vì sao cứu ta?”

“Cái này a?” Lãnh Huyền hừ một tiếng, “Người lại vì sao cứu ta?”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Ta là nhận ủy thác của người?”

“Nhận ủy thác của người?” Lãnh Huyền hơi cảm thấy kinh ngạc, “Ai?”

“Lãnh Huyền.” Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, “Người làm thật không biết a?”

Lãnh Huyền trầm mặc nhất thời, thở dài: “Là người kia a?” Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy kinh ngạc: “Nguyên lai người biết?”

“Lãnh mỗ không phải người ngu.” Lãnh Huyền sâu kín nói nói, ” loạn thế phiêu bình, nhân sinh khó định, hắn mấy lần thả ta cứu ta, ta như thế nào lại không biết? Nói đến buồn cười, ta có thể sống đến hôm nay, cũng không phải là như thế nào cao minh, toàn do Liễu Tổ sư ban cho.”

“Người biết không?” Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra, “Nếu không phải tiên sinh âm thầm thỉnh cầu, người sớm bị Chu Nguyên Chương một đao giết.”

Lãnh Huyền lưỡng lự trước không kịp, chưa phát giác sừng sốt, một lát mới nói: “Người... Người nói thật chứ?”

“Đúng vậy a!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” nếu không, lấy Chu Nguyên Chương tính tình, sẽ tha cho người ba lần giết hắn? Nếu không phải cố kỵ tiên sinh, hắn há lại sẽ đem một cái thích khách giữ ở bên người?”

Lãnh Huyền trong lòng không còn, thất vọng mất mát. Hắn từ đầu đến cuối coi là, Chu Nguyên Chương ba cầm ba tung, thật sự là yêu hắn trung dũng, cho nên xem đồng tri mình, cam vì khuyến mã, bây giờ nghĩ đến, bất quá là hắn mong muốn đơn phương. Lão Hoàng để lưu hắn một mạng, đơn giản là lưu một viên thẻ đánh bạc, nguy ngập thời điểm, tốt cùng Lương Tư Cầm cò kè mặc cả.

Nhạc Chi Dương gặp hẵn lâu không ra tiếng, đứng dậy hỏi: “Lại hướng đi nơi đâu?”

Lãnh Huyền chán nản, nhàn nhạt nói ra: “Có trời mới biết.”

Nhạc Chi Dương do dự bất định, nhưng cảm giác Diệp Linh Tô thân nóng như lửa, hơi thở mong manh, lúc này cắn răng một cái, tiếp tục cất bước phía bên trái, Lãnh Huyền kéo lấy bước chân, phờ phạc mà theo ở phía sau.

Tiền đồ từ từ, giống như vô cùng tận, Nhạc Chi Dương nóng nảy, nói ra: “Kinh thành địa đạo, cũng bắt chước Bắc Bình sao?” Lãnh Huyền kinh ngạc nói: “Người làm thế nào biết?” Nhạc Chi Dương nói ra: “Hơn phân nửa là người xui khiến. Bằng không, Chu Nguyên Chương khai quốc hùng chủ, vì sao bắt chước vong quốc hôn quân tu một đầu chạy trốn chết địa đạo?”

“Người biết cái gì?” Lãnh Huyền nhẹ hừ một tiếng, “ Binh pháp nói, không được thắng, trước lo bại. Trời có bất trắc chi phong mây, ai dám đảm bảo cả một đời thắng xuống dưới?”

Nhạc Chi Dương nói: “Kinh thành địa đạo còn có lối ra, nơi này đạo tại sao không thấy được đâu?”

Lãnh Huyền nói: “Kinh thành địa đạo, tiên đế hiểu rõ tại tâm, nơi đây mật đạo, ta cũng không nhìn thấy toàn cảnh. Coi như gặp qua, tuổi tác xa xưa, hơn phân nửa cũng quên .”

“Lẽ nào lại như vậy?” Nhạc Chi Dương giận nói, ” tiếp tục như thế, còn không bằng để Thiết Mộc Lê một chương đánh chết.”

Diệp Linh Tô nguy cơ sớm tối, Nhạc Chi Dương lớn mất tinh táo, thanh sắc câu lệ, tiếng rống đưa ra, tiếng vọng không ngừng. Lãnh Huyền dựa

vào vách tường, cúi đầu không nói. Nhạc Chi Dương tự giác thất thố, tỉnh táo lại, tiếng vang chui vào trong tai, xen lẫn một tia cực nhỏ dị hưởng.

“Ồ!” Nhạc Chi Dương buột miệng kêu lên, “Thanh âm gì.”

Lãnh Huyền nói: “Không phải người quỷ kêu a?”

“Không đúng!” Nhạc Chi Dương lắc đầu, lúc này tiếng vang tận diệt, trong yên lặng, dị hưởng càng phát ra rõ ràng. Nhạc Chi Dương sinh lòng kích động, ôm lấy Diệp Linh Tô theo tiếng đi đến.

Thanh âm càng ngày càng gần, lúc dứt lúc nổi, giống như có nhân ngôn ngữ, thế nhưng là nhỏ bé mơ hồ, nghe không rõ lời nói chuyện gì. Lại đi mấy chục bước, Nhạc Chi Dương dưới chân mất tự do một cái, đá phải một khối lõi thạch, mảnh thêm dò xét, đúng là một đạo thêm đá, nghiêng hướng lên, không biết thông hướng nơi nào.

“Lối ra!” Nhạc Chi Dương mừng rỡ, mười bậc mà lên, không hơn trăm bước liền đến cuối cùng, đưa tay sờ soạng, một bức tường đá hoành ở phía trước, hòn đá nặng nề to lớn, dùng sức đẩy, không nhúc nhích tí nào. Vừa mới tiếng người nói cũng mất, trong mật đạo, quay về tĩnh mịch.

Nhạc Chi Dương vui sướng biến mất, cảm giác sâu sắc tuyệt vọng, chợt nghe Lãnh Huyền nói ra: “Quay lại đi! Cái gì cũng không có.”

Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, chính muốn quay đầu, một thanh âm bỗng nhiên vang lên: “Tử sĩ không thể vào thành, há không ngồi chờ chết?”

Ngột ngạt yếu ớt, truy cứu đầu nguồn, chính là phía sau vách đá.

Nhạc Chi Dương ứng thanh sững sờ, Lãnh Huyền vậy” a” một tiếng. Trong tường người kia giống như có cảm giác, lại nói: “Đạo Diễn, người nhưng nghe được cái gì?”

Cái này nói ra một câu, Nhạc Chi Dương há hốc miệng, Lãnh Huyền cũng ghen ngào kêu lên: “Yến Vương!” Thanh âm quá nhỏ, lại khó nén chấn kinh.

Nhạc Chi Dương tâm như đay rối, Chu Lệ rõ ràng điên rồi, lúc này nói chuyện lại nhất thanh nhị sở, trật tự rõ ràng, nghe ngôn ngữ, nơi đó có nửa chút điên phát cuồng ý tứ.

Sau tường yên lặng nhất thời, Đạo Diễn âm thanh âm vang lên: “Vương gia quá lo lắng, nơi đây chỗ sâu lòng đất, liệu là chuột quấy phá.”

Lời này vừa nói ra, nghi ngờ tiêu hết, Nhạc Chi Dương nhin không được quay đầu nhìn về phía Lãnh Huyền, hai người bốn mắt nhìn nhau, trong lòng đều là bình thường suy nghĩ: “Yến Vương giả điên...”

Yến Vương á một tiếng, lại không ngôn ngữ, chợt nghe một cái nữ tiếng vang lên: “Đạo Diễn, Bảo Huy cùng Nhạc Chi Dương còn không có tin tức a?”

Nói chuyện chính là Từ Phi, Nhạc Chi Dương vừa sợ vừa tức, hồi tưởng nữ tử này khóc trời đập đất, cùng Yến Vương liên thủ diễn trò, chẳng những lừa gạt được Lãnh Huyền một đám, liên ngay cả mình cũng không có phát hiện sơ hở, thủ đoạn chi cao, tâm kế chi sâu, không thẹn Yến Vương vợ, Từ Đạt chi nữ, lâm nguy độ hiểm, xa không phải cô gái tầm thường có thể so sánh.

Chợt nghe Đạo Diễn nói ra: “Nghe thám tử hồi báo, Kim Long đình xảy ra biến cố, loại nào biến cố, vẫn không có mảnh khoe.”

Chu Lệ thở dài: “Chu Doãn Văn kiêng kỵ, đơn giản ta cùng Ninh Vương. Ta vây ở vương phủ, ăn bữa hôm lo bữa mai, Bảo Huy lại rơi xuống Lãnh Huyền trong tay, Ninh Vương đầu hàng, cũng là sớm tối ở giữa sự tình.”

“Vương gia vạn chớ nản chí.” Đạo Diễn nói nói, ” từ xưa thành tựu đại nghiệp, đều trải qua gian khổ, Vương gia giả điên đóng vai ngốc, thật là một nước cờ hiểm, có thể không sợ nguy hiểm, đủ thấy thượng thiên phù hộ.”

“Lời tuy như thế...” Chu Lệ thở dài một hơi, “Bây giờ trong ngoài đều khốn đốn, thủ thắng cơ hội, xa vời cực kỳ!”

“Trời không tuyệt đường người.” Từ Phi nói nói, ” theo thần thiếp thấy, triều đình quan tướng, cũng không phải bền chắc như thép.”

Chu Lệ một chút trầm mặc, đột nhiên nói: “Người nói Trương Tín?”

“Vương gia liệu sự như thần!” Từ Phi có chút kinh ngạc, “Tối hôm qua Trương Tín đưa một chút an thần dưỡng tâm dược liệu, nói là cho Vương gia chữa bệnh, nhưng thật ra là đến thám thính hư thực.”

“Không chỉ thám thính hư thực, càng là cho thấy côi lòng.” Chu Lệ trầm mặc một chút, “Nếu như Trương Tín lại đến, không ngại để hắn gặp ta!”

“Không thể!” Từ Phi bận bịu nói, ” Vương gia khó khăn thoát khỏi hiểm nghi, nếu là Trương Tín nghi ngờ có dị tâm, đặt bẫy...”

“Kiên quyết sẽ không!” Chu Lệ rất có nắm chắc.

Từ Phi chả trách: “Vương gia dùng cái gì như thế chắc chắn?”

Chu Lệ trầm mặc nhất thời, chậm chậm nói ra: “Người thông minh nhìn sự tình, thường thường sương mù nồng nặc, chỉ vì người người đều biết người thông minh, kính chi sợ chi, âm thầm đề phòng; nhưng nếu đối một người điên, người người coi khinh người, tự nhiên không kiêng nể gì cả, là lấy tên điên trong mắt thấy, mới là thế giới này bản tướng.”

“Thiện tai thiện tai!” Đạo Diễn miệng tuyên phật hiệu, “Vương gia chi ngôn gần với Phật pháp. Trong hồng trần phung phí mê mắt, dối trá mọc thành bụi, muốn gặp diện mục thật sự, còn cần nhảy ra tam giới bên ngoài, không tại trong ngũ hành, lấy không xem có, phương được từ tại.”

Chu Lệ nói ra: “Phật pháp ta không hiểu, bất quá khi một lần tên điên, ngược lại làm cho ta thấy rõ thế tướng: Cát Thành, lư chấn là phản đồ; Trịnh Hòa, Chu Năng, Trương Ngọc có thể tin cậy; Trương Bính, tạ quý trung với triều đình, xúi giục không dễ, nhưng bọn hăn văn nhân xuất thân, hận nhất thiên hoạn đương đạo, trên mặt cung cung kính kính, trong lòng đối Lãnh Huyền cũng không phục. Còn Trương Tín, hăn là công thần về sau, bậc cha chú công danh từ trong núi thâm biển máu mang tới, đã không nhìn trúng hoạn quan, cũng xem thường quan văn, năm đó bắc chinh Mông Cổ, cùng ta có chút hợp ý, Lãnh Huyền thiết lập ván cục hại ta, những người khác cười trên nỗi đau của người khác, duy chỉ có Trương Tín xem thường!”

“Như không phải...” Đạo Diễn trầm ngâm nói, ” ta đi tìm một chút miệng của hăn gió.”

“Chỉ là người đi, thành ý không đủ.” Chu Lệ hơi dừng một chút, “Đối kháng triều đình, chính là rơi đầu hoạt động, nếu muốn cho người ta bán mạng, cũng phải bán được rõ ràng minh bạch; người tuy là tâm phúc của ta, làm ta điên thời khắc, Trương Tín làm sao biết người không có thay đổi địa vị, hăn nhược tâm còn nghi vấn lo, khó tránh khỏi biến khéo thành vụng...”

“Thế nhưng là...” Từ Phi còn muốn thuyết phục.

“Đi.” Chu Lệ khẩu khí âm trầm, “Cần quyết đoán mà không quyết đoán, phản thụ loạn, việc đã đến nước này, không bằng buông tay đánh cược một lần.”

Nhạc Chi Dương nghe được mơ hồ, chợt thấy trong ngực người động khẽ động, Diệp Linh Tô phát ra rên rỉ, thống khổ ần ần, trong yên tĩnh phá lệ kinh tâm. Nhạc Chi Dương sờ nàng mạch môn, so với lúc trước càng phát ra suy yếu, kéo dài thêm hẳn phải chết không nghi ngờ.

Trong chốc lát, tâm hắc có quyết đoán, quay đầu nhìn lại, Lãnh Huyền cuộn thành một đoàn, xích lại gần vách tường, hai mắt lập loè tỏa sáng, giống như giáo hoạt hồ ly mèo. Hắc có chỗ cảnh giác, đột nhiên quay đầu trông lại, trông thấy Nhạc Chi Dương, chỉ sững sờ, ánh mắt lóe lên kinh hoàng, nâng tay lên chỉ, vừa muốn điểm ra, chợt thấy đan điền quặn đau, nội lực không cách nào tụ lại, mắt nhìn lấy Nhạc Chi Dương một chỉ bay tới, điểm trúng ngực của hắc, Lãnh Huyền ngã xuống đất, trừng mắt Nhạc Chi Dương một mặt nộ khí.

Nhạc Chi Dương sinh lòng áy náy, thở dài: “Ủy khuất Lãnh công công.” Lãnh Huyền gắt một cái, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhạc Chi Dương cũng không để ý tới hắc, đưa tay phải ra trên dưới vuốt ve. Yến Vương phủ đệ vốn là Đại Nguyên hoàng cung, nơi đây mật đạo chính xử vương phủ dưới mặt đất, y theo kinh thành mật đạo cách cục, Nhạc Chi Dương suy đoán mật này tường đá xác nhận một cánh cửa, thuận tiện Hoàng đế chạy nạn chi dụng. Đã là môn hộ, liền có thể mở ra, mở cửa cơ quan cũng tất ở bên trái gần.

Nhạc Chi Dương chìm lòng yên tĩnh khí, vuốt ve nửa ngày, bỗng nhiên trong lòng bàn tay lạnh buốt, sờ đến một con thiết hoàn. Tâm hắc sinh cuồng hỉ, nắm lấy thiết hoàn dùng sức kéo một cái, cạc cạc mấy tiếng, chói tai kinh tâm, đi theo tiếng ầm vang vang, tường đá chậm chậm xoay chuyển, rò rỉ ra sáng tỏ ánh đèn.

Nhạc Chi Dương cất bước tiến lên, đối diện bóng người lắc lư, kinh phong mãnh liệt mà tới. Nhạc Chi Dương thân thể bên cạnh chuyển, tay

phải một nhóm, ôm lấy đối phương cổ tay, duệ âm thanh kêu lên: “Đại sư, là ta.”

Người tới chính là Đạo Diễn, hấn chiêu thức bị phong, hết sức hãi dị, đang muốn sai bước biến chiêu, nghe thấy tiếng kêu, lại là sững sờ, mượn ánh đèn nhìn lên, nghẹn ngào kêu lên: “Nhạc Công Tử, tại sao là người?”

“Nói rất dài dòng!” Nhạc Chi Dương một nhún vai, phá tan thạch môn, bước vào trong môn, đưa mắt nhìn một cái, phía sau cửa rất là rộng lớn, đúng là một tòa địa cung, bên tường đao thương cung tiễn chông chất như núi, Chu Lệ tay cầm bảo kiếm, ngăn tại Từ Phi trước người, hai mắt quét qua đục ngầu, ánh mắt sắc bén bức người, trên dưới dò xét Nhạc Chi Dương, tựa hồ có chút hoang mang.

Nhạc Chi Dương buông xuống Diệp Linh Tô, Từ Phi nhin không được hỏi: “Nàng là ai, Bảo Huy đâu?”

“Bảo Huy bình yên vô sự.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” vị cô nương này là bang chủ Diêm bang Diệp Linh Tô.”

“bang chủ Diêm bang?” Từ Phi hết sức kinh ngạc, quan sát tỉ mỉ trên mặt đất thiếu nữ, “Nữ bang chủ? A, ngày thường tốt tuấn.”

Nhạc Chi Dương nói: “Nàng bị nội thương, nhu cầu cấp bách trị liệu.” Từ Phi gật đầu nói: “Ta tới nhìn một cái...” Đang muốn tiến lên, Chu Lệ giơ kiếm ngăn lại, hướng Nhạc Chi Dương hỏi: “Người đánh chỗ nào đến?”

Nhạc Chi Dương ngón tay thạch môn: “Phía sau cửa là một đầu mật đạo.”

“Lời của chúng ta người cũng nghe thấy được?” Yến Vương sắc mặt âm trầm.

Nhạc Chi Dương khiêu lên ngón tay cái, cười nói: “Vương gia hát trò hay văn, giả ngây giả dại, thiên cổ thứ nhất.” Hắn bị Chu Lệ giấu diếm được, lòng có không nhanh, ngữ hàm mỉa mai.

Yến Vương cũng không để ý, cười cười nói ra: “Người còn sống chạy ra phủ hoàng trong lòng bàn tay, cũng là thật to vượt quá bản vương sở liệu.”

Nhạc Chi Dương nói ra: “May mắn mà thôi.” Yến Vương nhìn mặt mà nói chuyện, chậm chậm nói ra: “Nhạc Chi Dương, ta giả điên giấu diếm người, thật là ra ngoài bất đắc dĩ, bây giờ bị người vạch trần, kia cũng không thể tránh được.”

“Vương gia yên tâm.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” ta quyết không tiết lộ nơi đây một chữ.”

Yến Vương chuyển sâu làm vui, thu hồi bảo kiếm, cười nói: “Bạn cùng chung hoạn nạn hiểm có nhất. Ta biết, người cùng thập tam muội hai tình gặp nhau, lần này vượt qua nan quan, bản vương nhất định đồng ý người cùng thập tam muội hôn sự.”

Lời này tuy có lời kéo chi ngại, Nhạc Chi Dương nghe lại cảm giác lọt vào tai. Hắn cùng Chu Vi mẫn nhau, không vì hoàng thất dung thân, như như Chu Lệ lời nói, đường đường chính chính cưới Chu Vi, cũng là vẫn có thể xem là một kiện mở mày mở mặt điều thú vị, lập tức cười nói: “Vương gia nói như vậy, không sợ lệnh tôn ở dưới suối vàng có biết, thật to sinh khí.”

Yến Vương lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Hắn sinh khí sự tình còn ở phía sau.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Đã như vậy, ta lại cho Vương gia một kiện đại lễ.”

“Cái gì?” Yến Vương ngạc nhiên nói.

Nhạc Chi Dương quay người đi ra ngoài, xách qua Lãnh Huyền, ngay tại chỗ quăng ra, cười nói: “Cái này như thế nào?”,

Ba người khác nhìn qua Lãnh Huyền, không không kinh dị vạn phần, Đạo Diễn thốt ra mà ra: “Lãnh công công?”

Lãnh Huyền mặt ủ mây chau, ứng thanh mở mắt ra, quét nhìn một vòng, lại cúi đầu.

“Tốt một món lễ lớn!” Yến Vương cười nói, ” Lãnh Huyền, người tại trong chợ ra về ta đây thời điểm, nhưng từng muốn đến có một ngày sẽ rơi xuống trong tay của ta?”

Lãnh Huyền ngẩng đầu lên đến, duệ âm thanh nói ra: “Người âm mưu phản nghịch, tương lai có mặt mũi nào gặp tiên đế ở dưới đất?”

Chu Lệ chau mày một cái, nhìn qua nóc nhà, chậm chậm nói ra: “Công công nói quá lời, ta vốn không tâm phản nghịch, cho nên một nhẫn lại nhẫn. Gọt ta binh quyền, ta nhịn; rút lui ta tam vệ, ta cũng nhịn; thù dật tội danh, giết tâm ta bụng nhiều người, ta còn là nhịn. Ta từ ô từ uế, giả ngây giả dại, triều đình vẫn là tiến sát từng bước. Kỳ thật người ta đều hiểu, bản vương một ngày bất tử, Chu Doãn Văn một ngày không được an gối.”

Lãnh Huyền trầm mặc lúc hứa, nói ra: “Không tệ, khác phiên vương có mưu phản chi tâm, nhưng không tạo phản chi năng; người tung không phản tâm, lại có nghiêng trời lệch đất có thể vì, cái gọi là thất phu vô tội, mang ngọc có tội.”

Chu Lệ mắt xuất tinh mang, cất giọng nói ra: “Cho nên việc đã đến nước này, chỉ có cá chết lưới rách. Lãnh Huyền, ta đối xử mọi người như thế nào, người rốt cuộc quá là rõ ràng, người như đầu nhập vào tại ta, chính là nguyên mưu công thần, bản vương đoạn sẽ không bạc đãi người.”

Lãnh Huyền lắc đầu nói: “Ta thụ tiên đế di năm, phụ tá đương kim bệ hạ, vi thần lấy trung, cùng lắm thì chết, muốn ta đầu hàng, tuyệt đối không thể.”

“Ta nghĩ cũng là như thế.” Chu Lệ lắc đầu thở dài, cầm kiếm năm ngón tay có chút xiết chặt.

Nhạc Chi Dương tiến lên một bước, ngăn ở Lãnh Huyền trước người, Chu Lệ khẽ giật mình, cau mày nói: “Người làm cái gì?”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Vương gia bớt giận, lưu hân còn hữu dụng chỗ.”

Chu Lệ ồ một tiếng, hỏi: “Chỗ ích lợi gì?”

“Vương gia mưu đồ quy mô, nhưng có nắm chắc tất thắng?”

Chu Lệ lắc đầu nói: “Đối kháng triều đình, bách tử nhất sinh, há có tất thắng đạo lý?”

“Nói đúng lắm.” Nhạc Chi Dương chỉ vào Lãnh Huyền, “Hắn tốt xấu là cái khâm sai, vạn nhất khởi sự bất lợi, có thể coi như con tin.”

Chu Lệ trầm tư một chút, buông xuống trường kiếm, gật đầu nói: “Giữ lại người này, cũng có thể coi là quân cờ.” Quay đầu nói nói, ” Đạo Diễn, người đến xem quản người này, hân võ công đã cao, người lại gian xảo, ngàn vạn không thể chủ quan.”

Đạo Diễn cười nói: “Vương gia yên tâm, giao cho bản tăng chính là.”

Đang khi nói chuyện, Diệp Linh Tô kịch khục, máu tươi nước suối tràn ra khóe miệng. Nhạc Chi Dương hoảng vội vàng khom người, đưa nàng đỡ dậy, Chu Lệ gặp hân hoảng loạn, nói với Từ Phi: “Người tìm y quan tới, tận có khả năng, vì Diệp bang chủ trị liệu.”

Từ Phi điểm gập đầu một cái, nói với Nhạc Chi Dương: “Đi theo ta!”
Nói xong đi đầu dẫn đường.

Nhạc Chi Dương ôm lấy nữ tử, nhin không được quay đầu nhìn lại, nhưng gặp Lãnh Huyền ngồi liệt trên mặt đất, gãy trơ xương rời ra, kéo dài hơi tàn, bỗng nhiên ở giữa, sinh lòng áy náy, không khỏi rủ xuống ánh mắt, quay người đuổi theo Từ Phi.

Đi mấy chục bước, chợt thấy một đạo thềm đá, hai người từng bước mà lên. Đến cuối cùng, Từ Phi nhấn dập máy quát, đỉnh đầu gạch đá nứt ra, xuất hiện một đạo phương cửa.

Chui ra khỏi cửa phòng, nhưng gặp một gian thư phòng, giá sách đứng vững, điển sách không đếm được.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 133 : Chương 133: Cùng Cực Sinh Biến (Hai)

Chương 133: Cùng cực sinh biến (hai)

“Vui tiên sinh.” Từ Phi nói nói, ” phía dưới địa cung, ngoại trừ Vương gia cùng ta, chỉ có Đạo Diễn cùng Trịnh công công biết.”

Nhạc Chi Dương nói: “Vương phi yên tâm, ta quyết không tiết ra ngoài.”

“Tiên sinh quá lo lắng, bản phi cũng không ý này.” Từ Phi thở dài, “Chỉ không nghĩ tới, địa cung phía dưới còn có mật đạo, Thát tử tại phần lớn kinh doanh nhiều năm, cũng không biết còn giấu bao nhiêu bí mật, tung tại trong thâm cung viện, cũng thấy không lắm thái bình.”

Nhạc Chi Dương nghĩ đến bảo tàng, rất tán thành. Ra thư phòng, sắc trời đã tối, mây trôi như mực, trăng sao mất đi ánh sáng, Từ Phi khoan thai mà đi, tiến vào một gian tẩm điện, gọi đến cung nga, phục thị Diệp Linh Tô nằm xuống. Nữ tử nửa tỉnh nửa mê, thỉnh thoảng ho khan thổ huyết, Nhạc Chi Dương lo lắng như lửa đốt, nắm chặt tay nàng, truyền khí lực, nhưng mà hiệu quả quá mức bé nhỏ, còn có tăng lên chi thể.

Không lâu mấy y quan đuổi tới, thay nhau bắt mạch, đều là sắc mặt nghiêm túc. Từ Phi thấy thế, nhin không được hỏi: “Trần thái y, vị cô nương này bệnh tình như thế nào?”

Một cái lớn tuổi y quan do dự một chút, khoanh tay tiến lên, nhỏ giọng nói ra: “Vương phi thứ lỗi, tha thứ hạ quan mạo muội. Vị cô nương này rất

là không ổn, trọng thương như thế, còn có thể sống sót, hạ quan theo nghề thuốc nửa đời, mới là lần đầu tiên nhìn thấy.”

“Nói gì vậy?” Từ Phi sầm mặt lại, “Nhưng có một hơi tại, các người liền phải đưa nàng cứu trở về.”

“Cái này...” Chúng y quan mặt lộ vẻ khó khăn, trần thái y cẩn thận hỏi: “Vương phi, vị cô nương này lạ mặt cực kỳ, lý đương xưng hô như thế nào?”

“Dài dòng văn tự.” Từ Phi rất là không kiên nhẫn, “Nàng là ta tân thu nghĩa nữ, trị không hết nàng, ta muốn các người đẹp mắt.”

Chúng y quan mặt như màu đất, tụ cùng một chỗ thương nghị. Nhạc Chi Dương ngừng thần lắng nghe, một đám người Âm Dương Ngũ Hành, hư thực chìm nổi, nói nửa ngày, cũng vô định luận. Trần thái y than thở, vẻ mặt đau khổ tiến lên, nói ra: “Vương phi thứ tội, quận chúa tạng phủ bị thương, khí huyết khô kiệt, hạ quan mới có thể có hạn, không đủ sức xoay chuyển đất trời. Duy nhất chi pháp, chỉ có thể phục chút canh sâm hươu máu, để nàng sống lâu mấy ngày.”

“Lang băm!” Từ Phi vỗ bàn, muốn muốn nổi giận, chợt nghe Nhạc Chi Dương thở dài: “Trị bệnh cứu người, vốn không may mắn, mấy vị này chỉ sợ không có nói láo, trần thái y, người mở mấy trương kéo dài tính mạng đơn thuốc tốt.”

Trần thái y không dám đáp ứng, trông mong nhìn qua Từ Phi. Từ Phi cơn giận còn sót lại chưa tiêu, trầm giọng nói: “Thôi được, nuôi mấy người các người, thật không biết làm làm gì dùng chỗ? Hừ, nhanh viết đơn thuốc, nổi liền tính mệnh, lại nói cái khác.”

Trần thái y liên tục không ngừng mang tới bút mực, viết xong mấy tờ đơn thuốc, lập tức bốc thuốc sắc phục. Diệp Linh Tô ăn vào chén thuốc, ho khan hơi chậm, vẫn là mặt trắng như tờ giấy, hôn mê bất tỉnh. Từ Phi rất

cảm giác áy náy, nói ra: “Vui tiên sinh, không có nghĩ tới những thứ này thái y như thế không tốt, người yên tâm, ta lập tức phái người, đem trong thành danh y đều mời đến, không chữa khỏi Diệp bang chủ quyết không bỏ qua.”

Nhạc Chi Dương lòng dạ biết rõ, Diệp Linh Tô gặp hai đại cao thủ tiền hậu giáp kích, sở thụ tổn thương vượt quá tưởng tượng. Vương phủ thái y vì một thành chi quan, bọn hãn vô kế khả thi, cái khác danh y càng vô lương phương, lập tức thở dài: “Làm phiền Vương phi .” Đảo mắt nhìn về phía Diệp Linh Tô, trong lòng có chút đau nhức, nói nói, ” Vương phi có việc, trước tiên có thể đi, ta ở chỗ này trông coi là được.”

Từ Phi vốn muốn hỏi hãn Chu Vi hướng đi, gặp hãn mặt buồn rười rượi, nhất thời không tiện mở miệng, trong lòng âm thầm cô: “Nhìn hãn hình dạng, không giống bạc tình bạc nghĩa, thay đổi thất thường chi đồ, dùng cái gì một mặt cùng Chu Vi tình đầu ý hợp, một mặt lại cùng cô gái này bang chủ quấy rầy không rõ? Nữ tử này bị thương thành dạng này, vẫn như cũ mỹ lệ kinh người, vô hại thời điểm, lại nên là bức nào tuyệt sắc?”

Nàng đầy bụng điểm khả nghi, rời khỏi tẩm cung, chợt thấy trần thái y ở tại góc tường, bàng hoàng không đi, chưa phát giác tức giận nói: “Người còn đứng ì làm gì?”

Trần thái y nhìn một chút trong phòng, nhỏ giọng nói ra: “Vương phi thứ tội, quận chúa thương thế cực nặng, chỉ sợ nhịn không quá đêm nay, nhất chuẩn bị cẩn thận quan tài, để tránh chuyện xảy ra vội vàng.”

Từ Phi hơi sững sờ, thấp giọng nói: “Bản phi biết, người lui ra đi!” Trần thái y thừa dịp lui ra, Từ Phi nhìn hãn bóng lưng, lại quay đầu nhìn thoáng qua, thở dài một hơi, dẫn cung nữ thẳng đi.

Hai người đối thoại, Nhạc Chi Dương nghe được nhất thanh nhị sở, chưa phát giác sâu bên trên thêm sâu, nhìn qua Diệp Linh Tô khuôn mặt,

rất nhiều chuyện cũ xông lên đầu: “Không có Diệp cô nương, ta sớm đã chết tại Đông Đảo, nàng thụ này trọng thương, cũng là vì cứu ta, mới vì Thiết Mộc Lê thừa lúc, nằm ở chỗ này vốn nên là ta mới đúng.” Càng nghĩ càng thấy phiền não, “Nếu muốn cứu nàng, trong thiên hạ chỉ có Lão tiên sinh có thể. Nhưng hãn thân có cố tật, cách nơi này rất xa, Diệp cô nương mệnh như dây tóc, ta đi tìm hãn, khi trở về, Diệp cô nương chỉ sợ đã...” Trong lòng của hãn mâu thuẫn, tình thế khó xử, cứng rắn ngẩng đầu lên da, đem nội lực rót vào Diệp Linh Tô thể nội, nhưng như trâu đất xuống biển, hoàn toàn không có động tĩnh, dần dà, Nhạc Chi Dương nản chí tuyệt vọng, ghé vào bên giường, mê man.

Chợt thấy có người đập đầu vai, Nhạc Chi Dương sợ hãi bừng tỉnh, quay đầu nhìn lại. Lương Tư Cầm áo xanh như nước, lẳng lặng đứng sau lưng hãn.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương kinh hỉ muốn điên, nhảy một cái mà lên, “Sao ngươi lại tới đây, ta đang muốn đi tìm ngươi...” Đảo mắt trong phòng, theo hầu cung nga nhắm mắt đứng thẳng, cương như con rối, rõ ràng đã bị chế trụ thần chí.

Lương Tư Cầm điểm gật đầu một cái, cũng không trả lời, nhìn chăm chú trên giường nữ tử, song mi hơi nhíu lên. Nhạc Chi Dương gặp hãn thần sắc, đầy lòng thấp thỏm, thấp giọng nói ra: “Lão tiên sinh, thương thế của nàng thế nào?”

Lương Tư Cầm hai mắt nhắm lại, tay nhặt râu dài, sau một lúc lâu, lắc đầu nói: “Ta cũng bất lực.”

Nhạc Chi Dương tựa như chịu một cái muộn côn, đầu óc ông ông tác hưởng, trừng mắt Lương Tư Cầm, ăn một chút nói ra: “Lão tiên sinh, ta, ta nghe lầm a?”

“Không sai!” Lương Tư Cầm thán nói, ” không có thiên kiếp, ta còn có thể thử một lần, bây giờ chân khí không nghe sai khiến, nặng nhẹ không tự chủ được, một khi chân khí mất ngự, lấy nàng suy yếu chi thân, lập tức liền sẽ mất mạng.”

Nhạc Chi Dương thấy tận mắt thiên kiếp, nghe vậy nản lòng thoái chí, chán nản ngồi xuống, hai tay ôm đầu, đầu óc một đoàn đay rối, thiên đầu vạn tự, không biết bắt đầu nói từ đâu.

“Trước chớ nhụt chí.” Chợt nghe Lương Tư Cầm chậm rãi nói nói, ” ta mặc dù không thể, người lại đều có thể thử một lần.”

Nhạc Chi Dương ứng thanh run lên, ngẩng đầu trừng mắt, chỉ vào chớp mũi ngạc nhiên nói: “Ta a?”

“Đúng vậy a!” Lương Tư Cầm gật đầu.

“Tiên sinh nói giỡn a?” Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy hồ đồ, “Ta đã thử qua nhiều lần, thế nhưng là toàn chỗ vô dụng.”

Lương Tư Cầm nói: “Không được pháp, tự nhiên vô dụng.”

Nhạc Chi Dương mừng rỡ, quỳ một chân trên đất, thốt ra mà ra: “Còn xin tiên sinh truyền thụ pháp môn.”

“Truyền thụ cái gì?” Lương Tư Cầm đem tay áo phất một cái, “Người đã sớm biết.”

Nhạc Chi Dương càng phát ra hồ đồ, trừng mắt hai mắt không biết làm sao. Lương Tư Cầm thở dài: “Dĩ Khí Ngự Khí, người quên hay sao?”

Nhạc Chi Dương cứng họng, sau một lúc lâu, chả trách: “Đây không phải là võ công a?”

“Võ công người, chính mà dùng, có thể đả thương người, ngược lại dùng, có thể cứu người. Nếu như hiểu thắng đấu thắng, chỉ cần nhiều loạn đối thủ chân khí, như muốn chăm sóc người bị thương, thì cần ngược lại dùng, từ loạn mà trị, quy về chính đạo.”

Lương Tư Cầm một mạch nói xong, nhưng gặp Nhạc Chi Dương vẫn là ngây thơ, trong lòng âm thầm thở dài một hơi, nói ra: “Nói tóm lại, người coi nàng là một trường không dây cung chi đàn là được rồi.”

Một câu nói kia lạnh thấu xương như điện, phá vỡ ngoan minh. Nhạc Chi Dương nhảy một cái mà lên, nhìn qua Diệp Linh Tô cảm xúc chập trùng, nhiều ngày đến võ học bên trên lĩnh ngộ thắng như thác nước bay lưu, từ đầu đến chân, lao nhanh không ngớt.

Nhạc Chi Dương hai mắt nhắm lại, ngưng tụ tâm thần, mảnh như tơ, duệ như châm, ung dung lắc lắc chui vào Diệp Linh Tô thân thể, Linh giác chỗ đến, nữ tử khí huyết biến hóa, không không hiểu rõ tại tâm, nơi nào chìm, nơi nào phù, nơi nào ngưng trệ không lưu, nơi nào khí huyết bị ngăn trở, cứ việc khí nhược thần hư, thế nhưng là Diệp Linh Tô nhiều năm khổ tu cũng không uổng phí, tinh khí nhìn như suy yếu, kì thực ẩn chứa tiềm lực, tựa như giang hà dòng suối, đột nhiên gặp nghèo nàn, nước đóng băng ngưng, đưa mắt mênh mông, vạn vật không sinh, nhưng mà dưới lớp băng, tịnh thủy sâu lưu, cuộn cuộn không dứt, tĩnh mạch phía dưới, ẩn tàng vô tận sinh cơ.

Nếu bàn về “Thính Kinh” chỉ năng, phóng nhãn thiên hạ, không ra Nhạc Chi Dương chi phải, mặc nghe lúc hứa, nội tâm đã có so đo, vạn người phát tay, đánh ra một chương, như chọn nếu theo, chính là “Phủ Cầm Chương” chiêu thức, chương phong đảo qua giường, màn trướng phát phơ, Diệp Linh Tô cũng hơi động một chút, u ám bên trong như có cảm giác, một đôi đôi mi thanh tú nhú lại.

Nhạc Chi Dương lại không chần chờ, một chương tiếp theo một chương, miên miên mật mật, huy sái mà ra, chương phong phá thể mà vào, kinh mạch chấn động, khí huyết thu nạp, bên ngoài nhuận bên trong thấm, trạch cùng tạng phủ. Chính như Lương Tư Cầm nói, hắc đem Diệp Linh Tô xem như một Trương Dao đàn, tinh khí vì dây đàn, ngũ tạng vì đàn bụng, chọn chi dẫn chi, câu chi xóa chi, mới đầu khí huyết hỗn loạn, không nghe sai khiến, dần dần phá tiết nhập luật, cùng Nhạc Chi Dương nội lực hô ứng lẫn nhau, từ loạn mà trị, từ yếu mà mạnh, tiết tấu uyển chuyển đã đến, khắp nơi phù hợp « Chu Thiên Linh Phi Khúc » giai điệu,

Nhạc Chi Dương cảm giác ra Diệp Linh Tô thể nội biến hóa, lòng tin đại chấn, xuất chương càng làm càng nhanh, nội lực hạo đẳng chảy xiết, tuôn hướng bốn phương tám hướng.

“A!” Hắc khiến cho hưng phát, bàn tay trái hướng lên nâng lên một chút, Diệp Linh Tô thân thể nhảy lên, lại bị chương phong đưa đến giữa không trung, Nhạc Chi Dương về chương đấu hư, nữ tử lại như đăng vân giá vũ, trôi giạt từ từ trở xuống trên giường.

« Chu Thiên Linh Phi Khúc » vốn là Linh Đạo Nhân lắng nghe mọi âm thanh, dốc hết tâm huyết làm ra, thuận thiên ứng vật, đạo pháp tự nhiên, thể nhân già yếu chết bệnh, phần lớn bởi vì khí huyết tinh thần làm trái thiên đạo. Diệp Linh Tô bị thương nặng sắp chết, thể nội sinh cơ tàn lụi, tinh khí lưu chuyển hỗn loạn, hoàn toàn không có chương pháp có thể nói, thời điểm một dài, tự nhiên dầu hết đèn tắt, ai ngờ Nhạc Chi Dương ý nghĩ hảo huyền, Dĩ Khí Ngự Khí, cường ép đưa nàng một thân khí huyết đạo nhập « Chu Thiên Linh Phi Khúc » tiết tấu, lặp đi lặp lại lưu chuyển, đi chết hồi sinh, xông mở ngũ tạng ứ máu, kích phát tiềm năng sinh cơ. Diệp Linh Tô theo Nhạc Chi Dương chương lực, giống như lá khô theo gió, bay vút lên lẫn lộn, chấp trùng ứng tiết, trên trán da thịt tuôn ra điểm điểm mồ hôi, khuôn mặt tái nhợt nhiều một tia huyết sắc.

“Dĩ Khí Ngự Khí” cực kỳ hao tổn tâm lực, huống chi Diệp Linh Tô tinh khí mệt mỏi, không dễ kéo theo. Bất quá nửa canh giờ, Nhạc Chi Dương liền đã mồ hôi ướt áo dày, thở hổn hển, hắt lên dây cốt tinh thần, lại chống đỡ một nén nhang công phu, chợt thấy Diệp Linh Tô khóe miệng co quắp động, thần khí buồn rầu, hẳn không rõ nguyên do, nhất thời trái tim xiết chặt, chợt nghe Lương Tư Cầm nói ra: “Người lui xuống trước đi!”

Nhạc Chi Dương cuống quít thu chưởng, Diệp Linh Tô trở xuống trên giường. Lương Tư Cầm đi ra phía trước, đỡ dậy Diệp Linh Tô, tại nàng phía sau lưng xoa bóp mấy cái, Diệp Linh Tô đầu lông mày rung động, phốc, phun ra một lớn bầy màu tím đen cục máu.

Nhạc Chi Dương lấy làm kinh hãi, kêu lên: “Rơi...” Lương Tư Cầm hướng hẳn bày khoát tay chặn lại, chầm chậm buông xuống nữ tử. Diệp Linh Tô hai mắt hơi mở, ánh mắt chuyển nhất chuyển, bỗng quỵn đái chộp mắt, tiếp tục hôn mê ngủ say.

Lương Tư Cầm chỉ vào cục máu, nói ra: “Đây là ứ đọng tại tạng phủ ở giữa ứ máu, đem bức ra, có lợi thật lớn, bất quá nàng bị thương quá nặng, cách mỗi một canh giờ, liền cần hành công một lần, thẳng đến chỗ nôn chi huyết biến thành đỏ tươi, lại ăn vào cái này một bình đan dược.” Từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ, “Đây là ‘Đúc ngọc Hồi Thiên Đan’, tiên tổ mẫu đơn thuốc, vào trong tổn thương rất có hiệu nghiệm, một lần sáu hạt, nhiều thì có hại.”

Nhạc Chi Dương biết rõ “Tổ Tâm thần y” thủ đoạn, cung kính tiếp nhận đan bình, cẩn thận hỏi: “Lão tiên sinh, nói như vậy, Diệp cô nương thật sự có cứu được?”

Lương Tư Cầm lộ ra mỉm cười, gật đầu nói: “Khởi tử hồi sinh, người được lắm đấy!”

Nhạc Chi Dương trong lòng tảng đá lớn mới rơi xuống đất, cuồn hỉ không khỏi, ngay cả lật hai cái bồ nhào, vỗ tay cười ha ha. Lương Tư Cầm cau mày nói: “Náo cái gì? Muốn đem thủ vệ dẫn tới?”

Nhạc Chi Dương lấy lại tinh thần, vội hỏi: “Lão tiên sinh, làm sao người biết ta ở chỗ này?”

Lương Tư Cầm nói: “Ta tại vương phủ có một chút tuyến.”

“Nhân tuyến?” Nhạc Chi Dương kỳ nói, ” ai vậy?”

Lương Tư Cầm không đáp, Nhạc Chi Dương cảm kích thức thời, cũng không hỏi nữa, nói ra: “Chu Vi vẫn khỏe chứ?”

“Nàng rất tốt...” Lương Tư Cầm nhìn ra Nhạc Chi Dương lo nghĩ, “Yên tâm, Thu Đào cũng tại.”

Nhạc Chi Dương buông lỏng một hơi, Thủy Liên Ảnh câu nệ tại mỗi hận cũ, đối Chu Vi rất có địch ý, nhưng có Thu Đào nhìn xem, Thủy Liên Ảnh kính sợ sư tôn, nhất định không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lương Tư Cầm còn nói: “Hùng đông về sau, ta phái người đưa nàng đưa tới. Bất quá Lãnh Huyền mất tích, triều đình đuổi bắt quá gấp, người nhắc nhở Yến Vương cẩn thận là hơn.”

Nhạc Chi Dương lại là sững sờ, xông miệng hỏi: “Người biết Yến Vương không điên?”

Lương Tư Cầm khắp lơ đãng, thoáng qua gật đầu. Trong chốc lát, Nhạc Chi Dương trong lòng trong suốt, minh bạch Lương Tư Cầm trong miệng “Nhân tuyến” là ai, nhất thời nhịp tim tăng lên, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Lương Tư Cầm cũng nhìn ra hần suy nghĩ trong lòng, cười nói: “Biết liền tốt, không cần nhiều lời!”

“Rõ!” Nhạc Chi Dương hít một hơi, chẳng vuốt suy nghĩ, lại đem bảo tàng tóm lược tiểu sử hơi nói một lần, Lương Tư Cầm nghe xong, trầm ngâm nói: “Thiết Mộc Lê, Xung Đại Sư, hai người này liên thủ, quả thực khó có thể ứng phó, bảo tàng sự tình, đành phải gác lại.”

Nhạc Chi Dương không có cam lòng: “Liền vô cớ làm lợi bọn hần?”

Lương Tư Cầm cười cười, vung tay áo, mây khói tụ tán, mất đi bóng dáng.

Hần tới lui bỗng nhiên, xuất quỷ nhập thần, Nhạc Chi Dương nhìn qua hư không, giống như giống như một giấc mộng dài. Qua nửa ngày, mới đi ra phía trước, giải khai cung nga huyết đạo, cung nữ vò mắt tỉnh lại, đực không biết phát sinh chuyện gì, coi là vô ý ngủ, hướng về phía Nhạc Chi Dương liên xưng “Đáng chết” .

Nhạc Chi Dương trấn an vài câu, khiến cho đốt đi nước thơm, vì Diệp Linh Tô lau chùi thay quần áo. Minh thì ở ngoài điện chờ, không bao lâu, trời còn trong suốt, Từ Phi dẫn thái y, khêu đèn trước tới thăm, trần thái y đưa tay bắt mạch, tấm tắc lấy làm kỳ lạ, bất ngờ Diệp Linh Tô trong vòng một đêm thật to chuyển biến tốt đẹp, tự cho là chén thuốc thấy hiệu quả, lời nói ở giữa, có chút tự đắc.

Từ Phi biết được bệnh nhân chuyển biến tốt đẹp, cũng thấy vui vẻ, cùng Nhạc Chi Dương hàn huyên vài câu, thẳng đi. Nhạc Chi Dương dùng qua điểm tâm, phái xuất cung nga, lại dùng “Ngự khí” chi pháp vì Diệp Linh Tô chữa thương, một vòng chưởng pháp làm xong, chưa phát giác lực tấn thần mệt, đan điền trống rỗng, lập tức canh giữ ở bên giường, khoanh chân vận công, Bảo Nguyên giấu thật, rất nhanh thần du vật ngoại.

Mờ mịt bên trong, chợt nghe ho khan thanh âm, Nhạc Chi Dương mở mắt nhìn lên, Diệp Linh Tô tỉnh lại, vịn mép giường, ho ra ứ máu. Nhạc Chi Dương hết sức kinh hãi, đứng dậy đưa nàng đỡ lấy, tay đè hậu tâm, độ nhập chân khí.

Diệp Linh Tô ngay cả khục mang thở, một hồi lâu mới bình tĩnh trở lại, nàng giương mắt nhìn đến, ánh mắt ảm đạm vô thần, lại có mấy phần kinh ngạc, muốn muốn nói chuyện, lại cảm giác hụt hơi, nhắm mắt thở dốc một trận, mới chậm chậm mở miệng: “Ta... Ta còn sống?”

Nhạc Chi Dương gặp nàng suy yếu đến tận đây, trong lòng chua xót, nói ra: “Đều đi qua, người sẽ từ từ sẽ khá hơn.”

“Đây là nơi nào?” Diệp Linh Tô ngẩng nhìn bốn phía.

“Yến Vương phủ!”

Diệp Linh Tô lấy làm kinh hãi, giãy dụa lấn tới, thế nhưng là thân thể mềm mại, từ đầu đến chân không có một chút sức lực, nàng chán nản nằm xuống, thở dốc nói: “Ta... Ta làm sao lại ở chỗ này?”

Nhạc Chi Dương đem mật đạo sự tình nói, Diệp Linh Tô trầm mặc một chút, thở dài: “Trên đời cơ duyên thật sự là kỳ diệu...” Nói đến chỗ này, chú mục Nhạc Chi Dương, “Người không có trở về đoạt đoạt bảo tàng?”

Nhạc Chi Dương không nghĩ nàng xách đến việc này, chỉ sững sờ, thốt ra nói ra: “So với người đến, những cái kia bảo tàng tính là gì?”

Hắn thuận miệng mà ra, vô tâm chi ngôn, Diệp Linh Tô lại hiểu sai ý nghĩ, Nguyên Đế di bảo khoáng thế kỳ trân, địch quốc chi giàu, Nhạc Chi Dương vì mình lại chịu bỏ vứt bỏ, Diệp Linh Tô dư vị lời này, chưa phát giác sinh lòng ảm áp, nói ra: “Vậy sao được? Cứ như vậy, há không vô cơ làm lợi kia hai cái ác nhân.”

Nhạc Chi Dương gặp giọng nói của nàng cùng mình lúc trước, chưa phát giác nhìn không được cười lên, nói ra: “Người điều dưỡng thân thể quan trọng, tội gì vì những này lo lắng. Cái gọi là ‘Lấy độc trị độc’, Thiết Mộc Lê, Xung Đại Sư đều không phải người lương thiện, nói không chừng vì bảo tàng tự giết lẫn nhau, song song chết tại trong bảo khố .”

Diệp Linh Tô nghe được thú vị, lộ ra mỉm cười, nói ra: “Nếu là thật sự, ngược lại cũng khá.”

Lúc này có người gõ cửa, mở cửa nhìn lên, lại là Trịnh Hòa, Trịnh Hòa một mặt vui sướng, chấp tay cười nói: “Hảo sự, Hảo sự, Đạo Linh tiên trưởng... A, không, vui tiên sinh, Bảo Huy công chúa trở về .”

Nhạc Chi Dương vui vô cùng, vung lên áo choàng, liền muốn ra cửa, cất bước thời điểm, bỗng quay đầu nhìn lại. Diệp Linh Tô đã hai mắt nhắm lại, sắc mặt bình tĩnh lạnh lùng, khóe mắt đuôi lông mày, lại có một tia thể lương khó hiểu.

Nhạc Chi Dương cảm thấy có phần không được tự nhiên, do dự một chút, vẫn là cất bước đi ra ngoài, đi theo Trịnh Hòa đi đến phòng trước, nhưng gặp Chu Vi hình dung tiều tụy, chỉnh đốn trang phục nghiêng ngời, Thạch Cơ vui vẻ ra mặt, giữ chặt nàng ngay cả liền khoa tay múa chân. Chu Vi mặt lộ vẻ tiều tụy, thoáng qua gật đầu, ở sau lưng nàng đứng thẳng hai người, một là Vạn Thắng, một là Thu Đào, hai người trông thấy Nhạc Chi Dương, đều là hạ thấp người hành lễ.

Chu Vi cảm giác ra dị dạng, ngẩng đầu lên, hơi sững sờ, mặt mày nhất thời đỏ lên. Nàng đứng dậy, làm bộ hướng về phía trước đập ra, nhưng lại như có cái gì đưa nàng giữ chặt níu lại, Chu Vi bước ra một bước, thân thể tự dừng cứng đờ, nhìn qua Nhạc Chi Dương giống như khóc giống như cười, thần sắc khó mà miêu tả.

Nhạc Chi Dương âm thầm thở dài một hơi, nhin xuống tiến lên xúc động, chấp tay nói ra: “Công chúa điện hạ, người bình an không việc gì, thật đáng mừng.” Chu Vi sững sốt một chút, thất vọng mất mát, thở dài: “Người cũng thế...”

Lúc này Từ Phi chạy đến, ôm Chu Vi, rơi lệ nói: “Bảo Huy, làm ta sợ muốn chết, người một đi không trở lại, ta viên này tâm như là trong chảo dầu dày vò giống như .”

Chu Vi cũng ướm đôi mắt, cười nói: “Tứ tẩu, nhờ có hai cái vị này, ta mới có thể bình yên trở về...” Nàng xoay tay lại chỉ hướng vạn, thu hai người. Từ Phi cuống quýt gạt lệ nói: “Trịnh công công, nhanh lấy chút vàng bạc châu báu, ta muốn trùng điệp tạ ơn hai vị.”

Trịnh Hòa chưa kịp trả lời, Vạn Thăng khoát tay cười nói: “Vương phi nương nương không cần phải khách khí, ta hai người đều là Nhạc Công Tử thuộc hạ, phục thị công chúa cũng là thuộc bốn phận sự tình.”

Nhạc Chi Dương ứng thanh kinh ngạc, Vạn Thăng hướng hân nháy mắt. Nhạc Chi Dương vội nói: “Không tệ, Vạn tiên sinh, Thu gia thím đều là người một nhà, không còn sự phân biệt.”

Chu Vi nghe lời này, mặt lộ vẻ nghi hoặc, Từ Phi lại cười nói: “Thì ra là thế, bản phi ngược lại là làm kiêu.”

Vạn Thăng lại nói: “Công chúa đưa đến, ta hai người cũng cáo từ.” Từ Phi cần giữ lại, Nhạc Chi Dương lại nói: “Hai vị đi tốt.” Thu Đào cười nói: “Công tử như có phân phó, thuộc hạ tùy thời nghe lệnh.”

Nàng ý vị thâm trường, Nhạc Chi Dương lòng dạ biết rõ, khách sáo hai câu, đưa tiễn hai người, trong lòng nhớ nhung Diệp Linh Tô thương thế, nói với Chu Vi: “Diệp bang chủ cũng trong phủ, công chúa điện hạ có thể nghĩ gặp nàng?”

Chu Vi cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn, giật mình, vội hỏi: “Nàng ở đâu? Nhanh mang ta đi!”

Nhạc Chi Dương ứng, không để ý Từ Phi sắc mặt, dẫn Chu Vi tiến về tẩm cung. Thạch Cơ bám theo một đoạn, Chu Vi lơ đãng, mặc kệ chỗ chi, Nhạc Chi Dương lại sinh lòng khó chịu, trông thấy cái này cảm thấy nữ tử, liền nghĩ đến Xung Đại Sư, chỉ là Chu Vi đối nàng tín nhiệm rất sâu, Nhạc Chi Dương dù có lòng nghi ngờ, cũng không tiện nghịch nàng ý tứ.

Đến tẩm cung, Diệp Linh Tô nguyên bản nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy bước chân, mở hai mắt ra, thấy là Chu Vi, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, tiếp theo ra vẻ lạnh lùng, hai mắt có chút khép kín. Ngược lại là Chu Vi tâm nóng, hai bước đuổi tới bên giường, kéo tay nàng, kinh ngạc nói: “Diệp bang chủ, người làm sao biến thành cái bộ dáng này?”

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: “Ta bản thân vô dụng, thụ gian nhân ám toán.”

Chu Vi quay đầu chú ý nhìn, ý giống như trưng cầu, Nhạc Chi Dương cười khổ, đem Diệp Linh Tô thụ thương trải qua nói. Chu Vi nghe được kinh hãi, oán trách: “Nhạc Chi Dương, nàng bị thương nặng như vậy, người sao có thể đưa nàng một người vứt xuống?”

Nhạc Chi Dương nói: “Không phải người về đã đến rồi sao?” Chu Vi nói: “Người nói một tiếng, ta bản thân lại tới.” Nàng nắm chặt Diệp Linh Tô chi thủ, “Diệp bang chủ, về sau ta tới hầu hạ người tốt.”

Nhạc Chi Dương cảm giác sâu sắc ngoài ý muốn, Diệp Linh Tô cũng giật nảy mình, vội nói: “Không dám nhận, người đường đường công chúa, ta một cái giang hồ nữ tử, chỗ nào nhận được lên ân huệ của người?”

Chu Vi nói ra: “Cái gì miếu đường giang hồ? Ta mới không quan tâm. Nhạc Chi Dương nói qua, người là hai ta ân nhân cứu mạng. Tích thủy chi ân, đừng tuyên trương báo, huống chi hai ta tính mệnh đều là người cho.

Người như thế bị thương nặng, ta nho nhỏ ra một chút lực đây tính toán là cái gì? Người nhìn ta gánh chịu cái công chúa tên tuổi, nhất định làm ta nuông chiều từ bé, lại không biết phụ hoàng bệnh nặng thời điểm, phần lớn là ta một tay chăm sóc. Người là nữ nhi gia, thay quần áo tắm rửa, có nhiều bất tiện, ta tới hầu hạ người, giữa lẫn nhau cũng ít rất nhiều xấu hổ.”

Nàng ít có lòng dạ, nghĩ đến liền nói, chữ chữ ra ngoài thành tâm thành ý, Diệp Linh Tô muốn từ chối nhã nhận, gặp nàng ánh mắt, lại cảm giác nhụt chí, lại nhìn Nhạc Chi Dương, gặp hăn vô ý ngăn cản, không khỏi âm thầm làm buồn bực, nổi giận nói: “Tốt, vậy làm phiền công chúa.”

Chu Vi gặp nàng đáp ứng, vui vô cùng. Diệp Linh Tô nguyên bản suy yếu, nói mấy câu, chưa phát giác quyện đãi, mơ mơ màng màng, lại lâm vào mê man.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 134 : Chương 134: Cùng Cực Sinh Biến (Ba)

Chương 134: Cùng cực sinh biến (ba)

Đã qua hơn nửa ngày, Diệp Linh Tô nhiều lần thổ huyết, huyết sắc dần dần chuyển nhạt, buổi trưa về sau, biến thành đỏ tươi, ăn vào “Đúc ngọc Hồi Thiên Đan” về sau, khắp cả người dương hòa, quét qua trống rỗng mệt mỏi, dần dần sinh ra tinh lực.

Chu Vi tận tâm trông nom, từng li từng tí, nàng sinh trưởng ở thâm cung, thường ngày tiếp đúng, ngoại trừ cung nữ thái giám, chính là hoàng thân quốc thích, lễ tiết rườm rà, có nhiều trên dưới chi phòng, chưa từng niên kỷ tương tự, tính tình tương đắc bạn gái, về phần ngậm núi chi lưu, vì tranh đoạt cha sung, đưa nàng coi là cừu nhân, chỉ muốn giết chi cho thống khoái.

Thỉnh thoảng nghe Tịch Ứng Chân, Nhạc Chi Dương nói lên giang hồ việc ít người biết đến. Chu Vi trong lòng hết sức hướng tới, nhất là nghe nói Diệp Linh Tô tuổi còn trẻ chấp chưởng Diêm bang, càng là bội phục cực kỳ; về sau nhìn thấy chân dung, niên cấp chi nhẹ, dung mạo vẻ đẹp, so với trong tưởng tượng càng sâu, ức lại bệnh thể rời ra, không giảm quốc sắc, một cái nhăn mày nhăn lại, hiển thị rõ phong lưu, càng phát ra sinh lòng thân cận, gặp nàng tinh thần tốt hơn một chút, nhịn không được tới trò chuyện.

Ngay từ đầu, Diệp Linh Tô lòng có khúc mắc, kiệm lời ít nói, dù sao tuổi nhỏ tình nóng, thời điểm một dài, gặp Chu Vi khắp nơi chân thành, thụ xúc động, tâm phòng dần dần đi, tính tình cũng cùng mềm rất nhiều.

“Diệp bang chủ!” Chu Vi nhin không được hỏi nói, ” ta nghe nói, Diêm bang đều là nam tử, từng cái thô lỗ tàn nhẫn, không tuân thủ vương pháp, người còn trẻ như vậy mỹ mạo nữ tử, làm sao có thể để bọn hắc ngoan ngoãn?”

“Cũng không có gì khó khăn.” Diệp Linh Tô khắp lơ đãng nói, ” một là công, đối xử mọi người công bằng, lợi ích chia đều; hai là chính, thượng bất chính hạ tắc loạn, làm bang chủ nhất định phải làm được chính, đứng được thẳng, phía dưới người mới không có nhàn lời có thể nói; ba là hung ác, buôn bán muối lậu, đối kháng triều đình, nếu không tàn nhẫn, khó có thể sống sót; Diêm bang bên trong tận nhiều kiêu hùng, thế xưng tư thương buôn muối, cùng bọn hắc liên hệ, nhất định phải sát phạt quyết đoán, nhỏ qua có thể qua loa, lỗi nặng sẽ không dễ dãi như thế đâu, nếu không, uy tín không lập, ai cũng sẽ không phục người.”

Chu Vi nghe được nhú mày, nghĩ một hồi, thở dài: “Nói như vậy, cùng phụ hoàng gây nên không sai biệt lắm, làm hoàng đế cùng làm bang chủ, cũng không có bao nhiêu khác biệt.”

“Thiên hạ quạ đen hắc, người trong thiên hạ cũng cơ bản giống nhau.” Diệp Linh Tô hơi hơi dừng lại, cười lạnh nói, ” chỉ bất quá, thế nhân trọng nam khinh nữ, những cái kia thói nam tử ngày bình thường coi khinh nữ nhân, làm nữ nhân thuộc hạ, liền cảm giác vô cùng nhục nhã. Cái bang chủ này chi vị, ta vốn cũng không để vào mắt, nhưng nhìn những cái kia nam tử sắc mặt, lại cảm giác tức giận bất quá, càng muốn đương một làm bang chủ, vì thiên hạ nhược nữ tử tranh một hơi, tốt làm cho nam nhân nhóm biết, chỉ cần phong vân tế hội, thân là nữ tử, cũng có thể làm được một phen oanh oanh liệt liệt đại sự.”

Nàng thân thể suy yếu, trung khí không đủ, thế nhưng là nói ra những lời ấy, vẫn là trịch địa hữu thanh. Chu Vi yên lặng nghe xong, thất vọng mất mát, thở dài: “Diệp bang chủ, người thật sự là bay cao cửu thiên

Phượng Hoàng, chúng ta những này hoàng gia nữ tử, bất quá là nuôi dưỡng ở tơ vàng trong lồng Hoàng Oanh Nhi thôi.”

“Chỗ nào nói!” Diệp Linh Tô có chút mỉm cười một cái, “Người mới là long tử phượng tôn, ta như thế nào đi nữa, cũng chỉ là một cái giang hồ nữ tử.”

Chu Vi vội la lên: “Mới không phải đâu...” Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe xùy một tiếng, quay đầu nhìn lại, lại là Nhạc Chi Dương ngốc trong góc vụng trộm bật cười.

Diệp Linh Tô không vui nói: “Người cười cái gì?” Nhạc Chi Dương cười nói: “Ta bây giờ mới biết được, không riêng xú nam nhân lẫn nhau vượt mộng ngựa, nữ hài nhi ở giữa thối nâng lên đến, lại cũng buồn nôn đến muốn mạng.”

Chu, Diệp hai người đều là hai gò má nóng lên, Diệp Linh Tô cắn răng nói: “Nhạc Chi Dương, người nói ít tiện nghi nói, nhanh nghĩ một cái biện pháp đem ta làm ra vương phủ.”

“Vì sao?” Chu Vi kinh ngạc không bỏ.

Diệp Linh Tô bạch nàng một chút, nói ra: “Chỗ này phú quý khí quá nặng, tiểu nữ tử mệnh tiện, không chịu đựng nổi...” Nói đến chỗ này, chợt thấy Chu Vi thần sắc thê lương, buồn bực không vui, không khỏi im ngay, nghĩ thầm: “Nữ hài nhi này cũng thật quái, ta cùng nàng vốn không quen biết, vì sao đợi ta tốt như vậy? Chẳng lẽ lại, nàng thật không biết ta đối Nhạc Chi Dương tâm ý a? Phi, phi, tên quý đáng ghét kia, ta đối với hắn một chút ý tứ không có, ngày đó trong mật đạo, đều là tám tổn hại chín tổn thương, mới có thể nói những cái kia mê sảng...” Nghĩ đến lúc ấy lời nói, xấu hổ không địa, bên tai hỏa thiêu, hận không thể đào cái lỗ để chui xuống mới tốt.

Nhạc Chi Dương nguyên bản ngồi xuống vận công, nghe lời này, đứng dậy, dò xét Diệp Linh Tô một chút, lạnh lùng nói ra: “Cậy mạnh cũng phải nhìn lên đời, Sở bá vương cũng sợ ô sông, người thân là bang chủ, kết nhiều ít oán thù. Đám kia buôn muối lậu sợ người kính người, hơn phân nửa là kính sợ võ công của người, người tổn thương thành tình trạng như thế này, trong gió nồm, trên ngói sương, còn trông cậy vào đám kia thẳng ranh con cho người bán mạng?”

“Ta...” Diệp Linh Tô mặt mày phiếm hồng, “Ta không muốn người giúp...” Giãy dụa lẩn tới, vốn lại mềm yếu bất lực, trong lòng quỳnh lên, nước mắt tràn mi mà ra.

“Diệp tỷ tỷ...” Chu Vi nhin không được nói nói, ” Nhạc Chi Dương nói chuyện cay nghiệt, đạo lý lại không tẻ, người dạng này suy yếu, cần người chiếu cố, bên ngoài trời đất tuy lớn, người xấu cũng nhiều, nếu có biến cố, như thế nào cho phải?”

Diệp Linh Tô nhất thời khí phách, lại không phải ngu dốt người, trong lòng biết hai người nói rất có lý, nhưng lại không muốn ở trước mặt yếu thế, đành phải đem vừa nhắm mắt, làm bộ mê man. Nàng không khăng khăng rời đi, Chu Vi chỉ cảm thấy vui vẻ, cầm lấy quạt tròn, nhẹ nhàng vì nàng quạt gió, xua đuổi bốn phía ruồi muỗi.

Hai nữ ở chung hòa thuận, Nhạc Chi Dương có phần có niềm vui ngoài ý muốn, đang muốn tiếp lấy luyện khí, chợt thấy Trịnh Hòa tiến đến, cung kính nói ra: “Vương phi có việc, mời Nhạc Công Tử một lần.”

Nhạc Chi Dương trong lòng minh bạch, Từ Phi có việc, lớn có thể tự mình tới, mời hẳn tiến về, phần lớn là Yến Vương ý tứ. Bây giờ Bắc Bình thành thần hồn nát thần tính, giả dối quỷ quyệt, mấy ngày nay Nhạc Chi Dương vội vàng chữa thương, trong lòng cũng từ đầu đến cuối nhớ nhung thành nội tình thế.

Quả nhiên Trịnh Hòa một mình dẫn đường, đem hắc đưa đến thư phòng, đẩy cửa vào, chỉ có Từ Phi một người. Từ Phi mở ra địa cung, hai người thuận giai mà xuống, chưa đi mấy bước, Nhạc Chi Dương liền nghe ồn ào tiếng người, trong lòng âm thầm kinh ngạc, nghe thanh âm này, trong cung điện dưới lòng đất nhân số đông đảo.

Xuống đến địa cung, bốn phía bó đuốc tươi sáng, Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn lên, phía trước rậm rạp, quay chung quanh Yến Vương, đứng thẳng hơn hai mươi người, Chu Cao Sí huynh đệ, Trương Ngọc, Chu Năng đồng đều tại liệt, Giang Tiểu Lưu cũng ở một bên, trông thấy Nhạc Chi Dương, reo hò một tiếng, mãnh nhào lên, bắt lấy cánh tay của hắc cười nói: “Nhạc Chi Dương, ta còn tưởng là không gặp được ngươi đây?”

“Làm sao không gặp được.” Nhạc Chi Dương cười cười, “Ngươi không chết, ta cũng không chết!”

“Nói đúng lắm.” Giang Tiểu Lưu bắt cái đầu, ha ha cười không ngừng.

“Giang Tiểu Lưu!” Chu Cao Hú thờ ơ lạnh nhạt, đột nhiên hét lớn một tiếng, “Quay lại đây!”

Giang Tiểu Lưu sững sờ, buông tha Nhạc Chi Dương, nhanh như chớp trở lại Chu Cao Hú bên người, cúi đầu khom lưng, giống như một con chó nhỏ: “Điện hạ, người tìm ta có việc?”

Chu Cao Hú lạnh lùng nói: “Giày dính xám, người cho ta lau lau.” Giang Tiểu Lưu sững sờ, quay đầu nhìn về phía Nhạc Chi Dương, trên mặt bộc lộ quẫn sắc, nhưng cắn răng một cái, đột nhiên một chân quỳ xuống, đưa qua tay áo, cung cung kính kính xóa đi Chu Cao Hú giày bên trên bụi bặm.

Nhạc Chi Dương vừa sợ vừa giận, làm bộ muốn bên trên, Giang Tiểu Lưu lại làm một cái ánh mắt đem hắc ngừng lại. Chu Cao Hú liếc mắt liếc đến, một mặt đắc ý, trong miệng lớn tiếng ồn ào: “Phụ vương, đây là ta tân

thu lĩnh hộ vệ, tên là Giang Tiểu Lưu, trung thành tuyệt đối, võ công cao minh, chớ nhìn hăn dáng người nhỏ, đánh nhau mấy chục tên đại hán gần không được thân.”

Chu Lệ được ngoài ý muốn tin tức, đang trầm tư mặc nghĩ, nghe lời này cũng không thềm để ý, thuận miệng nói ra: “Võ công như thế nào, ngược lại là thứ yếu, thu đầu người tại trung tâm. Người này đáng tin a? Tiết lộ tin tức, duy người là hỏi.”

Chu Cao Hú đập vỗ Giang Tiểu Lưu đầu, cười nói: “Phụ vương yên tâm, so chớ đều trung tâm đâu.”

Giang Tiểu Lưu cúi người cười làm lạnh, trong mắt lại có vẻ cô đơn. Nhạc Chi Dương thấy huyết mạch sôi sục, hận không thể xông lên phía trước, đem Chu Cao Hú một quyền đánh bại. Đạo Diễn biết được Giang Tiểu Lưu cùng Nhạc Chi Dương giao tình có phần dày, Chu Cao Hú ở trước mặt nhục nhã, sợ di đại họa, lúc này tiến lên một bước, cười nói: “Giang tiểu ca là Nhạc Công Tử hảo hữu, cũng là một vị dị nhân, điện hạ chỉ dùng người mình biết, Đạo Diễn bội phục cực kỳ.”

Hắn bất động thanh sắc, làm rõ lợi hại, Chu Lệ một điểm liền rõ ràng, đưa mắt lên nhìn, nhìn hăm hăm thứ tử, nghiêm nghị nói: “Đồ hỗn trướng, nói cho ngươi bao nhiêu lần, thà rằng gây thù hăn ngàn vạn, không thể nuôi hổ gây họa. Nhân chủ chi họa, chớ quá bắt nguồn từ nội bộ, bên người người cần phải thiện đãi. Hăn là ngựa của người biện, tùy người chinh chiến sa trường, dẫn ngựa năm mâu, sinh tử hộ vệ, người dạng này vũ nhục người, ai lại chịu vì người xuất sinh nhập tử?”

Chu Cao Hú cầu huyết lâm đầu, hăn không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có sợ hãi cái này lão cha, nhất thời cúi đầu, lên tiếng không được. Chu Lệ xoay người lại, lại hướng Nhạc Chi Dương chấp tay nói ra: “Nhạc Công Tử, Chu Lệ dạy con không nghiêm, hết sức hổ thẹn, khiến bạn chịu nhục, để người khó chịu.”

Nhạc Chi Dương nhăn chau mày, chưa kịp trả lời, Giang Tiểu Lưu đoạt trước nói ra: “Vương gia chỗ nào lời nói, phục thị húc điện hạ là tiểu nhân bản phận. Chỉ cần có thể trợ Vương gia thành công, đừng nói dẫn ngựa xoa giày, chính là làm chó làm ngựa, tiểu nhân cũng cam tâm tình nguyện.”

Những lời này mặc dù buồn nôn, Chu Lệ nghe cũng rất lọt vào tai, cười nói: “Lời này lại cũng đừng nhắc, Nhạc Công Tử là tri kỷ của ta, người là bạn tốt của hã, há có thể đối xử lạnh nhạt người? Bất quá, bản vương lấy quân pháp trị gia, vô công không thưởng, vô tội không phạt, người hảo hảo phụ tá Cao Hú, qua đạo này nan quan, nhất định lên như điều gặp gió, Bách hộ Thiên hộ, tất cả đều không đáng kể.”

Giang Tiểu Lưu nghe được choáng váng, Chu Cao Hú khuỷu tay hã một chút, thấp giọng nói ra: “Còn không tạ ơn.” Giang Tiểu Lưu như ở trong mộng mới tỉnh, phù phù quỳ xuống, dập đầu nói: “Đa tạ Vương gia coi trọng, tiểu nhân ổn thỏa tận tâm tận lực.”

Nhạc Chi Dương gặp hã nô nhan mị cốt, trong lòng phần nộ bi ai, càng có mấy phần mê mang. Mấy ngày không gặp, Giang Tiểu Lưu dường như biến thành người khác, cũng không biết Chu Cao Hú dùng cái gì biện pháp, để hã chí khí làm hao mòn, ngông nghênh ngăn trở, biến thành một cái từ đầu đến đuôi nô tài.

Chu Lệ nhìn chăm chú Nhạc Chi Dương, gặp thần sắc hã lạnh lùng, đoán không ra hã suy nghĩ trong lòng, trầm ngâm một chút, cười nói: “Nhạc Công Tử, ta mời người đến, vốn định cáo tri hai chuyện vui.”

Nhạc Chi Dương mặt ủ mày chau, theo miệng hỏi: “Vui từ đâu đến?”

Chu Lệ cười nói: “Chuyện thứ nhất, thật là công lao của người, đầu này mật đạo, Đạo Diễn điều tra mấy ngày, phát hiện thông hướng ngoài thành, chỉ cần ra lệnh một tiếng, ngoài thành tử sĩ liền có thể vào vương phủ.”

Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy ngoài ý muốn, gật đầu nói: “Đầu này mật đạo, xác nhận Nguyên triều Hoàng đế chạy trốn chi dụng.”

“Không tệ!” Chu Lệ vuốt râu nói nói, ” chuyện thứ hai a, Trương Tín lại phái người đưa, bản vương nguyên muốn gặp hần, Vương phi, Đạo Diễn đều nói không ổn, ta ngày xưa viết một lá thư, dự định mang đến Trương phủ.”

Nhạc Chi Dương trong lòng khê động, hỏi: “Vương gia muốn ta đưa tin?”

“Đây tin quan hệ trọng đại, rơi vào triều đình trong tay, có thể nói đại thể đi vậy.” Chu Lệ thần sắc nghiêm nghị, “Nếu bàn về tài trí võ công, có thể đảm đương việc này người, chỉ có người cùng Đạo Diễn đại sư. Đại sư là tâm ta bụng, trong phủ nội gian cả ngày chăm chăm phòng, hơi có dị động, đại họa lâm đầu.”

Nhạc Chi Dương âm thầm cười lạnh. Chu Lệ nói đến khách khí, kỳ thật rắc tâm không tốt, Đạo Diễn như đi đưa tin, một khi thất thủ, Yến Vương phủ hết đường chối cãi . Còn Nhạc Chi Dương, bừa bãi vô danh, càng không phải là Yến Vương thuộc hạ, cho dù thất thủ, Yến Vương một phương cũng đều có thể phủ nhận.

Ý tưởng đến đây, Nhạc Chi Dương trong lòng lão đại vô vị, như theo thường ngày tính nết, nhất định quả quyết cự tuyệt, làm sao nghĩ đến Lương Tư Cầm, từ chối đến bên miệng, cải thành: “Trương Tín nhìn tin về sau, không chịu quy thuận đâu?”

Chu Lệ sắc mặt trầm xuống, nói ra: “Giết người, diệt khẩu.”

Nhạc Chi Dương sắc mặt biến hóa, cất giọng nói: “Giết cùng không giết, ta tự có chủ trương.”

Hắn công nhiên chống đối Yến Vương, mọi người không khỏi giật mình, Chu Cao Hú mặt giận dữ, động thân muốn mắng, không ngờ Chu Lệ nguýt hắn một cái, đem hắn mắng chửi người nói dọa trở về. Nhạc Chi Dương lại nói: “Thư ở đâu? Có thể hay không nhìn trước cho thỏa chí.”

Lời này không thể tưởng tượng, Chu Cao Hú nhin không được kêu lên: “Họ Nhạc, người coi mình là ai...” Không phòng gương mặt kịch liệt đau nhức, Chu Lệ một bạt tai, đánh cho hắn bao quanh loạn chuyển.

Chu Lệ sắc mặt âm trầm, tay trái vươn vào trong tay áo, lấy ra một phong thư, gạt ra cười đến: “Còn xin phủ chính!”

Nhạc Chi Dương tiếp nhận thư, nhưng cảm giác hơi mỏng một phong, lại có giang sơn chi trọng, lập tức mở ra phong thư, nhìn kỹ một lần, trong thư Chu Lệ đa số hàn huyền, cuối cùng chỗ mời Trương Tín nhập phủ một lần. Nhạc Chi Dương nhìn xong, gầy lên giấy viết thư, nhét vào trong ngực.

“Bên trên có Trương phủ phương vị.” Chu Lệ đưa lên một phần địa đồ, “Triều đình binh mã đem vương phủ vây như thùng sắt, Trương Tín như chịu đến đây, như thế nào dẫn hắn vào phủ, còn phải phí chút công phu!”

Nhạc Chi Dương hơi gật đầu, khước mắt liếc qua đi tới, Chu Cao Hú hung dữ trông lại, trong mắt lộ ra một cỗ ghen ghét; Giang Tiểu Lưu xuôi tay đứng nghiêm, một phái kính cẩn, Nhạc Chi Dương mắt mũi bờ ngõ, về nhớ năm đó chơi đùa đùa giỡn, cùng khóc cùng cười thời gian, coi là thật giống như giống như cách một thế hệ. Giang Tiểu Lưu biến hóa đột ngột, làm hắn không kịp chuẩn bị, nhưng mà Mỗi người một chí, Giang Tiểu Lưu một lòng thấy người sang bắt quàng làm họ, nếu muốn ngăn cản, ngược lại có trường ngại hắn tiền đồ.

Mâu thuẫn liên tục, Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, quay người ra địa cung, thả người phòng trên. Chu Lệ tri nhân thiện nhậm, lấy Nhạc Chi Dương khinh công, đưa tin nhất diệu bất quá, thân pháp khê động, trôi qua

như khói nhẹ, trên đất quan binh chỉ cảm thấy cuồng gió thổi qua nóc nhà, ngẩng đầu nhìn lúc, cái bóng cũng không thấy một con. Nhạc Chi Dương nhẹ nhàng mấy cái lên xuống, liền nhảy ra triều đình vòng vây, theo địa đồ chỗ bày ra, bay vượt qua chạy tới Trương phủ.

Lúc đó hoàng hôn sắp hết, đèn hoa mới lên, Trương phủ đèn đuốc sáng trưng, đèn lồng đỏ một mỗi như chuỗi hạt, lần theo mái hiên, hành lang sắp xếp thành hàng. Nhạc Chi Dương tránh đi ánh đèn, ở trong bóng tối xuyên thẳng qua nhất thời, sờ đến hậu đường, nhưng gặp công đường đứng thẳng một người trung niên nam tử, chấp hai tay sau lưng, đi tới đi lui, nhìn cử chỉ do dự, tựa hồ ngẫm hoài tâm sự tình.

Nhạc Chi Dương cũng không nhận ra Trương Tín, bất quá khi ngày Yến Vương giả điên, đi theo Lãnh Huyền mấy cái tai to mặt lớn, một trong số đó chính là công đường người.

Nhạc Chi Dương đoán hẳn chính là Trương Tín, nhưng lại khó mà kết luận, chính chần chờ, chợt thấy một cái nha hoàn thẳng đường, hạ thấp người nói ra: “Lão gia, lão tổ tông cho mời.”

Trung niên nhân như ở trong mộng mới tỉnh, gật đầu nói: “Tốt, ta liền tới đây.” Vung lên áo choàng, bước nhanh đi vào một gian viện tử, thẳng đến chính đường, tuyệt đi vào.

Nhạc Chi Dương rơi vào nóc phòng, xốc lên mái nhà, vào trong nhìn lại, đã thấy một cái lão ẩu tóc bạc hoa phục, nghiêng người dựa vào thấp giường, một tiểu nha đầu ngồi tại bên giường, cho nàng bóp vò hai chân.

“Mẹ!” Nam tử trung niên cấp bậc lễ nghĩa cung kính, “Người tìm ta a?”

Lão ẩu vung tay một cái, tiểu nha đầu lui ra, trong phòng chỉ còn hai mẹ con. Lão ẩu nói ra: “Tin, liên tiếp mấy ngày, người cũng rầu rĩ không vui, hôm nay càng hơn, nghe nha hoàn nói, ban đêm cơm cũng không ăn.”

“Rõ!” Trương Tín thấp giọng nói, ” hài nhi trong lòng đè ép một khối đá lớn, nghĩ tới nghĩ lui, rất là do dự.”

“Tảng đá lớn?” Lão ấu chậm chậm nói nói, ” người nói Yến Vương?”

Trương Tín thở dài một hơi, nói ra: “Vẫn là mẫu thân cay độc, một đoán liền.”

Lão ấu trầm ngâm nửa ngày, thở dài: “Cha người tại thế này, thường nói Yến Vương lời hữu ích, hẳn nói quốc sự thô an, nhưng phương bắc chưa tĩnh, lừa người sinh tự giáo huấn, sớm tối sẽ còn xuôi nam, khi đó trong triều chư tướng, chỉ có Yến Vương có thể địch nổi. Ngày nay bệ hạ, lớn ở trong thâm cung, nuôi ở phụ nhân thủ, chưa từng thống lĩnh qua một binh một tốt, chớ nói chi là liều chết đột trận, chính tay đâm Thát lỗ. Theo lão thân thấy, Yến Vương cũng không sai lầm, cưỡng ép tước bỏ thuộc địa, không khác tự hủy Trường Thành. Tin, người là binh gia chi tử, lẽ ra minh bạch đạo lý này.”

Trương Tín động dung nói: “Mẫu thân, người ý là?”

Lão ấu nhàn nhạt nói ra: “Vi vương an nguy, người không cần lo lắng.”

Trương Tín sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, qua nửa ngày, thở dài: “Đáng tiếc Yến Vương đã điên, ta có lòng nghi ngờ, hai lần đưa thăm dò, đều đá chìm đáy biển, hoàn toàn không có hồi âm, ngược lại đưa tới Trương Bính đâm người nghi kị.”

“Yến Vương là người thông minh.” Lão ấu nói nói, ” hẳn như coi là thật không điên, nhất định sẽ phái người tới.”

“Thế nhưng là, ai...” Trương Tín yếu ớt thở dài, “Lãnh công công mất tích, Trương Bính lòng nghi ngờ là Yến Vương gây nên, dự định mấy ngày bên trong tiến đánh vương phủ, khi đó chỉ sợ ngọc thạch câu phần.”

“Tin.” Lão ầu nghiêm mặt nói nói, ” từ xưa ‘Vương giả bất tử’, Yến Vương như là Chân Long Thiên Tử, nhất định không sợ nguy hiểm, thắng nếu không phải, kia cũng không thể tránh được. Người sống một đời, bất quá làm hết sức mình, an thiên mệnh mà thôi.”

Trương Tín trầm mặc nhất thời, khom người nói: “Mẫu thân chi ngôn, đình tai nhức óc, hài nhi thụ giáo.” Nói xong cáo từ đi ra ngoài.

Nhạc Chi Dương buông xuống mảnh gối, trong lòng hơi cảm thấy giật mình, Trương Tín chi mẫu gặp sự tình minh bạch, thật sự là nữ bên trong nhân tài kiệt xuất, lời nói chỗ ngữ, lại cùng Lương Tư Cầm không mưu mà hợp. Chẳng trách Trương Tín không để ý hiềm nghi, mạo hiểm thân cận Yến Vương.

Trương Tín tiến vào thư phòng, vừa mới ngồi xuống, Nhạc Chi Dương Phi Yến ném rùng, xuyên cửa sổ mà vào. Trương Tín lấy làm kinh hãi, hẳn là quen trải qua sa trường võ tướng, gặp nguy không loạn, quay người lại rút ra trường kiếm, chưa kịp đâm ra, Nhạc Chi Dương nhẹ tay nhẹ nhàng ở hẳn đầu vai vỗ, thấp giọng nói: “Yến Vương để cho ta tới.”

Trương Tín một cái giật mình, toàn thân cứng ngắc, trừng mắt Nhạc Chi Dương, không biết như thế nào mở miệng.

Nhạc Chi Dương lui lại một bước, lật tay đoạt lấy trường kiếm, đem phong thư giao cho Trương Tín trong tay. Trương Tín bán tín bán nghi, mở thư nhìn qua một lần, gương mặt sinh ra gợn sóng, thân thể cũng run rẩy lên, chậm chậm gầy lên giấy viết thư, hướng về phía Yến Vương phủ phương hướng, xoay người chấp tay, thật sâu làm vái chào, sau đó xốc lên chụp đèn, nhóm lửa giấy viết thư, trong chốc lát, giấy viết thư hóa thành một đoàn vôi.

Trương Tín chú mục hoa đèn, ra trong chốc lát, quay đầu nói ra: “Ta muốn gặp Yến Vương! Còn xin các hạ dẫn đường.”

“Người tin được ta?” Nhạc Chi Dương cười nói, ” người không sợ thư này là giả a?”

“Không thể giả!” Trương Tín nói nói, ” trong thư có một câu, chính là Yến Vương tự mình nói với ta, đã cách nhiều năm, không muốn hấn còn nhớ rõ.”

“Cái nào một câu?” Nhạc Chi Dương hỏi.

“Trương hưng có tử như hổ, có thể độc đương đàn sói!” Trương Tín lông mày liếc mắt đưa tình sáng, “Trương hưng chính là gia phụ tặc danh, ngày đó ta theo Yến Vương bắc chinh, dựng lên tiểu công, đây là Yến Vương cho ta kết luận.”

Nhạc Chi Dương chú mục Trương Tín, thở dài: “Như thế nói đến, Trương đại nhân tâm ý đã quyết?”

“Hạ quan không còn hấn muốn.” Trương Tín thán nói, ” chỉ muốn gặp mặt Yến Vương.”

Nhạc Chi Dương điểm gật đầu một cái, nắm lên Trương Tín, đẩy cửa đi ra ngoài, thả người nhảy lên nóc nhà. Trương Tín chỉ nghe gió bên tai vang, hai bên cảnh vật lui lại như bay, thân như đăng vân giá vũ, trong lòng hết sức hãi dị.

Bất quá nửa canh giờ, trở lại Yến Vương trong phủ, đến thư phòng, hai người thả người nhảy xuống. Từ Phi, Đạo Diễn sớm đã chờ, nhìn thấy hai người, bận bịu từ âm thầm đi ra, dẫn hai người cho tới địa cung.

Yến Vương nhìn thấy Trương Tín, vui vô cùng, Trương Tín tiến lên liền bái, cảm giác thảm thiết rơi lệ, nói ra: “Vương gia không việc gì, lão thiên phù hộ, hạ quan tới chậm, hại Vương gia chịu khổ.”

Yến Vương đỡ dậy Trương Tín, cười nói: “Chuyện tốt không tại sớm tối, người có thể đến đây, ta liền vui vẻ.”

“Hạ quan thất thổ, Vương gia thứ lỗi.” Trương Tín lau nước mắt, “Chỉ vì thời cơ gấp gáp, hạ quan không thể không đến, Trương Bính, tạ quý nhận định Vương gia hại Lã công công, chính đang mưu đồ đánh vào vương phủ, cầm bắt Vương gia, Vương phi.”

Yến Vương một nhóm đều chấn động, Chu Lệ trầm giọng nói: “Lúc nào?”

“Muộn thì ba ngày sau.” Trương Tín thần sắc nghiêm nghị, “Sớm thì ngày mai.”

Đám người hai mặt tương đối, trong mắt cũng có thần sắc lo lắng, Chu Lệ nói ra: “Ngày mai quá mau, có thể hay không kéo dài mấy ngày?”

“Nhiều lắm là ba ngày.” Trương Tín nói nói, ” kéo dài quá lâu, khó tránh khỏi rước lấy ngờ vực vô căn cứ.”

“Tốt!” Chu Lệ nói nói, ” ba ngày liền ba ngày, cái này ba ngày Trương đại nhân cần phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, không thể hơi lười đười.”

“Hạ quan minh bạch.” Trương Tín lại nói, ” Vương gia có gì ứng đối chi pháp?”

“Trước hết giết tướng, lại đoạt thành!” Chu Lệ trả lời.

Trương Tín nghĩ nghĩ, hỏi: “Vương gia có bao nhiêu nhân mã?”

“Tính cả tử sĩ gia đình, ước chừng tám trăm chi chúng.”

“Tám trăm người?” Trương Tín lắc đầu liên tục, “Quá ít, quá ít!”

Chu Lệ cau mày nói: “Như thế nào ít pháp?”

“Vương gia có chỗ không biết.” Trương Tín nói nói, ” Lãnh công công mất tích về sau, Trương Bính, tạ quý sợ muốn chết, trốn ở quân doanh không dám ra đến, lại từ tuyên lớn, mở bình điều đến một vạn tinh binh, cửu môn quân coi giữ tăng đến ba vạn, cho dù lấy một chọi mười, không có ba ngàn tinh nhuệ, cũng đừng hòng cầm xuống Bắc Bình.”

Chu Lệ cau mày nói: “Tám trăm người tính toán đâu ra đấy, chỗ nào còn có dư thừa binh mã?”

Trương Tín nói: “Tiểu khả gia đình thân binh, còn có thể kiếm đủ hai trăm người.”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 135 : Chương 135: Cùng Cực Sinh Biến (Bốn)

Chương 135: Cùng cực sinh biến (bốn)

“Cho dù như thế, còn kém hai ngàn.” Chu Lệ khe khẽ thở dài.

Địa cung bên trong nhất thời yên lặng, người người mặt lộ vẻ ưu sầu. Đạo Diễn nghĩ nghĩ, đột nhiên mở miệng: “Vương gia, ta có một cái ý niệm trong đầu, chỉ là không hợp thường lệ.”

“Phi thường lúc, đương dùng phi thường pháp.” Chu Lệ gật đầu, “Đại sư một mực nói đến.”

“Vương gia có biết, Bắc Bình phương viên trăm dặm, Diêm bang đệ tử, chừng ba ngàn chi chúng.”

Chu Lệ ngăn người, hai mắt sáng lên: “Đại sư ý tứ?”

“Tắc Bắc có muối chiếu, sản xuất chiếu muối, số lượng cực phong, giá cả cực tiện, Diêm bang từ Thát tử trong tay mua được, trộm vận quá cảnh, bán được phương bắc các tỉnh. Nhưng mà biên quân thủ quan, quá cảnh không dễ, chưa từng có nhân chi có thể, không dám mang theo muối vượt quan, cho nên chi này tư thương buôn muối nhanh nhẹn dừng mảnh bỏ mạng, tình cả có thứ tự, thêm chút dẫn đạo, liền có thể tự thành một quân.”

Chu Lệ vuốt râu gật đầu, ý giống như trầm tư, Chu Cao Sí ngạc nhiên nói: “Đại sư làm sao biết những này?”

“Khắp nơi lưu tâm, đều là học vấn.” Đạo Diễn cười nói, ” thế tử đừng quên, Đạo Diễn cũng coi như nửa cái người trong giang hồ.”

Chu Cao Sí nói ra: “Yến Vương phủ cùng Diêm bang cũng không giao tình, như thế nào điều động chi này tư thương buôn muối?”

Đạo Diễn cười nói: “Thế tử có chỗ không biết, bang chủ Diêm bang, ngay tại vương phủ.” Xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống Nhạc Chi Dương trên thân.

Nhạc Chi Dương trong lòng không vui, nói ra: “Diệp cô nương sự tình ta không làm chủ được. Huống chi, Diêm bang dám ô hợp, như thế nào đảm đương chức trách lớn?”

“Còn nước còn tát.” Đạo Diễn nói nói, ” Vương gia cũng nói, phi thường lúc, đương dùng phi thường pháp. Chỉ là Diệp bang chủ nơi đó có chút khó làm.

“Có cái gì khó làm?” Chu Cao Hú lớn tiếng ồn ào, “Nàng đã tại vương phủ, không đáp ứng, muốn nàng đẹp mắt...”

“Hỗn trưởng!” Chu Lệ nổi giận, “Ngậm miệng!”

Chu Cao Hú đem đầu co rút lại, hậm hực lui ra, Đạo Diễn nói ra: “Diệp bang chủ xuất thân Đông Đảo, cùng bản triều rất có oán hận chất chứa, cho dù thụ thương nghèo túng, cũng chưa chắc nguyện ý tương trợ.”

Chu Lệ trầm tư một chút, nói với Nhạc Chi Dương: “Lão đệ có thể an bài một chút, để cho ta tiếp Diệp bang chủ.”

Nhạc Chi Dương đánh đay lòng không muốn, lạnh lùng nói ra: “Nàng thương thế quá nặng, không có thể tùy ý xê dịch.”

“Tốt!” Chu Lệ cười cười, “Bản vương đi thăm viếng nàng tốt.”

Chúng người thất kinh, đồng nói: “Vương gia...”

“Ý ta đã quyết, không cần nhiều lời, ” Chu Lệ giương lên tay, “Chân tướng phơi bày, ta cũng nên lộ vừa lộ mặt.”

Nhạc Chi Dương gặp hấn cam mạo bại lộ phong hiểm, trong lòng quả thực ngoài ý muốn, chợt thấy Chu Lệ quay đầu trông lại, đem vung tay lên, trầm giọng nói ra: “Nhạc Công Tử, mời!”

Nhạc Chi Dương không thể làm gì, quay người dẫn đường, Chu Lệ một nhóm theo sát phía sau; Từ Phi giành ở phía trước, sai khiến Trịnh Hòa, quét sạch ven đường người rảnh rỗi.

Đến tẩm cung, Nhạc Chi Dương đẩy cửa vào, Chu Vi tựa ở ghế dựa mềm bên trên nghỉ ngơi, nghe tiếng hù dọa. Từ Phi kéo qua Thạch Cơ, mang ra ngoài cung, Chu Lệ thì tiến tới một bước, từ Nhạc Chi Dương sau lưng quần ra, hướng về phía Chu Vi mặt lộ vẻ tiểu dung.

“Tứ ca?” Chu Vi thốt ra mà ra, nặn một cái con mắt, chỉ nghi thân ở trong mơ.

“Cao Hú, Chu Năng, Trương Ngọc.” Chu Lệ quay đầu hạ lệnh, “Các người giữ vững cửa cung, không ta hiệu lệnh, không được đi vào.” Hơi dừng một chút, lại nói, ” ái phi, Cao Sí, Cao Hú, người ba người lưu lại.”

Đám người ứng, hoặc đi hoặc lưu, Đạo Diễn rời khỏi thời điểm, đem cửa cung nhẹ nhàng đóng lại.

Đến mức này, Chu Vi mới phát giác cũng không phải là nằm mơ, nhưng gặp Chu Lệ trầm tĩnh tự nhiên, ngôn ngữ lưu loát, nơi đó có nửa chút điên bộ dáng, nhất thời há hốc miệng, không biết như thế nào cho phải.

Diệp Linh Tô nghe được động tĩnh, cũng tỉnh lại, chợt thấy trong tẩm cung thêm ra mấy người, nhất thời trong lòng trầm xuống, không biết là

phúc là họa, tựa tại đầu giường, thờ ở lạnh nhạt.

“Thập tam muội.” Chu Lệ chú mục Chu Vi, thở dài một hơi, bỗng nhiên vung lên áo choàng, một gối quỳ xuống, “Xin nhận vi huynh cúi đầu.”

Lần này, trong phòng mọi người không khỏi chấn động. Chu Vi chỉ sững sờ, thông bước lên phía trước, đỡ dậy Yến Vương, giật mình nói: “Tứ ca, người đây là làm gì?” Duỗi ra tiêm tiêm ngón tay, vung lên Yến Vương tóc mai, nhìn chăm chăm hấn hết sức hoang mang, “Người, người thật không điên?”

“Hỗ then.” Chu Lệ hơi cảm thấy quẫn bách, “Thập tam muội, tình thế hiểm ác, người tính tình thuần chân, bất thiện giả mạo, ta châm chước liên tục, đành phải trái lương tâm giấu diếm người. Ai, vi huynh cuộc đời chinh chiến sa trường, kinh lịch hung hiểm vô số, thế nhưng là chung vào một chỗ, cũng so ra kém ngày đó chợ bên trên hiểm ác. Thời gian này, nếu không phải người đứng ra, khẩu chiến bày xấu. Ta đường đường Yến Vương, nhất định chết tại chợ búa tiểu nhân côn bồng phía dưới, đại ân đại đức, nhưng cao ngất, vi huynh vượt qua nan quan, sẽ làm dừng tuyên trương báo.”

Chu Lệ nổi điên, Chu Vi một mực vì hấn đau lòng, bây giờ biết thụ lừa bịp, trong lòng lão đại cảm giác khó chịu, nhẹ giọng nói ra: “Kia không tính là gì, tiểu muội không cần gì khác, chỉ cần Tứ ca mạnh khỏe.”

Chu Lệ nội tâm cảm động, thở dài: “Thập tam muội, người vĩnh viễn là hảo muội tử của ta.”

Chu Vi nhẹ nhàng gật đầu, hỏi: “Tứ ca đã không việc gì, nhưng có tính toán gì?” Chu Lệ nói ra: “Triều đình không chịu bỏ qua, ta chỉ có phần khởi phản kích.”,

Chu Vi sững sờ, buồn bã nói: “Nói tới nói lui, vẫn là phải đánh trận?”

Chu Lệ khẽ cười khỗ, tại nàng đầu vai vỗ vỗ, tiến tới một bước, đi vào bên giường, chấp tay nói: “Tại hạ Yến Vương Chu Lệ, Diệp bang chủ, hạnh ngộ, hạnh ngộ.”

“Gì hạnh chi có?” Diệp Linh Tô thần khí lãnh đạm.

Vừa mới mở miệng, Chu Lệ liền đụng phải cái đinh, tùy tùng người đều do vẻ giận dữ. Chu Lệ lại lơ đãng, cười nói: “Triều đình Đông Đảo, nguyên do kẻ thù, Diệp bang chủ tâm có thành kiến, chuyện đương nhiên.”

“Nếu biết, còn có cái gì dễ nói?” Diệp Linh Tô mặc dù tại mang bệnh, khí thế không giảm, đối mặt đương thời tên vương, tú mục thanh lãnh, hoàn toàn không có khiếp ý.

Chu Lệ lắc đầu, thông dong nói ra: “Ngày đó tranh đoạt thiên hạ, bản vương niên kỷ còn nhỏ, bang chủ chưa xuất sinh, trước thù thù cũ, bản cùng người ta không quan hệ. Nhật nguyệt có lên có rơi, giang hà vạn dặm, chung quy biến cả, bất kỳ cái gì ân oán cũng có chấm dứt ngày, thực không dám giấu giếm, ta hôm nay tới đây, cũng không phải là thanh toán nợ cũ, mà là vì tha oán giải thù.”

Hắn cười nói yển yển, có lý có tiết, ngôn từ kín đáo, không có kẽ hở, huống chi mở quyền không đánh người mặt tươi cười, Diệp Linh Tô một vị về cự, phản hiển ngang ngược, nghĩ nghĩ, nói ra: “Tốt, làm sao cái tha oán giải thù?”

Chu Lệ nói ra: “Diệp bang chủ hoặc cũng có nghe thấy, triều đình tước bỏ thuộc địa, tiến sát từng bước, muốn đưa bản vương vào chỗ chết.”

Diệp Linh Tô khinh miệt nói: “Chớ cần chớ, cùng ta có liên can gì?”

Chu Cao Hú giận dữ, dậm chân muốn mắng, Chu Cao Sí hoảng thủ hoảng cước, đem miệng hắn che. Chu Lệ xem kỹ Diệp Linh Tô nửa ngày, chợt cười nói: “Thôi được, Diệp bang chủ là người biết chuyện, bản vương

đi thẳng vào vấn đề, ta muốn đối kháng triều đình, khó tại binh lực không đủ, muốn nhờ Bắc Bình phụ cận Diêm bang đệ tử.”

“Đuôi cáo lộ ra rồi?” Diệp Linh Tô cười lạnh, “Người hảo ngôn hảo ngữ, nguyên lai là vì cái này?”

Chu Lệ nói ra: “Vô sự không đăng tam bảo điện, ta tới gặp bang chủ, gánh chịu chớ đại phong hiểm.”

“Ta nếu không đáp ứng đâu?” Diệp Linh Tô hỏi.

“Làm gì đem lời nói tuyệt?” Chu Lệ cười cười, “Bang chủ nếu chịu tương trợ, bản vương tất có bồi thường.”

Diệp Linh Tô một thân không lên tiếng, lạnh lùng nhìn qua Chu Lệ, Chu Lệ khí độ bình tĩnh, mỉm cười tương đối.

Nhạc Chi Dương khẽ lắc đầu, hữu ý vô ý, bước ra một bước, đứng tại Yến Vương bên trái, rời giường bất quá năm thước. Hắn cử chỉ bí ẩn, Chu Lệ còn không có cảm giác, Diệp Linh Tô ánh mắt lại quét tới, ở trên người hắn hơi ngừng lại, đột nhiên mở miệng nói ra: “Cái gì bồi thường? Nói nghe một chút.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Nhạc Chi Dương hơi sững sờ, Yến Vương lại là mặt lộ vẻ ý cười, ban chỉ nói ra: “Thứ nhất, bản vương nếu như thành công, lập tức đặc xá Đông Đảo, trước thù thù cũ, xóa bỏ, Đông Đảo đệ tử thông suốt đại lục, triều đình quyết không gây khó dễ; thứ hai, đặc xá Diêm bang, thiên hạ chi muối, một phần ba về Diêm bang kinh doanh, từ nay về sau, quý bang không cần mạo hiểm phạm cấm, buôn bán muối lậu, nhưng phải vô tận chi lợi, cũng bớt đi triều đình rất nhiều phiền phức.”

Mọi người không khỏi động dung, Đại Minh nhân dân ước vạn, một ngày không thể không muối, quốc gia chường khổng muối chính, chính là lớn lao tài nguyên, tung đến một phần ba, cũng có thể phú giáp thiên hạ.

Diệp Linh Tô giữ im lặng, nhắm hai mắt, thần sắc đăm đăm; Yến Vương ngưng mắt nhìn chăm chú, nhất thời cũng đoán không ra nữ tử này suy nghĩ trong lòng, hẳn nhiều mưu thiện nhẫn, trong lòng biết vội vàng không được, thông dong ngồi yên, chậm đợi nó biến.

“Ta muốn một nửa!” Diệp Linh Tô mở hai mắt ra.

“Cái gì?” Chu Cao Hú nhảy một cái ba thước, “Người dám...”

“Lăn ra ngoài!” Chu Lệ nghiêm nghị gầm thét, ánh mắt cương đao giống như khoét tại nữ tử trên mặt.

Chu Cao Hú khí thế lớn nổi, nâng lên hai má, hậm hực lui ra ngoài. Chu Lệ tay nhặt râu dài, trầm ngâm nửa ngày, ngẩng đầu lên nói: “Nhưng có trả giá chỗ trống?”

“Không có!” Diệp Linh Tô tự nhiên nói ra, “Ta từng tính qua, thiên hạ chi muối, công muối sáu thành, muối lậu bốn thành, nếu là một phần ba, Diêm bang không buôn lậu muối, số định mức không tăng phần co lại, người muốn ta Diêm bang đệ tử bán mạng, chỉ có năm năm chia đều, mới có thể nhìn thấy các hạ thành ý.”

Chu Lệ nhất thời nghẹn lời, hẳn đối muối chính hiệu rõ rất ít, công và tư số định mức, càng là hoàn toàn không biết gì cả; Diệp Linh Tô nói chắc như đinh đóng cột, giống như không phản bác chỗ trống, trong lúc nhất thời, ngầm hối hận phái hành lang diễn, hòa thượng nghe nhiều biết rộng, có lẽ biết kỹ càng.

Diệp Linh Tô gặp hẳn chần chờ, cười khẩy, hai mắt nhắm lại. Chu Lệ nhìn ra tâm tư của nàng, một cỗ nhiệt khí bay thẳng trán, trầm giọng nói ra: “Tốt, một nửa thì một nửa, nhưng cần trưng thu một thành rưỡi thuế muối.”

“Một thành!” Diệp Linh Tô mắt cũng không nhấc.

Chu Lệ sắc mặt âm tình bất định, mãnh gật đầu một cái, chát chát âm thanh nói ra: “Thành giao!”

“Nói miệng không bằng chứng.” Diệp Linh Tô nói.

“Tốt!” Chu Lệ cao giọng nói, ” lấy bút mực ấn tỉ đến!”

Chưa qua một giây, bút mực đưa tới, Chu Lệ trải rộng ra quyển trục, bút tẩu long xà, tràn ngập hai giấy, vô cùng kí lên tính danh, quay đầu nói ra: “Cao Sí, người cũng viết lên danh tự, ta như khởi sự bất lợi, người cũng phải giữ lời này hẹn.”

Chu Cao Sí sững sờ, vội nói: “Cha Vương Hà ra bắt cát chi ngôn?”

Chu Lệ ánh mắt phát lạnh, Chu Cao Sí thở dài một hơi, không tình nguyện kí lên tính danh. Chu Lệ đập lên ấn tỉ, thổi khô ẩm ướt mực, liên đới ký án đưa đến trước giường.

Diệp Linh Tô quét mắt nhìn qua, nhắc lên bút lông sói, xoát xoát xoát kí lên tính danh, thu hồi một phần, nói ra: “Nhạc Chi Dương!”

Nhạc Chi Dương tiến lên một bước, Diệp Linh Tô quỵn đãi nói: “Khế ước này, người cất kỹ.” Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy hồ nghi, tiếp nhận khế ước, chú mục nhìn lại, Diệp Linh Tô ánh mắt như nước, thâm ý sâu sắc.

Nhạc Chi Dương đầy bụng điểm khả nghi, thu hồi quyển trục, Chu Lệ liếc hăn một cái, thở dài một hơi, cười nói: “Khế ước lập xuống, Diệp bang chủ như thế nào thực hiện lời hứa?”

“Nhạc Chi Dương.” Diệp Linh Tô từ trong ngực lấy ra “Thanh Đế lệnh bài”, “Người đi Bắc Bình phân đà, thay ta triệu tập đệ tử.”

Nhạc Chi Dương sững sờ, lấy làm lạ hỏi: “Ta đi?”

“Đương nhiên là người.” Diệp Linh Tô có chút tức giận, “Người là Tử Diêm Sứ Giả, bang chủ có việc gì, Tam đại trưởng lão các nơi một phương, người là năm diêm sứ người đứng đầu, lẽ ra phải do người chủ trì đại cục.”

Nhạc Chi Dương do dự không đáp, Chu Lệ cười nói: “Như thế rất tốt, Nhạc Công Tử đại tài, chính có đất dụng võ.”

“Vương gia quá khen.” Nhạc Chi Dương thán nói, ” mang binh đánh giặc, ta đây mù tịt.”

“Không sao cả!” Chu Lệ nói nói, ” liên quan đến vấn đề quân sự, ta phải Chu Năng giúp người.”

Nhạc Chi Dương không lời nào để nói, đành phải thu hồi lệnh bài. Lúc này Đạo Diễn đẩy cửa tiến đến, nói ra: “Cát Thành lên lòng nghi ngờ, khắp nơi tìm hiểu tin tức, muốn biết nội viện phát sinh chuyện gì?”

Chu Lệ gật đầu nói: “Giấu diếm một ngày tính một ngày, ta về trước đi, để tránh lộ ra chân ngựa.” Nhìn lại Nhạc Chi Dương, ý vị thâm trường nói, “Nhạc Công Tử, thành bại ở đây gởi lên, Diêm bang sự tình, làm phiền tức hạ.”

Nhạc Chi Dương cũng im lặng, hạ thấp người hành lễ, Chu Lệ thật sâu liếc hẩn một cái, trên mặt hiện lên lo nghĩ, đi theo phất tay áo quay người, nhanh chân đi ra ngoài, đám người khác nhao nhao đuổi theo.

Nhạc Chi Dương muốn rời khỏi, chợt nghe Diệp Linh Tô nói ra: “Tử Diêm Sứ Giả, người trước lưu lại, ta còn có việc bàn giao.”

Nhạc Chi Dương khẽ cười khổ, dừng lại bước chân, Diệp Linh Tô lại nói: “Đóng cửa lại.” Nhạc Chi Dương trầm mặc nhất thời, đóng cửa đi vào trước giường, mở miệng liền hỏi: “Diệp cô nương, người vì sao muốn đáp ứng việc này?”

Diệp Linh Tô chú mục nhìn hăn, đột nhiên nói: “Chu Lệ có chuẩn bị mà đến, ta không đáp ứng được sao? Mềm không được, ắt tới cứng rắn, vẫn không được, liền đến võ .”

Chu Vi một bên nghe thấy, vội nói: “Tứ ca đoạn không đến tận đây.”

Diệp Linh Tô liếc nhìn nàng một cái, cười lạnh nói: “Công chúa điện hạ, người đối cái này Tứ ca, đến cùng biết nhiều ít?”

Chu Vi ngẩn ngơ, nhỏ giọng nói ra: “Cái này a... Ta cũng biết không nhiều, ta chưa xuất sinh, hăn liền đến Bắc Bình, nhiều năm cùng người Mông Cổ tác chiến, gốc ở kinh thành thời điểm cực ít, cho nên cùng ta thân cận, toàn bởi vì hăn cùng ca ca giao tình không tệ.”

“Đây chính là.” Diệp Linh Tô sâu kín thở dài một hơi, “Yến Vương nổi điên, toàn thành đều biết, hăn vì cầu sinh thoát khổ, không sợ ti tiện ô uế, giấu diếm được một đám đối thủ, cái này một phần ẩn nhẫn thiên cổ ít có, diễn trò bản lĩnh khắp thiên hạ con hát cũng so ra kém. Nói thực ra, hăn cùng ta lập hạ khế ước, ta một chữ mà cũng không dám tin tưởng, dưới mắt hăn muốn cầu cạnh ta, qua đạo này nan quan, có trời mới biết hăn có thể hay không hết lòng tuân thủ hứa?”

Chu Vi ngạc nhiên nói: “Nếu người không tin, vì sao ký khế ước?”

“Ta không ký được sao?” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói, ” Yến Vương nhân vật bậc nào? Ta nếu không chịu, hăn tất có lợi hại hơn biện pháp bức ta đi vào khuôn khổ.”

“Người nếu không chịu, ai cũng đừng hòng bức người.” Nhạc Chi Dương thanh âm lạnh băng, “Cùng lắm thì, ta mang người giết ra Yến Vương phủ.”

Chu Vi a một tiếng, sắc mặt trắng bệch, Diệp Linh Tô liếc nàng một cái, nói với Nhạc Chi Dương: “Người khi đó dự định động thủ, đúng hay

không?”

“Làm sao người biết?” Nhạc Chi Dương khẽ nhúu mày.

Diệp Linh Tô nói ra: “Người một bước kia, lừa không được ta, người chỗ đứng chi địa, đã có thể đem ta mang đi, cũng có thể đánh bại Yến Vương. Bất quá... Người dẫn ta đi, công chúa sẽ làm thế nào?”

“Ta...” Nhạc Chi Dương nhìn về phía Chu Vi, nhất thời nghẹn lời.

“Ta không sợ chết.” Diệp Linh Tô nhẹ nhàng phun một ngụm khí, trên mặt bộc lộ ủ rũ, “Cũng không muốn người khác bởi vì ta khổ sở.”

Chu Vi lã chã chực khóc, tiến lên một bước, nắm chặt Diệp Linh Tô đầu ngón tay, run giọng nói ra: “Diệp bang chủ, người ký khế ước, tất cả đều là vì ta?”

Diệp Linh Tô im lặng không đáp, Chu Vi đem mặt thiếp trên tay Diệp Linh Tô. Diệp Linh Tô run rẩy một chút, muốn rút tay về, lại cảm giác không đành lòng, do dự một chút, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của nàng, trên mặt thần sắc khó mà phác hoạ.

Nhạc Chi Dương trầm mặc nhất thời, cười khổ nói: “Diệp cô nương, người thật muốn thủ hẹn?”

“Người nếu không có tin, không biết nhưng.” Diệp Linh Tô khắp lơ đãng nói, ” người nếu là ta, lại nên làm như thế nào?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu: “Người cùng ta khác biệt.”

“Đúng vậy a!” Diệp Linh Tô tự giấu cười một tiếng, “Người nguyên bản liền đang giúp hân!”

“Hân là vì ta.” Chu Vi nói nói, ” ta muốn cứu Tứ ca.”

“Không đúng!” Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, “Ta nhìn ra được, hắc trên miệng không nói, trong lòng có nỗi khổ khác.”

Chu Vi khẽ giật mình, nhìn lại Nhạc Chi Dương, gặp hắc trầm mặt cũng không phủ nhận, chưa phát giác sinh lòng hoảng hốt, chỉ cảm thấy nam tử trước mắt cũng mạch phát lên.

“Nói như vậy...” Nhạc Chi Dương trầm tư một chút, chậm ung dung hỏi nói, ” người không sợ Yến Vương đổi ý.”

“Ta khế ước nơi tay, hắc dám thất tín, ta liền công chư thiên dưới, để trên mặt hắc không ánh sáng. Hừ, vương giả không tín, nhìn hắc như thế nào quản lý thiên hạ.”

“Chỉ sợ người đánh giá thấp hắc.” Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, “Hắc có thể như thế giả ngây giả dại, còn có cái gì làm không được?”

“Ta minh bạch, nhưng hắc vạn nhất thủ tín đâu?” Diệp Linh Tô thở dài, trong mắt lóe lên một tia mê mang, “Đông Đảo cô treo hải ngoại, thật đáng buồn đáng thương, thân là phản nghịch, vĩnh viễn không thành công ngày; Diêm bang đệ tử lén lút, vì ít ỏi lợi nhỏ bí quá hoá liều, một khi thất bại, thân hãm nhà tù, cô nhi tươi sống chết đói, quả phụ biến thành kỹ nữ; Yến Vương như không thủ tín, kết quả không gì hơn cái này, vạn nhất thủ tín, chẳng phải là giải khai hai cái thiên đại tử cục.”

Nhạc Chi Dương nhìn qua Diệp Linh Tô, trong lòng cảm khái hết sức, vốn định Diệp Linh Tô lâu tại Diêm bang, nhiễm tư thương buồn muối thói xấu, sớm đã lẫn lộn tục lưu, trở nên khôn khéo lời đời. Yến Vương lời nói, so như bánh vẽ, nàng luôn mồm không tin, nhưng mà ở sâu trong nội tâm vẫn có một tia huyền tưởng. Nhạc Chi Dương biết rõ không thực tế, nhưng lại không đành lòng thiêu phá, lời đến khóe miệng, sinh sinh nuốt về, chỉ là lắc đầu, trong lòng âm thầm thở dài.

Diệp Linh Tô lại nói: “Nhạc Chi Dương, phía dưới người muốn nghe tốt, Bắc Bình phân đà tại thành nam phía bên phải thuận nhận phường Ất tuất thứ, đà chủ Trần Hanh tuổi già cố chấp, khó đối phó, hẳn là Thổ Trường Lão Cao Kỳ tâm phúc, Đỗ Đậu Dương tri kỷ. Hai người này cùng ta khúc mắc rất sâu, dù có Thanh Đế lệnh bài, bọn hắn cũng chưa chắc chịu mệnh. Huống chi quan phủ, Diêm bang, thề bất lưỡng lập, muốn bọn hắn hiệu trung Yến Vương, cũng phải phí chút tâm tư...”

Diệp Linh Tô thân thể suy yếu, một trận này phí sức phí sức, hơi cảm thấy chống đỡ hết nổi, ra một đầu đổ mồ hôi, thân thể có chút phát run. Nhạc Chi Dương không đành lòng nói: “Diệp cô nương, ta đều biết, người hảo hảo nghỉ ngơi...”

“Không! Ta còn chưa nói xong.” Diệp Linh Tô ngẩng đầu nhìn thẳng, “Diêm bang nhân nghĩa cư dưới, chữ lợi vào đầu, trong bang đệ tử gia nhập Diêm bang, đơn giản kiếm tiền nuôi gia đình, nếu không có lợi ích gút mắc, hết thấy đều là nói suông, nếu muốn thu phục những này tư thương buôn muối, cùng dụ chi lấy nghĩa, không bằng lấy lợi dụ...”

“Đưa tiền?” Nhạc Chi Dương cười nói, “ta không xu dính túi, chẳng lẽ tìm Yến Vương đi đòi?”

Diệp Linh Tô lắc đầu nói: “Dùng Yến Vương tiền, kia phần kế ước liền vô dụng.”

“Chỉ giáo cho?” Chu Vi quái hỏi.

Nhạc Chi Dương nói: “Yến Vương có việc cầu người, mới cùng Diệp bang chủ lập ước, chúng ta muốn cầu cạnh hắn, hắn cũng có thể yêu cầu bội ước, tung không bội ước, cũng sẽ cò kè mặc cả.”

Chu Vi nửa tin nửa ngờ, nàng đối Yến Vương vẫn có kỳ vọng, đánh trong đáy lòng không muốn tin tưởng hắn không chịu được như thế.

Diệp Linh Tô lại nói: “Tập hợp Diêm bang, chỉ cần mấy ngày, người đi phân đà, càng sớm càng tốt.”

Nhạc Chi Dương bất đắc dĩ, đem “Đúc ngọc Hồi Thiên Đan” giao cho Chu Vi, nói rõ cách dùng dùng lượng, lại làm “Ngự khí” chi pháp, vì Diệp Linh Tô điều trị khí huyết, đợi bình yên chìm vào giấc ngủ, mới cáo từ đi ra ngoài.

Chu Vi sau đó cùng ra, ôm eo thân của hắn, đem vùi đầu vào trong ngực, thì thào nói ra: “Vô luận như thế nào, người phải thật tốt trở về.” Nhạc Chi Dương điểm gật đầu một cái, nói ra: “Diệp cô nương tổn thương, đều nhờ người .”

Chu Vi ừ một tiếng, nếu không nói, hai tay ôm tình lang, thật lâu cũng không buông ra.

Hai người ôm nhau tương ôm, đứng thẳng tích thủy dưới mái hiên, bốn phía Hoa Miên trùng ngã, không một tiếng động, không biết qua nhiều ít thời điểm, một trận gió đêm thổi tới, nơi xa dưới mái hiên kỵ binh đóng cửa va chạm, phát ra một chuỗi réo rắt vang lên.

Chu Vi giật mình, buông ra hai tay, hai gò má có chút nóng lên. Nhạc Chi Dương cúi đầu xuống, tại nàng cái trán nhẹ nhàng hôn một cái, quay người nhanh đi mấy bước, nhảy lên mái hiên, chói mắt biến mất. Chu Vi si ngốc ngưỡng vọng bầu trời đêm, không nhúc nhích, mặc cho hàn lộ thấm thấu y phục.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 136 : Chương 136: Lời Hứa Giá Vạn Lượng Vàng (Một)

Chương 136: Lời hứa giá vạn lượng vàng (một)

Nhạc Chi Dương trước đem Trương Tín đưa về Trương phủ, tiếp theo lướt qua nóc nhà, một đường hướng về phía trước, không lâu đi vào thuận nhận phường. Nguyên phần lớn công phá về sau, thay tên Bắc Bình, nhưng trong thành lảng giềng tên chưa biến, vẫn là làm theo nguyên lúc danh hào, thuận nhận phường tại cửa Nam bên trái, đường phố quanh co, phòng xá rậm rạp, nguyên lúc vốn là người Hán tạp cư chỗ, nhập mình về sau, cũng là trong thành dân nghèo chỗ tụ họp, dơ bẩn ô uế, cứt đá chảy ngang, còn ở phía xa, liền có một cổ khó nói lên lời mùi thối.

Nhạc Chi Dương đi trên đường, đếm thầm bảng số phòng, bỗng nhiên trông thấy “Ất tuất” hai chữ, cùng lúc, cảm giác ra có người từ bên cạnh rình mò, xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía một bên vách tường, trên vách có lỗ, trong đó người ánh mắt sáng chợt lóe lên rồi biến mất.

Nhạc Chi Dương cười cười, cũng không vượt tường mà vào, đi ra phía trước, chụp vang vòng cửa.

Két két, cửa mở một tuyến, có người tiếng trầm đặt câu hỏi: “Ai?”

“Tử Diêm Sứ Giả!” Nhạc Chi Dương đáp.

Người kia giữ im lặng, từ trong khe cửa nhìn nửa ngày, bỗng phanh đóng cửa lại. Yên lặng lúc hứa, môn hộ mở rộng, Đỗ Dật Dương, Thuần Vu Anh song song đi ra, trông thấy Nhạc Chi Dương, trên mặt cũng có vẻ

giận dữ, hai người sau lưng, đi theo một cái áo vải nam tử, thân thể thon gầy, cái trán lồi ra, hai mắt lõm, nhưng mà ánh mắt sắc bén, không giận tự uy.

Nhạc Chi Dương dò xét lão giả, nghĩ thầm: “Người này xác nhận Bắc Bình phân đà Trần Hanh .” Lập tức chấp tay cười nói: “Đỗ diêm sứ, Thuần Vu diêm sứ, a, cái này một vị xác nhận Trần Đà chủ .”

Trần Hanh sững sờ, âm thầm buồn bực, chấp tay cười nói: “Nhạc Diêm Sứ hảo nhãn lực.”

Nhạc Chi Dương mím môi một cái, không đợi đám người mời, tự hành bước vào đại môn, chân trái mới nhập, bỗng thu hồi, cười nói: “Sở lão ca, người cùng ta chơi trốn tìm a?”

Đám người không Vô Diện lộ kinh ngạc, yên lặng một lát, phía sau cửa nơi hẻo lánh bên trong truyền ra hừ lạnh một tiếng, Sở Không Sơn dẫn theo Ô Mộc kiếm đi ra, sắc mặt âm đạm, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương nhìn không chuyển mắt.

“Sở lão ca.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” nhìn người điệu bộ này, muốn thừa dịp ta không sẵn sàng, cho ta đến cái một kiếm xuyên tim?”

Sở Không Sơn trầm giọng nói ra: “Làm sao chỉ có người đến?”

“Ta vì sao không thể tới?” Nhạc Chi Dương hơi kinh ngạc.

Sở Không Sơn nói: “Diệp bang chủ hôm đó quay đầu giúp người, kết quả một đi không trở lại, sau đó ta tìm tới Thiết Mộc Lê sào huyết, người không, phòng trống, một tia dấu vết cũng không có lưu lại. Mấy ngày nay, chúng ta tìm lượt Bắc Bình, cũng không có phát hiện người cùng Diệp bang chủ tung tích, bây giờ người một mình xuất hiện, trong đó sợ có mấy phần cổ quái.”

“Cái gì cổ quái?” Nhạc Chi Dương trào phúng cười một tiếng, “Chẳng lẽ lại, người đem ta xem như Thiết Mộc Lê chó săn?”

Sở Không Sơn mặt mỗ phát nhiệt, ngạnh lên cổ, lớn tiếng nói ra: “Diệp bang chủ hạ lạc người có biết hay không?”

Nhạc Chi Dương tả hữu nhìn một cái, hỏi một đặng, trả lời một nẻo: “Cửa chính tra hỏi, cũng là Thiên Hương Sơn Trang quy củ?”

Sở Không Sơn tự giác thất lễ, bất đắc dĩ lui qua một bên. Phân đà chính là nhị tiến đại viện, bên ngoài vì đãi khách đại sảnh, bên trong là sinh hoạt thường ngày chỗ, Nhạc Chi Dương đi vào bên ngoài sảnh, chợt thấy một cái lão giả ngồi ngay ngắn thượng thủ, thấy hãn cũng không đứng dậy, nhẹ gật đầu, khấp lợ đặng nói: “Nhạc Diêm Sử, đã lâu không gặp.”

“Thổ Trường Lão!” Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy giật mình, “Người khi nào đến Bắc Bình?”

Người trên chính là “Thổ Trường Lão” Cao Kỳ, Sùng Minh Đảo về sau, hai người lần đầu gặp mặt. Cao Kỳ cười cười, nói ra: “Nhạc Diêm Sử có thể đến, Cao mỗ liền không thể đến?”

Hãn cây già lên mặt, khẩu khí bất thiện. Nhạc Chi Dương trầm mặc một chút, phối hợp tìm một cái ghế ngồi xuống, đảo mắt nhìn lên, Sở Không Sơn tay cầm kiếm gỗ, vẫn là một mặt hồ nghi, lập tức nói ra: “Sở tiên sinh không cần phải lo lắng, Diệp bang chủ vì Thiết Mộc Lê gây thương tích, bây giờ ngay tại tĩnh dưỡng.”

Sở Không Sơn bán tín bán nghi, Cao Kỳ lại nói: “Việc này khả nghi, như các vị nói, lúc ấy ngoại trừ Thiết Mộc Lê sư đồ, còn có một cái lợi hại hòa thượng, Diệp bang chủ nếu như thụ thương, lại như thế nào đào thoát số đại cao thủ truy kích?”

Diêm bang thủ lĩnh rất tán thành, vô cùng gật đầu, Đỗ Dậu Dương nói ra: “Nhạc Diêm Sử, Diệp bang chủ ở đâu đường thương? Không bằng mang bọn ta cùng một chỗ tiến đến thăm viếng.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Nàng đường thương chi chỗ không phải bình thường, đương thời không tiện thăm viếng?”

“Đến tốt cùng là chỗ nào?” Sở Không Sơn rất cảm giác không kiên nhẫn.

Nhạc Chi Dương nói ra: “Tha thứ khó trả lời.”

Sở Không Sơn nộ khí xông đỉnh, tay đề bảo kiếm, trừng mắt không nói. Nhạc Chi Dương cũng không để ý tới hăn, lấy ra “Thanh Đế lệnh bài”, nói ra: “Diệp bang chủ cho ta lệnh bài, truyền đạt mệnh lệnh của nàng.”

“Nha!” Cao Kỳ nhìn qua lệnh bài, tiểu dung cổ quái, “Cái gì mệnh lệnh?”

Nhạc Chi Dương đi đến trước bàn, mở ra khế ước: “Diệp bang chủ cùng Yến Vương lập ước, triệu tập Bắc Bình phân đà, phụ tá Yến Vương đối kháng triều đình. Yến Vương ngày sau đăng cơ, đem thiên hạ muối ăn chi nửa giao cho Diêm bang quản lý.” Nói triển khai quyển trục, trên giấy bút tích ấn tử đen đỏ giao thoa, hết sức bắt mắt.

Đám người cảm thấy ngoài ý muốn, hai mặt nhìn nhau, Nhạc Chi Dương chỉ vào Diệp Linh Tô kí tên: “Diệp bang chủ chữ viết, các vị chắc hẳn nhận ra.”

“Chỉ tốt ở bề ngoài!” Cao Kỳ quét mắt một vòng khế ước, trên mặt bộc lộ trào phúng, “Chuyện này hoang đường chi cực, đừng nói Yến Vương nổi điên, thần chí không rõ, coi như hăn thật có có thể vì cướp thiên hạ, chỉ bằng vào cái này một tờ khế ước, có thể hưởng hăn lấy lấy vật gì? Chu

Nguyên Chương trở mặt vô tình, giết hết công thần, Yến Vương là con của hắn, lại có thể quá tốt rồi đến nơi đâu?”

“Đúng vậy a!” Trần Hanh nói nói, ” quan phủ, Diêm bang, thề bất lưỡng lập, những năm gần đây, nhiều ít Diêm bang đệ tử chết tại quan phủ trong tay. Mọi người hận không thể ăn thịt hắn, ngủ da, bây giờ Chu gia tự giết lẫn nhau, chính là trời đại hảo sự. Chúng ta ngồi xem kịch không tốt, càng muốn lợi kia một đám vũng nước đục?”

Nhạc Chi Dương dở khóc dở cười, nhớ tới Diệp Linh Tô dặn dò, cười nói: “Cái này một tờ khế ước, nếu không làm được, cùng ta không tổn hao gì, nhưng nếu thực hiện, thì là thật to chuyện tốt. Diệp bang chủ ngờ tới các người không chịu tòng mệnh, để cho ta cáo tri chư vị, phạm là Diêm bang đệ tử, chỉ cần chịu xuất chiến, liền có thể thu hoạch hoàng kim mười lượng, một nửa dự chi, một nửa sau đó trao.”

Mọi người không khỏi động dung, Trần Hanh lắc đầu nói: “Nhạc Diêm Sử nói giỡn a? Ta phân đà đệ tử, chừng hai ngàn, một người mười lượng, chính là hai vạn lượng hoàng kim, như có nhiều như vậy vàng, mọi người còn bán cái gì muối lậu?”

“Nếu có hai vạn lượng hoàng kim...” Nhạc Chi Dương cười nhẹ một tiếng, “Cao trưởng lão, Trần Đà chủ, các người nhưng nguyện triệu tập đệ tử?”

Diêm bang đám người đồng đều cảm giác nghi hoặc, Đỗ Dật Dương nói ra: “Tổng đà tình hình ta biết, đập nồi bán sắt, mấy ngàn lượng bạc còn cầm ra được, về phần hoàng kim vạn lượng, kia là mơ mộng hảo huyền.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Ai nói cái này hoàng kim là tổng đà ?”

Đám người đổi sắc mặt, Cao Kỳ đề thấp tiếng nói: “Xuất tiền chính là Yến Vương?”

Nhạc Chi Dương cười cười không đáp, hắc càm là thần thần bí bí, đám người càn phát ra kết luận hoàng kim xuất từ Yến Vương, đồng đều nghĩ: “Yến Vương kinh doanh Bắc Bình nhiều năm, hai vạn lượng hoàng kim lẽ ra cầm ra được.”

Cao Kỳ tay nâng chén trà, không nói một lời, đem chén bàn lật đi lật lại vuốt ve. Trần Hanh trông mong nhìn qua hắc, Bắc Bình phân đà lệ thuộc “Thổ Diêm”, Cao Kỳ là hắc người lãnh đạo trực tiếp, quyết định quyết sách, còn phải nhìn hắc.

“Tốt!” Cao Kỳ chậm rãi mở miệng, “Người cầm hai vạn lượng hoàng kim, ta vì người triệu tập nhân mã.”

“Trước tiên nói rõ, già yếu tàn tật không muốn.”

“Theo người!” Cao Kỳ gật đầu, “Mười lượng hoàng kim một cái mạng, không tính tiện nghi.”

“Ngày kia buổi trưa!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” thành bắc Thập Lý đình tụ hợp, đến lúc đó không đến, người cái này ‘Thổ Trường Lão’ cũng không cần làm.”

Cao Kỳ nheo lại già mắt, trong khóe mắt lộ ra sáng ngời, đem Nhạc Chi Dương dò xét một phen, chợt cười nói: “Tốt, cũng theo người, bất quá...” Hắc kéo dài tin tức, “Người không bỏ ra nổi hoàng kim, đến lúc đó lại nên làm như thế nào?”

Nhạc Chi Dương hỏi lại: “Người nói như thế nào?”

“Ta nói...” Cao Kỳ cắn răng âm hiểm cười, “Người nếu không có tin, không biết nhưng, không bỏ ra nổi hoàng kim, Diệp bang chủ nên thôi vị nhượng chức.”,

Trên sảnh một đoàn yên tĩnh, chúng thủ lĩnh đều là thần khí cổ quái, Thuần Vu Anh tăng hắng một cái, nói ra: “Cao trưởng lão, thay đổi bang chủ, há lại trò đùa?”

“Nói thế nào nói lên?” Cao Kỳ cười nói, ” Nhạc Diêm Sử không cũng đã nói, triệu tập không tề nhân ngựa, muốn ta đây trưởng lão đổi đi, mọi thứ có qua có lại, không có hoàng kim, bang chủ cũng nên thay người.”

Nhạc Chi Dương không ngờ Cao Kỳ có nước cờ, đành phải nói ra: “Cao trưởng lão, ta thuận miệng nói, ngài bỏ qua cho.”

“Ta cũng không phải thuận miệng nói.” Cao Kỳ thân thể hướng về phía trước, âm trầm nói nói, ” tiến đánh độc vương cốc, ta Diêm bang tổn thất nặng nề, bởi vậy đặc tội Thiết Mộc Lê, nhiều chỗ phân đà bị hủy, tử thương đệ tử không đếm được, truy cứu nguyên nhân, bất quá vì Diệp bang chủ tư tâm. Chuyện này, Diêm bang trên dưới đều rất bất mãn.”

“Không sai!” Đỗ Dật Dương gà mỗ thóc giống như gặt đầu.

“Bản bang đệ tử xách cái đầu phiến muối, từng cái đều không sợ chết, bất quá, chết cũng muốn chết được đủ vốn.” Cao Kỳ cười hắc hắc, “Nhạc Diêm Sử, đổi bang chủ sự tình, không phải ta một tâm tư người, Tam đại trưởng lão, đồ diêm sứ đều có ý nghĩ này. Hoàng kim chỉ là cớ, đã người xách ra, như vậy ta cũng đem lời nói trắng ra. Từ nay về sau, chỉ bằng vào một câu nói suông, nàng Diệp Linh Tô mơ tưởng bản bang đệ tử vì nàng bán mạng, không bỏ ra nổi hoàng kim, nàng liền nên xéo đi.”

Độc vương cốc một chuyện, Nhạc Chi Dương cũng biết Diêm bang quần hùng bất mãn Diệp Linh Tô, nhưng không biết song phương minh tranh ám đấu, giằng co như vậy, nhìn khắp bốn phía, ngoại trừ Sở Không Sơn, Diêm bang thủ lĩnh đều toát ra đồng ý thần khí. Nhạc Chi Dương nghĩ thầm: “Tiến đánh độc vương cốc từ ta mà lên, Diệp cô nương vì thế chịu đủ chỉ trích, ta quyết không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Vừa nghĩ đến đây, hắc gật đầu cười nói: “Tốt, một lời đã định, người triệu tập nhân mã, ta mang đến hoàng kim.” Sau khi nói xong, xoay người rời đi.

Ra phân đà đại môn, Nhạc Chi Dương ngẩng đầu nhìn trời, mây đen lưu chuyển, che đầy trăng sao, gió đêm đập vào mặt sinh lạnh, sần sật đảo qua phố dài, Diệp rụng bay tán loạn, loạn bụi cuồng vũ, hai bên phòng cửa đóng kín, đèn đuốc như có như không, bên trên cũng tốt, hạ cũng được, đều là hoàn toàn điều hui tức sát, chiến tranh chưa tiến đến, sát phạt chi khí sớm đã nhét đầy thiên địa.

Nhạc Chi Dương sinh lòng lãnh ý, co lại co rút lại đầu, dạo bước đi qua phố dài. Đến đầu phố, bỗng nhiên dừng bước, cười nói: “Sở tiên sinh, ra đi!”

Sở Không Sơn vốn cho rằng hành tung ẩn nấp, bỗng nhiên bị hắc gọi ra, trong lòng có chút kinh hãi, hơi chút chần chờ, mới từ nóc nhà đứng lên, thở dài: “Tốt nhĩ lực, Nhạc Lão Đệ tinh tiến đến, thật gọi Sở khổ xấu hổ.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Người đi theo ta, là muốn gặp Diệp bang chủ a?” Sở Không Sơn cười khổ nói: “Làm gì biết rõ còn cố hỏi?”

“Tốt!” Nhạc Chi Dương nhảy lên nóc nhà, “Người đi theo ta!” Thả người bay vọt, Sở Không Sơn thả người đuổi theo, bất ngờ Nhạc Chi Dương bôn tẩu cực nhanh, mấy cái lên xuống, đem hắc bỏ xuống một tiền chi địa. Sở Không Sơn ngay cả vận chân khí, mới đuổi theo, ghé mắt xem xét, Nhạc Chi Dương khí định thần nhàn, rất là tùy ý. Sở Không Sơn âm thầm nghiêm nghị, theo dõi không thể gạt được người trẻ tuổi kia hai lỗ tai, đánh cược khinh công cũng rơi hạ phong, lại nghĩ tới Xung Đại Sư, Diệp Linh Tô, không khỏi suy nghĩ: “Thế hệ trẻ tuổi, coi là thật nhân tài xuất hiện lớp lớp, chỉ sợ tiếp qua mấy năm, chúng ta những lão gia hỏa này lại không có đất dụng võ.” Ý tưởng đến đây, nản chí nhụt chí, sinh ra nhân sinh già nua, mặt trời sắp lặn cảm giác.

Hai người sóng vai phi nhanh, gió xoáy mây trôi, chợt phân chợt hợp, không bao lâu, đã đến Yến Vương trong phủ, khúc chiết bốn tấu nhất thời, hai người thả người nhảy xuống. Sở Không Sơn ngẩng nhìn bốn phía, lòng tràn đầy kinh ngạc, “Chẳng trách người nói không tiện thăm viếng, Yến Vương phủ hoàn toàn chính xác không phải bình thường.”

Nhạc Chi Dương chỉ vào tấm cung: “Nàng liền tại bên trong!”

Sở Không Sơn phóng ra một bước, bỗng chán nản thu hồi, cười khổ nói: “Ta hay là không vào đi.”

“Vì sao?” Nhạc Chi Dương hết sức kỳ quái.

“Nàng hơn phân nửa ngủ.” Sở Không Sơn nhìn một chút trời, “Diệp bang chủ... Nàng chưa từng hứa ta đặt chân hương khuê.”

Nhạc Chi Dương trầm mặc một chút, cười nói: “Người không sợ ta gạt người?”

Sở Không Sơn thở dài một hơi: “Lần này, ta tin người!”

“Tiểu khả trụ sở ngay tại lân cận.” Nhạc Chi Dương cười nói, “tiên sinh như không chê, uống một chén trà xanh như thế nào?”

Sở Không Sơn mỉm cười gật đầu, hai người tới Nhạc Chi Dương chỗ ở sương phòng. Nơi đây tới gần tấm cung, vốn là Từ Phi lo lắng Nhạc Chi Dương, Chu Vi cô nam quả nữ cùng ở một phòng, đặc lệnh nô tỳ vậy nước quét nhà ra tạm dừng chỗ.

Địa phương tuy nhỏ, bày biện rất tinh, hai người tại trước giường vào chỗ. Nhạc Chi Dương bưng tới ấm trà, rót hai chén trà lạnh, cười nói: “Đêm dài trà lạnh, Sở tiên sinh thứ lỗi.”

“Không sao cả!” Sở Không Sơn uống một ngụm trà, “Nơi đây mặc người ra vào, Yến Vương phủ phòng thủ không khỏi thừa thớt.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Xin hỏi Sở tiên sinh cùng nhân vật như ta, trong thiên hạ có thể có mấy cái?”

Sở Không Sơn bấm tay khẽ đếm: “Không ra mười người.”

“Đúng vậy a!” Nhạc Chi Dương cười nói, ” ngoại trừ mười người này, ai có thể đem Yến Vương phủ thủ vệ không coi là gì?”

Sở Không Sơn cười nói: “Không tệ, người trong thiên hạ dân ức vạn, mười người này có thể bỏ qua không tính.”

“Trong vương phủ cũng có cao nhân.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” thật muốn mưu đồ làm loạn, chưa hẳn có thể chiếm tiện nghi.”

Sở Không Sơn trầm mặc thật lâu, thở dài: “Nhạc Chi Dương, người có lẽ coi là, lão phu đi theo Diệp bang chủ, chính là tham luyện sắc đẹp của nàng.”

“Không dám!” Nhạc Chi Dương cười nói, ” tiên sinh gia nhập Diêm bang, ngược lại để người khó hiểu.”

“Sở mỗ háo sắc, thiên hạ đều biết, bất quá cuộc đời lưỡng tình tương duyệt, từ không áp đặt tại người.” Sở Không Sơn nhìn qua nóc nhà, có chút xuất thần, “Nhìn thấy Diệp bang chủ lúc, lão phu xác thực có mấy phần động tâm, có thể trách chính là, thời điểm một dài, những này khinh niệm tất cả đều phai nhạt, trông thấy Diệp bang chủ, tựa như nhìn thấy nữ nhi tôn nữ, gặp nàng biến chuyển từng ngày, liền cảm giác tuổi già an lòng.”

“Ta minh bạch.” Nhạc Chi Dương cười cười, “Mắt thấy thảo trường hoa nở, ta cũng có như thế cảm thụ.”

“Nhạc Công Tử thật sự là người tao nhã.” Sở Không Sơn từ đáy lòng cảm thán, “Diệp bang bên trong tục vật khắp nơi trên đất, hơi tiền huân thiên, không vì Diệp bang chủ, ta một khắc cũng không ở lại được.” Hắn thu hồi tiểu dung, con mắt nhìn thẳng, “Nhạc Chi Dương, có câu nói không biết có nên nói hay không?”

“Tiên sinh mời nói?”

Sở Không Sơn chậm rãi nói ra: “Ta là người từng trải, chiếu ta nhìn, Diệp bang chủ gửi gắm tình cảm võ công cũng tốt, thống lĩnh Diệp bang cũng được, tìm kiếm thăm dò, bận rộn, mục đích chỉ có một cái, đó chính là... Đem người quên.”

Nhạc Chi Dương sững sờ, thu hồi tiểu dung, nhìn qua nước trà trong chén, qua nửa ngày, mới nhẹ giọng nói ra: “Ta hồ thẹn nàng, nhưng cũng không thể tránh được.”

“Đa tình tổng bị vô tình buồn bực.” Sở Không Sơn thất vọng thở dài, “Người không thể thu gom tất cả, vẹn toàn đôi bên a?”

“Diệp cô nương không phải người như vậy.” Nhạc Chi Dương lắc đầu, “Ta cũng không phải.”

Sở Không Sơn nhìn thần sắc hắn, trong lòng biết khuyên cũng vô dụng, không khỏi một trận ảm đạm: “Thôi được, chỉ là nhìn nàng vì tình khổ sở, trong tim ta cũng thấy khó chịu.”

Nhạc Chi Dương thu thập tâm tình, cười nói: “Diệp cô nương được người coi chừng, cũng là nàng lớn lao phúc phận.” Giơ lên chén trà, “Lấy trà thay rượu, kính người một chén.”

Sở Không Sơn bật cười nói: “Ta từ trước đến nay không phải rượu ngon tốt trà không uống, hôm nay uống cái này trà nguội, lại cảm giác rất có tư

vị, đủ thấy vật không tốt xấu, người có tốt xấu, nếu có lương bạn làm bạn, Đến như nước giếng cũng là mỹ vị.”

“Tiên sinh lời nói rất đúng, tiểu tử cũng có đồng cảm.”

Sở Không Sơn lòng mang thư lãnh, đem trong chén tàn trà uống một hơi cạn sạch, chợt lại hỏi: “Nhạc Chi Dương, người thật có vạn lượng hoàng kim?”

“Ta không có!” Nhạc Chi Dương cổ quái cười một tiếng, “Ta biết ai có.”

“Yến Vương?” Sở Không Sơn hỏi.

“Không!” Nhạc Chi Dương khấp lơ dang nói, “Thiệt Mộc Lê cùng Xung Đại Sư.”

Sở Không Sơn lấy làm kinh hãi, thốt ra kêu lên: “Người muốn đoạt thức ăn trước miệng cọp?”

“Thuận đường cho Diệp cô nương báo thù!”

Sở Không Sơn càng phát ra kinh ngạc, lớn cau mày, lắc đầu nói: “Hai người kia quyết không phải dễ cùng, người nhưng có thủ thắng nắm chắc?”

“Không thể đối đầu, vậy liền trí lấy.” Nhạc Chi Dương mỉm cười, “Bất quá, còn cần nhờ Sở tiên sinh.”

Sở Không Sơn cười nói: “Nhưng có chỗ phải, không không nghe theo...” Đang muốn hỏi ngày đó cùng Thiệt Mộc Lê tranh đấu tường tình, Nhạc Chi Dương đặt chén trà xuống, nói ra: “Thời điểm không còn sớm, sau hai ngày muốn làm đại sự, ta thêm thiếp một lát, tiên sinh tự tiện liền tốt.” Thoát giày, ngã đầu liền ngủ.

Sở Không Sơn nhất thời sửng sốt, hăn tự xưng là kỳ nhân, nhưng thanh niên trước mắt làm việc kì lạ, vượt qua ý tưởng. Sở Không Sơn không

những không giận mà còn lấy làm mừng, chưa phát giác Nhạc Chi Dương thất lễ, ngược lại cảm thấy hợp ý, gặp hấn ngủ say, ngay tại chỗ ngồi xuống luyện khí, rất nhanh thần du vật ngoại, trốn vào trống trơn điệu cảnh.

Không biết qua bao lâu, bỗng nhiên linh cơ chấn động, Sở Không Sơn mở hai mắt ra, chợt thấy Nhạc Chi Dương đẩy cửa nhập thất, gặp hấn giật mình, cười nói: “Ta thăm dò qua Diệp bang chủ, nàng thương thể tốt đẹp, lường trước không lâu sau, liền có thể khôi phục như lúc ban đầu.”

Sở Không Sơn á một tiếng, trong lòng vẫn chấn kinh: “Hấn khi nào ra ngoài, ta lại hoàn toàn không biết gì cả?”

“Muốn gặp nàng a?” Nhạc Chi Dương lại hỏi.

Sở Không Sơn nhìn xem ngoài cửa sổ, Nguyệt Lạc Tinh Trầm, ước chừng canh năm, lập tức lắc đầu nói: “Không được!”

Nhạc Chi Dương liếc hấn một cái, dạo bước đi ra ngoài, hai người nhảy lên nóc nhà, một trước một sau, ra vương phủ. Đến tiêu trên lầu chót, Nhạc Chi Dương dừng bước lại, đưa mắt nhìn ra xa, nhưng gặp nhà cửa liên miên, chập trùng như sóng, Hàn Yên thê lương, lẳng lẳng bao phủ thành trì; nghĩ đến mấy ngày sau, chiến hỏa quét sạch thành quách, Yến Vương bại, hết thấy đừng nói, Yến Vương thắng, triều đình đại quân áp cảnh, chỉ sợ từ nay về sau, Bắc Bình thành lại không hôm nay an bình.

“Người nhìn cái gì?” Sở Không Sơn nhin không được hỏi.

“Không có gì?” Nhạc Chi Dương hậm hực nói nói, ” hơi xúc động thôi.” Cũng không tỉ mỉ nói, tiếp tục đi đường.

Bôn tẩu nhất thời, đi vào một gian dân cư, Nhạc Chi Dương tiến lên gõ cửa, lại không người ứng, quay đầu nói ra: “Ta đi một chút liền tới.” Xoay người nhảy lên, biến mất tại tường vây về sau.

Sở Không Sơn không hiểu ra sao, dò xét viện lạc, chỉ cảm thấy bình thường, lúc này Nhạc Chi Dương vượt tường mà ra, nhú mày, buồn bực không vui. Sở Không Sơn hỏi: “Chỗ này ở người nào?”

“Một vị sư bạn.” Nhạc Chi Dương thán nói, ” hắn đã dọn đi rồi.”

“Tìm hắn làm cái gì?”

“Tay hắn mắt thông thiên, nhất định biết Thiết Mộc Lê hạ lạc.”

“Cái gì?” Sở Không Sơn không biết nên khóc hay cười, “Người muốn cướp đoạt Thiết Mộc Lê hoàng kim, lại ngay cả tung tích của hắn cũng không biết?”

“Đúng vậy a!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” nhưng ta đoán hắn còn Bắc Bình.”

“Làm sao mà biết?” Sở Không Sơn rất cảm giác không vui, Nhạc Chi Dương quá mức lỗ mãng, việc này toàn không nắm chắc, cũng cùng Cao Kỳ đánh cược, một khi thua, lại đưa Diệp Linh Tô ở chỗ nào.

“Triều đình giành Yến Vương, phong tước cửu môn, nghiêm phòng xuất nhập. Bắc Bình tường thành ngăn không được Thiết Mộc Lê, nhưng trong tay hắn bảo bối lại mang không đi ra.” Nhạc Chi Dương trừng mắt nhìn, “Vốn có một đầu đường ra, có thể thông hướng ngoài thành, đánh giá hắn không nghĩ tới.”

Sở Không Sơn vẫn cảm giác hồ đồ, hỏi: “Cái gì đường ra?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 137 : Chương 137: Lời Hứa Giá Vạn Lượng Vàng (Hai)

Chương 137: Lời hứa giá vạn lượng vàng (hai)

“Một đầu mật đạo...” Nhạc Chi Dương nói đến chỗ này, nhớ tới cái gì, “Sở tiên sinh, người đối Bắc Bình quen thuộc a?”

“Đến qua vài lần, đại thể biết rõ.”

“Bắc Bình trong thành, nhưng có đánh bạc địa phương?”

“Người tính hỏi đúng người.” Sở Không Sơn nói nói, ” sòng bạc đều tại thành đông, đánh cược nhỏ di tình, ta đã từng chơi đùa mấy lần.”

“Diệu a!” Nhạc Chi Dương vỗ tay cười nói, ” tiên sinh mang ta kiến thức một chút.”

Sở Không Sơn vừa bức mình vừa buồn cười, nói ra: “Người muốn đánh cược bác thắng tiền? Hừ, hai vạn lượng hoàng kim, Bắc Bình thành sòng bạc cộng lại cũng không đáng nhiều như vậy.”

Nhạc Chi Dương cười ha hả, nói ra: “Ta chỉ là nhìn một cái!” Ngẩng đầu nhìn xem xét trời, “Sớm như vậy, sòng bạc có lẽ còn không có mở cửa?”

“Lời gì?” Sở Không Sơn lạnh lùng nói nói, ” cược lên bác đến, hôn thiên hắc địa, không phân sớm tối.”

“Như thế càng tốt hơn, còn xin tiên sinh dẫn đường.”

Sở Không Sơn gặp hãn thần sắc, âm thầm lăm bằm, lại nghĩ thế người cũng không phải ngu xuẩn, sở tác sở vi hoặc có đạo lý. Nghĩ nghĩ, quay người hướng thành đông đi đến.

Tiến vào một nhà sòng bạc, vượt quá Sở Không Sơn dự kiến, Nhạc Chi Dương cũng không đánh bạc, chỉ là hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn nửa ngày, quay người rời khỏi, lại tìm căn thứ hai sòng bạc, cũng là chỉ nhìn không cá cược, ánh mắt chỗ hướng, giống như đang tìm kiếm người nào đó.

Hai người ngừng ngừng đi một chút, đi khắp mấy nhà sòng bạc, Nhạc Chi Dương không thu hoạch được gì, bực lộ thất vọng thần khí.

Rời khỏi một gian sòng bạc, chợt thấy phía trước cửa ngõ, cây gậy trúc lấy ra một cái “Cược” chữ, chiêu bài rách tung toé, pha tạp không chịu nổi. Sở Không Sơn dừng bước lại, nói ra: “Chỗ ấy không đi cũng được.”

“Làm sao?” Nhạc Chi Dương kinh ngạc hỏi.

“Chỗ ấy đánh bạc đều là hạ tam lưu người buôn bán nhỏ, từng cái nghèo rớt mùng tơi, thua không thể thua, thắng không thể thắng, hơi có thân phận dân cờ bạc, đều khinh thường đi chỗ đó pha trộn.”

Nhạc Chi Dương nghe, cười nói: “Đến cũng tới, nhìn xem cũng tốt.” Phối hợp tiến vào sòng bạc, đưa mắt nhìn một cái, so sánh cái khác sòng bạc, hoàn toàn chính xác đơn sơ không ít, chương khí mù mịt, uế thối bức người. Sở Không Sơn làm tính tốt khiết, chưa phát giác bịt lại miệng mũi, một mặt cảm ghét.

Nhạc Chi Dương quét nhìn một vòng, cũng không đoạt được, cần rời khỏi, chợt nghe có người kêu lên: “Báo, báo... Ai, mẹ kiếp, làm sao biến thành đồng chùy...” Nói hạ ý rất ảo não.

Nhạc Chi Dương hai mắt sáng lên, theo tiếng kêu nhìn lại, nhưng gặp một tên hán tử, chột búa trang phục, quần áo tả tơi, thế nhưng là khí vũ ngang tàng, hai mắt như đuốc, trực câu câu nhìn chăm chăm trên bàn xúc xắc.

Nhạc Chi Dương tiến lên một bước, giơ tay lên, cười hì hì tại hán tử vai vồ một cái. Người kia cũng không quay đầu lại, trở tay cầm ra, năm ngón tay như câu, thẳng đến Nhạc Chi Dương cổ tay. Không ngờ Nhạc Chi Dương rút tay về càng nhanh, người kia một trào thất bại, gió lốc quay người, trông thấy Nhạc Chi Dương, ồ lên một tiếng, há hốc miệng.

Sở Không Sơn thấy rõ người trên bộ dáng, cũng là sừng sò, thốt ra mà ra: “Ô Tô Thừa Quang!”

Tô Thừa Quang hừ một tiếng, nắm lên còn thừa đồng tiền, thăm dò tại trong túi, quay người đi ra ngoài. Vui, sở hai người nhìn nhau, bước nhanh đi theo.

Tô Thừa Quang lòng bàn chân sinh phong, đi thẳng đến nghèo ngõ hẻm cuối cùng, tứ phương không người, hai tay chống nạnh, tức giận nói ra: “Nhạc Chi Dương, Sở Không Sơn, các người mẹ nó là theo đuôi sao?”

Sở Không Sơn nhú mày không đáp, Nhạc Chi Dương cười nói: “Ta hỏi người, Thiết Mộc Lê hiện ở nơi nào?”

Tô Thừa Quang nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương, hai mắt Tiểu lưu loạn chuyển, đột nhiên hai tay vồ, cười ha ha, kêu lên: “Hảo tiểu tử, ta liền chờ người hỏi tới. Người chậm chạp không đến, ta còn tưởng là người làm rùa đen rút đầu.”

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên nói: “Nói như vậy, người làm thật biết tung tích của hắc?”

“Ta không biết, Lan Truy biết.” Tô Thừa Quang đứng thẳng một nhún vai, “Hắn truy tung chi thuật thiên hạ vô song, một con ruồi cũng đừng nghĩ trốn qua ánh mắt của hắn.”

“Tướng phiên mang ta cầu kiến Lan tiên sinh.” Nhạc Chi Dương nói.

“Không được!” Tô Thừa Quang lắc đầu thở dài, “Lão đầu tử có lệnh, không cho phép chúng ta trêu chọc Thiết Mộc Lê, để tránh phức tạp, nhiều loạn đại cục.”

Sở Không Sơn động dung nói: “Lương thành chủ cũng tới Trung Nguyên?”

Tô Thừa Quang hai mắt khê đảo: “Ta nói hắn tới rồi sao?”

“Người nói lão đầu tử...” Sở Không Sơn nói còn chưa dứt lời, Tô Thừa Quang xen lời hắn: “Thiên hạ lão đầu tử còn nhiều, sao thấy chính là chúng ta thành chủ?”

Hắn cường từ đoạt lý, Sở Không Sơn lòng tràn đầy không vui, lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Nói đúng, Lương Tư Cầm như đến, Thiết Mộc Lê đã sớm chạy trốn tới ở ngoài ngàn dặm .”

“Không sai.” Tô Thừa Quang vỗ tay cười to, “Hắn dám không trốn, liền đá nát hắn cầu thí cổ.”

Sở Không Sơn lườm hắn một cái, nói ra: “Người cũng có thể cười, đường đường lôi bộ chi chủ, cũng không tìm cái thích cờ bạc phờng, lại cùng một đám cờ bạc chả ra gì còn lêu lổng.”

“Người biết cái gì?” Tô Thừa Quang phất phất tay, “Đánh cược lớn phờng nhiều người phức tạp, quá mức rêu rao, địa phương nhỏ thắng thua không nhiều, đánh bạc niềm vui thú một chút không ít.”

Hai người phẩm vị có kém, lẫn nhau trộn mắt tương hướng, Nhạc Chi Dương cười nói: “Tô Thừa Quang, như thế nào tìm đến Lan Truy?”

“Bao trên người ta.” Tô Thừa Quang một vỗ ngực, “Nhạc Chi Dương, người đến rất đúng lúc, người không phải Tây Thành đệ tử, không nhận lệnh cấm ước thúc. Chúng ta không động được Thiết Mộc Lê, người lại có thể cùng hãn đấu đấu.”

“Người cứ như vậy nghe lời?” Nhạc Chi Dương thuận miệng nói nói, ” ta nhìn người là sợ Thiết Mộc Lê, sợ hãn một chưởng gạt sạch đầu của người.”

“Ta sợ hãn cái rắm.” Tô Thừa Quang bạo khiêu ba thước, “Ta chỉ là sợ lão đầu tử lệnh cấm.”

“Sợ cái gì?” Nhạc Chi Dương cười hì hì nói nói, ” lão đầu tử truy cứu tới, người đều có thể toàn bộ đẩy lên trên người của ta, dù sao ta cũng không phải Tây Thành đệ tử.”

“Ta không chút nghĩ đến?” Tô Thừa Quang vỗ cái ót, vui mừng nhường mày, “Người chờ, ta cho người tìm mấy người trợ giúp.” Hãn sai bước, mặc đường phố qua ngõ hẻm, không bao lâu, đi vào một gian viện lạc bên ngoài, ngồi xanh tường trắng, bách cửa gỗ phiến, chỗ thanh u yên lặng.

Tô Thừa Quang căn dặn hai người chờ ở bên ngoài, mình đẩy cửa vào, qua nửa ngày, dẫn mấy người nối đuôi nhau mà ra: Bạc Lưu, Thạch Xuyên, Chu Liệt, Lan Truy. Nhạc Chi Dương liếc nhìn lại, từng cái nhận ra.

Bốn người tấm lấy gương mặt, không rên một tiếng, xông Nhạc Chi Dương điểm gật đầu một cái, đủ không chĩa xuống đất, trực tiếp hướng về phía trước. Nhạc Chi Dương nghi hoặc ở giữa, Tô Thừa Quang đánh thủ thế, ra hiệu hãn đuổi theo.

Đi nửa ngày, đi vào một gian khách sạn, Chu Liệt móc ra đồng tiền, định ra một gian khách phòng. Đám người tiến vào trong phòng, đóng cửa phòng, Tô Thừa Quang tay đè ngực, thở dài một hơi, cười nói: “Còn tốt, còn tốt, kia mấy tôn đại thần không có phát hiện.”

Nhạc Chi Dương không hiểu ra sao, hỏi: “Ai vậy?”

Bặc Lưu cười hì hì nói ra: “Vạn Thăng, Thu Đào, Mộc Hàm Băng, bọn hãn biết việc này, không phải đem chúng ta giam lại không thể.”

“Đừng nói nữa.” Thạch Xuyên thô âm thanh khí quyển, “Bọn hãn nhất như chuột, liền biết cầm lệnh cấm đè người!”

Vạn Thăng khôn khéo khắc chế, Thu Đào lão luyện thành thục, Mộc Hàm Băng cùng Vạn Thăng Tiêu không rời Mạnh, giao tình nhất soạt, trừ ba người hãn bên ngoài, cái khác năm bộ chi chủ phần lớn không tuân thủ thông thường, thích làm xằng làm bậy, Lương Tư Cầm cảm giác sâu sắc đau đầu, thường khiến Vạn Thăng bọn người tiến hành tiết chế. Đối vào ngày thường, năm người không thể làm gì, đành phải an phận thủ thường, việc này thụ Nhạc Chi Dương giật dây, từng cái chứng nào tật nấy, tập hợp một chỗ chuẩn bị sinh sự.

Chu Liệt tăng hăng một cái, ra hiệu đám người ngồi xuống, nói ra: “Nhạc Chi Dương, ma cờ bạc nói, xảy ra sự tình, từ người một mình gánh chịu, đúng hay không?”

“Đúng a!” Nhạc Chi Dương đứng dậy, bao quanh thở dài, “Có thể được chư vị tương trợ, tiểu tử gì hạnh chi có.”

“Chúng ta không hết vì giúp người.” Bặc Lưu cảm giận bất bình, “Chỉ đồ thừa Thiết Mộc Lê tên kia quá mức ương ngạnh, thực sự để cho người không vừa mắt!”

“Đúng vậy a!” Thạch Xuyên cũng nói, “Thiện hữu thiện báo, ác hữu ác báo, Thiết Mộc Lê làm đủ trò xấu, còn muốn làm phú ông, hưởng thanh phúc, phi, nơi đó có chuyện tốt như vậy?”

“Dễ nói, dễ nói!” Nhạc Chi Dương xoay chuyển ánh mắt, “Lan tiên sinh, Thiết Mộc Lê hiện ở nơi nào.”

Lan Truy trầm mặc nhất thời, lạnh lùng nói ra: “Ta đối với người nói, chính là trái với lệnh cấm.” Đưa tay vào ngực, lấy ra một chồng giấy hoa tiên, hướng dưới mặt đất ném một cái, “Ta vứt bỏ chi vật, người nhặt được về sau xử trí như thế nào, ta nhưng không quản được nhiều như vậy.”

Nhạc Chi Dương âm thầm buồn cười, nhặt lên giấy hoa tiên, triển khai xem xét. Thiết Mộc Lê giấu kín nơi nào, đồng bọn mấy người, bốn phía đường phố tình thế, nhân viên sinh hoạt thường ngày xuất nhập, tất cả đều phác hoạ nhập vi, bàn giao đến nhất thanh nhị sở.

Nhạc Chi Dương xem kỹ thật lâu, đã tính trước, đối lấy địa đồ hệ so sánh mang hoạch, nói ra đoạt bảo phương lược. Đám người nghe, vô cùng kinh ngạc, chỉ cảm thấy ý nghĩ hảo huyền, khó tả thành bại.

Thiết Mộc Lê cùng Xung Đại Sư hôm đó bị kim châm bức lui, không dám cùng truy, trở về bảo khố. Thiết Mộc Lê vốn cũng nghĩ xuống tay với Xung Đại Sư, độc chiếm bảo tàng, làm sao bảo bối quá nhiều, thời cơ gấp gáp, nhu cầu cấp bách nhân thủ vận chuyển trông coi. Xung Đại Sư lại lừa rước rờ hoa sen, từ nói một lòng phục quốc, cũng không thềm để ý bảo tàng, dăm ba câu, càng đem Thiết Mộc Lê thuyết phục.

Hai người triệu tập nhân thủ, ngày đêm vận chuyển bảo tàng, Thiết Mộc Lê vì thế chộp tới không ít dân phu, uy bức lợi dụ, lại tại nửa ngày ở giữa đem bảo khố dời sạch sành sanh. Thiết Mộc Lê làm phòng để lộ bí mật, sau đó giết chết dân phu, vứt bỏ thi địa cung, hẳn cũng phỏng đoán địa cung có khác mật đạo thông hướng chỗ hãn, nhưng sợ Nhạc Chi Dương bọn người

giết trở lại đoạt bảo, không dám xâm nhập tìm tòi nghiên cứu, chỉ muốn mang theo bảo vật trốn được càng xa càng tốt.

Ai nghĩ trời không theo ý người, triều đình tước bỏ thuộc địa, phong tỏa cửa môn, nghiêm phòng xuất nhập. Sắt, xông hai người không dám bí quá hoá liều, đành phải lưu ở trong thành, tìm một gian yên lặng trạch viện, tạm thời cất giữ tài bảo, chỉ mong phong thanh quá khứ, lại tìm cách đem bảo vật vận ra Bắc Bình.

Bảo vật ở bên, người liên can lo được lo mất, thần hồn nát thần tính, cả ngày giữ vững trạch viện, cơ hồ một tắc cũng không rời. Dù cho dạng này, Thiết Mộc Lê vẫn không yên lòng, tìm đến hơn mười cỗ xe ngựa, đem bảo vật thả trên xe, vừa có gió thổi cỏ lay, tùy thời chuyển vận đến cái khác sào huyệt.

Dù chưa trở mặt, Thiết Mộc Lê đối Xung Đại Sư nghi kỵ rất sâu, không Hứa hòa thượng đi ra trạch viện. Xung Đại Sư cũng vui vẻ đến thanh nhàn, tham thiền nhập định, đuổi thời gian, mắt thấy Thiết Mộc Lê cả ngày canh giữ ở trước xe, thời khắc kiểm tra tài bảo, trong lòng âm thầm tiếc hận: Đại Quốc sư thành thần giữ của, đến cùng không phóng khoáng, đảm đương không nổi khôi phục Đại Nguyên trách nhiệm.

Ngày hôm đó sắc trời hắc tận, Thiết Mộc Lê canh giữ ở một chiếc xe ngựa trước, lấy ra phi Thúy Ngọc bàn, cầm trong tay đèn đuốc, vuốt ve thưởng thức, khay ngọc quang mang chiếu rọi, chiếu lên râu tóc đều lục. Hãn yêu thích không buông tay, may mắn ngày đó nhanh tay, đuổi tại đụng bích trước bắt lấy này bàn, hồi tưởng lúc ấy mạo hiểm, vẫn cảm giác có chút nghĩ mà sợ.

“Thiết Mộc Lê!” Một tiếng kêu dài xa xa truyền đến, cứng cáp hữu lực, thể như lão Long trường ngâm.

Thiết Mộc Lê lấy làm kinh hãi, vội vàng đem khay ngọc nhét vào bảo rương, thả người nhảy ra phòng ngoài, giương mắt nhìn lên, đầu tường đứng thẳng một người, trường bào tiêu sái, cầm trong tay kiếm gỗ, râu tóc ngêngh phong phi dương, phiêu dật giống như tiên nhân.

“Sở Không Sơn!” Thiết Mộc Lê trong lòng kinh nghi, không biết đôi này đầu như thế nào tìm đến, đưa mắt nhìn bốn phía, cũng không trông thấy người khác, cảm thấy hơi định, cười lạnh nói, ” người tới làm gì?”

Sở Không Sơn nghiêm nghị nói ra: “Diệp bang chủ ở đâu?”

Thiết Mộc Lê khẽ giật mình, suy nghĩ: “Sở Không Sơn hướng ta muốn người, đủ thấy họ Diệp cô nàng không có trở về Diêm bang. Nàng ngày đó thụ ta một chưởng, lại bị đánh Xung Đại Sư một quyền, tổn thương càng thêm tổn thương, Đại La Kim Tiên cũng cứu không được.” Trong miệng lại cười nói: “Ta làm sao biết. Nàng không phải nhà người bang chủ a?”

Sở Không Sơn bi phần nói: “Bang chủ một đi không trở lại, hơn phân nửa bị độc thủ của người, người có gan đi lên, cùng ta liều cái chết sống.”

Thiết Mộc Lê sinh lòng hồ nghi, chợt thấy Xung Đại Sư cùng Na Khâm mấy người cũng ứng thanh đuổi ra, quát lớn: “Giữ vững xe ngựa, coi chừng điệu hổ ly sơn!”

Đám người chần chờ một chút, nhao nhao rúc về phía sau, rút ra binh khí, canh giữ ở xe ngựa trước đó.

Sở Không Sơn võ công, so Thiết Mộc Lê không đủ, so Xung Đại Sư có thừa. Thiết Mộc Lê tự nghĩ muốn thắng người này, không phải tự thân xuất mã không thể, hoặc là mặc kệ rời đi, tất nhiên tiết lộ hành tích.

Thiết Mộc Lê hạ quyết tâm, thả người nhảy lên, hướng về Sở Không Sơn bên trái đầu tường. Ô quang tóe tránh, Sở Không Sơn một kiếm đâm ra, kiếm khí phá không, tiếng như gió thu. Thiết Mộc Lê thân thể huyền

không, dò xét kiếm đến, duỗi ra ngón giữa và ngón trỏ, điểm hướng Ô Mộc thân kiếm, chỉ lực hư hư thật thật, Sở Không Sơn rõ ràng nhìn hẵn chỉ đến, lại cũng vô pháp tránh đi.

Soạt, chỉ tay điểm vào, kiếm gõ hơi trầm xuống, Sở Không Sơn kiếm thế bị ngăn trở, Thiết Mộc Lê lại mượn lực bắn lên, thân như cốt ửng, một cái xoay quanh, bỗng rơi xuống Sở Không Sơn sau lưng, hai chân chưa an tâm địa, tay phải xoát vung ra, cắt về phía Sở Không Sơn lưng.

Cái này hai lần là “Nghịch thiên thần chưởng” tinh diệu sát chiêu, khắp nơi mượn lực, lảng không di hình, nhìn như phía trước, bỗng nhiên ở phía sau, cho đối thủ một kích trí mạng. Thiết Mộc Lê một lòng diệt khẩu, hoàn toàn không có giữ lại, mắt thấy đánh trúng, không ngờ Sở Không Sơn dưới chân lảo đảo, so như say rượu, cũng không quay đầu lại hướng về phía trước gấp nhảy lên, rải rác mấy bước, Thiết Mộc Lê chưởng lực đã thất bại. Sở Không Sơn này một tiếng, chân trái chĩa xuống đất, xoay người xuất kiếm, thế như phồn hoa loạn gấm, phô thiên cái địa mà tới.

Thiết Mộc Lê huy chưởng ứng đối, bất đắc dĩ kiếm chiêu mãnh liệt, xoát xoát xoát đem hẵn bức lùi lại mấy bước. Hẳn ổn định trận cước, hăng hái phản kích, liên tiếp ba chưởng, lật về thế yếu, lại đem Sở Không Sơn bức về nguyên địa.

Hai người tiến tiến thối lui, phá giải hơn hai mươi chiêu, Thiết Mộc Lê mặc dù chiếm thượng phong, tốc chiến tốc thắng lại thành bọt nước. Xung Đại Sư tiến tới một bước, hai mắt nhìn chăm chăm đầu tường bóng người, tìm kiếm sơ hở, nóng lòng lẫn tới.

Sở Không Sơn chợt gọi: “con lừa ngốc nghĩ chiếm tiện nghi? Thiết Mộc Lê, chúng ta chuyển sang nơi khác độ sức.” Không nói lời gì, giả thoáng một chiêu, chân phát liền chạy.

Thiết Mộc Lê vừa sợ vừa tức, lại không thể không truy, trong lòng nhớ nhung tài bảo, trong miệng kêu lên: “Hòa thượng, giám sát chặt chẽ xe ngựa...” Tiếng nói chuyện bên trong, hai người thế đi quá gấp, mấy cái lên xuống, song song biến mất.

Xung Đại Sư giáo hoạt cơ cảnh, xa không phải Thiết Mộc Lê có thể so sánh, Sở Không Sơn vừa hiện thân, hắc liên cảm giác có trá, dẫn đi Thiết Mộc Lê, rõ ràng chính là điệu hổ ly sơn, làm sao làm phòng để lộ bí mật, Thiết Mộc Lê không thể không đi.

Trong lúc suy tư, chợt nghe một trận khét lẹt, quay đầu nhìn lại, hậu viện dâng lên một cổ khói đen. Kia lửa đốt đến cổ quái, hơi khói cùng một chỗ, lập tức liệt diễm bay vút lên.

“Có người phóng hỏa.” Xung Đại Sư suy nghĩ lóe lên, phi thân đuổi tới, hơn phân nửa gian sương phòng đã cháy hừng hực.

Yến Nhiên Sơn đệ tử nháo thành nhất đoàn, thu xếp cứu hỏa, ai nghĩ vừa mới đem tới thùng nước, trong nhà lại nhiều mấy cái ngọn lửa, thiêu đốt cực nhanh, giống như màu đỏ sóng lớn quét sạch chảy xiết.

Xung Đại Sư cảm thấy nghi ngờ, đưa mắt nhìn quanh, đột nhiên phát hiện, hỏa diễm chỗ sâu giống như có một bóng người, nhưng là thần thánh phương nào, có thể tại trong lửa ẩn thân? Hắc đoạt thân mà lên, bóng người chợt lại biến mất, hỏa diễm đập vào mặt, nóng rực không chịu nổi, đem hắc bức lui.

Chợt nghe Na Khâm dùng Mông Cổ ngữ hét lớn: “Đánh xe, đi mau...” Yến Nhiên Sơn đệ tử nhao nhao nhảy lên xe ngựa, phá tan đại môn, xông ra trạch viện.

Xung Đại Sư biết rõ cổ quái, nhưng lại không cách nào có thể nghĩ, gặp phải Na Khâm, kêu lên: “Có địch nhân! Xe ngựa tập hợp một chỗ, không cần tách rời.”

Na Khâm gật đầu, quay đầu kêu lên: “Dương Hận, người dẫn đầu, ta đoạn hậu!”

Kia, Dương nhị người các giá một chiếc xe ngựa. Dương Hận nghe lệnh, giục ngựa tiến lên, suất lĩnh đội xe, Na Khâm rơi ở phía sau, giám sát chặt chẽ người xe số lượng; Xung Đại Sư cư bên trong du tẩu, để phòng có người tập kích, chặn ngang tách ra đội xe.

Một trận này thế diễn luyện nhiều lần, giờ phút này có phần gấp hiệu quả. Liệt hỏa trong khói dày đặc, xe ngựa tập hợp một chỗ, uốn lượn như rắn, bơi ra lửa trạch, Diệp vào phố dài.

Thiết Mộc Lê thỏ khôn có ba hang, làm phòng biến cố, tại Bắc Bình thành bắc mua xuống ba gian trạch viện, cách xa nhau bất quá năm dặm, một gian tòa nhà xảy ra chuyện, liền có thể chuyển vận đến mặt khác một gian. Lúc này bánh xe cuồn cuộn, tận hướng căn thứ hai trạch viện xuất phát, mặc dù thanh thế to lớn, cũng may đêm dài người tán, đường phố cù trống trải, tiến lên ở giữa cũng không trở ngại.

Hành sử một dặm có thừa, phía trước kêu la vang lên, rồi bởi xông ra một đội quan binh, số lượng không dưới trăm người, nâng đao múa thương, khí diễm phách lối, trông thấy xe ngựa, soạt một chút xông tới. Dẫn đầu giáo quan trừng mắt lên, nghiêm nghị quát: “Dừng lại!”

Xung Đại Sư thầm kêu xúi quẩy, tiến lên cười làm lành: “Quan gia, có gì muốn làm?”

“Bớt nói nhảm!” Giáo quan một mặt nôn nóng, “Tổng binh phu nhân ném đi châu báu, chúng ta một đường đuổi theo đạo tặc, đến chỗ này, đột nhiên mất tung ảnh.”

Xung Đại Sư trong lòng biết không ổn, vội nói: “Hiếu lắm, hiếu lắm, đây đều là tây sơn ngọc tuyến chùa hoá duyên tới lương thảo, cùng đạo tặc cái gì hoàn toàn không có liên quan.”

Giáo quan nửa tin nửa ngờ, bên người một cái người cao gầy mà binh sĩ xích lại gần hẳn bên tai, thấp giọng nói: “Đại nhân, kia đạo tặc cũng là áo trắng.”

“Đúng a!” Giáo quan dò xét Xung Đại Sư, “Bất quá tên kia tóc rất dài, không phải đầu trọc.”

“Cái này còn không dễ dàng?” Kia tiểu tốt nói nói, ” tóc lại dài, dùng đao quét qua, không phải liền là đầu trọc sao.”

Xung Đại Sư nhìn kia tiểu tốt có chút quen mắt, đang muốn chỗ nào gặp qua, chợt nghe giáo quan hét lớn một tiếng: “Dem hòa thượng áo trắng này bắt lại, lục soát cho ta những này xe ngựa.”

Quan binh ừa lên. Trên xe chở đầy trân bảo, Xung Đại Sư há lại cho lục soát, biết rõ là cái cái bẫy, cũng chỉ có cứng rắn ngẩng đầu lên da, hai tay chấn động, gần thân binh sĩ ném ra ngoài hơn một trượng, đi theo một quyền vung ra, tướng tá quan đánh bất tỉnh trên mặt đất.

Bắc Bình tiếp giáp Mạc Bắc, nhiều năm cùng Mông Cổ giao chiến, trong thành quan binh phần lớn quen trải qua sa trường, không phải thái bình gà chó, mắt thấy địch nhân dũng mãnh, thủ lĩnh hôn mê, lại cũng khác biệt không sợ hãi, đỉnh thương vung đao, nhao nhao đập ra, càng có người thối lên cái còi, còi huyết sắc nhọn, xa xa đưa ra.

Xung Đại Sư quyền đả tứ phương, trước người quan binh đổ một mảnh; Trúc Nhân Phong, Na Khâm cũng nhảy xuống xe ngựa trợ trận, Trúc Nhân Phong song chưởng loạn trảm, chưởng duyên chỗ qua, chúng quan binh gân cốt cắt đứt; Na Khâm thân như bay ửng, lướt qua đám người đỉnh đầu, bắt lấy một cái đầu, tiện tay vặn một cái, răng rắc, liền đem cổ bẻ gãy.

Chọc cái này ba tên sát tinh, chúng quan binh gặp vận rủi lớn, một lát tử thương hơn phân nửa, còn lại mất đi đầu chí, quay người muốn chạy trốn, chợt nghe đầu phố tiếng người ồn ào, số đội binh lính tuần tra nghe thấy còi

huýt, chém giết tới. Viện quân đến, chúng quan binh dũng khí đại tráng, tập kết thành đàn, quay đầu chém giết.

Xung Đại Sư bọn người âm thầm kêu khổ, thế nhưng là xe ngựa ở bên, đào thoát không cửa, chỉ có phần trên thân trước, cực lực ngăn cản, Xung Đại Sư vừa đánh vừa gọi: “Dương Hận, chúng ta đoạn hậu, người dẫn người đi trước.”

Dương Hận giật giây cương một cái, đang muốn giục ngựa, chợt thấy sát khí mãnh liệt, dưới xe bóng đen lắc lư, chui ra một người tới.

Dương Hận thân là thích khách, cơ cảnh tuyệt luân, không chút nghĩ ngợi, xoay người một cước hướng phía dưới đá ra. Người tới không tránh không né, huy chương cách ở, Dương Hận đá trúng đối phương bàn tay, một cỗ kinh lực rót vào mu bàn chân, nửa người vừa đau lại nha, cơ hồ mất đi tri giác. Người tới chỉ nhoáng một cái, bàn tay lật ra, càng đem hãn đù cái cổ bắt được.

Dương Hận kinh hãi muốn điên, vèo rút ra chủ thủ, lam quang tóe tránh, nhắc tay muốn đâm, thành linh hậu tâm kịch liệt đau nhức, chân khí loạn thoan, nhất thời kinh lực hoàn toàn biến mất, chủ thủ tuột tay rơi xuống. Một cái tay từ sau đuổi đến, vững vàng tiếp được chủ thủ, Dương Hận quay đầu nhìn lại, chỉ gặp một cái tuổi trẻ quan binh hướng hãn mỉm cười, cẩn thận nhìn lên, hãn thốt ra mà ra: “Vui...” Nói còn chưa dứt lời, cái ót chịu một kích, Dương Hận hai mắt biến thành màu đen, ngất đi.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 138 : Chương 138: Lời Hứa Giá Vạn Lượng Vàng (Ba)

Chương 138: Lời hứa giá vạn lượng vàng (ba)

Người tới chính là Nhạc Chi Dương, hăn giả mạo tiểu tốt, châm ngòi giáo quan, làm cho Xung Đại Sư cùng quan binh chém giết, bản thân thừa dịp loạn chạy tới Dương Hận bên người, cùng chui vào gầm xe Tô Thừa Quang trên dưới giáp công, lạng lẹ không có sinh tức chế phục Dương Hận.

Lúc này loạn tung tung phèo, tiếng giết rung trời, hậu phương lái xe người vui đầu lái xe, căn bản không có phát hiện dị dạng. Nhạc Chi Dương đưa tay đem Tô Thừa Quang túm lên xe ngựa, giật giây cương một cái, phóng ngựa thẳng trước, quẹo vào một đầu lối rẽ, phía sau xe ngựa học theo, theo thật sát ở phía sau.

Xung Đại Sư càng đấu càng cảm giác không đúng, quan binh liên tục không ngừng, đánh bại một mảnh, lại tới một đám. Bắc Bình thành binh mã mấy vạn, tiếp tục như thế, dù có bá vương chi dũng, cũng phải tươi sống một chết. Thế nhưng là bây giờ đâm lao phải theo lao, một khi nhượng bộ, quan binh truy lên xe ngựa, trân bảo nhất định khó đảm bảo, kế sách duy nhất, chỉ có hết sức cuốn lấy quan binh, để cho xe ngựa rời xa nơi đây. Nghĩ được như vậy, Xung Đại Sư đoạt dưới một cây trường mâu, quét lật mấy quan binh, hướng về phía trước đẩy, lại đem một đội nhân mã lật tung. Hai người khác được Linh cảm, cũng nhao nhao đoạt lấy thương mâu, quét ngang tung đẩy, liều mạng ngăn lại đường đi, không để quan binh tiến lên.

Chém giết say sưa, chợt nghe một tiếng rít lên, Thiết Mộc Lê từ trên trời giáng xuống, xoát xoát hai chưởng, suối máu xông lên, hai cái đầu người

lăn xuống, không đầu quan binh phù phù hai tiếng, tuần tự ngã nhào xuống đất.

“Sư phụ!” Na Khâm kinh hãi gọi.

Thiết Mộc Lê sắc mặt tái xanh, húc đầu quát: “Xe ngựa đâu?”

“Dương Hận...” Na Khâm quay đầu nhìn lại, đường phố trống trơn, chỗ nào còn có đội xe cái bóng. Na Khâm sinh lòng chẳng lành, ấp úng nói không ra lời.

Thiết Mộc Lê thấy không ổn, nhảy vào đám người, bắt lấy hai cái quan binh, gió lốc vung mạnh chuyển, quét lật vô số, hù đến chúng quan binh liên tục lùi về phía sau. Thiết Mộc Lê hét lớn một tiếng, đưa trong tay hai người dùng sức ném ra, rơi vào quan binh trong trận, phần phật áp đảo một đám, từng cái gân cốt bẻ gãy, nằm trên mặt đất kêu rên không dậy nổi.

“Đi!” Thiết Mộc Lê đưa tay vỗ, quay người nhảy lên mái hiên, ba người khác cũng nhao nhao đuổi theo. Quan binh vì Thiết Mộc Lê thần uy sở đoạt, chỉ ở phía dưới đánh trống reo hò, không dám lên phòng đuổi theo.

Thiết Mộc Lê đem người chạy đoạn đường, ven đường quan sát, nhưng không thấy xe ngựa. Hắn một trái tim càng ngày càng lạnh, bỗng nhiên quay đầu, nắm chặt Na Khâm cổ áo, nghiêm nghị nói: “Đội xe đến cùng đi chỗ nào?”

Na Khâm sắc mặt trắng bệch, ngón tay phía trước, run rẩy nói: “Liền, chính là bên kia...”

“Xe đâu?” Thiết Mộc Lê hung dữ liếc nhìn đám người, “Xe đâu của ta?”

Xung Đại Sư trầm ngâm một chút, nói ra: “Quốc sư an tâm chớ vội, Sở Không Sơn ở đâu?”

Thiết Mộc Lê nguyệt hấn một cái, hai mắt vẫn vận tia máu, hoàn toàn giống một đầu sói đói, giọng căm hận nói: “Kia lão hoạt đầu chui tới chui lui, không cùng ta chính diện giao phong, ta đuổi theo ra thật xa, quay đầu phát hiện trạch viện bốc cháy, co cẳng chạy về, không muốn Sở Không Sơn phản quá mức lại đem ta cuốn lấy. Ta vô tâm ẩu đả, phí hết một phen công phu mới đưa hấn thoát khỏi, kết quả... Vẫn là chậm một bước.” Hấn đưa mắt nhìn ra xa, hết sức cháy bỏng, bốn người đứng thẳng địa phương đã là trong thành chỗ cao, bát phương đường đi nhìn một cái không sót gì. Dân cư đèn đuốc tinh tinh, yếu ớt muốn diệt, nơi xa phố dài hẻm nhỏ bó đuốc Chúc Thiên, ánh đèn như biển, vô số tuần tra quan binh, không có đầu con ruồi giống như loạn thoan.

“Như thấy quý!” Trúc Nhân Phong lẩm bẩm, “Nhiều như vậy xe, nhiều người như vậy, nói không có liền không có, một chút tung tích cũng không có.”

“Này mà không thể ở lâu.” Xung Đại Sư nói nói, ” việc cấp bách là tìm tới Sở Không Sơn, hấn là điều hổ ly sơn mỗi nhử, cùng bắt cóc đội xe người là một đám, tìm được hấn, liền biết trân bảo hạ lạc.”

“Nói bậy!” Na Khâm đỏ mặt gân trướng, “Lái xe đều là ta Yến Nhiên Sơn hảo thủ, chỗ nào sẽ bị người tùy tiện bắt cóc?”

“Cường trung tự hữu cường trung thủ...” Xung Đại Sư nói còn chưa dứt lời, Thiết Mộc Lê chân trái dừng lại, rầm rầm, chấn vỡ sổ thốt mái nhà, đi theo ngựa mặt lên trời thét dài, tiếng như Thương Lang kêu rên, trên bầu trời Bắc Bình vang vọng thật lâu.

Nhạc Chi Dương nghe thấy tiếng gào, nhin không được quay đầu nhìn ra xa. Tô Thừa Quang ngồi ở một bên, giơ lên hồ lô lớn uống một ngụm, vừa lòng thỏa ý, cười ha ha: “Thiết Mộc Lê kia lão cầu nhanh giận điên lên! Thống khoái, ha ha, thống khoái, lão tử sống nửa đời người, lần đầu thống khoái như vậy.”

“Xuyt!” Lan Truy giơ ngón trỏ lên, nhúu mày nói nói, ” nhỏ giọng một chút, coi chừng đem chó dẫn tới.”

“Đồ hèn nhát!” Thạch Xuyên thô âm thanh khí quyền nói, ” sợ cái chim này, Thiết Mộc Lê tới, ta cũng một bàn tay chụp chết hần.”

“Hồ xuy đại khí!” Bạc Lưu âm dương quái khí nói, ” mới vừa rồi không phải ta, người chuẩn muốn biến thành Độc Nhân Long.”

Thạch Xuyên hừ một tiếng, kiểm tra khoe mắt vết thương, nhìn hằm hằm trên mặt đất một bộ thi thể. Tên này Yến Nhiên Sơn đệ tử sắp chết một kích, suýt nữa chọc mù Thạch Xuyên con mắt, may mà Bạc Lưu tay mắt lanh lẹ, từ bên cạnh một quyền, đánh gãy tâm mạch của hần.

Chợt nghe Chu Liệt thở dài một hơi, nói ra: “Lần này, cùng Yến Nhiên Sơn cừu oán nhưng kết sâu .”

“Sợ cái gì?” Bạc Lưu chẳng hề để ý, cười hì hì nói nói, ” sắt lão cầu lại không biết chúng ta đâm tay!”

“Lời tuy như thế.” Chu Liệt nói nói, ” những tù binh này xử trí như thế nào?”

Nhạc Chi Dương lấy lại tinh thần, vòng mắt tứ phương, xe ngựa ngổ ngang lộn xộn, đậu đầy một gian đại viện, trên xe dưới mặt đất, nằm hơn mười bộ thi thể, đều là Yến Nhiên Sơn đệ tử. Lúc trước lái vào trong viện, Thạch Xuyên quan bế đại môn, đánh xe đệ tử phát hiện trúng phục kích, phấn khởi phản kháng. Làm sao thủ lĩnh không tại, đối phương bảy người đều là nhất đẳng cao thủ, ý tại tốc chiến tốc thắng, riêng phần mình ra tay ác độc ra hết, một nén nhang công phu quyết ra thắng bại: Yến Nhiên Sơn một đám chết hơn phân nửa, còn sống cũng bị trọng thương, hơn hai mươi người không có đi thoát một cái.

Nhạc Chi Dương không thị sát lục, nhìn qua người bị thương hơi cảm thấy do dự. Sở Không Sơn liếc hắt một cái, sải bước đi đến Dương Hận trước mặt, duệ âm thanh nói ra: “Dương Hận, người còn nhớ rõ Xà phu nhân a?”

Dương Hận trối gô, trong miệng lấp ma hạch, nghe thấy lời này, miệng không thể nói, trong mắt lộ ra một cỗ cuồng nộ.

“Giết người thì đền mạng, người giết Bạch Lộ, trời có mắt rồi, cuối cùng bảo người rơi vào trong tay ta.” Sở Không Sơn cổ tay rung lên, Ô Mộc kiếm đâm nhập Dương Hận cổ họng, sau đó nhổ sải xuất hiện đến, một kiếm một cái, đem thụ thương đệ tử đều đâm chết.

Nhạc Chi Dương thấy không đành lòng, kêu lên: “Sở tiên sinh...”

Sở Không Sơn không nói một lời, đâm chết người cuối cùng, mới lau đi trên thân kiếm vết máu, quay đầu nói ra: “Khoan dung không hạ thủ, ra tay bất dung tình. Lưu lại những người này, sẽ chỉ tiết lộ trên bảo hạ lạc, lại nói, Thiết Mộc Lê ngự đồ không nghiêm, làm đủ trò xấu, những người này đi theo hắt, chuyện thương thiên hại lý không biết làm phạm kỷ, hết thầy giết sạch, cũng không nỡ cái oan uổng.”

“Nói rất đúng!” Lan Truy gật đầu nói, ” nói đến lạm sát kẻ vô tội, trên mặt đất những người này toàn đều có phần. Ngày đó từ địa cung lấy ra trên bảo, Thiết Mộc Lê phái đệ tử bắt không ít bách tính, sau đó giết sạch, vứt bỏ thi địa cung bên trong. Ta ở bên ngoài nhìn trộm, mới đầu không biết tường tình, sau đó phát hiện chân tướng, khi chân khí đầy ngực thân, nếu không phải trở ngại nghiêm lệnh, đã sớm cùng bọn hắt liều cái chết sống.”

“Ác hữu ác báo!” Tô Thừa Quang vỗ tay tán nói, ” Sở tiên sinh gọn gàng mà linh hoạt, bội phục, bội phục!”

Nhạc Chi Dương lấy lại tinh thần, thở dài: “Tuy là ác nhân, cũng có phụ mẫu vợ con, đến mà không trở về, thân nhân nhất định khổ sở.”

“Người trong thiên hạ như đều nghĩ như vậy, trên đời này cũng không có thiện ác phân tranh.” Sở Không Sơn ý vị thâm trường nhìn Nhạc Chi Dương một chút, “Thế nhưng là tranh đấu giết chóc, lại làm sao lắng lại qua?”

“Sở tiên sinh nói đúng lắm.” Nhạc Chi Dương hứng thú tiêu điều, “Ta cũng bất quá biểu lộ cảm xúc.”

“Hôm nay giết người phóng hỏa đều làm.” Chu Liệt cười khổ, “Lão đầu tử biết, chỉ sợ cực kì không ổn.”

“Người không nói, ta không nói...” Tô Thừa Quang cười hì hì ôm lấy bờ vai của hắn, “Mọi người không nói, hắn làm sao biết?”

Chu Liệt chỉ là lắc đầu, ngóng về nơi xa xăm khói đặc, trong lòng có phần không được tự nhiên. Kia lửa là hắc chổ tung, thiêu đốt cực nhanh, thế nhưng dập tắt quá nhanh, thời gian mặc dù ngắn, kinh hãi địch nhân dư xài; trộm cắp Tổng binh phủ châu báu chính là Lan Truy, hắc cố ý bại lộ bộ dạng, dẫn tới quan binh, một mặt ngăn trở Xung Đại Sư bọn người, một mặt khiến cho đội xe thay đổi tuyến đường; sau đó Nhạc Chi Dương, Tô Thừa Quang trên dưới giáp công, chế phục Dương Hận, đem đội xe dẫn vào nơi đây, một mẻ hốt gọn; ở trong đó biến số rất nhiều, thời cơ khó mà nắm chắc, cuối cùng thế mà thành công, mọi người không khỏi bội phục Nhạc Chi Dương tính kế.

Nhạc Chi Dương sau khi ổn định tâm thần, sai khiến đám người vùi lấp thi thể, giấu ngựa, kiểm tra trong rừng trên bảo. Sáu người khác kiến thức rộng rãi, trông thấy trên bảo, vẫn là hoa mắt thần trí; Sở Không Sơn cuộc đời hào phú, xem kim châu như cặn bã, trông thấy kim mã, ngọc phật, cũng là ghen hòng nhìn trên trời, nhất thời nói không ra lời.

Trong rừng kim khối đa số Xích Kim, một khối một cân, một chút điểm số, chừng năm vạn lượng có thừa. Nhạc Chi Dương lấy ra hai vạn

lượng, tự rước một vạn, một cái khác vạn giao cho Tô Thừa Quang, nói ra: “Cái này người thay ta cất kỹ, trong vòng hai ngày, ta muốn lấy dùng.”

“Yên tâm!” Tô Thừa Quang cười hì hì một vỗ ngực, “Bao trên người ta...”

Chợt nghe hừ lạnh một tiếng, có người lạnh giọng nói ra: “Ma bài bạc quán sổ sách, tựa như hổ đói chần cừ. Nhạc Chi Dương, người thật sự là thông minh một thế, hồ đồ nhất thời.”

Đám người ứng thanh chấn kinh, vô cùng nhảy ra, chú mục tứ phương, chợt thấy trên đầu tường đứng thẳng ba đạo nhân ảnh, cùng nhau nhảy xuống, đi lên phía trước. Bặc Lưu nhận ra người, nghẹn ngào kêu lên: “Vạn sư huynh, mộc sư huynh, Thu sư tỷ, các người sao lại tới đây?”

Vạn Thăng lạnh hừ một tiếng, nghiêm mặt nói: “Các người này một ít thủ đoạn nham hiểm, chỉ có thể dỗ dành Thiết Mộc Lê kia ngu xuẩn, làm sao giấu giếm được thành chủ?”

Sở Không Sơn biến sắc nói: “Lương thành chủ coi là thật tới Bắc Bình?”

Vạn Thăng từ chối cho ý kiến, ngẩng đầu nhìn trời: “Trái với lệnh cấm, có biết tội a?”

Năm bộ chi chủ ủ rũ, nhao nhao quỳ rạp xuống đất. Nhạc Chi Dương vội nói: “Chuyện này từ đầu tới đuôi đều là chủ ý của ta, bọn hăn thụ ta xúi giục, luận tội trách, từ ta một mình gánh chịu, nếu muốn trách phạt, phạt ta tốt.”

Vạn Thăng trừng mắt Nhạc Chi Dương, ánh mắt có chút cổ quái, Thu Đào cười nói: “Nhạc Chi Dương, đây là ta Tây Thành việc nhà, người là người ngoài, không nên nhúng tay, hoặc là thành chủ sinh khí, trừng phạt còn phải gấp bội.”

Tô Thừa Quang bọn người không không động dung, nhìn qua Nhạc Chi Dương một mặt cầu xin. Nhạc Chi Dương do dự chưa quyết, chột nghe Thu Đào nói ra: “Nhạc Chi Dương, người đừng vội, nghe Vạn Thăng nói xong.”

Nhạc Chi Dương nhận qua Thu Đào ân huệ, không muốn tới trở mặt, đành phải gật đầu nói: “Tốt, vạn bộ chủ mời nói.”

“Ta truyền lời mà thôi.” Vạn Thăng liếc nhìn quỳ xuống đất năm người, “Thành chủ nói: Mặc kệ thì đã, một ống đến cùng, bảo tại người tại, bảo vong người vong, mất đi một phen một hào, các người bản thân kết thúc!”

Năm sắc mặt người thăm biển, những này tài bảo tựa như một lớn tảng mỡ dày, bốn phía sói đói đảo mắt, đừng nói Thiết Mộc Lê, Xung Đại Sư, trời hạ bất luận cái gì người biết, cũng khó khăn bảo đảm sẽ không cắn một cái. Năm bộ chi chủ võ công tuy cao, giữ vững bảo vật nhưng cũng không có nắm chắc, nhất thời vô cùng cúi đầu, lên tiếng không được.

Nhạc Chi Dương đoán được Lương Tư Cầm tâm tư, Nguyên Đế di bảo, đã là đây trời phú quý, cũng là củ khoai nóng bỏng tay, tám bộ thủ vệ bảo tàng, có thể miễn hẳn nỗi lo về sau, lập tức cười nói: “Bát bộ Tây thành, một thể đồng tâm, Vạn tiên sinh nghĩ đến cũng sẽ không đứng nhìn.”

Vạn Thăng trầm mặc không đáp, Thu Đào cười nói: “Ta ba người nhận giám sát chi trách.” Hơi dừng một chút, còn nói nói, ” Nhạc Chi Dương, chuyện này, người cẩn thận mấy cũng có sơ sót, làm được cũng không sạch sẽ.”

Nhạc Chi Dương sững sờ, hỏi: “Vì sao?” Thu Đào nói ra: “Phàm là xe ngựa, đều sẽ lưu lại vết bánh xe, những này xe ngựa phụ tải nặng nề, vết bánh xe quá sâu, đối đầu lần theo quỹ tích một đường tìm tới, rất nhanh liền có thể tìm tới chỗ này.”

Nhạc Chi Dương đổi sắc mặt, mồ hôi lạnh lóe ra, vết bánh xe một chuyện hẳn xác thực chưa suy nghĩ nhiều, bối rối ở giữa, chột nghe Bặc

Lưu cười nói: “Thu sư tỷ, người nói ra những này, chắc hẳn đã giải quyết tốt hậu quả qua a?”

Thu Đào lườm hăn một cái, cười không đáp. Nhạc Chi Dương lúc này mới yên lòng lại, Địa Mẫu “Khôn nguyên” chi thuật, khổng chế bùn đất thuận buồm xuôi gió, xóa đi vết bánh xe, cũng không phải việc khó, lập tức chấp tay cười nói: “Đa tạ Thu tiền bối.”

“Trước đừng cảm ơn ta.” Thu Đào khẽ cười khỗ, “Người sở tác sở vi, thành chủ cũng không cao hứng. Đến một lần đem Tây Thành cuốn vào vô biên không phải là, khiến cho ta từ tối thành sáng, không hợp thành chủ dự tính ban đầu; thứ hai người cùng Diêm bang đánh cược, những cái kia tư thương buôn muối dám ô hợp, làm không kỷ luật, nắm giữ không chu toàn, tai họa vô tận.” Nàng nhìn về phía Sở Không Sơn, “Sở tiên sinh, chuyện này còn phải người nhiều hơn xuất lực.”

Sở Không Sơn gật đầu nói: “Sở mỗi năm đó cùng Lương thành chủ cũng có vài lần gặp mặt, thưởng trà luận kiếm, có chút hợp ý, từ biệt mấy chục năm, không biết có thể dẫn kiến.”

“Thành chủ thần long kiến thủ bất kiến vĩ.” Thu Đào nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta cũng đành phải lệnh, không thấy một thân.”

Sở Không Sơn cảm giác sâu sắc thất vọng, nói ra: “Các hạ như gặp thành chủ, còn xin chuyển cáo ngu kiến.” Thu Đào cười gật đầu.

Vạn Thăng hỏi: “Nhạc Chi Dương, bây giờ chín cửa đóng kín, người lấy hoàng kim như thế nào ra khỏi thành?”

“Đây là thông quan lệnh bài.” Nhạc Chi Dương lấy ra một viên kim bài, “Trương Tín cho ta, Thiên Nhất sáng lên, liền có thể ra khỏi thành.”

Vạn Thăng nói ra: “Thiết Mộc Lê tất không bỏ qua, người muốn cẩn thận là hơn.”

“Các vị cũng giống vậy.” Nhạc Chi Dương chào hỏi đám người, đem hoàng kim mang lên một cỗ nhẹ nhàng xe ngựa, mình đổi áo đuôi ngắn, đeo lên mũ rộng vành, giả mạo xa phu. Sở Không Sơn thành thật ở trong xe, cầm kiếm trông coi hoàng kim.

Đợi cho phương đông trắng bạch, Nhạc Chi Dương run cương giục ngựa, lắc ung dung từ cửa sau lái ra. Ven đường phố dài giới nghiêm, lính tuần tra ngựa vắng lai như gió. Quân coi giữ bị thiệt lớn, toàn thành lòng bắt hung thủ. Thiết Mộc Lê võ công tuy mạnh, cũng không dám công nhiên kháng cự đại quân, ôm hận đào tẩu, tạm tránh đầu sóng ngọn gió.

Nhạc Chi Dương tay cầm lệnh bài, trên đường đi thông suốt không ngại. Đến bắc môn, loại bỏ rất nghiêm, Nhạc Chi Dương lão xưng Trương phủ thân thuộc, thủ tướng mắt thấy lệnh bài không hư, không dám truy đến cùng, vội vàng cho đi.

Uốn lượn hành sử vài dặm, ngóng thấy một tòa trường đình, Sở Không Sơn nói ra: “Đến địa nhi.”

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn lại, nơi đây bắc lâm Yên sơn, một mạch nước suối từ núi bên trong chảy ra, rót thành dòng suối nhỏ, từ đình trước chảy qua; trường đình Tây Bắc một mảnh đen kịt rừng tùng, hàm yên thổ vụ, nếu có long xà ẩn núp.

Sở Không Sơn đứng dậy, trùng thiên phát ra khiêu âm, một dài hai ngắn, âm thanh chấn sơn lâm.

Yên lặng nhất thời, từ trong rừng tùng đi ra mấy người đến, cầm đầu là Trần Hanh, đi theo phía sau mấy cái lạ lẫm trắng hán, từng cái áo đuôi ngắn trường đao, ăn nói có ý tứ.

Trần Hanh cất giọng nói: “Sở tiên sinh, Nhạc Diêm Sử, đồ vật mang đến a?”

“Mang đến!” Nhạc Chi Dương vỗ toa xe, “Đều ở bên trong.”

Trần Hanh bật lộ vui mừng, cười nói: “Hai vị thật sự là người đáng tin.” Lại chỉ tùy tùng tráng hán, “Đây đều là phân đà huynh đệ.” Các tráng hán xoay người hành lễ, năm ngón tay không rời chuôi đao.

“Hiếu sát khí!” Sở Không Sơn cười lạnh, “Bày ra oai phủ đầu tới?”

Trần Hanh có chút xấu hổ, gạt đầu ra hiệu, tráng hán buông ra chuôi đao. Trần Hanh nói ra: “Trên đường lớn không dễ nói chuyện, các vị còn xin tiến trong rừng nói chuyện.”

Sở Không Sơn hơi cảm thấy chần chờ, Nhạc Chi Dương lại cười nói: “Tốt! Các vị dẫn đường.” Trần Hanh lên xe đến, Nhạc Chi Dương đánh ngựa hướng về phía trước, mấy cái tráng hán đi bộ đi theo.

Tiến vào rừng tùng, không nghe vậy ngữ ồn ào, lại có bao nhiêu người hô hấp. Nhạc Chi Dương lưu ý tả hữu, thân cây về sau, mơ hồ thoáng hiện bóng người góc áo, thỉnh thoảng lướt qua một khuôn mặt, thô kệch giáo hoạt, hướng về xe ngựa rình mò.

Nhạc Chi Dương ngẫm sinh cảnh giặc, Sở Không Sơn trên mặt cũng là trời u ám. Hẩn tránh đi Trần Hanh, đưa qua ngón trỏ, tại Nhạc Chi Dương trong lòng bàn tay nhanh chóng viết: “Tình thế không ổn, bắt giặc bắt vua.” Nhạc Chi Dương minh bạch nó ý, mắt nhìn phía trước, khẽ gạt đầu.

Đi một dặm có thừa, đến gò đất mặt. Trên đất trống tốp năm tốp ba, tụ tập hơn hai mươi người, Cao Kỳ cầm trong tay quả trượng, ngồi tại trên một khối nham thạch mặt, Thuần Vu Anh, Đỗ Dật Dương đứng thẳng một bên, còn lại lả lẫm hán tử, đều là cường tráng hữu lực, đao thương tùy thân.

“Cao trưởng lão!” Nhạc Chi Dương nhảy xuống xe ngựa, cười hì hì chấp tay.

Cao Kỳ cũng không đứng dậy, hơi gật đầu, uể oải nói ra: “Hoàng kim đâu?”

Nhạc Chi Dương chỉ một chỉ xe ngựa, mấy hán tử bước nhanh về phía trước, Nhạc Chi Dương đưa tay cản lại, cười nói: “Chậm đã!”

“Làm sao?” Cao Kỳ nheo lại già mắt.

“Một tay giao người, một tay giao tiền.” Nhạc Chi Dương vẻ mặt tươi cười, “Hợp lý, không ai nợ ai.”

Cao Kỳ ha ha cười to, gật đầu nói: “Lẽ ra nên như vậy!” Đem vung tay lên, Trần Hanh từ bên hông lấy xuống một chi ngưu giác hào, tái nhợt khảm ngân, ô ô ô trùng thiên thối lên.

Kèn lệnh thối xong, trong rừng tùng thưa thớt đi ra mười mấy người đến, y phục đơn sơ, thể trạng coi như cường tráng, giữa lông mày lại lộ ra sâu khố.

Nhân số ít như vậy, Nhạc Chi Dương tức giận trong lòng, chính muốn phát tác, chợt nghe tiếng bước chân gấp, hình như có nhiều người chạy, chấn động đến mặt đất run run. Trong nháy mắt, trong rừng tùng tuôn ra rất nhiều hán tử, một màu vải thô áo đuôi ngắn, miếng vải đen nhiều vắn đầu, đủ giẫm giày sợi đay, cầm trong tay đại đao trường mâu, gương mặt lạnh lùng âm trầm, nhưng như trên mặt sông tầng băng, không thể che hết thực chất bên trong hung hãn ngang ngược. Trong lúc nhất thời, người càng tụ càng nhiều, chỉ chít đem vui, sở hai người vây ở trung ương.

Sở Không Sơn trong lòng căng lên, chưa phát giác nắm chặt thiết mộc kiếm, Nhạc Chi Dương cũng thấy tình thế không đúng, đảo mắt nhìn về phía Cao Kỳ. Lão già híp mắt trông lại, mắt lóng lánh nhấp nháy, rất có vài phần đùa cợt: “Nhạc Diêm Sử, người nhất định coi là lão phu thiết sáo kiếm người?”

“Không dám!” Nhạc Chi Dương cười khố.

“Bản bang giang hồ lùm cỏ, trải qua gặp trắc trở, kéo dài đến nay, cậy vào bất quá là cái tin chữ.” Cao Kỳ nói đến chỗ này, có chút đắc ý, “Nhạc Diêm Sử, người nhưng phải nhớ kỹ!”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Tiểu khả nhớ kỹ trong lòng.”

“Triệu tập vôi vàng, tới không nhiều.” Trần Hanh từ bàn thuyết nói, ” tổng cộng 1,984 người, Nhạc Diêm Sử, nếu người không tin, đều có thể đếm qua?”

“Không cần!” Nhạc Chi Dương lắc đầu cười nói, ” ta tin được trần Phân đà chủ.”

Trần Hanh hơi cảm thấy ngoài ý muốn, nháy mắt, mấy hán tử kia nhảy lên xe ngựa, khiêng xuống bảo rương xem xét, đều bị kim khối quang mang diệp bỏ ra hai mắt; trong đám người cũng sinh ra rối loạn từng bừng, đẩy về trước sau ung, thế như thủy triều.

“Lui ra!” Cao Kỳ quát trượng dừng lại, phát tiếng quát to, nội khí dồi dào, chấn động đến cận thân người hai lỗ tai vù vù.

Đám người sau lùi lại mấy bước, Trần Hanh chép miệng, mấy cái hán tử mang theo cân đòn tiến lên, một bên kiểm nghiệm chất lượng, một bên ước lượng điểm số; qua nửa ngày, hán tử lui ra, hướng về phía Trần Hanh yên lặng gật đầu.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 139 : Chương 139: Lời Hứa Giá Vạn Lượng Vàng (Bốn)

Chương 139: Lời hứa giá vạn lượng vàng (bốn)

Trần Hanh nhìn về phía Cao Kỳ, cái sau chống quả trượng, chậm chậm đứng dậy, leo lên khối kia nham thạch, nhìn khắp bốn phía nói ra: “Từ Diêm Sứ Giả phí sức phí sức, vì huynh đệ ta nằm vào một bút thiên đại mua bán. Phàm là người tham dự, một người nhưng phải hoàng kim mười lượng, trước đó trước giao một nửa, sau khi chuyện thành công, trả lại còn lại. Quy củ cũ, tiền từ phân đà tạm quản, công thành về sau, gửi các nhà, người sống giao phó bản nhân, người chết đưa cho quả phụ cô nhi. Cao mỗ chuyện xấu nói trước, tình nguyện người lưu, không muốn người đi, một khi lưu lại, hắc, vô luận sinh tử thành bại, đều muốn thề sống chết theo, khiếp sợ chạy trốn người...” Cao Kỳ đem quả trượng một đòn nặng nề, “Ba đao sáu động, ít một cái hồ cũng không được!”

Đám người nhất thời trầm mặc, có người kêu lên: “Cái gì mua bán, Cao trưởng lão có thể nói tỉ mỉ a?”

Cao Kỳ nhìn về phía Nhạc Chi Dương, cái sau chậm chậm lắc đầu. Cao Kỳ nói ra: “Việc quan hệ cơ mật, không thể nói tỉ mỉ.” Hắc liếc nhìn đám người, “Thế nào? Có người rời khỏi a?”

Đám người run run, cũng không một người rút đi. Cao Kỳ cười nói: “Tốt, sáng khoái, đám người đồng lòng, đại sự có thể thành.” Quả trượng vung lên, hơn mười tên hán tử bùng ra vò rượu, bát rượu, từng cái rót đầy, đưa cho ở đây bang chúng. Cao Kỳ cắt vỡ ngón tay, nhỏ máu trong chén, những người khác cũng vô cùng bắt chước. Cao Kỳ nâng bát nói ra: “Uống

hạ chén này huyết tửu, một thể đồng tâm, chết không hối tiếc.” Một mạch uống cạn.

Đám người đồng quát một tiếng “Tốt”, cũng đem huyết tửu uống cạn.

Sở Không Sơn nhàn nhàn cuộc sống an nhàn, không yêu loại này giang hồ tác phong, đã không có cắt đứt tay máu, uống một ngụm rượu, lại cảm giác kém không chịu nổi, tiện tay gọi ra thật xa, hăn thủ pháp quá nhanh, ngoại trừ Nhạc Chi Dương không người trông thấy. Nhạc Chi Dương chưa phát giác cười khổ, nghĩ thầm: “Vị huynh đài này lão đại tuổi đã cao, vẫn là không thoát được công tử ca nhi thói xấu.”

Lúc này một tên đệ tử nhanh chóng chạy tới, gấp giọng nói: “Cao trưởng lão, Trần Đà chủ, có một đội quan binh, ở tại trường đình phụ cận, hết nhìn đông tới nhìn tây, lưu lại không đi, nhìn qua mười phần khả nghi.”

Cao Kỳ nhìn về phía Nhạc Chi Dương, trong mắt rất có lo nghĩ, Nhạc Chi Dương cười nói: “Ta đi nhìn một cái.”

Một mình ra rừng, định nhãn nhìn lên, Nhạc Chi Dương kinh ngạc nói: “Chu tướng quân.”

Người tới chính là Chu Năng, hăn mặc quân coi giữ phục sức, dẫn mấy cái tử sĩ lập trước đình. Nghe thấy tiếng kêu, Chu Năng dứt bỏ cương ngựa, hai, ba bước cướp được bên rừng, há miệng kêu lên: “Nhạc Công Tử, đại sự không ổn.”

Sở Không Sơn nhập định thời điểm, Nhạc Chi Dương tìm tới Chu Năng, ở trước mặt nói xong khi nào chỗ nào cùng Diêm bang bàn bạc. Chu Năng đúng hạn tìm đến, cũng không ra ngoài ý định, gấp hăn bối rối đến tận đây, hỏi vội: “Chuyện gì?”

Chu Năng giậm chân một cái, uể oải nói: “Lãnh Huyền chạy trốn!”

Cái này bốn chữ giống như ngũ lô oanh đỉnh, chấn động đến Nhạc Chi Dương cứng họng, nửa ngày lấy lại tinh thần, cầm một cái chế trụ Chu Năng đầu vai, chỉ lực xuyên qua giáp trụ, Chu Năng khóe miệng co quắp động, bộc lộ một tia vẻ đau xót.

Nhạc Chi Dương sững sờ, buông tay nói: “Đến tột cùng chuyện gì xảy ra?”

Chu Năng thở dài: “Cái kia thái giám thụ thương rất nặng, lại dùng xích sắt khóa lại, dính tại thạch lao, trông coi cũng không ít. Hắn ở tại trong lao, cả ngày ho khan thổ huyết, mọi người đều cảm giác hắn sống không lâu, hôm nay buổi sáng nhìn lên, quả nhiên gặp hắn tắt thở. Trông coi gọi lớn thái y, thái y chạy đến xem, gặp toàn thân hắn đã lạnh, nhịp tim mạch đập hoàn toàn không có, chỉ coi người đã đều chết hết, một bên cáo tri Vương gia, một bên làm cho người giải khai xiềng xích, dự định kiếm vùi lấp. Ai biết, vừa ra nhà tù, Lãnh Huyền lập tức sống chuyển, liên sát mấy người, bỏ trốn mất dạng.”

Nhạc Chi Dương hết sức uể oải: “Lãnh Huyền am hiểu quy tức pháp, có thể nín thở giả chết, năm đó hắn từng dùng phương pháp này, giấu ở Chu Tước dưới cầu ám sát Chu Nguyên Chương. Cũng trách ta khinh thường, không ngờ tới hắn thân bị trọng thương, còn có thể sử dụng cái này biện pháp.”

Chu Năng nặng nề nói: “Chuyện xảy ra vội vàng, Vương gia quyết định đánh đòn phủ đầu, sớm khởi sự, thế nhưng là binh lực đơn bạc, chỉ sợ quá bất địch chúng.”

“Đi theo ta!” Nhạc Chi Dương dẫn Chu Năng tiến vào rừng tùng, nhìn thấy Cao Kỳ, dẫn tiến nói, ” đây là Diêm bang Cao trưởng lão, đây là Yến Vương phủ Chu Năng tướng quân, từ nay về sau, mọi người nhất cử nhất động, đều nghe một chút Chu tướng quân hiệu lệnh. Đại sự như thành, cái

này hai ngàn đệ tử, đều là tông long chi sĩ, vinh hoa phú quý, bất khả hạn lượng.”

Cao Kỳ dò xét Chu Năng, gặp hăn khí độ bình tĩnh, rất có tướng soái chi phong, liền hỏi: “Chu tướng quân, bước kế tiếp đi con đường nào?”

Chu Năng nói: “Thời cơ gấp gáp, trước từ mật đạo tiến vào vương phủ.” Cao Kỳ vuốt râu nhú mày, trong mắt nghi hoặc không giảm.

Nhạc Chi Dương kéo qua Sở Không Sơn, thấp giọng nói ra: “Cao Kỳ chờ tâm ý người khó dò, ta không tại lúc, bọn hăn như có dị động, tiên sinh có thể dùng võ công khuất phục.”

Sở Không Sơn kinh ngạc nói: “Người muốn đi a?”

“Ta có chuyện quan trọng, đi trước một bước.” Nhạc Chi Dương cất cao giọng lượng, không để ý ánh mắt mọi người, “Nơi này sự tình, xin nhờ Chu tướng quân, Cao trưởng lão chủ trì.” Xoay người rời đi, vút xuống hơn hai ngàn người ở tại rừng tùng đen bên trong.

Trên đường đi, Nhạc Chi Dương đầu óc hỗn loạn đồ dành, nóng hầm hập, suy nghĩ lần này đi kia đến, cũng không một khắc yên tĩnh. Trông thấy Bắc Bình tường thành, hăn mới tỉnh táo lại, tính toán Lãnh Huyền thấy rõ Yến Vương hư thực, nếu đào thoát, thế tất dốc sức tiến đánh vương phủ, Yến Vương binh lực đơn bạc, chèo chống nhất thời, chung quy bại vong. Nhạc Chi Dương nghĩ đến nghĩ đến, vì kế hoạch hôm nay, hoặc là Lương Tư Cầm không để ý thiên kiếp, lấy sức một mình thay đổi thế cục; hoặc là tìm tới Trương Tín, xúi giục hăn liều mạng một lần, lâm trận phản chiến, đảo loạn triều đình trận cước.

Đến cửa thành, Nhạc Chi Dương đầy lòng thấp thỏm, lấy ra lệnh bài, nếu như Trương Tín bại lộ, lệnh bài chẳng những vô dụng, vẫn là chứng cứ phạm tội. Cũng may thủ vệ tiếp nhận lệnh bài, cũng không nhiều lời, chỉ là nghi ngờ liếc hăn một cái, liền nhẹ nhàng thả hăn đi qua.

Vào thành nhìn lên, trong thành phố xá như cũ, rộn ràng, cũng không đại chiến dấu hiệu. Nhạc Chi Dương cảm thấy buồn bực, suy đoán hoặc là triều đình tệ liệt Yến Vương, ra vẻ thái bình, âm thầm tập kích.

Hắn nghi thần nghi quỷ, đi vào Trương phủ, một chút tìm hiểu, mới biết Trương Tín không ở trong nhà, sáng sớm liền đi Đô Ti phủ. Nhạc Chi Dương lòng như lửa đốt, quay người thẳng đến Đô Ti phủ, đến cửa phủ, Diệpo xưng gia đình, thụ lão phu nhân nhờ, có việc diện bẩm Trương Tín. Bởi vì tay hắn cầm lệnh bài, cửa tốt bất ngờ có hắn, không bao lâu, liền truyền Trương Tín triệu kiến.

Nhìn thấy Trương Tín không việc gì, Nhạc Chi Dương chậm thờ ra một hơi. Trương Tín lại giật nảy cả mình, đuổi thuộc hạ, đem Nhạc Chi Dương đưa đến hậu đường, oán chửi trách: “Nhạc Công Tử, người làm sao tìm được chỗ này tới? Nhiều người phức tạp, lộ ra chân ngựa làm sao bây giờ?”

Nhạc Chi Dương hỏi: “Trương đại nhân nhưng có Lãnh Huyền tin tức?” Trương Tín sững sờ: “Lãnh Huyền không tại Yến Vương phủ a?”

Nhạc Chi Dương gặp Trương Tín thần thái không giống giả mạo, xem ra Lãnh Huyền chạy trốn tin tức hắn chưa biết được, lập tức nói ra: “Lãnh Huyền chạy trốn!”

Trương Tín ứng thanh chấn động, hai mắt đăm đăm, đột nhiên mất đi chèo chống, phù phù ngồi tại trên ghế bành, hữu khí vô lực nói: “Cái này, cái này sẽ hoàn toàn kết thúc rồi.”

“Còn không có.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” Yến Vương dự định đánh đòn phủ đầu.”

“Nói đến dễ dàng!” Trương Tín hết sức ảo não, “Yến Vương cũng hồ đồ, đã bắt được Lãnh Huyền, sao không một đao giết?”

Nhạc Chi Dương nhất thời im lặng, không giết Lãnh Huyền là chủ ý của hãn, bây giờ thế cục đại loạn, hãn cũng thoát không khỏi liên quan.

Hai người dờ dẫm tương đối, nhất thời đều không chủ ý. Lúc này tạo lệ dẫn một giáo quan bước nhanh chạy đến, giáo quan quỳ nói ra: “Bổ chính sứ truyền Chỉ huy sứ đại nhân tiến về Bồ Chính ti thương nghị đại sự.”

Trương Tín sắc mặt trắng bệch, quên ngôn ngữ, Nhạc Chi Dương sợ hãn thất thổ, đem vung tay lên, một luồng kinh phong đảo qua, Trương Tín một cái rùng mình, bừng tỉnh nói: “Hồi bẩm Bồ chính sứ, hạ quan, hạ quan sau đó liền đến!”

Giáo quan cúi đầu ra ngoài, Trương Tín vẫn ngẩn người, Nhạc Chi Dương nói ra: “Việc đã đến nước này, tránh cũng vô dụng; theo ta thấy đến, người đầu nhập vào Yến Vương, Lãnh Huyền cũng không chứng cứ xác thực, người nếu không đi, càng che càng lộ, không bằng thân nhiên tương đối, tùy cơ ứng biến.”

Trương Tín hơi ổn định tâm thần một chút, nỗ lực tỉnh lại: “Nói đúng lắm, không thể tự loạn trận cước.”

“Ta đi theo người.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” vạn nhất không ổn, giết ra Bồ Chính ti.”

Trương Tín biết hãn võ công cao minh, tìm đến một thân y giáp, để Nhạc Chi Dương đóng vai cố tình bụng thân binh, đi theo ở bên.

Hai người cười ngựa tiến về Bồ Chính ti, tiến vào phủ ti, Trương Tín tâm thần hoảng hốt, đầu đầy mồ hôi, qua cửa lúc đấy ta một phát, may mà Nhạc Chi Dương nhanh tay, đem hãn một thanh đỡ lấy.

Đến phòng nghị sự, thân binh dừng lại ngoài cửa, không được đi vào. Trương Tín nơm nớp lo sợ, cả người vào sảnh, vào cửa lúc quay đầu, thê

thê thăm thăm nhìn qua Nhạc Chi Dương một chút, sầu bi đầy mặt, giống như muốn xa nhau.

Nhạc Chi Dương cười với hần cười, an ủi tâm, đồng thời ngưng thần lắng nghe, phát hiện trong sảnh chỉ có hai người, nghe khí huyết lưu chuyển, cũng không phải là võ học cao thủ, Nhạc Chi Dương chưa phát giác cảm thấy sinh nghi: “Lãnh Huyền không tại?”

Chợt nghe Trương Tín nói ra: “Trương đại nhân, Tạ đại nhân... Chỉ có hai vị a?” Nghe hần ngữ khí bình ổn, nghĩ là không thấy Lãnh Huyền, yên tâm không ít.

Nhạc Chi Dương cực điểm nhĩ lực, một dặm phương viên Hoành Thanh mảnh vang đều bao quát, Linh giác đi tới, cũng không phát giác nội gia cao thủ, càng không đại đội binh mã ẩn núp. Hần nổi lên nghi ngờ, không biết Lãnh Huyền trong hồ lô bán thuốc gì.

Chợt nghe một cái nhĩ nhận thanh âm nói: “Trương đại nhân, ta vì Bồ Chính ti, hai vị là Chỉ huy sứ, Bắc Bình văn võ quan lại, bằng vào ta ba người cầm đầu. Trừ cái đó ra, còn có người thứ tư hay sao?” Nói chuyện chính là Trương Bính.

Trương Tín phun một ngụm khí, khắp lơ đãng nói: “Lãnh công công vẫn là không có tin tức?”

Trong sảnh một chút yên lặng, Trương Bính thở dài: “Chắc chắn có chút tin tức!” Trương Tín khàn giọng nói: “Thật sao?” Trương Bính nói ra: “Trong đó ngọn nguồn, vẫn là Tạ đại nhân nói đi.”

Tạ quý tiếng nói khàn khàn mỗi mệ: “Cát trưởng sử truyền ra tin tức... Bảo Huy công chúa tựa hồ trở về Yến Vương phủ.”

“A!” Trương Tín la thất thanh, Nhạc Chi Dương biết hần nội tình, nghe tới rất có khoa trương chỗ.

“Việc này rất là có thể trách!” Tạ quý nói nói, ” ngày đó Lãnh công công hện Bảo Huy công chúa tại Kim Long đình gặp mặt, sau đó làm người bắt, mất đi tung tích, Phù Tang đạo trưởng nhận ra hung thủ là Thát tử Quốc sư Thiết Mộc Lê. Ta cùng Trương đại nhân phân tích nhiều ngày, coi là Yến Vương cấu kết Mông Cổ, mang bắt tự trọng, mưu toan đối kháng triều đình.”

“Yến Vương không phải điên rồi sao?” Trương Tín càng phát ra kinh ngạc.

“Cát Thành ẩn định Yến Vương giả điên, mà lại phát hiện trong phủ có nhiều quý di, Nội đường bên trong, rất có người xa lạ xuất nhập.” Tạ quý ngừng dừng một cái, “Khẩn yếu nhất vẫn là Bảo Huy công chúa, ngày đó Lãnh công công bị bắt, nàng tận mắt nhìn thấy, còn cùng quan binh động thủ một lần. Chỉ cần đưa nàng tìm tới, hết thầy tra ra manh mối.”

“Kể từ đó, liền cần tiến vào vương phủ.” Trương Tín khầu khí do dự.

“Chính là muốn đi vào vương phủ!” Trương Bính cười ha ha, “Công chúa chỉ là lấy cớ, chúng ta mang binh tiến vào vương phủ, triệt để lục soát tra khắp tất cả, trong phủ âm mưu nhất định che đậy giấu không được.”

“Nếu như Vương phi không cho phép đâu?” Trương Tín hỏi.

“Cầu còn không được.” Tạ quý cười đắc ý, “Vừa vặn dùng cái này nổi lên, triệu tập đại quân, nhất cử đánh vào vương phủ.”

“Vạn bất đắc dĩ, mới có thể như thế.” Trương Bính thở dài một hơi, “Ta trước khi rời kinh, bệ hạ liên tục phân phó, Yến Vương muốn để lại người sống, Tương vương đã chết, không thể lại để cho hãn nhân giết thúc bêu danh. Cường công vương phủ, đao tiễn không có mắt, vạn nhất đả thương Yến Vương, ta đối bệ hạ không tiện bàn giao.”

Nhạc Chi Dương trong lòng rộng rãi, nhiều ngày nghỉ hoặc nhất thời giải khai, triều đình chiếm hết thượng phong, từ đầu đến cuối do do dự dự, không chịu cường công vương phủ, Nhạc Chi Dương càng nghĩ, một mực đoán không ra trong đó nguyên do. Nghe Trương Bính, mới biết được đúng là Chu Doãn Văn chủ ý, cái này một vị tân khoa Hoàng đế dây dưa dài dòng, lòng dạ đàn bà, nếu không thay đàn đổi dây, ngày sau tất thiệt thòi lớn.

Trong sảnh yên lặng im ắng, chỉ nghe ba người một hít một thở, vô cùng nặng nề ngưng trệ. Lúc này chợt nghe nơi xa truyền đến bước chân, bước chân hoặc là nhẹ nhàng, hoặc là trầm thực, nghe xong chính là hảo thủ, một người cầm đầu nhất là nhẹ nhàng, đi trên mặt đất, còn như cương quyết ngọn cỏ.

Nhạc Chi Dương sợ lộ chân tướng, triệt thoái phía sau hai bước, thối lui đến một cầm súng vệ binh sau lưng, cúi đầu xoay người, giống như cung kính, khéo mắt liếc qua quét về phía đại môn, chợt thấy Phù Tang đạo nhân dẫn một đội Cẩm Y Vệ tiến đến. Mấy ngày không gặp, lão đạo một cái mặt đen lập loè tỏa sáng, đi trên đường không coi ai ra gì, nghĩ là không có Lãnh Huyền quản thúc, luôn lấy khâm sai tự cho mình là, bình thường quan binh tận không để vào mắt.

Nhạc Chi Dương đầu không dám nhấc, khí không dám ra, may mà Phù Tang đạo nhân chuyện quan trọng mang theo, năm mơ cũng không nghĩ tới hần dám can đảm đến đây, vút qua, thẳng bước vào phòng nghị sự.

Chợt nghe Trương Bính hỏi: “Phù Tang đạo trưởng, sự tình như thế nào?”

“Lục soát hơn phân nửa ngày, cũng không tìm được Thiết Mộc Lê.” Phù Tang đạo nhân ngữ khí uể oải, “Bất quá có thể kết luận, người này còn trong thành.”

“Hắn tối hôm qua hiện thân, nhưng cùng Yến Vương có quan hệ?” Tạ quý hỏi.

“Bần đạo điều tra nghe ngóng qua.” Phù Tang đạo nhân nói nói, ” binh lính may mắn còn sống sót nói, lúc ấy Thiết Mộc Lê một đám mang theo mấy chục cỗ xe ngựa, chuyện xảy ra về sau lại chẳng biết đi đâu. Bần đạo xem kỹ vết bánh xe, đứt quãng, xuống đất quá sâu, đủ thấy trong xe chi vật mười phần nặng nề, theo bần đạo suy đoán, hơn phân nửa trang bị binh khí.”

“Vết bánh xe thông hướng chỗ nào?” Trương Tín hỏi.

“Cái này...” Phù Tang đạo nhân do dự bất định, “Không biết đối phương dùng cái gì biện pháp, làm vỡ nát nhiều con đường gạch đá, cống rãnh bại lộ, nước bắn chảy ngang, đầy đường một mảnh hỗn độn, nhìn không ra vết bánh xe vết tích.”

Tạ quý giận hờn một tiếng, nói ra: “Vậy liền trục con đường điều tra, cần phải tìm ra những cái kia xe ngựa.”

Trong sảnh yên lặng nhất thời, Trương Bính nói ra: “Trong xe nếu quả thật có binh khí, hơn phân nửa là Yến Vương chó cùng rứt giậu, cấu kết lừa người, bắt cóc Lãnh công công trước đây, súc tích binh giáp ở phía sau, nếu không đánh đòn phủ đầu, chúng ta chết không có chỗ chôn.”

Tạ quý lớn tiếng nói: “Việc này không nên chậm trễ, hôm nay liền động thủ.”

Trương Tín tăng hăng một cái, nói ra: “Gia mẫu gần có hơi việc gì, bình loạn trước đó, ta trước về thăm nhà một chút.”

“Trăm thiện hiếu làm đầu.” Trương Bính lặng lẽ cười, “Trương chỉ huy làm thật sự là hiếu tử.”

Trương Tín nghe ra ý không đúng, vội nói: “Trương mỗ thiếu niên mất cha, toàn do gia mẫu dưỡng dục...”

“Lời tuy như thế...” Tạ quý treo lên giọng quan, “Từ xưa trung hiếu khó song toàn, vì Thánh thượng hiệu mệnh, liền nên toàn tâm toàn ý; Trương chỉ huy làm nhất thời cho Yến Vương đưa, nhất thời lại phải về nhà dò xét mẫu, tha thứ Tạ mỗ nhiều lời, không khỏi chần chừ, sự tình quân không chuyên.”

Tạ, trương hai người phân chương binh quyền, xưa nay tranh đoạt quyền hành, nhiều có khúc mắc, lại thêm tạ quý giao hảo Trương Bính, hai người hợp thể, đối Trương Tín có nhiều chèn ép. Trương Tín cho nên đảo hướng Yến Vương, mẫu huấn cố là thứ nhất, hạm hực khó đuổi lại là thứ hai, nghe tạ quý chế nhạo, nộ khí nhất thời dâng lên, nói ra: “Năm đó Mông Cổ xâm phạm biên giới, ta từng theo Yến Vương bắc chinh, gặp hãn điền thất thường, đưa bất quá trò chuyện tỏ tâm ý. Chẳng lẽ một hai phục thảo được, cũng thành cấu kết Yến Vương bằng chứng?”

“Cái gọi là đề phòng cẩn thận.” Trương Bính nói nói, ” Trương chỉ huy làm một phương đại quan, cần đương tự trọng, không muốn cô phụ thánh ân.”

“Tốt!” Trương Tín thở phì phì nói nói, ” ta không hồi phủ chính là.”

“Như thế rất tốt.” Tạ quý vỗ tay cười nói, ” có thể miễn đi rất nhiều phiền lụy.”

“Trương mỗ làm việc, không cần đến Tạ đại nhân chỉ giáo.” Trương Tín cơn giận còn sót lại chưa tiêu.

“Đủ rồi.” Trương Bính xách giọng to, “Phù Tang đạo trưởng!”

“Bần đạo tại!”

“Lãnh công công không tại, người dẫn theo Cẩm Y Vệ đi theo bản ti, nghe ta hiệu lệnh, cần phải bắt sống Yến Vương!”

“Bần đạo tuân mệnh.” Phù Tang đạo nhân hơi chần chờ, “Yến Vương bên người rất có người tài ba, Đạo Diễn hòa thượng, Nhạc Chi Dương đều là hảo thủ, hãn chờ dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, lý đương xử trí như thế nào.”

“Người phản kháng...” Trương Bính trong kẽ răng lóe ra chữ mà đến, “Giết không tha.”

Nhạc Chi Dương trái tim đánh một cái đột, lời này trước đó, hãn còn còn có một tia huyền tưởng, bây giờ xem ra, chung quy người chết ta sống, lại không điều thứ ba con đường có thể đi.

Trong sảnh người đứng dậy đi ra ngoài, Trương Tín ở giữa, cương tay cương chân, vẻ mặt cứng đờ như gỗ, bên người mấy Cẩm Y Vệ tay thanh đao chuôi, như gần như xa, Trương Tín hơi có dị động, lập tức đầu người rơi xuống đất.

Đến trong viện, Trương Bính giám quân, tạ đất một chút tướng, Trương Tín vô sự có thể làm, đành phải một bên quan sát. Không bao lâu, tề tựu một đạo nhân mã, năm trăm đao giáp, ba trăm cung nỏ, có khác hai trăm kỵ sĩ, trùng trùng điệp điệp thẳng đến vương phủ.

Nhạc Chi Dương lách mình lẫn vào thân binh trong đội, cùng ở sau lưng mọi người, Phù Tang đạo nhân ngay ở phía trước, cưỡi một con ngựa trắng, đeo nghiêng thất tinh bảo kiếm, đạo bào rộng lớn, đao đến đằng đi, ở tại quân trong trận, nhẹ nhàng nhưng giống như một con màu xanh đen cực đại hồ điệp.

Đến thập tự nhai miệng, tụ hợp vây khốn vương phủ quân coi giữ, nhân số tăng đến ba ngàn, thanh thế càng càng hùng tráng. Người đi đường chạy

trốn không kịp, cửa hàng nhao nhao đóng cửa, túc sát chi khí, tràn đầy phẫn dãi.

Yến Vương phủ bốn cửa đóng kín, người gác cổng, gia đình một cái cũng không, tường chắn mái bên trên thủ vệ bốc lên một chút đầu, gặp trận thế này, nhao nhao rút trở về.

Tạ quý ra lệnh một tiếng, chư quân ở trước cửa hai cánh triển khai, đựng mộc, hoả pháo nhao nhao ra sân.

Nhạc Chi Dương nhìn ở trong mắt, lo lắng như lửa đốt, đương thời tình thế nguy ngập, Trương Tín bị nhốt, trong ngoài treo tuyệt, vương phủ tường thành mặc dù dày, cũng nan địch hoả pháo đựng mộc. Trong phủ tử sĩ quả bất địch chúng, chỉ nghi tập kích, bất lợi cho chính diện kịch chiến, về phần Diêm bang bày kiêu, ít trải qua chiến trận, Chu Năng lấy tên là “Có thể”, nhưng có bao nhiêu năng lực có thể thống soái cái này một đám ô hợp chi chúng?

Trên quảng trường một đoàn tĩnh mịch, một cái du kích phóng ngựa tiến lên, âm thanh cao giọng hét lên: “Bắc Bình Bố Chính ti Trương Bính đại nhân cầu kiến Vương phi!”

Tiếng kêu truyền ra, nửa ngày không người trả lời. Trương Bính nháy mắt, tạ quý hội ý, roi ngựa vung lên, tiếng trống trận lên, đông đông đông kinh tâm động phách.

Nhạc Chi Dương tim đập nhanh hơn, trong đầu một đoàn day rồi, chợt thấy Trương Tín quay đầu, Nhạc Chi Dương biết hẳn tìm kiếm mình, đem đầu co rút lại, ẩn tàng càng sâu. Đoán việc như thần, Phù Tang đạo nhân cũng theo Trương Tín ánh mắt nhìn đến, hai người đồng đều không có thu hoạch, Trương Tín thất vọng, Phù Tang đạo nhân lại có mấy phần nghi hoặc.

Trống trận gõ xong, đối diện vẫn không có động tĩnh, Trương Bính cảm giác sâu sắc không kiên nhẫn, cùng tạ quý nhìn nhau. Cái sau thoảng qua gật đầu, giơ lên roi ngựa, vài tên binh sĩ cầm trong tay bó đuốc, tiến lên một bước, nhắm ngay hoả pháo kíp nổ.

Đại chiến đem sinh, chúng quân đều ngạt thở, như vậy đại quảng trường yên tĩnh, chỉ nghe gió thổi cờ xí, phát ra phần phật hơi ngâm.

KÍTTT..., cửa phủ bỗng nhiên mở rộng, mấy cái tiểu thái giám bước nhanh đi ra, sắp xếp hai hàng, đi theo Trịnh Hòa xoay người đưa tay, nâng Từ Phi chậm rãi đi ra.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 140 : Chương 140: Thiên Hạ Không Hoa (Một)

Chương 140: Thiên hạ không hoa (một)

Từ Phi một thân thịnh trang, sắc mặt tái nhợt, một đôi mắt vừa đen vừa sáng, đầu đầy châu ngọc sáng chói loá mắt. Nàng đứng ở trước cửa, liếc nhìn quảng trường, trên mặt toát ra một tia khinh thường, đi theo đạo bước hướng về phía trước, một đường đi đến Trương Bính trước ngựa.

Trương Bính tung người xuống ngựa, chấp tay hành lễ: “Vương phi nương nương Vạn An.”

“Trương Bính!” Từ Phi ngừ khí lãnh đạm, “Người thật là lớn chiến trận, đây là muốn diệt Yến Vương phủ sao?”

“Vương phi nói quá lời.” Trương Bính nắm chắc thắng lợi trong tay, trấn định tự nhiên, “Hạ quan lần này đến đây, thực cùng Yến Vương phủ không quan hệ.”

“Ồ?” Từ Phi lông mày nhỏ nhắn thượng thiêu, “Kia vì sao hoả lực tập trung trước phủ, điều võ giương oai?”

“Vương phi chậm chạp không ra, hạ quan sợ hãi để lộ hiềm nghi.”

“Hiềm nghi?” Từ Phi nhú mày, “Ai vậy?”

“Bảo Huy công chúa!” Trương Bính lạnh lùng nói.

Từ Phi mặt có sá sắc, chần chờ nói: “Bảo Huy ngày đó thụ Lãnh Huyền chi mời đi Kim Long đình, nhiều ngày chưa về, không trong phủ.”

“Theo hạ quan biết, Bảo Huy công chúa ngay tại vương phủ.” Trương Bính nhìn chăm chăm Từ Phi, lạnh giọng nói nói, ” ngày đó Lãnh công công mất tích, Bảo Huy công chúa sau đó lẩn trốn, khó thoát hiềm nghi. Vương phi nương nương, sự tình có nặng nhẹ, ngài không muốn bao che khuyết điểm.”

“Lẽ nào lại như vậy?” Từ Phi giận nói, ” Bảo Huy công chúa mất tích, ta còn không có cùng các người tính sổ sách, người ngược lại tìm tới cửa? Đừng nói Bảo Huy không tại, coi như nàng tại vương phủ có thể nào? Nàng là tiên đế chi nữ, Lãnh Huyền bắt quá một tên thái giám, thân phận Thiên Uyên cách xa, coi như Bảo Huy giết hãm, cũng không có gì lớn .”

“Lãnh công công là khâm sai, hoàng mệnh mang theo, ai dám hại hãm, chính là phản kháng triều đình.” Trương Bính tiếng nói cất cao, “Vương phi nương nương, người nói Bảo Huy không tại, có dám để hạ quan nhập phủ vừa tìm?”

“Làm cần?” Từ Phi tiếng nói phát run, “Bản phi cỡ nào người? Chẳng lẽ gạt người sao?”

“Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật.” Trương Bính căn rằng nhe răng cười, “Công chúa nếu là không tại, lục soát một chút thì thế nào?” Không đợi Từ Phi phản bác, đem vung tay lên, Cẩm Y Vệ phần phật tiến lên, đem Từ Phi bao bọc vây quanh.

Từ Phi mặt đỏ tía tai, nghiêm nghị quát: “Trương Bính, người thật to gan?”

Trịnh Hòa khẽ khom người, rút ra một cây đoản kiếm. Phù Tang đạo nhân tay áo vung lên, Trịnh Hòa bay ra thật xa, mấy người lính mãnh nhào

tới, đem hãn nhấn ngã xuống đất, đoạt lấy bảo kiếm, phản vắn hai tay. Trình Hòa cực lực giãy dụa, chịu số quyền, miệng mũi máu tươi chảy dài.

Chuyện đột nhiên xảy ra, mắt thấy Vương phi bị nhốt, trước cửa phủ thái giám, thủ vệ từng cái mắt tròn, tạ quý thừa cơ vung roi, thủ hạ tướng sĩ ủa lên, thủ vệ muốn đóng cửa, đồng đều bị đánh ngã trên đất. Trong chốc lát, áo giáp âm vang, đao kiếm ra khỏi vỏ, xông mở vương phủ đại môn, mấy trăm tinh binh tiến quân thần tốc, người làm trong phủ kêu sợ hãi chạy trốn.

“Trương Bính!” Từ Phi mắt phượng trợn lên, nghiêm nghị quát tháo, “Người đây là điều tra? Vẫn là xét nhà?”

“Vương phi thứ tội.” Trương Bính cười cười, “Hạ quan từ có chừng mực.”

“Rồng khốn chỗ nước cạn bị tôm trêu.” Từ Phi giọng căm hận nói nói, “các người những cầu quan này, chung quy chết không yên lành.”

“Hạ quan chết sống, Vương phi nói không tính.” Trương Bính cười mỉm quay đầu, “Tạ đại nhân, tiết chế chư quân, không thể gây thương cùng vô tội, như có kháng cự, giết chết bất luận tội.”

Tạ quý lên tiếng, dẫn thân quân vội vàng vào phủ, Trương Bính từ thuộc hạ quan lại quay chung quanh, nghênh ngang theo ở phía sau. Hai tên Cẩm Y Vệ một trái một phải, kéo lại Từ Phi hai tay, đưa nàng cường ép hướng về phía trước. Từ Phi dùng sức giãy dụa, duệ âm thanh kêu lên: “Bản phi có chân có chân, đem vuốt chó lấy ra...”

Cẩm Y Vệ âm thầm thụ mệnh, thờ ơ, Trương Tín nhìn không được, dưới lập tức trước, quát: “Làm càn! Nàng là tiên đế chi tức, Yến Vương vợ, bên trong núi vương nữ nhi, rồng quyến phượng thân, vạn kim chi thể. Các người thứ gì? Cũng dám dùng tay bắt độn nàng?” Lòng căm phẫn khó nhịn, tay đề chuôi kiếm, Cẩm Y Vệ gặp hãn hung thần, chưa phát giác

buông tay. Từ Phi cảm kích nhìn Trương Tín một chút, chần chẫn động quần áo, ngẩng đầu lên đến, thẳng tắp thân eo, một bước dừng lại đi tiến vương phủ.

Quan quân chia ra bốn đường, xua đuổi cung nhân, chiếm cứ địa vị quan trọng, bốn phía điều tra cung điện, náo ồn ào, loạn xạ bát nháo; tạ quý, Trương Bính từ lĩnh một đường tinh binh, vượt qua tiền điện, thẳng đến hậu viện, ven đường gặp cung nhân, kinh kinh hoảng hoảng, tạt tán tác như ong vỡ tổ đi. Trương Bính dương dương tự đắc, cười nói: “Sớm biết vương phủ như thế trống rỗng, làm gì mang cái này rất nhiều nhân mã? Người nói Yến Vương súc dưỡng tử sĩ, chiếu ta nhìn đều là tin đồn.”

“Đại nhân nói cực phải.” Tạ quý cũng cười nói, “Yến Vương nên là thật điên, một người điên, có thể lớn bao nhiêu có thể vì?”

Hai người vừa nói vừa đi, đến gần vương phủ hậu viện. Nơi đây vốn là Nguyên Đế hậu cung, tường chắn mái như mang, lầu các nguy nga, khe cong khúc dòng nước trôi, đá bạch ngọc cầu vượt ngang trên nước. Bên bờ rủ xuống Liễu Thanh bích, nghỉ ngơi mấy cái hoàng oanh, chợt thấy đại đội nhân mã, xoát xoát xoát giương cánh kinh bay, xoay quanh minh chuyển, tiếng kêu thê lương.

Trương Bính nghe thấy tiếng kêu, chỉ cảm thấy không đại cát lợi, ngẩng đầu nhìn chim, khẽ nhíu mày, Phù Tang đạo nhân tay áo giương lên, “Đại Chí Lưu Thần Thông” kinh lực đảo qua, chim chóc nhao nhao hạ xuống, phù phù phù phù rơi vào trong nước.

Từ Phi cả giận nói: “Thương tổn sinh mạng sát hại tính mệnh, cũng là người xuất gia gây nên?”

Phù Tang đạo nhân lườm Từ Phi một chút, cười nói: “Cái này gọi không biết thời thế, mọc cánh khó thoát.” Lời nói bên trong rất có đe dọa, Từ Phi

nhìn qua chim chết, trong lòng bồn chồn, hai người cách xa nhau gang tấc, Từ Phi như có dị động, cũng khó thoát đạo nhân này phất một cái.

Hậu viện có bốn môn, cửa chính tên là “Bưng khánh”, cũng là tiền triều chỗ tạo, bởi vì danh hào cát tường, Chu Nguyên Chương lưu dụng chưa biến, chỉ đem cửa thủ Mông Cổ văn tự xẻng đi, đổi lấy Long Đăng nhật nguyệt chi hình.

Bốn môn quan bế ba môn, chỉ có bưng khánh cửa khép hờ chưa bế, hai cái thủ vệ thái giám thò đầu ra nhìn, trông thấy người đến, vội vàng đóng lại đại môn.

Tạ quý ra lệnh một tiếng, đụng mộc tiến lên, ngay cả đụng ba lần, then cửa bẻ gãy, đại môn ầm vang bên trong mở, lộ ra khói liễu họa các.

Chư quân gào thét xâm nhập, thế nhưng là ngoài dự liệu, trong viện thanh lãnh lãnh không thấy một người. Đám người sinh lòng dị dạng, dừng bước lại, hết nhìn đông tới nhìn tây, tạ quý lâu bầu nói: “Không thích hợp, người đâu? Đi nơi nào rồi?”

Trương Bính tay nhật râu dài, nói ra: “Hơn phân nửa giấu đi, chia binh lục soát, một gian nhà cũng không thể buông tha...”

Tạ quý còn không có trả lời, Phù Tang đạo nhân ồ lên một tiếng, bước nhanh đi thẳng về phía trước. Trương, tạ hai người không biết cho nên, đi theo phía sau, đi hơn mười bước, chợt nghe “Ô ô” thanh âm, cực điểm thống khổ, nghe mà kinh hãi.

Đám người lấy làm kỳ, vòng qua một cây đại thụ, chợt thấy phía trước trống trải, song song đứng thẳng hai cây buộc ngựa thạch cái cọc, cái cọc bên trên buộc chặt hai người, bắn thiu, toàn thân vết máu, trong miệng lắp ma hạch, muốn nói không chừng, muốn kêu không thể, trong hai mắt lộ ra tuyệt vọng.

“Cát trưởng sử, Lư chỉ huy...” Trương Bính nhận ra hai người, hãi nhiên ghen ngào.

Hai người kia chính là trưởng sử Cát Thành, hộ Vệ chỉ huy làm lư chân, vốn là Yến Vương thuộc hạ, âm thầm quy thuận triều đình, lấy làm nội ứng. Giờ phút này song song bị trói, rõ ràng bộ dạng bại lộ.

Tạ quý sửng sốt một chút, kêu lên: “Nhanh, mở trói...” Đột nhiên cứng họng, nhìn chăm chăm phía trước, nhưng gặp phía sau cây bước đi thông thả ra một người, ngẩng đầu mà bước, thể trạng tu vĩ, người khoác giáp lưới, đầu đội tròng thiên quan, tay xấn Quyết Vân trường kiếm, sáng như bốn thước thu thủy.

“Yến...” Trương Bính thần hồn xuất khiếu, kinh cũng không phải, vui cũng không phải, ngón tay người trên, như gặp quỷ mị, “Yến Vương!”

Yến Vương mắt như lãnh điện, diên ý hoàn toàn không có, một mình cây kiếm, đi đến cọc buộc ngựa trước, hướng mọi người mỉm cười, mũi kiếm lắc một cái, lấy ra Cát Thành trong miệng ma hạch.

“Có mai phục!” Cát Thành âm thanh lệ khiếu, kim châm đâm vào đám người lỗ tai.

“A!” Yến Vương tay nâng kiếm rơi, Cát Thành máu phun ra năm bước, đầu người nhanh như chớp lăn lộn mà ra.

“Vi thần bất trung người!” Chu Lệ ngẩng đầu lên, híp mắt liếc nhìn đám người, “Chém!”

Trương Bính một nhóm như là rơi vào ác mộng, vì khí thế kia sở đoạt, cứ việc người đông thể mạnh, lại người quên động đậy.

“Bội chủ vong nghĩa người!” Chu Lệ trường kiếm lại vung, quét xuống lư chân đầu người, “Chém!”

Liên trăm hai tên nội gian, Trương Bính mới tỉnh hồn lại, nghiêm nghị cao giọng thét lên: “Bắt lấy hần!”

Chúng quan binh nóng lòng muốn bên trên, chợt thấy Yến Vương hai bên, xông ra vô số áo trắng giáp sĩ. Quan quân hãi nhiên dừng bước, lại nghe sau lưng ầm ầm tiếng vang, bưng khánh cửa đóng bế, môn hộ hai bên tử sĩ chen chúc hiện thân, giống như phá đất mà lên, hoàn toàn không có dấu hiệu có thể nói.

Tình thế nghịch chuyển, quan quân bị đoạn thành hai đoạn, hơn phân nửa ở tại ngoại viện, nội viện chỉ có gần một nửa.

“Yến Vương!” Trương Bính tiếng nói không lưu loát, “Vương phi trên tay ta.”

Chu Lệ ngẩng đầu lên, chú mục Từ Phi, lộ ra một cổ thê lương.

“Vương gia!” Từ Phi mỉm cười, khuôn mặt tái nhợt có huyết sắc, “Thành bại một tuyến, hết sức nỗ lực.”

Cứ việc dăm ba câu, những người khác đã nghe ra đến tột cùng. Từ Phi đúng là yếu thế mỗi nhử, nếu không đưa nàng bắt được, Trương Bính bọn người quyết không dám tùy tiện tiến vào vương phủ.

“Nghị Hoa!” Chu Lệ tiếng nói khàn khàn, mắt hồ phiếm hồng.

Nghị Hoa là Từ Phi nữ danh, nhiều năm trước tới nay, Yến Vương chưa từng kêu lên, giờ phút này kêu lên, hết sức thống khổ. Từ Phi ứng thanh run lên, trong mắt lệ quang chuyển động, gượng cười nói: “Có thể vì Vương gia mà chết, thiếp thân vui vẻ chịu đựng!” Cổ tay xoay chuyển, thêm ra một cây gai nhọn, nhanh như chớp giật, thẳng đến tim.

“Ngăn lại nàng!” Trương Bính la thất thanh, đương thời rơi vào cái bẫy, Từ Phi là chỉ có thể đánh bạc.

Phù Tang đạo nhân sớm đã lưu tâm, Trương Bính nói không ra khỏi miệng, hần tay áo chấn động, kinh phong đột xuất, Từ Phi miệng mũi ngạt thở, hồ khẩu kịch liệt đau nhức, gai nhọn vò tuột tay, dán má trái hướng lên nhảy lên lên, vạch phá da thịt, lưu lại vết máu.

“Mẫu thân...” Chu Cao Sí, Chu Cao Hú chỉ coi mẫu thân chết, không khỏi cùng kêu lên buồn hào, chợt thấy Từ Phi muốn chết không được, kêu một nửa, bỗng dừng lại.

Phù Tang đạo nhân quét bay gai nhọn, móng phải đột xuất, xuất thủ nhanh chóng, gió phiêu điện thiểm, Từ Phi xuất thân đem cửa, lại không biết võ công, còn chưa hiểu phát sinh chuyện gì, đầu vai đau xót, rơi vào đối phương trong lòng bàn tay.

Xùy, lay động phá không, một tia bóng xanh chui vào Phù Tang đạo tay của người cổ tay. Phù Tang thiểm điện rút tay về, liếc mắt quét tới, “Huyệt Khúc Trì” lộ ra một nửa lá tung. Trong lòng hần xiết chặt, Nhạc Chi Dương như quỷ my, nhảy lên ra đám người, mũi chân xúc hướng ngực của hần.

Phù Tang đạo nhân nằm mơ cũng không ngờ tới cái này lớn đối đầu tiềm phục tại bên cạnh, liên tục không ngừng hai tay đưa ngang ngực, hướng về phía trước đỡ ra, đoạt, tay chân đụng vào nhau, Phù Tang đạo nhân căng tay muốn ngừng, một cổ ngàn quân lực đem hần hướng về sau vén ra, liên tiếp đụng đổ mấy người, mới chìm thân đứng vững, một cổ khí huyết ngay ngực lưu nhảy lên, xông lên cổ họng, hạ bức tạng phủ, thân eo trở lên như muốn tan ra thành từng mảnh.

Nhạc Chi Dương một cước đắc thế, mượn lực vắn người, “Thần Chung Thối” quét sạch tứ phương, phụ cận Cấm Y Vệ đều thành “Nhạc Đạo Đại Hội” bên trên chuông nhạc, Nhạc Chi Dương như gió lốc từng cái đá lướt, hơn mười người khoa tay múa chân bay ra ngoài.

Bốn phía trống đi một mảnh, Nhạc Chi Dương chìm thân rơi xuống đất, mắt thấy Trịnh Hòa bị trói, xoay người đoạt lấy một thanh đơn đao, xoát xoát hai lần, chặt đứt dây thừng, đem đao ném ra, tiếng quát: “Bảo hộ Vương phi.”

Trịnh Hòa tiếp nhận đơn đao, ngăn ở Từ Phi trước người, tròng mắt hét to, ném lăn một cái quan binh; nhưng không ngờ một Cẩm Y Vệ lặn thân nhảy lên, nâng đao đâm về lưng hắn, Từ Phi một bên trông thấy, đang muốn kinh hô, chợt thấy Cẩm Y Vệ toàn thân cứng đờ, trường đao rơi xuống đất, sáng loáng mũi kiếm từ bộ ngực hắn phun ra. Từ Phi đảo mắt nhìn lại, nhưng gặp Trương Tín rút kiếm ra đến, một cước té lăn thi thể, xông nàng nhẹ gạt đầu, huy kiếm cùng một cái khác Cẩm Y Vệ đấu cùng một chỗ.

Phù Tang đạo nhân chợt lui chợt tiến, ngóc đầu trở lại, rút ra Thất Tinh Kiếm, run tay một cái, kiếm quang đầy sao nát đầu, hướng Nhạc Chi Dương vào đầu vẩy xuống.

Nhạc Chi Dương để qua mũi kiếm, hô một chương đánh về phía Phù Tang ngực. Phù Tang về kiếm ngăn cản, Nhạc Chi Dương một cái “Động Tiêu Chỉ” điểm trúng thân kiếm, đình một tiếng, kéo dài không dứt, Phù Tang đạo nhân hồ khẩu phát nhiệt, trường kiếm nghiêng lệch. Nhạc Chi Dương chân như thương đâm, thẳng đến bụng của hắn. Phù Tang đạo nhân không biết làm sao lui lại, Nhạc Chi Dương đắc thế không cho, kỳ chiêu liên miên, kinh lực chảy xiết, Phù Tang đạo nhân mấy không còn sức đánh trả, nhưng hắn một thân đạo môn võ công, lấy lui làm tiến, lấy thủ làm công, lui giữ ở giữa chương pháp bất loạn, Nhạc Chi Dương cho dù cao hãn một bậc, cũng khó có thể đem hắn nhất cử chế phục.

Nhạc Chi Dương trung tâm nở hoa, cứu được Từ Phi không nói, còn đem triều đình một phương quấy đến trận cước đại loạn. Chu Lệ mừng rỡ, bảo kiếm vung lên, thẳng đến Trương Bính; Trương Bính thư sinh yếu đuối, chỗ nào gặp qua như thế chiến trận, cả kinh toàn thân cứng ngắt,

quên động đây; tạ quý võ tướng xuất thân, cầm đao nhảy lên, hai người đối diện một phát, Quyết Vân kiếm đẩy ra lưỡi đao, thuận thế mà xuống, từ vai đến uy hiếp, đem tạ quý chém thành hai mảnh, nhiệt huyết bắn tung toé mà ra, đổ Trương Bính đầy đầu đầy mặt.

Yến Vương tử sĩ cùng kêu lên phát hô, xông vào triều đình quân trận, đao thương bay loạn, giết thành một đoàn. Chu Lệ đá mò thi thể, giương mắt trừng đi, Trương Bính núp ở mấy tên Cẩm Y Vệ sau lưng, vết máu đầy người, hai chân như nhũn ra.

Chu Lệ lạnh hừ một tiếng, dậm chân tiến lên. Cẩm Y Vệ che chở Trương Bính lui lại, trong đó hai người vung đao tiến lên, Chu Lệ chiến kiếm vung mạnh, đầu người lăn xuống, lại quay người lại, kiếm quang hiện lên, còn lại Cẩm Y Vệ đoạn mất chân trái, nằm trên mặt đất kêu rên lăn lộn.

Chu Lệ cũng không quay đầu lại, bôn tẩu như bay, trong nháy mắt gặp phải Trương Bính.

Đột nhiên, Chu Lệ tóc gáy dựng lên, một cổ ác hàn bay thẳng lưng. Tâm hẫng nghĩ nhảy bén, bước chân dừng lại, lập tức quay người, trên kiếm phong chọn, nhưng đã chậm một nhịp, một người niều như khói nhẹ, nhào vào trong ngực, mũi kiếm cướp qua thân thể của hắn, giống như chém trúng hư vô huyền ảnh. Chu Lệ ngửa người lui lại, người kia phiêu nhiên bắn lên, cổ tay bất ngờ lật, soạt, một ngum chủy thủ đâm vào Chu Lệ ngực trái.

Chu Lệ đầu óc không còn, chung quanh kinh hô nổi lên bốn phía, chúng tử sĩ hồn phi phách tán, cùng nhau hướng hẫng trông lại.

Thích khách ngẩng đầu lên, mặt mo khô gầy như que củi, hai mắt lạnh như băng thứ.

“Là người!” Chu Lệ thốt ra mà ra, hết sức hãi dị

Thích khách chính là Lãnh Huyền, hần áo trắng bạch giáp, giả mạo tử sĩ, trong loạn quân một kích trí mạng.

Tiếng la giết biến mất, bốn phía xuất hiện dị dạng tĩnh mịch, tất cả ánh mắt đều rơi vào trên thân hai người. Hết thấy biến cố, đều do Yến Vương mà lên, Chu Lệ chi tại Yến phiên, như tâm như não, như hồn như phách, hần như vừa chết, lại nhiều tử sĩ cũng vô dụng chỗ, Từ Phi cũng tốt, thế tử cũng được, hết thấy vô năng đối kháng triều đình.

Đạo lý kia không ai không biết, Lãnh Huyền cũng không ngoại lệ. Hần nội thương cực nặng, giả chết chạy trốn về sau, đã là đầu hết đèn tắt, cũng may vương phủ vốn là nguyên cung địa điểm cũ, Lãnh Huyền quen thuộc địa thế, tìm kiếm địa phương ẩn tàng, vốn đợi thương thế tốt hơn một chút lại đi chạy ra, không ngờ Trương Bính, tạ quý tùy tiện vào phủ, rơi vào Yến Vương cái bẫy. Lãnh Huyền mắt thấy không ổn, bí quá hoá liều, giết một cái tử sĩ, đổi hần y giáp, được ăn cả ngã về không, ám sát Yến Vương.

Yến Vương bên người tử sĩ đông đảo, Lãnh Huyền mới đầu khổ không cơ hội, thẳng đến Chu Lệ lớn sinh anh hùng, một mình truy sát Trương Bính, hộ vệ bên người tứ tán, hần mới rốt cục đợi đến cơ hội tốt.

Thế nhưng là ra ngoài ý định, chủ thủ đâm mặc áo giáp, vèn vèn không có vào một tấc, đầu dao đi tới, nhu bên trong mang mềm dai.

Lãnh Huyền trong lòng trầm xuống, trên cổ tay lật, chủ thủ vậy hướng Chu Lệ cổ họng, mũi nhọn mở ra áo giáp, ần ần rò rỉ ra kim quang.

“Kim tấm giáp!” Lãnh Huyền suy nghĩ hiện lên, bưng tỉnh đại ngộ. Yến Vương chỗ mặc áo giáp không chỉ một tầng, giáp lưới bên trong còn có một tầng kim sợi tơ tằm dệt thành nhuyễn giáp, nhìn như nhẹ mềm, mấy chục thạch kinh nổ cũng khó có thể xuyên qua, xưa nay Đại tướng thường thường bên trong mặc này giáp, để mà xông pha chiến đấu, cho dù mũi tên đầy người, cũng có thể lông tóc không thương.

Yến Vương dũng mãnh bỏ mạng, cùng Mông Cổ kỵ binh giao chiến, rất thích tự mình đột trận; Chu Nguyên Chương sợ hãi có sai lầm, đặc lệnh cao thủ thợ thủ công dệt thành này giáp, ban cho Chu Lệ phòng thân, chuyện này Lãnh Huyền cũng biết, làm sao tình thế cấp bách, sự đảo lộn đầu thế mà quên .

Chúy thủ đâm đâm không tiến, Yến Vương chỉ sửng sờ, lấy lại tinh thần, tay trái lật ra, chế trụ Lãnh Huyền cổ tay, nhưng bởi vì cách xa nhau quá gần, bảo kiếm không dễ thi triển, dứt khoát ném ở một bên, nắm tay mãnh kích Lãnh Huyền ngực bụng. Lãnh Huyền đưa tay cách ở, trong hai người kinh một phát, lão thái giám ngũ tạng bốc lên, máu thốt ra mũi. Nhưng việc đã đến nước này, không thể thất bại trong gang tấc, hấn trừng mắt cắn răng, sử xuất sức bình sinh, thúc làm chúy thủ trong tay, hết sức tới gần đối phương cổ họng.

Những người khác cũng kịp phản ứng, Trương Bính tiếng kêu: “Nhanh...” Trước người một cái Cẩm Y Vệ nhào về phía Yến Vương, nâng đao muốn trảm, thình lình một cây kiếm vèo bay tới, đem hấn đóng ở trên mặt đất.

Ném kiếm chính là Đạo Diễn, hấn giết Cẩm Y Vệ, Lãnh Huyền đầu dao cũng đến Yến Vương cổ. Đạo Diễn cách xa nhau rất xa, không kịp cứu viện, lo lắng bên trong, một bóng người bỗng nhiên chui ra, trường đao vung lên, Lãnh Huyền cánh tay phải sóng vai mà đứt.

“Giang Tiểu Lưu!” Đạo Diễn thấy rõ người tới, kinh hãi hết sức.

Giang Tiểu Lưu thân là “Long Độn Lưu” đệ tử, tư chất mặc dù không xuất chúng, nhưng ở Đông Đảo mấy năm, luyện thành nhanh nhẹn thân thủ, thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, vậy mà lập xuống khác biệt công.

Lãnh Huyền tay cắt đổ máu, khí tán công tiêu, Yến Vương đoạt lấy chúy thủ, trở tay đâm vào bộ ngực của hấn. Tay phải dùng sức đẩy, lão thái

giám té ra thật xa.

Giang Tiểu Lưu một bước nhảy lên, nâng đao lại chặt. Không ngờ một người phi thân chạy đến, tiện tay một nhóm, Giang Tiểu Lưu cả người lảo đảo ngã ra vài thước. Trong lòng của hắn hãi nhiên, định nhân nhìn lại, nhưng gặp Nhạc Chi Dương ngồi xổm người xuống, đỡ dậy Lãnh Huyền, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Lãnh công công, người đây cũng là tội gì?”

Lãnh Huyền liếc hắn một cái, thở dài: “Ta tận trung thủ chức, không phụ tiên đế.”

Nhạc Chi Dương trong lòng một trận khổ sở, Lãnh Huyền lấy trung tâm hầu chủ, mà tại chủ tử trong mắt, hắn bất quá là bảo mệnh tiếm thân quân cờ.

“Kia một cái cây...” Lãnh Huyền chỉ vào nơi xa một gốc già hộc, “Mười tuổi năm đó, ta lần thứ nhất dưới tàng cây gặp phải sư phụ; hiện nay, cây vẫn còn, nàng cũng tại, ta lại già rồi.”

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, dưới cây trống rỗng, trong lòng biết Lãnh Huyền trước khi chết, trong mắt sinh ra ảo giác.

“Hồng nhan tóc trắng, bất quá trong nháy mắt.” Lãnh Huyền thở dài một hơi.

“Nói đúng!” Nhạc Chi Dương cũng thở dài một hơi.

Lãnh Huyền cười với hắn một cái, nhắm mắt lại, đoạn khí.

Nhạc Chi Dương trong lòng một trận mờ mịt, đưa mắt nhìn lại, chiến sự đã gần đến hồi cuối. Triều đình một phương không chết cũng bị thương, Trương Bính vì Chu Cao Hú bắt sống, Yến Vương một bên chết tổn thương quá mức bé nhỏ, thủ lĩnh từng cái bình yên vô sự. Yến Vương suất lĩnh tử sĩ, truy sát chạy tứ tán quan binh, Đạo Diễn đang cùng Phù Tang đạo nhân

đấu kiếm, một tăng một đạo tiến thối như gió, kiếm chiêu đầy đặc lăng lệ, thế như hai đoàn thủy tinh quang cầu lặn tới dâng đi, chúng tử sĩ rảnh tay, tụ lại vây xem, nhưng không một người có thể nhúng tay.

Chợt nghe có người kêu lên: “Nhạc Chi Dương, người làm gì?” Nhạc Chi Dương ứng thanh quay đầu, chợt thấy Giang Tiểu Lưu một mặt mê hoặc, hoành đao đứng tại lân cận, bên người ngổn ngang lộn xộn, năm mấy cổ quan binh thi thể.

Nhạc Chi Dương nhìn một chút thi thể, đánh trong đáy lòng sinh ra một tia chán ghét, cười khổ nói: “Người lại đang làm gì?”

“Đánh trận a?” Giang Tiểu Lưu không nghĩ ra, “Chúng ta thắng á! Người vẽ mặt đau khổ làm gì?”

“Thật sao?” Nhạc Chi Dương buông xuống Lãnh Huyền, đứng dậy đi hướng Phù Tang đạo nhân.

Phù Tang gặp hãn tới gần, trong lòng vừa loạn, kiếm chiêu sinh ra sơ hở, Đạo Diễn thừa lúc vắng mà vào, kiếm quang lóe lên, Phù Tang ngực trái máu tươi, lão đảo lui lại, Đạo Diễn đuổi theo một cước, đá trúng bụng của hãn. Phù Tang té ngã trên đất, miệng phun máu tươi, mấy tử sĩ tiến lên, loạn lưỡi đao chảy xuống ròng ròng, máu chảy khắp nơi trên đất. Đạo Diễn nhìn qua thi thể, lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc, trong vòng một ngày, tuyệt hai mạch.”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 141 : Chương 141: Thiên Hạ Không Hoa (Hai)

Chương 141: Thiên hạ không hoa (hai)

Người khác không hiểu nó ý, Nhạc Chi Dương lại rất rõ ràng, Lãnh Huyền mất mạng, Dao Trì một mạch từ đây đoạn tuyệt, Phù Tang đạo nhân ở xa hải ngoại, tự thành một trường phái riêng có chút không dễ, nổi lên Trung Thổ dương danh, không muốn mất mạng. Hắn cái này vừa chết, “Đại Chí Lưu Thần Thông” cũng hơn nửa tuyệt truyền.

Nội viện giết thành một đoàn, ngoại viện quan quân sớm đã tri giác, vọt tới bưng khánh trước cửa, đánh trống reo hò hò hét, kinh thiên động địa, càng đem đục mộc kéo đến, va chạm cửa thành, tiếng như phích lịch.

Chu Lệ chỉ huy tử sĩ, chặn cửa hộ, leo lên đầu tường, cường cung ngạnh nỏ một trận loạn xạ. Trước cửa quan quân trúng tên, đổ máu buồn hào, ném đi đục mộc, thối lui đến một bản chỉ địa, giường cung bắn trở về đầu tường, làm sao kinh lực không đủ, tiến đến nửa đường, nhao nhao hạ xuống.

Tử sĩ lớn tiếng cười vang, mới cười mấy tiếng, bỗng dừng lại, người trên mặt người bộc lộ sợ hãi. Chỉ nghe phòng giam tiếng vang, mười mấy tên quan quân kéo lấy hỏa pháo tiến vào vương phủ, hòng pháo đen nhánh, âm trầm, lộ ra lạnh thấu xương sát khí.

Chu Lệ thấy rõ ràng, quay người hạ đầu tường, húc đầu hỏi: “Nhạc Chi Dương, Diêm bang bên kia thế nào?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu nói: “Diêm bang sự tình, ta đều giao cho Chu Năng tướng quân.”

“Thời cơ gấp gáp, không trông cậy được vào .” Chu Lệ có chút ảo não, mày rậm vận một cái, quay đầu uống nói, ” mang Trương Bính tới.”

Trương Bính hai tay bị trói, hai cái tử sĩ đem hắc xô đẩy tới. Trương Bính mặt mũi bầm dập, chân trái cũng có vết máu, hai mắt lửa giận phun ra, cắn răng nhìn qua Yến Vương.

“Trương đại nhân, nhiều có đắc tội!” Chu Lệ cười cười, huy kiếm đánh gãy dây thừng, “Việc đã đến nước này, bản vương không đi vòng vèo, chỉ cần người giúp ta chiêu hàng Bắc Bình quân coi giữ, người ta thù hận xóa bỏ. Từ nay về sau, người chính là bản vương tâm phúc công thần, vinh nhục cùng hưởng, họa phúc một thể, bản vương ngày sau thành công, nát đất phong hầu, quyết không bạc đãi người.”

Trương Bính mí mắt chớp xuống, giữ im lặng. Đạo Diễn mềm giọng nói: “Trương đại nhân, người không vì mình tưởng tượng, cũng phải suy nghĩ một chút lão mẫu vợ con.”

Trương Bính đầu lông mày run lên, ngẩng đầu lên, khàn giọng nói: “Tốt! Các người mở cửa, ta tới khuyên hàng.”

Yến Vương vui vô cùng, cười nói: “Trương đại nhân có thể thức thời, thật sự là tuần kiệt.” Quay người hạ lệnh, “Mở cửa.”

Tử sĩ mở cửa phiến, Chu Cao Hú một tay kéo lại Trương Bính, một tay nhắc lấy bảo kiếm, có vẻ như nâng, thật là trông giữ; Giang Tiểu Lưu theo kiếm cùng ở một bên, đem Trương Bính kẹp ở giữa.

Ba người đi ra bưng khánh cửa, quan quân đã lắp xong đại pháo, dọn xong trận thế, đột nhiên trông thấy Trương Bính, lên rồi loạn tưng bừng.

Chu Cao Hú nhẹ nhàng đẩy, đem Trương Bính đẩy lên trước cửa, từ cùng Giang Tiểu Lưu đứng tại phía sau, cầm kiếm giám thị

“Trương đại nhân...” Quan quân tướng tá nhìn qua thủ lĩnh, hết sức hoang mang.

Trương Bính ánh mắt chuyển động, thần sắc nghiêm nghị, hít sâu một hơi, gấp giọng kêu lên: “Yến Vương tà đạo vô đạo, tàn sát mệnh quan, hôm nay chính là các người vì nước hiệu mệnh, diệt trừ phản nghịch thời điểm...”

Hắn không để ý bản thân chết sống, hiệu triệu chư quân bình loạn, trong cửa lớn bên ngoài, không người ngờ tới. Chu Cao Hú kinh sợ giao tóa, quay đầu nhìn về phía Chu Lệ, Yến Vương sắc mặt tái xanh, tay trái dùng sức vung lên, Chu Cao Hú quay đầu xuất kiếm, đâm vào Trương Bính hậu tâm, ai ngờ người này thân là quan văn, huyết tính cao minh, cố nén kịch liệt đau nhức, trong miệng la lên không dứt: “... Triều đình ủng binh trăm vạn, ai như đầu nhập vào Yến Vương, thiên binh vừa đến, liền thành bột mịn...”

Chu Cao Hú gặp hắn chết không cầm miệng, nhất thời thất kinh, cầm bảo kiếm, cũng thấy nường tay. Ngược lại là Giang Tiểu Lưu cắn răng một cái, giơ kiếm hoành vung, đầu người rơi xuống đất, mới yên tĩnh.

Lần này biến khéo thành vụng, quan quân tướng sĩ do dự diệt hết, bị phần không hiểu, cùng kêu lên đánh trống reo hò, pháo thủ vung vẩy bó đuốc, kíp nổ xuy xuy thiêu đốt.

Chu Cao Hú bọn người cuống quít lui lại, vừa mới đóng lại đại môn, phanh phanh hai tiếng nổ mạnh, mảnh gỗ vụn vẩy ra, hạt sắt bay loạn, cánh cửa nhiều một số lỗ rách.

Chu Lệ nhìn lại đám người, mắt phượng tròn tròn, nghiêm nghị hô to: “Phản cũng phản, nếu không liều mạng, hữu tử vô sinh, là hán tử, đi theo

bắn vương, giết hẳn cái long trời lở đất.” Tiến lên một bước, giật ra đại môn, hổ nhảy mà ra.

Chúng tử sĩ thấy thế, đều máu đi lên tuôn, nhao nhao vung lên đao thương, cùng sau lưng Chu Lệ, một trận gió chạy qua cầu đá, xông vào quan quân trong trận.

Quan quân nguyên bản rần mất đầu, lại không ngờ Chu Lệ tự mình giết ra, nhất thời loạn tay chân, pháo không kịp lắp, cung không kịp mở, vôi vàng ở giữa ngã xuống một mảnh, còn sống vừa đánh vừa lui, một mực thối lui đến vương trước cửa phủ. May mà bên ngoài phủ viện quân cuộn cuộn chạy đến, người đông thể mạnh, mới phanh lại xu hướng suy tàn.

Bắc Bình quân coi giữ phần lớn đến từ tuyên, lớn biên cảnh, lâu dài chống cự Mông Cổ, không thiếu bách chiến kiêu tướng, trận cước vừa vững, lập tức chỉ huy nghênh kích, một bộ chính diện ngăn cản, cuốn lấy Yến quân, khiến cho không cách nào chiếm lĩnh cửa phủ; một bộ bò lên trên chỗ cao, giật ra cung nỏ, tử sĩ đa số áo trắng, trong đám người đều là tuyệt hảo bia ngắm. Nhất thời mũi tên bay loạn, bắn ngã nhiều người, tử sĩ khí diễm gặp khó, quan quân thừa cơ tiến sát, chia ra hai cánh, bọc đánh đi lên.

Yến Vương chỉ sợ lưng bụng thụ địch, cấp lệnh lui lại, quan quân thừa cơ đánh lén, đầu tường mưa tên không ngừng, Yến quân tử thương thảm trọng, rất có tan tác chi thế.

Nhạc Chi Dương thấy tình thế không đúng, đoạt thân mà ra, đoạt lấy một mặt tấm chắn, cá Tường Điều bay, xuyên qua đám người, nhảy lên đầu tường, vung vẩy tấm chắn trong tay, từ đầu tường quét sạch mà qua, cung thủ đụng vào tấm chắn, cung chiết tiễn hủy, nhao nhao rút xuống đầu tường.

Vương phủ tử sĩ đều là làm luyện tinh binh, mưa tên một yếu, lập tức ngăn chặn trận cước, chậm rãi lui lại, một mực thối lui đến bưng khánh trước cửa. Trải qua một vòng chém giết, vương phủ ngoại viện thân ngã máu chảy, đầy đất bừa bộn, người bị thương gãy tay gãy chân, bụng bại lộ, phát ra kêu thê lương thảm thiết, một tiếng một tiếng rung động lòng người.

Quan quân ngã xuống một mảnh, lại tới một nhóm, nhân số không giảm trái lại còn tăng, như thủy triều từ cửa phủ tràn vào. Nhiều người bò lên trên đầu tường, vây quanh Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương võ công tuy cao, cũng khó có thể một đương thiên, bên người đao thương tua tủa như lông nhím, như hãm trong vùng đầm lầy, vậy mà không thoát thân nổi.

Yến Vương dựa cửa khổ chiến, cũng đến cùng đồ mạt lộ, bên người tử sĩ càng đánh càng ít, mũi tên từ bên cạnh bay qua, thỉnh thoảng có người ngã xuống. Yến Vương đưa mắt nhìn lại, sinh lòng bi thương, hảo hán khó nhiều địch nhân, chỉ có đầy ngập dừng hơi, lại bại bởi một bang người tầm thường.

Chợt nghe sau lưng một trận đánh trống reo hò, Yến Vương giật mình, trong lòng hiện lên suy nghĩ: “Triều đình tấn công vào nội viện?” Quay đầu nhìn lại, trong nội viện thêm ra rất nhiều hán tử áo đen, đỉnh thương cầm đao, chen chúc mà ra, lít nha lít nhít, không thể đếm, một người cầm đầu khôi giáp tươi sáng, rớt cuộc cực kỳ quen thuộc. .

“Chu Năng!” Yến Vương hết sức kinh hãi, thốt ra mà ra.

Chu Năng cầm kiếm vọt tới, đâm ngã một cái quan quân, kêu lên: “Vương gia, thuộc hạ tới chậm. ”

Yến Vương hơi vừa định thần, hỏi: “Đây đều là Diêm bang đệ tử?” Chu Năng gật đầu, Yến Vương đưa mắt quét tới, Diêm bang đệ tử y phục, binh khí thô lậu không chịu nổi, thế nhưng là hung hãn không sợ chết, dừng

mãnh hơn người, một cái công kích, liền đem cửa trước quan binh bức lui, chỉ là cửa hẹp nhiều người, chặn tại hậu viện, khó mà kết thành trận liệt.

Yến Vương nói ra: “Chu Năng, ta suất tử sĩ chính diện nghênh địch, người cùng Đạo Diễn phân quân vì hai, từ Tĩnh Dương, Vĩnh Bình nhị môn xuất kích, công kích quân địch hai cánh.”

Chu Năng hiểu ý, quay đầu kêu lên: “Cao trưởng lão, Thuần Vu tiên sinh, các người đi theo ta; Trần Đà chủ, Đỗ tiên sinh, các người đi theo Đạo Diễn đại sư.”

Diêm bang thủ lĩnh tuân lệnh, các lĩnh một nửa nhân thủ, đi theo Chu Năng, Đạo Diễn, xuyên qua nội viện, thế như hai cổ màu đen trọc lưu, tuôn ra Tĩnh Dương, Vĩnh Bình nhị môn, vòng qua quan quân tiên phong, đột nhiên công hai cánh.

Quan quân đang cùng Yến Vương ác chiến, đột nhiên bị tấn công, trận cước đại loạn, Diêm bang đệ tử thừa cơ chém giết, quan tướng quân chặn ngang đoạn thành hai đoạn. Yến Vương suất quân đột tiến, cùng Diêm bang nhảy lên quét ngang, quan tướng quân cắt ra, tả hữu khó mà chiếu cố, trước sau không thể liên tiếp, binh tướng hai điểm, hô ứng không được, qua loa ngăn cản lúc hứa, nhao nhao quay đầu rút lui.

Yến quân đặc thế không cho, đuổi tới vương phủ đại môn. Nhạc Chi Dương nhảy xuống tường thành, tay trái cầm thuẫn, tay phải đoạt lấy một đầu trường thương, trái cản phải đâm, không người nào có thể chống lại, một mình lập ở trước cửa, lại như thiên quân vạn mã, quan quân bại lui đến tận đây, không cách nào tiến thêm một bước.

Quan quân chó cùng rứt giậu, liều chết tranh đoạt đường ra, vô số đao kiếm ủng đến trước cửa, thế như bay sóng tuyết bay, đem Nhạc Chi Dương bao phủ trong đó.

Hảo hán khó nhiều địch nhân, Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy khó chống, đang muốn nhượng bộ, chợt nghe hét to một tiếng, Sở Không Sơn lướt qua chư quân đỉnh đầu, bỗng bình lung lay, ngổn trời giống như rơi xuống trước cửa, thiết mộc kiếm giữa trời quét qua, bốn năm miệng đao kiếm bay ra thật xa. Hảo xoay người rơi xuống, vén một mảnh kiếm ảnh, giống như giống như trăm ngàn Thanh Liên nhất thời nổ phồng, chỉ nghe tiếng kêu rên liên hồi, đối diện quan quân nhao nhao ngã xuống đất, Nhạc Chi Dương chậm qua một hơi, đỉnh thương tiến lên, hai người sóng vai đối địch, trường thương mộc Kiếm Long lật phượng múa, thủ đến vương phủ đại môn mưa gió không lọt.

Quan quân tiến cũng không được, thoái cũng không xong, người đẩy ta ủng, loạn thành một bầy. Yến Vương nhìn ra tiện nghi, xua quân tấn công mạnh, Yến quân vắng lai xuyên thẳng qua, thế như khoai đao lưỡi dao, lập đi lập lại cắt chém quan quân, mấy ngàn người tụ mà phục tán, từng người tự chiến, trước hòn giả sơn, ao một bên, hoa gian dưới cây, đồng đều thành đồ trận, chỉ gặp tàn chi bay loạn, máu tươi lướt vẩy, tiếng kêu thảm thiết, tiếng la giết phóng lên tận trời, chấn động to như vậy Bắc Bình.

Chu Lệ vung vẩy bảo kiếm, liên trăm địch quân Đại tướng. Bất quá nửa canh giờ, quan quân rã mất đầu, quân lính tan rã. Chu Lệ nhìn ra hỏa hầu, ném lẩn một giáo quan, giơ lên kiếm đến, cao giọng hét lên: “Vứt xuống binh khí, đầu hàng không giết!”

Yến quân tướng sĩ hiểu ý, cùng kêu lên cao giọng hét lên: “Vứt xuống binh khí, đầu hàng không giết!”

Chu Lệ uy chấn phương bắc, thâm thụ thủ biên tướng sĩ kính sợ, tiến đánh vương phủ, cũng không phải là ra ngoài tự nguyện. Bây giờ Trương Bính, tạ quý đã chết, càng không đốc xúc người, nghe cái này âm thanh gọi, đầu chí tan thành mây khói, nhao nhao ném đi binh khí, nhắc tay đầu hàng.

Chu Lệ cấp lệnh tử sĩ dừng tay, Diêm bang thủ lĩnh cũng nhao nhao quát bảo ngưng lại bang chúng. Diêm bang đệ tử kỷ luật nghiêm minh, thu hồi binh khí, im lặng lui sang một bên, Chu Lệ nhìn ở trong mắt, vui vô cùng, nghĩ thầm: “Những này buôn muối lậu, lại có như thế kỷ luật? Hắc, người nói Diêm bang dám ô hợp, đơn giản chính là nói bậy nói bạ!”

Quan quân hàng hơn phân nửa, số ít dựa vào nơi hiểm yếu chống lại, đều bị tiêu diệt. Chu Lệ kiểm kê nhân số, tử sĩ, quan quân hao tổn hơn phân nửa, Diêm bang lâm nguy tham chiến, tử thương ít, còn có bảy thành đệ tử có thể dùng.

Chu Lệ nhìn qua đầy đất tử thi, ngẫm sinh do dự, triệu tập chư tướng nói ra: “Sắc trời đã tối, binh khốn ngựa mệt, không người không thương tổn. Không bằng chinh biên tù binh, đóng cửa tự thủ, chờ đến nửa đêm lại tiến đánh cửu môn.”

Chư tướng rất tán thành, Đạo Diễn lại nói: “Không thể, khởi sự mưu biến, không được ư chuộng. Bây giờ may mắn thắng được, đối diện thất kinh, hoang mang lo sợ, quân ta mặc dù có tổn thất, sĩ khí chính thịnh, lẽ ra nhất cổ tác khí, thẳng xuống dưới cửu môn. Nếu không, đối diện chậm quá mức mà đến, trong quân kiện người đăng cao nhất hô, đánh ra triều đình cờ hiệu, cửu môn quân coi giữ thế tất mây phụ cùng theo, khi đó đánh hạ cửu môn, cũng sẽ làm nhiều công ít. Thời không đến lại, tận dụng thời cơ, phá trúc chi thế đã thành, Vương gia tuyệt đối không thể chần chờ.”

Chu Lệ nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Đại sư lời nói không phải không có lý, nhưng sau trận chiến này, quân ta ít người, tù binh nhiều người, nếu không nghiêm túc, lớn trong chiến đấu hoặc có biến số.”

“Cái này không khó.” Đạo Diễn cười cười, “Khu sói đuổi hổ chính là.”

Chu Lệ hiểu ý, vỗ tay cười nói: “Diệu kế!” Lúc này hạ lệnh, đem tù binh tập kết một quân, làm tiến đánh cửu môn tiên phong, giao cho Trương

Ngọc, Trương Tín thống soái, trong quân tướng tá đều do bản phủ tử sĩ đảm nhiệm. Yển Vương tử sĩ phần lớn là ngày xưa tâm phúc kiêu tướng, Chu Lệ nghèo túng về sau, đi theo cho nên chủ rời khỏi quân lữ, lúc này trọng thao cự nghiệp, từ không có bao nhiêu khó xử.

Chu Lệ tự mình dẫn tử sĩ, trấn thủ trung quân. Diêm bang quần hào đảm nhiệm hậu quân, giao cho Chu Năng, Nhạc Chi Dương thống soái, một phòng tiền quân tù binh sinh biến, hai có thể tùy thời tiếp viện công thành, tiến thối công thủ, tận nghe Chu Lệ an bài.

Lúc đó mặt trời chiều ngã về tây, ráng chiều nhuộm máu, thiên khung nửa sáng nửa tối, giống như óng ánh lưu ly. Bắc Bình trường thành đường phố không người, vạn hộ đóng chặt, trường phong quét rác mà qua, ô nghen ngào nuốt, như tố như khóc.

Tiến đánh vương phủ nhân mã toàn quân bị diệt, tin tức truyền ra, Bắc Bình quân coi giữ một đoàn bối rối, đầu tường binh mã từ trên xuống dưới, không có đầu con ruồi giống như xông loạn đi loạn. Thủ tướng kinh hồn táng đảm, tụ đầu thương nghị, có nhân chủ trương bỏ cửa thành, hợp quân một chỗ, bay thẳng vương phủ, có người lo lắng Yển Vương dụng binh như thần, đất bằng chiến đấu trên đường phố, chính hợp tâm ý của hắn, chỉ bằng cậy vào cửa thành, ở trên cao nhìn xuống, làm tổn thương Yển quân nhuệ khí, sau đó phản kích thủ thắng; lời này vừa nói ra, lập tức có người phản bác, tường thành kiến tạo mới bắt đầu, chỉ vì phòng ngự ngoài thành chi địch, chưa hề ngăn cản qua thành nội công kích, vờn quanh tường thành, đường dành cho người đi bộ, đường cái chỗ nào cũng có, công lên đầu thành cũng không phải việc khó.

Nhất thời chúng thuyết phân vân, mặt trời đỏ mặt trời lặn, cũng vô chủ ý, đành phải giải tán lập tức, các hồi vốn bộ cửa thành.

Chu Lệ bộ phận đã định, hướng Đạo Diễn nói ra: “Đại quân ra hết, vương phủ trống rỗng, quân ta thân thuộc đều trong phủ, nếu như tiến đánh

bất lợi, quân địch ra lệch ra sư trực đảo vương phủ, nhất định dao động quân tâm, khiến cho ta trước sau đều khó khăn.”

Đạo Diễn nói ra: “Có thể lưu lại mấy trăm người, giao cho thế tử thống lĩnh.”

Chu Lệ cau mày nói: “Tử sĩ nhân thủ không đủ, quan quân không thể tin lại, duy nhất có thể lưu, chỉ có Diêm bang, bất quá...”

Đạo Diễn nói ra: “Vương gia lo lắng Diêm bang đệ tử dã tính khó thuần, thế tử khó mà khống chế.” Chu Lệ im lặng gật đầu, Đạo Diễn cũng thấy khó giải quyết, nhất thời vuốt râu trầm ngâm.

“Ta tiến cử một người.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” Sở Không Sơn Sở tiên sinh, làm người phong nhã, võ công lại cao, Diêm bang bên trong riêng có uy danh, lưu hãn phụ Tá thế tử, kiên quyết sẽ không xảy ra sai lầm.”

Chu Lệ do dự, nhìn lại Đạo Diễn, cái sau cười nói: “Sở Không Sơn thiên hạ danh kiếm, hộ hoa nhĩ sĩ, chỉ bằng vào một người một kiếm, nhưng khi mấy trăm tinh binh, tọa trấn vương phủ, trừ hãn ra không còn có thể là ai khác!”

Chu Lệ đối với hãn tín nhiệm quá sâu, gật đầu cười nói: “Cũng tốt!” Quay lại đầu ngựa, lao vút đi ra ngoài, đại quân đi theo phía sau, chạy thành nam lệ cửa chính mà đi.

Nhạc Chi Dương quay đầu cáo tri Sở Không Sơn. Sở Không Sơn vốn là phiến chán chiến trận chém giết, lưu thủ vương phủ, chính hợp ý, cười nói: “Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, tiểu tử, thủ hộ vương phủ chỉ là ngụ trang, người lo lắng chính là Bảo Huy công chúa cùng Diệp bang chủ đi.”

Nhạc Chi Dương da mặt nóng lên, thở dài: “Không thể gạt được Sở tiên sinh, lần này đi sinh tử khó liệu, ta nếu có điều dài ngắn, mong rằng tiên

sinh hảo hảo chiếu cố Diệp cô nương.”

Sở Không Sơn liếc nhìn hắn một cái, lạnh hừ một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Giây lát đại quân xuất tẩn, Chu Cao Sí quan bế cửa phủ, lấp đặt trạm gác, lại khiến tôi tớ trong phủ vận chuyển thi thể, đặt tiền viện quảng trường. Làm sao tử thi quá nhiều, tầng tầng xếp, máu chảy thành suối, liếc nhìn lại, rất là thê thảm.

Một lớn tuổi thái giám tiến lên nói ra: “Thế tử điện hạ, khí trời nóng bức, thi thể quá nhiều, chỉ sợ sinh sôi ôn dịch, ngoại trừ bản phủ hi sinh vì nước chi sĩ, những thi thể khác không bằng lôi ra vương phủ, một mồi lửa đốt đi.”

Chu Cao Sí lắc đầu nói ra: “Nơi đây người chết, vô luận dịch ta đều là phụ mẫu sở sinh, cũng có thể tử nhi nữ, nếu như đốt đi, thân nhân của bọn hắn đi chỗ nào tìm hắn?”

Lão thái giám ngượng ngùng lui ra, Sở Không Sơn một bên nghe thấy, âm thầm gật đầu, nghĩ thầm: “Yến Vương gian xảo nham hiểm thâm độc xảo trá, ý chí sắt đá, đứa con này của hắn ôn hòa nhân ái, ngược lại có mấy phần quân tử phong thái.”

Đột nhiên, nơi xa truyền đến một chuỗi pháo vang, ở giữa xen lẫn tiếng hò giết, như sóng như nước thủy triều, ồn ào không chừng.

Hai người lòng có chỗ hệ, leo lên lầu trên thành, nhìn ra xa thành nam, nhưng gặp lệ chính, thuận nhận nhị môn ánh lửa ngút trời, khói đặc nổi lên bốn phía, khói lửa phiêu phiêu miếu miếu, che đầy trên trời ánh trăng.

“Không biết thắng bại như thế nào?” Chu Cao Sí lòng tràn đầy lo lắng.

“Không ngại sự tình!” Sở Không Sơn thong dong nói nói, ” đánh hạ hai đạo cửa thành, cái khác mấy môn tự nhiên trông chừng mà hàng.”

Chu Cao Sí kinh ngạc nói: “Tiên sinh dùng cái gì kết luận?”

“Sở mỗi người trong giang hồ, không hiểu đánh trận, đánh nhau lại là người trong nghề.” Sở Không Sơn cười cười, “Có khi giang hồ ẩu đả, không khỏi dùng ít địch nhiều, có câu nói là ‘Song quyền nan địch tứ thủ’, từng cái đánh đem quá khứ há không phiền phức? Cho nên giao thủ chi tiên, nhìn chuẩn địch nhân thủ lĩnh, không để ý còn lại, tấn công mạnh người này, nếu như đem đánh bại, những người khác hoảng sợ uể oải, tự nhiên giải tán lập tức.”

“Có lý!” Chu Cao Sí liên tục gật đầu, “Tiên sinh ăn nói phong độ, không giống nhân vật giang hồ, trái ngược với văn nhân nhã sĩ.”

“Không dám nhận.” Sở Không Sơn nói nói, ” học đòi văn vẻ mà thôi.”

“Chỗ nào nói?” Chu Cao Sí cười nói: “Tiên sinh có tông long chi công, lại làm lúc dùng người, nếu như tư kiêm văn võ, tiền đồ bất khả hạn lượng.”

Sở Không Sơn lắc đầu: “Thế tử nói quá lời, Sở mỗi tính tình tán nhạt, mang bình làm quan nhất khiêu bất thông, hôm nay may mắn gặp dịp, chuyện chỗ này, sẽ làm thả thuyền trên giang hồ, ngao du lâm tuyền ở giữa, thì hoa làm cỏ, giải quyết xong quăng đời còn lại.”

Chu Cao Sí gặp hãn phong độ, nguyên bản cố ý kết giao, nhưng nghe Sở Không Sơn vô ý chính sự, trong lòng vô cùng thất vọng. Hai người các có chút suy nghĩ, chú mục ngóng nhìn chiến trường.

Bỗng nhiên một cái cung nga đi lên, chinh đồn trang phục nói ra: “Thế tử, Sở tiên sinh, Vương phi cho mời!”

Hai người hạ tường chắn mái, đi theo cung nga trước hướng hậu viện, đi một đoạn, Sở Không Sơn nhưng cảm giác phong cảnh nhìn quen mắt, vòng qua một đạo thủy tạ, chợt thấy một tòa Thiên Điện. Sở Không Sơn không khỏi ồ lên một tiếng, Chu Cao Sí hỏi: “Làm sao?”

Sở Không Sơn lắc đầu không đáp, hai người tiến vào Thiên Điện, nhưng gặp Từ Phi nguy vạt áo đang ngồi, sau lưng một cái giường, Diệp Linh Tô lười biếng nghiêng người dựa vào, hình dung tiều tụy, Chu Vi ngồi tại bên giường gọt lê, Thạch Cơ trông coi náo nhiệt nhỏ lô pha trà, hương trà tràn ngập, thủy sắc mới bích.

“Mẫu phi!” Chu Cao Sí tiến lên thỉnh an, “Thập tam cô.”

Sở Không Sơn xem Từ Phi, công chúa như không, ngẩng đầu mà bước đi đến trước giường, thật sâu vái chào, nói ra: “Thuộc hạ gặp qua bang chủ!”

“Sở tiên sinh vất vả.” Diệp Linh Tô nói nói, ” chuyện hôm nay ta đều nghe nói, hiểm trung cầu thắng, rất không dễ dàng.”

Sở Không Sơn cười nói: “Tốt trong bang đệ tử tử thương không nhiều.” Diệp Linh Tô ừ một tiếng, nói ra: “Như thế rất tốt.”

Nàng không nói thêm lời nào, Sở Không Sơn hơi cảm thấy chần chờ, nhỏ giọng hỏi: “Diệp bang chủ, thân thể của ngươi khá tốt chút?”

“Tốt hơn nhiều.” Diệp Linh Tô nhìn một chút hai chân, thần khí mười phần buồn rầu, “Nhưng vẫn là không thể hành động tự nhiên.”

“Bệnh đi như kéo tơ.” Sở Không Sơn biết nàng tính tình vội vàng xao động, cười nói, ” bang chủ an tâm dưỡng bệnh, chuyện bên ngoài giao cho ta cùng Nhạc Chi Dương tốt.”

“Nhạc Chi Dương!” Diệp Linh Tô mừng rỡ, “Hắn...” Muốn nói lại thôi, nhìn về phía Chu Vi, tiểu công chúa nghe lời này, cũng dừng lại đao tước, gương mặt nhìn tới.

“Yên tâm.” Sở Không Sơn cười nói, ” lấy hắn bây giờ võ công, ra vào thiên quân vạn mã, cũng có thể lông tóc không thương.”

Diệp, Chu hai người buông lỏng một hơi, Diệp Linh Tô dựa về đầu giường, tái nhợt hai gò má nổi lên một tia đỏ tươi, Chu Vi cúi đầu gọt lê, vẫn là tinh thần không thuộc.

“Cao Sí.” Từ Phi mở miệng hỏi, “Trong phủ phòng ngự nhưng an bài thỏa đáng?”

Chu Cao Sí nói ra: “Nhận được Sở tiên sinh tương trợ, đại thể sắp xếp xong xuôi.” Từ Phi thở dài: “Lần này vì nương xuất phủ, bản không nghĩ tới còn sống trở về, nếu không phải Nhạc Công Tử, ta thì cốt đã rét lạnh.”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 142 : Chương 142: Thiên Hạ Không Hoa (Ba)

Chương 142: Thiên hạ không hoa (ba)

“Mẫu phi hồng phúc tề thiên, tự có quý nhân tương trợ.” Chu Cao Sí cười nói, ” nghĩ là mẫu phi ăn chay niệm Phật, rộng tích thiện duyên, cho nên được trời phù hộ, hạ xuống Nhạc Công Tử bực này dị nhân.”

Từ Phi mỉm cười, nói ra: “Qua kiếp nạn này, người phải thật tốt cảm kích người ta.”

“Hài nhi để ý tới.” Chu Cao Sí nói nói, ” liền sợ Nhạc Công Tử bản tính thanh cao, không chịu tiếp nhận hài nhi hảo ý.” Nói đến chỗ này, nhìn Sở Không Sơn một chút, hẳn thiện biết nhân vật, nhưng cảm giác sở, vui hai người tuổi tác có khác, thực chất bên trong ý vị lại giống nhau đến mấy phần, tán nhạ phiêu dật, khó mà dụ chi lấy danh lợi.

Trà đã nấu xong, Thạch Cơ rót đầy vài chén, dâng tặng đám người. Sở Không Sơn lướt qua một ngụm, bỗng buông xuống, nhú mày nhìn chăm chú ngoài cửa.

Từ Phi lấy làm lạ hỏi: “Sở tiên sinh, trà không tốt sao?”

“Không phải!” Sở Không Sơn lắc đầu, hai mắt từ đầu đến cuối không rời đại môn.

Diệp Linh Tô cũng có cảm giác, lông mày nhỏ nhắn thượng thiêu, cười lạnh nói: “Đến cũng tới, đương cái gì rùa đen rút đầu?”

Từ Phi bọn người không không động dung, Chu Cao Sí động thân đứng lên, tay đề chuôi kiếm, chợt nghe cười dài một tiếng, ngoài cửa bóng người lắt lự, sóng vai đi vào hai người, một tăng một tục, một cái sáng như người ngọc, một cái gầy như khô ừng, sóng vai cùng tồn tại, hình dung quý dị.

“Người nào?” Chu Cao Sí không biết lợi hại, cất giọng cao giọng hét lên, “Người tới!”

Tiếng kêu truyền ra, hoàn toàn không có động tĩnh. Từ Phi nhìn ra không ổn, giật giật nhử tử ống tay áo, ra hiệu Chu Cao Sí lui ra phía sau. Chu Cao Sí do dự chưa định, chợt thấy Chu Vi từ từ đứng lên, lấy xuống trường kiếm, nhìn chăm chăm người tới, sắc mặt trắng bệch.

Chu Cao Sí Tâm Giác không ổn, chợt nghe Sở Không Sơn cười nói: “Thế tử điện hạ, cho người mượn bảo kiếm dùng một lát.”

Chu Cao Sí do do dự dự, đưa lên bảo kiếm. Sở Không Sơn tiếp nhận, tay xăn song kiếm, cười nói: “Già Thát tử, con lừa ngốc, hai người thật đúng là sẽ chọn thời cơ.”

Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, ánh mắt đảo qua tấm điện, ngừng trên người Diệp Linh Tô, kinh ngạc nói: “Kỳ, người làm thật không có chết?”

“Làm người thất vọng rồi?” Diệp Linh Tô khẽ vuốt chén trà, giọng mang trào phúng.

“Không có gì.” Thiết Mộc Lê hai mắt nhìn trời, “Sớm cũng là chết, muộn cũng là chết.”

Diệp Linh Tô cắn môi một cái, hỏi: “Các người là vì bảo tàng tới a?”

Thiết Mộc Lê nghe xong “Bảo tàng” hai chữ, liền cảm giác giận không kềm được, cười thâm: “Người biết liền tốt, ngoan ngoãn giao ra, nể tình Vân Hư phân thượng, bản tôn lưu người một đầu toàn thân.”

“Nói như vậy, ta còn phải đa tạ Quốc sư?” Diệp Linh Tô mỉm cười.

Thiết Mộc Lê gặp nàng một phái trấn định, trong lòng kinh ngạc, nhìn khắp bốn phía: “Người còn có cái gì trò xiếc? Trong phủ cường tráng ra hết, chỉ còn người già trẻ em, người thương đến nửa chết nửa sống, còn muốn chạy trốn ra lòng bàn tay của ta?”

“Ta chỉ kỳ quái.” Diệp Linh Tô khắp lơ đãng nói, “các người làm thế nào biết ta ở chỗ này?”

Thiết Mộc Lê ngạo nghễ nói: “Lão phu tai mắt trải rộng kinh thành.”

“Thật sao?” Diệp Linh Tô mỉm cười, “Đã như vậy, vì sao ném đi bảo tàng?”

Mất đi bảo tàng một chuyện, Thiết Mộc Lê xem là vô cùng nhục nhã, huống chi Yến Nhiên Sơn số mười đệ tử sống không thấy người, chết không thấy xác, hân nôn nóng sau khi, trong lòng oán độc giống như lòng đất dung nham, nghe đến nơi này, trừng hai mắt một cái, chính muốn phát tác, chợt thấy Diệp Linh Tô cổ tay rung lên, nước trà trong chén như mũi tên, đột nhiên giội về Thạch Cơ.

Nước trà nóng bỏng, hất lên mặt, Thạch Cơ nghẹn ngào kêu sợ hãi: “A...” Không kịp đưa tay thay đổi sắc mặt, thanh quang lóe lên, Diệp Linh Tô từ dưới gối rút kiếm ra đến, mãnh mà đâm về trong lòng nàng.

Cái này hai lần cực kỳ đột ngột, địch ta đồng đều không ngờ đến. Chu Vi đứng được gần nhất, không chút nghĩ ngợi, vung tay lại, định chọn trúng nhuyễn kiếm. Diệp Linh Tô tổn thương sau bất lực, hồ khẩu nóng lên, kiếm thế hơi chậm.

Thạch Cơ cầu sống trong chỗ chết, lão đảo nhanh chóng thoái lui, che lấy hai gò má toàn thân phát run.

“Diệp bang chủ...” Chu Vi thốt ra mà ra, “Người làm sao...”

Diệp Linh Tô bất lực rũ xuống bảo kiếm, thở dài: “Ngốc cô nương, người vẫn không rõ a?”

Chu Vi suy nghĩ điện thiểm, nhìn chăm chăm Thạch Cơ, lẩm bẩm nói: “Người, người vừa rồi lên tiếng...”

Thạch Cơ dờ hai tay, gương mặt xinh đẹp một mảnh sừng đỏ, nàng há to miệng, quay đầu nhìn về phía Xung Đại Sư, bỗng nhiên nhẹ giọng nói ra: “Chủ nhân, tiểu tỳ thất thủ...”

Chu Vi há hốc miệng, trong lòng một đoàn mơ hồ, Xung Đại Sư lại cười nói: “Diệp bang chủ, người khi nào phát hiện ?”

“Sớm có phát giác.” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” chỉ là công chúa đãi nàng quá tốt, ta không tiện xuất thủ thử nàng. con lừa ngốc, hừ, người thật bản lãnh, lại dùng cái này biện pháp xếp vào gian tế.”

“Không dám nhận.” Xung Đại Sư cười nói, ” chỉ đồ thừa Bảo Huy công chúa tâm địa quá tốt, đối một người, cái này biện pháp cũng không dùng được.”

Chu Vi đau thương cười một tiếng, quay đầu nói ra: “Diệp bang chủ, ta có mắt không trông, liên lụy người .”

“Người nói cái gì?” Diệp Linh Tô từ tốn nói, “Người thương hại kẻ yếu, vốn là thiện hạnh. Chà đạp người khác thiện tâm, lấy liên tự thân gian mưu, đó mới là táng tận thiên lương, đáng xấu hổ ghê tởm.”

Thạch Cơ ngẩng đầu lên, liếc một chút Chu Vi, muốn nói lại thôi, trong mắt lớn hồ thẹn.

“Được làm vua thua làm giặc, người như chết rồi, còn có cái gì thiện ác?” Xung Đại Sư xoay chuyển ánh mắt, “Vương phi, thế tử, các người muốn hướng đến nơi đâu?”

Chu Cao Sí thừa dịp mọi người nói chuyện, dắt Từ Phi hướng cửa điện xô dịch, ứng thanh cứng đờ, dừng bước lại. Xung Đại Sư cười một tiếng dài, quay người ra quyền, nhào, tiếng như xé vải, ngọt ngạt quái dị, cửa điện vách tường ứng thanh vỡ vụn, rầm rầm sụp đổ một mảnh, không che không cản, nổi thẳng vườn trồng trọt.

“Đại lộ chỉ lên trời!” Xung Đại Sư tay áo vung tay lên, cười hì hì nói nói, ” hai vị mời a!”

Từ Phi mẹ con nào dám động, xử ngay tại chỗ, mặt xám như tro. Thiết Mộc Lê cũng là âm thầm buồn bực: “Không qua mấy ngày, hòa thượng này lại có tinh tiến?”

“con lừa ngốc.” Diệp Linh Tô bất động thanh sắc, “Oan có đầu, nợ có chủ, ta mới là người đối đầu, khó xử hai người bọn họ tính là gì?”

“Diệp bang chủ có chỗ không biết.” Xung Đại Sư cười nói, ” có hai người này nơi tay, liền có thể dùng thế lực bắt ép Yến Vương.”

“Người thành đại sự không để ý gia thất.” Từ Phi ra vẻ trấn định, “Vương gia chí tại thiên hạ, sao lại bởi vì ta hai người hướng người khuất phục?”

“Vương phi nói cực phải.” Xung Đại Sư nói nói, ” chỉ bất quá, chuyện thiên hạ, dù sao cũng phải thử một lần mới biết được!”

Từ Phi vô kế khả thi, yên lặng hai mắt nhắm lại, chột nghe Sở Không Sơn cười nói: “Đại hòa thượng, tường là chết, người thế nhưng là sống, muốn đạt được ước muốn, còn phải xông qua Sở môn cửa này.”

Từ Phi nghe vậy, sinh lòng hi vọng: “Lão giả này tự tin như vậy, tất có siêu nhân nghệ nghiệp.” Diệp Linh Tô lại khẽ nhú mày, Sở Không Sơn còn kém Thiết Mộc Lê một bậc, tăng thêm Xung Đại Sư, có thể nói hoàn toàn không có phần thắng.

“Ồ?” Xung Đại Sư cười nói, ” Sở tiên sinh tự nghĩ có thể ngăn cản ta hai người rồi?”

Sở Không Sơn mỉm cười, nói ra: “Chuyện thiên hạ, dù sao cũng phải thử một lần mới biết được.”

Hắn nguyên thoại hoàn trả, Xung Đại Sư nhướng mày, kiếm khí đập vào mặt, chiêu thức chói lọi phóng túng, phiêu dật vô phương, Xung Đại Sư thân trong khi phong, giống hệt mười dặm gió xuân cuốn lên vô số ửng đỏ cánh hoa, gió như nước thủy triều, hoa giống như mưa, che khuất bầu trời, bằng mọi cách.

“Tiểu Đào kiếm!” Xung Đại Sư người nhẹ nhàng hướng về sau, một quyền hướng về phía trước, quyền kinh tứ phía lan tràn, ngưng như sơn nhạc, động như giang hà, nhất động nhất tĩnh, vậy mà ẩn chứa tại một quyền bên trong, đụng vào bài không kiếm ảnh, Thanh Cương kiếm khuấy động chiến minh.

Sở Không Sơn không tuân thủ phản công, có phần ra Thiết Mộc Lê dự kiến, vừa nhắc mắt, nhìn về phía Diệp Linh Tô, thân thể lắc lư, thả người lao thẳng tới đầu giường.

Người giữa không trung, chợt nghe phong thanh duệ vang, quét mắt nhìn lại, một tia ô quang phá không đâm tới, đi thẳng về thẳng, cương kinh vô luân, giống như Thanh Liên vạch nước, vượt quá thiên nhiên, tuyệt không hoa văn trang sức, mũi kiếm chưa tới, kiếm khí bao phủ Thiết Mộc Lê toàn thân.

Một kiếm này trút xuống Sở Không Sơn suốt đời công lực, Thiết Mộc Lê không dám khinh thường, thân hình dừng lại, về chưởng bổ ra, nhào, chưởng kiếm tấn công, chấn nhân tâm phách. Thiết mộc kiếm một chút nghiêng lệch, xùy vạch phá góc áo, Thiết Mộc Lê hắc một tiếng, chìm thân rút lên, một cái bổ nhào hướng về sau lật ra, rơi vào ngoài một trượng.

Sở Không Sơn ngược lại lùi lại mấy bước, miễn cưỡng đứng vững, hô hấp thô trọng, da mặt đỏ lên như máu. Hắc song kiếm tề xuất, ngạnh sinh sinh ngăn lại hai đại cường địch, vô luận địch ta, đồng đều cảm giác kinh ngạc.

“Tốt một chiêu Thanh Liên kiếm!” Thiết Mộc Lê quét mắt một vòng áo choàng bên trên vết nứt, đưa mắt lên nhìn, ánh mắt băng lãnh, “Sở Không Sơn, người thật muốn liều mạng?”

Sở Không Sơn hít sâu một hơi, ngăn chặn bốc lên khí huyết, cười nói: “Có gì không thể?”

“Người có truyền nhân sao?” Thiết Mộc Lê lại hỏi.

Sở Không Sơn khẽ giật mình: “Hỏi cái này làm gì?”

“Theo ta được biết, người trò chơi giang hồ, nửa đời tàn mạn, ký danh đệ tử có mấy cái, kiếm pháp truyền nhân một cái cũng không.” Thiết Mộc Lê âm u cười một tiếng, “Sở Không Sơn, người chết ở chỗ này, tổ tông kiếm pháp há không thất truyền?”

“Đường về sau không thơ, Tống về sau không từ, thiên hạ tuyệt học, cuối cùng cũng có suy vi thời điểm. Sở mỗ cả đời thẳng thắn mà vì, người chết tựa như đèn tắt, kiếm pháp a, tuyệt liền tuyệt, cũng chẳng có gì ghê gớm.” Sở Không Sơn nói đến chỗ này, song kiếm giao kích, tranh nhưng huyết dài, “Thiết Mộc Lê, đại hòa thượng, các người nếu muốn đạt được, trước được lợi qua Sở mỗ thi thể!”

Trong điện người không không động dung, Thiết Mộc Lê sắc mặt tái xanh, không nói một lời, Xung Đại Sư dựng thẳng lên bàn tay, cười nói: “Sở tiên sinh như thế hoành nguyện, bần tăng dám không thành toàn.” Chìm thân đứng trung bình tấn, một quyền đưa ra, thoáng chốc cuồng phong cả điện.

“Đợi cho thu đến tháng chín tám, ta hoa nở lúc bách hoa giết, trùng thiên hương trận thấu Trường An, toàn thành tận mang hoàng kim giáp...” Sở Không Sơn ngân nga trường ngâm, hai tay trường kiếm cuốn lên Tiêu Tiêu kiếm khí, lạnh lùng quang hoa, giống như một đêm gió thu, ngàn cúc nô phóng, lạnh thấu xương chi khí tung hoành khuấy động, Xung Đại Sư chỉ cảm thấy ô quang, tinh mang giao thế lấp lóe, tựa như trong đêm khuya đầy trời sao rơi xuống nhân gian.

“Lạnh Cúc Kiếm” chiêu thức Thanh Dật, sát khí ngút trời, Sở Không Sơn có chủ tâm quyết tử, sử xuất đoạn đường này kiếm chiêu, có ta vô địch, có địch thì không có ta, vừa lên đến chính là liều mạng khí thế.”Đại tượng Vô hình quyền” vốn dĩ khí thế tăng trường, tới gặp nhau, vậy mà thấp một đầu, quyền thế bị ngăn trở, khó mà bốn phương thông suốt.

Thiết Mộc Lê đối Xung Đại Sư kiêng kị quá sâu, làm sao cùng là Mông Nguyên cột trụ, không tiện hung ác hạ độc thủ, nếu có thể mượn Sở Không Sơn chi thủ giết người này, cũng là vừa lòng đẹp ý. Hắn chỉ chớp mắt, nhìn về phía Diệp, Chu hai nữ, độc niệm vừa lên, hừ, Sở Không Sơn kiếm thế nhất chuyển, hướng hắn đâm tới, kiếm chiêu bên trong lộ ra cô tuyệt, giống như núi tuyết trong hoang nguyên một cây hàn mai, trắng xóa bên trong một điểm đỏ tươi, cuồng phong giận tuyết cũng không che giấu được.

Thiết Mộc Lê không kịp nghĩ lại, huy chưởng liền cản, trong chốc lát, liên tiếp ba kiếm, lui ba bước. Sở Không Sơn mỗi một kiếm đều là lấy mệnh tương bác, kiếm chiêu xảo trá tàn nhẫn, không để ý tự thân sơ hở, Thiết Mộc Lê dù rằng giết hắn, cũng khó tránh khỏi trúng kiếm, hắn nắm

chắc thắng lợi trong tay, thân phận lại cao, như thế lưỡng bại câu thương, quả thực không quá tình nguyện.

Xung Đại Sư thở ra hơi, định nhân nhìn lên, Sở Không Sơn hết sức tấn công mạnh, phía sau lưng rất có sơ hở, lúc này nhún người nhảy lên, một quyền đánh ra, thành linh kiếm quang chột tránh, hàn khí nhào thân, Chu Vi mắt đẹp trợn lên, huy kiếm đâm tới.

Xung Đại Sư a cười một tiếng, thu quyền ra chỉ, phiêu nhiên điểm trúng mũi kiếm, có chút hướng phía dưới một nạy, kinh lực chỗ hướng, thân kiếm giống như gợn sóng chập trùng, Chu Vi chỉ cảm thấy hồ khẩu đau đớn, cuống quýt vận kinh chống đỡ, không ngờ Xung Đại Sư chỉ lực chột thu, bảo kiếm tranh bắn lên, đảo ngược Chu Vi mặt gọt đi, Chu Vi quay đầu co lại thân, ngực bụng không môn đại lộ, Xung Đại Sư cánh tay dài dẫn nhẹ, chụp vào trong lòng nàng.

Chu Vi trốn tránh không ra, một trái tim nhắc đến cổ họng bên trên, chột nghe hét to một tiếng, thiết mộc kiếm mây đen che đầy đỉnh, chém về phía Xung Đại Sư phần gáy. Xung Đại Sư khẳng khẳng bắt người, khó thoát chặt đầu chi họa, đành phải rút tay về xoay người, hô hô hô xuất liên tục ba quyền, Sở Không Sơn xoay người nhanh quay ngược trở lại, song kiếm như vòng, Xung Đại Sư thấy hoa mắt, cánh tay trái nhói nhói, bận bịu rút tay về lúc, mũi kiếm đã vạch phá da thịt, lưu lại một đạo đâm máu lỗ hồng.

“Tốt một cái Phi Yến múa!” Diệp Linh Tô thấy dễ chịu, thốt ra mà ra.

Phi Yến múa là “Danh hoa mỹ nhân kiếm” thân pháp một trong, bắt chước Hán lúc Triệu Phi Yến dáng múa, uyển chuyển ở giữa tránh kiếm như điện, nhu hòa bên trong giấu giếm sát cơ, nếu không phải Xung Đại Sư nhượng bộ được nhanh, tung không ruột xuyên bụng phá, cái này một cánh tay cũng tất nhiên phế đi.

Sở Không Sơn hết sức đánh cược một lần, cuộc đời sở học phát huy đến cực điểm, một chiêu một thức, không không tinh diệu lạ thường, độc đường hai đại cường địch, không những không rơi vào thế hạ phong, ẩn ẩn nhưng còn có áp đảo chi thế. Sắt, xông hai người kinh sợ giao tóa, thu hồi khinh địch suy nghĩ, trong lòng biết nếu không đánh bại người này, muôn vàn khó khăn đạt được ước muốn, lúc này nhìn nhau, thả người cùng lên.

Sở Không Sơn có thể chiếm thượng phong, toàn do đối thủ mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được, tâm không đồng nhất, bây giờ liên thủ đồng tâm, trèo lên cảm giác áp lực đột ngột tăng. Thế nhưng là tấm điện dù sao bất quá mấy trượng, hơi chút nhượng bộ, bốn người sau lưng vạn kiếp bất phục, biết rõ có thắng không bại, cũng chỉ có phần khởi song kiếm, Phi Yến cuồng vũ, quý phi Túy Bộ, kiếm như bách hoa, chói lọi chi cực.

Sở Không Sơn khí thế kinh người, kích thích đối thủ đấu chí, ba người bao quanh chém giết, xuyên thẳng qua xoay quanh, hình bóng chớp phân biệt, duy gặp một trắng một đen hai đạo kiếm quang lấp lóe biến mất, giống như mây tầng mê vụ ở giữa long xà chơi đùa. Từ Phi mẹ con nhìn qua cảnh tượng này, giống như đặt mình vào ác mộng, trước mắt trận này đánh nhau, mấy như thần tiên ma quái đấu pháp, biết rõ dữ nhiều lành ít, một đôi chân lại giống như không thuộc sở hữu của mình, nói cái gì cũng chuyển không động được.

Chu Vi nhìn chăm chăm chiến trường, trái tim thành thạch cuồng loạn, lòng bàn tay chảy ra mồ hôi. Ba người kia thần tốc như điện, phương viên trong vòng mấy trượng, như có vài chục đạo nhân ảnh dây dưa lặp đi lặp lại, tiểu công chúa không từ cầm bảo kiếm, cũng không biết đâm tới đâu. Đột nhiên, vài điểm máu tươi tràn ra chiến đoàn, rơi trên mặt đất, đỏ tươi kinh tâm. Chu Vi giật mình, ngưng mắt nhìn lại, Sở Không Sơn vai phía trên nhiều một vết thương, sâu đủ thấy xương, máu nhuộm y phục.

Chu Vi cắn răng một cái, nhìn chuẩn Thiết Mộc Lê bóng lưng, giờ kiếm liền đâm, ai ngờ mũi kiếm đi tới, giống như đâm vào bùn cát, hoàn toàn

không có gắng sức chỗ. Chu Vi không kịp nghĩ lại, một cỗ cự lực bỗng nhiên đánh tới, ngực nàng buồn bực đau nhức, thân thể bay ra về phía sau, phanh đâm vào góc giường, một cỗ tanh nóng bay thẳng cổ họng.

Một cái tay từ bên cạnh đuổi đến, Chu Vi cưỡng chế huyết khí, quay đầu nhìn lên, Diệp Linh Tô sắc mặt bạch đến cơ hồ trong suốt, hai mắt đen nhánh tỏa sáng, lấp lóe dị dạng quang mang.

“Diệp bang chủ...” Chu Vi nói còn chưa dứt lời, một ngụm máu tươi dâng lên.

“Đừng lên tiếng!” Diệp Linh Tô xích lại gần bên tai nàng, “Bắt lấy Thạch Cơ, bức con lừa ngốc đi vào khuôn khổ.”

Chu Vi giương mắt nhìn về phía Thạch Cơ, nữ tử kia đứng tại bên tường, cũng đang quan chiến. Chu Vi nuốt xuống huyết thủy, rất kiếm nhảy lên, Thạch Cơ gặp nàng ánh mắt, xoay người chạy, Chu Vi rút kiếm đuổi theo, Thạch Cơ tâm tư giảo hoạt, cũng không chạy xa, vòng quanh giao phong ba người xoay quanh, Chu Vi có thương tích trong người, lại sợ Xung Đại Sư ngăn cản, trong lòng chần chờ, bước chân không thi triển được, chuyển hai vòng, từ đầu đến cuối không cách nào gặp phải.

Chỉ này công phu, Sở Không Sơn trên thân lại đa số đạo vết thương, hoặc sâu hoặc cạn, hoặc dài hoặc ngắn, máu chảy ồ ạt, tú y lộn lầy, thân hình hơi chút chậm trễ, Thiết Mộc Lê tay như nhuyễn tiên, nghiêng quét mà xuống, xoát tước mất hắc hắc mở da mặt.

Sở Không Sơn ghen ngào rên, dưới chân vừa loạn, Xung Đại Sư thiếp thân đoạt gần, một quyền đảo bên trong hắc ngực trái. Sở Không Sơn bay ra về phía sau, rơi xuống đất lộn mấy vòng, tranh một tiếng, tay trái cưỡng kiếm chiếm đất, mang theo một dải hoả tinh, lay động ở giữa, ngừng lại rút lui chi thế.

Chu Vi mặt không có chút máu, bỏ xuống Thạch Cơ, ngã ở Sở Không Sơn trước người, nhìn chăm chăm sắt, xông hai người, thân thể mềm mại lúc lạnh lúc nóng, hai chân run run khó chịu.

“Công chúa điện hạ...” Sở Không Sơn thanh âm từ sau truyền đến, “Lão phu không có việc gì, còn xin lui ra!”

Chu Vi giật mình, quay đầu nhìn lại. Sở Không Sơn run rẩy động thân đứng lên, mặt mũi tràn đầy máu tươi, hoàn toàn thay đổi, chỉ có một đôi mắt, bình thản bình tĩnh, trấn định như hăng.

“Sở tiên sinh!” Chu Vi hốc mắt nóng lên, nước mắt mãnh liệt mà ra, “Người, người...”

“Ta không sao!” Sở Không Sơn thở dài một hơi, song kiếm vi phân, phiêu nhiên bước ra một bước, ngăn tại Chu Vi trước người.

“Sở tiên sinh!” Diệp Linh Tô run run tác động lên, run giọng nói nói, “người đi đi, đừng sính cường!”

Sở Không Sơn nghe như không nghe thấy, đột nhiên cao giọng ngâm nói: “Thiên Sơn tuyết, vạn khe băng, thôn hoang vắng tận, đất chết bình...”

“Hoang vu như vậy? Như thế nào nở hoa!” Xung Đại Sư mỉm cười, “Tiên sinh cùng đồ mặt lộ, làm gì đau khổ giãy dụa?”

“Nói rất hay!” Sở Không Sơn cười dài, “Nhìn ta ‘Thiên hạ không hoa’ !”

“Hoa” chữ lười ra, Sở Không Sơn song kiếm vung lên, cuồng phong bạo khởi, Chu Vi chỉ cảm thấy kinh phong đập vào mặt, chưa phát giác hai mắt một mê, mở mắt lại nhìn, Sở Không Sơn lại cùng Thiết Mộc Lê đấu cùng một chỗ, xuất kiếm không chậm phản nhanh, kinh lực không kém phản mạnh, trong khoảnh khắc, càng đem Thiết Mộc Lê bức lùi lại mấy bước.

Xung Đại Sư hơi chần chờ, thả người mà lên, quyền như lưu tinh, thẳng đến Sở Không Sơn phía sau lưng.

Sở Không Sơn cũng không quay đầu lại, tả kiếm phản quét, một cổ kiếm khí thể như thiên phong hải khiêu, thẳng đến Xung Đại Sư ngực bụng. Xung Đại Sư tự giác khó cản, vội vàng hướng về sau nhảy lên, xuất liên tục hai quyền, đẩy ra kiếm khí, định nhãn nhìn lại: Sở Không Sơn kiếm như mưa đánh cuồng hoa, chiêu chiêu không rời Thiết Mộc Lê yếu hại, cái sau sắc mặt âm trầm, trong hai mắt lộ ra một cổ kinh ngạc.

Sở Không Sơn bản thân bị trọng thương, không kém phản mạnh, xuất kiếm càng nhanh ác hơn, hắc da thịt như máu, hai mắt như lửa, theo nhảy ra kiếm, da thịt chảy ra điểm điểm huyết châu, nóng rực thẳng hoa, hóa thành tràn ngập huyết vụ, chột tụt chột tán, mờ mịt không chừng, theo kiếm chiêu chảy xiết tung hoành, giống như một đóa huyết hồng kỳ hoa, người là tâm, kiếm là nhị, huyết vụ chính là cánh hoa, trùng thiên nộ phóng, điểm tuyệt nhân gian.

“Đây là kiếm pháp gì?” Xung Đại Sư lòng tràn đầy kinh ngạc.

Diệp Linh Tô cũng nhìn ra không đúng, Sở Không Sơn kiếm chiêu trái ngược phong nhã, mỗi ra một kiếm, có địch thì không có ta, dốc hết toàn thân chi lực. Rõ ràng lấy người vì cùi, lấy kiếm làm lửa, lửa diệt thời khắc, cũng là cùi tận thời điểm.

Trong chốc lát, Diệp Linh Tô nước mắt mờ hồ con mắt.

Thời gian một chút trôi qua, Sở Không Sơn một thân tinh hồn khí phách, cũng theo song kiếm cực nhanh di chuyển. Bóng người càng lúc càng mờ nhạt, chỉ gặp kiếm quang một mảnh, huyết vụ bốc lên.

Chợt nghe Thiết Mộc Lê một tiếng kêu thảm, kiếm quang biến mất, huyết vụ tan hết. Thiết Mộc Lê rút lui hai bước, dựa vào cây cột, mặt có sợ hãi. Hắc từ vai trái đến ngực nhiều một đạo thật dài lỗ hổng, máu tươi chảy

ròng rỗng, không biết sâu cạn; Xung Đại Sư hai mắt nhắm nghiền, đứng tại tấm điện bên ngoài, chắp tay trước ngực, kẹp lấy một nửa cương kiếm, mũi kiếm đâm vào ngực, máu tươi từ nhỏ thành lớn, tựa như một đóa hoa hồng nhân nhiễm nở rộ.

Tấm điện tĩnh mịch, người người ngạt thở. Sở Không Sơn động thân đứng thẳng, toàn thân trên dưới đã thành huyết nhân. Hắn trái tay nắm chặt kiếm gậy, tay phải dưới mộc kiếm rủ xuống, bỗng nhiên hai mắt nhắm lại, thở ra một hơi, leng keng, kiếm gậy rơi xuống, Sở Không Sơn song tay nắm chặt kiếm gỗ, quỳ rạp xuống đất, chậm rãi mà cúi thấp đầu sọ.

“Sở tiên sinh...” Chu Vi sợ hãi lên tiếng, thế nhưng là không người đáp ứng.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 143 : Chương 143: Thiên Hạ Không Hoa (Bốn)

Chương 143: Thiên hạ không hoa (bốn)

Diệp Linh Tô giãy dụa xuống giường, mạnh đi mấy bước, một cái lão đảo, ngã sấp xuống tại Sở Không Sơn bên người, miệng lớn thở dốc không chừng.

“Chủ nhân!” Thạch Cơ bổ nhào vào Xung Đại Sư trước người, chân tay luống cuống, nghẹn ngào buồn hào.

Xung Đại Sư bỗng nhiên thở dài một tiếng, mở hai mắt ra, rút ra kiếm gãy, nhìn một chút nói ra: “Vết thương da thịt, không có gì đáng ngại.” Thạch Cơ buông lỏng một hơi, hồi tưởng mới thất thố, nhất thời máu tuôn ra hai gò má.

Xung Đại Sư chú mục Sở Không Sơn, đột nhiên chấp tay trước ngực làm lễ: “Từ nay về sau, thiên hạ không hoa!”

Thiết Mộc Lê lạnh hừ một tiếng, liên lụy ngực kiếm thương, khuôn mặt có chút run rẩy, một kiếm này hiểm lại càng hiểm, lại tiến mấy phần, Thiết Mộc Lê hẳn phải chết không nghi ngờ.

Diệp Linh Tô xích lại gần Sở Không Sơn bên tai, căn răng nói ra: “Sở tiên sinh, Linh Tô hôm nay bất tử, nhất định báo thù cho người tuyệt hận!”

Sở Không Sơn không nhúc nhích, Thiết Mộc Lê cười lạnh nói: “Hắn đã chết, hắc, muốn báo thù. Tốt, bản tôn thành toàn người!” Vừa sải bước ra,

năm ngón tay như câu, chụp vào Diệp Linh Tô búi tóc.

Xùy, thanh âm rất, như châm mặc giấy. Thiết Mộc Lê ánh mắt khẽ biến, phản tay nắm lấy một vật, mở ra nhìn lên, đúng là một mảnh thật mỏng lá liễu.

Nho nhỏ phiến lá, kinh lực không cho cung nỏ. Thiết Mộc Lê tâm thần chấn động, quay đầu nhìn lại, mắt chỗ cùng, ngoài cửa dưới cây ngòi xếp bằng một người, thân hình khô gầy, râu tóc ngang gối, hai chân ngòi xếp bằng quần giao, dưới thân không có vật gì.

“A?” Thiết Mộc Lê trừng mắt người tới, có chút thất thần, người này không chỗ dựa vào, nghiêm nhiên treo tại hư không.

“Thần tiên...” Chu Cao Sí tuyệt xử phùng sinh, hai chân mềm nhũn, phù phù quỳ xuống, si ngốc nhìn qua dưới cây, trong miệng lắp bắp, “Thần tiên, cứu, cứu mạng...”

“Ta đến chậm!” Người kia mắt như mặt nước phẳng lặng, nhìn chăm chú Sở Không Sơn di thể, đáy mắt chỗ sâu, ngậm sinh gợn sóng

“Người là ai?” Thiết Mộc Lê nhìn quen sóng to gió lớn, trong lòng có e dè, không ngã cờ thương.

Người kia chưa mở miệng, chợt nghe Xung Đại Sư thở dài: “Sư phụ, ngài xuất quan à nha?”

Thiết Mộc Lê ứng thanh kinh ngạc, quay đầu nhìn lại, hòa thượng sắc mặt có chút trắng bệch, trong mắt lộ ra bối rối thần khí.

“Uyên Đầu Đà!” Thiết Mộc Lê bừng tỉnh đại ngộ, quay mắt dò xét người kia, “Khá lắm, hai mươi năm không thấy, người luyện yêu thuật gì, có thể phiêu trên không trung?”

“Cũng không phải là yêu thuật!” Uyên Đầu Đà khấp lợ đang nói, ” đây là ta thiên pháp!”

“Thiên pháp?”

“Thiên quân chi trọng, hệ tại một phát!”

Thiết Mộc Lê giật mình, neho cặp mắt lại, ngừng chú không trung, quả gặp một cây xám trắng sợi tóc, một đầu kết nối Uyên Đầu Đà, một đầu cuốn lấy cành cây to làm. Thiết Mộc Lê thấy tê cả da đầu, trong lòng ngấm sinh sợ hãi, “Đây là công phu gì? Chỉ bằng vào một sợi tóc, treo lên hơn trăm cân thân thể?”

“Chúc mừng sư phụ!” Xung Đại Sư cười nói, ” ‘Nghìn cân treo sợi tóc thiên’, rốt cục đại công cáo thành á!”

“Chúc mừng?” Uyên Đầu Đà hai mắt nhìn trời, “Ta nên vui về a?”

Xung Đại Sư thần sắc nghiêm nghị, cung kính nói: “Có cũng được mà không có cũng không sao?”

“Chỉ giáo cho?”

“Thất chi không đủ buồn, có được không đủ vinh, thất tình vô thường, vạn lo giai không.”

“Đạo lý rõ ràng!” Uyên Đầu Đà lắc đầu, “Nhưng không biết là suy nghĩ? Vẫn là đầu lưỡi?”

“Niệm hệ vạn loại, lưỡi nôn hư không.”

“Như thế nào vạn loại?”

“Nhân duyên quả báo, luân hồi sinh diệt.”

“Như thế nào hư không?”

“Đánh vỡ gian ngoan, linh quang lóe lên.”

“Suy nghĩ sao là?”

“Chưa hề chỗ đến!”

“Đầu lưỡi gấn ở?”

Xung Đại Sư sững sờ, hần tự kiểm chế lời nói sắc bén, trả lời không ngại, đến chỗ này, đúng là không thể nào nói lên. Uyên Đầu Đà liếc hăn một cái, lạnh lùng nói ra: “Đáp không được, còn muốn đầu lưỡi làm gì dùng?”

Xung Đại Sư lặng lẽ cười hai tiếng, nói ra: “Hưng bang vong quốc, lay động thiên hạ!”

Uyen Đầu Đà ánh mắt tối sầm lại, thất vọng thở dài: “Vốn là đệ tử Phật môn, lại thành tung hoành chi sĩ.”

“Sư phụ thứ lỗi!” Xung Đại Sư không then sắc, “Đây là đồ nhi tâm ma.”

Uyen Đầu Đà hai mắt nhắm lại, chậm chậm nói ra: “Biết rõ ma đầu, vì sao phóng túng?”

“Mười vạn ma quân, khó được giải thoát!”

“Thôi được!” Uyên Đầu Đà thân thể trầm xuống, phiêu nhiên rơi xuống đất, “Đã như vậy, chỉ có hàng phục này ma.”

Xung Đại Sư lui lại một bước, con mắt loạn chuyển, cười nói: “Sư phụ, người bỏ được giết ta?”

“Người sở tác sở vi, có người đều nói cho ta biết.”

Xung Đại Sư cười hỏi: “Ai vậy?”

Uyên Đầu Đà lắc đầu, hỏi một đấng, trả lời một nẻo: “Phục quốc là tâm ma của người, xông, người là tâm ma của ta!”

“Người xuất gia cũng muốn sát sinh?” Xung Đại Sư trong miệng nói chuyện, dưới chân từng bước lui lại.

“Ta không cần tự tay giết người.” Uyên Đầu Đà thở dài một hơi, “Chỉ cần thu hồi võ công của người!”

“Ý kiến hay!” Xung Đại Sư cười cười, “Đồ nhi cừu gia rất nhiều, một khi không có võ công, liền cùng heo chó không khác.”

“Người giết người thời điểm, làm sao đem bọn hăn xem vì nhân loại?”

“Vạn pháp quy nhất! Heo chó cả người lẫn vật, đồng quy một đường.”

“Trăm sông đổ về một biển? Người vì sao không về?”

“Ta càng mạnh!” Xung Đại Sư nhướn mày.

“Thôi được...” Uyên Đầu Đà ánh mắt bi thương, “Lại nhìn người ta, ai yếu ai mạnh?”

Xung Đại Sư xùy cười một tiếng, đột nhiên kéo lại Thạch Cơ, hết sức hướng về sau nhảy một cái, đi như chim bay, hai cái lên xuống chui vào bụi hoa, người đã không thấy, tiếng cười xa xa truyền đến: “Đồ nhi quá yếu, liền không phụng bồi!”

Uyên Đầu Đà ngây người bất động, khẽ nhúu mày, Xung Đại Sư không đánh mà chạy, có phần là ra ngoài ý định.

“Lão hòa thượng.” Thiết Mộc Lê lạnh lùng hỏi nói, ” người không đuổi theo hăn?”

Uyên Đầu Đà chưa trả lời, Từ Phi gấp giọng nói ra: “Thánh tăng đừng bước! Người này cự gian đại ác, người vừa đi, chúng ta hẳn phải chết không nghi ngờ.”

Uyên Đầu Đà nhẹ gật đầu, nói ra: “Nghiệt đồ thực sự giáo hoạt, hẳn biết, chỉ cần Quốc sư vẫn còn, bần tăng liền sẽ không truy hấn.”

Từ Phi nghe vậy buông lỏng một hơi, Thiết Mộc Lê lại đôi lông mày nhíu lại, giận quá thành cười: “Uyên Đầu Đà, người cạo tóc râu người trò xiếc dọa không được người, hai mươi năm qua, bản tôn cũng không có nhàn rồi.”

“Kia không giống.” Uyên Đầu Đà từ tốn nói, “Người tu võ công, ta tu chính là Phật pháp!”

“Trò cười!” Thiết Mộc Lê nói nói, ” luyện công luyện tóc, lại là vị nào Bồ Tát?”

Uyên Đầu Đà không nóng không vội, khoan thai nói ra: “Nhân gian vạn pháp, đồng đều về không còn, Phật pháp võ công, không có ngoại lệ, lớn không thể rất là chi không, nhỏ không thể nhỏ cũng theo đó không, to như tu di, nhỏ như hạt cải, đều là chứng đạo Ngộ Không pháp môn. Bản môn hai đại tổ sư, đồng đều từ lớn chỗ tới tay, chỉ thiên hạ địa, rộng rít gào thập phương, bần tăng bất tài, nhưng bởi vì tiểu xử suy nghĩ, ốc sên sừng bên trong tàng hình dấu vết, phiền não tia bên trong ngộ đúng như, hết thấy Phật pháp nhân duyên, đồng đều từ một sợi tóc bên trong được đến!”

Thiết Mộc Lê thân là hắc thủy một mạch bất thể ra đại cao thủ, cứ việc tham tàn độc cay, tài trí ngộ tính lại là nhất lưu, nghe lời này, liền cảm giác huyền cơ vô tận, trong lòng âm thầm thấp thỏm, thế nhưng là tên đã trên dây, không tiện yếu thế, vỗ tay cười nói: “Tốt, như thế Bồ Đề diệu pháp, bản tôn chính muốn thỉnh giáo!”

Uyên Đầu Đà thở dài một hơi, nâng tay phải lên, dựng thẳng chưởng tại ngực, nói ra: “Quốc sư mời!”

Thiết Mộc Lê hai tay ôm quyền, cũng nói một tiếng: “Mời!”

Thân thể hai người nghiêng về phía trước, đồng thời nhoáng một cái, đất bằng cuồng phong nổi lên, Thiết Mộc Lê áo phát bay động, dưới chân đá vụn bùn đất đang sống, cô cô cô lăn hướng bốn phương tám hướng. Uyên Đầu Đà bộ dạng phục tùng nhắm mắt, râu tóc áo điệp từng cái rủ xuống, bay thổ đá lăn đến trước người, đều đứng im lắng lại, huyền không trôi nổi, khoan thai không hạ.

Như thế nhất động nhất tĩnh, đối chiếu rõ ràng, Thiết Mộc Lê khí thể chỗ hướng, tựa như đại mạc gió bắc, không che không cản, hoành hành không sợ, Uyên Đầu Đà lại như đồng bằng đại địa bên trên kỳ phong nổi lên, sừng sững ngàn trượng, mặc cho người tám mặt đến gió, ta từ thờ ơ.

Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, khí thể thu liễm, ngàn phong luôn luôn, khiêu khích đối thủ khí cơ, thế nhưng là khí thể đi tới, Uyên Đầu Đà tùy theo lui bước, chợt từ Thiên Tầm cao phong hóa thành vực sâu vạn trượng, yếu yếu tối tăm, không biết cực, vô luận Thiết Mộc Lê loại khí thể nào, vừa vào trong đó, liền không gắng sức chỗ. Uyên Đầu Đà khí cơ thu liễm đến cực điểm, hóa làm một điểm, không thể nắm lấy.

Hai người khí cơ như lưu, trong nháy mắt tới lui. Thiết Mộc Lê cùng cực biến hóa, thử đi thử lại dò xét; Uyên Đầu Đà tâm như gương sáng, theo tròn liền phương, bất luận đối phương khí thể như thế nào tăng giảm, hư hư thật thật, luôn có thể thông dong ứng đối.

Người đứng xem chỉ thấy hai người đứng yên bất động, ngoại trừ Diệp Linh Tô bên ngoài, phần lớn kinh ngạc không hiểu, thật tình không biết hai đại cao thủ âm thầm giao phong mấy chục cái vừa đi vừa về.

Thiết Mộc Lê cái trán đầy mồ hôi, lúc trước sở thụ kiếm thương ẩn ẩn phát tác, huyết thủy từng tia từng tia chảy ra, nhuộm dần y phục, hắn chỉ cảm thấy tinh khí nội lực cũng theo đó trôi qua, kéo dài thêm, tại mình thật to bất lợi, lập tức bàn tay trái vừa nhấc, hướng về phía trước vung ra. Uyên Đầu Đà tay áo khê nhúc nhích, tay phải đưa ra một quyền, quyền kinh đánh vỡ chuông phong, thẳng đến Thiết Mộc Lê bụng dưới.

Thiết Mộc Lê tay phải chìm xuống, đẩy ra quyền kinh, thân thể nhoáng một cái, giống như trái mà phải, vây quanh Uyên Đầu Đà bên cạnh thân, hai mắt tròn tròn, hô một chuông đẩy ra, đầy đất mảnh vụn loạn thạch ứng thể nhảy lên, nhanh như bầy ong, phần phật phóng tới đối thủ.

Uyen Đầu Đà tay áo nâng lên, chắp tay trước ngực, mảnh đá cận thân, như hăm ba ngàn Nhược Thủy, đột nhiên mất đi kinh đạo, nhao nhao tụ hợp thành đoàn, biến thành một cái viên cầu. Uyên Đầu Đà tay phải bất động, tay trái vung ra, viên cầu đi như bắn hoàn, vèo bay về phía Thiết Mộc Lê.

“A!” Thiết Mộc Lê một chuông vỡ ra, viên cầu bạo liệt vỡ nát, hóa thành một đoàn sương mù, tràn ngập tầm điện, tối tăm mờ mịt mấy không gặp người.

Chuông lực phương ra, Thiết Mộc Lê quay người nghiêng nhảy lên, động tác mau lẹ, thừa dịp sương mù lao thẳng tới Chu Vi.

“Nghịch thiên thần chuông” giống như chính mà phản, Thiết Mộc Lê lúc trước mấy chiêu, đều là mời nhử, dẫn tới Uyên Đầu Đà vào tròng, nhưng mà từ đầu đến cuối, hắn muốn đối phó đều là Chu Vi. Bắt lấy tiêu công chúa, một nhưng dùng thể lực bắt ép Nhạc Chi Dương, hai nhưng bức hiếp Uyên Đầu Đà, ba nhưng khi làm thẻ đánh bạc cùng Ninh Vương, Yến Vương giao dịch, một công ba việc, ổn bời không kiếm, cho nên mà một khi xuất thủ, xuất kỳ bất ý, lôi đình một kích. Chu Vi nhìn qua hắn đến, niệm không kịp chuyển, tay không kịp nhấc, si ngốc ngốc ngốc, quên động đây.

Đột nhiên, nàng đầu vai xiết chặt, bị người hướng về sau lôi ra, Uyên Đầu Đà phát sau mà đến trước, ngăn tại sát, Chu giữa hai người.

Lần này thần hồ kỳ thần, đại xuất Thiết Mộc Lê dự kiến, hần biến chiêu không kịp, kiên trì hướng về phía trước cầm ra, Uyên Đầu Đà tay phải vừa nhấc, ngón trở khoan thai điểm ra.

Cuồng phong khuấy động, hai người đụng vào nhau, các xuất toàn lực. Xùy, một cổ kinh lực mũi như kim, duệ không thể đỡ, Thiết Mộc Lê trao lực giống như giấy mỏng, một đâm tức phá.

“A...!” Thiết Mộc Lê hú lên quái dị, xoay người hướng về sau, rơi trên mặt đất, xoay người rời đi, đi lại thất tha thất thểu, có thể đi thể cực nhanh, một trận gió xông qua vườn trồng trọt, thân hình lóe lên, lặng yên không thấy.

Uyên Đầu Đà lay động một chút, khoanh chân ngồi xuống, khô gầy khuôn mặt dăng lên một mảnh ửng hồng, yên lặng nửa ngày, mới rút đi, nhìn một chút vai trái, đưa tay phất một cái, tấm vải bay xuống, đen nhánh da thịt lộ ra năm cái huyết hồng chỉ ấn. Uyên Đầu Đà chú mục nửa ngày, bỗng nhiên thở dài: “Hắc thủy Thiên Nhận, danh bất hư truyền!”

“Đại sư liệu địch tiên cơ, vẫn là cao hơn một bậc.” Diệp Linh Tô từ đáy lòng khen ngợi.

Uyên Đầu Đà liếc nàng một cái, đột nhiên nói: “Người là Diệp Linh Tô a?”

Diệp Linh Tô lấy làm lạ hỏi: “Đại sư nhận ra ta?”

“Bần tăng chỉ là suy đoán!” Uyên Đầu Đà nói nói, ” có người nói cho ta nói, đương kim ra một cái Diệp Linh Tô, chính là cân quắc trong cao thủ người đứng đầu nhân vật, ngày sau thành tựu, đem tại ‘Gió sau’ gió yêu phía trên. Người sở thụ nội thương, một là Thiết Mộc Lê ‘Huyền Âm ly

hợp thần công’, hai là liệt đồ ‘Đại kim cương thần lực’, tao ngộ hai người liên thủ một kích, còn có thể bắt tử, thiên hạ nữ tử, không còn có cái thứ hai.”

Được lần này khen ngợi, Diệp Linh Tô diệc kinh diệc hỉ, nói ra: “Tiền bối quá khen rồi, Linh Tô mới có thể ít ỏi, há có thể sánh vai tiền bối.”

Uyên Đầu Đà nói ra: “Người kia nói không nhẹ phát, hẳn nói người đi, người nhất định là được.”

“Người kia?” Diệp Linh Tô sững sờ, “Ai vậy?”

“Hữu tâm người.” Uyên Đầu Đà nói nói, ” ta tới đây ở giữa, cũng là thụ hần nhờ, đáng tiếc gắng sức đuổi theo, vẫn là chậm một bước.” Chú mục Sở Không Sơn di thể, trong mắt lộ ra một tia buồn vô cớ, “Cửu Hoa Sơn đầu từng đánh cờ, trong Động Đình hồ làm sen thuyền, Giang Lưu vạn dặm về biển cả, gang tấc thiên địa một hạt cát hải âu.”

Diệp Linh Tô cắn răng nói: “Thù này không báo, vô ích làm người.”

Uyên Đầu Đà lắc đầu nói: “Thù vì ma chướng, có chừng có mực, rơi vào trong đó, biến khéo thành vụng, tiểu đồ chính là hiện thể tấm gương.”

Diệp Linh Tô cắn răng cười lạnh, Chu Vi nhin không được nói ra: “Đại sư nhất đại cao tăng, vì sao muốn thu ác nhân làm đồ đệ?” |

“Hẳn là ta ma đầu!” Uyên Đầu Đà cười khổ nói, ” ta từng lập hoành nguyện, tất yếu đánh tan ma chướng, đem nó độ hóa. Hẳn một ngày không thể được đạo, ta liền một ngày không thể vãng sinh.” Nói đứng dậy, “Chuyện chỗ này, ta muốn đuổi theo liệt đồ, cái này liền cáo từ.”

“Đại sư dừng bước!” Từ Phi bận bịu nói, ” địch nhân gian trá狡 hoạt, khó tránh khỏi đi mà quay lại, đại sư vừa đi, há không nguy rồi?”

Uyên Đầu Đà nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Không phải không có lý.” Đi đến bên tường, khoanh chân nhập định.

Từ Phi buông lỏng một hơi, trong nội tâm nàng có khác mưu tính, Thiết Mộc Lê bọn người chỉ là lấy cớ, Chu Lệ công thành, thắng bại khó nói, vạn nhất bại, ngọc thạch câu phần. Lão hòa thượng thần thông đến, tâm lại từ bi, đến lúc đó, có lẽ có thể cầu hãn từ trong loạn quân mang đi Chu Vi, Chu Cao Sí cô cháu, tiến về Đại Ninh Ninh Vương chỗ tị nạn.

Chu Vi đỡ dậy Diệp Linh Tô, đưa nàng đưa về trên giường, cái sau đại bi đại hỉ, buồn ngủ chi rất, rất nhanh lâm vào hôn mê. Chu Vi nhàn rồi, phế phủ làm đau, ho khan hai tiếng, trong cổ rất có huyết tinh chi khí, Uyên Đầu Đà bỗng nhiên mở mắt, đối nàng nói ra: “Tiểu cô nương, qua đến ngồi xuống.”

Chu Vi ứng thanh tiến lên, Uyên Đầu Đà duỗi ra một chỉ, điểm trúng lòng bàn tay của nàng, một dòng nước nóng nhất thời chui vào, mảnh như tơ, mềm dai như thép, xuyên thẳng qua kinh mạch ở giữa, bốn phương thông suốt, đi trệ hóa ứ. Không nhiều nhất thời, Chu Vi thân nhẹ khí sáng, thương thể tốt lên rất nhiều, hớn hở nói: “Đa tạ đại sư.”

Uyên Đầu Đà trên dưới dò xét, chậm chậm nói ra: “Người là Thái Hạo cốc đệ tử?”

Chu Vi gật đầu: “Tịch Ứng Chân là sư phụ ta.”

“Tịch đạo hữu a?” Uyên Đầu Đà thở dài một hơi, “Ta cùng lệnh sư nhiều năm không thấy, hãn còn triều đình người hầu?”

“Hết rồi!” Chu Vi buồn vô cớ nói, ” hãn rời đi triều đình, thành nhân vân dã hạc.”

“Tạo hóa!” Uyên Đầu Đà thoải mái mỉm cười, “Tịch đạo hữu thoát ra nhân thế, thật đáng mừng.” Dứt lời nhắm hai mắt, quay về vắng lặng.

Chu Cao Sí trong lòng nôn nóng, đột nhiên nói: “Mẫu phi, họa tự thủ không phải biện pháp, ta đi tìm một số người tới.”

Từ Phi chần chờ một chút, thờ dãi: “Cũng tốt, đi nhanh về nhanh, như có bất diệu, lập tức lên tiếng cầu cứu.”

Chu Cao Sí vội vàng rời đi, không lâu sau, dẫn một số thái giám cung nhân tới, nói với Từ Phi: “Phụ cận tỳ nữ đều bị giết, chẳng trách chỗ này huyền não long trời lở đất, lại không một người hưởng ứng.”

“Thì ra là thế.” Từ Phi lại nhìn Sở Không Sơn, âm đạm nói, ” nếu không có Sở tiên sinh, ta mẹ con hẳn phải chết không nghi ngờ, người phải thật tốt dàn xếp hẳn di thể.”

Chu Cao Sí chào hỏi mấy thái giám, tìm đến nệm gấm, đem Sở Không Sơn thi thể đặt ngang trên đó, lau chùi vết máu, hái kiếm gỗ, ai ngờ thi thể nắm chặt chuôi kiếm, giống như đúc bằng sắt, chính phạm khó, chột nghe Uyên Đầu Đà nói ra: “Sở Không Sơn cũng không truyền nhân, thanh kiếm này liền để cho hẳn đi!”

Chu Cao Sí giật mình nói: “Đại sư lời nói rất đúng.” Lưu lại kiếm gỗ, cùng Sở Không Sơn hợp táng.

Qua nửa đêm, nơi xa tiếng pháo gầm, đám người không biết thắng bại, trong lòng âm thầm lo lắng. Lại qua một canh giờ, phương đông trắng bạch, đột nhiên tiếng bước chân gấp, hình như có đại đội nhân mã chạy đến. Đám người hãi hùng khiếp vía, vô cùng trạm lên, chột thấy bóng người lắc lư, đi đầu một người cao giọng hét lên: “Nghị Hoa!”

Từ Phi trong lòng tảng đá lớn rơi xuống đất, chột mà nhũn chân choáng đầu, co quắp ngã xuống đất. Chu Cao Sí cuống quít đưa nàng đỡ dậy, đưa mắt nhìn lại, Yến Vương toàn thân đầm máu, dẫn chư tướng xuyên qua vườn trồng trọt, trông thấy tấm điện, đều hãi dị. Nhạc Chi Dương thả người xông về phía trước, liếc nhìn trong điện, mắt thấy Chu Vi, Diệp Linh Tô

không việc gì, nhất thời buông lỏng một hơi, gập lại Sở Không Sơn di thể, lại tiếp tục nhúu mày, nghiêm nghị kêu lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Cao Sí hơi ổn định tâm thần một chút, nói ra: “Các người sau khi đi, tới hai cái nhân vật cực kì lợi hại, một tên hòa thượng, một cái tự xưng Quốc sư...”

“Xung Đại Sư, Thiết Mộc Lê...” Nhạc Chi Dương đổi sắc mặt, “Sở tiên sinh là bọn hản giết?”

Chu Cao Sí gật đầu, nói ra: “Nếu không phải tới một vị cao tăng...” Xoay chuyển ánh mắt, ghen họng nhìn trần trối, góc tường trống trơn, Uyên Đầu Đà sớm đã không biết tung tích, Chu Cao Sí chỉ vào góc tường, lắp bắp nói, ” rõ ràng, rõ ràng mới vừa rồi còn... Làm sao, làm sao...”

Hản nói chuyện hành động cổ quái, đám người đều là không hiểu, Chu Lệ thấy bộ dáng của hản, đánh trong đáy lòng sinh ra một cỗ chán ghét, nghiêm nghị nói: “Cái gì loạn thất bát tao? Nói cũng nói không rõ ràng, người còn có cái gì dùng?”

Yến Vương vừa quát, Chu Cao Sí càng phát ra co quắp, Chu Vi nói ra: “Tứ ca, không trách Cao Sí, hản sinh trưởng ở vương phủ, không biết nhân vật giang hồ. Xung Đại Sư cùng Thiết Mộc Lê đến bắt chúng ta, Sở tiên sinh huyết chiến qua đời, khẩn yếu quan đầu, nhờ có Xung Đại Sư sư phụ Uyên Đầu Đà hiện thân, sợ quá chạy mất Xung Đại Sư, đánh lui Thiết Mộc Lê, thủ hộ một đêm, mới các người lúc đến, hản lại lạng lẽ đi.”

Đạo Diễn nghe được lông mày run run, kinh ngạc nói: “Uyen Đầu Đà xuất quan? Hản ‘Nghìn cân treo sợi tóc thiền’ tu thành?”

“Cái gì nghìn cân treo sợi tóc thiền?” Yến Vương hỏi.

“Kia là một môn thiền pháp.” Đạo Diễn nói, ” người tu luyện đem suốt đời công lực tập trung vào tóc, dán tại lương ở giữa dưới cây, bàn

không ngồi xuống, lần lượt giảm bớt treo ở trên nhánh cây sợi tóc, từ ngàn mà trăm, từ trăm mà mười, thẳng đến một sợi tóc tiếp nhận toàn thân trọng lượng...”

“Lẽ nào lại như vậy!” Chu Cao Hú nhin không được nói nói, ” nhân thể nói ít cũng có trăm cân, một sợi tóc làm sao chịu đựng nổi.”

“Hú nhi!” Từ Phi có chút động khí, “Ta thường nói mắt thấy mới là thật, người không có thấy tận mắt, sao có thể vọng thêm bình luận?”

“Mẫu phi thứ lỗi!” Chu Cao Hú ồn ào, “Ta mới không tin, thực sự có người dùng một sợi tóc xâu đứng người dậy?”

Từ Phi cả giận nói: “Ta tận mắt nhìn thấy, chẳng lẽ còn có giả?”

Chu Cao Hú khẽ giật mình, không phản bác được, Đạo Diễn thở dài: “Uyên Đầu Đà quả nhiên tu thành, thử suy nghĩ một chút, nếu có thể đem toàn thân chi lực tập trung vào một sợi tóc, sức thể mạnh, lực đạo chi chuyên, trời hạ bất luận cái gì hộ thể thần công, gặp gỡ quyền cước của hắn, đều như giấy mỏng, đâm một cái tức phá.”

Đám người nửa tin nửa ngờ, Yến Vương nói ra: “Đạo Diễn, người nhận ra như thế kỳ nhân, người vì sao không vì bản vương chiêu nạp?” Đạo Diễn lắc đầu nói: “Hắn là thiên môn cự phách, a phạt mạng tổ, càng đừng đề cập khuất phục tại đế vương .”

Chu Lệ trầm mặc một chút, hạ lệnh chuẩn bị tốt nhất quan tài, hậu táng Sở Không Sơn, quảng trường chiến một tướng sĩ, vô luận địch ta cũng đều tốt an táng ; còn Trương Bính, tạ quý, cứ việc trăm mưu kế hại Yến Vương, thế nhưng là cần tại vương sự tình, trung với chỗ chức, Yến Vương cũng khiến phong quang hậu táng, đặc xá nhà.

Tấm điện rách nát không chịu nổi, Chu Lệ lại khiến cung nhân đem Diệp Linh Tô dời hướng chỗ hắc, bố trí đã định, mới cùng chúng nhân ngồi

xuống tự thoại. Từ Phi chờ người mới biết, Chu Lệ đánh nghi binh lệ chính, thuận nhận nhĩ môn, trong thành quan quân tới cứu, một đầu tiến vào Diêm bang bày mai phục, một trận chiến đều mực, hao tổn mấy hãn tướng. Đầu tường chư quân thấy thế bối rối, Chu Lệ một hơi đánh hạ nhĩ môn, phân quân vì hai, từ trên thành dưới thành tấn công mạnh cái khác cửa thành, đồng thời lại khiến Trương Tín suất lĩnh gia đình, hiểu dụ quan quân các bộ, nói rõ Yến Vương được oan, không thể không phản, chư quân đầu hàng không giết, còn có thể thắng quan tiến tước.

Chu Lệ cứng mềm cũng thi, bất quá nửa làm đêm phu, còn lại thất môn nhao nhao đầu hàng, tiến tới vây quanh Bồ Chính ti cùng Bắc Bình quân doanh, trong thành quân coi giữ thủ thắng vô vọng, trước hừng đông sáng, đều quy hàng. Chu Lệ đặc xá người đầu hàng, hậu táng người chết, lại phái người tuần cáo toàn thành, trấn an bách tính, thanh minh oan khuất, bận rộn trọn vẹn một ngày, mới đưa trong thành loạn cục bình định xuống tới.

Nghỉ ngơi một đêm, ngày kế tiếp luận công, vương phủ tử sĩ cầm đầu, Diêm bang quần hùng thứ hai, luận đến cái đầu người bên trên, Nhạc Chi Dương công lao quá lớn, cùng Đạo Diễn, Trương Ngọc, Chu Năng đồng liệt. Yến Vương từ Chu Năng miệng bên trong biết được Diêm bang cùng Nhạc Chi Dương vạn kim ước hẹn, hết sức cảm khái, mở ra phủ Bắc Bình kho, đưa ra hoàng kim, phân ban thưởng Diêm bang đệ tử, lấy liền Nhạc Chi Dương ước hẹn. Diêm bang đệ tử mặc kệ đi ở, lưu lại sắp xếp trong quân, chúng đệ tử theo quân đánh nhiều thắng nhiều, hăng hái, lại cầm tới hoàng kim, nếm đến ngon ngọt, nhao nhao lên tòng long chi tâm, trong mười người lại có chín người lưu lại, Yến Vương đem nó tập kết một quân, lấy Nhạc Chi Dương cầm đầu, Diêm bang thủ lĩnh làm phó. Cao Kỳ tự nghĩ tuổi tác đã cao, khó nhin quân lữ nổi khổ, lấy cớ thụ thương hưởng Yến Vương chào từ giả. Chu Lệ biết rõ Diêm bang thế lớn, khắp thiên hạ, bây giờ Bắc Bình mặc dù đắc thủ, lại là một tòa cô thành, nếu muốn đối kháng triều đình, Diêm bang thế lực rất có thể dùng, thế là chiêu hiền đãi sĩ, cực lực giữ lại. Cao Kỳ được mặt mũi, cảm thấy hào quang, cam vì phụ tá,

vì đó chiêu nạp Tây Bắc tư thương buôn muối, âm thầm làm việc, cùng Yến phiên đại quân tương hỗ là trong ngoài.

Nhạc Chi Dương thờ ơ lạnh nhạt, chỉ cảm thấy Yến Vương thông minh tháo vát, cuộc đời ít thấy; Chu Nguyên Chương chênh lệch gần giống nhau, nhưng mà gặp lại thời điểm, đã là tuổi già suy bước, kém xa Yến Vương tinh lực dồi dào, tâm tư nhanh nhẹn. Bất quá hai ngày công phu, Chu Lệ trị quân cả võ, quyết thiện như lưu, to như vậy Bắc Bình thành sửa trị đến ngay ngắn rõ ràng, trong thành quan binh tập kết đội mạnh, tung binh ra khỏi thành, Bắc Bình phụ cận châu huyện không hàng tức phá, không một đến miễn.

Bất quá một tháng công phu, Yến quân tăng đến bốn vạn, tuyên lớn, Liêu Đông biên quân chấn sợ, Cốc vương, Liêu Vương không dám nhận chiến, thoát đi đất phong, độn hướng kinh thành. Ninh Vương án binh bất động, Chu Doãn Văn nghi hãn có mang hai lòng, hạ chỉ lên án mạnh mẽ một phen, làm sao trời cao hoàng đế xa, Ninh Vương ủng binh tám vạn, một tờ chiếu thư toàn chỗ vô dụng; Yến Vương cũng phái người thăm dò, nhưng mà chỗ phái người, đều đá chìm đáy biển, Yến Vương suy đoán không thấu, đánh hạ Tùng Đình Quan, để phòng Ninh Vương nhập quan phụ mình chi lưng.

Bắc Bình rơi vào, tin tức truyền đến kinh thành, triều chính chấn động. Chu Doãn Văn triệu tập quần thần, thương nghị trọn vẹn ba ngày, quyết ý đổi yến dụng binh, thế là hạ chỉ, triệu tập thiên hạ tinh binh, Hoàng Tử Trùng, Tề Thái đề cử lý Cảnh Long làm chủ soái, Cảnh Bính Văn, Quách Anh, Ngô cao đẳng làm phó, các tỉnh hợp quân sáu mươi vạn, danh xưng trăm vạn, chinh phạt Chu Lệ.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 144 : Chương 144: Đại Ninh Tung Hoành (1-4)

Chương 144: Đại Ninh tung hoành (1-4)

Yến Vương có thể mềm có thể cứng rắn, cổ tay Viên Thông, Diêm bang quần hào giang hồ chi sĩ, luận quyền mưu cộng lại còn không bằng hãn một cái số lẻ, không qua mấy ngày công phu, liền bị hãn dọn dẹp ngoan ngoãn. Nhạc Chi Dương biết rõ Yến Vương tâm ý chỗ, làm sao làm không tướng mới, trị quân luyện binh nhất khiêu bất thông, tăng thêm tâm không hung ác, tay không cứng rắn, không áp đảo được một đám Diêm bang kiêu hùng, chỉ có giao cho Yến quân tướng tá xử trí, dần dà, dần dần thụ xa lánh, chỉ có quan hàm, cũng không thực quyền, phương bắc Diêm bang thế lực, phần lớn rơi vào Yến Vương trong tay.

Nhạc Chi Dương mừng rỡ thanh nhàn, tác Lý Tướng quân vụ ném cho phó tướng, bản thân ở tại vương phủ vì Diệp Linh Tô chữa thương. Nhiều lần thi triển, ngự kinh chi pháp càng phát ra tinh thuần, Diệp Linh Tô khôi phục thần tốc, hơn mười ngày về sau, đã có thể hạ hành tẩu, chân khí trong cơ thể lưu chuyển, dần dần nhưng không chế, tiến tới tưới nhuần ngũ tạng, tinh lực càng ngày càng tăng.

Lẽ ra Bắc Bình chuyện, Yến Vương thoát khốn, Chu Vi bản trước mắt hướng Đại Ninh, gặp mặt huynh trưởng, làm sao kinh lịch Sinh Tử kiếp khó, nàng cùng Diệp Linh Tô tình nghĩa ngày hiệp, sớm chiều chiếu cố, không đành lòng tách rời. Đại Ninh chi hành cũng hết kéo lại kéo, Nhạc Chi Dương ngẫu nhiên nhắc lên, nàng cũng chỉ là cười cười, cũng không vội lấy lên đường.

Tiểu công chúa tính tình ôn nhuận, khéo hiểu lòng người, Diệp Linh Tô mới đầu đưa nàng coi là tình địch, thế nhưng là trực diện tương đối, nhưng lại không hận nổi, hưởng hồ thụ ân huệ của nàng, cảm giác chi niệm chi, chợt có ghen ghét suy nghĩ, liền cảm giác xấu hổ tự thẹn, như thế mâu thuẫn lặp đi lặp lại, bằng thêm rất nhiều buồn rầu.

Chu Vi lâu tại cung đình, thông thạo lòng người, Diệp Linh Tô tâm tư nàng cũng không phải là không biết, nhưng nàng trời sinh rộng lượng, không biết ghen ghét là vật gì, dù có một chút phiền muộn, một chi từ khúc đạn qua, cũng như mưa qua trời xanh, hiểu rõ không dấu vết. Diệp Linh Tô nhã tốt âm luật, nghe Chu Vi đánh đàn, cảm giác đàn vừa ý cảnh, lòng dạ lại cũng mở rộng không ít, ngẫu nhiên xem cuộc đời, tự giác đối Vân Hư quá mức hà khắc, đối Vân Thường quá mức vô tình, xoắn xuýt mẫu thân cái chết, bất quá từ tìm phiền não, về phần lòng hiếu thắng, danh lợi chi dục, nghĩ kỹ lại, tất cả đều hoang đường buồn cười, duy chỉ có một sợi tơ tình, quấn triền miên miên, nhao nhao hỗn loạn, vô luận nghe qua bao nhiêu khúc đàn, luôn luôn khó mà dứt bỏ, chỉ muốn nhớ tới, liền cảm giác trong lòng chua xót: “Thiên hạ nổi khổ, chi bằng tình khổ, vì tình khổ sở, thật không bằng chết tốt!” Tuổi còn nhỏ, vậy mà sinh ra khinh thân suy nghĩ.

Vì để Diệp Linh Tô tĩnh dưỡng, Từ Phi cố ý trừ ra một gian cung viện, nguyên là Nguyên Đế sủng phi chỗ ở, lân cận trên bờ đê, hoa điều thoải mái, trong viện bày biện khí cụ hoa nhi không xa xỉ, nhã mà không tầm thường, có phần ném Chu Vi, Diệp Linh Tô chỗ tốt.

Từ Phi thường tới thăm, nàng là đem cửa chi nữ, trời sinh một cổ khí khái hào hùng, nhưng bởi vì thế sự rèn luyện, phong mang nội liễm, trong bông có kim, xưa nay ôn nhu hòa ái, thế nhưng là lời nói ở giữa, bay lên thần thái vẫn sẽ thảnh thỏang bộc lộ. Diệp Linh Tô đối với người trong quan phủ từ trước đến nay chán ghét, nhưng đối Từ Phi nhìn với con mắt

khác, trực giác nữ tử này đoán văn đoán võ, lẽ ra một mình đảm đương một phía, vậy ở vương phủ thâm cung, không duyên có giày xéo tài tình.

Một ngày này, Nhạc Chi Dương vì Diệp Linh Tô chữa thương, cách xa ba thước, kích động chân khí, mười bốn đường kinh mạch tựa như mười bốn rễ dây đàn, ấn cung dẫn thương, bay trưng lưu vũ, mạnh thì ức chi, yếu mà trống chi, Diệp Linh Tô chỉ cảm thấy chân khí trong cơ thể nhảy lên đến nhảy lên đi, chỗ quá nhẹ nặng lạnh nóng ngứa ngáy đau buốt nhức, đủ loại cảm thụ này lên kia xuống, thân thể giống như ngâm ở nóng dấm bên trong, vừa chua lại trướng, phát nhiệt nóng lên, cho đến toàn thân đổ mồ hôi hóa thành lượn lờ sương trắng, Nhạc Chi Dương lúc này mới bảo nguyên quy nhất, thu công đứng dậy.

Diệp Linh Tô ra một trận đầm mồ hôi, tứ chi hư mềm, chân khí cũng rất sức khoẻ dồi dào, hoạt bát giống như vòng cổ, thuận kinh mạch vừa đi vừa về nhấp nhô, khuôn mặt đỏ bừng mê người, giống như hạm đạm sơ đỏ, trong vắt hà chiếu sáng, ngồi tại hoa gian liễu dưới, phá lệ thanh diễm thoát trần.

Nhạc Chi Dương chính diện tương đối, gặp cái này diễm quang tuyệt sắc, chưa phát giác có chút thất thần. Chợt thấy Diệp Linh Tô mở hai mắt ra, bận bịu lại vội vàng thu hồi ánh mắt.

Chu Vi đốt trà ngon nước, rót đầy đưa tới. Diệp Linh Tô tế phẩm chậm chậm uống, ngắm nhìn bốn phía, nhưng gặp Huệ Phong sững hòa, đình viện tĩnh tốt, trên bầu trời nhạt mây tản ra, từng mảnh từng mảnh tựa như mảnh vũ hơi vẩy.

Diệp Linh Tô tâm tình thật tốt, chưa phát giác cười nói: “Dạng này nhàn nhả sống qua ngày, cũng là kiếp trước đã tu luyện phúc khí.” Chợt thấy Chu Vi si ngốc trông lại, không khỏi hỏi nói, ” người nhìn cái gì?”

Chu Vi tỉnh táo lại, cười nói: “Ta lần thứ nhất gặp người bật cười, không nghĩ tới, người cười đến đẹp mắt như vậy.”

Diệp Linh Tô gương mặt ửng đỏ, không biết như thế nào trả lời. Nàng lấy nữ tử thống lĩnh quần hùng, vì dựng nên uy nghi, từ trước đến nay ăn nói có ý tứ, giờ phút này thần thư ý sượng, tan mất tâm phòng, nở nụ cười xinh đẹp, khôi phục tiểu nữ nhi thần thái, đổi thành người khác, vốn là bình thường bất quá sự tình, thế nhưng là Chu Vi thường thấy nàng lạnh lùng như băng, bỗng nhiên trông thấy khuôn mặt tươi cười, đúng là không nói ra được hiếm có.

Nhạc Chi Dương cười hì hì nói ra: “Cái này gọi không cười thì đã, nhất tiểu khuynh thành, Chu Doãn Văn nếu muốn tiến đánh Bắc Bình, trước bái Diệp cô nương làm soái, chỉ cần nàng cười một cái, cái này Bắc Bình thành nam nhân tất cả đều thần hồn điên đảo, ném đi đao thương, ngoan ngoãn đầu hàng.”

Chu Vi chính vì chuyện này phát sầu, nghe hắn nói chuyện, dở khóc dở cười. Diệp Linh Tô càng phát ra quần bách, lườm hắn một cái, động thân nhảy lên, sử xuất một đường “Thủy Vân chương”, một để che dấu tình trạng quần bách, thứ hai kiểm nghiệm thương thế.

Nàng dáng điệu uyển chuyển, chiêu thức tiêu sái, thân thể bỗng bành đi dạo, tay áo trên lòng bàn tay hạ nhanh nhẹn, ghé qua tại loạn trong bụi hoa, lại chưa từng đụng phải một hoa một lá, giống như một cái hơi nước trắng mịn mờ huyền ảnh, nhanh như gió, trôi qua như mây, mờ mịn xoay quanh, chỗ qua không dấu vết.

Cái môn này vô công, cùng nói là chương pháp, không bằng nói là vũ đạo, nước trôi qua mây thư, phiêu dật vô luân. Chu Vi nhìn nhập thần, bưng lấy chén trà, quên cửa vào, Nhạc Chi Dương cũng thấy vui mừng, Diệp Linh Tô chương pháp khó phân, thế nhưng là kinh lực không suy, đủ thấy nội thương tốt đẹp, lại qua mấy ngày có thể khỏi hẳn.

Bỗng nhiên huyền ảnh biến mất, hình người ngừng định, Diệp Linh Tô phiêu nhiên đứng thẳng, giống như mây thu sương mù tễ, trắng sáng giữa trời, màu mắt ngừng huy, vậy xuống bụi phàm.

Nơi xa truyền đến tiếng vỗ tay, Nhạc Chi Dương nhìn lại, nhưng gặp Chu Lệ, Từ Phi sóng vai đứng tại cửa sân trước đó, Chu Cao Sí, Chu Cao Hú huynh đệ đứng tại phía sau, Chu Cao Hú một đôi mắt linh lợi tỏa ánh sáng, chỉ trên người Diệp Linh Tô đảo quanh.

Diệp Linh Tô ngẫm sinh không vui, nhú mày ngồi xuống. Chu Vi đứng dậy cười nói: “Tứ ca, Tứ tẩu, hai vị hiền chất, ngọn gió nào đem các người thối tới à nha?”

Chu Lệ cười nói: “Một tới nhìn một cái Diệp bang chủ thương thế, thứ hai xác thực có chuyện quan trọng, cần cùng thập tam muội thương nghị.”

Bây giờ đại quân áp cảnh, thiên đầu vạn tự, Chu Lệ bỏ xuống quân vụ, tới này nho nhỏ cung viện, Nhạc Chi Dương không cần nghĩ lại, cũng có thể đoán được hần ý đồ đến, cười nói: “Vì Ninh Vương a?”

Chu Lệ liếc hần một cái, cười không đáp, Chu Vi lấy làm lạ hỏi: “Cái này cùng ca ca có quan hệ gì?”

Chu Lệ, Từ Phi ngồi xuống, hai đứa con trai đứng ở phía sau, Chu Cao Hú hai mắt vẫn là không rời Diệp Linh Tô, nữ tử ngẫm sinh tức giận, đứng dậy nói ra: “Các vị thật dễ nói chuyện, tại hạ mệt mỏi, trở về phòng nghỉ ngơi.” Không đợi Yến Vương vợ chồng trả lời, quay người vào phòng đi.

Chu Lệ mày rậm hơi nhú, thần sắc không vui, Chu Vi vội nói: “Diệp bang chủ giang hồ nhi nữ, thẳng thắn mà vì, không giống trong cung đình quy củ nhiều như vậy.”

“Nói đúng lắm.” Từ Phi khẽ cười nói, “Diệp bang chủ người phi thường, tự có phi thường năng, gặp nàng phong thái, ta cũng thường xuyên

hâm mộ, nếu có thể cầm kiếm giang hồ, khoái ý ân cừu, cũng là rất có thú vị.”

Chu Lệ bật cười nói: “Nói như thế, người là hồi hận gả ta, làm không được nữ hiệp?”

“Chỗ nào nói?” Từ Phi cười nói, ” nhân gian chỗ tốt, cũng không thể mọi thứ chiếm hết, cá cùng tay gấu khó mà đều chiếm được, gả cho Vương gia ta chỗ muốn, đi giang hồ, đương nữ hiệp, bất quá trong lúc rảnh rỗi, suy nghĩ lung tung thôi.”

Chu Lệ cười to hai tiếng, chú mục nhìn chăm chú Chu Vi, nói ra: “Triều đình nghiêng nửa quốc chi binh, danh xưng trăm vạn, tiến công Bắc Bình.”

Chu Vi mặt mày thắm biến, hai tay nắm chặt góc áo, Nhạc Chi Dương liếc nhìn nàng một cái, hỏi: “Thống soái là ai?” Chu Lệ cười lạnh nói: “Lý Cảnh Long.”

“Hắn a?” Nhạc Chi Dương trầm ngâm, “Tự phụ rất cao, hào nhoáng bên ngoài!”

“Nói hay lắm!” Chu Lệ gật đầu cười nói, ” người này thanh quý công tử, ý vào hắn lão tử Lý Văn trung uy danh ăn cơm, tên cao hơn thực, chưa đại địch.”

Chu Vi ngạc nhiên nói: “Tứ ca tựa hồ rất có phần thắng?”

“Phần thắng không dám nói!” Chu Lệ cười cười, khắp lơ đãng nói, ” lý Cảnh Long lại rất có bại tính.”

“Bại tính?”

“Hắn có năm bại.” Chu Lệ bấm tay nói nói, ” thứ nhất, đại quân đến từ các tỉnh, chính lệnh tất không thống nhất. Thứ hai, binh mã phiên hiệu đều

khác biệt, tướng soái không đồng nhất, lý Cảnh Long tuổi trẻ kiến thức nông cạn, thủ hạ lão tướng tất không phục hần, trên dưới ly tâm, khó mà điều khiển như cánh tay; thứ ba, lúc đương Văn Thu, trời đông giá rét sắp tới, nếu như phong tuyết đột khởi, phương nam tướng sĩ khó thích ứng; thứ tư, binh mã không động, lương thảo đi đâu, triều đình nóng lòng Bắc phạt, trăm vạn chi quân vội vàng gom góp, lương thảo tiếp tế bất lực, thế tất dao động quân tâm; thứ năm, lý Cảnh Long mơ tưởng xa vời, bảo thủ, nghe nói hần nóng lòng đi đường, bất kể hiểm dễ, một ngày trăm dặm, binh pháp nói: ‘Năm mươi dặm mà tranh lợi, thì quyết Thượng tướng quân, pháp nửa đến’, dù cho đuổi tới Bắc Bình, người kiệt sức, ngựa hết hơi, như thế nào đảm đương công thành chức trách lớn?”

Chu Vi thở dài: “Nói như vậy, Tứ ca đã là năm chắc phần thắng.”

Chu Lệ trầm mặc một chút, nói ra: “Cũng không hẳn vậy, hẳn có năm bại, lại có một thắng.”

“Thắng ở nhiều người!” Nhạc Chi Dương tiếp lời nói.

“Nói đúng!” Chu Lệ thở dài một hơi, “Địch ta binh mã cách xa, cho dù lý Cảnh Long bại một lần lại bại, nhưng ỷ vào nhiều người, lại có triều đình chèo chống, đều có thể bại mà phục lên, đứng ở thế bất bại. Lính của ta lại là chết một cái thiếu một cái, kết quả là, vẫn là khó thoát bại một lần.”

Chu Vi liếc nhìn đám người, nghĩ thầm: “Nếu như bại, Tứ ca Tứ tẩu, Cao Sí Cao Hú chỉ sợ đều khó có thể sống sót!” Không khỏi ngẫm sinh sầu ý, hỏi: “Tứ ca, người có biện pháp gì?”

Chu Lệ nói ra: “Ta muốn yếu thế tại địch, lấy Bắc Bình làm mồi nhử, dụ làm triều đình tiến mông Bắc Bình. Lý Cảnh Long chỉ vì cái trước mắt, tất nhiên vây thành công thành, bỗng nhiên tại kiên dưới thành. Khi đó hợp Bắc Bình, Đại Ninh hai trấn chi quân, từ bắc mà nam, nội ứng ngoại hợp, đem triều đình trăm vạn chi quân, diệt tại Bắc Bình dưới thành.” Hần hơi

dừng một chút, “Chỉ có như vậy đại thắng, mới có thể giải trừ tình thế nguy hiểm.”

“Đại Ninh?” Chu Vi run lên, “Thật muốn đem ca ca cuốn vào?”

“Bắc Bình Đại Ninh, môi hở răng lạnh.” Chu Lệ thần sắc nghiêm nghị, “Lý Cảnh Long công diệt Yến phiên, thế tất thừa cơ Bắc thượng, khi đó Ninh Vương bất tử tức hàng, cho dù hàng thì đã có sao, triều đình cũng sẽ quan hân cả một đời.”

Chu Vi sắc mặt trắng bệch, Từ Phi rên rỉ khi còn nóng: “Thập tam muội, Ninh Vương bây giờ do dự, Vương gia phái người đưa tin, hẳn cũng toàn lời đi, vì vậy Vương gia dự định thân đi một chuyến. Nhưng muốn thuyết phục Ninh Vương, còn cần người từ bên cạnh tương trợ.”

“Ta sớm nghĩ tiến về Đại Ninh, thế nhưng là...” Chu Vi nhìn về phía tầm điện, muốn nói lại thôi.

Từ Phi cười nói: “Diệp bang chủ nhưng từ ta chiếu cố, binh quý thần tốc, tận dụng thời cơ, liên thủ Đại Ninh mới là dưới mắt chỗ gấp.”

Chu Vi ngần ngại không nói, tâm tư phân loạn như tê dại. Chu Lệ hơi cảm thấy không kiên nhẫn, nói ra: “Thập tam muội, người có gì lo lắng, không ngại nói nghe một chút?”

Chu Vi trầm mặc lúc hứa, mặt mày hơi đỏ lên, nhẹ nhàng nói ra: “Vốn là đồng căn, tương tiên gì gấp? Chúng ta đều là tiên đế tử tôn, vô luận ai thắng ai bại, đều là cốt nhục tương tàn. Lại nói, vì chuyện nhà của chúng ta, thi động lại thành núi, máu chảy thành sông, vô số trăm họ Thủy sâu lửa nóng, chỉ sợ tại thiên hạ trong mắt người, chúng ta Hoàng gia tử tôn đều là lớn lao tội nhân.”

“Nói vậy...” Chu Cao Hú nghe không vô, thốt ra mà ra.

“Làm càn!” Chu Lệ hung dữ nhìn chăm chăm nhi tử, “Người dám đối trướng bối vô lễ?”

“Ta, ta...” Chu Cao Hú ưỡng ngạnh đã quen, quên trường hợp, phụ thân một quát, chợt dạ khiếp đảm, mặt như màu đất.

“Tứ ca không nên tức giận.” Chu Vi thở dài một hơi, “Cao Hú nói không sai, mới những lời kia, đều là ta suy nghĩ lung tung thôi.”

“Thập tam muội!” Từ Phi cười nói, “ta biết người trạch tâm nhân hậu, không đành lòng gặp người chịu khổ, càng không muốn Hoàng gia nội chiến. Nhưng người cũng nhìn thấy, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, bệ hạ khư khư cố chấp, nhất định phải đem chư vương đưa vào chỗ chết, trước Yến Hậu thà, kia là xác định không thể nghi ngờ. Hai nhà nếu không liên thủ, sẽ chỉ bị triều đình tiêu diệt từng bộ phận. Người chỉ có Ninh Vương một cái cùng mẫu ca ca, thật nhẫn tâm nhìn hấn dẫm vào Tương Vương cùng Chu vương vết xe đổ a?”

Tương vương tự thiêu, Chu vương bị tù, Chu Vi nghĩ đến Nhị vương thảm trạng, run rẩy một chút, nội tâm đau khổ bất lực, quay đầu nhìn về phía Nhạc Chi Dương, bộc lộ hỏi thăm thần khí.

“Việc đã đến nước này, đâm lao phải theo lao!” Nhạc Chi Dương nói nói, “Ninh Vương nếu như tôn sùng triều đình, hoặc là như Cốc vương, Liêu Vương vứt bỏ quân nam về, hoặc là xua quân tiến sát Tòng Đình Quan, cùng triều đình giáp công Bắc Bình. Nhưng hấn án binh bất động, triều đình nhất định cho là hấn có dị tâm, diệt Yến phiên, kế tiếp liền đến phiên hấn. Đại Ninh cô treo tái ngoại, triều đình không cần dụng binh, chỉ cần đoạn tuyệt tiếp tế, Đại Ninh cũng sẽ không chiến mà chết.”

Chu Vi chưa phát giác động dung, căn môi, vẫn không ra tiếng, chỉ nghe Nhạc Chi Dương còn nói: “Vương gia mưu kế khí phách cực lớn, nhưng có một cái phiền toái, nếu như Ninh Vương không chịu xuôi nam, hoặc là triều

đình đi đầu một bước công phá Bắc Bình, khi đó Vương gia đánh mất căn bản, há không mặc người chém giết?”

“Cầu phú quý trong nguy hiểm!” Chu Lệ khấp lợ chẳng nói, ” từ xưa lấy yếu thắng mạnh, ai có thể không bất chấp nguy hiểm? Cái gọi là vương giả bất tử, thiên mệnh tại ta, hết thầy không ngại, nếu như thiên mệnh tại kia, kia cũng không thể tránh được.”

“Vương gia nghĩ đến thông đạo thoát tục!” Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, “Tại hạ không lời nào để nói.” Chú mục nhìn về phía Chu Vi, tiểu công chúa hốc mắt rưng rưng, ngực đập trùng, môi có chút run rẩy, giây dựa mấy cái, rốt cục nói ra lời: “Tốt! Ta đi!”

Chu Lệ sững sờ, cuồn hỉ không khỏi, đứng đứng dậy, chẳng tay nói: “Thập tam muội hiểu rõ đại nghĩa, trước thụ vi huynh thi lễ.” Làm bộ muốn bái, Chu Vi cuống quýt đem hăn đỡ lấy, cười thắm nói: “Tứ ca, người không cần cảm ơn ta, chuyện này, ta cũng không biết là đối xem sai. Ta nếu không đi, người cùng ca ca nhất định gặp nạn, ta như đi, lại sẽ đánh càng nhiều cầm, chết càng nhiều người, lưu lại càng nhiều cô nhi quả mẫu, ai, ta... Ta...” Nước mắt như đi châu, tràn mi mà ra.

Yến Vương ngậm miệng, sắc mặt âm trầm, hai đứa con trai cũng xem thường. Từ Phi im lặng mỉm cười, từ chối cho ý kiến, chỉ có Nhạc Chi Dương minh bạch Chu Vi trong lòng dày vò, nói ra: “Công chúa điện hạ, ta cùng người đi một chuyến!”

Yến Vương khẽ nhíu mày, chưa lên tiếng, Chu Vi gạt lệ nói: “Không, Diệp bang chủ tổn thương còn khỏi hăn, người lưu lại chiếu cố nàng tốt.”

Nhạc Chi Dương muốn nói lại thôi, Từ Phi vội nói: “Thập tam muội nói đúng lắm, Yến Vương vừa đi, rảnh mất đầu, giữ vững Bắc Bình, còn phải dựa vào túc hạ.”

Nhạc Chi Dương ngẫm sinh điểm khả nghi, cũng không dãi hăn nghĩ lại, Chu Lệ vừa cười nói: “Nhạc Lão Đệ, những ngày này ngựa không rời yên, kiếm không trở vào bao, làm trể nải người cùng công chúa đại sự. Hôm nay ta hứa hẹn, đợi ta trở về, đánh lui quân địch, lập tức tổ chức hôn sự, để hai vị danh chính ngôn thuận, vui kết lương duyên.”

Mấy câu nói đó giống như luân âm, Chu Vi vừa thẹn vừa mừng, không chịu được đầu tựa vào Từ Phi đầu vai, Từ Phi vuốt ve mái tóc của nàng, cười nhẹ nhàng nhìn về phía Nhạc Chi Dương. Cái sau lại là sợ run, hăn cùng Chu Vi thân phận cách xa, đối thái bình chi thế, mơ tưởng đường đường chính chính cưới công chúa, bây giờ trong hoàng tộc tranh, loạn thế tái khởi, Nhạc Chi Dương nhiều lần lập kỳ công, đã là Yến phiên trên dưới đại công thần, lúc này cưới Chu Vi, cũng là danh chính ngôn thuận. Chuyện này mặc dù nằm trong dự liệu, Yến Vương coi là thật nói ra, Nhạc Chi Dương vẫn cảm giác tâm thần đông đưa, chỉ cảm thấy là a không phải a, khó có thể tin.

Chợt nghe Yến Vương tăng hăng một cái, Nhạc Chi Dương lấy lại tinh thần, da mặt nóng lên, Chu Lệ nhìn nhìn hăn, cười nói: “Việc này không nên chậm trễ, triều đình binh mã sắp tới, chúng ta hôm nay liền cần tiến về Đại Ninh.”

“Tốt!” Chu Vi đứng dậy nói, ” cho ta thu thập một chút, cùng Diệp bang chủ cáo từ.”

Nàng quay người vào nhà, ra lúc hai mắt ửng đỏ, khóe mắt nước mắt vẫn còn, trước cửa tấm cung bóng người lắc lư, nhìn thoáng qua, bỗng nhiên không thấy.

Ra vương phủ, Chu Vi lên một chiếc xe ngựa, Nhạc Chi Dương cười ngựa đưa tiễn, từ bắc môn ra khỏi thành, chợt thấy một đạo nhân mã chờ phía trước, áo giáp tươi sáng, nhìn một cái vô tận, thô sơ giản lược tính ra, ước chừng vạn số.

Nhạc Chi Dương âm thầm buồn bực, nhìn kỹ quân dung, sát khí lưu động, không giống hộ vệ chi sư, trái ngược với quyết tử chi sĩ. Chu Lệ nhìn ra hẳn lo nghĩ, nói ra: “Đại Ninh chỗ tái ngoại, thường có Thát lỗ ẩn hiện, bản vương nhận được tin tức, nguyên người có phần có dị động, không thể không đề phòng.”

Nhạc Chi Dương bán tín bán nghi, chỉ cảm thấy Chu Lệ lời nói không hết không thật, lập tức nói ra: “Chư quân Bắc thượng Đại Ninh, Bắc Bình trống rỗng, binh thiếu tướng quả, như thế nào ngăn cản triều đình?”

“Đây cũng là không thể làm gì.” Chu Lệ cười khỗ, “Nếu không có Ninh Vương tương trợ, ta liền lưu tại Bắc Bình, chúng quả cách xa, sớm tối cũng là cá trong chậu.”

Nhạc Chi Dương nói: “Nhân mã quá nhiều, liệu sẽ dẫn tới Ninh Vương hiểu lầm?”

Chu Lệ ánh mắt chớp động, chợt cười nói: “Ninh Vương tâm tư khó lường, vạn nhất tâm huyết dâng trào, bắt bản vương hưởng triều đình tranh công, thì tính sao là tốt? Ta dẫn nhân mã, bất quá phòng thân mà thôi.”

Lời này có phần hợp tình lý, Nhạc Chi Dương nghĩ lại, Chu Lệ đương thời muốn cầu cạnh Ninh Vương, tới trở mặt, thế tất lưng bụng thụ địch, Chu Lệ cũng không phải là ngu dốt, lẽ ra sẽ không ra hạ sách này.

Trong lúc suy tư, chợt thấy cửa xe ngựa duy kéo ra, Chu Vi khuôn mặt hơi rung nhẹ, lập tức phóng ngựa tiến lên, hai người cách cửa sổ nhìn nhau, trong lòng khó mà phác họa. Chu Vi hốc mắt phỉm hồng, đột nhiên nhẹ giọng nói ra: “Ta đi, người đợi ta trở về!”

“Tốt!” Nhạc Chi Dương kiềm chế không bỏ, “Tái ngoại phong hàn, người bảo đảm mang thai.”

Chu Vi nhẹ gật đầu, hai mắt bỗng ẩm ướt, chỉ sợ khóc ra thành tiếng, chột cấn răng một cái, kéo lên cửa sổ duy, cuộn thành một đoàn, nước mắt đến cùng chảy xuống.

Bánh xe cuồn cuộn, móng ngựa lôi minh, đại quân chậm chậm dẫn đi. Nhạc Chi Dương lập tức dưới thành, hết sức buồn vô cớ, thẳng đến nhân mã biến mất, mới còn qua thần đến, quay đầu nhìn lên, Chu Cao Sí dẫn mấy cái thân binh ở trước cửa thành chờ, lập tức thúc ngựa về thành, hai người liên bí mà đi, đồng đều không nói lời nào. Chu Cao Sí sầu mi khổ kiếm, bầu không khí rất là ngưng trọng.

Trở lại vương phủ, Chu Cao Sí mời Nhạc Chi Dương vào ăn, vài chén vào trong bụng, bỗng nhiên thở dài: “Phụ vương để mắt ta, để cho ta lưu thủ Bắc Bình, lưu lại binh mã cũng bất quá hai vạn, phần lớn là già yếu tàn tật, lý Cảnh Long vừa đến, Bắc Bình thành chỉ sợ không chống được mấy ngày.”

Nhạc Chi Dương trong lòng khẽ động, hỏi: “Vương gia lần này đi, phải chăng muốn tiến đánh Đại Ninh?”

Chu Cao Sí liếc hẳn một cái, do dự lúc hứa, nói ra: “Thập tam cô như có thể thuyết phục Ninh Vương, hết thầy dễ nói, nhưng nếu không thể đồng ý, chỉ sợ khó tránh khỏi một trận chiến. Nói thực ra, phụ vương dụng binh, quỷ thần khó lường, ta cái này làm con trai, cũng đoán không ra hẳn tâm tư, tựa như cái này mấu chốt bên trên, vượt xuống Bắc Bình, tiến về Đại Ninh. Vạn nhất Bắc Bình thành phá, Đại Ninh quân coi giữ lại không tới tay, phụ vương tiến thối mất theo, tránh không được vô chủ một mình?”

Nhạc Chi Dương trong lòng đại loạn, Yến Vương được ăn cả ngã về không, không thành tức bại, đến khẩn yếu quan đầu, huynh đệ bất hòa cũng chưa biết chừng, khi đó Chu Vi kẹp ở hai cái huynh trưởng ở giữa, lại nên như thế nào tự xử? Bắc Bình thành tinh binh mất hết, trống rỗng không hiểu, lý Cảnh Long trăm vạn đại quân áp cảnh, chẳng lẽ không phải lấy

thạch kích trứng? Tuy biết Yến Vương tạo phản hung hiểm, nhưng mà nguy cấp đến tận đây, cũng là ngoài dự liệu.

Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, hỏi: “Đạo Diễn hòa thượng đâu?”

Chu Cao Sí sững sờ, nói ra: “Đại sư cùng phụ vương cùng một chỗ.” Nhạc Chi Dương nghe, thoáng yên tâm, Đạo Diễn trí kế cao minh, giỏi về điều hoà, có lẽ có thể hóa giải song phương tình thế nguy hiểm, không đến mức thủ túc tương tàn.

Chu Cao Sí uống một chén rượu, rầu rĩ nói ra: “Đạo Diễn đại sư lúc gần đi còn nói, thủ thành nếu có nghi nan, có thể hướng người thỉnh giáo. Nhưng không biết đương thời tình hình, vui tiên sinh có gì phương pháp - kỳ diệu?” Nói giương mắt nhìn đến, rất có chờ đợi chi ý.

Nhạc Chi Dương nói ra: “Ta có bao nhiêu cân lượng, thế tử không phải không biết. Một mình cây kiếm, ta còn có thể trong trận giết mấy cái vừa đi vừa về, nói đến binh tướng lâm trận, Bắc Bình thành quan tướng thắng qua ta không biết nhiều ít. Còn thủ thành ngăn địch, càng là nhất khiêu bất thông. Thế tử yên tâm, thật đến nguy nan trước mắt, ta nhất định tận mình có khả năng, cùng Bắc Bình thành cùng tồn chung vong.”

“Cùng tồn chung vong?” Chu Cao Sí run rẩy một chút, nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Nhạc Chi Dương gặp hãn thân là thủ thành chủ đẹp trai, khí phách tinh thần sa sút, nếu như đại quân áp cảnh, Bắc Bình thành dữ nhiều lành ít. Nhạc Chi Dương sinh lòng sầu lo, nhưng mà không sợ trường quân sự, càng nghĩ, cũng nghĩ không ra cái gì kỳ mưu diệu kế.

Chu Cao Sí lớn uống rượu giải sầu, Nhạc Chi Dương khô tọa vô vị, cáo từ đi ra ngoài, tại gió lạnh bên trong đứng lặng thật lâu, bỗng nhiên thầm

nghe: “Lão tiên sinh mưu tính sâu xa, hôm nay tình thế, hẳn tất nhiên có chỗ lường trước được.”

Đợi cho đêm dài, Nhạc Chi Dương thay đổi trang phục, đi vào bảo tàng trạch viện. Ai nghĩ đại môn khóa chặt, gõ mấy lần không người trả lời. Nhạc Chi Dương nhìn xem không người, xoay người nhảy vào trong viện, quét mắt nhìn lại, giật nảy cả mình, trong viện đầy đất bừa bộn. Tường mặc phòng phá, nghiêng nhiên gió lốc đảo qua. Cẩn thận xem xét, chỗ tổn hại đa số nội gia chương lực đánh xuyên, vách tường, trên cây cột che kín vết kiếm, lướt nhẹ lưu loát, xem xét chính là “Phi ảnh thần kiếm” thủ bút, một trái tim nhất thời cao cao treo lên, ngắm nhìn bốn phía, không dám ra khí.

Một lát không nghe thấy động tĩnh, Nhạc Chi Dương tuần sát bốn phía, phát hiện vết kiếm phụ cận tung tóe có một dải vết máu, huyết sắc thương hắc, thô sơ giản lược tính ra, đánh nhau đem tại mấy ngày trước đó, trúng kiếm người hẳn là Tây Thành đệ tử. Nhạc Chi Dương lòng nóng như lửa đốt, tìm lướt trạch viện, bảo tàng vết tích cũng không, sớm đã chẳng biết đi đâu, nhìn tình hình này, chỉ sợ rơi xuống Vân Hư trong tay.

Chợt nghe tiếng bước chân vang, đến từ phương xa nóc nhà, nhẹ nhàng nhanh chóng, thẳng đến trạch viện mà tới. Nhạc Chi Dương nhẹ nhàng nhảy lên xà ngang, co lại thành một đoàn, ẩn thân chỗ tối.

Hai đạo nhân ảnh nhanh như vượn nhu, rơi vào đình viện. Mượn trăng sao quang mang, Nhạc Chi Dương thấy rõ hai người, một là Thi Nam Đình, một là Dương Phong đến, hai người im lặng, chỉ là hết nhìn đông tới nhìn tây. Qua nửa ngày, Dương Phong đến thô âm thanh khí quyển nói: “Già thi, không ai a!”

“Kỳ quái!” Thi Nam Đình tiếng trầm nói nói, ” ta rõ ràng gặp có người leo tường tiến đến.”

“Có lẽ là đầu trộm đuôi cướp, trộm đạo.” Dương Phong tới nói.

“Không đúng!” Thi Nam Đình lắc đầu, “Bình thường mâu tặc nhưng không có loại kia thân thủ.”

Nhạc Chi Dương trầm tư một chút, thả người nhảy xuống, cười nói: “Hai vị tôn chủ, đã lâu không gặp.”

Hai người ứng thanh nhảy ra, gắt gao trừng mắt Nhạc Chi Dương, Thi Nam Đình kinh ngạc nói: “Là người?” Nhạc Chi Dương cười nói: “Đúng vậy a!” Dương Phong đến sầm mặt lại, nghiêm nghị kêu lên: “Người làm sao ở chỗ này?”

“Chỗ này ở mấy vị cổ nhân.” Nhạc Chi Dương khắp lơ đãng nói, ” ta đến tiếp bọn hăn, ai biết lại là bộ này quang cảnh.” Liếc nhìn bốn phía, hết sức nghi hoặc.

Thi Nam Đình cùng Dương Phong đến nhìn nhau, đều là kinh nghi bất định, Thi Nam Đình trầm giọng nói: “Người nhận ra Bát bộ chi chủ?”

“Nhận ra!” Nhạc Chi Dương cười nói, ” người biết bọn hăn đi nơi nào rồi?”

Hai người kia sắc mặt khó coi, Dương Phong đến hừ một tiếng, lạnh lùng nói ra: “Ta chỗ nào biết?” Nhạc Chi Dương chỉ vào vết kiếm, nói ra: “Đây là ai lưu lại ?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 145 : Chương 145: Đại Ninh Tung Hoành (Hai)

Chương 145: Đại Ninh tung hoành (hai)

Dương Phong đến hai mắt lật một cái, chính muốn phát tác, Thi Nam Đình ngừng lại hần nói: “Chuyện gì cũng từ từ.” Chuyển hướng Nhạc Chi Dương, “Nhạc Công Tử, Đông Đảo Tây Thành làm có ân oán, người là người ngoài cuộc, tốt nhất trốn tránh.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Nhỏ nhưng bất quá hiếu kì, hai người các người ôm cây đợi thỏ, hẳn là đang chờ Tây Thành người?”

“Người không cần bộ ta.” Thi Nam Đình từ tốn nói, “Bản môn truy tung Tây Thành đi vào Bắc Bình, dự định tới quyết nhất tử chiến. Ba ngày trước, chúng ta tìm đến nơi này đánh một trận, nếu không phải Lương Tư Cầm tạo một trận sương mù, Tây Thành người một cái cũng đừng nghĩ đào mệnh.”

Nhạc Chi Dương suy nghĩ số chuyển, động dung nói: “Vân Hư cũng tới?”

“A?” Dương Phong đến quái nói, ” làm sao người biết?”

“Chỉ bằng Đông Đảo tứ tôn, làm sao có thể đem Bát bộ Tây thành bức đến nước này?”

Hai tôn sắc mặt càng phát ra khó coi, Thi Nam Đình tăng hăng một cái, nói ra: “Nhạc Công Tử, ngoại trừ nơi đây, Bắc Bình trong thành, Tây Thành còn có nào sào huyệt?”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Kỳ, lúc trước tôn chủ làm ta trốn tránh, bây giờ vì sao lại hỏi ta Tây Thành sào huyệt...” Nói còn chưa dứt lời, chợt thấy Thi Nam Đình thần sắc khác thường, trong lòng run lên, công đến hai lỗ tai, chợt nghe sau lưng truyền đến lay động. Nhạc Chi Dương không kịp quay người, sát khí mãnh liệt mà đến, hắn cuống quýt đem thân lóe lên, một ngụm bích oánh oánh trường kiếm cướp thân mà qua. .

Nhạc Chi Dương kinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, quay đầu liếc đi, Vân Thường thần khí dữ tợn, hung dữ huy kiếm đâm tới. Hắn cuống quýt trốn tránh, trở tay rút ra Không Bích, Diệpch qua kiếm thế, điểm hướng Vân Thường cổ họng. Vân Thường về kiếm đón đỡ, Nhạc Chi Dương phải tay khẽ vậy, chưởng phong ào ào, Vân Thường nhất thời tim nhảy một cái, nội tức lay động, không nghe nhà mình sai sử, cuống quýt thả người lui lại, Nhạc Chi Dương đắc thế không cho, xoay người tiến lên, sáo ngọc làm lên một mảnh bóng xanh, hư hư thật thật, chụp vào mặt của hắn.

Vân Thường ngăn cản không kịp, lâm vào hiểm cảnh. Thi Nam Đình giương một tay lên, thả ra điểm điểm hàn tinh, Nhạc Chi Dương trở bàn tay quét ra, mấy chục mai thép chùy lẳng không chạm vào nhau, thanh thúy êm tai, uyển như đánh đàn trống sắt. Thi Nam Đình ám khí vừa ra, trở tay lôi ra liên hoàn, sáng như bạc sáng, chói, Diệpch cách hướng trước giữ ra, giống như một đạo ngân cầu vòng cuốn qua đình viện. Vân Thường cũng thở ra hơi, túng kiếm tiến lên giáp công.

Nhạc Chi Dương cũng không quay đầu lại, sáo ngọc phiêu nhiên một điểm, ẩn bên trong Vân Thường mũi kiếm, Vân Thường chỉ cảm thấy thân kiếm trầm xuống, đang muốn biến chiêu, bỗng nhiên chân khí loạn thoan, khó mà ngăn chặn, không khỏi trường kiếm nghiêng lệch, chính xác mất hết, lúc này liên hoàn quét tới, Nhạc Chi Dương xoay người giữa không trung, tay trái đột xuất, xuyên qua ngân quang vòng ảnh, ôm lấy một viên liên hoàn, vận kinh một vùng, Thi Nam Đình cánh tay phát nhiệt, lực bất

tòng tâm, liên hoàn quay tít một vòng, đình mà chụp lại Vân Thường thân kiếm.

Binh khí quẩn cùng một chỗ, mây, thi hai người vô cùng đoạt lại, không ngờ trong hỗn loạn, kiếm cùng vòng càng phát ra dây dưa không rõ. Nhạc Chi Dương kiên quyết ngoi lên nhảy lên lên, nhảy lên mái hiên, lúc này kinh phong nổi lên, một chùm lụa trắng thiểm điện phóng tới, linh xà giống như quẩn về hấn mắt cá chân.

Nhạc Chi Dương xoay người để qua, thả người đi nhanh, Dương Phong đến như rồng như rắn, theo đuổi không bỏ, hai tay lụa trắng cuồng vũ, lắc lư liên tục quẩn hướng Nhạc Chi Dương phần gáy. Nhạc Chi Dương nghiêng nghiêng nhảy lên ra, phản tay nắm lấy lụa trắng, dùng sức lắc một cái, kinh lực thuận thế gấp đưa, Dương Phong đến thân giữa không trung, đang muốn vận kinh ngăn cản, phút chốc hồ khẩu phát nhiệt, nội lực loạn thoan, a nha một tiếng, dưới thân thể chìm, Nhạc Chi Dương phát ra tiếng quát khê, trên tay dùng sức hất lên, Dương Phong đến không tự chủ được, hướng lên quăng lên, hấn tình hình không ổn, nhưng lại ỷ vào thân phận mình, không muốn vứt xuống lụa trắng. Do dự ở giữa, thân thể bỗng nhiên chìm xuống, phanh, đánh vỡ nóc nhà, ngói vỡ bụi đất phóng lên tận trời. Dương Phong đến toàn thân buồn bực đau nhức, buông tay buông ra lụa trắng, rơi trên mặt đất, chân khí trong cơ thể vẫn chui loạn loạn thoan, căn bản không nghe sai khiến.

Nhạc Chi Dương thuận buồm xuôi gió, hơi cảm thấy đắc ý, không khỏi cười hai tiếng, chợt thấy bóng người lắc lư, Vân Thường nhảy lên nóc phòng, căn rằng nghiêng lợi đuổi tới, lúc này xoay người rời đi. Vân Thường hết sức đuổi theo, làm sao đối phương thể đi như điện, song phương càng kéo càng xa, vượt qua hai cái phòng đình, phía trước trống rỗng, cũng không thấy nữa Nhạc Chi Dương cái bóng.

Yến Vương nóng lòng cầu viện, ngày đêm kiên trì, không hai ngày liền qua Lưu gia miện, lại hướng phía trước đi, chính là tái ngoại.

Chu Vi ngấm nhìn bốn phía, núi non trùng điệp, vắt ngang ở bên, tựa như một đầu cự long say sưa ngủ say; lại nhìn phía trước, vùng bỏ hoang mênh mông, nhìn một cái vô tận, cuồng phong thổi qua, mọc cỏ ngã nằm, bộc lộ ra đoạn nhận tàn giáp, từng chông bạch cốt, Chu Vi tưởng tượng bạch cốt chủ nhân, không khỏi trong lòng thê lương, thấp giọng ngâm nói: “Gió thu thổi không hết, luôn luôn ngọc quan tình, ngày nào bình Hồ bắt, lương nhân thôi viễn chinh!”

“Thập tam muội!” Yến Vương cười ngựa tới gần, vung roi chỉ điểm dãy núi, “Cái này một vùng núi non là Trung Nguyên môn hộ. Từ xưa đến nay, Hồ bắt gót sắt bước qua chỗ này, liền sẽ sinh ra vô biên giết chóc, là lấy Yên Vân không tuân thủ, Hoa Hạ vì khư. Năm đó Thạch Kính đường ném đi Yên Vân mười sáu châu, Trung Nguyên mất đi bình chương, Khiết Đan, Nữ Chân, Mông Cổ tuần tự phát triển an toàn, thay nhau xuôi nam, ròng rã hơn bốn trăm năm, Trung Nguyên không được an bình.”

Chu Vi nghe được kinh hãi, hỏi: “Tứ ca, tương lai sẽ còn giẫm lên vết xe đổ a?”

Yến Vương nhìn ra xa thế núi, trầm mặc thật lâu, mới nói ra: “Phường bắc bầy Hồ, một khi phát triển an toàn xuôi nam, chỗ này chính là bọn hãn phải qua chỗ. Ta từng khuyên phụ hoàng dời đô Bắc Bình, trừ hàng trọng binh, trấn thủ Yên Vân, đáng tiếc hãn không có đáp ứng, phản mà đối với ta sinh ra lòng nghi ngờ.”

“Phụ hoàng sinh trưởng phương nam.” Chu Vi nói nói, ” ăm chỗ ngại dời, cũng là khó tránh khỏi.”

“Hãn chỉ là già rồi.” Yến Vương lắc đầu, “Người đã già, nhuệ khí làm hao mòn, không chịu cầu biến thôi.”

“Tứ ca!” Chu Vi nhin không được hỏi nói, ” nếu như người làm Hoàng đế, sẽ dời đô Bắc Bình sao?”

Yến Vương sững sờ, cười nói: “Vi huynh ăn bữa hôm lo bữa mai, còn làm cái gì Hoàng đế? Lại nói, cho dù muốn làm hoàng đế, cũng nên là Ninh Vương.”

“Không đúng!” Chu Vi nhẹ nhàng lắc đầu, “Phụ hoàng nói qua, Thập Thất ca tâm địa quá mềm, thiếu đi sát phạt quyết đoán, Tứ ca người nhất giống hần, đáng tiếc...”

“Đáng tiếc cái gì?” Yến Vương thốt ra mà ra, tiếng nói có chút phát run.

Chu Vi liếc hần một cái, quần bách nói: “Đáng tiếc hai chữ là phụ hoàng nói, đằng sau hần ngừng nói, lại cũng không nói gì.”

Yến Vương thất vọng, trầm mặc lâu chi, mới nói ra: “Thập tam muội, không nói gạt người, ta từ khi ra đời đến nay, phụ hoàng đợi ta liên cùng các huynh đệ khác khác biệt.”

Chu Vi nói ra: “Phụ hoàng đối người kỳ vọng rất ân.”

Yến Vương lắc đầu, hai mắt nhìn trời: “Ta cũng không nói lên được, tóm lại như gần như xa, phụ tử chỉ ở giữa cách một tầng cái gì. Ta hiểu sự tình đến nay, mọi thứ không không tận tâm tận lực, chỉ cầu thu hoạch được phụ hoàng khen ngợi, thế nhưng là thẳng đến lâm chung, hần đối ta vẫn là có mang khúc mắc.”

Chu Vi thở dài: “Phụ hoàng tâm tâm niệm niệm, chỉ mong Doãn Văn bình an kế vị.”

“Phụ hoàng quá lo ngại .” Yến Vương cười khổ một tiếng, “Ta tuy có một số hi vọng xa vời, thế nhưng minh bạch thiên mệnh sở quy, không cưỡng cầu được.”

Chu Vi nhẹ nhàng nhíu mày, nhìn qua phương xa phát sầu: “Thiên mệnh thật tại Doãn Văn chỗ nào, chúng ta còn có phần thẳng a?”

“Thiên ý yêu cầu cao hời!” Yến Vương nói nói, ” chuyện cho tới bây giờ, chỉ có hết sức thử một lần.”

“Tứ ca nói đúng lắm.” Chu Vi bất đắc dĩ thở dài.

“Thập tam muội!” Yến Vương một chút trầm mặc, “Hoàng gia sự tình, không phải là khó gãy, ngoại nhân xem ra đúng, chỗ này chính là sai, ngoại nhân xem ra sai, chỗ này lại có lẽ đúng, thị thị phi phi, nói không rõ.”

Chu Vi nghe được không hiểu, hỏi: “Tứ ca, người nói những này làm gì?”

Yến Vương cười cười, nói ra: “Thân ở Hoàng gia, không tự chủ được. Tương lai một ngày, Tứ ca như có đắc tội, mong rằng thập tam muội hải lượng thông cảm.”

Chu Vi sắc mặt trắng bệch, thấp giọng hỏi: “Bởi vì Nhạc Chi Dương a?”

“Chỗ nào nói?” Yến Vương bật cười, “Hai người hôn sự, ta một trăm cái tán thành.”

Chu Vi ứng thanh vui vẻ, không kịp nói chuyện, Yến Vương vung roi đánh ngựa, một trận gió đi được xa.

Lại đi một ngày, thế núi dần dần bình, chỉ còn lại khối lớn vùng quê, gió thổi mọc cỏ, như khóc như rít gào. Chu Vi đưa mắt nhìn lại, ầm ầm nhưng trông thấy thành trì hình dáng, Đại Ninh thành cô treo tái ngoại, trên đất bằng đột ngột từ mặt đất mọc lên, hùng vĩ kinh người.

Phía trước tiếng vó ngựa vang, chạy tới một đội nhân mã. Dẫn đầu tướng tá giơ cao một cây cờ lớn, bên trên thêu nhật nguyệt, dưới có một cái “Ninh” chữ.

Đội ngũ tại một tiền bên ngoài dừng lại, một cái tú y nam tử thúc ngựa tiến lên, kêu lớn: “Phụng Ninh Vương chi mệnh, xin hỏi người đến người nào?”

Yến Vương xấn cương tiến lên, kêu lớn: “Ta là Yến Vương Chu Lệ, đặc biệt đưa Bảo Huy công chúa đến Đại Ninh cùng Ninh Vương gặp gỡ.”

Đối diện đám người mặt lộ vẻ kinh ngạc, tú y nam tử quay đầu đi theo từ bàn giao vài câu, tùy tùng quay lại đầu ngựa, phi nhanh về thành, qua lúc hứa, chở một cái lớn tuổi thái giám trở về, cái kia thái giám nhíu mày, liếc nhìn Yến quân, đột nhiên cao giọng kêu lên: “Ta phụng Ninh Vương ý chỉ, gặp mặt công chúa điện hạ.”

Chu Vi nghe, xuống xe lên ngựa, đi vào trước trận, cất giọng nói ra: “Đủ công công a?”

Thái giám tung người xuống ngựa, quỳ lạy nói: “Công chúa Vạn An, lão nô nghênh giá tới chậm, đáng chết, đáng chết!”

Đủ công công vốn là Ninh Vương tâm phúc, ngày xưa theo Ninh Vương vào kinh, nhiều từng gặp Chu Vi. Ninh Vương nghe nói bào muội đến đây, không biết thật giả, cố ý phái hắc xác nhận. Tú y nam tử bọn người thấy thế, cũng nhao nhao xuống ngựa lễ bái, núi thờ: “Công chúa Vạn An!”

Chu Vi dưới lập tức trước, đỡ dậy đủ công công, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hỏi: “Đủ công công, ca ca vẫn khỏe chứ?”

“Vương gia hết thấy mạnh khỏe.” Đủ công công chỉ vào tú y nam tử, “Cái này một vị là Chu Giám tướng quân.”

Chu Vi gật đầu nói: “Các vị không cần đa lễ, nhanh bình thân đi.”

Chúng tướng trường học đều nghe qua cái này một vị công chúa chuyện bịa kỳ văn, đứng dậy về sau, nhin không được vụng trộm dò xét. Đủ công

công tăng hăng một cái, nói ra: “Yến Vương điện hạ, Vương gia năm ta hỏi thăm, chỉ là hộ tống công chúa, vì sao đại quân áp cảnh?”

Chu Lệ cười nói: “Phương bắc Thất lộ di động, ta sợ trên đường có sai lầm.”

Đủ công công nghĩ nghĩ, cùng Chu Giám thì thầm vài câu, quay đầu nói ra: “Ninh Vương nói, mời Yến Vương, công chúa hai vị vào thành gặp nhau, về phần đám người khác, rời hai trăm dặm kết doanh, như không phải, hai quân giằng co, có tổn thương hòa khí.”

Lời này vừa nói ra, Yến Vương bộ hạ cũng có vẻ giận dữ, Chu Cao Hú phóng ngựa tiến lên, há miệng muốn mắng, Yến Vương vung roi đem hân ngăn lại, mày kiếm thượng thiêu, nhìn hân chăm chăm hai mắt ra lửa. Chu Cao Hú ngượng ngùng lui lại. Chu Lệ trầm tư một chút, gương mặt cười nói: “Đủ công công, Ninh Vương thật như vậy nói?”

Đủ công công từ trong tay áo lấy ra một chùm giấy hoa tiên: “Điện hạ không tin? Đây là Vương gia thân bút viết!”

Chu Lệ sửng sờ, đủ công công đã xem giấy viết thư dâng lên, Chu Lệ tiếp nhận nhìn lên, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, chợt cười nói: “Tốt! Giống như Thập Thất đệ mong muốn.”

“Điện hạ!” Đạo Diễn đổi sắc mặt, thốt ra mà ra.

Chu Lệ khua tay nói: “Ta không tại quân, đại sư nhiều hao tổn nhiều tâm trí.”

Đạo Diễn im lặng gật đầu, hai người bốn mắt giao hòa, ngầm hiểu. Chu Lệ giật giây cương một cái, vút xuống đại quân, đơn kỵ thẳng đến Đại Ninh. Chu Vi nhìn hân bóng lưng, chưa phát giác ngây người, chợt nghe đủ công công nói ra: “Công chúa điện hạ, còn xin lên ngựa!”

Chu Vi thở dài một hơi, trở mình lên ngựa. Đủ công công đi đầu dẫn đường, chúng quân sĩ che chở ở bên, Chu Giám dẫn mấy người lưu lại, giám sát Yến quân hạ trại.

Lao vụt đoạn đường, Đại Ninh thành hình dáng dần dần rõ ràng, thành cao hố sâu, cửa mở tám mặt, tường thành loang lỗ bác bác, kinh lịch gió bắc rèn luyện, rất có thể lương chi khí.

Dưới thành trước cửa, tinh kỳ phấp phới, áo giáp tươi sáng, mấy vạn người Mason nhưng bày trận, sát khí bốc lên. Đầu tường quân coi giữ cường cung nộ trương, vạn mũi tên đủ hướng, dưới ánh mặt trời đầu mũi tên sáng lóng lánh một mảnh, lăm ta lăm tăm, đâm người đôi mắt.

Yến Vương chạy vội tới trước trận, ghìm ngựa không tiến, lông mày phong nhô lên, lộ ra thật sâu lo nghĩ. Lúc này Chu Vi cũng đánh ngựa đuổi tới, gặp trận thế này, có chút ngây người. Yến Vương cười ha ha, nói ra: “Khá lắm Thập Thất, phòng ta cùng tựa như đề phòng cướp.”

Chu Vi vội nói: “Tứ ca vạn chớ hiểu lầm!”

Yến Vương thở dài: “Không phải ta hiểu lầm hử, sợ là hử hiểu lầm ta.”

Hoàng tộc phân tranh, cốt nhục tương tàn, vốn là Chu Vi đáy lòng đến đau nhức, Yến, Ninh Nhị vương xưa nay giao hảo, bây giờ tương hổ ngờ vực vô căn cứ, thật khiến cho người ta bóp cổ tay, nằng trong lòng hoảng loạn, nhìn về phía đủ công công, hỏi: “Ca ca cái này là vì sao?”

Đủ công công cung kính nói: “Công chúa điện hạ an tâm chớ vội.” Quay đầu đánh thủ thế, một tiểu giáo phóng ngựa thẳng trước, chạy vào trong trận. Chưa qua một giây, tiếng kèn lên, quân trận sóng phân sóng nứt, xuất hiện một đạo lỗ hồng, tinh kỳ cao giương, thương mâu san sát, ôm lấy Ninh vương Bôn trì mà ra.

Trải qua kiếp ba, gặp lại huynh trưởng, Chu Vi một trái tim cơ hồ ngưng đập, vốn định lớn tiếng la lên, lời đến khóe miệng nhưng lại nghẹn ngào, hai mắt mơ hồ một mảnh, nóng bỏng nước mắt thuận hai gò má trượt xuống, nhưng gặp lông lông hình bóng chậm rãi đến gần, thân thể lại là gỗ đá, cứng ngắc không phát hiện, không thể động đậy.

“Thập tam...” Ninh Vương thanh âm tại vang lên bên tai, Chu Vi lau nước mắt, chú mục nhìn lại, Ninh Vương đã xuống ngựa, bình tĩnh trông lại.

Chu Vi ngực chua chua, hai mắt phát nhiệt, nhảy xuống ngựa đến, nhào vào huynh trưởng trong ngực nghẹn ngào khóc rống, nhiều ngày bi thương, khóc rống, ủy khuất, xoắn xuýt, hết chảy theo nước mắt bùng lên.

Ninh Vương cũng là vui buồn lẫn lộn, ôm muội tử chờ dần đứng lặng, thẳng đến Chu Vi dừng lại thút thít, mới thở dài nói: “Thập tam, thật không nghĩ tới, người ta huynh muội còn có gặp nhau ngày?”

Chu Vi ứng thanh run lên, ngẩng đầu hỏi: “Ca ca, ta...”

“Người sự tình...” Ninh Vương trầm mặc một chút, “Bệ hạ phần lớn nói cho ta biết, chỉ bất quá, hẳn nói người chết, ta ngược lại có mấy phần không tin.” Hẳn xoay người, ngón tay nơi xa, “Ta ở nơi đó cho người dựng lên một tòa giả mộ, bây giờ xem ra, cũng là dư thừa.”

Chu Vi gặp hẳn nói chuyện thời điểm, cũng không có bao nhiêu vui vẻ, ngược lại có mấy phần ưu sầu, trong lòng không khỏi hoảng hốt, trực giác trải qua nhiều năm không thấy, vị huynh trưởng này cùng lúc trước có phần có một số khác biệt, dùng cái gì khác biệt, lại còn nói ra tới. Ở lại một hồi, đột nhiên nhớ tới Chu Lệ, nói ra: “Tứ ca hẳn...”

Ninh Vương xông nàng bày khoát tay chặn lại, ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói ra: “Tứ ca, đã lâu không gặp.”

Yến Vương thụ nửa ngày vắng vẻ, trong lòng lão đại cảm giác khó chịu, nghe lời này, tiến lên cười nói: “Thập Thất đệ, vì huynh rơi xuống khó, nhờ cậy người tới rồi!”

“Không dám nhận.” Ninh Vương khấp lợ đang nói, ” Vương huynh đặt vào Bắc Bình mặc kệ, mang theo thiên quân vạn mã tìm tới chạy tiểu đệ? Đáng tiếc Đại Ninh miếu nhỏ, dung không được đại thần.”

Sơ vừa thấy mặt, liền đụng phải cái đỉnh, Yến Vương sắc mặt khó coi, Chu Vi cũng nhú mày nói ra: “Ca ca, Tứ ca hấn...”

“Đủ rồi!” Ninh Vương chặn nàng lại nói, ” những việc này, người không hiểu.”

Chu Vi cứng lại, không phản bác được, Yến Vương cười nói: “Thập Thất, một mình ta một ngựa, muốn bắt muốn giết người cứ tự nhiên. Chỉ bất quá, ta xong, triều đình liền sẽ bỏ qua người sao?”

Ninh Vương mày nhăn lại, nhìn chăm chú Yến Vương, hai người đối mặt nửa ngày, Ninh Vương ánh mắt dao động, bộc lộ một tia chần chờ, bỗng nhiên thở dài: “Không nói trước cái này, Tứ ca phong trần mệt nhọc, như không chê, trước vào trong thành nghỉ ngơi.”

Yến Vương cười nói: “Cầu còn không được.” Đám người lên ngựa, thông qua quân trận tiến vào trong thành.

Đại Ninh bách tính thừa thốt, ngoại trừ cảnh vệ tướng sĩ, nhiều là quân nhân gia quyến, lại bởi vì lâu không chiến sự, đường phố cù ở giữa có phần gặp tiêu điều, vô luận quân dân, đều có mấy phần lười nhác sa sút tinh thần.

Đến vương phủ, Ninh Vương để bộ hạ chiêu đãi Yến Vương, mình dẫn Chu Vi tiến nhập nội viện cùng vợ con gặp nhau. Ninh Vương thành hôn thời điểm, Chu Vi trở ngại quy củ, không thể xuất cung, về sau Ninh Vương xa đóng giữ Mạc Bắc, thê tử tùy hành, lại chưa trở về kinh. Là lấy

tên là cô, Chu Vi cùng Ninh vương phi đứng là chưa bao giờ thấy qua, lúc này gặp nhau, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, ôm nhau khóc rống.

Khóc một trận, bình tĩnh trở lại. Chu Vi lại cùng hai cái chất nhi gặp mặt, Ninh Vương chi tử tuổi còn quá nhỏ, cái lớn bất quá sáu tuổi, cái nhỏ tập tễnh học theo, Chu Vi ôm ấp vuốt ve, hết sức trù mẫn, sâu hồi hận rời đi Bắc Bình vội vàng, không có chuẩn bị tốt nhất lễ vật, chỉ đem tùy thân đồ trang sức đem tặng. Ninh vương phi đủ kiểu khước từ, bất đắc dĩ Chu Vi cố chấp, đành phải miễn cưỡng nhận lấy.

Hàn huyên đã xong, Ninh Vương đuổi nô bộc, hỏi Tấn vương phản loạn sau Chu Vi tao ngộ. Chu Vi không nghi ngờ gì, hỏi gì đáp nấy, liền ngay cả Nhạc Chi Dương sự tình cũng không chỗ giấu diếm, trong lòng chỉ muốn: “Nhạc Chi Dương vì ta nhiều lần sinh tử, ta cùng chuyện của hãn Tử ca cũng vui vẻ đồng ý, ca ca đoạn đều hứa đạo lý.”

Ninh Vương im lặng lắng nghe, trên mặt âm u không thấy hỉ nộ, Chu Vi gặp hãn thần sắc khác thường, trong lòng hơi cảm thấy thấp thỏm, chưa phát giác thanh âm nhỏ dần, đợi cho nói xong. Ninh Vương nửa ngày không nói không rằng. Chu Vi càng phát ra hoảng hốt, nhin không được hỏi: “Ca ca, ta nói không đúng a?”

Ninh Vương liếc nhìn nàng một cái, lạnh lùng nói ra: “Người ta ruột thịt cùng mẹ sinh ra, chí thân huynh muội, đúng hay không?”

“Đương nhiên!” Chu Vi chỉ cảm thấy hoang mang, không biết Ninh vương Hà lấy nhắc lên việc này.

“Người kinh lịch long đong, trải qua sinh tử, vì huynh trong lòng cũng rất đồng tình . Bất quá, bất cứ lúc nào nơi nào, người cũng đến minh bạch thân phận của mình, người là tiên đế chi nữ, Ninh Vương chi muội, mỗi tiếng nói cử động, tất cả đều liên quan đến mặt mũi của hoàng gia.”

Ninh Vương lãnh lãnh đậm đậm, chậm rãi mà nói, Chu Vi nghe được trong lòng cảm giác nặng nề, minh bạch huynh trưởng có ý riêng. Ninh Vương ánh mắt tối lui, cũng không cùng nàng chính diện tương đối, tiếp lấy nói ra: “Nhạc Chi Dương tên kia, bất quá là sông Tần Hoài bên cạnh một cái kỹ nữ, đến ti chí tiện, người là trên chín tầng trời Phượng Hoàng, hắn chỉ là hang bùn bên trong bọn chuột nhắt, lúc lên lúc xuống, một cao một thấp, miễn cưỡng tụ cùng một chỗ, còn không cười rơi người trong thiên hạ rằng hàm...”

Chu Vi vừa sợ vừa tức, thốt ra mà ra: “Ta mới không quan tâm...”

“Hỗn trưởng!” Ninh Vương vỗ bàn, da mặt tung tóe Chu, trừng mắt Chu Vi, cắn răng nói nói, ” ta coi là thật hối hận, năm đó đưa người dẫn vào Nhạc đạo, hại người kết giao trộm cướp, để một cái hạ cừu lưu tiểu tử câu hồn nhi. Từ nay về sau, ta cũng không tiếp tục hứa người cùng hắn lui tới, như không phải, ta đem hắn chém thành muôn mảnh.”

Chu Vi toàn thân phát run, nước mắt tuôn ra hai mắt, lớn tiếng nói ra: “Người dựa vào cái gì quản ta?”

“Nữ có tam tông tứ đức. Cha chết từ huynh, tiên đế nhất thời mềm lòng, không có có thể diệt trừ Nhạc Chi Dương, bây giờ hắn cười hạc quy thiên, dạy bảo người trách nhiệm, tự nhiên muốn rơi xuống trên người của ta.” Ninh Vương càng nói càng giận, động thân mà lên, hai mắt hùng hổ dọa người.

“Cha chết từ huynh!” Chu Vi quyết tâm liều mạng, nhìn chăm chăm huynh trưởng, “Tứ ca liền không giống.”

“Tứ ca? Hừ?” Ninh Vương cười lạnh một tiếng, “Đừng làm ta không biết, bây giờ hắn thọc trời cái sọt lớn, đã là chó nhà có tang. Triều đình đại quân áp cảnh, nhưng nếu không có ngoại viện, nhiều lắm là mười ngày nửa tháng, Bắc Bình liền sẽ luân hãm.”

Chu Vi nghe được kinh hãi, nhớ tới ý, kiềm chế lửa giận, hỏi: “Người chịu cứu viện Tứ ca a?”

Ninh Vương sắc mặt âm trầm, không rên một tiếng, Chu Vi gặp hãn thần khí, ần ần cảm thấy không lành, lại nói: “Môi hở răng lạnh, Bắc Bình một khi thất thủ, Đại Ninh cô treo tái ngoại, kỳ thế không thể độc tồn.”

Ninh Vương cười lạnh nói: “Những lời này đều là Yến Vương nói?” Chu Vi bất thiện nói dối, thoảng qua gật đầu.

Ninh Vương hừ một tiếng, nói ra: “Hãn nghĩ đến đẹp vô cùng!”

“Ca ca!” Chu Vi đổi sắc mặt, “Người không giúp Tứ ca?”

“Giúp về giúp!” Ninh Vương rất là lãnh đạm, “Cũng không phải bây giờ!”

Chu Vi nhìn chăm chăm huynh trưởng, lòng tràn đầy mê hoặc, lẩm bẩm nói: “Kia là lúc nào?”

Ninh Vương muốn nói lại thôi, nửa ngày nói ra: “Như thế quân quốc đại sự, không phải nữ hài nhi gia nên hỏi.” Chu Vi khó chịu trong lòng, còn muốn nói nữa, Ninh Vương bày khoát tay chặn lại, không kiên nhẫn nói: “Tái ngoại Hoang thành, nguyên bản tịch mịch, a hời, người đã đến cũng tốt, ngốc tại nội viện bồi một bồi tẩu tử người, dạy bảo hai cái chất nhĩ, tiêu buồn bực giải lao, đuổi thời gian, về phần hôn nhân sự tình, hết thảy từ ta an bài.”

Chu Vi tức giận đến sững sờ, trong lòng hoàn toàn lạnh lẽo, vạn không nghĩ tới, cửu biệt gặp lại, huynh trưởng đối há miệng mặt, cao cao tại thượng, tự cho là đúng, giơ tay nhắc chân, liền cùng Chu Nguyên Chương một cái khuôn mẫu.

Ninh Vương gặp nàng ánh mắt bất thiện, trong lòng nổi nóng, nghiêm nghị nói: “Làm sao? Người không nghe lời?”

“Nghe ai?” Chu Vi một cơn tức giận xông lên đỉnh đầu, “Vô tình vô nghĩa lời nói, ta một chữ mà cũng không nghe.”

“Làm càn!” Ninh Vương hai mắt ra lửa, trên trán gân xanh bạo lồi, trắng hếu răng cắn đến kẽo kẹt rung động, “Người dám không nghe? Đừng trách ta quân pháp bất vị thân! Hừ, cái kia họ Nhạc hạ lưu, thua thiệt hẳn thức thời không đến, như không phải, ta liền thay thay tiên đế, diệt trừ cái tai hoạ này!”

Chu Vi tay chân lạnh buốt, muốn phản bác, thế nhưng là lời đến khóe miệng, nước mắt lại trước chảy ra. Ninh vương phi thấy tình thế không đúng, hoảng vội vàng đứng dậy nói ra: “Vương gia bớt giận, tuổi nhỏ đa tình, phạm nhân đều là như thế này tới . Công chúa cũng là nhất thời hồ đồ, đợi ta hảo hảo khuyên một chút nàng. Như luận như thế nào, các người đều là chí thân cốt nhục, náo ra chuyện bất trắc, chẳng phải là để người ngoài chê cười.”

Ninh Vương vô cùng tốt mặt mũi, nghe lời này, phẩy tay áo bỏ đi. Chu Vi chán nản ngồi xuống, chóng mặt, lưng la lung lay, toàn bộ mà thành một bộ xác không. Nàng còn nhỏ mất mẫu, Ninh Vương thân là anh ruột, đối nàng che chở đầy đủ, cho nên chung tình âm nhạc, cũng là bởi vì Ninh Vương yêu thích đạo này. Hai huynh muội tình nghĩa chi sâu, xa không tầm thường có thể so sánh, bây giờ trở mặt tương hướng, càng phát ra làm lòng người nát.

Chu Vi một góc ngồi yên, Ninh vương phi một bên nói liên miên lái nhải, nàng cũng nghe như không nghe thấy, chỉ cảm thấy thân hữu tuy nhiều, cũng không thể nắm người, thiên hạ chi lớn, không gây đất dung thân. Mình thân là công chúa, lại như lục bình phiêu bồng, thuận gió trục lưu, không chỗ dựa vào.

Thoát khỏi Vân Thường, Nhạc Chi Dương trở về vương phủ, trên đường đi tâm tình nặng nề. Chu Vi đi xa, đại quân áp cảnh, Đông Đảo bỗng xuất hiện, có thể nói phức tạp. Những người khác không khó đối phó, Vân Hư lại là kình địch, Nhạc Chi Dương võ công dù có tinh tiến, cần phải chống cự hẳn tâm kiếm, vẫn không có nửa phần nắm chắc.

Hắn lòng tràn đầy bất an, ôm kiếm mà ngủ, nhĩ lực kéo dài đến cực điểm, mấy chục trượng bên trong, một chút động tĩnh đồng đều có thể nghe thấy, Vân Hư như đến, cũng có thể trước có phòng bị.

Một đêm vô sự, sáng ngày hôm sau, Nhạc Chi Dương đúng hạn đi vào tiểu viện vì Diệp Linh Tô chữa thương. Nữ tử khôi phục thần tốc, bất quá một đêm, lại có tiến triển. Chữa thương hoàn tất, Diệp Linh Tô đã là mồ hôi thấu sa y, điệu thái hơi lộ ra. Nhạc Chi Dương không tiện nhìn thẳng, khom người cáo lui, chính muốn rời khỏi, chợt nghe Diệp Linh Tô ở bên trong nói ra: “Khoan hãy đi, chờ một chút!”

Nhạc Chi Dương đành phải ngừng chân, lập dưới tàng cây trầm tư mặc nghĩ, như thế nào thủ thành, ứng đối ra sao Đông Đảo, suy nghĩ hỗn loạn lần này đi kia đến, phập phồng không yên, hoàn toàn không có đầu mối.

Không bao lâu, Diệp Linh Tô dạo bước đi ra ngoài, đổi một thân y phục, tóc xanh tản mát, thấm ướt chưa khô, hai gò má ửng hồng kiều nộn, rực rỡ thiên nhiên bộc lộ. Nàng không nói một lời, khoan thai ngồi xuống, Nhạc Chi Dương cũng chỉ đành bồi ngồi, cung nga dâng lên thanh trà điểm tâm, Diệp Linh Tô phẩm một miệng trà, ngẩng đầu hỏi: “Có cái gì khó xử sự tình a?”

Nhạc Chi Dương sửng sồ, nói ra: “Không có gì...” Diệp Linh Tô có chút cười lạnh, nói ra: “Làm thủ thành sự tình a?”

Nhạc Chi Dương không nói gì cười khổ, Diệp Linh Tô trầm tư một chút, lại hỏi: “Trong thành nhiều ít quân coi giữ?” Nhạc Chi Dương nói ra:

“Bất quá hai vạn.” Diệp Linh Tô lại hỏi: “Triều đình bao nhiêu nhân mã?” Nhạc Chi Dương chần chờ một chút, nói ra: “Danh xưng trăm vạn!”

“Hai vạn đối trăm vạn?” Diệp Linh Tô nghĩ nghĩ, khe khẽ thở dài một hơi, “Đúng như luân hồi.”

“Luân hồi?” Nhạc Chi Dương không hiểu.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 146 : Chương 146: Đại Ninh Tung Hoành (Ba)

Chương 146: Đại Ninh tung hoành (ba)

Diệp Linh Tô nhẹ nhàng vuốt ve chén trà, khẽ lơ đãng nói: “Nghe nói qua Cao Bưu chi vậy a?”

“Cao Bưu chi vậy?” Nhạc Chi Dương nổi lòng tôn kính, “Trương Sĩ Thành độc thủ cô thành, áp chế lui thoát thoát trăm vạn đại quân.”

Diệp Linh Tô nhẹ gật đầu, nói ra: “Khi đó ta chưa xuất sinh, nghe các tiền bối nói, trận chiến kia, Đông Đảo nghiêng tất cả, tạo ra rất nhiều thủ thành khí cụ, lấy yếu kháng mạnh, bức lui Thát lỗ. Cao Bưu thành trì thấp nhỏ, xa kém xa Bắc Bình, như có thể đem năm đó thủ thành khí cụ chuyển qua Bắc Bình, người nói nên làm như thế nào?”

Nhạc Chi Dương mừng rỡ, xông miệng hỏi: “Thủ thành khí cụ người sẽ tạo a?”

Diệp Linh Tô nói ra: “Đông Đảo lấy phục quốc vì mặc cho, ở trên đảo đệ tử thuở nhỏ nghiên tập binh pháp, học tập cơ quan bí thuật, ta có gốc có ngu đi nữa, tích lũy tháng ngày cũng học không ít. Có cái này căn cơ, « Thiên cơ thần công đồ » tuy chỉ nửa bộ, ta nửa đoán nửa đánh giá, cũng có thể lĩnh ngộ cái bảy tám phần . Còn con lừa ngốc, bản tại cơ quan thuật nhất khiếu bất thông, chỉ có nửa bộ tàn đồ, kỳ thật toàn chỗ vô dụng.”

Nhạc Chi Dương hồi tưởng tiến đánh độc vương cốc tình hình, chưa phát giác nhiệt huyết dâng lên, nhưng mà tâm niệm chuyển động, chợt sinh

ra do dự: “Đại quân ít ngày nữa sắp tới, bây giờ tạo thiết khí cụ, chỉ sợ không còn kịp rồi.”

“Cao Bưu chi vậy, cũng rất khẩn cấp.” Diệp Linh Tô cười cười, “Sự do người làm, không thử một lần làm sao biết?”

Nhạc Chi Dương gặp nàng trí tuệ vững vàng, ngầm sinh hồ thẹn, nói ra: “Vậy thì tốt, người vẽ ra cơ quan bản vẽ, ta để thế tử phái người chế tạo.”

“Không thành!” Diệp Linh Tô lắc đầu, nghiêm nghị nói nói, ” cơ quan chi thuật, lệch một ly, đi một nghìn dặm, huống chi việc quan hệ thành bại, không phải ta tự mình đốc tạo không thể.” Nàng đứng dậy, hào hứng nhuệ khí, tràn tại đuôi lông mày, “Người cáo tri thế tử Vương phi, triệu tập trong thành tất cả thợ khéo, tuyển cái khác hai ngàn tinh nhuệ, từ ta huấn luyện chỉ huy.”

Nhạc Chi Dương gặp nàng thần thái, hơi sững sờ, nói ra: “Cũng tốt, ta đi hỏi một chút.”

Diệp Linh Tô cười lạnh, ngồi xuống nói: “Bọn hản nếu không đáp ứng, người cũng không cần miễn cưỡng.”

Nhạc Chi Dương biết nàng tâm tính, im lặng rời khỏi tiểu viện, thẳng đến Bố Chính ti. Trương Bính sau khi chết, Chu Lệ tướng soái trưởng thiết lập tại nơi đó, tiết chế toàn thành, Chu Cao Sí tạm thay cha chức, từ cũng sớm chiều đóng giữ.

Nhìn thấy Chu Cao Sí, Nhạc Chi Dương đem Diệp Linh Tô chi ngôn nói một lần. Chu Cao Sí mới đầu diệc kinh diệc hỉ, đợi cho nghe xong, nhưng lại cau mày nhú chặt, nói quanh co nói ra: “Người trong thành tay căng thẳng, khắp nơi đều muốn bố trí phòng vệ, nơi đó có hai ngàn tinh nhuệ giao cho Diệp bang chủ sai khiến? Về phần thợ khéo, cho dù triệu tập đầy đủ, ngăn ngủi mấy ngày công phu, lại có thể tạo ra bao nhiêu thủ thành khí giới? Cho dù tạo ra một số, triều đình trăm vạn chi quân, như thế nào

chỉ là mấy cái cơ quan ngăn cản được ? Cao Bưu chi vậy, ta cũng có nghe thấy, bất quá tuế nguyệt xa xưa, khó tả thật giả, nói ngoa cũng là có. Diệp bang chủ có thương tích trong người, lại là nữ lưu hạng người, thân lâm chiến trận, có nhiều bất tiện, cùng kỳ lao tâm phí sức, còn không bằng an thần tĩnh dưỡng vì là.”

Nói đến “Nữ lưu hạng người”, Chu Cao Sí nhường mảy bữu môi, khinh miệt chi ý khó che khó nén. Nhạc Chi Dương âm thầm làm buồn bực, vốn định lại khuyên, nhưng nghĩ tới Diệp Linh Tô bàn giao, bất đắc dĩ bỏ đi suy nghĩ, cáo từ rời khỏi soái điện.

Hắn vội đầu đi đường, đến Bồ Chính ti trước cửa, chợt nghe có người kêu to “Nhạc Công Tử”, giương mắt nhìn lên, Từ Phi từ trong kiệu nhô đầu ra, giương nhẹ tổ thủ, mỉm cười chào hỏi.

Nhạc Chi Dương tiến lên thỉnh an, Từ Phi cười nói: “Nhạc Công Tử, rầu rĩ không vui, cần làm chuyện gì?” Nàng lớn ở lung lạc lòng người, Nhạc Chi Dương tuy có chức quan, vi biểu thân cận, vẫn lấy công tử tương xứng.

“Hướng thế tử hiến kế!” Nhạc Chi Dương như nói thật nói, ” mô phỏng Cao Bưu chi chiến, tạo thiết thủ thành chi cổ.”

Từ Phi trầm ngâm nói: “Cao Bưu chi chiến, ta nghe gia phụ đề cập qua, Đông Đảo thủ thành chi thuật thiên hạ vô song. Làm sao? Nhạc Công Tử cùng Đông Đảo cũng có giao tình?”

Nhạc Chi Dương đành phải chi tiết nói ra: “Diệp bang chủ xuất thân Đông Đảo, chỉ là...”

Từ Phi nhìn mặt mà nói chuyện, hỏi: “Tiểu nhi không đáp ứng?”

“Thế tử nhân thủ chưa đủ!”

Từ Phi nghĩ nghĩ, nói ra: “Tiểu nhi có thiếu cân nhắc, Nhạc Công Tử, xin mời đi theo ta!”

Hai người tới soái điện, Chu Cao Sí loay hoay sút đầu mẻ trán, gặp Từ Phi, cuống quýt nghênh tiếp, miệng nói “Mẫu phi”, cực điểm kính cẩn, gặp Nhạc Chi Dương, lại lộ nghi hoặc thần khí.

Từ Phi ngồi xuống, hỏi: “Cao Sí, thủ thành sự tình, an bài đến như thế nào?”

“Hết thấy ngay ngắn rõ ràng, mẫu phi cứ yên tâm đi.” Chu Cao Sí trả lời.

Từ Phi nhìn thẳng nhi tử, chậm rãi nói ra: “Nếu như quân địch vây thành, người có thể chống đỡ mấy ngày.”

Chu Cao Sí thần sắc do dự, nháy mắt, trong điện thân tín nhao nhao rời khỏi, Nhạc Chi Dương đợi muốn rời khỏi, Từ Phi đột nhiên nói: “Nhạc Công Tử, mời lưu lại.”

Nhất thời người rảnh rồi tan hết, trong điện chỉ còn ba người, Chu Cao Sí chần chờ liên tục, nói ra: “Lấy nhi thần thấy, nếu như hết sức thủ thành, hẳn là có thể thủ hơn tháng.”

“Người thủ qua thành?” Từ Phi lạnh lùng đặt câu hỏi.

Chu Cao Sí mờ mịt lắc đầu, Từ Phi nói ra: “Người không có thủ qua, dùng cái gì biết có thể thủ hơn tháng?”

Chu Cao Sí trên trán gặp mồ hôi, vội nói: “Nhi thần ngu dốt, mong rằng mẫu phi chỉ điểm.”

“Khai quốc chư tướng, từ thủ thường công, tiên phụ thiện thủ, Thường Ngô Xuân giỏi về tấn công. Tiên phụ từng nói qua, thủ thành chi yếu, thủ

tại lòng người, nơi này người, một là quân, hai là dân, lòng người một khi dao động, thành trì vững chắc, cũng không chịu nổi một kích.”

Chu Cao Sí vội nói: “Mẫu phi dạy rất đúng, nhi thần lập tức tự mình tuần thành, trấn an quân tâm, thương cảm dân tình.”

“Chậm đã!” Từ Phi phất phất tay, “Ta còn chưa nói xong!”

Chu Cao Sí không dám ngẩng đầu, vâng vâng liên thanh. Từ Phi thở dài một hơi, đứng dậy nói ra: “Trấn an lòng người, chỉ là thứ nhất, tiên phụ nói, thủ thành chi yếu, lần tại khí giới. Đại quân vây thành, pháo xa, đục mộc, không chỗ không cần, mỗi một dạng công thành khí cụ, đều cần tương ứng khí giới tiến hành khắc chế.”

Chu Cao Sí nói: “Nhi thần đã chuẩn bị tốt nổ cơ, vàng lỏng, pháo thạch, thuốc nổ, tóm lại không cho quân địch nhiều chiếm tiện nghi.”

“Triều đình người đông thế mạnh, một khi vây khốn, thế tất trăm đạo công thành, khi đó được cái này mất cái khác, bình thường thủ thành chi cố, chỉ sợ tác dụng không lớn.”

Chu Cao Sí lờm Nhạc Chi Dương một chút, nghi ngờ nói: “Mẫu phi ý tứ?”

“Tạo khí giới sự tình, Nhạc Công Tử nói với ta, năm đó Cao Bưu chi chiến, tuyệt không phải chợ búa tin đồn, tiên phụ tại thế, đề cập trận chiến này, từ đầu đến cuối nan giải, nhỏ nhỏ Cao Bưu, dùng cái gì bức lui Thát lỗ trăm vạn? Phi thường lúc, lúc có phi thường nâng, thành tựu đại sự, tập thiên hạ anh tài mà dùng. Diệp bang chủ Đông Đảo truyền nhân, cân nhắc kỳ tài, nàng có viện thủ chi ý, nên cầu còn không được, người tùy tiện từ chối, đáp lý gì?”

Từ Phi chậm rãi mà nói, thế nhưng là thần sắc nghiêm khắc, chữ chữ thiên quân, Chu Cao Sí mồ hôi đầm đìa, khàn giọng nói: “Mẫu phi có chỗ

không biết, đương thời binh lực rất thiếu, không bột đổ gột nên hồ?”

“Xảo phụ?” Từ Phi cười lạnh, ý giống như trào phúng, chậm rãi đi đến trước án, mở ra địa đồ, xem kỹ một lát, lắc đầu nói, ” người cái này bố phòng đều có thể châm chước, binh pháp quý chuyên, ta chuyên mà địch phân, thủ thắng chi đạo. Người khắp nơi bố trí phòng vệ, binh lực phân tán, chủ thứ hoàn toàn không có, chẳng phải là thuận tiện địch nhân tiêu diệt từng bộ phận?” Nói viện binh rồn cả lông bút, suy tư một chút, tại đồ bên trên vòng vẽ lên đến, Chu Cao Sí một bên thấy kinh hãi, nhin không được hỏi: “Mẫu phi, ngài, ngài đem lư câu cầu quân coi giữ rút lui?”

“Lư câu cầu mặc dù hiểm yếu, thế nhưng ngăn không được triều đình đại quân, huống hồ muốn thủ này cầu, phải dùng tinh nhuệ chi sư, nếu như thất bại chiến không, một tổn hại binh lực, hai tổn thương sĩ khí, tại Bắc Bình rất đổi bất lợi.” Từ Phi vừa nói chuyện, một bên tiếp tục vòng họa. Chu Cao Sí sắc mặt trắng bệch, nhin không được lại nói, ” Vĩnh Bình, Bắc Bình thế thành sừng thú, quân coi giữ cắt giảm một nửa, vạn nhất Vĩnh Bình thất thủ, Bắc Bình như thế nào cho phải?”

“Vĩnh Bình rơi vào, còn có Bắc Bình có thể thủ; Bắc Bình vừa mất, Vĩnh Bình sớm chiều có thể phá!” Từ Phi cười lạnh một tiếng, “Lý Cảnh Long thích việc lớn hám công to, một khi qua lư câu cầu, phải dùng chủ lực tiến công Bắc Bình, vậy khốn Vĩnh Bình chỉ là quân yểm trợ. Cuối cùng, địch ta quyết thắng chi địa, vẫn là Bắc Bình dưới thành, trong thành binh mã càng nhiều càng tốt, càng tinh càng diệu!”

Chu Cao Sí tiếp nhận địa đồ, nhất thời giật mình lo lắng, Nhạc Chi Dương nhin không được tán thưởng: “Vương phi không hổ là bên trong núi vương ái nữ, mới một phen nghị luận, thật có danh tướng chi phong.”

“Công tử nói quá lời.” Từ Phi chỉnh đốn trang phục cười một tiếng, “Dụng binh chi thuật, bản phi hơi biết da lông, nào dám cùng tiên phụ cũng

xách?” Quay đầu, mắt thấy Chu Cao Sí vẫn là ngây thơ, trong lòng có chút có khí, “Ngốc cái gì? Thu thập một chút, đi với ta gặp Diệp bang chủ.”

Chu Cao Sí ngạc nhiên nói: “Tại sao?”

“Chiêu hiền đãi sĩ, vương giả chi đức.” Từ Phi mày nhăn lại, oán trách nói, “Người ta dù không bằng cổ nhân, cũng không thể loạn cấp bậc lễ nghĩa.”

Chu Cao Sí không thể làm gì, đành phải gọi đến cổ kiệu, đi theo Từ Phi, Nhạc Chi Dương trở về vương phủ.

Đến tiểu viện, Diệp Linh Tô nghiêng người dựa vào bàn đá, tung hoành đen trắng, tay nhặt quân cờ từ đối với mình dịch, thái độ khoan thai thoải mái. Từ Phi, thế tử tiến đến, nàng cũng miễn cưỡng không chịu đứng dậy.

Chu Cao Sí trong lòng tức giận, sắc mặt âm trầm, Từ Phi lại một đoàn ý cười, tiến lên ngồi xuống, nói ra: “Diệp bang chủ, người chịu giúp ta mẹ con thủ thành, thật sự là lớn lao ân nghĩa. Ta đã cáo tri thế tử, bang chủ nhưng có chỗ mời, không không thuận theo.”

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói ra: “Ta giúp các người, một là Bảo Huy, hai là Vương phi. Công chúa tại ta có ân, Vương phi lại là nữ trung hào kiệt. Thế nhân trọng nam khinh nữ, chỉ coi thân là nữ tử, liền nên giúp chồng dạy con, đức dung ngôn công, ta cũng muốn để bọn hân nhìn một cái: Thân là nữ tử, cũng có thể bày mưu nghĩ kế, cũng có thể tung hoành sa trường, nam nhân có thể làm sự tình, không những ta cũng có thể làm, còn có thể làm được càng tốt hơn.”

Từ Phi nghe được khoan thai nhập thần, Chu Cao Sí vốn là trong lòng làm buồn bực, không thể nào phát tiết, nghe lời này, nhin không được ha ha cười hai tiếng. Diệp Linh Tô liếc hân một cái, chợt cười nói: “Thế tử không tin?”

“Không dám, không dám!” Chu Cao Sí ý mang đùa cợt, “Diệp bang chủ giang hồ kỳ nhân, tự nhiên không giống với cô gái tầm thường.”

“Nói miệng không bằng chứng, thế tử không tin cũng chuyện đương nhiên.” Diệp Linh Tô bình tâm tĩnh khí, “Nhưng muốn thủ thành, cũng phải có cái chức quan, không biết thế tử dự định phong ta cái gì?”

Chu Cao Sí sừng sờ, trong lòng ngọn lửa bên trên nhảy lên: “Nữ nhân này tự cho là đúng, lẽ nào lại như vậy? Người một không là Vương phi, hai không là công chúa, kia một bang quân hán, giết người phóng hỏa, vô pháp vô thiên, sẽ thụ người một cái đàn bà sai khiến?” Lập tức cố nén tức giận, cắn răng cười nói: “Bang chủ giang hồ ẩn sĩ, há làm quan chức chỗ bó? Tựa như Đạo Diễn đại sư, lấy phụ tá chi thân, như thường chỉ huy thiên quân vạn mã.”

“Lời này không phải.” Diệp Linh Tô nói nói, ” danh không chính, ngôn bất thuận, Đạo Diễn là hòa thượng, không mặc cho tục chức, tình có thể hiểu. Ta một giới nữ tử, như không có quan chức, khó kẻ dưới phục tùng, chỉ huy không chừng, thế tất làm hỏng quân sự.”

Chu Cao Sí nghĩ thầm: “Người cũng biết mình khó kẻ dưới phục tùng?” Hắc cười một tiếng, nói ra: “Có chức quan, quân pháp xử lý, cái gọi là quân pháp vô tình, bang chủ làm việc bất lợi, bản thế tử cũng không thể mở một mặt lưới.”

“Cái kia tự nhiên!” Diệp Linh Tô quay đầu lại hỏi nói, ” Vương phi, thế tử phía dưới, cái gì quan nhi lớn nhất?”

Từ Phi nhìn ra tâm tư của nàng, nhin cười nói ra: “Bắc Bình Đô Chỉ huy sứ! Đương thời từ Trương Tín Trương đại nhân đảm nhiệm!”

“Mẫu phi...” Chu Cao Sí đổi sắc mặt.

“Tốt!” Diệp Linh Tô không đợi Chu Cao Sí nói chuyện, cười cười nói nói, ” thế tử điện hạ, ta coi như Đô Chỉ huy sứ tốt!”

“Người...” Chu Cao Sí tức giận đến toàn thân phát run, Từ Phi hướng hẳn bày khoát tay chặn lại, cười nói: “Diêm bang mười vạn chỉ chúng, Diệp bang chủ cũng có thể thông dong khống chế, Bắc Bình quân coi giữ không đủ hai vạn, cái này Đô Chỉ huy sứ còn có thể làm khó được nàng? Cao Sí, người cái này đi khắc ấn ban lệnh, trao tặng Diệp bang chủ Bắc Bình Đô Chỉ huy sứ quan hàm, khác mời Nhạc Công Tử vì Chỉ huy sứ, phụ tá Diệp bang chủ chế tạo khí giới, bố trí cơ quan.”

Chu Cao Sí trong lòng một vạn cái không muốn, nhưng là mẫu thân có lệnh, chống lại không được, đành phải thừa dạ liên thanh, cúi đầu rời khỏi viện tử.

Từ Phi không nóng không vội, lại hàn huyên vài câu, tinh tế hỏi qua thương thế, mới từ cho rời đi. Nhạc Chi Dương đái nàng đi xa,

Trầm mặc nhất thời, nhin không được nở nụ cười.

Diệp Linh Tô lườm hẳn một cái, hỏi: “Cười cái gì?”

“Ta cười Chu Cao Sí đáng vẽ.” Nhạc Chi Dương cười nói, ” người lại nói vài lời, hẳn nhưng muốn khóc.”

“Đáng đời!” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói, ” ai kêu xem thường hẳn nữ nhân.”

“Người cũng nhìn ra rồi?” Nhạc Chi Dương chưa phát giác mỉm cười.

“Hắn tâm tư đều ở trên mặt, ta lại không phải người ngu.”

“Hắn luôn luôn Yến Vương thế tử, làm như vậy không khỏi không nề mặt mũi.”

“Sợ cái gì?” Diệp Linh Tô chẳng hề để ý, “Ta là người trong giang hồ, chuyện chỗ này, trở về giang hồ, đừng nói Yến Vương thế tử, chính là Hoàng đế lão tử, nhưng lại có thể làm gì được ta?” Một cổ ngạo khí trực thấu đuôi lông mày.

Nhạc Chi Dương nhin không được cười lên, Diệp Linh Tô liếc nhìn hăn một cái, “Đương bộ hạ của ta, trong lòng ủy khuất a?”

“Sao dám, sao dám!” Nhạc Chi Dương cười nói, ” người đối nam nhân dữ dằn, có thể đối Vương phi cũng rất khách khí.”

Diệp Linh Tô giương mắt nhìn trời, nhìn qua ngọn liễu đầu cành: “Nàng siêu quần bạt tụy, đáng tiếc gả sai người.”

Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, nói ra: “Bước vào hâu môn sâu như biển, huống chi nhà đế vương.”

Diệp Linh Tô nhìn hăn một chút, nói ra: “Người nói lời này, tựa hồ thâm ý sâu sắc.”

Nhạc Chi Dương giữ im lặng, nhìn về phía nơi xa. Diệp Linh Tô biết tâm hăn niệm Chu Vi, ngực có chút chua chua, mặt mày nóng bỏng, vì che giấu, đứng dậy tiến vào nội thất, mang tới một bản nửa mới nửa cũ đồ phổ, nói ra: “Những ngày này, ta trấn ngày vô sự, đem nửa bộ « Thiên cơ thần công đồ » bù đắp, nhưng có mấy thứ quá mức phức tạp khó khăn, tính đạo tinh sâu, phỏng đoán không thấu. Cái này một bộ đồ trải qua, nguyên bản chỉ có Đảo vương có thể nhìn, lường trước thời thế hiện nay, đọc qua cả bộ chỉ có Vân Hư. Nhưng hăn hành tung mịt mờ, không biết đi đâu đây?”

Nhạc Chi Dương chấn động trong lòng, cau mày nói: “Hăn như ở đây, cũng là phiền phức.”

Diệp Linh Tô nghe hăn lời nói bên trong có chuyện, đưa mắt lên nhìn, đang muốn đặt câu hỏi, chợt nghe có người cười nói: “Ta như ở đây, có gì

phiền phức?”

Diệp Linh Tô thân thể run lên, quay đầu nhìn lại, rủ xuống dưới cây liễu đứng thẳng một người, tay áo lớn bạch bào, chính là Vân Hư.

Ninh Vương trở về phòng khách, chưa đến gần, liền nghe hoan thanh tiếu ngữ. Yến Vương tiếng như hồng chung, xen lẫn ở giữa, hơn người.

Ninh Vương khó chịu trong lòng, dùng sức tăng hăng một cái, trong đại sảnh nhất thời vắng lặng. Chỉ nghe Yến Vương cười nói: “Thập Thất đệ a? Mau tới, đến trễ một khắc, trước phạt ba chén.”

Yến Vương hữu dũng hữu mưu, mới quan chức vương, khí đoạt tam quân. Ninh Vương từ nhỏ đến lớn, đối người huynh trưởng này có phần là kính sợ, đương thời mặc dù chiếm thượng phong, coi là thật đối mặt Yến Vương, ở sâu trong nội tâm vẫn có mấy phần bất an, nghe hắn hô to gọi nhỏ, trong lòng mặc dù có bất mãn, nhưng cũng không thể tránh được, trầm mặt đi vào đại sảnh, ánh mắt quét qua, chư tướng đều phải cúi đầu, duy chỉ có Yến Vương bình thân ung dung, tự rót tự uống.

Ninh Vương không nói một lời, hướng hắn nhẹ gật đầu, thẳng ngồi vào thượng thủ, nói ra: “Các vị vất vả, ta cùng Yến Vương cửu biệt trùng phùng, bí mật có mấy lời nói.”

Chư tướng hiểu ý, nhao nhao sau khi đứng dậy lui, Ninh Vương lại nói: “Chu chỉ huy làm lưu lại.”

Chu Giám thân là Đại Ninh Đô Chỉ huy sứ, ứng thanh ngời xuống, kẹp ở Nhị vương ở giữa, bất cứ bất an, rất có vài phần xấu hổ.

Yến Vương cười không nói, nhất thời người đi điện không, chỉ còn thái giám cung nữ. Ninh Vương cũng im lặng, uống mấy chén rượu buồn, mới nói: “Tứ ca, người đưa thập tam muội đến, ta rất nhờ ơn của người. Bất quá

người cùng triều đình đối nghịch, dữ nhiều lành ít, rất là không khôn ngoan.”

Yến Vương trầm mặc lúc hứa, thở dài: “Triều đình ép người quá đáng, vi huynh cũng là bất đắc dĩ.”

“Quân Quân thần thần, tự có đạo.” Ninh Vương nói nói, ” tiểu đệ đối bệ hạ ý chỉ cũng có nghi hoặc, thế nhưng là mệnh yếu có đạo, trên dưới có phần, đối kháng triều đình không khác châu chấu đá xe. Theo ta được biết, lý Cảnh Long khuynh quốc chi binh tiến công Bắc Bình, không biết Tứ ca có mấy phần thắng?”

“Không đối gạt lão đệ!” Yến Vương trầm mặc nhất thời, “Không có người xuất binh tương trợ, vi huynh một phần phần thắng cũng không có.”

Ninh Vương nhú nhú mày, hướng Chu Giám nháy mắt. Cái sau hiểu ý, cười nói: “Yến Vương điện hạ lời ấy sai rồi, Đại Ninh phương bắc rào, có chút sơ hở, Mông Nguyên thiết kỵ thế tất xuôi nam. Lại nói Ninh vương Trung trịnh, không phụ triều đình, tương trợ chi ngôn bắt đầu nói từ đâu?”

Yến Vương thu hồi tiểu dung, dò xét Ninh Vương, hai mắt như đuốc. Ninh Vương ánh mắt tới lui, không cùng hẳn trực diện tương đối. Qua nửa ngày, Yến Vương ánh mắt ảm đạm, thở dài: “Thập Thất, người như thân nói từ chối, ta cũng không thể nói gì hơn, nhưng người để một con chó hướng về phía ta sửa đến sửa đi, vi huynh quả thực có chút thương tâm.”

Chu Giám nộ khí xông đầu, vọt người lấn tới, Ninh Vương nhìn hẳn một chút, cười nói: “Tứ ca hùng tài đại lược, tiểu đệ mặc cảm. Người dám cùng triều đình so sánh cao thấp, tiểu đệ không có cái kia can đảm. Thực không dám giấu giếm, ta đã hạ quyết tâm, phái phái sứ thần tiến về kinh thành thỉnh tội, bệ hạ tha thứ tiểu đệ thuận tiện, nếu không, tiểu đệ dự định liên quan Hải Nam về, thân hướng kinh thành chờ đợi xử lý.”

Yến Vương uống một chén rượu, hỏi: “Người đi kinh thành, ai đến chưởng quản Đại Ninh?”

“Chu Giám Đô Chỉ huy sứ!” Ninh Vương lạnh lùng trả lời, Chu Giám mặt lộ vẻ tiểu dung, nhìn thấy Yến Vương dương dương tự đắc.

Yến Vương liếc nhìn hai người, cười nói: “Tốt, Thập Thất đệ, kẻ thức thời mới là tuần kiệt, người so Tứ ca ta thức thời nhiều. Ta có người một nửa nhân nại công phu, cũng sẽ không rơi xuống hôm nay tình trạng.”

“Đông ngung đã qua đời, những năm cuối đời không phải muộn.” Ninh Vương nói nói, ” Tứ ca mặc dù đúc thành sai lầm lớn, nhưng cũng không phải là không có khả năng cứu vãn.”

“Ồ?” Yến Vương hỏi lại, “Như thế nào vãn hồi?”

“Theo ta được biết, cùng là Hoàng tộc huyết mạch, bệ hạ đoạn không sát hại chi ý, Tương vương tự thiêu, chỉ là ngoài ý muốn. Cứ việc triều đình động võ, song phương cũng không giao binh, Tứ ca nếu chịu chịu thua, tiểu đệ nguyện ý làm người trong cuộc, thay người hướng bệ hạ thỉnh tội.”

“Về sau đâu?” Yến Vương cười lạnh một tiếng, nói ra: “Người cũng thay ta ngồi tù? Quan cả cuộc đời trước?”

Ninh Vương không khỏi im lặng, nhìn qua rượu trong chén xuất thần một lúc, bỗng nhiên thở dài: “Tiểu đệ mới có thể có hạn, chỉ có dâng tấu chương triều đình, hi vọng bệ hạ bất kể hiềm khích lúc trước, đặc xá huynh trưởng, nhưng nếu bệ hạ nhất định không chịu, tiểu đệ cũng không còn cách nào.”

Yến Vương đặt chén rượu xuống, âm ỉ cười to, bỗng nhiên nhìn khắp bốn phía, thở dài: “Thập Thất đệ, triều đình sự tình không nói trước nó. Đại Ninh thành là địa bàn của người, ta một mình tới đây, người dự định đối đãi

ta như thế nào? Là giết là róc thịt, vẫn là trói đưa triều đình, người cho một thống khoái nói, tránh khỏi vi huynh tâm thần có chút không tập trung.”

“Không dám!” Ninh Vương từ tốn nói, “Tứ ca đã tới, không ngại ở thêm hai ngày.”

Yến Vương nheo cặp mắt lại, cười nói: “Khá lắm lão Thập Thất, người muốn giam ta?”

“Nói quá lời.” Ninh Vương cười ha ha, khấp lợ đặng nói, ” Tứ ca muốn về Bắc Bình, tiểu đệ cũng ngăn cản không được!”

Yến Vương hắc một tiếng, ngay cả uống vài chén, chậm rãi nói ra: “Xem ra, ta về cũng không phải, ở lại cũng không xong, cái gọi là cùng đồ mặt lộ, đại khái là như thế.”

Ninh Vương sâu kín thở dài một hơi, nói ra: “Đây là thiên ý!”

“Thiên ý?” Yến Vương nhìn qua nóc nhà ra một hồi thần, “Thập Thất, ta như lưu lại, người có gì kế sách thần kỳ?”

“Thứ nhất!” Ninh Vương co lại ngón trỏ, “Đem nhân mã của người rút về Tùng Đình Quan.”

“Làm sao?” Yến Vương cười lạnh, “Người sợ ta tiến đánh Đại Ninh?”

“Tâm phòng bị người không thể không.” Ninh Vương thần nhiên tự nhiên, “Tứ ca nếu không có ý này, thì sợ gì rút đi binh mã?”

“Tốt!” Yến Vương cười nói, ” rút quân liền rút quân.”

“Thứ hai!” Ninh Vương co lại ngón giữa, “Người trong quân quan tướng, Chỉ huy sứ trở lên, tất cả tới Đại Ninh làm khách!”

Yến Vương vỗ tay cười nói: “Dạng này rắn mất đầu, bản vương bình mã lại vô năng vì!”

“Chỗ nào nói?” Ninh Vương cười hì hì nói nói, ” tiểu đệ chỉ là ổn thỏa lý do.”

“Khá lắm ổn thỏa lý do.” Yến Vương liếc mắt liếc nhìn Ninh Vương, “Thứ nhất thứ hai, nhưng có thứ ba?”

“Thứ ba!” Ninh Vương co lại ngón áp út, “Ta phái sứ thần đi gặp lý Cảnh Long, là huynh trưởng nói tốt cho người, để hãn tậm hoãn tiến công Bắc Bình. Bất kể nói thế nào, mọi người đều là thân thích, máu mủ tình thâm, tội gì sử dụng bạo lực?”

“Diệu kế.” Yến Vương khiêu lên ngón tay cái, “Bắc Bình không đánh mà hàng, lão đệ chính là thật to công thần. Không chừng triều đình một cao hứng, còn có thể bảo toàn Ninh Vương chi vị.”

“Vạn không ý này.” Ninh Vương nói nói, ” tiểu đệ toàn tâm toàn ý, chỉ muốn vì Tứ ca mưu một con đường sống!”

Yến Vương uống hai chén rượu, bỗng nhiên thở dài: “Thập Thất, người trưởng thành!”

Ninh Vương sững sờ, cười nói: “Tứ ca có gì nói ra lời ấy?”

“Không có gì!” Yến Vương động thân đứng lên, sâu kín nói nói, ” vi huynh cái mạng này liền giao cho người!” Nói xong cũng không quay đầu lại, sải bước đi ra đại sảnh. Ninh Vương nháy mắt, đủ công công hiểu ý, vội vàng đi theo.

Chu Giám nhìn qua Yến Vương bóng lưng, nhỏ giọng nói ra: “Vương gia, sao không trực tiếp bắt lấy hãn, trói đưa triều đình, công lao càng lớn!”

“Như thế quá mức rõ ràng.” Ninh Vương lạnh như băng nhìn thuộc hạ một chút, “Hắn là huynh, ta là đệ, trưởng ấu có thứ tự, ta tự tay đem hắn giao cho triều đình, làm trái hiệu để chỉ đạo, tương lai huy hoàng sử sách, khó tránh khỏi ghi lại một bút. Ta làm người hòa giải là đủ, về phần phía sau dơ bẩn sự tình, từ có triều đình bên trong tiểu nhân đi làm.”

“Vâng! Vương gia thánh minh.” Chu Giám muốn nói lại thôi, Ninh Vương một chút nhìn ra, hỏi: “Người còn có lời nói?”

Chu Giám nói: “Thuộc hạ thật có lo lắng, không biết có nên nói hay không?”

“Giảng!” Ninh Vương nói.

“Yến Vương kiêu hùng chi tính, gian xảo vô lại, hắn tại Bắc Bình giả ngây giả dại, lừa qua Trương Bính, tạ quý, nhất cử thay đổi càn khôn, bây giờ tuy tiện nhận thua, rất là không hợp tình lý. Vạn nhất hắn cố ý yếu thế, đột nhiên nổi lên, khi đó chỉ sợ không dễ đối phó.”

“Nói cũng có lý.” Ninh Vương trầm tư một chút, nói nói, ” bất quá Đại Ninh không thể so với Bắc Bình, ta kinh doanh nhiều năm, cây lớn rễ sâu, Yến Vương cô đơn chiếc bóng, dù có thiên đại có thể vì, cũng không tạo nổi sóng gió gì.”

Chu Giám nói: “Cẩn thận lý do, chi bằng an bài nhân thủ, ngày đêm giám thị, hắn như có dị động, liền nhất cử cầm xuống.”

“Không ổn!” Ninh Vương lắc đầu nói nói, ” hắn chung quy là huynh trưởng ta, một khi phát giác, có mất phong độ.”

Chu Giám còn phải lại khuyên, nhưng gặp Ninh Vương mặt lộ vẻ không kiên nhẫn, biết rõ cái này một vị Vương gia yêu quý lông vũ, khuyên tiếp nữa, cũng là uống phí công phu, đành phải âm thầm thở dài, cáo từ lui ra.

Người đi điện không, Ninh Vương uống hai chén rượu buồn, làm cho người đưa lên đàn ngọc, gảy, tiếng đàn u trầm, lúc dứt lúc nổi, một khúc chưa đàn xong, chợt nghe có người lạnh lùng nói ra: “Đàn vì tiếng lòng, người rất hồ thẹn a?”

Ninh Vương ngẩng đầu nhìn lại, Chu Vi từ nơi hẻo lánh bên trong đi ra, gương mặt xinh đẹp tái nhợt như chết, hai mắt hắc đến khiếp người.

“Thập tam?” Ninh Vương vừa sợ vừa giận, “Người làm sao ở chỗ này? Tẩu tử người đâu?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 147 : Chương 147: Đại Ninh Tung Hoành (Bốn)

Chương 147: Đại Ninh tung hoành (bốn)

“Tẩu tử không biết võ công.” Chu Vi đầu lông mày rung động, trong mắt nổi lên lệ quang, “Ca ca, lời nói mới rồi, ta đều nghe thấy được.”

Ninh Vương hừ một tiếng, trên mặt có chút nóng lên.

“Người nói muốn giúp Tứ ca, vậy cũng là nói láo.” Chu Vi thì thào nói nói, ” người muốn đem hãn bán cho triều đình, đổi lấy người vinh hoa phú quý...”

“Nói bậy...” Ninh Vương muốn phản bác, nói đến bên miệng, nhưng lại không nói ra được.

“Mẫu phi qua đời đến sớm, khi đó ta thương tâm cực kỳ!” Chu Vi thê lương cười khổ, “Về sau tưởng tượng, kia cũng không phải chuyện xấu. Không phải phụ hoàng qua đời, nàng cũng phải chôn cùng.”

“Làm càn!” Ninh Vương vỗ bàn, “Thân là nữ nhi, há có thể nói bừa phụ thân không phải?”

“Là chính là, không phải cũng không phải là, tiếp qua trăm năm ngàn năm, cũng đều không cải biến được.” Chu Vi cắn môi một cái, “Phụ hoàng dùng phi tần chết theo, chính là một cái to lớn bạo quân.”

“Người, người...” Ninh Vương giận không kèm được, “Người thụ yêu nhân mê hoặc, vô pháp vô thiên a?”

“Ta lại vô pháp vô thiên, cũng biết có ân tất báo.” Chu Vi thở dài một hơi, “Ca ca, mẫu phi sau khi qua đời, người ta cơ khổ không nơi nương tựa, chịu đủ cái khác huynh trưởng lạnh lẽ, duy chỉ có Tứ ca đãi chúng ta không tệ, thường tại phụ hoàng trước mặt vì người nói chuyện. Như không phải, phụ hoàng nhiều con trai như vậy, người tuổi nhỏ mất mẫu, làm sao có thể đạt được hân ưu ái, thống lĩnh thiên hạ tinh binh, trấn thủ Đại Ninh cứ điểm?”

Ninh Vương da mặt trưởng lên, giận hờ một tiếng, nghiêm nghị nói ra: “Người biết cái gì? Triều đình thế lớn, ta như cùng hân liên thủ, chỉ có một con đường chết. Ta chết đi, người sẽ làm thế nào?”

Chu Vi cúi đầu một lát, nhẹ giọng nói ra: “Nghĩa vị trí, ta bồi người chết là được!”

Ninh Vương sững sờ, mắng: “Nói cái gì mê sảng? Quân quốc đại sự, ta từ có chừng mực, người cũng không cần quản nhiều.”

“Người làm thật không giúp Tứ ca?” Chu Vi sâu kín hỏi.

“Ai nói ta không giúp?” Ninh vương lão đại không kiên nhẫn, “Ta bây giờ liền đang giúp hân, đối kháng triều đình một con đường chết, cầu hoà nhận tội, còn có sinh lộ.”

Chu Vi nhìn qua huynh trưởng, toàn thân nhiệt huyết trở nên lạnh, thở dài một hơi, ầm ứ đi ra ngoài. Ninh Vương Tâm Giác bất an, cao giọng hét lên: “Người đi đâu vậy?”

“Ta mệt mỏi!” Chu Vi nhẹ nói, “Muốn ngủ.”

Ninh Vương chán nản ngồi xuống, nhìn một chút cổ cầm, tức giận lên, bỗng nhiên huy quyền rơi đập, dây cung đoạn đàn phá, chấn động reo lên. Ninh Vương lấy tay nâng trán, lâm vào lâu dài trầm mặc.

Tranh, Nhạc Chi Dương rút kiếm ra khỏi vỏ, Chân Cương cố ý um tùm, tiểu viện bên trong bỗng nhiên trở nên lạnh.

Vân Hư ngồi yên bất động, hai mắt nổi lên quỷ dị tinh quang. Nhạc Chi Dương toàn thân xiết chặt, đột nhiên động đậy không được.

“Nguy rồi!” Nhạc Chi Dương âm thầm kêu khổ, không muốn võ công tinh tiến đến tận đây, y nguyên đánh không lại “Bàn Nhược Tâm Kiếm” . Vân Hư trong mắt quang mang so với trước kia còn muốn lợi hại hơn, đơn giản là như hai cái chùy thủ, xuyên thấu qua hai mắt đâm vào tâm não ở giữa.

Vân Hư hơi lộ ra cười lạnh, tiện tay phất một cái, ngón giữa và ngón trỏ bẻ một đoạn nhánh hoa, nhẹ nhàng lắc một cái, cả người như mũi tên như mũi tên, kính hướng Nhạc Chi Dương phóng tới. ,

Nhạc Chi Dương muốn hấp khí, thế mà không thể hô hấp, muốn nhắm mắt, hai mắt cứng ngắc như đá, một ý nghĩ chợt lóe công phu, nhánh hoa đã đến trước mắt, trên cành đóa hoa chưa điều, nôn nhị ngậm lộ, dáng dấp yếu điệu.

Chết tại lông mày và lông mi, Nhạc Chi Dương ngậm thở dài một hơi. Đột nhiên kinh phong quất vào mặt, hấn mắt tối sầm lại, Diệp Linh Tô cản trước người, nhánh hoa có chút dừng lại, dừng ở nàng cổ họng ở giữa.

ánh mắt của Vân Hư lóe lên một tia kinh ngạc, Diệp Linh Tô giang hai cánh tay, hai mắt chăm chú khép kín.

Ánh mắt một khi ngăn cách, Nhạc Chi Dương thân thể buông lỏng, đạt được tự do, hướng về sau nhảy một cái, bỗng hướng về phía trước nhảy ra, kiếm ra như gió, xoát xoát xoát đâm về Vân Hư.

Vân Hư xoay chuyển ánh mắt, đang muốn vận dụng “Tâm Kiếm”, bất ngờ Nhạc Chi Dương tay trái vung lên, Vân Hư đan điền giật mình theo,

khí cơ lưu động, tâm thần nhất thời phân tán.

Vân Hư không rõ ràng cho lắm, thu hồi ánh mắt, hướng về sau rút lui, Chân Cường Kiếm như bóng với hình, xuy xuy xuy một trận nhẹ vang lên, hoa rơi nhánh tàn, mảnh vụn bay tán loạn, thời gian một cái nháy mắt, Vân Hư trong tay nhánh hoa chỉ còn lại một nửa. Hắc kễ kêu một tiếng, càn hướng phía dưới nhấn một cái, điểm trúng Chân Cường Kiếm thân, Nhạc Chi Dương hồ khẩu nóng lên, chuôi kiếm suýt nữa buông tay, bỗng nhiên duệ gió thổi tới, vót nhọn càn đâm đến ngực của hắn.

Nhạc Chi Dương ngửa người lui lại, bàn tay trái kích động Vân Hư chân khí, hữu kiếm cuồng vung, bảo vệ tự thân. Vân Hư chỉ cảm thấy chân khí dao động, hơi cảm thấy chần chờ, Nhạc Chi Dương lại thừa cơ thoát thân. Vân Hư cần truy kích, chợt nghe Diệp Linh Tô quát: “Dừng tay!”

Nhạc Chi Dương khễ giật mình, thu kiếm cúi đầu, lui qua một bên. Vân Hư nhíu nhíu mày, bỏ qua càn cười lạnh nói: “Tiểu tử, trốn ở nữ nhân sau lưng, lại có gì tài ba?”

Nhạc Chi Dương giận dữ, rất kiếm muốn lên, Diệp Linh Tô ngăn lại hắn, nói với Vân Hư: “Người tới khi nào?”

“Đến trong chốc lát .” Vân Hư ngăm nhìn bốn phía, khinh miệt cười lạnh, “Chỉ không nghĩ tới, ta Vân Hư nữ nhi, lại cùng Chu Nguyên Chương con cháu cùng một giuộc.”

Diệp Linh Tô cảm thấy sinh nghi, Vân Hư nếu như sớm đến, dùng cái gì không có xuất thủ tổn thương Từ Phi mẹ con, thế là lạnh lùng nói ra: “Ta với ai một mạch, cần phải người quản?”

Vân Hư lạng lẽ cười hai tiếng, đi đến cờ bình trước khoan thai ngồi xuống, phui nhẹ cánh hoa, nhặt lên một viên hắc tử, gõ bàn một cái, thờ dài: “Nhàn gõ quân cờ rơi hoa đèn, dạng này nhĩ hứng, hồi lâu không từng có qua!”

Diệp Linh Tô ngơ ngác một chút, chú mục nhìn lại, Vân Hư song tóc mai ở giữa nhiều tình tình tóc trắng, như tơ tể văn cũng đã bò lên trên khoe mắt, chưa phát giác nghĩ thầm: “Hồi lâu không thấy, hân cũng già á.” Nghĩ đến trong lòng mềm nhũn, xông miệng hỏi: “Thương thế của người... Đờ rất nhiều rồi sao?”

“Thương thế của ta?” Vân Hư đưa mắt nhìn trời, buồn bã cười cười, “Người còn nhớ rõ thương thế của ta?”

Diệp Linh Tô cắn môi một cái, giữ im lặng. Ngày đó Vân Hư thụ trọng thương, nàng nhớ Nhạc Chi Dương, đi mà quay lại, lưu lại Vân Thường một mình chiếu cố Vân Hư. Diệp Linh Tô ngoài miệng không nói, trong lòng đối với cái này tràn đầy ý xấu hổ.

Vân Hư tay nhặt đen trắng, từ tương đối dịch: “Hơn nửa năm qua này, ta thường chỗ thời khắc sinh tử, thổ huyết doanh bồn, so như phế nhân. Khi đó ta nhất niệm không mẫn, chỉ vì báo thù, nhiều lần giãy dụa, đến cùng sống tiếp được, chẳng những võ công phục hồi, ‘Tâm Kiếm’ càng hơn lúc trước.”

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: “Như thế nói đến, cũng là chúc mừng.”

Vân Hư dừng tay, quân cờ huyền không: “Ta đến Bắc Bình, chỉ vì một chuyện.” Ba lạc tử, thanh âm lạnh lẽo vô tình, “Giết Lương Tư Cầm!”

Diệp Linh Tô nói: “Người giết người, cùng ta có liên can gì?”

“Ta tới chỗ này, không phải tìm người.” Vân Hư ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Nhạc Chi Dương, “Ta tìm hân!”

“Tìm hân?” Diệp Linh Tô ngẫm sinh kinh ngạc, “Tìm hân làm gì?”

“Ngày đó Tử Cầm thành, tại Lương Tư Cầm bên người chính là hân.” Vân Hư nói nói, ” về sau ta dò tin tức, Bát bộ Tây thành ở tại Bắc Bình nơi

nào đó, tìm tới thời điểm, nhưng lại làm cho bọn họ chạy trốn . Bất quá, bọn hăn người đi, nhưng lưu lại một số lớn tài bảo, ta đoán Tây Thành tất không cam tâm, định muốn đoạt lại, cho nên phái người ôm cây đợi thỏ. Ai ngờ Lương Tư Cầm không đến, lại chờ được cái này họ Nhạc tiểu tử.”

Diệp Linh Tô sinh lòng nghi hoặc, quay đầu nhìn về phía Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương bất động thanh sắc, trong lòng lo lắng không chịu nổi, “Nguyên Đế di bảo” rơi xuống Đông Đảo trong tay, muốn đoạt lại thế nhưng là khó khăn. Thiết Mộc Lê võ công tuy mạnh, còn có thể một trận chiến, Vân Hư Tâm Kiếm quý quyết, giống như yêu pháp tà thuật, Đến như Lương Tư Cầm cũng muốn để hăn ba phần.

“Tiểu tử!” Chợt nghe Vân Hư lại nói, ” Lương Tư Cầm đến tới cùng ở đâu?”

“Ta làm sao biết.” Nhạc Chi Dương ăn nói - bịa chuyện, “Đêm đó ta là trùng hợp đi ngang qua.”

“Nói láo!” Vân Hư mắt bắn đi mang, Nhạc Chi Dương một cái sơ sẩy, ánh mắt lại bị hút lại, giống như chịu một cái muộn côn, nặng đầu nhịp tim, toàn thân cứng ngắc, trong đầu ngửa lạ kỳ đau nhức, hình như có côn trùng chui tới chui lui, đi theo lỗ mũi nóng lên, bỗng nhiên chảy ra máu.

“Dừng tay!” Diệp Linh Tô phát hiện không ổn, tiến lên một bước, ngăn ở Nhạc Chi Dương trước người.

Vân Hư nhướng mày, thu hồi ánh mắt, Nhạc Chi Dương như trút được gánh nặng, lão đảo lui lại hai bước, lau đi máu mũi, nhìn nhìn, hết sức hải nhiên.

Diệp Linh Tô gắt gao nhìn chăm chăm phụ thân, hai gò má đỏ hồng, hô hấp dồn dập, thân thể có chút phát run, đủ thấy khẩn trương chi rất. Hai cha con đối mặt một lát, ánh mắt của Vân Hư ảm đạm, thở dài: “Người thật muốn vì hăn ra mặt?”

“Rõ!” Diệp Linh Tô trả lời.

“Chết cũng không sợ?” Vân Hư cười lạnh.

Diệp Linh Tô cắn khế cắn bờ môi, cười thảm nói: “Chết cũng không sợ!”

Nhạc Chi Dương trong lồng ngực nhiệt huyết bốc lên, đang muốn động thân tiến lên, Diệp Linh Tô khế vươn tay, lại đem hăn ngăn lại.

Vân Hư trầm tư một chút, bỗng nhiên chuyển giận mím cười, ngồi xuống, khấp lơ đặng nói: “Nói như vậy, người chịu vì hăn mà chết, đương là ưa thích hăn rồi?”

Diệp Linh Tô khế giật mình, nổi giận nói: “Người, người nói bậy bạ gì đó?”

Vân Hư chú mục nữ nhi, ánh mắt nhu hòa: “Gái lớn gả chồng, người niên kỷ không nhỏ, cuối cùng cũng phải có cái kết cục!” Diệp Linh Tô mặt đỏ tới mang tai, lớn tiếng nói: “Chuyện của ta, không cần người quan tâm.”

“Cha con liên tâm, ta có thể nào mặc kệ?” Vân Hư yếu ớt thở dài, “Năm đó ta trái lương tâm thành thân, hại người hại mình; người nếu có thể cùng chỗ yêu người kết làm liền cành, vì phụ tự nhiên một trăm cái vui vẻ.”

Lời này chữ chữ ra ngoài chân thành, Diệp Linh Tô vốn định quát lớn, lời đến khóe miệng, chợt thấy lòng chua xót nóng mắt, nhiều ngày tới thương tâm ủy khuất dâng lên, ngơ ngác kinh ngạc, hốt hoảng, nhất thời không biết như thế nào cho phải.

Chợt nghe Vân Hư còn nói: “Nhạc Chi Dương, ta giết người dễ như trở bàn tay. Nhưng nhìn Linh Tô mặt mũi, chỉ cần người bỏ gian tà theo chính nghĩa, đầu nhập ta Đông Đảo môn hạ, quá khứ ân oán xóa bỏ, diệt trừ Lương Tư Cầm, ta liền cho các người thành thân.”

Diệp Linh Tô nhịp tim tăng lên, há to miệng, vừa muốn nói chuyện, chợt nghe Nhạc Chi Dương nói ra: “Vân đảo Vương, người sợ là hiểu nhầm rồi, ta cùng lệnh ái cũng không nam nữ chi tư, chỉ là hảo hữu chí giao. Còn Lương thành chủ, hắn đối ta ân cùng tái tạo, người hoặc là đem ta giết, phạm là còn lại một hơi, ta quyết sẽ không làm có lỗi với hắn sự tình.”

Diệp Linh Tô biết rõ Nhạc Chi Dương tâm ý, thế nhưng là chính tai nghe thấy những lời này, vẫn cảm giác đầu vầng mắt hoa, hai chân như nhũn ra, trong lồng ngực sóng lật dâng lên, mắt mũi chua xót khó tả. Nàng hít một hơi, thế nhưng ép không hạ trong lòng gợn sóng, trong miệng tràn đầy đắng chát, lời gì cũng nói không ra.

Vân Hư khuôn mặt từ bạch mà đỏ, từ đỏ biến thanh, nhìn một chút Diệp Linh Tô, lại nhìn một chút Nhạc Chi Dương, khuôn mặt bỗng nhiên bắt đầu vặn vẹo, hai mắt sát khí bành trướng. Nhạc Chi Dương không tránh không cho, ngang nhiên cùng hắn nhìn thẳng.

Vân Hư nheo cặp mắt lại, lúc chợt cười lạnh: “Ta đã biết, định là vì nữ nhi của Chu Nguyên Chương, đúng hay không? Hừ, tốt, ta đưa nàng một chưởng đập chết, đoạn ý nghĩ của người.”

Nhạc Chi Dương thốt ra mà ra: “Nàng chết rồi, ta cũng không sống.”

Vân Hư trên mặt dâng lên một luồng khói xanh, nghiêm nghị nói: “Không sống cũng không thành, ta đưa người biến thành thẳng ngốc đồ đần, ngờ ngơ ngác ngác, không biết sinh tử!”

Nhạc Chi Dương âm thầm kinh hãi, đúng như Vân Hư lời nói, quả nhiên sống không bằng chết. Chính nghĩ ứng phó như thế nào, chợt nghe Diệp Linh Tô lạnh lùng nói ra: “Vân Hư, người thật sự là xen vào việc của người khác!”

“Làm sao xen vào việc của người khác?” Vân Hư giận hừ một tiếng, “Tiểu tử này khinh người quá đáng, nịnh nọt, vì một cái công chúa, dám

can đảm cô phụ ta Vân Hư nữ nhi!”

“Nói hươu nói vượn!” Diệp Linh Tô lắc đầu liên tục, “Ta chưa từng đối với hăn hữu tình, làm sao đến cô phụ mà nói?”

“Nói láo!” Vân Hư cất giọng nói, “Người chịu vì hăn mà chết, còn nói đối với hăn vô tình?”

Diệp Linh Tô nói: “Người đối Hoa Di hữu tình a?” Vân Hư khẽ giật mình, nói ra: “Người nói bậy bạ gì đó?”

“Hoa Di gặp nạn, người sẽ khoanh tay đứng nhìn a?”

Vân Hư không cần nghĩ ngợi, thuận miệng liền đáp: “Sẽ không!”

“Ta đối với hăn cũng giống vậy!” Diệp Linh Tô nhìn một chút Nhạc Chi Dương, “Năm đó người trái lương tâm thành thân, hại người hại mình, bây giờ còn muốn khư khư cố chấp, hãm ta tại bất nhân bất nghĩa a?”

Vân Hư hai mắt tròn tròn, thở phì phì qua nửa ngày, mới nói: “Tốt, mấy ngày không thấy, người cũng là linh nha lỵ xỉ!”

“Không dám!” Diệp Linh Tô nói nói, ” lòng vừa nghĩ, thuận miệng nói đến!”

Vân Hư hừ một tiếng, nhặt lên « Thiên cơ thần công đồ », lật xem vài tờ, đột nhiên nói: “Người thật muốn trợ Yến Vương thủ thành?”

“Nói không giữ lời, không biết nhưng.” Diệp Linh Tô nói nói, ” ta đã đáp ứng Vương phi, tự nhiên muốn hết sức nỗ lực.”

Vân Hư trầm tư một chút, thăm dò lên đồ phổ, xoay người rời đi, Diệp Linh Tô kêu lên: “Người đi nơi nào?”

Vân Hư không đáp, chỉ nhoáng một cái, vượt qua đầu tường, biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Linh Tô ở lại một hồi, chợt thấy sau lưng dị động, quay đầu nhìn lại, Nhạc Chi Dương khoanh chân ngồi xuống, sắc mặt tái nhợt, không khỏi hỏi: “Người thương rồi sao?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu: “Có chút buồn ngủ, giống như mấy ngày đêm chưa từng đi ngủ.”

Diệp Linh Tô cười khổ nói: “Bàn Nhược Tâm Kiếm, tổn thương người tinh thần, điều tức nhất thời thuận tiện.” Nói xong ngồi xuống, trầm tư lúc hứa, nói ra: “Người sớm biết ở người trên đảo tới, vì sao không nói với ta?”

“Ta sợ người phân tâm.” Nhạc Chi Dương nói nói, “chính đang do dự, hần liền đến .”

“Vân Hư tại Bắc Bình một ngày, liền có một ngày hung hiểm.” Diệp Linh Tô trầm ngâm, “Việc cấp bách, không ai qua được thoát đi nơi đây, nhưng ta lại đáp ứng Vương phi, bỏ dở nửa chừng, không khỏi không tín.”

“còn Đại Ninh Công chúa.” Nhạc Chi Dương buồn buồn nói nói, ” ta cũng không thể rời đi Bắc Bình.”

Diệp Linh Tô nhìn hần một chút, đột nhiên nói: “Người thật biết Lương Tư Cầm ở đâu?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu nói: “Hần muốn gặp ta, lúc nào cũng có thể sẽ đến, ta muốn tìm hần, tựa như mò trăng đáy nước.”

Diệp Linh Tô khe khẽ thở dài một hơi, nói ra: “Dạng này cũng tốt, tránh khỏi Vân Hư không công chịu chết.”

Nhạc Chi Dương nghĩ thầm: “VẬY NHƯNG CHƯA HẸN.” NGHĨ ĐẾN LƯƠNG TƯ CẦM THIÊN KIẾP, THẬT SÂU LO LẮNG, “TIÊN SINH PHÒNG THỦ MÀ KHÔNG CHIẾN, NGHĨ LÀ CỐ KỲ THIÊN KIẾP, VÂN HƯ KIÊN NHẬN, THẮNG NẾU TÌM ĐƯỢC TIÊN SINH...” VỪA NGHĨ ĐẾN ĐÂY, MỒ HÔI LẠNH CHẢY RA, KHÔNG CÒN DÁM HƯỞNG CHỖ SÂU NGHĨ LẠI.

“NGƯỜI SUY NGHĨ GÌ?” DIỆP LINH TÔ GẶP THẦN SẮC HẸN KHÔNG ĐÚNG, NHỊN KHÔNG ĐƯỢC ĐẶT CÂU HỎI.

Nhạc Chi Dương tỉnh ngộ lại, lắc đầu không nói. Diệp Linh Tô nhìn chăm chăm hẸN DÒ XÉT LÚC HỨA, ĐỘT NHIÊN NÓI: “VÂN HƯ NÓI TÀI BẢO LÀ CHUYỆN GÌ XẢY RA?”

Nhạc Chi Dương không gạt được, đành phải kiên trì đem đoạt đoạt bảo tàng tình hình nói một lần. Diệp Linh Tô nghe xong, dậm chân tức giận: “NGƯỜI SAO KHÔNG NÓI SỚM?”

Nhạc Chi Dương nói ra: “NGƯỜI THƯƠNG THẾ CHƯA LÀNH...”

“ĐỦ RỒI!” DIỆP LINH TÔ GIẬN NÓI, ” NGƯỜI RA NGOÀI!”

Nhạc Chi Dương chật vật rời khỏi, mới đi hai bước, lại nghe Diệp Linh Tô quát: “TRỞ VỀ!”

Nhạc Chi Dương dừng bước quay đầu, Diệp Linh Tô nhìn chăm chăm hẸN MỘT HỒI, ĐỘT NHIÊN NÓI: “NGƯỜI GIẤU DIỂM TA, THẬT KHÔNG PHẢI LÀ VÌ ĐỘC CHIẾM?”

Nhạc Chi Dương không biết nên khóc hay cười, nói ra: “TA NẾU MUỐN ĐỘC CHIẾM, LÀM GÌ GIAO CHO BÁT BỘ TÂY THÀNH TRÔNG GIỮ?”

Diệp Linh Tô tức giận nói: “NGƯỜI LIỀN TIN ĐƯỢC LƯƠNG TƯ CẦM?”

“Tin được!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” lấy Tây Thành chi chủ khí độ, lẽ ra sẽ không tham ô những bảo vật này.”

“Ta mới mặc kệ!” Diệp Linh Tô tức giận nói, ” những cái kia tài bảo, ta cũng có phần, người chỉ cần đoạt lại cho ta.”

Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy kinh ngạc, bật cười nói: “Nhìn không ra người như thế tham tài?”

“Tham cái gì tài?” Diệp Linh Tô nộ khí khó bình, “Một là một, hai là hai, của ta chính là của ta, không là của ta, ta cũng không tranh. Vì bảo tàng, ta suýt nữa bỏ mệnh, cho dù người không có đoạt lại, đợi ta thương thể tốt lên, cũng sẽ trăm phương ngàn kế hướng Thiết Mộc Lê cùng con lừa ngựa đòi nợ.” Căn khê căn bờ môi, quyết tâm nói, ” cả gốc lẫn lá, đuổi tới chân trời góc biển!”

“Cái này dễ thôi!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” rơi xuống lệnh tôn trong tay, người đều có thể hướng hăn đi đòi.”

“Vì sao ta đi đòi?” Diệp Linh Tô hung hăng lườm hăn một cái, “Người mất, đến lượt người đi đòi!”

Nhạc Chi Dương ăn tận tâm kiếm đau khổ, đối Vân Hư tránh không kịp, đi lấy tài bảo, có gì khác tại đoạt thức ăn trước miệng cạp, nghe lời này, nhất thời rất là do dự, giương mắt nhìn lên, chợt thấy Diệp Linh Tô liếc mắt nhìn đến, mắt hạnh chỗ sâu ẩn chứa ý cười, nhất thời trong lòng sáng lên, thốt ra mà ra: “A nha, người trêu cợt người a?”

“Ai trêu cợt người rồi?” Diệp Linh Tô đem mặt trầm xuống, “Không câu nệ người dùng biện pháp gì, tóm lại muốn đem bảo tàng đoạt lại. Đoạt không trở lại, hừ, người liền phải bồi ta.”

Nhạc Chi Dương đưa tay một đám, thở dài: “Ta không xu dính túi, lấy cái gì bồi người?”

“Ta còn chưa nghĩ ra!” Diệp Linh Tô giơ lên gương mặt xinh đẹp, lạnh lùng nói nói, ” người ngược lại là có đáp ứng hay không?”

Nhạc Chi Dương do dự mãi, cắn răng nói: “Tốt, ta đáp ứng!”

Diệp Linh Tô nhìn chăm chăm hẳn, trong lòng vừa chua sở, vừa buồn cười, muốn trêu chọc vài câu, lời đến khóe miệng, nhưng lại biến thành: “Vân Hư cầm đi đồ phổ, người ở lại chỗ này, theo giúp ta nặng họa.”

Nhạc Chi Dương gật đầu đáp ứng, mang tới văn phòng tứ bảo, ép mực hầu hạ. Diệp Linh Tô dựa vào ký ức, vẽ ra số tờ bản vẽ, bất tri bất giác, hoàng hôn giáng lâm. Lúc này Chu Cao Sí phái người đưa tới ấn tín, Diệp Linh Tô triển khai nhìn lên, vào đầu chính là “Bắc Bình Đô Chỉ huy sứ Diệp Linh Tô” một hàng chữ lớn, nàng hơi cảm thấy đặc ý, chưa phát giác cười nói: “Nhạc Chi Dương, từ xưa đến nay, nữ tử bên trong nhưng có so ta quan nhi càng lớn?”

Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, nói ra: “Đường triều Thượng Quan Uyển Nhi, danh xưng ‘Ước lượng thiên hạ chi sĩ’, nàng quan nhi liền lớn hơn người.”

Diệp Linh Tô vốn định hẳn thôi phòng dừng lại, ai ngờ hẳn ăn ngay nói thật, trong lòng lão đại không nhanh, lờm hẳn một cái, nói ra: “Thượng Quan Uyển Nhi biết võ công a? Thơ văn viết cho dù tốt, gặp gỡ đánh trận, còn không phải một con đường chết?”

“Không tệ!” Nhạc Chi Dương cười nói, ” không luận văn, chỉ luận võ, từ xưa nữ tướng, số người thứ nhất.”

Diệp Linh Tô tâm hoa nộ phóng, khó nhịn ý cười, lấy ra quan ấn vuốt ve thưởng thức. Đưa ấn thái giám chờ nửa ngày, kìm nén không được, nói ra: “Hai vị đại nhân, công tượng đã tề tựu, đồng đều tại thành nam ti nha chờ, thế tử khiến tiểu nhân đến hỏi, kiến tạo sự tình, khi nào mở ra?”

“Việc này không nên chậm trễ!” Diệp Linh Tô thu hồi ấn tín, “Đêm nay liền khởi công.”

Nhạc Chi Dương nói: “Bản vẽ còn không có vẽ xong...”

“Không ngại!” Diệp Linh Tô xen lời hăn, “Bên cạnh tạo vừa vẽ chính là.”

Lập tức thái giám dẫn đường, hai người ra vương phủ, đi vào thành nam một cái nha môn. Ti nha địa thế rộng lớn, vật liệu gỗ chông chất, theo thái giám nói, nơi đây vốn là tiền triều công bộ tác phường, Hoàng gia đồ vật phần lớn bởi vậy chế tạo, đến nay phường bên trong công tượng, vẫn có nguyên lúc di lão.

Diệp Linh Tô gọi đến công tượng, lời lẽ nghiêm khắc biểu thị công khai quy củ, sau đó tìm đến đốc công, đối bản vẽ phân công trình tự làm việc. Gang gang, đồn cũi đồn cũi, đến mức may da trâu, điều phối thuốc nổ, cũng đều các một người khác, các tuân đạo.

Nhạc Chi Dương gặp nàng chỉ huy nhược định, trong lòng có chút bội phục, tạm đem phiền não bỏ xuống, hết sức phụ tá nữ tử. Hăn điều hành vật tư, đòi hỏi thiết bị, không phân ngày đêm, cười khoái mã vắng lai tại công xưởng soái phủ ở giữa. Chu Cao Sí chịu không nổi phiền phức, nhưng trở ngại Từ Phi rắn dạy, chỉ có nhẫn nại tính tình hữu cầu tất ứng, không dám chậm trễ chút nào.

Ngày kế tiếp giờ Thìn, Diệp Linh Tô cầm trong tay quy củ, kiểm tra thực hư chỗ tạo cơ quan, ai ngờ một lượng phía dưới, kích thước đồng đều không hợp. Diệp Linh Tô rất là tức giận, dự định nghiêm trị đốc công, Nhạc Chi Dương ra mặt nói tốt cho người, mới giảm xuống nộ khí, giao trách nhiệm công tượng trùng tạo, lại có sai lầm, định trăm không buông tha.

Trở lại chấp sự đại sảnh, Diệp Linh Tô vô tâm bức hoạ, mặt ủ mày chau, bản đương nhân vật sung túc, tạo thiết máy móc cũng không phải việc khó, nhưng là chân chính tới tay, mới phát giác thiên đầu vạn tự, không thể nào quản lên. Cơ quan chi thuật lại gắng đạt tới tinh chuẩn, có chút sai sót, khó gặp uy lực.

Nhạc Chi Dương cũng biết đạo lý này, nhưng hăn vốn là ngoài nghề, mắt thấy nữ tử phát sầu, cũng là vô kế khả thi.

Chính phiên nào, chợt có vệ binh đi vào, nói ra: “Bẩm đại nhân, bên ngoài có người cầu kiến.” Diệp Linh Tô tức giận nói: “Ai vậy?” Vệ binh đáp: “Cầm đầu một nữ tử, tự xưng họ Hoa, là đại nhân quen biết cũ.”

Diệp Linh Tô vui mừng nhường mày, vọt người đứng lên, vội vàng đuổi tới cửa phủ, nhưng gặp Hoa Miên dẫn Thi, Dương, Đông Đảo tam Tôn, cùng Cốc Thành Phong một đám đệ tử lập ở trước cửa, trông thấy Diệp Linh Tô, cung kính cùng nói: “Đô Chi huy sứ đại nhân.”

Diệp Linh Tô dờ khóc dờ cười, quan hàm này nàng thực chất bên trong cũng không hiểm có, cho nên lấy được, chỉ là vì trêu cợt thể tử, chợt thấy chúng đồng môn làm như thế phái, toàn thân trên dưới hình như có sâu kiến bò, không nói ra được khó chịu khó chịu, thế nhưng là ngay trước quan binh công tượng lại không tiện ngăn lại, đành phải nói ra: “Được rồi, đi, tất cả đi theo ta!”

Đi vào chấp sự trong sảnh, Diệp Linh Tô nháy mắt, Nhạc Chi Dương hiểu ý, khép lại đại môn. Thi Nam Đình, Dương Phong đến trước đây không lâu trong tay hăn ném qua đau khổ, địch ý còn. Thi Nam Đình còn có thể khắc chế, Dương Phong đến lại là nâng lên hai má, trợn mắt tương hướng.

Diệp Linh Tô phương mới nói ra: “Các vị tôn chủ đồng môn, các người tới đây làm sao?”

Hoa Miên cười cười, đưa bên trên một bao quần áo, Diệp Linh Tô giải khai nhìn lên, lại là Vân Hư lấy đi « Thiên cơ thần công đồ ». Nàng hết sức kinh hỉ, lật ra nhìn lên, lúc trước không trọn vẹn không hết hình vẽ đều bị từng cái bổ tức, còn có vài chỗ, Diệp Linh Tô phác họa có sai, tính toán có kém, cũng dùng đỏ bút chu sa từng cái sửa đổi.

Diệp Linh Tô nhận ra kia chữ viết xuất từ Vân Hư, nhất thời ngạc nhiên nghi hoặc, hỏi: “Hoa Di, Vân Hư đây là ý gì?”

“Người còn không chịu gọi cha?” Hoa Miên có chút oán trách.

Diệp Linh Tô cắn môi, giữ im lặng, Hoa Miên cười khổ nói: “Đảo vương nói...”

“Chậm đã!” Dương Phong đến chỉ vào Nhạc Chi Dương, nghiêm nghị nói nói, ” bốn đảo cơ mật, không thể cho hẳn biết.”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Ai mà thêm a?” Quay người muốn đi, Diệp Linh Tô đột nhiên nói: “Dừng lại!” Lại nói với Hoa Miên, “Không ngại sự tình, Nhạc Chi Dương không là người ngoài.”

“Không là người ngoài, đó là cái gì?” Hoa Miên liếc nhìn hai người, khóe mắt mỉm cười, thâm ý sâu sắc.

Diệp Linh Tô hà bay hai gò má, nhú mào, sẵn giọng: “Hoa Di, có lời nói lời nói, không muốn nói nhăng nói cuội.”

Hoa Miên điểm gật đầu một cái, nói ra: “Đảo vương nói, Yến Vương tạo phản, triều đình thảo phạt, song phương bất phân thắng bại, thế tất thiên hạ đại loạn, ta Đông Đảo đều có thể thừa cơ mà lên, hành sử phục quốc đại kế. Nhưng nếu Yến Vương quá yếu, Bắc Bình thành vừa vỡ, triều đình tước bỏ thuộc địa thành công, giang sơn càng thêm vững chắc, bốn đảo không còn có phục quốc cơ hội.”

Nhạc Chi Dương nghe được kinh hãi, Hoa Miên nói tới hăn cũng có đồng cảm, tương trợ Yến Vương, không khỏi đồ thán thương sinh, nếu như quần hùng tái khởi, xâm lược thiên hạ, lại không biết sẽ có bao nhiêu nhân gian thảm kịch. Hăn càng nghĩ càng thấy bất an, tâm linh thật to dao động.

Chợt nghe Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Hăn làm các người tới giúp ta, để cho ta trở thành kiếm trong tay của hăn, tương trợ Yến Vương, cùng triều đình đánh cho càng lâu càng tốt!”

Hoa Miên nghe ra trong lời nói của nàng không cam lòng, nghiêm mặt nói ra: “Tô nhi, người đừng quên, thân là Đông Đảo đệ tử, chúng ta hàng đầu chi mặc cho, chính là khôi phục cố đô!”

Diệp Linh Tô từ lúc chào đời tới nay, mưa dầm thấm đất, không rời “Phục quốc” hai chữ, trong lòng phiền chán đã đến, thế nhưng rể sinh cuống cổ. Hoa Miên nói chuyện, đành phải im ngay.

Thế là Đông Đảo tứ tôn suất lĩnh đệ tử, thay thế đốc công, phân bố công xưởng các nơi, đốc tạo khí cỡ, quy chuẩn tiêu xích. Năm đó Đông Đảo đệ tử lấy cơ quan chi thuật kinh lược thiên hạ, lui giữ đảo hoang về sau, mưu đồ phục quốc, đến đạo này chìm đắm càng sâu, các đệ tử toán thuật cơ quan đồng đều nhưng một mình đảm đương một phía, so với trước đó đốc công thẳng đâu chỉ gấp mười.

Đến lúc này, tạo thiết thật to tăng tốc, phạt cự mộc, dung tinh thiết, luyện thuốc nổ, thuộc da da trâu, công trường bên trong, khói lửa chung bụi mù một màu, lưu diễm cùng mảnh gỗ vụn cùng bay, ngày đêm ồn ào náo động, ánh lửa ngút trời, kinh thành bách tính trông mong quan sát, trong lòng kinh ngạc, nhao nhao suy đoán lung tung.

Đông Đảo đệ tử bận rộn, Vân Hư phụ tử từ đầu đến cuối chưa từng lộ diện. Nhạc Chi Dương biết rõ bọn hăn tất đang tìm kiếm Lương Tư Cầm, trong lòng mười phần lo lắng, thế nhưng là bận rộn quân vụ, khó mà thoát

thân. Diệp Linh Tô khiến cho thống soái bản bộ tướng sĩ, lắp đặt cơ quan, học tập như thế nào thao túng; Nhạc Chi Dương tranh thủ lúc rảnh rỗi, đi một lần Tây Thành ẩn nấp dinh thự, thế nhưng là người không, phòng trống, không nhìn thấy gì, Lương Tư Cầm trở xuống, Tây Thành quần hùng nghiêm nhiên từ Bắc Bình trong thành bốc hơi rơi mất, dấu vết để lại cũng không có lưu lại.

Một ngày này, Nhạc Chi Dương chỉ huy chư quân tướng một trường nô cơ đặt tại tây Nam Thành đầu, gần hoàn tất, vừa muốn hạ thành, chợt nghe rối loạn từng bừng, tiêu trên lầu có người cao giọng hét lên: “Đến rồi! Tới...”

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn lại, nhưng gặp phía đông nam bụi mù loạn lên, nhân mã tinh kỳ không thể đếm, nhao nhao vân vân, thẳng hướng Bắc Bình ửng tới.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 148 : Chương 148: Tĩnh Nan Chi Dịch (Một)

Chương 148: Tĩnh Nan chi dịch (một)

Ninh Vương say một đêm, ngày kế tiếp chấn tác tinh thần, dâng sớ triều đình, trong ngoài từ tinh trung, nói rõ khuyên hàng Yến Vương, lắng lại hoạ chiến tranh chi công, về phần lúc trước lãnh đạm tiến hành, cũng nguyện thụ triều đình trừng trị. Còn nói Đại Ninh tái ngoại Hoang thành, vật áo núi ngay cả biển, trấn giữ Liêu Đông cổ hòng, chính là Thát lỗ xuôi nam khu vực cần phải đi qua. Ninh Vương thân là phiên vương, không sợ gian nan vất vả, nguyện chịu khổ lạnh, hi vọng triều đình tha thứ, khiến cho tiếp tục đẹp trai quân thủ thành, lấy công chuộc tội vân vân.

Ninh Vương văn thái um tùm, một phong tấu chương viết khẩn thiết động lòng người, tự giác đủ để đả động Chu Doãn Văn, khiến cho đào thoát tước bỏ thuộc địa lưới lớn. Sau đó lại viết một phong thư đưa cho lý Cảnh Long, kể rõ Yến Vương nguyện hàng, khuyên tạm hoãn tiến công Bắc Bình.

Ninh Vương một bên biểu tấu tranh công, một bên không quên giam lỏng muội tử. Chu Vi vây ở vương phủ, cả ngày đánh đàn, tiêu mất sâu khổ, Ninh Vương vợ chồng đến đây, nàng cũng đóng cửa không thấy. Ninh Vương biết nàng lòng mang oán hận, thế nhưng cũng không để trong lòng, chỉ đối thê tử nói ra: “Nàng trẻ người non dạ, cuối cùng sẽ có một ngày sẽ minh bạch nỗi khổ tâm riêng của ta. Chờ gần quá khứ, ta mới hảo hảo dạy bảo nàng, lúc trước tiên đế đưa nàng hứa cho Cảnh Tuyên, trùng tu trước hẹn cố nhiên là tốt, nếu như không hài, ta khởi bẩm Thánh thượng, lại mưu

lượng phối, công hầu tử đệ còn nhiều, ta cũng không tin không có một cái nào có thể vào pháp nhãn của nàng.”

Yến Vương giống như nhận mệnh, quần áo trắng nón thường, cười ngửa mang cung, làm cho người dẫn theo bầu rượu cười ngửa theo, ngày ngày tiến về ngoại ô săn bắn tìm niềm vui. Hẳn tiền thuật thần chuẩn, bên trên rơi bay nhận, hạ cực thỏ khôn, đoạt được con mồi, ngay tại chỗ đồ nướng, uống rượu ăn thịt, rất là thô kệch phóng khoáng.

Đại Ninh quân coi giữ, đã có phương bắc quân Hán, cũng có Đóa Nhan tam vệ. Tam vệ xuất từ Liêu Đông Mông Cổ chư bộ, nguyên bản đi theo Mông Nguyên đại hãn, sau bởi vì Lam Ngọc Bắc phạt, đánh tan Mông Nguyên mồ hôi đình, chư bộ không sở quy theo, vì Chu Nguyên Chương thu phục, lấy di chế di, bảo vệ Đại Ninh. Một số năm trôi qua, ngược lại thành chống lại Mông Nguyên bình chương.

Ninh Vương biết được Yến Vương ra khỏi thành săn bắn, trên mặt mũi không tiện ngăn cản, hạ lệnh tam vệ một trong Đóa Nhan bộ điều động tinh kỵ vây quanh theo đuôi, tên là hộ vệ, thật là giám thị.

Tam vệ thiết kỵ hơn vạn, man di tập tục vẫn còn, tinh thông kỵ xạ, tôn trọng dũng sĩ. Mới đầu phụng mệnh giám thị, nhưng gặp Yến Vương thân thủ, tướng soái trở xuống không không bội phục. Yến Vương bắn trúng con mồi, chúng quân tất cả đều lớn tiếng khen hay, Yến Vương thừa cơ mời kỵ binh đầu mục, màn trời chiếu đất, dấy lên đồng lửa, cùng nhau uống rượu ăn thịt, khác biệt vô thượng hạ phân chia, uống đến thống khoái chỗ, cất cao giọng hát nhảy múa, vui cười vang trời.

Chúng kỵ sĩ trở lại bộ lạc, đều tán thưởng Yến Vương anh hùng cao minh. Các bộ nam nữ nghe vậy hiếu kì, các tìm lấy cơ đến đây dò xét nhìn, nhưng gặp Yến Vương Hùng Vũ phóng khoáng, đều sinh lòng bội phục, chuyện tốt hạng người trong âm thầm đem hãn cùng Ninh Vương tương đối.

Ninh Vương nhã tốt âm nhạc thơ văn, thường lấy danh sĩ tự cho mình là, trong lòng không nhìn trúng những này Mông Cổ kỵ sĩ. Có khi cao hứng trở lại, trước mặt mọi người đánh đàn trống sắt, chỗ tấu Trung Thổ nhã vui, không hợp Mông Cổ phong tục, tựa như đối man ngưu mà trống thanh sừng chi thao, chúng tướng sĩ trên mặt không nói, trong lòng xem thường. Ninh Vương không biết chúng tâm tư người, ngược lại lấy này làm ngạo, nghĩ thầm: “Cổ có lớn Thuần Vũ Kiền Thích mà phục tam miêu, bây giờ bản vương dùng Trung Thổ chi nhạc giáo hóa các người những này tái ngoại man di, đều có thể sánh bằng tiên hiền, thành tựu một đoạn giai thoại.”

Chu Giám lão luyện thành thực, gặp Yến Vương cùng tam vệ kỵ binh pha trộn, trong lòng sinh ra lo nghĩ, âm thầm bẩm báo Ninh Vương: “Yến Vương mỗi ngày đi săn, thường cùng Đóa Nhan kỵ sĩ giao du, uống rượu hoan ca, thân mật vô gian; như không thêm vào ngăn lại, chỉ sợ sinh ra dị biến.”

Ninh Vương lơ đãng, nói ra: “Quân Tử Chi Đạo, chính tâm thủ tính, đi săn lạm uống, vốn là sa đọa chi đạo. Yến Vương tiền đồ vô vọng, cho nên hành vi phóng túng, không biết liêm sỉ; như hăn chừng chạc đảng hoàng, thâm cư không ra ngoài, phản phải đề phòng nhiều hơn.”

“Vương gia nói cũng có lý.” Chu Giám nói nói, ” thế nhưng là Đóa Nhan tam vệ đã tính chưa thuần, nếu như thụ Yến Vương châm ngòi như thế nào cho phải?”

“Không phải tộc ta, trong lòng ắt nghĩ khác.” Ninh Vương nói nói, ” ta tại Đại Ninh kinh doanh nhiều năm, còn khó mà đem Đóa Nhan tam vệ thuần phục, Yến Vương mới đến mấy ngày, người đơn sự suy thoái, lại há có thể chiêu nạp tam vệ thay hăn xuất lực?”

Chu Giám thở dài: “Yến Vương hùng tài đại lược, tuyệt không phải cam tâm ẩn núp hạng người.”

“Hắn hùng tài đại lược, bản vương chính là mới kiến thức nông cạn mông?” Ninh Vương rất cảm giác không nhanh, “Lúc trước tiên đế như thế nào phân tích ta cùng Yến Vương?”

“Cái này...” Chu Giám cái trán đầy mồ hôi, “Tiên đế thường nói, Yến Vương thiện chiến, Ninh Vương thiện mưu.”

Ninh Vương nói: “Tiên đế pháp nhãn như đuốc. Lâm trận quyết thắng, Yến Vương cao ta một bậc, về phần mưu tính sâu xa, bản vương hơi thắng ba phần. Yến Vương thật muốn gây bất lợi cho ta, lúc trước liền nên tung binh đến công, tội gì đơn thân độc mã đem muội tử ta đưa tới, hắn liền không sợ ta trở mặt tại chỗ, đem hắn chụp xuống áp giải triều đình?”

“Vương gia mưu lo sâu xa, thuộc hạ thúc ngựa không kịp.” Chu Giám còn chưa từ bỏ ý định, “Ta mới nhận được tin tức, Yến quân đã lui về Tùng Đình Quan, trong quân thủ lĩnh cũng theo sứ thần tới Đại Ninh, trong đó liền có Yến Vương chủ mưu Đạo Diễn hòa thượng, Yến Vương thứ tử Chu Cao Hú. Theo ý ta, nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, không thể để bọn hắn vào thành, không phải Yến Vương quân thần gặp gỡ, như cá gặp nước...”

“Đạo Diễn là ta sư huynh, Cao Hú là cháu của ta, đến Đại Ninh mà không vào, truyền đi còn thể thống gì.” Ninh Vương hơi cảm thấy không kiên nhẫn, “Chu tướng quân, người làm người thận trọng, vốn là tốt, bất quá cẩn thận quá mức, có sai lầm khí độ, như thế khắp nơi bố trí phòng vệ, giống như là bản vương dung không được Yến Vương. Yến Vương dù có muôn vàn không phải, đến cùng là huynh trưởng ta, bây giờ nghèo túng tìm tới, ta ngay cả hắn đều không chứa được, làm sao có thể cho thiên hạ chi sĩ?”

Chu Giám biết hắn thanh cao tự tán dương, không muốn nhiễm ô danh, khuyên tiếp nữa cũng là uống công, đành phải ảm đạm lui ra, tự mình an bài nhân thủ giám thị Yến Vương không đề cập tới.

Ngày kế tiếp Đạo Diễn bọn người đến Đại Ninh, Ninh Vương phái người cung nghênh, cũng tại vương phủ thiết yến đón tiếp. Chu Vi, Yến Vương cùng Đạo Diễn tình đồng môn, cũng đều đến đây tham dự hội nghị.

Qua ba lần rượu, Ninh Vương nói ra: “Lão thần tiên gần đây nhưng có tin tức?”

Đạo Diễn lắc đầu nói: “Kinh thành từ biệt, tiên tung mịt mờ.”

“Đáng tiếc!” Ninh Vương thán nói, “bản vương từng có tâm nguyện, nghĩ tiếp lão thần tiên đến Đại Ninh ở hơn mấy ngày, lấy kính hiếu đạo, bây giờ xem ra là không xong rồi. Đạo Diễn sư huynh, người khó được đến một chuyến, không cần vội vã rời đi, ở bên trên một năm nửa năm, bản vương trường cư tái ngoại, khó được tri kỷ, đánh đàn không người nghe, làm thơ không người thưởng, nếu có sư huynh lại bên cạnh, đàm huyền luận đạo, ngâm thưởng phong nguyệt, nhất định sẽ không tịch mịch.”

Lời này vừa nói ra, trong điện vắng lặng im ắng, Đạo Diễn là Yến Vương chủ mưu, thế nhân đều biết. Ninh Vương biết rõ như thế, lại yếu Đạo Diễn lưu lại, rõ ràng ăn chắc Yến Vương bại cục đã định, công nhiên dẫn dụ Đạo Diễn thay đổi môn đình.

Đạo Diễn cố nhiên không biết làm sao; Yến Vương thì là mặt vô thần tình, tay xách bầu rượu, chén chén thấy đáy. Chu Cao Hú giận tuôn ra đuôi lông mày, bỗng nhiên đem bàn vỗ, nghiêm nghị kêu lên: “mẹ kiếp, Chu Quyền, người không muốn ép người quá đáng?”

Ninh Vương nhú mày, hơi cảm thấy kinh ngạc, Chu Cao Hú sớm đã bản liên thanh mắng mủi: “Phụ vương không xử bạc với người, người không giúp hãn thì thôi, bỏ đá xuống giếng, trời tru đất diệt; lúc trước ta còn coi người là cái quân tử, bây giờ nhìn, người chính là một cái vong ân phụ nghĩa tiểu nhân vô sỉ!”

Ninh Vương sắc mặt âm trầm, khóe miệng lộ ra cười lạnh. Chu Lệ da mặt trướng lên, cầm bầu rượu lên bỗng nhiên ném ra, chính giữa Chu Cao Hú thái dương, nhất thời bầu rượu vỡ nát, máu chảy đầy mặt.

Chu Cao Hú đau nhức kêu một tiếng, che lấy vết thương kêu lên: “Tại sao đánh ta?”

“Súc sinh!” Chu Lệ giận nói, ” người còn dám hỏi ta? Trường ẩu có thứ tự, người thì tính là cái gì, dám can đảm nhục mạ thúc phụ? Nhìn ta không xé nát miệng của người, gõ rơi người răng...” Thả người tiến lên, một chưởng quét trúng nhĩ tử má trái.

Chu Cao Hú té ngã trên đất, khí thế không suy, đầy đất lăn loạn, lớn tiếng ồn ào: “Người đánh chết ta tốt, dù sao đánh triều đình là chết, đầu hàng triều đình cũng là chết; trước kia người dậm chân một cái, Đại Ninh đều muốn run ba lần, hiện tại cái gì a miêu a cầu cũng dám leo đến trên đầu người đi ị... Dù sao là chết, người đánh chết ta tốt, đá chết ta tốt, coi như không có ta đứa con trai này, ta chết đi, cùng hoàng tổ gia cáo trạng đi, để hãn đại phát thần uy, rửa chết cái này một bang bất hiếu tử tôn...”

Hắn mắng không lạng thình, tức giận đến Chu Lệ hai mắt huyết hồng, ngay cả mắng súc sinh, làm bộ muốn đá, không muốn Chu Cao Hú lăn đến dưới mặt bàn phương. Chu Lệ giận không kèm được, bẻ gãy một cây chân bàn, không đầu không đuôi muốn hạ sát thủ. Chu Vi hoảng bước lên phía trước, sử xuất “Phật vân thủ” ôm lấy chân bàn, một xấn vung lên, Chu Lệ vội vàng không kịp chuẩn bị, chân bàn nhất thời tuột tay, hắn mắng một tiếng, nhắc chân đá hướng nhĩ tử trán, Chu Vi mũi chân nhếch lên, điểm hướng hắn đầu gối sau “Khiêu hoàn huyết” .

Chu Lệ bất đắc dĩ thu chân nhảy ra, sắc giận nói: “Thập tam muội, người làm gì cản ta?”

“Cao Hú nhất thời phấn khích, tội không đáng chết.” Chu Vi xoay chuyển ánh mắt, nhìn chăm chăm Ninh Vương nói nói, ” hần nói cầu thả lý không cầu thả, ca ca ngươi thật sự là bỏ đá xuống giếng, vong ân phụ nghĩa.”

Ninh Vương máu xông hai gò má, vỗ án cả giận nói: “Ngươi nói cái gì mê sảng?”

“Ta không nói mê sảng.” Chu Vi lạnh lùng nói nói, ” ta ăn ngay nói thật, Tứ ca cùng đường mặt lộ, đến đây cầu ngươi, ngươi không giúp đỡ không nói, còn muốn cướp đi tâm phúc của hần mưu sĩ. Thân vì huynh đệ, như luận như thế nào cũng không thể nào nói nổi.”

Ninh Vương kiềm chế nộ khí, nói ra: “Ta khi nào muốn đoạt đi hần mưu sĩ, lưu lại Đạo Diễn sư huynh, bất quá muốn cùng hần luận bàn thơ văn, nghiên cứu Phật pháp...” Nói đến chỗ này, chợt thấy Chu Vi mặt lộ vẻ trào phúng, đành phải dừng lại, phất phất tay, hậm hực nói, ” ngươi nữ hài nhi gia, ta không chấp nhận với ngươi.”

Đạo Diễn đứng dậy, chấp tay trước ngực cười nói: “Ninh vương điện hạ tài cao học bác, Đạo Diễn sớm đã có tâm thỉnh giáo, đã điện hạ cho mời, lưu lại mấy tháng cũng là có thể. Chính như điện hạ nói, đây là cầu học hỏi, cũng không có ý gì khác nghĩ, công chúa cùng nhị vương tử đều quá lo lắng.”

“Đạo Diễn!” Chu Cao Hú mắng to, “Ta nhìn lầm ngươi, mượn gió bẻ măng, bán chủ cầu vinh, nói đến chính là ngươi dạng này tặc ngốc.”

Chu Lệ giận dữ, lại muốn động thủ. Ninh Vương đứng dậy tiến lên, cười kéo lại huynh trưởng, nói ra: “Ta nhìn Cao Hú là say, có ai không, đem hần đỡ ra ngoài.”

“Không thành!” Chu Lệ nghiêm nghị nói, ” lời trẻ con trẻ con, nói năng vô lễ, Trương Ngọc...”

Trương Ngọc ứng thanh, Chu Lệ nói ra: “Đem hãn trối lại, đưa đến vương trước cửa phủ đường cái, trước mọi người đánh hãn một trăm roi ngựa.”

Trương Ngọc chần chờ một chút, chào hỏi chư tướng, đem Chu Cao Hú lôi ra đại điện. Trên đường đi, Chu Cao Hú mắng không lạng thính, thẳng đến biến mất không thấy gì nữa.

Chu Lệ sắc mặt âm trầm, lui về nguyên tọa, cầm lên bầu rượu uống một hơi cạn sạch. Đột nhiên, hãn gục xuống bàn, nghẹn ngào khóc rống, tiếng khóc tê tâm liệt phế, phá vỡ người gan ruột.

Mọi người không khỏi động dung, Chu Lệ bên cạnh khóc vừa nói: “Thập Thất a Thập Thất, ta toàn tâm toàn ý, chỉ muốn làm cái phiên vương, gìn giữ đất đai trấn thủ biên cương, khu trục Thát lỗ, tương lai chiến tử sa trường, da ngựa bọc thây, ghi tên sử sách, cũng coi như nhất đại tên vương. Ai biết, triều đình hận ta, người cũng sợ ta, người người hận không thể ta chết, nhân sinh một thế, thảo trường một thu, chết trong tay Thát tử ta nhận, chết tại người trong nhà trong tay, ta không cam tâm, không cam tâm a!”

Hãn vừa nói vừa khóc, nện bàn dậm chân, đau đến không muốn sống. Chu Quyền giữ im lặng, sắc mặt tái nhợt, qua nửa ngày, phương mới nói ra: “Tứ ca, người cũng say, đêm nay liền lưu trong phủ...”

“Ta không có say!” Chu Lệ lung la lung lay, đứng dậy, “Ta muốn ở chỗ này, nhất định lại có người nói ta mưu đồ làm loạn, ta cái này liền rời đi Đại Ninh, tránh khỏi ngại mắt của người. Ta muốn về Bắc Bình, cho dù là chết, cũng cùng thê tử nhi tử chết tại cùng một chỗ.” Nói đi lại loạng choạng, liền đi ra ngoài.

Chu Quyền da mặt đỏ lên, hoảng bước lên phía trước, đỡ lấy Yến Vương nói: “Tứ ca, người làm thật say...” Chu Lệ giẫy dụa hướng về phía

trước, lớn tiếng ồn ào: “Ta không có say, ta muốn về Bắc Bình, Nghi Hoa, Nghi Hoa, ta chết sống cùng người cùng một chỗ...”

Chu Quyền hết sức chật vật, quay đầu quát: “Ở lại làm chi? Còn chưa tới đồn Yến Vương...” Hai tên thái giám tiến lên, Chu Lệ một chưởng một cái, tất cả đều đổ nhào. Đạo Diễn tiến lên thuyết phục, Chu Lệ mắt diếc tai ngơ, Ninh Vương muốn dùng sức, hăn liền trừng mắt hét lớn: “Người muốn giam ta a? Đến, đến, đến, vi huynh cái mạng này đều là người ...”

Ninh Vương bản ý nâng, bị hăn dây dưa đến không cách nào thoát thân, đỡ cũng không phải, thả cũng không xong. Yến Vương thân phận quý giá, người khác không dám dùng sức mạnh, mắt thấy hai người do dự, đi hướng vương phủ đại môn, đành phải như ong vỡ tổ đi theo.

Ninh Vương tính tình nghiêm cẩn, phủ trúng mai phục rất nhiều tinh nhuệ giáp sĩ, Yến quân chư tướng hơi có dị động, có thể một trống cầm xuống. Bây giờ Nhị vương vận thành một đoàn, chúng giáp sĩ không biết làm sao, nhao nhao từ âm thầm hiện thân, xa xa đi theo phía sau.

Đi vào vương trước cửa phủ, tiếng roi truyền đến, thanh thúy chói tai. Đi ra ngoài nhìn lên, Chu Cao Hú quỳ gối bên đường, bốn người ấn xuống tay chân của hăn, Trương Ngọc vung vẩy roi ngựa dùng sức đánh rơi, roi da đi tới, áo tơ vỡ vụn, da tróc thịt bong. Trên đường bách tính nhiều hơn, làm thành một vòng, cười hì hì lớn nhìn náo nhiệt, có khác một số nhàn tản quân hán, chộp lấy hai tay thờ ơ lạnh nhạt.

Ninh Vương chợt thấy có chút không ổn, quát: “Đủ rồi, Trương chỉ huy làm, đừng đánh nữa!” Trương Ngọc ứng thanh thu roi, quay đầu nhìn tới.

Ninh Vương ánh mắt lấp lóe, nói ra: “Tứ ca, ta liền đem người đến chỗ này...” Nói còn chưa dứt lời, “Đại chuy huyết” đột nhiên tê rần, thân thể xụi lơ, khí lực hoàn toàn không có, bên tai truyền đến Yến Vương cười khê: “Lão Thập Thất, so mưu lược, người vẫn là còn non chút.”

Ninh Vương đảo mắt nhìn lại, Yến Vương ánh mắt thanh tịnh, men say hoàn toàn không có, trên trán lộ ra một cổ dừa cột.

“Ca ca!” Chu Vi cách xa nhau gần nhất, Yến Vương đột nhiên nổi lên, nàng thấy nhất thanh nhị sở, đang muốn thả người tiến lên, thành linh hậu tâm đau xót, “Chí dương” huyết đã bị người bắt được, quay đầu nhìn lại, chính là Đạo Diễn, hòa thượng thở dài nói: “Công chúa đặc tội...”

Biến cố liên tiếp, Chu Vi không rõ ràng cho lắm, sợ hãi chi cực, tai nghe Yến Vương hét lớn một tiếng: “Động thủ!”

Sưu sưu sưu, mấy chi vũ tiễn từ vây xem trong đám người bay ra, chính giữa vương phủ vệ binh cổ họng. Theo sát lấy, trong đám người nhảy lên ra hơn mười đạo bóng người, đều là bách tính trang phục, từng cái tay xấn cung khảm sừng, mũi tên tại dây cung.

Thời gian một cái nháy mắt, Yến Vương níu lấy Ninh Vương, Đạo Diễn dắt Chu Vi, hai cái bước xa nhảy lên đến trên đường. Chu Cao Hú nằm trên mặt đất, nguyên bản nửa chết nửa sống, lúc này nhảy lên một cái, kêu to: “Cầm đao đến!” Mấy cái ngục trang nam tử đoạt tiến lên đây, xốc lên vạt áo, lấy xuống đao kiếm, leng keng ném qua.

Chu Cao Hú chịu một trận roi, đầy ngập lửa giận không để phát tiết, cầm trong tay song đao, nhảy đến vương trước cửa phủ, hai cái giáp sĩ vừa vặn đối diện vọt tới, hấn hét lớn một tiếng, một đao một cái, đem hai người chặt té xuống đất.

Lúc này Ninh Vương một phương cũng còn qua thần đến, Chu Giám ra lệnh một tiếng, giáp sĩ chen chúc mà ra. Chu Cao Hú ngăn cản không nổi, liên tục lùi về phía sau, Yến quân chư tướng đều cầm binh khí, tiến lên tương trợ, ngục trang nam tử cũng giương cung giận bắn, mũi tên chỗ hướng, vương phủ giáp sĩ đều ứng dây cung mà ngã.

Nhất thời trước cửa đường cái, song phương giết thành một đoàn. Yến Vương dù sao ít người, bất quá mấy cái đối mặt, đã rơi hạ phong. Yến Vương nắm qua một ngục trường kiếm, nằm ngang ở Ninh Vương trên cổ, nghiêm nghị cao giọng hét lên: “Toàn tất cả dừng tay.”

Vương phủ giáp sĩ sợ ném chuột vỡ bình, thế công ứng thanh dừng một chút, Chu Giám cũng là do dự. Yến Vương nháy mắt, chư tướng vờn quanh bốn phía, lui như gió táp, lên bên đường một tòa lầu các. Chư tướng giương cung chú mũi tên, ở trên cao nhìn xuống, Chu Giám triệu tập nhân mã, đem lầu các bao bọc vây quanh.

Lên trên lầu, Trương Ngọc tìm đến dây thừng, đem Ninh Vương, Chu Vi trói lại. Chu Vi sắc mặt tái nhợt, không rên một tiếng, Ninh Vương tức giận đến toàn thân phát run, nghiêm nghị kêu lên: “Tứ ca, người điên rồi phải không?”

“Người nhìn ta điên rồi sao?” Yến Vương cười hì hì nói nói, ” lão Thập Thất, chỉ đổ thừa người không có suy nghĩ, ngày đó nếu chịu xuất binh giúp ta, người ta huynh đệ, làm gì náo đến nước này?”

Ninh Vương trầm mặc một chút, khàn giọng nói: “Các người vẫn đang diễn trò?”

“Đúng vậy a, diễn trò!” Yến Vương cười to, lâu đầu người đều nở nụ cười. Chu Cao Hú cũng cười, cười hai tiếng, liên lụy vết thương, đau đến hít một hơi lạnh khí, hướng về phía Trương Ngọc oán chửi trách: “Lão Trương, người liên không thể nhẹ một chút đây? Ai, đau chết lão tử!”

“Điện hạ chớ trách.” Trương Ngọc áy náy nói, ” nhẹ nhàng đánh, lộ ra chân tướng, trận này hí coi như hát không nổi nữa.”

Chu Cao Hú khí hận vẫn còn muốn nổi giận. Ninh Vương thần khí hoảng hốt, thì thào nói ra: “Tứ ca, xem ra, người mưu đồ đã lâu?”

“Không có cách nào khác!” Yến Vương cười nói, ” người mỗi ngày trốn ở vương phủ, không cần một chút thủ đoạn, làm sao lừa gạt người ra?”

“Cái này cũng vô dụng.” Ninh Vương hậm hực nói nói, ” tiên đế lưu lại quân pháp, chủ soái bị giết bị bắt, phó soái tiếp nhận chức, không thể bởi vì một người mà loạn tam quân. Ta như bị giết bị bắt, tự có Chu Giám thống soái toàn quân.”

“Cái này dễ nói!” Yến Vương cười cười, “Người đã không bị giết, cũng không bị bắt, mà là cam tâm tình nguyện nghe ta hiệu lệnh.”

Ninh Vương sững sờ, cười khổ nói: “Tứ ca, người nói đùa à?”

“Nói giỡn?” Yến Vương sầm mặt lại, ánh mắt bất thường, “Ta dám độc thân đến đây, liền không muốn sống lấy trở về. Hồng nói, người khư khư cố chấp, hai ta đồng quy vu tận; nếu như người chịu giúp ta, tương lai đánh xuống giang sơn, người ta một chữ sóng vai, chia đều thiên hạ!”

Ninh Vương gặp ánh mắt của hãn hung ác, nhất thời chợt dạ khiếp đảm, cúi đầu trầm ngâm. Yến Vương lại nói: “Ta như không thể quay về, Bắc Bình vừa vỡ, thê tử hãn phải chết không nghi ngờ, người như chấp mê bất ngộ, tương lai kiêu thê yếu tử, lại có thể dựa vào người nào? Còn có lệnh muội, chỉ người một cái anh ruột, nếu như người chết, nàng há không thương tâm?”

“Tứ ca...” Chu Vi muốn khóc, trong mắt lại là một mảnh khô khốc, “Đừng nói nữa...”

“Thập tam muội!” Yến Vương thở dài một hơi, “Tên đã trên dây, không phát không được, nếu là chịu qua cửa ải này, vi huynh nhất định chịu đòn nhận tội.”

Chu Vi hai mắt nhắm lại, nghiêm nghị nói: “Không cần...”

Lúc này dưới lầu phát một tiếng hô, có người kêu lên: “Vương phi tới, Vương phi đến rồi!”

Ninh Vương sắc mặt thảm biến, Yến Vương nháy mắt, Trương Ngọc đẩy Ninh Vương đi đến bên cửa sổ. Ninh Vương chú mục nhìn lại, quân sĩ chật ních phố dài, thê tử kéo nhi tử, đứng ở trong đám người, đang cùng Chu Giám trò chuyện. Nàng một mặt nói chuyện, một mặt nhìn về phía lầu các, thần sắc lo lắng, đầy mặt nước mắt.

“Một bước sa chân thành thiên cổ hận, quay đầu lại đã là trăm năm thân.” Đạo Diễn chấp tay trước ngực nói nói, ” vô số sinh tử thành bại, chỉ ở điện hạ một ý niệm.”

Ninh Vương ngơ ngác nhìn thê tử một hồi, lại quay đầu nhìn một chút Chu Vi, bỗng dừng hai mắt nhắm lại, sắc mặt trắng bệch như chết, một lát sau, mở mắt nói ra: “Tứ ca, ta nghe người. Bất quá, ta thân làm Thống soái, không thể cột gập người!”

Yến Vương nhíu nhíu mày, nhìn về phía Đạo Diễn, hòa thượng cười nói: “Cái này không khó.” Rút ra mấy viên kim châm, đâm vào Ninh Vương “Đan điền”, “Phượng Vĩ”, “Đại chuy” ba huyệt, mà hậu vận chưởng vung lên, dây thừng đoạn tuyệt, nhao nhao rơi xuống đất.

Ninh Vương nhắc lên chân khí, bụng dưới quặn đau như nứt, không khỏi nhíu mày cắn răng, trên trán mồ hôi lạnh lóe ra. Đạo Diễn cười nói: “Vương gia nếu không vận khí, thống khổ tự sẽ ít chút!”

Ninh Vương nguýt hẳn một cái, cất bước muốn đi, chợt thấy trên lưng đau xót, nhiều hơn một thanh chủy thủ, bên tai truyền đến Yến Vương cười nói: “Thập Thất đệ, xin lỗi. Tình thế nguy cấp, cẩn thận là hơn.”

Ninh Vương ừ rừ, đi đến lan can bên cạnh cao giọng hét lên: “Chu chỉ huy làm ở đâu?”

Chu Giám nghe thấy tiếng kêu, vội nói: “Có hạ quan đây.” Ninh vương phi cũng bi thiết: “Vương gia!”

“Đây là làm gì?” Ninh Vương ngón tay chỉ nhân mã trên đường.

Chu Giám kinh ngạc nói: “Cái này, Vương gia người vì Yến Vương cường ép...”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 149 : Chương 149: Tĩnh Nan Chi Dịch (Hai)

Chương 149: Tĩnh Nan chi dịch (hai)

“Ai nói ta vì Yến Vương cưỡng ép?” Ninh Vương thanh sắc câu lệ, “Huynh đệ chúng ta êm đẹp, người đến làm rối loạn cái gì?”

Phía dưới tướng sĩ đều kinh ngạc, Chu Giám không chớp mắt nhìn qua lâu đầu, chậm chậm nói ra: “Vương gia, người nhất định thụ Yến Vương bức hiếp.”

“Nói bậy!” Ninh Vương nghiêm nghị gọi nói, “ bản vương chưa thụ bất luận cái gì bức hiếp. Chu Giám, người để Vương phi xuất đầu lộ diện, đập lý gì? Còn không mau mau rút quân, đưa nàng đưa về vương phủ.”

Ninh vương phi nửa tin nửa ngờ, duệ âm thanh kêu lên: “Vương gia, người, người thật không có sự tình a?”

“Bản vương hết thấy mạnh khỏe!” Ninh Vương đáp.

Chu Giám cười lạnh một tiếng, nói ra: “Vương gia, người như coi là thật mạnh khỏe, có thể hay không một mình xuống lầu, đến cùng hạ quan một hồi.”

“Làm càn!” Ninh Vương giận nói, “ bản vương đi con đường nào, không cần nghe người sai khiến?”

Chu Giám nói: “Vương gia không dám một mình xuống tới, liền là bị Yến Vương bức hiếp.” Ninh vương phi vội la lên: “Chỉ huy sứ...” Chu

Giám cắt ngang nàng lại nói: “Vương phi không cần nhiều lời, hạ quan từ có chừng mực.”

Ở đây quân sĩ nghị luận âm ỉ, tâm ý không chừng. Chu Giám cầm trong tay tấm chắn, đứng ở chỗ cao, cao giọng hô to: “Yến Vương tà đạo vô đạo, tàn sát mệnh quan, phản loạn triều đình, bây giờ không niệm tình huynh đệ, ngang nhiên bắt cóc Ninh Vương, muốn mang khóa chư quân, phản bội quân phụ. Có thể nói bất nhân bất hiếu, bất trung bất nghĩa. Y theo quân pháp, chủ soái bị bắt, phó soái thay chi, Ninh Vương thụ người chế trụ, bây giờ từ ta kể nhiệm Đại Ninh chủ soái, chư quân nghe ta hiệu lệnh, tiêu diệt phản đảng, đền đáp nước ân.”

Quân sĩ hai mặt tương đối, nghi hoặc không chừng, Ninh vương phi nhin không được kêu lên: “Chu Giám, người làm như vậy, đưa Ninh Vương ở chỗ nào?”

“Vương phi thứ lỗi.” Chu Giám nói nói, ” hạ quan thụ mệnh tại triều đình, nguy nan thời điểm, tự nhiên vì triều đình hiệu lực. Người tới, đem Vương phi, thế tử mang về trong phủ, hảo hảo trông giữ.”

Mấy cái giáp sĩ tiến lên, không để ý Ninh vương phi giãy dụa, đem nó mẹ con kéo vào vương phủ đại môn, Ninh vương phi vừa đi vừa gọi: “Vương gia, Vương gia...”

Tiếng kêu thê lương chua xót, đơn giản là như cương châm đâm vào Ninh Vương trong lòng, hấn cuống họng nghẹn ngào, kêu lên: “Chu Giám, người, người...” Trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhất thời nói không ra lời.

Sưu, Chu Cao Hú cong lên cung khảm sừng, nhắm ngay Chu Giám, thành linh phát ra một tiếng. Chu Giám đưa tay vừa nhắc, vũ tiễn soạt đâm vào tấm chắn. Chu Cao Hú dậm chân gào lớn: “Lão hoạt đầu! Thật đáng chết!”

Chợt nghe Chu Giám lại kêu lên: “Vây quanh tứ phía, đoạn tuyệt xuất nhập, không có nước không có lương thực, xem bọn hăn chống bao lâu?”

“Cái này một kế thật độc!” Ninh Vương đổi sắc mặt, “Tứ ca, Chỉ huy sứ khư khư cố chấp, không chịu nghe ta hiệu lệnh, như hăn lời nói, đợi ở chỗ này, sớm muộn chết đói chết khát.”

“Gấp cái gì?” Yến Vương khấp lợo đành nói, ” cầu phú quý trong nguy hiểm, muốn thành tựu đại sự, khó tránh khỏi gian nan hiểm trở. So với Bắc Bình thời điểm, này một ít hung hiểm tính không được cái gì. Chu Giám vây mà không công, vẫn là hung ác không quyết tâm sát hại chúa công, cần quyết đoán mà không quyết đoán, phản thụ loạn, cờ vây bên trong, cái này gọi chậm, có thể nói thật to tính sai.”

Ninh Vương trong lòng buồn bực, nhìn chăm chăm Yến Vương: “Nói như vậy, Tứ ca còn có hậu thủ?”

“An tâm chớ vội.” Yến Vương kéo Ninh Vương xếp hàng ngồi xuống, “Sân khấu kịch đã dựng tốt, liền chờ giác nhi đăng tràng.”

“Giác nhi?” Ninh Vương kỳ nói, ” ai vậy?”

Yến Vương cười ha ha, im ngay không nói, Ninh Vương phỏng đoán không thấu, càng phát ra nản chí uể oải, suy nghĩ: “Phụ hoàng nói Yến Vương thiện chiến, Ninh Vương thiện mưu, thế nhưng là hăn suy nghĩ trong lòng, ta cái này thiện mưu một chút cũng suy đoán không thấu...”

Chợt nghe nơi xa một trận la lên, thế như đại mạc trường phong, từ xa mà đến gần, phá tung mà tới.

“Đến rồi!” Đạo Diễn mở hai mắt ra, Yến Vương cũng vọt người đứng lên, hai mắt như hổ như sói, phát ra yếu ớt lãnh quang.

Ninh Vương chỉ cảm thấy kinh ngạc, ngừng thần lắng nghe, đột nhiên thân thể run lên, nghẹn ngào kêu lên: “Đóa Nhan tam vệ!”

Chu Giám nghe thấy tiếng hô, cũng thấy kinh ngạc, chính hướng phát ra tiếng chỗ nhìn quanh, chợt thấy một ngựa nhân mã lao vùn vụt tới, đến phụ cận, kỵ sĩ tung người xuống ngựa, gấp giọng bẩm báo: “Đóa Nhan tam vệ mấy ngàn nhân mã tới gần cửa thành.”

“làm loạn!” Chu Giám kinh sợ gặp nhau, “Bọn hãn tới làm gì?”

Kỵ sĩ do dự một chút, nói ra: “Bọn hãn tự xưng cần vương, cứu vớt Vương gia, diệt trừ gian nịnh.”

“Thì ra là thế.” Chu Giám đổi giận thành vui, “Hãn là bọn hãn biết Yến Vương phản loạn tin tức...” Nói đến chỗ này, lại cảm giác nghi hoặc, “Không đúng, này một ít công phu, bọn hãn làm thế nào biết?”

“Chỉ huy sứ!” Kỵ sĩ vội vàng hỏi nói, “còn xin chỉ thị!”

Chu Giám còn qua thần đến, trầm ngâm nói: “Cẩn thận vi thượng, truyền ta tướng lệnh, để bọn hãn lập tức lui về bản bộ, dám can đảm chống lại người, chuyện chỗ này, ta đích thân tự hỏi tội.”

“Rõ!” Kỵ sĩ đứng dậy lên ngựa, vừa vừa biến mất, lại có một ngựa hốt hoảng chạy tới, còn có một tiền chi địa, kỵ sĩ trên ngựa liền kêu lên: “Có người mở bắc môn, Đóa Nhan kỵ binh xông tới.”

Chu Giám vội vã giật mình, vội hỏi: “Người nào mở cửa?”

“Không biết!” Lính liên lạc lời còn chưa dứt, nơi xa tiếng chân như sấm, bụi mù bay lên không, chỉ chớp mắt công phu, mấy trăm tinh kỵ chuyển qua đầu đường, hoành xông lại. Chu Giám trong lòng biết không ổn, nghiêm nghị kêu lên: “Bày trận, bày trận!”

Giáp sĩ vội vàng bày trận, trận cước chưa ổn, một mũi tên phá không bay tới, lướt qua Chu Giám thái dương. Hắc quát to một tiếng, máu chảy đầy mặt, mờ hồ hai mắt, hốt hoảng ghìm ngựa lui lại, xóa đi huyết thủy, chợt thấy một người cười ngựa vọt tới, chỉ sừng sờ, buột miệng kêu lên: “Khâu Phúc!”

Khâu Phúc quay đầu hô to: “Phản nghịch Chu Giám ngay ở phía trước!” Không nói lời gì, vung đao trực chỉ.

Chu Giám không nghĩ ra, gào lớn: “Nói bậy bạ gì đó? Ai dám lên trước, đều là tử tội!”

Hắc riêng có tích uy, Đóa Nhan kỵ binh ứng thanh ghìm ngựa, thần khí do dự, lúc này Ninh Vương từ lâu đài nhô đầu ra, cao giọng hét lên: “Chu Giám tà đạo, mưu hại bản vương, trăm đầu người, tiền thưởng ngàn lượng!”

Yến Vương đằng sau lên tiếng, Ninh Vương phía trước nói chuyện, thế nhưng là Đóa Nhan kỵ binh thân dưới lâu, chỉ gặp Ninh Vương, không thấy Yến Vương, nghe được hiệu lệnh, càng không chần chờ, nâng đao kéo cung, cùng kêu lên cuồng khiêu.

Liên tiếp biến cố nhanh đến mức ly kỳ, Chu Giám đa mưu túc trí, cũng là ứng đối không kịp. Ngay người một lúc công phu, tinh kỵ tạt như cuồng phong, quẩn vào trong trận, móng ngựa bay lên không, loạn đao chày xuống ròn ròn, giáp sĩ không chết tức ngược lại, huyết quang văng khắp nơi.

Khâu Phúc vung vẩy trường đao, bay thẳng trận tâm. Chu Giám lui lại không kịp, cùng hắc gặp vừa vặn, vừa muốn quát lớn, trước mắt bạch quang hiện lên, Khâu Phúc giơ tay chém xuống, chém xuống đầu của hắc.

Chủ soái hợp lại chết, chư quân đều táng đảm. Người sống sót nhao nhao vứt bỏ binh khí, quỳ sát tại đất. Đóa Nhan tinh kỵ giết thấu phổ dài,

gào thét quay lại, thúc ngựa vung đao, phát ra ôi ôi gầm rú.

Ninh Vương nhìn xem dưới lầu tình hình, chỉ cảm thấy hai chân như nhũn ra, trong lòng xấu hổ và ân hận giao tóa, hận không thể cái chết chi. Chợt nghe Yến Vương cười nói: “Thập Thất, đi xuống đi!” Không nói lời gì, đem hắc diều dắt đứng lên, hai người sóng vai dắt tay, đi xuống lầu các.

Kỵ binh nhìn thấy hai người, nhao nhao xuống ngựa lễ bái. Yến Vương lớn tiếng nói ra: “Ta cùng Ninh Vương thỏa đàm, kể từ hôm nay, Đại Ninh chi quân từ ta thống soái, ngay hôm đó xuôi nam, kinh lược Trung Nguyên, cùng phía nam triều đình một hồi cao thấp.”

Bọn kỵ binh cùng kêu lên reo hò, người người hai mắt tỏa ánh sáng, diện mục dữ tợn, trong lòng đồng đều nghĩ đến giết vào Trung Nguyên thế gian phồn hoa, hảo hảo đốt giết cướp giạt một phen.

Ninh Vương liếc nhìn lại, như ở trong mộng mới tỉnh, nguyên lai trấn thủ Đại Ninh, lại cùng hổ lang làm bạn. Hắc phí hết tâm tư, đem Đóa Nhan tam vệ ràng buộc tại Liêu Đông thảo nguyên, như trâu như dê, có vẻ như phục tùng, ai biết, Yến Vương bất quá rải rác vài câu, lập tức nâng lên Mông Cổ kỵ binh chinh phạt tứ phương hùng tâm.

Ninh Vương nhớ tới Chu Giám chỗ gián, trong lòng hối tiếc không thôi, quay đầu tìm kiếm thi thể của hắc, đã thấy Khâu Phúc mang theo Chu Giám đầu lâu đi lên phía trước. Ninh Vương nhìn qua đầu lâu, đau thương cười một tiếng, hướng Khâu Phúc nói ra: “Khâu chỉ huy làm, người mở cửa thành a?”

Khâu Phúc da mặt nóng lên, cung kính nói ra: “Vương gia thứ lỗi, hạ quan sinh là người Yến phiên, chết là quỷ Yến phiên, Vương gia không tệ với ta, nhưng Khâu Phúc từ đầu đến cuối quên không được Yến Vương ân huệ.”

Ngày đó Tấn vương chi loạn, Trương Ngọc, Khâu Phúc lập xuống đại công, Chu Nguyên Chương vì suy yếu Tấn vương, đem hai người phân phối đến Ninh Vương thủ hạ. Về sau tước bỏ thuộc địa sự tình lên, Trương Ngọc dường xưng có bệnh, cáo về Bắc Bình, Khâu Phúc lưu lại không nói, còn hướng Ninh Vương tố giác Trương Ngọc lừa dối bệnh. Bởi vậy Ninh Vương khi hấn trung thành, ban thưởng có thừa, làm hấn tiếp tục mang binh, ai ngờ khẩn yếu quan đầu, Khâu Phúc vẫn là đầu nhập vào Yến Vương.

Ninh Vương mặt có vẻ giận, trầm mặc không nói. Yến Vương cười nói: “Khâu Phúc, lời này của người có thể nói sai. Bây giờ mọi người đều là một nhà, lại nói cái gì thù phiến, Yến phiến, có thể thật lớn khách khí.”

“Không sai!” Khâu Phúc cười nói, “Vương gia dạy rất đúng.”

Yến Vương cười cười, quay đầu sai sử chư tướng, tiếp quản Đại Ninh chư quân. Hấn lên tiếng ra lệnh thời điểm, từ đầu đến cuối đem Ninh Vương chụp ở bên người, về phần Chu Vi cùng Ninh Vương gia quyến, tất cả đều giam lỏng vương phủ, giao cho Đạo Diễn trông giữ.

Khâu Phúc, Trương Ngọc ở lâu tại Đại Ninh, nhận ra nhân vật, thu nạp tâm phúc, người nào có thể dùng, người nào nhưng vứt bỏ, tận đều rõ ràng tại tâm, Yến Vương mang theo Ninh Vương mà khiến chư tướng, vừa mới nửa ngày công phu, liền đem thành nội chư quân cất vào dưới trướng. Lại khiến Đóa Nhan phiến kỵ ra khỏi thành dụ hiệu các bộ, tam vệ thủ lĩnh cũng nhao nhao đến đây đầu hàng. Yến Vương đi sẵn thời điểm, song phương có nhiều mập mờ, lần này cướp đoạt Đại Ninh, phiến kỵ cũng dựng lên công đầu, Yến Vương trọng thưởng có thừa, mời tam vệ thủ lĩnh ngủ lại vương phủ, đến một lần bày ra lấy ân sủng, thứ hai đương làm con tin, để phòng phiến kỵ dã tính khó thuần, khẩn yếu quan đầu sinh ra biến cố.

Đêm đó phong vân biến sắc, gió bắc chuyển lệ, tuyết lớn đầy trời, trong vòng một đêm, tuyết đọng nửa thước, trời lạnh xương cốt.

Hôm sau trời vừa sáng, phong tuyết chưa ngừng, Yến Vương nói rõ kiểm duyệt binh mã, đột lệnh Đại Ninh chư quân, tậ ở ngoài thành tập kết.

Chư quân không ngừng kêu khổ, nhưng lại không dám thất lễ, nhao nhao đạp tuyết ra khỏi thành, sắp xếp thành trận. Đến vào lúc giữa trưa, Yến Vương đỉnh nón trụ mặc giáp, cưỡi ngựa ra khỏi thành, Ninh Vương ở bên trái, Đạo Diễn bên phải, Chu Cao Hú theo đuôi phía sau.

Lúc này cuồng phong gào rít giận dữ, tuyết trắng đầy trời, trời cao đại mạc, mênh mông một màu, phong tuyết gào thét mà qua, cuốn lên chu thiên rét lạnh. Thụ duyệt chư quân khôi giáp kết băng, ngựa lông dính tuyết, hô hấp ở giữa, giống như phun ra nuốt vào mây mù, nhưng mà nhân mã đứng trang nghiêm, văn gió bất động, liếc nhìn lại, giống như ngàn vạn tôn băng tuyết pho tượng.

Yến Vương phóng ngựa thẳng tiến, nhưng gặp nhân cường mã tráng, kỷ luật tinh nghiêm, không khỏi lòng tràn đầy vui vẻ: “Tiên đế thường nói, Đại Ninh phiên kỵ, giáp khắp thiên hạ, bây giờ xem ra, nói hạ không giả.” Hồi tưởng trước đó hung hiểm đánh cược, một ý chí vui sướng, hào khí dâng lên, giục ngựa thẳng lên chỗ cao, mặt hướng quân trận, vận đủ đan điền chi khí, lớn tiếng nói ra: “Triều đình vô đạo, gian nịnh đương nước, có năng giả mai một, người có công không thưởng. Các người đều là hảo đại nam nhi, bảo vệ chiến trường, đổ máu chảy mồ hôi, kết quả chỉ có thể cùng dê bò làm bạn, cùng bão cát làm bạn, trong triều đình gian thần lại hưởng hết vinh hoa, phú quý tử tôn, bộ dạng này, công bằng sao?”

“Không công bằng!” Chư quân phẫn khích, cùng kêu lên cao giọng thét lên.

Yến Vương lại nói: “Bây giờ Hoàng thượng ngu ngốc, thụ tiểu nhân châm ngòi, thề phải tru diệt đồng tông, giết hết đồng tộc, đốt sống Tương vương đốt sống chết tươi, Chu vương nhốt tại trong lao. Ta tại Bắc Bình, cử tử nhất sinh, Ninh Vương mặc dù tại biên thủy, thánh chỉ vừa đến,

cũng là không thể may mắn thoát khỏi. Gian thần tiến sát từng bước, chúng ta không đường có thể đi, chỉ có không màng sống chết, giết ra một đường máu, tru diệt gian thần, quét sạch triều cương. Bại không lời nào để nói, nếu như một trận chiến mà thắng, các vị đều là tông long chi sĩ, tể quốc công thần, vinh hoa phú quý, truyền chi tử tôn.” Hơi dừng một chút, lớn tiếng gọi nói, ” các người nguyện ý đi theo ta sao?”

“Nguyện ý!” Một vạn người kích động không thôi, vô cùng gân xanh phun ra, mặt đỏ tới mang tai.

“Sau trận này!” Yến Vương đảo mắt tứ phương, nói từng chữ từng câu, “Thanh quân trắc, tể quốc khó, bình định họa loạn, là tên Tĩnh Nan!”

Chư quân phấn khởi cuồng hỉ, một lòng kiến công lập nghiệp, nhao nhao tùy theo gầm rú: “Thanh quân trắc, tể quốc khó!”

Kêu một lần, lại hô một lần, Đóa Nhan phiên kỳ không hợp ý nhau về nho nhã tiếng Hán, cạnh tướng siết lên dây cương, phát ra thê lương thét dài, xen lẫn quân Hán kêu to, đơn giản là như vào đông kinh lô, thuận dài vạn dặm gió, truyền đến vô tận chân trời.

Nhận được tin tức, Chu Cao Sí cùng Từ Phi tuần tự leo lên tường thành, dõng mắt nhìn ra xa, nhưng gặp từ nam đến bắc, nhân mã như nước thủy triều, từ buổi trưa đến mộ, nổi liền không dứt.

Đầu tường một đoàn tĩnh mịch, người không lời, ngựa im ắng, tràn ngập tuyệt vọng chi khí.

Chợt nghe nơi xa một tiếng gào thét, hai kỳ nhân mã lái tới gần cửa thành, KÍTTT..., quân coi giữ đồng loạt kéo lên dây cung.

“Không được bắn tên!” Từ Phi chợt nói, ” kia là sứ thần!”

Đám người định nhàn nhìn lại, vào đầu một ngựa giơ cao một mặt tinh kỳ, nền trắng phác họa nhật nguyệt, dưới có Ngũ Trảo Kim Long. Ngũ trảo chi long, đế vương chi tướng, cầm trong tay nhật nguyệt long kỳ, biểu tượng đương kim thiên tử.

Hai kỵ tại sừng hươu trước dừng lại, một già một trẻ, lão giả râu tóc trắng muốt, ít người dung nhan tuần lãng. Nhạc Chi Dương mắt sắc, nhận ra một là Cảnh Bính Văn, một là Cảnh Tuyền, hai cha con toàn bộ khoác, diều võ giương oai.

“Yến Vương phi Từ thị ở đâu?” Cảnh Bính Văn khàn giọng cao giọng hét lên, đôi mắt già nua hướng về đầu tường bắn khoăn, “Ta là Trường Hưng Hầu Cảnh Bính Văn.”

Chu Cao Sí tiến lên muốn đáp, Từ Phi ngăn lại hắn, lớn tiếng trả lời: “Bản phi ở đây, Cảnh Hầu gia có chuyện liền nói!”

Trông thấy Từ Phi, Cảnh Bính Văn thần sắc hơi chậm: “Vương phi nương nương, ta đi theo lệnh tôn thân kinh bách chiến, thâm thụ bên trong núi Vương Đại ân, hôm nay sử dụng bạo lực, quả thực không phải ta mong muốn, mong rằng nương nương lạc đường biết quay lại, không muốn càng lún càng sâu...”

“Hầu gia là vì chiêu hàng mà đến?” Từ Phi ngữ khí lãnh đạm.

Cảnh Bính Văn đạo: “Ta phụng thiên tử chi mệnh, đến đây tuyên đọc thánh chỉ.”

“Mời đọc!” Từ Phi đáp.

Cảnh Bính Văn sắc mặt khó coi, lấy ra thánh chỉ, tăng hắng một cái, thì thầm: “Hoàng đế chiếu viết, Yến Vương tà đạo vô đạo, giết chóc mệnh quan, xâm chiếm Bắc Bình, khiến thiên hạ chấn động, lục hợp bất an, tiên đế anh linh, bởi đó nén giận, công hầu bách quan, lo lắng...”

Từ Phi nghe được không kiên nhẫn, cười lạnh nói: “Hầu gia, thao thao bất tuyệt liên không cần phải nói, ta chỉ hỏi một câu, đạo này thánh chỉ, mắng người hay là chiêu hàng? Mắng chửi người đâu, người đều có thể mắng xong, nếu là chiêu hàng, không cần lãng phí miệng lưỡi, gọi ra cuống họng cũng không diệu.”

Đầu tường quân coi giữ ồn ào cười to, Cảnh Bính Văn lão mặt trưởng lên, chậm chậm thu hồi thánh chỉ, nói ra: “Vương phi nương nương, người không nên hối hận.” Đánh một thủ thế, Cảnh Tuyên đem long kỳ nghiêng cắm lập tức, rút ra cung tiễn nhắm ngay đầu tường.

Phần phật, quân coi giữ môn mở cung tiễn. Cảnh Bính Văn khoát tay nói ra: “Đừng lo lắng, ta có thư, chuyển giao Vương phi!”

Cảnh Tuyên cung kéo căng thành hình tròn, sừ, một tiễn vượt qua đầu tường, dính tại lầu trên thành trụ bên trên. Quân sĩ lấy xuống, nhưng gặp cán tên bên trên trói lại một phong thư. Từ Phi mở thư nhìn lên, sắc mặt trắng bệch, trong mắt lướt qua một tia hoảng hốt.

“Mẫu phi!” Chu Cao Sí gặp nàng thần sắc không đúng, nhin không được hỏi nói, ” trên thư viết cái gì?”

“Không có gì!” Từ Phi đem tin chõng lên, thở dài ra một hơi.

“Phong thư này, chính là Ninh Vương thân bút viết, ký thác lý Cảnh Long đại soái.” Cảnh Bính Văn cao giọng nói nói, ” trong thư nói mình, Yến Vương đã vì Ninh Vương bắt, ít ngày nữa trói đưa kinh thành, trong thành người sớm đầu hàng, miễn cho khỏi chết; nếu không, thiên binh tiếp cận, ngọc thạch câu phần.”

Chu Cao Sí sắc mặt thảm biến, đầu tường sinh ra một trận xao động.

Từ Phi một chút trầm mặc, chậm rãi nói ra: “Yến Vương, Ninh Vương thân mật vô gian, thiên hạ đều biết. Ninh Vương bút tích bản phi nhận ra,

phong thư này, rõ ràng chính là giả.” Nói đem tin xé thành mảnh nhỏ, song giơ tay lên, giấy vụn tuyết rơi giống như bay thấp đầu tường.

Cảnh Bính Văn giận dữ, vung roi chỉ phía xa: “Vương phi nương nương, người chấp mê bất ngộ, đừng trách lão phu không niệm tình xưa!

“Không nhọc quan tâm.” Từ Phi có chút cười lạnh, “Cảnh Hầu gia, đi thông thả không tiễn!”

Cảnh Bính Văn giận hừ một tiếng, chợt thấy Cảnh Tuyên không nhúc nhích, quát: “Còn ngốc cái gì?”

Cảnh Tuyên cắn răng, cất giọng nói ra: “Vương phi nương nương, Bảo Huy công chúa còn sống? Đúng hay không?”

Từ Phi nhú mày, nhìn về phía Nhạc Chi Dương, cái sau có chút cười lạnh, cất giọng đáp: “Không sai, nàng còn sống!”

Cảnh Tuyên hí mắt nhìn kỹ, hỏi: “Người là ai?”

“Trước kia ta gọi Đạo Linh!” Nhạc Chi Dương ngừng dừng một cái, “Hiện tại ta gọi Nhạc Chi Dương!”

“Là người!” Cảnh Tuyên giận dữ, “Người làm sao ở chỗ này?”

Nhạc Chi Dương không đáp, Từ Phi cười nói: “Hắn là công chúa vị hôn phu, Yến Vương cùng ta, đã xem Bảo Huy gả cho hắn .”

Lời này vừa nói ra, không người không sợ hãi. Cảnh Tuyên đầu tiên là ngẩn ngơ, tiếp theo giận máu dâng lên, khuôn mặt giống như tương bạo gan heo. Cảnh Bính Văn cũng là mặt mo xanh xám, ha ha cười hai tiếng, nói ra: “Tốt, tốt!” Bỗng nhiên giơ lên roi ngựa, quất vào trên người con trai, cắn răng nói: “Còn không đi? Lưu lại xấu mặt?”

Cảnh Tuyền căn răng trừng mắt, hung dữ đảo qua đầu tường, đột nhiên quay lại đầu ngựa, phụ tử sóng vai, nhanh chóng đi xa.

“Mẫu phi!” Chu Cao Sí đưa mắt nhìn cảnh thị phụ tử biến mất, đề thấp cuống họng hỏi nói, ” lá thư này thật hay giả ?”

Từ Phi cũng không nhìn hắn, theo miệng hỏi: “Người tin tưởng phụ vương của người a?”

“Cái này...” Chu Cao Sí nuốt nước bọt, “Tự nhiên tin.”

“Ta tin tưởng phụ vương của người!” Từ Phi chú mục Đông Bắc, thì thào nói nói, ” vô luận cỡ nào khốn khổ, hắn tổng có thể tìm tới đường ra.”

Cảnh Bính Văn ôm hận mà đi, hắn thống lĩnh đại quân tiên phong, lập tức chiếm cứ địa vị quan trọng, đâm xuống doanh trại quân đội, bận rộn, ngày đêm không thôi. Đến đêm khuya, Bắc Bình bốn phía ánh lửa điểm điểm, nát như biển sao, đầu tường quân coi giữ trông thấy, đều chột dạ khiếp đảm.

Ngày kế tiếp canh năm trên trời, triều đình quân doanh vang lên kèn lệnh, liên tiếp ba tiếng, nửa giống như trâu rống, nửa như quỷ khóc, Bắc Bình trong thành nghe thấy, người người hù dọa, tỉnh cả ngủ.

Từ Phi trở xuống, tất cả quan tướng trèo lên thành quan sát tình thế, nhưng gặp doanh trại quân đội trong ngoài, bó đuốc giống như đom đóm, chột đến chột đi, chia chia hợp hợp.

Hừng đông thời gian, trong doanh trại truyền đến trầm đục, mấy trăm trâu ngựa lái ra cửa doanh, kéo mấy chục chiếc to lớn xe ngựa, bên trên có dài bậc thang, ngã nằm không dậy nổi.

“Thang mây!” Chu Cao Sí khẽ nhú mày, “Hôm nay liền muốn công thành?”

Từ Phi nói ra: “Trường Hưng hầu trả thù sốt ruột, sợ là một ngày cũng đợi không được .”

“Nói đến đây sự tình!” Chu Cao Sí nhìn nhìn Nhạc Chi Dương, “Hôm qua tội gì nhắc lên Thập tam cô, nếu không chọc giận cảnh gia phụ tử, cũng có thể kéo dài thêm mấy ngày, tốt đợi phụ vương viện quân.”

Nhạc Chi Dương trong lòng tức giận, đang muốn bác bỏ, chợt nghe Diệp Linh Tô nói ra: “ Binh pháp nói: ‘Giận mà cào chi, dặt mà cực khổ chi’, Cảnh Bính Văn chỉ là tiên phong, bị người chọc giận, phần mà xuất chiến, lớn phạm binh gia chi kị; như hấn án binh bất động, chỉ là đóng tốt doanh trại quân đội, tạo tốt khí giới, chờ đến đại quân đến, hợp lực công thành, càng khó ngăn cản.”

Chu Cao Sí lên tiếng không được, trong lòng mười phần khí muộn, từ khi gặp gỡ Diệp Linh Tô, chỗ hấn chỗ bị quản chế, nhiều lần rơi xuống hạ phong, đường đường Yến Vương thế tử, càn cương không phần chấn, còn thể thống gì. Lúc đương lúc dùng người, lại không thể công nhiên tới trở mặt, chỉ có từ buồn bực từ giận, không nói một lời, trầm mặt nhìn chăm chăm ngoài thành.

Từ Phi con mắt chuyển động, cười nói: “Diệp chỉ huy làm thông thạo binh pháp, bản phi coi là thật không tưởng được?”

“Đàm binh trên giấy thôi!” Diệp Linh Tô càng là hững hờ, Chu Cao Sí trong lòng càng là phần uất.

Chợt nghe tiếng trống trận vang, vô số nhân mã như thủy triều từ trong doanh tuôn ra, đi theo thang mây, từ Từ Hưởng Tiền. Đi vào bên ngoài mấy trăm bước dừng lại, một quan tướng càn trận mà ra, cao giọng hét lên: “Trường Hưng Hầu Cảnh Bính Văn đại tướng quân lệnh, thành nội người, nhanh chóng quy hàng, nếu như không nhận, người thành tận vì bột mịn.”

Chu Cao Sí có chút thất thần, Từ Phi giật giật ống tay áo của hắn, thế tử như ở trong mộng mới tỉnh, cao giọng thét lên: “Muốn chiến liền chiến, không cần nhiều lời?”

Quan tướng lui vào trong trận, không bao lâu, tiếng trống tái khởi, thang mây hướng về phía trước, rơi vào quân coi giữ trong mắt, đúng như mây đến núi dời, khí thế hết sức kinh người.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 150 : Chương 150: Tỉnh Nan Chi Dịch (Ba)

Chương 150: Tỉnh Nan chi dịch (ba)

Tường thành trước đó lướt giá trị sừng hươu, chặn thang mây đường đi. Một đội quân sĩ vọt tới phụ cận, đẩy ra sừng hươu, Chu Cao Sí gọi lớn: “Bắn tên...”

“Chậm đã!” Diệp Linh Tô quát bảo ngưng lại.

Chu Cao Sí không vui nói: “Diệp chỉ huy làm, vì sao không thể thả tiễn?”

Diệp Linh Tô nói: “Bắn tên có thể ngăn cản thang mây a?” Chu Cao Sí hừ một tiếng, đem vung tay lên, mưa tên bay ra. Quân dịch trong trận nhảy lên ra mấy trăm người, cầm trong tay đại thuẫn cản tại phía trước, mũi tên dính tại thuẫn bên trên, cộc cộc cộc thanh âm rậm rạp.

Chu Cao Sí then quá hoá giận, lại khiến bắn tên, mưa tên đầy trời, không ngừng không nghỉ, thỉnh thoảng có người trúng tên kêu thảm, tấm chắn mặt tầng tầng đâm đầy mũi tên, so như con nhím, nhìn thấy mà giật mình.

Sừng hươu tầng tầng dịch chuyển khỏi, thang mây trực tiếp hướng về phía trước, làm phòng trâu ngựa chấn kinh, cải thành nhân lực kéo, di động biến chậm, nhưng thế tới không ngừng.

Chu Cao Sí sắc mặt thảm biến, quân sự không phải sở trường của hắn, tiền bản vô công, nhất thời không có chủ trương. Chợt nghe bánh xe tiếng vang, đảo mắt nhìn một cái, bên người bánh xe gỗ cuồn cuộn, dời đến mấy chục vị cổ quái khí cụ, hình vuông bốn vòng, trước có ống sắt, hình vuông người hình như tử gỗ, sau có da trâu túi da, ống sắt dài ước chừng sáu thước, thô như đùi người, bánh xe cao hơn tường chắn mái, có thể thao túng ống sắt, trên dưới cúi đầu ngẩng đầu.

“Đây là cái gì?” Chu Cao Sí thấy ngẩn người.

“Phi thiên phún đồng!” Diệp Linh Tô trả lời

KÍTTT..., cơ quan chuyển động, thang mây bút lập, duệ sĩ kinh tốt người khoác nặng khăn, cầm trong tay kiên thuận, rần trèo kiến phụ, ngăn chặn thang mây, lấy bốn lôi chi thể hướng đầu tường ngược lại tới.

Chu Cao Sí sai bước lui lại, mặt không còn chút máu. Từ Phi sừng sững bất động, con người yếu ớt lóe sáng.

“Phóng!” Diệp Linh Tô một tiếng duệ ống, quân sĩ đè xuống túi da, tiếng như con lừa minh, ống sắt phun ra hơn một trượng liệt diễm, nóng bỏng hoặc khí tuôn hương tứ phương.

Chu Cao Sí cả kinh co lại thành một đoàn, Từ Phi cũng có mấy phần kinh ngạc. Đối diện thang mây đúng lúc ngược lại đến, bậc thang bên trên duệ tốt vung đao mặc giáp, chợt thấy liệt diễm đánh tới, một mặt dữ tợn hóa thành kinh ngạc.

Trong chốc lát, ngay cả người mang bậc thang tận vì liệt diễm nuốt hết, tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, trong không khí tràn ngập khét let hôi thối. Phun ống chỗ súc “Dầu hỏa” vốn là Đông Đảo bí truyền, dễ cháy dễ bạo, nóng bỏng vô cùng, một khi phun ra, nóng chảy tinh thiết, xuyên thủng xương cốt, thang mây bên trên binh lính biến thành hỏa cầu, từng đoàn từng đoàn, từng chuỗi, từ thang mây phía trên lăn xuống tới.

Phun ống chia làm hai nhóm, một nhóm phun ra hỏa diễm, một nhóm bổ sung dầu hỏa, này đến kia đi, thế lửa không giảm, trước phun trào lên thành duệ tốt, lại phun dựa thành thang mây, mấy chục đờ thang mây hóa thành từng nhánh bó đuốc, trùng thiên thiêu đốt, khói đặc bốc lên, giống như mấy chục đầu hắc long giữa trời nhảy múa.

Triều đình chư tướng xa xa trông thấy, đều há hốc miệng, đến tiếp sau quan binh thấy thế, đều là chùn bước.

Cảnh Bính Văn vừa sợ vừa hận, tái phát hiệu lệnh, nhất thời trống tiếng nổ lớn, trận thế rộng mở một góc. Hơn vạn sĩ tốt đẩy ra xe ngựa, bên trên có sắt bông bao trùm, trong xe đổ đầy bùn đất, xông tới gần tường thành, nghiêng tại chân tường.

Xe kín mui hàng trăm hàng ngàn, xe có lọng che đen nhánh bóng loáng, sĩ tốt giấu dưới xe, cực kỳ chặt chẽ, không lộ bộ dạng, nhưng từ đầu tường nhìn lại, giống như vô số cự quy chen tại một chỗ, tầng tầng lớp lớp, bò nhúc nhích.

Đống đất càng lên càng cao, nếu như không thêm ngăn lại, thế tất tích đất thành núi, lũy thành sườn dốc, thẳng tới đầu tường.

Sườn đất một thành, thành trì lập phá. Chu Cao Sí gấp phát hiệu lệnh, ném hạ gỗ lán, không muốn đập trúng xe có lọng che, đục không dùng sức, nhao nhao bắn ra, bông hạ binh lính lông tóc không tổn hao gì.

Chu Cao Sí chỉ cảm thấy không ổn, định nhãn nhìn kỹ: Xe có lọng che trung ương cao ngất, bốn phía thấp bé, hóa giải gỗ đá thế xông, khiến cho lán xuống hai bên.

Xe có lọng che không phá, phía dưới sĩ tốt không có sợ hãi, xuyên thấu qua đắp lên bắn lỗ, kinh nổ nhắm ngay đầu tường. Thoáng chốc tiền như châu châu, rì rào tốc đầy trời loạn toan, Chu Cao Sí bận bịu khiến dựng thẳng lên tẩm chắn, lực mời Từ Phi lui vào lầu trên thành.

“Mấy mũi tên tính là gì?” Từ Phi mỉm cười một cái, ngón tay dưới thành, “Cao Sí, người nhận ra cái này xe kín mui a?”

Chu Cao Sí cứng họng, Từ Phi mặt lộ vẻ thất vọng, chợt nghe Diệp Linh Tô nói ra: “Đây là ‘Huyền Vũ xe’ . Mai rùa hình rắn, lấy thổ vì linh, thuần giáp ở trên, di sơn tá lĩnh. Đừng nhìn nó dung mạo không đáng để ý, bộ dáng đơn sơ, năm đó cái này một nho nhỏ xe kín mui, lấp đầy thành trì, đào móc chiến hào, đối thủ kêu khổ thấu trời, lệch lại không thể làm gì.”

“Không tệ!” Từ Phi vui vẻ gật đầu, “Năm đó gia phụ Mạc Bắc thất bại, vì Thát lỗ mười vạn thiết kỵ vây khốn, tất cả đều là cựa vào này xe, bốc lên đầy trời mưa tên, đào hào xây thành, thủ vững hơn tháng. Bản phi đã nghe danh từ lâu, hôm nay cũng là lần đầu tiên thấy, Chỉ huy sứ đã nhận ra, chắc hẳn sớm có phương pháp phá giải?”

“Muốn phá Huyền Vũ xe, còn phải nhờ Lôi Hỏa châu!” Diệp Linh Tô đem vung tay lên, “Quân Lôi bình đi lên!”

“Lôi bình?” Chu Cao Sí vẫn ngây thơ, chợt thấy phun ống lui ra phía sau, mấy trăm sĩ tốt tiến lên, trong tay mang theo bao tải, mở ra nhìn lên, đúng là rất nhiều ống trúc, ống miệng dùng đất sét bịt kín, ngoài có giấy dây thường xoa thành ngòi nổ. ,

“Ống trúc cũng có thể nện người?” Chu Cao Sí nửa tin nửa ngờ.

“Ống trúc vô dụng.” Diệp Linh Tô nói nói, ” đồ vật bên trong mới lợi hại.”

Chu Cao Sí không kịp hỏi, sĩ tốt đã xem ngòi nổ nhóm lửa, đem ống trúc ném hướng dưới thành, tính ra hàng trăm, rơi xuống đồng đất phía trên, quay cuồng không ngừng, nhanh như chớp chui vào Huyền Vũ dưới xe.

Dưới xe sĩ tốt không biết người đến vật gì, ngậy người một lúc công phu, mấy trăm con ống trúc cùng một chỗ bạo tạc, tiếng như pháo, khói lửa vấy ra, trong khói dày đặc vù vù liên thanh, bắn ra vô số bi thép đinh sắt, tiếp cận người thịt nát xương tan, rời xa người đầy người lỗ máu, hoàn toàn thay đổi, dù cho cách xa nhau mấy trượng cũng khó thoát đại kiếp, thân trúng mấy đạn, gào khóc động thiên.

Bạo tạc về sau, một bình mảnh vụn thiêu đốt. Huyền Vũ xe sắt bỗng trở xuống đều là một tạc, một điểm liên, lại thừa tổ mắt đông đảo, chi chít, này xe bốc cháy, kia xe cũng đốt, bất quá nửa canh giờ, Huyền Vũ xe hơn phân nửa thiêu đốt, hóa thành một cái biển lửa. Liệt hỏa bên ngoài, khói đặc cuồn cuộn, chỉ ở xe có lọng che xuống tới chảy trở về nhảy lên, dù có may mắn còn sống sót sĩ tốt, cũng bị sặc ra. Chu Cao Sí thừa cơ hạ lệnh, mưa tên như giội, thầy ngang khắp đồng, mười phần quan quân, trốn về bản trận bất quá năm ngừng.

Cái này một mối lửa từ buổi trưa đến mộ, đốt đi trọn vẹn nửa ngày, xe không xe dạng, người không người hình, xộp giòn hắc như than, thối không ngửi được.

Cảnh Bính Văn một trận chiến đoạt khí, chặt vật lui quân. Từ Phi bọn người đứng tại đầu tường, nhìn qua khói lửa dập tắt, người người tĩnh lặng im ắng, Diệp Linh Tô sắc mặt trắng bệch, nhìn qua dưới thành đồng xác chết xuất thần, “Lôi Hỏa châu” uy lực mạnh, thật to ngoài dự liệu. Nàng vốn không phải là mềm nhược nữ tử, sát phạt quyết đoán, dưới kiếm du hồn nhiều hơn, thế nhưng là ngăn ngủi một ngày, cướp đoạt mấy ngàn cái tính mạng, tràng diện tàn khốc chi rất, coi là thật không thể tưởng tượng. Diệp Linh Tô cho dù vững tâm như sắt, cũng thấy hồn sợ phách động, hốt hoảng, nghiễm nhiên chỗ thân ác mộng, không dám tưởng Tín thành hạ hết thủy đều là mình tạc thành.

Quan binh lui tận, Yến quân cũng hạ thành chinh đồn. Diệp Linh Tô đi xuống thành lâu, rầu rĩ không vui, Nhạc Chi Dương nhìn ra tâm tư của

nàng, muốn khuyên giải hai câu, nhưng vừa nghĩ tới dưới thành thăm trạng, cũng thấy tim đau buồn, không biết bắt đầu nói từ đâu.

Trở lại công xưởng, Diệp Linh Tô tiến vào trong phòng, cài lại cánh cửa, đã không gặp người, cũng không để ý tới sự tình. Nhạc Chi Dương không hiểu cơ quan chi thuật, kém cỏi ứng đối, sút đầu mẻ trán, bắt đắ dĩ đi tìm Hoa Miên. Hoa Miên thở dài: “Chinh phạt sự tình, vốn là trong nhân thể đến buồn đến thảm, Linh Tô đứa nhỏ này, nhìn như kiêu ngạo quật cường, thực chất bên trong lại mềm mại cực kì, gặp chuyện hôm nay, nhất định đủ kiểu tự trách.” Trùng Nhạc Chi Dương một chút, “Đều tại người, không phải người, nàng như thế nào cuốn vào trận này không phải là?”

Nhạc Chi Dương cười khổ nói: “Diệp cô nương chịu không được, người khuyên nàng buông tay chính là. Vương phi chỗ ấy, ta đi ứng đối.”

“Muộn!” Hoa Miên lắc đầu, “Linh Tô lời hứa ngàn vàng, sẽ không bỏ dỡ nửa chừng, chờ người trở về, nàng có lẽ đã nghĩ thông suốt.”

Nhạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ, trở về phủ nha, quả như Hoa Miên nói, Diệp Linh Tô đã từ gian phòng ra, hất lên áo khoác tinh hồng, đang chỉ huy công tượng dung luyện hòng pháo. Lô hỏa nhảy lên, sóng nhiệt chạy tràn, nữ tử đứng thẳng trước lò, gương mặt xinh đẹp chiếu rọi ánh lửa, bằng thêm mấy phần diễm sắc.

Diệp Linh Tô quay đầu trông thấy Nhạc Chi Dương, gấp xiết chặt áo khoác, đột nhiên nói: “Đi theo ta!” Trở mình lên ngựa, phi ra phủ nha.

Nhạc Chi Dương trong lòng buồn bực, đi theo phía sau. Hai người khoái mã liên bí, một đường lao vút.

Bóng đêm càng thâm, trên đường binh mã lui tới, xôn xao, hai bên dân cư lại ám trầm không ánh sáng, lặng lẽ không có tiếng hơi thở, nhất động nhất tĩnh, rất có vài phần quỷ dị...

Ngựa không dừng vó, đi vào ngọc tuyến bên hồ. Diệp Linh Tô ghì ngựa quan sát. Trong hồ tàn hà đã điêu, trên mặt nước phiêu đảng băng nổi, theo sóng trực lăng, va chạm có âm thanh. Càng xa xôi, tường thành nước hồ ở giữa, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người ồn ào. Nhạc Chi Dương ngưng mắt nhìn lại, Thi Nam Đình, Dương Phong đến chính đốc xúc công tượng sĩ tốt, dựng thẳng lên mấy chiếc guồng nước, bên trên có ống trúc lấy thuộc da tương liên, đâm đầu thẳng vào nước hồ, một đầu thẳng lên đầu thành. Nước bên cạnh xe có ít miệng nồi lớn, cũng cùng ống trúc tương liên, nồi dưới có lò, có thể thiêu đốt củi lửa.

Giục ngựa đến công trường, thi, Dương nhị người tiến lên gặp nhau.

“Hai vị tôn chủ!” Diệp Linh Tô ngón tay guồng nước, “Khi nào có thể hoàn thành?”

Thi Nam Đình bấm ngón tay tính toán: “Còn cần ba ngày!” Diệp Linh Tô gật đầu: “Nên sớm không nên chậm trễ.”

Nhạc Chi Dương dò xét guồng nước nồi lớn, hiếu kỳ nói: “Thi tôn chủ, đây là cái gì khí giới?”

“Trường kình xa!” Thi Nam Đình nói nói, ” nhiều người chuyển động guồng nước, có thể đem nước đưa lên đầu thành.”

“Những này nồi đâu?” Nhạc Chi Dương lại hỏi.

“Xuân tài.” Dương Phong đến lờm hẩn một cái, “Trời lạnh, nước tiến ống trúc, kết băng làm sao bây giờ?”

Nhạc Chi Dương nhin không được cười lên, chợt thấy Diệp Linh Tô giục ngựa hướng về phía trước, lập tức đi theo, theo miệng hỏi: “Đem nước rút lên đầu thành có làm được cái gì?”

“Có lẽ có dùng, có lẽ vô dụng.” Diệp Linh Tô mất hết cả hứng, “Phải xem quân địch làm sao ra chiêu.”

Nhạc Chi Dương nghi hoặc nan giải, cần truy vấn, gặp nàng thần khí, lại cũng không tiện mở miệng. Hai người vòng quanh bờ hồ vắng lặng hành tẩu, không bao lâu, liền đem đèn đuốc ồn ào ném tại sau lưng, chỉ gặp nùng vân che trời, trăng sao không thấy, bình hồ ngay cả sóng, Hàn Yên bao phủ, trên mặt hồ tĩnh đến lạ thường, con cá vẩy đuôi cũng có thể nghe được.

Hàn phong sơ một trận, gấp một sao, thổi trong chốc lát, bay lả tả phiêu khởi bông tuyết, mới đầu mảnh như hạt gạo, càng rơi xuống càng lớn, kéo sợi thô Phi Vũ, bằng mọi cách.

Diệp Linh Tô nhảy xuống ngựa đến, tay nâng bông tuyết, khoan thai xuất thần.

Nhạc Chi Dương nhin không được nói ra: “Diệp cô nương, tuyết mưa lớn rồi, vẫn là trở về đi.”

Diệp Linh Tô chỉ là lắc đầu, dắt ngựa đi qua lang kiêu, đi vào Kim Long trong đình, vịn chằng chịt, chú mục nước hồ, qua thật lâu, nhẹ giọng nói ra: “Nhạc Chi Dương, thật có Địa Ngục a?”

Nhạc Chi Dương khẽ giật mình, bật cười nói: “Người hỏi cái này làm gì?”

“Nếu có Địa Ngục, ta sớm muện cũng sẽ đi.” Diệp Linh Tô sâu kín nói nói, ” ta đôi tay này, quá .” Nàng nâng lên hai tay, tuyết trắng thon dài, ôn nhuận không tì vết, đột nhiên, vài điểm nước mắt nhỏ ở lòng bàn tay, trải qua gió thổi qua, ngưng kết thành thật mỏng băng phiến.

Nhạc Chi Dương nhất thời không trả lời được đến, nửa ngày sau mới nói: “Ngàn sai vạn sai, toàn đều tại ta.”

“Không! Trách ta!” Diệp Linh Tô lắc đầu, “Ta là chẳng lành người, trước hại chết mẹ ta, lại hại chết Hoa Diêm sứ, Sở tiên sinh, hiện nay, càng hại chết trăm ngàn người, ta sống trên thế gian, chính là tội nghiệt.”

Nhạc Chi Dương kích động lên, lớn tiếng nói ra: “Diệp cô nương, trên chiến trường, người không giết người, người cũng giết người, giết người tức cứu người, có chút bất đắc dĩ. Nếu muốn quái, chỉ đổ thừa những cái kia để vương công hầu, vì bản thân chi tư, nhẫn gặp sinh linh đồ thân.”

“Bọn hăn là kẻ đầu têu, chúng ta là trợ Trụ vi ngược.” Diệp Linh Tô mất hết cả hứng, “Khi còn bé, trên đảo tiền bối mỗi ngày la hét phục quốc, nhưng là vì một tòa Bắc Bình, liền chết nhiều người như vậy. Nếu muốn cướp đoạt thiên hạ, lại phải đánh hạ nhiều ít tòa Bắc Bình? Người nha, thật là quái, biết rõ với mình bất lợi, hết lần này tới lần khác chết sống muốn làm.”

Nhạc Chi Dương trầm mặc một chút, thở dài: “Diệp cô nương, người có thể buông tay!”

“Người sẽ buông tay a?” Diệp Linh Tô xoay đầu lại, mắt đẹp trừng ba, nhìn một cái thấy đáy.

Nhạc Chi Dương một trận mờ mịt, trong đầu suy nghĩ xôn xao, một chợt xuất hiện Lương Tư Cầm, lúc thì mà xuất hiện Chu Vi, với hăn mà nói, đánh trận giết người ngu xuẩn thật đáng buồn, một lát cũng không muốn tham dự, thế nhưng là đủ loại ân nghĩa gút mắc, để hăn khó mà thoát khỏi. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy bất lực, thở dài: “Ta sẽ không!”

“Người sẽ không?” Diệp Linh Tô thật sâu liếc nhìn hăn, bỗng quay đầu nhìn về phía mặt hồ, “Như vậy ta cũng sẽ không!”

“Diệp cô nương...” Nhạc Chi Dương cuống hòng có chút một ngạnh, mũi chua nóng mắt, không biết lời nói.

Diệp Linh Tô nhìn trời một chút, thì thào nói ra: “Thật là lớn tuyết, nếu không đánh trận, chính là năm được mùa!”

Nhạc Chi Dương lúng túng bờ môi, cuối cùng không có ứng thanh. Diệp Linh Tô trầm tư mặc nghĩ, một lát sau, đột nhiên nói: “Nhạc Chi Dương, người mang theo cây sáo a?”

“Mang theo!” Nhạc Chi Dương rút ra “Không Bích” .

“Vì ta thổi một chi từ khúc.” Diệp Linh Tô nghĩ nghĩ, quỵên dài nói, “« Chu Thiên Linh Phi Khúc » liền tốt!”

Nhạc Chi Dương tim nóng lên, nhớ tới Đông Đảo bên trên quang cảnh, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, tinh thần bay lên, lập tức nhắc ngang cây sáo, thổi lên, từ khúc giống như quá khứ, không Linh Phi giương, nhưng mà bất tri bất giác, nhiều hơn mấy phần hậm hực triền miên, tựa như mây trôi núi vẫy quanh, suối phun quần thạch, giống như trên biển cô buồn, lại như đêm tối tinh quang.

Âm phù bay ra ống sáo, xa xa đưa ra, đầu tường ồn ào dần dần sa sút, cho đến yên tĩnh lại, trên trời phong thanh cũng thay đổi nhu biến mềm, giống như trời quan sát cõi trần, phát ra u nhiên thở dài.

Qua thật lâu, Nhạc Chi Dương buông xuống sáo ngọc, Diệp Linh Tô si ngốc kinh ngạc, vẫn như một chiếc thuyền lá nhỏ, còn trong tiếng sáo phiêu bạt, lại chờ một lúc, nàng mới phất một cái ống tay áo, thở dài nói: “Đêm nay nghe xong này khúc, ngày mai chết rồi, cũng không tiếc nuôi.” Quay người lên ngựa, bay đi, lưu lại Nhạc Chi Dương một cái, đối lạnh hồ Phi Tuyết, quên người ở chỗ nào.

Trời giá rét ngày rất, phong tuyết gấp hơn. Yến Vương tâm lo Bắc Bình, ngày đêm kiêm trình. Hãn lão Vu quân sự, hành quân bên ngoài, trải rộng trình sát, phái ra hơn trăm khinh kỵ, từ nam đến bắc rải đến trăm dặm.

Một ngày này, hành quân thời khắc, phương bắc trong gió tuyết xuất hiện một bóng người, tới gần nhìn lên, lại là phái ra trinh sát một trong.

Trinh sát trên lưng trúng tên, cả người là máu, gặp Yến Vương, hấp hối mà nói: “Tây Bắc có đại đội quân Mông Cổ, bọn hãn cũng phát hiện chúng ta, đuổi theo hơn một trăm dặm, đồng hành sáu, bảy người, chỉ ta một cái trở về...” Nói xong miệng phun bọt máu, ngoẹo đầu rơi mất khí.

Yến Vương sắc mặt âm trầm, hạ lệnh hạ trại, triệu tập tâm phúc chư tướng, nói ra: “Không ngoài sở liệu, Mông Nguyên đại quân xuôi nam, thừa dịp ta cùng triều đình giao chiến, muốn ngồi thu ngư ông đắc lợi.”

“Việc này rất là khó giải quyết.” Đạo Diễn vượt râu trầm ngâm, “Lừa người nhiếp ta về sau, giống như đâm vác trên lưng. Ta cùng triều đình vô luận thắng bại, khó tránh khỏi đều sẽ suy yếu, khi đó lừa người thừa dịp hừ một kích, chỉ sợ Yên Vân khó giữ được. Yên Vân vì Trung Nguyên chi môn hộ, nếu vì lừa người chiếm cứ, tựa như lên cao núi mà chuyển cự thạch, thừa cơ mà xuống, không thể ngăn cản.”

Trương Ngọc đạo: “Đóa Nhan tam vệ cùng Mông Nguyên đồng tộc. Man di kiêu kính chi tính, thay đổi thất thường, ta như cường thịnh, còn có thể khống chế, nếu như giao đấu triều đình, một trận chiến bất lợi, tam vệ, Mông Nguyên trong ngoài hô ứng, nhất định đã xảy ra là không thể ngăn cản.”

“Lời này không phải!” Khâu Phúc nói nói, ” Mông Cổ Đại Hãn Khôn Thiếp Mộc Nhi xuất thân gia tộc hoàng kim, thực quyền lại thao tại Quốc sư Thiết Mộc Lê trong tay, tam vệ đối gia tộc hoàng kim coi như tôn sùng, có thể đối Thiết Mộc Lê có phần có thành kiến. Nếu nói tiến đánh Thiết Mộc Lê, Đóa Nhan tam vệ chưa hẳn lạc hậu hơn người.”

“Bây giờ chi thế, hoặc là trước nam sau bắc, hoặc là trước bắc sau nam.” Đạo Diễn nói nói, ” trước giải Bắc Bình chi vây, tất vì Mông Nguyên

thừa lúc; nhưng nếu bắc kích Mông Cổ, may mắn thủ thắng, tổn thất tất nhiều, chỉ sợ bất lực đối kháng triều đình.” Hơi dừng một chút, yếu ớt thờ dài, “Bởi vì cái gọi là: Thân hãm duy cốt, tiến thoái lưỡng nan.”

Chư tướng lao nhao, nói nửa ngày, cũng vô định luận. Yến Vương đi tới đi lui, bỗng nhiên cúi đầu trầm ngâm, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn qua trướng đình. Đột nhiên, hắn dừng lại bước chân, trong trướng bỗng nhiên cũng yên tĩnh lại.

“Chu Năng!” Yến Vương mở miệng.

Chu Năng động thân ra khỏi hàng, Yến Vương chậm rãi nói ra: “Người tiến về Lưu gia miện, triệu tập bản bộ binh mã, giả bộ xuôi nam, đem nam quân hấp dẫn đến Tùng Đình Quan, làm dụ Bắc Bình chi vây.”

Chu Năng thần sắc kinh ngạc, Trương Ngọc ghen ngào kêu lên: “Vương gia, người muốn Bắc thượng?”

Yến Vương lạnh lùng nói: “Ta như vậy xuôi nam, không khác dẫn sói vào nhà. Thua với triều đình, bất quá để Vương gia sự tình, ném đi Yên Vân, thì là tội nhân thiên cổ.” Hắn liếc nhìn đám người, ánh mắt như điện, “Đây là tiên đế giang sơn, ta nhưng không làm Thạch Kính đường!”

Thạch Kính đường vốn là thời Ngũ Đại Hậu Đường Đại tướng, bởi vì cùng Hoàng đế có rạn nứt, khởi binh tạo phản, cầu cứu tại Khiết Đan Hoàng đế, dẫn sói vào nhà, công sau khi diệt Đường. Làm bồi thường, Thạch Kính đường đem Yên Vân mười sáu châu cắt nhường cho Khiết Đan, khiến Trung Nguyên quan ải mất hết, sau đó hơn ba trăm năm, Trung Thổ các hướng không hiểm có thể thủ, không Marco dùng, nhận hết phương bắc Man tộc chà đạp ức hiếp. Chu Lệ sừng hiếu sách sử, am hiểu sâu binh pháp, quyết tâm bất kể thành bại, cũng muốn thủ vững Yên Vân, để tránh người Hồ phát triển an toàn.

Trong trường yên lặng nhất thời, Đạo Diễn động thân đứng lên, nghiêm nghị chấp tay trước ngực: “Vương gia lòng dạ bao la, chí hướng Hồng Viễn, từ xưa hùng chủ không thể qua.”

Chư tướng cũng thụ xúc động, nhao nhao quỳ sát: “Vương gia anh minh.”

“Tất cả đứng lên!” Chu Lệ vung tay lên, “Quân Hán không sợ trường kỵ xạ, hết thủy lưu lại. Binh quý thần tốc, ta chỉ đem Đóa Nhan tam vệ.”

Trương Ngọc do dự nói: “Vương gia phán đoán sáng suốt, Đóa Nhan tam vệ cùng Mông Nguyên đồng tộc, vạn nhất không nghe điều khiển, há không lâm đại sự!”

“Sợ cái gì?” Yến Vương lạnh lùng nói nói, ” phong tỏa tin tức, thừa dịp lúc ban đêm đánh lén, một cầm đánh xong, bọn hãn liên đối thủ là ai cũng không biết.”

Như thế phức tạp tình thế, Yến Vương dăm ba câu liền nhẹ nhàng hóa giải, chư tướng giật mình sau khi, đều là đầu rạp xuống đất. Tiếp xuống, Yến Vương lại phân phái chư tướng chinh quân chuẩn bị chiến đấu, độc tương Đạo Diễn lưu lại, hỏi: “Ninh Vương tình hình gần đây như thế nào?”

“Tự nhiên không vui!” Đạo Diễn nói nói, ” chính như Vương gia phân phó, ta đem hãn cùng Vương phi, công chúa phân đưa hai nơi. Nhưng lấy bản tăng ý kiến, vợ chồng huynh muội, nhân luân chi thường, không nếu như để cho bọn hãn ở chung một chỗ!”

“Cái này lão Thập Thất, từ nhỏ mà đa sầu đa cảm, ngày thường tự cho là phong lưu, gặp gỡ nhỏ thất bại nho nhỏ, liền cùng trải qua sương quả cà đồng dạng.” Yến Vương lạnh hừ một tiếng, nghĩ nghĩ nói nói, ” cũng được, ta đi xem một cái hãn!”

Hai người khoản chi ngồi ngựa, đi vào Ninh Vương trước trưởng, còn không đi vào, liền nghe tiếng đàn tranh tung, u yên lặng liêu, buồn giận khó thư.

Yến Vương xốc lên màn che, cười bước vào trong trưởng. Ninh Vương thấy là huynh trưởng, lấy làm kinh hãi, vội vàng đẩy ra đàn án, quỳ xuống dập đầu. Yến Vương xông về phía trước một bước, đem hăn dìu dắt đứng lên, cười nói: “Người ta huynh đệ, khách khí cái gì?”

“Không dám!” Ninh Vương trên trán gặp mồ hôi, “Quân thần có đạo, không thể loạn quy củ.”

“Thành bại cũng còn chưa biết, quân thần hai chữ lại cũng đừng nhắc.” Yến Vương nói nói, ” hai ngày này bề bộn nhiều việc hành quân, chưa từng cùng người đem rượu ngôn hoan; nếu có thua thiệt chỗ, lão đệ không cần để ở trong lòng.”

“Không dám, không dám!” Ninh Vương câu nệ quẩn bách, như giẫm trên băng mỏng.

“Vi huynh lần này đến, nghĩ mời lão đệ viết một vật.” Yến Vương chậm rãi nói.

Ninh Vương sững sờ, vội nói: “Tiểu đệ tài sơ học thiển, dám đảm đương chức trách lớn?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 151 : Chương 151: Tĩnh Nan Chi Dịch (Bốn)

Chương 151: Tĩnh Nan chi dịch (bốn)

“Người như tài sơ học thiển, vi huynh chính là bao cớ .” Yến Vương cười ha ha, Ninh Vương lại là mồ hôi đầm đìa, miệng mở rộng không biết trả lời như thế nào.

Đạo Diễn làm một cái ánh mắt, người hầu mang tới giấy bút, bày trên bàn. Yến Vương đập vỗ bàn, cười nói: “Thập Thất, xuất sư không thể không tên, chinh phạt không thể không nói. Người văn thái tuần nhã, thay ta viết một đạo hịch văn, thanh quân trặc, tĩnh quốc khó, hảo hảo mắng một mắng những cái kia gian thần tặc tử, Hoàng Tử Trường, Tề Thái, Mai Ân, trác kính, lý Cảnh Long, Cảnh Bính Văn, Quách Anh... Một cái cũng không thể ít, về phần chúng ta vị hoàng đế kia chất nhi, ngu ngốc vô đạo, biết người không rõ, thay đổi tổ chế, cô phụ tiên đế, cũng muốn một đầu một đầu mà nói bạch!”

“Cái này, cái này...” Ninh Vương mặt không có chút máu, thân thể phát run, “Tiểu đệ vừa mới lên biểu thỉnh tội, bây giờ lại viết hịch văn, truyền ra ngoài, chẳng lẽ không phải bừa bãi, thay đổi thất thường. Nếu như thế nhân lấy tiểu đệ vì không tín hạng người, viết hịch văn chỉ sợ cũng khó kẻ dưới phục tùng.”

Yến Vương nheo cặp mắt lại, nhìn chăm chăm Ninh Vương, ánh mắt kia giống như tại hấn xương cốt bên trên thối qua. Ninh Vương run rẩy, cúi đầu, không dám cùng huynh trưởng bốn mắt nhìn nhau. Chợt nghe Chu Lệ

cười nói: “Nói như vậy, người là không muốn bừa bãi, thay đổi thất thường rồi?”

“Ta, ta...” Ninh Vương nuốt nước miếng một cái, nói không ra lời.

“Chuyện trước kia, xóa bỏ.” Yến Vương đưa ngón trỏ ra, dùng sức gõ gõ trang giấy, “Đạo này hịch văn, người không phải viết không thể, chẳng những muốn viết, còn phải cay độc ngoan độc. Hoàng đế chất nhi nhìn, chỉ cần nổi trận lôi đình mới tốt. Người nếu không viết, chính là lưỡng lự, chờ ta vừa rơi xuống gió, lập tức dự định tìm nơi nương tựa triều đình. Thà rằng như vậy, người bây giờ liền đi, há không tốt hơn?”

Yến Vương đánh thủ thế, phần phật, thị vệ giật ra màn duy, cuồng phong gào thét mà vào, thổi đến Ninh Vương mặt mũi tràn đầy băng tuyết, cuộn thành một đoàn, hận không thể rút vào trong đất. Trong lòng của hãn minh bạch, Yến Vương như thế bức bách, chính là muốn chém đứt đường lui của hãn, hịch văn chính là nhập đội, một khi viết, chỉ có theo sát Yến Vương, đến chết mới thôi.

Ninh Vương trong lòng tuyệt vọng, ngậm thở dài một hơi, quay người ngồi xuống, cầm lên bút lông. Yến Vương cười cười, vung tay lên, thị vệ lại đem màn duy buông xuống.

Ninh Vương bút tấu long xà, viết hai điều khắc phụ, mới để bút xuống tới. Yến Vương lấy ra bản nháp, nhìn một lần, cười nói: “Không hổ là Thập Thất đệ, đầy bụng cầm tú, hạ bút thành văn, nhìn đạo này hịch văn, Hoàng đế chất nhi nhất định tức chết đi được. A, dự thanh về sau, đóng dấu chong Ninh Vương ấn tử, ngay hôm đó mang đến kinh thành.”

Ninh Vương mặt xám như tro, cúi đầu xưng phải, chợt nghe Yến Vương lại nói: “Thập Thất, ta biết trong lòng ngươi lớn không phục.”

Ninh Vương giật nảy mình, vội nói: “Không dám, không dám...”

“Có dám hay không khác nói!” Yến Vương cười cười, “Thập Thất người cũng biết, Tứ ca trong mắt ta vò không được hạt cát, người nếu muốn xoát hoa thương, Tứ ca ta phụng bồi tới cùng.”

Ninh Vương sợ vỡ mặt, phù phù quỳ xuống, dập đầu liên tục: “Tiểu đệ không dám, tiểu đệ không dám, không dám...”

Yến Vương cười lạnh đi ra ngoài, Ninh Vương vẫn dập đầu, thật lâu mới ngừng lại được, nằm rạp trên mặt đất, im ắng nước nỡ.

Bỗng nhiên màn duy nhắc lên, hàn phong quét rác, một thanh âm rụt rè kêu lên: “Vương gia...”

Ninh Vương gạt lệ ngẩng đầu, chợt thấy Ninh vương phi lôi kéo thế tử đứng ở trước cửa, Chu Vi ôm ấp thứ tử, chú mục trông lại.

Ninh Vương gặp nàng, trái tim bên trên dâng lên một cỗ ngọn lửa, bỗng nhiên nhảy bật lên, đoạt lấy nhi tử, húc đầu quát: “Người tới làm gì?”

“Ta, ta...” Chu Vi nhìn qua huynh trưởng, không biết làm sao.

“Người còn có mặt mũi tới gặp ta!” Ninh Vương nhiều ngày đến tích hạ phần uất, ủy khuất toàn bộ tán phát ra, nghiêng răng nghiêng lợi, hung dữ nhìn chăm chăm muội tử, “Người giả mù sa mưa giả người tốt lành gì? Nếu không phải người, ta làm sao lại rơi xuống tình cảnh này? Ta mắt bị mù, làm tâm trí mê muội, vì người dẫn sói vào nhà, ném đi tốt đẹp cơ nghiệp, huyên não có chết hay không, có sống hay không, thành phản vương nghịch đảng, hủy một thế thanh danh, tương lai khám nhà diệt tộc, tất cả đều bái người ban tặng...”

Mỗi chữ mỗi câu, đều như đao nhọn đâm vào Chu Vi trong lòng, nàng nước mắt tuôn ra hai mắt, trước mắt hoàn toàn mơ hồ, run giọng nói: “Ca ca, người, người hiểu lầm ...”

“Hiếu lắm!” Ninh Vương không buông tha, hận ý càng sâu, “Người nào đến nào đi, không phải là vì gả cho họ Nhạc tiểu tặc a? Yến Vương hứa người gả hẳn, người liền gian tình cảm lưu luyến nóng, uống chú ý hiếu nghĩa, không tiếc hãm hại anh ruột, đem ta một môn lão tiểu đặt tuyệt cảnh. Lúc trước có người nói người chết, ta còn vì người thương tâm khổ sở, bây giờ xem ra, người thật là chết mới tốt, lẩn...” Ninh Vương một chỉ ngoài trưởng, thanh sắc câu lệ, “Tình huynh muội, nhất đao lưỡng đoạn, ta Ninh Vương Chu Quyền, không có người dạng này muội muội!”

Chu Vi đầu vầng mắt hoa, ngực như ép cự thạch, đơn giản không thở nổi. Nàng muốn cãi lại, nhưng cũng không biết bắt đầu nói từ đâu đến, đưa mắt nhìn bốn phía, Ninh vương phi tâm như hén, thế tử nắm chặt mẫu thân góc áo, hung dữ trừng mắt cô mẫu, trong mắt lại cũng rất có hận ý.

“Hắn cũng hận ta?” Chu Vi thương tâm mê mang, không biết làm sao, lão đảo ra doanh trưởng, đón gió tuyết nhanh chóng chạy. Nàng muốn khóc, vốn lại khóc không được, nghĩ muốn tròng thiên kêu to, trong cổ họng lại giống như chặn lại cái gì, trong lồng ngực sóng lật dâng lên, cực kỳ bi ai, ủy khuất liên lụy xen lẫn, hô không ra, nuốt không trôi, tựa như kinh đào hải lãng, thẳng muốn đem nàng xoa vỡ nát.

Một thốt vô chủ chiến mã ngăn trở đường đi, Chu Vi xoay người nhảy lên, phi nhanh phi nước đại, không để ý sĩ tốt kêu to, một trận gió xông ra cửa doanh, xâm nhập phong tuyết tràn ngập vùng bỏ hoang.

Phong đao tuyết kiếm đập vào mặt, da thịt như cắt, lạnh triệt xương cốt. Chu Vi không quan tâm, chẳng có mục đích, chỉ muốn trốn được càng xa càng tốt.

Không biết qua bao lâu, tọa hạ ngựa buồn ngủ, chậm lại. Chu Vi lập tức hoang dã, đưa mắt nhìn quanh, Phi Tuyết đầy trời, không thấy đường về. Hồi tưởng Ninh Vương tuyệt tình lời nói, lòng của nàng xé rách thống khổ, nằm ở trên cổ ngựa, toàn thân không còn chút sức lực nào, không muốn

nhúc nhích, nghĩ thầm: “Cũng không biết chết cóng là tư vị gì? Ta như chết ở chỗ này, trên đời người sẽ không biết, Nhạc Chi Dương đâu? Hẳn cũng sẽ không biết...” Nghĩ đến Nhạc Chi Dương, chua ngọt khổ nóng phun lên trong tim, Chu Vi nước mắt tràn mi mà ra, nhỏ tại bờm ngựa phía trên, rất nhanh đông kết thành băng.

Chợt nghe có người cao giọng thét lên: “Công chúa điện hạ!”

Chu Vi lấy làm kinh hãi, không muốn không người vùng bỏ hoang, lại cũng có người đuổi theo, quay đầu nhìn lại, một ngựa nhân mã chạy như bay đến, kỵ sĩ đầu đội thoa nón lá, người khoác áo choàng, trong gió tuyết thấy không rõ hắc diện mục.

Là đi là tránh, Chu Vi chưa quyết định chủ ý, người kia đã tiếp cận, cười lớn một tiếng, xốc lên thoa nón lá, lộ ra trần trùng trực đầu trọc.

“A?” Chu Vi đổi sắc mặt, “Xung Đại Sư!”

Xung Đại Sư mỉm cười, chấp tay trước ngực nói ra: “Quát Thương Sơn từ biệt, điện hạ bệnh tình khôi phục, đáng mừng, đáng chúc!”

Chu Vi không muốn ở đây gặp gỡ cái này đại địch, hết sức sợ hãi, nhìn quanh hai bên, đột nhiên lắc một cái cương ngựa, lung tung xông về phía bên trái, mới chạy tầm mười bước. Chợt nghe “Hưu” một tiếng, tọa kỵ đầu có thêm một cái lỗ máu, óc hợp máu tuôn ra, tung tóe Chu Vi nửa người, con ngựa không kịp rên rỉ, móng trước mềm nhũn, lão đảo ngã quy.

Chu Vi bận bịu làm khinh công, một cái xoay người hướng về phía trước rơi xuống, quay đầu nhìn lại, hòa thượng ước lượng một cục đá, cười hì hì nhìn qua nàng: “Chạy a, nhìn điện hạ thối khoái : nhanh chân, vẫn là bần tăng cục đá mà nhanh.”

Chu Vi nhìn qua ngựa chết, ngẩn ngơ, quay người chạy về phía nơi xa, bỗng nhiên đầu gối trái đau xót, quỳ rạp xuống đất, tai nghe cười ha ha,

Xung Đại Sư phóng ngựa vọt tới, dẫn nhẹ cánh tay dài, vỗ tới. Chu Vi trở tay quét ra, năm ngón tay có chút rung động, chính là “Phật vân thủ” tinh diệu chiêu số.

Ba, Chu Vi một kích mà bên trong, lại như vỗ trúng nham thạch, Xung Đại Sư mặt lộ vẻ ý cười, xòe năm ngón tay, hùng hồn chi khí bành trướng mà ra, thế như thép tinh lưới lớn, trong nháy mắt đưa nàng bao lại. Tiểu công chúa tay không thể động, đủ không thể nhắc, thân thể đột nhiên chột nhẹ, người đã rơi vào lập tức.

Chu Vi hết sức hãi dị, từ đầu tới đuôi, Xung Đại Sư một ngón tay cũng không có đụng nàng, chỉ bằng bàn bạc nội lực, đưa nàng cầm lên lưng ngựa; hòa thượng này nhiều ngày không thấy, võ công lại có lớn lao tinh tiến.

Lúc này nơi xa truyền đến tiếng vó ngựa, Xung Đại Sư quay đầu nhìn thoáng qua, cười nói: “Tìm người tới.” Nhảy lên Chu Vi, hoành phóng ngựa bên trên, ba vung lên roi ngựa, chạy vọt về phía trước đột lao vùn vụt.

Chu Vi trên dưới xóc nảy, chỉ cảm thấy máu xông đầu não, ngũ tạng bốc lên, nhất thời nôn mửa liên tu.

Xung Đại Sư cũng lơ đãng, chỉ lo đánh ngựa phi nước đại, thẳng đến sau lưng tiếng chân biến mất, hắn mới chậm lại, cúi đầu nhìn lên, Chu Vi nhận hết xóc nảy, mặt đỏ bừng cũng phun ra, lập tức cười nói: “Công chúa điện hạ, tư vị này mà dễ chịu a?”

Chu Vi cực kỳ khó chịu, cắn răng nói: “Người làm gì không giết ta?”

Xung Đại Sư cười nói: “Người là Đại Minh công chúa, đối ta có tác dụng lớn!”

Chu Vi chưa phát giác cười khổ, trong lòng được không thể lường: “Ta lưng đeo một cái công chúa tên tuổi, thế nhưng là phụ hoàng cũng tốt, ca ca

cũng tốt, đều hận không thể ta chết đi mới tốt!”

Xung Đại Sư gặp nàng trầm mặc, nói ra: “Người như không phản kháng, bần tăng liền không gãy mài người.”

Chu Vi vẫn không ra tiếng, nhắm hai mắt, nghĩ thầm: “Cùng lắm thì vừa chết, người không sợ chết, thì sợ gì tra tấn?”

Xung Đại Sư hơi cảm thấy không kiên nhẫn, lại thấy nàng khí tức suy yếu, lại thêm tra tấn, chỉ sợ mất mạng. Lập tức giận hờn một tiếng, đỡ dậy Chu Vi, kéo ra một đầu dây gai, đưa nàng trói tại trên cổ ngựa.

Ngựa không dừng vó, đón gió tuyết lại chạy hai canh giờ, phía trước xuất hiện một mảnh doanh trường, trùng trùng điệp điệp, bạch như đám mây, ở giữa một tòa Kim trường, quang hoa sáng chói, phá lệ chói mắt.

“Đây là nơi nào?” Chu Vi ghen ngào hỏi.

Xung Đại Sư mỉm cười, nói ra: “Mông Cổ Đại Hãn quân doanh.”

Chu Vi sắc mặt thảm biến, muốn giãy dụa, làm sao yếu huyết bị quản chế, thân mềm bất lực, chỉ có mặc cho người định đoạt.

Tiến vào cửa doanh, khắp nơi thiêu đốt đồng lửa, từng đoàn từng đoàn, nhiều đám, quay chung quanh rất nhiều Mông Cổ binh sĩ, uống rượu thịt nướng, ca múa ồn ào, hỗn loạn hoàn toàn không có kỷ luật.

Xung Đại Sư cười ngựa xuyên qua đám người, nhìn quanh hai bên, lông mày cau chặt. Binh sĩ gặp nữ nhân, nhao nhao ồn ào cuồng tiếu, Chu Vi không hiểu tiếng Mông Cổ, thế nhưng nghe ra bỉ ổi chi ý.

Xung Đại Sư sầm mặt lại, đột nhiên ngựa mặt lên trời thét dài, tiếng gào mãnh liệt, đơn giản là như mấy chục cái lôi đình từ đại doanh trên không lăn qua, càng vang càng nhanh, trải qua không thôi. Chúng quân sĩ hai tai

vù vù, phiến muện muồn ói, nhao nhao che lỗ tai, bọc lộ thống khổ thần khí.

Xung Đại Sư thấy thế, thu hồi tiếng gào, trong doanh trại người không lời, ngựa im ắng. Xung Đại Sư đầu ngựa chỗ hướng, chư quân nhao nhao nhượng bộ, trên mặt bọc lộ kính sợ thần khí.

Đến Kim trưởng bên ngoài, Xung Đại Sư nắm lên Chu Vi, nhảy xuống ngựa đến, hỏi: “Đại hãn ở đó không?”

“Tại!” Vệ binh khom người đáp nói, ” đại hãn vội vã gặp người, phái người hỏi nhiều lần.”

Xung Đại Sư gật đầu, sai bước đi vào Kim trưởng. Trong trưởng đồng gấm tích thù, ẩm hương tràn ngập, thượng thủ ngồi một thanh niên nam tử, mặt ủ mày chau, chính uống rượu giải sầu, bên cạnh quỳ hai người thị nữ.

“Tiết Thiên!” Nam tử trông thấy hòa thượng, mặt sắc thái vui mừng.

“Đại hãn!” Xung Đại Sư chấp tay trước ngực hành lễ.

Thanh niên nam tử chính là ngày nay Mông Cổ Đại Hãn Khôn Thiếp Mộc Nhi, kể vị không lâu, niên kỷ còn nhẹ. Hãn vung tay một cái, thị nữ lui ra. Khôn Thiếp Mộc Nhi chú mục Chu Vi, trách: “Đại sư, cái này Hán nữ là ai?”

“Đại Minh Bảo Hủy công chúa!” Xung Đại Sư nói.

Khôn Thiếp Mộc Nhi có chút giật mình, định nhãn nhìn qua Chu Vi, cười lạnh nói: “Chu Nguyên Chương tại bắt cá mà biển bắt bốn quốc không ít hậu phi công chúa, bây giờ nữ nhi của hãn cũng rơi xuống chúng ta trong tay. Hắc, thật sự là trường sinh ông trời báo ứng.”

Hai người lấy tiếng Mông Cổ trò chuyện, Chu Vi mặc dù không hiểu, nhưng nhìn Khôn Thiếp Mộc Nhi ánh mắt ngử khí, trong lòng biết đối phương rắc tâm bất thiện, nhất thời trong lòng hoảng loạn, muốn cắn lưỡi tự vận, thế nhưng là Xung Đại Sư đứng bên người, kia cổ hùng hồn kinh khí từ đầu đến cuối bao phủ toàn thân. Chu Vi vừa động niệm đầu, liền cảm giác đầu lưỡi cứng ngắc, căn bản không cách nào mở miệng.

Xung Đại Sư cũng có cảm giác, liếc nàng một cái, hướng Khôn Thiếp Mộc Nhi cười nói: “Đại hân minh xét, nàng là Yến, Ninh Nhị vương muội muội, vạn nhất chiến sự bất lợi, còn nhưng làm con tin, cùng Yến Vương cò kè mặc cả.”

Khôn Thiếp Mộc Nhi mặt lộ vẻ thất vọng, nói ra: “Đại sư nói như vậy, ta lên khuynh quốc chi binh, một trận cũng không nắm chắc tất thắng?”

“Phàm là đánh trận, cũng không tất thắng đạo lý, huống chi Yến Vương dụng binh, không thể khinh thường.”

Khôn Thiếp Mộc Nhi ngẩn ngơ, đột nhiên suy sụp tinh thần nói: “Thiết Mộc Lê đến rồi!”

Xung Đại Sư cũng là sửng sờ, cười nói: “Hắn là Quốc sư, có thể nào không đến?”

Khôn Thiếp Mộc Nhi đôi lông mày nhíu lại, mặt mày giận dữ, Xung Đại Sư lại hướng hắn nháy mắt, ánh mắt chuyển hướng màn cửa. Khôn Thiếp Mộc Nhi chỉ ngẩn ngơ, liền nghe có người ha ha cười không ngừng, Thiết Mộc Lê xốc lên màn duy, nghênh ngang mà vào, đi theo phía sau Na Khâm cùng một số tráng hán, một màu hắc giáp giữ mình, eo đeo trường đao, thần khí nhanh nhẹn dũng mãnh.

“Thiết Mộc Lê!” Khôn Thiếp Mộc Nhi vọt người đứng lên, trên mặt vẻ giận dữ, “Người không cáo mà vào, không đem bản Hãn đế vào mắt sao?”

“Chỗ nào nói?” Thiết Mộc Lê thông dong cười cười, “Bên ngoài không ai, lão thần đành phải tự hành tiến đến .”

“Không ai?” Khôn Thiếp Mộc Nhi sững sờ, “Vệ binh đâu?”

Thiết Mộc Lê cười nói: “Hơn phân nửa mở tiểu soa, trốn về nhà đi á!”

“Nói bậy!” Khôn Thiếp Mộc Nhi tức giận đến miệng méo mắt lác, “VẬY cũng là bản Hãn thân tín, làm sao lại đào ngũ?”

“VẬY nhưng khó nói!” Thiết Mộc Lê khắp lơ đãng nói, ” gió lớn tuyết lớn, cường địch trước mắt, não không được khá liền phải đem mạng nhỏ mà ném ở chỗ này. Đối là ta, cũng phải ngoan ngoãn trở về, đánh trận cái đồ chơi này, cũng không phải tiểu hài nhi nhà chòi!”

“Người...” Khôn Thiếp Mộc Nhi toàn thân phát run, nhìn một chút Xung Đại Sư, đột nhiên nhắc lên dũng khí, “Người dám xem nhẹ bản Hãn?”

“Không dám!” Thiết Mộc Lê cười cười, “Đại hãn đẩy ra lão thần, mang theo đại quân xuôi nam, thủ đoạn như vậy lão thần bội phục cực kỳ, lại sao dám xem nhẹ ngài đâu?”

Khôn Thiếp Mộc Nhi nhất thời nghẹn lời, lúng túng hai lần, nhìn về phía Xung Đại Sư, bộc lộ cầu xin thần khí.

“Quốc sư thứ lỗi!” Xung Đại Sư cười nói, ” quân tình khẩn cấp, binh quý thần tốc. Yến Vương cướp đoạt Đại Ninh, bất quá một ngày đêm công phu, Quốc sư trùng hợp không tại, đại hãn không kịp cáo tri, đành phải vội vàng xuôi nam, để tránh lầm cái này cơ hội ngàn năm một thuở.”

“Không sai, không sai!” Khôn Thiếp Mộc Nhi liên tục gật đầu.

Thiết Mộc Lê a cười một tiếng, hỏi: “Như thế nào ngàn năm một thuở?”

Xung Đại Sư nói ra: “Yến Vương, triều đình giao chiến, hai hồ tranh chấp, một chết một bị thương, quân ta thừa dịp loạn xuất kích, có thể cướp đoạt Yên Vân, khôi phục phần lớn. Nguyên bản Ninh Vương Chu Quyền trấn thủ Đại Ninh, cùng Bắc Bình góc cạnh tương hỗ, quân ta nếu như xuôi nam, tất nhiên lọt vào Đại Ninh quân coi giữ chặn đánh. Bây giờ Yến Vương chiếm đoạt Ninh Vương, Đại Ninh thành vì không còn một mối, quân ta đều có thể thông dong tiến thoái, không ngờ có người cản đường.”

“Đúng, đúng!” Khôn Thiếp Mộc Nhi mặt mày hớn hở.

Thiết Mộc Lê cười lạnh nói: “Yến Vương rút quân về một kích, người lại ứng phó như thế nào?”

Xung Đại Sư nói: “Yến Vương rút quân về, ta liền sau lại, nó như trở về Bắc Bình, ta liền theo sát về sau, như thế tiến thoái bỗng nhiên, khiến cho mỗi một, sau đó bố trí mai phục tập kích, đem khác nhất cử đánh tan.”

“Cao minh!” Khôn Thiếp Mộc Nhi tán thưởng nói, ” năm đó ba Phong Sơn, Đà Lô đại vương chính là như thế đối phó người Nữ Chân. Trận chiến kia, Nữ Chân toàn quân bị diệt, từ đây cũng liền không có Đại Kim Quốc.”

“Tốt, Đà Lô đại vương đều kéo ra.” Thiết Mộc Lê cười nói, ” xem ra đại hòa thượng chẳng những tin tức linh thông, binh pháp cũng rất cao minh.”

“Không dám!” Xung Đại Sư nói nói, ” bất thế cơ hội tốt, chớp mắt là qua, nếu có thể chiếm cứ Yên Vân, không ngoài mười năm, liền có thể bao quát Trung Nguyên, quét sạch ba Ngô. Khi đó, đại hãn chính là phục hưng ta Mông Cổ đại anh hùng, đại hào kiệt, ghi tên sử sách, ánh sáng tổ tông.”

Khôn Thiếp Mộc Nhi gật đầu mỉm cười, ngồi xuống, sờ lấy cầm râu ria, nhìn qua Thiết Mộc Lê dương dương đắc ý.

Thiết Mộc Lê nhìn một chút Xung Đại Sư, lại nhìn một chút Khôn Thiếp Mộc Nhi, chợt cười nói: “Đại hãn thành anh hùng hào kiệt, dám người khâm phục và ngưỡng mộ, có được giang sơn. Đại hòa thượng người phụ tá có công, dâng lên bất thế kỳ mưu, một khi đoạt lấy phần lớn, cũng là nguyên mưu công thần, phân đất phong hầu hậu thưởng đó cũng là không thiếu được.”

“Sai lầm, sai lầm!” Xung Đại Sư nói nói, ” bần tăng người xuất gia, vinh hoa phú quý thí dụ như mây bay, chỉ là không cam lòng tiên tổ cơ nghiệp rơi vào dị tộc chi thủ, tận tâm tận lực, khôi phục cố đô . Còn phong thưởng loại hình, kia là vạn vạn không dám hi vọng xa vời .”

“Đại sư không cần khiêm lui.” Thiết Mộc Lê nói nói, ” có công tất thưởng, có tội tất phạt, chính là ta lớn Mông Cổ lệ cũ, người không được thưởng, đại hãn cũng không đáp ứng, đúng hay không?”

Khôn Thiếp Mộc Nhi chỉ cảm thấy hãn lời nói bên trong có chuyện, nhưng lại phỏng đoán không thấu, do dự một chút, thoáng qua gạt đầu.

“Nói như vậy, lần này xuất binh, đại hãn cùng đại hòa thượng đều có chỗ tốt.” Thiết Mộc Lê quỷ quyết cười một tiếng, khắp lơ đãng nói, ” nhưng không biết, bản Quốc sư lại có thể được cái gì?”

Khôn Thiếp Mộc Nhi sầm mặt lại, hai đầu lông mày lộ ra nộ khí, Xung Đại Sư hướng hãn nháy mắt, cười nói: “Quốc sư một nước chi sư, cương thổ khuếch trương, quyền thế từ cũng theo đó tăng trưởng.”

“Vậy nhưng chưa hãn.” Thiết Mộc Lê âm u cười một tiếng, “Lấy lão thần ý kiến, bại không nói. Nếu như thắng, đại hãn mang chiến thắng chi uy, cái thứ nhất muốn chính là đầu của ta.”

Khôn Thiếp Mộc Nhi biến sắc, chi ngô đạo: “Quốc sư... Quốc sư có gì nói ra lời ấy?”

“Năm đó bắt cá mà biển, Lam Ngọc lặn sủi tập kích mồi hôi đình, Kim trưởng tàn phá, vương đạo rơi xuống đất, nếu không phải lão thần, cha người tử đã sớm mất mạng. Cha người không phải đích duệ, vô duyên Hãn vị, thiệt thòi ta giết Thái tử trời bảo đảm nô, nâng đỡ hãn leo lên Hãn vị, nhưng hãn căn cơ vững chắc, liền muốn gọt ta quyền, muốn mạng của ta, không làm sao được, ta không thể làm gì khác hơn là làm một chút tay chân, để hãn cũng đi.”

Khôn Thiếp Mộc Nhi ngũ lôi oanh đỉnh, trừng mắt nhướng mày, gân xanh bạo lồi, chỉ vào Thiết Mộc Lê toàn thân phát run: “Người, người giết cha ta mồi hôi?”

“Ta không giết hãn?” Thiết Mộc Lê cười lạnh một tiếng, “Người có thể ở chỗ này nói chuyện?”

“Người, người...” Khôn Thiếp Mộc Nhi chợt dạ hụt hơi, đảo mắt nhìn về phía Xung Đại Sư. Hòa thượng chấp tay trước ngực, bộ dạng phục tùng mắt cúi xuống, sắc mặt trầm tĩnh như nước, nhìn không ra hãn suy nghĩ trong lòng.

“Có thể làm đại hãn người, cũng không phải chỉ một mình người.” Thiết Mộc Lê khấp lợ đang nói, ” từ xưa quyền thần, khó được kết thúc yên lành, lão thần cũng minh bạch đạo lý này, cho nên tuyển người Khôn Thiếp Mộc Nhi, chính là bởi vì người bản tính mềm yếu, không dám như cha người cùng ta đối nghịch. Không nghĩ tới hòa thượng này lưỡi rọc rở hoa sen, khơi dậy người hùng tâm tráng chí, hảo hảo một đầu trâu ngốc, lệch muốn làm lão hồ sự tình.” Hãn hơi hơi dừng lại, trong mắt tình mang tăng vọt, “Mông Cổ không phải Đại Nguyên, người cũng không đảm đương nổi Thành Cát Tư Hãn!”

Một trận này cầm thương mang côn, giết đến Khôn Thiếp Mộc Nhi nhuệ khí mất sạch, nhìn qua Xung Đại Sư bộc lộ cầu xin thần khí.

“Một người cũng tốt, một nước cũng được, mất đi hùng tâm tráng chí, liền cùng cái xác không hồn không khác.” Xung Đại Sư chậm chậm mở miệng, “Bây giờ Mông Cổ chư bộ, lục đục với nhau, chia năm xẻ bảy, toàn bởi vì liên tục gặp thất bại, đã mất đi nhập chủ Trung Nguyên hùng tâm, cứ thế mãi, lòng người tản mạn, tích bần suy yếu lâu ngày, lại cũng vô lực xuôi nam, vĩnh viễn vây chết tại cái này mệnh mông trên thảo nguyên.” Hãn ngừng dừng một cái, sâu kín nói nói, ” đây chính là Quốc sư người muốn sao?”

“Ta già rồi.” Thiết Mộc Lê lạnh lùng nói nói, ” những này lời nói hùng hồn, chỉ có thể lừa gạt một chút tiểu hài tử. Ta muốn, chỉ là một cái trung thực nghe lời đại hãn.” Hãn quay đầu, nhẹ nhàng vỗ tay một cái, “Tiến đến!”

Màn duy xốc lên, đi vào một cái Mông Cổ quý nhân, thần sắc hoảng hốt, nhìn hai bên một chút, hướng Thiết Mộc Lê hạ thấp người hành lễ.

“Quý lực đồ!” Khôn Thiếp Mộc Nhi gọi nói, ” người tới làm gì?”

“Xuyt!” Thiết Mộc Lê giơ ngón trỏ lên, “Khách khí một chút, Khôn Thiếp Mộc Nhi, từ nay về sau, hãn chính là của người đại hãn!”

“Cái gì?” Khôn Thiếp Mộc Nhi la thất thanh, “Người nói cái gì?”

“Người bị phế truất!” Thiết Mộc Lê lạnh lùng nói, ” quý lực đồ là tân nhiệm đại hãn!”

Khôn Thiếp Mộc Nhi mặt xám như tro, nhìn chăm chăm Xung Đại Sư kêu thảm thiết: “Tiết Thiên, cứu ta!”

“Thiết Mộc Lê!” Xung Đại Sư giương mắt, lông mi ngưng kết băng tuyết, “Bần tăng gạch ngói cùng tan, đương sẽ như thế nào?” Xoay chuyển ánh mắt, quý lực đồ vì hãn ánh mắt sở đoạt, không chịu được thân thể rúc về phía sau.

“Rất là không ổn!” Thiết Mộc Lê thản nhiên nói nói, ” ta muốn giết người, đem tại trăm chiêu về sau, khi đó Kim trưởng bên trong, trừ ta ra lại không người sống; nếu người chạy ra Kim trưởng, vung cánh tay hô lên, Khôn Thiếp Mộc Nhi quyền uy còn, không hẳn không có tướng sĩ nghe theo.”

“Đã như vậy...” Xung Đại Sư mắt xuất tinh mang, “Quốc sư còn muốn khư khư cố chấp?”

“Tiết Thiên!” Thiết Mộc Lê nụ cười quỷ quyệt, “Ta phải hướng người nổi lên, tự nhiên là có vận toàn mưu tính.”

“Ồ?” Xung Đại Sư cười lạnh, “Xin lắng tai nghe.”

Thiết Mộc Lê vỗ tay một cái, màn che bỗng tách ra, hai tên trang phục võ sĩ thúc đẩy một nữ tử, Xung Đại Sư chỉ khẽ giật mình, Chu Vi đã là thốt ra mà ra: “Thạch Cơ!”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 152 : Chương 152: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc (Một)

Chương 152: Nghìn cân treo sợi tóc (một)

Thạch Cơ trối gô, xinh đẹp trên mặt mang ử thanh, ánh mắt đảo qua Kim trưởng, trên mặt mê man chưa thấu. Thiết Mộc Lê đưa nàng xách qua, siết trong tay, cười nói: “Hòa thượng, nữ tử này người nhưng nhận ra.”

“Đây là ta tỳ nữ.” Xung Đại Sư khấp lợ đang nói, ” người mang nàng tới làm gì?”

Thiết Mộc Lê mắt xuất tinh ánh sáng, tại Xung Đại Sư trên mặt chuyển nhất chuyển, cười nói: “Nếu có một khối hiểm thấy bảo thạch, muốn miễn bị trộm cắp, nhất biện pháp tốt là cái gì?”

Xung Đại Sư nói: “Thịnh chi hộp sắt, tiến hành đồng khóa, bí tàng tại người chỗ không biết chi địa.”

“Cũng không phải!” Thiết Mộc Lê nói nói, ” phàm là bảo vật, chỉ cần nổi tiếng bên ngoài, chắc chắn sẽ có người trăm phương ngàn kế muốn cướp đoạt. Nhất biện pháp tốt, không ai qua được khóa chi bụi đất, so như đá cuội, đặt người người đều có thể nhìn thấy địa phương, bởi như vậy, trong mắt mọi người chỉ có đá cuội, cũng không bảo thạch, tự nhiên cũng liền không có đoạt bảo hứng thú.”

“Khá lắm chương nhân pháp mà!” Xung Đại Sư cười cười, “Nhưng không biết Quốc sư lời nói có gì ngụ ý?”

Thiết Mộc Lê nhìn một chút Thạch Cơ, cười hì hì nói ra: “Cái này Thạch Cơ, chính là của người hiểm thấy bảo thạch!”

“Trò cười!” Xung Đại Sư cười nói, ” nhỏ nhỏ một cái tỳ nữ, có chút tư sắc, tư chất bình thường. Phóng nhân thiên hạ, dạng này nữ tử đầy rẫy, lại được cho bảo bối gì?”

Thiết Mộc Lê cười ha ha, nói ra: “Bản tôn từ trước đến nay coi là, chẳng ai hoàn mỹ, hòa thượng người xảo trá tàn nhẫn, quả quyết thiện mưu, võ học bên trên càng là kỳ tài, nhìn tới nhìn lui, đều như không tì vết người ngọc, tựa hồ hoàn toàn không có sơ hở. Thằng đến ngày đó, Yến Vương trong phủ, người nhìn thấy cái này Thạch Cơ, ân cần thiên nhiên bộc lộ, người giấu giếm được người khác, nhưng không giấu giếm được bản tôn!” Hắn chỉ một chỉ hai mắt, “Hòa thượng, người sơ hở đã lộ, còn muốn cùng ta đấu nữa sao?”

Thạch Cơ sắc mặt trắng bệch, thần sắc càng thấy hoảng hốt, Xung Đại Sư cười nói: “Thiết Mộc Lê, người thật sự là ý nghĩ hão huyền, từ xưa nhân vật anh hùng, vì thành tựu đại sự, bỏ rơi vợ con, không để ý phụ mẫu; bản tăng một lòng phục quốc, há lại sẽ vì một cái vô thân vô cố tỳ nữ hướng người khuất phục?” Hắn quét Thạch Cơ một chút, khắp lơ đãng nói, ” nếu người không tin, không ngại đưa nàng một chương đập chết!”

“Không sai!” Khôn Thiếp Mộc Nhi mừng rỡ, “Đưa nàng một chương đập chết!”

“Tốt!” Thiết Mộc Lê hơi không chần chờ, bàn tay vung lên, xoát vồ xuống.

“Chậm!” Xung Đại Sư một tiếng gào to, Thiết Mộc Lê bàn tay nói dừng là dừng, treo tại Thạch Cơ đỉnh đầu nửa phần.

Xung Đại Sư hai mắt nhắm lại, chậm rãi nói ra: “Thiết Mộc Lê, người thắng!”

Lời vừa ra khỏi miệng, đầy trường phải sợ hãi. Thiết Mộc Lê thu về bàn tay, tung tiếng cười dài, Thạch Cơ cũng là một mặt kinh ngạc, nói ra: “Chủ nhân! Người, người... Ta, ta...” Tiếng nói run rẩy, cơ hồ khó có thể tin.

“Thạch Cơ a Thạch Cơ!” Xung Đại Sư sâu kín thở dài một hơi, “Đến cuối cùng, ta còn là không vượt được người!”

“Chủ nhân!” Thạch Cơ hai hàng nước mắt, tràn mi mà ra, “Đừng, tiểu tỳ chết không có gì đáng tiếc, chủ nhân lại là vạn kim thân thể...”

Xung Đại Sư thật sâu liếc nhìn nàng một cái, nhướng mày nói ra: “Thiết Mộc Lê, ta như nhận thua, người chịu buông tha nàng a?”

Thiết Mộc Lê cười nói: “Người làm thật nhận thua?” Xung Đại Sư im lặng gật đầu, Khôn Thiếp Mộc Nhi nhìn chăm chăm hẳn, phút chốc hai chân mềm nhũn, co quắp ngồi dưới đất.

“Tốt!” Thiết Mộc Lê một chỉ Khôn Thiếp Mộc Nhi, “Người đi giết chết hẳn.”

Xung Đại Sư lại nhìn Thạch Cơ một chút, ánh mắt hết sức thê lương, cùng đi theo hướng Khôn Thiếp Mộc Nhi. Thạch Cơ lệ rơi đầy mặt, luôn miệng nói: “Không muốn, chủ nhân, không muốn...”

Xung Đại Sư không nói một lời, đi đến Khôn Thiếp Mộc Nhi trước mặt, cái sau hoảng sợ muôn dạng, đột nhiên âm thanh kêu lên: “Xú tặc trọc, người chết không yên lành, ta đại hân làm tốt bưng quả nhiên, rơi đến nước này, tất cả đều bởi vì nghe chuyện ma quỷ của người. Người giết ta, trường sinh thiên sẽ không bỏ qua người, bột mà chỉ cân liệt tổ liệt tông sẽ không bỏ qua người, ta liền làm quỷ, cũng muốn tính sổ với người...”

Xung Đại Sư nhìn qua hẳn, đột nhiên đã mất đi tất cả thần khí, hai mắt trống rỗng, nhẹ giọng nói ra: “Đại hân, thật có lỗi!” Đột nhiên đưa tay nắm

cổ của hắn, răng rắc, Khôn Thiếp Mộc Nhi nghiêng đầu le lưỡi, chỉ có hai mắt tròn tròn, tức giận đến chết không tiêu tan.

Xung Đại Sư nhìn qua cặp mắt kia, run rẩy một chút, đưa tay một vòng, khiến cho nhắm mắt, ngẩn ngơ, quay đầu lại, không lưu loát nói ra: “Thiệt Mộc Lê, người nói, ta làm!”

“Tốt hòa thượng!” Thiệt Mộc Lê chậm chậm gật đầu, “Nhìn không ra, người vẫn là một cái tình chủng. Hắc, vì một nữ tử, không tiếc giết đại hân.”

Xung Đại Sư lắc đầu: “Ta cùng Thạch Cơ, không quan hệ tình yêu!”

“Đây là vì sao?” Thiệt Mộc Lê hơi cảm thấy hiếu kì.

“Không có quan hệ gì với người.” Xung Đại Sư lạnh lùng nói nói, ” người như thả nòng, bắn tăng thề, từ đây thoát ra hồng trần, không tham dự nữa trong nhân thế tranh đấu.”

“Đương bản tôn là kẻ ngu?” Thiệt Mộc Lê gắt một cái, “Người Tiết Thiên phát thề, căn bản không đáng một xu.”

Xung Đại Sư trong mắt tia lửa bắn ra, chỉ sáng lên, bỗng ảm đạm, thở dài: “Người muốn như thế nào?”

“Ta muốn người một tay một chân.” Thiệt Mộc Lê giơ lên mặt đến, ngạo nghễ nói.

“Không được!” Thạch Cơ âm thanh kêu to, “Chủ nhân, người đi nha, đừng quản ta...” Thiệt Mộc Lê lạnh hừ một tiếng, trên tay phát lực, răng rắc, Thạch Cơ xương cổ tay bẻ gãy, phát ra kêu thê lương thảm thiết. Chu Vi thấy mặt mày biến sắc, cũng là nhẹ nhàng a một tiếng.

Xung Đại Sư nhếch lên bờ môi, sắc mặt rất là hung ác nham hiểm. Thiết Mộc Lê nhìn hẩn một chút, khắp lơ dang nói: “Người không chịu tự đoạn tay chân, bản tôn liền một cây một cây phá hủy xương cốt của nàng.”

Xung Đại Sư chú mục Thạch Cơ, nữ tử cắn chặt răng, cố nén đau đớn, mồ hôi lạnh dung nhập nước mắt, thuận mặt tái nhợt gò má trượt xuống.

“Ta như tự phế tay chân...” Xung Đại Sư trầm tư một chút, “Còn có thể sống a?”

“Có thể!” Thiết Mộc Lê âm trầm nói nói, ” nhìn Uyên Đầu Đà mặt mũi, ta tha cho người khỏi chết.”

“Tốt!” Xung Đại Sư cười cười, tay phải vung lên vắn một cái, máu tươi bắn tung toé, một đầu cánh tay trái đủ khuỷu tay mà đứt.

Chu Vi la thất thanh, Thạch Cơ cũng là bất ngờ, ngơ ngác nhìn qua đoạn khuỷu tay, tâm như vạn châm toàn đâm, một hơi lên không nổi, ngoẹo đầu ngất đi.

Xung Đại Sư bỏ xuống tay cụt, tiện tay vài điểm, phong bế huyết mạch, sắc mặt hẩn trắng bệch, mồ hôi đầm đìa, thế nhưng là gương mặt không chút rung động, giống như chỗ gãy cánh tay cũng không phải là ra với mình. Trong trường Mông Cổ võ sĩ đều là giết người không chớp mắt ác hán, gặp tình hình này, vô cùng tâm kinh đảm hàn, lưng tê dại một hồi.

“Tốt hòa thượng!” Thiết Mộc Lê thấy hẩn như thế kiên cường, cũng không nhìn được động dung tán nói, ” người được lắm đấy!”

Thạch Cơ chậm rãi tỉnh lại, nhìn qua Xung Đại Sư lệ vũ mưa lớn, run giọng nói ra: “Chủ nhân, người vì sao muốn làm như vậy? Thạch Cơ nghèo hèn thân thể, chết một trăm lần cũng bù không được cánh tay này của người...”

“Thạch Cơ!” Xung Đại Sư chậm rãi mở miệng, “Người còn nhớ rõ, lần đầu gặp nhau, ta nói qua cái gì?”

“Đến chết nhớ kỹ!” Thạch Cơ ghen ngào nói, ” người nói, ta rất giống bảo âm quận chúa...”

“Mười năm đến nay...” Xung Đại Sư có chút nhắm mắt, “Người ta danh nghĩa là chủ tớ, thực làm huynh muội. Ta từ đầu đến cuối, đều đưa người đương muội tử đối đãi, ta muốn gặp người lớn lên, nhìn người thành gia, sinh con dưỡng cái, hưởng hết Thiên Luân...”

Thạch Cơ khóc thành nước mắt người, nói ra: “Thạch Cơ chỗ nào không đi, ta chỉ muốn cùng người cả một đời.”

“Cả một đời quá dài!” Xung Đại Sư yếu ớt thở dài, “Hai mươi năm trước, ta không thể cứu hạ bảo âm, sống tạm nhân thế, nhận hết dày vò. Giờ này ngày này, vô luận vui buồn sinh tử, ta dù sao cũng phải hết sức thử một lần.”

Thạch Cơ nói không ra lời, chỉ có khóc ròng ròng. Thiết Mộc Lê liếc nhìn nàng một cái, cười nói: “Nguyên lai nàng giống người chết đi muội tử?”

“Thiết Mộc Lê!” Xung Đại Sư đưa mắt lên nhìn, ánh mắt hết sức quỵen đãi, “Thạch Cơ nữ tử yếu đuối, bản lĩnh bình thường, dù có trả thù suy nghĩ, cũng tổn hại không được người một tơ một hào, bần tăng mặc cho người xử trí, người thả Thạch Cơ một ngựa.”

“Thả hay là không thả sau này hãy nói.” Thiết Mộc Lê thâm nhiên cười nói, ” Tiết Thiên, nói xong một tay một chân, tay không có, chân còn!”

Xung Đại Sư ánh mắt ảm đạm, cúi đầu nhìn về phía hai chân, Thạch Cơ kêu lên: “Chủ nhân, đừng bên trong hãn quý kế...”

Chu Vi cũng không nhịn được nói ra: “Đại hòa thượng, người như thế nào như thế hồ đồ? Cái này đại ác nhân ti tiện không tìn, căn bản không muốn cho các người còn sống rời đi.”

Xung Đại Sư cũng không ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói ra: “Người có biện pháp gì, có thể để chúng ta mạng sống?”

Chu Vi sững sờ, bực tức nói: “Ta không có cách nào khác, nhưng người tự đoạn một chân, ngay cả cơ hội đào tẩu cũng mất.”

“Đào tẩu?” Xung Đại Sư lắc đầu, “Ta chạy trốn một thế, từ mây chi hướng nam chạy trốn tới đất chi bắc, doanh doanh tầm thường, không thành tựu được gì. Bần tăng mệt mỏi, không muốn chạy trốn!” Nói quỳ một chân trên đất, nâng tay phải lên, khoe miệng hiển hiện một tia cười thâm

Chu Vi không đành lòng lại nhìn, hai mắt nhắm lại, thế nhưng là đã không thét lên, cũng không thút thít. Yên lặng một lát, truyền đến một tiếng yếu ớt thở dài.

Tiếng thở dài già nua mỗi một, Chu Vi không chịu được mở mắt nhìn lại, chợt thấy Xung Đại Sư bên người đứng thẳng một người, tóc trắng tiêu điều, gầy trơ xương lẳng lẳng năm ngón tay nắm lấy Xung Đại Sư cổ tay.

“Uyen Đầu Đà đại sư!” Chu Vi vui đến phát khóc.

Uyen Đầu Đà xông nàng điểm gập đầu một cái, nói ra: “Xảo cực kì, người cũng tại?”

“Nàng là đồ nhi mang đến!” Xung Đại Sư nhẹ nói.

Uyen Đầu Đà mặt gầy hơi trầm xuống, nhẹ hừ một tiếng, tay áo tốc phiêu khởi, Chu Vi chỉ cảm thấy gió nhẹ lướt qua, trên thân dây thừng liên tiếp đứt từng khúc.

“Tốt chưởng lực!” Thiết Mộc Lê nhìn ra môn đạo, từ đáy lòng khen ngợi.

“Thiết Mộc Lê!” Uyên Đầu Đà mày trắng nhăn lại, “Người, người thả là không thả?”

“Người nói nàg?” Thiết Mộc Lê lay động Thạch Cơ, con mắt có chút chuyển động, “Thả lại như thế nào, không thả lại như thế nào? Đừng quên, Uyên Đầu Đà, cường long không ép địa đầu xà, chỗ này thế nhưng là địa bàn của ta.”

Uyên Đầu Đà nói ra: “Ta tại bên trong đầu trên núi, ngồi mười năm Khô Thiên, không có nước không ăn, như như bất động.”

“Cùng ta có liên can gì?” Thiết Mộc Lê nói.

“Như thế thời gian, lão nạp có thể qua mười năm.” Uyên Đầu Đà nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chăm Thiết Mộc Lê hai mắt, “Người đây, ăn bữa hôm lo bữa mai, lo lắng hãi hùng thời gian, người lại có thể qua mấy năm?”

Thiết Mộc Lê nhú nhú mày: “Xin lắng tai nghe!”

“Nữ tử này người có thể giết, liệt đồ người cũng có thể giết, đây là nghiệt duyên nhân quả, lão nạp không thể làm gì.” Uyên Đầu Đà hơi dừng lại, “Chỉ bất quá, sau đó quăng đời còn lại, bản tăng chỉ có một chuyện có thể làm, đó chính là không câu nệ loại nào biện pháp, lấy người trên cổ đầu người!”

Thiết Mộc Lê cười nói: “Thật chứ?”

“Thật!” Uyên Đầu Đà thông dong trả lời.

Thiết Mộc Lê thu hồi tiểu dung, neho cặp mắt lại, ánh mắt uyển như lưỡi dao, tại Uyên Đầu Đà trên mặt xẹt qua, qua lúc hứa, chậm rãi gật đầu, nói ra: “Người, trong tay ta, người muốn, mình tới lấy!”

Uyen Đầu Đà quay đầu nhìn lại, Xung Đại Sư tay cắt đồ máu, động lại thành nho nhỏ một oa, hai mắt nháy mắt cũng không nháy mắt, giống như hăm sâu ác mộng, từ đầu đến cuối không rời Thạch Cơ.

“Phồn hoa một giấc chiêm bao, vạn vật thành không.” Uyên Đầu Đà thở dài một tiếng, chân trái nâng lên, rơi xuống thời điểm, đã đến Thiết Mộc Lê trước người.

“Đắc tội!” Uyên Đầu Đà nâng tay phải lên, nhẹ nhàng một chỉ điểm ra.

Cảnh Bính Văn nguyên khí đại thương, mấy ngày liền bế doanh không ra. Diệp Linh Tô sinh lòng nghi hoặc, để Nhạc Chi Dương tại lầu trên thành bên trên dựng thẳng lên một cây cao vài trượng cây gậy trúc, vọt người nhảy lên, đứng tại can trên đỉnh dòm nhìn trại địch.

Nhìn thật lâu, Diệp Linh Tô xuống tới, Nhạc Chi Dương hỏi: “Nhìn thấy cái gì?”

“Thật không minh bạch!” Diệp Linh Tô nói nói, ” có binh sĩ từ trong lầu vải hương ra phía ngoài vận thổ.”

Nhạc Chi Dương cả kinh nói: “Hắn là đang đào đất đạo?”

Diệp Linh Tô lườm hắn một cái: “Người còn không ngu ngốc.”

Hai người hạ thành lâu, Diệp Linh Tô gọi đến Cốc Thành Phong, thì thăm vài câu, Cốc Thành Phong bước nhanh rời đi. Nhạc Chi Dương hiểu kỳ nói: “Người nói với hắn cái gì?”

Diệp Linh Tô nói: “Người lỗ tai so chó còn linh, sẽ không nghe lén a?”

Nhạc Chi Dương thở dài: “Ta nơi đó có vô sỉ như vậy.” Diệp Linh Tô nhẹ hừ một tiếng, nói ra: “Ai biết được?”

Chưa qua một giây, Cốc Thành Phong nhanh như chớp trở về, cười hì hì nói ra: “Xong rồi!” Xoay người rời đi, Nhạc Chi Dương còn choáng váng, Diệp Linh Tô dắt lấy ống tay áo của hắn đi theo. Đi một chút xa, đi vào một chỗ tường thành căn hạ, mấy cái sĩ tốt chính đang đào hầm, Hoa Miên đứng tại bờ hố, tay cầm dây thừng, cuối cùng cái chốt hòn đá, treo đến đáy hố, sau đó thu hồi, dùng có thước đo, hướng Diệp Linh Tô mỉm cười gật đầu.

Cốc Thành Phong đưa qua một cái dụng cụ, hình như loa, bên trên nhỏ hạ lớn, hai đầu dùng giấy mỏng bọc kín, không biết trong đó có giấu vật gì.

Diệp Linh Tô tiếp nhận dụng cụ, đưa cho Nhạc Chi Dương.

“Cái gì?” Nhạc Chi Dương tiếp nhận dụng cụ, không hiểu ra sao.

“Nghe nghi!” Diệp Linh Tô nói nói, ” gần sát mặt đất, có thể nghe cách xa mấy chục dặm gần. Trong đám người số người lỗ tai nhất linh, dạng này việc trừ người ra không còn có thể là ai khác.”

Nhạc Chi Dương lay động dụng cụ, ong ong ong tiếng như phong minh, Diệp Linh Tô vội nói: “Đừng loạn lắc, coi chừng hỏng.”

Nhạc Chi Dương cười một tiếng, lay động ở giữa, thính kỳ thanh mà tri kỳ hình, nghe nghi cấu tạo hắn đã rõ ràng trong lòng, thầm phục Đông Đảo chi năng, nhảy vào trong hố, đem “Nghe nghi” dán chặt mặt đất, nhắm mắt ngưng thần, Linh giác khuếch tán lan tràn, rắn ngủ chuột chạy, sâu bọ tiềm hành, không không nghe hết.

Nghe gần nửa canh giờ, Nhạc Chi Dương nhảy ra hố đất, ngưng trọng nói: “Nam quân hoàn toàn chính xác đang đào đất đạo, mà lại không chỉ một đầu.”

Diệp Linh Tô khuôn mặt có chút động, vội hỏi: “Có mấy đầu?”

Nhạc Chi Dương bấm tay tính toán: “Sáu đầu, phân từ phương hướng khác nhau tới gần tường thành.”

“Bao sâu?” Hoa Miên thình lình hỏi.

“Không đến một trượng!” Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, “Chỗ sâu nhất bất quá tám thước.”

“Đây không phải là địa đạo.” Hoa Miên giọng căm hận nói nói, “kia là địa long công thành thuật.”

“Lương Tư Cầm phá Dương Châu biện pháp?” Diệp Linh Tô nhú mày hỏi.

Hoa Miên sắc mặt tái xanh, im lặng gật đầu. Nhạc Chi Dương chả trách: “Lương Tư Cầm phá Dương Châu, đó là cái gì điển cố?”

Diệp Linh Tô nói ra: “Năm đó bốn đảo tiền bối thủ vệ Dương Châu, thiết hạ cường nổ hoả pháo, ngoài thành phương viên vài dặm, quân Minh khó vượt qua Lôi trì nửa bước. Về sau quân Minh đào móc đường hầm, phía trên thổ da bất động, phía dưới xâm nhập năm thước, phân từ các đạo tới gần tường thành, xuyên thấu qua đường hầm, quân Minh ẩn núp binh giáp, công thành thời điểm, đục phá địa da, bay vọt mà ra, bắc thang mây, tám mặt công thành, một khi thế công bất lợi, lập tức lui về trong hầm, trên thành pháo nổ, có thể đánh mặt đất chi quân, không làm gì được dưới mặt đất chi địch. Giữ lẫn nhau một ngày, quân Minh ngựa công thất bại, lại tường thành căn hạ chôn mấy ngàn cân thuốc nổ, ngạnh sinh sinh nổ ra lỗ hồng, chen chúc mà vào. Đến mức này, trong thành tiền bối vô lực hồi thiên, tất cả đều lực chiến bỏ mình.” Nói đến chỗ này, hết sức âm đạm.

“Cái này biện pháp là Lương Tư Cầm nghĩ ra được.” Hoa Miên cắn mạnh răng trắng, “Cảnh Bính Văn lúc trước cũng trong quân đội, hiện học

hiện dùng, lấy ra tiến đánh Bắc Bình.”

“Như thế nói đến, cũng là khó phòng!” Nhạc Chi Dương phát sầu nói, ” hoặc là phái quân ra khỏi thành, dọ tập trại địch.”

“Người kịch nam nghe nhiều?” Diệp Linh Tô lườm hăn một cái, “Dạ tập trại địch? Nơi đó có chuyện tốt như vậy! Cảnh Bính Văn lão thành lão tướng, nhất định trải rộng trạm canh gác vệ, ngày đêm giám thị Bắc Bình. Ta mới vừa rồi còn nhìn thấy, hăn vờn quanh doanh trại bố trí sừng hươu, cây củ ấu, đề phòng Yến quân kỵ binh đạp doanh.”

Nhạc Chi Dương nói: “Cái này cũng không thành, vậy cũng không được, chẳng lẽ ngồi chờ hăn công thành?”

“Đổi tại cái khác thời tiết, cái này chiến pháp khó mà ngăn cản.” Diệp Linh Tô toát ra một tia không dễ cảm thấy ý cười, “Đáng tiếc Cảnh Bính Văn không phải Lương Tư Cầm, kẻ làm tướng không biết thiên thời, cứng nhắc, phải bị thua thiệt.”

Nhạc Chi Dương gặp nàng tràn đầy tự tin, cần hỏi, Diệp Linh Tô còn nói: “Nhạc Chi Dương, người dùng ‘Địa nghe nghi’ nghe lén, lưu ý đường hầm phương vị, họa tại trên địa đồ mặt, đường hầm rồi mười trượng, lại đến cáo ta.” Nói xong kéo Hoa Miên đi. Nhạc Chi Dương một mình lưu tại bờ hồ, nhìn một chút “Nghe nghi”, thở dài, không thể làm gì khác hơn nhảy vào trong hồ.

Đường hầm đào hầm lò thần tốc, ngày đêm không thôi, bất quá một ngày công phu, khoảng cách tường thành bất quá mười trượng.

Nhạc Chi Dương nghe được rõ ràng, đuổi tới phủ nha bẩm báo Diệp Linh Tô. Đám người leo lên tường thành, đưa mắt nhìn lại, khắp nơi bằng phẳng, lặng lẽ không có tiếng hơi thở. Không qua mấy ngày, trại địch quy mô lại tăng trưởng thêm mấy lần, ngay cả mây như mang, dựa vào núi bàng

lĩnh, doanh trường ở giữa đồng lửa hừng hực, khói bếp một lùm bụi, nhiều đám, từ nồng mà nhạt, ngay cả thông trời đất.

Quân địch ngày càng tăng nhiều, Từ Phi sải bên trên đuôi lông mày, lắc đầu thở dài. Chu Cao Sí trừng mắt nhìn nửa ngày, đột nhiên nói: “Êm đẹp, nơi đó có thập yêu địa đạo? Từ trại địch đào được tường thành, chỉ cần hao phí bao nhiêu nhân lực?”

Diệp Linh Tô chỉ là cười lạnh, Chu Cao Sí mặt đỏ tía tai, kêu la: “Cười cái gì? Ta nói đến không đúng?”

Diệp Linh Tô cũng lờ đi, cúi đầu nhìn nhìn địa đồ. Chu Cao Sí thụ khinh miệt, càng phát ra có khí, một gương mặt béo phì đỏ lên phát tím. Từ Phi liếc nhìn hẩn một cái, cười nói: “Cao Sí, người ta ngày thường quá muộn, chưa từng thấy qua Lương Tư Cầm cùng Đông Đảo đấu trí, ông ngoại người lúc tuổi già nói lên, vẫn là lòng còn sợ hãi, trong đó rất nhiều cơ quan bí thuật, đến nay sớm đã thất truyền, bất quá ‘Địa rỗng công thành thuật’ ta cũng có nghe thấy, nghe nói Lương Tư Cầm dùng kỳ môn dị thuật, đường hầm trong vòng một đêm, liền có thể chống đỡ vào thành tường...”

Chu Cao Sí lòng tràn đầy không tin, nhưng cũng không dám chống đối mẫu phi, chỉ có âm thầm lẩm bẩm hai tiếng.

Qua một canh giờ, vẫn là không nghe thấy động tĩnh, Chu Cao Hú không đợi được nhìn, phụng dưỡng Từ Phi tiến vào lầu trên thành tránh né phong tuyết.

Nhạc Chi Dương đảo mắt nhìn lại, Diệp Linh Tô vốn mặt hướng lên trời, tóc xanh loạn vũ, hất lên tinh hồng áo khoác, lập thân một đám nam nhi ở giữa, giống như băng sơn Hồng Liên, tư thế hiên ngang, làm cho người ta cực kỳ hâm mộ.

Diệp Linh Tô lấy tay che miệng, bỗng nhiên nhẹ nhàng ho khan. Nhạc Chi Dương mới nhớ tới nàng thương thể chưa lành, nhiều ngày đến ngày

đêm hồi hã, thế mà quên việc này. “Ngự khí” chi pháp, hã đã tùy tâm sở dục, lập tức mười ngón run rẩy, cách không kích động nữ tử chân khí.

Diệp Linh Tô bỗng nhiên lại cảm giác, đầu lông mày khẽ nhếch, đảo mắt trông lại. Nhạc Chi Dương chú mục phía trước, ra vẻ chưa phát giác, chỉ là âm thầm “Ngự khí”. Diệp Linh Tô nhú nhú mày, yên lặng nhìn qua dưới thành, không bao lâu, thể nội khí huyết sững hòa, gương mặt xinh đẹp nhân nhuốm máu sắc, mưa nhuận đỏ tở, xinh đẹp hết sức. Chu Cao Sí đang từ lầu trên thành bên trong ra, trông thấy nữ tử, chưa phát giác ngăn ngại, cơ hồ chuyển không ra hai mắt.

“Thế tử!” Sĩ tốt khom mình hành lễ.

Chu Cao Sí liên thanh ho khan, che giấu bối rối, hỏi: “Còn không có động tĩnh a?”

Diệp Linh Tô giương mắt nhìn trời, hoàng hôn buông xuống, khắp nơi lờ mờ, nghĩ nghĩ, nói ra: “Cảnh Bính Văn sợ hãi Lôi Hỏa châu, ban ngày không dám công thành, đêm nay tất có động tác!”

Chu Cao Sí cố ý làm trái lại: “Vì sao nhất định là đêm nay, đêm mai thì không được sao?”

Diệp Linh Tô miễn cưỡng không đáp, Nhạc Chi Dương giải thích nói: “Lý Cảnh Long ít ngày nữa đem đến, Cảnh Bính Văn trận chiến mở màn gặp khó, đến lúc đó tất thụ chỉ trích. Đối là ta, nhất định phải đoạt tại chủ soái đến trước khi đến lật về một ván, để lấy công chuộc tội.”

Chu Cao Sí nghe được có lý, không tiện phản bác, nói ra: “Chỉ mong các người đoán đúng. Mẫu phi không chịu hồi phủ, nhất định phải ở tại đầu tường, đông lạnh ra cái nguy hiểm tính mạng, nhưng không tiện bàn giao.”

Đêm xuống, trời giá rét khí lạnh, phong tuyết như điên, dưới thành vùng bỏ hoang yên lặng, từ đầu đến cuối không có động tĩnh. Đến canh bốn sáng

bên trên, chúng người vô pháp, lui vào lầu trên thành nghỉ ngơi.

Từ Phi tại trong lầu thiết yến, ấm hoàng tửu khu lạnh. Nhạc Chi Dương uống hai chén, thể xác tinh thần đều ấm. Diệp Linh Tô uống rượu nửa chén, không yên lòng, lại đi tuần thành. Nhạc Chi Dương theo kiếm đi theo, hai người một trước một sau, dọc theo tường chắn mái hành tẩu, lần theo tường chắn mái đồng tên, một số ống trúc uyển uốn lượn diên, như ẩn như hiện, hồi tưởng ngọc tuyến bên hồ guồng nước, Nhạc Chi Dương bỗng nhiên có linh ngộ.

Điều đầu âm thanh gấp, chợt đến canh năm. Diệp Linh Tô a ầm hai tay, quan sát dưới thành, qua thật lâu, run đi trên vai bông tuyết, thất vọng nói: “Đi thôi, đêm nay sẽ không tới!”

Nàng quay người rời đi, chợt thấy Nhạc Chi Dương không cùng bên trên, quay đầu nhìn lên, Nhạc Chi Dương nghiêng người dựa vào tường chắn mái, nghiêng tai lắng nghe, nhin không được hỏi: “Nghe thấy cái gì?”

Nhạc Chi Dương giơ ngón trỏ lên, nhỏ giọng nói: “Phía dưới có tiếng vang.”

Diệp Linh Tô sững sờ, đi đến tường chắn mái một bên, công tụ hai lỗ tai, ngưng thần nghe qua: Phong tuyết kêu khóc bên trong quả nhiên xen lẫn tiếng leng keng vang, cúi đầu nhìn lại, dưới thành đen ngòm, hốt hoảng, hình như có bóng đen lắc lư.

“Ra đến rồi!” Nhạc Chi Dương đè thấp tiếng nói, “Không ít người!”

Diệp Linh Tô trái tim phanh phanh đập mạnh, nàng cơ hồ coi thường đối thủ, Cảnh Bính Văn không hổ khai quốc danh tướng, dụng binh cẩn thận, tính nhẫn nại hơn người. Lúc tờ mờ sáng, đêm dày đặc nhất, trời lạnh nhất, quân coi giữ nhất là lười biếng, giờ phút này chui từ dưới đất lên công thành, xuất kỳ bất ý, công lúc bất ngờ, không để ý, Bắc Bình tất nhiên thất thủ.

Nghĩ được như vậy, nàng mồ hôi lạnh lóe ra, vội vàng triệu tập chúng tướng, liên tiếp lên tiếng ra lệnh.

Làm phòng đánh cỏ động rần, đầu tường ngã giáp dừng binh, hết thầy như thường, lầu trên thành mái cong bên trên treo mấy chung khí tử phong đăng, ánh lửa lay động, tại trong gió tuyết yếu ớt muốn diệt.

Thi Nam Đình, Dương Phong đến chỉ huy mấy trăm dân phu, tề lực chuyển động bên hồ guồng nước, nước hồ xen lẫn khối băng, tiến vào nôi lớn đun sôi, sau đó thuận da trúc tạo thành ống nước đưa lên đầu thành.

Nam quân bắt đầu bắc thang mây, đao kiếm va chạm thiết giáp, phát ra một chuỗi khê kêu, càng có quan tướng nổi giận, đề thấp cuống họng răn dạy sĩ tốt, lời vừa ra miệng, liền bị phong tuyết thổi tan. Đêm không hết bóng đen từ đường hầm bên trong chui ra, lờ mờ, thở ra bao quanh bạch khí, giao hòa bốc hơi, như mây như khói.

Diệp Linh Tô phát ra hiệu lệnh, mấy trăm cây thô to ống nước nhắm ngay đường hầm phương vị, đột nhiên mở nhét chống nước, trắng bóng cột nước cuộn cuộn mà ra. Nam quân duệ tốt mới vừa lên thang mây, liền bị ngâm vừa vụn, ngày đó chính là quanh năm cực hàn ngày, lúc này lại là một ngày bên trong cực hàn thời điểm, hà hơi thành băng, làm văn hộ dọa chỉ, nước từ ống trúc phun ra vẫn là nóng bỏng, xối đến sĩ tốt trên thân, đã là ấm ôn lương lạnh, lại trải qua gió thổi qua, phút chốc hóa thành miếng băng mỏng, kỳ hàn triệt cốt, chư quân run rẩy, nhao nhao rơi xuống thang mây.

Guồng nước chuyển không ngừng, ống trúc bay châu tả ngọc, nước chảy rơi xuống đầu tường, đơn giản là như mấy trăm đầu Thủy Long bay vào nhân gian.

Nước vì vụn vạt chi mẫu, nhưng mà long thời tiết mùa đông, lại thành ác độc nhất lợi khí. Nam quân duệ tốt toàn thân ướt đẫm, ngưng sương kết băng, đông lạnh không thể nhẫn, ý đồ lui về đường hầm, nào biết dòng

nước mãnh liệt, thuận lối ra rớt vào trong hầm, không người không âm ước, khó mà dừng chân. Lại bởi vì thấp tại mặt đất, thủy thể phát triển, úng ngập thành hoặ, chư quân loạn thành một bày, tiến lên người ngưng kết thành băng, người chậm tiến người nước bùn lẫn lộn, trong bóng tối người lui ta chen, ứng đối không còn chút sức lực nào, mặc cho thủy thể khắp tuôn, bất tri bất giác rớt đầy đường hầm.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 153 : Chương 153: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc (Hai)

Chương 153: Nghìn cân treo sợi tóc (hai)

Trên thành dòng nước không ngừng, dưới thành truyền đến từng tiếng buồn bực gọi, mới đầu rõ ràng có thể nghe, dần dần yếu ớt xuống dưới. Lại qua một trận, phương đông dần dần bạch, sắc trời sáng lên, núi xa hình dáng tại ánh rạng đông bên trong có chút hiển lộ. Tuyết lớn hạ mấy ngày, tường thành bốn phía một chỗ bạc trắng. Dưới thành yên tĩnh cực kỳ, tới gần vùng ven, thang mây bốn phía tản mát, đao kiếm mai một trong tuyết, đường hầm lối ra như ẩn như hiện, bên ngoài nằm ngang mấy bộ thi thể, toàn thân tầng băng bao khóa, cơ hồ không thành hình người.

“Cứ như vậy xong?” Chu Cao Sí vẫn chưa thỏa mãn, “Cảnh Bính Văn náo loạn nửa ngày, liền lưu lại cái này?”

Từ Phi giữ im lặng, nhìn ra xa trại địch, doanh trại bên trong yên tĩnh, căn bản không có đánh trận dáng vẻ, nhất thời cũng thấy hoang mang, nhưng cảm giác lao sư phí sức, thẳng quá mức tùy tiện.

Diệp Linh Tô xem kỹ thật lâu, đột nhiên nói: “Dưới thành cũng không nước đọng, đủ thấy nước đều tiến vào đường hầm, quân địch lâm nguy úng ngập, thời gian ngắn bất lực công thành.”

Từ Phi nói ra: “Cảnh Bính Văn giáo hoạt lão tướng, không thể phớt lờ, trên thành vẫn muốn phái người nghiêm phòng.”

“Mẫu phi yên tâm!” Chu Cao Sí vội nói, “Ngài một đêm không ngủ, vẫn là sớm hồi phủ nghỉ ngơi.”

Từ Phi gật đầu nói: “Đô Chỉ huy sứ, người cũng lao lực một đêm, hồi nha nghỉ ngơi cho thỏa đáng.”

Nghe nàng nói chuyện, Diệp Linh Tô cũng thấy buồn ngủ, lập tức trở về phủ nha, nhìn qua mấy trương hình vẽ, hốt hoảng, nắm lấy bàn thiếp đi.

Mông lung ở giữa, chợt nghe có người kêu to, vò mắt nhìn lên, lại là Hoa Miên. Cái sau thần khí cổ quái, ngoắc nói: “Mau tới!” Quay người liền đi. Diệp Linh Tô không hiểu thấu, theo nàng lên đầu tường, nhưng gặp Từ Phi, Chu Cao Sí đồng đều đã đến, nhìn qua nơi xa một mặt hãi dị.

Diệp Linh Tô định nhân nhìn lại, phong tuyết hơi nguội, thiên thanh khí lãng, cảnh quân đại doanh nhìn một cái có thể thấy được. Rất nhiều sĩ tốt khiêng cuốc, ngay tại doanh trước quật thổ, đào ra một cái hố sâu, từ đó xâu ra khối lớn hàn băng, băng bên trong mơ mơ hồ hồ, giống như có bóng người lưu động.

Diệp Linh Tô tâm bỗng nhiên níu chặt, trong gió lạnh hai gò má giống như hỏa thiêu, trước mắt mơ mơ hồ hồ, bên tai hình như có gào khóc truyền đến. Nàng lòng nghi ngờ là mộng, đem hết nặn một cái con mắt, lấy lại bình tĩnh, dời mắt nhìn lại, trong doanh trại trên đất trống, khối băng ngổn ngang lộn xộn, từng hàng, từng dãy, không thiếu tướng sĩ ghé vào băng trước, lên tiếng gào khóc.

Nguyên lai thủy công về sau, đường hầm bên trong quan quân không kịp rút đi, phần lớn chết chìm đông chết, hàn khí tiến vào đường hầm, càng đem người chết đông lạnh thành khối băng.

Diệp Linh Tô ngờ ngác nhìn qua băng thi, chợt thấy cổ họng phát ngọt, đầu óc buồn bực đau nhức. Nàng hai tay buông ra tường chắn mái, lui lại

hai bước, phun ra một ngụm máu tươi, phút chốc đầu óc không còn, đã mất đi tri giác.

Không biết qua bao lâu, Diệp Linh Tô hồi tỉnh lại, ngực buồn bực đau nhức như cũ, trong mũi ẩm hương quanh quẩn, mở mắt tứ phương, lại là Yến Vương trong phủ dưỡng bệnh trạch viện. Hoa Miên ngồi tại bên giường, một mặt lo lắng, gặp nàng tỉnh dậy, thở dài ra một hơi, sáng giọng: “Linh Tô, người muốn hù chết ta a?”

Diệp Linh Tô chèo chống ngồi dậy, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt, vuốt vuốt, hỏi: “Hoa Di, ta thế nào?”

“Người tại đầu tường đã hôn mê.” Hoa Miên nói nói, ” người lúc trước tổn thương còn chưa tốt toàn, sau lại phí sức hao tổn tinh thần, cho nên phong hàn xâm lấn, nhất diệu bất quá năm năm mấy ngày, cái gì đều chớ để ở trong lòng.”

“Không thành!” Diệp Linh Tô lắc đầu, “Đánh trận nhưng không chờ người!”

Hoa Miên liếc nhìn nàng một cái, thở dài: “Còn muốn đánh xuống đi a?”

Diệp Linh Tô nhìn qua trưởng đình ngơ ngác xuất thần, chợt nói ra: “Ta cũng không biết, thế nhưng là đáp ứng sự tình cũng nên làm được.”

Hoa Miên muốn nói lại thôi, chợt nghe tiếng bước chân vang, Từ Phi dẫn cung nga tiến đến, trông thấy thiếu nữ thức tỉnh, vui vô cùng, ngồi ở mép giường, kéo lại tay của nàng nói: “Trời có mắt rồi, người đến cùng tỉnh. Toàn thành tướng sĩ đều ngóng trông người chủ trì đại cục, một trận này, quan quân tổn thất cực thảm, doanh trại bên trong chết nặng nề, ngay cả nhóm lửa hơi khói cũng bị mất.”

Diệp Linh Tô cúi đầu không nói, giữa lông mày khác biệt không vui sướng, Từ Phi nhìn mặt mà nói chuyện, nói ra: “Diệp chỉ huy làm, người như thân thể khó chịu, không ngại nghỉ ngơi mấy ngày.”

Diệp Linh Tô trầm mặc một hồi, ngẩng đầu cười lớn: “Không cần, người tập võ, thân thể không có như vậy kiêu nộ.”

Hoa Miên một bên nghe, biết nàng vẫn là không bỏ xuống được chiến sự, không khỏi nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài. Từ Phi lại mặt mày hớn hờ, nói ra: “Hóa ra tốt, người chống đỡ thêm hai ngày, chờ đến Vương gia trở về một quyết thắng thua.”

Diệp Linh Tô do dự một chút, hơi khẽ gật đầu. Từ Phi đứng lên, nâng tới một cái chén ngọc nói ra: “Cái này một chung phục linh nhân sâm gà, vốn là trong cung đình đơn thuốc. Bản phi tự tay điều chế, có thể bổ dưỡng nguyên khí.”

Diệp Linh Tô tiếp nhận, nhắm nháp một ngụm, canh gà ngon, thế nhưng xông không tiêu tan nỗi khổ trong lòng buồn bực.

Từ Phi trầm sự tình quán thân, hàn huyên hai câu, liền cáo từ đi ra ngoài, vừa cùng Nhạc Chi Dương gặp gỡ. Cái sau hạ thấp người hành lễ, Từ Phi cuống quýt đỡ lấy, cười nói: “Nhạc đại nhân miễn lễ, Đô Chỉ huy sứ bệnh còn cần người hao tổn nhiều tâm trí.”

“Nương nương yên tâm.” Nhạc Chi Dương nói quanh co đáp ứng.

Hắn đi đến bên giường, Hoa Miên nói ra: “Ta còn có việc, đi trước một bước.” Không nói lời gì, quay người liền ra, lưu lại lá, vui hai người trầm mặc tương đối.

Qua nửa ngày, Diệp Linh Tô sâu kín nói ra: “Không nghĩ tới... Giết người đúng là dễ dàng như vậy.”

Nhạc Chi Dương cười khố nói: “Người không biết không qua, loại kia kiểu chết, ai cũng không ngờ rằng!”

“Không!” Diệp Linh Tô cúi đầu sững sờ, “Nếu nói không ngờ tới, bất quá lừa mình dối người. Thế nhưng là một khi lâm trận giao phong, trong tim ta liền chỉ có thắng bại, về phần thiện ác tốt xấu, tất cả đều không lo được.”

Nhạc Chi Dương trầm mặc nhất thời, chầm chậm nói ra: “Nghĩa phụ thường nói, từ xưa binh giả vì hung khí, thánh nhân bất đắc dĩ mà dùng. Thánh nhân biết rõ binh hung chiến nguy, vẫn muốn giao binh đánh trận, huống chi người ta phạm phu tặc tử?”

Diệp Linh Tô có chút khép lại hai mắt, nhẹ giọng nói ra: “Nhạc Chi Dương, ta mệt mỏi!”

“Người hảo hảo nghỉ ngơi.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” thủ thành sự tình giao cho ta tốt.”

“Không vì cái này...” Diệp Linh Tô nhẹ nhàng vuốt ve trên đệm chăn văn tú, “Ta bận rộn, nhưng cũng không biết vì ai hồi hã? Hết sức giành thắng lợi, cũng không biết vì ai mà chiến? Giết người không tính toán, đổi lấy chỉ là một cơn ác mộng. Phương mới ngủ mơ bên trong, ta mộng thấy những người kia đông cứng băng bên trong, nhìn qua ta cầu xin thương xót cầu xin tha thứ, ta muốn nện Phá Kiên băng, cứu bọn họ ra. Thế nhưng là không còn kịp rồi, bốn phía dấy lên đại hỏa, ngay cả băng dẫn người, tựa như ngọn nến đồng dạng xóa đi, băng bên trong nhân vọng lấy ta, trong mắt tràn đầy trách cứ, trách ta không cứu được bọn hắn ra...”

Diệp Linh Tô hai tay ôm đầu gối, đem mặt chôn ở giữa gối, hai vai có chút run run. Từ khi biết được thân thế, Nhạc Chi Dương chưa hề gặp nàng như thế cực kỳ bi ai, trong lòng nói không nên lời ra sao tư vị, không chịu

được duỗi ra ngón tay, vừa muốn đụng phải nữ tử mái tóc, lại như chạm đến hoa đâm, hốt hoảng thu hồi lại.

Diệp Linh Tô như có cảm giác, ngẩng đầu nhìn đến, hai người ánh mắt đụng vào nhau, Nhạc Chi Dương cúi đầu nói ra: “Nên chữa thương.”

Diệp Linh Tô ngơ ngác một chút, không nói gì thở dài một hơi, khoanh chân ngồi ngay ngắn, hàm hung bạt bối. Nhạc Chi Dương hai tay vung vẩy, Diệp Linh Tô chân khí như tơ như dây cung, tùy theo nhảy lên, tê dại nặng nhẹ, tám sớ cùng đến, âm dương giao hòa, dần vào huyền diệu hoàn cảnh.

Liệu xong tổn thương đã là đêm dài. Nhạc Chi Dương đi ra vương phủ, cưỡi ngựa trở về công xưởng. Diệp Linh Tô bệnh nặng, công xưởng rần mất đầu, hết thầy lại hẳn chủ trì. Nhạc Chi Dương tính tình tiêu dao, không thích câu thúc, gặp lại chiến tranh thảm liệt, càng phát ra mất hết cả hứng, nếu không phải lòng có chỗ hệ, sớm đã cao chạy xa bay, cưỡi ngựa lúc nghĩ thầm: “Chu Vi mềm lòng, gặp ban ngày cảnh tượng, không biết làm cảm tưởng gì?”

Bỗng nhiên một sợi tiếng đàn ung dung bay tới, Nhạc Chi Dương thu hồi suy nghĩ, lòng tràn đầy buồn bực. Chiến sự khẩn cấp, dân chúng trong thành ăn bữa hôm lo bữa mai, sớm đã đoạn mất quản dây cung yến vui. Thế nhưng là lại nghe mấy tiếng, bỗng thành thích nhịp tim, tiếng đàn luật điều tinh chuẩn, vô ý thú, khiến người nghe xong liền cảm giác chán ghét.

Nhạc Chi Dương trầm tư một chút, đối tùy hành binh lính nói ra: “Ta có chuyện phải làm, các người về trước đi.” Tung người xuống ngựa, hướng tiếng đàn bỏ ra đi đến.

Đi hơn hai trăm bước, đến một gian dân cư trước. Nhạc Chi Dương vừa tung người, vượt tường đi vào, định nhân nhìn lại, quả gặp Thủy Liên Ảnh ngồi tại công đường, điểm một chiếc thanh đăng, ngồi nghiêm chỉnh, tay vỗ

dây đàn, thấy hân vui mừng nhường mảy, từ từ đứng dậy, mềm giọng kêu lên: “Lâm đệ...”

Nhạc Chi Dương đối Thủy Liên Ảnh tình cảm phức tạp, càng có mấy phần cảnh giác. Nữ tử này tâm địa âm tàn, thủ đoạn kịch liệt, riêng lấy làm người mà nói, Nhạc Chi Dương đánh trong đáy lòng không muốn thừa nhận tỷ tử này, lập tức chi ngô đạo: “Thủy cô nương, người vẫn là gọi ta Nhạc Chi Dương tốt.”

Thủy Liên Ảnh hết sức thất lạc, nhìn chăm chú hân lúc hứa, sâu kín nói ra: “Người còn không chịu nhận ta?”

“Bát bộ chi chủ hiện ở nơi nào?” Nhạc Chi Dương giật ra câu chuyện.

Thủy Liên Ảnh cười lạnh một tiếng, giấu cợt nói: “So với nhà mình thân thế, người quan tâm hơn người khác?”

Nhạc Chi Dương không kiên nhẫn nói: “Vân Hư tới Bắc Bình, muốn cùng Lão tiên sinh một quyết sinh tử.”

“Vân Hư tính là gì?” Thủy Liên Ảnh nghiêng người ngồi xuống, lãnh đạm khinh thường, “Thành chủ thật muốn giết hân, hân đã sớm chết mấy trăm lần.”

Nhạc Chi Dương nghi ngờ nói: “Lão tiên sinh ở đâu?”

“Hân tại Yên sơn.” Thủy Liên Ảnh nghĩ đến cái gì, tinh mâu âm đạm, thở dài nói, ” ta tới gặp người, cũng là vì hân.”

Nhạc Chi Dương gặp nàng thần sắc, trong lòng trầm xuống, vội hỏi: “Lão tiên sinh thế nào?”

Thủy Liên Ảnh chú mục dây đàn, thì thào nói ra: “Ngày hôm trước chàng vạng tối, hân đột nhiên triệu tập tám bộ, bàn giao hậu sự, nói muốn

làm một kiện cải thiên hoán địa đại sự, gian nguy chi cực, hữu tử vô sinh, cho nên đem thành chủ sớm truyền cho Vạn Thắng. Mọi người lấy làm kinh hãi, tranh nhau hỏi hẩn tường tình, thế nhưng là thành chủ từ đầu đến cuối không nói.”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Lão tiên sinh đoạt thiên địa chi tạo hóa, trên đời còn có chuyện gì có thể để cho hẩn mất mạng?”

“Ta cũng không biết!” Thủy Liên Ảnh nhẹ nhàng lắc đầu, chú mục Nhạc Chi Dương, “Người có lẽ biết!”

“Ta?” Nhạc Chi Dương sững sờ.

“Thành chủ uyên thâm biến mặc, ngôn từ cao ngạo, chưa từng đối người thổ lộ tâm sự, cuộc đời cũng không có một cái bạn tri kỉ. Bát bộ chi chủ cùng hẩn tuy có sư đồ danh phận, thật sự hiểu hẩn cũng không có một cái nào. Bất quá...” Thủy Liên Ảnh như có điều suy nghĩ, “Thành chủ đợi người cùng người khác khác biệt, ăn nói tùy ý, bất kể dài ít, có thể xưng cách đời kỳ duyên, bạn vong niên. Sư phụ cùng vạn sư bá một lần phỏng đoán người sẽ gia nhập Tây Thành, kế thừa thành chủ y bát. Nếu nói thiên hạ có người có thể cải biến thành chủ tâm ý, chỉ sợ cũng chỉ có người Nhạc Chi Dương.”

Nhạc Chi Dương trầm ngâm nói: “Người muốn ta nói phục tiên sinh không muốn lấy thân mạo hiểm, từ bỏ kia một kiện du quan sinh tử đại sự!”

Thủy Liên Ảnh gật đầu, Nhạc Chi Dương lại hỏi: “Thu tiền bồi phái người tới?”

“Không!” Thủy Liên Ảnh lắc đầu, “Ta tự mình tới.”

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên nói: “Lệnh sư có biết không?”

“Cái khác Tây Thành đệ tử, đối thành chủ kính ngưỡng như thần, thà rằng thương tâm khổ sở, cũng không dám nghịch hấn ý tứ.” Thủy Liên Ảnh cười lạnh một tiếng, “Ta nhưng khác biệt, sự do người làm, ta không thể tưởng tượng tro mắt nhìn xem. Quan nó thành hay bại, dù sao cũng phải thử một lần mới được.”

Nhạc Chi Dương tâm phiền ý loạn, Lương Tư Cầm bàn giao hậu sự, sợ cùng trời cướp tương quan . Còn trong miệng hấn đại sự, Nhạc Chi Dương trái lo phải nghĩ cũng suy đoán không thấu, bất quá liên hệ chi tình hình trước mắt, nhất định cùng Yến Vương tạo phản có quan hệ. Hấn đối Lương Tư Cầm kính ngưỡng chi sâu, không tại tám bộ phía dưới, lúc này cũng không nghĩ nhiều, xúc động nói ra: “Tốt! Thủy cô nương, mời dẫn ta đi gặp tiên sinh!”

Thủy Liên Ảnh tươi tỉnh trở lại mà cười, nhìn qua Nhạc Chi Dương ánh mắt tha thiết. Nhạc Chi Dương minh bạch tâm tư của nàng, quần bách nói: “Thủy cô nương, việc này không nên chậm trễ, người đối thân y phục, chúng ta vụng trộm ra khỏi thành.”

Thủy Liên Ảnh thở dài một hơi, thất vọng mất mát, nàng quay người vào nhà, đối một thân đen nhánh trang phục, đèn đuốc chập chờn ở giữa, càng phát ra da thịt trắng hơn tuyết, thướt tha sinh tư. Nhạc Chi Dương nhìn nàng bộ dáng, trong lòng ẩn ẩn hiện lên Chu Vi bóng hình xinh đẹp, quan ải xa xôi, cũng không biết nàng hiện ở nơi nào, nghĩ được như vậy, không hiểu phiền muộn .

Thừa dịp bóng đêm, hai người tới đầu tường, tránh đi quân coi giữ. Xùy, xùy hai tiếng mảnh vang, Thủy Liên Ảnh bắn ra “Nghiệt thừa số”, xâm nhập tấm gạch khoảng cách, nội lực chỗ đến, xoát xoát xoát mọc ra hai đầu trường đăng, tựa như sống rắn, giống như bay bò qua đầu tường, một mực rủ xuống hướng dưới thành.

Thủy Liên Ảnh hưởng Nhạc Chi Dương cười một tiếng, bắt lấy trường đăng, phi thân nhảy xuống. Nhạc Chi Dương âm thầm lấy làm kỳ, cũng kéo lên trường đăng vượt qua đầu tường.

Tường thành cao chùng sáu trượng, kia dây leo theo sinh theo dài, dường như vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Thẳng đến cách mặt đất một trượng, Thủy Liên Ảnh mới thả người nhảy xuống, tay nàng vừa rời đi, trường đăng nhất thời khô héo, phốc, hóa thành một đoàn tro bụi. Nhạc Chi Dương đột nhiên mất đi dựa vào, cuống quýt xoay người nhảy rụng.

Thủy Liên Ảnh giống như một con hắc yến, nhẹ nhàng linh động, bay về phía trước trì. Nhạc Chi Dương tiêu dao dạo bước, theo sát phía sau. Hai người vượt qua trại địch, tiến vào Yên sơn, người một đường khói ít dần, núi non lên xuống, tuyết lớn bay lả tả, nhiễm đến dãy núi đầu bạc, phóng nhãn nhìn một cái, xanh tươi rậm rạp hạo đăng, giống như Quỳnh Hải ngọc hồ.

Quanh đi quẩn lại, hừng đông thời gian, một ngọn núi ngăn lại đường đi. Thế núi dốc đứng, cao hơn cùng thế hệ, dưới núi đứng thẳng một phương cự thạch, xuyên thấu qua tuyết trắng mênh mang, mơ hồ có thể thấy được “Sương mù linh” hai chữ.

“Đây là sương mù Linh Phong!” Thủy Liên Ảnh ngón tay đỉnh núi, “Cũng là Yên sơn tuyết đỉnh.”

Nhạc Chi Dương gật đầu nói: “Trời trong lúc, đứng tại Bắc Bình lâu trên thành, có khi cũng có thể trông thấy.”

“Giống như gần mà xa!” Thủy Liên Ảnh nói nói, ” không muốn đi nữa đêm.”

Hai người vừa đi vừa nói, tiếp cận chân núi, chợt nghe một tiếng quát khê: “Ai?”

“Ta!” Thủy Liên Ảnh dừng lại trả lời.

Trong rừng sần sật có âm thanh, Bạc Lữ chui ra, đẩy người bùn đất bông tuyết, giống như một con mập mập chuột chũi. Hắn nhìn chăm chăm hai người, kinh ngạc nói: “Thủy Liên Ảnh, võ công của ngươi khi nào khôi phục? Vừa rồi một chiêu kia ‘Linh quạ độ nước’ khiến cho tốt tuấn.”

Thủy Liên Ảnh một đường chạy vội, cũng không che giấu kinh công, Bạc Lữ xa xa trông thấy, cơ hồ không thể tin được.

“Nhàn thoại ít xách!” Thủy Liên Ảnh lạnh lùng nói nói, ” thức thời tránh ra, ta mang Nhạc Công Tử đi gặp thành chủ!”

Bạc Lữ nhìn một chút Nhạc Chi Dương, cười hì hì nói ra: “Thủy sư chất, ngươi cũng biết, thành chủ dặn đi dặn lại, không cho phép ngoại nhân lên núi!”

Thủy Liên Ảnh nói: “Kia ta không khách khí.” Làm bộ muốn lên.

Bạc Lữ hướng về sau nhảy một cái, quát: “Đốt, thật lớn mật... A nha...” Lòng bàn chân hắn trượt đi, bỗng nhiên ngã một phát, mặt lộ vẻ khổ tương, xoa mắt cá chân kêu gào, “Má ơi, ta trật chân, ôi, chân của ta...”

Bạc Lữ trạch bộ chi chủ, một thân nhu công kinh thể hãi tục, chỗ nào sẽ có trật chân đạo lý. Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy kinh ngạc, cần thăm hỏi, Thủy Liên Ảnh dặt hẳn một chút, vội vã đi hướng ngọn núi.

Nhạc Chi Dương không hiểu chút nào, chợt thấy Bạc Lữ nháy mắt ra hiệu, liên tục bĩu môi, nhất thời hiểu được, đối phương lý do trật chân, cố ý cho đi.

Nhạc Chi Dương gật đầu ra hiệu, quay người lên núi, đi theo Thủy Liên Ảnh lên một đầu hẹp dài chim đạo, bên trái bồng núi, bên phải huyền

không. Mới đi mấy bước, chợt nghe phía trên tiếng như tiếng sấm: “Người nào? Lập tức dừng bước, nếu không đừng trách ta không khách khí.”

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn lại, Thạch Xuyên đứng tại cao mấy trượng chỗ, tay nâng một tảng đá lớn, làm bộ hướng phía dưới ném ra. Nhạc Chi Dương gọi lớn: “Thạch huynh, là ta! Nhạc Chi Dương!”

Thạch Xuyên nhận ra Nhạc Chi Dương, kinh ngạc nói: “A, là người, ai nha...” Đột nhiên thân ngửa về đằng sau, cự thạch tuột tay, đem hấn đè ép vừa vụn. Thạch Xuyên phát ra ngay cả một chuỗi rên rỉ, “Móa nó, thật nặng, ôi, không đứng lên nổi... Ôi nha...”

Nhạc Chi Dương nhin không được cười lên, Thạch Xuyên thần lực thiên quân, há lại một khối núi đá có thể ngăn chặn, « dễ kinh » có nói: “Sơn Trạch Thông Khí”, núi trạch hai chủ quả nhiên thông đồng một mạch, liền ngay cả giở trò đối trá, cũng là bình thường buồn cười trò đùa.

Cơ hội khó được, hai người thừa cơ lướt qua chim đạo, đi vào một phương thạch bãi. Đỉnh lấy gió tuyết đầy trời, thạch bãi bên trên lại có thể có người đánh cờ, bên trái chính là Thủy bộ Mộc Hàm Băng, mặt phải chính là Hỏa bộ Chu Liệt, hai người sử dụng bàn cờ không phải mộc không phải đá, mà là một phương to lớn khối băng lớn, mặt băng bóng loáng, khắc hoạ tung hoành, trên bàn cũng không quân cờ đen trắng, toàn dùng ngón tay nét. Mộc Hàm Băng đầu ngón tay rơi xuống, mặt băng tròn căng lồi ra một khối, xem như bạch tử, Chu Liệt hướng phía dưới đâm một cái, mặt băng hướng vào phía trong lõm, tính làm hắc tử. Ăn tử thời điểm, Mộc Hàm Băng nhẹ nhàng điểm một cái, lõm tử kết băng lấp đầy, Chu Liệt tiện tay một vòng, lồi tử lại sẽ tan hóa thành vô hình.

Nhạc Chi Dương cuộc đời lần đầu tiên gặp người như thế đánh cờ, không chịu được dừng lại quan chiến. Hai người kia lạng tử như bay, hạ lại xóa, lau lại dưới, chuyên chú chi rất, tĩnh như bàn thạch, nhưng mà toàn

thân mồ hôi đầm đìa, hóa thành mờ mịt bạch khí, cứ việc Phi Tuyết đầy trời, trên thân hai người lại không một phiến tuyết đọng.

“Cái này gọi ‘Băng cờ’ !” Thủy Liên Ảnh nói nói, ” Tây Thành bên trong, chỉ có thủy hỏa hai bộ có thể hạ.”

Nhạc Chi Dương gật đầu nói: “Như vậy hạ pháp, có phần có thể rèn luyện nội lực.”

Hai người một hỏi một đáp, ánh mắt không rời bàn cờ. Thủy hỏa hai chủ nội lực ai cũng có sở trường riêng, luận tài đánh cờ, Chu Liệt hơn một chút, là lấy bàn mặt chiếm ưu.

“Già mộc!” Chu Liệt nhìn không chớp mắt, thành linh nói nói, ” ngày tuyết rơi nặng hạt, làm sao có chim sẻ mà lúu rúu.”

“Nói bậy!” Mộc Hàm Băng ngay tại dài thi, cũng không ngẩng đầu lên, thuận miệng trả lời, “Nơi đó có chim sẻ, rõ ràng chính là hai con con chuột!”

Chu Liệt nói: “Nếu là con chuột, liền nên lén lút, nơi đó có ngốc ở một bên ồn ào đạo lý.”

Bọn hăn âm dương quái khí, ngoài sáng hạ thấp vui, nước hai người, ngầm thúc giục hai người rời đi.

Nhạc Chi Dương vừa bực mình vừa buồn cười, chấp tay nói: “Hai vị hảo thủ đoạn, đợi có nhàn hạ, định muốn thỉnh giáo.”

Hai người hờ hững, Chu Liệt nói ra: “Thế đạo càng ngày càng tệ, con chuột ngay cả người còn không sợ, nói nhỏ, không dứt.”

“Nói đúng lắm.” Mộc Hàm Băng ứng hòa, “Ta mang tai đều nghe lên kén nha.”

Nhạc Chi Dương không làm sao được, cười khổ lắc đầu, tiếp tục lên núi. Đường núi càng phát ra dốc đứng, băng tuyết trượt trượt, không thể dừng chân, quay đầu nhìn lại, dãy núi cúi đầu, ngọn núi này dốc cao, tại chỗ rất xa, vùng quê bình đẳng như chỉ, Bắc Bình thành nhỏ như cục đá, quan quân đại doanh giống như giống như vô số nhỏ bé châu ngọc, dãy chuyền vờn quanh thành trì.

Chuyển qua một đạo triền núi, phía trước thương tùng hoành tà, ngăn lại đường đi, Diệp thông thương hắc, trải qua sương chưa điều, bên trên có tuyết đọng, tựa như trợn nhìn đầu Côn Luân nô. Lan Truy áo trắng tóc trắng, tay chống đỡ bạch dù, đứng tại một cây cành tùng phía trên, nhìn xuống vô tận vách núi, thân thể lúc lên lúc xuống, lòng bàn chân nhánh cây tùy theo chập trùng, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bẻ gãy.

Đường núi chật hẹp, như phải đi qua, không phải thông qua Lan Truy cửa này. Thủy Liên Ảnh nhướng mày, động thân muốn lên, Nhạc Chi Dương đưa tay ngăn lại nàng nói: “Ta đến!” Nói hạ rất có ân cần, Thủy Liên Ảnh nghe được sững sờ, đảo mắt trông lại, bỗng dừng hai mắt đỏ lên, dâng lên oánh oánh lệ quang.

Nhạc Chi Dương biết nàng hiểu sai ý, muốn giải thích, lại sợ càng tỏ càng đen, dứt khoát lười nhác nhiều lời, nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy lên cành tùng, rơi xuống lúc thân cành hoàn toàn giống đúc bằng sắt, không nhúc nhích tí nào. Lan Truy trong mắt kinh ngạc, bật thốt lên khen: “Hảo khinh công!”

Nhạc Chi Dương “Cổ Đậu” mang theo, hai chân tinh lực vô tận, thu phát tự nhiên, khinh công chi diệu, ẩn ẩn nhưng siêu việt gió bộ chi chủ, lập tức chấp tay cười nói: “Lan tiên sinh, tiểu khả cũng không gì khác ý, chỉ muốn cầu kiến Lương thành chủ, ủng hộ nấu tuyết, chuyện phiếm ôn chuyện.”

Lan Truy dài nhỏ lông mày nhẹ nhàng nhăn lại, tuần ánh mắt lóe lên một tia buồn vô cớ, thở dài: “Vui tiên sinh thứ lỗi, Lan mỗ phụng mệnh trấn thủ nơi đây, chức trách chỗ hệ, không dám thất lễ! Tiên sinh nếu có thể để cho ta rời đi này cây, Lan mỗ tự nhiên nhượng bộ cho đi.

Nhạc Chi Dương trong lòng biết không thể thiện, hơi gật đầu, thả người mà lên. Hắn đối Lan Truy rất có hảo cảm, không muốn nhiều loạn hấn khí cơ, làm cho rơi xuống vách núi, có chủ tâm dùng khinh công quyết thắng, lắc thân tới gần, sử xuất “Linh Vũ” công phu, thân thể chập chờn, tay vung đưa mắt nhìn, song chưởng chỗ qua, nhắc lên chu thiên phong tuyết, từng mảnh bông tuyết vì chưởng lực lôi cuốn, phát trúng hai gò má, lại như dao cắt.

Lan Truy không ngờ đối thủ lợi hại đến thế, lấy làm kinh hãi, vội vàng rơi qua dù che mưa, quay tít một vòng, phong tuyết tiếp cận, lập tức đẩy ra. Nhạc Chi Dương tới đụng một cái, giống như đụng vào một mặt mềm tường, nhưng theo mặt dù chuyển động, kinh lực sinh ra rất nhiều biến hóa, giống như nuốt giống như nôn, như cự còn nghênh, kéo một cái đẩy, Nhạc Chi Dương cơ hồ đứng thẳng không ở, vội vàng xoay người, huy chưởng quét ngang. Hai cổ kinh lực đụng vào nhau, Lan Truy dựa thế hướng về sau, bay ra hai trượng có thừa, ung dung đi dạo, hướng về cảnh tùng, dáng vẻ mờ mịt, phong thái uyển chuyển, nghiêm nhiên linh hoạt kỳ ảo thần tiên, tuyệt không phải bụi người thế tục.

Nhạc Chi Dương thấy dễ chịu, kêu một tiếng “Tốt”, phát sau mà đến trước, chiếm trước Lan Truy đặt chân nhánh cây. Lan Truy giơ lên bạch dù, người theo gió thế, sừ sừ sừ vòng qua Nhạc Chi Dương, xoay người hướng về phía sau hắn.

Nhạc Chi Dương trở lại truy kích, Lan Truy cán dù nhất chuyển, vẽ ra một nửa cung, bỗng bay về phía nơi khác, trên nửa đường duỗi ra mũi chân, bốc lên một đoàn băng tuyết, tấp đá ra, lăm ta lăm tằm, khắp Nhượng Hàn

tin. Nhạc Chi Dương phát tay quét xuống, thế đi hơi chậm, nhưng gặp Lan Truy nhẹ nhàng linh hoạt, sớm đã rơi vào một cây cành cây nhỏ phía trên.

Nhạc Chi Dương thân thể trầm xuống, thế như nộ tiễn bắn ra, Lan Truy phòng thủ mà không chiến, vẫn là tránh kiếm tung bay. Hai người một truy vừa đi, vòng quanh thương tùng lên lên xuống xuống, nhanh đến cực điểm, trước sau liên tiếp, như bóng với hình, đoạn là khó phân lẫn nhau. Thủy Liên Ảnh một vừa nhìn, chỉ cảm thấy hoa mắt, dời ánh mắt, choáng váng cảm giác mới thối lui, cảm thấy vừa mừng vừa sợ: “Gió bộ tuyệt học, nhìn trời ăn cơm, gió lớn tuyết lớn, uy lực càng lớn, đương thời cường phong giạt tuyết, Lan Truy người mượn gió thổi, thẳng qua ngày thường rất nhiều. Lâm đệ chỉ bằng tinh thuần nội công, kinh người cước lực, có thể không rơi vào thế hạ phong, coi là thật không thể tưởng tượng nổi.” Lại nghĩ, “Lan Truy khinh công phiêu hốt, người lại có chút cố chấp, như hãn không cho mượn đạo, sợ là rất khó quá khứ.”

Nhạc Chi Dương càng đấu càng cảm giác không ổn, Lan Truy thuận gió phi hành, dù cho không chỗ đặt chân, cũng có thể đạo không không hạ. Nhạc Chi Dương đem hết thủ đoạn, lại như truy đuổi phong vân chim chóc, nhìn như nhanh hơn đối phương, lại luôn bắt sờ không tới. Lan Truy né qua phong mang, lại tiếp tục rơi xuống, ngẫu nhiên đột thi phản kích, có thể nói đứng ở thế bất bại.

Nhạc Chi Dương không kiên nhẫn dây dưa, quyết tâm liều mạng, cười nói: “Lan huynh, đắc tội!” Song giơ tay lên, đang muốn “Ngự khí”, chợt nghe cười to một tiếng, từ trên đỉnh đầu rơi người kế tiếp tới.

Trên cây hai người cảm thấy ngoài ý muốn, song song nhảy qua một bên. Người kia đập trúng thương tùng, kết rồi một thanh âm vang lên, cây tùng tận gốc mà đứt, đánh lấy xoáy mà rơi xuống vách núi.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 154 : Chương 154: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc (Ba)

Chương 154: Nghìn cân treo sợi tóc (ba)

Nhạc Chi Dương ứng biến thần tốc, cây tùng bẻ gãy một khắc, thả người nhảy về núi nói. Lan Truy bằng hư ngự phong, vốn đã lên tới giữa không trung, chợt thấy rơi xuống người kia đi theo đoạn cây thẳng tắp hạ xuống, nếu như không cứu, nhất định ngã chết.

Lan Truy cán dù nhất chuyển, thân hình chìm xuống, giống như cực nhanh, một thanh núm lại người kia, “Phong Ma dù” điên cuồng xoay tròn, mang theo một cỗ thẳng lực. Hai người hạ xuống tình thế nhất thời dừng một chút, người kia ha ha cười to, duỗi ra hai tay, móc sắt giống như bắt lấy nham thạch, Lan Truy tay trái bung dù, tay phải cũng chế trụ vách núi, nhất thời tức đỏ mặt, hướng về phía người kia quát: “Ô Thờ Quang, nào cái quỷ gì?”

“Ai nha nha...” Già ma bài bạc một mặt vô tội, “Ta tới giúp người nha!”

“Nói láo!” Lan Truy thu hồi bạch dù, cho hấn trán một cái, “Người cố ý nện đứt cây tùng, gọi ta không chỗ đặt chân, bạch bạch bại bởi Nhạc Chi Dương.”

“Cái rắc có thể ném loạn, nói không thể nói lung tung.” Ô Thờ Quang chậm rãi nói, “ta thế nhưng là một cách toàn tâm toàn ý giúp người, không linh tình thì thôi, tội gì oan uổng người tốt.”

“Tốt cái rắm!” Lan Truy nghiêng răng nghiêng lợi, “Ta liền không nên cứu người, ngã chết đáng đời người!”

“Ha!” Tô Thừa Quang cười nói, ” ta liền biết người có thể bắt lấy ta.”

“Hừ!” Lan Truy sầm mặt lại, “Vạn vừa sảy tay đâu?”

“Đừng quên ta thế nhưng là ma bài bạc!” Tô Thừa Quang gật gù đắc ý, dương dương đắc ý, “Không nói những cái khác, cực mệnh thế nhưng là ta nghề chính.”

Lan Truy nhất thời chán nản, như so da mặt dày, mười cái Lan Truy cũng không phải là đối thủ của Tô Thừa Quang, hai người ở chung, thua thiệt luôn luôn Lan Truy, hôm nay tình hình cũng không ngoại lệ. Lan Truy hận đến nghiêng răng, thế nhưng không làm gì được vị này đồng môn.

Nhạc Chi Dương thấy hai người thân ở hiểm bên trong, không quên đấu võ mồm, trong lòng âm thầm buồn cười, cất giọng hỏi: “Hai vị bộ chủ, cần phải viện thủ a?”

“Không cần!” Tô Thừa Quang không đợi Lan Truy mở miệng, đoạt trước nói, “Người muốn coi chừng, Vạn lão đại cùng Địa Mẫu nhưng không có chúng ta để nói chuyện!”

“Người chính là người!” Lan Truy giận nói, ” đừng đem ta liên lụy vào!”

Tô Thừa Quang cười ha ha, Nhạc Chi Dương cũng không thấy mỉm cười, quay người lên núi, đi đoạn đường, đột nhiên nói: “Thủy cô nương, Tô tiên sinh, Lan tiên sinh đều là đương thời tuấn kiệt, cùng người tuổi tác và diện mạo tương đương, người đối bọn hãn không có một chút ý tứ?”

Thủy Liên Ảnh ứng thanh kinh ngạc, nhìn hãn một cái, bật cười nói: “Hảo tiểu tử, người muốn làm bà mai, làm mai mỗi người?”

“Chỗ nào nói!” Nhạc Chi Dương da mặt nóng lên, “Nhất thời nghĩ đến, thuận miệng hỏi một chút!”

Thủy Liên Ảnh nhìn trời một chút, trong mắt lóe lên một tia đau khổ, lạnh lùng nói ra: “Năm đó ở kỹ viện, ta đã nhìn đủ nam nhân trò hề. Vô luận loại nam nhân nào, ta đều đánh tâm nhân bên trong chán ghét, đời này kiếp này, ta sẽ không lấy chồng.”

Nhạc Chi Dương ngơ ngác nhìn qua nàng, trong lòng một trận khổ sở, hăn đối Thủy Liên Ảnh tâm tư mâu thuẫn, đã căm hận, chấm dứt cắt, đã chán ghét, lại thương hại, thắng nếu thật là tỷ đệ, hăn cũng hi vọng Thủy Liên Ảnh trải qua kiếp nạn, có thể có chỗ quy y. Thế nhưng là Thủy Liên Ảnh trong lòng vết sẹo khó lành, thân vì huynh đệ cũng là không thể làm gì.

Thủy Liên Ảnh sành sỏi, nhìn ra hăn suy nghĩ trong lòng, có chút cười lạnh, vút qua thân, cướp được Nhạc Chi Dương phía trước, sử xuất khinh công, giày băng đạp tuyết, nhanh như chớp thẳng lên đỉnh núi.

Đỉnh núi phương viên mấy trượng, tích Tuyết Doanh thước, cuồng phong gào rít giận dữ, đơn giản là như thiên quân vạn mã chà đạp mà qua. Mơ hồ có thể thấy được một gian nhà đá, lẻ loi trơ trọi súc ở nơi đó, nóc nhà treo lấy ba bộ máy xay gió, đón gió tuyết chuyển không ngừng.

Thủy Liên Ảnh một tay theo eo, cất giọng cao giọng hét lên: “Lương thành chủ, Nhạc Chi Dương cầu kiến.”

Đối diện một chút yên lặng, chợt nghe có người lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Thủy Liên Ảnh, người thật to gan!”

Bóng người lắc lư, Vạn Thắng, Thu Đào xuất hiện phía trước, Thiên bộ chi chủ sắc mặt âm trầm, giữa lông mày rất có nội khí, Thu Đào ôm ấp con kia gọi là “Bắc Lạc Sư Môn” mèo trắng, cũng là ngậm miệng, mặt ủ mày

chau, cười khố nói: “Nhạc Công Tử, thành chủ có lệnh, không thấy người ngoài!”

Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy do dự, Thủy Liên Ảnh đoạt trước nói ra: “Nhạc Công Tử không tính ngoại nhân, hẳn tính thành chủ nửa cái đồ đệ.”

“Nói bậy!” Vạn Thăng uống nói, ” thành chủ chi đồ, bất quá Bát bộ chi chủ, từ đâu tới nửa cái?”

“Thủy cô nương nói không sai.” Nhạc Chi Dương cười nói: “Cổ nhân một chữ vi sư, thành chủ đối chỉ điểm của ta làm sao dừng một chữ? Tiểu khả tư tâm bên trong xem hẳn như sư, thành chủ như thế nào nhìn ta, tiểu khả cũng không thêm để ý.” Hẳn ngữ khí hòa tan bình thản, thế nhưng là chữ câu chữ câu, ngăn chặn phong tuyết găm thét, thanh thanh sở sở truyền vào trong tai mọi người.

Vạn Thăng nhú mày, quay đầu nhìn về phía thạch ốc, qua nửa ngày, nói ra: “Thành chủ không ý kiến người, Nhạc Công Tử, mời người trở về đi!”

Nhạc Chi Dương nhìn tình hình này, trong lòng biết Lương Tư Cầm ngay tại thạch ốc, nhưng hẳn không muốn tiếp kiến, cưỡng ép xâm nhập giống như lại không ổn. Chợt nghe Thủy Liên Ảnh nói ra: “Thành chủ không nói gặp, cũng không nói không thấy.”

Vạn Thăng trên mặt dâng lên một luồng khói xanh, nén giận không phát, Thu Đào đoạt trước nói ra: “Liên Ảnh, không thể đối vạn bộ chủ vô lễ.”

“Vô lễ?” Thủy Liên Ảnh lạnh lùng nói nói, ” đến cùng là vạn bộ chủ mặt mũi quan trọng, vẫn là thành chủ sinh tử quan trọng? Vạn bộ chủ nhiều lần ngăn cản, không phải là ngóng trông thành chủ quy thiên, người tốt tiếp nhận đại vị.”

“Người...” Thủy Liên Ảnh câu câu có gai, đánh Vạn Thăng phập phồng không yên, cắn răng hướng Thu Đào cười lạnh, “Tốt, Thu Đào, người dạy đến hảo đồ đệ.”

“Sư huynh thứ lỗi...” Thu Đào nói còn chưa dứt lời, Vạn Thăng đem tay áo phất một cái, nghiêm nghị nói: “Người không quản giáo, Vạn mỗ đành phải làm thay.” Theo hất tay áo, trong hư không truyền đến bén nhọn mảnh vang, xuy xuy xuy số sợi tơ mỏng thẳng tắp như sắt, đâm rách hàn phong, thẳng đến Thủy Liên Ảnh bay đi.

Tơ tằm bản mảnh, thế tới vừa vội, ẩn thân phong tuyết, hoàn toàn không có dấu hiệu. Thủy Liên Ảnh phát hiện thời điểm, tơ tằm đã quấn lên tay chân tứ chi, Vạn Thăng vận kinh nhắc lên, nữ tử nhất thời chẳng không mà lên, giống như giật dây con rối, dây cương kéo chân, hình thù cổ quái.

Vạn Thăng nắm ngón tay nhất câu, Thủy Liên Ảnh không tự chủ được hướng hất bay đi. Nhạc Chi Dương nhíu nhíu mày, tiến lên một bước, tiện tay vỗ một cái, bắt được Thủy Liên Ảnh mắt cá chân, nội kinh như dòng lũ tràn vào, chỗ hệ tơ tằm cùng nhau chấn động, Vạn Thăng hồ khẩu nóng lên, cánh tay chân khí loạn thoan, không kịp nghĩ lại, xuy xuy liên thanh, tơ tằm nhao nhao đoạn tuyệt. Nhạc Chi Dương vung tay lên, Thủy Liên Ảnh được tự do, xoay người rơi xuống, hai tay theo địa, duệ kêu một tiếng: “Lên!”

Nàng xoay người thời khắc, hiển lộ cao minh khinh công, trời, hai chủ không không kinh ngạc, Thu Đào buột miệng kêu lên: “Liên Ảnh, võ công của người...” Nói còn chưa dứt lời, chợt nghe Vạn Thăng một tiếng rên thảm, đảo mắt nhìn lại, không khỏi hãi nhiên.

Vạn Thăng bốn phía đất tuyết mọc ra hơn mười đầu trường đằng, xanh đen có gai, sống động. Vạn Thăng hơi sơ suất không đề phòng, chân trái lại bị quấn trúng, gai nhọn đâm vào da thịt, sợi đằng kinh lực mười phần, Vạn Thăng trung bình tấn nhoáng một cái, hiếm bị lôi kéo ngã xuống.

Thủy Liên Ảnh làm người âm tàn, bình thường án binh bất động, tình như khuê các xử nữ, một khi xuất thủ đối địch, liền có một cỗ không quan tâm điên kinh. Nàng vừa đến đỉnh núi, mượn phong tuyết yểm hộ, sớm đã bày ra “Nguyệt thừa số”, giờ phút này đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, kéo xuống nguy trang, dốc sức xuất thủ, cây dây gai giống như bày răn ra quật, quấn quấn, quấn quấn, bổ ngang chém dọc, giăng khắp nơi, dệt thành một trường quái lưới, bao phủ Vạn Thăng toàn thân.

Vạn Thăng tám bộ đứng đầu, nghệ nghiệp kinh người, gặp nguy không loạn, hai tay áo lắc một cái, sừ sừ sừ tiếng vang không ngừng, tơ tằm mãnh liệt mà ra, nhanh chóng như phi toa tơ lụa sa, nồng đậm giống như phún vân thổ vụ, hàng trăm hàng ngàn, phân từ bốn phương tám hướng cuốn lấy cây dây gai. “Thiên La quán chỉ kiếm” dám xưng làm kiếm, tơ mỏng chăm chú “Trời kinh”, đoạn nhân thủ chân đầu lâu, sắc bén không hạ lợi kiếm, lúc này tia sợi chỗ qua, cây dây gai nhao nhao đoạn tuyệt. Không ngờ đoạn dây leo rơi mà sống lại, đoạn đến càng nhanh, đáng dấp càng nhiều, thời gian một cái nháy mắt, dày đặc, khắp nơi đều có. Tuyết trắng bên trên dây leo nộ phóng, giống như có người tay cầm Ô Mặc bút lông sói, tại trắng bóng trên tuyết chỉ cuồn sách viết linh tinh.

Vạn Thăng càng đấu càng sợ, như thế dị thuật từ chỗ không thấy, tuy có tia kiếm vòng quanh người, chặt đứt tới gần cây dây gai, thế nhưng là trăm hết sức trăm, khó lòng phòng bị, chỉ thủ khó công, vậy mà thành một trận không ngừng không nghỉ nát cầm.

Thu Đào một bên nhìn, trong lòng kinh hãi càng hơn Vạn Thăng. Thủy Liên Ảnh năm đó đến Tây Thành, quyết chí thề báo thù, khổ tâm tập võ, kết quả ham hố cầu nhanh, tẩu hỏa nhập ma, may mắn được Lương Tư Cầm cứu giúp, giữ được tính mạng, lại thành phế nhân, vô duyên trên việc tu luyện thừa nội công. Ai ngờ lúc này gặp nhau, chẳng những võ công phục hồi, mà lại hơn xa năm đó. “Ác Quỷ Thứ” ngoại nhân xem ra, hình thù kỳ quái, so như yêu ma, nhưng ở trong mắt Thu Đào, cái này dị thuật căn

cơ vẫn là “Chu Lưu thổ kinh”, đáng dấp càng nhiều càng nhanh, càng là hao phí nội lực. Thủy Liên Ảnh hai tay theo địa, mồ hôi đầm đìa, hai gò má thắm đậm như tờ giấy, sóng mắt hoảng hốt mê ly.

Vạn Thăng đột nhiên lão đảo một chút, xanh cả mặt, giương một tay lên, tia kiếm xuy xuy xuy chặt đứt vài gốc cây dây gai, trong miệng kêu lên: “Tốt cô nàng, đâm bên trên có độc!”

Độc tính phát tác, Vạn Thăng bước chân phù phiếm, bên người cây dây gai loạn vũ, tình thế càng phát ra điên cuồng. Nhạc Chi Dương do dự chưa định, Thu Đào buông xuống mèo trắng, giậm chân một cái, tuyết động phá vỡ, một nắm bùn thổ phun tung toé mà ra, rơi vào tay nàng, hóa thành một đầu ẩm ướt hồ hồ nhuyển côn, hô một tiếng quất hướng Thủy Liên Ảnh.

Thủy Liên Ảnh đem hết toàn lực, đang cùng Vạn Thăng chống đỡ. Thu Đào đột nhiên xuất thủ, nhuyển côn chỉ, chính là nàng kinh lực suy yếu, khó dùng phòng thủ địa phương. Thủy Liên Ảnh không cách nào có thể đương, đành phải rút lui mở hai tay, lăn khỏi chỗ, cây dây gai mất đi “Thổ kinh” chèo chống, nhao nhao khô héo, tàn lụi thành bùn.

Ba, nhuyển côn rơi trên mặt đất, Thu Đào nhúu mày, cũng không truy kích. Vạn Thăng thoát ra lưới mây, rút lui hai bước, phốc ngồi dưới đất, bấp chân sưng biến thành màu đen, đâm lỗ chảy ra từng sợi vũng máu.

“Thật là bá đạo độc!” Thu Đào nhìn qua vết thương, đổi sắc mặt, đảo mắt nhìn chăm chăm đồ đệ, “Giải được đâu?”

Thủy Liên Ảnh chật vật bò lên, giơ lên mặt lớn tiếng nói ra: “Người để Nhạc Chi Dương gặp thành chủ, ta liền cho hãn giải được!”

“Người...” Thu Đào trong mắt trầm thống, “Liên Ảnh, ta hảo tâm đau nhức! Người võ công khôi phục, lại giấu diếm vi sư; bây giờ phạm thượng, độc hại bản môn sư trưởng, nếu không nghiêm trị, thiên lý bất dung!” Nói giơ lên nhuyển côn.

Thủy Liên Ảnh hơi cảm thấy do dự, hai tay làm bộ theo địa, Thu Đào cười lạnh nói: “Tốt a, sử hết ra, vì sư cũng tốt lĩnh giáo cao chiêu của người!”

“Sư phụ...” Thủy Liên Ảnh cuống họng một ngạnh, nước mắt trước chảy ra.

Thu Đào căn rằng một cái, hô, nhuyển côn xoay tròn, hướng về Thủy Liên Ảnh đỉnh đầu. Nữ tử đem vừa nhắm mắt, thu hồi hai tay, vậy mà dự định khoanh tay chịu chết.

Sư đồ tranh chấp, Nhạc Chi Dương không tiện nhúng tay, chợt thấy Thu Đào thật sự nổi giận, lại không viện thủ, Thủy Liên Ảnh nhất định mất mạng, trong lòng quýnh lên, thả người muốn lên, lúc này một trận cuồng phong xoăn tới, nhuyển côn mất đi chính xác, phóng lên tận trời, cuồng dao loạn vũ. Thu Đào bỗng nhiên đem cầm không được, nhuyển côn rời tay bay ra, xoát xoát xoát theo gió xoay quanh, vòng quanh đỉnh núi bay một vòng, phù một tiếng đâm vào trong tuyết, trong nháy mắt đông kết, rất đứng không ngã.

Thu Đào ngây ngốc một chút, quay đầu nhìn về phía thạch ốc, chợt nghe một tiếng quyện đải thanh âm yếu ớt bay tới: “Tất cả vào đi!”

Khí kinh sắc bén, nghìn cân treo sợi tóc.

Yến Vương trong phủ, Thiết Mộc Lê nếm qua đau khổ, lúc này tự lực chờ phân phó, a một quyền đưa ra, năm ngón tay chợt trương chợt co lại, kinh lực chợt vừa chợt nhu, vừa đi vừa về biến hóa ba lần, bày ra tam trọng phòng ngự, .

Hai người kinh lực dây dưa, Uyên Đầu Đà đầu ngón tay hướng về phía trước, nội kinh cực mỏng cực nhỏ, lấy không dày nhập có ở giữa, lấy tơ mềm qua lỗ kim, đầu ngón tay đi tới, “Thiên Nhận” tầng tầng tan rã, sắc bén chỉ ý thẳng bức Thiết Mộc Lê tim.

Thiết Mộc Lê xoay người sai bước, tay trái hướng về phía trước, Thạch Cơ hai chân huyền không, đón lấy Uyên Đầu Đà đầu ngón tay.

Uyen Đầu Đà mày trắng run lên, mở ra năm ngón tay, cầm hướng Thạch Cơ thân eo.

“Nghìn cân treo sợi tóc thiên” lấy toàn thân chi lực tập trung vào một phát, biến chỉ vì trào, kinh lực nhất thời phân tán. Hắc thiên kinh một yếu, Thiết Mộc Lê đạt được khe hở, cánh tay lắc một cái, mềm như rắn, cứng rắn như thép, mang theo phong lôi, chém về phía lão hòa thượng cổ tay.

“Thiên Nhận” chăm chú, không gì không phá. Uyên Đầu Đà cũng không dám khinh anh kỳ phong, thu hồi năm ngón tay, ngón giữa làm bộ bắn ra.

Thiết Mộc Lê tự nghĩ không chịu nổi, thân thể lại chuyển, lại đem Thạch Cơ đưa ngang trước người. Uyên Đầu Đà bất đắc dĩ thu chỉ, chụp vào Thạch Cơ đầu vai, thành linh Thiết Mộc Lê đột thi ám tiễn, từ nữ tử dưới nách nhấn một ngón tay.

Lão hòa thượng trở tay phát một cái, đánh tan chỉ lực, đi theo thuận thế ra chỉ, vòng qua Thạch Cơ, điểm hướng đối phương “Quá dịch” huyết. Một chỉ này diệu nhập hào điên, Thiết Mộc Lê không tưởng được, hốt hoảng thu chưởng, chuyển qua Thạch Cơ, bảo vệ tự thân, chân phải vèo bắn lên, như thiểm điện ngũ đông hướng lão hòa thượng bấp chân.

Hai mươi năm trước, hai người sánh vai cùng, mấy lần giao thủ, khó phân cao thấp. Về sau Thiết Mộc Lê phân tâm quốc sự, Uyên Đầu Đà ngồi phá Khô Thiên, một phần một chuyên, gặp lại lần nữa, Uyên Đầu Đà đã cao hơn một bậc. Thiết Mộc Lê tự biết đón đánh ngạnh bính, không phải lão hòa thượng đối thủ, Uyên Đầu Đà một ngày bất tử, giết Xung Đại Sư cũng khó thoát trả thù, vì vậy sử xuất quỷ kế, bức bách đối phương đoạt người. Thạch Cơ sống hay chết, Thiết Mộc Lê không cố kỵ gì, Uyên Đầu

Đà lại là sợ ném chuột vỡ bình, biết rõ bước vào cái bẫy, thế nhưng muốn ngừng mà không được.

Một cái buông tay hành động, một cái trói buộc tay chân. Uyên Đầu Đà hữu lực khó thi, tình thế mười phần bất lợi. Nhưng hẩn tĩnh trung lĩnh hội, đem “Đại kim cương thần lực” càng luyện càng nhỏ, ốc sên sừng bên trên khuếch đại nước, ốc nước ngọt trong vỏ làm đạo trường, kinh lực hệ tại một phát, chuyên tại phong mang, bằng mọi cách, vô khổng bất nhập. Thiết Mộc Lê nghèo tại ứng phó, chỉ có lấy nhỏ đối nhỏ, đối chọi gay gắt, khó mà đại khai đại hợp, phát huy “Thiên Nhận” sở trường. Cho nên hai người này thắng bại, chỉ ở tắc vuông ở giữa, rơi xuống người bình thường trong mắt, hai người gang tấc tương đối, vạt áo tay áo bay múa, cách một cái Thạch Cự, dường như chưa từng động đậy.

Chiêu thức vi diệu, điện quang thạch hỏa, một phát liền thu, thế nhưng là chiêu thức thu hồi, chỗ súc nội lực không kịp tiêu tán, góp gió thành bão, chiêu chiêu thêm vào, mới đầu còn có thể thu phóng tự nhiên. Hơn mười chiêu về sau, khí thế kìm nén không được, tựa như hai tấm cường cung, tên đã trên dây, càng kéo càng đầy.

Hai cổ khí thế lẫn nhau dây dưa, va chạm, hình như Nhị Long Đoạt Châu, gió lốc bình đi lên, càng ngày càng mạnh, hướng ra phía ngoài tung hoành phô trương. Trong trường người hai mắt khó trợn, râu tóc bay tứ tung, tứ phía Kim trưởng vừa đi vừa về lắc lư, phát ra liên tiếp KÍTTT... Tiếng vang kỳ quái.

Thiết Mộc Lê hơi cảm thấy không ổn, chân khí trong cơ thể nóng lòng muốn ra, trong lòng tạp niệm mọc thành bụi, chẳng những không áp chế nổi, ngược lại càng ngày càng nhiều. Lại nhìn Uyên Đầu Đà, giơ tay nhắc chân, thong dong tự nhiên. Thiết Mộc Lê hơi vừa nghĩ lại, nhất thời minh bạch: Khổng chế nhỏ bé chân khí, cực kì tiêu hao tinh thần, cho nên mỗi làm một chiêu, liền nhiều một phần tạp niệm, chiêu chiêu điệp gia, khó mà thu thập. Uyên Đầu Đà tu luyện “Nghìn cân treo sợi tóc thiền”, đến một lần

rèn luyện thiền kinh, thứ hai ma luyện tâm tính, kinh lịch mười năm nóng lạnh, sớm đã nhất niệm trời trong, bất kỳ cái gì tạp niệm đều như nước qua không dấu vết, dao động không được lão hòa thượng tâm linh.

Thiết Mộc Lê tâm thần vừa loạn, khí huyết lẫn loạn, thân thể sinh ra ảo giác, thối phòng giống như cổ trướng . Đây thời gian, Uyên Đầu Đà tiến lên trước một bước, tay không nhấc, đủ bất động, khí thể thẳng như sơn nhạc sụp đổ, hướng về Thiết Mộc Lê vào đầu dè xuống.

Thiết Mộc Lê trong ngoài đều khốn đốn, chợt trái ngược chưởng, chụp về phía Thạch Cơ đỉnh đầu.

Lần này vây Nguy cứu Triệu, Uyên Đầu Đà không thể không cứu, ngón tay phải phun ra nuốt vào, điểm hướng Thiết Mộc Lê lòng bàn tay, tay trái như sương như khói, nhẹ nhàng một trào, giữ lại Thạch Cơ cánh tay phải. Xoẹt, kinh lực chỗ đạt, ống tay áo vỡ toang, lộ ra bạch như mỡ dê một đoạn cánh tay.

Thiết Mộc Lê bàn tay trái co rút lại, tay phải thốt nhiên đẩy ra, lúc trước hơn mười chiêu tích súc nội lực xuyên thấu qua Thạch Cơ, thế như lũ quét vỡ đê, bỗng nhiên phóng tới Uyên Đầu Đà.

Một chiêu này rất được “Nghịch thiên thần chưởng” tinh yếu, dốc sức một chưởng chỉ là hư chiêu, dụ làm Uyên Đầu Đà bắt lấy Thạch Cơ, mới sử xuất chân chính giết. Cái này một cỗ nội lực tựa như liệu nguyên đã hóa, nếu như không thêm ngăn cản, trong chốc lát liền có thể đem Thạch Cơ đốt cháy tận diệt. Uyên Đầu Đà bất đắc dĩ, tiềm vận thần thông, “Đại kim cương thần lực” rót vào nữ tử thân thể, bảo vệ nàng trăm mạch ngũ tạng.

Thạch Cơ thân thể thành chiến trường, hai cỗ chân lực liều chết chống đỡ. Nữ tử khổ không thể tả, một ngụm máu tươi bay thẳng cổ họng, ngũ tạng lực phủ đều giống như lật quay tới.

Xuỳ, Uyên Đầu Đà đầu ngón tay điểm trúng Thiết Mộc Lê lòng bàn tay, một cổ bén nhọn kinh lực, dây tóc thuận cánh tay công hướng tâm mạch.

“Này!” Thiết Mộc Lê hai mắt đột ngột trương, nghiêm nghị hét lớn,

Ba đạo nhân ảnh xông ra đám người, Trúc Nhân Phong nhào về phía Uyên Đầu Đà, Minh Quy ngăn lại Xung Đại Sư, Na Khâm cản lại Chu Vi.

“A!” Trong hỗn loạn, Uyên Đầu Đà một tiếng gào to, sư hống long ngâm, chấn động đến Kim trưởng tốc tốc phát run. Trong trưởng người đều choáng đầu ù tai, lại nghe một tiếng hét thảm, một bóng người cao cao quăng lên, phanh quăng xuống đất. Trúc Nhân Phong hai tay gãy xương, miệng huyết cuồng phun, run rẩy hai lần, phiên nhân khí tuyệt.

Trong trưởng một đoàn tinh mịch, quỹ lực đỏ trở xuống, một đám võ sĩ co quắp trên mặt đất, mặt đỏ tới mang tai, giãy dụa lên.

Uyên Đầu Đà lảo lạc đứng thẳng, một tay vịn chặt Thạch Cơ. Thiết Mộc Lê đứng tại năm thước có hơn, thân thể lay động không chừng, giống như giống như trong gió yếu trúc, đột nhiên ở giữa, hẫng đặng đặng đặng liền lùi lại ba bước, lưng dựa vào Kim trưởng, kinh lực truyền đến trên lều, xoẹt, chiên màn một phân thành hai, cuồng phong giạt tuyết mãnh liệt rót vào.

Thiết Mộc Lê định trụ thân hình, da mặt từ trắng chuyển đỏ, lộ ra một cổ tử khí.

Thạch Cơ cúi đầu bất động, không biết sống chết, Uyên Đầu Đà đưa nàng hoành ôm, chậm rãi đi hướng Xung Đại Sư. Minh Quy thức thời thối lui, Na Khâm đứng thẳng bất động, nhưng cũng không dám ngăn cản.

“Sư phụ!” Xung Đại Sư nhìn chăm chăm Uyên Đầu Đà, đáy mắt rất có thần sắc lo lắng.

“Đi thôi!” Uyên Đầu Đà cũng không quay đầu lại, đi hướng ngoài trường, Xung Đại Sư cùng Chu Vi đi theo phía sau. Mới sát lúc đó, Uyên Đầu Đà đoạt thiếu nữ, lui cường địch, đánh chết Trúc Nhân Phong, rống co quắp chúng vô sĩ, một mạch mà thành, thần uy cái thế, còn sót lại vô sĩ mắt thấy bốn người rời đi, gắt gao nắm chặt chuôi đao, lại không rút ra dũng khí.

Đi ra ngoài trường, phong tuyết quất vào mặt, hàn ý tỏa ra, trước trường lít nha lít nhít vờn quanh Mông Cổ tướng sĩ, nghĩ là bị Uyên Đầu Đà “Sư Tử Hồng” dẫn tới, nhưng không hiệu lệnh, không dám mạo hiểm nhưng xông vào.

Sang sáng, một cái Thiên phu trưởng rút đao ra đến, hoành thân ngăn lại đường đi.

“Lớn mật!” Xung Đại Sư chìm quát một tiếng, “Ô Lan Ba Nhật, người làm gì?”

Ô Lan Ba Nhật chính là Thiên phu trưởng danh tự, hăn gặp bốn người bộ dạng khả nghi, bản muốn ngăn cản đề ra nghi vấn, nhưng bị Xung Đại Sư vừa quát, chột dạ khiếp đảm, bỏ đao vào vỏ, hạ thấp người nói: “Tiết Thiên vương tử, Kim trưởng phát sinh chuyện gì? Tay của người?” Ánh mắt rơi vào Xung Đại Sư tay cụt bên trên.

Xung Đại Sư nói ra: “Thiết Mộc Lê mưu hại đại hãn, cướp Hãn vị, Ô Lan Ba Nhật, người nhanh chóng dẹp trai quân tướng hăn cầm xuống!”

Đám người rối loạn từng bừng, Ô Lan Ba Nhật cứng họng, Xung Đại Sư không đợi hăn nghĩ lại, lại nói: “Tránh ra, ta muốn đi chữa bệnh.”

“Chậm đã!” Ô Lan Ba Nhật còn qua thần đến, ồn ào nói, ” Thiết Mộc Lê ở đâu?”

Xung Đại Sư nói: “còn trong trướng!” Khẽ vươn tay, đẩy ra Ô Lan Ba Nhật, trực tiếp đi thẳng về phía trước. Chư quân kinh nghi bất định, nhưng lại không dám ngăn cản.

Chu Vi nhìn quanh hai bên, hai tay nắm chặt thành quyền, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, hai bên Mông Cổ tướng sĩ hình dạng thô kệch, như hổ như sói, mấy trăm ánh mắt trong bóng đêm bắn ra u quang.

Gió càng lớn, tuyết gấp hơn, doanh địa tĩnh đến đáng sợ, trăm ngàn người thở ra bạch khí trong hư không ngưng kết thành mờ mịt mây mù, Chu Vi hãm thân ở giữa, chỉ cảm thấy bức tường người như núi, mê mang bất lực, như luận như thế nào cũng không thấy đường ra.

“Ngăn bọn họ lại!” Gầm lên giận dữ, khàn giọng trầm thấp, giống như chủ thủ đoản thương, đâm vào đám người màng nhĩ.

Tướng sĩ ứng thanh nhìn lại, Thiết Mộc Lê bước chân lão đạo, xông ra Kim trướng, nghiêm nghị cao giọng hét lên: “Tiết Thiên cầu kết Minh triều công chúa, sát hại Khôn Thiếp Mộc Nhi đại hãn, tội ác tày trời, nhanh chóng đem bọn hãn cầm xuống.”

Đám người sững sờ, nhao nhao nhìn hăm hăm Xung Đại Sư một nhóm, Xung Đại Sư mặt không đổi sắc, lớn tiếng nói ra: “Đừng nghe hãn nói bậy, Thiết Mộc Lê chuyên quyền làm nước, đại hãn không muốn đương hãn khôi lỗi, cho nên lọt vào hãn sát hại. Quý lực đồ liền trong Kim trướng, Thiết Mộc Lê muốn đem hãn lập làm đại hãn.”

Mấy câu nói đó, hãn tiềm vận nội kinh phát ra, trong doanh trại tướng sĩ không khỏi nghe nhất thanh nhị sở, nhất thời quần tình rào rạt, thẳng muốn tuân hướng Kim trướng.

Thiết Mộc Lê hai tay theo eo, không đổi sắc, cười lạnh nói: “Các người cẩn thận nhìn một cái? Bên cạnh hãn Hán nữ là ai? Đây là Đại Minh Bảo Huy công chúa, hãn như không có giết đại hãn, dùng cái gì mang theo

Minh triều công chúa đào mệnh? Mọi người không tin, ngăn bọn họ lại hỏi cho rõ.”

Chu Vi thân phận khả nghi, thành cực lớn uy hiếp. Xung Đại Sư xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía công chúa. Chu Vi sinh ra hàn ý trong lòng, hướng về sau co rút lại, Xung Đại Sư một chút trầm mặc, lắc đầu cười khổ. Đối tại dĩ vãng, trong lúc khẩn yếu quan đầu, hắc mười Cửu Sát Chu Vi làm rõ ý chí, để thủ tín Mông Cổ tướng sĩ, bây giờ chẳng biết tại sao, trong lồng ngực hào khí sạch sành sanh, bước chân quỳnh lên, trực tiếp đi hướng cửa doanh.

Chư quân nhất thời xôn xao, Xung Đại Sư không những không biện giải, còn có cướp đường đào tẩu ý tứ, coi là thật lẽ nào lại như vậy, phát một tiếng hô, nhao nhao xúm lại.

Uyên Đầu Đà thở dài một hơi, trở lại đem Thạch Cơ giao cho Xung Đại Sư, cái sau cụt một tay nằm ở. Uyên Đầu Đà bắt lấy bên người một cái lều vải, tiện tay kéo một cái, lều vải ly khai mặt đất. Uyên Đầu Đà xoay người vung lên, da trâu lều vải như mây như khói, phần phật, quần lấy mấy được quân, kỳ thế không ngừng, vèo đùng ngã lăn mặt khác một đám.

Lều vải vốn là dê chiên may, rơi vào tay Uyên Đầu Đà, tản ra khép mở, gấp như phong vân. Mông Cổ tướng sĩ gấp gờ món này cổ quái bình khí, còn không thấy rõ địch nhân, liền bị cuốn vào trong trướng, ném đến mấy trượng bên ngoài. Dao thương đâm trúng lều vải, lại là mềm nhũn không thể nào gãy sức.

Chu Vi tâm tư mờ mịt, đi theo Xung Đại Sư chạy mấy bước, quay đầu nhìn lại, Mông Cổ tướng sĩ khắp như thủy triều, vừa lui lại tiến, không ở ủng bên trên, thời gian dần qua đem Uyên Đầu Đà bao vây lại.

Chu Vi cắn răng một cái, xông lên phía trước, huy chưởng đánh bại một người quân sĩ, đoạt qua hắc đơn đao, chém loạn chém lung tung, giết vào

địch bầy.

Uyên Đầu Đà gặp nàng cử chỉ điên cuồng, ra chiêu có công không thủ, nhiều lần lâm vào hiểm cảnh, trong lòng kinh ngạc, run tay một cái, lều vải cuốn thành một chùm, hóa thành một đầu trắng bóng tứ phương nhuyển côn, chỉ đông đánh tây, vừa lôi vừa kéo, khoảnh khắc quét ngã một đám nhân mã, đuổi tới Chu Vi bên người, oán giận nói: “Tiểu cô nương, ngươi làm gì không đi?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 155 : Chương 155: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc (Bốn)

Chương 155: Nghìn cân treo sợi tóc (bốn)

Chu Vi nói: “Đại sư không đi, ta cũng không đi!”

Uyên Đầu Đà lớn cau mày, nói ra: “Người võ công không đủ, lưu lại một con đường chết.”

“Chết cũng tốt!” Chu Vi thở dài một hơi, “Còn sống lại có ý gì?”

Nàng tuổi còn nhỏ, như thế coi nhẹ sinh tử, Uyên Đầu Đà cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng mà địch nhiều ta ít, chỉ có hết sức vung vẩy lều vải, bảo vệ Chu Vi, vừa đánh vừa lui.

Thối lui đến cửa doanh phụ cận, chợt nghe có người kêu lên: “Lên ngựa!” Hai người ứng thanh nhìn lên, Xung Đại Sư đoạt đến hai con chiến mã, từ cùng Thạch Cơ cùng kỵ một thốt, một cái khác thốt xông thẳng lại. Uyên Đầu Đà bắt lấy Chu Vi, trở mình lên ngựa, vọt tới cửa doanh, hàng rào đã rơi xuống, Uyên Đầu Đà cũng không dừng lại, mượn tuần mã chỉ thế, bỗng nhiên vung ra một chưởng, phanh, thiên quân hàng rào vừa đẩy liền ngã, uyên, xông hai người thúc ngựa mà ra.

Mông Cổ tướng sĩ vừa kinh vừa sợ, đều tự tìm đến chiến mã, công lên cung tiễn, hô to gọi nhỏ xông ra đại doanh.

Uyên Đầu Đà một đoàn người nhiều ngựa ít, bất quá một lát, liền bị gặp phải. Mông Cổ kỵ sĩ giương cung kẹp ngựa, loạn tiễn bắn ra. Mắt thấy phía

trước hai kỵ biến thành một đôi con nhím, Uyên Đầu Đà bỗng nhiên ghì ngựa quay lại, trong tay lều vải tung ra, tứ phương nhuyển côn lại biến thành một mặt cực đại khiên tròn, mưa tên bắn trúng lều vải, đều bị đạn ở một bên.

Mông Cổ tướng sĩ há hốc miệng, nhưng cũng có người nhìn ra tiện nghi. Ô Lan Ba Nhật phát một tiếng hô, kỵ binh trái phải tách ra, mở ra hai cánh, hướng về phía trước bọc đánh, một khi trận thế vây tròn, Uyên Đầu Đà dù có bản lĩnh lớn bằng trời, cũng ngăn không được quân Mông Cổ tứ phía tề xạ.

Gót sắt lộn xộn, gào thét mà qua, trong chớp mắt, bốn người hai ngựa, lần nữa lâm vào trùng vây. Mấy trăm tấm cường cung dựng vào mũi tên, đồng loạt nhắm ngay trận tâm.

“Lập tức đầu hàng!” Ô Lan Ba Nhật hét lớn một tiếng.

Uyên Đầu Đà thở dài một hơi, rũ xuống lều vải nói ra: “Thiên ý...”

Lời còn chưa dứt, phương xa truyền đến một trận dị hưởng, giống như trong chấn gỗ phá trống, mất tiếng điếc tai, kinh tâm động phách.

Được quân lên rồi loạn từng bùng, chợt nghe có người cao giọng hét lên: “Người Hán tới rồi, người Hán đánh tới nha...” Nói còn chưa dứt lời, biến thành hét thảm một tiếng.

Ô Lan Ba Nhật thất kinh, để cung tên xuống, hướng nam nhìn quanh, phương xa đêm tối chỗ sâu, thiên quân vạn mã một nháy ra. Kỵ sĩ người khoác sắt khải, móng ngựa tất cả đều bao khóa sợi bông, giường cung nỏ, đỉnh thương mâu, thế như bôn lôi, đột nhập quân trận. Trong chốc lát, tiền như mưa rơi, thương mâu cùng bay, tựa như nước sôi giội tuyết, được quân không kịp đối địch, liền bị xông đến thất linh bát lạc, còn lại không để ý tới Xung Đại Sư bọn người, trở lại phóng ngựa, chạt vật trốn hướng đại doanh.

Xung Đại Sư nhìn khắp bốn phía, nói ra: “Đi trên núi!” Kẹp ngựa hướng tây phóng đi, bên kia sơn ảnh chập trùng, tại trong gió tuyết như ẩn như hiện. Trong hỗn loạn, Xung Đại Sư không mất tỉnh táo, trốn về đại doanh cũng không phải là thượng sách, chỗ ấy vùng đất bằng phẳng, thích hợp kỵ binh rong ruổi, chỉ có trốn vào vùng núi, gập ghềnh thế núi mới là bình chương.

Thừa dịp hỗn loạn, vọt tới chân núi. Xung Đại Sư nhìn lại, không người đuổi theo, lúc này mới vứt bỏ ngựa, lên dốc núi, tìm một khối nham thạch nấp kỹ thân hình.

Chu Vi còn có sợ hãi, nhìn lại chiến trường, thiết giáp kỵ binh giống như một cổ màu xanh đen thủy triều, mãnh liệt khuấy động, không ngừng mà nuốt hết bỏ trốn được quân.

“Ai quân đội?” Chu Vi nhin không được hỏi.

“Yến Vương Chu Lệ!” Xung Đại Sư lạnh lùng nói.

“Tứ ca?” Chu Vi có chút không dám tin, “Trùng hợp như vậy?”

“Không khéo!” Xung Đại Sư lắc đầu, “Yến Vương sớm đã lập kế hoạch dọ tập, chỉ không nghĩ tới tới nhanh như vậy!”

Chu Vi nhớ tới hãn độc thân tại Yến quân đại doanh bên ngoài du dã, giật mình nói: “Ngày đó người là đi làm gián điệp?”

Xung Đại Sư gật đầu: “ Binh quý thần tốc, Yến Vương rất được trong đó tam muội, hãn dùng Đóa Nhan tam vệ là người Mông Cổ. Yến Vương sợ bọn họ không chịu đồng tộc tương tàn, cố ý thừa dịp lúc ban đêm đánh lén, để cho Đóa Nhan kỵ binh không biết địch nhân là ai, chờ đến tiếp chiến giao phong, biết cũng không kịp ...”

Uyên Đầu Đà chú mục chiến trường, thở dài một hơi, đột nhiên một phát té ngã, phun ra ngụm lớn máu tươi, thân thể có như quả cầu da bị xì hơi, mắt thấy héo rút xuống dưới.

“Đại sư!” Chu Vi la thất thanh.

“Sư phụ...” Xung Đại Sư tiến lên một bước, đưa tay muốn đỡ, mới nhớ tới cánh tay trái đã không tại.

“Ta không sao!” Uyên Đầu Đà mặt như giấy vàng, khẩu khí suy yếu, “Thụ một chút vết thương nhỏ!”

“Thiết Mộc Lê làm?” Xung Đại Sư hỏi.

Uyên Đầu Đà nhắm mắt gật đầu. Kim trướng một trận chiến, Uyên Đầu Đà đánh chết Trúc Nhân Phong, cho nên phân tâm, trúng Thiết Mộc Lê một kích. Sau đó hãn tuyệt địa phản kích, bức lui Thiết Mộc Lê, đoạt lại Thạch Cơ, thế nhưng thụ nội thương rất nặng, cũng may mười năm Khô Thiền, luyện thành kinh người sức chịu đựng, cố nén thương thế, đột xuất được doanh, chèo chống đến nơi đây mới phát tác.

“Thiết Mộc Lê!” Xung Đại Sư đưa mắt nhìn trời, “Ha ha, Thiết Mộc Lê.”

Uyên Đầu Đà nghe ra hãn lời nói bên trong oán độc, mở hai mắt ra, ánh mắt rơi vào Xung Đại Sư tay cụt bên trên, chát chát âm thanh hỏi: “Tay của ngươi không có?”

“Rõ!” Xung Đại Sư đáp nói, ” không có.”

””đại doanh nhược trùng”!” Uyên Đầu Đà có chút buồn vô cớ, “Không nghĩ tới một câu thành sấm!”

“Đồ nhi một mực kỳ quái.” Xung Đại Sư cười cười, “Sư phụ vì sao lên cho ta tên là Xung?”

Uyên Đầu Đà một chút trầm mặc, phương mới nói ra: “Người tướng mạo khác biệt dị, trí lực tuyệt diệu, tựa như Phật Đà bảo tướng, vòng tròn lớn lớn đầy, Thánh Đức trang nghiêm; từ xưa đầy thì tổn hại, doanh thì thua thiệt, ta sợ tao ngộ trời ghét, cho nên lấy ‘Xung’ mệnh danh, tiêu mất tràn đầy hiện ra, chỉ không nghĩ tới, thiên đạo mệnh mông, chung quy không chỗ trốn chạy!”

Xung Đại Sư nhất thời im lặng, cúi đầu nhìn về phía Thạch Cơ, gặp nàng hàm răng cắn chặt, còn hôn mê, thân thể nóng hổi như lửa, khí tức không nói ra được yếu ớt.

Chợt nghe Uyên Đầu Đà nói ra: “Hai ta mặt thù địch, bảo hộ không được nàng, nàng tặng phủ thụ trọng thương, chỉ sợ là sống không lâu .”

Chu Vi lấy làm kinh hãi, Xung Đại Sư cũng không ngẩng đầu lên, chờ dẫn nhìn qua Thạch Cơ, nhẹ nhàng đưa nàng buông xuống, tay phải ấn ở “Thiên Trung”, độ nhập một cỗ nội lực.

Thạch Cơ mở hai mắt ra, trông thấy Xung Đại Sư, mắt lộ kinh hãi, vừa muốn nói chuyện, máu tươi thốt ra mà ra. Xung Đại Sư huy động ngón tay, phong bế nàng mạch máu trong người. Thạch Cơ dừng lại nôn ra máu, thở ra hơi, khóc bên trong mang cười: “Chủ nhân... Ta, ta coi là sẽ không còn được gặp lại người .”

“Đừng nói chuyện!” Xung Đại Sư đem nội lực rót vào nữ tử thể nội, nhưng cảm giác kinh mạch tán loạn, tạng phủ suy yếu, nhiều chỗ gân cốt hủ xấu, toàn bộ mà tựa như một đồng lỏng lẻo bùn đất.

“Chủ nhân...” Thạch Cơ buồn bã cười một tiếng, “Ta phải chết...”

“Đừng nói ngốc nói!” Xung Đại Sư do dự một chút, “Ta không cho phép người chết!”

Thạch Cơ nhìn qua hắn, sóng mắt có chút mê ly, nhẹ giọng nói ra: “Ta cũng không muốn chết, thế nhưng là không có cách nào khác nha, chủ nhân...”

“Thạch Cơ...” Xung Đại Sư cúi đầu xuống, ôn nhu nói, “Người gọi ta xông lên đi!”

Thạch Cơ ánh mắt sáng lên, mặt tái nhợt dâng lên lên một vòng huyết sắc, ho ra máu nói ra: “Ta có mấy lời, nếu không nói liền không còn kịp rồi, ta nói, người đừng trách ta...”

Xung Đại Sư thở dài: “Người nói đi, ta không trách người.”

“Ta biết, người cho nên đợi ta tốt, toàn bởi vì ta giống bảo âm quận chúa...”

“Đúng vậy a...” Xung Đại Sư tiếng nói trầm thấp, “Không bao lâu người, thật rất giống bảo âm, con mắt rất sáng, giống như một chiếc gương, có thể chiếu rọi lòng người.”

“Ta chỉ là bóng dáng của nàng...”

“Không!” Xung Đại Sư mắt lộ đằng chát, “Người chính là người, nàng là bảo âm, người là Thạch Cơ...”

“Thật sao?” Thạch Cơ ánh mắt hoảng hốt, “Bất kể nói thế nào, những năm này, người để cho ta làm sự tình, ta cũng không thích. Thế nhưng là... Thế nhưng là chỉ cần nghĩ đến người, nhìn xem người, ta liền đánh trong lòng cảm thấy vui vẻ, có đôi khi nằm mơ, ta cũng sẽ mơ tới người, mơ tới người trả tục, mặc vương tôn công tử y phục, so trên đời này bất luận kẻ nào đều phải đẹp. Người lôi kéo ta, ôm ta, tựa như tân lang đối đãi tân

nường, trước mặt trong phòng cổ nhạc vang trời, đốt thật nhiều ngọn nến, chúng ta đi nha, đi nha, thế nhưng là tổng cũng không đi vào được, mỗi một lần, muốn vượt qua cửa... Ta lại đột nhiên tỉnh, trong lòng vừa vui sướng, lại khổ sở, kiểu gì cũng sẽ khóc lên rất lâu rất lâu...”

Thạch Cơ tự nghĩ hẳn phải chết, không cố kỵ gì, thổ lộ nội tâm. Xung Đại Sư nhất thời sửng sốt, không biết từ đâu đáp lên, nhưng cảm giác cô gái trong ngực mạch đập yếu dần, thân thể lạnh dần, Thạch Cơ yên lặng nhìn qua hắn, miễn cưỡng giơ tay lên, nhẹ nhàng phủ qua gương mặt của hắn, môi có chút nhúc nhích, như đang muốn nói gì, Xung Đại Sư đứng lên đi, chỉ nghe Thạch Cơ thì thào nói ra: “Xông lên a, thật muốn một mực nhìn lấy người...”

Xung Đại Sư trong lòng đau xót, chát chát âm thanh nói ra: “Xem đi, ta mãi mãi cũng tại...”

Thạch Cơ mỉm cười, đầu ngón tay chậm rãi trượt xuống, nàng nhắm mắt lại, nụ cười trên mặt nhưng không có rút đi.

Phong tuyết gào thét, ô ghen ngào nuốt, Xung Đại Sư ôm Thạch Cơ, không nhúc nhích, hai mắt thẳng vào nhìn qua phương xa, trong mắt không có vật gì, không vui không buồn, cũng không ánh sáng sáng.

Chu Vi trong lòng đau khổ, chậm rãi quỳ xuống, nắm chặt Thạch Cơ bằng lãnh tay phải. Nàng nhận qua Thạch Cơ nhiều ngày chăm sóc, tuy là Xung Đại Sư âm mưu, nhưng cùng chí tướng chỗ, Chu Vi cũng không cảm giác nhiều ít dối trá, ký ức đi tới, chỉ có ôn nhu dễ thân, đủ thấy bất kỳ âm mưu quỷ kế gì, cũng mãi không diệt được người bản tâm.

“Xông!” Uyên Đầu Đà khoan thai mở miệng, “Người một thế này, đến cùng đang tìm kiếm cái gì?”

“Đồ nhi không biết!” Xung Đại Sư mờ mịt lắc đầu, “Ta trước kia tựa hồ biết, bây giờ lại lại không biết.” Hắn buông xuống Thạch Cơ, đứng dậy,

nhìn ra xa xa vùng bỏ hoang, chỗ ấy ánh lửa ngút trời, chính là Mông Cổ đại doanh. Chu Lệ dạ tập đặc thủ, mấy vạn được quân sống chết không rõ.

“Đại hãn chết rồi, Thạch Cơ chết rồi, đột nhiên mà chỉ cân cũng xong rồi!” Xung Đại Sư nói một mình, “Hết thấy đều xong, xong...”

Cái này một chi Mông Cổ đại quân, vốn là hãn hao tổn tâm cơ, từ các đại bộ lạc bên trong triệu tập mà đến, cũng là gia tộc hoàng kim sau cùng huyết mạch. Bắt cá mà hải chi chiến hậu, Thành Cát Tư Hãn hậu duệ sớm đã suy sụp, Yển Vương dạ tập về sau, thế tất không gượng dậy nổi, mặc dù Hãn vị còn đột nhiên mà chỉ cân trong tay, thế nhưng là bên trong có Thiết Mộc Lê cầm tay, ngoài có Ngõa Lạt, Thát đất chờ bộ nhìn chăm chăm, trên thảo nguyên đã mất đi chủ, sau đó quần hùng tranh giành, lại cũng không rảnh tranh đoạt Trung Nguyên.

Phục quốc chi mộng, đến tận đây phá diệt. Xung Đại Sư phất ống tay áo một cái, phát ra diên cuồng cười to, cười một trận, bỗng gào khóc, khóc đến hôn thiên hắc địa, một mực khóc ngã xuống trên sườn núi.

Chu Vi ôm Thạch Cơ, cũng không nhìn hãn một chút; Uyên Đầu Đà giếng cổ không gợn sóng, chỉ là yên lặng quan sát.

Xung Đại Sư tiếng khóc nhỏ dần, lưng run run, mười ngón thật sâu lâm vào trong bùn. Chu Vi đối với hãn luôn luôn xem thường căm hận, lúc này thấy hãn như thế mềm yếu, trong lòng vậy mà sinh ra một chút thương hại.

Qua thật lâu, Xung Đại Sư bình tĩnh trở lại, nằm sấp ở nơi đó, hoàn toàn giống một người chết.

“Khóc đủ rồi sao?” Uyên Đầu Đà rốt cục mở miệng.

Xung Đại Sư im lặng không đáp, Uyên Đầu Đà lại nói: “Lòng người bỏ gần tìm xa, xa người khó được, gần người đã mất. Thế gian thành bại sinh tử, thả hồ nhân vật, buồn vui uyển chuyển, không kèm chế được; thả hồ

thiên địa, tại lại có gì thêm chỗ này? Hơn trăm năm trước, Mông Cổ đại quân quét nam rửa bắc, phá nước vô số, cường thổ chi lớn, không thể tính toán, bây giờ chỉ còn lại một mảnh suy cỏ. Thành Cát Tư Hãn, Hốt Tất Liệt quyền thế lừng lẫy, bây giờ bọn hãn lại ở đâu? Đế vương đồ vạn dân mà đến trăm nước, phía sau bất quá một vữa mất, phật Đà Xá vạn vật mà đến bản tâm, tâm chỗ hướng, này tính trường tồn. Nhân gian được mất, lớn ngọn nguồn như là, trên đời Vạn Tướng, cũng bất quá hư ảo.”

Những lời này, Chu Vi nghe được như si như say, thì thảo nhắc tới: “Trên đời Vạn Tướng, cũng bất quá hư ảo?” Hồi tưởng cuộc đời được mất, bỗng nhiên đau khổ khó đề nén, nước mắt theo gò má chảy xuống.

Xung Đại Sư bỗng nhúc nhích, chậm rãi bò người lên, trên mặt nước mắt chưa khô, thần sắc trống vắng, dựng thẳng chưởng tại ngực, niệm kệ nói: “Doanh doanh tầm thường ba mươi thu, không phải là ân oán từ đó dừng, trong mộng bẻ hoa hoa không được, núi từ im lặng nước tự chảy!”

Uyên Đầu Đà một chút trầm mặc, lắc đầu nói: “Người còn được mất ở giữa có và không, mới đang đường, xa không vào áo.”

Xung Đại Sư mặt lộ vẻ uể oải, chợt nghe Uyên Đầu Đà còn nói: “Lớn cơ đại dụng, bản từ trăm chết bên trong chiếm được. Năm đó người đọc khác vạn quyển phật kinh, lại không hưởng đạo chi tâm, bây giờ cố ý tu trì, cũng coi như tiến lên một bước.”

Xung Đại Sư cúi đầu làm lễ: “Còn mời hòa thượng nâng đỡ!”

Uyên Đầu Đà cười khổ nói: “Năm đó ta lập xuống hoành nguyện, người nếu không thể chứng đạo, vì sư cũng tại trong túi!”

Xung Đại Sư nói: “Nguyện vì phong mang, trở hết tài năng!”

Uyên Đầu Đà nói: “Ra không khó, nhập cũng không khó, ra sau đó nhập, mới là rất khó.”

“Thiện tai, thiện tai!” Xung Đại Sư mặt mày bay động, có chút hiểu được.

Ba người tìm sơn động ẩn núp một đêm, sáng sớm ngày kế, dỗi mắt nhìn lại, Mông Cổ đại doanh san thành bình địa, đốt cháy khét hàng rào thanh khói lượn lờ, trên mặt tuyết tản mát nhân mã thi thể, rước lấy thành đàn sói hoang gặm ăn buồn hào.

Xung Đại Sư dựng lên củi lửa, đem Thạch Cơ thi thể thiêu, dùng vải vóc gói kỹ cất vào trong ngực. Uyên Đầu Đà thương thế càng phát ra nặng nề, trong vòng một đêm, lại đã vô pháp hành tẩu, Xung Đại Sư công lên sư phụ, nói ra: “Bảo Huy công chúa, ta đưa người đi Yến Vương đại doanh.”

Chu Vi lắc đầu nói: “Ta không thấy Yến Vương, cũng không thấy Ninh Vương.” .

Xung Đại Sư hơi cảm thấy kinh ngạc, nghĩ nghĩ, hỏi: “Người có tính toán gì không?”

Chu Vi mím môi, cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói ra: “Ta muốn đi tìm Nhạc Chi Dương!”

“Hắn ở đâu?” Xung Đại Sư lại hỏi.

“Bắc Bình!” Chu Vi nói.

Xung Đại Sư nhíu mày chần chờ, Uyên Đầu Đà tại hắn đầu vai nói ra: “Vùng này là Yên sơn dư mạch, trèo núi mà qua, so đi đại lộ thêm gần. Xông, nàng độc thân nữ tử, lữ hành không tiện, đưa phật đưa đến tây, người hộ tống nàng về Bắc Bình đi!”

“Rõ!” Xung Đại Sư cúi đầu đáp ứng.

Chu Vi vốn không muốn làm phiền hai người, nhưng nàng trường cung đình, chưa hề một mình đi ra ngoài, liếc nhìn lại, khắp nơi mênh mông, Bắc Bình chỗ phương nào, coi là thật hoàn toàn không biết gì cả. Đành phải cúi đầu cảm ơn, đi theo Uyên Đầu Đà sư đồ đệ ào ào lội suối, đi hướng nam.

Lý Cảnh Long đến Bắc Bình, vây thành nam quân tăng đến hơn sáu mươi vạn, rất có ném đá lấp biển, người đông như kiến chi thế, thẳng đem Bắc Bình, Vĩnh Bình hai thành vây chặt như nêm cối.

Yến Vương bắc tập Mông Cổ, còn ngoài mấy trăm dặm, lại bởi vì trong ngoài ngăn cách, trong thành quân coi giữ đối với cái này hoàn toàn không biết gì cả. Triều đình phân quân Bắc thượng, vòng qua Bắc Bình, thẳng bức Tùng Đình Quan, Lưu gia miệng, ý đồ đoạn tuyệt Yến Vương xuôi nam đường đi, vô luận thân ở đại mạc Yến Vương cũng tốt, ở xa Kim Lăng xây Văn Đế cũng được, trong lòng mơ hồ cảm giác, Bắc Bình một trận chiến, quan hệ thiên hạ vận thế, chỉ có thể thắng, không thể bại, cho nên tùy vào tài năng mỗi người, đem hết toàn lực.

Hôm ấy, lý Cảnh Long dâng lên soái tướng, triệu tập chư tướng. Cảnh Bính Văn phụ tử tướng bên thua, ủ rũ, không dám nhìn thẳng chủ soái.

Lý Cảnh Long liếc nhìn chiến báo, sắc mặt âm trầm, thật lâu nói ra: “Trường Hưng hầu!”

“Tại!” Cảnh Bính Văn kiên trì, động thân ra khỏi hàng.

“Người là khai Quốc công thần, bản triều cột trụ.” Lý Cảnh Long cân nhắc từng câu từng chữ, “Bệ hạ đối người tin cậy sâu vô cùng, cho nên làm người làm phó đẹp trai tiên phong, không nói đánh hạ Bắc Bình, cũng làm trọng tóa Yến phiên nhuệ khí. Chưa từng nghĩ, người tang sư mất chúng, tổn hại binh hai vạn, thật to cổ vũ địch nhân uy phong, xin hỏi, cái này có tính không cô phụ thánh hủ?”

“Đại soái phán đoán sáng suốt!” Cảnh Bính Văn không muốn ngồi chờ chết, “Hạ quan sở dụng công thành chi thuật, đều là tiên để lưu lại di pháp, cũng là...” Hắn do dự một chút, “Cũng là năm đó Lương Tư Cầm sáng lập...”

Nghe được “Lương Tư Cầm” ba chữ, trong trường lên rồi loạn tưng bừng, chư tướng châu đầu ghé tai, thần khí cổ quái. Lý Cảnh Long bất mãn trong lòng, trừng mắt liếc nhìn, ánh mắt rảo qua, trong trường bình tĩnh trở lại.

“Lương mỗ người tiền triều phản nghịch, nôi đồng ngọn nguồn du hồn, tội ác tày trời.” Lý Cảnh Long cười lạnh một tiếng, “Hắn có thể sáng lập công thành chi thuật, vì trả thù triều đình, chẳng lẽ liền sẽ không lưu lại phương pháp phá giải a?”

“Đại soái lời nói rất đúng.” Cảnh Bính Văn thở dài một hơi, “Năm đó hạ quan bằng vào này thuật, công thành khắc kiên, chưa có thua trận, lần này công thành, lại là khắp nơi bị quản chế, mỗi ra nhất pháp, đối phương liền có kỳ chiêu dị thuật ứng đối. Hạ quan rất là lòng nghi ngờ, Bắc Bình trong thành, sợ có Cửu khoa dư nghiệt!”

Chúng tướng chỉ cảm thấy có lý, nhao nhao gật đầu nói phải. Lý Cảnh Long trong lòng ngậm bực, chết mất hai vạn nhân mã, cũng không tại tâm hấn bên trên, cho nên cùng Cảnh Bính Văn so đo, thật là giết gà dọa khỉ, dựng nên quyền uy. Hắn tuy là danh tướng về sau, làm sao chưa hề kinh lịch đại chiến, tư lịch rất cạn, khó kẻ dưới phục tùng, nhất là Hồng Vũ hướng danh tướng, từng cái chinh nam quét bắc, chiến công hiển hách, không đem chủ soái để vào mắt. Lý Cảnh Long cảm giác sâu sắc đau đầu, lập ý bắt lấy Cảnh Bính Văn chân đầu, nghiêm trị trọng phạt, khuất phục cái này một bang kiêu binh hấn tướng. Không ngờ Cảnh Bính Văn năm già mà thành tinh, dăm ba câu, càng đem bại trận chi tội dẫn tới Cửu khoa cửa trên thân người, nói bóng gió, bại bởi Lương Tư Cầm cũng không tính mất mặt.

Lý Cảnh Long nộ khí xông não, lạnh hừ một tiếng, vỗ án nói ra: “Vô luận đối thủ là ai, hao tổn triều đình binh uy, đều là thật to không đúng, hai vạn dũng sĩ cũng không thể tìm cái chết vô nghĩa!”

Cảnh Bính Văn sắc mặt khó coi, võ định hầu Quách Anh thấy tình thế không đúng, đứng dậy ra khỏi hàng, chấp tay nói ra: “Đại soái bất giạt, Trường Hưng hầu tuy có khuyết điểm, chung quy vẫn là công thần, không thể bởi vì một lần chiến bại, liền đem lúc trước công lao xoá bỏ hầu như không còn.”

Quách Anh cũng là khai quốc danh tướng, dũng mãnh thiện chiến, Chu Nguyên Chương đối với hắn có chút coi trọng, chưa từng gọi thẳng tên, mà gọi là hắn “Quách Tứ”. Hắn muội tử lại là Chu Nguyên Chương phi tử, cũng coi như hoàng thân quốc thích. Hồng Vũ hướng tru sát công thần, người có công lớn cánh tay đắc lực phần lớn hủy diệt, chỉ có cảnh, quách mấy người may mắn sống sót, cho nên gặp Cảnh Bính Văn gặp nạn, Quách Anh thổ tử hồ bi, nhịn không được vì hắn giải vây. Cảnh Bính Văn trong lòng cảm động, nhìn Quách Anh một chút, khẽ gật đầu thăm hỏi.

Lý Cảnh Long bất vi sở động, lạnh lùng nói ra: “Công tất thưởng, qua tất phạt, Trường Hưng hầu năm đó có công, tiên đế, bệ hạ chưa từng đối xử lạnh nhạt hắn. Bây giờ mạo muội công thành, tang sư thua trận, nếu không gánh vác chịu tội, như thế nào để tướng sĩ tâm phục? Bản soái thưởng phạt không rõ, làm sao lấy tiết chế tam quân?”

Cảnh Bính Văn nhìn Quách Anh một chút, bộc lộ thật sâu tuyệt vọng. Quách Anh trong lòng khí muộn, tăng hăng một cái, nói ra: “Đại soái...”

“Võ định hầu, không cần nói.” Lý Cảnh Long khoát tay áo, “Người tới, cầm xuống Trường Hưng hầu, hái đi mũ giáp của hắn...”

“Chậm đã!” Cảnh Bính Văn cao giọng thét lên.

“Làm sao?” Lý Cảnh Long sầm mặt lại, cằm nhỏ vụn răng trắng nhe răng cười, “Trường Hưng hầu người muốn kháng mệnh?”

“Không dám!” Cảnh Bính Văn nói nói, ” ta tự mình tới!” Vứt bỏ mũ giáp, giật xuống áo giáp, cũng không dừng tay, đem thiếp thân áo mỏng cũng đào xuống dưới, lộ ra cường tráng thân thể già nua, phía trên ban ngăn giao thoa, nhất thời không thể tính toán.

Trong trường tướng soái không không động dung, Cảnh Bính Văn kiểm chế bị phần, ngăm nhìn bốn phía, tiếng nói có chút phát run: “Lão phu kết tóc tòng quân đến nay, đi theo tiên đế chinh phạt tứ phương, tuân tự mấy trăm chiến, bị thương mấy chục chỗ, máu chảy đầu rơi, không sợ sinh tử; tuy không người có công lớn chi công, cũng có khuyến mã chi cực khổ...”

“Hào hán không nói năm đó dừng!” Lý Cảnh Long không kiên nhẫn nói, ” mỗi thời mỗi khác...”

“Không sai, Cảnh mỡ già, sống không được mấy năm.” Cảnh Bính Văn trong mắt tràn đầy bi thương, “Nếu như tiến vào nhà giam, gặp ngục tốt tiểu nhân chà đạp, truyền ra ngoài, chỉ sợ rước lấy chỉ trích, nói bệ hạ không niệm tình xưa, bạc đãi lão thần, từ mà dao động quân tâm, có hại bệ hạ anh minh...”

“Thật là lớn mũ!” Lý Cảnh Long vỗ bàn, phóng người lên, hăn nhìn khắp bốn phía, chợt thấy chừ tướng hé miệng nhú mày, riêng phần mình nhìn qua Cảnh Bính Văn, đuôi lông mày khóe mắt rất có đồng tình.

Lý Cảnh Long khí thế một nổi, nghĩ thầm cảnh lão nhi cật già lên mặt, thật là đáng hận, nếu không hung hăng trừng trị, khó tiêu mối hận trong lòng, thế nhưng là chúng nộ khó phạm, lập tức cắn răng cười cười, ngồi xuống nói nói, ” tốt, nói tiếp đi, để ta xem người nói cái gì?”

Cảnh Bính Văn thảm cười một cái, nói ra: “Cảnh mỡ nửa đời đều tại sa trường, muốn chết cũng làm da ngựa bọc thây, chết trên sa trường, chỉ

mong đại soái khai ân, cho ta lĩnh một chi quân yểm trợ, đảm nhiệm công thành tiên phong, cho dù chiến tử, cũng không tiếc nuôi!”

Lý Cảnh Long không kịp chuẩn bị, chỉ sững sờ, chợt thấy chư tướng ánh mắt đồng loạt ném đi qua. Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, đến trình độ này, nếu như khư khư cố chấp, thế tất dao động quân tâm. Bắc Bình thành kiên khó phá, thân làm tiên phong, cử tử nhất sinh, huống chi Lão già mình chờ lệnh, coi như chiến tử, cũng liên lụy không đến trên người mình.

Lý Cảnh Long chuyển mấy cái suy nghĩ, một nửa uể oải, một nửa khoái ý, trầm mặc thật lâu, lạnh lùng nói ra: “Như thế cũng tốt, Trường Hưng hầu nếu có thể đánh hạ Bắc Bình, liền coi như lập công chuộc tội, bản soái tự nhiên bẩm báo triều đình, giảm miễn tội lỗi của ngươi.”

“Tạ đại soái!” Cảnh Bính Văn thi lễ một cái, quay đầu nhìn lại, Cảnh Tuyên trong mắt rưng rưng, bi phần khó đè nén, không khỏi âm thầm thở dài một hơi.

Lý Cảnh Long lại nói: “Nói đến công thành, các vị nhưng có cái gì phương pháp - kỳ diệu?”

Quách Anh lạnh lùng nói: “Trường Hưng hầu cùng trong thành giao thủ qua, biết người biết ta, hẳn đứng đầu!”

Lý Cảnh Long lão đại khí muện, nhưng lại không phản bác được, muốn nói giải trong thành quân coi giữ tình hình, Cảnh Bính Văn hai lần công thành, tự nhiên hiểu rõ nhất, đành phải kiên trì hỏi: “Trường Hưng hầu, ngươi có ý định gì?”

Cảnh Bính Văn mặc giáp trụ, chậm rãi nói ra: “Trong thành có người tài ba, chơi lừa gạt khoe khoang kỹ xảo, đối diện đều có khắc chế biện pháp, kế sách hiện nay, chỉ có bằng vào ta chi trưởng, kích địch ngấn.”

Lý Cảnh Long nhíu mày, thì thào nói ra: “Quân ta chi trưởng, đó là cái gì?”

Chư tướng nghe xong lời này, nhiều ít toát ra mấy phần khinh miệt. Cảnh Bính Văn đỡ đầu nói ra: “Quân ta chi trưởng, chính là nhiều người, quân địch ngăn, chính là ít người. Lần này, quân ta không cần diệu kế, không cần bỏ ra chiêu, tập trung khí giới công thành, trăm đạo công thành, nhất thời đều phát, khiến cho đông tây nam bắc không thể chiếu cố, chỉ cần công phá một điểm, lại tập trung binh lực, chen chúc mà vào.”

Lý Cảnh Long xem thường, nói ra: “Cái này tính là gì phương pháp - kỳ diệu, dạng này công thành biện pháp người nào không biết?”

Cảnh Bính Văn âm trầm ngâm không nói, Quách Anh lại kích động lên, mặt mày trở lên, lớn tiếng nói ra: “Binh pháp chính kỳ tương sinh, Trường Hưng hầu xuất kỳ chế thắng, tao ngộ thua trận; kì binh vô hiệu, liền nên dùng đường đường chi sư. Như không phải, triệu tập sáu mươi vạn đại quân thì có ích lợi gì?” Hắn ngừng dừng một cái, thâm nhiên nói nói, ” bây giờ đại chùy nơi tay, liền nên đập nát Bắc Bình!”

Chư tướng đều gật đầu, lý Cảnh Long lòng tràn đầy bức bối, hắn đánh tâm nhãn bên trong không nguyện ý nghe từ hai cái lão tướng, nhưng hắn tông quân đến nay, cũng không công toà thành tiếp theo, chớ nói chi là Bắc Bình dạng này tiền triều đế đô. Cảnh Bính Văn thân kinh bách chiến, còn thảm bại, so với hắn đến, lý Cảnh Long càng không có bao nhiêu phần thắng. Hắn moi ruột gan, đem cuộc đời sở học binh pháp mưu nghĩ sơ mấy lần, cũng nghĩ không ra cái gì cao minh chủ ý. Hắn ảo não, thậm chí có chút mà oán trách Hoàng Tử Trường cùng Tề Thái, hai cái này sủng thần đem hắn phóng tới địa vị như vậy, ngoại nhân xem ra phong quang vô hạn, lý Cảnh Long mới đầu cũng thật cao hứng, thẳng đến chân chính mang binh đánh giặc, mới hiểu được trong đó khó xử. Cảnh Bính Văn thua bị phạt, hắn lý Cảnh Long thân làm chủ soái, nếu như cũng thua, còn không biết tao ngộ loại nào vô cùng nhục nhã.

Lý Cảnh Long ngậm miệng, sắc mặt tái xanh, qua trợn vện một nén nhang công phu, mới chậm rãi nói ra: “Võ định hầu, các vị có gì dị nghị không!”

Chư tướng hai mặt tương đối, riêng phần mình lắc đầu. Lý Cảnh Long cũng thất vọng, cũng uể oải, tay vịn bàn, đứng dậy nói ra: “Thừa dịp Yến Vương chưa tới, sáng sớm ngày mai, toàn lực đánh hạ Bắc Bình.”

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 156 : Chương 156: Danh Tướng Mỹ Nhân (Một)

Chương 156: Danh tướng mỹ nhân (một)

Diệp Linh Tô mê man, khi thì ác mộng, khi thì bừng tỉnh, khi tỉnh lại mồ hôi đầm đìa, thân thể giống như móc sạch, khó chịu không nói ra được không còn chút sức lực nào. Nàng không ngừng mộng thấy các loại thi thể, hỏa thiêu, đóng băng, máu chảy đầu rơi, mỗi một cỗ thi thể đều nhìn chăm chặp nàng, phần nộ, cừu hận, hết sức thê lương.

“Nhạc Chi Dương!” Diệp Linh Tô vọt người ngồi dậy, chợt thấy Từ Phi đứng tại bên giường, trên mặt mây mù che phủ, gặp nàng tỉnh lại, lộ ra vẻ vui sướng.

Diệp Linh Tô không ngờ Từ Phi cũng tại, nhớ tới mới kêu to, nhất thời mặt đỏ tía tai, chỉ ngơ đạo: “Vương phi, người, người tới khi nào?”

“Đô Chi huy sứ, người bệnh thành dạng này, ấn để ý đến ta không nên tới làm phiền người.” Từ Phi rất là bất đắc dĩ, “Thế nhưng là trong thành xảy ra biến cố, Nhạc Chi Dương không biết tung tích, Đông Đảo người cũng chẳng biết đi đâu.”

Diệp Linh Tô đổi sắc mặt, trong lòng biết nếu không phải cực kỳ khẩn yếu sự tình, những người này tuyệt đối không sẽ rời đi, thế nhưng là phát sinh chuyện gì, nàng lập đi lập lại suy nghĩ, cũng đoán nghĩ không ra.

Chợt nghe Từ Phi lại nói: “Cái này chỉ là phụ, bây giờ triều đình đại quân tất tập, rất có lập tức công thành chi thế.”

Diệp Linh Tô trong lòng xiết chặt, vội hỏi: “Yến Vương đâu?”

Từ Phi ảm đạm lắc đầu, Diệp Linh Tô lại hỏi: “Bây giờ là lúc nào?”

“Canh năm trời!” Từ Phi nói.

“Ta đi đầu tường nhìn xem!” Diệp Linh Tô xoay người xuống giường, hai chân rơi xuống đất, chợt thấy đầu vầng mắt hoa, sờ một cái hai gò má, nóng hổi như lửa. Lúc này cung nga bưng tới bồn bạc canh nóng, Diệp Linh Tô lung tung lau mặt một cái, thoáng nhìn cái bóng trong nước, hơi lấy làm kinh hãi, nàng hai gò má đỏ bừng, đôi mắt sưng, thần sắc tiêu tụy chi cực, cơ hồ thoát hình dáng tướng mạo.

“Đô Chỉ huy sứ.” Từ Phi nhẹ giọng thán nói, ” người như thân thể khó chịu...”

“Ta không sao!” Diệp Linh Tô thầm vận huyền công, chân khí số chuyển, chìm vào đan điền. Nàng giữ vững tinh thần, động thân đứng lên, phủ thêm tinh hồng áo khoác, hai, ba bước đi ra phòng ngủ.

Đến đầu tường, nắng sớm ảm đạm, phong tuyết như bàn, Diệp Linh Tô chỉ cảm thấy hàn ý thấu xương, không khỏi che kín áo khoác, thân thể một trận run rẩy. Nàng đưa mắt nhìn lại, trại địch ánh lửa đầy trời, khắp như ngân hà, người huyên ngựa hí liên tiếp, thân trên thành cũng nghe được nhất thanh nhị sở.

Diệp Linh Tô bấm tay suy tính, trại địch quy mô so với nàng mê man trước đó lại nhiều mấy lần, xem ra, rất có tứ phía đến công tư thế.

Diệp Linh Tô cười lên một con chiến mã, dọc theo tường thành tuần tra, tốt lúc trước bố thiết khí giới còn, cần thiết vật tư và máy móc cũng chưa thấy thiếu hụt. Trong bụng nàng an tâm một chút, ủ rũ lại sinh, ghé vào trên lưng ngựa cơ hồ ngủ. Trở lại lâu trên thành, thiếu thiếu ăn chút đồ vật, suy nghĩ Nhạc Chi Dương cùng Đông Đảo quần hùng đi nơi nào, nàng trầm

nghĩ không ra, bỗng nhiên có chút khổ sở, lúc trước thủ thành, lại khổ lại mệt mỏi, tổng còn có người có thể phó thác tin cậy, hiện nay, thân bằng cố hữu hạc tung mật mờ, lớn như vậy Bắc Bình thành chỉ còn lại một mình nàng.

Cô độc tự nhiên sinh ra, Diệp Linh Tô cái mũi chua chua, suýt nữa nước mắt chảy ròng, thế nhưng là tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, không phải yếu thế thời điểm. Diệp Linh Tô cố nén nước mắt, nắm chặt áo khoác, cứ việc lầu trên thành nhóm lửa, hàn ý vẫn như cũ biến mất, từ khi nàng nội công có thành tựu, cơ hồ thủy hỏa bất xâm, như thế sợ lạnh chưa bao giờ có. Trận này nguyên nhân bệnh nội thương mà phát, lại bởi vì tâm tình tăng lên, thế tới tấn mãnh vô cùng, nhờ có Diệp Linh Tô khổ tu nhiều năm, căn cơ thâm hậu, đối thường nhân sớm đã mất mạng.

Diệp Linh Tô ưu sầu khổ sở, trăm niệm mọc thành bụi, dựa vào vách tường buồn ngủ. Đột nhiên mấy tiếng pháo vang, Diệp Linh Tô thả người nhảy lên, bước nhanh đi ra lầu trên thành, nhưng mỗi ngày sáng Tuyết Tình, nhìn một cái bạc trắng, gió thổi y nguyên lẳng lẹ, đầu tường tinh kỳ kéo tới thẳng tắp.

Lại nhìn dưới thành, Diệp Linh Tô hít một hơi lãnh khí, bốn phía đồng tuyết phía trên, lít nha lít nhít chặt ních vô số nhân mã, đơn giản là như uông dương đại hải, Bắc Bình thành đặt mình vào trong đó, bất quá chỉ là một tòa nhỏ bé đảo hoang.

“Lý Cảnh Long điên rồi!” Chu Cao Sí một bên lẩm bẩm, cuống hòng run lấy bấy; Từ Phi cũng mất đi ngày xưa trấn định, trên mặt trong mắt không không lộ ra sợ hãi.

Nhìn trận thế này, triều đình dự định được ăn cả ngã về không. Diệp Linh Tô nghĩ được như vậy, lại có chút hứa bội phục, nhiều người liền nên có nhiều người đáng vẻ, triều đình chiếm hết ưu thế, lấy vụng thẳng xảo mới là vương đạo.

Nơi xa truyền đến ngột ngạt tiếng vang, mặt đất khê chấn động. Đầu tường đám người ứng thanh nhìn lại, trại địch bên trong trâu ngựa thành đàn, lòi ra hơn mười quái vật khổng lồ, trước có bốn vòng, sau có cánh tay dài, lớn như gò núi, ầm vang hướng về phía trước.

“Ngũ Lôi xe!” Diệp Linh Tô thốt ra mà ra.

“Ngũ Lôi xe?” Chu Cao Sí hiểu kì hỏi nói, ” đó là cái gì?”

“Một loại ném đá chiến xa!” Diệp Linh Tô nhú mày, “Nguyên theo năm đó Lương Tư Cầm tổ phụ Lương Tiêu chỗ tạo ‘Tương Dương pháo’ (kém cỏi làm « Côn Luân »), chỉ là quy mô nhỏ bé, có thể dùng bánh xe chuyển vận, uy lực hơi kém, thế nhưng là linh hoạt được nhiều, có thể đem trăm cân cự thạch ném ra hơn một ngàn bước. Năm đó quân Minh dùng cái này bình định tứ phương, chỗ công người dưới, chỗ đương người phá, đối diện chi địch, đều có “Ngũ lôi oanh đỉnh” cảm giác, cho nên thế xưng ‘Ngũ Lôi xe’ !”

Chu Cao Sí mặt như màu đất, lại cảm giác xấu hổ, chi ngô đạo: “Dạng này thứ lợi hại, trước kia sao không có nghe người ta nói qua?”

“Quốc chi lợi khí, không thể gặp người!” Từ Phi sâu kín thở dài một hơi, “Bản triều lấy ‘Ngũ Lôi xe’ bình định thiên hạ, tự nhiên cũng phải đề phòng người khác lấy chi đối phó bản triều. Là lấy thiên hạ nhất định, tất cả chiến xa đều bị tiêu hủy, bản vẽ cũng bị giấu vào đại nội, bí không ngoài tuyên, không nghĩ tới, lúc quá nhiều năm, lại ở chỗ này tái hiện.”

Chu Cao Sí liếc một chút mẫu phi, lại nhìn chăm chăm Diệp Linh Tô, hoang mang lo sợ, run giọng nói ra: “Diệp chỉ huy làm, người có cái gì lương phương?”

“Muốn khai trương lôi xe, cần dùng Thiên Cương nổ!” Diệp Linh Tô nói nói, ” này nổ cấu tạo phức tạp, ta bỏ ra hơn mười ngày cũng vên vện tạo ra hai tấm, Thiên Cương nổ có thể bắn ngàn bước bên ngoài, có thể

dùng Ngũ Lôi xe không thể tới gần, bắt quá Bắc Bình thành quá lớn, pháo nhiều nỏ ít, khó mà chiếu cố.”

Chu Cao Sí động dung nói: “Nói như vậy, ngoại thành thủ không được rồi?”

“Cũng không hẳn vậy!” Diệp Linh Tô quay đầu hạ lệnh, “Đem cao ngất xe đẩy ra!”

“Cao ngất xe?” Chu Cao Sí không nghĩ ra.

Diệp Linh Tô nhẹ hừ một tiếng, lạnh lùng không đáp. Đầu tường chực quân một trận bận rộn, đẩy ra trên dưới một trăm cái kỳ hình máy móc, dưới có thiết luân, bên trên có sắt xác, hình như Nguyên Quy, có thể dung hai người ẩn thân. Mỗi cái sắt xác phía dưới, bắc một môn “Phi thiên phún đồng”, một môn “Cái bát súng”, nòng súng trước mảnh sau thô, súng miệng lớn như bát tô.

Cao ngất xe dọc theo tường thành xếp thành một hàng, mười trượng một cỗ, góc cạnh tương hồ. Chu Cao Sí thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng buồn bực, không biết xe này để làm gì đồ, nghĩ được như vậy, bỗng nhiên có chút hối hận, sớm biết hôm nay, liền không nên xem thường nàng này, nhiều ít hẳn phải biết nàng tạo thứ gì.

“Ngũ Lôi xe” nặng nề dị thường, lưu lại vết bánh xe sâu như cống rãnh. Phía trước sĩ tốt càn quét sừng hươu, đưa ra ụ súng, vạn người tề động, gợn sóng mãnh liệt.

“Thăng nỏ!” Diệp Linh Tô hạ lệnh, lầu trên thành hai bên trái phải dâng lên hai tấm sàng nỏ, như chim chi bay, như mây Chi Dương, bánh răng tề động, cơ quan chạm vào nhau, phát ra liên tiếp thanh thúy êm tai vang lên.

Trong quân địch lên rồi loạn từng bưng, dưới thành tướng sĩ đồng loạt nhìn qua cự nỏ, ánh mắt kinh nghi, không biết làm sao.

Bánh xe cuồn cuộn, tiếng như sấm rền, “Ngũ Lôi xe” chạy qua sừng hươu, cự ngựa, dừng ở ngàn bước có hơn.

“Bắn tên!” Diệp Linh Tô cầm trong tay hồng kỳ, hết sức vung lên. Sàng nổ chấn động, tiếng như phích lịch, hơn mười mũi tên bay xuống đầu tường, đầu mũi tên to như chén đĩa, cán tên thô Quá nhi cánh tay, vút không mà qua, kích thích thê lương phong thanh.

Chư quân cứng họng, vô cùng ngẩn đầu, nhìn qua cự mũi tên càng quá đỉnh đầu, kết lạp lạp một chuỗi trầm đục, cự mũi tên đánh trúng pháo xa, mảnh vụn bay tán loạn, cự thạch đong đưa, một phát cự mũi tên bắn chệch, trúng đích bên cạnh xe quân sĩ, đem hãn chặn ngang cắt đứt, nửa người trên còn có tri giác, thê lương kêu gào, bò loạn loạn động, tại trong đồng tuyết lưu lại chướng mắt vết máu.

Chưa tỉnh hồn, vòng thứ hai tên nổ bắn tới, trông coi pháo xa tướng sĩ sợ đến vỡ mật, giải tán lập tức, một phát tên nổ đánh trúng bánh xe, KÍTTT..., bánh xe rách nát, pháo xa nghiêng lệch, toàn bộ mà phía bên trái ngã xuống. Chạy binh sĩ nghe ra dị hưởng, quay đầu quan sát, bỗng dừng mắt tối sầm lại, đã bị đè ở phía dưới.

Thiên Cương nổ nhét vào cấp tốc, một phát hơn mười tiễn, tinh chuẩn lẳng lẹ, không rời “Ngũ Lôi xe” tả hữu. Quân địch còn qua thần đến, đã phá vỡ hai tòa pháo xa, còn lại pháo xa không không bị hao tổn.

Lý Cảnh Long vừa sợ vừa giận, lại cảm giác sợ hãi, liên phát hiệu lệnh, đem pháo xa triệt thoái phía sau, chuyển qua tên nổ không kịp chỗ. Diệp Linh Tô thấy rõ ràng, hạ lệnh hạ xuống xe nổ, đổi hỏa tiễn, một phát ba mươi sáu tiễn, chuyên bắn kéo xe trâu ngựa sĩ tốt. Trúng tên cả người lẫn vật cháy hừng hực, trâu ngựa chấn kinh, phi nước đại chạy loạn, kiểm chế không ở, kéo tới “Ngũ Lôi xe” lung la lung lay, một cái nâng đỡ không ở, lại có mấy chiếc chán nản ngã lệch, ầm ầm đè chết cả người lẫn vật không đếm được.

Thiên Cương nỗ đại phát thần uy, đầu tường nhảy căng hoan hô, dưới thành quỷ khóc sói gào. Quách Anh thấy tình thế không ổn, chỉnh đốn bộ hạ, vai khiêng thang mây, phóng tới tường thành.

Chu Cao Sí gấp phát hiệu lệnh, đầu tường mưa tên rơi xuống, gỗ đá cùng bay, dưới thành kêu thảm động thiên, máu chảy khắp nơi trên đất.

Lý Cảnh Long phái quân đốc chiến, sĩ tốt người thối lui tại chỗ chém đầu. Chư quân tiến thối không đường, bốc lên tên đạn, kiên trì xông lên. Chu Cao Sí không ngăn cản nổi, liên thanh kêu khổ. Diệp Linh Tô bất đắc dĩ bỏ qua pháo xa, đề thấp cự nỗ, một phát bảy mươi hai tiền, quét ngang dưới thành quân địch, kia tên nỗ dài như thương mâu, từng nhánh xuyên qua thiết giáp, đem vô số tinh binh duệ tốt ngành sinh sinh đóng ở trên mặt đất.

Nam quân ngay cả xông mấy lần, đều bị bức lui, khổ chiến nửa canh giờ, rốt cục chống đỡ hết nổi lui lại. Thừa dịp cái này công phu, còn lại “Ngũ Lô xe” rút lui đến nơi xa, người kéo trâu tằm, vòng qua tường thành, đi vào Đông Bắc, Tây Bắc. “Thiên Cương nỗ” lực không thể bằng, liên phát mấy mũi tên, tất cả đều rơi trên mặt đất. Dưới thành chư quân thấy thế, không khỏi cùng kêu lên reo hò, âm thanh như lôi đình, chấn động đến đầu tường quân coi giữ tâm kinh đảm hàn.

“Nguy rồi, nguy rồi...” Chu Cao Sí giống như kiến bò trên chảo nóng, “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

Từ Phi gặp hãn bối rồi thất thố, trong lòng có chút thất vọng, nói ra: “Sa trường tranh phong, thay đổi trong nháy mắt, binh pháp có nói: ‘Bởi vì địch mà biến hóa gọi là thần’, địch nhân có biến hóa, ta cũng tương ứng sinh biến, tuần hoàn qua lại, cho đến quyết ra thắng bại.”

Diệp Linh Tô nhiều lần khắc cường địch, Chu Cao Sí vẫn có khinh thị suy nghĩ, không chịu vui lòng phục tùng, đến tận đây vô kế khả thi, bệnh

gấp cầu y, hừ sớ hãi hỏi: “Diệp chỉ huy làm, người, không, ngài có cái gì diệu kế?”

Diệp Linh Tô trầm ngâm nói: ” ‘Thiên Cương nổ’ uy lực tuy mạnh, nhưng có một cái muốn mạng thiếu hụt.”

“Tháo gỡ không dễ a?” Từ Phi hỏi.

“Vương phi mình giám!” Diệp Linh Tô thở dài một hơi, “Bắc Bình thành quá mức rộng rãi, hai tấm ‘Thiên Cương nổ’ chỉ có thể giữ vững mặt phía nam, nếu muốn giữ vững cái khác ba mặt, liền cần hủy đi tháo xuống, nạp lại thiết. Vật này cơ quan rất nhiều, thiếu một thứ cũng không được, gần, nhanh nhất cũng muốn nửa ngày, nếu như bận bịu bên trong phạm sai lầm, làm hư một cái cơ quan, ‘Thiên Cương nổ’ liền không thể dùng.”

“Xúi quẩy!” Chu Cao Sí dậm chân trách móc nói, ” sớm biết như thế, liền nên nhiều tạo mấy trương, Đông Nam Tây Bắc các thiết hai tấm, mặc nó thiên quân vạn mã, cũng đừng hòng tới gần tường thành.”

“Nói nghe dễ dàng!” Diệp Linh Tô lườm hằm một cái, “Này một ít công phu, tạo thành hai tấm đã là may mắn .”

Chu Cao Sí ngây ngốc một chút, hậm hực nói: “Hiện nay làm sao bây giờ? Không, Diệp chỉ huy làm chắc hẳn sớm có thành quen đi thôi?” Hằm trước ngạo mạn sau cung kính, thần thái buồn cười, Diệp Linh Tô trong lòng chán ghét, cười lạnh nói: “Thành bắc sợ là thủ không được .”

“Chẳng lẽ ngồi chờ chết?” Chu Cao Sí có chút ủ rũ.

“Thế cục bất lợi, chỉ có đánh cược một lần!” Diệp Linh Tô nghĩ nghĩ, quay người phát lệnh, “Đem cao ngất xe toàn bộ điều đến bắc tường, ngoại trừ trong xe pháo thủ, đám người khác lui vào nội thành, ẩn núp chờ phân phó, nghe ta hiệu lệnh!”

“Nghe thấy được a?” Chu Cao Sí hô to gọi nhỏ, “Diệp chỉ huy làm nói cái gì là cái gì? Ai dám không nghe, ta đem hắc thảo thành tám khối...”

Diệp Linh Tô gặp hắc thảo trên nhảy dưới tránh, giống như một con khỉ lớn, vừa buồn cười, lại xem thường, chuyển nói với Từ Phi: “Vương phi nương nương, chờ một lúc có chút dọa người, không bằng người cũng đi xuống đi?”

“Đúng vậy a!” Chu Cao Sí cũng nói, “Mẫu phi, người hồi phủ đi thôi!”

“Trở về làm gì?” Từ Phi từ tốn nói, “Chờ chết sao?”

“Cái này...” Chu Cao Sí sững sờ, “Cái này nhưng bắt đầu nói từ đâu?”

“Cái này là sinh tử quyết chiến!” Từ Phi chú mục nơi xa, có chút cười lạnh, “Nghe qua ‘Ngũ Lô xe’ đại danh, hôm nay ta cũng nghĩ mở mắt một chút!”

Nam quân buông xuống giá đỡ, đỡ xuống bánh xe, tám chiếc “Ngũ Lô xe” làm thành nửa vòng tròn, trước dùng một cỗ thử pháo. Sĩ tốt đè xuống túi lưới, lấp đầy tảng đá lớn, đi theo chuyển động cánh tay dài, nhắm chuẩn đầu tường, phút chốc vịn hạ cơ quan, ầm ầm, xe thủ cự thạch rơi xuống, dài mười trượng cánh tay đột nhiên nhô lên, túi lưới bên trong hòn đá ném lên trên trời, vẽ ra một vết ánh sáng linh lợi vòng tròn, lên trước sau dưới, lấy thế sét đánh lôi đình đánh tới hướng đầu tường.

Ầm ầm, lầu trên thành nóc nhà nhiều một cái lỗ thủng. Cự thạch tình thế không ngừng, lại đem xà ngang ép đoạn, dựa thế nhảy lên, viên đạn giống như xông phá cửa sổ, thuận mái cong lăn xuống, phanh đập trúng tường chắn mái, mảnh đá vấy ra, băng tại cao ngất trên xe, bây giờ đánh trống, đình tai nhức óc.

Một kích chi uy, đúng như trên trời rơi xuống phích lịch, nam trống quân tảo phát ra tiếng, núi lở biển sôi, cổ vũ thanh thế. Đầu tường quân coi

giữ đều mặt như màu đất, vô cùng co lại thành một đoàn.

Chu Cao Sí cũng là run lấy bấy tác tác, lực khuyển Từ Phi hồi phủ. Từ Phi sừng sững đầu tường, quyết nhưng bất động, chúng tướng sĩ gặp nàng như thế, cảm thấy an tâm một chút, đồng đều nghĩ: “Vương phi còn không sợ, chúng ta tráng sĩ nam nhi, tuyệt đối không thể rụt rè.”

Nơi xa lại là một chuỗi trầm đục, “Ngũ Lô xe” cùng nhau phát pháo, tám đầu tay lớn rất nhưng khiêu lên. Mấy chục khối cự thạch như lưu tinh xẹt qua bầu trời, một trận kinh lôi tiếng vang, đem lầu trên thành nện đến vỡ nát, xà nhà gỗ gạch đá rơi vào nội thành, đem thành nội chi quân cũng đè chết nhiều người.

Nam quân không ở phát pháo, đánh một canh giờ, thẳng đem mặt phía bắc đầu tường san thành bình địa. Cũng may Bắc Bình tiên triều để đô, trúc tạo lúc bất chấp sức dân, tường thành kiên dày, thiên hạ hãn hữu, pháo thạch lập đi lập lại oanh kích, cũng bất quá ở trên tường lưu lại vô số cái hố nhỏ.

Pháo kích qua đi, đầu tường bụi bặm ngập trời, tường thành cao ngất không phá, lý Cảnh Long đưa mắt nhìn lên, thất vọng.

“Ngũ Lô xe” bình định đầu tường, nam quân thừa cơ hướng về phía trước, trận thế đại dương mênh mông, thang mây như rừng, rất nhanh tới gần thành trì. Chưa kịp bắc thang mây, chợt nghe phanh phanh liên thanh, đầu tường tường chắn mái về sau phun ra bao quanh khói xanh, lớn chừng hột đào sắt hoàn như hạt mưa rơi xuống, đánh nát đầu lâu, xuyên thủng lồng ngực, nam quân sĩ tốt, vô luận xa gần, cạnh tướng bộc ngược lại, kéo lấy tàn phá thân thể, nằm trên mặt đất trần trọc kêu gào.

“Làm sao?” Lý Cảnh Long tức hôn hển, thanh âm sắc nhọn cao, “Trên thành còn có người?”

Quách Anh cũng thấy kinh ngạc, phái một cái nhỏ gầy lanh lợi thân binh, leo đến Ngũ Lô trần xe bưng nhìn ra xa, một lát sau, hạ đến nói ra: “Trường chắn mái đằng sau có thật nhiều vật đen như mực, giống như là một chút xác rùa đen.”

Quách Anh hơi kinh ngạc, lập tức lại hỏi: “Là Huyền Vũ xe a?”

Thân binh lắc đầu: “So Huyền Vũ xe nhỏ hơn nhiều, ở giữa cao hơn, bốn phía càng tròn.”

Quách Anh nghe ngầm sinh sầu lo, đối lý Cảnh Long nói ra: “Trên thành mai rùa hẳn là phòng ngự chi vật, cùng “Huyền Vũ xe” hiệu quả như nhau, có thể ngăn cản đá Lão.”

Lý Cảnh Long suy nghĩ một chút, hỏi: “Vật kia là sắt?”

Quách Anh nói: “Đen như mực, xác nhận hẳn thiết rèn đúc.”

“Tốt!” Lý Cảnh Long vung vẩy cánh tay, “Đối mộc phích lịch!”

Quách Anh đổi sắc mặt, nói ra: “Đại soái, mộc phích lịch không thể tùy tiện sử dụng. Bắc Bình danh đô lớn ấp, quân dân trăm vạn, một khi liệt hỏa lan tràn, hậu quả khó mà lường được...”

“Ai bảo bọn hăn ngoan cố chống lại không hàng?” Lý Cảnh Long cảm giác sâu sắc không kiên nhẫn.

“Đại soái nghĩ lại, dân chúng trong thành, đều là bốn quốc con dân.”

“Ý ta đã quyết!” Lý Cảnh Long giơ bàn tay lên, dùng sức hướng phía dưới vung lên, “Người kháng mệnh, chém!”

Diệp Linh Tô lên tiếng ra lệnh, quả quyết thanh thoát, đầu vào đấy. Nàng đem cái bát súng chia làm ba nhóm, một nhóm bổ sung đạn dược, một nhóm xạ kích, một nhóm chờ lệnh. Vì vậy hỏa lực một đợt không yên

tĩnh, một đợt lại lên, miên miên mật mật, không ngừng không nghỉ bao trùm dưới thành vải dậm.

Nam quân lợn đột sói chạy, tử thương gối tích, kêu thảm, kêu gào kinh thiên động địa. Tuyết đọng sớm bị nhuộm đỏ, hóa thành huyết hồng vũng bùn, người bị thương hãm thân trong đó, rên rỉ giãy dụa, so như lệ quý.

Diệp Linh Tô thấy rõ ràng, tim ần ần làm đau, đầu óc như muốn nổ tung. Nàng hai mắt nhắm lại, há mồm thở dốc, trong lòng hi vọng chỉ là một cơn ác mộng, mở mắt liền có thể thức tỉnh, thế nhưng là kêu thảm kêu gào không chỗ ở chui vào hai lỗ tai. Ấy náy, thống hận xông lên đầu, nàng thống hận quân địch tướng soái, cũng càng thêm thống hận mình, cổ họng nàng phát ngọt, hai chân như nhũn ra, thân thể lúc lạnh lúc nóng, giống như tại băng hỏa ở giữa. Nàng sợ hãi ngã xuống, vừa khát nhìn ngã xuống, tốt nhất một ngủ không tỉnh, xong hết mọi chuyện.

Nước mắt im ắng trượt xuống, sức gió thổi qua, hóa thành hơi mỏng băng phiến. Diệp Linh Tô thở dài một hơi, xóa đi miếng băng mỏng, mở mắt hai mắt, nàng kinh ngạc phát hiện, “Ngũ Lôi xe” cánh tay dài hất lên, vung ra mấy chục đạo ánh lửa, trong một chớp mắt, chiếu sáng vẻ lo lắng trùng điệp bầu trời.

“Mộc phích lịch!” Diệp Linh Tô thốt ra mà ra.

Tương Dương pháo, mộc phích lịch, giống như đáng sợ ác mộng, thế hệ điêu khắc ở Đông Đảo đệ tử trong lòng. Theo lấy ánh lửa rơi vào Tương Dương, thanh bình 300 năm, diễn chương văn vật, quét rác hoàn toàn. Nhìn lấy ánh lửa nam đến, Diệp Linh Tô trong lòng sáng lên, giật mình tỉnh ngộ lại: Một trận chiến này, không quan hệ nam bắc, không quan hệ tước bỏ thuộc địa, cũng không quan hệ thiên hạ hưng suy, đây là số mệnh chi chiến, đối thủ của nàng không phải lý Cảnh Long cùng Cảnh Bính Văn, mà là trí Tuyệt Thiên hạ Tây Côn Luân tổ tôn; trăm năm trước đó, lương, mây hai

nhà chiến tại Tương Phàn; trăm năm về sau, lại tại Bắc Bình một quyết sống mái.

“Ta quyết không thể thua!” Diệp Linh Tô suy nghĩ còn không có chuyển xong, hỏa cầu gào thét rơi xuống, tuôn ra nổ vang rung trời. Khói đặc trùng thiên thẳng lên, nửa toà thành lâu hóa thành biển lửa.

Bạo tạc mặc không thấu “Cao ngất xe”, nhưng tại liệt hỏa nung đốt phía dưới, Thiết Xa nóng bỏng đỏ lên. Pháo thủ ẩn thân không ở, chui ra ngoài xe, đã thấy liệt hỏa vờn quanh, khói đặc bốn phía, nhất thời không đường có thể đi, phát ra tuyệt vọng kêu gào.

Nam quân cũng không bỏ qua, “Mộc phích lịch” liên tiếp mà tới, đầu tường huyết nhục văng tung tóe.

“Thủy Long Ngâm!” Diệp Linh Tô bên tẩu kêu khóc, “Dùng ‘Thủy Long Ngâm’ !”

“Thủy Long Ngâm” là phun nước cơ quan gọi chung là, từ ‘Ngọc tuyến hồ’ bơm nước, làm nóng, truyền tổng đầu tường, phun ra ống trúc. Nhưng theo guồng nước chuyển động, mấy chục cỗ Thủy Long nô nước tấp nập thoát ra, từ Đông Nam, Tây Nam bay về phía thành bắc, hóa thành rá rích Bạch Vũ, giội tắt đầu tường liệt diễm, thủy khí bốc hơi lên, khoảnh khắc hóa thành tuyết rơi, bay bỗng, lóe sáng như kỳ quan.

Thừa dịp đầu tường rồi ren, nam quân tới gần tường thành, dựng lên thang mây.

“Phi thiên phún đồng... Phi thiên phún đồng...” Diệp Linh Tô nhảy lên một con ngựa trắng, vừa chạy bên cạnh gọi, một trận gió xông qua tường thành, thỉnh linh một cái hỏa cầu từ trên trời giáng xuống, rơi ở bên người, một tiếng ầm vang, bắn ra loá mắt ánh lửa.

Tuấn mã chấn kinh, phát ra một tiếng đau đớn mà rên lên, cuồng nhảy nhảy loạn, tả xung hữu đột. Diệp Linh Tô thu cương không kịp, bạch mã phần thân nhảy lên, cả người lẫn ngựa, rơi thẳng nội thành.

“Diệp cô nương!” Từ Phi la thất thanh, mặt không có chút máu.

“Xong, xong...” Chu Cao Sí tay vịn tường chắn mái, ánh mắt đờ đẫn, tốc tốc phát run.

“Xong cái gì xong?” Từ Phi giơ tay lên, hung hăng cho hắt một cái bạt tai, “Có cái nam nhân dạng!”

Chu Cao Sí bị đau, tỉnh táo lại, vội nói: “Là, là!” Quay đầu cao giọng hét lên, “Dùng phun ống, thiêu chết bọn hăn!”

Không cần hăn nói, quân coi giữ nghe Diệp Linh Tô hiệu lệnh, sớm đã đổi qua phun ống, miệng nòng hướng phía dưới, cuồng thổ liệt diễm, thang mây hóa thành hỏa trụ, bậc thang bên trên tướng sĩ biến thành từng đoàn từng đoàn hỏa cầu, giãy dụa nhảy lên, thậm không thể nói.

Không bao lâu, thang mây đốt rụi, nam quân tiến thoái không thể, hỗn loạn chen dưới thành, lẫn nhau chà đạp, tiếng kêu rên liên hồi. Chu Cao Sí xa xa trông thấy, thầm kêu đáng tiếc, nếu có gỗ lẩn, dưới thành nam quân thật sự là tuyệt hảo bia ngắm.

Thế nhưng là “Ngũ Lô xe” ném nhanh cực nhanh, “Mộc phích lịch” như hỏa điều ra tổ, thành quần kết đội, không ngừng không nghỉ, đầu tường liệt hỏa đốt lại diệt, diệt lại đốt, tiếng nổ liên miên không ngừng, người không mảnh đất cắm dùi, gỗ lẩn càng là hi vọng xa vời.

Dưới thành đánh trống reo hò, Chu Cao Sí thăm dò nhìn lên, không dám tin vào hai mắt của mình. Mấy trăm tên nam quân, gánh vác đao kiếm, chân đạp giầy đi mưa, dùng cả tay chân, giẫm lên tường thành kéo lên cao.

“Chuyện gì xảy ra?” Chu Cao Sí tức hỗn hển, âm thanh kêu to.

“Kia là ‘Ngũ Lôi xe’ đập ra hố!” Từ Phi quả quyết hạ lệnh, “Chuẩn bị cận chiến!”

Dưới thành reo hò chấn thiên, một cái mặc giáp tướng sĩ vượt qua tường chắn mái, nhảy lên đầu thành, mấy quân coi giữ chui ra sắt xác, vung đao nhào tới.

Vụt vụt hai tiếng, người kia từ trên lưng rút ra song đao, tả hữu khai cung, hai cái đối mặt, ném lẫn hai người. Một quân coi giữ mãnh nhào lên, vung đao chém ngang, người kia cúi đầu trốn tránh, đơ đao quét xuống mũ giáp, lộ ra mệnh mang tóc trắng.

Từ Phi thấy rõ người trên bộ dáng, lấy làm kinh hãi, thốt ra mà ra: “Trường Hưng hầu!”

Cảnh Bính Văn trở tay một đao, chém chết quân coi giữ, giơ cao trường đao, nghiêm nghị hét dài. Trong tiếng gào, càng nhiều nam quân leo lên thành đầu, hai chén trà công phu, mặt phía bắc đầu tường tụ tập mấy trăm duệ tốt, từng cái mặc giáp mang nón trụ, võ nghệ bất phàm, xa không tầm thường chiến sĩ có thể so sánh, đều là Cảnh Bính Văn từ trong trăm vạn quân chọn lựa ra cảm tử chi sĩ.

Mắt thấy thành trì đem phá, nam quân tiếng hoan hô như sấm động. Cảnh nhà tử sĩ đặt mình vào tuyệt cảnh, càng phát ra liều mạng, dáng như xuất lồng mãnh hổ, tả xung hữu đột, không người nào có thể chống lại.

Cảnh Bính Văn một bên chém giết, một bên hạ lệnh. Tử sĩ chia binh hai đường, Cảnh Bính Văn suất lĩnh đa số, lao xuống tường thành, trầm quan đoạt môn; số ít giao cho Cảnh Tuyền, dọc theo tường thành chém giết, lao thẳng tới Từ Phi mẹ con.

Trường Hưng hầu không hổ danh tướng, dụng binh đã kén ăn lại hung ác. Quân coi giữ tình thế khó xử: Nhìn chung Vương phi thế tử, thế tất lưu trên thành, không cách nào tiếp viện cửa thành; truy kích phá cửa tử sĩ, chủ soái tất nhiên lâm vào hiểm cảnh. Huống chi đầu tường vừa loạn, không người nã pháo phát mũi tên, nam quân thừa cơ ửng đến, không kịp bắc thang mây, nhao nhao học theo, giẫm lên cái hố nhỏ tay không trèo lên thành.

Lý Cảnh Long vui mừng nhường mảy, cấp lệnh lôi lên trống trận. Mấy chục mặt cự trống nhất thời gõ vang, chấn kinh trăm dặm, ngút trời Quyết Vân, trèo lên thành sĩ tốt thụ cổ vũ, càng phát ra hung hãn không sợ chết, một lòng công phá thành trì.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 157 : Chương 157: Mỹ Nhân Danh Tướng (Hai)

Chương 157: Mỹ Nhân Danh tướng (hai)

Trong nhà đá hơi ẩm tập kích người, góc tường một lò náo nhiệt, nấu lấy nửa ấm trà xanh.

Lương Tư Cầm nghiêng người ngồi ngay ngắn, đối mặt một tòa cổ quái khí giới: Dài chín thước, lớp mười trượng, hình như một khung guồng quay tơ, toàn thân đều là đòn bẩy cùng ổ quay, lớn nhỏ không đều, dài ngắn khác nhau, liên tiếp nóc nhà máy xay gió, không ở chập trùng chuyển động, có khác một số tiêu xích, theo cơ quan vận chuyển, phi toa giống như vừa đi vừa về di động.

Cơ quan chiếm đi hơn phân nửa gian phòng ốc. Lương Tư Cầm chuyên chú chi rất, đám người đi vào, cũng không ngẩng đầu lên, cầm trong tay một cây thăm trúc, một bên quan sát khí giới, một bên tại sa bàn bên trên tô tô vẽ vẽ, viết ký tự uốn lượn không chừng, Nhạc Chi Dương từng trong Thái Hòa điện gặp hãn dùng để tính toán âm luật. Sa bàn bên cạnh, treo một trương nước Mặc đại họa, màu mực hoặc nồng hoặc nhạt, phủ lên ra từng đoàn từng đoàn vân khí, hình thái không đồng nhất, bay lên phiêu dật.

Lương Tư Cầm viết lại xóa, lau lại viết, khi thì chú mục cơ quan, khi thì quan sát bức họa, khi thì trầm tư minh tường, khi thì vận dụng ngòi bút viết nhanh. Bốn người đứng ở một bên, nín thở ngưng thần, không dám lên tiếng.

Lại qua hai nén nhang công phu, Lương Tư Cầm thở dài một hơi, buông xuống thăm trúc, quay đầu trông lại, ánh mắt đảo qua đám người, rơi vào Vạn Thăng trên đui. Đầu kia tổn thương chân đen nhánh sưng, Vạn Thăng cắn răng chịu khổ, trên trán chảy ra mồ hôi mịn.

Lương Tư Cầm vẩy tay, vết thương tiêu xuất máu đen, tí tách rơi đầy đất, rất nhanh sưng biến mất, màu da chuyển bạch, huyết thủy cũng từ hắc biến đỏ, ngưng kết không lưu.

Vạn Thăng như trút được gánh nặng, hung dữ trừng Thủy Liên Ảnh một chút, chấp tay nói: “Đa tạ thành chủ!”

Lương Tư Cầm không quan tâm, á một tiếng, đột nhiên nói: “Thủy Liên Ảnh, người làm chuyện tốt!”

Thu Đào lông mày nhỏ nhắn nhăn lại, Thủy Liên Ảnh nhưng từ cho quỳ xuống, nói ra: “Liên Ảnh biết tội, mặc cho trách phạt. Liên Ảnh mệnh là thành chủ cho, vì thành chủ mà chết, chết cũng không hối tiếc.”

Lương Tư Cầm nhìn qua ảnh mây, xuất thần một lúc, còn nói: “Người hồi phục võ công, ta biết; người tự sáng tạo võ công, ta cũng biết. Nhưng người vì sao giấu diếm Thu Đào, ta lại một mực không hiểu nhiều lắm!”

Thu Đào toát ra kinh ngạc thần khí, Thủy Liên Ảnh lại thản nhiên đáp: “Giấu diếm sư phụ, liền có thể báo thù.” Thu Đào sắc mặt lại là biến đổi, nhíu mày, tựa hồ có chút lo lắng.

“Ta nói qua, không ta cho phép, không được báo thù.” Lương Tư Cầm khấp lư đang nói, ” người cái này có tính không biết rõ rồi mà còn cố phạm phải?”

“Tính!” Thủy Liên Ảnh cúi đầu nói, ” ta không phải Bát bộ chi chủ, hẳn không hạ cái này một ngụm oán khí.”

“Người giết ai?” Lương Tư Cầm lại hỏi.

“Tôn người nữ, Nhạc Thiều Phượng, còn có năm đó xử án quan lại, trong kỹ viện bảo, quy công...” Thủy Liên Ảnh cắn răng một cái, “Còn có giày xéo ta thân thể xú nam nhân, phạm là còn sống, một cái đều chưa thả qua.”

Lương Tư Cầm nhú nhú mày, hỏi: “Hết thấy nhiều ít người.”

“146 người.” Thủy Liên Ảnh chần chờ một chút, “Có hai lần, trên đường bị người đánh vỡ, đành phải diệt cả nhà.”

Trong phòng người không không động dung, Nhạc Chi Dương càng là trái tim cuồng loạn. Hắn tận mắt nhìn thấy chỉ có vui, tôn hai người, không muốn hai người bên ngoài, còn có như thế người chết.

“146 người!” Lương Tư Cầm hừ một tiếng, “Người giết đủ rồi sao?”

“Không có!” Thủy Liên Ảnh lạnh lùng nói, “còn có thủ phạm Chu Nguyên Chương, đáng tiếc... Hắn chết được quá sớm.” Nàng ngừng dừng một cái, cắn răng quyết tâm, “Cũng may hắn còn có tử tôn...”

Lương Tư Cầm song mi thượng thiêu, ánh mắt đao giống như khoét tại nữ tử trên mặt: “Ta có thể giết người, cũng có thể phế người...”

Nhạc Chi Dương giật mình, không tự giác đạp vào nửa bước, hoành thân che khuất Thủy Liên Ảnh. Lương Tư Cầm ánh mắt ở trên người hắn chuyển nhất chuyển, yếu ớt thở dài, nói ra: “Đáng tiếc, có người không chịu đáp ứng!”

Sống chết trước mắt, Nhạc Chi Dương động thân tương hộ, Thủy Liên Ảnh trong lòng nóng bỏng, bộc lộ cảm kích thần khí.

“Thành chủ!” Vạn Thắng nộ khí khó tiêu, lớn tiếng nói, “Thủy Liên Ảnh nhiều lần phạm cấm lệnh, tùy tiện tha thứ, gì kẻ dưới phục tùng?”

Thu Đào muốn nói lại thôi, Lương Tư Cầm nhìn hắn một chút, hỏi: “Thu Đào, người có lời nói?”

Thu Đào chần chờ một chút, hạ thấp người nói, : “Liên Ảnh báo thù sốt ruột, nhưng cũng tình có thể hiểu. Dạy không nghiêm, sư chi biếng nhác, thành chủ nhất định phải hàng phạt, phạt ta giáo đồ không nghiêm tốt.”

“Thu Đào!” Vạn Thắng tức hốt hển, “Người dạng này bảo vệ con, nàng tương lai làm sao được?”

Thu Đào thở dài: “Vạn sư huynh, cùng là thiên nhai lưu lạc người, tha cho nàng một lần lại có làm sao?”

Vạn Thắng nhất thời im lặng, Cử khoa chi nạn, hắn cũng có thân hữu ngộ hại, bi thống sau khi, có chút ít báo thù suy nghĩ. Năm đó Lương Tư Cầm chỉ sợ dao động thiên hạ, không cho phép tám bộ trả thù, Vạn Thắng giữ nghiêm lệnh cấm, trong lòng vẫn có ủy khuất lớn lao.

“Không để các người báo thù, đều là ta không phải.” Lương Tư Cầm có chút buồn vô cớ, “Chờ ta chết đi, các người như không hết hận, khoái ý ân cừ cũng là có thể...”

Mọi người không khỏi động dung, Thu Đào vội nói: “Thành chủ tiên thọ vĩnh hưởng, đừng nói dạng này điềm xấu.”

“Tiên thọ vĩnh hưởng!” Lương Tư Cầm cười nhạt một tiếng, “Vây cũng là lừa gạt đồ dân.”

Thu Đào khẽ giật mình, cúi đầu im lặng. Lương Tư Cầm đột nhiên nói: “Thủy Liên Ảnh!”

“Có thuộc hạ!” Thủy Liên Ảnh trả lời.

Lương Tư Cầm nói ra: “Oan có đầu, nợ có chủ, Chu Nguyên Chương chết rồi, tội dừng ở thân, một đoạn này thù oán cũng liền chấm dứt đi!”

Thủy Liên Ảnh do dự một chút, thấp giọng nói: “Rõ!”

“Người bất kính trưởng bối, đả thương Vạn Thăng, sư môn quy củ không thể hết hiệu lực.” Lương Tư Cầm trầm ngâm một chút, “Chuyện chỗ này, ta phạt người trở về Côn Luân Sơn, tại khôn nguyên động bế quan ba năm, chuyên tâm võ đạo, không được bước ra cửa hang nửa bước.”

Thu Đào buông lỏng một hơi, Thủy Liên Ảnh cũng mừng rỡ, vội nói: “Tạ thành chủ nhẹ phạt.”

Lương Tư Cầm vung tay lên: “Bản phái người tất cả lui ra!”

Vạn Thăng ba người hiểu ý, nhao nhao rời khỏi thạch ốc. Lương Tư Cầm trầm mặc lúc hứa, đột nhiên nói: “Những năm này, ta đợi bọn hãn quá nghiêm khắc lệ.”

Nhạc Chi Dương nói: “Khoái ý ân cừ, mới là giang hồ bản sắc, không khiến người ta báo thù, thế nhưng là không thể nào nói nổi.”

“Việc quan hệ đế vương, dẫu một phát thì động thiên dưới, năm đó ta vốn định gấn bó thiên hạ thế cân bằng...” Lương Tư Cầm rung một cái đầu, thở dài nói, ” bây giờ xem ra, đều là một giấc mộng dài.”

Nơi xa truyền đến kịch liệt tiếng trống trận, Nhạc Chi Dương trong lòng run lên, gắt gao nhìn chăm chăm thạch môn.

“Quyết chiến say sưa!” Lương Tư Cầm sâu kín nói nói, ” người còn muốn lưu lại ngựa?”

“Ta mình bạch!” Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy mâu thuẫn, “Thế nhưng là ta không bỏ xuống được tiên sinh.”

Lương Tư Cầm nhướn mày, hỏi: “Thủy Liên Ảnh nói cái gì?”

“Nàng nói...” Nhạc Chi Dương một chút do dự, “Người muốn làm một đại sự, khả năng bởi vậy mất mạng.”

“Người tin?” Lương Tư Cầm ý giống như trào phúng.

“Không dám không tin!” Nhạc Chi Dương trả lời.

Lương Tư Cầm khắp lơ đãng nói: “Trong thiên hạ, ai có thể giết ta?”

“Tiên sinh mình!”

Lương Tư Cầm nhẹ hừ một tiếng, lạnh lùng nói ra: “Xen vào việc của người khác tiểu tử. Lục Hư Kiếp sự tình, ta thật không nên nói cho người.”

Nhạc Chi Dương trong lòng rộng rãi, nói ra: “Quả nhiên cùng Lục Hư Kiếp có quan hệ!”

Lương Tư Cầm từ chối cho ý kiến, nhìn chăm chăm cơ quan nhìn không chuyển mắt. Nhạc Chi Dương hiếu kì hỏi: “Đây là cái gì?”

“Phong Toán Nghi!” Lương Tư Cầm lại chỉ kia một bức nước Mặc đại họa, “Đây là tiên tổ vẽ ra « vườn trắng hiển tam quang đồ », bên trên có 132 bức ảnh mây, thế gian phong tuyết đông tố, không ra này đồ rào.”

Nhạc Chi Dương quan sát tỉ mỉ ảnh mây, hỏi: “Những vật này có làm được cái gì?”

“Đo lường tính toán gió mạch.”

“Gió mạch?” Nhạc Chi Dương sửng sờ.

“Tiên tổ mẫu sở trường về y đạo, bắt mạch chi thuật độc bộ lúc ấy. Có một lần, nàng ở tại bờ biển, nhìn ra xa biển cả, suy nghĩ ra một cái đạo lý.”

“Đạo lý gì?”

“Người có kinh mạch, chân khí chảy xuôi ở giữa, nếu đem biển cả xem như một người, phải chăng cũng có kinh mạch tồn tại?”

Nhạc Chi Dương sửng sốt, cảm giác sâu sắc không thể tưởng tượng nổi, lắc đầu nói: “Ý nghĩ này, không khỏi ý nghĩ hão huyền.”

“Không phải!” Lương Tư Cầm nhướn mày, trong mắt lộ ra thần thái, “Nếu đem biển cả cho rằng một người, thì biển có thủy mạch, âm dương Nhị lưu, tung hoành tứ hải; nếu đem đại địa cho rằng một người, thì có địa mạch, Thiên Sơn vạn khe, phong thủy lưu động.” Hắn ngừng dừng một cái, ngừng khí chậm dần, “Nhưng nếu đem lên trời cho rằng một người, thì trời có gió mạch, ấm lạnh nhị khí, huyền hóa Phong Vân Lôi Điện.”

Cái này một kỳ tư diệu tưởng siêu bước lúc ấy, bao trùm mấy đời. Nhạc Chi Dương nghĩ tới nghĩ lui, không bắt được trọng điểm, đành phải hỏi: “Người có thể bắt mạch, thiên địa giang hải cũng có thể bắt mạch a?”

“Hỏi rất hay!” Lương Tư Cầm gật đầu mà cười, “Lang trung bắt mạch, bắt chước « bên trong kinh »; cần phải chẩn bệnh thủy mạch, gió mạch, không phải trước lấy dụng cụ đo đạc, lại lấy thuật số suy tính. Năm đó, tiên tổ phụ vì tạo một vật, tại Đông Hải đo lường tính toán thủy mạch, đạt được một bộ phép tính; về sau ẩn cư đảo hoang, trấn ngày vô sự, lấy chi đo lường tính toán gió mạch, không muốn phong lưu thần tốc, so với thủy mạch khó hơn gấp mười, lại bởi vì thiên kiếp đi vào, đến chết cũng không có tính ra. Ta kế thừa ý chí, trở lại hồi trung thổ về sau, đau khổ diễn toán bảy năm, mới có thành tựu!”

Nhạc Chi Dương nghe được bội phục, nói ra: “Lệnh tổ tôn thật là thần nhân. Bất quá...” Hắn chần chờ không quyết, Lương Tư Cầm nói: “Có

chuyện liền nói, người ta bắt tất câu nệ.”

“Rõ!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” thế nhưng là tính ra gió mạch, thì có ích lợi gì chỗ.”

“Tính ra gió mạch, liền có thể cải biến gió thổi, hướng gió, khiến Nam Phong đi về đông, gió tây bắc đi, gió lốc nhỏ mọc, đất bằng bão táp.”

Nhạc Chi Dương cứng họng, nửa ngày nói ra: “Lão tiên sinh, người nói đùa a?”

“Không!” Lương Tư Cầm lạnh lùng nói nói, ” chuyện như vậy, ta làm qua một lần?”

Nhạc Chi Dương càng phát ra chấn kinh, xông miệng hỏi: “Ở đâu?”

“Bà Dương Hồ!” Lương Tư Cầm thở dài, “Ta cho mượn một trận gió đông.”

Nhạc Chi Dương nhất thời ngơ ngẩn. Bà Dương Hồ một trận chiến, chính là Đại Minh định quốc chi chiến. Trần Hữu Lượng nhiều lính thuyền nhiều, đi xuôi dòng, chiếm hết địa lợi; Chu Nguyên Chương binh ít thuyền nhỏ, ngược dòng mà chiến, phần thắng quá mức bé nhỏ; kết quả Chu Nguyên Chương đại thắng, Trần Hữu Lượng chiến tử, trong đó tình hình chiến đấu như thế nào, dân gian chúng thuyết phân vân.

Nhạc Chi Dương ngẩn ngơ, lại hỏi: “Gió thật có thể mượn a?”

“Có thể! Gió có gió mạch, có mạch liền có mắt, gió nổi lên tại thanh bình chi mật, chỉ cần bắt được phong nhãn, lấy tiêu dẫn lớn, lấy bốn lượng phát thiên quân, liền có thể thay đổi hướng gió, cổ vũ kỳ thế.”

“Lấy tiêu dẫn lớn?” Nhạc Chi Dương trong lòng khê động, “Không phải là...”

Lương Tư Cầm nhìn ra hần suy nghĩ trong lòng, điểm gập đầu một cái: “Nếu muốn mượn gió, cần dùng Chu Lưu Lục Hư Công!”

Nhạc Chi Dương giật mình giật mình, minh bạch Lương Tư Cầm vì sao bàn giao hậu sự, sử dụng “Chu Lưu Lục Hư Công”, rất dễ dẫn phát “Lục Hư Kiếp” .

Nhạc Chi Dương lo lắng, nói ra: “Lão tiên sinh, người tội gì bốc lên này lớn hiểm?”

“Một trận chiến này, Yến Vương cũng không phần thắng.” Lương Tư Cầm giơ lên mặt đến, trong mắt tràn đầy buồn rầu, “Thân phận có hạn, ta không thể tự mình tham chiến; vì Thiệu Thuần, lại không thể khoanh tay đứng nhìn. Trái cũng khó, phải cũng khó, chỉ có mượn hần một trận gió lớn, sau đó thành hay bại, tất cả đều không liên quan gì đến ta!”

Nhạc Chi Dương trong lòng chấn động, Lương Tư Cầm xả thân mượn gió, cũng muốn tương trợ Yến Vương thành công, ngoại trừ phụ tử ở giữa, ai có thể làm dạng này hi sinh? Hần không khỏi lo nghĩ mọc thành bụi, thế nhưng là Thạc Phi di ngôn chỉ có Lương Tư Cầm một người nhìn qua, đến tột cùng viết cái gì, đã là thiên cổ chi mê.

Lương Tư Cầm giữ kín như bưng, Nhạc Chi Dương không tốt hỏi, khuyên nhủ: “Lão tiên sinh, Yến Vương đã đi Đại Ninh mượn binh, như có thể kịp thời chạy về, chưa hẳn không thể thủ thắng?”

“Người không cần khuyên ta!” Lương Tư Cầm lạnh lùng nói nói, ” kiếp số sớm muộn cũng sẽ đến, thừa dịp ta còn sống, kết thúc bình sinh ân oán, cũng là một cộc điều thú vị.”

Hần nhướng mày, bỗng nhiên hai lỗ tai run run. Nhạc Chi Dương sững sờ, công tộ hai lỗ tai, nghe thấy tại chỗ rất xa có chim chóc vỗ cánh, không khỏi trong lòng kinh ngạc: “Như thế phong tuyết thời tiết, từ đâu tới chim bay?”

“Người cũng nghe thấy rồi?” Lương Tư Cầm đứng dậy, đẩy cửa đi ra, ngồi yên chú mục nơi xa.

Chưa qua một giây, trong gió tuyết xuất hiện hai cái chấm đen, bay tới gần, lại là hai con bồ câu đưa tin, ngược đập tuyết, một trước một sau phi hành tới lúc gấp rút. Phút chốc phong tuyết hoành thối, lạc hậu con kia lực tấn gân mết, xoay người rớt xuống vách núi, đi đầu một con đáp xuống, rơi vào Lương Tư Cầm trong lòng bàn tay, mũi chân bên trên buộc lên một chi nho nhỏ ống trúc.

“Sáu con chim bồ câu, chỉ trở về một con.” Lương Tư Cầm tiếc rẻ gỡ xuống ống trúc, mở ra sáp phong, rút ra một quyển giấy mỏng, mở ra nhìn lên, ánh mắt có chút sáng lên, “Yến Vương đập phá Mông Cổ mồ hôi đình, đốt đi Khôn Thiếp Mộc Nhi Kim trưởng.” Ngụ ý, rất là tán thưởng.

Nhạc Chi Dương lấy làm kinh hãi, xông miệng hỏi: “Yến Vương không tại Đại Ninh a?”

“Sớm rời đi! Nửa đường gặp gỡ Mông Cổ Đại Hãn, đánh một cầm, chậm trễ hai ngày, sợ là đến không kịp về Bắc Bình.” Nói đến chỗ này, Lương Tư Cầm nhú mày trầm ngâm.

Nhạc Chi Dương trong lòng vừa loạn, Chu Vi cũng tại Yến Vương trong quân, binh hung chiến nguy, không biết tiểu công chúa có mạnh khỏe hay không. Hắn cảm giác sâu sắc lo lắng, ánh mắt chuyển hướng kia con chim bồ câu, bồ câu ghé vào Lương Tư Cầm trong lòng bàn tay, co lại thành một đoàn, quyển đài bất lực, vỗ cánh không dậy nổi.

Nhạc Chi Dương nhin không được hỏi: “Ai thả bồ câu?”

“Yến Vương người bên cạnh!” Lương Tư Cầm khấp lơ dang nói, “người đoán một cái là ai?”

Nhạc Chi Dương suy nghĩ số chuyển, thốt ra mà ra: “Đạo Diễn!” Nói ra lời này, hết sức giật mình, “Hắn cũng là Tây Thành đệ tử?” Tiếp theo lại nói, ” không đúng, hẳn rõ ràng là Thái Hạo cốc thủ tịch đệ tử.” Cào tóc, hồ đồ .

“Hắn cũng là Cử khoa bên trong người, chỉ là không người biết được.” Lương Tư Cầm hứng thú tiêu điều, “Chu Nguyên Chương nổi lên trước đó, ta có phát giác, để hắn đầu nhập Tịch Ứng Chân môn hạ. Lão đạo có lẽ biết, nhưng hắn không có vạch trần.”

Nhạc Chi Dương giật mình nói: “Chẳng trách công phu của hắn có một phong cách riêng, cùng Tịch đạo trường khác nhau rất lớn.”

“Ta truyền qua hắn một đường ‘Tinh La tán thủ’, hẳn ngộ tính đến, dung hội hai nhà, tự thành một phái.”

Nhạc Chi Dương trái tim đập bịch bịch, Đạo Diễn cũng là Cử khoa môn nhân, như vậy hắn phụ tá Yến Vương, chỉ sợ cũng là Lương Tư Cầm chủ ý. Theo như cái này thì, người này bố cục chi sâu, mưu lo xa, coi là thật đáng kinh ngạc đáng sợ, chẳng trách Chu Nguyên Chương đến chết cũng muốn đem hắn coi là kình địch.

Nhạc Chi Dương sinh ra hàn ý trong lòng, nhìn qua Lương Tư Cầm, ánh mắt hơi khác thường. Lương Tư Cầm có phát giác, quay đầu nhìn tới. Nhạc Chi Dương vội vàng thu hồi ánh mắt, chợt nghe Lương Tư Cầm hỏi: “Làm sao?”

“Không có gì?” Nhạc Chi Dương thuận miệng trả lời.

Lương Tư Cầm nhíu mày nhìn hắn, muốn xem ra mánh khéo, chợt nghe dưới núi truyền đến một tiếng hét dài, kéo dài Hồng kinh, ngăn chặn cương phong gào rít giận dữ.

“Ai?” Nhạc Chi Dương nghe ra phát rít gào người nội lực kinh người.

“Còn có ai?” Lương Tư Cầm lạnh lùng nói nói, ” hai ta quen biết đã lâu!”

“Vân Hư!” Nhạc Chi Dương đổi sắc mặt, “Hắn biết người ở chỗ này?”

Lương Tư Cầm lắc đầu: “Đi theo người cùng Thủy Liên Ảnh tới.”

Nhạc Chi Dương sững sờ, áy náy nói: “Chỉ trách ta, chỉ lo đi đường, không có lưu ý sau lưng.”

“Không có quan hệ gì với người.” Lương Tư Cầm hừ một tiếng, “Đều là Thủy Liên Ảnh xen vào việc của người khác.”

Nhạc Chi Dương rút kiếm ra đến, trầm giọng nói: “Tiên sinh yên tâm, Vân Hư như đến, ta cùng hắn chiến đấu tới cùng.”

“Một lát hắn tới không được.” Lương Tư Cầm khấp lợ đặng nói, ” ta cũng tính đến chuyện này, sớm tại ngọn núi bốn phía bày ra kỳ môn trận pháp. Bát bộ chi chủ từ bên cạnh thao túng, ứng có thể đem hắn khốn bên trên một chút thời gian.”

“Kỳ môn trận pháp?” Nhạc Chi Dương quái nói, ” lúc ta tới làm sao không nhìn thấy?”

“Có thể trông thấy liền không lạ kỳ .” Lương Tư Cầm nói nói, ” người có Thủy Liên Ảnh dẫn đường, sẽ không hãm vào trong trận; Vân Hư theo đuôi phía sau, nhưng là không còn vận khí tốt như vậy...” Hắn trầm ngâm một chút, bỗng cười lạnh, “Hóa ra không chỉ Vân Hư, Đông Đảo đầu đầu nào nào đều tới, xem ra Đông Đảo Tây Thành, cuối cùng cũng phải có cái kết thúc.”

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương lo lắng, “Vân Hư ‘Bàn Nhược Tâm Kiếm’ càng thêm lợi hại, hắn còn đoán được người ngầm nghi ngờ nổi khổ tâm, không dám cùng hắn một quyết thắng thua.”

“Thì tính sao?” Lương Tư Cầm cười cười, “Lần này, ta cũng không muốn cùng hãn giao thủ.”

“Vì sao?” Nhạc Chi Dương không hiểu chút nào.

“Ta vì mượn theo gió mà đến.” Lương Tư Cầm thần sắc bình tĩnh, “So với thiên hạ đại thế, cái dũng của thất phu không đáng giá nhắc tới.”

Nhạc Chi Dương vội la lên: “Vân Hư cũng không nghĩ như vậy, hãn một lòng chỉ nghĩ lấy tính mạng người.”

“Trăm năm mỗi hận cũ, tránh cũng không tránh khỏi.” Lương Tư Cầm nhìn sắc trời một chút, “Kéo nhất thời, tính nhất thời! Kéo qua ngày mai liền tốt.” Một phất ống tay áo, quay người tiến vào thạch ốc.

Nhạc Chi Dương nhìn ra xa dưới núi, phong tuyết thê lương, mây mù sâu nồng, dài rừng cây sao như ẩn như hiện, phương viên mười dặm hỗn độn một đoàn; lại nhìn Đông Bắc, vạn sơn bên trong quan ải chìm nổi, một sợi kèn lệnh không biết từ đâu vang lên, du du dương dương, đứt quãng; quay đầu Tây Nam, Thiên Phương tinh tốt, tuyết thành như ẩn, sông băng như mang, uốn lượn vòng qua mệnh môn vùng bỏ hoang, băng tuyết chiếu ngày, lớn có thần thái.

Nhạc Chi Dương chợt có điều ngộ ra, Lương Tư Cầm tại sao lại chọn cái này một ngọn núi, nhưng bởi vì đứng tại đỉnh núi, Yên Vân đại địa thu hết vào mắt, hai quân động tĩnh liếc qua thấy ngay. Khi nào giao chiến? Khi nào gió bắt đầu thổi? Đều ở Lương Tư Cầm nắm chắc bên trong.

“Mượn gió?” Nhạc Chi Dương tự lẩm bẩm, “Gió thật có thể mượn a?” Ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng mê man chưa thấu.

Bỗng nhiên tiếng gào lại lên, ẩn chứa vô tận nộ khí, rất có khiêu khích chi ý. Vân Hư khốn ở trong trận, cảm giác sâu sắc không kiên nhẫn, phát rít

gào khiêu chiến, không ngờ Lương Tư Cầm chỉ không ở chỗ này, buông xuôi bỏ mặc, hoàn toàn không có ứng chiến ý tứ.

Nhạc Chi Dương ở lại một hồi, quay đầu nhìn một chút thạch ốc, tay đề chuôi kiếm, đi xuống chân núi.

Tái ngoại kỵ binh nhập quan, chỉ cần vòng qua dãy núi, xuyên qua cửa ải, đường xá quanh co xa xôi, rất là hao phí thời gian. Xung Đại Sư từng vì Mông Cổ gián điệp, lâu dài vắng lai tại Trung Thổ đại mạc, vì cơ mật xử lí, nhiều lần vượt qua Yên sơn, cho nên người sành sỏi, hành tẩu chi địa hiểm tích khó đi, nhưng mà khắp nơi đều là đường tắt. Bất quá một ngày một đêm, liền đã trông thấy Bắc Bình thành quách.

Một ngày này, ba người tọa hạ nghỉ ngơi, Xung Đại Sư đào đến củ khoai, phục linh, xuyên bên trên thăm trúc, dấy lên đồng lửa nướng chín, liền tuyết động nếm qua.

“Bảo Huy công chúa.” Uyên Đầu Đà hơi cảm thấy áy náy, “Sơn dã hoang vu, để người chịu khổ.”

“Đại sư nói quá lời.” Chu Vi nói nói, ” chịu khổ không tính khổ, trong lòng khổ mới là thật khổ.”

Uyen Đầu Đà Tuệ Nhãn Thông thần, nhìn ra nàng lòng mang tích tụ, khó mà khuyên, thế là nói ra: “Công chúa hình như có phiền não, không ngại nói đến nghe xong.”

Chu Vi nghĩ nghĩ, chán nản nói: “Nói cũng vô ích, những sự tình này mỗi nói một lần, liền nhiều một phần phiền não.”

Xung Đại Sư nhãn châu xoay động, cười nói: “Bần tăng phỏng đoán, công chúa chi lo, đương cùng Đại Minh nội đấu có quan hệ.”

Chu Vi cúi đầu không nói, Uyên Đầu Đà thở dài: “Như thế nói đến, bần tăng coi là thật lực bất tòng tâm. Đây là Hoàng gia chi đại bi, cũng là giữa thiên địa đại kiếp số; triều đình nhiều lính đất rộng, thành thạo điều luyện; Yến Vương dụng binh giáo quyết, dũng khí trùng thiên, chính là Hán chỉ riêng võ, Đường Thái Tông nhất lưu nhân vật, quyết sẽ không dễ dàng hướng triều đình khuất phục. Hai quân giữ lẫn nhau, vạn dân gặp nạn, chinh chiến càng lâu, tội nghiệt càng sâu. Chúng ta đệ tử Phật môn, thân tại thế ngoại, mắt thấy thế nhân chấp mê trầm luân, cũng là hữu tâm vô lực, một chút biện pháp cũng không có.”

Chu Vi cảm giác sâu sắc thất vọng, nói ra: “Phật pháp không thể độ thế, muốn nó thì có ích lợi gì?”

“Bồ Đề chi tâm, có được vào trong, không giả bên ngoài cầu.” Uyên Đầu Đà ý vị thâm trường, “Phật pháp không thể độ thế, nhưng cũng độ người, giấu trong lòng như ý tam bảo, tung tại cuồn cuộn loạn thế, cũng có thể thừa phù tra, càng bề khổ, lấy được đại giải thoát, đến đại tự tại!”

Chu Vi cười cười, nói ra: “Đại sư muốn độ ta a?”

“Không dám!” Uyên Đầu Đà nhìn qua Chu Vi, hai mắt óánh nhuận như châu, quang mang không màng danh lợi nhu hòa, “Xuân có điểm điểm chi hoa, đông có sáng sáng chi tuyết, công chúa tuổi còn nhỏ, coi nhẹ sinh tử, làm trái thiên đạo, không phải đại cát hiện ra.”

Hắn lời nói bên trong lớn có huyền cơ, Chu Vi tâm tư nảy mầm, cần hỏi, chợt nghe nơi xa truyền đến một tiếng hét dài.

Xung Đại Sư sắc mặt biến hóa, Uyên Đầu Đà cũng nhíu mày, Chu Vi nghe được kinh ngạc, hỏi: “Đó là ai?”

“Có này tu vi nhân vật, thiên hạ có thể đếm được trên đầu ngón tay.” Uyên Đầu Đà nghiêm túc lên, “Nghe phát kinh đường lối, hẳn là Đông Đảo cao thủ!”

“Vân Hư?” Chu Vi nhẹ nhàng kêu một tiếng, Xung Đại Sư cũng mặt lộ vẻ ưu sầu.

Uyên Đầu Đà trầm ngâm nói: “Đông Đảo chi vương lòng dạ nhỏ mọn, không phải thiện nam tín nữ, tránh được nên tránh, cách hăn càng xa càng tốt.”

Xung Đại Sư giẫm diệt khói lửa, xông lên Uyên Đầu Đà, ba người kính hướng Bắc Bình thành đi đến. Đi không ra trăm bước, sương mù dần dần dày, bao phủ sơn lâm, bên trên tiếp trời cao, phong tuyết gào thét gào thét, biêm cơ thấu xương, hai mắt khó trợn.

Đột nhiên, Xung Đại Sư dừng bước lại, kêu lên: “Không đúng!”

“Làm sao?” Chu Vi hỏi.

Xung Đại Sư một chỉ trên mặt đất: “Nhìn cái này...” Hai người khác định nhãn nhìn lại, trên mặt đất một đồng tàn xám, bên cạnh còn có mấy cây thẫm trúc.

“A nha!” Chu Vi hết sức giật mình, “Chúng ta tại nguyên chỗ đảo quanh?”

“Kỳ môn độn giáp!” Uyên Đầu Đà ngăm nhìn bốn phía, “Có người ở chỗ này bày ra kỳ trận.”

“Quái!” Xung Đại Sư nói nói, ” hoang sơn dã lĩnh, ai sẽ làm chuyện này?”

Uyên Đầu Đà đột nhiên nói: “Thả ta xuống.” Xung Đại Sư theo lời đem hăn buông xuống, Uyên Đầu Đà ngồi xếp bằng, trầm tư một lát, nói ra: “Trận này thủ bút cực lớn, Thiên Cơ Cung thiêu hủy về sau, có thể bố trí trận này nhân vật có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nghe Vân Hư tiếng gào, sợ là chúng ta trong lúc vô tình xâm nhập nơi thị phi.”

Xung Đại Sư đổi sắc mặt, nói ra: “Đông Đảo? Tây Thành?”

Uyên Đầu Đà gật đầu, yếu ớt nói ra: “Không chừng bày trận liền là vị nào tuyệt thế kỳ nhân.”

“Lương Tư Cầm?” Xung Đại Sư nghĩ nghĩ, “Hắn coi là thật tới Trung Thổ?”

Uyên Đầu Đà thở dài: “Một tháng trước đó, hắc phái đệ tử Lan Truy mời ta xuất quan, người sở tác sở vi, đều là hắn viết thư nói cho ta biết; bản tăng chưa từng thấy tận mắt Lương thành chủ, nhưng bút tích của hắn ta luôn luôn nhận ra; Lương thành chủ có thông thiên triệt địa chi năng, Vân Hư hướng hắn khiêu chiến, khó tránh khỏi có chút không khôn ngoan.” Nói đến chỗ này, ánh mắt nhìn về phía lân cận xanh tươi rậm rạp.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 158 : Chương 158: Danh Tướng Mỹ Nhân (Ba)

Chương 158: Danh tướng mỹ nhân (ba)

Xung Đại Sư cũng có cảm giác, quay đầu nhìn lại, chỉ nghe có người lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Lão hòa thượng người biết cái gì, người sống một đời, khó tránh cái chết, Vân mỗi thà rằng chiến tử, cũng kiên quyết không làm con rùa đen rút đầu.”

Vân khai vụ tán, Vân Hư từ trong rừng cây đi ra, sau lưng đi theo nhiều người, Vân Thường, bốn tôn cùng Cốc Thành Phong chờ Đông Đảo đệ tử.

Xung Đại Sư trong lòng trầm xuống, hẳn cùng Đông Đảo thù hận rất sâu, bây giờ đối phương người đông thế mạnh, tự thân gãy một cánh tay, Uyên Đầu Đà lại bị thương nặng, nếu như thanh toán nợ cũ, chỉ sợ khó thoát công đạo.

Đông Đảo quần hào trông thấy Xung Đại Sư, không không nghiến răng nghiến lợi, nếu không phải trở ngại sư, đã sớm cùng nhau tiến lên đem hắn thịt nát xương tan.

Uyen Đầu Đà cười nói: “Vân đảo Vương, nhiều năm không thấy, làm sao một bộ muốn giết người bộ dáng?”

Vân Hư hừ một tiếng, nói ra: “Lệnh đồ cùng ta có chút khúc mắc!”

“Tiểu đồ những năm này thật có khuyết điểm, bây giờ lạc đường biết quay lại, thống cái tiền phi.” Uyên Đầu Đà chấp tay trước ngực tại ngực,

“Có câu nói là ‘Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật’, tiểu đồ đã gặp Thiên Khiển, còn xin Vân đảo Vương khoan dung độ lượng, giơ cao đánh khẽ!”

“Thiên Khiển?” Vân Hư nhìn một chút Xung Đại Sư tay cụt, cười lạnh nói, ” một cái tay tính là gì? Quá tiện nghi hơi có chút.”

Xung Đại Sư cười nói: “Một cái tay quá tiện nghi, một cái Diệp Linh Tô lại như thế nào?”

Vân Hư sầm mặt lại, rất có tức giận. Xung Đại Sư tự nghĩ hẳn phải chết, hơi không cố kỵ, tiếp lấy cười nói: “Bần tăng tội ác chồng chất, sinh tử sớm đã coi nhẹ, chỉ là người không phải thánh hiền, ai có thể không qua. Vân đảo Vương cũng không phải trong sạch vô tội thánh nhân, cân nhắc quyết định bần tăng khuyết điểm, Đảo vương sợ còn kém một chút.”

Vân Hư nộ khí càng đậm, nhếch lên bờ môi, mắt xuất tinh mang, Xung Đại Sư một cái sơ sẩy, hai mắt bị ánh mắt của hắn hút lại, hai người bốn mắt ở giữa, giống như có vô hình dây thừng lôi kéo, Xung Đại Sư tụ lên tất cả tâm thần, cũng vô pháp dịch chuyển khỏi một phen một hào.

ánh mắt của Vân Hư dần dần rực sáng, Xung Đại Sư toàn thân cứng ngắc, mồ hôi đầm đìa. Trong chốc lát, hắn tạp niệm xôn xao, rơi vào vô biên huyền tượng, cổ hương hủy diệt, mẫu muội bị giết, phụ thân tự thiêu, núi thây biển máu, người chết đói đầy đất, Khôn Thiếp Mộc Nhi trước khi chết ánh mắt, Thạch Cơ vẫn diệt trước đó lời nói, giống như Giang Triều hải khiếu, toàn bộ chui vào trong lòng của hắn. Xung Đại Sư bi thương tuyệt vọng, kinh hãi cuồng nộ, dần dần mê thất trong đó, trong mắt lộ ra một cổ điên cuồng.

Đột nhiên, Xung Đại Sư quát to một tiếng, khoa tay múa chân, ầm ầm cuồng tiếu, cười vài tiếng, lại lên tiếng khóc thảm thương, chột buồn chột vui, chột cuồng chột giận, khuôn mặt tuần tú vụn vụn chi rất, lộ ra vô cùng dữ tợn.

Vân Hư rất thù hận hòa thượng bóc mình ngứa, kích động tâm ma của hắn, lập ý làm cho nổi điên. Xung Đại Sư điên đại đến tận đây, Vân Hư vẫn không buông lỏng, hút lại cặp mắt của hắn, ánh mắt biến ảo, dị sắc lưu hiện.

Chu Vi một vừa nhìn, hết sức lo lắng, nhưng cũng không biết ứng đối ra sao. Uyên Đầu Đà xông nàng bày khoát tay chặn lại, lắc lắc ung dung đối đứng dậy, dạo bước đi đến Xung Đại Sư bên người, vươn tay ra, tại hắn cái ót nhẹ nhàng vỗ.

Xung Đại Sư linh cơ chấn động, phút chốc thoát ra huyền tượng, đằng đằng lui lại ba bước, một phát ngã ngổ, thở hồng hộc, thân thể giống như bị rút sạch, không nói ra được trống rỗng không còn chút sức lực nào.

Hắn hơi ổn định tâm thần một chút, giương mắt nhìn lên, Uyên Đầu Đà đứng ở phía trước, đang cùng Vân Hư giằng co.

Xung Đại Sư trong lòng xiết chặt, hắn tinh lực dồi dào, còn như vậy chật vật, Uyên Đầu Đà thân chịu trọng thương, như thế nào ngăn cản “Bàn Nhược Tâm Kiếm” .

Chính lo lắng, chợt nghe Uyên Đầu Đà cười nói: “Đúng như vì niệm chi thể, niệm làm thật như chi dụng, thể dùng bản một, quyền thực không hai, huyền hóa mình không đó là pháp thân...”

Lão hòa thượng cười nói thông dong, Vân Hư sắc mặt lại càng thấy khó coi, tâm hắn kiếm lăng lệ, gặp gỡ Uyên Đầu Đà, lệch như rút kiếm đoạn thủy, kiếm đến nước đoạn, kiếm đi dòng nước, như luận như thế nào huy kiếm, tất cả đều không thể nào gắng sức, trong mắt tinh quang gặp gỡ hòa thượng già mắt, tựa như bảo kiếm trầm yên, thần ảnh chỉ riêng tiêu, nhuệ khí mất hết.

“Tâm Kiếm” vô công chỉ là phụ, càng nguy hiểm hơn là Uyên Đầu Đà chỗ niệm kinh văn, câu câu trực chỉ Vân Hư tâm bệnh. Hắn càng nghe càng

cảm giác khó chịu, nhưng nghe Uyên Đầu Đà nói ra: "... Như lấy sắc gặp ta, lấy âm thanh cầu ta, là người đi tà đạo, không thể gặp Như Lai!" Vân Hư kìm nén không được, bỗng dừng thu hồi ánh mắt, hướng về sau nhảy một cái, nghiêm nghị quát: "Lão tặc ngốc, người lẽ mề chậm chạp, nói cái gì mê sảng?"

Uyên Đầu Đà cười nói: "Đã là mê sảng, người lại sợ cái gì?"

Đông Đảo quần hào đều hãi nhiên, bọn hắn gặp qua Vân Hư thần thông, mặc cho cao thủ cỡ nào, gặp gỡ ánh mắt của hắn, đồng đều như trâu ngốc đần đê, mặc kệ xâm lược tàn sát, nhưng nghe hai người đối đáp, Uyên Đầu Đà căn bản bất vi sở động.

Vân Hư cũng là không hiểu, nhìn chăm chăm Uyên Đầu Đà nói ra: "Hòa thượng, 'Tâm Kiếm' của ta vì sao đối người vô dụng?"

"Vật tất từ mục nát sau đó trùng sinh." Uyên Đầu Đà nói nói, "Tâm Kiếm bất quá giò bọ, tứ ngược từ mục nát chi vật; hòa thượng tham thiền mười năm, gặp tâm ma huyền tượng không thể đếm, bây giờ tâm như bàn thạch, như như bất động, tà ma ngoại đạo lại có thể làm gì được ta?"

"Tà ma ngoại đạo?" Vân Hư gắt một cái, "Hòa thượng người mắng ai?"

"Đương nhiên mắng người!" Uyên Đầu Đà thông dong nói nói, "người tạo thiết huyền tượng, làm cho người sa đọa, ác đồ giết người làm vui, người lấy tru tâm làm ngạo. Vân đảo Vương, người đã nhập ma đạo, còn không tự biết a?"

Vân Hư sững sờ, cười lạnh nói: "Nói chuyện giật gân, nói hươu nói vượn."

Uyên Đầu Đà nhẹ nhàng lắc đầu, nói ra: "Xin hỏi gần năm đến nay, người ngủ qua mấy lần tốt cảm giác?"

Vân Hư sắc mặt biến hóa, quả quyết nói: “Người hỏi cái này làm gì?”

“Đả thương địch thủ một vạn, tự tổn nửa, người loạn người khác chi tâm, phản thụ người khác chi loạn. Buồn cười người cũng không tự biết, Tâm Kiếm dùng đến càng nhiều, trong lòng hỗn loạn càng rất, tích lũy tháng ngày, thói quen khó sửa, chỗ nghĩ tất do vọng tưởng, chỗ mộng tất vì ác mộng, đứng ngồi không yên, đêm không thể say giấc, trong lòng tích tụ khó thư, cuối cùng về phần điên cuồng.”

Đông Đảo quần hào nghe, mới đầu rất cảm giác buồn cười, nhưng nhìn Vân Hư, lại là ánh mắt hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt, tựa hồ bị xúc động mạnh, trong lúc nhất thời, người người đều cảm giác kinh ngạc: “Hắn là lão hòa thượng nói đều là thật?”

Hoa Miên càng lo lắng, nhịn không được kêu lên: “Đảo vương!”

Vân Hư ửng thanh giật mình, như ở trong mộng mới tỉnh, miễn cưỡng nói ra: “Hòa thượng, người nói ta một chữ mà cũng không tin, tâm ta kiếm chỗ hướng, vô địch thiên hạ.”

“Vô địch thiên hạ.” Uyên Đầu Đà mỉm cười, “Vì sao đối bản tăng không dùng được?”

“Ta...” Vân Hư then quá hoá giận, da mặt trướng lên, bỗng dưng rút kiếm ra đến, nghiêm nghị gọi nói, ” hòa thượng, Tâm Kiếm hết sức nổi, chúng ta so một lần thật kiếm.”

Uyen Đầu Đà âm thầm kêu khổ, hắc thiên tâm kiên tròn, không sợ ngoại tà, nhưng mà nội thương nặng nề, tỷ thí võ công, vạn vạn không phải là đối thủ của Vân Hư.

Xung Đại Sư cũng biết không ổn, nhưng phi ảnh thần kiếm thuyết phục liền động, hắn không kịp đứng dậy, kiếm quang đã xem Uyên Đầu Đà bao phủ.

Xung Đại Sư một trái tim chìm vào đáy cốc, há miệng muốn gọi, bỗng dừng lại, nhưng gập mũi kiếm giường cung mà không phát, chống đỡ tại Uyên Đầu Đà tim, Vân Hư một mặt kinh ngạc, nhìn chăm chăm lão hòa thượng trên dưới dò xét.

“Nhìn cái gì?” Uyên Đầu Đà tự giễu cười khổ, “Hòa thượng có thương tích trong người, bất quá giấy lão hồ.”

Vân Hư ngẩn ngơ, bỗng nhiên cười ha ha, tiếng cười hết sức khoái ý, cười mấy tiếng, bỗng đem mặt trầm xuống, cắn răng nói: “Lão tặc ngốc, mặc ngươi nói đến thiên hoa loạn trụ, kết quả là vẫn là ta dưới kiếm chi quỷ!”

“Thiên Hành có thường, không vì Nghiêu tồn, không vì Kiệt vong!” Uyên Đầu Đà từ tốn nói, “Người giết bần tăng, cũng khó thoát Tâm Kiếm phản phệ. Thân ở nhân gian, lòng đang Luyện Ngục, nhận hết vạ khổ, sống không bằng chết.”

“Người dám rửa ta!” Vân Hư tâm ma phát tác, nóng nảy, cổ tay rung lên, mũi kiếm đâm vào thịt ba phần, “Lão lừa trọc, ta một kiếm chọn lấy ngươi!”

Uyên Đầu Đà cười cười, nhắm mắt không đáp, Vân Hư càng phát ra tức giận, đang muốn hung ác hạ độc thủ, chợt nghe Hoa Miên kêu lên: “Chậm đã!”

Vân Hư cau mày nói: “Làm sao?”

“Ta có lời hỏi hẩn!” Hoa Miên nhìn chăm chú Uyên Đầu Đà, “Đại sư thiên môn ẩn sĩ, lẽ ra không đánh lừa dối.”

Uyên Đầu Đà cười cười, nhẹ gật đầu. Hoa Miên nhú mày, nói ra: “Như vậy Tâm Kiếm phản phệ, nhưng có giải cứu chi đạo.”

Uyên Đầu Đà còn không có trả lời, Vân Hư đã cả giận nói: “Hoa Miên, người cũng tin hăn nói bậy?”

Hoa Miên nhìn chăm chăm hăn, chầm chậm nói ra: “Đảo vương, người cũng đã biết? Từ khi rời đi Linh Ngao Đảo, người liền giống như đối một người!”

Vân Hư khẽ giật mình, nửa tin nửa ngờ, nhưng nghe Uyên Đầu Đà nói ra: “Giải cứu chi đạo, nói khó không khó, nói dễ không dễ, chỉ cần hăn chịu buông xuống ân oán, cùng bần tăng ngồi mười năm Khô Thiền, tâm ma tạp niệm, tự nhiên tiêu trừ.”

Hoa Miên nhất thời sửng sốt, Vân Hư cười lạnh: “Lão tặc gốc, người nghĩ độ Hóa Vân nào đó, sớm một trăm năm.”

“Sao dám!” Uyên Đầu Đà lạnh nhạt nói nói, ” thế nhân si ngoan, Như Lai còn độ hóa không được, huống chi chỉ là bần tăng.”

Hoa Miên thở dài một hơi, nói ra: “Đảo vương minh giám, Uyên Đầu Đà danh vọng rất cao. Hăn bây giờ có thương tích trong người, người như giết hăn, trắng mà không võ, truyền ra ngoài, đồ gây chỉ trích.”

Vân Hư thấp thỏm ý nóng nảy, chủ ý không chừng, hăn luôn luôn coi trọng thanh danh, không muốn cùng nhân khẩu thực, do dự một chút, nói ra: “Sư phụ có thể không giết, đồ đệ không thể khinh xuất tha thứ!”

Xung Đại Sư tự biết không may, động thân cười nói: “Tốt, bần tăng ở đây, đến giết là được!”

Mọi người không khỏi kinh ngạc, hòa thượng này xảo trá tuyệt luân, giáo quyết chồng chất, bây giờ thân nhiên liền chết, chỉ sợ có khác âm mưu. Vân Hư nghi hoặc thời khắc, Uyên Đầu Đà đột nhiên nói: “Vân Hư, người ta hai phái kết giao mấy đời, năm đó Đông Đảo khốn quẫn không chịu nổi, bản phái nhiều từng xuất thủ tương trợ, đúng hay không.”

“Không tệ!” Vân Hư chần chờ một chút, “Chín như đại sư, đậu phộng đại sĩ, đồng đều từng có ân với bản phái.”

“Quý phái nhưng có bồi thường?” Uyên Đầu Đà nói.

Vân Hư nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Không có!”

“Tốt!” Uyên Đầu Đà nói nói, ” bằng vào ta hai đời chi ân, đổi lấy tiểu đồ một mạng như thế nào?”

Vân Hư nhú mày, do dự bất định, nghĩ một hồi, triệt hồi trường kiếm, ngạo nghễ nói: “Có ân phải đền, có thù tất báo, tha cho hãn có thể, hừ, bất quá...” Hai chân tách ra, ngón tay dưới hông, “Các người sư đồ hai cái, trước từ chỗ này chui qua.”

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi động dung, cử động lần này nhục người sâu vô cùng, sĩ khả sát bất khả nhục, huống chi hai đời kim cương truyền nhân. Vân Hư cũng ăn chắc đối phương không chịu nhục, khi đó cầm tới đầu đề câu chuyện, liền có thể tùy tiện sát phạt.

“Cái này có cái gì khó?” Uyên Đầu Đà bỗng nhiên cười cười, uốn gối cúi đầu, thuận thuận lợi lợi từ Vân Hư dưới hông chui tới.

Lần này mọi người đều xôn xao, Vân Hư lại giật mình, lại phải ý, Uyên Đầu Đà nhất đại cao tăng, vậy mà chui nhà mình đứng quần, truyền ra ngoài, nên là bức nào uy phong. Hãn đem mắt một nỗ, nhìn thấy Xung Đại Sư, nghiêm nghị nói: “Kế tiếp!”

Xung Đại Sư như ở trong mộng mới tỉnh, lông tai bông, một cổ chua nóng bay thẳng suy nghĩ trong lòng. Hãn xem Uyên Đầu Đà có như Thần Phật, nhân vật như vậy, lại vì một cái nghiệp chướng nặng nề đệ tử thiếu tự trọng, đối chính Xung Đại Sư, thà rằng thiên đao vạn quả, cũng quyết định không nhận dưới hông chi nhục. Hãn là tiền triều vương tôn, Thành Cát Tư

Hân hậu đại, tổ tiên của hân đã từng vượt ngang vạn dặm, chinh phục tứ hải, vô số di tộc uốn gối đón lấy...

“Làm sao?” Vân Hư giờ lên mặt đến, hai mắt chỉ lên trời, “Chui vẫn là không chui?”

Xung Đại Sư nhìn về phía Uyên Đầu Đà, cái sau mắt Quang Thái nhưng, tựa hồ có chỗ chờ mong. Xung Đại Sư cắn răng một cái, chậm rãi quỳ xuống, tứ chi chạm đất, diện mạo giống như lửa cháy, đầu trục đỏ bừng tỏa sáng, chảy ra điểm điểm dầu mồ hôi.

Từng bước một, Xung Đại Sư hướng về phía trước bò, cuộc đời quá khứ cũng một màn một màn lướt qua trong lòng, muôn vàn ân cừ, mọi loại yêu hận, dây dưa trong lòng, bách vị tạp trần.

Vân Hư biết rõ Xung Đại Sư gian trá ngoan độc, dưới mũi kiếm chỉ, phòng hân nổi lên, ai ngờ đối phương cũng không khác động, một lần trước thực địa chui tới. Vân Hư đắc chí vừa lòng, tay trái chống nạnh, tung tiếng cười dài.

Xung Đại Sư chậm rãi đứng dậy, chú mục Uyên Đầu Đà, trên mặt huyết hồng rút đi, thuần trắng như ngọc, bảo quang trầm tĩnh, hai mắt sáng như trăng sáng, lấp lóe thanh tịnh quang mang.

Uyen Đầu Đà dò xét hân một chút, bỗng nhiên chấp tay trước ngực cười nói: “Chúc mừng, chúc mừng!”

Xung Đại Sư hỏi lại: “Gì vui chi có?”

“Con mắt pháp giầu, nhữ đã có được?”

“Cái gì con mắt pháp giầu?” Xung Đại Sư cười cười, “Bất quá là cái cứt trâu cộc gỗ ngắn!”

Uyên Đầu Đà nói ra: “Khá lắm cút trâu cọc gỗ ngẩn!”

Xung Đại Sư nói ra: “Khá lắm con mắt pháp giầu!”

Sư đồ hai người tương đối mà cười, Uyên Đầu Đà lại nói: “Nói nghe một chút.”

Xung Đại Sư thốt ra: “Chặt đứt lòi cương, phóng túng điện ngựa, thường thức trắng sáng, ngao du hư không.”

“Thứ gần như chi.” Uyên Đầu Đà nhắm mắt trầm ngâm, “Còn cần cố gắng!”

Xung Đại Sư cười cười, quay đầu, hướng Vân Hư chấp tay trước ngực nói: “Đa tạ Đảo vương!”

Vân Hư không hiểu ra sao: “Cám ơn ta cái gì?”

Xung Đại Sư cười nói: “Nếu không phải Vân thí chủ, hòa thượng khó mà khai ngộ!”

Xung Đại Sư kinh lịch dưới hông chi nhục, bỏ đi cuộc đời hùng tâm ngạo khí, thâm thúy du dương, lại đến thiên cơ, có thể nói nhân họa đắc phúc, từ đây thoát ra nhân thế, xuất gia. Hắn đạp đất chốn ngộ, ngoại trừ Uyên Đầu Đà, ngoại nhân khó mà minh bạch, chỉ gặp hắn ngôn ngữ thanh kỳ, cử chỉ cao, chui qua dưới hông về sau, thoát thai hoán cốt, toàn vẹn thay đổi một người.

Vân Hư bản ý làm khó dễ, ngược lại giúp đối phương, một lời vui sướng tan thành mây khói, trong lòng lão đại cảm giác khó chịu. Thế nhưng là đã nói trước, đành phải đem vung tay lên, hậm hực nói: “Cút đi, hừ, chỉ cần đi được ra ngoài!”

Xung Đại Sư xông lên Uyên Đầu Đà xoay người rời đi, Chu Vi cất bước đuổi theo, bỗng nhiên kiếm quang lóe lên, Vân Hư giơ kiếm ngăn lại đường đi của nàng, lạnh lùng nói ra: “Người lưu lại!”

Chu Vi khẽ giật mình, Xung Đại Sư quay đầu, nói ra: “Vân đảo Vương, lật lọng, không phải đại tông chủ gây nên.”

Vân Hư lạnh hừ một tiếng, nói ra: “Ta nói không giết người, cũng không có nói khác!”

Uyen Đầu Đà sử đồ sắc mặt đều biến, đương thời Vân Hư muốn giết Chu Vi, hai người đồng dạng thúc thủ vô sách. Chu Vi cũng không vẻ sợ hãi, bình tĩnh nói ra: “Hai vị đại sư, thiên hạ đều tán chi buổi tiệc, làm phiền hộ tổng đến tận đây, Chu Vi khắc sâu vào trong lòng.”

Uyen Đầu Đà nhú mày, nói ra: “Vân đảo Vương, nhân hiệp chi sĩ không tru vô tội người, Bảo Huy công chúa xuất thân Hoàng gia, thế nhưng là thiện chí giúp người, cũng không khuyết điểm, người như giết nàng, rất có xem mạng người như cỏ rác, lạm sát kẻ vô tội hiềm nghi.”

“Ai nói ta muốn giết nàng?” Vân Hư cười lạnh một tiếng, “Ta chỉ là thả hương mồi, câu kim quy!”

Uyen Đầu Đà không hiểu nó ý, nhất thời im lặng. Vân Hư một tay theo eo, đột nhiên cao giọng kêu lên: “Nhạc Chi Dương, Bảo Huy công chúa trong tay ta, ta đếm đến mười, người không còn ra, đừng trách ta kiếm hạ vô tình.” Vận đủ nội lực, mỗi chữ mỗi câu xa xa đưa ra, âm thanh như lôi đình, núi mình cốc ứng.

Chu Vi trước mắt một trận choáng váng, nghĩ thầm: “Nhạc Chi Dương? Hắn cũng ở nơi này?” Ngắm nhìn bốn phía, rừng sâu sương mù nồng, nơi đó có người kia cái bóng.

Nhạc Chi Dương xuống núi không lâu, tức là Vạn Thắng ngăn lại. Lương Tư Cầm chỗ bố trí kỳ trận không phải tử vật, chỉ cần có nhân chủ cầm, mới có thể phát huy uy lực, Bát bộ chi chủ ẩn thân trong trận, diên đảo âm dương, chuyển vận Ngũ Hành, không ngừng biến hóa trận thế. Phải biết, Đông Đảo vốn là Thiên Cơ Cung hậu duệ, cứ việc thuật số suy vi, nhưng cũng không thiếu người tài ba, Hoa Miên, Cốc Thành Phong đều là đạo này hảo thủ, nếu không phải lúc nào cũng biến hóa, khó mà vây khốn Đông Đảo quần hùng.

Vạn Thắng chủ trì trận pháp, chỉ sợ Nhạc Chi Dương xông nhằm vào bên trong, đảo loạn trận thế, là lấy để hãm lưu tại ngoài trận quan sát. Nhạc Chi Dương lại biết Vân Hư một khi phá trận, tám bộ quyết không phải địch thủ, Lương Tư Cầm một lòng mượn gió, nhất định phải có người hộ pháp, thế là theo kiếm thủ dưới chân núi, chờ đến Đông Đảo phá trận, tận sức một mình ngăn cản lúc hứa. Hắn ăn tận “Bàn Nhược Tâm Kiếm” vị đắng, biết rõ khó mà địch nổi, nhưng vì báo đáp Lương Tư Cầm ân trọng, chỉ có xả thân đánh cược một lần, chết thì mới dừng.

Hắn ngồi dưới chân núi, trầm tư mặc nghĩ, phía đông nam trống trận ừ ừ, đại chiến phương hàm. Diệp Linh Tô lẻ loi một mình, ôm bệnh thủ thành, đối mặt trăm vạn quân địch, Bắc Bình thành còn thủ được a?

Mỗi nghe một tiếng trống trận, Nhạc Chi Dương tâm đều như bị châm nhói một cái. Hắn đứng lên một tảng đá lớn, dõi mắt nhìn ra xa Bắc Bình, nhưng gặp khói lửa lượn lờ, ánh lửa sáng tắt, tưởng tượng kịch liệt tình hình chiến đấu, chưa phát giác trong lòng nóng như lửa đốt.

Chỉ một thoáng, chuyện cũ xông lên đầu. Nhạc Chi Dương bỗng nhiên phát hiện, trong cuộc đời này, nhất có lỗi với người đúng là Diệp Linh Tô, nàng thông minh lợi hại, tranh cường háo thắng, luôn có thể một mình đảm đương một phía, hóa giải bất luận cái gì nguy cơ, đến khẩn yếu quan đầu, Nhạc Chi Dương thường thường đưa nàng một mình lưu lại; Diệp Linh Tô từ không so đo, cũng không oán giận, mỗi khi Nhạc Chi Dương tao ngộ

nguy nan, nàng lại là cái thứ nhất chạy đến, tận tâm tận lực, không để ý sinh tử, chuyện công thành, lại phất y mà đi. Nàng chưa hề hướng Nhạc Chi Dương yêu cầu cái gì, lặng yên không một tiếng động ở giữa, nhưng lại bỏ ra tất cả.

Nhạc Chi Dương cái mũi mỗi nhừ, trong lòng vắn thành một đoàn: “Vân Hư bị ma quỷ ám ảnh, một lòng cùng Lão tiên sinh khó xử, đem Đông Đảo đệ tử đều mang tới chỗ này, Diệp cô nương độc thân lưu trong thành, làm sao có thể cùng triều đình đại quân chống đỡ? Hẳn thân vì phụ thân, có thể nói vô tình; ta thân làm hảo hữu, có thể nói không nghĩa. Diệp cô nương thật sự là số khổ, gặp gỡ đều là người vô tình vô nghĩa.” Hẳn nghĩ trở về Bắc Bình, nhưng lại không bỏ xuống được Lương Tư Cầm, một bên là ân, một bên là nghĩa, tựa như hai thanh tiểu đao, trong lòng hẳn vừa đi vừa về quấy. Nhạc Chi Dương mâu thuẫn chi rất, hận không thể đem tự thân xé thành hai nửa, một nửa lưu ở chỗ này, một nửa mang đến Bắc Bình.

Hẳn tại trước núi khổ tâm uyển chuyển, chợt nghe Vân Hư lời nói đưa tới. Nghe nói Chu Vi rơi vào tay, không khỏi lấy làm kinh hãi, bay về phía trước chạy mấy bước, bỗng dừng lại suy nghĩ: “Bình bất yếm trá, Chu Vi thân ở tái ngoại, sao sẽ gặp phải Vân Hư? Hơn phân nửa là hẳn nói ngoa đe dọa, dụ ta vào trận.”

Do dự ở giữa, chợt nghe Vân Hư chậm ung dung bắt đầu tính toán: “Mười, chín...” Nhạc Chi Dương trong lòng xiết chặt, không lo được thật giả, động thân xông vào trong trận.

Lương Tư Cầm chỗ bố trí kỳ trận, xuất trận khó như lên trời, vào trận lại rất dễ dàng. Nhạc Chi Dương nghe âm thanh phân biệt vị, dù không chìa xuống đất bay về phía trước trì. Bôn tẩu không xa, bỗng nhiên rừng cây lay động, Thủy Liên Ảnh vọt ra, gấp giọng nói: “Đừng lên đương, đây là Vân Hư quỷ kế!”

Nhạc Chi Dương nhìn nàng thần thái, cảm thấy sinh nghi. Thủy Liên Ảnh rất thù hận Chu gia, nàng như khoanh tay đứng nhìn cũng được, vội vã như vậy lấy ngăn cản, ngược lại có bội tình lý.

Thủy Liên Ảnh tự giác thất thố, vội nói: “Nếu người không tin, đi xem một chút cũng không sao!”

Nhạc Chi Dương nói: “Tốt!” Thả người liền đi, Thủy Liên Ảnh sầm mặt lại, đột nhiên dậm chân, hai tay theo địa, hơn mười cây quái dây leo phá đất mà lên, rì rào tốc quần về Nhạc Chi Dương hai chân.

Nhạc Chi Dương sớm có phòng bị, “A” cười một tiếng, hai cái xê dịch, liền đem quái dây leo hất ra. Thủy Liên Ảnh gấp giọng kêu lên: “Trở về, ta không cho phép người đi...” Nhạc Chi Dương không thèm quan tâm, chim bay mặc rừng, lóe lên liền biến mất.

Từ khi cùng Nhạc Chi Dương nhận nhau, Thủy Liên Ảnh liền đem Chu Vi xem là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt, trăm phương ngàn kế đều nghĩ chia rẽ hai người, bản muốn giết Chu Vi, lại sợ sự việc đã bại lộ, tỷ đệ chi tình đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương. Khó được Vân Hư xuất thủ, vừa vặn mượn đao giết người, trông thấy Nhạc Chi Dương vào trận, vội vàng tiến lên ngăn cản, ai nghĩ biến khéo thành vụng, ngược lại kiên định Nhạc Chi Dương tâm tư. Thủy Liên Ảnh đau mất cơ hội tốt, ảo não vô cùng, vừa tung người, đuổi kịp đi.

“... Sáu, năm...” Vân Hư kéo dài tin tức, mỗi kêu một tiếng, đều như chùy sắt nện tại trong lòng mọi người.

Xung Đại Sư suy nghĩ một chút, buông xuống Uyên Đầu Đà, chấp tay trước ngực cười nói: “Đã sớm sáng tỏ, buổi chiều chết cũng được!”

Uyen Đầu Đà biết tâm ý của hắn, thở dài: “Đương đi thì đi, làm gì nhiều lời!”

Xung Đại Sư điểm gật đầu một cái, chuyển mắt nhìn đi, Vân Hư hai mắt chỉ lên trời, mũi kiếm chỉ xéo, trong miệng lạnh lùng thì thầm: “Ba... Hai...”

Xung Đại Sư dồn khí đan điền, vận sức chờ phát động, Vân Hư đang muốn phun ra một chữ, chợt nghe nhào tốc một tiếng, trong rừng sương mù khép mở, lao ra một cái người tới.

“Nhạc Chi Dương...” Chu Vi thốt ra, nước mắt chảy xuống. Nàng tuyệt xử phùng sinh, gặp lại tình lang, không khỏi lòng mang khuấy động.

Nhạc Chi Dương trông thấy Chu Vi, vừa mừng vừa sợ, tiếng kêu: “Chu Vi...” Ánh mắt chuyển hướng Vân Hư, một trái tim bỗng lạnh buốt.

Vân Hư thu kiếm vào vỏ, có chút cười lạnh, Xung Đại Sư cũng thở dài ra một hơi, tán đi “Đại kim cương thần lực” .

“Vân Hư!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” người đường đường Đảo vương, khi nhục nữ hài tử tính là gì? Có năng lực hướng về phía ta đến!”

Vân Hư hừ một tiếng, phản tay nắm lấy Chu Vi vai trái, lạnh lùng nói ra: “Bớt nói nhảm, mang ta xuất trận!”

“Xuất trận biện pháp chỉ có Tây Thành đệ tử biết.” Nhạc Chi Dương nói nói, ” người giết ta, như thường cũng muốn khốn ở chỗ này!”

Vân Hư hai mắt lật một cái, nghiêm nghị nói: “Người làm ta khờ tử?” Năm ngón tay dùng sức, Chu Vi vai muốn nứt, không khỏi nhíu mày.

Nhạc Chi Dương bị phần khó đề nén, lớn tiếng nói ra: “Vân Hư, nếu người không tin, có thể dùng ‘Tâm Kiếm’ thử ta.”

Vân Hư nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương trên dưới dò xét, có chút buông tay, nói ra: “Người dám nói lời này, xem ra đương thật không biết.”

Nhìn một chút Chu Vi, lại hừ một tiếng, oán hận nói, ” người liền vì cái này họ Chu tiện nhân, hại ta con gái tốt thương tâm, đúng hay không?”

Nhạc Chi Dương gặp hấn nóng nảy bất an, sợ hấn cự hạ độc thủ, vội nói: “Người luôn mồm con gái tốt, lại đưa nàng một mình để qua Bắc Bình. Triều đình đại quân áp cảnh, một khi thành phá, thiết tưởng không chịu nổi.”

Vân Hư sững sờ, cả giận nói: “Lý Cảnh Long thứ gì? Ta đã lưu lại binh pháp, chỉ cần Linh Tô chiếu phương bốc thuốc, vạn không thua đạo lý.”

“Nói như vậy, một khi thua, chính là người binh pháp không tốt.”

Vân Hư lại là sững sờ, ánh mắt hoảng hốt. Vân Thường gặp hấn do dự, vội nói: “Phụ thân, đừng nghe hấn hồ ngôn loạn ngữ, mau đem họ Chu đàn bà giết.”

Vân Thường đối Nhạc Chi Dương có khác một cỡ hận ý, tuy nói huynh muội không thể mến nhau, nhưng hấn đối Diệp Linh Tô vẫn là dư tình khó gãy, chỉ là quy về bí ẩn, không tốt đối ngoại nói nói. Vân Thường cũng biết Diệp Linh Tô chung tình Nhạc Chi Dương, thất lạc sau khi, tăng thêm oán độc, giờ phút này chỉ muốn giết Chu Vi, để Nhạc Chi Dương cũng ném thử đau mất chỗ yêu tư vị.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 159 : Chương 159: Danh Tướng Mỹ Nhân (Bốn)

Chương 159: Danh tướng mỹ nhân (bốn)

Nhạc Chi Dương tay đề chuôi kiếm, lạnh lùng nhìn Vân Thường. Hoa Miên nhớ cũ ân, không muốn đem chuyện làm tuyệt, nói ra: “Đảo vương, ước hiệp thiếu nữ, hoàn toàn chính xác làm mất thân phận. Huống hồ Nhạc Chi Dương nói đúng, việc cấp bách, không phải cùng Tây Thành tranh phong, nên trở về Bắc Bình cứu viện Linh Tô.”

“Không được!” Vân Hư cao giọng thét lên, “Đời thứ ba mối thù, không thể không báo!” Thoáng nhìn Chu Vi, mắt lộ hung quang.

Nhạc Chi Dương đột nhiên nói: “Chậm đã!” Vân Hư híp mắt nhìn hẩn, cười lạnh nói: “Còn có lời gì nói?”

Nhạc Chi Dương phun một ngụm khí, nói ra: “Ta muốn quyết đấu với người!”

Vân Hư cảm thấy ngoài ý muốn, cười lạnh nói: “Tiểu tử, Yến Vương phủ vị đẳng người còn không có ăn đủ?”

“Mỗi thời mỗi khác.” Nhạc Chi Dương kiên trì.

“Nói như vậy, người bản lĩnh phóng đại, tự nghĩ có thể thắng được ta rồi?” Vân Hư nheo cặp mắt lại, trong khóe mắt dị mang bắn ra, Nhạc Chi Dương tới đứng một cái, chợt cảm thấy choáng váng, vội vàng giơ lên tay

áo che khuất ánh mắt, quát: “Vân Hư, người nếu không dám ứng chiến, truyền đến trên giang hồ đi, chính là nhát gan hèn nhát!”

Vân Hư tâm tính xao động, nghe lời này, máu xông khuôn mặt, ha ha cười lạnh hai tiếng, cắn răng nói: “Ứng chiến liền ứng chiến, đầu tiên nói trước, lần này, quyết thắng thua, định sinh tử!”

Chu Vi trợn nhìn mặt, ghen ngào kêu lên: “Không được...” Nhạc Chi Dương liếc nhìn nàng một cái, lớn tiếng nói ra: “Chính hợp ý ta, người như thua, chỉ cần thả đi Chu Vi.”

Hắn càng là cường hăng, Vân Hư càng cảm giác sinh khí, hừ một tiếng, nói ra: “Người như thua, nàng cũng mất mạng.” Điểm Chu Vi huyết đạo, tiện tay giao cho Hoa Miên.

Hoa Miên tiếp nhận nữ tử, lắc đầu thở dài. Vân Thường bên ngoài, đệ tử khác đồng đều cảm giác xấu hổ, chỉ cảm thấy Đảo vương cường ép Chu Vi, lớn mất cao thủ khí độ.

Nhạc Chi Dương chỉ chớp mắt, trông thấy Uyên Đầu Đà. Lão hòa thượng cũng chú mục trông lại, hai mắt tựa như u đầm, Thanh Oánh chiếu người, thâm thúy khó dòm. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy đối mặt này tăng, tâm sự đều bị khám phá, không khỏi có chút vừa loạn, nghĩ thầm: “Hòa thượng này lai lịch gì?”

Không kịp nghĩ kỹ, Vân Hư rút kiếm nơi tay, Nhạc Chi Dương triệt hạ ống tay áo, bỗng nhiên hai mắt nhắm lại, xoát xoát xoát huy kiếm liên đâm. Một chiêu này có phần ra Vân Hư dự kiến, trường kiếm xoay vòng, đình đình nhanh như trống tranh, hai người trường kiếm hổ kích, trong nháy mắt trao đổi mấy chiêu.

Nhạc Chi Dương kiêng kị “Bàn Nhược Tâm Kiếm”, nghe âm thanh phân biệt vị, nhắm mắt sử xuất khoái kiếm, muốn đoạt chiếm tiên cơ. Thế

nhưng là Vân Hư không chỉ “Tâm Kiếm” lợi hại, kiếm thuật chi diệu cũng là thiên hạ vô đối, một chút nhượng bộ, lập thi phản kích.

Nhạc Chi Dương chưa hề luyện qua “Mù kiếm”, lâm thời ôm chân phạt quá mức vội vàng, kiếm thuật nền tảng cũng là “Phi ảnh thần kiếm”, gặp gỡ Vân Hư, không khác múa rìu qua mắt thợ, không ra hai chiêu, lộ ra sơ hở. Vân Hư thấy rõ ràng, duệ kêu một tiếng: “Lấy!” Kiếm quang tránh không, thẳng đến Nhạc Chi Dương ngực trái.

Vân Hư kiếm chưa xuất thủ, chân khí trước có biến hóa, Nhạc Chi Dương rõ ràng cảm giác, thân thủ lại không đuổi kịp suy nghĩ, cảm giác hàn khí cập thân, cực lực bật hơi co lại thân, mũi kiếm cướp thân mà qua, nhất thời huyết hoa phiêu tán rơi rụng. Nhạc Chi Dương vung tay lại, “Chân Cương” chọn trúng “Thái A”, Vân Hư hồ khẩu chấn động, kiếm thế bị ngăn trở, nếu không, y theo “Phi ảnh thần kiếm” tư thế, trường kiếm về kéo, biến chiêu vô tận, thẳng đến đâm tử đối thủ mới chịu bỏ qua.

Thẳng đến lúc này, Chu Vi mới kêu lên sợ hãi. Nhạc Chi Dương lồng ngực nhiều một đầu thật dài vết nứt, máu me đầm đìa, giập mình mắt kinh tâm, may mà hãn rời thời điểm cũng không bỏ đi hung trang, chiến bào phía dưới giấu giếm một bộ giáp da, nguy cấp lúc ngăn cản một chút, vền vền làm bị thương da thịt, dù là như thế, người đứng xem đều bóp một cái mồ hôi lạnh.

Không dung Nhạc Chi Dương thở dốc, Vân Hư hậ chiêu liên miên mà ra, kiếm quang mờ mịt, là a không phải a, như mộng như ảo. Nhạc Chi Dương hoành che dựng thẳng cản, lui lại như bay, chỉ cảm thấy đối diện kiếm phong ở khắp mọi nơi, nhin không được híp mắt nhìn lên, lại cùng ánh mắt của Vân Hư đụng nhau, nhất thời tâm hồ sinh sóng, thần chí mê loạn, tỉnh ngộ lúc mũi kiếm đã đến cổ họng, cuống quít ngửa người ngã xuống, ngay tại chỗ lăn lộn.

Vân Hư bất ngờ hăn có thể né tránh, hừ một tiếng, mũi kiếm hướng phía dưới, muốn truy kích. Nhạc Chi Dương trong lúc cấp bách tay trái vung lên, Vân Hư “Đan điền” nhảy lên, chân khí lưu nhảy lên. Khí cơ vừa loạn, xuất kiếm bỗng nhiên cũng chậm một nhịp, mũi kiếm cùng Nhạc Chi Dương sượt qua người, vạch phá đầu vai, máu nhuộm y phục.

Nhạc Chi Dương trở về từ cõi chết, hơi chậm một tuyến, liền bị một kiếm đóng ở trên mặt đất. Không kịp đứng dậy, Vân Hư bảo kiếm lại tới, Nhạc Chi Dương trường kiếm cuồng vũ, quay cuồng không ngừng, thân thể dính đầy bùn đất, cùng máu tươi hỗn cùng một chỗ, nhìn qua vô cùng chật vật.

Chu Vi một vừa nhìn, đầu tiên là sợ mất mật, tiếp theo thần hồn xuất khiếu, phiêu giữa không trung trôi giạt từ từ, nói cái gì cũng không trở về được trên thân, mắt nhìn lấy Nhạc Chi Dương trên mặt đất vùng vẫy giành sự sống, đầu óc lại là một mảnh chết lặng, chỉ có một cái ý niệm trong đầu đối tới đối lui: “Hăn chết, ta cũng không sống, hăn chết, ta cũng không sống...” Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống.

Hoa Miên gặp nàng bộ dáng, không khỏi trong lòng mềm nhũn. Nàng thâm mến Vân Hư nhiều năm, từ đầu đến cuối chưa từng mở miệng, về sau gặp hăn lấy vợ sinh con, nội tâm đau nhức triệt, ấm lạnh tự biết, đến mức cả đời chưa gả, thương tiếc không hết. Hoa Miên vì tình khổ sở, từ cũng minh bạch Chu Vi tâm cảnh, Nhạc Chi Dương vừa chết, nữ hài nhi này nghĩa không chỉ có một, tội gì vì nhất thời chi khí, hại chết một đôi tình lứa.

Ý tưởng đến đây, Hoa Miên cơ hồ buông tay, đột nhiên, nàng chỉ cảm thấy dưới chân khê động, mặt đất vỡ tan, chui ra vô số cổ quái trường đằng, dây leo bên trên có đâm, hướng nàng trên chân cuốn. Hoa Miên ứng biến cực nhanh, cuống quít nhảy ra, bên tai kêu sợ hãi, rên thảm nhất thời cùng nổi lên, quay đầu xem xét, Đông Đảo đệ tử đổ mấy cái, đi đứng đều bị cây dây gai cuốn lấy.

Vân Hư nghe thấy kêu thảm, có chút phân thần, vài gốc cây dây gai phá đất mà lên, xoát xoát xoát cuốn về phía hai chân của hắn.”Ác Quỷ Thứ” thiên hạ kỳ thuật, Đến như Đông Đảo chi vương, chợt vừa thấy được cũng thấy giật mình, chỉ sợ còn có hậu chiêu, không dám khinh thường, thả người nhảy ra. Nhạc Chi Dương đạt được khoảng cách, hai chân chống đất, vọt người nhảy lên, vòng qua Vân Hư, lao thẳng tới Hoa Miên.

Hoa Miên nhìn ra hắn tâm tư, vừa lúc dưới chân cây dây gai quấn tới, “A nha” kêu một tiếng, làm bộ trốn tránh, buông ra Chu Vi, nhảy qua một bên. Lần này có phần ra dự kiến, Nhạc Chi Dương không kịp nghĩ nhiều, nắm lên Chu Vi xoay người chạy. Chợt nghe một tiếng gào to, Vân Hư kêu như Kinh Long, bay lên không bay tới, kiếm quang giống như giống như tấm lụa, một kiếm chi uy, càng đem Nhạc Chi Dương các loại đường đi phong kín.

Hoa Miên thấy rõ ràng, âm thầm kêu khổ, lúc này chợt nghe hô hô gấp vang, hai khối tảng đá lớn bay về phía Vân Hư, lực đạo mạnh, không thể xem thường. Vân Hư bất đắc dĩ thu kiếm, đẩy ra tảng đá, quay đầu nhìn lại, Xung Đại Sư cao giọng cười to, phất ống tay áo một cái, công Uyên Đầu Đà chui vào xanh tươi rậm rạp, tiếng cười không dứt truyền đến, chấn động đến ngọn cây tuyết động rì rào rơi xuống.

Vân Hư phiêu nhiên rơi xuống đất, đảo mắt nhìn lại, Nhạc Chi Dương trơn trượt chi cực, sớm đã chạy không thấy tăm hơi, nhất thời vừa tức vừa hận, hét giận dữ một tiếng, phóng người lên, bảo kiếm điện quang lóe lên, đem ôm hết thô một cây đại thụ chặn ngang cắt đứt.

Đám người thấy hãi dị, chỉ coi hắn cho hả giận thị uy, ai nghĩ Vân Hư một tay theo eo, nghiêm nghị quát: “Cút ra đây!”

Yên lặng im ắng, chợt nghe Vân Hư cười lạnh một tiếng, nói ra: “Người động một cái thử một chút, xem người thối khoái : nhanh chân hay là của ta kiếm nhanh?”

Sau một lúc lâu, vẫn không có động tĩnh, Vân Thường nói ra: “Phụ thân...” Nói còn chưa dứt lời, chợt thấy đoạn cây về sau từ từ đứng lên một nữ tử, gương mặt xinh đẹp tái nhợt, cằm khẽ cắn bờ môi, quật cường nhìn qua Vân Hư.

“Là người?” Vân Hư trên dưới dò xét, “Người là Tây Thành đệ tử!”

“Địa bộ Thủy Liên Ảnh!” Nữ tử lạnh lùng trả lời.

Thủy Liên Ảnh nguyên bản một bên thăm dò, chợt thấy Nhạc Chi Dương khiêu chiến Vân Hư, chết tại khoảnh khắc, nàng tỷ đệ liên tâm, nhin không được xuất thủ tương trợ, nhưng cũng bởi vậy tiết lộ bộ dạng. Nàng dị thuật kinh người, khinh công lại kém xa Nhạc Chi Dương cùng Xung Đại Sư, bỏ chạy chậm một nhịp, bị Vân Hư ngăn lại.

“Diệu cực kỳ!” Vân Hư mỉm cười, mắt hiện dị sắc, “Thủy Liên Ảnh, người biết như thế nào xuất trận sao?”

Thủy Liên Ảnh mặt lộ vẻ giãy dụa thần khí, nàng giơ tay lên, muốn chụp về phía đỉnh đầu, thế nhưng là giơ lên một nửa lại chậm rãi buông xuống, hai mắt nhìn qua Vân Hư, bỗng nhiên trống rỗng .

“Ta biết!” Thủy Liên Ảnh thì thào nói.

Sang sáng, Chu Cao Sí rút kiếm ra đến, chú mục phía trước, hai chân như nhũn ra.

Cảnh Tuyền suất lĩnh tử sĩ một đường đánh tới, đơn giản là như chém dưa thái rau, thế không thể đỡ. Cảnh Tuyền giết đỏ cả mắt, nghiêm nghị cao giọng hét lên: “Yến Vương phi cùng thế tử ngay ở phía trước, bắt sống bọn hăn, phong hầu tấn tước, đang ở trước mắt!”

Tử sĩ ngao ngao cuồng khiêu, đàn sói xông về trước đột, vương phủ thân binh liên tiếp ngã xuống. Chu Cao Sí nằm ngang ở Từ Phi trước

người, hai mắt nở ra, sắc mặt tử bạch. Hãn cùng em trai Chu Cao Hú tương phản, cái sau ghét văn thích võ, kỳ xạ tiện lợi, đao thương thành thạo, Chu Cao Sí thuở nhỏ hoạn có chân tật, hành tẩu không tiện, khốc tốt đọc sách, không yêu tập võ, Yến Vương bởi vì hãn tàn tật, cũng không miễn cưỡng, giờ phút này đến sinh tử thời khắc, không từ cầm bảo kiếm, không biết như thế nào cho phải.

Từ Phi âm thầm thở dài, từ trên đầu kéo xuống trâm gài tóc. Cây trâm mũi nhọn sắc bén, cho ăn có kịch độc, lưu hiện lam quang. Từ Phi tay cầm trâm gài tóc, sâu kín thở dài: “Cao Sí, người sống một đời, khó tránh cái chết. Ta sớm có tự sát dự định, thà rằng chết rồi, cũng không liên lụy phụ vương của người.”

Chu Cao Sí rơi lệ nói ra: “Chỉ trách nhi thần vô năng!”

“Không.” Từ Phi từ ái nhìn một chút nhi tử, “Người cũng tận lực! Thiên ý nhân sự, tạo hóa trên người...”

Đang khi nói chuyện, cảnh nhà tử sĩ giết tới, Từ Phi giơ lên cây trâm, nhắm ngay cổ họng, đang muốn đâm xuống, đâm nghiêng bên trong xông ra một đạo nhân mã, vung đao vung mạnh thương, ngăn lại tử sĩ, người cầm đầu đúng là Trịnh Hòa, đi theo phía sau một đám vương phủ gia đình, thái giám. Trịnh Hòa phấn đấu quên mình, liên tiếp đâm chết hai cái tử sĩ, cánh tay trái chịu một đao, xuyên qua giáp da, máu me đầm đìa, hãn cắn răng không lùi, cao giọng hét lên: “Vương phi, thế tử, các người đi mau!”

Từ Phi mẹ con sinh lòng cảm xúc, sống chết trước mắt, che chở hai người đúng là một tên thái giám. Từ Phi vừa muốn trả lời, Trịnh Hòa lại chịu một đao, loạng choạng ngã ngời, thuận thế một kiếm chặt đứt một tử sĩ bắp chân. Cảnh Tuyền giận tím mặt, thả người nhảy lên, tay trái đao quang lóe lên, hướng hãn phần gáy chém xuống.

Từ Phi nhìn ở trong mắt, chính cảm giác tuyệt vọng, đột nhiên cuồng phong phá rơi, một đạo thanh bích lưu quang lẳng không phóng tới, đình một tiếng, Cảnh Tuyền trường đao đủ chuôi bẻ gãy, hắc sừng sờ, hai mắt biến thành màu đen, một kiện tinh hồng áo khoác húc đầu bao phủ xuống, hô đem hắc khóa ở bên trong.

Cảnh Tuyền đầu óc choáng váng, Diệp Linh Tô nhuyển kiếm phun ra nuốt vào, ở trên người hắc xuất nhập hai lần, máu tươi nhân nhiễm áo khoác. Cảnh Tuyền té ngã trên đất, khí tuyệt bỏ mình.

Diệp Linh Tô bỏ đi áo khoác, áo trắng đồ trắng, nhân kiếm như một, đụng vào tử sĩ trong trận, giống như giống như tuyết trắng phi xà uốn lượn tới lui, thanh bích sắc lưỡi răn ập a ập ứng, mỗi nện một lần, liền có máu bắn tứ tung, tử sĩ mất mạng.

Trịnh Hòa trở về từ cõi chết, ra sức bò lên, la to, triệu tập còn thừa nô bộc, cùng sau lưng Diệp Linh Tô đánh lén. Cảnh nhà tử sĩ cố nhiên dũng mãnh, nhưng lại như thế nào địch nổi Diệp Linh Tô cái này các cao thủ, “Thanh ly kiếm” hạ lại không kẻ địch nổi. Một chút thời gian, tử sĩ ngược lại nửa dưới, thừa nửa dưới hoặc trốn hoặc lưu, hỗn loạn bại không thành ngũ.

Ngõ hẹp gặp nhau, đem dũng giả thắng. Nam quân dũng khí mang theo, duệ không thể đỡ, dũng khí vừa mất, nhất thời như heo dê. Quân coi giữ sĩ khí đại tráng, chen chúc hướng về phía trước, Trịnh Hòa xuất lĩnh gia đình nhất là dũng mãnh, bao vây tấn công rất được pháp; Từ Phi mẹ con cũng thu nạp bại tốt, chặn đường đến tiếp sau trèo lên thành nam quân.

Chém giết say sưa, chợt nghe dưới thành reo hò động thiên. Diệp Linh Tô nhảy lên tường chắn mái, xoay người thoáng nhìn, phát hiện Trương Dịch cửa cửa thành mở rộng. Ngoài thành nam quân cuồng hô kêu to, thế như vỡ đê trực lưu, cuồn cuộn cuồn cuộn mà tràn vào cửa thành.

“Trịnh Hòa!” Diệp Linh Tô một tiếng duệ uống.

“Tại!” Trịnh Hòa trong lúc cấp bách đáp ứng.

Diệp Linh Tô kêu lên: “Đầu tường giao cho người!”

Trịnh Hòa sững sờ, một tử sĩ thừa cơ vung đao bổ tới. Diệp Linh Tô phi thân một kiếm, đâm ngã tử sĩ, lại quát một tiếng: “Nghe thấy được a?”

“Nghe thấy được!” Trịnh Hòa thần hồn quy khiểu, cuống quýt đáp ứng.

Diệp Linh Tô cao giọng hét lên: “Các quân nghe lệnh, nơi đây hết thầy nghe từ Trịnh Hòa chỉ huy!”

Quân coi giữ không không kinh ngạc, Diệp Linh Tô nhưng nhìn ra Trịnh Hòa có nhiều tướng tài, đủ để một mình đảm đương một phía, hướng hấn điểm gặt đầu một cái, phi thân nhảy vào nội thành. Nàng thân giữa không trung, “Thanh ly kiếm” quét trúng tường thành, mang theo một hàng hoả tinh, chậm lại hạ xuống tình thế, đi theo một cái xoay người, phiêu nhiên rơi vào đám người, giẫm lên đầu người xuất kiếm, xoát xoát đâm chết mấy cái tử sĩ, đủ không chĩa xuống đất phóng tới cửa thành.

Cảnh Bính Văn trầm quan sát tướng, mở ra Trương Dịch cửa thành, nam quân chen chúc mà vào. Trần Hanh suất lĩnh “Muối quân” liều chết ngăn cản, Cao Kỳ cao tuổi thể suy, tại chỗ chiến tử, Thuần Vu Anh gãy một cánh tay, máu nhuộm nửa người. Đỗ Dậu Dương đem hấn đỡ lấy, thất tha thất thểu, vừa đánh vừa lui.

Diệp Linh Tô phát ra tiếng kêu to, xâm nhập chiến trường, kiếm quang chỗ hướng, giống như áo trắng vô thường, câu hồn lấy mạng, ứng nghiệm khó chịu, máu tươi rơi xuống nước áo trắng, diễm như tuyết bên trong hoa đào, chỉ bằng một người một kiếm, xông mở nam quân trận thế.

Mắt thấy bang chủ thần uy, Diêm bang đệ tử không không phẫn chấn. Thuần Vu Anh nổi giận gầm lên một tiếng, hất ra Đồ Dậu Dương, cụt một tay vung vẩy đoản kích, ngang nhiên xông vào trận địa địch, đệ tử khác thấy thế, cuồng hô kêu to, anh dũng giành trước. Trong lúc nhất thời, càng đem nam quân tình thế ngạnh sinh sinh át ở.

Trương Dịch môn hạ thành đồ trận, hai quân đánh giáp lá cà, bất kể sinh tử, vong ngã khổ chiến. Không đến nửa ngày công phu, trước cửa máu chảy thành sông, thi tích như núi, thế nhưng là không người lui lại nửa bước. Song phương tận đều hiểu, đạo này cửa thành quan hệ thiên hạ chi trọng, cửa thành vừa mất, Bắc Bình tất phá. Ném đi Bắc Bình, Yến Vương liền thành chó nhà có tang, cho dù có thể chinh quen chiến, cũng chỉ có thể lui hướng Tắc Bắc, lại cũng vô lực tranh đoạt giang sơn.

Cửa thành vừa vỡ, Quách Anh cũng là cuồng hỉ không khỏi, hướng lý Cảnh Long chúc mừng: “Trời phù hộ triều ta, cảnh lão quỷ thành công rồi. Đại soái, tận dụng thời cơ, toàn lực đánh vào Trương Dịch cửa, lấy thành phá trúc chi thế.”

“Đừng nóng vội!” Lý Cảnh Long hoàn toàn không có vui sướng, một phái chờ đợi.

“Vì cái gì?” Quách Anh kinh nghi không hiểu.

Lý Cảnh Long không kiên nhẫn nói: “Cửa thành tuy tiện mở rộng, làm sao biết không phải kế dụ địch, lại nói, thành phía sau cửa chính là ủng thành, quân ta mạo muội đột nhập, tứ phía chảy xuống ròng ròng, khi đó muốn chạy trốn cũng không kịp .”

Quách Anh vừa sợ vừa giận, lại là không hiểu, duệ âm thanh kêu lên: “Đều đến cái này đương lúc, thắng bại quyết tại một cái chớp mắt, còn quản cái gì tới kịp, không kịp? Chiếu ta nhìn, mọi người cùng nhau tiến lên,

trèo tường trèo tường, vào cửa vào cửa, cho hấn đến cái trên dưới trái phải không thể chiều cổ, quân giáo Bắc Bình một trống có thể phá.”

Lý Cảnh Long trầm mặc không đáp, trong lòng mười phần phiền chán. Mấy cái này lão tướng tự cao công cao, ông cụ non, khoa tay múa chân, bản muốn dạy dỗ Cảnh Bính Văn, giết gà dọa khỉ, áp chế diệt nhuệ khí của bọn họ, ai nghĩ Cảnh Bính Văn già những vẫn cường mãnh, vậy mà công phá cửa thành, tin tức truyền về triều đình, nhất định liệt vào công đầu, khi đó luận công sắp xếp, nhà mình chủ soái khó giữ được. Tưởng tượng Cảnh Bính Văn đắc chí vừa lòng bộ dáng, lý Cảnh Long liền cảm giác khí muộn khó đè nén, chất chất âm thanh nói ra: “Võ định hầu nói có lý, bất quá dụng binh không thể không phương, tốt nhất nghiêm túc nhân mã, tề đầu tịnh tiến, hỗn loạn còn thể thống gì.”

Quách Anh cứng họng, đoán không ra trong lòng tiểu tử này có ý đồ gì, nhưng không có chủ soái lệnh, hấn cũng không dám chuyên quyền, bất đắc dĩ triệu tập các quân, chỉnh đốn đội hình. Thật không ngờ lý Cảnh Long ý đang trì hoãn, nghĩ thầm: “Chờ ta đánh tới dưới thành, Cảnh Bính Văn chết tử tế nhất, người chết có công, kia cũng vô dụng.” Ý tưởng đến đây, lại hạ hiệu lệnh: “Không có thang mây, không cho phép trèo lên thành, không có tấm chắn, không được đến gần cửa thành.”

Cái này một đạo mệnh lệnh không hiểu thấu, các quân không dám chống lại, quay đầu tìm kiếm thang mây, tấm chắn, người tới ta đi, loạn thành một bầy, công thành tình thế vì đó dừng một chút, chẳng những đầu tường áp lực giảm bớt, cửa thành nam quân cũng có sức mà không dùng được.

Sắc trời dần tối, hoàng hôn đến.

Diệp Linh Tô giết đến nường tay, đan điền nóng hồi phát nhiệt, hình như có một đám lửa, thiêu đến ngực bụng buồn bực đau nhức, đầu vầng

mắt hoa, mắt chỗ cùng, hoảng hốt mê ly, vô luận địch ta đều có bóng chồng.

Diệp Linh Tô trong lòng biết nội thương phát tác, bất lực lâu dài chèo chống, liếc mắt nhìn lên, chợt thấy Cảnh Bính Văn đứng ở đằng xa, vung đao quát lên điên cuồng, chỉ huy nam quân tiến thối công thủ.

“Bắt giặc bắt vua...” Diệp Linh Tô giữ vững tinh thần, rút kiếm giết vào trận địa địch, thân thể lập loè, xuyên qua đám người, trực tiếp phóng tới Cảnh Bính Văn.

Cảnh Bính Văn quen trải qua sa trường, thấy tình thế không ổn, cúi đầu rút vào đám người. Không muốn Diệp Linh Tô thôi động “Sơn Hà Tiềm Long quyết”, hóa thân quỷ hồn, có bóng vô hình, bỗng nhiên đuổi tới phụ cận, xoát một kiếm hướng hãn đâm tới.

Cảnh Bính Văn ứng biến cũng nhanh, vút xuống song đao, kéo qua một người quân sĩ cản ở phía trước. Xùy, thanh ly kiếm xuyên qua quân sĩ, kiếm thế không ngừng, lại đem cảnh bính lột ngực thiêu phá, da thịt cắt đứt, máu tươi chảy xuôi.

Cảnh Bính Văn hồn phi phách tán, hướng về sau nhảy một cái, té ngã trên đất. Hãn cũng không lo được thân phận, tay chân cùng sử dụng hướng trước vùng vẫy giành sự sống.

Đổi dĩ vãng, Cảnh Bính Văn vạn khó chạy thoát một kiếm này, Diệp Linh Tô thôi động thân pháp, liên lụy nội thương, cho nên lòng buồn bực nường tay, kiếm thế chậm ba phần. Nhưng thoáng chớp mắt, mất đi Cảnh Bính Văn thân ảnh, trong nội tâm nàng giật mình, quét mắt tứ phương, mới gặp hãn đình lấy mái đầu bạc trắng, tại rất nhiều người giữa hai chân lúc ẩn lúc hiện.

Diệp Linh Tô đuổi kịp đi, xuất liên tục vài kiếm, Cảnh Bính Văn lộn nhào, tư thế khó coi, thế nhưng là Diệp Linh Tô bước chân lay động, xuất

kiếm nghiêng lệch, liên tiếp thất thủ, ngộ thương nhiều người.

Hơi chút trì hoãn, nam quân tướng sĩ ủa lên. Diệp Linh Tô lách mình thoát khỏi, chợt thấy Cảnh Bính Văn xoay người nhảy lên, một tay che ngực, liều mạng chạy hướng cửa thành, ngoài cửa đại đội nam quân ủng đến, mặc hấn lấn vào trong quân, lại cũng dừng hòng đặc thủ.

Diệp Linh Tô cắn răng một cái, phi thân bắn lên, lướt qua ô ép một chút đầu người, đuổi tới Cảnh Bính Văn hậu phương, mắt thấy hấn xông vào bản trận, phát ra tiếng kêu to, phải tay run một cái, thanh ly kiếm hóa thành một đạo điện quang, xuyên qua Cảnh Bính Văn hậu tâm, đoạt đất đem hấn đóng ở trên mặt đất.

Cảnh Bính Văn giãy dụa hai lần, tịch nhưng bất động. Diệp Linh Tô thân giữa không trung, mấy chi vũ tiễn hướng nàng bay tới. Diệp Linh Tô vận người biến tướng, kiểu như Ngư Long, vũ tiễn sượt qua người, đi theo mũi chân điểm một cái, đập trúng một người mũ giáp, xoay người rơi vào nam quân trận bên trong. Trong chốc lát, vô số đao thương ủng đến, Diệp Linh Tô hai tay trống trơn, bất đắc dĩ sử xuất “Thủy Vân chương”, chương vung tay áo múa, nhu bên trong mang xảo, bốn phía địch nhân một khi phát trúng, vô cùng không tự chủ được, Diệpch cách đụng vào nhau.

Nam quân trận thế vừa loạn, Diệp Linh Tô thừa cơ lóe ra, nhưng cảm giác đầu vánh mắt hoa, tay chân hư mềm, một cỗ nghịch khí tại trong lồng ngực Hồ xông đi loạn. Nàng lung la lung lay, chạy đến Cảnh Bính Văn thi thể trước đó, vừa mới nắm chặt chuôi kiếm, đột nhiên cổ họng nóng lên, máu tươi đoạt miệng mà ra.

Diệp Linh Tô tung hoành vô địch, một thanh nhuyễn kiếm câu hồn phách vô số. Nam quân tướng sĩ đối nàng vừa hận vừa sợ, bỗng nhiên gặp nàng thổ huyết, nhất thời cùng kêu lên reo hò, không chú ý người ta, nhao nhao phóng tới nữ tử.

Diệp Linh Tô cố nén thống khổ, rút kiếm ra đến, ngay cả tổn thương mấy người, thế nhưng là thân mềm bất lực, “Tiềm Long quyết” không thi triển được, tả xung hữu đột, thoát khốn không còn chút sức lực nào, bất tri bất giác lâm vào trùng vây.

Diệp Linh Tô vô ý thức vung vẩy bảo kiếm, mê mẩn trùng trùng, ngăm nhìn bốn phía, nhưng thấy bóng người lắt lự, đổ một cái, lại tới một đám, mặc nàng kiếm pháp thông thần, cũng là giết chi không hết.

“Ta phải chết a?” Diệp Linh Tô tuyệt vọng, trong chốc lát, một khuôn mặt tươi cười ở trước mắt nàng hiện lên, “Nhạc Chi Dương...” Trong nội tâm nàng chua xót, sắp chết đến nơi, cái thứ nhất nghĩ đến không là mẫu thân, cũng không phải phụ thân, lại là cái này một cái chưa hề yêu mình nam tử.

Ô ô ô, nơi xa truyền đến một tiếng kèn lệnh, mạnh mẽ mê lương, khí thế bi tráng.

Hào âm thanh kéo dài, một tiếng không yên tĩnh, một tiếng lại lên, trong chớp mắt, mấy trăm chiếc kèn lệnh đồng thời thổi lên, vang động núi sông, quấy phong vân.

Nam quân rối loạn lên, Diệp Linh Tô mơ hồ nghe thấy đột đột đột thanh âm, giống như có người đánh trống, đại địa tùy theo chấn động. Tiếng trống càng ngày càng vang, nương theo kèn lệnh thanh âm, hóa thành cuồn cuộn ân lôi, từ bắc hướng nam cuốn tới.

Ngoài thành truyền đến la lên, âm thanh như cuồng phong, hỗn loạn không chịu nổi. Diệp Linh Tô mờ mịt nghe qua, cũng nghe không ra gọi thứ gì. Bốn phía nam quân sĩ tốt thất kinh, lo trước lo sau, bỗng nhiên có người co cẳng trước trốn, những người khác cũng tranh nhau chen lẫn chạy hướng ngoài thành.

Diệp Linh Tô hết sức kinh ngạc, truy ra khỏi cửa thành, liếc nhìn lại, phía trước nhóm lớn nam quân vật ngã đao thương, giống như bị kinh sợ đàn ngựa, hướng về bản trận cuồng đột chạy loạn.

Dõi mắt hướng Bắc Vọng đi, một đạo ranh giới có tuyết lăn lăn lộn lộn hướng nam dời đến, thế như sông Tiền Đường triều, cuộn trào mãnh liệt, gột rửa giang thiên. Tuyết Trần bên trong lờ mờ, có thể thấy được phi nước đại nhân mã, kèn lệnh xen lẫn phong thanh, giống như mặt phía bắc thiên khung đổ sụp, thẳng hướng nam bên cạnh đè xuống.

Nam quân tháo chạy không còn, Diệp Linh Tô đứng ở cửa thành phía trước, áo trắng nhuốm máu, lộng lẫy như bướm, thanh ly kiếm uống no máu người, lưu động yêu diễm quang mang, sau lưng cổ thành cao ngất, trước người phong tuyết lạnh thấu xương, nữ tử cầm kiếm độc lập, giống như một đóa đông tuyết bên trong nộ phóng cuồng hoa, thần thái chói lọi, tiểu ngạo cõi trần.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 160 : Chương 160: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Một)

Chương 160: Đàn đứt dây âm tiêu (một)

Nhạc Chi Dương lôi kéo Chu Vi chạy mấy trăm bước, bỗng bị lạc đường kính. Chính đang nhìn lăm lét, Tô Thừa Quang chui ra, ngoắc nói: “Bên này!”

Nhạc Chi Dương vui vô cùng, thông vọi vàng đi theo lôi bộ chi chủ, tại xanh tươi rậm rạp bên trong trái vừa chui, phải nhảy chồm, một chút thời gian, lại ra rừng, đi vào sương mù Linh Phong trước.

Tô Thừa Quang chỉ vào nơi xa, nói ra: “Trông thấy khối kia đá tròn đầu sao? Đi vòng qua, dọc theo chân núi phía bên trái đi, không ra nửa ngày, liền có thể đến tới Bắc Bình.”

Nhạc Chi Dương sững sờ, chợt thấy Tô Thừa Quang quay người muốn đi, vọi hỏi: “Già ma bài bạc, người đi nơi nào?”

Tô Thừa Quang vẻ mặt đau khổ nói: “Thủy Liên Ảnh bị Vân Hư nắm, lão tiểu tử kia sẽ mê Hồn Thuật, cái này kỳ trận xem ra thủ không được á!” Nói xong tăng tốc bước chân, một trận gió đi xa.

Nhạc Chi Dương không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn qua Tô Thừa Quang bóng lưng biến mất, sau một lúc lâu, quay đầu liền đi. Chu Vi môi run rẩy, muốn nói cái gì, có thể thấy được hần bước chân như gió, bận bịu lại đi theo.

Hai người vòng qua đá tròn, quả gặp một đầu đường mòn, uốn lượn xuyên qua rừng cây, hướng về Đông Nam kéo dài, con đường này chắc hẳn chính là Tô Thừa Quang nói tới thông hướng Bắc Bình con đường. Nhạc Chi Dương trầm mặc nhất thời, vừa muốn đạp vào đường mòn, Chu Vi đột nhiên nói: “Chờ một chút!”

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn nàng, ánh mắt tối lui, tâm thần có chút không tập trung. Chu Vi nhìn hẳn một hồi, đột nhiên nói: “Người thật muốn về Bắc Bình?”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Nơi này không yên ổn! Vân Hư sẽ không bỏ qua người, rời đi chỗ này càng xa càng tốt.”

“Thật sao?” Chu Vi thở dài, “Cho nên... Người ngay cả tử tử cũng không cần?”

Nhạc Chi Dương ứng thanh chấn động, đổi sắc mặt: “Người, người nói cái gì?”

“Thủy Liên Ảnh không phải tử tử của người a?” Chu Vi trầm mặc một chút, nhẹ khẽ nhả khẩu khí, “Đêm hôm đó, các người nói lời ta đều nghe thấy được.”

Nhạc Chi Dương hai chân mềm nhũn, chân nắn ngã ngồi tại trên núi đá, hai tay ôm đầu, trong lòng loạn tung tung phèo. Qua nửa ngày, nhẹ giọng nói ra: “Người đều biết rồi?”

“Ta đều biết ...” Chu Vi hốc mắt ửng hồng, nước mắt nhấp nhô, “Ta một mực lừa gạt mình, ngày đó nghe được đều không phải là thật, ta nhất định là tại làm ác mộng. Thế nhưng là, kia rõ ràng liền là thật...” Nàng hai tay che mặt, phát ra mất tiếng tiếng khóc, “Ta từ nhỏ gốc trong cung, thật không biết những sự tình này... Thật không biết, phụ hoàng quá ghê tởm, người nhỏ như vậy, như vậy đáng thương, còn có mẹ của người cùng tử tử, ta hận không thể cùng với các nàng đổi qua. Chuyện này, ta vừa nghĩ tới

liền khổ sở đến muốn mạng, hận không thể xé ra lồng ngực, đem tâm cũng móc ra, thật ghê tởm, ô ô, phụ hoàng thật ghê tởm...”

Nhiều ngày đến tích hạ ủy khuất giống như dưới mặt đất dung nham, một khi bắn ra, không cách nào thu thập. Chu Vi gào khóc, át không chế trụ nổi, Nhạc Chi Dương nhìn qua nàng, trong lòng ưu thương bi thương, cũng nói không nên lời ra sao tư vị, thấy nàng khóc đến thương tâm, đành phải đứng dậy, nhẹ nhàng đưa nàng ôm lấy, ôn nhu nói ra: “Người không biết vô tội, cha người làm qua chuyện tốt, cũng đã từng làm chuyện xấu, người lại cái gì cũng không làm qua. Hẳn tạo ra oan nghiệt, không nên do người gánh chịu, huống chi...” Nhạc Chi Dương chần chờ một chút, “Thủy Liên Ảnh cũng chưa hẳn là tỷ tỷ của ta, nàng còn giết nghĩa phụ ta...”

“Nàng nhất định là.” Chu Vi bắt hẩn lại tay, run giọng nói nói, ” các người mặt mày như vậy giống, còn có ngọc bội, còn có thân thể của người, thiên hạ chỗ nào có nhiều như vậy xảo sự tình tỵ cùng một chỗ? Nhạc Chi Dương, người phải trở về cứu nàng, bằng không, người sẽ hối hận cả một đời.”

Nhạc Chi Dương trong lòng băng lãnh, Chu Vi cái này một lời nói, chỉ đem hẩn lừa mình dối người đánh trúng vỡ nát. Hẳn không nhận Thủy Liên Ảnh, huyết thống chỉ là phụ, suy cho cùng vẫn là vì Chu Vi. Thủy Liên Ảnh mưu cầu danh lợi cừu hận, quyết sẽ không tiếp nhận nữ nhi của Chu Nguyên Chương, một khi tỷ đệ nhận nhau, trưởng tỷ như mẹ, Thủy Liên Ảnh phản đối với hai người hôn sự, Nhạc Chi Dương lại nên như thế nào tự xử? Chỉ một thoáng, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy giữa hai người dựng thẳng lên một đạo tường cao, vô hình vô dạng, nhưng lại phân chứng tỏ tại, giờ khắc này, hẳn cùng Chu Vi cách xa nhau gần như thế, một khi luận đến thân thể, chợt lại trở nên xa xôi như thế.

Chu Vi cũng không phải là không biết đạo lý này, nhưng nàng ngạnh sinh sinh đem Nhạc Chi Dương đẩy vào góc chết.

Nhạc Chi Dương hai mắt nhắm lại, khóc không ra nước mắt, hần chợt phát hiện, trên đời này nhất đả thương người, có khi không phải thù hận, mà là ân tình, thân tình cũng tốt, yêu thương cũng được, so như một cái lưới lớn, để cho người không đường có thể trốn.

“Cũng tốt!” Nhạc Chi Dương mở hai mắt ra, quỵên dài nói nói, ” ta đi cứu nàng, bất quá...” Hần nhìn qua Chu Vi, ánh mắt có chút thê lương, “Địch mạnh ta yếu, người thì không nên đi.”

Chu Vi minh bạch hần tâm tư, đương thời gặp Thủy Liên Ảnh, đồ từ tăng thêm xấu hổ, lập tức thoảng qua gật đầu.

Nhạc Chi Dương lấy xuống “Chân Cương”, đưa cho Chu Vi: “Người lưu lại phòng thân!”

“Không!” Chu Vi lắc đầu, “Người muốn đổi trận Vân Hư, không nhưng không có lợi khí. Ta không phải kiêu nhược nữ tử, người...” Cẩn khê cẩn bờ môi, “Người đem ‘Không Bích’ cho ta là được.”

Nhạc Chi Dương trái tim bỗng nhiên co vào, “Không Bích” là hai người tín vật đính ước. Hần kinh lịch trăm khó, đến mà phục mất, mất mà được lại, từ đầu đến cuối chưa từng vứt bỏ, nhưng bây giờ Chu Vi lại muốn đòi lại, Nhạc Chi Dương trong lòng ần ần sinh ra một tia chẳng lành.

“Nhạc Chi Dương!” Chu Vi nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, trả lại kiếm vào vỏ, từ địch túi rút ra sáo ngọc, nói ra: “Chờ ta trở lại, cho người thêm thối sáo.”

“Thối cái gì?” Chu Vi thường thức sáo ngọc, không quan tâm.

“Chu Thiên Linh Phi Khúc!” Nhạc Chi Dương đáp nói, ” người thích nghe a?”

“Kia từ khúc...” Chu Vi ngẩng đầu lên, con ngươi rất là tinh mịch, “Ta cũng sẽ thôi.”

“Hóa ra tốt!” Nhạc Chi Dương tim phát tắc nghẽn, chợt thấy một trận khổ sở, cười lớn nói, “thôi sao ta càng sở trường, người vẫn là đánh đàn tốt.”

“Ta đàn đã không có.” Chu Vi thì thào nói.

“Thác nước liên tiếp a?” Nhạc Chi Dương nói nói, “đợi ta có nhàn, lặn vào trong cung trộm ra.”

“Đừng!” Chu Vi sắc mặt trắng bệch, “Nguy hiểm như vậy!”

“Sợ cái gì?” Nhạc Chi Dương cười ha ha, “Ta lại không phải lần đầu tiên đi vào.”

Chu Vi yên lặng nhìn qua hắn, đột nhiên nói: “Nhạc Chi Dương, chúng ta còn có thể trở về a?”

“Từ Cẩm thành?” Nhạc Chi Dương nhú mày.

“Không!” Chu Vi nhẹ nhàng lắc đầu, “Hồi đến trước kia đáng về.”

“Làm sao không thể?” Nhạc Chi Dương ngực nóng lên, bỗng nhiên kích động lên, “Bất kể hắn là cái gì Chu Nguyên Chương, Lương Tư Cầm? Quản nó cái gì Yến Vương, Ninh Vương, Kiến Văn Hoàng đế? Cứu xong Thủy Liên Ảnh, chúng ta lập tức đi được xa xa ... Đi một cái ai cũng tìm không thấy địa phương? Ngô, Vô Song Đảo liên tốt, ta đánh cá, người dệt vải, thời gian khổ một chút, lại diệu tại không người quấy rầy. Quạnh quẽ hơi có chút, cũng không quan trọng, chúng ta du du nhàn nhàn sinh một đồng lớn hài tử, tiểu hài nhi càng nhiều, coi như náo nhiệt.”

Chu Vi đem đầu dựa vào trong ngực hắn, yên lặng nghe xong, thật lâu nói ra: “Như thế thật tốt.”

“Đúng vậy a!” Nhạc Chi Dương nói nói, “nếu như chán ghét, liền đi thuyền đến Trung Thổ, vui đùa một phen lại trở về.”

“Thuận đường gặp một lần tỷ tỷ người.” Chu Vi yếu ớt nói.

Nhạc Chi Dương sửng sờ, cau mày nói: “Gặp nàng làm gì?”

Chu Vi không có lên tiếng, chỉ là khe khẽ thở dài. Nhạc Chi Dương lão đại vô vị, nói ra: “Không nói những này, ta đi nhanh về nhanh.” Buông ra Chu Vi, xoay người rời đi, đi vài bước, chợt nghe Chu Vi run giọng kêu lên: “Nhạc Chi Dương!”

Nhạc Chi Dương quay đầu, cười nói: “Tại sao?”

“Không biết!” Chu Vi trầm mặc một chút, “Ta chỉ muốn sẽ gọi người một tiếng!”

Nhạc Chi Dương gật đầu cười cười, sải bước đi thẳng về phía trước, đi hơn mười trượng, quay đầu nhìn lại, Chu Vi đứng thẳng chỗ cũ, hướng hắn nhẹ nhàng phát tay. Bỗng nhiên một trận gió đến, cuốn lên bông tuyết đầy trời, Chu Vi cái bóng bắt đầu mơ hồ, tựa như một cái huyễn ảnh, như có như không, mờ mịt không chừng.

Nhạc Chi Dương sinh lòng phiền muộn, chợt vừa muốn nói: “Diệp cô nương còn Bắc Bình, trước khi rời đi, còn cần tiếp nàng ra. Lão tiên sinh sự tình, ta thật có thể khoanh tay đứng nhìn a? Mới con lừa ngốc cũng tại, hắn làm sao đoạn mất một cái tay? Ta mang đi Chu Vi, hắn tựa hồ hướng Vân Hư ném đi hai tảng đá. Kỳ quái, con lừa ngốc luôn luôn gian trá, dùng cái gì chịu làm tốt như vậy sự tình? Hừ, đây không phải là chuột không ăn trộm dầu, mèo con giới ăn mặn sao?”

Vừa đi vừa nghĩ, chợt nghe nơi xa truyền đến quát lên, Nhạc Chi Dương trong lòng run lên, thu hồi tạp niệm, thả người tiến đến.

Còn chưa đến gần, liền Thính Kinh phong gào thét, chuyển qua một mảnh rừng cây, trên sườn núi mấy người ngay tại từng đôi mà chém giết.

Hoa Miên đối đầu Thu Đào, hai người nữ bên trong anh hào, thiết toán trù đối đầu đồng bần nhảo côn, một cái tính toán tinh diệu, độ không nhẹ phát; một cái công thủ tùy ý, dài ngắn tùy tâm. Hoa Miên chân đạp kỳ bước, tiến thối như thần, luôn có thể từ không tưởng tượng nổi góc độ vòng qua nhuyễn côn, trực chỉ đối thủ yếu hại. Thu Đào hóa côn làm thuẫn, phong kín thiết toán trù tới., Hoa Miên không chỗ gắng sức, phiêu nhiên lui lại, Thu Đào run tay ở giữa, bần thuẫn lại hóa thành nhuyễn côn, kéo dài biến nhỏ, kéo chặt lấy đối thủ.

Lan Truy cùng Dương Phong đến giao đấu khinh công, gió bộ kỳ ảo đối đầu Đông Đảo “Long Độn”, tái đi một vòng hai đoàn bóng người nhảy lên cao đề thấp, thế như hai đoàn gió tấp trên dưới quần quanh. Nhạc Chi Dương thấy rõ ràng, trong hai người, Dương Phong đến chủ trốn, Lan Truy bám đuôi đuổi sát, Dương Phong tới làm ra sức bình sinh cũng thoát khỏi không xong, thế nhưng là Lan Truy khinh công vô đối, khó được gặp gỡ địch thủ, mặc dù nhiều lần có đánh bại Dương Phong tới cơ hội, sự đảo lâm đầu, không ngờ không nhin xuống tay. Gặp gỡ như thế đối thủ, Dương Phong đến có khổ khó nói, chỉ có thể sống chết phụng bồi.

Thi Nam Đình cùng Tô Thừa Quang độ sức nhất có thú vị. “Bắc Cực Thiên Từ Công” điên đảo âm dương hai cực, khổng chế thiên hạ đồ sắt. “Cửu Liên Hoàn” chia chia hợp hợp, biến hóa khó lường, “Âm Dương Trùy” thu phát tự nhiên, khó lòng phòng bị. Bình thường cao thủ gặp gỡ Thi Nam Đình tất nhiên đau đầu, thế nhưng là Tô Thừa Quang “Chu Lưu điện kinh” lại là khắc tinh, điện kinh đi tới, sửa cực từ. Thi Nam Đình thả ra ám khí, nguyên bản phía bên trái, Tô Thừa Quang chưởng phong quét qua, bỗng biến thành phía bên phải, phát ra ám khí, bay đến một nửa, Tô

Thừa Quang cười hì hì vẫy tay, phút chốc rơi quay đầu đi, đảo ngược Thi Nam Đình vọt tới. Thi Nam Đình tự nhiên cũng có thể biến trở về cực từ, còn lấy nhan sắc, chỉ là đối tới đối lui, hết sức biến xoay, vòng thép, thép chùy tại giữa hai người bay tới bay lui, dáng như một đám to to nhỏ nhỏ chim bay, khi thì lảng không va chạm, tóe lên điểm điểm hỏa tinh.

Đồng Diệu đối đầu Thạch Xuyên, hai người tính tình nóng nảy, đón đánh liều mạng, “Kình Túc Công” đối đầu “Chu Lưu thạch kình”, người tới ta đi, quyền chưởng lấy thịt, phốc phốc phốc như đánh tan trống. Hai người cứ việc khó chịu, đều là liều mạng nhẩn nại, cắn răng trừng mắt, nâng lên hai má, xem ai không chịu nổi, đi đầu nằm vật xuống nhận thua.

Vân Thường cùng Vạn Thăng đấu kiếm. Vạn Thăng trong tay không có kiếm, thiên ti vạn lữ bên trong lại giấu có vô cùng kiếm ý, Vân Thường tới chống đỡ, như hăm khát nước ba ngày, một thanh Thanh Cương kiếm mang theo quang ảnh ngàn vạn, lại chém không đứt bên người tơ tằm, kia sợi tơ trong nhu có cương, vô khổng bất nhập, không để ý, liền thẳng đến yếu hại huyết vị, sắc bén chi rất, càng cao hơn cương châm. Vân Thường mấy lần suýt nữa vì đó thừa lúc, bất đắc dĩ thu liễm kiếm chiêu, kính lấy thủ thế, bởi như vậy, không phát huy ra “Phi ảnh thần kiếm” diệu dụng, giống như một con bướm bướm, vây ở mạng nhện bên trong, càng giãy dụa, trói buộc càng lao, luân hãm càng sâu.

Vượt quá Nhạc Chi Dương dự kiến, Vân Hư cũng không tham chiến, dẫn mấy người đệ tử thờ ơ lạnh nhạt. Hắn không động thủ, thủy hỏa hai chủ hòa Bạc Lưu cũng ở một bên lược trận, chỉ đợi Vân Hư khê động, lập tức ba người cùng lên. Cốc Thành Phong cùng đồ tuần áp lấy Thủy Liên Ảnh, nữ tử sắc mặt tái nhợt, hai mắt ngốc trệ, hoàn toàn giống con rối tượng bùn, trực câu câu nhìn qua phía trước, đối với hai phe kịch đấu, lại cũng không nhìn bên trên một chút.

Nhạc Chi Dương âm thầm kinh hãi: ” ‘Bàn Nhược Tâm Kiếm’ loạn tâm trí người, bá đạo tuyệt luân, Thủy Liên Ảnh cái dạng này, hẳn là bên trong

thuật quá sâu, biến thành thẳng ngốc đồ đồ?” Vốn định tiến lên cứu người, nhưng lại kiêng kị rất sâu, Vân Hư thủ ở nơi đó, tùy tiện tiến lên, sẽ chỉ tự chui đầu vào lưới.

Do dự ở giữa, chợt nghe Vân Hư cất giọng kêu lên: “Đều lui ra đi!”

Đông Đảo đám người ứng thanh lui lại, Lan Truy như bóng với hình, vẫn đi theo Dương Phong đến không thả. Vân Hư lạnh hừ một tiếng, chợt giương một tay lên, xùy, duệ âm thanh chói tai, Lan Truy thân thể nhoáng một cái, từ trên trời ngã xuống. Tô Thừa Quang phi thân gặp phải, đem hăn tiếp được, nhìn một chút, ấn ở hăn “Huyệt Kỳ Môn”, nội kinh bắn ra, vèo bắn ra một cây kim châm, máu tươi rơi xuống nước áo trắng, rất là giật mình mất kinh tâm.

Thạch Xuyên nhìn hằm hằm Vân Hư, nghiêm nghị kêu lên: “Vân Hư, người uống là một phái tông chủ, thế mà ám toán đả thương người.”

Vân Hư nhàn nhạt nói ra: “Ai bảo hăn quần lấy không thả?”

“Vân đảo Vương!” Vạn Thăng lễ tiết rất cung, “Chuyện hôm nay, tất có bồi thường!”

“Bồi thường? Tốt!” Vân Hư cười lạnh, “Các người tám cái cùng lên đi!”

“Kéo bè kéo lũ đánh nhau a?” Bạc Lưu cười hì hì nói nói, ” chính hợp ý ta!”

Vân Hư hừ một tiếng, nói ra: “Đánh cái gì hội đồng? Các người tám cái, ta một cái là được!”

Bát bộ chi chủ không không kinh sợ, Vân Hư ngạo mạn chi rất, lại muốn một mình hoành chọn Tây Thành.

“Vân đảo Vương!” Vạn Thăng kiềm chế nộ khí, “Lấy nhiều khi ít, không phải ta Tây Thành hành động.”

“Không tính lấy nhiều khi ít, mà là lấy ít lần nhiều!” Vân Hư hai tay theo eo, ngạo nghễ nói nói, ” năm đó Lương Tư Cầm tại ta Đông Đảo ra về ta đây, hôm nay Vân mỗ nguyên dạng hoàn trả.”

Bát bộ chi chủ hai mặt tương đối, Thu Đào đột nhiên nói: “Người thua làm sao bây giờ?”

“Người phải làm sao?” Vân Hư khẩu khí không kiên nhẫn.

Thu Đào hơi chút chần chờ, nói ra: “Người thả đồ nhi ta!”

“Chuyện nào có đáng gì?” Vân Hư nhìn về phía Thủy Liên Ảnh, “Ta hiện tại liền thả nàng!” Đột nhiên mắt lộ ra kỳ quang, Thủy Liên Ảnh giật mình một chút, đột nhiên thanh tỉnh, ngẩng nhìn bốn phía, mê man chưa thấu. Nhạc Chi Dương gặp nàng cũng không si ngốc, thật to thở dài một hơi.

“Cút đi!” Vân Hư quát.

Thủy Liên Ảnh ngẩn ngơ, im lặng đi đến Thu Đào trước người, thấp giọng nói: “Sư phụ, chỉ trách đồ nhi vô ý.”

Thu Đào thở dài một hơi, khổ sở nói: “Lại nói những này, thì có ích lợi gì?” Thủy Liên Ảnh mặt đỏ tía tai, trong mắt nước mắt lăn loạn, đẹp nhất biển miệng, suýt nữa khóc lên.

Chợt nghe Vân Hư lại nói: “Các người thua thì đã có sao?”

“Người nói như thế nào?” Vạn Thăng hỏi lại.

Vân Hư cười lạnh nói: “Các người thua, tất cả đều phải chết!” Nói đến “Chết” chữ, trong mắt sát cơ bành trướng, như đao như thương, như hữu

hình chất, ánh mắt tới gặp nhau, đều như rơi vào hầm băng.

“Đừng nhìn ánh mắt của hân!” Vạn Thắng duệ âm thanh gọi nói, ” Chu Lưu Bát Cực Trận!”

Bát bộ chi chủ ứng thanh mà động, các theo Tiên Thiên Bát Quái phương vị đứng thành một vòng, ánh mắt nhìn về phía trận tâm, cực lực tránh đi Vân Hư hai mắt.

Vân Hư cười lạnh một tiếng, rút ra “Thái A” cổ kiếm, đi nhanh hai bước, phiêu nhiên rút lên, rơi xuống lúc đã ở trong trận.

Hân đủ không chĩa xuống đất, xoay tròn thân, giống như hóa thân mấy người, trong chốc lát, lại hướng bốn phía tám người mỗi người đâm ra một kiếm.

Bát bộ chi chủ cùng nhau xuất chưởng, Bát Kinh quần giao, cuốn lên gió lốc phong ba. Vân Hư phiêu nhiên nhất chuyển, lại như thuận dòng đi thuyền, thuận kinh lực du tẩu, bởi vì hân thân pháp quá nhanh, tám bộ kinh lực lại từ tám người phát ra, xuất thủ có tuần tự, trời sinh chậm một nhịp, vừa mới thân trên, liền bị Vân Hư gỡ đi.

Vân Hư hai cái chuyển hướng, thoát ra Bát Kinh, phi thân vọt lên, xoát một kiếm đâm về Vạn Thắng. Cái sau vì tám bộ đứng đầu, cũng là trận pháp đầu mỗi then chốt, giết Vạn Thắng, trận pháp tự phá.

Vạn Thắng khê kêu một tiếng, tám người bộ pháp chuyển động, chưởng thế sinh biến, Bát Kinh Chu Lưu giao hòa, tụ tập đến Vạn Thắng cùng Thu Đào trên thân.

Kinh lực chăm chú, thiên địa giao thái, Vạn Thắng râu tóc bay loạn, huyết mạch sôi sục, song chưởng đưa về đằng trước, Thu Đào đồng thời xuất chưởng, hai cổ kinh lực giữa trời dây dưa, hóa thành trùng thiên bão táp, đập vào Thái A cổ kiếm.

Vân Hư hổ khẩu nóng lên, kiếm thế lệch ra, đối diện kinh như dòng lũ, kỳ thế không giảm trái lại còn tăng, lập tức thu hồi trường kiếm, phi thân xoay tròn, đẩy ra chưởng lực, vây quanh Tô Thừa Quang bên người, làm bộ xuất kiếm muốn gai.

Tô Thừa Quang nhìn chăm chăm mũi kiếm, thân hình lắc lư, nhưng cảm giác cuộn cuộn nhiệt lưu tả hữu vọt tới, Bát Kinh chớp mắt tập trung vào hãn cùng Lan Truy trên thân. Chiêu này kêu là làm “Phong Lôi Tương Bạo”, phong lôi hai chủ đồng thời xuất thủ, uy lực cũng là cực lớn, ai nghĩ Lan Truy thụ thương, ngực đau đớn, xuất thủ chậm một nhịp.

Tô Thừa Quang hơi chút chần chờ, đảo mắt nhìn về phía Lan Truy, không phòng Vân Hư hoành thân ngăn trở, hai mắt như đuốc, lạnh lùng trông lại. Tâm hãn tử nhảy một cái, muốn dời ánh mắt, thế nhưng là đã chậm, trong lòng có chút một mê, chưởng thế đột nhiên nghiêng lệch, hô đánh về phía Vạn Thăng.

ánh mắt của Vân Hư sắc bén, hai cái đối mặt liền nhìn ra trận thế biến hóa, cho nên đánh nghi binh Tô Thừa Quang, khiến cho đám người tụ lực tại phong lôi hai chủ, Lan Truy có thương tích trong người, hai người phối hợp mất tự, Vân Hư thừa cơ mà vào, đột làm “Tâm Kiếm”, nhiễu loạn Tô Thừa Quang tâm trí. Thông suốt lạp lạp, một đạo điện quang xé rách hư không, Vạn Thăng vội vàng không kịp chuẩn bị, chịu vừa vụn, miệng huyết cuồng phun, đảo bổ nhào bay ra ngoài.

“Vạn lão đại...” Tô Thừa Quang xấu hổ và ân hận giao tóa, ghen ngào kêu sợ hãi, chợt thấy Vân Hư phát ống tay áo một cái, xoay người phóng tới Vạn Thăng, đoán được hãn tâm tư, hổ gầm một tiếng, mãnh nhào tới, làm sao khinh công không tốt, thoáng chốc rơi xuống hơn trượng, trơ mắt nhìn qua Vân Hư gặp phải Vạn Thăng, cái sau giãy dụa chưa lên, Vân Hư vào đầu đâm xuống.

Trong tuyệt vọng, bóng người lắc lư, Thủy Liên Ảnh đuổi tới, bắt lấy Vạn Thăng, hướng về sau nhanh chóng thối lui.

Vân Hư hừ một tiếng, Thái A kiểm thế đi càng nhanh, thoáng như như giòi trong xương, chăm chú đỉnh trụ hai người.

“Xem chiêu!” Chợt nghe Thu Đào một tiếng liên quát, phong thanh từ sau đánh tới. Vân Hư biết là ám khí, nghiêng đầu lắc thân, khoe mắt liếc qua đi tới, một đoàn trắng bóng viên cầu từ bên cạnh lướt qua. Đột nhiên, viên kia cầu sống lại, Vân Hư lấy làm kinh hãi, xoay eo biến thế, vẫn là trẻ một tuyến, má trái nóng bỏng đau đớn. Hắn xoay người rơi xuống đất, đuổi tay lần mò, đầy tay là máu, trên gương mặt nhiều một đạo vết cào, đảo mắt lại nhìn, viên cầu rơi ở phía xa, lăn khỏi chỗ, hóa vì một con tuyết trắng lông dài mèo Ba Tư, nhe răng trợn mắt, hướng hắn phát ra một tiếng gào lớn.

Thu Đào tình thế cấp bách nhanh trí, đem mèo con “Bắc Lạc Sư Môn” xem như ám khí ném ra, thế mà lớn thu kỳ hiệu, nhất cử đả thương Vân Hư. Thủy Liên Ảnh thừa cơ thoát thân, hai cái lên xuống, đã đến một trượng có hơn.

Vân Hư vừa sợ vừa tức, xoay người quay đầu, nhìn chăm chăm Thu Đào. Thu Đào chính buông lỏng một hơi, hơi bất lưu thần, cùng ánh mắt của hắn gặp nhau, đầu óc nhất thời mơ hồ, theo sát lấy, một cổ băng lãnh tiến vào ngực.

Thu Đào lui lại hai bước, thân thể mềm nhũn, co quắp ngã xuống đất, lồng ngực nhiệt huyết dâng trào, trong nháy mắt nhuộm đỏ y phục.

“Sư phụ!” Thủy Liên Ảnh thần hồn xuất khiếu, ghen ngào buồn hào. Thu Đào liếc nàng một cái, môi rung động, giống như muốn nói gì, thế nhưng là cuối cùng không cách nào lối ra. Nàng im lặng thở dài một hơi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bát bộ chi chủ có nhiều dở hơi, duy chỉ có “Địa Mẫu” Thu Đào tính tình hiền lành, rộng mà đối đãi người, cho nên thụ nhất chúng người yêu mến. Giờ phút này gặp nàng chết, mọi người không khỏi bi phần phát cuồng, ủa lên, lại đem Vân Hư bao bọc vây quanh.

Vạn Thăng thụ thương, Thu Đào bỏ mình, sớm đã không thành trận thế, còn lại người tùy vào tài năng mỗi người, loạn đả tấn công mạnh, không để ý sinh tử.

Vân Hư hơi chút nhượng bộ, lập tức phản kích, “Tâm Kiếm” cùng thật kiếm cùng sử dụng, thân thể quay tròn xoay nhanh, liên tiếp đâm bị thương thủy hỏa hai chủ, Thạch Xuyên phần thân cứu viện, cũng bị một kiếm đâm lật. Hắn ngã trên mặt đất, ngực trái máu chảy ồ ạt, Vân Hư đang muốn bổ sung một kiếm, Bạc Lưu hai mắt huyết hồng, mãnh nhào lên. Vân Hư cũng không quay đầu lại, quay lại trường kiếm, phốc địa thứ nhập bụng của hắn, ai nghĩ mũi kiếm thấy, mềm nhũn không rất được lực, không có đâm xuyên đối thủ, ngược lại lâm vào trong đó.

Vân Hư lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn chăm chăm, “Tâm Kiếm” ra khỏi vỏ, muốn mê loạn Bạc Lưu tâm chí. Ai ngờ trạch bộ chi chủ cất xả thân suy nghĩ, nhắm chặt hai mắt, hai tay gắt gao kèm ở thân kiếm, khoe miệng máu tươi chảy dài.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 161 : Chương 161: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Hai)

Chương 161: Đàn đứt dây âm tiêu (hai)

Vân Hư giận hờn một tiếng, huy chương muốn đánh, chợt nghe có người thê âm thanh thét dài, nghe thanh âm chính là Vân Thường.

“Không được!” Vân Hư trong lòng nghiêm nghị, “Giương đông kích tây?” Nhìn lại, giận sôi lên, Đông Đảo tứ tôn đổ ba cái. Vân Thường đang cùng Nhạc Chi Dương đấu kiếm, cánh tay trái, đùi phải máu me đầm đìa, nhuộm đỏ quần áo; Hoa Miên đứng ở một bên, tay cầm toán trù, thần sắc lo nghĩ, không quyết định chắc chắn được phải chăng tiến lên giáp công.

Thủy Liên Ảnh thoát khốn về sau, Nhạc Chi Dương nguyên vốn không muốn ra mặt, ai ngờ Vân Hư tùy tiện đánh tan “Chu Lưu Bát Cực Trận”, trọng thương Vạn Thăng, giết Thu Đào, xem tình hình, rất có giết sạch tám bộ, càn quét Tây Thành ý tứ.

Nhạc Chi Dương tuy có xuất thế suy nghĩ, nhưng cùng tám bộ giao tình không ít, không đành lòng gặp hủy diệt, nhưng hãn cũng ứng phó không được “Bàn Nhược Tâm Kiếm”, tiến lên viện thủ, bất quá tặng không một cái mạng.

Tâm hãn nghĩ chuyển động, chợt nghĩ: “Diệp cô nương thường nói, binh pháp tránh mạnh kích yếu. Tại ta mà nói, Vân Hư là mạnh, Đông Đảo cái khác cao thủ coi như yếu hơn nhiều.” Nghĩ đến vậy quanh một bên, đột nhiên tập kích Đông Đảo quần hào. Thi Nam Đình ám khí cao minh, Nhạc

Chi Dương kiên kỵ nhất, là lấy đầu tiên gặp, chịu một cái “Động Tiêu Chi” ngã nhào xuống đất.

Đồng Diệu, Dương Phong đến giật mình không ổn, lại bị Nhạc Chi Dương “Dĩ Khí Ngự Khí” chế trụ nội lực, chiêu thức rối loạn, lộ ra sơ hở, các chiêu một chương, ngã xuống đất không dậy nổi. Chỉ có Hoa Miên cơ cảnh, sử xuất kỳ bước tránh đi phong mang, Vân Thường giận không kềm được, giơ kiếm tiến lên, Nhạc Chi Dương tay trái ngự khí, tay phải xuất kiếm, bắt quá ba cái đối mặt, Vân Thường trúng liền hai kiếm, vết thương không ngừng chảy máu, thể nội huyết khí loạn thoan, ngoại trừ nhượng bộ, lại không tiến công chi năng.

Nhạc Chi Dương cố ý không hạ sát thủ, bức bách Vân Thường cầu viện, cái sau quả nhiên trúng kế. Vân Hư trông thấy Nhạc Chi Dương hết sức đỏ mắt, lại gặp nhi tử nguy cấp, không lo được cùng Bạc Lưu dây dưa, buông tay ném kiếm, phi thân đuổi ra.

Nhạc Chi Dương gặp hấn đánh tới, xoay người rời đi, Hoa Miên muốn ngăn cản, Nhạc Chi Dương nháy mắt, giơ kiếm hư gai. Đối với Vân thị phụ tử gây nên, Hoa Miên xem thường, lại sợ giết tám bộ, rước lấy Lương Tư Cầm trả thù, cho nên khắp nơi do dự, không chịu hết sức. Chợt thấy Nhạc Chi Dương thần khí, trong lòng bỗng nhiên sáng tỏ, giơ lên toán trù, làm bộ chống đỡ, dưới chân lại liên tiếp lui về phía sau, nhường ra một con đường.

Nhạc Chi Dương thừa cơ đoạt ra, Vân Hư sau đó đuổi tới, hướng Vân Thường kêu lên: “Bị thương có nặng a?”

“Không nặng!” Vân Thường cắn răng trả lời, “Phụ thân, tiếp kiếm!” Hấn gặp Vân Hư tay không, cho nên đem bảo kiếm ném ra, giọng căm hận nói, ” không thể tha tên súc sinh này!”

Vân Hư tiếp nhận bảo kiếm, dù không chĩa xuống đất, hướng về phía trước đuổi theo, phẫn khích phía dưới, một lòng đối phó Nhạc Chi Dương,

càng đem càn quét tám bộ hoành nguyên ném đến Java nước đi.

Vân Hư trúng kế, Nhạc Chi Dương tâm kêu một tiếng “Đến hay lắm”, đi như bay, tiến vào trước núi xanh tươi rậm rạp. Vân Hư theo sát đi vào, hẳn tập luyện “Phi ảnh thần kiếm”, đã đạt “Mộng Điệp” cảnh giới, thân ảnh là a không phải a, như có như không, đạt đến đạt khinh công tuyệt cảnh, bản muốn đuổi theo địch nhân không phải việc khó, không ngờ Nhạc Chi Dương “Cổ Đậu” gia thân, một khi chân phát phi nước đại, tinh lực bành trướng, không biết mệt mỏi. Vân Hư mấy lần tới gần, Nhạc Chi Dương thốt nhiên phát lực, nhanh như chớp lại đem hẳn rơi xuống.

Vân Hư hết sức kinh ngạc, nghĩ thầm Nhạc Chi Dương tuổi còn nhỏ đã lợi hại như vậy, qua vài năm nữa nguyệt, mình cao tuổi thể suy, Đông Đảo trên dưới không có người nào địch nổi hẳn, nếu không thừa cơ đem hẳn diệt trừ, ngày sau hẳn là Đông Đảo xưng hùng thiên hạ họa lớn.

Vân Hư gấp đuổi hai bước, nhảy lên đến Nhạc Chi Dương sau lưng, lạnh hừ một tiếng, huy kiếm liền đâm. Nhạc Chi Dương xoay người đối địch, hai người đình đình đình ngay cả giao vài kiếm, Vân Hư đến khe hở, càn thi triển “Tâm Kiếm”, Nhạc Chi Dương giả thoáng một kiếm, bỗng nhanh chân liền chạy.

Vân Hư vừa sợ vừa tức, nhặt ra mấy viên kim châm, dùng “Dạ Vũ Thần Châm” thủ pháp ném ra, bắn về phía Nhạc Chi Dương hai chân. Nhạc Chi Dương nghe gió phân biệt vị, tránh kiếm ở giữa, kim châm từng cái thất bại, không có vào tuyết đọng chỗ sâu. Nhạc Chi Dương bởi vậy thể đi hơi chậm, Vân Hư thừa cơ gấp phải, càn xuất kiếm, Nhạc Chi Dương vung ngược tay lên, vài tia bóng xanh bay ra, xuy xuy xuy phá không có âm thanh.

Vân Hư không dám khinh thường, Diệpch mình để qua, quay đầu nhìn lên, bóng xanh rơi vào trong tuyết, lại là mấy cây mảnh Tiểu Tùng châm. Kinh thành lúc Vân Hư gặp hẳn dùng qua “Bích Vi Tiễn”, lúc này gặp lại,

hết sức tức giận: “Công Dương tổ sư thần kỹ, thế mà rơi xuống một cái ngoại lai tiểu tử trong tay, thật sự là lẽ nào lại như vậy?”

Hai người đánh một chút đi một chút, lập đi lập lại mấy lần, Vân Hư nỗ lực biến mất dần, chợt có điều ngộ ra: “Tiểu tử này điệu hổ ly sơn, ta theo đuổi hắn, tự nhiên không để ý tới Tây Thành. Ta Vân Hư cỡ nào người? Há có thể gọi một tên tiểu bối nắm cái mũi trâu đùa.” Quay đầu nhìn lại, giật mình rời xa sương mù Linh Phong, lập tức quay người chạy vội.

Nhạc Chi Dương gặp hắn tỉnh ngộ, bèn vội quay đầu đuổi theo, nghĩ thầm: “ngọn núi bốn phía có bày kỳ trận, có lẽ có thể đem hắn vây khốn.”

Không ngờ Vân Hư một không trở ngại, trực tiếp mặc rừng mà qua. Nhạc Chi Dương hơi cảm thấy kinh ngạc, nghĩ lại suy nghĩ: “Là, Bát bộ chi chủ không chết cũng bị thương, trận pháp không người thao túng, đương nhiên khốn không được Vân Hư.”

Chưa qua một giây, Vân Hư trở lại trước núi, Đông Đảo quần hào còn, Bát bộ Tây thành lại không thấy tăm hơi. Vân Hư hỏi: “Người đâu?”

Vân Thường nói ra: “Đi!”

“Cái gì?” Vân Hư giận nói, ” người liền một bên nhìn?”

Vân Thường không dám làm âm thanh, Vân Hư quay đầu nhìn lên, Dương Phong đến bốn người hoặc nằm hoặc ngồi, thần khí sa sút tinh thần, Hoa Miên nói ra: “Nhạc Chi Dương thủ pháp điểm huyết cổ quái, thuộc hạ vô năng, khó mà giải khai.”

Vân Hư giật mình, đi ra phía trước, giải khai ba tôn huyết đạo, nói ra: “Các người tìm địa phương trốn, đừng để Nhạc Chi Dương tìm tới.”

“Vì sao?” Vân Thường thẹn quá hoá giận, “Còn đừng sợ hắn?”

Vân Hư lạnh lùng nhìn hắn một chút, nói ra: “Tiểu tử kia xác thực lợi hại, người là theo không kịp. Có người ở bên, ta sợ ném chuột vỡ bình, khó mà buông tay đánh cược một lần.”

Vân Thường khuôn mặt tuấn tú trưởng lên, ngẫm sinh tuyệt vọng, hắn cũng minh bạch Nhạc Chi Dương tinh tiến như thần, khó mà nhìn theo bóng lưng, thế nhưng là vẫn có may mắn, trông cậy vào khổ tu khổ luyện, cuối cùng cũng có gặp phải ngày. Nhưng nghe Vân Hư lời nói, đời này Vân Thường đuổi theo vô vọng, hai người đã không thể đánh đồng.

“Đi mau!” Vân Hư một tiếng liền quát.

Vân Thường cắn răng một cái, hỏi: “Phụ thân, người đi nơi nào?”

“Đỉnh núi!” Vân Hư ngưỡng vọng cao phong, “Thủy Liên Ảnh bàn giao, Lương Tư Cầm liền ở phía trên, ngay tại mưu đồ một kiện đại sự.”

“Chuyện gì?” Vân Thường hỏi.

Vân Hư lắc đầu: “Bên trên đi thì biết.”

Vân Thường gật đầu nói: “Phụ thân bảo trọng!” Vân Hư thật sâu liếc hắn một cái, ngậm miệng, sắc mặt âm trầm.

Vân Thường quay người rời đi, Hoa Miên nhìn qua Vân Hư, trong mắt lên một tầng hơi nước. Vân Hư thở dài, tay áo phất một cái: “Đều đi thôi!”

Đông Đảo quần hào không không bi thảm, cùng nhau vái chào, quay người đuổi theo Vân Thường, tốp năm tốp ba, biến mất tại xanh tươi rậm rạp bên trong.

Vân Hư nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại, vừa gặp Nhạc Chi Dương từ trong rừng ra, cười lạnh nói: “Tiểu tử, dám đi theo ta a?” Sải bước, thẳng đến đỉnh núi.

Nhạc Chi Dương sinh lòng do dự: “Vân Hư muốn tìm Lão tiên sinh xúi quẩy. Luận võ công, Lão tiên sinh từ không cần phải nói; nhưng hãn thân ở kiếp trung, lòng có ám tật, một khi bị Vân Hư móc ra, thiên kiếp phát tác, cũng khó sống sót.”

Hắn ở tại trước núi, chần chờ khó gầy, trước mắt con đường một phân thành hai, một đầu thông hướng Bắc Bình, một đầu thẳng tới đỉnh núi, một bên là tình, một bên là nghĩa, hai tướng lựa chọn, thật khó lấy hay bỏ. Bất quá Chu Vi tạm thời không ngại, Bắc Bình chưa hẳn không thể giữ vững, Lương Tư Cầm gặp gỡ Vân Hư, cứu tử nhất sinh, lửa sém lông mày.

Nhạc Chi Dương liền chuyển mấy cái suy nghĩ, thở dài một hơi, phi thân chạy về phía đỉnh núi. Bò lên mười trượng trở lại, Vân Hư thân ảnh mơ hồ có thể thấy được, hãn thoãn thoắt kinh người, lên cao cực nhanh, chỉ này công phu đã đến sườn núi, quay đầu trông thấy Nhạc Chi Dương, nhếch miệng nhe răng cười, mũi chân bocc lên một khối núi đá, dùng sức hướng hãn đá tới.

Nhạc Chi Dương lách mình tránh thoát, giương mắt nhìn lên, Vân Hư lại tăng lên hơn một trượng. Đây thời gian, phong tuyết lớn dần, mê loạn mắt người, bò qua sườn núi về sau, cuồng phong gào rít giận dữ, âm thanh như bò hống, từng mảnh bông tuyết to như tiểu nhi bàn tay, quét trúng hai gò má, hơi có chút nhói nhói.

Nhạc Chi Dương Tâm Giác khác thường, đưa mắt nhìn lại, hãn nhiên phát hiện, đỉnh núi nùng vân như mực, theo gió hóa thành vòng xoáy, hình như một đỉnh lớn không thể lớn mũ ô sa, hướng về sương mù Linh Phong đầu đê ép xuống.

Gió cuồng hơn, tuyết càng dày đặc, trên trời dưới đất, hỗn độn không rõ, Nhạc Chi Dương bỗng nhiên nhớ tới không bao lâu công qua câu thơ:

“Chúc Long dừng hàn môn, Quang Diệu còn sáng mở. Nhật nguyệt chiếu chi gì không đến đây? Duy có gió bắc hào giận trên trời tối. Yên sơn bông tuyết to như tích, từng mảnh thổi rơi Hiên Viên đài...”

“Gió nổi lên!” Nhạc Chi Dương ngưỡng vọng đỉnh núi, một trái tim nhắc đến cổ họng bên trên.

Chu Cao Sí há to mồm, bình tĩnh nhìn qua phương bắc.

Một cây cờ lớn xông ra phong tuyết, phần phật run run, phía trên nền trắng màu đỏ, viết một cái to lớn “Yến” chữ. Đại kỳ về sau, đi theo vô số kỵ binh, giáp trụ cao chót vót, thương mâu tung hoành, móng ngựa đập tuyết, tiếng như oanh lời.

“Vương gia...” Từ Phi thì thào nhắc tới, trong mắt nước mắt mê ly, nơi xa cảnh vật mờ lung, như thật như ảo, cái này hơn mười ngày giữ gìn, đúng như một trận tình không đến ác mộng.

“Mẹ!” Chu Cao Sí ôm lấy Từ Phi, nửa điên nửa cuồng, nửa khóc nửa cười, “Cha trở về nhà...”

“Đúng vậy a!” Từ Phi như trút được gánh nặng, “Hắn về đến rồi!”

Chu Lệ ngày đêm kiêm trình, khẩn yếu quan đầu, rốt cục đúng hạn đuổi tới.

Đại kỳ phía dưới, Chu Lệ mặc giáp xấn kiếm, một ngựa đi đầu, tự mình dẫn Đóa Nhan tam vệ công kích. Khoảng cách nam quân còn có thật xa, đưa mắt nhìn một cái, phía trước nam quân nhân đến ngựa hướng, kêu loạn còn chinh đồn trận thế.

Chu Lệ giờ cao “Quyết Vân” chiến kiếm, sáng loáng giống như một đạo lãnh điện.

Phi nước đại bên trong, Đóa Nhan phiên kỵ vậy mà giật ra cường cung, nhao nhao trùng thiên bắn tên. Cung là thảo nguyên Man tộc thường dùng cung sừng trâu, so với Trung Thổ mộc cung ngắn hơn lại thô, gân trâu kết dính, lực đàn hồi kinh người, bắn ra vũ tiễn vượt qua hơn ba trăm bước, tại nam trong quân hạ một trận mưa nặng hạt.

Kêu thảm nổi lên bốn phía, nhân mã ngã lăn, nam quân đến một lần trận cước chưa ổn, hai không ngờ tới đối phương tầm bắn cực xa, khoảnh khắc tử thương một mảnh, may mắn còn sống sót ồn ào lui lại, lại đem hậu phương trận thế xông loạn.

Chu Lệ liên tiếp phát lệnh, Đóa Nhan kỵ binh một bên chạy, một bên lãnh huyết bắn tên, chưa tới gần quân địch, trước đã thả ra ba trận mưa tên. Nam quân thây ngã khắp nơi trên đất, hỗn loạn chi thế ngay cả sóng diệt sóng đồng dạng hướng về sau lan tràn, mấy vạn nhân mã hoàn toàn giống một nồi cháo loãng, xôn xao, loạn không thể văn hồi.

Hai quân tiếp cận, sắp sửa giao phong. Chu Lệ một tiếng gào thét, phiên kỵ chia ra làm ba, ở giữa Đóa Nhan vệ đi theo Chu Lệ ngang nhiên thẳng tiến, Chu Cao Hú suất thái thà vệ phía bên trái, Khâu Phúc suất phúc dư vệ phía bên phải, hai cánh mở ra, vờn quanh nam quân trận thế quanh co mà đi. Phần sau Trương Ngọc thống lĩnh Đại Ninh quân Hán, Chu Năng quản thúc Bắc Bình Yến quân, cũng theo thái thà, phúc dư hai vệ trái phải tách ra, từ Bắc Bình đầu tường xem ra, Tuyết Trần bay lên, trận thế thư giãn, giống như một con băng tuyết Phượng Hoàng, trông mong giương cánh, vung vẩy chói lợi linh đuôi. Nhân mã tuy ít, lại có khí nuốt vạn dặm thanh thế.

Chu Lệ “Quyết Vân” chỗ hướng, đoạn người trăm ngựa, Phá Quân rút trận, sau lưng phiên kỵ chiến đao luân chuyển, sáng như nhật nguyệt, mật như rừng cây. Phía trước nam quân đều sụp đổ, huyết hoa cùng Phi Tuyết cùng múa, kêu thảm cùng gió bắc cùng vang lên, chân cụt tay đứt rơi xuống một chỗ, đúng như gió thu chột đến, vạn lá tàn lụi. Đóa Nhan vệ giống như

trường đao khoái kiếm, kính cầm thẳng vào trận địa địch, xung đột nam quân tim gan.

Nam quân ngăn cản không nổi, hướng về tả hữu phân tán, lúc này thái thà, phúc dư hai vệ sớm đã vây quanh hai cánh, bố trí xong trận thế, thấy thế vạn tên cùng bắn, từng đội từng đội, từng bày, người không rời yên, tiền không rời cung, vừa đi vừa về chạy, bao vây chặn đánh, vậy mà lấy ít vây nhiều, đem mấy vạn nam quân túi tại hai cánh thỏa thích bắn giết, thẳng đến đem mang theo người túi đựng tên bắn không, lúc này mới thoảng sau lại. Đại Ninh quân Hán cùng Chu Năng Yến quân tiến lên thay thế, tiếp tục loạn tiền cuồng xạ, không cho nam quân thở dốc cơ hội.

Một trận này thế công, đại xuất nam quân chư tướng dự kiến. Quách Anh chinh nam lấy bắc, kiến thức uyên bác, nhìn đến nơi đây, giật mình kêu lên: “Đây là Vương Bảo Bảo chiến pháp!”

Vương Bảo Bảo Mông Nguyên danh tướng, thiện dùng kỵ binh, nhiều lần đại bại quân Minh. Từ Đạt bắc chinh Mông Nguyên, rơi vào Vương Bảo Bảo mai phục, một lần tao ngộ thảm bại, suýt nữa khí tiết tuổi già khó giữ được.

Vương Bảo Bảo sử dụng chiến pháp, vốn là Thành Cát Tư Hãn di pháp, Mông Cổ kỵ binh quét ngang thiên hạ dựa vào đây. Chu Minh quật khởi Giang Nam, phương nam ít ngựa, cho nên quân Minh tướng lĩnh phần lớn bất thiện khống chế kỵ binh. Từ Đạt chiến bại về sau, rút kinh nghiệm xương máu, coi là muốn thắng Mông Nguyên kỵ binh, nhất định phải lấy chi đạo còn thi kia thân. Cho nên tại Bắc Bình huấn luyện kỵ binh, thế nhưng là chưa luyện thành, liền buông tay quy thiên. Lam Ngọc bởi vì di trạch, mới luyện kỵ binh đại phá Mông Nguyên tại bắt cá mà biển, đốt Kim trưởng, cầm phi chủ, khiến cho không gượng dậy nổi.

Yến Vương thuở nhỏ đi theo Từ Đạt trấn thủ Bắc Bình. Hãn thiên tính hào phóng, thích kỵ xạ hơn xa bộ chiến, sau khi thành niên nhiều lần đẹp

tra quân biên cương xa xôi, lấy kỵ binh giao đấu Mông Nguyên đội mạnh. Chu Lệ thường xuyên thờ dài, quân Hán không phải từ nhỏ cười ngựa, kỵ xạ chi thuật kém xa lừa người, vận dụng được quân chiến pháp, không thể tùy thích, cho nên mười phần hãm mộ Ninh Vương độc ủng tam vệ, kỵ binh chi tinh giáp khắp thiên hạ.

Đại Ninh đoạt quân về sau, bắc tập Mông Nguyên, tỏ rõ sức mạnh, quả nhiên điều khiển như cánh tay. Chu Lệ vui vô cùng, lần này nam đến, không để ý chư tướng khuyên can, khẳng khẳng tự mình suất lĩnh phiên kỵ, chia ra năm đường, vạn mã tung hoành, đúng như Thành Cát Tư Hãn nói tới: “Tiến như cây đào núi da bụi, bày như hồ dạng trận, công như đục xuyên mà chiến!” Doanh trường hơn mười dặm, quét ngang Bắc Bình dưới thành, phòng thủ mặt phía bắc nam quân thất linh bát lạc, tử thương không đếm được, tàn binh bại tướng như thủy triều hướng nam lui bước, hậu phương chư quân thấy thế, trận cước dao động, sợ hãi bất an.

Lý Cảnh Long tâm kinh đảm hàn, quay ngựa muốn đi. Quách Anh trông thấy, một thanh kéo lấy dây cương, nghiêm nghị kêu lên: “Đại soái, đi nơi nào?”

“Đã chiến thua á!” Lý Cảnh Long tiếng nói phát run, “Mọi người lui về đại doanh, dựa vào hàng rào cố thủ!”

“Cố thủ?” Quách Anh giận nói, “thủ được sao?”

“Vậy làm sao bây giờ?” Lý Cảnh Long hoang mang lo sợ, vốn định chống lên chủ soái uy phong, thế nhưng là lời đến khóe miệng, hừ sợ hãi hoàn toàn không có khí thế, “Ở chỗ này mặc người chém giết?”

Quách Anh nói ra: “Dưới mắt nhượng bộ, chính giữa Yến Vương gian kế. Sáu mươi vạn đại quân một khi quy mô lui lại, Thiên Vương lão tử cũng ước thúc không ở. Khi đó phản quân thế như chẻ tre, chỉ cần sau đó đánh lén, liền có thể đem cái này mấy chục vạn người giết sạch tận diệt.”

Lý Cảnh Long tỉnh ngộ lại, vội nói: “Võ định hầu nói có lý, thế nhưng là mặt phía bắc sụp đổ, rõ ràng thủ không được .”

Quách Anh nói ra: “Đại soái không muốn từ nhẹ, bản triều tinh binh tận tập ở đây, dưới mắt tổn thất không nhỏ, thế nhưng là không bị thương căn bản. Năm mươi dặm mà quyết Thượng tướng quân, Yến Vương lao vút mấy trăm dặm, đuổi đến nơi đây, người kiệt sức, ngựa hết hơi, đều nhờ vào một lời huyết dũng chèo chống. Một tiếng trống tăng khí thế, hai tiếng thì suy, ba tiếng thì kiệt, lấy lão thần ý kiến, chi bằng vớt bỏ Bắc Bình tại không để ý, bất kể tử thương, ngăn trở Yến Vương. Chỉ cần chống nổi một trận này, ta chúng địch quả, tất có phản kích thời điểm.”

Lý Cảnh Long do dự nói: “Vạn nhất trong thành quân coi giữ thừa dịp loạn giết ra, đảo tâm ta bụng, như thế nào cho phải?”

“Đại soái yên tâm.” Quách Anh buồn nhìn chăm chăm lý Cảnh Long, bi phần lộ rõ trên mặt, “Trường Hưng hầu phụ tử không có uống phí chết, Bắc Bình quân coi giữ đã là nỗ lực hết đà, không đáng để lo.”

Lý Cảnh Long gặp hãn thần khí, biết Quách Anh đem Cảnh Bính Văn chết tính tại nhà mình trên đầu, cùng mặc hãn cùng triều đình cáo trạng, chi bằng nhân cơ hội này, để hãn cùng Yến Vương liệu cái chết sống. Đồng quy vu tận tốt nhất, thua cũng có thể đem chịu tội đẩy lên Quách Anh trên thân, trị hãn cái chỉ huy bất lực chi tội, lập tức cung kính nói ra: “Võ định hầu nhận thức chính xác, muốn trọng chấn cờ trống, còn cần ngài tự thân đi làm.”

Quách Anh cũng biết lý Cảnh Long lòng mang bất thiện, khả thi hạ thắng bại giây lát, không lo được cùng hãn cãi cọ rách việc, nhận tướng lệnh, thúc ngựa quay người, chỉ huy đại quân.

Diệp Linh Tô trở về trong thành, kiểm kê nhân số, phát hiện Diêm bang đệ tử tử thương hơn phân nửa. Thuần Vu Anh máu chảy hầu như không

còn, đã là thoi thóp.

Diệp Linh Tô hết sức buồn bã, nhịn không được kêu to: “Thuần Vu diêm sứ!”

Thuần Vu Anh mở hai mắt ra, trông thấy Diệp Linh Tô, ngây người mang, phương mới nhận ra, cười thảm nói: “Diệp bang chủ, thuộc hạ không thành á!”

Diệp Linh Tô cau mày nói: “Đừng nói ngốc lời nói, thái y lập tức tới ngay!”

“Bang chủ!” Thuần Vu Anh giằng co, “Thuộc hạ chết không có gì đáng tiếc, nhưng có một lời khuyên bảo.”

“Người nói đi!” Diệp Linh Tô sâu kín nói.

Thuần Vu Anh nói ra: “Khuyên quân chớ nói phong hầu sự tình, một tướng công thành Vạn Cốt khô, các huynh đệ chết được không sai biệt lắm, còn sống a, giết được thỏ, mổ chó sẵn, Yến Vương thành công về sau, chưa hẳn dung hạ được chúng ta. Bang chủ giang hồ nữ nhi, không phải trong triều đình người, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, tương lai nhất định ngàn vạn cẩn thận...” Hắc dứt quãng, nói còn chưa dứt lời, đã khí kiệt lực tận, thở dốc hai lần, buông tay đi.

Diệp Linh Tô giật mình lo lắng thật lâu, đứng dậy, ngăm nhìn bốn phía: Người bị thương rõ mồn một trước mắt, hồng tử chi khắp nơi có thể thấy được, đầu tường trước cửa, chết vì tai nạn thi thể không dưới vạn số, người chết nỗ mắt chống đỡ con người, phần lớn không chịu nhắm mắt.

Diệp Linh Tô toàn thân phát run, không khỏi nghĩ thầm: “Triều đình đánh Yến Vương, Yến Vương phản triều đình, thắng xưng đế, ghi tên sử sách, thế nhưng là những này chết tổn thương lại vì cái gì? Còn có ta, khổ

như vậy khổ chém giết, vì cái gì lại là cái gì?” Nghĩ đến thật sâu chán ghét, “Vô luận vì cái gì, toàn đều không đáng giá!”

Ngực một trận buồn bực đau nhức, huyết khí xông thẳng lên đến, Diệp Linh Tô tìm một chỗ góc tường ngồi xuống, trường kiếm trụ địa, kịch liệt ho khan, nóng bỏng huyết thủy đoạt miệng mà ra, rơi xuống trong lòng bàn tay, hết sức chườm mát.

Diệp Linh Tô lau đi máu tươi, toàn thân không còn chút sức lực nào, nhìn qua đám người tới tới đi đi, nghe đủ loại kêu thảm buồn hào. Ngoài thành tiếng kêu “giết” rầm trời, tiếng pháo động địa, đỉnh đầu cuồng phong thê lương, thế như vô số hổ báo phần nộ gào thét.

“Diệp chỉ huy dừng...” Nơi xa có người lớn tiếng gọi, Diệp Linh Tô nghe được rõ ràng, thế nhưng mệt mỏi mệt mỏi không muốn để ý tới. Nàng ôm chặt hai đầu gối, cuộn mình, hận không thể từ đây biến mất, rời xa cái này mệnh mông trần thế.

“Không phải ta, liền sẽ không chết rất nhiều người.” Diệp Linh Tô trong lòng một trận nhói nhói, “Ta là một cái tai tinh, năm đó liền không nên sinh ra tới. Từ nhỏ đến lớn, ta tự ti tự phụ, tranh cường háo thắng, thế nhưng là... Thắng thì đã có sao? Kết quả là vẫn là một người, lẻ loi trơ trọi chết, lẻ loi trơ trọi sống, Nhạc Chi Dương còn có Chu Vi, Chu Vi có Nhạc Chi Dương. Ta đây, ta lại có cái gì? Tương lai chết rồi, ngay cả đào mộ đào mộ người cũng không có. Ta giết người quá nhiều, trên trời rơi xuống tội lỗi, cô độc cả đời, cũng là quả báo...”

Nàng nản lòng thoái chí, nửa tỉnh nửa mê, gần chết nửa sống, hết thấy hóa thành hư vô, chỉ có khắc cốt cô độc xông lên đầu.

“Nhạc Chi Dương!” Diệp Linh Tô thanh âm rất nhẹ, ngay cả chính nàng cũng không nghe thấy.

Bốn phía bỗng nhiên yên lặng lại, người không huyên, ngựa không minh, gió Khinh Tuyết tĩnh, mọi âm thanh đều hơi thở.

Tiếp xuống, giữa thiên địa vang lên một sợi tiếng sáo, bay lên phiêu dật, mang theo nhàn nhạt sâu ý.

“Chu Thiên Linh Phi Khúc!” Diệp Linh Tô đột nhiên tỉnh lại, “Nhạc Chi Dương!”

Gần đỉnh núi, Nhạc Chi Dương càng phát ra cẩn thận, suy nghĩ Vân Hư thừa cao thấp kích, phải làm thế nào ứng phó. Nghĩ đến nghiêng nhảy lên mấy trượng, xoay quanh vây quanh bên vách núi, thả người nhảy một cái, trong lòng mô phỏng mười cái biến hóa, để ứng phó các loại thế công.

Ai nghĩ đập vào đỉnh núi, Vân Hư cũng không công tới, đối diện phá đến một trận cương phong, mạnh mẽ chi rất, thổi đến thân hình hẫng lay động, chân đứng không vững.

Chương 162: Đàn đứt dây âm tiêu (ba)

Nhạc Chi Dương buộc lại trung bình tấn, định nhãn nhìn một cái, ghen ngào kêu sợ hãi: “Ồ!”

Đỉnh núi bộ dáng hoàn toàn thay đổi, thạch ốc đổ vỡ tan tành, “Phong Toán Nghi” chẳng biết đi đâu, một cơn lốc bên trên tiếp cao thiên, quấy vân khí. Lương Tư Cầm khoanh chân ngồi tại gió dưới mắt, áo lơ mơ động, thần sắc cổ tịch, bốn phía cương phong chỗ qua, ngoan thạch nhấp nhô, không có một ngọn cỏ.

Vân Hư đứng tại bên vách núi bên trên, mũi kiếm chỉ địa, nhìn chăm chăm Lương Tư Cầm một mặt kinh nghi. Bỗng nhiên, hẫng nhìn ra tiện nghi, đón cuồng phong đập vào mấy bước, vây quanh Lương Tư Cầm sau lưng, xùy, trường kiếm phá phong, đâm về hẫng phần gáy.

Đình, Nhạc Chi Dương đuổi tới, giờ kiếm ngăn cản, hai người kiếm đến kiếm đi, ngay cả giao mấy lần. Trong cuồng phong, Vân Hư mắt bắn kỳ quang, Nhạc Chi Dương đảo mắt không kịp, ánh mắt tới đụng vào, tâm thần nhất thời một mê, chỉ cảm thấy đối diện kiếm khí bay thẳng cổ họng, lúc này thân thể ngửa mặt lên, tiền cũng giống như hướng về sau nhảy lên ra, lúc rơi xuống đất hai chân đạp không, thế mà đến vách núi bên ngoài, vội vàng xoay người xuất kiếm, tranh địa thứ bên trong vách đá, đánh tan hạ xuống chi thế.

Vân Hư vốn định một mạch đâm chết cái này chướng ngại, thế nhưng là “Tâm Kiếm” rõ ràng chế trụ địch nhân, khẩn yếu quan đầu không ngờ để hãn thoát khỏi, đuổi tới vách đá, mất đi đối thủ, lập tức trừng lớn hai mắt, hướng phía dưới quan sát.

Phong tuyết đan xen, phía dưới một mảnh trắng xóa, Vân Hư tung đôi mắt lực, cũng thấy mơ hồ không rõ. Chính nôn nóng, chợt có cảm giác, quay đầu nhìn lại, Nhạc Chi Dương từ khác một bên quần tới. Hãn nhú mày, nghĩ nghĩ, có chỗ quyết đoán, giật xuống đai lưng che kín hai mắt, đi theo bước lên một bước, cầm kiếm ngăn ở Lương Tư Cầm cùng Vân Hư ở giữa.

“Lại làm mù kiếm?” Vân Hư cười lạnh, “Còn ngại chết được không đủ nhanh?” Bay người lên trước, giờ kiếm liền đâm.

Nhạc Chi Dương cũng là bất đắc dĩ, chỉ cần dùng mắt, liền đánh không lại “Bàn Nhược Tâm Kiếm”, kế sách duy nhất, chính là đem sinh tử cược tại cái này một song trên lỗ tai.

« Linh Phi Kinh » bên trong hết thấy pháp môn, cũng là vì rèn luyện hai lỗ tai Linh giác, nghe tiếng trời, nghe tiếng đất, nghe người ta lại, nghe có âm thanh thanh âm, nghe im ắng thanh âm, nghe gió lòi chi gấp, nghe khí huyết chi hơi. Lúc này ở giữa, Nhạc Chi Dương bỏ thị lực, thính giác

tăng trưởng, thân ở phong bạo, vẫn có thể rõ ràng nghe thấy trong thân thể tinh khí lưu chuyển, nội lực vận hành.

Vân Hư từ không cần phải nói, Lương Tư Cầm giờ phút này vận chuyển chân khí, Nhạc Chi Dương ngưng thần lắng nghe, giật nảy mình. Lương Tư Cầm bề ngoài tĩnh như bàn thạch, thể nội phong lôi kích dăng, mấy chục đạo chân khí giống như cuồng long chạy lân, xông ra ngoài thân thể, bên trên ngay cả bầu trời.

Cường địch trước mắt, không dung Nhạc Chi Dương nghĩ lại, Vân Hư xuất kiếm nhanh chóng, thời gian qua nhanh cũng không đủ hình dung. Nhạc Chi Dương nếu như luyện thêm mấy năm, cho dù mù quáng xuất kiếm, cũng có thể cùng phân cao thấp, đương thời nghe xem xét có thuật, thể nhưng là căn bản không kịp biến chiêu ứng đối, nhất thời hoàn toàn rơi xuống hạ phong, hết sức chật vật, nếu không phải tay trái ngự khí có thuật, sớm bị Vân Hư một kiếm đóng đinh.

Vân Hư tiến sát từng bước, một vòng khoái kiếm đem Nhạc Chi Dương bức đến bên vách núi bên trên. Gió thổi vách núi, âm thanh khác biệt quét đất bằng, cho nên phong thanh đi tới, Nhạc Chi Dương vừa nghe xong, bốn phía địa thể cũng đều rõ ràng tại tâm. Hẩn ý đồ tránh đi vách núi, làm sao Vân Hư kiếm thể gió cuồng vũ bạo, một lòng buộc hẳn té xuống vách núi. Hai người trường kiếm một phát, Nhạc Chi Dương mu bàn tay nhói nhói đổ máu, “Chân Cương Kiếm” đem cầm không được, đánh lấy xoáy mà rơi xuống núi.

Vốn là tài nghệ không bằng người, bây giờ ngay cả bảo kiếm đều mất đi, Nhạc Chi Dương hãm thân tuyệt cảnh, dưới tình thế cấp bách, khoa tay múa chân, mượn phong tuyết chi thể, sử xuất “Linh Vũ” công phu, chương lực thổi phong, rơi xuống Vân Hư trên thân, như dây thừng như tuyến, hết sức liên lụy hẳn chân khí trong cơ thể.

Vân Hư biết Nhạc Chi Dương có “Ngự khí” chi năng, cho nên cũng lúc nào cũng đề phòng, khí huyết khê động, lập tức vận kinh chống đỡ, không ngờ Nhạc Chi Dương tình thế cấp bách ra chiêu, tứ chi tê động, đồng thời liên lụy bốn phía kinh mạch. Vân Hư bất ngờ, nhất thời được cái này mất cái khác,

Chân khí thoáng vừa loạn, xuất kiếm mất đi chính xác, Nhạc Chi Dương nghe ra phong thanh, nghiêng đầu để mũi kiếm, mũi chân điểm tại rìa vách núi, đón gió nhất chuyển, phiêu nhiên vòng qua Vân Hư, trở lại đỉnh núi đất bằng.

Vân Hư ổn định khí huyết, xoay người lại, cười lạnh nói: “Người kiếm cũng bị mất, còn đấu cái gì?”

Nhạc Chi Dương hơi lộ ra ý cười: “Trong tay của ta không có kiếm, trong lòng có kiếm!”

“Trong lòng có kiếm!” Vân Hư gắt một cái, “Người cũng xứng dụng tâm kiếm?”

“Xứng hay không, thử liền biết!” Nhạc Chi Dương vẫy vẫy tay, rất có khiêu khích chi ý.

Vân Hư giận dữ, huy kiếm mà lên. Nhạc Chi Dương tránh đi trường kiếm, hai tay như đánh đàn đánh trống, một chọi một theo, chọt đập chọt đưa, hai chân quét ngang tung đá, hóa thành mông lung hư ảnh, một sát na, cũng không biết ra mấy chân mấy cước.

Vân Hư trực giác không ổn, Nhạc Chi Dương trong tay không có kiếm, không kém phản mạnh, thân pháp càng nhanh, xuất thủ càng phát ra quả quyết, giơ tay nhắc chân, Vân Hư chân khí đều nhiễu loạn, mặc dù bằng tâm pháp áp chế, thế nhưng là nhất tâm nhị dụng, kiếm pháp giảm bớt đi nhiều.

Có kiếm thời điểm, Nhạc Chi Dương muốn ứng phó Vân Hư kiếm chiêu, thế nhưng là đối mặt Vân Hư cái này nhất đẳng kiếm khách, dù có “Chỉ Qua Ngũ Luật”, vẫn là chênh lệch cách xa. Nhạc Chi Dương cùng hãn đấu kiếm, có thể nói lấy ngắn kích dài, khắp nơi thụ áp chế, luống cuống tay chân, “Ngự khí” công phu cũng khó có thể phát huy, từ lao từ khổn, suýt nữa rơi vào bại vong hoàn cảnh.

Bây giờ ném đi bảo kiếm, tựa như tan mất gông xiềng, Nhạc Chi Dương không suy nghĩ nữa đấu kiếm, toàn bộ tâm lực đặt ở “Ngự khí” phía trên, tay không nhập dao sắc, ngược lại sinh ra kỳ hiệu. Linh Đạo Nhân võ học mở ra lối riêng, cổ kim chỗ không, Nhạc Chi Dương được Lương Tư Cầm chỉ điểm, học rộng khắp những điểm mạnh của người khác, thanh xuất vu lam, sáng tạo “Ngự khí” chi thuật, ẩn ẩn nhưng đã siêu bước lên trước người.

Vân Hư cho dù kiến thức rộng rãi, gặp gỡ như kỳ công này, cũng không phương pháp phá giải, hãn xuất liên tục sát chiêu, đều bị nhiễu loạn, không những đả thương người không được, ngược lại khí huyết loạn thoan, hơn mười chiêu xuống tới, chân khí không tốt, vẻ mệt mỏi sinh sôi. Vân Hư sợ hãi giao tóa, duệ âm thanh quát: “Tiểu tử, ngươi làm yêu thuật gì?”

Nhạc Chi Dương sáng chế kỳ thuật, chưa mệnh danh, nghe vấn đề này, linh cơ khẽ động, cười nói: “Đây là ‘Thiên cầm’ !”

“Thiên cầm?” Vân Hư sửng sờ, “Có ý tứ gì?”

“Chân khí vì dây cung, tùy ý chọn chi!” Nhạc Chi Dương cười nói, ” kinh mạch của người chân khí, chính là ta dây đàn.” Nói hai tay phủ theo, mười ngón kích động, Vân Hư chợt cảm thấy kinh mạch rung động, chân khí không nghe sai khiến, cuống quýt thu kiếm lui lại, trong miệng còn không chịu thua: “Cái gì cầu thí thiên cầm, thật sự là đồng dạng!”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Thiên cầm người thử qua, lại ném thử thiên cổ tư vị!”

“Thiên cổ?” Vân Hư âm thầm kinh hãi.

“Trăm huyết vì trống, tùy ý kích chi.” Nhạc Chi Dương hai tay vung đập, mũi chân lên xuống, Vân Hư chỉ cảm thấy quanh thân yếu huyết lúc lạnh lúc nóng, thỉnh thoảng nhảy lên, không khỏi quá sợ hãi, toàn lực áp chế huyết vị dị động. Thình lình Nhạc Chi Dương nhảy lên tiến lên đây, tay phải nhất câu, đẩy ra trường kiếm của hắn, bàn tay trái bay ra, ba đánh trúng Vân Hư ngực trái.

Vân Hư xoay người bay ra, miễn cưỡng đứng vững, trúng chưởng chỗ đau nhức triệt tim phổi. Nhạc Chi Dương thả người gặp phải, Vân Hư giờ kiếm muốn đâm, Nhạc Chi Dương tay vung đủ múa, bùng ra chân khí, cổ động huyết mạch, Vân Hư trong ngoài bị quản chế, giống như giật dây con rối, chân khí, nội lực không nghe sai khiến, liên đới kiếm pháp cũng là loạn thất bát tao, trường kiếm rơi xuống ngoại môn, ngực bụng sơ hở đại lộ. Nhạc Chi Dương huy chưởng chặt nghiêng, chính giữa Vân Hư uyển mạch, cái sau chỉ cảm thấy một cánh tay kinh mạch run rẩy, nửa người chết lặng, không nghe sai khiến, leng keng một tiếng, Thanh Cương kiếm rơi rơi xuống đất. Không dung hắn trốn tránh, Nhạc Chi Dương chân phải bay lên, chính giữa Vân Hư bụng dưới, Vân Hư trăm huyết đủ chấn, huyết khí xông hầu, phun phun ra một cổ huyết thủy, toàn bộ mà bay ra vách núi, kêu thảm một tiếng, biến mất tại trong gió tuyết.

Rốt cục đánh bại cường địch, Nhạc Chi Dương giật xuống bịt mắt, một phát ngã ngòi, nhìn qua dưới núi, bỗng nhiên hối hận. Vô luận như thế nào, Vân Hư luôn luôn Diệp Linh Tô cha đẻ, bây giờ bất tử tức tàn, tương lai gặp Diệp Linh Tô không tiện bàn giao, thế nhưng là nghĩ lại, nếu như Vân Hư thắng được, chết chính là hắn Nhạc Chi Dương, mặt khác còn phải dựng vào Lương Tư Cầm tính mệnh.

Nghĩ được như vậy, Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, chợt thấy Lương Tư Cầm mở hai mắt ra, nhìn chăm chăm phương xa, khuôn mặt run rẩy không ngừng, dưới da thịt long du rần bàn, vô hình chi khí muốn phá thể mà ra.

Tình hình này Nhạc Chi Dương cũng từng gặp, ngày đó Tử Cầm thành bên trong, Lương Tư Cầm thiên kiếp phát tác, chính là bộ dáng như vậy.

Nhạc Chi Dương nhảy dựng lên, ngưng thần nghe qua, lại bị kinh ngạc. Lương Tư Cầm chân khí trong cơ thể cuồng loạn đến không thể tưởng tượng nổi, xông vào giữa thiên địa, quấy đến phong vân biến sắc. Nếu đem cuồng phong bạo tuyết so sánh hướng mà không quay lại thiên mã, “Chu Lưu Lục Hư Công” chính là lớn mà vô dụng dây cương, kéo lại cuồng phong chi nhãn, dắt chi kéo chi, giá chi ngự chi, thay đổi hướng gió, cổ vũ kỳ thế.

Lương Tư Cầm khoác lên gió mạch, “Chu Lưu Lục Hư Công” cũng phát vung tới cực hạn, giống như lột xác chi rần, phá kén chi bướm, thụ gió mạch liên lụy, sắp sửa thoát ly túc chủ, phiêu nhiên theo gió mà đi. Lương Tư Cầm thiên nhân chi suy, đã đến rách nát biên giới, toàn thân xương cốt rung động ùng ùng, tai mắt mũi miệng nhao nhao chảy ra huyết thủy.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương nghẹn ngào kêu sợ hãi.

Lương Tư Cầm như có cảm giác, quay đầu trông lại, trông thấy Nhạc Chi Dương, khóe môi vểnh lên, lộ ra một tia không thể làm gì cười thảm.

Nụ cười này, Nhạc Chi Dương nhìn ra mảnh khóe, Lương Tư Cầm mượn gió thất bại, thiên kiếp bộc phát, vô luận gia quốc thiên hạ, hết thảy tan thành bọt nước.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương lại kêu một tiếng, trong lòng linh quang chợt hiện, sinh ra một cái ý niệm trong đầu.

“A!” Nhạc Chi Dương đón cuồng phong bước ra một bước, tay vung đưa mắt nhìn, đạn “Thiên cầm”, minh “Thiên cổ”, dùng hết chỗ có tâm lực, chế phục Lương Tư Cầm thể nội cuồng loạn chân khí.

“Ngự khí” chi pháp bắt nguồn từ « Linh Phi Kinh 》 “Linh Phi thiên”, vì cứu chữa Diệp Linh Tô, bắt đầu có thành tựu, sau đó lữ kinh ma luyện, dần dần tinh thực, cho đến hôm nay đánh với Vân Hư một trận, cùng cực sinh biến, rốt cục đại công cáo thành. “Thiên cầm”, “Thiên cổ” lấy trời làm tên cũng không phải là nói ngoa, nhưng bằng cái này hai môn công phu, phóng nhãn thiên hạ đã là khó gặp đối thủ

Cần phải chế phục “Chu Lưu Lục Hư Công”, Nhạc Chi Dương vẫn cảm giác lực bất tòng tâm. Cái môn này kỳ công, gặp mạnh càng mạnh, lớn như trời biển, không bờ bến. Nhạc Chi Dương ngự kinh chi lực càng mạnh, Lương Tư Cầm chân khí cũng theo đó mạnh lên, vừa vừa giao phong, “Lục Hư Kiếp” lửa cháy đổ thêm dầu, càng ngày càng liệt. Lương Tư Cầm hai chân rời đi, từ từ lên cao, làm trái thể gian lẽ thường, thành linh phiêu giữa không trung.

Nhạc Chi Dương gặp qua loại tình hình này, sau đó Lương Tư Cầm không tự chủ được, quấy đến Tử Cầm thành long trời lở đất, thế nhưng là theo lời nói của hắn, khi đó thiên kiếp so với hiện tại chỉ tính là tiểu vu gặp đại vu, một khi lần nữa phát tác, uy lực càng hơn gấp mười, chẳng những Lương Tư Cầm hài cốt không còn, Nhạc Chi Dương cách hắn quá gần, sợ cũng khó thoát kiếp số.

Nhạc Chi Dương sử xuất toàn bộ bản sự, khống chế cuồng loạn chi khí, nhưng như kiến càng lay cây, “Lục Hư Kiếp” bất vi sở động, ngược lại câu lên chân khí của hắn, xông lên “Bách Hội”, hạ quấy “Đan điền”, Nhạc Chi Dương trong lồng ngực bị đè nén, cơ hồ nôn ra máu.

“Không đúng!” Nhạc Chi Dương chợt có điều ngộ ra, “Ta không phải chống lại ‘Lục Hư Kiếp’, mà là hóa giải nó lệ khí; lấy cường chế mạnh,

hoàn toàn ngược lại, còn phải thuận thế mà làm mới tốt.”

Hắn nhiều lần vì Diệp Linh Tô chữa thương, điều hòa chân khí, khai thông kinh mạch, sớm đã thuận buồm xuôi gió, quen thuộc trôi chảy, chỉ là Diệp Linh Tô sau khi bị thương, chân khí suy yếu, dễ dàng khai thông, “Chu Lưu Lục Hư Công” lại như sóng lớn hải khiếu, dẫn đường không thành, phản thụ hại.

Nhạc Chi Dương ngưng thần Thính Kinh, tìm tòi nghiên cứu “Chu Lưu Lục Hư Công” đi hướng biến hóa, nhưng cảm giác khí cơ mặc dù cuồn cuộn, cũng không phải là không có quy luật, mà là chột tập chột phân, chia làm bát cổ, hợp lại làm một.

“Chu Lưu Lục Hư Công” vốn là dung hợp “Chu Lưu Bát Kinh” luyện đến, Lương Tư Cầm phá công trước đó, một thân chân khí trở lại bản sơ, một lần nữa phân tán thành “Bát Kinh”. Cho nên chống lại thiên kiếp, liền đến thống hợp Bát Kinh, một khi triệt để phân tán, chính là ngày chết của hắn.

Cho nên chân khí chột tập chột phân, chính là Lương Tư Cầm cực lực thống hợp Bát Kinh, chống lại thiên kiếp, chỉ là phân nhiều hợp ít, đã đến nổ mạnh hết đà.

Nhạc Chi Dương nghe ra môn đạo, nghĩ thầm: “Chân khí hợp nhất, khó mà rung chuyển, chia bát cổ yếu rất nhiều, có lẽ có thể tiêu diệt từng bộ phận.” Lập tức sử xuất “Thiên cầm”, thừa dịp Bát Kinh phân tán, dẫn ra trong đó một cổ, chân khí chuyển động theo, Lương Tư Cầm cũng là đầu lông mày giương lên, bộc lộ kinh ngạc thần khí.

Nhạc Chi Dương một chiêu đắc thủ, lại không chần chờ, chỉ đem “Chu Lưu Bát Kinh” xem như tám cái dây đàn, thuận theo kỳ thế, ấn cung dẫn thương, lấy linh xảo thủ pháp phủ theo gảy, khiến cho thoát ra hỗn loạn, sinh ra thứ tự, từ đó đặt vào tự thân nhịp. Biện pháp này cùng “Chỉ Qua

Ngũ Luật” xấp xỉ, nghe gió, phá tiết, nhập luật, chỉ có giảm bớt “Loạn võ” một đoạn, cũng không cùng chống đỡ, mà là dẫn chi đạo chi, thuận hồ tự nhiên.

Lương Tư Cầm cảm giác ra Nhạc Chi Dương tâm tư, ngưng thần thủ ý, cũng dùng Nhạc Chi Dương tiết tấu khống chế chân khí. Trong ngoài tương ứng, Nhạc Chi Dương chợt cảm thấy dùng ít sức không ít, linh đài trời trong, tâm trì ý sỉnh, liền “Chu Lưu Bát Kinh”, sử xuất “Thiên cầm” chi thuật, bắn lên “Chu Thiên Linh Phi Khúc” .

“Chu Lưu Lục Hư Công” tâm pháp vốn là “Tây Côn Luân” Lương Tiêu “Hài chi đạo” (kém cỏi làm « Côn Luân »), nếu như đạo tâm như một, không khó điều hòa Bát Kinh, thống ngự Lục Hư. Nhưng mà người có tận mà đạo không bờ, lòng người dễ biến, bởi vì làm nhân sinh bất hạnh, tuổi già chí suy, khiến cho đạo tâm thất thủ, xuất hiện đủ loại không hài. Cái gọi là thiên kiếp, chính là bởi vì công lực tiến bộ, tâm pháp không thể tùy theo tinh tiến, này lên kia xuống, cuối cùng thành không giải được bế tắc.

Âm nhạc chi đạo, ở chỗ thống hợp ngũ âm thơ thất luật, khiến cho tương sinh tương ứng, không đến mức hỗn loạn vô tự. Lương Tư Cầm nghiên cứu âm luật, cũng là căn cứ vào này lý, muốn từ đó hấp thu Linh cảm, bù đắp đạo tâm. Nhưng hãn câu nệ tại quá khứ ân oán, cảm khái bước đường cùng, trong lồng ngực mâu thuẫn trùng điệp, đạo tâm phá thành mảnh nhỏ, đến trình độ này, trừ phi mượn nhờ ngoại lực, chỉ có một con đường chết. Nhạc Chi Dương thanh xuân tuổi trẻ, triều khí phồn thịnh, chỗ đạn « Chu Thiên Linh Phi Khúc » nát như thư gấm, không chỗ không tốt, âm phù ra ngoài tiếng trời, nhịp tương sinh tương hợp, vừa vận ám hợp “Hài chi đạo” ảo nghĩa.

Một khúc chưa đánh xong, cuồng loạn chân khí đã giảm bớt không ít. Sương mù Linh Phong đỉnh xuất hiện một bức kỳ cảnh, Nhạc Chi Dương khoác lên “Chu Lưu Lục Hư Công”, Lương Tư Cầm lại kéo lấy “Phong nhãn” không thả, trên trời mây sắc càng dày đặc, vòng xoáy càng chuyển

càng nhanh, đen nhánh tinh mịn, xa ngút ngàn dặm không thấy đáy, hình như thương thiên cự nhân, lạnh lùng quan sát nhân gian.

Lương Tư Cầm thông thả lại sức, hướng về phía Nhạc Chi Dương thoảng qua gật đầu, đột nhiên, hần biến sắc, tròng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương sau lưng. Nhạc Chi Dương cũng nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại, nhưng gặp Vân Hư máu me khắp người, bò lên trên đỉnh núi, nhặt lên Thanh Cương trường kiếm, cắn răng nghiêng lợi hướng hần vọt tới.

Nhạc Chi Dương đưa ra một tay, phiêu nhiên đánh ra. Một chương này hàm ẩn “Thiên cổ”, Vân Hư chợt cảm thấy trăm huyết chấn động, thân như trống to, nhịp tim như sấm, trong đầu, trong lỗ tai phát ra trống trồn tiếng vang kỳ quái.

Hần quẳng xuống vách núi, bản thân bị trọng thương, lại là lạ kinh chế, khổ không thể tả, nhưng hần nhìn ra Nhạc, Lương hai người lâm vào tuyệt cảnh, khó mà phân tâm, muốn giết cái này hai đại cường địch, dưới mắt liên cơ hội ngàn năm một thuở, thế là cố nén thống khổ, một bước một chuyển đi hướng Nhạc Chi Dương, giơ trường kiếm lên, nhắm ngay cổ họng của hần.

Nhạc Chi Dương dù có thiên đại năng lực, trong lúc khẩn yếu quan đầu, cũng khó nhất tâm nhị dụng, bên này ngăn cản Vân Hư, bên kia “Thiên cầm” đàn đứt dây, Lương Tư Cầm lại một lần nữa lâm vào thiên kiếp. Nhạc Chi Dương thân ở hai đại cao thủ ở giữa, mồ hôi tuôn như nước, tinh thần khí phách đồng đều đã kéo rời khỏi cực hạn, lại thêm một tơ một hào, liền có đoạn tuyệt nguy hiểm.

Vân Hư mũi kiếm càng ngày càng gần, hai người bốn mắt đụng vào nhau, Vân Hư dữ tợn cười lên. Nhạc Chi Dương vô kế khả thi, đành phải hai mắt nhắm lại.

Vân Hư cổ tay rung lên, đang muốn đâm ra, xùy, hấn toàn thân kịch chấn, một đoạn mũi kiếm thấu ngực mà ra. Vân Hư nhìn về phía mũi kiếm, một mặt ngạc nhiên, đột nhiên trường kiếm rũ xuống, thân thể hướng về phía trước khuynh đảo, đâm vào Nhạc Chi Dương vai trái, giống như bùn nhão trượt rơi xuống đất.

Nhạc Chi Dương cảm giác ra dị dạng, mở mắt nhìn lại. Thủy Liên Ảnh nhổ về “Chân Cương Kiếm”, tròn mở hai mắt, trừng mắt trên trời.

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Lương Tư Cầm thần khí thống khổ, tứ chi run rẩy, thân thể càng lên càng cao, như muốn theo gió bay đi.

Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, bắn lên “Thiên cầm”, kéo lại Chu Lưu Bát Kinh, tấu lên Linh Phi chi khúc. Lần này lại không trở ngại, nốt cục đàn xong từ khúc, gảy một lần, tiếp tục bắn ra một lần, Lục Hư chi khí dần dần thuần phục, ai về chỗ nấy, Chu Lưu vô tận.

Lần thứ hai đánh xong, Lương Tư Cầm phiêu nhiên rơi xuống, ngồi xếp bằng, bảo tướng thận trọng, toàn thân trên dưới hoà thuận vui vẻ phát sáng, toàn bộ mà giống như thoát thai hoá cốt.

“Thành chủ!” Thủy Liên Ảnh vì cái này dị tượng chấn nhiếp, quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu.

Nhạc Chi Dương thu hồi thần thông, nhìn khắp bốn phía, phát hiện phong nhãn biến mất không thấy gì nữa, đỉnh núi trên không trong sáng một mảnh.

“Gió ngừng thổi?” Nhạc Chi Dương hết sức kinh ngạc.

“Không!” Lương Tư Cầm mở hai mắt ra, chỉ phía xa nơi xa, “Ở nơi đó!”

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn lại, Bắc Bình trên không mây đen tụ hợp, một trận phong bạo vận sức chờ phát động.

“Chu Vi!” Nhạc Chi Dương suy nghĩ hiện lên, chẳng biết tại sao, đáy lòng sinh ra một cỗ không hiểu rung động.

Yến quân sinh ra vẻ mệt mỏi, nam quân cũng không toại nguyện tan tác.

Chu Lệ khôi giáp nhuộm máu, hai tay bủn rủn chết lặng, chiến mã đã đổi hai thớt, chỉ có chiến kiếm trong tay sáng tỏ như hăng, giống như xuân băng thu tuyết, không nhiễm điểm giọt máu tươi.

Đầy khắp núi đồi đều là nam quân thi thể, thế nhưng là phía trước biển người đại dương mênh mông, nam quân trận thế không kém phần mạnh, dù là Chu Lệ một thể anh hùng, gặp tình cảnh này, cũng thấy quyện đãi không chịu nổi. Hắn cho nên chạy về Bắc Bình, toàn do từ Đóa Nhan tam vệ mang về từ ngựa, một tên kỵ sĩ hai con chiến mã, thay nhau ngồi cưỡi, tiết kiệm mã lực, có thể lặn lội đường xa, bốn tập đối thủ. Năm đó Mông Cổ kỵ binh chính là một người số thớt từ ngựa, xuất quỷ nhập thần, sáng đi chiều đến, tập phá vô số kinh địch. Chu Lệ trước đó thả ra phong thanh, lộ ra đại quân ở xa Mạc Bắc, dùng để che đậy nam quân tướng đẹp trai, sau đó ngấm tằm tạt tiến, ngày đêm kiên trì, đi tới đi lui mấy trăm dặm, đột nhiên xuất hiện tại Bắc Bình dưới thành, bản muốn xuất kì bất ý đánh tan nam quân, ai nghĩ đánh mãi không xong, chư quân huyết dũng hao hết, đấu chí không lớn bằng lúc trước.

Chu Lệ quan sát nam quân trận thế, chợt thấy một cây “Quách” chữ cờ đón gió run run, hắn bừng tỉnh đại ngộ, hối hận : “Ta chủ quan, những này khai Quốc công thần, tiên đế còn không có giết hết!”

Quách Anh rút về vây thành chi quân, bày ra tam trọng trận thế, đệ nhất trọng bộ kỵ cùng sử dụng, liều chết ngăn cản Yến quân; đệ nhị trọng lấy “Huyền Vũ xe” bày trận, nam quân ẩn thân trong xe, Yến quân xông đến

trước trận, nỏ pháo đủ dùng, sát thương chiến mã; đệ tam trọng Quách Anh khinh suất khinh kỵ, vừa đi vừa về du kích, đề phòng Yến quân quanh co hai cánh.

Yến quân thế công bị ngăn trở, nhuệ khí làm hao mòn, giống như lâm vào trầm sa vũng bùn, mặc dù giết địch vô số, nhưng lại không cách nào gây nên địch liều mạng. Nam quân trọng chấn cờ trống, nhân mã càng đánh càng nhiều, Yến quân tướng sĩ giết chi không hết, dần dần sinh lòng uể oải.

Kịch chiến hai canh giờ, từ đầu đến cuối khó phân thắng bại. Yến quân ít người, phô trương quá rộng, trận thế hiển lộ sơ hở; Quách Anh thừa cơ phá ra kiêu tướng khinh kỵ, đục xuyên trận địa địch, quay đầu nghịch kích.

Yến quân tóa ra hỗn loạn, Chu Lệ tự mình dẫn phiên kỵ, đánh lui nam quân, thế nhưng hao tổn không ít binh mã. Hắn gặp Yến quân thất linh bát lạc, từng người tự chiến, cấp lệnh đại quân triệt thoái phía sau, co vào trận thế, lại tìm chiến cơ.

Nam quân tử thương thảm trọng, mắt thấy Yến quân rút lui, lại cũng vô lực truy kích. Quách Anh thở ra hơi, chinh đồn bại quân, hẳn biết rõ phiên kỵ lợi hại, không dám cùng Yến Vương tranh phong, hạ quyết tâm củng cố thủ thế, áp chế nhuệ khí, lại đi phản kích

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 162 : Chương 162: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Ba)

Chương 162: Đàn đứt dây âm tiêu (ba)

Nhạc Chi Dương buộc lại trung bình tấn, định nhãn nhìn một cái, ghen ngào kêu sợ hãi: “Ồ!”

Đỉnh núi bộ dáng hoàn toàn thay đổi, thạch ốc đổ vỡ tan tành, “Phong Toán Nghi” chẳng biết đi đâu, một cơn lốc bên trên tiếp cao thiên, quấy vân khí. Lương Tư Cầm khoanh chân ngồi tại gió dưới mắt, áo lơ mơ động, thần sắc cổ tịch, bốn phía cương phong chỗ qua, ngoan thạch nhấp nhô, không có một ngọn cỏ.

Vân Hư đứng tại bên vách núi bên trên, mũi kiếm chỉ địa, nhìn chăm chăm Lương Tư Cầm một mặt kinh nghi. Bỗng nhiên, hăn nhìn ra tiện nghi, đón cuồng phong đập vào mấy bước, vây quanh Lương Tư Cầm sau lưng, xùy, trường kiếm phá phong, đâm về hăn phần gáy.

Đỉnh, Nhạc Chi Dương đuổi tới, giơ kiếm ngăn cản, hai người kiếm đến kiếm đi, ngay cả giao mấy lần. Trong cuồng phong, Vân Hư mắt bắn kỳ quang, Nhạc Chi Dương đảo mắt không kịp, ánh mắt tới đụng vào, tâm thần nhất thời một mê, chỉ cảm thấy đối diện kiếm khí bay thẳng cổ họng, lúc này thân thể ngửa mặt lên, tiến cũng giống như hướng về sau nhảy lên ra, lúc rơi xuống đất hai chân đạp không, thế mà đến vách núi bên ngoài, vội vàng xoay người xuất kiếm, tranh địa thứ bên trong vách đá, đánh tan hạ xuống chi thể.

Vân Hư vốn định một mạch đâm chết cái này chướng ngại, thế nhưng là “Tâm Kiếm” rõ ràng chế trụ địch nhân, khẩn yếu quan đầu không ngờ để hãn thoát khỏi, đuổi tới vách đá, mất đi đối thủ, lập tức trừng lớn hai mắt, hướng phía dưới quan sát.

Phong tuyết đan xen, phía dưới một mảnh trắng xóa, Vân Hư tung dôi mắt lực, cũng thấy mơ hồ không rõ. Chính nôn nóng, chợt có cảm giác, quay đầu nhìn lại, Nhạc Chi Dương từ khác một bên quần tới. Hãn nhú mày, nghĩ nghĩ, có chỗ quyết đoán, giật xuống đai lưng che kín hai mắt, đi theo bước lên một bước, cầm kiếm ngăn ở Lương Tư Cầm cùng Vân Hư ở giữa.

“Lại làm mù kiếm?” Vân Hư cười lạnh, “Còn ngại chết được không đủ nhanh?” Bay người lên trước, giờ kiếm liền đâm.

Nhạc Chi Dương cũng là bất đắc dĩ, chỉ cần dùng mắt, liền đánh không lại “Bàn Nhược Tâm Kiếm”, kể sách duy nhất, chính là đem sinh tử cược tại cái này một song trên lỗ tai.

« Linh Phi Kinh » bên trong hết thầy pháp môn, cũng là vì rèn luyện hai lỗ tai Linh giác, nghe tiếng trời, nghe tiếng đất, nghe người ta lại, nghe có âm thanh thanh âm, nghe im ắng thanh âm, nghe gió lòi chi gấp, nghe khí huyết chi hơi. Lúc này ở giữa, Nhạc Chi Dương bỏ thị lực, thính giác tăng trưởng, thân ở phong bạo, vẫn có thể rõ ràng nghe thấy trong thân thể tinh khí lưu chuyển, nội lực vận hành.

Vân Hư từ không cần phải nói, Lương Tư Cầm giờ phút này vận chuyển chân khí, Nhạc Chi Dương ngưng thần lắng nghe, giật nảy mình. Lương Tư Cầm bề ngoài tĩnh như bàn thạch, thể nội phong lôi kích dâng, mấy chục đạo chân khí giống như cuồng long chạy lân, xông ra ngoài thân thể, bên trên ngay cả bầu trời.

Cường địch trước mắt, không dung Nhạc Chi Dương nghĩ lại, Vân Hư xuất kiếm nhanh chóng, thời gian qua nhanh cũng không đủ hình dung. Nhạc Chi Dương nếu như luyện thêm mấy năm, cho dù mù quáng xuất kiếm, cũng có thể cùng phân cao thấp, đương thời nghe xem xét có thuật, thế nhưng là căn bản không kịp biến chiêu ứng đối, nhất thời hoàn toàn rơi xuống hạ phong, hết sức chật vật, nếu không phải tay trái ngự khí có thuật, sớm bị Vân Hư một kiếm đóng đinh.

Vân Hư tiến sát từng bước, một vòng khoái kiếm đem Nhạc Chi Dương bức đến bên vách núi bên trên. Gió thổi vách núi, âm thanh khác biệt quét đất bằng, cho nên phong thanh đi tới, Nhạc Chi Dương vừa nghe xong, bốn phía địa thế cũng đều rõ ràng tại tâm. Hẳn ý đồ tránh đi vách núi, làm sao Vân Hư kiếm thế gió cuồng vũ bạo, một lòng buộc hắn té xuống vách núi. Hai người trường kiếm một phát, Nhạc Chi Dương mu bàn tay nhói nhói đổ máu, “Chân Cương Kiếm” đem cầm không được, đánh lấy xoáy mà rơi xuống núi.

Vốn là tài nghệ không bằng người, bây giờ ngay cả bảo kiếm đều mất đi, Nhạc Chi Dương hãm thân tuyệt cảnh, dưới tình thế cấp bách, khoa tay múa chân, mượn phong tuyết chi thế, sử xuất “Linh Vũ” công phu, chương lực thổi phong, rơi xuống Vân Hư trên thân, như dây thừng như tuyến, hết sức liên lụy hắn chân khí trong cơ thể.

Vân Hư biết Nhạc Chi Dương có “Ngự khí” chi năng, cho nên cũng lúc nào cũng đề phòng, khí huyết khê động, lập tức vận kinh chống đỡ, không ngờ Nhạc Chi Dương tình thế cấp bách ra chiêu, tứ chi tê động, đồng thời liên lụy bốn phía kinh mạch. Vân Hư bất ngờ, nhất thời được cái này mất cái khác,

Chân khí thoáng vừa loạn, xuất kiếm mất đi chính xác, Nhạc Chi Dương nghe ra phong thanh, nghiêng đầu để mũi kiếm, mũi chân điểm tại rìa vách núi, đón gió nhất chuyển, phiêu nhiên vòng qua Vân Hư, trở lại đỉnh núi đất bằng.

Vân Hư ổn định khí huyết, xoay người lại, cười lạnh nói: “Người kiếm cũng bị mất, còn đấu cái gì?”

Nhạc Chi Dương hơi lộ ra ý cười: “Trong tay của ta không có kiếm, trong lòng có kiếm!”

“Trong lòng có kiếm!” Vân Hư gắt một cái, “Người cũng xứng dụng tâm kiếm?”

“Xứng hay không, thử liền biết!” Nhạc Chi Dương vẫy vẫy tay, rất có khiêu khích chi ý.

Vân Hư giận dữ, huy kiếm mà lên. Nhạc Chi Dương tránh đi trường kiếm, hai tay như đánh đàn đánh trống, một chọi một theo, chọt đập chọt đưa, hai chân quét ngang tung đá, hóa thành mông lung hư ảnh, một sát na, cũng không biết ra mấy chân mấy cước.

Vân Hư trực giác không ổn, Nhạc Chi Dương trong tay không có kiếm, không kém phản mạnh, thân pháp càng nhanh, xuất thủ càng phát ra quả quyết, giơ tay nhắc chân, Vân Hư chân khí đều nhiễu loạn, mặc dù bằng tâm pháp áp chế, thế nhưng là nhất tâm nhị dụng, kiếm pháp giảm bớt đi nhiều.

Có kiếm thời điểm, Nhạc Chi Dương muốn ứng phó Vân Hư kiếm chiêu, thế nhưng là đối mặt Vân Hư cái này nhất đẳng kiếm khách, dù có “Chỉ Qua Ngũ Luật”, vẫn là chênh lệch cách xa. Nhạc Chi Dương cùng hấn đấu kiếm, có thể nói lấy ngắn kích dài, khắp nơi thụ áp chế, luống cuống tay chân, “Ngự khí” công phu cũng khó có thể phát huy, từ lao từ khổn, suýt nữa rơi vào bại vong hoàn cảnh.

Bây giờ ném đi bảo kiếm, tựa như tan mất gông xiềng, Nhạc Chi Dương không suy nghĩ nữa đấu kiếm, toàn bộ tâm lực đặt ở “Ngự khí” phía trên, tay không nhập đao sắc, ngược lại sinh ra kỳ hiệu. Linh Đạo Nhân võ học mở ra lối riêng, cổ kim chỗ không, Nhạc Chi Dương được Lương Tư Cầm

chỉ điểm, học rộng khắp những điểm mạnh của người khác, thanh xuất vu lam, sáng tạo “Ngự khí” chi thuật, ẩn ẩn nhưng đã siêu bước lên trước người.

Vân Hư cho dù kiến thức rộng rãi, gặp gỡ như kỳ công này, cũng không phương pháp phá giải, hãn xuất liên tục sát chiêu, đều bị nhiễu loạn, không những đả thương người không được, ngược lại khí huyết loạn thoan, hơn mười chiêu xuống tới, chân khí không tốt, vẻ mệt mỏi sinh sôi. Vân Hư sợ hãi giao tóa, duệ âm thanh quát: “Tiểu tử, ngươi làm yêu thuật gì?”

Nhạc Chi Dương sáng chế kỳ thuật, chưa mệnh danh, nghe vấn đề này, linh cơ khẽ động, cười nói: “Đây là ‘Thiên cầm’ !”

“Thiên cầm?” Vân Hư sững sờ, “Có ý tứ gì?”

“Chân khí vì dây cung, tùy ý chọn chi!” Nhạc Chi Dương cười nói, ” kinh mạch của người chân khí, chính là ta dây đàn.” Nói hai tay phủ theo, mười ngón kích động, Vân Hư chợt cảm thấy kinh mạch rung động, chân khí không nghe sai khiến, cuống quýt thu kiểm lui lại, trong miệng còn không chịu thua: “Cái gì cầu thí thiên cầm, thật sự là đồng dạng!”

Nhạc Chi Dương cười nói: “Thiên cầm người thử qua, lại ném thử thiên cổ tư vị!”

“Thiên cổ?” Vân Hư âm thầm kinh hãi.

“Trăm huyết vì trống, tùy ý kích chi.” Nhạc Chi Dương hai tay vung đập, mũi chân lên xuống, Vân Hư chỉ cảm thấy quanh thân yếu huyết lúc lạnh lúc nóng, thỉnh thoảng nhảy lên, không khỏi quá sợ hãi, toàn lực áp chế huyết vị dị động. Thình lình Nhạc Chi Dương nhảy lên tiến lên đây, tay phải nhất câu, đẩy ra trường kiếm của hắn, bàn tay trái bay ra, ba đánh trúng Vân Hư ngực trái.

Vân Hư xoay người bay ra, miễn cưỡng đứng vững, trúng chưởng chỗ đau nhức triệt tim phổi. Nhạc Chi Dương thả người gặp phải, Vân Hư giờ kiểm muốn đâm, Nhạc Chi Dương tay vung đủ múa, búng ra chân khí, cổ động huyết mạch, Vân Hư trong ngoài bị quản chế, giống như giạt dây con rối, chân khí, nội lực không nghe sai khiến, liên đới kiểm pháp cũng là loạn thất bát tao, trường kiếm rơi xuống ngoại môn, ngực bụng sơ hở đại lộ. Nhạc Chi Dương huy chưởng chặt nghiêng, chính giữa Vân Hư uyển mạch, cái sau chỉ cảm thấy một cánh tay kinh mạch run rẩy, nửa người chết lặng, không nghe sai khiến, leng keng một tiếng, Thanh Cương kiếm rơi rơi xuống đất. Không dung hấn trốn tránh, Nhạc Chi Dương chân phải bay lên, chính giữa Vân Hư bụng dưới, Vân Hư trăm huyết đủ chấn, huyết khí xông hầu, phun phun ra một cổ huyết thủy, toàn bộ mà bay ra vách núi, kêu thảm một tiếng, biến mất tại trong gió tuyết.

Rốt cục đánh bại cường địch, Nhạc Chi Dương giạt xuống bịt mắt, một phát ngã ngồi, nhìn qua dưới núi, bỗng nhiên hối hận. Vô luận như thế nào, Vân Hư luôn luôn Diệp Linh Tô cha đẻ, bây giờ bất tử tức tàn, tương lai gặp Diệp Linh Tô không tiện bàn giao, thế nhưng là nghĩ lại, nếu như Vân Hư thắng được, chết chính là hấn Nhạc Chi Dương, mặt khác còn phải dựng vào Lương Tư Cầm tính mệnh.

Nghĩ được như vậy, Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, chợt thấy Lương Tư Cầm mở hai mắt ra, nhìn chăm chăm phương xa, khuôn mặt run rẩy không ngừng, dưới da thịt long du rần rần, vô hình chi khí muốn phá thể mà ra.

Tình hình này Nhạc Chi Dương cũng từng gặp, ngày đó Tử Cầm thành bên trong, Lương Tư Cầm thiên kiếp phát tác, chính là bộ dáng như vậy.

Nhạc Chi Dương nhảy dựng lên, ngưng thần nghe qua, lại bị kinh ngạc. Lương Tư Cầm chân khí trong cơ thể cuồng loạn đến không thể tưởng tượng nổi, xông vào giữa thiên địa, quấy đến phong vân biến sắc. Nếu đem cuồng phong bạo tuyết so sánh hưởng mà không quay lại thiên mã, “Chu

Lưu Lục Hư Công” chính là lớn mà vô dụng dây cương, kéo lại cuồng phong chi nhãn, dắt chi kéo chi, giá chi ngự chi, thay đổi hướng gió, cổ vũ kỳ thế.

Lương Tư Cầm khoác lên gió mạch, “Chu Lưu Lục Hư Công” cũng phát vung tới cực hạn, giống như lột xác chi rắn, phá kén chi bướm, thụ gió mạch liên lụy, sắp sửa thoát ly túc chủ, phiêu nhiên theo gió mà đi. Lương Tư Cầm thiên nhân chi suy, đã đến rách nát biên giới, toàn thân xương cốt rung động ùng ùng, tai mắt mũi miệng nhao nhao chảy ra huyết thủy.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương nghẹn ngào kêu sợ hãi.

Lương Tư Cầm như có cảm giác, quay đầu trông lại, trông thấy Nhạc Chi Dương, khoe môi vênh lên, lộ ra một tia không thể làm gì cười thảm.

Nụ cười này, Nhạc Chi Dương nhìn ra mảnh khoe, Lương Tư Cầm mượn gió thất bại, thiên kiếp bộc phát, vô luận gia quốc thiên hạ, hết thảy tan thành bọt nước.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương lại kêu một tiếng, trong lòng linh quang chợt hiện, sinh ra một cái ý niệm trong đầu.

“A!” Nhạc Chi Dương đón cuồng phong bước ra một bước, tay vung đưa mắt nhìn, đạn “Thiên cầm”, minh “Thiên cổ”, dùng hết chỗ có tâm lực, chế phục Lương Tư Cầm thể nội cuồng loạn chân khí.

“Ngự khí” chi pháp bắt nguồn từ « Linh Phi Kinh 》 “Linh Phi thiên”, vì cứu chữa Diệp Linh Tô, bắt đầu có thành tựu, sau đó lữ kinh ma luyện, dần dần tinh thực, cho đến hôm nay đánh với Vân Hư một trận, cùng cực sinh biến, rốt cục đại công cáo thành. “Thiên cầm”, “Thiên cổ” lấy trời làm tên cũng không phải là nói ngoa, nhưng bằng cái này hai môn công phu, phóng nhãn thiên hạ đã là khó gặp đối thủ

Cần phải chế phục “Chu Lưu Lục Hư Công”, Nhạc Chi Dương vẫn cảm giác lực bất tòng tâm. Cái môn này kỳ công, gấp mạnh càng mạnh, lớn như trời biển, không bờ bến. Nhạc Chi Dương ngự kinh chi lực càng mạnh, Lương Tư Cầm chân khí cũng theo đó mạnh lên, vừa vừa giao phong, “Lục Hư Kiếp” lửa cháy đổ thêm dầu, càng ngày càng liệt. Lương Tư Cầm hai chân rời đi, từ từ lên cao, làm trái thế gian lẽ thường, thành linh phiêu giữa không trung.

Nhạc Chi Dương gặp qua loại tình hình này, sau đó Lương Tư Cầm không tự chủ được, quấy đến Tử Cấm thành long trời lở đất, thế nhưng là theo lời nói của hắn, khi đó thiên kiếp so với hiện tại chỉ tính là tiểu vu gặp đại vu, một khi lần nữa phát tác, uy lực càng hơn gấp mười, chẳng những Lương Tư Cầm hài cốt không còn, Nhạc Chi Dương cách hắn quá gần, sợ cũng khó thoát kiếp số.

Nhạc Chi Dương sử xuất toàn bộ bản sự, khống chế cuồng loạn chi khí, nhưng như kiến càng lay cây, “Lục Hư Kiếp” bất vi sở động, ngược lại câu lên chân khí của hắn, xông lên “Bách Hội”, hạ quấy “Đan điền”, Nhạc Chi Dương trong lồng ngực bị đè nén, cơ hồ nôn ra máu.

“Không đúng!” Nhạc Chi Dương chợt có điều ngộ ra, “Ta không phải chống lại ‘Lục Hư Kiếp’, mà là hóa giải nó lệ khí; lấy cường chế mạnh, hoàn toàn ngược lại, còn phải thuận thế mà làm mới tốt.”

Hắn nhiều lần vì Diệp Linh Tô chữa thương, điều hòa chân khí, khai thông kinh mạch, sớm đã thuận buồm xuôi gió, quen thuộc trôi chảy, chỉ là Diệp Linh Tô sau khi bị thương, chân khí suy yếu, dễ dàng khai thông, “Chu Lưu Lục Hư Công” lại như sóng lớn hải khiếu, dẫn đường không thành, phản thụ hại.

Nhạc Chi Dương ngưng thần Thính Kinh, tìm tòi nghiên cứu “Chu Lưu Lục Hư Công” đi hướng biến hóa, nhưng cảm giác khí cơ mặc dù cuồng

bạo, cũng không phải là không có quy luật, mà là chột tập chột phân, chia làm bát cổ, hợp lại làm một.

“Chu Lưu Lục Hư Công” vốn là dung hợp “Chu Lưu Bát Kinh” luyện đến, Lương Tư Cầm phá công trước đó, một thân chân khí trở lại bản sơ, một lần nữa phân tán thành “Bát Kinh”. Cho nên chống lại thiên kiếp, liền đến thống hợp Bát Kinh, một khi triệt để phân tán, chính là ngày chết của hắn.

Cho nên chân khí chột tập chột phân, chính là Lương Tư Cầm cực lực thống hợp Bát Kinh, chống lại thiên kiếp, chỉ là phân nhiều hợp ít, đã đến nổ mạnh hết đà.

Nhạc Chi Dương nghe ra môn đạo, nghĩ thầm: “Chân khí hợp nhất, khó mà rung chuyển, chia bát cổ yếu rất nhiều, có lẽ có thể tiêu diệt từng bộ phận.” Lập tức sử xuất “Thiên cầm”, thừa dịp Bát Kinh phân tán, dẫn ra trong đó một cổ, chân khí chuyển động theo, Lương Tư Cầm cũng là đầu lông mày giương lên, bộc lộ kinh ngạc thần khí.

Nhạc Chi Dương một chiêu đắc thủ, lại không chần chờ, chỉ đem “Chu Lưu Bát Kinh” xem như tám cái dây đàn, thuận theo kỳ thế, ấn cung dẫn thương, lấy linh xảo thủ pháp phủ theo gảy, khiến cho thoát ra hỗn loạn, sinh ra thứ tự, từ đó đặt vào tự thân nhịp. Biện pháp này cùng “Chỉ Qua Ngũ Luật” xấp xỉ, nghe gió, phá tiết, nhập luật, chỉ có giảm bớt “Loạn võ” một đoạn, cũng không cùng chống đỡ, mà là dẫn chi đạo chi, thuận hồ tự nhiên.

Lương Tư Cầm cảm giác ra Nhạc Chi Dương tâm tư, ngưng thần thủ ý, cũng dùng Nhạc Chi Dương tiết tấu khống chế chân khí. Trong ngoài tương ứng, Nhạc Chi Dương chột cảm thấy dùng ít sức không ít, linh đài trời trong, tâm trí ý sính, liền “Chu Lưu Bát Kinh”, sử xuất “Thiên cầm” chi thuật, bắn lên “Chu Thiên Linh Phi Khúc”.

“Chu Lưu Lục Hư Công” tâm pháp vốn là “Tây Côn Luân” Lương Tiêu “Hài chi đạo” (kém cỏi làm « Côn Luân »), nếu như đạo tâm như một, không khó điều hòa Bát Kinh, thống ngự Lục Hư. Nhưng mà người có tận mà đạo không bờ, lòng người dễ biến, bởi vì làm nhân sinh bất hạnh, tuổi già chí suy, khiến cho đạo tâm thất thủ, xuất hiện đủ loại không hài. Cái gọi là thiên kiếp, chính là bởi vì công lực tiến bộ, tâm pháp không thể tùy theo tinh tiến, này lên kia xuống, cuối cùng thành không giải được bế tắc.

Âm nhạc chi đạo, ở chỗ thống hợp ngũ âm thơ thất luật, khiến cho tương sinh tương ứng, không đến mức hỗn loạn vô tự. Lương Tư Cầm nghiên cứu âm luật, cũng là căn cứ vào này lý, muốn từ đó hấp thu Linh cảm, bù đắp đạo tâm. Nhưng hãn câu nệ tại quá khứ ân oán, cảm khái bước đường cùng, trong lồng ngực mâu thuẫn trùng điệp, đạo tâm phá thành mảnh nhỏ, đến trình độ này, trừ phi mượn nhờ ngoại lực, chỉ có một con đường chết. Nhạc Chi Dương thanh xuân tuổi trẻ, triều khí phồn thịnh, chỗ đạn « Chu Thiên Linh Phi Khúc » nát như thư gấm, không chỗ không tốt, âm phù ra ngoài tiếng trời, nhịp tương sinh tương hợp, vừa vận ám hợp “Hài chi đạo” áo nghĩa.

Một khúc chưa đánh xong, cuồng loạn chân khí đã giảm bớt không ít. Sương mù Linh Phong đỉnh xuất hiện một bức kỳ cảnh, Nhạc Chi Dương khoác lên “Chu Lưu Lục Hư Công”, Lương Tư Cầm lại kéo lấy “Phong nhân” không thả, trên trời mây sắc càng dày đặc, vòng xoáy càng chuyển càng nhanh, đen nhánh tĩnh mịch, xa ngút ngàn dặm không thấy đáy, hình như thương thiên cự nhân, lạnh lùng quan sát nhân gian.

Lương Tư Cầm thông thả lại sức, hướng về phía Nhạc Chi Dương thoảng qua gật đầu, đột nhiên, hãn biến sắc, trừng lớn hai mắt, nhìn chăm chăm Nhạc Chi Dương sau lưng. Nhạc Chi Dương cũng nghe thấy động tĩnh, quay đầu nhìn lại, nhưng gặp Vân Hư máu me khắp người, bò lên trên đỉnh núi, nhặt lên Thanh Cương trường kiếm, cắn răng nghiêng lợi hướng hãn vọt tới.

Nhạc Chi Dương đưa ra một tay, phiêu nhiên đánh ra. Một chưởng này hàm ẩn “Thiên cổ”, Vân Hư chợt cảm thấy trăm huyết chấn động, thân như trống to, nhịp tim như sấm, trong đầu, trong lỗ tai phát ra trống trồn tiếng vang kỳ quái.

Hắn quẳng xuống vách núi, bản thân bị trọng thương, lại là lạ kinh chế, khổ không thể tả, nhưng hắn nhìn ra Nhạc, Lương hai người lâm vào tuyệt cảnh, khó mà phân tâm, muốn giết cái này hai đại cường địch, dưới mắt liền cơ hội ngàn năm một thuở, thế là cố nén thống khổ, một bước một chuyển đi hướng Nhạc Chi Dương, giơ trường kiếm lên, nhắm ngay cổ họng của hắn.

Nhạc Chi Dương dù có thiên đại năng lực, trong lúc khẩn yếu quan đầu, cũng khó nhất tâm nhị dụng, bên này ngăn cản Vân Hư, bên kia “Thiên cầm” đàn đứt dây, Lương Tư Cầm lại một lần nữa lâm vào thiên kiếp. Nhạc Chi Dương thân ở hai đại cao thủ ở giữa, mồ hôi tuôn như nước, tinh thần khí phách đồng đều đã kéo rời khỏi cực hạn, lại thêm một tơ một hào, liền có đoạn tuyệt nguy hiểm.

Vân Hư mũi kiếm càng ngày càng gần, hai người bốn mắt đụng vào nhau, Vân Hư dữ tợn cười lên. Nhạc Chi Dương vô kế khả thi, đành phải hai mắt nhắm lại.

Vân Hư cổ tay rung lên, đang muốn đâm ra, xùy, hắn toàn thân kịch chấn, một đoạn mũi kiếm thấu ngực mà ra. Vân Hư nhìn về phía mũi kiếm, một mặt ngạc nhiên, đột nhiên trường kiếm rủ xuống, thân thể hướng về phía trước khuynh đảo, đâm vào Nhạc Chi Dương vai trái, giống như bùn nhão trượt rơi xuống đất.

Nhạc Chi Dương cảm giác ra dị dạng, mở mắt nhìn lại. Thủy Liên Ảnh nhổ về “Chân Cương Kiếm”, tròn mở hai mắt, trừng mắt trên trời.

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Lương Tư Cầm thần khí thống khổ, tứ chi run rẩy, thân thể càng lên càng cao, như muốn theo gió bay đi.

Nhạc Chi Dương hơi ổn định tâm thần một chút, bắn lên “Thiên cầm”, kéo lại Chu Lưu Bát Kinh, tấu lên Linh Phi chi khúc. Lần này lại không trở ngại, rốt cục đàn xong từ khúc, gảy một lần, tiếp tục bắn ra một lần, Lục Hư chi khí dần dần thuần phục, ai về chỗ nấy, Chu Lưu vô tận.

Lần thứ hai đánh xong, Lương Tư Cầm phiêu nhiên rơi xuống, ngồi xếp bằng, bảo tướng thận trọng, toàn thân trên dưới hoà thuận vui vẻ phát sáng, toàn bộ mà giống như thoát thai hoá cốt.

“Thành chủ!” Thủy Liên Ảnh vì cái này dị tượng chấn nhiếp, quỳ rạp xuống đất, không dám ngẩng đầu.

Nhạc Chi Dương thu hồi thần thông, nhìn khắp bốn phía, phát hiện phong nhãn biến mất không thấy gì nữa, đỉnh núi trên không trong sáng một mảnh.

“Gió ngừng thổi?” Nhạc Chi Dương hết sức kinh ngạc.

“Không!” Lương Tư Cầm mở hai mắt ra, chỉ phía xa nơi xa, “Ở nơi đó!”

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn lại, Bắc Bình trên không mây đen tụ hợp, một trận phong bạo vận sức chờ phát động.

“Chu Vi!” Nhạc Chi Dương suy nghĩ hiện lên, chẳng biết tại sao, đáy lòng sinh ra một cỗ không hiểu rung động.

Yến quân sinh ra vẻ mệt mỏi, nam quân cũng không toại nguyện tan tác.

Chu Lệ khôi giáp nhuộm máu, hai tay bủn rủn chết lặng, chiến mã đã đổi hai thớt, chỉ có chiến kiếm trong tay sáng tỏ như hằng, giống như xuân

băng thu tuyết, không nhiễm điểm giọt máu tươi.

Đầy khắp núi đồi đều là nam quân thi thể, thế nhưng là phía trước biển người đại dương mênh mông, nam quân trận thể không kém phần mạnh, dù là Chu Lệ một thể anh hùng, gặp tình cảnh này, cũng thấy quyện đãi không chịu nổi. Hắn cho nên chạy về Bắc Bình, toàn do từ Đóa Nhan tam vệ mang về từ ngựa, một tên kỵ sĩ hai con chiến mã, thay nhau ngồi cưỡi, tiết kiệm mã lực, có thể lặn lội đường xa, bồn tập đối thủ. Năm đó Mông Cổ kỵ binh chính là một người số thốt từ ngựa, xuất quỷ nhập thần, sáng đi chiều đến, tập phá vô số kinh địch. Chu Lệ trước đó thả ra phong thanh, lộ ra đại quân ở xa Mạc Bắc, dùng để che đậy nam quân tướng đẹp trai, sau đó ngấm tằm tạt tiến, ngày đêm kiên trì, đi tới đi lui mấy trăm dặm, đột nhiên xuất hiện tại Bắc Bình dưới thành, bản muốn xuất kì bất ý đánh tan nam quân, ai nghĩ đánh mãi không xong, chư quân huyết dũng hao hết, đấu chí không lớn bằng lúc trước.

Chu Lệ quan sát nam quân trận thể, chợt thấy một cây “Quách” chữ cờ đón gió run run, hắn bừng tỉnh đại ngộ, hối hận : “Ta chủ quan, những này khai Quốc công thần, tiên đế còn không có giết hết!”

Quách Anh rút về vây thành chi quân, bày ra tam trọng trận thể, đệ nhất trọng bộ kỵ cùng sử dụng, liều chết ngăn cản Yến quân; đệ nhị trọng lấy “Huyền Vũ xe” bày trận, nam quân ẩn thân trong xe, Yến quân xông đến trước trận, nổ pháo đủ dùng, sát thương chiến mã; đệ tam trọng Quách Anh khinh suất khinh kỵ, vừa đi vừa về du kích, đề phòng Yến quân quanh co hai cánh.

Yến quân thể công bị ngăn trở, nhuệ khí làm hao mòn, giống như lâm vào trầm sa vũng bùn, mặc dù giết địch vô số, nhưng lại không cách nào gây nên địch liều mạng. Nam quân trọng chấn cờ trống, nhân mã càng đánh càng nhiều, Yến quân tướng sĩ giết chi không hết, dần dần sinh lòng uể oải.

Kịch chiến hai canh giờ, từ đầu đến cuối khó phân thắng bại. Yến quân ít người, phô trương quá rộng, trận thế hiển lộ sơ hở; Quách Anh thừa cơ phá ra kiêu tướng khinh kỵ, đục xuyên trận địa địch, quay đầu nghịch kích.

Yến quân tỏ ra hỗn loạn, Chu Lệ tự mình dẫn phiên kỵ, đánh lui nam quân, thế nhưng hao tổn không ít binh mã. Hăn gặp Yến quân thất linh bát lạc, từng người tự chiến, cấp lệnh đại quân triệt thoái phía sau, co vào trận thế, lại tìm chiến cơ.

Nam quân tử thương thảm trọng, mắt thấy Yến quân rút lui, lại cũng vô lực truy kích. Quách Anh thở ra hơi, chinh đồn bại quân, hăn biết rõ phiên kỵ lợi hại, không dám cùng Yến Vương tranh phong, hạ quyết tâm củng cố thủ thế, áp chế nhuệ khí, lại đi phản kích

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 163 : Chương 163: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Bốn)

Chương 163: Đàn đứt dây âm tiêu (bốn)

Yến quân rời khỏi hai mũi tên chi địa, người kiệt sức, ngựa hết hơi, mũi tên bắn sạch, nhất thời cũng lâm vào khốn quẫn hoàn cảnh. Chu Lệ quan sát tình thế, nhưng cảm giác nam quân người đông thế mạnh, phòng ngự trùng điệp, nhìn tới nhìn lui, cũng không thể thừa dịp cơ hội, không khỏi sinh lòng thoái ý, suy nghĩ trước nhập Bắc Bình, tĩnh dưỡng binh mã, đổi ngày tái chiến. Thế nhưng là đến một lần nhân mã quá nhiều, như bị nam quân chặn trong thành, Bắc Bình giữ gìn nhiều ngày, chỗ lương thực dư cở khó mà cung cấp đại quân; thứ hai Đại Ninh chi quân sát nhập, thôn tính mà đến, chưa kịp chỉnh huấn, trung thành có hạn, liên chiến đều nhanh không lời nào để nói, một khi thụ ngăn trở, khó tránh khỏi sinh ra hai lòng, khi đó đầu hàng binh biến cũng chưa biết chừng.

Song phương các có điều cố kỵ, đều là án binh bất động, vừa mới rung chuyển chiến trường, bỗng nhiên biến đến an tĩnh dị thường. Phong tuyết cũng ngừng lại, vẻ lo lắng dày đặc, nùng vân xoay tròn, giống như trời xanh bất nhân, ngay tại súc tích nộ khí.

Bỗng nhiên truyền đến một sợi tiếng sáo, phiêu dật có thần, uyển ước động lòng người, đặt ở thiết huyết sa trường, coi là thật cực kỳ đột ngột.

Mấy chục vạn người ứng thanh nhìn lại, phía tây trên sườn núi tới một người một ngựa, người là thiếu nữ xinh đẹp, ngựa là trọc lông gầy cẩu, thân mang hoa mỹ áo vàng, cầm trong tay Thúy Ngọc ống sáo, một mặt thối, một mặt cười sấu mã tiến vào hai quân ở giữa.

“Bảo Huy!” Chu Lệ mắt sắc, nhận ra nữ tử.

“A hơi!” Ninh Vương Chu Quyền vội vã vượt qua đám người ra, muốn tiến lên, nhưng bị tướng sĩ ngăn lại. Lúc này hai quân giằng co, tựa như hai tấm kéo đầy cường cung, một phương động tác, một phương khác tất nhiên có chỗ đáp lại, khi đó pháo oanh tiến bắn, Chu Vi chết không có chỗ chôn.

Chu Vi thối « Chu Thiên Linh Phi Khúc », ẩn bí từ đi, thẳng đến một khúc thối hết, lúc này mới trú ngựa không tiến. Nàng buông xuống sáo ngọc, ngẩng nhìn bốn phía, thi thể nhìn một cái vô tận, tươi máu nhuộm đỏ trắng ngàn băng tuyết.

Chu Vi kinh ngạc nhìn nhìn qua, nước mắt im ắng chảy xuống, hóa thành băng châu tuyết Lão.

“A hơi!” Ninh Vương nôn nóng bất an, khàn giọng gọi, hắt hết sức giãy dụa, thế nhưng là không thoát khỏi đám người ngăn cản.

Chu Vi nghe được tiếng kêu, mờ mịt quay đầu, nhìn qua Ninh Vương, thần sắc dờ dẩn.

“Mau tới đây!” Ninh Vương dùng sức ngoắc, Chu Vi không nhúc nhích.

“Bảo Huy công chúa!” Lý Cảnh Long nhận được tin tức, cũng tới đến trước trận.

Chu Vi quay đầu lại, cũng nhìn hắt một cái, bỗng nhiên nói ra: “Lý Cảnh Long, tổ mẫu của ngươi là cô cô của ta, ngươi tiên phụ là ta biểu huynh, chúng ta có huyết thống, là thân nhân!”

Lý Cảnh Long không hiểu ra sao, hanh cáp hai tiếng, nói ra: “Thập tam cô nói đúng!”

Chu Vi lại chú mục Yến Vương, Ninh Vương, nói ra: “Tứ ca, Thập Thất ca, chúng ta là huynh muội, là cốt nhục.”

Chu Lệ nhú chặt lông mày, Ninh Vương quát: “Đây là địa phương nào, người nói cái gì mê sảng?”

Chu Vi buồn bã cười một tiếng: “Thân nhân bất hoà, cốt nhục tương tàn, đã là lớn lao bi kịch, các người còn ngại không đủ, còn muốn liên lụy người trong thiên hạ sao?”

“Thập tam muội!” Chu Lệ chậm chậm mở miệng, “Người muốn nói cái gì?”

“Đừng đánh nữa!” Chu Vi tiếng nói phát run.

Chiến trường tịch yên tĩnh một chút, vang lên ong ong nói nhỏ, xen lẫn vô số cười trộm. Ninh Vương cả giận nói: “Đồng dục, người phụ đạo nhân gia biết cái gì?”

“Ta chỉ hiểu một sự kiện!” Chu Vi bi ai liếc nhìn chiến trường, “Đây là người trong thiên hạ thiên hạ, không phải người Chu gia thiên hạ. Một ngày nào đó, Đại Minh cũng sẽ vong, thế nhưng là thiên hạ bách tính sẽ còn sinh sôi xuống dưới.”

Yến, Ninh Nhị vương sắc mặt âm trầm; lý Cảnh Long cũng nhếch lên bờ môi, lắc đầu liên tục; tiếng cười nhạo càng phát ra vang dội, song phương tướng sĩ đều cột nhìn qua Chu Vi, tựa như nhìn xem một cái ngốc tử, đồ điên.

Chu Vi sắc mặt trắng bệch, trầm mặc một lát, yếu ớt thở dài, rút ra một cây chủy thủ, phốc đâm vào tim, lung lay một chút, giống như héo tàn ưu hoa quỳnh, bỗng bành lung lay, rơi xuống dưới ngựa.

Tươi máu nhuộm đỏ tuyết trắng, Chu Vi hai mắt nhắm lại, tay phải nắm chặt xanh biếc ống sáo.

Gió thổi có âm thanh, tuyết rơi không dấu vết, giữa thiên địa, một mảnh trống vắng.

Hai quân tướng sĩ ngây dại, trực lăng lăng nhìn qua trên đất nữ tử. Ninh Vương há to mồm, hai mắt đăm đăm, giống như đặt mình vào mơ mộng, bốn phía hết thấy đều mờ mịt.

Một bóng người lướt qua đất tuyết, đi vào Chu Vi bên người. Diệp Linh Tô áo trắng pha tạp, gương mặt xinh đẹp thảm không huyết sắc, nàng cúi người xuống, ôm lấy Chu Vi, đầu vai có chút run run, tựa hồ đang khóc thút thít.

Khóc trong chốc lát, nàng xóa một chút mặt, động thân đứng lên, nhảy lên sáu mã, hai mắt ngăm nhìn bốn phía, tràn ngập khinh miệt phần nộ. Nàng đem Chu Vi hoành trên ngựa, nhẹ nhàng quát lên một tiếng, run run dây cương, chạy về phía Bắc Bình.

Mấy chục vạn nhân mã không nói một lời, đưa mắt nhìn nữ tử rời đi, cũng không một người động đậy.

Đồng tuyết mênh mông, Chu Vi chết đi địa phương, lưu lại một đám vết máu, hai hàng móng ngựa, còn có một sợi tiếng sáo, cứ việc nghe không được, kia giai điệu còn trong lòng mọi người xoay quanh.

Gió nhẹ chiếm đất mà qua, cuốn lên nhàn nhạt Tuyết Trần, giống như giống như một chùm khói trắng, lượn lờ thăng buổi sáng.

Tuyết Yên phiêu đảng hai lần, đột nhiên hướng nam lướt tới, một cơn gió lớn mãnh liệt đánh tới, từ bắc hướng nam, cuốn lên trùng thiên Tuyết Trần.

Nam quân nhân người mê mắt, nhao nhao đưa tay che chắn phong tuyết, ai ngờ kia gió cũng không phải là một trận thổi qua, mà là rả rích không dứt, cuồng Phong kinh thổi, Phi Tuyết mãnh lên, nam quân trận thể hãm thân trong đó, người rút đầu, ngựa nhắm mắt, nhân mã xoay quanh, xao động bất an.

Yến Vương thấy tình cảnh này, cũng thấy không thể tưởng tượng nổi, nhất thời sửng sốt, không biết làm sao. Đạo Diễn phóng ngựa tiến lên, gấp giọng nói ra: “Vương gia, trời cho không lấy, còn chờ cái gì?”

“Người nói cái này gió?” Yến Vương nhìn chăm chăm Đạo Diễn.

Đạo Diễn gật đầu: “Thiên địa ném một cái, nhưng vào lúc này!”

Chu Lệ tỉnh ngộ lại, kẹp ngựa huy kiếm, âm ỉ hô to: “Đi theo ta!” Thúc ngựa đi đầu, bên người phiên kỵ đi sát đằng sau, một Đóa Nhan kỵ sĩ phi nước đại thời khắc, giờ lên ngư giác hào trùng thiên thổi lên, phía sau mấy vạn thiết kỵ, đi theo kèn lệnh phóng tới nam quân.

Gió thổi càng ngày càng liệt, đem thương thiên thổi phá, đem đại địa xoay chuyển, cuốn lên trùng thiên tuyết bạo, nhổ mộc đá lăn, người ngã ngựa đổ. Huyền Vũ xe xe có lọng che cũng bị xốc lên, còn lại trần trùng trục một đám sĩ tốt, ngẩng nhìn bốn phía, phong tuyết tràn ngập, vô luận nhân mã đều hoàn toàn mơ hồ.

Răng rắc, lý Cảnh Long sau lưng “Đẹp trai” chữ cờ chặn ngang bẻ gãy, cờ xí thuận gió, đánh lấy xoáy mà bay lên trời.

Yến quân mãnh liệt mà đến, vạn vó lộn xộn, hơn hẵn phong lôi, cuồng phong giạt tuyết từ bên cạnh trợ uy. Một sát na này, nam quân tướng sĩ chỉ cảm thấy thiên khung sụp đổ, vào đầu đè xuống, từng cái tim mật muốn nứt, tay chân như nhũn ra, đừng nói đối địch, liền ngay cả đứng lập cũng rất khó khăn.

Yến quân khí thế đại tráng, ngựa mượn gió thối, tốc độ tăng gấp bội, hình như có một con bàn tay vô hình ở phía sau đẩy đưa. Đam chặt thương đâm, đánh đầu thẳng đó, nam quân quay đầu trốn nhảy lên, thường thường không có bị chém thương, trước bị cuồng phong thối lật, giãy dụa không dậy nổi, thảm tào gót sắt chà đạp, đạp thành một cục thịt bùn.

Đến trình độ này, Quách Anh dù có Tôn Ngô chi tài, cũng vô pháp ước thúc đại quân. Yến quân thừa dịp gió thối, xông pha chiến đấu, toàn không cố kỵ, nam quân nhân không chiến tâm, mấy chục vạn người đánh tới bờ, ôm đầu chạy trốn, thế nhưng là trước mắt một mảnh hỗn độn, căn bản không biết trốn hướng phương nào.

Nguyên bản thế lực ngang nhau, biến thành một trường giết chóc. Phong bạo kéo dài nửa canh giờ, lắng lại thời điểm, Bắc Bình dưới thành đã là một mảnh hỗn độn. Nam quân bắt tử tức hàng, mười thành bên trong đào tẩu không đủ hai thành, mấy chục vạn tinh binh toàn quân bị diệt, danh tướng duệ tốt chết vì tai nạn không còn, từ nay về sau, xây Văn Đế rốt cuộc thu thập không đủ một chi ra đáng đại quân.

Lý Cảnh Long vèn vèn lấy thân miễn, ngay cả đôi số con khoái mã, một hơi chạy trốn tới hùng huyện. Yến Vương đuổi tới lư câu cầu mới hồi sư, nhìn qua cuồn cuộn nước chảy, hẩn đặc chí vừa lòng, cất tiếng cười to. Trải qua đủ loại gặp trắc trở, hẩn cuối cùng sống tiếp được, tay cầm mấy vạn thiết kỵ, đủ để hoành hành thiên hạ, dưới mắt chỉ có hai tòa thành trì, nhưng hẩn đã có lòng tin tất thắng.

Linh đường lãnh lãnh thanh thanh, thanh đăng như đậu, đốt hương như sợi. Diệp Linh Tô áo trắng đồ trắng, đối quan tài linh bài, hướng về chậu than đốt đốt vàng mã.

Nơi xa pháo lôi minh, hoan ca tiểu ngữ, cách xa vài dặm, cũng có thể nghe thấy say lòng người mùi rượu. Trong thành ngay tại chúc mừng thắng lợi, ai cũng không rảnh để ý tới một cái tự sát nữ tử.

Mấy cái cung nga thái giám quỳ gối linh tiền, hữu khí vô lực, mệt mỏi buồn ngủ. Diệp Linh Tô trông thấy, sâu kín nói ra: “Các người ra ngoài đi!”

Những người kia cúi đầu im lặng rời khỏi, to như vậy linh đường, chỉ còn lại Diệp Linh Tô một người, nàng đứng dậy, nhẹ nhàng vuốt ve linh bài, bài vị bên trên viết “Đại Minh Bảo Huy công chúa chi vị”. Diệp Linh Tô bỗng nhiên trong lòng chua chua, nhẹ giọng nói ra: “Người cũng quá đáng thương, người đã chết, chỉ có phong hào, ngay cả tính danh cũng không có lưu lại.” Kinh xâu đầu ngón tay, xóa đi “Chi vị” hai chữ, khắc xuống “Chu Vi chi vị” bốn chữ, khắc xong sau, toàn thân không còn chút sức lực nào, giống như tất cả tinh thần khí phách, cũng đều tùy theo khắc vào trong chữ.

Nàng ở lại một hồi, từ trong ngực lấy ra « Thiên cơ thần công đồ », lật nhìn một chút, tự giễu cười khổ, từng tờ một kéo xuống, tiện tay ném vào chậu than.

“Diệp chỉ huy dùng...” Một cái tế nhuyển thanh âm từ sau vang lên, “Vương phi xin ngài quá khứ.”

Diệp Linh Tô quay đầu thoáng nhìn, lại là Trịnh Hòa. Trịnh Hòa trông thấy trong tay nàng đồ sách, hiếu kì hỏi: “Đây là...”

“Một chút giết người cơ quan!” Diệp Linh Tô kéo xuống vài tờ, ném vào chậu than, “Hiện nay cũng không cần.” Đang muốn lại xé, Trịnh Hòa đột nhiên nói: “Chậm đã!”

“Làm sao?” Diệp Linh Tô nhú mày.

Trịnh Hòa chỉ vào trên bản vẽ thuyền kiểu dáng: “Đây là thuyền biển?”

Diệp Linh Tô thoáng qua gật đầu: “Đây là Nguyên bảo thuyền biển!”

“Thuyền này cũng có thể giết người?” Trịnh Hòa lại hỏi.

“Ngược lại cũng sẽ không!” Diệp Linh Tô lắc đầu, “Này thuyền lớn như núi, không sợ sóng gió, trải qua đi vạn dặm, thuận gió ngày đi hơn ba trăm dặm, không gió cũng có thể đi thuyền trăm dặm...”

“Đồ tốt a!” Trịnh Hòa vỗ tay than thở, “Đốt đi há không đáng tiếc?”

“Đời này kiếp này, ta sẽ không còn tạo thiết cơ quan.” Diệp Linh Tô mất hết cả hứng, lườm Trịnh Hòa một chút, “Người một tên thái giám, cả một đời ngốc trong cung, cho dù có thuyền, thì có ích lợi gì?”

“Chỉ huy sứ có chỗ không biết.” Trịnh Hòa cung kính thanh âm, “Trịnh Hòa là người Hồi, thờ phụng Chân Chủ, tha thiết ước mơ chính là đi thánh địa Mecca triều bái mục thánh. Mecca ở xa tây cực chi địa, cách vô lượng nước biển, năm đó tiên tổ cùng tiên phụ tiến về triều thánh, từ Quảng Châu đi thuyền xuất phát, vừa đi một lần, trọn vẹn đi thuyền hơn ba tháng.”

Diệp Linh Tô gặp hãn thành kính bộ dáng, trong lòng có chút mềm nhũn, kéo xuống thuyền biển bản vẽ giao cho hãn nói: “Tặng cho người cũng tốt, chỉ sợ người phúc duyên nông cạn, không dùng đến nó thời điểm.”

Trịnh Hòa nói: “Thế sự khó liệu, hôm qua trước đó, ai lại nghĩ đến đến Vương gia có thể thủ thắng?”

“Nói đúng.” Diệp Linh Tô có chút thở dài, “Vương phi tìm ta chuyện gì?”

Trịnh Hòa nói: “Mời người dự tiệc khánh công!”

“Ta không đi!” Diệp Linh Tô cười lạnh, nhìn qua Chu Vi linh bài yếu ớt nói nói, “Người nói cho Vương phi, thủ đầu đầy bảy, ta liền cáo từ!”

Trịnh Hòa biết cái này kỳ nữ nhất ngôn cửu đỉnh, khuyên cũng vô dụng, lập tức nhóm lửa hương dây, quỳ gối linh tiền bái ba bái, mới khom người

rời khỏi, hướng Từ Phi Hồi mệnh đi.

Diệp Linh Tô lười nhác lại xé, đem còn sót lại đồ sách ném vào chậu than, không cần một lát, hóa thành tro tàn. Nàng nhìn qua tàn xám ngơ ngác xuất thần, đột nhiên, tâm thần khê động, quay đầu quát: “Ai!” Định nhãn nhìn lại, linh đường tiền trạm lập một người, hình bóng tiêu điều, giống như một cái sống quý.

“Người...” Diệp Linh Tô tâm một trận nhói nhói, “Người làm sao mới đến?”

Nhạc Chi Dương sắc mặt trắng bệch, không nói một lời, đi đến quan tài trước đó, bắt lấy nắp quan tài nhẹ nhàng vén lên, nắp quan tài nhẹ như lá rụng, cuộn cuộn lấy bay ra mấy trượng, rơi vào trung đình, phát ra âm ầm tiếng vang.

Nô tỳ bị kinh sợ động, nhao nhao ủng đến đường tiền, gặp tình hình này, không người dám tiến.

Nhạc Chi Dương nhìn qua trong quan tài nữ tử, nước mắt một nhóm một chuỗi nhỏ giọt xuống, cả người thần khí hoàn toàn không có, giống như một bộ xác không, nhẹ nhàng đựng một cái, liền sẽ vỡ vụn.

“Người đi đâu vậy rồi?” Diệp Linh Tô hỏi.

“Ta đi nhầm đạo!” Nhạc Chi Dương thanh âm lại nhẹ vừa mịn, “Ta một ý nghĩ sai lầm, đi nhầm đạo, đã chọn sai người...”

“Người nói cái gì?” Diệp Linh Tô nhú mày không hiểu.

“Ta là đồ dân!” Nhạc Chi Dương thì thào nói nói, ” ta sớm nên mình bạch, nhưng hết lần này tới lần khác hồ đồ cực kì.”

Diệp Linh Tô hé miệng nhíu mày, lòng tràn đầy sầu ý, nửa ngày nói ra: “Người chết không thể sống lại, người... Người muốn nén bi thương.”

“Nén bi thương? Vậy cũng phải có ai nhưng tiết!” Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, sâu kín nói nói, ” tâm như chết rồi, sướng vui giận buồn cũng toàn cũng bị mất.”

Diệp Linh Tô trợn nhìn mặt, khàn giọng nói: “Người nói vậy bạ gì đó?”

“Nói vậy?” Nhạc Chi Dương quay đầu xem ra, sắc mặt cực bạch, hai mắt đen nhánh, “Ta không có nói vậy, người đáng chết là ta!” Hắn bước lên một bước, gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Linh Tô, tiếng nói có chút phát run, “Người như đáng thương ta, liền một kiếm đem ta giết!”

“Người...” Diệp Linh Tô không chịu được lui lại một bước, “Người tỉnh táo một chút!”

“Hôm nay ta mới hiểu được!” Nhạc Chi Dương ngẩng đầu nhìn qua nóc nhà, “Có đôi khi, còn sống không bằng chết rồi.”

Diệp Linh Tô sợ hãi bi ai quá mức, tuần tình tự vận, vội nói: “Chu Vi ở dưới suối vàng có biết, nhất định nhìn người còn sống!”

“Đúng nha!” Nhạc Chi Dương lạnh lùng nói nói, ” chết xong hết mọi chuyện, còn sống mới có thể nhận hết tra tấn.”

“Người...” Diệp Linh Tô lắc đầu, “Đều là ngụy biện.”

“Người thật không giết ta?” Nhạc Chi Dương nhìn chăm chăm Diệp Linh Tô, giống như khóc giống như cười, khuôn mặt dữ tợn.

“Người điên rồi?” Diệp Linh Tô lại lui một bước, song quyền nắm chặt, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Nhạc Chi Dương trầm mặc một chút, đột nhiên yếu ớt nói ra: “Ta giết Vân Hư!”

Diệp Linh Tô ứng thanh chấn động, hai mắt tròn tròn, trong đầu âm ỉ rung động, nửa ngày mới nói: “Người nói cái gì?”

“Vân Hư chết!” Nhạc Chi Dương bình tĩnh nói, “Ta giết cha ngươi!”

“Nói bậy!” Diệp Linh Tô duệ kêu một tiếng, nước mắt tràn mi mà ra, “Người giết thế nào được hửn.”

“Thi thể của hửn ngay tại Vân Thường trong tay.” Nhạc Chi Dương từ tốn nói, “Toàn Đông Đảo người đều đang tìm ta, trăm phương ngàn kế nghĩ muốn giết ta. Bất quá, Diệp cô nương, ngoại trừ ngươi, ta không muốn chết trên tay người khác.”

Diệp Linh Tô nhìn qua hửn, bỗng nhiên ôm ngực, lui lại nửa bước. Nàng nhìn ra được, Nhạc Chi Dương không có nói sai. Trong chốc lát, Diệp Linh Tô không có khí lực, hai chân như nhũn ra, co quắp ngã xuống đất, nàng khóc không ra nước mắt, chuyện xưa như sương khói giống như mây, từ trong lòng chậm rãi trôi qua.

Vân Hư là nàng cha đẻ, cũng là sư phụ của nàng, cứ việc hơn mười năm hai cha con không thể nhận nhau, thế nhưng là Vân Hư đối nàng yêu mến đầy đủ, lấy hết thân làm cha trách nhiệm. Diệp Linh Tô không chịu nhận hửn, hơn phân nửa ra ngoài tùy hứng, lúc này đắm chiêu suy nghĩ, đều là Vân Hư chỗ tốt, lại không một chút mà oán hận. Hửn là nghiêm sư, cũng là từ phụ, hửn lần lượt chiều theo nữ nhi, nhưng nàng lại không kết thúc nữ nhi bản phận. Tử muốn nuôi mà thân không đợi, Vân Hư chết rồi, chết tại nam nhân nàng yêu nhất trong tay.

Diệp Linh Tô bị phần khó đề nén, bỗng nhiên nhảy dựng lên, tranh, thanh ly kiếm ra khỏi vỏ, đâm về Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương hai mắt nhắm lại, không nhúc nhích, mũi kiếm đến hần tâm khẩu, có chút dừng một chút, lặng yên dừng lại. Nhạc Chi Dương sinh lòng kinh ngạc, mở mắt nhìn lại, Diệp Linh Tô toàn thân run rẩy, trong mắt nước mắt nhấp nhô, bỗng nhiên buông ra chuôi kiếm, leng keng, trường kiếm rơi xuống đất, Diệp Linh Tô nước mắt lăn lăn xuống, trong nháy mắt khóc không thành tiếng.

“Diệp cô nương...” Nhạc Chi Dương sinh lòng áy náy, “Người như không hạ thủ được, làm ta tự vận cũng được, nói tóm lại, ta vô ý hại chết lệnh tôn, cái mạng này chính là của người.”

Diệp Linh Tô trầm mặc một chút, duỗi tay áo gạt lệ, hung hăng trừng mắt Nhạc Chi Dương, có chút cắn răng nói: “Chuyện này là thật?”

“Thật!” Nhạc Chi Dương dờ dẫm nói nói, ” muốn chém giết muốn róc thịt, mổ bụng moi tim, tùy người mong muốn, ta tuyệt không dị nghị.”

Diệp Linh Tô ánh mắt buồn bã, ảm đạm xuống, sau một lúc lâu, nhẹ giọng nói ra: “Ta muốn người còn sống!”

Nhạc Chi Dương sửng sốt, thốt ra mà ra: “Vì cái gì?”

“Người đã nói...” Diệp Linh Tô yếu ớt nói nói, ” chết xong hết mọi chuyện, còn sống mới có thể nhận hết tra tấn.” Nàng hơi hơi dừng lại, “Ta muốn người còn sống, có thể sống bao lâu tính bao lâu, định tốt sống một trăm năm, một ngàn năm, mỗi năm nguyệt nguyệt, cả ngày lẫn đêm nhận hết thống khổ dày vò.”

Nhạc Chi Dương nhất thời ngây người, hần dò xét Diệp Linh Tô, đoán không ra trong lời nói của nàng thật giả, nửa ngày nói ra: “Diệp cô nương, ta sinh ý hoàn toàn không có...”

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói ra: “Người như muốn sống, giết người mới có ý tứ, người như muốn chết, ta lại muốn người còn sống. Người nói,

mệnh của người là của ta, ta không cho phép người chết, người liền phải sống sót!”

Những lời này chữ câu chữ câu, gai độc đồng dạng đâm vào Nhạc Chi Dương trong lòng, làm sao hăn họa lao từ khốn, lúc trước đem lời nói đây, lại không đối ý chỗ trống; bởi như vậy, muốn sống không thể, muốn chết không được, chỉ có tham sống sợ chết, ngày đêm thương tâm hối hận, vĩnh viễn sống ở đối Chu Vi áy náy cùng tưởng niệm ở trong.

Diệp Linh Tô nói không sai, dạng này thời gian, mới là lớn nhất trừng phạt, sống càng lâu, trừng phạt càng sâu.

Nhạc Chi Dương bất đắc dĩ đoạn mất chết niệm, xông Diệp Linh Tô thật sâu vái chào, nói ra: “Cô nương như đối chủ ý, ta gọi lên liền đến.”

Quay người nằm lên quan tài, liên đới thi thể, quan tài đến trăm cân, Nhạc Chi Dương xách trong tay, như nhặt bắp, hăn sải bước đi ra linh đường, không người dám can đảm ngăn trở, mắt thấy hăn phi thân nhảy lên, lên mái hiên, hình như một con cự ưng, hai cái lên xuống, biến mất không thấy gì nữa.

Diệp Linh Tô té ngời trên mặt đất, huyết khí xông hầu, ho khan, ân máu đỏ tươi tung tóe rơi xuống đất, tim kịch liệt đau nhức khó tả, giống như xé rách.

“Diệp chỉ huy dùng...” Từ Phi tách ra đám người, bước vào linh đường. Nàng hai gò má Phi Hà, mắt đẹp lưu ba, tiệc ăn mừng bên trên men say chưa thối lui, giờ phút này đảo mắt linh đường, một mặt kinh ngạc, “Cái này, cái này...”

Diệp Linh Tô lau đi khóe miệng máu tươi, nhặt lên trường kiếm, từ từ đứng dậy, nói ra: “Vương phi, Chỉ huy sứ thì khỏi nói, người vẫn là gọi ta Diệp Linh Tô đi!”

Từ Phi nhân châu xoay động, cười nói: “Cũng tốt, tên kia mà gọi tới vương váu, ta nắm cái lớn, bảo người Linh Tô đi.”

Diệp Linh Tô thể xác tinh thần đều mệt, trả lại kiếm vào vỏ, lạnh lùng nói ra: “Chu Vi di thể, Nhạc Chi Dương lấy đi. Hãn võ công quá cao, ta cũng xử lý không được!”

Từ Phi trầm mặc nhất thời, thở dài: “Hai bọn họ tình thâm ngưỡng mộ, chia ly, làm cho người tiếc hận. Thập tam muội nếu như có biết, nghĩ cũng tình nguyện đi theo hãn đi, Vương gia cùng Ninh Vương câu nệ tại Hoàng gia mặt mũi, có lẽ có ít sinh khí. Nhưng người yên tâm, ta nhất định hảo hảo thuyết phục bọn hãn!”

“Ta yên tâm cái gì?” Diệp Linh Tô cười lạnh, “Những việc này, ta nửa chút cũng không quan tâm.”

Dù là Từ Phi cực kì thông minh, cũng đoán không ra Diệp Linh Tô tâm tư, nàng tận mắt nhìn thấy Diệp Linh Tô cam mạo kỳ hiểm, tại trong vạn quân đoạt lại Chu Vi di thể, về sau độc thủ linh đường, cũng số nàng nhất là cực kỳ bi ai. Bây giờ một phái thờ ơ, trước giường sau ức, để cho người ta không thể phỏng đoán.

Suy nghĩ nửa ngày, Từ Phi nói ra: “Linh Tô, ta có mấy lời muốn nói với người.”

“Người nói đi!” Diệp Linh Tô buồn bã ỉu xiu.

Từ Phi nói: “Đều là nữ nhân gia thể mình nói, chỗ này nói không tiện, vẫn là đi người trong phòng nói đi.”

Diệp Linh Tô gật đầu đáp ứng, hai người rời linh đường, đi vào Diệp Linh Tô nghỉ ngơi tiểu viện.

Từ Phi bưng chén trà trầm ngâm nhất thời, cười lấy nói ra: “Linh Tô, người về sau có tính toán gì không.”

“Ta bản nghĩ qua đầu bảy lại đi.” Diệp Linh Tô trầm mặc một chút, “Bây giờ dự định sáng mai rời đi.”

“Người thật muốn đi rồi?” Từ Phi dài nhỏ lông mày hơi nhíu lên.

Diệp Linh Tô hứng thú tiêu điều, miễn cưỡng không muốn trả lời. Từ Phi do dự một chút, cười nói: “Vương gia cùng ta có cái chủ ý, không biết có nên nói hay không?”

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 164 : Chương 164: Đàn Đứt Dây Âm Tiêu (Năm)

Chương 164: Đàn đứt dây âm tiêu (năm)

Diệp Linh Tô giương mắt nhìn nàng, Từ Phi cười nói: “Thủ vệ Bắc Bình, người công lao lớn nhất, Vương gia cùng ta không thể báo đáp, thương lượng liên tục, thăng quan tiến tước, quá mức bình thường. Cô nương thiên hạ kỳ nữ, nhất định không để vào mắt.”

“Vương phi quá lo lắng.” Diệp Linh Tô từ tốn nói, “Ta thủ Bắc Bình, không tại sao bồi thường.”

“Ta biết.” Từ Phi đuổi tay đè chặt mu bàn tay của nàng, “Cho nên hi vọng người có thể gả vào bản phiên, cùng trải qua hoạn nạn, cùng hưởng tôn vinh, Cao Sí đã hôn phối, Cao Hú còn không vợ thất, hẳn tính tình lỗ mãng, không người có thể quản, chỉ cần là người, mới có thể kèm chế được hẳn...”

Lời còn chưa dứt, Diệp Linh Tô nhẹ nhàng rút về tay đi, lạnh lùng nói ra: “Vương phi mời trở về đi, ta mệt mỏi, chỉ muốn hảo hảo ngủ một giấc.”

Từ Phi một lời nhiệt hòa nhất thời giội tắt, ngần ngừ, miễn cưỡng cười nói: “Lời ta nói, người suy nghĩ thật kỹ...”

“Không có gì tốt muốn!” Diệp Linh Tô âm thanh lạnh như băng, “Qua đêm nay, ta liền đi.”

Từ Phi trong lòng nhảy lên lên một cơn lửa giận, Chu Cao Hú ngang bướng ngả ngớn, người ngại quý ghét, duy chỉ có tại nàng cái này mầu thân trong mắt là cái thiên đại bảo bối. So sánh Chu Cao Sí thuở nhỏ mập mạp cà thọt đủ, Từ Phi đánh tâm nhãn bên trong càng thêm yêu thích thú tử. Chu Cao Hú thiếu niên vô lại, cùng với nàng nuông chiều yêu chiều rất có liên quan. Nàng lấy chi vì bảo, tự nhiên nhận vì mọi người cũng làm như thế, nhưng nhìn Diệp Linh Tô lời nói thần khí, rõ ràng đối Chu Cao Hú căm ghét chi cực. Từ Phi đung phải cái đỉnh, cảm giác sâu sắc sỉ nhục, nhưng nàng lòng dạ thâm trầm, trên mặt nửa chút cũng không bộc lộ, cười cười, nói ra: “Thôi được, nhân duyên thiên định, miễn cưỡng không đến, chỉ trách con ta không có phúc. Linh Tô, người hảo hảo nghỉ ngơi, đến mai trước kia, ta vì người thực tiễn.”

Diệp Linh Tô lạnh lùng không đáp, Từ Phi càng phát ra xấu hổ, lễ mễ hai lần, đứng người lên, khẽ khom người, lui ra ngoài cửa.

Diệp Linh Tô đầy bụng tâm sự, nhìn qua ánh nến suy nghĩ xuất thần, lúc thì mà nghĩ đến Vân Hư, lúc thì mà nghĩ đến Nhạc Chi Dương, càng nghĩ đến hơn Chu Vi cùng mầu thân, cảm giác sâu sắc thế sự vô thường, người như bông cỏ, theo Phong Phiêu Linh. Đèn đuốc lung la lung lay, Diệp Linh Tô nhìn nhìn, bỗng nước mắt chảy ròng.

Có cung nữ đưa tới nhân sâm canh gà, Diệp Linh Tô chợt bị kịch biến, ưu sầu trái ý, không nghĩ ẩm thực, lúc này lại đói vừa khát, thiếu thiếu uống hai ngụm, bỗng sàu chạy lên não, đem canh chung đẩy qua một bên, mệt mỏi tựa ở bên giường, buồn ngủ không thể ngủ, muốn nghĩ không muốn nghĩ, chỉ cảm thấy toàn thân trên dưới cũng không được tự nhiên, vô luận làm cái gì đều mười phần phiền chán, hận không thể rút kiếm ra đến, xong hết mọi chuyện, thế nhưng là vừa nghĩ lại đầu, lại nghĩ: “Ta như chết rồi, Nhạc Chi Dương không người quản thúc, chẳng phải là nghĩ chết thì chết...”

Theo lý thuyết, nàng vốn nên vì cha báo thù, giết Nhạc Chi Dương. Thế nhưng là sự đáo lâm đầu, nói cái gì cũng không hạ thủ được, quỷ thần xui khiến nghĩ ra như thế một ý kiến. Nhạc Chi Dương làm nặng hứa, nhất định sẽ không tự mình tìm chết, thế nhưng là thương tâm khổ sở lại là tránh không khỏi, cũng may thời gian mệt nhọc, bất kỳ cái gì thương tâm khổ sở, lâu đều sẽ giảm đi. Chỉ bất quá, nàng buông tha cừu nhân giết cha, lại là lớn lao bất hiếu, thế nhưng là khi đó, nhìn xem Nhạc Chi Dương cái dạng kia, nàng lại có thể làm gì chứ?

Diệp Linh Tô mâu thuẫn vạn phần, chỉ cảm thấy thiên hạ buồn khổ phiền não tất cả đều rơi xuống trên người mình. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng thần chí bắt đầu mơ hồ, chỉ cảm thấy buồn ngủ hết sức, đầu nặng nề đã cực, toàn thân cao thấp cũng không đủ sức khí.

U ám bên trong, tựa hồ có người gọi nàng danh tự. Diệp Linh Tô nghĩ cần hồi đáp, thế nhưng là nói cái gì cũng không ngẩng đầu được lên. Đột nhiên, trên mặt nàng mát lạnh, thốt nhiên bừng tỉnh, vô ý thức đưa tay rút kiếm, chợt nghe có người thấp giọng kêu lên: “Diệp cô nương, mau dậy đi!”

Diệp Linh Tô lên dây cót tinh thần, định nhãn nhìn lại, Giang Tiểu Lưu đứng trước người, nhìn qua nàng thần sắc hoảng loạn.

“Là người?” Diệp Linh Tô không hiểu thấu, tức giận lên, “Người tới làm gì?”

“Đi mau!” Giang Tiểu Lưu thấp giọng nói, ” chỗ này nguy hiểm?”

“Nguy hiểm?” Diệp Linh Tô nhìn khắp bốn phía, ánh nến dao đỏ, hết thấy như trước, duy chỉ có đầu não buồn bức đau nhức, như muốn vỡ ra. Giang Tiểu Lưu bừng lên canh chung, ngữ ngữ, nói ra: “Trong canh hạ độc!”

Diệp Linh Tô ứng thanh sững sờ, tiềm vận chân khí, quả nhiên lá gan thận kinh mạch ần ần làm đau, chẳng những đau đầu lòng buồn bực, thân thể cũng như rót đầy giấm chua, vừa chua vừa mềm, hết sức không còn chút sức lực nào. Lúc này chuyển vận nội lực, rắc đem uống xong canh gà phun ra.

Chợt nghe Giang Tiểu Lưu lại gọi: “Đi mau!”

Diệp Linh Tô không hiểu ra sao, chợt thấy Giang Tiểu Lưu xuyên cửa sổ mà ra, đành phải đứng dậy, mờ mịt theo. Nàng đầu nặng chân nhẹ, bước chân phù phiếm, kém xa ngày xưa nhẹ nhàng mạnh mẽ.

Giang Tiểu Lưu đến đình viện, không đi đại môn, nhảy vào mương nước, dọc theo mương bên cạnh tiềm hành. Diệp Linh Tô cũng đi theo nhảy vào, mương nước kỳ lạnh, phía trên tung bay một tầng hơi, nước đá một tấm, nàng nhất thời thanh tỉnh không ít, mương nước xuyên qua tiểu viện, nổi thẳng ngoài viện. Hai người từ dưới tường mương động chui qua, Diệp Linh Tô nghe thấy mương nước hai bên tiếng bước chân vang, tới tới đi đi, xen lẫn thấp giọng tiếng người, ánh lửa có chút chiếu rọi mặt nước, Giang Tiểu Lưu đem đầu co rút lại, tránh đi ánh lửa, giấu vào bóng ma. Diệp Linh Tô lòng tràn đầy nghi hoặc, cũng đi theo làm theo.

Tiềm hành một lát, rời xa tiểu viện, tả hữu không người, hai người mới leo ra mương nước. Diệp Linh Tô quay đầu nhìn lại, lấy làm kinh hãi, nhưng gặp rất nhiều người vây quanh tiểu viện, có chọn đèn lồng, có bưng bồn bình, hướng trên tường, trên cửa tưới gội cái gì, có khác một số giáp sĩ, giật ra cung tiễn nhắm ngay viện tử.

“Bọn hăn làm gì?” Diệp Linh Tô mơ hồ đoán được nguyên do, nội tâm một trận bốc lên.

“Đốt viện tử!” Giang Tiểu Lưu thấp giọng nói.

“Bọn hăn...” Diệp Linh Tô cắn khế cắn bờ môi, “Muốn giết ta?”

Giang Tiểu Lưu im lặng gật đầu, Diệp Linh Tô không cam lòng nói: “Vì cái gì?”

“Người muốn rời khỏi Bắc Bình, đúng hay không?” Giang Tiểu Lưu hỏi lại.

“Đúng!” Diệp Linh Tô trả lời.

Giang Tiểu Lưu nói ra: “Ta nghe lén đến Yến Vương vợ chồng cùng hai đứa con trai nói chuyện. Bọn hăn nói, người cơ quan thuật đủ để cải biến thiên hạ đại thế, người có thể giữ vững Bắc Bình, liền có thể giữ vững Đông Bình, tây bình, Nam Bình; người dạng này kỳ nhân, không thể lưu lại, liền phải diệt trừ!”

Diệp Linh Tô như dọa hằm băng, ngần ngừ, lại hỏi: “Vương phi cũng nói như vậy?”

“Hạ độc phóng hỏa kế sách chính là Vương phi ra .” Giang Tiểu Lưu nói nói, ” Yến Vương mới đầu có chút do dự, Vương phi cùng thế tử đem hăn thuyết phục . Ngược lại là nhị vương tử không tình nguyện, bị Yến Vương mắng một trận mới yên tĩnh. Vương phi ý tứ, người công lao quá lớn, võ công quá cao, ra tay công khai rét lạnh đám người chi tâm, chỉ có thể âm thầm làm việc, sau đó liền nói người uống rượu say, đổ nhào nển, vô ý đem mình đốt chết rồi.”

Diệp Linh Tô miếu nghệ đấng mày râu nam tử, Yến Vương cũng không để vào mắt, duy chỉ có đôi Từ Phi cùng chung chí hướng, cho nên tình nguyện thủ thành, hơn phân nửa là vì Chu Vi cùng Nhạc Chi Dương, non nửa lại là bởi vì Từ Phi, không muốn nàng thành phá đi sau chịu nhục tại người . Không muốn Từ Phi thay đổi bất thường, đảo mắt thiết hạ độc kế, muốn nàng tính mệnh. Diệp Linh Tô nhiều lần thăm biến, tâm tư sớm đã chết lặng, giờ phút này nghe thấy chân tướng, vẫn là không chịu được một trận khổ sở, nhẹ giọng nói ra: “Ta chỉ coi nàng là nữ trung hào kiệt...”

“Lữ Thái hậu cũng là nữ trung hào kiệt!” Giang Tiểu Lưu nói nói, ” kịch nam đã nói, Hàn Tín, bành cang đều là nàng giết.”

“Giang Tiểu Lưu!” Diệp Linh Tô thở dài một hơi, “Người so ta nhìn thấu.”

Giang Tiểu Lưu nói ra: “Độc nhất là lòng dạ đàn bà, lòng của nữ nhân hung ác lên, so cái gì đều lợi hại...” Đột nhiên từ cảm giác thất ngôn, bận bịu nói, ” Diệp cô nương, ta cũng không có nói người, tuy nói người cũng là nữ nhân.”

“Đúng nha!” Diệp Linh Tô sâu kín nói nói, ” ta cuối cùng vẫn là nữ nhân.”

Giang Tiểu Lưu chần chờ một chút, chợt thấp giọng hỏi, “Diệp cô nương, người sẽ sát vương phi a?”

Diệp Linh Tô trầm mặc nhất thời, lắc đầu nói: “Ta hôm nay mệt mỏi, không muốn giết người!” Nàng nhìn một chút Giang Tiểu Lưu, “Người vì sao cứu ta?”

“Ta...” Giang Tiểu Lưu vung tay lên, “Được rồi, người thích Nhạc Chi Dương, dù sao không tới phiên ta.”

Diệp Linh Tô trong lòng ấm áp, áy náy nói: “Giang Tiểu Lưu, ta trước kia đối người không lớn thân mật, người bất kể hiềm khích lúc trước, để cho người hổ thẹn.”

Giang Tiểu Lưu bày khoát tay chặn lại, đang muốn nói chuyện, chợt nghe nơi xa ồn ào, động dung nói, ” không tốt, ta phải trở về, nhị vương tử lâu không thấy ta, nhất định sẽ nghi ngờ.” Suy nghĩ một chút, phát sầu nói, ” Diệp cô nương, người làm sao ra ngoài.”

“Ta từ có biện pháp!” Diệp Linh Tô nói nói, ” ngược lại là người, nửa người ướt đầm, như thế nào bàn giao?”

“Nói láo thôi!” Giang Tiểu Lưu tùy tiện nói nói, ” liền nói uống nhiều quá, trượt chân giẫm phá băng tầng, rơi tại trong ao .”

“Cũng tốt!” Diệp Linh Tô thở dài một hơi, “Giang Tiểu Lưu, người như thế cơ linh, nhất định sẽ làm quan.”

“Nhờ lời chúc của người.” Giang Tiểu Lưu chấp tay, bay vượt qua đi.

Diệp Linh Tô nhìn qua hắc biến mất trong bóng đêm, quay đầu nhìn lên, tiểu viện ánh lửa ngút trời, phóng hỏa người giả vờ giả vệt, ở nơi đó hô to gọi nhỏ. Diệp Linh Tô nhìn lấy ánh lửa, giống như thân ở tiểu viện, theo lửa cháy bùng bùng đốt cháy, chậm rãi tiêu tụy chết đi, nàng chỉ cảm thấy trong thân thể vắng vẻ, hết thấy ngạo khí hùng tâm, tất cả đều phi hôi yên diệt.

Sâu kín thở dài một hơi, Diệp Linh Tô quay người rời đi, nàng sử xuất “Sơn Hà Tiềm Long quyết”, cùng vạn vật đồng hóa, trải qua vệ binh bên người, cũng không một người trông thấy. Luyện thành môn kỳ công này, chính là vô song thích khách, muốn giết Yến Vương, Từ Phi, lúc này dễ như trở bàn tay, thế nhưng là Diệp Linh Tô nản lòng thoái chí, rốt cuộc vô ý nhiễm huyết tinh.

Nàng ra vương phủ, cô hồn dã quỷ đồng dạng tại Bắc Bình trong thành du đãng, không có người thấy được nàng, từng đội từng đội phiên kỳ uống đến say không còn biết gì, từ bên người nàng lao vùn vụt mà qua. Hai bên đầu đường giăng đèn kết hoa, thế nhưng là lại nhiều ánh đèn cũng chiếu không ra bóng dáng của nàng.

Càng về sau, nàng rốt cục mệt mỏi, nội thương ần ần phát tác, trong bát súp độc tố cũng tại làm loạn. Nàng tìm một gian vút bỏ dân cư, ngồi xuống vận công, bức độc chữa thương, dần dà, vật ngã lường vong.

Khi tỉnh lại đã là rạng sáng, trời còn không sáng, tuyết đọng đầy đình, băng tuyết chiếu rọi bóng đêm, yếu ớt phát ra lam quang.

“Tỉnh?” Một cái thanh âm nam tử bỗng nhiên vang lên, cứng cáp bên trong lộ ra điều hiu.

“Ai!” Diệp Linh Tô hãi nhiên nhảy lên, thế nhưng là thân mềm không còn chút sức lực nào, lay động không chừng, nàng nhìn chung quanh, thế nhưng là căn bản nhìn không thấy người tới.

“Không cần nhìn.” Người kia yếu ớt nói nói, ” Thích Ấn Thần trò xiếc ta cũng biết!”

Diệp Linh Tô ứng thanh nhìn lại, vẫn là không nhìn thấy gì, trong chốc lát, đáy lòng của nàng dâng lên thấy lạnh cả người, hơi ổn định tâm thần một chút, hỏi: “Người là ai?”

“Ta họ Lương!” Người kia đáp.

“Lương Tư Cầm!” Diệp Linh Tô thốt ra mà ra

Lương Tư Cầm thở dài, nhất thời vắng lặng. Diệp Linh Tô tâm thần bất định, nói ra: “Người một mực theo dõi ta?”

“Không tính là!” Lương Tư Cầm nói nói, ” trùng hợp gặp phải!” Yên lặng nhất thời, lại nói, ” lệnh tôn qua đời, còn xin nén bi thương!”

“Giả mù sa mưa!” Diệp Linh Tô phẫn khích nói.

Lương Tư Cầm thở dài một hơi, nói ra: “Không tệ, lệnh tôn chết tại ta Tây Thành đệ tử trong tay, ta nói lời này quá mức già mồm.”

“Tây Thành đệ tử?” Diệp Linh Tô kỳ quái nói, ” Nhạc Chi Dương vào Tây Thành?”

Lương Tư Cầm nói ra: “Làm sao? Nhạc Chi Dương nói chính là hấn giết?”

“Đúng!” Diệp Linh Tô trái tim cuồn cuộn, “Chẳng lẽ không phải hấn a?”

Lương Tư Cầm yên lặng nhất thời, thở dài: “Tóm lại ta là Tây Thành chi chủ, lệnh tôn thù, người tính trên người ta tốt.”

“Tốt!” Diệp Linh Tô nói nói, ” hai năm về sau, ta tất báo thù này.”

“Vì sao định tại hai năm về sau?” Lương Tư Cầm hơi kinh ngạc.

Diệp Linh Tô nói ra: “Năm đó ‘Hà hàm Hải đạm chi hội’, ta cùng tám bộ chưa phân thắng bại, hẹn tại ba năm về sau ngày tám tháng chín, tại Thái Sơn tuyệt đỉnh tái chiến một trận.”

“Thật sao?” Lương Tư Cầm buồn vô cớ nói, ” còn có hai năm khoảng chừng, đầy đủ a?”

“Đầy đủ!” Diệp Linh Tô nói.

“Còn có một chuyện.” Lương Tư Cầm nói nói, ” Nguyên Đế bảo tàng vốn là Nhạc Chi Dương phó thác tám bộ trông giữ, lệnh tôn làm cường đoạt đi, trông coi có trách, mong rằng trả lại.”

“Ta không phải Đảo vương.” Diệp Linh Tô nói nói, ” chuyện này ta không làm chủ được.”

“Vân Hư chết rồi, người không làm Đảo vương, ai làm Đảo vương?” Lương Tư Cầm tựa hồ có chút kinh ngạc.

“Hoa Miên tạm thay chức, tương lai xác nhận Vân Thường tiếp nhận!”

“Vân Thường?” Lương Tư Cầm trầm mặc nhất thời, thở dài “Hấn nhưng so sánh người kém xa, Đông Đảo rơi vào tay hấn, sợ có dấu hiệu đi

xuống.”

Diệp Linh Tô nói ra: “Đông Đảo suy bại, không phải chính hợp người ý?”

“Ai lại không có suy bại thời điểm?” Lương Tư Cầm yếu ớt nói nói, ” trăm năm về sau, người ta cũng là một đồng xương khô.”

Diệp Linh Tô khẽ giật mình, tưởng tượng hồng nhan tóc xanh, tương lai tóc bạc da mồi, cuối cùng sẽ có một ngày, hóa thành một nắm cát vàng, mấy cây xương khô. Nghĩ đi nghĩ lại, trong lòng thương cảm hết sức, nước mắt lăn lăn xuống.

“Người khóc cái gì?” Lương Tư Cầm có chút kinh ngạc.

“Chu Vi chết rồi, tương lai ta cũng sẽ chết.” Diệp Linh Tô cố nén trong lòng cực kỳ bi ai, “Đến cùng cả đời này, khó thoát ngày đó, người khổ khổ còn sống, đến cùng lại vì cái gì?”

Lương Tư Cầm yên lặng thật lâu, thở dài: “Ta cũng không biết!”

“Người không phải học cứu thiên nhân, không gì không biết a?”

“Biết vạn vật dễ, tri kỷ khó.”

“Nhàn thoại nói ít!” Diệp Linh Tô lau nước mắt, “Hai năm sau Thái Sơn bên trên gặp, Tây Thành thắng, Nguyên Đế bảo tàng tự nhiên hoàn trả.”

“Cũng tốt!” Lương Tư Cầm một tiếng than thở, Diệp Linh Tô chợt thấy một dòng nước nóng rót vào kinh mạch, hùng hồn to lớn đã cực, chỗ qua ứ trệ tiêu hết, đau nhức diệt hết, trong một chớp mắt, nhiệt khí bay thẳng ngực bụng, Diệp Linh Tô trong lồng ngực bốc lên, không tự chủ được, bỗng dựng đầu gối trái mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, phun ra một lớn bầy đen nhánh ứ máu, nhưng cảm giác suy nghĩ trong lòng thư giãn, khắp cả

người thông thái, từ trong tối ngoài giống bị nước suối tẩy qua, trong vắt thanh linh, nhanh đẹp vô cùng.

Nhiệt lưu đến như thủy triều, thối lui cũng nhanh, không nhiều nhất thời, biến tỉnh sông bình. Diệp Linh Tô từ từ đứng dậy, trong lòng mê man chưa thấu, kêu một tiếng: “Lương Tư Cầm...” Thế nhưng là không người đáp lại.

Nàng mặc vận nội lực, nhưng cảm giác nhiều ngày nội thương cơ hồ khỏi hẳn, độc tố cũng vô tung vô ảnh. Lương Tư Cầm trước khi đi, thế mà đại triển thần thông, đem trong cơ thể nàng cố tật tẩy đặng trống không. Diệp Linh Tô vui cũng không phải, giận cũng không được, đứng ngay tại chỗ, trong lòng mê man chưa thấu: “Người này khả năng như thế, chỉ là hai năm, có thể nào cùng hãn tranh phong? Bất quá, lời đã ra miệng, vạn không lùi bước lý lẽ, cùng lắm thì tài nghệ không bằng người, chết ở trong tay hãn chính là.”

Cố tật tiêu trừ, công lực khôi phục chín thành, mắt thấy bóng đêm rút đi, sắc trời dần sáng, Diệp Linh Tô quyết ý ra khỏi thành tìm kiếm Đông Đảo đồng môn. Vừa tới trước cửa, chợt thấy cánh cửa bên trên rồng bay phượng múa, khắc họa vài cái chữ to: “Lệnh tôn lột xác tại chùa Hương Sơn”, ăn vào gỗ sâu ba phân, thế bút phiêu dật.

Diệp Linh Tô nửa tin nửa ngờ, nghĩ thầm: “Cái này Lương Tư Cầm tựa hồ không nếu muốn tượng bên trong đáng ghét, nếu không phải bốn đảo đại địch, có lẽ có thể kết giao bằng hữu...” Nghĩ được như vậy, tự giác hoang đường, nhẹ nhẹ gãi một cái, tự nói nói, ” Diệp Linh Tô a Diệp Linh Tô, người có ý nghĩ như vậy, như thế nào xứng đáng lịch đại tổ sư?”

Khỏi bệnh về sau, dùng lại “Sơn Hà Tiềm Long quyết”, càng phát ra xuất quỷ nhập thần. Đến cửa thành, thủ thành sĩ tốt vừa mới mở cửa, chợt thấy gió lạnh thổi qua, bông tuyết bay tán loạn, thế nhưng là vò mắt lại nhìn, bốn phía trống trải, không nhìn thấy gì.

Diệp Linh Tô đuổi tới chùa Hương Sơn, vào chùa nhìn lên, nhưng gặp Vân Hư quan tài dừng ở chính điện, Đông Đảo bên trên thân dưới mặc đồ tang, nhao nhao quỳ gối linh tiền.

Gặp Hoa Miên, hai người ôm đầu khóc rống, những người khác làm thành một vòng, cũng là vô cùng đau thương.

Khóc qua bãi qua, Diệp Linh Tô triệu tập đám người, đem “Thái Sơn ước hẹn” nói một lần. Đám người nghe hai mặt tương đối, Dương Phong đến uể oải nói: “Đảo vương như tại, còn có thể một trận chiến, bây giờ khiêu chiến Tây Thành, tựa như lấy trứng chọi đá. Linh Tô, chuyện này, người làm được không ổn.”

“Không đúng!” Vân Thường giận nói, ” đánh không lại thì thế nào? Thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành, cùng lắm thì hết thầy chiến tử, cũng không thể lưu lại hèn nhát thanh danh.”

Dương Phong đến chịu một trận mĩa mai, đầy đỏ mặt lên, trừng mắt hai mắt không phản bác được, đệ tử khác nghe, đầy ngực bi tráng chí khí, đều là vô cùng gật đầu.

Diệp Linh Tô khẽ nhú mày, hỏi: “Đảo vương đến cùng ai giết chết? Nhưng có người tận mắt nhìn thấy?”

Đám người đều là lắc đầu, Thi Nam Đình nói ra: “Ta nhìn Đảo vương vết thương, xác nhận bảo kiếm gây thương tích. Nhưng nhìn rộng hẹp độ dày, cùng Vân Thường sở thụ kiếm thương có chút tương tự, đâm bị thương Vân Thường chính là Chân Cương Kiếm, cho nên... Đảo vương cũng xác nhận tổn thương tại Nhạc Chi Dương dưới kiếm!”

Diệp Linh Tô một trái tim chìm vào vực sâu vạn trượng, hai mắt nhìn qua chân trước, trong đầu rối tung.

“Nói bậy!” Chợt nghe Vân Thường giận nói, ” Nhạc Chi Dương thứ gì? Một chút kia không quan trọng mảnh khoé, cũng có thể sát hại tiên phụ, rõ ràng là hấn cùng Lương Tư Cầm thông đồng một mạch, vây công tiên phụ, tiên phụ quả bất địch chúng, thăm tao Nhạc Chi Dương ám toán. Hừ, Tây Thành cũng tốt, Nhạc Chi Dương cũng được, đều cùng tiên phụ cái chết thoát không khỏi liên quan, nếu không san bằng Tây Thành, chính tay đâm vui tặc, ta Vân Thường thề không làm người.”

Diệp Linh Tô nắm chặt song quyền, thần chí chậm rãi trở lại trên thân, hít sâu một hơi, chậm chậm nói ra: “Đảo vương võ công tuy mạnh, thế nhưng không tới phiên Lương Tư Cầm cùng Nhạc Chi Dương vây công, ở trong đó... Chỉ sợ có ẩn tình khác.”

Vân Thường dậm chân tức giận, nghiêm nghị nói ra: “Ta biết người ngưỡng mộ trong lòng Nhạc Chi Dương, giá đương nhi người còn che chở hấn. Thù giết cha, không đội trời chung, người lại cùng hấn vắng lai, chính là ta Đông Đảo phản nghịch tội nhân, đừng trách ta không nể mặt mũi, chấp hành gia pháp.”

“Người?” Diệp Linh Tô vừa tức vừa gấp, “Người dựa vào cái gì phạt ta?”

“Bằng ta là tân nhiệm Đảo vương!” Vân Thường giơ lên mặt đến, lạnh lùng đáp.

Diệp Linh Tô khẽ giật mình, nhìn về phía Hoa Miên, cái sau thở dài: “Bốn đảo gặp khốn cảnh, không thể rảnh mất đầu, cho nên chúng ta bốn vị tôn chủ, cộng đồng đề cử Vân Thường kế nhiệm Đảo vương.”

Diệp Linh Tô biết Vân Thường tính tình kiên cường, hấn lên làm Đảo vương, cùng Tây Thành ân oán vĩnh viễn không thôi, không khỏi trong lòng có chút đau thương, nói ra: “Vân Thường, người là Đông Đảo chi

vương, ta là bang chủ Diêm bang, người không cần cầm Đảo vương ép ta, ta cũng không ăn người một bộ này.”

Vân Thường khí trợn nhìn mặt, chỉ về phía nàng nói: “Người, người dám nói người không phải Đông Đảo đệ tử.”

“Tuy là Đông Đảo đệ tử, ta cũng sẽ không nghe lời răn rập.” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói, ” vì cha báo thù là bốn phận của ta, nhưng cùng người nào vãng lai, không cần đến người nói này nói kia. Nếu người không phục, chúng ta đao kiếm bên trên xem hư thực.”

“Tốt, tốt!” Vân Thường cắn chặt răng, một tay đè chặt chuôi kiếm.

Hoa Miên vội nói: “Đảo vương thi cốt chưa lạnh, các người huynh muội liền muốn binh khí gặp nhau a?”

“Binh khí gặp nhau, hãn cũng hết sức được.” Diệp Linh Tô cũng không để ý tới Vân Thường, “Hoa Di, Tây Thành trân bảo ở đâu?”

Vân Thường quát: “Hoa tôn chủ, không thể nói cho nàng.”

Hoa Miên do dự bất định, Diệp Linh Tô cười lạnh nói: “Vân Thường, trừ phi người không lấy ra trân bảo, hoặc là ta nhất định biết.”

Vân Thường vì nàng khí thế ngăn chặn, không từ ngay cả mắt trợn trắng, một câu cũng nói không nên lời. Bốn tôn nhìn ở trong mắt, trong lòng lão đại cảm giác khó chịu: “Diệp Linh Tô đảm nhiệm Đảo vương thăng qua Vân Thường gấp mười. Đáng tiếc nàng là nữ tử, lại là muội tử, nam nữ hữu biệt, trưởng ấu có thứ tự...”

Hoa Miên thở dài một hơi, nói ra: “Trân bảo chính là lân cận, giấu ở nơi bí ẩn chỗ.”

Diệp Linh Tô nói ra: “Hành tung của các người, Lương Tư Cầm rõ như lòng bàn tay, ta tới đây ở giữa, liền là bị chỉ điểm của hã. Hã như cậ mạnh đoạt bảo, ai lại ngăn được hã? May mà hã họa địa vi lao, cùng ta ước định, Thái Sơn ai như thắng được, trăn bảo về ai tất cả. Cho nên trăn bảo tạm thời từ ta trông giữ, các người hộ tống Đảo vương linh cứu về trước Đông Đảo.”

“Cũng tốt!” Hoa Miên gật đầu nói, ” ta lưu lại cùng người.”

Hoa Miên đã đáp ứng, Vân Thường cũng không thể nói gì hơn, trừng mắt hai mắt lớn phụng phịu.

Thế là đám người thương nghị, Hoa Miên, Thi Nam Đình, Cốc Thành Phong lưu lại, hiệp trợ Diệp Linh Tô xử lý Nguyên Đế di bảo; đệ tử khác đi theo Vân Thường hộ tống linh cứu đông về. Đông Đảo đến tận đây, minh hợp ngầm phân, Diệp Linh Tô không phục quản thúc, tự thành nhất thống, Vân Thường trong lòng oán hận, nhưng cũng không thể tránh được.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 165 : Chương 165: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Một)

Chương 165: Sẽ làm tuyệt đỉnh (một)

Bắc Bình thua trận truyền đến kinh thành, Chu Doãn Văn kinh sợ hãi, trong đêm tập hợp binh mã, lần nữa thảo phạt Yến phiên. Làm sao binh không phải làm luyện, đem vô lương mới, liên tiếp mấy trận chiến, lại vì Chu Lệ chỗ bại, tang sư trăm vạn, chư quân bể mật, bất đắc dĩ co vào binh lực, cố thủ Hà Nam, Sơn Đông một tuyến. Ở giữa số đối chủ đẹp trai, đồng đều không phải Yến Vương địch thủ, chỉ có anh thành tự thủ, không dám tùy tiện bước ra thành trì.

Chu Lệ lấy Đại Ninh chi ngựa, hàng chiến bại chi tốt, bởi vì lương tại địch, lấy chiến dưỡng chiến, không ra hai năm khoảng chừng, luyện thành hai mươi vạn cưỡi, chà đạp lớn hai bên bờ sông, gót sắt chỗ qua, vạn dân tản mạn khắp nơi, nửa bên sơn hà thành đất của quý.

Thời gian như vòng, nhất chuyển lại là đầu mùa thu. Sóng lúa Lưu Kim, cao lương cúi đầu, chen chúc một đầu quan đạo, từ tây hướng đông, vòng qua Đông Bình tường thành, thẳng tới dưới chân núi Thái sơn.

Đông Bình phủ là nam quân trọng trấn, bóp chặt Yến quân xuôi nam cổ họng. Hai quân ở đây đại chiến mấy lần, đều có thắng bại, Đông Bình vùng ngoại ô, xương trắng chất đồng, áo giáp gỉ mặc, tàn cung mũi tên gãy khắp nơi có thể thấy được.

Rìa đường trong ruộng, thừa thốt mấy cái nông phu ngay tại thu gặt lúa mạch. Đột nhiên tiếng vó ngựa vang, đám người giống như chim sợ cành

cong, nhảy lên nhập lân cận đất cao lương bên trong, trong khoảnh khắc biến mất không thấy.

Trên quan đạo bụi mù bốc lên, chạy tới một đội nhân mã lực lưỡng, nhân số ba mươi có thừa, áo đen áo choàng, ngựa thần tuấn, cuồng phong thổi lên áo choàng, lộ ra thon dài vỏ đao.

Đám người ngựa không dừng vó, một đường lao vùn vụt, thẳng đến dưới chân núi Thái sơn, mới ngừng lại. Cầm đầu kỵ sĩ nhảy xuống ngựa đến, xốc lên áo choàng, nhìn qua đỉnh núi im lặng im lặng.

Một người khác đi lên phía trước, thấp giọng nói ra: “Quốc sư đại nhân!”

Người cầm đầu chính là Mông Nguyên Quốc sư Thiết Mộc Lê, nói chuyện chính là Minh Đẩu, hẫn cùng đường mặt lộ, khẳng khẳng một mực quy thuận Yến Nhiên Sơn, đại mạc trúng qua mấy năm, so với Đông Đảo thời điểm, trên mặt thêm gian nan vất vả chi sắc.

Thiết Mộc Lê tay nhặt râu ngắn, nghi ngờ nói: “Minh Đẩu, người của người đâu?”

Minh Đẩu liếc nhìn bốn phía, lại nhìn một chút ngày, cười nói: “Hẹn tại giờ Thìn, thời khắc chưa tới.”

“Đi!” Thiết Mộc Lê một chỉ nơi xa quán trà, “Uống trà đi!”

Một đoàn người quá ngang ngược, tiến vào quán trà, trước đem chủ nhân tiểu nhị oanh ra, tự hành nấu nước pha trà.

Thiết Mộc Lê uống hai ngụm trà nóng, thở dài: “Cùng nhau đi tới, đánh cho rối tinh rối mù, đối tại dĩ vãng, thật là nhập chủ Trung Nguyên cơ hội tốt. Đáng tiếc Ngõa Lạt bộ phát triển an toàn, quỹ lực đồ lại không phục

quản thúc. Đừng nói Trung Nguyên, tiếp qua mấy năm, lão tổ tông lưu lại chính là rất cự địa cũng không giữ được .”

Minh Đẩu âm thầm cười lạnh, nghĩ thầm: “Nếu không phải người tham quyền giở trò, làm sao rơi đến một bước này ruộng đồng.” Nhưng biết Thiết Mộc Lê nghiêm tại luật người, bỏ bê kiểm chế bản thân, nhìn hăn người nhìn rõ mọi việc, nhìn tự thân không thấy Thái Sơn, hoặc là trách tội đại hăn, hoặc là trút trách nhiệm tại ngoại tộc, từ không cho rằng Mông Nguyên suy sụp là nhà mình trách nhiệm.

Minh Đẩu ăn nhờ ở đậu, không dám nói toạc, cười làm lành nói: “Quốc sư đại nhân, Nguyên Đế bảo tàng thật như vậy quan trọng? Đáng giá người buông xuống mồ hôi đình sự việc cần giải quyết, ngàn dặm xa xôi chạy đến Thái Sơn?”

“Người không biết.” Thiết Mộc Lê chú mục núi xa, toát ra mấy phần hướng về, “Bảo tàng bên trong có mấy thứ đồ là ta Mông Cổ quốc bảo, liên quan đến bốn quốc khí vận; thủ đẩy ‘Trường sinh Thiên Chi Nhân’, kia là một viên đen nhánh bảo toàn, cực đại vô cùng, cử thế vô song, Thành Cát Tư Hãn đánh hạ Tát Mã Nhĩ Hãn lúc thu hoạch được, khảm nạm tại một trương Xích Kim đại cung cánh cung bên trên; lại có một kiện ‘Tây cực Lưu Thúy trắng sáng bàn’, vốn là phương tây Đại Tần trấn quốc chi bảo, về sau nhiều lần trăn trở, rơi vào Hungary trong tay người, về sau nhổ đều đại vương tây chinh đoạt đến, đưa cho lúc ấy Mông ca đại hăn; có khác bảy tôn Bắc Đẩu ngọc phật, vốn là thế tổ Hốt Tất Liệt vì Phật sống Bát Tư Ba chỗ tạo, khảm đầy lấy tự đại kim cùng Đại Tổng cung đình kỳ trân dị bảo; khó được nhất vẫn là kia tám ngựa kim mã, lịch đại đại hăn vì kỷ niệm cuộc đời yêu cầu, lấy Xích Kim tượng nạm, phía trên khảm nạm cuộc đời tiêu diệt chi quốc trân quý nhất châu báu.”

Minh Đẩu một mặt cực kỳ hâm mộ, liên tục gật đầu: “Quốc sư lúc nào cũng không quên quốc gia, vì quốc vận phí sức phí sức, thật sự là chúng ta chi mẫu mực.” Trong lòng lại nghĩ: “Cái gì bốn quốc khí vận, nói đến đạo

lý rõ ràng, thực chất bên trong còn không phải là vì tài bảo.” Còn nói: “Đáng hận Nhạc Chi Dương tiểu tặc kia, nếu không phải hãn, những bảo bối này đã sớm tới tay nha.”

Thiết Mộc Lê nghe được “Nhạc Chi Dương” ba chữ, sắc mặt nhất thời trầm xuống, chợt nghe Na Khâm cả tiếng nói: “Chiếu ta nhìn, những này trên bảo cho dù tốt cũng là chết. Nhạc Chi Dương lại có một kiện tên dở hơi, con kia ‘Đại Kim Thiên Chuẩn’ thiên hạ vô đối, chết liền không có. Đáng tiếc vật kia nhận chủ, cướp tới cũng vô dụng.” Hãn yêu ưng thành si, từ khi độc vương cốc một trận chiến, đối Phi Tuyết mong nhớ ngày đêm, nhớ mãi không quên.

Thiết Mộc Lê nghe lời này, trong lòng càng phát ra không nhanh, ngừng đầu nhìn lại, hỏi: “Minh Đẩu, người kia làm sao còn chưa tới?”

Minh Đẩu đang muốn trả lời, chợt thấy phía đông trên đường bay tới một ngựa, kỵ sĩ mang theo mũ rộng vành, đến quán trà bên ngoài, định nhân quan sát, do dự bất định.

“Đến rồi!” Minh Đẩu mỉm cười mà lên, ngoắc nói, ” đồ tuần!”

Kỵ sĩ gặp hãn, hừ một tiếng, từ trong ngực lấy ra một cái mảnh ống trúc nhỏ, vèo ném vào quán trà, quay lại đầu ngựa, chạy như bay đi.

Minh Đẩu tiếp được ống trúc, vặn ra kéo ra một tờ giấy, nhìn qua cười nói: “Buổi trưa đến, nhanh!”

Thiết Mộc Lê trầm ngâm một chút, nói ra: “Buổi trưa lên núi? Thời điểm không nhiều, chỉ cần mai phục.”

“Theo ý ta.” Minh Đẩu nói nói, ” nếu có kim mã ngọc phật, vận chuyển lên núi có phần phí nhân lực, hơn phân nửa lưu tại chân núi, phân ra thắng bại, lại đến nhận lấy.”

“Lưu tại chân núi, tất yếu cao thủ trông coi.” Thiết Mộc Lê nói nói, “Đông Đảo không bằng Tây Thành, cao thủ lưu lại thủ bảo, thực lực chẳng lẽ không phải yếu hơn?”

Minh Đẩu cười nói: “Cho nên đại cao thủ nhất định lên núi giành thắng lợi, lưu lại người chỉ thường thôi, khi đó Quốc sư vừa ra, còn không dễ như trở bàn tay.”

“Đoạt bảo chỉ là thứ nhất.” Thiết Mộc Lê bộc lộ ngạo sắc, “Ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, Đông Đảo là ta túc địch, Lương Tư Cầm cũng là cừu gia. Đỉnh tốt Đông Đảo, Tây Thành đánh cho không chết thì bị thương, khi đó bản tôn xuất thủ, đem bọn hăn một mẻ hết gọn.”

Minh Đẩu không muốn Thiết Mộc Lê lại có như thế dã tâm, cứng họng, không biết bắt đầu nói từ đâu. Chợt nghe Na Khâm nói ra: “Sư phụ, đồ đệ ngu dốt, tổng cảm giác không thích hợp. Minh Đẩu mưu phản Đông Đảo, Đông Đảo người vì sao còn muốn cùng hăn ngầm thông tin tức? Đối bản môn, nếu có phản nghịch, không phải truy sát đến chân trời không thể.”

Minh Đẩu da mặt nóng lên, tăng hắng một cái, nói ra: “Lão đệ có chỗ không biết, Diệp Linh Tô tấn kê ti thần, nhiều lần tại Đông Đảo lộng quyền; Vân Thường thân là huynh trưởng, lại là Đảo vương, trong lòng rất là bất mãn, nhưng lại bất lực. Cho nên mượn Quốc sư thần uy, cho Diệp Linh Tô nếm chút khổ sở, như có thể đưa nàng diệt trừ, vậy liền không thể tốt hơn.”

Na Khâm nói: “Bọn hăn đã là huynh muội, như thế nào tàn sát lẫn nhau?”

Minh Đẩu nói: “Vì tranh quyền đoạt lợi, phụ tử còn bất hoà, huống chi huynh muội? Lại nói hai người bọn họ cùng cha khác mẹ, Vân Thường là chính phòng sở sinh, Diệp Linh Tô bất quá là cái yêu đương vụng trộm tư

sinh nghiệt chủng, nàng leo đến Vân Thường trên đầu làm mưa làm gió, đổi người là Vân Thường, người nhưng phải nhịn xuống?”

Na Khâm nghĩ nghĩ, nói ra: “Vân Thường ta chưa thấy qua, Diệp Linh Tô lợi hại hơn ta. Từ xưa năng giả vi thượng, nàng muốn làm mưa làm gió, ta cũng chỉ đành cho phép nàng đi.”

Na Khâm chất phác tráng kiện, tôn trọng cường giả, Minh Đẩu nghe hẳn nói chuyện, đúng là không phản bác được.

Thiết Mộc Lê nói ra: “Thời điểm không sai biệt lắm, mọi người dọn dẹp một chút, tìm một chỗ mai phục .”

Yến Nhiên Sơn người liên can giấu ngựa, các tìm rừng cây núi đá ẩn nấp thân hình. Không lâu đỏ mặt trời giữa trưa, buổi trưa sắp tối, chợt nghe đắc đắc tiếng vang từ đằng xa truyền đến.

Thiết Mộc Lê ứng thanh nhìn ra xa, nhưng gặp phía đông trên quan đạo tới một người, áo trắng mũ rộng vành, lụa mỏng phiêu nâng, nghiêng ngồi một đầu thanh con lừa, tựa như đồ người trong bức họa.

“Diệp Linh Tô?” Thiết Mộc Lê kinh ngạc nói, ” làm sao chỉ nàng một cái?”

Diệp Linh Tô đến sơn môn, nhảy xuống lưng lừa, quan sát đền thờ tấm biển. Nhìn lúc hứa, ngồi yên lên núi.

“Quốc sư!” Minh Đẩu thấp giọng nói, ” nàng lẻ loi một mình, thế đơn lực bạc, không bằng cùng nhau tiến lên, đưa nàng cầm xuống lại nói!”

“Nói nghe thì dễ!” Thiết Mộc Lê lắc đầu, “Nàng thân pháp cao minh, một lòng muốn đi, ai cũng ngăn không được nàng.”

Minh Đẩu hận nói: “Cứ như vậy để nàng đi rồi?” Thiết Mộc Lê nhìn hẳn một chút, lạnh lùng nói: “Gấp cái gì? Đừng quên vì sao mà tới...”

Lời còn chưa dứt, nơi xa bánh xe tiếng vang, Thiết Mộc Lê trong lòng vui mừng, cư cao nhìn lại, nhưng gặp mấy chục chiếc xe lớn dọc theo quan đạo lái tới. Dẫn đầu là Thi Nam Đình, cái khác đánh xe đệ tử đều là một thân trang phục, mang đao đeo kiếm, bánh xe chỗ qua, vết bánh xe quá sâu, đủ thấy trên xe chở có cực kỳ nặng sự vật.

“Chỉ có Thi Nam Đình một cái.” Minh Đẩu vừa mừng vừa sợ, “Kỳ quái, cái khác Đông Đảo đệ tử ta đều không nhận ra, nhìn niên kỷ, xác nhận năm gần đây gia nhập người mới!”

Thiết Mộc Lê mỉm cười, khoát tay nói: “Chuyện tốt không vội nhất thời, mọi người đừng hoảng hốt, chờ bọn họ chạy tới!”

Đội xe hoàn toàn không biết gì cả, từ Từ Hướng Tiền. Gần sơn môn, Thi Nam Đình giơ lên roi, quay đầu nói ra: “Đem xe đuổi tới bên kia trong sơn cốc đi! Chờ Linh Tô cô nương mệnh lệnh!”

Sất, mình nhìn nhau, trên mặt đồng đều có đặc ý sắc, Thiết Mộc Lê động thân mà lên, cười sang sảng nói: “Không cần chờ! Nàng tại giữa sườn núi đâu! Thi tôn chủ vất vả, những xe này, bản tôn thu nhận!”

Thi Nam Đình đổi sắc mặt, kéo ra vòng thép, một tay thăm dò vào bên hông cấm nang. Thiết Mộc Lê cười lạnh nói: “Thi Nam Đình, động tay trái ta đoạn tay trái người, động tay phải ta đoạn tay phải, hai tay tề động, đoạn người đầu người. Bản tôn nói được thì làm được, người không tin, đại khái có thể thử một chút.”

Thi Nam Đình cương ngay tại chỗ. Thiết Mộc Lê vung tay lên, đồng bọn nhao nhao xông ra, phần phật một chút vây quanh đội xe.

Minh Đẩu cười nói: “Quốc sư đại nhân, những này đánh xe xử trí như thế nào?”

Thiết Mộc Lê song mi vận một cái, lạnh lùng nói: “Lưu xe không lưu người.”

Trên xe mọi người không khỏi động dung, Thiết Mộc Lê suy nghĩ trước giết một người lập uy, ánh mắt quét qua, rơi trên người Thi Nam Đình, đang muốn động thủ, chợt nghe chỗ cao có người cười nói: “Thiết Mộc Lê, làm việc làm tuyệt, không sợ đoạn tử tuyệt tôn a?”

Thanh âm thanh thúy mềm mại, Thiết Mộc Lê ứng thanh nhìn lại, Diệp Linh Tô đứng tại một phương phía trên tầng đá, tay xách bảo kiếm, xốc lên mũ rộng vành, lộ ra một đầu như thác nước tóc xanh, tại nàng bốn phía, giống như mọc lên như nấm, toát ra hơn mười người đến, Hoa Miên, Dương Phong đến, Đồng Diệu bốn người đồng đều tại liệt, Mạnh Phi Yến suất lĩnh Diêm bang tử đệ, giơ lên nỏ cơ, nhắm ngay phía dưới.

Thiết Mộc Lê đổi sắc mặt, quay đầu nhìn chăm chăm Minh Đẩu, nghiêm nghị nói: “Tốt tặc tử, ngươi thiết cái bẫy gạt ta?”

Minh Đẩu cũng mắt choáng váng, hết nhìn đông tới nhìn tây, lắp bắp: “Cái này, cái này...” Thiết Mộc Lê không nói lời gì, hô một chương hướng hắc hổ tới.

Minh Đẩu cũng không phải dễ cùng, sử xuất “Kình Tức Công”, song chương đẩy về phía trước ra, xùy, hai lực gặp nhau, thế như lưỡi dao giấy rách, Minh Đẩu chương lực hai điểm, một cổ sắc bén kình khí thẳng đến lồng ngực. Hắc hổ cuống quít hướng về sau nhảy một cái, chỉ cảm thấy ngực phát lạnh, cúi đầu nhìn lại, y phục vỡ tan, giữa ngực bụng nhiều một đạo vết thương máu chảy đầm đề.

Minh Đẩu hãi hùng khiếp vía, chợt thấy Thiết Mộc Lê làm bộ lại đến, gọi lớn: “Quốc sư chậm đã...” Vừa nói vừa lui, đụng vào sau lưng xe ngựa,

thình lình hậu tâm mát lạnh, sáng loáng bảo kiếm thấu ngực mà ra.

Minh Đẩu đầu óc một đoàn mơ hồ, hướng về phía trước thoan hai bước, quay đầu nhìn lại, toa xe phá vỡ, Vân Thường tay cầm bảo kiếm, trầm mặt chui ra. Minh Đẩu há to mồm, ngón tay Vân Thường, “Người” chữ còn chưa mở miệng, người đã ngã xuống đất khí tuyệt.

Chỉ một thoáng, toa xe nhao nhao vỡ ra, chui ra vô số Đông Đảo đệ tử, đồ tuần cũng tại liệt, hướng về phía Thiết Mộc Lê có chút cười lạnh.

Thiết Mộc Lê nhìn qua Minh Đẩu thi thể, thấy trách oan người này, suy nghĩ một chút, ngẩng đầu cười nói: “Diệp bang chủ, người một chiêu này cũng không tính quang minh lỗi lạc.”

“Quang minh lỗi lạc? Người cũng xứng xách bốn chữ này?” Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, “Người chết vì tiền, chim chết vì ăn, người không phải tham tài không ghét, như thế nào rơi vào ta cái bẫy?”

Thiết Mộc Lê nói ra: “Hôm nay Đông Đảo, Tây Thành tranh phong, sinh tử thắng bại, bất quá là hai người gia sự. Bản tôn người ngoài cuộc, người tội gì lôi kéo ta tiến đến?”

“Hôm nay sinh tử khó liệu, trước khi đại chiến, phải đem việc làm kết thúc, nếu như bất hạnh chiến tử, dưới cửu tuyền cũng tốt bàn giao!” Diệp Linh Tô rút kiếm ra đến, duệ vừa nói nói, ” người giết Sở tiên sinh, Hoa Diêm sứ, còn có vô số Diêm bang đệ tử, cái này một món nợ máu, hôm nay liền muốn người hoàn lại.”

Thiết Mộc Lê hí mắt nhìn nhìn Diệp Linh Tô, xoay chuyển ánh mắt, rơi xuống Vân Thường trên thân, “Vân đảo Vương, nghe nói người huynh muội không hợp, mọi thứ nhiều có khác nhau?”

Giá đương nhi hân còn không hết hi vọng, còn muốn phân hóa Đông Đảo, Vân Thường giận quá thành cười, lớn tiếng nói ra: “Khác không dám

nói, giết người cái này thôi Thát tử, bốn đảo trên dưới tuyệt không khác nhau.”

“Tốt!” Thiết Mộc Lê hai mắt nhìn trời, đột nhiên cười ha ha, tiếng cười trùng thiên, sơn cốc chấn động, khắp núi chim tước kinh bay, lăng không xoay quanh rên rĩ.

Diệp Linh Tô gặp hẳn tình trạng khác thường, trong lòng khê động, kêu lên: “Vân Thường coi chừng!”

Lời vừa ra miệng, Thiết Mộc Lê đột ngột từ mặt đất mọc lên, hình như màu đen đại điêu, xoay người nhào về phía Vân Thường. Hắn lập ý bắt được Vân Thường, bức Diệp Linh Tô giải vây. “Nghịch thiên thần chưởng” giương đông kích tây, quý quyết dị thường, hướng chi súc thể mà phát, nguyên bản mười phần chắc chín, không muốn bị Diệp Linh Tô gọi ra, Vân Thường có đề phòng, lắc thân hướng về sau, giơ kiếm đâm loạn.

Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, bấm tay bắn ra, chính giữa thân kiếm, tranh, Vân Thường hồ khẩu kịch liệt đau nhức, kiếm như lá héo úa, phía bên trái tung bay, ngực không môn bại lộ, Thiết Mộc Lê tay như ừng trảo, tiến quân thần tốc.

Vân Thường gặp nguy không loạn, tát nghênh ra, ba vỗ trúng Thiết Mộc Lê cổ tay. Thiết Mộc Lê toàn thân trên dưới giống như bách luyện tinh cương, yếu hại trúng chưởng, bất vi sở động, móng vuốt vẫn như cũ hướng về phía trước, chụp vào Vân Thường cổ họng.

Vân Thường dưới tình thế cấp bách, hai chân dùng sức khê chống, thân thể như một mũi tên hướng về sau thường thường bắn ra. Nhảy lên ra một trượng có thừa, còn chưa rơi xuống đất, đột ngột cảm giác phía trên tối sầm lại, Thiết Mộc Lê bổ nhào xuống tới.

Vân Thường làm ra tất cả vốn liếng, vẫn là thoát khỏi không xong, trong lòng một xám, phanh quăng xuống đất. Lúc này chợt nghe một tiếng liên

quát, thanh thúy xâu tai, tiếng như phượng gáy. Thiết Mộc Lê thân hình dừng lại, đột nhiên buông tha Vân Thường, nghiêng nghiêng phía bên trái nhảy lên ra, đi theo phía sau một đoàn thanh mônh mônh kiếm quang, hàn khí bốn phía, phô trương mấy trượng, Diệp Linh Tô thân như phi tiên, ngự kiếm hướng về phía trước.

Thiết Mộc Lê trong lòng kinh hãi, vừa mới hăn đối phó Vân Thường, điều hâu buồn cười, dễ như trở bàn tay, gặp gỡ Diệp Linh Tô, vậy mà rơi mất vóc, kia một cỗ kiếm khí mônh mônh mônh mônh, sau thế vô tận, không ngừng không nghỉ, thẳng như phong ba dòng nước xiết, cản không thể cản, tránh cũng không thể tránh.

Thiết Mộc Lê mất tiên cơ, một hơi rời khỏi bảy tám trượng, liên biến hơn mười chiêu, vẫn là không thoát khỏi được kiếm thế. Hăn đột nhiên hú lên quái dị, thân thể nghiêng lắc, lấn đến một cái Đông Đảo đệ tử bên người, người kia không tránh kịp, Thiết Mộc Lê đưa tay đem hăn bắt được, như thiểm điện hướng về phía trước nghênh ra.

Diệp Linh Tô không chịu tổn thương bản phái đệ tử, kiếm quang thu liễm, kiếm thế một yếu. Thiết Mộc Lê một tay giơ người loạn lắc, một tay vận chưởng vung ra, ông, chưởng kinh quét trúng thân kiếm, Diệp Linh Tô thân ảnh lóe lên, chột biến mất, xuất hiện lần nữa, đã đến Thiết Mộc Lê phía bên phải, duệ quát một tiếng, gọt hướng hăn bắt người cỗ tay phải.

Một kiếm này thần diệu lạ thường, Thiết Mộc Lê nếu không buông tay, nhất định đứt cỗ tay, rơi vào đường cùng, đành phải rút tay về mất mặt. Diệp Linh Tô chỉ sợ hăn lại tổn thương Đông Đảo đệ tử, làm xuất hồn thân năng lực, một đạo kiếm quang không rời quanh người hăn yếu hại. Thiết Mộc Lê cũng ngưng thần đón lấy, hai người chưởng đến kiếm đi, đánh đến khó phân thắng bại.

Thủ lĩnh động thủ, hai phái đệ tử cũng đánh làm một đoàn. Đông Đảo nhiều người, Yến Nhiên Sơn ít người, càng có Mạnh Phi Yến dẫn Diêm

bang đệ tử đứng tại chỗ cao ngăm bắn lén, chỉ nghe sừ sừ liên thanh, Yến Nhiên Sơn đệ tử thỉnh thoảng ngã xuống.

Thiết Mộc Lê càng đấu càng sợ, gần ngủ hai năm công phu, Diệp Linh Tô võ công tinh tiến thần tốc, phi nước đại nhưng đã không kém hẳn. Kiểm pháp đã thần diệu, thân pháp nhất là kinh người, Phân Quang Hóa Ảnh, Súc Địa Thành Thốn cũng không đủ hình dung, mấy trượng bên ngoài nhoáng một cái liền đến, Thiết Mộc Lê vận đủ khí lực, vừa muốn phản kích, nàng lại bỗng nhiên không thấy, biến mất tốc độ, ngay cả một tia khí cơ cũng không để lại hạ. Nếu không phải “Nghịch thiên thần chưởng” cũng là cực quý quyết công phu, gặp gỡ thủ đoạn như thế, Thiết Mộc Lê trên thân sớm liền có thêm trên dưới một trăm cái trong suốt lỗ thủng, dù là như thế, hắn tự nghĩ phân ra thắng bại, cũng tại ngàn chiêu về sau, lại nhìn chiến trường tình thế, mình phe nhân mã hoặc chết hoặc bị thương hoặc bị bắt, còn lại Na Khâm mấy người, cũng là đau khổ chèo chống.

Thiết Mộc Lê có vẻ như hùng kỳ, nội tâm gian xảo, thua thiệt mua bán từ trước đến nay không làm, lúc này giả thoáng hai chiêu, xoay người bỏ chạy. Diệp Linh Tô tất quát một tiếng, phi thân đuổi theo, không muốn Thiết Mộc Lê quay người lại, dẫn nhẹ cánh tay dài, nắm qua một cái Đông Đảo đệ tử, trở tay hướng nàng ném tới. Diệp Linh Tô bất đắc dĩ dừng bước thu kiếm, tiếp được người tới, nhưng cảm giác lực đạo như núi, cuống quýt người nhẹ nhàng lui lại, hóa giải hăng hái, dừng lại lúc định nhân nhìn lên, vậy đệ tử khoe miệng đổ máu, đã tắt thở, nguyên lai Thiết Mộc Lê bắt người thời điểm, vận kinh đem nó đánh ngã.

Chợt nghe kêu thảm liên thanh, giương mắt nhìn lên, Thiết Mộc Lê chạy trốn trên đường không quên hung ác hạ độc thủ, liên tục đánh chết mấy người. Hoa Miên, Dương Phong đến, Đồng Diệu nhao nhao tiến lên, Thiết Mộc Lê lại không ứng chiến, Diệpch mình vòng qua ba người, thuận tay một chưởng, đem một cái Đông Đảo đệ tử đầu lâu đánh nát.

Thi Nam Đình cũng ở bên trái gần, sừ sừ liên phát thép chùy. Thiết Mộc Lê lắc thân để đếm rõ số lượng mai, đột nhiên tay phải vung ra, đinh quét trúng một viên, thép chùy thế đi như điện, từ một cái nam đệ tử mắt trái tiến, cái ót ra, tình thế không ngừng, bắn vào một nữ đệ tử cổ họng.

“A nha!” Thi Nam Đình ghen ngào kêu sợ hãi, Thiết Mộc Lê ha ha cuồng tiếu, thân như đại điêu, vượt qua đám người đỉnh đầu, Diệp Linh Tô cầm kiếm đuổi theo, thế nhưng là ở xa mấy trượng bên ngoài.

Thi Nam Đình vừa tức vừa gấp, phẫn trên thân trước, liên phát thép chùy, bắn hấn phía sau lưng. Thiết Mộc Lê cũng không quay đầu lại, tiện tay vung đạn, đinh đinh đinh một trận gấp vang, thép chùy quay lại phong mang, đảo ngược Thi Nam Đình bay đi, Thi Nam Đình tránh trái tránh phải, rất là chật vật.

Một cái chớp mắt, Thiết Mộc Lê phá vây mà ra, thẳng đến giấu ngựa chỗ, chỗ ấy có ít thớt lương câu, thần tuấn lạ thường, chỉ cần cười trên một thớt, liền có thể truyền xa tái ngoại, không người truy theo kịp.

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 166 : Chương 166: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Hai)

Chương 166: Sẽ làm tuyệt đỉnh (hai)

Hắn bàn tính đánh cho như ý, thành linh bóng người chớp động, đâm nghiêng bên trong lao ra một cái thanh niên nam tử, nhìn trang phục, cũng là Đông Đảo đệ tử. Thiết Mộc Lê không chút nghĩ ngợi, huy chưởng bổ ra, chưởng phong sắc bén như đao, một khi quét trúng, thế tất mở ngực mổ bụng.

Thanh niên không chút hoang mang, tay trái vung lên, dưới chân chuyển động, Thiết Mộc Lê chưởng lực nghiêng một cái, lại được đưa tới một bên. Thanh niên lách mình hướng về phía trước, tay phải đánh ra. Cái này hai lần nhìn như bình thường, thế nhưng là kinh lực mạnh, năm chỉ xảo, đều diệp nhập hào điên.

Thiết Mộc Lê nhất thời khinh địch, đem đối thủ xem như đệ tử tầm thường, phát hiện không ổn, thanh niên chưởng lực đã đến sườn trái. Hắn dù sao thân kinh bách chiến, trong lúc vội vàng đem thân vận một cái, chưởng lực cập thân, nhất thời trượt ra, thế nhưng là một cổ dư kinh thấu thể mà vào, giống như gió xuân hạo đặng, ôn nhuận dương hòa, chỗ qua gân cốt mềm nhũn, khí lực tiêu tán. Thiết Mộc Lê lấy làm kinh hãi, thốt ra mà ra: “Hạo nhiên chính khí?” Trở tay một chưởng, gạt hướng thanh niên cổ họng.

Hoa Miên nơi xa trông thấy, cả kinh kêu lên: “Thành phong, mau tránh ra...” Lời vừa ra miệng, thanh niên thân thể thuận Thiết Mộc Lê chưởng thế xoay tròn, phải giơ tay lên, nhẹ nhàng dựng vào Thiết Mộc Lê chưởng

duyên, mượn chưởng thế lượn vòng mà ra, quay tròn rơi xuống hai trượng bên ngoài, hai chân trầm xuống, đứng yên định, chỗ qua bùn đất xoay chuyển, vậy mà nhiều một đạo rãnh sâu.

Thanh niên chính là Cốc Thành Phong, Hoa Miên phi thân đuổi tới, đỡ lấy hấn phía sau lưng, tiêu vội hỏi: “Không có việc gì a?”

Cốc Thành Phong phun một ngụm khí, lắc đầu nói: “Ta không sao!” Hấn là Hoa Miên đệ tử đặc ý nhất, tuổi không lớn lắm, một đường “Tam tài quy nguyên chưởng” làm đến xuất thần nhập hóa, phi nước đại nhưng vượt qua Hoa Miên, rất có vài phần tông sư khí tượng. Cho nên Hoa Miên gặp hấn hoành chơn cường địch, coi là thật dọa đến gần chết, sợ thành tựu của hấn chưa thành, trước gây trong tay Thiết Mộc Lê.

Cốc Thành Phong điều hoà khí tức, giương mắt nhìn lên, Thiết Mộc Lê bị hấn ngăn cản một chút, thế đi hơi chậm, đã bị thanh ly kiếm kéo chặt lấy. Vân Thường cùng bốn tôn cũng tuân tự đuổi tới, đang muốn tiến lên tương trợ, Diệp Linh Tô quát: “Đều dừng tới đây, giữ vững con đường, đừng để hấn chạy trốn.”

“Nghịch thiên thần chưởng” quen giương đông kích tây, đám người nếu như tiến lên, không để ý, phản vì Thiết Mộc Lê đương làm con tin, Diệp Linh Tô sợ ném chuột vỡ bình, không cách nào toàn lực hành động. Các cao thủ nghe tiếng hiểu ý, các trạm một phương lược trận, phong kín Thiết Mộc Lê đường đi.

Thiết Mộc Lê âm thầm kêu khổ, một cái Diệp Linh Tô đã là kinh địch, tăng thêm bốn tôn, Vân Thường cùng cái này họ Cốc thiếu niên, trận chiến ngày hôm nay hoàn toàn không có phần thắng. Hấn đảo mắt thoáng nhìn,, Thi Nam Đình tay chụp thép chùy, giương cung mà không phát, hai mắt lợi như chim ưng, ở trên người hấn bắn khoả, Thiết Mộc Lê tâm thần hơi loạn, xuất thủ hơi chậm, thanh ly kiếm thừa dịp khe hở mà vào, xẹt qua cánh tay trái, máu tươi vẩy ra.

Thiết Mộc Lê đau hừ một tiếng, bỗng nhiên quay người phóng tới sơn môn. Quần hùng nghiêm phòng hẩn thoát đi Thái Sơn, không ngờ hẩn dám lên núi. Sơn môn chỗ chỉ có Đồng Diệu trấn giữ, hẩn không kịp nghĩ lại, Thiết Mộc Lê một chương bổ tới, Đồng Diệu vội vàng huy chương đón đỡ, hai người thân hình một phát, Đồng Diệu bay ra thật xa, lúc rơi xuống đất sắc mặt trắng bệch, một đầu cánh tay phải mềm mềm rũ xuống.

Thiết Mộc Lê vung ra hai chân, chạy vội lên núi, Diệp Linh Tô theo đuổi không bỏ. Hai người chia chia hợp hợp, đánh cho khó phân thắng bại.

Thái Sơn tình thế hùng kỳ, thương tùng, quái thạch, suối phun, thác chảy chỗ nào cũng có, Diệp Linh Tô theo hình nhân thể, hóa cùng vạn vật, giấu chi sơn thì làm núi, ẩn chi thủy thì làm nước, phù quang lược ảnh, không có dấu vết mà tìm kiếm. Thiết Mộc Lê tới giao thủ, tựa như là cùng một tòa Thái Sơn là địch. Diệp Linh Tô muốn tới thì tới, muốn đến thì đến, bốn phương tám hướng ở khắp mọi nơi, huyền đánh hẩn thần hồn nát thần tính, thảo mộc giai bình, mới đến sườn núi, lại trúng hai kiếm, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng bộc lộ dấu hiệu thất bại.

Thiết Mộc Lê không cách nào có thể nghĩ, một đường hướng lên, hai người lẩn lộn lộn, đánh qua bên trong Thiên Môn, đến mười tám bàn, phía trước đột nhiên xuất hiện tám người, hoành thân ngăn lại đường đi.

Diệp Linh Tô nhìn thấy người tới, sắc mặt hơi đổi một chút, không tiến ngược lại thụt lùi, ngưng mắt nhìn chăm chú. Thiết Mộc Lê không nhận ra Bát bộ chi chủ, gặp người cản đường, không hỏi xanh đỏ, thống hạ sát thủ.

Thạch Xuyên, Bạc Lưu đứng mũi chịu sào, vô cùng tránh ra. Thiết Mộc Lê gặp hai bọn họ thân pháp không yếu, cảm thấy sinh nghi, thế nhưng là tự cao thần công, cũng không để trong lòng, phóng người lên, hướng chính diện Vạn Thăng phóng đi. Vạn Thăng ở trên cao nhìn xuống, một chương vung ra, kinh lực giống như cao Thiên Cương gió gào thét mà ra, Thủy Liên Ảnh đồng thời xuất thủ, “Chu Lưu thổ kinh” đụng vào “Chu Lưu

Thiên Kinh”, thiên địa giao thái, càn khôn lập đi lập lại, hai cổ kinh lực quần cùng một chỗ, nhất thời hóa thành bàng bạc dòng lũ.

Thiết Mộc Lê giật nảy cả mình, nhưng thế tử dùng hết, trốn tránh không được, vận đủ chân khí, song chương tề xuất, phanh, vạn, nước hai người lung lay nhoáng một cái, Thiết Mộc Lê lại từ không trung rớt xuống, hai tay phát nhiệt, ù tai nhịp tim, mũi chân vừa vừa xuống đất, liền cảm giác phía dưới thêm đá đột nhiên khê động, âm vang vỡ ra, nhảy lên ra mây chực đầu to như tay em bé gai dây leo.

Thiết Mộc Lê dồn khí hai chân, hóa thành trường thương đại phủ, chân thế chỗ hướng, “Ác Quỷ Thứ” nhao nhao bẻ gãy. Nhưng mà đoạn dây leo phục sinh, càng dài càng mật. Thiết Mộc Lê càn quét một vòng, bị cây dây gai vây quanh, hãi dị sau khi, vội vàng nhảy ra.

Giá đương nhi, Thạch Xuyên, Bặc Lưu phong bế lỗ hổng, Bát bộ chi chủ các trạm một phương, “Chu Lưu Bát Cực Trận” chuyển động. Càn khôn lập đi lập lại, Phong Lôi Tương Bạo, Sơn Trạch Thông Khí, Thủy Hỏa Tương Tế... Các loại biến hóa tầng tầng lớp lớp, sóng lớn giống như kinh lực đập trùng thoải mái, trong trận sương mù tràn ngập, tản ra khép mở, trong đó ánh lửa bắn ra, điện sáng lóng lánh, núi đá vỡ nát tan tành, từng đoàn từng đoàn, từng bày, chim chóc giống như bay tới bay lui, đồng thời phát ra đáng sợ tiếng gào.

Thiết Mộc Lê khốn ở trong trận, tới lui như gió, quyền cước điện đi, sắc bén kinh khí thể lương gào thét, thỉnh thoảng mở ra mê vụ, lộ ra thân ảnh màu đen.

Diệp Linh Tô từng cùng “Chu Lưu Bát Cực Trận” giao thủ, khi đó võ công còn chưa đại thành, hợp Sở Không Sơn chi lực, y nguyên tan mất hạ phong. Nhưng nhìn Thiết Mộc Lê bình thản tự nhiên không sợ, công thủ tự nhiên, tung là địch nhân, cũng không chịu được bội phục: “Thiết Mộc Lê

không hổ Yến Nhiên Sơn trăm năm qua hiểm có kỳ tài, nhân phẩm bất nhập lưu, võ công lại là nhất đẳng lợi hại.”

Chợt nghe một tiếng rít lên, bóng đen chớp động, Thiết Mộc Lê trùng thiên nhảy lên lên, rơi xuống một khối trên núi đá, nghiêm nghị kêu lên: “Mấy người các người lai lịch gì?”

Hắn thoát trận mà ra, Bát bộ chi chủ cũng vô cùng kinh ngạc, Vạn Thăng nói ra: “Tại hạ Thiên bộ Vạn Thăng.” Thủy Liên Ảnh cũng nói: “Địa bộ Thủy Liên Ảnh!” Cái khác bộ chủ cũng các báo danh hào.

Thiết Mộc Lê gặp hãn nhân số, trong lòng đã có so đo, nghe xong chưa phát giác cười lạnh, nói ra: “Tây Thành, Đông Đảo không phải hẹn tại Thái Sơn quyết chiến a? Các người Bát bộ chi chủ, không cùng Diệp Linh Tô khó xử, lại đến ngăn cản bản tôn, chẳng phải là con muỗi đình Bồ Tát, tìm nhàm người?”

Vạn Thăng cười nói: “Quốc sư thứ lỗi, ta tám người phụng mệnh thủ ở chỗ này, không cho phép người không có phận sự đi lên.”

“Phụng mệnh?” Thiết Mộc Lê trong lòng run lên, cất giọng cao giọng hét lên, “Phụng ai chi mệnh? Lương Tư Cầm cũng tới a?”

Vạn Thăng cười không đáp, Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, nói ra: “Hậu sinh tiểu tử, giả thần giả quỷ. Ta cùng Lương Tư Cầm cùng thế hệ, tổ tiên còn có lớn lao nguồn gốc, ‘Tây Côn Luân’ chi mẫu là bản phái Bá Nhan tổ sư sư muội. Các người mang ta ta đi gặp hãn, liệu hãn cũng sẽ không không thấy.”

Thiết Mộc Lê tự nghĩ lạc đàn, không địch lại Đông Đảo nhiều người, cho nên cố ý lôi kéo Tây Thành, hợp hãn cùng Lương Tư Cầm hai người chi lực, cho dù thiên hạ cao thủ tụ tập đầy đủ Thái Sơn, cũng có thể giết hãn cái bảy vào bảy ra. Tưởng tượng như vậy tình hình, Thiết Mộc Lê hơi cảm thấy đắc ý, khóe miệng hiện ra vẻ tươi cười.

Ai ngờ Vạn Thăng vẫn là lắc đầu, nói ra: “Quốc sư thật có lỗi, Vạn mỗ không thể dẫn người đi gặp thành chủ.”

“Vì cái gì?” Thiết Mộc Lê then quá hoá giận.

Vạn Thăng nhìn chăm chăm hăn nhìn lên, khắp lơ dang nói: “Người không xứng!”

Thiết Mộc Lê trên mặt dâng lên một luồng khói xanh, đợi muốn nổi giận, lại cố nhịn xuống, cười lạnh nói: “Ta vì sao không xứng?”

Vạn Thăng nói ra: “Muốn gặp thành chủ, trước phá cái này một tòa ‘Chu Lưu Bát Cực Trận’ .”

Thiết Mộc Lê sắc mặt âm trầm, cái này một tòa trận pháp rất có môn đạo, nếu như đổi ngày xưa, cẩn thận phỏng đoán, tìm sơ hở, chưa hẳn không thể công phá, đương thời Đông Đảo hùng hổ dọa người, thực sự vô tâm tới đây dứa. Hăn liếc mắt thoáng nhìn, Diệp Linh Tô chấp hai tay sau lưng, thái độ nhàn nhã, rất có một bên xem trò vui ý tứ, không khỏi càng phát ra tức giận, nghiêm nghị nói ra: “Không phải nói quyết nhất tử chiến a? Diệp Linh Tô liền ở nơi đó, các người vì sao không đi theo nàng liều mạng?”

Vạn Thăng cười nói: “Chúng ta phụng mệnh trấn giữ nơi đây, Diệp bang chủ lại không xông sơn, vì sao muốn cùng với nàng liều mạng?”

“Người...” Thiết Mộc Lê giận quá thành cười, chợt nghe tiếng bước chân gấp, Đông Đảo quần hùng, Diêm bang đệ tử nhao nhao đuổi tới, mấy cái Yến Nhiên Sơn đệ tử toàn thân vết máu, trói gô, để cho người ngay cả đẩy mang đẩy áp lên núi đến. Na Khâm cũng tại liệt, trông thấy Thiết Mộc Lê, cao giọng hét lên: “Sư phụ...” Nói còn chưa dứt lời, liền gọi một cái tư thương buôn muối huy quyền đồ nhào, Na Khâm nằm trên mặt đất, nhìn hăm hăm tư thương buôn muối, lập tức lại bị đánh hai cước, bị đá toàn thân cuộn mình, giống như con tôm.

Trước có Tây Thành, sau có Đông Đảo, Thiết Mộc Lê thân hãm tuyệt cảnh, lại gặp đệ tử thảm trạng, trong lòng mấy muốn chảy máu, cắn răng một cái, kêu lớn: “Hôm nay ta Thiết Mộc Lê đơn thương độc mã, hoành chọn Đông Đảo Tây Thành, coi như bất hạnh chiến tử, cũng là oanh oanh liệt liệt. Tốt gọi anh hùng thiên hạ biết, đường đường Đông Đảo, Tây Thành, chính là một bang lấy cớ nào lằng quả, ý thế hiếp người bọn chuột nhắt.”

Lời này vừa nói ra, hai phái quần hào, sắc mặt cũng có sắc mặt giận dữ, thế nhưng là nhất thời lại khó mà phản bác. Chỉ vì Thiết Mộc Lê quá mức lợi hại, đơn đả độc đấu, chỉ có Diệp Linh Tô có thể cùng giành thắng lợi, thế nhưng là cho dù như nàng, cũng có Đông Đảo quần hào vì đó trợ trận, lấy cớ nào lằng quả chụp mũ là không thoát khỏi được .

“Khinh người liền khinh người!” Dương Phong đến chửi ầm lên, “Lúc trước người cùng con lừa ngốc không phải cũng là hai cái đánh một cái, giết Sở Không Sơn sao?”

“Đúng thế, đúng thế” chúng tư thương buôn muối nhao nhao gọi nói, ” khi dễ người lão Thát tử thì sao? Người đi Tây Thiên cáo phật sao?”

Thiết Mộc Lê cắn răng cười lạnh, hai tay chống nạnh, liếc xéo đám người: “Tốt, coi như ta Thiết Mộc Lê làm đủ trò xấu, không phải thứ gì, các người Đông Đảo tự xưng là danh môn chính phái, đi theo lão tử học cái xấu, không phải cũng hết thầy không phải thứ gì?” Vung tay lên, hướng về phía dưới quét qua, đem Đông Đảo quần hào hết thầy họa ở bên trong. Đám người nổi trận lôi đình, “Chó Thát tử, con rùa già” dừng lại chửi loạn, Diệp Linh Tô một bên nghe, ngậm miệng, nhú mày, trong lòng lão đại khó chịu.

“A Di Đà Phật!” Đột nhiên một tiếng niệm phật, trong sáng hùng tráng khoẻ khoắn, ngăn chặn một đám chửi rủa, “Thiết Mộc Lê, bản tăng đánh với người, có tính không lấy cớ nào lằng quả, ý thế hiếp người?”

Đám người ứng thanh nhìn lại, nhưng gặp dưới núi đi tới hai tăng một đạo. Hai cái tăng nhân một cái Truy Y, hình dung khô gầy, quắc thước có thần; một cái áo trắng, cao lớn cao, phong thần như ngọc, không được hoàn mỹ chính là bên trái ống tay áo trống rỗng, vậy mà gầy một cánh tay.

“con lừa ngốc!” Dương Phong đến thốt ra mà ra, trừng mắt Xung Đại Sư lớn thối sọt râu.

“Uyên thần tăng!” Diệp Linh Tô dựng thẳng lên bàn tay, hạ thấp người hành lễ, ngày đó Yến Vương trong phủ, nếu không phải Uyên Đầu Đà kịp thời đuổi tới, Diệp Linh Tô khó thoát Thiết Mộc Lê cùng Xung Đại Sư độc thủ, cho nên lòng mang cảm kích, gặp Uyên Đầu Đà, tự nhiên lấy lễ để tiếp đón.

“Diệp bang chủ!” Uyên Đầu Đà chấp tay trước ngực hoàn lễ, “Hồi lâu không thấy, bang chủ nội thương khỏi hẳn, phong thái càng hơn trước kia.”

Diệp Linh Tô hơi gật đầu, lại hướng kia áo xám lão đạo chấp tay hành lễ: “Tịch chân nhân, đã lâu không gặp!”

Đạo sĩ chính là Tịch Ứng Chân, mấy năm không thấy, hắc râu tóc bạc hết, thế nhưng là da thịt hồng nhuận, tựa như hài nhi, hướng Diệp Linh Tô hoàn lễ cười nói: “Diệp cô nương thanh danh truyền xa, bần tăng thân tại thế ngoại, cũng là có nghe thấy.”

Diệp Linh Tô cười cười, chú mục nhìn về phía Xung Đại Sư, trong mắt phun ra lửa giận. Xung Đại Sư như không có cảm giác, chỉ là nhìn qua Thiết Mộc Lê.

Thiết Mộc Lê thầm kêu “Xúi quẩy”, họa vô đơn chí, cái này mấu chốt bên trên, lại tới hai cái đối đầu, lập tức cười lạnh nói: “Uyên Đầu Đà, người không còn thế ngoại tu đi, luôn lẫn vào giang hồ tục sự, đơn giản chính là cho Phật Tổ hổ thẹn.”

“Thiện tai!” Uyên Đầu Đà cười nói, ” hòa thượng này đến khoanh tay đứng nhìn, tiểu đồ gần đây lĩnh hội thiên cơ, cũng muốn cùng người lĩnh giáo một hai.”

“Nói như vậy, người không đánh với ta?” Thiết Mộc Lê xoay chuyển ánh mắt, nhìn chăm chăm Xung Đại Sư trống rỗng tay áo, khinh miệt nói, ” đoạn mất tay hòa thượng, cũng dám vuốt ta râu hùm?”

“Đúng vậy a!” Xung Đại Sư cười nói, ” ta cái này tay gãy hòa thượng hướng người lĩnh giáo, Quốc sư đại nhân chắc hẳn sẽ không cự tuyệt!”

Mọi người không khỏi kinh ngạc, nghị luận âm ỉ. Diệp Linh Tô cũng không nghĩ ra hai cái này ác nhân bất hoà tương hướng, suy nghĩ: “con lừa ngốc tựa hồ chuyển tính cách. Cũng tốt, trước xem bọn hăn chó cắn chó làm cái trò quỷ gì.” Lập tức không nói một lời, lạnh lùng quan sát.

Thiết Mộc Lê sinh lòng do dự, hăn cường địch đảo mắt, một trăm cái không muốn cùng Xung Đại Sư dây dưa, thế nhưng là như không ứng chiến, truyền đến trên giang hồ đi, xác định vững chắc nói hăn sợ một cái tàn phế hòa thượng. Ngõng qua lưu tiếng, người chết lưu danh, cho dù oanh oanh liệt liệt chiến tử, cũng không thể lưu lại hèn nhát thanh danh.

“Lĩnh giáo liền lĩnh giáo!” Thiết Mộc Lê hừ một tiếng, “Uyen Đầu Đà ta còn không sợ, còn sợ người cái này tàn phế hay sao?” Thả người nhảy một cái, hạ sơn thạch.

Tịch Ứng Chân tiến lên hai bước, Thiết Mộc Lê cau mày nói: “Tịch Ứng Chân, ta cùng người cũng có thù?”

Tịch Ứng Chân cười cười, cũng không để ý tới hăn, hướng tám bộ chấp tay nói: “Các vị thế nhưng là Tây Thành người a? Bần đạo có việc, cầu kiến Lương thành chủ!”

Vạn Thăng cười nói: “Tịch đạo trưởng mời!” Vung tay lên, Bát bộ chi chủ nhường ra một con đường tới. Tịch Ứng Chân cười ha ha, tiêu dao chấp tay, dạo bước lên núi.

Thiết Mộc Lê nổi giận nói: “Ta không phối hợp đi, Tịch Ứng Chân liền phối a? Hừ, Thái Hạo cốc kia hai lần, chỉ xứng cho lão tử xách giày.”

Vạn Thăng cũng im lặng, chỉ là cười híp mắt nhìn qua hắn. Thiết Mộc Lê trong lồng ngực bốc lên, hận không thể đuổi ra hai chỉ đao ra trông mắt của hắn, nội khí không yên tĩnh, chợt nhớ tới thân ở hiểm cảnh, quay đầu nhìn lại, chợt thấy Đông Đảo quần hào nắm chặt binh khí, xông tới.

Thiết Mộc Lê hai mắt chỉ lên trời, nói ra: “Uyên Đầu Đà, ngươi cũng muốn mượn Đông Đảo thế?”

Uyên Đầu Đà mỉm cười, nói với Diệp Linh Tô: “Diệp bang chủ, tiểu đồ trước thử một lần, nếu không thành, chư vị lại đến không muộn!”

Diệp Linh Tô nói ra: “Người đồ nhi cùng ta có thù, Sở tiên sinh cái chết, cũng có hắn một phần.”

Uyên Đầu Đà chấp tay trước ngực nói: “Hắn đã tới, quá khứ thù hận, tự có bàn giao.”

Diệp Linh Tô nói ra: “Tốt, ta tạm thời tin tưởng thần tăng.” Vung tay một cái, quần hào nhao nhao lui ra, chừa lại một mảnh đất trống.

Thiết Mộc Lê dò xét Xung Đại Sư, cười lạnh nói: “Hai năm này, ngươi lại luyện thành lợi hại gì công phu?”

Xung Đại Sư cười nói: “Bần tăng không có luyện công phu.”

“Không có luyện công phu?” Thiết Mộc Lê nhíu mày không hiểu, “Kia làm gì?”

“Bần tăng là hòa thượng.” Xung Đại Sư thần khí kính cẩn, “Hòa thượng bản phận tự nhiên là tham thiền!”

“Tham thiền? Ha!” Thiết Mộc Lê nhẹ răng cười, “Người thứ gì ta còn không biết? Người tham thiền? Tham gia chồn hoang thiền a?”

“Không dám nhận!” Xung Đại Sư dựng thẳng chưởng tại ngực, “Bần tăng chỗ tham gia chi thiền, gọi là tu di cuồng thiền!”

“Tu di cuồng thiền?” Thiết Mộc Lê uống nói, ” con cóc ngáp, khẩu khí không nhỏ!”

Xung Đại Sư không vội không giận, cũng không để ý tới hân trào phúng, cười lấy nói ra: “Tu di người, lớn không thể lớn, cuồng thiền người, tùy ý làm bậy vậy!”

“Tùy ý làm bậy, ngược lại là người diễn xuất!” Thiết Mộc Lê giơ lên lông mày, lắc thân mà lên, hô một chưởng bổ về phía Xung Đại Sư ngực trái.

Hòa thượng đoạn mất cánh tay trái, nửa người đề phòng bất lực, Thiết Mộc Lê một chiêu này tấn công địch suy yếu, võ học bên trên cũng đều thỏa, nhưng tại mọi người nhìn lại, có sai lầm đại cao thủ khí độ. Chỉ một thoáng, trong đám người xuyt tiếng nổ lớn, thống mạ Thiết Mộc Lê hèn hạ vô sỉ.

Xung Đại Sư cũng không hoảng loạn, thân hình hơi nghiêng, tay áo phiêu khởi, linh động như rắn, xoát cuốn lấy Thiết Mộc Lê cổ tay, nhẹ nhàng một vùng, Thiết Mộc Lê chưởng thể chênh lệch. Xung Đại Sư hữu quyền vung ra, khí kinh bàng bạc, thể như trời nghiêng núi dời, Thiết Mộc Lê chính diện tương đối, hô hấp không khoái, cuống quýt tát đón lấy. Phan, quyền chưởng đụng vào nhau, cuồng phong gào thét, Thiết Mộc Lê xoay người hướng về sau, lúc rơi xuống đất trên mặt dâng lên một cổ tử khí.

“Vạt áo núi mang nước, tốt chiêu thức!” Uyên Đầu Đà chấp tay trước ngực, mặt lộ vẻ ý cười, khoan thai khoan chân ngồi xuống, vậy mà dự định lâu dài xem kịch. Diệp Linh Tô cũng thấy gật đầu, Xung Đại Sư một chiêu này, tay áo như nước chảy, quyền như Thái Sơn, cương nhu cùng tồn tại, vừa đúng.

Xung Đại Sư một chiêu đi đầu, cất bước hướng về phía trước, hai trượng xa vừa rải bước qua, quyền vung tay áo múa, thế công liên miên, chiêu thức đại khai đại hợp, kinh lực tung hoành phô trương, bằng mọi cách, khí thôn sơn hà. Thiết Mộc Lê vì khí thế của hắn ngăn chặn, chỉ thủ không công, không gây phản kích chi năng.

Xung Đại Sư gãy một cánh tay, võ công không kém phần mạnh, càng hơn dĩ vãng. Diệp Linh Tô động dung hỏi: “Thần tăng, đây chính là Thích Ấn Thần ‘Đại tượng Vô hình quyền’ a?”

“Ba phần là, bảy phần không phải!” Uyên Đầu Đà trả lời.

“Chỉ giáo cho?” Diệp Linh Tô khẽ nhú mày.

Uyên Đầu Đà nói ra: “Ba phần là Thích Ấn Thần quyền ý, bảy phần là hắc ngộ hiểu thiền pháp! Tiểu đồ cùng ta tính tình khác biệt, đoạt được thiền pháp cũng là hoàn toàn trái ngược. Bần tăng tu thiền, tận hưởng tiểu xử suy nghĩ, luyện đến nhỏ không thể nhỏ phương gặp công phu; tiểu đồ phương pháp trái ngược, tại lớn chỗ bắt đầu, phun ra nuốt vào thiên địa, tùy tiện tung hoành, lớn không thể lớn, thẳng nếu cần đi!”

Trong lúc nói chuyện với nhau, trên trận hai người lấy nhanh đánh nhanh, đã phá hủy hơn năm mươi chiêu. Thiết Mộc Lê không cam tâm bị quản chế tại một cái cụt một tay hòa thượng, mấy lần sử xuất tuyệt chiêu phản kích, thế nhưng là Xung Đại Sư quyền pháp huyền ảo, ứng biến vô tận, xuất ra quyền kinh trầm hùng, một quyền khí thế chưa dùng hết, đằng sau sớm đã đánh ra bảy quyền tám tay áo, kinh lực trùng điệp, phô thiên cái

địa, thế như tường đồng vách sắt, không thoát khỏi, không phá được, chỉ có một thân cao chiêu, hoàn toàn không sử dụng chi. “Nghịch thiên thần chưởng” giương đông kích tây, chỉ nam đánh bắc, vốn là trong thiên hạ khó liệu nhất công phu, thế nhưng là bây giờ Đông Nam Tây Bắc đều là Xung Đại Sư cái bóng, vô luận Thiết Mộc Lê hướng chỗ nào xuất thủ, đều sẽ đụng vào đối thủ quyền phong tay áo kình.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 167 : Chương 167: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Ba)

Chương 167: Sẽ làm tuyệt đỉnh (ba)

Xung Đại Sư chiếm thượng phong, càng phát ra không bám vào một khuôn mẫu, tay áo như lưu phong, thân như trăng sáng, quyền chưởng lên xuống, như núi cao biển rộng, sử đến đặc ý chỗ, tùy ý huy sai, chư pháp không câu nệ, thật có mấy phần điên cuồng, cuồng thiên hai chữ, danh phù kỳ thực, .

“Tốt hòa thượng!” Uyên Đầu Đà thấy dễ chịu, cao giọng hỏi nói, ” người đây là cảnh giới gì?”

Xung Đại Sư thuận miệng đáp: “Hai con tay không, đem sơn hà đại địa vò dẹp xoa tròn vung hướng không trung không có chút nào nhan sắc!” Nói đến chỗ này, ra quyền vung tay áo, như có như không, không thể nắm lấy, phút chốc ống tay áo lắc một cái, nhẹ nhàng xuyên qua Thiết Mộc Lê chưởng thế, phù một tiếng đánh trúng ót của hắn.

Lần này nhìn như nhu hòa, Thiết Mộc Lê lại cảm giác xương đầu muốn nứt, hai mắt biến thành màu đen, một trận trời đất quay cuồng, suýt nữa mà ngất đi.

“Tung không màu tướng, cũng là không phải tướng!” Uyên Đầu Đà lạnh nhạt nói, “Xin hỏi hòa thượng, lúc đầu như thế nào?”

Xung Đại Sư cao giọng nói ra: “Một trương ăn không, đem tiên thiên tổ khí nhai đến nhai đi, nuốt tại trong bụng toả ra ánh sáng chói lọi...” Thừa

dịp Thiết Mộc Lê u ám trì độn, quyền cước tạt tiến, phanh một quyền đánh trúng hãn ngực trái.

Thiết Mộc Lê rút lui hai bước, thân thể lay động không chừng, Xung Đại Sư một cước bay lên, mặc qua hãn chưởng thế, đá trúng lồng ngực của hãn.

Cạch cạch cạch, Thiết Mộc Lê xương sườn gãy mất vài gốc, miệng huyết cuồng phun, bay ra mấy trượng, trùng điệp đâm vào trên vách núi, trừng mắt hai mắt chậm chậm trượt xuống, thân thể run rẩy mấy lần, ngọe đầu, rốt cuộc bất động.

“A Di Đà Phật!” Uyên Đầu Đà chậm chậm đứng dậy, chấp tay trước ngực thở dài.

Trên trận nhất thời vắng lặng, Thiết Mộc Lê lợi hại đám người sớm đã lĩnh giáo. Xung Đại Sư gãy một cánh tay, không hơn trăm chiêu liền đem hãn đánh chết, võ công chi cao, vượt quá tưởng tượng. Diệp Linh Tô âm thầm cân nhắc, Xung Đại Sư quyền đả thập phương, hàm ẩn vô tận thiên cơ, nếu như tới giao phong, sợ cũng phần thắng không lớn.

Xung Đại Sư tay áo phiêu động, sải bước đi tới, Diệp Linh Tô nắm chặt chuôi kiếm, cười lạnh nói: “Tốt, bên kia đánh xong, người ta sổ sách cũng nên tính toán!”

“Diệp bang chủ hiểu lầm .” Xung Đại Sư giơ chưởng hành lễ, “Hòa thượng thân này, tội nghiệt rất nhiều, cho nên tham sống sợ chết, chỉ vì trần duyên chưa hết. Bây giờ Thiết Mộc Lê chết rồi, bần tăng trần duyên đã hết, chuyên tới để hướng cô nương nhận lãnh cái chết, muốn chém giết muốn róc thịt, tất nghe cao kiến của bạn.”

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi kinh ngạc, Diệp Linh Tô cau mày nói: “Hòa thượng, người lại có quỷ kế gì?”

Xung Đại Sư nhin không được cười lên, lắc đầu nói: “Không có quý kế!”

Diệp Linh Tô lạnh hừ một tiếng, cổ tay run run, mũi kiếm chống đỡ Xung Đại Sư lồng ngực, vào thịt ba phần, chỉ cần đưa về đằng trước, liền có thể đâm xuyên trái tim. Diệp Linh Tô ánh mắt thanh tịnh như nước, nhìn chăm chăm Xung Đại Sư khuôn mặt, gặp thần sắc hấn như thường, lông mi sơ lãng, ánh mắt an tường tự tại, cũng không ý sợ hãi.

Diệp Linh Tô hết sức kinh ngạc, nghĩ thầm: “Hòa thượng này đã xảy ra chuyện gì? Lần này gặp nhau, thoát thai hoá cốt, cùng năm đó con lừa ngốc nhất thiên nhất địa, rõ ràng chính là đúng như phật tử, nhất đại cao tăng.” Nghĩ đến rất là do dự, quay đầu nhìn về phía Uyên Đầu Đà, lão hòa thượng hai mắt hơi đóng, bình tĩnh tự nhiên, giống như hết thảy không liên quan đến bản thân.

Diệp Linh Tô càng phát ra ngạc nhiên, hỏi: “Uyen thần tăng, người không lời nói a?”

“Nói cái gì?” Uyên Đầu Đà hỏi lại.

Diệp Linh Tô ngạc nhiên nói: “Người không muốn cứu người đồ nhi?”

“Ai nói không muốn?” Uyên Đầu Đà cười nói, ” ta không phải đã cứu được hấn a?”

“Nói thế nào?” Diệp Linh Tô nhíu mày.

“Cứu người dễ dàng, đi tâm ma khó!” Uyên Đầu Đà hai mắt nhắm lại, sâu kín thán nói, ” đồ nhi này của ta, khai ngộ đại đạo, đã thoát bể khổ. Túi da chỉ là nhan sắc, sinh tử bất quá trong nháy mắt, người giết hay không hấn, với hấn mà nói đều là giống nhau.”

Diệp Linh Tô ngẩn ngơ, quan sát tỉ mỉ Xung Đại Sư, đột nhiên nói: “Người còn phục quốc a?”

Xung Đại Sư lắc đầu nói: “Ảo ảnh trong mơ, đều là hư ảo!”

“Còn giết người a?” Diệp Linh Tô lại hỏi.

Xung Đại Sư cười cười, nói ra: “Đương giết liền giết, thì thế nào?”

Diệp Linh Tô nhẹ cau mày, trầm tư một chút, thu hồi trường kiếm, đột nhiên nói: “Người đi đi!”

Đám người một mảnh xôn xao, Uyên Đầu Đà mở ra hai mắt, chú mục nữ tử, Xung Đại Sư cũng bộc lộ kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: “Diệp bang chủ, người không vì Sở Không Sơn báo thù?”

“Không phải không vì, mà là không xứng!” Diệp Linh Tô chú Mục Sơn đỉnh, hết sức buồn vô cớ, “Bắc Bình dưới thành, ta giết người xa nhiều hơn người. Thân nhân của bọn hãn như muốn báo thù, ta một vạn cái mạng cũng không đủ. Biết qua có thể thay đổi, không gì tốt hơn, người giết Thiết Mộc Lê, cũng coi là lấy công chuộc tội, ta cái này một đôi tay máu tươi chưa khô, lại có tư cách gì giết người.”

Xung Đại Sư nhất thời im lặng, bộ dạng phục tùng trầm ngâm. Uyên Đầu Đà gật đầu nói: “Diệp bang chủ, người cũng thay đổi.”

Diệp Linh Tô chỉ là cười khỗ, Mạnh Phi Yến giẫm chân cả giận nói: “Bang chủ, người cứ như vậy buông tha hãn rồi?” Diệp Linh Tô im lặng gật đầu. Mạnh Phi Yến hốc mắt đỏ lên, nói ra: “Kia sư phụ ta không phải chết vô ích?”

“Người không phải thánh hiền, ai có thể không qua!” Diệp Linh Tô trầm mặc một chút, “Ta không giết sửa đổi người!”

Mạnh Phi Yến hận giận khó nhịn, hung dữ trừng Xung Đại Sư một chút, lại nhìn Thiết Mộc Lê thi thể, cắn răng nói: “Ta trước cắt già Thát tử đầu người, tể diện gia sư trên trời có linh thiêng.” Rút ra ngưu nhĩ tiêm đao, một cái bước xa xông lên, gạt về Thiết Mộc Lê cổ.

Mũi đao vừa tới cổ họng, Thiết Mộc Lê như an cơ lò xo, vèo bắn lên, răng rắc, bẻ gãy Mạnh Phi Yến cánh tay, tay phải thành trảo, nắm cổ của nàng.

Trong đám người kinh hô thay nhau nổi lên, Diệp Linh Tô đưa tay theo kiếm, Uyên Đầu Đà sư đồ cũng nhúu mày, song song bước lên một bước.

“Dừng lại...” Thiết Mộc Lê nói còn chưa dứt lời, trước nôn một ngụm lớn máu tươi, sắc mặt càng phát ra hôi bại, hăn cắn răng quyết tâm, “Ai dám tới, ta trước vụn hạ cái này người quái dị đầu!”

Đám người nhất thời ngừng chân, Uyên Đầu Đà lắc đầu thở dài: “Thiết Mộc Lê, ngươi đường đường tông sư thế mà giả chết?”

“Cẩu thí!” Thiết Mộc Lê gắt một cái, “Lão tử cũng không giống như người con lừa trọc nguy quân tử, giả thanh cao, vì mạng sống, đừng nói giả chết, đớp cứt lão tử cũng làm!” Hăn trừng hai mắt một cái, liếc nhìn đám người, “Còn chờ cái gì? Hết thầy tránh ra!”

Mạnh Phi Yến bị phần khó đè nén, cao giọng hét lên: “Bang chủ, đừng quản sống chết của ta, trước hết giết già Thát tử lại nói!”

Diệp Linh Tô do dự chưa quyết, Thiết Mộc Lê đã cả giận nói: “Lại không ngậm miệng, lão tử từng khóa nhổ hàm răng của ngươi.”

“Già Thát tử...” Mạnh Phi Yến tính tình cương liệt, mắng không lặng thinh, Thiết Mộc Lê làm buồn bực, cho nàng một cái bạt tai, Mạnh Phi Yến miệng đầy là máu, phun ra hai cái răng, nàng vẫn không khuất phục, vẫn mắng: “Già Thát tử, lão cẩu phân...”

Thiết Mộc Lê thấy mọi người không lùi, hữu tâm lập uy, nghiêm nghị nói: “Không nghe lời a? Lại lấy người một lỗ tai!” Giơ cao tay phải lên, làm bộ cắt rơi, hắc chưởng lực chém sắt như chém bùn, một chưởng này bổ xuống, Mạnh Phi Yến tai phải khó giữ được, xấu bên trên thêm xấu. Diệp Linh Tô trong lòng xiết chặt, gấp giọng kêu lên: “Chậm...”

Thiết Mộc Lê chưởng thế dừng lại, ngừng giữa không trung, Diệp Linh Tô buông lỏng một hơi, chầm chậm nói ra: “Thiết Mộc Lê, người thả Mạnh Phi Yến, ta thả người đi đường...”

“Lẽ nào lại như vậy?” Vân Thường nổi trận lôi đình, dậm chân mắng to, “Trước tha con lừa ngốc, lại thả già Thát tử. Diệp Linh Tô, người như thế lòng dạ từ bi, tại sao không đi đường ni cô?”

“Đường ni cô cũng không có gì không được!” Diệp Linh Tô dờ dãn nói nói, “Mạnh Phi Yến là Sở tiên sinh duy nhất đệ tử, ta không thể nhìn nàng mất mạng.”

Vân Thường cá giận nói: “Thiết Mộc Lê giết nhiều ít Đông Đảo đệ tử, chẳng lẽ bọn hắc đều chết vô ích?”

Diệp Linh Tô nói ra: “Qua hôm nay, ta tự sẽ tìm hắc tính sổ sách.” Chuyển mắt nhìn đi, “Thiết Mộc Lê, người nói như thế nào?”

Thiết Mộc Lê nghe như không nghe thấy, hai mắt trợn trừng, khuôn mặt co rúm, tay phải ngừng giữa không trung tốc tốc phát run, giống như muốn rơi xuống, nhưng bị lực vô hình kéo lấy .

“Thiện tai, thiện tai!” Uyên Đầu Đà miệng tuyên phật hiệu. Xung Đại Sư cũng con mắt chuyển động, giống như cười mà không phải cười.

Diệp Linh Tô cũng nhìn ra dị dạng, trong lòng kinh ngạc, chợt nghe Thiết Mộc Lê chát chát âm thanh kêu lên: “Ai? Là ai?”

“Ta!” Một thanh âm lạnh lùng vang lên, trong đó lộ ra mấy phần quyền đãi.

Diệp Linh Tô thân thể run lên, trước mắt có chút choáng váng, trong chốc lát, nước mắt mơ hồ hai mắt. Nàng không dám quay đầu, giống như trúng định thân pháp, thân thể không nhúc nhích, trực câu câu nhìn qua phía trước, bốn phía hết thấy đều như khói nhẹ tán đi, chỉ có một cái kia “Ta” chữ còn ở trong lòng tiếng vọng.

“Nhạc Chi Dương!” Thiết Mộc Lê một tiếng liền quát, chợt đem Diệp Linh Tô bưng tỉnh. Nàng hít một hơi, liếc mắt nhìn đi, Nhạc Chi Dương đứng tại ngoài một trượng, ăn mặc rách tung toé, sợi râu kéo cận bã, dơ bẩn đầy người, tóc thật dài mấy năm chưa cắt, một mực rủ xuống tới bên hông. Ánh mắt của hắn mười phần rã rời, giống như một cái khổ lực, lâu dài phụ trọng trí viễn, thể xác tinh thần đều mệt, vô sinh ý.

“Người làm sao biến thành dạng này?” Diệp Linh Tô cơ hồ thốt ra mà ra, trong lòng có như kim châm, càng có một cổ khó mà hình dung chua xót.

Nhạc Chi Dương không có nhìn nàng, hắn hai mắt hướng xuống, hai tay hướng về phía trước, mười ngón có chút rung động, giống như trước người ngang một trương cổ cầm, phúc văn tiêu đuôi, dây cung như băng tuyết. Nhạc Chi Dương ngưng thần đàn tấu, nghiêng tai lắng nghe, thế nhưng là trong mắt trên mặt, lại như tro tàn giếng cổ, nhìn không ra một tia buồn vui.

Thiết Mộc Lê đầu đầy là mồ hôi, lại gọi: “Nhạc Chi Dương, người sử cái gì yêu thuật?”

“Yêu thuật?” Nhạc Chi Dương lạnh nhạt nói nói, ” người không nhìn thấy ta đang gảy đàn a?”

“Đạn mẹ người cái rắm!” Thiết Mộc Lê tự giác thụ lương gạt, nổi trận lôi đình, chữ ầm lên, “Từ đâu tới đàn, người bị điên!”

“Nói đúng, ta bị điên!” Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, tay phải nhẹ nhàng giương lên, Thiết Mộc Lê tư thế không thay đổi, bỗng nhiên hướng về sau lật ra, phanh quăng xuống đất, nghe răng trợn mắt, còn không có bò lên, Nhạc Chi Dương tay trái lại vung, hắt lại kéo sợi giống như nhảy lên lên năm thước đến cao, lật cái bồ nhào, đầu hướng xuống, phanh, đâm đến đầu rơi máu chảy.

Nhạc Chi Dương tay vung vô hình chi dây cung, đưa mắt nhìn không về chi hồng, trái lên phải rơi, phải lên trái rơi, hai tay huy động liên tục ba lần, Thiết Mộc Lê liền lật ra ba cái bồ nhào, một lần so một lần nhảy cao, rơi thất khiếu phun đỏ, Tam Thi xuất khiếu, một lần cuối cùng đụng vào nham thạch, khuôn mặt vặn vẹo hết sức, cơ hồ mà ngất đi.

Mạnh Phi Yến chợt được tự do, chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, quay đầu nhìn lại, Thiết Mộc Lê kề sát vách đá, không thể động đậy, hình như có một con vô hình cự chưởng, đem hắt gao chống đỡ ở nơi đó.

“Mạnh diêm sứ!” Diệp Linh Tô gọi nói, ” mau trở lại!”

Mạnh Phi Yến như ở trong mộng mới tỉnh, chỉ sợ Thiết Mộc Lê lần nữa nổi lên, vội vàng trốn về bản trận, trái tim đập bịch bịch, nói ra: “Già Thát tử thế nào?”

Diệp Linh Tô nhú mày không đáp, Uyên Đầu Đà thấp giọng nói ra: “Lấy lão nạp ý kiến, vui thì chủ lấy địch chế địch, lấy Thiết Mộc Lê nội lực đem hắt tự thân chế trụ.”

Mạnh Phi Yến cứng họng, không dám tin, quay đầu nhìn về phía Nhạc Chi Dương, chợt thấy hắt tay trái ngón áp út nhẹ nhàng kích động, Thiết Mộc Lê thu hồi bàn tay trái, nhắm ngay gương mặt một chưởng, nhất thời răng rơi máu chảy.

“Đánh thật hay!” Mạnh Phi Yến vỗ tay cao giọng hét lên, trong miệng nàng huyết tinh chưa cởi, trên mặt đau đớn không thôi, có thể thấy được Thiết Mộc Lê từ bạt tai, trong lòng lại là đắc ý, sự thoải mái nói không nên lời khoái ý.

“Vậy liền nhiều đánh mấy lần!” Nhạc Chi Dương cũng không ngừng đầu lên, mười ngón hoặc khuất hoặc thẳng, hoặc đạn hoặc chọn, Thiết Mộc Lê hai tay xoay tròn, trái một chưởng, phải một chưởng, chỉ hướng trên gương mặt vừa đi vừa về chào hỏi, xuất thủ rất nặng, đánh cho máu tươi vẩy ra, miệng đầy răng nhao nhao rơi xuống, hai mắt hướng lên xoay chuyển, như muốn bất tỉnh đi.

Đám người mới đầu chỉ cảm thấy thống khoái thú vị, sau khi thấy đến, đều lưng rét run. Thiết Mộc Lê nhân vật bậc nào, cho dù bị trọng thương, mọi người ở đây cũng hân hữu địch thủ. Nhạc Chi Dương cách không thi thuật, đối mặt một đời tông sư, giống như liên lụy con rối, Thiết Mộc Lê tự thương hại tự mình hại mình, hoàn toàn không cách nào tự chủ.

“A Di Đà Phật!” Uyên Đầu Đà sinh lòng không đành lòng, “Vui thí chủ, từ xuất động đến vô địch thủ, tìm chỗ khoan dung mà độ lượng! Thiết Mộc Lê cuối cùng là cái nhân vật, vẫn là cho hãn thống khoái đi!”

Nhạc Chi Dương liếc hãn một cái, gật đầu nói: “Tốt!” Phải giơ tay lên, Thiết Mộc Lê nhảy lên lên vài thước, thân thể thối phòng giống như cổ trướng .

Ba ba ba, Nhạc Chi Dương hai tay ngay cả đập, Thiết Mộc Lê một tiếng hét thảm, toàn thân huyết đạo vỡ toang, máu tươi giống như chảy ra, giống như quả cầu da xì hơi, rách tung toé, co lại thành một đoàn.

Nhạc Chi Dương thu hồi hai tay, Thiết Mộc Lê từ phía trên rớt xuống, nằm rạp trên mặt đất lại không động đậy.

“Sư phụ!” Na Khâm ghen ngào buồn hào, khóc ròng ròng.

Đám người nhìn qua thi thể, đều cảm như hén; thể nhưng là Nhạc Chi Dương không có chút nào chiến thắng vui sướng, si ngốc ngơ ngác, nhìn trên trời xuất thần.

“Nhạc Chi Dương!” Vân Thường bước lên một bước, giọng kiềm găm thét, “Thù giết cha, không đội trời chung, người yêu thuật lợi hại, ta cũng không sợ. Coi như máu chảy đầu rơi, ta cũng phải vì tiên phụ báo thù!”

Đông Đảo quần hào tay cầm binh khí, ủng tiến lên đây. Diệp Linh Tô do dự không quyết, Vân Thường nghiêm nghị nói ra: “Linh Tô, thân là nữ nhi, vì cha báo thù thể nhưng là thiên kinh địa nghĩa, không giết Nhạc Chi Dương, người chính là bất hiếu, trăm thiện hiếu làm đầu, bất hiếu người có mặt mũi nào trên đời này sống tạm?”

Đám người nghe, đều gật đầu. Diệp Linh Tô có chút hoảng hốt, chú mục Nhạc Chi Dương, nhẹ giọng hỏi: “Người, người vì sao muốn đến?”

Nhạc Chi Dương cười khổ nói: “Hai năm qua, ta tâm tâm niệm niệm, trông người ban thưởng ta vừa chết. Nghe nói người tại Thái Sơn, ta liền tới nhìn một cái, có lẽ... Người sẽ cải biến tâm ý.”

Diệp Linh Tô hai mắt nhắm lại, hai điểm nước mắt từ khóe mắt chảy ra, ung dung trượt xuống. Nàng hít một hơi, mở hai mắt ra, chát chát âm thanh nói ra: “Hai năm, người còn muốn chết a?”

“Đúng vậy a!” Nhạc Chi Dương chờ đợi nói, ” sống không bằng chết, thực sự gian nan.”

“Người thật là nhân tâm!” Diệp Linh Tô nhẹ nói.

Nhạc Chi Dương thở dài: “Người sao lại không phải?”

“Ta cùng người, không giống.” Diệp Linh Tô rút kiếm ra đến, trong mắt tràn đầy đau xót, “Ta không muốn giết người, thể nhưng là... Ta càng

không muốn nhìn người chết trong tay người khác.”

“Đa tạ!” Nhạc Chi Dương nhắm mắt lại, song mi giãn ra, thần sắc thoải mái.

Diệp Linh Tô giờ lên kiếm đến, cánh tay có chút phát run, thanh ly kiếm hình như có vạn quân chi trọng, hao hết tinh thần lực của nàng khí. Diệp Linh Tô nhìn lên trước mắt nam tử, nghĩ đến một kiếm đâm xuống, sẽ không còn được gặp lại hắn, chợt thấy trái tim từng mảnh vỡ vụn, chưa phát giác hốc mắt nóng lên, nước mắt cuồn cuộn mà xuống.

“Chậm đã!” Thủy Liên Ảnh bước lên một bước, lớn tiếng nói, “Giết Vân Hư không phải hắn, là ta!”

Diệp Linh Tô ứng thanh chấn động, bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, trắng bệch trên mặt dâng lên một vòng huyết sắc.

“Đừng nghe nàng nói bậy!” Vân Thường giận nói, ” nữ tử này liên yêu hung hăng càn quấy!”

“Hung hăng càn quấy?” Thủy Liên Ảnh lạnh hừ một tiếng, “Bốn chữ này nguyên vật hoàn trả!”

Vân Thường giậm chân một cái, rút kiếm muốn lên. Diệp Linh Tô trường kiếm bãi xuống, đem hắn ngăn lại, nhìn chăm chăm Thủy Liên Ảnh dò xét: “Người nói... Coi là thật a?”

Nhạc Chi Dương tăng hăng một cái, đột nhiên nói: “Thủy Liên Ảnh, việc này không liên hệ gì tới người...”

“Người không cần che chở ta!” Thủy Liên Ảnh nhìn qua Nhạc Chi Dương, buồn bã cười cười, “Ta cũng là hôm nay mới biết được, trong hai năm qua, người một mực thay ta định lấy giết người tên tuổi. Ai làm nấy

chịu, giết Vân Hư là ta cuộc đời điều thú vị, không thẹn không hối hận, cần gì phải che che lấp lấp?”

“Hảo tiện người!” Vân Thường hai mắt đỏ lên, giọng căm hận nói, ” người lặp lại lần nữa?”

“Nói một vạn lần cũng được!” Thủy Liên Ảnh giơ lên mặt đến, ngạo nghễ nói nói, ” Vân Hư giết sư phụ ta, ta hận hằn tận xương, đi theo hắc bào lên trên sương mù Linh Phong đỉnh. Trên nửa đường, Nhạc Chi Dương Chân Cường Kiếm bị Vân Hư kích xuống vách núi, đúng lúc rơi vào ta bên cạnh. Thế là ta rút kiếm lên núi, phát hiện Vân Hư chính cùng Nhạc Chi Dương độ sức. Nhạc Chi Dương rơi hạ phong, sắp sửa chết tại Vân Hư dưới kiếm, ta sư phụ báo thù, cũng không đoái hoài tới cái gì giang hồ quy củ, từ phía sau một kiếm, đâm chết rồi tên vương bát đản kia!” Nói đến chỗ này chỉ cảm thấy thống khoái, mặt mày bay động, cười nhẹ nhàng.

Đông Đảo quần hào nửa tin nửa ngờ, giận không kèm được. So với thua với Nhạc Chi Dương, bọn hắc bào càng muốn tin tưởng Vân Hư chết bởi ám toán, cho nên ngoài miệng không nói, đa số người trong lòng đã công nhận Thủy Liên Ảnh căn cứ chính xác từ, bởi vậy duyên cớ, lửa giận trong lòng càng tăng lên, Dương Phong đến oa oa kêu lên: “Ta đã sớm biết, Đảo vương sao sẽ thua bởi họ Nhạc tiểu tử? Kết quả là thụ tiện nhân này ám toán!”

“Không sai!” Vân Thường sắc mặt tái xanh, “Thủy Liên Ảnh tuy là thủ phạm chính, Nhạc Chi Dương cũng là tòng phạm vì bị cưỡng bức, một cái ám tiễn, một cái minh thương, tất cả đều là sát hại tiên phụ hung thủ, hết thảy đều muốn cho hắc bào đền mạng!”

Hoa Miên nhú mày, cảm thấy xem thường. Nàng cũng thương tâm Vân Hư cái chết, rất thù hận Thủy Liên Ảnh ám toán đả thương người, thế nhưng là Thủy Liên Ảnh thân là Tây Thành cao thủ, đằng sau có Lương Tư Cầm chỗ dựa; Nhạc Chi Dương thần thông huyền bí, không thể tưởng

tượng nổi, Thiết Mộc Lê một đời tông sư, cũng bị hấn đùa bỡn trong lòng bàn tay. Hai phe này bất kỳ bên nào cũng khó có thể lấy lòng, Vân Thường đồng thời dưới cây hai đại cường địch, quả thực không phải cử chỉ sáng suốt.

Nghĩ được như vậy, Hoa Miên đột nhiên nói: “Nhạc Chi Dương, Thủy Liên Ảnh là thật là giả?”

Nhạc Chi Dương lòng tràn đầy mâu thuẫn, cau mày nói: “Ta...”

Nói còn chưa dứt lời, Vạn Thăng tiếp lời nói ra: “Là thật! Thủy Liên Ảnh giết Vân Hư, thành chủ tận mắt nhìn thấy.”

Nghe nói như thế, Nhạc Chi Dương trong lòng biết Lương Tư Cầm quyết ý nhúng tay việc này, lập tức bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài một cái thật dài.

Hoa Miên sắc mặt trắng bệch, trầm giọng nói ra: “Nhạc Chi Dương, oan có đầu, nợ có chủ, Đảo vương cái chết đã không có quan hệ gì với ngươi, còn xin ngươi khoan tay đứng nhìn, không nên nhúng tay việc này.”

Nhạc Chi Dương muốn nói lại thôi, Diệp Linh Tô cũng hiểu được Hoa Miên tâm tư, xông nàng khẽ gật đầu, nói với Thủy Liên Ảnh: “Thu Đào sự tình ta cũng có nghe thấy, ngươi vì sư báo thù, cũng đều thỏa, nhưng ta vì cha báo thù, cũng là thiên kinh địa nghĩa!”

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 168 : Chương 168: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Bốn)

Chương 168: Sẽ làm tuyệt đỉnh (bốn)

“Cái này hiển nhiên...” Thủy Liên Ảnh nói còn chưa dứt lời, Diệp Linh Tô đột nhiên biến mất, một cỗ lạnh duệ trực thấu suy nghĩ trong lòng.

Đỉnh, từng tiếng duệ huyết dài, Diệp Linh Tô thân ảnh tái hiện, trở lại nguyên địa, nghiêm nhiên chưa từng động đậy, chỉ có trường kiếm trong tay ong ong rung động vang, truyền đến trong tai mọi người, đồng đều cảm giác một trận phiền ác.

Diệp Linh Tô cắn chặt môi dưới, trừng mắt phía trước hai mắt ra lửa. Nhạc Chi Dương chậm chậm thu hồi ngón trỏ, đầu ngón tay máu tươi điểm điểm nhỏ xuống, Thủy Liên Ảnh đứng sau lưng hắn, toàn thân cứng ngắc, sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh lâm ly, lạnh lẽo kiếm khí quanh quần không đi. Mới một sát na kia, Thủy Liên Ảnh giống như rơi vào hầm băng, nếu không phải Nhạc Chi Dương tay mắt lanh lẹ, nàng đã làm dưới kiếm chi quý. Đối mặt Diệp Linh Tô, Thủy Liên Ảnh vô ích khổ luyện nhiều năm, sự đao lâm đầu vậy mà không dùng được.

“Nhạc Chi Dương!” Diệp Linh Tô ngực đập trùng, “Người... Vì sao cản ta?”

“Người không thể giết nàng!” Nhạc Chi Dương thanh âm nhỏ mà nhỏ, không dám cùng nàng con mắt tương đối.

“Vì cái gì?” Diệp Linh Tô cơn giận dữ lên, “Người cùng với nàng ở giữa, có cái gì nhận không ra người hoạt động?” Nàng gặp Nhạc Chi Dương như thế che chở Thủy Liên Ảnh, chỉ coi hai người có nam nữ chi tư, thương tâm bên ngoài, tăng thêm cuồng nộ.

Nhạc Chi Dương lắc đầu thở dài: “Người hiểu lầm, nàng là ta thất lạc nhiều năm tỷ tỷ!”

Diệp Linh Tô sửng sốt một chút, trong lòng vui buồn lẫn lộn, kiểm trong tay bất tri bất giác rũ xuống.

“Diệp cô nương!” Nhạc Chi Dương còn nói, “Người giết ta có thể, nếu muốn giết nàng, chỉ sợ có chút mà khó làm.”

Thủy Liên Ảnh sớm sớm chiều chiều, đều trông mong Nhạc Chi Dương nhận tổ quy tông, thế nhưng là từ đầu đến cuối không được toại nguyện. Vạn không ngờ được, sinh tử thời khắc, Nhạc Chi Dương đứng ra, chẳng những cứu được tính mạng của nàng, còn tưởng là lấy quần hùng thiên hạ thừa nhận nàng tỷ tỷ này.

Thủy Liên Ảnh trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nước mắt đổ rào rào chảy xuống, chắp tay trước ngực, chỉ lên trời mặc chúc: “Cha, mẹ, Liên Ảnh trải qua cực khổ, rốt cục tìm về tiểu đệ, ta Thủy gia hương hỏa bất diệt, Liên Ảnh hôm nay chết rồi, cũng lại không tiếc nuôi.” Duỗi tay áo lau nước mắt, lớn tiếng nói ra: “Đệ đệ, người tránh ra, giết Vân Hư chính là ta, đền mạng cũng nên là...” Nói còn chưa dứt lời, Nhạc Chi Dương vẫy tay, Thủy Liên Ảnh toàn thân cứng ngắc, chân khí sinh sinh đông cứng, nàng muốn gọi hô, đầu lưỡi lại trở thành tảng đá, một chút thanh âm cũng không phát ra được.

Nhạc Chi Dương cũng không để ý tới nàng, chuyển nói với Diệp Linh Tô: “Diệp cô nương, người nói thế nào?”

“Ta...” Diệp Linh Tô ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút hoảng hốt, “Ta như giết nàng, người nhất định cùng ta liều mạng, đúng hay không?”

Nhạc Chi Dương gật đầu nói: “Muốn giết nàng, trước hết giết ta.”

Diệp Linh Tô thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn trời, thanh không cao xa, mây trắng đậm bạc, như tụ như tán, một lúc biến ảo. Nàng nhìn nhất thời, hai mắt nhắm lại, thần sắc vắng lặng không dao động, giống như thương cảm, lại như giải thoát.

“Linh Tô!” Hoa Miên nhin không được thúc giục, “Thù cha không báo, vô ích làm người!”

“Hoa Di!” Diệp Linh Tô mở hai mắt ra, sâu kín nói nói, ” xin lỗi!”

Hoa Miên đổi sắc mặt: “Linh Tô, người...”

“Ta không hạ thủ được!” Diệp Linh Tô thần sắc dờ dẫm, thanh âm mềm yếu, nàng chậm chậm quay người, đối mặt Đông Đảo quần hào, ở sâu trong nội tâm truyền đến một cỗ như tê liệt kịch liệt đau nhức, “Từ nay về sau, ta Diệp Linh Tô... Rời khỏi Đông Đảo...” Nói còn chưa dứt lời, nước mắt tràn mi mà ra.

Lời này vừa nói ra, mọi người không khỏi chấn kinh, Nhạc Chi Dương cũng cảm thấy ngoài ý muốn, hai mắt trợn tròn. Hoa Miên vừa sợ vừa giận, nghiêm nghị quát: “Linh Tô, người nói cái gì mê sảng?”

“Ta không nói mê sảng!” Diệp Linh Tô thì thào nói nói, ” ta không thể vì cha báo thù, cũng liền không xứng làm Đông Đảo đệ tử...”

Hoa Miên trừng mắt nhìn nàng, tâm loạn như ma, lớn tiếng nói ra: “Người làm như vậy, từ nay về sau, tất vì thế nhân chỗ trơ trên, giang hồ chi lớn, không còn có người nơi sống yên ổn.”

“Ta không quan tâm!” Diệp Linh Tô có chút cắn răng.

Vân Thường còn qua thần đến, lửa giận xông đỉnh, nảy sinh ác độc nói: “Tốt! Người gian tình cảm lưu luyện nóng, vì cái xú nam nhân, ngay cả cha đều không nhận .”

“Vậy thì thế nào?” Diệp Linh Tô lạnh lùng nói nói, ” trợn vện mười tám năm, Vân Hư cũng chưa từng nhận qua ta nữ nhi này.”

Vân Thường nhất thời chán nản, ngực đại lực đập trùng mấy cái, lại gọi: “Mặc kệ như thế nào, bảo kiếm của người là Đông Đảo cho, võ công là Đông Đảo học, muốn rời khỏi Đông Đảo, trước đem những này trả lại.”

“Tốt!” Diệp Linh Tô điểm gật đầu một cái, “Ta như vậy phong kiếm, cũng không tiếp tục làm Đông Đảo võ công!” Dem vung tay lên, thanh ly kiếm hóa thành một đạo ô quang, tranh không có vào đá núi, vền vện lưu một đoạn chuỗi kiếm.

Nàng nói chuyện hành động quyết tuyệt, đám người thụ chấn nhiếp, trên núi lặng ngắt như tờ. Diệp Linh Tô lại xoay người, kêu lên: “Mạnh Phi Yến!”

Mạnh Phi Yến do dự tiến lên, thấp giọng nói: “Có thuộc hạ!”

Diệp Linh Tô đưa tay vào ngực, lấy ra “Thanh Đế lệnh bài”, nói ra: “Ta bổ nhiệm người làm bang chủ Diêm bang, tiếp nhận Diệp mỗ, thống soái thiên hạ tư thương buôn muối!”

Mạnh Phi Yến lôi chấn giật mình, vội nói: “Thuộc hạ vạn không dám nhận, còn xin bang chủ thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

Diệp Linh Tô lắc đầu, nói ra: “Người như không nguyện ý, truyền cho người khác cũng được.” Nói ném ra lệnh bài, Mạnh Phi Yến hai tay tiếp

được, lệ như suối trào, run giọng nói: “Diệp bang chủ, người muốn đi đến nơi nào?”

“Ta cũng không biết!” Diệp Linh Tô quay người muốn đi, chợt nghe Vạn Thăng kêu lên: “Chậm rãi, Diệp cô nương, Nguyên Đế bảo tàng hiện ở nơi nào?”

Diệp Linh Tô nhớ tới đánh cược sự tình, quay đầu lại, lạnh lùng nói ra: “Hết rồi!”

“Không có?” Vạn Thăng hết sức kinh ngạc.

“Tĩnh Nan chi dịch, nạn dân vô số, những cái kia vàng bạc châu báu, ta sớm đã hết thay đổi thành thức ăn quần áo, cứu tế chạy nạn bách tính.”
Diệp Linh Tô khắp lơ đãng nói, ” mấy tháng trước đó, đã tiêu hết .”

Đừng nói Tây Thành, liền ngay cả Đông Đảo quần hào, cũng phần lớn không biết việc này, nghe lời này, nghị luận âm ỉ, tiếc hận người cũng có, phần nộ người cũng có, đối với Diệp Linh Tô gây nên, phần lớn đều xem thường.

“Thiện tai, thiện tai!” Uyên Đầu Đà chấp tay trước ngực nói nói, ” nguyên người chinh chiến trăm năm, giết chóc ức vạn, cướp đoạt vô số, bây giờ cũng coi như làm một chuyện tốt. Bởi vì cái gọi là, bản loại ác nhân, còn phải thiện quả. Diệp thí chủ bởi vì họa vì phúc, thật sự là chớ đại công đức!”

“Thần tăng quá khen rồi.” Diệp Linh Tô nhẹ nhàng lắc đầu, “Ta từng tạo hạ vô biên sát nghiệt, chút chuyện nhỏ này, bất quá thoáng giảm bớt tội lỗi của ta.”

“Thiện ác một ý niệm.” Uyên Đầu Đà mỉm cười, “Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật, đã có chuộc tội chi tâm, tội nghiệt cũng đã tiêu tan.”

Diệp Linh Tô nửa tin nửa ngờ, nhìn Xung Đại Sư một chút, gập hăn tằm lòng rộng mở, khác lạ năm đó, chưa phát giác có chút tin phục, hướng Uyên Đầu Đà gật đầu thăm hỏi, phất một cái ống tay áo, đi xuống chân núi.

“Diệp cô nương!” Nhạc Chi Dương như ở trong mộng mới tỉnh, thốt ra mà ra.

Diệp Linh Tô ứng thanh dừng lại, bỗng tăng tốc bước chân, chuyển qua đường núi biến mất.

Nhạc Chi Dương nhìn qua trống rỗng đường núi, trong lòng thất vọng mất mát, chợt nghe Vạn Thăng hỏi: “Vui tiên sinh, người nghĩ như thế nào?”

“Cái gì?” Nhạc Chi Dương sửng sờ.

“Nguyên Đế bảo tàng!” Vạn Thăng thở dài một hơi, “Cái kia vốn là người phó thác Tây Thành, sau vì Vân Hư đoạt đi. Diệp cô nương như thế xử trí, người nhưng có cái gì dị nghị?”

“Dạng này rất tốt.” Nhạc Chi Dương gật đầu nói, “So trong tay ta tốt gấp trăm lần.”

“Người nói xong thuận tiện!” Vạn Thăng chuyển hướng dưới núi, “Vân Thường, người còn muốn đánh nữa hay không?”

“Làm sao không đánh?” Vân Thường lửa giận khó bình, rút kiếm muốn lên, Thi Nam Đình đột nhiên một tay lấy hăn kéo lấy, kéo đến bên cạnh, thấp giọng nói ra: “Nguyên bản địch mạnh ta yếu, hiện tại bên ta đi Diệp Linh Tô, đối phương nhiều Nhạc Chi Dương, huống hồ Lương Tư Cầm còn không có lộ mặt, thật đánh nhau, tất cả mọi người đứng ở chỗ này cũng vô dụng.”

Vân Thường cả giận nói: “Vậy thì thế nào? Chẳng lẽ muốn ta làm con rùa đen rút đầu?”

“Quân tử báo thù, mười năm không muộn, lệnh tôn vì luyện thành ‘Bàn Nhược Tâm Kiếm’, không phải cũng ẩn núp hơn hai mươi năm?” Thi Nam Đình lời nói thăm thía, “Lương Tư Cầm tuổi tác đã cao, sống không được bao lâu. Bát bộ chi chủ kém xa hăn, tương lai thành tựu phần lớn có hạn. Đảo vương tuổi trẻ, còn nhiều thời gian, hạ trong hàng đệ tử đời thứ nhất cũng không thiếu anh tài, chỉ cần năm gai nếm mật, mười năm sinh tỵ, mười năm giáo huấn, Đảo vương sinh thời, tất có thể thắng được Tây Thành. Khi đó Lương Tư Cầm đã chết, Tây Thành không người kế tục, bên ta đều có thể tận lên cao thủ, đem nó một phòng lên bình.”

Vân Thường đã cảm giác có lý, lại cảm giác không cam lòng, giọng căm hận nói: “Nói như vậy, Lương Tư Cầm sống một ngày, chúng ta liền phải chờ một ngày?”

Thi Nam Đình im lặng gật đầu, Hoa Miên cũng nói: “Thi tôn chủ nói cũng có lý, Linh Tô như tại, còn có một chút phần thắng. Bây giờ thế địch quá mạnh, nên tránh né mũi nhọn, tội gì đón đánh liều mạng, tổn thương bốn đảo nguyên khí?”

Vân Thường ngẩng nhìn bốn phía, Đồng Diệu, Dương Phong đến cũng là gật đầu, trong lòng biết đại thế đã mất, đám người không muốn liều mạng, bản thân ra sức cũng là vô dụng. Hãn khí hận khó tiêu, mãnh giậm chân một cái, quay người xuống núi, một trận gió đi được không thấy tăm hơi.

Hoa Miên nhìn hãn bóng lưng, lắc đầu liên tục, Vân Thường xúc động dễ giận, giống hệt chính là cha, võ công mưu lược lại có phần không bì kịp, thân là Đảo vương, thực sự không phải Đông Đảo chi phúc. Nghĩ được như vậy, trong lòng hiện lên Diệp Linh Tô cái bóng, nhất thời bách vị tạp trần, nói không rõ là buồn là giận, lập tức cất giọng nói ra: “Núi xanh còn đó,

nước biếc chảy dài, hôm nay bốn đảo biến cố rất nhiều, đánh cược sự tình, tạm thời coi như thôi.” Nói xong liếc nhìn bản phái đệ tử, “Đi thôi!”

Đông Đảo đệ tử cũng không phải ngu dốt, đồng đều biết tài nghệ không bằng người, đánh xuống không công chịu chết, trong lòng khuất nhục chi rất, nhưng cũng không có người chống lại, quyết ý chịu nhục, mà đối đãi tương lai. Đỗ tuần chỉ vào tù binh Yến Nhiên Sơn đệ tử, hỏi: “Hoa tôn chủ, những người này xử trí như thế nào?”

Hoa Miên sinh lòng do dự, đang muốn là lưu là giết, chợt nghe Uyên Đầu Đà nói ra: “Hoa tôn chủ, có câu nói là ‘Đầu đảng tội ác đã chết, tông phạm vì bị cưỡng bức không hỏi’, lấy tiểu đồ biết, mấy cái này Yến Nhiên Sơn đệ tử cũng không đại ác, không ngại cho lão nạp một bộ mặt, tha tính mệnh, cũng là công đức.”

Hoa Miên nói: “Nhổ cỏ không trừ gốc, thả bọn hăn, tương lai tất thành tai họa.”

Uyên Đầu Đà nói ra: “Mông Nguyên suy vi, Thiết Mộc Lê qua đời, Yến Nhiên Sơn đã là cùng đồ mạt lộ. Đông Đảo thiếu niên anh tuấn, khí vận hưng thịnh, tương lai tiền đồ vô lượng, chẳng lẽ còn sợ Yến Nhiên Sơn hay sao?”

“Hòa thượng, người không cần cho ta lời tâng bốc!” Hoa Miên thở dài một hơi, “Ta bán mặt mũi người, nhưng có chỗ tốt gì?”

Uyên Đầu Đà cười khố: “Hòa thượng tứ đại giai không, có thể có chỗ tốt gì?”

Hoa Miên nhìn chăm chăm hăn nhìn nửa ngày, chợt cười nói: “Thôi được, ta nể mặt người, bất quá tương lai Đông Đảo có việc, còn xin quý phái khoan tay đứng nhìn, không muốn bỏ đá xuống giếng.”

Uyên Đầu Đà âm thầm thở dài, trong lòng biết Hoa Miên khó quên cừu hận, Đông Đảo Tây Thành tương lai còn có một trận huyết chiến. Hoa Miên mượn cơ hội lấy lòng, đổi lấy khai chiến lúc Kim Cương môn bảo trì trung lập, lập tức chấp tay trước ngực nói ra: “Chuyện tương lai, rất là khó liệu, bất quá bản tăng có thể đảm bảo, ta sư đồ sinh thời, cần tu phật pháp, không để ý tới tục sự.”

Hoa Miên nhẹ gật đầu, phất tay ra hiệu, chúng đệ tử buông ra tù binh. Na Khâm sai bước đi đến Thiết Mộc Lê thì thể trước đó, đưa tay nâng lên, hung dữ trừng Nhạc Chi Dương một chút, cắn răng nói: “Nuôi ưng bản lĩnh ta bội phục ngươi, sư phụ thù ta không thể không báo.”

Nhạc Chi Dương từ chối cho ý kiến, Na Khâm lại hướng Uyên Đầu Đà khom người, nói ra: “Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, thần tăng lấy ơn báo oán, Na Khâm nhớ kỹ trong lòng.”

Uyên Đầu Đà phất tay nói ra: “Trung Thổ gió tanh mưa máu, trở lại Mạc Bắc, cũng không cần tới rồi.”

Na Khâm sững sờ, im lặng quay người, cái khác may mắn còn sống sót đồng môn đi theo phía sau. Hoa Miên mấy người cũng hướng Uyên Đầu Đà chấp tay làm lễ, dẫn Đông Đảo đệ tử cùng Diêm bang quần hào xuống núi .

Uyên Đầu Đà thấy được bóng lưng ánh, quay đầu nói ra: “Bản tăng sư đồ tục sự đã xong, như vậy cáo biệt. Vạn tiên sinh, Lương thành chủ nơi đó, người thay ta vấn an.”

Vạn Thăng đáp lễ, cung kính nói ra: “Thần tăng đi tốt.”

Uyên Đầu Đà cười cười, quay người xuống núi, Xung Đại Sư chú mục Nhạc Chi Dương, chợt mà nói ra: “Bảo Huy công chúa đi về cõi tiên, bản tăng cực kỳ tiếc nuối, bảo đàn Thiên Âm, từ đây thất truyền. Từ xưa sinh tử luân hồi, không thể tránh được, Nhạc huynh thông minh tuyệt đỉnh, mong

rằng nhảy ra tình quan, thoát khỏi khúc mắc, giữ lại hữu dụng chi thân, không muốn cam chịu.”

Nhạc Chi Dương giữ im lặng, nhìn qua hăn trống rỗng tay áo, đột nhiên nói: “Đáng tiếc, người đoạn mất tay, coi như vô công lại cao hơn, cũng đánh không ra như thế tuyệt diệu trống Hạc .”

Xung Đại Sư cười nói: “Trống Hạc cho dù tốt, cũng là vật ngoài thân, Phật pháp có nói: ‘Như lấy sắc gặp ta, lấy âm thanh cầu ta, là người đi tà đạo, không thể gặp Như Lai!’ “

Nhạc Chi Dương nói: “Ta không hiểu Phật pháp, chỉ biết người trống Hạc chi diệu, thiên hạ vô song, liền cùng Chu Vi cổ cầm đồng dạng.” Nói đến chỗ này, hết sức ảm đạm.

Xung Đại Sư khẽ cười khổ, lại hỏi: “Nhạc huynh còn thối sáo a?”

Nhạc Chi Dương lắc đầu: “Tri âm không tại, còn thối nó làm gì?”

“Đáng tiếc, đáng tiếc!” Xung Đại Sư thán nói, ” cao sơn lưu thủy, từ đó tuyệt vậy.”

Bá Nha thiện cổ cầm, Chung ngày chết thiện nghe, về sau Chung ngày chết qua đời, Bá Nha coi là thế vô tri âm, từ đây lại không cổ cầm. Mọi người tại đây, đều biết cái này điển cố, bất ngờ sự tình cách ngàn năm, phục lại tái hiện nhân gian, nhất thời đều phiến muộn, có chút vui, Chu hai người tiếc hận.

Nhạc Chi Dương hai mắt nhìn trời, một số chuyện cũ xông lên đầu, đột nhiên thở dài một hơi, nói ra: “Đại hòa thượng, người ta là địch không phải bạn, nhưng cũng coi là nửa cái tri âm, từ hôm nay tăng tục dị đồ, mong rằng nhiều hơn bảo trọng.”

Xung Đại Sư biết tâm ý của hắc xoắn xuýt, xa không phải tự thân chỗ có thể khuyển, thở dài một tiếng, phiêu nhiên xuống núi, đi đến chuyển hướng chỗ, góc đầu lên đến, âm ỉ hát nói:

“Chừng ba mươi năm không không khiêu, mấy lần đến mắt còn mê chiếu. Thấy một lần hoa đào tham gia học được, hiện lên pháp muốn, không huyền cầm bên trên Thiên Vu điều;

Gãy lá tìm nhánh hư hơi già, nhật hoa đặc địa nặng tuổi nhỏ. Sau này Thủy Vân người muốn hiểu, không phải huyền diệu. Linh mây hợp phá hoa đào cười!”

Hắc giọng hát tuyệt hảo, xuyên qua mây thạch, một tiếng bách chuyển, hát tận thiên cơ pháp ý, người đã biến mất, tiếng ca vô tận, phiêu đảng tại Thái Sơn u cốc ở giữa, dư vị ung dung, tựa như một đám mây.

Nhạc Chi Dương nhớ tới năm đó tiên nguyệt cư bên trên, làm bạn Chu Vi, lần đầu tiên nghe gặp Xung Đại Sư hát khúc, khi đó phồn hoa loạn gấm, đạo tận lực triều hưng suy, hôm nay nghe qua này khúc, trong lòng chỉ còn không mang.

Hắc si ngốc kinh ngạc, nổi lòng ngàn vạn, chợt nghe trên núi có người kêu lên: “Nhạc Chi Dương!”

Quay đầu nhìn lại, Tịch Ứng Chân đi xuống dưới núi, Nhạc Chi Dương đột nhiên gặp hắc, trong lòng ngực cực kỳ bi ai không hiểu, gặp phải hai bước, quỳ rạp xuống trước người hắc, thân thể run rẩy không ngừng, nước mắt chảy ra không ngừng ra.

“Đứa ngốc, đứa ngốc...” Tịch Ứng Chân cũng là cảm khái không hiểu, vỗ hắc đầu vai, cuống họng nghẹn ngào, nhất thời nói không ra lời.

“Tịch đạo trưởng, Chu Vi chết rồi...” Nhạc Chi Dương nói xong lời này, lại khóc lớn lên.

Tịch Ứng Chân trầm mặc thật lâu, sâu kín nói ra: “Đáng tiếc nàng tìm cái chết vô nghĩa, vẫn là ngăn không được thiên hạ phân tranh.”

“Không, đều là vì ta.” Nhạc Chi Dương run giọng nói nói, ” nếu như không phải là bởi vì ta muốn cứu tỷ tỷ, nếu như ta ngày đó không đi sương mù Linh Phong, nếu như cùng với nàng đi Bắc Bình, ta, ta...” Càng nói càng thương tâm, lệ vũ mưa lớn, khó mà ngăn chặn.

Tịch Ứng Chân giữ im lặng, nửa ngày nói ra: “Nhìn, bần đạo đạo hạnh ít ỏi, tâm kết của người ta cũng vô pháp giải thích. Mới xuống tới lúc, Lương thành chủ năm ta mời người đi lên, hãn học cứu thiên nhân, có lẽ có thể vì người khuyên một hai.”

Nhạc Chi Dương thu nước mắt đứng dậy, Lương Tư Cầm cũng vừa là thầy vừa là bạn, Nhạc Chi Dương cũng không phải là vì hãn mà đến, khả thi đã tới, cũng không tốt không thấy, lập tức nói ra: “Tịch đạo trưởng cũng gặp thành chủ a?”

Tịch Ứng Chân cười khổ nói: “Ta tới gặp hãn, vốn là muốn khuyên hãn dừng tay, trừ khử thiên hạ can qua.”

Nhạc Chi Dương hỏi: “Thành chủ nói thế nào?”

Tịch Ứng Chân thần sắc âm đạm, thở dài: “Hãn không nói gì.” Trầm mặc một chút, còn nói, “Nhạc Chi Dương, ta tại La Phù Sơn tu hành, người nếu có tâm hướng đạo, không ngại đến trong núi tìm ta.”

Nhạc Chi Dương tâm tang như chết, Tịch Ứng Chân đoán hãn khó mà lâu trú tại trần thế, sợ hãn nghĩ quẩn, cho nên cáo tri chỗ tu hành, nhìn hãn vạn bất đắc dĩ, còn có thể nhờ bao che tại Huyền Môn.

Nhạc Chi Dương cũng minh bạch hãn ý tứ, gật đầu nói: “Nếu có nhân hạ, định đi La Phù Sơn đến thăm!”

Tịch Ứng Chân nhìn chăm chú hẩn thật lâu, ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, vác lấy hai tay, lắc đầu xuống núi .

Nhạc Chi Dương quay người lên núi, tám bộ im lặng theo đuôi. Trên đường lãnh lãnh thanh thanh, một cái người đi đường cũng không. Đi vào thẳng tiên phường chỗ, Liên Hàng, Lam Vân trấn giữ đường núi. Liên Hàng nói ra: “Thành chủ có lệnh, Tây Thành đệ tử lưu lại, Nhạc Công Tử một mình lên núi.”

Chúng người đưa mắt nhìn nhau, Nhạc Chi Dương hỏi: “Thành chủ ở đâu?”

“Ngọc Hoàng đỉnh!” Liên Hàng cung kính trả lời.

Nhạc Chi Dương đảo mắt nhìn lại, Bát bộ chi chủ xuôi tay đứng nghiêm, nhìn ánh mắt của hẩn rất là trang trọng.

Nhạc Chi Dương trong lòng kinh ngạc, một bước dừng lại, chậm ung dung đi lên đỉnh núi.

Ngọc Hoàng đỉnh vì đỉnh núi Thái Sơn, cổ xưng thái bình, lại tên trụ trời, cũng là lịch đại đế vương phong thiện chi địa. Lương Tư Cầm đứng tại bên vách núi bên trên, ngồi yên đương gió, bỏ đi biến tướng huyền hóa, khôi phục diện mục thật sự, phong thái tuần dật, uyển như thần tiên.

“Lão tiên sinh!” Nhạc Chi Dương tiến lên chấp tay.

“Người đã đến?” Lương Tư Cầm mỉm cười ngoắc, “Đến đây đi!”

Nhạc Chi Dương đi đến Lương Tư Cầm bên cạnh, hai người sóng vai, nhìn ra xa sơn hà.

“Sẽ đứng trên đỉnh cao nhất, tầm mắt nhìn trọn những ngọn núi thấp!” Lương Tư Cầm chợt nói, ” Khổng Tử trèo lên Đông Sơn mà nhỏ lỗ, trèo

lên Thái Sơn mà tiểu Thiên hạ. Nếu không thân lâm kỳ cảnh, khó mà minh bạch thánh nhân lời nói bên trong thâm ý.”

LINH PHI KINH

Phượng Ca

www.dtv-ebook.com

Chương 169 : Chương 169: Sẽ Làm Tuyệt Đỉnh (Năm)

Chương 169: Sẽ làm tuyệt đỉnh (năm)

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên nói: “Năm đó tiên sinh ‘Ưc học thuật nho gia, hạn hoàng quyền’, dùng cái gì hôm nay lại nói lên Khổng phu tử lời hữu ích?”

“Học thuật nho gia cũng không phải là Nho đạo, thuật có tận mà đạo không bờ, Khổng Tử tu nhân luân, Tề gia nước, lưu lại Nho đạo mới là sơn hà này đại địa huyết mạch.” Lương Tư Cầm buồn vô cớ thở dài, “Thánh nhân luận đạo, tiểu nhân dùng thuật, hậu thế nho sinh vì nghênh hợp quân vương, phấn tử trí, xuyên tạc tiên hiền, Khổng Tử êm đẹp, toàn để bọn hăn giải đến rầm chó không kêu. Càng buồn cười hơn chính là, nay chi bát cổ, lại lấy học thuật nho gia vì kích thước, cân nhắc người tài trong thiên hạ trí. Khổng Tử có mây ‘Quân tử không khí’, hăn như ở dưới suối vàng có biết, không biết làm thế nào tưởng tượng?”

Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, nói ra: “Lúc đời thế dễ, Khổng Tử đạo tại biến, tiên sinh đạo cũng tại biến.”

Lương Tư Cầm nhất thời không nói chuyện, trầm mặc thật lâu, nhẹ nói, “Thương hải tang điền, có lẽ ngàn vạn năm về sau, Thái Sơn không lừng, Hoàng Hà đoạn tuyệt, sơn hà cũng sẽ biến, làm sao huống là người đâu?” Hăn ngừng dừng một cái, “Ta nếu là người, liền nên bỏ qua khúc mắc, đi theo Diệp Linh Tô cùng một chỗ xuống núi!”

Câu này kỳ phong đột nhiên tới, Nhạc Chi Dương sững sốt một chút, suy sụp tinh thần nói: “Ta cả đời này, nhất có lỗi với chính là Diệp cô nương.”

“Diệp Linh Tô thiên hạ kỳ nữ.” Lương Tư Cầm trầm mặc một chút, “Nếu như bỏ lỡ, người nhất định hối hận.”

Nhạc Chi Dương giữ im lặng, Lương Tư Cầm chú mục hẳn nửa ngày, lắc đầu thở dài: “Ta liền biết, người sống đâu không lại người chết.”

“Tiên sinh còn không phải như vậy.” Nhạc Chi Dương có chút động khí, “Thạc Phi bất tử, người lại nên làm như thế nào?”

“Ta chỗ nào biết?” Lương Tư Cầm nhìn lại chân trời mây trôi, “Nhưng ta bộ dáng này, tro tàn cây khô, người cô đơn, sinh không thể luyện, chết không thể nghe, dạng này thời gian, người cũng thích không?”

Nhạc Chi Dương nói: “Tiên sinh còn có đông đảo đệ tử.”

“Bọn hăn bắt quá học học võ công, lại làm sao minh bạch ta bản tâm?” Lương Tư Cầm trầm mặc một chút, “Từ xưa tri âm khó cầu, đạo lý này người so ta minh bạch!”

Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, hậm hực nói ra: “Lão tiên sinh, người để cho ta tới, liền vì khuyên ta đi tìm Diệp cô nương?”

“Muộn!” Lương Tư Cầm lắc đầu, “Phàm là hiểm thấy trần bảo, há lại muốn tìm tìm có được? Hoa không mở lại ngày, giang hà không quay lại, có ít người, có một số việc, bỏ qua, liền lại cũng không về được!”

Nhạc Chi Dương trái tim bỗng nhiên rút lại, đột nhiên khó chịu không nói ra được, hồi tưởng Diệp Linh Tô xuống núi trước đủ loại, lòng tràn đầy phiền muộn, thật sâu mê mang.

Chợt nghe Lương Tư Cầm lại nói: “Người nhìn thấy Tịch Ứng Chân rồi?”

“Gặp!” Nhạc Chi Dương nói, ” hắn nói hắn tới khuyên người dừng tay, nhưng người không nói gì.”

Lương Tư Cầm nói ra: “Tịch Ứng Chân hảo hảo tiên sinh một cái, không có lỗi gì không dự, vô hại vô ích, dạng này người, ta cùng hắn không lời nào để nói.”

Nhạc Chi Dương cau mày nói: “Kia lại vì sao gặp hắn?”

“Ta bình sinh hảo hữu không nhiều, Tịch Ứng Chân xem như một cái.” Lương Tư Cầm sâu kín thở dài một hơi, “Ta hôm nay nếu không gặp hắn, về sau sẽ không còn được gặp lại .”

Nhạc Chi Dương chả trách: “Tiên sinh đây là ý gì?”

Lương Tư Cầm liếc hắn một cái, chậm chậm nói ra: “Sau ngày hôm nay, ta đem trở về Côn Luân, cả cuộc đời này, cũng không tiếp tục giày Trung Thổ.”

“Cái gì?” Nhạc Chi Dương lấy làm kinh hãi, “Yến Vương cầm còn không có đánh xong.”

“Thắng bại đã định, Yến Vương chỉ là không hạ nổi quyết tâm.” Lương Tư Cầm khấp lợ đang nói, ” sớm thì năm nay, chậm thì sang năm, hắn quyết tâm nhất định, một trận cũng liền đánh xong.”

Nhạc Chi Dương nghĩ nghĩ, đột nhiên nói: “Mặc kệ Bắc Bình, thắng xuống dưới Kim Lăng a?”

“Người cũng đã nhìn ra” Lương Tư Cầm hơi cảm thấy kinh ngạc.

“Triều đình trăm vạn chi quân tập trung vào Giang Bắc, Giang Nam trống rỗng, vô binh có thể thủ. Yển Vương chỉ cần vớt bỏ Hà Bắc tại không để ý, vòng qua Sơn Đông, thẳng xu thế Giang Hoài, một khi vượt qua Trường Giang, Kim Lăng chính là vật trong bàn tay.” Nhạc Chi Dương lắc đầu, “Cái này tình thế mù lòa cũng có thể thấy rõ, Chu Doãn Văn hết lần này tới lần khác nhìn không ra.”

Lương Tư Cầm trầm mặc nửa ngày, nói ra: “Rời đi Trung Thổ trước đó, ta có một cái tâm nguyện.”

“Tiên sinh mời nói!” Nhạc Chi Dương nói.

Lương Tư Cầm nói ra: “Ta từ đặt chân Trung Thổ, không đâu địch nổi, khó cầu được một trận thua, năm rộng tháng dài, rất là tịch mịch! Đánh đàn cần có tri âm, tập võ cần có đối thủ, ta trong cả đời, cũng nghĩ tìm đối thủ, xác minh cuộc đời võ đạo, đáng tiếc tìm kiếm thăm dò, từ đầu đến cuối chưa thể toại nguyện, thẳng đến bước đường cùng, mới gặp gỡ một người.”

Nhạc Chi Dương sửng sốt, chỉ vào chóp mũi, kinh ngạc nói: “Tiên sinh nói... Không phải là ta?”

Lương Tư Cầm gật đầu, Nhạc Chi Dương cười khổ nói: “Tiên sinh nói giống a? Ta này một ít không quan trọng mảnh khoé, làm sao có thể làm đối thủ của người?”

“Làm gì tự coi nhẹ mình.” Lương Tư Cầm bày khoát tay chặn lại, “Người có thể tại sương mù Linh Phong chế phục Lục Hư chi khí, trời hạ bất luận cái gì chân khí nội lực, gặp gỡ người ‘Thiên cầm’, ‘Thiên cổ’, tựa như dẽ vào miệng cọp, hết thấy không đáng giá nhắc tới.”

Nhạc Chi Dương nhất thời im lặng, Lương Tư Cầm dò xét hẳn nói: “Trong hai năm này, người lại có tiến bộ?”

“Rõ!” Nhạc Chi Dương hoang mang nói, “chẳng biết tại sao, ta chưa hề hảo hảo luyện võ, võ công lại là càng ngày càng mạnh.”

Lương Tư Cầm nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Hai năm này, người nhưng chạm qua bất luận cái gì nhạc khí?”

“Không có!” Nhạc Chi Dương lắc đầu, “Nhìn vật nhớ người, thấy một lần quấn dây cung, liền cảm giác thương tâm.”

“Âm nhạc chi đạo, cả đời đều khó mà quên được.” Lương Tư Cầm lại hỏi, “Nếu như ngựa nghề, người như thế nào giải sầu?”

Nhạc Chi Dương nói ra: “Ta ở trong lòng tưởng tượng, trong tưởng tượng đánh đàn thối sáo, ngược lại cũng có một phen đặc biệt niềm vui thú.”

“Đây chính là.” Lương Tư Cầm mỉm cười, “Tâm thường người luyện võ, thượng thừa người hợp đạo, võ công đến mức nhất định, dưỡng tâm thắng qua luyện khí, người một thân võ công, đã nhập thà rằng không điều cảnh, không luyện tự luyện, tâm tưởng sự thành.”

Nhạc Chi Dương cái hiểu cái không, chỉ cảm thấy quen tai, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên thốt ra mà ra: “Không luyện tự luyện, đây không phải là ‘Chu Lưu Lục Hư Công’ a?”

“Đạo quý thủ một, Phật pháp không hai, phạm chuyện tới đỉnh tiêm, cũng là không kém bao nhiêu.” Lương Tư Cầm chú mục Nhạc Chi Dương, “Bây giờ ta vạn sự đã xong, không cầu gì khác, chỉ mong rời đi Trung Nguyên trước đó, cùng người giao đấu một trận, xác minh võ học chi đạo, giải quyết xong cuộc đời tâm nguyện.”

Nhạc Chi Dương nhịp tim tăng lên, trong lồng ngực dấy lên một đám lửa. Có câu nói là: “Võ vô đệ nhị”, người tập võ, trời lại chính là tranh cường háo thắng suy nghĩ. Nhạc Chi Dương bởi vì Chu Vi nguyên cố, lòng như tro nguội, lúc này Lương Tư Cầm rải rác vài câu, thế mà khơi gợi lên

hắn hùng tâm, thế là nói ra: “Tiên sinh đã để mắt ta, văn bối biết rõ là thua, cũng liều mình phụng bồi.”

“Người hiểu nhầm rồi!” Lương Tư Cầm khoát tay áo, “Nhớ năm đó, Linh Đạo Nhân cùng Thích Ấn Thần tại Thừa Hoàng Quan giao thủ, chiến tại nhà nhỏ bên trong, không cho người ngoài biết. Chỉ vì chân chính ẩn sĩ, xem thường hư danh, coi nhẹ thắng bại, dùng võ luận đạo, ấm lạnh tự biết.” Hắn nhìn khắp bốn phía, “Nơi đây bên trên tiếp với thiên, tám bộ lại thủ ở phía dưới, cho nên một trận chiến này, không quan hệ thắng bại sinh tử, chỉ hạn người ta ở giữa, trên giang hồ, vĩnh viễn không người biết được.”

Nhạc Chi Dương trầm mặc một chút, thở dài: “Tiên sinh nghĩ đến chu toàn!”

“Thời điểm không còn sớm!” Lương Tư Cầm nhìn một chút sắc trời, “Người là văn bối, ta để người một trước.”

“Đắc tội!” Nhạc Chi Dương lui lại một bước, giơ tay phải lên, đưa ngón trở ra, hướng về hư không nhất câu bắn ra.

Lương Tư Cầm áo lơ mơ động, bốn phía lên một trận gió lốc, trong miệng cười nói: “Một chiêu này nhưng có thành tựu?”

“Có!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” thiên địa một chỉ!”

Hắn vung tay lên, đầu ngón tay từ trên xuống dưới, vẽ ra một đường cong tròn, Lương Tư Cầm chân khí khuấy động, vì hắn chỉ lực dẫn ra, theo đầu ngón tay hắn di chuyển, ngạnh sinh sinh nứt ra một đạo lỗ hổng.

“Tốt!” Lương Tư Cầm gật đầu khen ngợi, đi theo tay áo quét ra, “Nhìn ta ‘Vạn vật một ngựa’ !”

Lời vừa ra khỏi miệng, Nhạc Chi Dương liền cảm giác một cổ chân khí từ trong cơ thể hắn mãnh liệt mà ra, hùng hồn to lớn, không thể gọi tên, thế

như vô số ngựa hoang phi nước đại loạn đột. Nhạc Chi Dương trong lòng biết những này vô hình chi ngựa một khi đụng vào, so với ngựa thật chà đạp còn thâm hơn, lập tức mười ngón cùng vung, thần ý hóa thành vô hình chi cương, cách không liên lụy “Đàn ngựa” .

“A!” Chợt nghe Lương Tư Cầm khẽ cười một tiếng, “Đàn ngựa” đột nhiên thu nạp, kinh lực biến tan thành tụ, vạn mã hợp nhất, uy lực càng mạnh.

Nhạc Chi Dương bao quanh loạn chuyển, hai tay cuồng vũ, một mặt trốn tránh, một mặt kiềm chế, nhưng kia một cỗ chân khí gấp mạnh càng mạnh, lẫn lộn lao nhanh, như điên giống như cuồng.

Nhạc Chi Dương không tránh không né, mười ngón đan chọn phủ theo, lên xuống như bay, đối diện chân khí thế tới dừng lại, lại bị ngành sinh sinh kéo lại, giữa trời nhấp nhô, thế như vô hình khí cầu, trong chớp mắt phòng lớn lên gấp đôi.

Nhạc Chi Dương hai mắt tròn tròn, cái trán đầy mồ hôi, trong lòng biết “Chu Lưu Lục Hư Công” một khi phát động, như trẻ ngăn chặn, thế tất không không ngừng không nghỉ, vô cùng vô tận, thẳng đến đem hấn phá vỡ mới thôi. Lập tức nâng lên hai má, phun ra một ngụm chân khí, phong mang chỗ hướng, đối diện chân khí tan rã tản mạn khắp nơi.

Một hơi thối xong, kia một thốt vô hình chi “Ngựa”, sớm đã chẳng biết đi đâu.

Lương Tư Cầm hơi cảm thấy kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: “Khá lắm, một chiêu này lại kêu cái gì?”

“Trời thổi vạn vật!” Nhạc Chi Dương nói nói, ” tên cổ tiếng trời.”

Lương Tư Cầm cười to, Nhạc Chi Dương trung bình tấn hơi trầm xuống, quát: “Thái Sơn vì trống!” Hai tay đập ngang, như kích trống Hát.

Lương Tư Cầm bên tai trống trôn có âm thanh, khí huyết sôi trào, dâng lên muốn ra, không khỏi cười nói: “Thối xong tiếng trời, lại mình thiên cổ, hôm nay Ngọc Hoàng đình bên trên, muốn mở ‘Nhạc Đạo Đại Hội’ a?”

Nói lên “Nhạc Đạo Đại Hội”, Nhạc Chi Dương về nhớ ngày đó tình cảnh, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang. Chợt thấy Lương Tư Cầm tay áo vung lên, cao giọng nói ra: “Tu di vì chương!” Thoáng chốc khí huyết ngưng định, bất động như núi, Nhạc Chi Dương liên kích mấy lần, cũng bất quá sinh ra một tia gợn sóng.

“Tinh hà ném một cái!” Lương Tư Cầm ưỡn một cái thân, áo lơ mơ phật, từ từ thẳng lên trên trời, tay phải vung lên, kinh lực bạo như ngân hà, ầm ầm từ trên trời giáng xuống.

“Âm dương vì dây cung!” Nhạc Chi Dương hai tay huy sái, chỉ lực như đao, hoàn toàn thành thạo, phân âm dương, cắt Tứ Tượng, lấy không dày nhập có ở giữa, lấy cố ý phá vô hình.

Một vòng biến hóa xuống tới, Lương Tư Cầm đục thành chỉ khí hóa thành một tia, từng sợi, Nhạc Chi Dương đạn chỉ trống chi, tiêu diệt từng bộ phận.

“Đông Hải một hạt!” Lương Tư Cầm ngữ bên trong mang cười, đầy trời tản mát chân khí đột nhiên thu liễm, nạp uông dương đại hải nhập một hạt ngô, giấu tại đầu ngón tay, phiêu nhiên điểm ra.

Một chỉ này cùng cực biến hóa, vạn pháp quy nhất, không gì không phá, không chỗ không phá

Nhạc Chi Dương lui lại cuống quýt, cuồn xuy “Tiếng trời”, gấp tấu “Thiên cầm”, đồng thời đập “Thiên cổ”, xuất kỳ bất ý phản kích đối thủ, sử xuất sức bình sinh, mới hóa giải Lương Tư Cầm một chỉ này.

Mới đầu hai người có hỏi có đáp, đến cái này đương lúc, lại không một lát nhàn hạ. Nhạc Chi Dương trước kia nhiều lần mắt thấy Lương Tư Cầm thần thông, thế nhưng là chưa hề chân chính cùng hắn giao thủ, giờ này khắc này, rốt cuộc biết lợi hại. Lương Tư Cầm không chỉ nội công cái thể, hành động cũng nhanh đến mức ly kỳ, cái gọi là “Chu Lưu Lục Hư, pháp dùng vạn vật”, có thể dùng vạn vật tấn công địch, cũng có thể mượn vạn vật ẩn thân, thượng thiên hóa chim, vào nước hóa rồng, cùng « Sơn Hà Tiềm Long quyết » có dị khúc đồng công chi diệu, nhưng hắn lấy người ngự khí, lấy khí ngự người, người cùng khí lẫn nhau khống chế, thần tốc cơ biến, từ xưa đến nay bất luận cái gì cao thủ đều mơ tưởng nhìn theo bóng lưng, không động thì thôi, một khi phát động, thân pháp nhanh chóng, vượt qua nhân lực cực hạn, quỷ mị huyền ảo cũng không đủ hình dung.

Đối cái khác cao thủ, thị lực mạnh như Vân Hư, còn không thấy rõ bóng người, đã đại bại thua thiệt, thế nhưng là Nhạc Chi Dương nhãn lực thông huyền, không người không quan sát, vô vi không hiện, mặc cho Lương Tư Cầm người ở chỗ nào, hắn đều nghe được nhất thanh nhị sở, chỉ ở hai trường bên trong xê dịch, lại luôn có thể lấy kém một đường tránh thoát Lương Tư Cầm sát chiêu.

Lương Tư Cầm càng lúc càng nhanh, xuất thủ càng ngày càng nặng, thân ảnh đâu đâu cũng có, kinh lực to lớn vô cực, kỳ chiêu diệu chiêu tầng tầng lớp lớp. Nhạc Chi Dương thân ở trong đó, nghèo tại ứng đối. Hơn trăm chiêu đảo mắt liền qua, hắn hiểm tượng hoàn sinh, thế nhưng cũng không suy tàn, không chỉ Lương Tư Cầm tấm tắc lấy làm kỳ lạ, liền ngay cả chính Nhạc Chi Dương cũng không thể tin được.

Nếu bàn về tu vi sâu cạn, Nhạc Chi Dương kém xa tít tắp Lương Tư Cầm, nhưng hắn một thân sở học mở ra lối riêng, chính là trời hạ bất luận cái gì kỳ công nội lực khắc tinh. “Chu Lưu Lục Hư Công” mặc cho trời mà động, vốn là trên đời này nhất là phóng túng vô công, Pháp Thiên Tượng Địa, Chu Lưu vô tận, một cái khống chế không thích đáng, sẽ còn gây họa

tới chúa công; Nhạc Chi Dương “Thiên cầm”, “Thiên cổ” vừa vận tương phản, thao túng trời hạ bất luận cái gì nội lực chân khí, đã có thể đem ước thúc, cũng có thể khiến cho hỗn loạn, thậm chí lấy địch chi khí phản chế địch thân ; còn “Tiếng trời” chi thối, lại nhưng thối tan bất luận cái gì quyền phong chưởng lực, có thể xưng thiên hạ lợi hại nhất phòng ngự công phu; cây vào ba, đối cái khác bất luận cái gì một môn nội công, Nhạc Chi Dương đều có thể dễ như trở bàn tay; duy chỉ có “Chu Lưu Lục Hư Công” tùy ý làm bậy, biến hóa ngàn vạn, như luận như thế nào cũng ước thúc không ở.

Song phương một cái tùy ý phóng túng, một cái gắng đạt tới ước thúc, tình hình này, tựa như cầm trong tay dây dài trói buộc cuồng long, một khi thất thủ, hoặc là tông long trên lưng rơi té chết, hoặc là bị chỗ ngự chi long quay đầu ăn hết, thật có thể nói là nơm nớp lo sợ, như giẫm trên băng mỏng, Nhạc Chi Dương sử xuất toàn treo tử bản sự, vẫn là sinh tử một đường, không nói ra được phí sức.

Sắc trời thu liễm, khắp nơi lờ mờ. Nhạc Chi Dương chợt thấy khác thường, giương mắt nhìn một cái, không khỏi hãi nhiên. Trên trời chẳng biết lúc nào mây đen trữ hàng, cuồn cuộn xoay quanh, hình như thương thiên cự nhân, thật sâu ngưng chú cỡi trần.

Cái này phong nhãn, sương mù Linh Phong bên trên đã từng xuất hiện, lúc ấy Lương Tư Cầm vì đưa nó dẫn xuất, phí hết sức chín trâu hai hổ, suýt nữa thiên kiếp phát tác, chết trong tay Vân Hư, nhưng hôm nay hai người đánh đến kịch liệt, cực kỳ nguy cấp, Lương Tư Cầm lại có rảnh rồi hô phong hoán vũ, đoạt thiên địa chi tạo hóa, mưu quỷ thần chi huyền cơ, đủ thấy trải qua một lượt thiên kiếp, hẳn đột phá nan quan, thần thông càng hơn lúc trước.

Nhạc Chi Dương trong lòng vừa loạn, trên trời dị biến chợt phát sinh. Mây đen bốc lên mấy lần, thông suốt ngượng nghịu ngượng nghịu, mấy

đạo trắng loá thiểm điện từ phía trên mà xuống. Lương Tư Cầm ngón tay nhất câu, xoẹt, thiểm điện đồng loạt hướng Nhạc Chi Dương tụ tập.

Chỉ trích phong vân, dẫn ra lôi điện, đã không phải trong nhân thế võ công. Nói cũng kỳ quái, đối mặt như thế cường địch, Nhạc Chi Dương không những không tức giận chút nào, ngược lại lên lòng hiếu thắng. Cái này tâm cảnh vạn phần kỳ diệu, đã không phải nhiệt hỏa một đoàn, cũng không phải lãnh khốc vô tình, tĩnh như mặt nước phẳng lặng, vững như bàn thạch. Trong chốc lát, hai tay của hắn tề xuất, chia hai bên trái phải, oạch, thiểm điện rơi ở bên người, điện xà lưu thoán, nham thạch một mảnh xộp giòn hắc.

“Thiên cầm” chi đạo, nghe ra được thiểm điện chi hơi, cũng có thể khống chế thiên địa chi khí.

Lôi điện qua đi, mưa gió lớn đến, cương phong quyển thạch, Bạch Vũ như chú, cương gió lay động hạt mưa, ngàn khóa vạn điểm, đánh vào người, thế như bi thép đạn sắt xuyên thấu qua ná cao su phát ra.

“Thiên chi đạo, còn giương cung cùng!” Lương Tư Cầm thanh âm mờ mịt, “Nhìn ta ‘Thiên Cung’ !”

“Ta đây cũng biết!” Nhạc Chi Dương tay áo phát một cái, vạn Thiên Vũ điểm phản xạ trở về.

Hai người đồng thời dùng tới “Bích Vi Tiễn” công phu, thả hồ thiên địa mưa gió, hơn xa mảnh Tiểu Tùng châm.

Lương Tư Cầm âm ỉ cười to, tiếng sấm ồ ồ, mây đen xoay tròn, sáng choang điện quang khi thì ẩn hiện, làm trái thiên địa chi thường, đi theo nước mưa cùng nhau rơi xuống, hắn xuyên thẳng qua trong đó, lập loè, nhanh giống như thiểm điện, nhìn ở đây, chột chỗ này tại kia, giống như có vô số cái Lương Tư Cầm lên trời xuống đất, tung hoành ngang dọc.

Nhạc Chi Dương Linh giác chỗ đến, không chỗ chưa phát giác, vô vi không hiện, nhục thân nghiệm nhiên không còn tồn tại, Linh giác tràn ngập giữa thiên địa, giống như một mảnh lông lánh lông vũ, phiêu phiêu dang dang, tận tình bay lên.

“Linh Phi...” Nhạc Chi Dương thân như gió lốc, cuồng vũ không khỏi, vung tay lên, vừa nhắc đủ, đều diệu hợp thiên lý. Mưa gió không thể xâm, lôi điện không thể gần, cổ động thiên địa chi dây cung, đàn tấu thể gian vạn vật.

Thông suốt ngượng nghịu ngượng nghịu, một đạo to dài điện quang xé rách thương khung, chiếu sáng đỉnh núi Thái Sơn, hai đạo nhân ảnh đồng thời hiển hiện.

Kình phong chợt đến, chính khí trời rơi, “Chu Lưu Lục Hư Công” vào đầu dè xuống, Nhạc Chi Dương xoay người xuất chiêu, đánh đàn đánh trống, đại âm hi thanh.

Hai đại kỳ công dây dưa một chỗ, hạt mưa vẩy ra, âm thanh như lôi đình, gió cuồng hơn, mưa giận quá, sầm vân thăm vục bao phủ đỉnh núi.

Bát bộ chi chủ nhìn qua đỉnh núi, há hốc miệng. Thủy Liên Ảnh phương tâm sắp nát, hai chân như nhũn ra, muốn lên núi tương trợ, nhưng lại lệnh cấm mang theo. Huống chi hai đại ca thủ đốc sức tương bác, Thủy Liên Ảnh thân ở ở giữa, liền cùng sâu kiến không khác.

“Ai sẽ thắng?” Tô Thừa Quang thình lình đặt câu hỏi.

“Còn phải nói sao?” Bạc Lưu tràn đầy tự tin, “Đương nhiên là thành chủ!”

“Bốc mập mập, chúng ta đánh cược một keo!” Tô Thừa Quang cười hì hì nói nói, ” một bồi hai, mười lượng bạc, ta cược Nhạc Chi Dương thắng.”

Đám người trợn mắt tương hướng, Bắc Lưu vén tay áo lên, lớn tiếng ồn ào: “Già ma bài bạc, người điên rồi? Thế mà áp địch nhân.”

Tô Thừa Quang cười nói: “Ép thành chủ không có ý nghĩa, ép địch nhân kiếm được nhiều, càng hăng hái.”

“Ma bài bạc chính là ma bài bạc!” Lan Truy lạnh hừ một tiếng, “Ta Las Vegas chủ thắng, hai chung một, hai mươi lượng bạc.”

Bắc Lưu kêu lên: “Las Vegas chủ, năm mươi lượng bạc.”

“Ta cũng Las Vegas chủ!” Thạch Xuyên gọi nói, “một trăm lượng bạc rỗng.”

Tô Thừa Quang liếc mắt nhìn hẩn, cười lạnh nói: “Một trăm lượng, lừa gạt ai đây? Lão Thạch đầu người một con quỷ nghèo, bán đi người cũng không đáng số này.”

“Người quản ta?” Thạch Xuyên hai mắt trợn tròn, “Lão tử tự có biện pháp kiếm tiền, già ma bài bạc, người mẹ nó đánh cược hay không?”

Tô Thừa Quang do dự một chút, vẫn chưa trả lời, chợt nghe Thủy Liên Ảnh yếu ớt nói ra: “Một bồi mười, một trăm lượng bạc rỗng, ta cược Nhạc Chi Dương...”

Tất cả mọi người là sững sờ, Tô Thừa Quang xoa tay nói ra: “Ai, người nhưng nghĩ kỹ, thua thế nhưng là một ngàn lượng bạc.”

“Một vạn lượng lại như thế nào?” Thủy Liên Ảnh nhìn qua đỉnh núi, nước mắt im ắng rơi xuống, “Nếu như có thể, ta thà rằng đánh cược cái mạng này.”

“làm loạn!” Vạn Thăng lắc đầu liên tục.

Đột nhiên, tiếng sấm nhỏ dần, gió ngừng mưa nghỉ, mây đen nói tán liên tán, Ngọc Hoàng đứng bên trên một mảnh thanh minh.

Lúc đó đã gần đến hoàng hôn, tà dương tây chiếu, ráng chiều đầy trời, trận hết mưa, ngay tại ngọn núi phía tây xuất hiện một đạo cầu vồng, vượt ngang bầu trên đỉnh, giống như thất thải linh cầu.

Trên đỉnh núi một đoàn yên tĩnh, trên cây chim chóc minh chuyển, phá lệ thanh thúy êm tai. Thạch Xuyên lầm bầm hỏi: “Đánh xong?”

Không người trả lời, hơn mười con con mắt tất cả đều nhìn chăm chăm đường núi. Sau một lúc lâu, truyền đến tiếng bước chân vang, đám người định nhãn nhìn lại, Nhạc Chi Dương ngồi yên đạo bước, khoan thai đi xuống dưới núi.

Trong lòng mọi người trầm xuống, nhìn chăm chăm hấn toàn thân phát run, ngũ tạng lục phủ một trận bốc lên. Nhạc Chi Dương liếc nhìn đám người, gật đầu mỉm cười. Tô Thừa Quang nhin lại nhãn, đến cùng kìm nén không được, xông miệng hỏi: “Nhạc Chi Dương, đến cùng người nào thắng?”

Nhạc Chi Dương liếc hấn một cái, cười nói: “Bên thắng thắng!”

Tô Thừa Quang sững sờ, lâu bầu nói: “Đây không phải nói nhảm sao?”

Nhạc Chi Dương cười lớn một tiếng, ngẩng đầu đi xuống chân núi. Thủy Liên Ảnh vui buồn lẫn lộn, cao kêu một tiếng: “Đệ đệ...” Nhạc Chi Dương cũng không quay đầu lại, thân pháp chuyển nhanh, giống như một dải khói nhẹ, biến mất tại sương chiều mây tản ở giữa.

Tây Thành đệ tử nhìn hấn bóng lưng, trong lòng một mảnh mờ mịt, chợt nghe có người thở dài: “Trải qua trận này, hấn chết đi sống lại, minh bạch sinh chi đáng ngưỡng mộ, hấn là sẽ không lại tự sát đi?”

Đám người quay đầu nhìn lại, Lương Tư Cầm chẳng biết lúc nào, đi vào đám người sau lưng, khoan thai chấp tay, tinh thần phấn chấn. Bạc Lữ trong lòng vui mừng, vội hỏi: “Thành chủ, người thắng sao?”

Lương Tư Cầm cười không đáp, đảo mắt nhìn lại, nhưng gặp Thủy Liên Ảnh chú Mục Sơn dưới, khước mắt chớp động nước mắt, liền nói ra: “Người nếu muốn, cũng có thể lưu lại.”

“Lưu lại cũng vô dụng !” Thủy Liên Ảnh lau nước mắt, âm đạm lắc đầu, “Hắn hận ta giết Nhạc Thiều Phượng, Chu Vi chết hắn cũng hơn nửa tính tại trên đầu ta, nhưng ta... Cũng là thân bất do kỷ... Sớm biết, ta...” Nước mắt lại chảy xuống.

“Lòng như tro nguội chi mội, thân như không cài chi chu.” Lương Tư Cầm yếu ớt thở dài, “Nhân sinh đến cùng, không gì hơn cái này.”

“Thành chủ!” Thạch Xuyên ngốc ngơ ngác hỏi: “Bước kế tiếp, chúng ta đi chỗ nào?”

“Về nhà!” Lương Tư Cầm trả lời.

LINH PHI KINH

Phượng Ca
www.dtv-ebook.com

Chương 170 : Chương 170: Hồi Cuối

Chương 170: Hồi cuối

Thiết Mộc Lê sau khi chết, Mông Nguyên răn mất đầu, rất nhanh sụp đổ. Quý lực đỏ, Ngõa Lạt bộ, a lỗ đài vì tranh đoạt quyền hành, lẫn nhau hỗn chiến không ngớt, lại cũng vô lực uy hiếp Trung Thổ.

Kiến Văn bốn năm, Yến Vương xem xét thời thế, kiên quyết bỏ xuống Bắc Bình, suất lĩnh đại quân vòng qua Sơn Đông, thẳng đến Từ Châu.

Triều đình rất là chấn sợ, cấp lệnh Sơn Đông chi quân xuôi nam đuổi theo. Yến Vương rút quân về nghịch kích, đại phá nam quân tại phủ lông mày núi. Là năm, Yến quân vượt qua sông Hoài nước, liên khắc Hoài Dương trọng trấn, từ đưa châu vượt qua Trường Giang, ven đường Chư Thành trông chừng mà hàng.

Trung tuần tháng sáu, Yến quân đến Kim Lăng, lý Cảnh Long cùng Cốc vương mở ra kim xuyên cửa đầu hàng. Chu Doãn Văn tuyệt vọng sau khi, phóng hỏa đốt cháy hoàng cung, thế nhưng là sau đó kiểm tra thực hư, cũng chưa phát hiện thi thể của hân, tùy theo mất tích còn có Cẩm Y Vệ Chỉ huy sứ Trương Kính tổ. Chu Lệ lòng nghi ngờ hai người đào tẩu, bắt được Trương Kính tổ gia người, từng cái khảo cước đến chết, thế nhưng không có tìm được dấu vết để lại.

Yến Vương leo lên hoàng vị, lập nick Vĩnh Lạc, hân tự biết đến vị bất chính, vì lập uy, đem Kiến Văn hướng thần tử giết chóc trống không. Sau đó “Đưa mạn chép”, “Tru thập tộc”, mấy vạn cái đầu người rơi xuống đất,

giết đến thiên hạ sĩ tử người người kìm miệng, gặp trên đường chỉ biết đưa mắt ngó, “Chính thống” hai chữ lại cũng không có người dám nhắc tới.

Chỉ chớp mắt, đã là Vĩnh Lạc hai năm, phương bắc khói lửa lắng lại, Nam Phương thành phố cù không đời, chiến tranh bên trên tươi máu chưa khô thối, người trong thiên hạ rộn ràng, lại vì danh lợi hồi hải không ngớt.

Trường Giang bên bờ, Trịnh Hòa kiến tạo Nguyên bảo cự hạm, chuẩn bị xuôi nam Tây Dương, tìm kiếm xây Văn Đế tung tích; Chu Lệ đổi Bắc Bình vì Bắc Kinh, đổi kinh thành vì Nam Kinh, từ đây ở lâu phương bắc, ưng xem hùng chú ý, mưu đồ dời đô sự tình, đề phòng tái ngoại chi địch. Hãn hùng tâm bừng bừng, lập chí càn quét lục hợp, trở thành thiên cổ nhất đế. Vì vậy chăm lo quản lý, không ra hai năm khoảng chừng, Đại Minh triều dã, đã hiển lộ ra mạnh mẽ sinh khí.

Chu Cao Sí làm Thái tử, lâu dài phụng chỉ giám quốc; Chu Cao Hú phong làm Hán vương, một lòng vãn ngã huynh trưởng, mưu đoạt hoàng trữ chi vị. Tiền triều huyết lệ phương ân, hôm nay phân tranh lại lên, Giang Tiểu Lưu thành Hán vương phụ tá đắc lực, quyền thế ngút trời, đặc chí vừa lòng, y hệt năm đó Nhạc Chi Dương, cuốn vào Hoàng gia tranh đấu, hoàn toàn không biết đại họa đến.

Trải qua Thái Sơn một trận chiến, Nhạc Chi Dương đoạn mất chết niệm, đi khắp thiên nam địa bắc, thăm u tìm thắng, chẳng có mục đích. Thế nhưng là trong lòng vết thương từ đầu đến cuối ma diệt không đi, một ngày này, vượt qua Trường Giang, ma xui quỷ khiến lại trở lại Nam Kinh.

Tiến vào trong thành, đi qua phố lớn ngõ nhỏ, hết thấy giống như cách một thế hệ. Trước kia chuyện xưa, rõ ràng như hôm qua, Nhạc Chi Dương đắm chìm trong hồi ức, đầy trong đầu đều là ngày xưa cái bóng. Hãn hốt hoảng, thất hồn lạc phách, trải qua hồ Huyền Vũ bờ, nhớ tới năm đó Lương Tư Cầm hành tẩu ở bên hồ, kéo « cuối cùng thành bụi đất chi khúc », kia

phần cô đơn tâm cảnh, Nhạc Chi Dương lúc ấy không hiểu rõ lắm, bây giờ lại là cảm động lây.

Đi tới đi tới, tại chỗ rất xa bỗng nhiên truyền đến tiếng đàn. Nhạc Chi Dương Linh giác mạnh, chỉ cần lưu ý đi nghe, thành Nam Kinh bên trong, bất kỳ cái gì hồng thanh lay động, tất cả đều chạy không khỏi lỗ tai của hắn, là lấy bình thường tiếng vang, hắn không ở ý. Thế nhưng là tiếng đàn lọt vào tai, hắn bỗng nhiên tỉnh táo lại, kia tiếng đàn có chút quen thuộc, giống như xuất từ Chu Vi chi thủ, rất nhiều nơi lại chỉ tốt ở bề ngoài.

Trong lòng của hắn nghi hoặc, theo tiếng đi đến, chợt thấy một mảnh ngay cả mây trạng nguyên, đề phòng sâm nghiêm, bốn phía đứng thẳng rất nhiều vệ binh. Nhạc Chi Dương lúc này thân thủ, ban ngày huyền hình, không người có thể gặp, vệ binh chỉ cảm thấy gió nhẹ thổi qua, hắn đã vượt tường tiến vào trong phủ.

Tiếng đàn đến từ một gian hiên bỏ, Nhạc Chi Dương đi tới cửa trước, định nhãn nhìn lại, chỉ sững sờ, trong lòng lão đại thất vọng.

Đánh đàn chính là Ninh Vương Chu Quyền, mấy năm không thấy, hắn khuôn mặt sâu khổ, hai tóc mai sinh ra tóc trắng, chỗ đạn chi đàn rất là nhìn quen mắt, cẩn thận nhìn lên, chính là “Thác nước liên tiếp” .

Đàn tại người vong, Nhạc Chi Dương đứng ở trước cửa, chưa phát giác ngây dại. Chu Quyền một khúc đánh xong, ngẩng đầu lên, bỗng nhiên trông thấy Nhạc Chi Dương, cứng họng, giống như ban ngày gặp quỷ.

“Ninh vương điện hạ!” Nhạc Chi Dương sâu kín nói nói, ” từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Ninh Vương cũng là người phi thường, trở mắt nhất thời, rất nhanh tỉnh ngộ lại, dò xét Nhạc Chi Dương, kinh ngạc nói: “Người còn sống? Người, người vào bằng cách nào?”

“Nghe thấy tiếng đàn, ta liền tới.” Nhạc Chi Dương đi ra phía trước, không quan tâm, cầm lên cổ cầm, nhẹ nhàng vừa đi vừa về vuốt ve, bất tri bất giác, nước mắt chảy ra.

Ninh Vương nhìn qua hắn, mới đầu không biết làm sao, dần dần nhìn ra tâm ý của hắn, chán nản nói: “Ta đã hiểu, đây là a hơi đàn...” Nói hai mắt nhắm lại, nước mắt cũng lăn xuống tới.

Nhạc Chi Dương buông xuống cổ cầm, gạt lệ hỏi: “Người khóc cái gì?”

“Người lại khóc cái gì?” Ninh Vương hỏi lại.

“Ta khóc bảo đàn còn, tư nhân đã vong.” Nhạc Chi Dương đắng chát nói, “ta rất hối hận, ngày đó, ta nên lưu lại theo nàng.”

“Ta cũng rất hối hận!” Ninh Vương sâu kín nói nói, “lão tử lừa ta, ta lại đem nộ khí phát tiết ở trên người nàng, ngày đó ta nếu không mắng nàng, nàng liền sẽ không tuyệt vọng rời đi. Nàng không tuyệt vọng rời đi, cũng sẽ không chết tại trước trận. Mỗi một ngày ban đêm, ta đều sẽ mộng thấy ngày đó tình cảnh, bên tai vang lên tiếng sáo của nàng, ta nhìn nàng cười ngượng, thổi sáo, chậm rãi đi tới, lấy ra chủ thủ, cắm vào tim... Kia một chút tình hình, giống như lạc ấn, trải qua một ngàn lần, một vạn lần, chẳng những không có ma diệt, ngược lại càng ngày càng sâu.”

Nhạc Chi Dương thở dài một hơi, nói ra: “Người so ta may mắn vạn lần, chỉ ít nàng qua đời thời điểm, người còn tận mắt nhìn thấy. Ta lại cái gì cũng không biết, không nhìn thấy bất cứ thứ gì, liền ngay cả nàng qua đời bộ dáng, ta đều không cách nào mơ tới.” Hắn đầu gối trái mềm nhũn, quỳ gối đàn mấy trước đó, ôm cổ cầm, nước mắt từng giờ từng phút, rơi vào dây đàn đàn mặt.

Chu Quyền kinh ngạc nhìn nhìn qua hắn, đột nhiên nói: “Sáu năm, người còn quên không được nàng?”

“Quên không được!” Nhạc Chi Dương thì thào nói nói, ” trù phi... Ta chết đi!”

Chu Quyền thở dài: “Dĩ vãng ta đối với người có phần có thành kiến, bây giờ xem ra, người cũng là chí tình chí nghĩa người. A hơi được người chiếu cố, không uống công đời này.”

“Nói ngược!” Nhạc Chi Dương lắc đầu, “Có thể được Chu Vi chiếu cố, mới là ta cả đời chuyện may mắn lớn nhất.”

Chu Quyền nhất thời im lặng, tay đề dây đàn, sâu kín nói ra: “Nhạc Chi Dương, trương này đàn, tặng cho người đi!”

“Miễn đi!” Nhạc Chi Dương buông ra cổ cầm, “Nhìn vật nhớ người, nếu như giữ ở bên người, mỗi gặp một lần, đều như đao cùn cắt đa nghi đầu.”

“Vậy thì thôi.” Chu Quyền nhìn chăm chú cổ cầm, “Ta nghe nói, ngày đó người mang đi a hơi di thể.”

Nhạc Chi Dương nhẹ gật đầu, nói ra: “Ta tự tay đưa nàng nhập táng, chôn cùng chi vật là sáo ngọc Không Bích.” Nghĩ đến đau khổ cười một tiếng, “Bây giờ nghĩ đến, chi kia sáo ngọc thật sự là vật bất tường, Lục Châu phía trước, Chu Vi ở phía sau, chủ nhân của nó cũng không đến kết thúc yên lành.”

Chu Quyền nghĩ nghĩ, nói ra: “Ta nhớ được cây sáo của người thổi đến vô cùng tốt.”

“Đều đi qua .” Nhạc Chi Dương buồn vô cớ nói, ” ta có sáu năm không có thổi qua .”

“Thật sao? Thật sự là đáng tiếc.” Chu Quyền nói nói, ” ta bây giờ giam cầm ở đây, buồn bức ngán ngẫm, dự định chỉnh lý cổ kim khúc đàn, đi thô

lấy tinh, sáng tác một bản cổ cầm phổ tập. Người như có nhã hứng, không ngại lưu ở chỗ này, giúp ta một chút sức lực.”

Nhạc Chi Dương lắc đầu nói: “Ta thân là mây bay, nghe đàn mà đến, khúc cuối cùng mà tán, gặp qua cái này một trương đàn, ta cũng hẳn là đi!”

“Đã như vậy!” Chu Quyền cười khỗ, “Ta liền lại đánh một khúc, vì người tiễn biệt đi!” Nói gảy hai tiếng, Nhạc Chi Dương nhất thời nghe ra, nói ra: “Đây là « Tiêu Tương Thủy Vân », nàng yêu nhất từ khúc.”

Chu Quyền gật đầu nói: “Nếu có tiếng sáo ứng hòa, có một phen đặc biệt hứng thú.”

Năm đó Nhạc Chi Dương cùng Chu Vi đàn sáo tương hòa, đã từng cùng tấu này khúc, hồi tưởng lại, bùi ngùi mãi thôi, chợt thấy bên tường đàn trên giá gỗ nằm ngang nhất quản tử trúc ống sáo, trong lòng khê động, tiến lên lấy xuống. Sáu năm qua, Nhạc Chi Dương lần thứ nhất cầm sáo nơi tay, địch thân sáng loáng như ngọc, đầu ngón tay xẹt qua ống sáo, nội tâm lên run sợ một hồi, nói ra: “Căn này cây sáo, đưa ta như thế nào?”

Ninh Vương cười nói: “Ta nếu là này địch, nhất định cầu còn không được.”

Nhạc Chi Dương xích lại gần bên miệng, muốn thổi, khí tức đến bên miệng, từ đầu đến cuối không cách nào phun ra, ngày cũ tình cảnh từng màn xông lên đầu, bỗng nhiên cái mũi mỗi nhừ, hai mắt mông lung, định ở nơi đó không nhúc nhích.

Ninh Vương nhìn qua hẳn, trong mắt lộ ra một chút thương hại. Nhạc Chi Dương đột nhiên thở dài một hơi, hơi khê khom người, phiêu nhiên đi ra ngoài, đi ra thật xa, sau lưng tiếng đàn không dứt, vẫn như cũ phiêu đang tại trời cao ở giữa.

Nhạc Chi Dương cầm cây sáo, trong lòng mờ mịt, mấy lần hoành đến miệng một bên, cuối cùng lại để xuống.

Hắn ngừng ngừng đi một chút, xuyên qua cửa thành, đi vào vùng ngoại ô, đột nhiên, một con sông nước ngăn lại đường đi. Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn một cái, hóa ra bất tri bất giác, đã đi tới sông Tần Hoài bên cạnh. Trong lòng của hắn chưa nóng, suy nghĩ liên miên, hắn sinh tại đây, dài ở đây, hơn mười năm từng li từng tí, rót thành sóng lớn dòng nước xiết, đột nhiên xông lên đầu. Nhạc Chi Dương vui buồn lẫn lộn, tình khó tự đề xuống, nhắc ngang cây sáo, sâu kín thối, lần này, không phải « Tiêu Tương Thủy Vân », cũng không phải « chu thiên Linh Phi », mà là một khúc « Hạnh Hoa Thiên Ảnh ».

Cái này từ khúc Thạc Phi hát qua, Nhạc Thiều Phượng hát qua, Chu Nguyên Chương hát qua, Lương Tư Cầm cũng hát qua, hát qua người vô luận hèn mọn hiển hách, cuối cùng sẽ có một ngày hóa thành bụi đất, chỉ có cái này một chi từ khúc, còn có trước mắt sông Tần Hoài nước, kiểu gì cũng sẽ một mực chảy xuôi xuống dưới, cả ngày lẫn đêm, thiên cổ không thôi.

Thối một lần, lại thối một lần, hứng thú dào dạt, không coi ai ra gì, âm phù bay ra ống sáo, hóa thành chảy nhỏ giọt nước chảy, thối tới đặc ý chỗ, Nhạc Chi Dương giống như nằm tại trên nước, nước chảy bèo trôi, hài lòng không hiểu.

Này thời gian, chợt nghe đối diện vang lên thanh âm của một nữ tử:

“Dây xanh thấp phật uyên ương phố. Nghĩ đào lá, lúc ấy gọi độ. Lại đem sâu mắt cùng gió xuân, đợi đi. Dừa lan nạo, càng ít trứ.

Kim Lăng đường, oanh ngâm yến múa. Tính thủy triều, biết người khổ nhất. Đầy đình cỏ thơm không thành về, hoàng hôn, càng dời thuyền, hướng rất chỗ?”

Chữ chữ thanh tròn, như ngọc như châu, Nhạc Chi Dương trong lòng trở nên hoảng hốt. Hắn giương mắt nhìn lên, một cái quen thuộc bóng hình xinh đẹp ngay tại bờ bên kia, áo trắng như tuyết, tóc xanh như suối, dung nhan còn như trước kia, chỉ là giữa lông mày nhiều một chút gian nan vất vả.

Nhạc Chi Dương buông xuống cây sáo, cách một con sông nước, một nam một nữ im lặng nhìn nhau. Xuyên thấu qua Diệp Linh Tô con mắt, Nhạc Chi Dương thấy rõ ràng, đây là một lần cuối cùng, nếu như bỏ lỡ, bờ bên kia nữ tử tựa như trước mắt nước chảy, lặng yên mà qua, một đi không trở lại.

Nhiều năm trước kia, hắn nằm tại trong chậu gỗ, thuận nước sông phiêu bạt, tìm kiếm một con đường sống; cho đến ngày nay, hắn lại bỗng nhiên giật mình, hắn vẫn là kia một đứa cô nhi, thuận dòng phiêu bạt, không nhà để về. Hắn đang chờ đợi một người đem hắn cứu vớt lên bờ, người kia có lẽ sẽ đến, có lẽ vĩnh viễn sẽ không.

Diệp Linh Tô cũng đang chờ đợi, chờ lấy hắn vượt qua dòng sông, nàng đã thể xác tinh thần đều mệt, rốt cuộc không chờ được.

Thế nhưng là, thế gian dòng sông ngàn ngàn vạn, khó khăn nhất vượt qua dòng sông lại ở trong lòng.

Có thể nhảy tới a? Ngoại trừ Nhạc Chi Dương, ai cũng không có đáp án.

(toàn văn cuối cùng)